

Giới thiệu Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới

Thể loại: dị giới, huyền ảo,

Chính Nam sống ở thời hiện đại tiếp nhận được những thành tựu khoa học cùng công nghệ tiên tiến nhưng bỗng một ngày xuất hiện trước mặt hắn lại là một chương trình máy tính cũ như:

“Đây không phải màn hình khởi động Windows XP chứ!? Thời đại nào rồi cái hệ thống này còn chạy Windows XP?” - Chính Nam nghi hoặc nhìn giao diện “quen thuộc trước mắt mình.

Tự định nghĩa: cơ trí, bình tĩnh, có thể dùng trí thì không dùng sức

Nhưng... nếu cần vẫn có thể bá đạo!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

“Cậu... tỉnh rồi sao?”

...

Chính Nam lơ mơ nghe được một giọng nói, có vẻ như là đang nói chuyện với hắn.

“Cậu tỉnh rồi sao?”

...

“Đây là... đâu?” - Chính Nam mở mắt ra nhìn. Sau chốc lát bị lóa mắt vì chưa quen ánh sáng, hắn mới nhìn rõ được tình hình.

“Đây là...”

Chính Nam nhìn quanh, nhìn lên, nhìn xuống, nhìn trái, nhìn phải...

“Thì ra là vậy. Haha, ra là ngủ mơ chưa tỉnh. Không thể nào có chuyện mình nằm trên một đám mây đang bay giữa trời được, điều này quá phi vật lý...”
- Chính Nam cười nói, nhân tiện tò mò nhìn xuống bên dưới xem có giống như đang đi máy bay hay không.

“Có vẻ như cậu vẫn chưa thể chấp nhận sự thật nhỉ, chàng trai?”

Giọng nói lại vang lên từ phía sau khiến Chính Nam giật thót mình. Như 1 thói quen hắn đưa 2 tay lên bắt chéo trước ngực, chân liên tục đạp mặt “mây” để lùi xa nơi giọng nói phát ra.

“Ông... ông là ai? Làm sao thập thò như vậy a?” - Cảm thấy lui tới vị trí an toàn, Chính Nam nhìn thẳng về phía một ông lão đang ngồi đung đưa trên 1 chiếc ghế đu, lên tiếng hỏi.

Ông lão râu tóc bạc phơ, gương mặt hồng hào, nhìn qua có vẻ rất hiền hòa. Đối với thái độ của Chính Nam, ông lão cũng không tỏ ra khó chịu mà chỉ vuốt râu, cười nói: “Thập thò!? Haha, không biết bao lâu rồi mới có người nói chuyện với lão như vậy. Chàng trai, xin lỗi vì đã làm cậu giật mình, haha!”

Chính Nam thấy ông lão hiền hòa nên cũng không tỏ ra hỗn hào nữa. Hắn bình tĩnh nói: “Ông lão, ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của cháu. Ông là ai? Đây là đâu ạ?”

Ông lão hiền lành nói: “Lão là ai à. Để xem, có người gọi lão là Ngọc Đế, cũng có người gọi là Thượng Đế, Phật Tổ,... cậu thích gọi bằng cái nào cũng được. Còn về câu hỏi thứ 2, đây chỉ là ở trên 1 đám mây bất kỳ thôi, không là ở đâu cả, haha.”

Chính Nam lấy làm lạ, lầu bàu: “Thật kỳ lạ. Cháu chỉ nhớ là vừa rồi đang trên đường đi làm về, bỗng nhiên trời quang mây tạnh lại có 1 tia sét đánh xuống, sau đó...” - Giống như nghĩ tới cái gì, Chính Nam trùng trùng 2 mắt, biểu tình không thể tin nổi nhìn về phía ông lão.

“Haha, nhận ra rồi sao. Đúng vậy, cậu... đã chết rồi.” - Ông lão vẫn hiền hòa vuốt râu cười nói, không chút nào để ý bộ dạng của Chính Nam.

“Chết... rồi sao!?” - Chính Nam ngẩn ngơ, miệng lắp bắp. Lát sau, hắn thở dài: “Chết rồi... vậy thì chết rồi đi.”

“Ồ! Cậu có vẻ bình thân hơn lão nghĩ đấy.” - Thượng Đế tỏ ra khá bất ngờ.

“Dạ. Không phải đâu ạ. Chỉ là cháu vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra mà thôi. Tại sao giữa buổi trưa nắng, trời quang mây tạnh lại xuất hiện sấm sét, tại sao giữa bao nhiêu người lại là cháu và... thôi ít nhất cũng không đau đớn, không khổ sở gì thì cũng không tệ lắm,ahaha” - Chính Nam rất nhanh chấp nhận sự thật, có vẻ làm một tên Neet có hơn 20 năm thâm niên trong nghề giúp hần rất nhiều.

“Khụ... khụ... chuyện đó... là do lão lỡ tay thả 1 vài tia sét xuống, không may trúng ngay cậu...” - Thượng Đế lần này không vuốt râu nữa mà đỏ mặt nói.

Chính Nam sững sờ, lát sau hần gật gù nói: “Vài tia... ít nhất cũng không phải chỉ trúng 1 mình cháu...”

“Khụ... khụ. Đúng là chỉ có 1 mình cậu, những tia còn lại đều đánh xuống biển, rừng hoặc cánh đồng không người...” - Mặt Thượng Đế lại đỏ thêm 1 chút.

“Thì ra là vậy! Đây chính là cái người ta luôn nói “đều do ăn ở cả thôi” sao?” - Chính Nam gật gù. Hần tò mò nhìn Thượng Đế, hỏi: “Mà, nếu như bỏ qua lý do cháu chết khá vớ vẩn thì tại sao cháu lại ở đây với ông 1 mình vậy, ông... Thượng Đế?” - Lúc còn sống hần vốn không có tôn giáo cụ thể, cho nên hần chọn đại 1 cách gọi mà thôi.

“Haha, lão là 1 người có trách nhiệm, làm sai thì phải sửa, cho nên lão cố ý mang linh hồn của cậu tới đây để nói với cậu 1 chuyện quan trọng.” - Cảm thấy Chính Nam rất “hiếu chuyện”, không hề trách móc lỗi lầm của mình nên Thượng Đế có vẻ rất cao hứng.

Chính Nam ngẩn người: “Quan trọng sao? Chuyện gì vậy ạ?”

Thượng Đế gật gù nói: “Quan trọng! Xét thấy dương thọ của cậu lẽ ra chưa hết, lại xuất phát từ sai lầm của lão khiến cậu bị mất mạng oan, cho nên lão sẽ cho phép cậu được sống lại 1 lần. Nhưng vì để tránh liên quan tới nhiều nhân - quả không cần thiết, lão rất tiếc phải nói với cậu rằng cậu chỉ có thể sống lại ở 1 thế giới khác, chứ không thể sống lại ở thế giới mà cậu vừa chết đi. Bù lại lão sẽ đáp ứng 1 vài yêu cầu “hợp lý” của cậu, xem như tạ lỗi. Vậy, cậu có yêu cầu gì không?”

Chính Nam hơi sững sờ, sau đó vuốt cằm nói: “Như vậy sao? Vậy cháu muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Hệ Thống Nhận Chủ

“Đây là... Hở??? Há??? Haaaaaa... ” - Một tiếng hét thâm vang lên thấu trời xanh được phát ra từ chuồng ngựa của Lý gia.

Nằm trên mặt đất lạnh tanh trong chuồng ngựa, Chính Nam một mặt sợ hãi, ánh mắt đề phòng nhìn con ngựa đang nhìn mình chằm chằm đằng kia. Bỗng nhiên...

“Mới tỉnh lại mà cậu có vẻ mạnh khỏe nhỉ!? Lão cảm thấy an tâm hơn một chút đấy.” - Tiếng Thượng Đế lại vang lên.

Chính Nam ngoảnh đầu nhìn quanh, phát hiện nơi này ngoài hần ra chỉ có mỗi con ngựa là sinh vật sống. Hần tò mò hỏi: “Thượng Đế!? Ngài không còn cách xuất hiện nào “sang trọng” hơn được 1 chút sao?”

“Haha, chỉ là để nói chuyện, không cần quan tâm nhiều như vậy. Chà chà... thân thể mới này của cậu có vẻ bị thương khá nặng đấy. Được rồi, lão sẽ giúp cậu trị thương lần này...” - Con ngựa vẫn nhìn chằm chằm Chính Nam, miệng nó không cử động chút nào nhưng hần vẫn nghe rõ tiếng Thượng Đế phát ra từ con ngựa.

Một tia sáng phát ra từ giữa trán con ngựa chiếu thẳng vào người Chính Nam. Chỉ 1 lát sau khi được tia sáng chiếu vào, các vết thương ngoài da của hần đều biến mất, đau nhức cũng không còn, thân thể gầy gò cũng trở nên có da có thịt hơn, thậm chí ngũ quan trên gương mặt hần đều đang chậm rãi xê dịch.

Tận mắt nhìn tất cả những chuyện này xảy ra trên người mình, Chính Nam thàn than: “Thậm chí quần áo rách cũng lành lại, thật thần kỳ. Quả nhiên là thần a.”

“Được rồi. Vì không muốn đảo lộn mọi thứ quá nhiều nên lão chỉ có thể làm như vậy cho cậu. Bây giờ cậu đã có cuộc sống mới thì hãy cố gắng sống cho tốt. Về nhân - quả của kiếp trước, lão sẽ sắp xếp cho gia đình cậu trúng 1 lần vé số lớn, còn sau đó như thế nào thì đó là vận mệnh của họ, lão sẽ không can thiệp nữa. Cậu còn gì để hỏi không?” - Thượng Đế tỏ ra rất chu đáo với Chính Nam.

Chính Nam lắc đầu nói: “Cảm ơn Ngài, Thượng Đế. Cháu tin người thân cháu rồi cũng sẽ ổn thôi, việc cháu cần làm bây giờ là làm quen với cuộc sống mới. Cảm ơn Ngài đã đáp ứng các yêu cầu của cháu. Hi vọng sẽ có dịp được gặp lại Ngài, mà, không nên qua sớm mới tốt, haha.” - Nói, hần cười sáng khoái giờ ngôn tay cái về phía “con ngựa”.

Thượng Đế cũng cười đáp: “Haha, tốt. Lão cũng hi vọng có ngày được gặp lại cậu... không nên quá sớm mới tốt...”

...

Trò chuyện cùng Chính Nam thêm vài câu rồi tạm biệt, Thượng Đế thờ dài 1 hồi, tiếp tục nằm lim dim trên ghế đu của mình.

Một cô gái bỗng dung hiện ra sau chiếc ghế Thượng Đế đang nằm, nhẹ giọng hỏi: “Ngài làm như vậy thật sự ổn không?”

Thượng Đế không mở mắt ra mà chỉ vuốt râu nói: “Không có gì. “Chỗ đó” càng lúc càng loạn rồi, nó cần phải được làm mới từ bên trong. Đi đi, trợ giúp cậu bé đó trưởng thành, cẩn thận một chút.”

Cô gái không nói thêm mà chỉ khẽ gật đầu rồi biến mất. Thế nhưng giọng cô vẫn vang lên thăm thẳm: “Mà, ngài không thể xuất hiện với bộ dạng nào có khí phách hơn một chút sao. Bộ dạng này...”

Thượng Đế mở ra 2 mắt, khí tức nguy hiểm tràn ra, lạnh lùng nói: “Bản Thiên Tôn... thích!”

...

Lại nói tới Chính Nam. Sau khi cùng Thượng Đế tạm biệt, hắn mới tỉ mỉ hồi tưởng lại ký ức của nguyên chủ kiếp này, thế nhưng mà...

“Tích... hệ thống đang trong quá trình nhận chủ... nhận chủ thành công.”

“Tích... hệ thống đang trong quá trình cài đặt... cài đặt thành công.”

“Tích... hệ thống đang tải giao diện, chức năng... vui lòng không ngắt mạng hoặc tắt máy.”

Trong đầu Chính Nam hiện ra liên tiếp tiếng cơ giới giọng nữ thông báo, đồng thời trước mắt hiện ra một giao diện đồng cỏ xanh vắt ngang chân trời, thật giống như chia trời đất ra làm hai vậy, đáng chú ý là giữa màn hình còn có cái đồng hồ cát đang xoay liên tục.

“Đây không phải màn hình khởi động Windows XP chứ? Thời đại nào rồi cái hệ thống này còn chạy Windows XP?” - Chính Nam nghi hoặc nhìn giao diện “quen thuộc” trước mặt mình.

Đối với một Neet chính hiệu như Chính Nam, có hệ thống chính là giống như cây Game Online vậy. Giết quái lên cấp, làm nhiệm vụ hàng ngày, mở cái thương thành, mua skin,... Hắn chính là tự tin vào kinh nghiệm mười mấy năm “cày ngày cày đêm, cày thêm chủ nhật” của mình ở kiếp trước nên mới dám mạnh dạn xin Thượng Đế cho 1 cái hệ thống phụ thân để hồi sinh ở dị giới này.

“Tích... hệ thống cài đặt hoàn tất, kết nối tâm linh thành công.”

Giọng nữ cơ giới không mang theo chút cảm tình nào lại vang lên, khiến cho đang suy nghĩ lan man Chính Nam tập trung trở lại. Sững sờ một lát Chính Nam chỉ có thể cười lắc đầu.

Trước mặt hắn bây giờ là một màn hình 3D cỡ 21 inches, góc trên bên trái màn hình có biểu tượng đầu người được đặt tên là “My Info”, ngay bên dưới là biểu tượng thùng rác tên “Recycle Bin”, cùng với 1 thanh ngang màu xanh dương bên dưới màn hình.

...

“Cmn! Cái này đúng mẹ nó là Windows XP rồi! Thượng Đế cũng quá qua loa chứ!?” - Chính Nam trong lòng nhỏ nước bọt: “Mà, không có bàn phím, con chuột thì thao tác như thế nào, cũng không thể nói “Mở My Info” thì nó sẽ tự mở đi...”

Bỗng nhiên icon “My Info” giống như bị 1 ngón tay vô hình chạm nhẹ 1 cái, màn hình trong suốt khẽ lặn tẩn gọn sóng rồi bắn ra 1 bảng thông tin cá nhân trước mặt Chính Nam.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 3 (Luyện Thể tầng 3)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 1

Kỹ năng: Không.

Nghề: cấp 1 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Điểm dư: 0.

Balo: Gói quà cấp 1.

Đánh giá: 2 phút phụt 3 phát, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

...

“Thượng Đế, Ngài bước ra đây, chúng ta cùng nhau đàm đạo tới sáng!!!”

Chính Nam một mặt nghiêng răng, nghiêng lợi chửi bới. Tâm hư, thể hư hần nhận, dù gì cũng mới bị đánh thừa sống thiếu chết, cộng thêm từ nhỏ làm gia đình, dinh dưỡng không đủ nên nhìn hần hơi gầy. Nhưng mà cmm “thận hư”!? Hai phút phụt ba phát!? Thử hỏi có ai trong hai phút “cứng” được ba lần liên tiếp không mà dám nói thận hư.

...

Thôi được rồi, tự mình biết mình nên Chính Nam cũng không xoắn xuýt lâu. Thực hiện chủ trương “mắt không thấy, tâm không phiền”, hần cùng hệ thống giao tiếp: “Hệ thống có thể nói chuyện không?”

“Tích... có thể cơ bản giao tiếp.” – Một giọng nữ cứng ngắt trả lời.

“Có thể đổi giọng thành Loli không?”

...

“Tích... Onii-chan~, trong balo có gói quà tân thủ, tranh thủ sử dụng đi nhé ~”

...

“Oe...”

Chính Nam bị hệ thống dùng giọng Christ Hemsworth(Thor) gọi Onii-chan, xém chút ói ra bữa cơm ăn hai ngày trước.

“Thôi được rồi, giọng nữ cơ giới cũng rất tốt, gọi nhớ tới chị Trang Lã(Translate) kiếp trước.” - Cố nhịn xuống cảm giác nhồn nhộn trong dạ dày, Chính Nam tự mình hiệu chỉnh lại thiết lập giọng nói của hệ thống.

Chính Nam đưa ngón tay tới mục [Balo] rồi ấn nhẹ 1 cái, trong lòng nghi hoặc: “Windows XP hỗ trợ cảm ứng điện dung đa điểm? Thật kỳ lạ.”

Một bảng nhỏ hơn xuất hiện bên dưới bảng thông tin cá nhân của Chính Nam, hần tỉ mỉ đếm thì phát hiện bảng này gồm 40 ô vuông nhỏ hợp thành: “Hần là có thể cùng lúc bỏ 40 loại vật phẩm, thật quen thuộc a!”

Trong balo bây giờ chỉ tro tro một túi quà màu đỏ được cột túm đầu màu vàng, trên thân túi quả còn có chữ “Gói quà tân thủ”. Chính Nam trợn mắt nhìn kỹ thì bên dưới còn có chữ nhỏ hơn “Giới hạn đăng cấp sử dụng 1-10”.

“Nhìn như mấy cái web game sida của hàng xóm hay bán cho nhà mình nhì!” - Chính Nam khẽ lườm bầu rồi đưa ngón tay ấn vào gói quà, chọn sử dụng.

“Tích... sử dụng gói quà tân thủ, nhận được 1 đôi Thiên nhân(cấp 1), 1 điểm nghề, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm cấp, 1 gói quà cấp 10(không thể sử dụng).”

...

“Hết rồi?” - Chính Nam mọng bực

“Tích... hết rồi!”

“...”

Cmm!

Thần phẩm công pháp đâu? Thiên giai thần binh đâu? Cao giai võ kỹ đâu?

Chính Nam một mặt đắng chát, cuối cùng hần cũng phải thừa nhận, cái “Windows XP” này không phải là chỉ có giao diện nát mà tính năng cũng nát, thật sự là nát.

Trong lòng lảm nhảm mấy câu Phật pháp sứt sẹo mà kiếp trước nghe được, Chính Nam tranh thủ xem thông tin vật phẩm mới “bật hộp” được.

“Kiểm tra “Thiên Nhân” trước đã, nghe tên đủ thấy trâu bò.” - Chính Nam ấn mở hai con mắt màu vàng đang xoay chuyển trong balo.

“Thiên Nhân(cấp 1): Giám định phú bà(tên, tuổi, độ thiện cảm, đánh giá)”

“What the fuck?” - Chính Nam nhin không được văng tục. Hần siết chặt nắm đấm hỏi: “Hệ thống, hỏi một cái!”

“Tích... ký chủ mời hỏi.”

Vẫn là giọng chị Trang Lã dễ nghe.

“Thấu thị đâu? Giám bảo đâu? Tsukuyomi đâu?”

“Tích... không có.”

“...”

Hít một hơi thật sâu để bình tĩnh, lại xem chút bị bãi phân ngựa hun choáng váng. Chính Nam nói: “Hệ thống giới thiệu công năng đi.” - Hấn vẫn là đề hệ thống tự làm việc của mình, chứ tự mày mò chỉ sợ càng phải thất vọng.

“Tích... hệ thống gọi là “Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả hệ thống”, ra đời vào ngày 25/10/2001, do Microsoft sản xuất...”

...

“Tích... xin lỗi ký chủ, hệ thống tài nhầm file... đang sửa chữa... sửa chữa hoàn tất.”

Chính Nam đã một mặt sinh không thể luyện.

“Hệ thống tên là Tiểu bạch kiểm nhẫn giả hệ thống, ra đời vào lúc nào nói ký chủ cũng không biết nên đừng quan tâm. Hệ thống chủ yếu là giúp ký chủ trở thành thiện hạ đệ nhất tiểu bạch kiểm, tiến tới trở thành sử thượng đệ nhất tiểu bạch kiểm, cuối cùng hoàn thành chung cực nhiệm vụ “vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm”, mwahaha...hahaha...khụ...khụ.”

Chính Nam ngẩn người: “Cái mẹ gì gọi là “Tiểu bạch kiểm nhẫn giả hệ thống”? Làm sao không phải là “Đế Hoàng hệ thống”, “Vô Thần hệ thống”,... tiểu bạch kiểm thì làm được gì cho đời?”

“Tích... Tiểu bạch kiểm có thể không cần tu luyện cũng trở thành Đế Hoàng, Vô Thần,... miễn là ký chủ có bản lĩnh tán tỉnh phú bà.”

Chính Nam hai mắt tỏa sáng: “Tức là tôi chỉ cần tán gái, phần còn lại là hệ thống lo?”

“Tích... gần như là như vậy, gần như...”

Làm như không nhận ra hệ thống ngập ngừng, Chính Nam hỏi tưởng lại lúc nói chuyện cùng Thượng Đế.

...

“Sở trường sao? Kinh nghiệm hơn chục năm chơi Game Online, yêu thích phụ nữ và “văn hóa” Nhật Bản có được tính là sở trường không ạ?” - Chính Nam mắt to ngây thơ hỏi ngược lại Thượng Đế.

Thượng Đế xem chút té từ trên ghế đu xuống. Ông vuốt cái trán không có giọt mồ hôi nào, cười trừ nói: “Ahaha, tính, tất nhiên là tính. Không phải ai cũng có đủ kiên nhẫn theo đuổi yêu thích của mình mười mấy năm như vậy, haha. Như vậy, mong ước của cậu là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhiệm vụ

“Tiểu bạch kiểm là yêu thích phụ nữ, nhẫn giả là văn hóa Nhật Bản, còn hệ thống là chơi game online. Thượng Đế “dịch” sở trường của mình cũng đủ sát nghĩa a.” - Chính Nam tiếp tục đặt sự chú ý của mình lại bảng thông tin: “Giải thích những loại điểm số kia đi Hệ Thống.”

“Tích... đối với Tiểu bạch kiểm nhẫn giả hệ thống, ký chủ có 5 loại điểm số cần phải lưu ý.

Thứ nhất là điểm thiên cảm. Giống như tên gọi, điểm số này đại diện cho thiện cảm của người khác giới đối với ký chủ.

Thứ hai là điểm mị lực. Tiêu hao điểm mị lực cho phép ký chủ tòa định phú bà mục tiêu. Điểm mị lực có thể kiếm được bằng cách làm nhiệm vụ hoặc được tặng miễn phí 1 điểm mỗi 5 cấp.

Thứ ba là điểm cấp. Trực tiếp tăng cấp, không cần tu luyện.

Thứ tư là điểm kỹ năng. Mở khóa và tăng cấp kỹ năng, đơn giản.

Thứ năm cũng là cuối cùng, điểm nghề. Mở khóa và tăng cấp nghề, đơn giản.”

...

Chát!

“Móa, đau quá!” - Chính Nam tự tát mình một phát, đau chảy cả nước mắt.

“Khoan! Đau... là thật, haha, đều là thật.” - Chính Nam vừa chảy nước mắt, vừa cười, vừa nhảy nhót trong chuồng ngựa như tên thần kinh: “Không cần tu luyện, không cần luyện kỹ năng, không cần học nghề. Chỉ cần ăn, ngủ và tán gái, haha. Đến thế giới này là quá đúng, quá đúng rồi, haha.”

“Tích...”

Nhảy nhót chốc lát, Chính Nam cảm thấy mình có chút mất mặt với... con ngựa: “Bình tĩnh, bình tĩnh.” - Ho khan hần tiếng, hần hỏi hệ thống: “Đúng rồi, Hệ Thống. Thiên phú của tôi là cấp 3, như vậy là tốt hay không tốt?”

“Tích... không tốt. Nam Việt đại lục có 10 cấp thiên phú chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp và thần cấp 5 loại thiên phú. Cấp 3 thiên phú chỉ thuộc sơ cấp thiên phú. Nếu không có gì ngạc nhiên thì ký chủ chỉ có thể tu luyện tới Hòa Hợp hậu kỳ.”

“Nam Việt đại lục, Hòa Hợp hậu kỳ...” - Chính Nam chậm rãi chải vuốt lại kí ức hai đời của mình.

Đại lục hắn đang ở gọi là Nam Việt đại lục, độ rộng lớn thì Trái Đất phải gọi bằng cụ nhưng đây vẫn chỉ là 1 trong 3 đại lục ở Thủy Giới. Ngoài Nam Việt đại lục ra, phía bắc còn có Bắc Băng đại lục, phía tây có Tây Phương đại lục, phía đông thì hoàn toàn bị bao phủ bởi biển cả gọi là Thái Bình Dương. Cũng chính vì diện tích đại dương lớn hơn diện tích đất liền quá nhiều nên mới được gọi là Thủy Giới.

Có thể đơn giản hình dung là từ phía đông qua thì 1/3 Thủy Giới là biển Thái Bình Dương, tiếp đó là Nam Việt và Bắc Băng hai mảnh đất liền tiếp giáp biển, chia cắt bởi Vạn Tượng Sâm Lâm, tiếp theo lại tới biển Ấn Độ Dương, rồi Tây Phương đại lục cuối cùng lại tới biển Đại Tây Dương, còn Đại Tây Dương với Thái Bình Dương có phải là 1 hay không, không ai biết được.

Nơi này người người tập võ, nhà nhà luyện võ, đẳng cấp phân chia cũng cực kỳ chi tiết: Luyện Thể, Linh Hư, Hòa Hợp, Nguyên Anh, Không Minh, Lý Sương, Độ Kiếp, Tịch Diệt, Đại Thừa 9 giai đoạn, lên nữa có hay không thì Chính Nam không biết. Mỗi đẳng cấp cũng được chia thành 9 cấp nhỏ từ cấp 1 đến cấp 9, cụ thể là từ cấp 1 đến 3 được gọi là sơ kỳ, tiếp theo là trung kỳ và hậu kỳ.

Tu luyện giả có thể 1 quyền phá thạch, sức 1 người có thể địch lại 100 người, không gì cản nổi. Tu luyện tới Độ Kiếp Kỳ nghe nói có thể bay lượn trên không, 1 tay phá núi, ngăn sông, trở thành trong miệng người đời “thần tiên”, lưu danh thiên cổ. Biết được những thứ này, Chính Nam cũng là nhiệt huyết sôi trào, 2 mắt long lanh.

Lại nói tới Chính Nam nguyên chủ tại sao lại nằm ở nơi này. Hắn vốn là trẻ mồ côi(mô tuýp nát đường cái), được Lý gia nhặt về nuôi rồi làm gia đình trong phủ, hoặc ít nhất là từ lúc hiểu chuyện, hắn được người khác nói lại như vậy.

Nguyên chủ tính tình hướng nội, ít nói, không có bạn bè thân thiết nào, lại tí mĩ như con gái nên được xếp vào làm phụ bếp trong nhà bếp.

Mọi chuyện cũng không có gì nếu như Chính Nam lớn lên không đẹp trai, da trắng, môi hồng, làm việc chăm chỉ lại khéo tay chiếm được Lý gia Nhị tiểu thư ưa thích.

Lý Gia Nguyệt, Lý gia Nhị tiểu thư, mới 12 tuổi nhưng cũng đã lộ ra tương lai là cái mỹ nhân bại hoại. Cô bé thường xuyên chạy xuống bếp ăn vụng đồ ăn, gặp Chính Nam vừa ưa nhìn lại dịu dàng, chiều chuộng, thường xuyên lên làm đồ ăn vặt cho cô bé nên cô bé tỏ ra đặc biệt quần Chính Nam.

Khô thân nguyên chủ một nghèo, hai trắng, ba vô dụng. Các cậu ấm khác trong gia tộc thấy Lý Gia Nguyệt suốt ngày lẻo đẻo theo Chính Nam, một câu anh Nam, hai câu anh Nam thì tỏ ra ngứa mắt, nhiều lần đánh đập, dọa dẫm Chính Nam cách xa cô bé một chút, đừng có cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, rồi đuổi hắn về chuồng ngựa quét phân.

Nhưng mà trò đòi càng tránh thì càng phải gặp!

Thấy Chính Nam có vẻ lảng tránh mình, lại không làm đồ ăn ngon cho mình nữa, Lý Gia Nguyệt cảm thấy rất ủy khuất, không biết có phải mình làm gì sai để Chính Nam giận hay không.

Ngay ngày hôm trước, Lý Gia Nguyệt lại lên tới phòng bếp, gặp nguyên chủ đang lấy cơm ăn liền chạy lại chào hỏi. Nguyên chủ sợ lại bị đánh nên giả ngu lảng đi.

Lý Gia Nguyệt bị Chính Nam “lạnh lùng” vứt bỏ liền bù lu bù loa lên.

Chính Nam tê cả da đầu, cả cái Lý gia này ai cũng biết Lý Gia Nguyệt là cái thủy tinh, chính là để nhìn không cho sờ, sờ thì chặt tay, làm nứt thì chặt đầu, làm vỡ thì chặt thành 80 khối cho chó ăn. Hắn bắt đắc dĩ quay lại tính đồ dành một chút, ai ngờ vừa lại gần ngồi xuống thì một nhóm cậu ấm đi qua, thấy cảnh này thì cái gì tới cũng tới, bạn thân chúng ta được xuyên qua.

“Người anh em, chú số khổ như vậy a! Anh đã tới tiếp quản thân thể chú, cũng sẽ hoàn thành mong ước của chú, giúp chú báo thù, tán đổ nhị tiểu thư, trở thành vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm.” - Chính Nam siết chặt nắm đấm đầm đẫm lên trời, mặt đầy đồng tình.

“mwahaha... hahaha... khụ... khụ.”

(what the fuck?!)

“Chị Trang Lã có vẻ đặc biệt kích thích với danh hiệu “Vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm a.”

...

Mất một lúc để sắp xếp lại ký ức của mình, Chính Nam tranh thủ bật dậy quét dọn chuồng ngựa. Đứng nhìn cả cái chuồng ngựa chỉ có 9 10 con ngựa, quét dọn lên là cả 1 công trình. Chính Nam hao hết nửa ngày mới dọn dẹp xong.

Tuy nói có hệ thống nhưng trước mắt còn quá yếu, công tác vừa ném xuống liền không có com ăn, lại có cớ để người ta đánh đập, đuổi ra khỏi cửa nữa thì mộng cường giả cũng không cần lắm.

Làm xong hết công việc, Chính Nam liền đi qua nhà bếp kiểm com ăn. Hai ngày không ăn com, còn chút nước xanh, nước vàng trong dạ dày cũng bị chị Trang Lã lừa cho nôn sạch ra, bây giờ cấp tốc đàn áp cái bụng đang biểu tình đòi chính quyền mới là chuyện quan trọng nhất.

Cùng mấy cái gia đình, nô tỳ khác chào hỏi một lát, lại tranh thủ lấy một tô com bự với mấy miếng thịt kho, Chính Nam chạy vào một góc hẻo lánh, vừa ăn vừa cùng hệ thống giao lưu.

“Hệ Thống, đôi Thiên Nhân này chính xác là làm được gì thế?”

“Tích... giám định phú bà.”

“Cái đó tôi biết rồi, tôi muốn hỏi cụ thể là như thế nào giám định?”

“Tích... lấp vào sử dụng.”

“...”

Chính Nam không còn gì để nói, hần nhét hết com vào miệng rồi chạy vào nhà tắm, mở ra balo ẩn sử dụng Thiên Nhân, lập tức cảm thấy một dòng nước ấm tụ tập ở hai mắt, sau đó là hơi ngứa ngứa, sau đó... bình thường.

“...”

Tê tâm liệt phế đâu? Huyết lệ tuôn trào đâu? Mắt có phải là biến thành Sharingan rồi hay không?

Khoan hãy nói, cảm giác chính là khác hẳn. Chính Nam nhìn quanh, nhìn quanh...

Được rồi, không có khác biệt gì cả, cảm giác hơi đỏ màu vàng, chắc do thủy tinh dỏm. Cũng không có cái gì thất vọng, hần quyết định đi tắm một cái.

Vừa tắm Chính Nam vừa nhìn bảng thông tin cá nhân của mình, hần luôn cảm thấy giống như thiếu thiếu cái gì.

“A! Đúng. Hệ thống, tại sao không thấy chỉ số cá nhân. Không có chỉ số thì chuyên hướng phát triển như thế nào?”

“Tích... muốn làm tiểu bạch kiểm thì phải là toàn năng hình, không gì không biết, không gì không chuyên.”

“Toàn năng hình?” - Chính Nam một mặt đắng chát: “Tôi cũng muốn như vậy a, nhưng mà không phải nói “một nghề thì sống, đồng nghề thì chết” sao. Thiên phú tôi thấp như vậy, ồm ồm quá nhiều thứ cuối cùng cũng không thành được tài a.”

“Tích... mặc dù thiên phú giới hạn đẳng cấp tối đa của số lượng phú bà, cấp kỹ năng, cấp nghề của ký chủ, nhưng thiên phú cũng có thể thay đổi. Ký chủ chỉ cần cố gắng làm nhiệm vụ, còn lại Hệ Thống sẽ thay ký chủ lo.”

Chính Nam 2 mắt tỏa sáng.

[Nhiệm Vụ], từ khóa thần thánh mà mọi người chơi GO đều quan tâm.

Nếu nói thế giới rộng lớn được hiển thị thành hình kim tự tháp, mỗi 1 player(tu luyện giả) đều đặt mục tiêu là leo lên tới đỉnh, thì [Nhiệm Vụ] chính là những bậc thang trên con đường chinh phục kim tự tháp ấy.

“Vậy Hệ Thống, hôm nay nhiệm vụ của tôi là gì?” - Chính Nam đã không thể chờ được nữa.

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 1], mô tả: “Đối với sở hữu Hệ Thống nam chính mà nói, hoàn thành nhiệm vụ chính là vấn đề quan trọng nhất”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 3 ngày tòa định 1 cấp S phú bà, độ thiện cảm đạt 51 trở lên.]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề, 1 điểm mị lực]. Phạt: [Ngay cả một cái nhiệm vụ cũng làm không nổi, vậy cần o0o làm gì?] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 1], mô tả: “Muốn trở thành một tên Tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn phải có thực lực mạnh mẽ, cũng không thể để phú bà đi kiểm nam nhân khác chứ?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 7 ngày đạt cấp 10]. Phần thưởng: 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng]. Phạt: [Hủy bỏ nhiệm vụ] - Trạng thái: [Cấp 3/10, còn lại 7 ngày, chưa hoàn thành].

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 1], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 2]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tích... nhiệm vụ hàng ngày mở ra khi ký chủ đột phá Linh Hư Kỳ”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Phú bà đầu tiên

Nhìn 3 cái nhiệm vụ nhảy ra trước mặt mình, Chính Nam hưng phấn không được. Hắn nhanh chóng mặc xong quần áo rồi chạy về ổ chó của mình, đóng cửa lại kiểm tra nhiệm vụ.

Hai cái nhiệm vụ phụ tuyến không có gì đặc biệt, chính là muốn hắn lên cấp và học nghề thôi, cái quan trọng là nhiệm vụ chính tuyến. Lúc này trên đường về Chính Nam cũng nhìn ra, trên đầu mấy nữ người hầu có chữ N, còn loáng thoáng thấy được R, hắn mới hỏi Hệ Thống: “Cấp S phú bà là như thế nào vậy Hệ Thống?”

“Tích... đẳng cấp phú bà chia thành N, R, S, SR, SSR dựa trên các tiêu chí Ngoại Hình, Tài Sản, Thiên Phú, Tâm Tính, Xuất Thân.”

“À, vậy cấp S phú bà gần như trung bình phải 60 trở lên, có chút khó làm. Còn độ thiện cảm giải thích như thế nào?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

“Tích... độ thiện cảm là cái nhìn của phú bà đối với kí chủ, 0 - 10 là căm thù, 11 - 30 là ghét bỏ, 31 - 50 là hiểu sơ, 51 - 70 là bạn thân, 71 - 90 là yêu thương, 91 - 100 trở lên là yêu say đắm, đặc biệt các trị số vượt ngưỡng sẽ được Hệ Thống cảnh báo cụ thể.”

“Còn nữa, muốn tòa định phú bà có yêu cầu hay hạn chế gì không?”

“Tích... có 3 hạn chế là điểm mị lực, điểm thiện cảm và thiên phú của ký chủ. Cụ thể, muốn tòa định phú bà từ cấp N tới cấp S cần tiêu hao 1 điểm mị lực, cấp SR phú bà tiêu hao 2 điểm và cấp SSR phú bà tiêu hao 3 điểm. Điểm mị lực có được mỗi khi ký chủ tăng 5 cấp và từ nhiệm vụ. Ký chủ không thể tòa định phú bà đang có điểm thiện cảm thấp hơn 31 điểm. Cuối cùng là thiên phú, đây là hạn mức tối đa số lượng phú bà mà ký chủ có thể tòa định.”

“Một câu hỏi cuối cùng, mỗi cảnh giới không phải chỉ có 9 cấp nhỏ thôi sao, tại sao nhiệm vụ lại yêu cầu lên cấp 10?” - Theo như ký ức của nguyên chủ thì đẳng cấp tu luyện của thế giới này chỉ có 9 đẳng cấp nhỏ a.

“Tích... đây là “Cực cảnh”, người bình thường là không thể đạt được. Người ta chỉ cho rằng kích hoạt thiên địa tẩy lễ mỗi khi đột phá đại cảnh giới là do thiên phú cao hoặc do may mắn, nhưng không biết rằng thiên đạo thế giới này có một điều kiện mà chỉ cần hoàn thành là có thể 100% kích hoạt thiên địa tẩy lễ.”

“Nói như vậy chỉ cần tôi tu luyện tới cấp 10 thì sẽ chắc chắn kích hoạt thiên địa tẩy lễ?”

“Tích... đúng vậy. Theo như ghi chép của thế giới này thì từ trước tới nay chỉ có 2 người từng đạt được đủ điều kiện này.”

[Thiên Địa Tẩy Lễ], ước mơ tha thiết của tu luyện giả mỗi khi đột phá đại cảnh giới. Nghe nói, một người nếu may mắn kích hoạt được thiên địa tẩy lễ sẽ được thiên địa che chở, bao bọc, bảo vệ... trở thành người trên người.

Dĩ nhiên, những chuyện này tạm thời không có liên quan gì tới Chính Nam bởi vì hắn đang nằm ngáy o o trên giường sau một ngày nhiều biến cố và mỏi lạ.

...

Sáng hôm sau, trong chuông ngựa: “Má, cái thân thể rách nát này, chưa được 2 tiếng đồng hồ đã muốn rã ra từng mảnh. Thật cmn đúng là 3 hư... à không, 2 hư thành niên.”

- Chính Nam vừa xoa lưng vừa cảm rằm, tiện tay vứt cây chổi lớn và cái hốt rác vào trong kho chứa đồ.

Cũng may ngày hôm qua Chính Nam đã làm hết một vòng nên hôm nay cũng không nhiều việc. Rảnh rỗi không có việc gì làm, hắn quyết định đi lòng vòng kiểm tra xem cấp S phú bà là như thế nào.

Trước đó Chính Nam cũng đã để ý mấy cái nữ nô tỳ, 99% là N, không có gì để bàn. Đi một vòng quanh Lý phủ cũng toàn một màu N, được một người R lại là thiếp thân nha hoàn của Đại tiểu thư, hẳn cũng không dám trêu chọc.

Lại nói Lý gia Đại tiểu thư, Lý Gia Như, mới 15 tuổi ra mặt nhưng cũng đã có tiếng khắp Hà Thành. Người đã xinh đẹp, thiên phú lại cao, nghe nói đã đăng ký vào võ viện của Thiên Hà thư viện, chính là nữ thần trong mộng của hàng ngàn, hàng vạn thanh niên Hà Thành. Đây là những thông tin từ trong trí nhớ của nguyên chủ mà Chính Nam có thể đọc được.

Đi một vòng không có kết quả, Chính Nam quyết định xuống bếp làm một chút ăn, dù sao ăn đồ mình làm cũng thuận miệng hơn.

Từ đằng xa Chính Nam đã thấy có cái bé gái đang lấp ló ở cửa phòng bếp.

“Ồ!” - Chính Nam dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đó là ai. Hắn rón rén tới sau lưng cô bé rồi la lớn: “Hù! Bắt được một cái kẻ trộm!”

“Ai nha má ơi có quý! Gia Nguyệt không phải ăn trộm, Quý đừng bắt Gia Nguyệt...”

Lý Gia Nguyệt bị Chính Nam hù một cái, sợ đến hồn phi phách tán. Cô bé nhắm mắt lại, lắc đầu nguầy nguậy còn luôn miệng xin tha làm Chính Nam cười muốn chảy hai lít nước mắt.

Một lúc sau thấy “Quý” không có hành động gì, Lý Gia Nguyệt mới hé mắt ra, gặp Chính Nam đang ôm bụng cười lăn lộn trên đất mới biết mình bị trêu chọc, cô bé tức giận phùng lên hai má, đá Chính Nam hai cái.

“Chết Chính Nam! Thối Chính Nam! Dám hù dọa bản tiểu thư, có ai không, bắt hắn đánh 100 gậy.”

Chính Nam tranh thủ bỏ chạy, theo thói quen kích hoạt Thiên Nhãn nhìn một cái. Không nhìn thì thôi, nhìn một cái hết hồn.

“Phụ bà: Lý Gia Nguyệt - Nhân Tộc - 12 tuổi

Đẳng cấp: 15 (Linh Hư kỳ tầng 5)

Độ thiện cảm: 49

Đánh Giá: S”

“Á đù! Á đù! Điểm đột phá nhiệm vụ chủ tuyến đây rồi!” - Chính Nam hai mắt tỏa sáng, trong lòng thầm hỏi Hệ Thống: “Đánh giá cấp phụ bà còn có thể thay đổi không Hệ Thống?”

“Tích... có thể thay đổi theo tình huống.”

Được Hệ Thống trả lời, Chính Nam cũng đồng ý. Giống như một phụ bà được đánh giá là cấp S, sau đó xảy ra không may, tu vi tận phế, hoặc bị người khác đánh ghen hủy dung thì đánh giá phải có lên xuống mới đúng.

Chính Nam hỏi: “Vậy tôi có thể tòa định Gia Nguyệt hay không? Dù gì em ấy cũng mới 12 tuổi?” – Giọng hắn hết sức khẩn trương.

“Tích... tất nhiên là được, tuổi của phụ bà không có bất kỳ ảnh hưởng gì.”

“Vậy còn chờ gì nữa, tòa định Lý Gia Nguyệt.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm mị lực tiến hành tòa định Lý Gia Nguyệt phụ bà... tòa định thành công. Chúc mừng ký chủ tòa định thành công vị phụ bà đầu tiên, phần thưởng sẽ được cập nhật chung với nhiệm vụ chủ tuyến.”

“Tích... nhắc nhở: phụ bà được tòa định có thể được giải tòa sau bảy ngày. Sau khi giải tòa, bảy ngày sau mới có thể tòa định lại phụ bà đó.”

Lý Gia Nguyệt tìm đập một cái, trong đầu luôn có cảm giác mình cùng Chính Nam có mối liên hệ gì đó, giống như nhìn hắn cảm thấy thân thiết hơn, cảm thấy... đẹp trai hơn!?

Chính Nam cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu như không có cái hạn chế này, chỉ cần ra sức làm một cái 90 độ thiện cảm trở lên phụ bà sau đó liên tục tòa định, giải tòa, tòa định thì quá nhảm. Hệ thống không thể mắc một cái bug sơ cấp như vậy được.

“Tốt, đã có vị phụ bà đầu tiên, như vậy bước tiếp theo là phải đẩy độ thiện cảm lên 51 điểm” - Nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên, cho dù không có thưởng thì Chính Nam cũng sẽ làm, nói gì tới việc phần thưởng tốt như vậy.

Chính Nam thông qua trí nhớ của nguyên chủ đã biết được một số chuyện cũ giữa chính mình và cô Lý Gia Nguyệt: “49 điểm thiện cảm. Tên nhóc này cũng có bản lĩnh a, có thể để một tiểu thư như Lý Gia Nguyệt thân thiết như vậy. Bạn... sao!?” - Hắn đã có kế hoạch cụ thể rồi.

“Như vậy càng dễ dàng cho mình hơn một chút.” - Chính Nam mặt tươi cười, nhìn Lý Gia Nguyệt nói: “Gia Nguyệt nha, Nhị tiểu thư nha, làm gì thập thò ở nhà bếp, lại muốn ăn vụng đồ ăn đúng không?”

“Hừ! Cái gì gọi là ăn vụng đồ ăn.” - Lý Gia Nguyệt nài thanh nài khí, một bộ bà cụ non: “Đây là nhà em, em ăn đồ của nhà mình sao lại gọi là ăn vụng.”

Kể cũng kỳ, cô bé muốn ăn gì thì chỉ cần nói người hầu, gia đình một tiếng là có người mang lên, làm sao cứ thích tự mình chạy đi nhà bếp thập thò ăn vụng.

Chính Nam một mặt “biết ngay”: “Đúng đúng. Mà, Nhị tiểu thư đã ăn chưa, hay vẫn đang thập thò “trong nhà mình” kiểm đồ ăn?”

“Chưa ăn được gì cả.” - Lý Gia Nguyệt xoa xoa cái bụng nhỏ, mặt nhăn nhó. Bỗng, cô bé chu cái miệng nhỏ, ánh mắt long lanh nhìn Chính Nam: “Hay anh Nam nấu cho Gia Nguyệt cái gì ăn đi, cũng mấy ngày rồi chưa ăn đồ anh Nam nấu.”

“Chờ chính là câu này.” - Chính Nam một mặt âm mưu thực hiện. Hần hào phóng nói: “Cũng được, hôm nay anh sẽ đích thân vào bếp, tiêu diệt em cái con mèo nhỏ hay ăn vụng này.”

Lý Gia Nguyệt nghe Chính Nam gọi mình là mèo nhỏ ăn vụng cũng có chút không vui, nhưng mà nghĩ lại được ăn chính là tốt, nên cũng không nói gì mà hớn hờ theo Chính Nam đi vào bếp.

Chính Nam và Lý Gia Nguyệt cùng nhau đi vào phòng bếp. Đối với Chính Nam mà nói, nơi này không có chút nào xa lạ.

“Nhị tiểu thư!?”

“A, Nhị tiểu thư đến sao!? Xin chào Nhị tiểu thư!”

“Nhị tiểu thư cần gì thì cứ cho người tới nói là được mà.”

...

Lý Gia Nguyệt tự mình xuất hiện ở nhà bếp khiến đám đầu bếp, gia đình, nô tỳ 1 trận nhốn nháo. Cô bé cau mày, phát tay nói: “Giải tán hết đi, bản tiểu thư muốn trưng dụng nhà bếp một lúc, đừng ai quấy rầy.” - Không giống lúc nói chuyện với Chính Nam, Lý Gia Nguyệt nói chuyện với người khác rất không gần gũi, hoàn toàn ở một giai cấp khác.

Đám hạ nhân ngăn người rồi bỏ hết công việc trên tay xuống, kéo nhau ra ngoài. Đi ngang qua Lý Gia Nguyệt và Chính Nam, không ít người liếc mắt Chính Nam, biểu tình không vui.

Chính Nam nhún vai 1 cái, đây cũng không phải lỗi của hắn a.

“Hừ, bớt ồn ào. Anh Nam, tới lượt anh rồi đấy.” - Lý Gia Nguyệt ánh mắt chờ mong nhìn Chính Nam cười tươi tắn.

Chính Nam chột dạ: “Bà cô nhỏ này lật mặt còn nhanh hơn lật vở a, thật đáng sợ.” - Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh khỏi.

Bỏ hết những suy nghĩ vớ vẩn, Chính Nam khẽ gật đầu với Lý Gia Nguyệt rồi bắt tay vào làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vũ trụ đệ nhất cá viên chiên

12 tuổi ở kiếp trước còn là học sinh đi, cái gì tiêu diệt học sinh mạnh nhất?

Đúng vậy! Chính là nó, chính là “Cá Viên Chiên”.

Hàng ngày ra cổng trường tiểu học bán đám bảo có lời, người ta còn giành nhau địa bàn bán cá viên chiên trước cổng trường cơ mà.

Chính Nam một bên vò viên chiên, một bên giải thích cho cái con mèo nhỏ ăn vụng đang đứng nuốt nước miếng bên cạnh: “Món này gọi “Vô địch cá viên”, chính là dùng cá xay, thịt xay, bột mì cộng thêm hơn 180 loại gia vị độc môn của anh trộn đều, sau đó chiên trong dầu...”

“Cái này gọi “Thiên hạ đệ nhất bò viên”. Làm cái này khó nha, phải lựa thịt bò thật kỹ, sau đó blah.... blah.... blah....”

“Món này gọi “Sử thượng vô song tôm viên”...

“Đây là “Vũ trụ vô đối bạch tuộc viên”...

“Còn món này là...”

...

Tên món ăn nghe sida chưa từng thấy, nhiều nhất cũng lừa được mấy cái đứa nhóc con không hiểu chuyện, nhưng may mắn là đứng ngay cạnh hắn bây giờ đúng là một đứa như thế.

Lý Gia Nguyệt hai mắt đã bắn vô số ngôi sao nhỏ, nhìn mấy cái viên chiên phồng còn đang xèo xèo dầu, mùi thơm nức mũi, cô bé vừa thò tay tính bốc một cái cá viên lại bị Chính Nam gỡ một cái: “Chưa ăn được, phải chờ nó nguội một chút, em đi rửa tay đi, anh làm nước chấm.”

Lý Gia Nguyệt phồng lên hai má nhưng cũng không nói gì mà chạy đi rửa tay như một làn gió. Lúc cô bé quay trở lại đã thấy một chén sền sệt màu đỏ tươi để bên cạnh đĩa viên chiên. Chính Nam chỉ tay vào chén nước chấm, cười nói: “Cái này gọi... tương ớt, chính là dùng ớt xay nhuyễn, một ít bột mì và hơn 200 loại gia vị pha thành, ăn đặc biệt cay nồng, em chấm ít một thôi.”

Lý Gia Nguyệt lúc nào còn chờ được, vèo một cái chính là ba viên một lần, cái má nhỏ cũng phồng lên, vừa cay vừa nóng làm nước mắt cô bé chảy ra.

Chính Nam thấy vậy liền đi lấy một ly nước cho Lý Gia Nguyệt uống, mỉm cười đứng vỗ lưng cô bé giúp dễ nuốt. May mắn không có ai nhìn thấy, nếu không hẳn là sẽ vỗ vai Chính Nam, nói: “Người anh em, bảy năm cất bước, cao nhất từ hình!”

Không thể trách Lý Gia Nguyệt ăn không có hình tượng như vậy, tại nơi dị giới này linh khí tràn đầy, không khí không ô nhiễm nên nguyên liệu nấu ăn tươi mới hơn hẳn, lại thêm “Cá viên chiên” là tinh hoa văn hóa ẩm thực Việt không thể bàn cãi, một cô bé như Lý Gia Nguyệt là không có cách nào cưỡng lại được.

Lý Gia Nguyệt đang nhồm nhoàm ăn cá viên chiên, bỗng nhiên cửa nhà bếp bị ai đó đá tung ra, ba bóng người xuất hiện. Một người lớn tiếng quát: “Tránh xa Nhị tiểu thư một chút, cái đồ cóc ghè... Thơm quá a!”

Chính Nam và Lý Gia Nguyệt đồng loạt quay đầu về phía cửa, đứng ở đó là ba tên nhóc con đang đứng chống nạnh, quần áo sang trọng, vừa nhìn liền biết là con nhà giàu, thế nhưng biểu tình kia...

“Ồ, ba vị thiếu gia hôm nay có hứng thú xuống nhà bếp sao?” - Chính Nam cười híp mắt, giọng nói sắc mùi nguy hiểm.

Hắn có thể giả vờ hữu hảo, nhưng Lý Gia Nguyệt thì không. Cô bé lớn tiếng quát: “Cút! Không thấy bản tiểu thư đang ăn hay sao mà dám tới phá đám. Muốn chết cả lũ đúng không?”

Ba đứa nhỏ bị Lý Gia Nguyệt quát một tiếng liền cụp đuôi, mắt rung rung nước: “Nhị tiểu thư thật đáng sợ... hức... hức.”

“Hức... Đúng vậy... hức!”

...

Chính Nam mặt im lặng. Tình huống này hẳn phải ra tay thôi: “Gia Nguyệt, đừng có quát bọn.”

Chính Nam vừa lên tiếng, Lý Gia Nguyệt lập tức từ “Hồ cái” hình thức biến thành “Mèo con” hình thức: “Ai bảo bọn họ dám tới phá đám chúng ta~. Hừ! Tha cho mấy người, cút đi!” - Cô bé vẫn là không muốn có người khác ở đây ngoài Chính Nam.

Chính Nam vội vàng lên tiếng: “Được rồi. Mấy vị thiếu gia cũng đã tới rồi, vậy thì lại đây ăn thử cái này đi. Một mình em ăn cũng không hết nổi nhiều như vậy a.”

Lý Gia Nguyệt phồng má giận dữ, điều cô bé lo lắng cuối cùng cũng xảy ra.

Bị giành ăn rồi!

Ba tên nhóc vẫn đứng lì tại cửa ra vào không dám tiến tới, rõ ràng là sợ Lý Gia Nguyệt.

“Không nghe anh Nam nói hay sao còn đứng đấy. Lại đây ăn, mỗi người chỉ được ăn thử một viên, sau đó cút ngay! Đàn ông con trai gì lè mà lè mè.” - Lý Gia Nguyệt càng nhìn càng ngứa mắt ba đứa nhóc này, hận không thể đập mỗi người một cái.

Ba vị “tiểu thiếu gia” run như cây sậy đi tới bàn ăn, mỗi người nhét đại một viên chiên vào miệng nhai nhồm nhoàm, nóng chảy cả nước mắt nhưng không ai dám hé miệng nói một lời.

Chính Nam cười tủm tỉm: “Ba vị tiểu thiếu gia ăn từ từ, không có gì phải vội. Món này ăn muốn ngon là phải chấm thêm nước chấm đặc biệt màu đỏ này.” - Nói, hắn đưa tay chỉ chỉ vào chén tương ớt trên bàn.

Ba tên nhóc đứng im bất động nhìn viên chiên, lại nhìn nước chấm, cuối cùng là nhìn Lý Gia Nguyệt.

“Anh Nam bảo ăn thử thì ăn thử đi.” - Lý Gia Nguyệt hậm hực: “Mỗi người ăn thêm một viên rồi cút đi, đừng quấy rầy bản tiểu thư và anh Nam.”

Ba tên nhóc nhìn nhau rồi ăn thử. Có lẽ vì ăn quá ngon nên ba người còn muốn ăn thêm, thế nhưng hành động này lập tức phạm húy.

“Cút ngay! Dám ăn thêm một viên bản tiểu thư lột da cả ba đứa chúng mày bây giờ.” - Lý Gia Nguyệt gầm thét, có vẻ ba tên này ăn nghiện a.

Ba tên nhóc giật mình, thả xuống viên chiến trên đĩa, quay đầu chạy thẳng.

“Hừ, đồ vô dụng.” - Nhìn ba người té lên, té xuống chạy ra ngoài, Lý Gia Nguyệt càng tỏ ra ghét bỏ. Vẫn là cảm thấy ăn có lý hơn.

Chính Nam nhìn theo ba vị “tiểu thiếu gia”, nói: “Gia Nguyệt, tiểu thư khuê các không nên nói những lời như vừa rồi, phải thực nữ a.”

Lý Gia Nguyệt gật đầu, cười híp mắt: “Em biết rồi.”

Chính Nam cười lắc đầu, nói: “Em tiếp tục ăn đi, anh trở lại ngay.” - Không chờ Lý Gia Nguyệt phản ứng, hắn đã đi ra ngoài cửa. Để lại Lý Gia Nguyệt vẫn nhòm nhোam với đĩa viên chiến.

...

Ở một nơi cách nhà bếp khá xa, ba tên nhóc đang vịn cây thờ hồn hên.

“Thật... thật đáng sợ. Nhị tiểu thư thật đáng sợ a!”

“Đúng vậy. Cảm giác như bị yêu thú nhìn chăm chăm, không thể động đậy nổi...”

...

“Ba vị tiểu thiếu gia, những lời vừa rồi tốt nhất không nên để cho Nhị tiểu thư nghe được, nếu không hậu quả có thể không vui về gì đâu a.”

Ba tên nhóc đang tụ tập nói xấu Lý Gia Nguyệt, lại bị người lên tiếng cảnh báo từ phía sau khiến cả ba hoảng hồn.

“Ai... ai mới lên tiếng!” - Một trong 3 người quát lên.

Chính Nam bước ra từ sau một cái cây lớn, mặt mỉm cười, nói: “Chính là tiểu nhân. Ba vị tiểu thiếu gia vẫn tốt chứ. Mới mấy ngày không gặp, có vẻ ba vị tiểu thiếu gia đã quên tiểu nhân rồi a?”

Đúng vậy, ba đứa nhóc này chính là ba người đã sai các gia đình khác đánh đập nguyên chủ rồi vứt trong chuồng ngựa, tạo điều kiện cho Chính Nam xuyên qua.

“Lại... lại là mày. Đồ nghèo kiết xác, chính vì mày mà tui tao bị Nhị tiểu thư ghét bỏ.”

“Mày còn dám xuất hiện trước mặt tui tao, có vẻ trận đòn mấy ngày trước chưa đủ làm mày sợ đúng không?”

“Mày chỉ là một con chó ở Lý gia này thôi, mày lấy tư cách gì mà mở miệng nói chuyện với tui tao, đồ không biết thân biết phận.”

Ba người không dám làm gì Lý Gia Nguyệt, nhưng Chính Nam chỉ là một cái nô tài, như vậy...

Một trận chửi mắng, sau đó ba đứa nhóc nhào lên đánh đập Chính Nam. Nếu như nói đánh nhau, với thân thể hiện tại Chính Nam chắc chắn đánh không lại ba người này, nhưng nếu hắn muốn chạy thì hoàn toàn không trở ngại.

Thế nhưng vấn đề là hắn không muốn chạy a!

Một trận mưa dầm dề từ ba đứa nhỏ trút lên người Chính Nam. Nơi này là dị giới, người ta luyện võ từ nhỏ, chưa nói tới ba đứa nhỏ này lại là con nhà giàu, ngâm thuốc, cần được là chuyện rất bình thường. Chỉ qua chốc lát, Chính Nam đã bị đánh không thành hình người.

“Ba... ba vị thiếu gia... Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ là nghe lời... Nhị tiểu thư làm việc... Không... không có ý gì khác...” - Chính Nam khó khăn nói từng chữ một.

Ba đứa nhỏ vẫn không dừng tay, vừa đánh vừa mắng: “Đừng mang Nhị tiểu thư ra làm lý do. Tui tao đã cảnh báo mày nhiều lần, mày vẫn không biết thân biết phận mà còn lớn vồn quanh Nhị tiểu thư. Đây đều là do mày tự chuốc lấy.”

“Hôm nay cho dù có đánh chết mày ở đây thì Nhị tiểu thư cũng chẳng làm gì bọn tao đâu. Mày nghĩ mày rất quan trọng với Nhị tiểu thư sao, đồ con hoang.”

“Vãi đuôi tốt hay không tốt chung quy vẫn chỉ là chó, đừng mong có ngày ngẩng được đầu lên làm người.”

Ba đứa nhỏ càng đánh càng hăng, càng ra tay càng nặng. Nhiều người hầu, nô tỳ khác nhìn thấy cũng chỉ biết tránh đi thật xa, không ai dám mở miệng nói đỡ cho Chính Nam nửa lời.

Chính Nam hai tay ôm đầu, nằm trên mặt đất chịu đòn, thân thể hắn quá yếu, trận đòn này khả năng sẽ để hắn nằm cả tháng trên giường, nhưng hắn đang mỉm cười.

Đúng vậy!

Chính Nam mỉm cười, bởi vì hắn biết Lý Gia Nguyệt đến rồi.

Hệ thống có tính năng định vị phú bà đã tóa định trong phạm vi 100m quanh Chính Nam và Lý Gia Nguyệt chỉ còn cách hắn có một khúc cua mà thôi.

“Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ muốn... muốn Nhị tiểu thư vui vẻ, muốn... muốn thấy Nhị tiểu thư cười... Như vậy... như vậy cũng... cũng là sai... sao?” - Khi Gia Nguyệt phú bà chỉ còn cách hắn khoảng 10m, Chính Nam cắn răng, dùng sức lớn tiếng nói.

“Sai, tất nhiên là sai. Bởi vì mày tư cách gặp Nhị tiểu thư cũng không có chứ đừng nói tới chuyện muốn làm Nhị tiểu thư cười.” - Một đứa nhỏ nỏ nộ cười tàn nhẫn rồi giờ cao chân đạp xuống đầu gối Chính Nam.

Rắc...!!!

Aaaaaaa!!!

Chính Nam la lên một tiếng thảm thiết, dùng hai tay ôm lấy đùi đang run rẩy của mình, cắn răng nói: “Cho dù... cho dù như vậy đi nữa. Nhị... Nhị tiểu thư vẫn sẽ mãi... mãi là bạn...”

“Khốn kiếp! Sao tui mày dám!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Loli phú bà là rất bá đạo

“Sau này anh cứ gọi em là Gia Nguyệt là được!”

...

“Vây... vây sao. Vây anh có thể xem Gia Nguyệt là... bạn được không?”

...

Lý Gia Nguyệt nhìn bóng của mình trong ly nước, cười tủm tỉm nhớ lại lần đầu gặp Chính Nam trong nhà bếp.

“Nè, ba vị tiểu thiếu gia lại đang đánh người đấy, cô có biết không?”

“Thật sao!? Ai bị đánh vậy?”

“Nhìn không rõ lắm, bị đè xuống đất đánh. Hình như là người mấy ngày trước bị đánh một lần rồi đấy.”

...

Nghe được bên ngoài mấy nô tỳ thì thầm to nhỏ với nhau, Lý Gia Nguyệt giật mình tỉnh lại. Cô bé lẩm bẩm: “Anh Nam đi đâu mãi không thấy về nhỉ. Chán quá a! Không được, phải đi kiểm thử xem sao.” - Mặc dù không có thừa nhận nhưng Lý Gia Nguyệt biết những lời xì xào vừa rồi của nô tỳ khiến bản thân cô bé lo lắng không yên.

Đi lòng vòng mãi không thấy gì, Lý Gia Nguyệt đang muốn quay về phòng bếp tiếp tục đợi, thì bỗng nhiên nghe được tiếng Chính Nam: “Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ muốn... muốn Nhị tiểu thư vui vẻ, muốn... muốn thấy Nhị tiểu thư cười... Như vậy... như vậy cũng... cũng là sai... sao?”

Giọng nói ngắt quãng, hít vào thì ít thở ra thì nhiều nhưng Lý Gia Nguyệt nghe được trong đó là sự chân thành, sự quan tâm, chăm sóc mà Chính Nam giành cho cô.

Rắc...!!!

Aaaaaaa!!!

“Không! Không nên như vậy a! Không nên như vậy.” - Trong lòng Lý Gia Nguyệt gào thét, cô bé chạy thật nhanh về phía tiếng đánh nhau.

Vượt qua một ngã quẹo, Lý Gia Nguyệt trừng lớn hai mắt nhìn thảm cảnh trước mặt. Đập vào mắt cô bé là hình ảnh Chính Nam nằm run rẩy trên đất, hai tay ôm lấy đầu gối đã trật 90 độ sang một bên, đôi mắt đỏ hồng, toàn thân là vết thương vẫn gượng nói: “... Nhị tiểu thư vẫn sẽ mãi... mãi là bạn của... tôi...”

“Bạn... sao?” - Trái tim Lý Gia Nguyệt bỗng nhiên đập mạnh một cái. Một cảm giác kỳ lạ lan tỏa khắp toàn thân để cô bé cảm thấy cực kỳ, cực kỳ vui

về. Nhưng cảm giác vui vẻ ấy nhanh chóng chuyển hóa thành cơn giận dữ khủng khiếp khi Lý Gia Nguyệt nhìn thấy Chính Nam đã nằm im không có động tĩnh.

“Khốn kiếp! Chúng mày... sao chúng mày dám làm như vậy! Sao chúng mày dám!” - Lý Gia Nguyệt hét lên 1 tiếng, chân cô bé đập mạnh xuống đất, cả người bắn lên như đạn pháo thẳng về phía ba tên nhóc đang hành hung Chính Nam

“A! Nhị...”

Bụp! Ấc!

Tên nhóc vừa mới giẫm lên chân Chính Nam bị Lý Gia Nguyệt dồn hết sức đâm thẳng vào bụng. Cú đâm khiến nó bay ra ngoài gần 10m, lăn vài vòng trên đất rồi đụng vào vách tường, không biết sống chết.

Chưa dừng lại ở đó, Lý Gia Nguyệt tiếp tục cúi người xoay 1 vòng, dùng gót chân hất tung một đứa nhỏ đang sững sờ khác lên không rồi đâm mạnh vào bụng nó. Thằng bé cũng bay ra xa 4 5m, lăn vài vòng trên đất, bất tỉnh nhân sự.

“Nhị... Nhị tiểu thư... Tha... tha...” - Đứa bé còn lại run lẩy bẩy tại chỗ, đứng quần đã ướt 1 mảnh.

“Gia Nguyệt... đừng... đừng đánh... nữa... Anh... không sao...”

Chát!

Lý Gia Nguyệt một mặt ghét bỏ, vung tay tát vào mặt đứa bé cuối cùng. Hai cái răng bay song song với nó qua một bên, để lộ ra Chính Nam phía sau nó, lúc này đã bất tỉnh sau câu nói vừa rồi.

Lý Gia Nguyệt lập tức nước mắt lưng tròng, chạy tới ôm lấy Chính Nam, tay chân luống cuống, vừa mếu vừa nói: “Anh Nam... hức, không nên chết a... hức, Gia Nguyệt còn chưa có ăn đủ món anh làm đâu...” - Hình ảnh một đánh ba tàn bạo vừa rồi chắc chắn là người khác, không phải cô bé.

Chính Nam trong lòng đã nhỏ mấy chục bãi nước bọt: “Con bé này thì ra là quan tâm đồ ăn chứ không phải mình. Không biết nên hu hu hay haha mới đúng đây.” - Hắn căn bản không có ngắt đi, nhưng lúc này nên ngắt đi mới đúng kịch bản a. Không có cách, đạo diễn nói sao thì diễn vậy thôi.

Lý Gia Nguyệt đang bù lu bù loa, không biết phải làm thế nào thì một giọng nói vang lên trong đầu cô bé: “Chữa thương trước đi!”

Lý Gia Nguyệt bùng tỉnh, cũng không quan tâm ai hay cái gì vừa nhắc nhở mình mà ngay lập tức tập trung tinh thần lại. Cô bé thò tay vào trong ngực áo, lấy ra một chiếc nhẫn.

Từ chiếc nhẫn được Lý Gia Nguyệt đeo ở cổ như mặt dây chuyền bắn ra một luồng sáng chiếu vào lòng bàn tay cô bé. lát sau ánh sáng tàn đi cũng là lúc một chiếc bình nhỏ xuất hiện. Lý Gia Nguyệt nhanh tay đổ từ trong bình ra một viên thuốc tròn màu đỏ thẫm rồi nuốt vào miệng Chính Nam.

Chính Nam cảm nhận được có thứ gì đó ngọt ngào, non mềm được nhét vào miệng mình. Thứ đó vừa vào miệng đã lập tức tan ra, hóa thành một dòng nước ấm chảy khắp thân thể hắn, chài vuốt những vết thương mà hắn vừa phải nhận. Thậm chí đầu gối bị đập trật khớp cũng được một bàn tay vô hình nắn trở lại đúng vị trí.

“Đây là...”

“May quá a, hôm qua mới luyện được Cấp 2 trung phẩm Liệu Thương Đan, tác dụng không sai.” - Lý Gia Nguyệt thở phào một hơi, vừa lau mồ hôi trên trán, vừa nhỏ giọng thì thầm

Chính Nam trong lòng nhỏ máu: “Liệu Thương Đan, cấp 2, vẫn là trung phẩm, bằng cả năm tiền công ở Lý gia. Con bé này... phá của quá đi!” - Nói, trong lòng hắn mặc dù tiếc của nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Nhìn Chính Nam từ từ tỉnh lại, Lý Gia Nguyệt lau nước mắt nói: “Anh tỉnh lại rồi a, tốt quá!”

Chính Nam làm bộ suy yếu, nói: “Ba vị... tiểu thiếu gia, có... có sao không?”

Lý Gia Nguyệt hừ lạnh nói: “Hừ! Chết đi cũng không ai dám quản. Đừng nói chuyện tui nó, anh đã đỡ chưa, còn đau chỗ nào không?” - Giống như trong mắt cô bé ai sống, ai chết cũng không quan trọng bằng Chính Nam.

“Uhm...” - Chính Nam giả vờ dựa ngòai dậy, nói: “Thân thể không có gì, không biết vì sao lại khôi phục nhanh như vậy a. Có điều, chân anh...” - Hắn vẫn phải giả vờ không biết mình đã dùng đan dược của Lý Gia Nguyệt, nhưng chân hắn chưa tốt lại là sự thật. Mặc dù đã được nắn khớp về đúng vị trí nhưng đau đớn là vẫn phải có.

“Đề... đề em đỡ anh về phòng.” - Lý Gia Nguyệt có chút ngập ngừng.

Chính Nam tái cả mặt: “Không, không được. Nếu để người khác nhìn thấy, anh lại bị đánh nữa cho mà xem. Đề lát nữa có ai đi ngang qua anh nhờ đỡ anh về cũng được.” - Hắn làm bộ mặt buồn bã nói: “Chỉ là công việc của anh... Xem ra một thời gian tới anh không thể xuống bếp làm đồ ăn cho em được a.”

Thấy Chính Nam thẫn như vậy còn muốn làm đồ ăn cho mình, lại nghĩ tới trước đó hắn lớn tiếng tuyên bố muốn thấy mình vui vẻ, muốn thấy mình cười, Lý Gia Nguyệt chỉ cảm thấy trống ngực đập dồn dập, tự trách xông lên đầu. Cô bé cúi thấp đầu, gương mặt đỏ bừng nói: “Đề... đề em lo chuyện đó. Anh... anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi đã. Em... em sẽ xin cha để anh làm đầu bếp riêng, phụ trách việc ăn uống hàng ngày của em. Anh... có muốn như vậy không...” - Những chữ cuối đã lí nhí như tiếng muỗi kêu.

Chính Nam trong lòng cười như điên nhưng ngoài mặt chỉ mỉm cười hiền hòa, đưa tay xoa đầu Lý Gia Nguyệt, nói: “Nếu được như vậy thì tốt quá, mỗi ngày có thể được nhìn em cười, được làm đồ ăn cho em. Anh nằm mơ cũng muốn được như vậy a.”

Lý Gia Nguyệt ngẩng đầu nhìn nụ cười dịu dàng của Chính Nam, không chút nào để ý bàn tay đầy bụi đất của hắn đang xoa đầu mình. Trong lòng cô bé giống như có một cánh cửa được đẩy ra, một vách ngăn được xông phá bởi lời nói ân cần, cử chỉ dịu dàng và nụ cười tỏa nắng kia.

Bỗng nhiên Chính Nam ngẩn người, bàn tay đang xoa đầu Lý Gia Nguyệt cũng lấy xuống, hắn muốn đứng dậy.

“Anh... muốn về nghỉ ngơi sao?” - Lý Gia Nguyệt vừa dịu Chính Nam đứng dậy, vừa hỏi thăm.

Chính Nam gật đầu nói: “Ừm, anh muốn nghỉ ngơi thêm một chút, sớm ngày hồi phục.” - Hắn có việc cực kỳ quan trọng cần phải về phòng ngay lập tức.

Lý Gia Nguyệt thì lại hiểu câu nói của Chính Nam thành: “Ừm, anh muốn nghỉ ngơi thêm một chút, sớm ngày hồi phục để còn được bên cạnh em”. Cô bé đỏ bừng mặt đỡ Chính Nam đứng dậy, nói: “Đề em đỡ anh về.”

“Không cần. Lỡ có ai...”

“Ai dám nói ra nói vào em lập tức cho về quê làm ruộng, hừ!” - Khi cần loli cũng có thể rất bá đạo.

Chính Nam thôi không nói nữa. Nếu Lý Gia Nguyệt đã nói đến như vậy thì hắn cũng chỉ có thể “miễn cưỡng” dựa vào cái thân thể loli mềm mại, thơm ngào ngạt của Lý Gia Nguyệt, chấp chững từng bước về phòng mà thôi.

“Mà, anh nói muốn xem em làm bạn... có thật hay không?”

“Tất nhiên là thật, nếu như em không chê và anh còn sống đủ lâu, haha.”

...

Ở một nơi khác của Lý gia.

“Đại nhân, mọi chuyện chính là như vậy.” - Một người quỳ một chân trên mặt đất, đầu cúi thấp, toàn thân phủ trong đồ đen chỉ lộ ra ngoài một con mắt. Phía trước là một người đang đứng quay lưng nhìn bầu trời.

Người đàn ông đang đứng không quay đầu lại, tiếp tục nhìn bầu trời, nói: “Nói như vậy, tất cả là do tên kia dụng sẵn một màn kịch, lừa 3ba tên nhóc con kia vào tròng, đồng thời... lừa cả Gia Nguyệt sao?” - Giọng nói trầm ổn, từ tốn, mang theo thượng vị giả uy thế.

Người áo đen ngẩng mặt lên nói: “Đúng vậy, có vẻ như hắn không phát hiện tiểu nhân. Mặc dù hắn đã sắp đặt và diễn rất đạt, nhưng tiểu nhân thấy được trong mắt hắn lúc bị đánh không có sợ hãi, chỉ có sự khinh thường. Và, hắn có nụ cười cực kỳ lạnh lẽo và ánh mắt đặc biệt sắc bén, cảm giác giống như hắn biết trước được lúc nào Nhị tiểu thư xuất hiện vậy.” - Đây lại là một cô gái.

Im lặng chốc lát, người đàn ông kia mới lên tiếng: “Được rồi, tiếp tục theo dõi và bảo vệ Gia Nguyệt đi. Còn tên kia... chỉ cần hắn không làm gì có hại cho Gia Nguyệt và Lý gia thì cứ mặc hắn nhảy nhót đi. Muốn làm Gia Nguyệt vui vẻ, muốn thấy Gia Nguyệt cười, muốn làm bạn với Gia Nguyệt... Nếu hắn làm được thì giúp hắn loại bỏ một số ngáng đường cũng không có gì là quá đáng.”

“Vâng.”

“À, còn nữa. ba tên nhóc con kia và gia đình hắn...” - Giọng nói bình thản, không mang theo lay động, không mang theo xúc.

“Tiểu nhân hiểu được.” - Cô gái áo đen khẽ gật đầu rồi tan biến vào không khí như chưa từng tồn tại trong phòng.

Người đàn ông nhìn bầu trời thở dài: “Chính Nam... sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thiên Niên Sát!? Khỏa Thân Thuật!?

Trong phòng riêng của mình, Chính Nam mặt đầy nghiêm túc, vừa cởi áo Lý Gia Nguyệt vừa nói: “Em bị thương rất nặng đó Gia Nguyệt. Đề anh chữa

cho em”

Lý Gia Nguyệt khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thần tình bẽn lẽn, cúi đầu lí nhí nói: “V-vâng. Xin... xin hãy nhẹ nhàng...!”

Bóp!

“Tích... cập nhật số liệu thành công... cập nhật nhiệm vụ thành công... mời ký chủ tiến hành kiểm tra và nhận thưởng.”

“A! không...” - Chính Nam bật dậy, không quên la lớn một tiếng. Hắn nhìn quanh trong phòng, ngoài hắn ra không còn ai khác.

Thờ dài một hơi, Chính Nam lâu bầu nói: “Kỳ lạ, tại sao lại xuất hiện một cái bóng đen trong giấc mơ của mình, ai vậy nhỉ?”

(Trang: “...”)

Vừa rồi hắn đang nằm mơ cùng Lý Gia Nguyệt chơi trò “bác sĩ”. Cô bé có vẻ bệnh tình rất nghiêm trọng nên “bác sĩ” Chính Nam quyết định tiến hành phẫu thuật. Vừa mới còi được lớp áo ngoài thì bỗng nhiên có bóng đen lao tới gõ hắn một cái khiến hắn tỉnh lại.

“Mà thôi, hình như hệ thống có thông báo. Chộp mất một lát đã buổi chiều rồi, lãng phí mất nửa ngày.” - Chính Nam vừa than thở, vừa mở ra giao diện hệ thống.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 3 (Luyện Thể tầng 3)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 0

Kỹ năng: Không.

Nghề: cấp 1 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 51/100)

Điểm dư: 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phụ bà đầu tiên - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam nhân đảm đương - giai đoạn 1: 3/10, còn 5 ngày], phụ tuyến [Nam nhân bản lĩnh – giai đoạn 1].

Đánh giá: 2 phút phạt 3 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

“Thêm ra danh sách phụ bà và danh sách nhiệm vụ a. Há!?” - Chính Nam tròn tròn mắt: “Tại sao lại có điểm dư rồi? Bị đánh có điểm hay sao?”

“Tích... trước đây quên không giải thích với ký chủ, bây giờ có dịp thì nói luôn. Cấp S phụ bà, sau khi tòa định thành công lại tăng độ thiện cảm đạt 51 sẽ nhận được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề; đạt 71 trở lên sẽ nhận được 2 điểm mỗi loại, đạt 91 trở lên sẽ được 3 điểm mỗi loại. Đối với cấp SR phụ bà, sau khi tòa định thành công lại tăng độ thiện cảm đạt 51 sẽ được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề; đạt 71 trở lên sẽ được 3 điểm mỗi loại, đạt 91 trở lên sẽ được 4 điểm mỗi loại. Đối với cấp SSR phụ bà, sau khi tòa định thành công lại tăng độ thiện cảm đạt 51 sẽ được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, đạt 71 trở lên sẽ được 4 điểm mỗi loại, đạt 91 trở lên sẽ được 5 điểm mỗi loại.”

Thì ra là vậy, xem như là điểm thành tựu sao. Vậy 1 điểm mỗi loại kia là đến từ Gia Nguyệt.” - Bỗng nhiên hai mắt Chính Nam tỏa sáng: “Điểm thành tựu này chẳng lẽ chỉ tính với phụ bà từ cấp S trở lên hay sao, Trang?”

“Tích... như ký chủ đã nói, đây chính là điểm thành tựu. Thân là ký chủ của bản Hệ Thống, ký chủ không định lạm dụng tính năng này với phụ bà cấp N và R chứ?”

Chính Nam cười khan nói: “Ahaha, không, tất nhiên là không rồi. Tôi là người thế nào chẳng lẽ Trang không biết, sao mà làm chuyện như vậy được chứ, ahaha.”

“Tích... vậy thì rất tốt. Trang rất tin tưởng vào nhân phẩm của ký chủ. Mà, dù ký chủ có muốn lạm dụng điểm thành tựu thì cũng không được đâu, bởi vì phụ bà dưới cấp S sẽ không có điểm thành tựu.”

“Đệt” - Chính Nam chửi tục một câu. Hắn cảm giác mình bị khinh bỉ.

“À mà khoan.” - Chính Nam lại phát hiện vấn đề: “Đánh giá phụ bà là dựa trên năm tiêu chí đúng không, Trang?”

“Tích... đúng vậy. Năm tiêu chí đó là Ngoại Hình, Tài Sản, Thiên Phú, Tâm Tính, Xuất Thân.”

“Ngoại trừ Xuất Thân là cố định ra thì bốn

tiêu chí còn lại hoàn toàn có thể xuất hiện lên xuống, khi đó điểm thành tựu của tôi được tính như thế nào?”

“Tích... khi phú bà được tăng đánh giá, Trang sẽ tính toán để trả đủ điểm thành tựu cho ký chủ. Trường hợp phú bà bị giảm đánh giá hoặc không may mất mạng cũng sẽ không trừ điểm của ký chủ.”

“Được a.” - Xoa xoa hai bàn tay, Chính Nam hớn hờ trả nhiệm vụ để nhận thưởng.

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 1], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề, 1 điểm mị lực.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], mô tả: “Đối với sở hữu Hệ Thống nam chính mà nói, hoàn thành nhiệm vụ chính là vấn đề quan trọng nhất”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu một cấp S phú bà có độ thiện cảm đạt 71 trở lên]. Phần thưởng: [2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành]”.

“Ồ! Chuối nhiệm vụ. Được! Lên cấp, lên cấp. Không cần tu luyện mà vẫn lên cấp, thoải mái a.” - Chính Nam hào hứng nói.

“Tích... tiêu hao 1 điểm cấp tăng lên cấp 5.”

“Thoải mái! Thật cmn thoải mái!” - Chính Nam khẽ rên rỉ trong cổ họng, cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh, vết thương cũng theo đó tốt lên rất nhiều khiến hắn nhin không nổi.

Lát sau cảm giác trôi qua, Chính Nam lại nghĩ tới một việc: “Hiện tại chủ yếu là xoay quanh Gia Nguyệt để làm nhiệm vụ, như vậy nên xây dựng kỹ năng và nghề chủ yếu phục vụ cho mục đích này mới được.”

“Hệ thống, à không, sau này gọi Trang đi, dễ nghe, dễ nhớ.”

“Tích... đổi tên hệ thống thành [Trang] thành công.”

“Được a.” - Chính Nam gật đầu: “Trang, tăng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 2.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề tăng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 2 thành công.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 1], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm nghề.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 2], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 3]. Phần thưởng: [2 điểm cấp, 2 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Ahaha, đúng như mình nghĩ, lại có thể lên cấp.” - Nếu không phải chân vẫn còn đau, Chính Nam sợ rằng đã đu lên nóc nhà rồi. Lần này hắn không ra lệnh cho hệ thống mà tự mình dùng tay tăng cấp trên bảng thông tin.

“Tích... tiêu hao 1 điểm cấp tăng lên cấp 6 thành công.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề, kích hoạt nghề [Luyện Dược Sư] thành công.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề tăng cấp nghề [Đầu Bếp] lên cấp 3 thất bại.”

“Hả!? Thất bại?” - Chính Nam xém chút nhảy dựng lên, thất bại chẳng phải mất điểm rồi?

Sau khi xem xét lại điểm nghề không bị mất, Chính Nam lúc này mới yên tâm lại. Hắn tò mò hỏi: “Trang, tại sao lại tăng cấp nghề thất bại? Bộ có tỉ lệ ăn hay sao?”

“Tích... kích hoạt và tăng cấp nghề từ cấp 1 lên cấp 2 cần tiêu hao 1 điểm nghề. Tăng cấp nghề từ cấp 2 lên cấp 3 cần tiêu hao 2 điểm nghề, cấp 3 lên cấp 4 cần tiêu hao 3 điểm nghề cứ như thế tính lên. Tăng cấp kỹ năng tương tự.”

“Vãi! Sao không nói sớm hơn a.” - Chính Nam vò đầu bứt tóc. Hắn vừa táy máy kích hoạt nghề [Luyện Dược Sư] thành ra thiếu 1 điểm nghề để nâng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 3 rồi.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 6(Luyện Thề tầng 6)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: Không.

Nghề: cấp 2 đầu bếp, cấp 1 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 51/100)

Điểm dư: 2 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đắm Đương - giai đoạn 1: 6/10, còn 5 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 2].

Đánh giá: 3 phút phụt 2 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

“À, còn điểm kỹ năng nên làm gì bây giờ nhỉ?” - Chính Nam vuốt cằm: “Trang, có gợi ý gì không?”

“Tích... bởi vì hệ thống là Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả hệ thống, cho nên hệ thống kỹ năng sẽ dựa theo hệ thống kỹ năng nhãn giả trong ký ức ký chủ.”

“Ồ, Naruto a.” - Chính Nam2 mắt tỏa sáng: “Nói như vậy tôi có thể học hết các chiêu thức nhãn thuật trong đó sao?”

“Tích... trước mắt ký chủ chỉ có thể kích hoạt cấp E nhãn thuật và đẳng cấp tối đa không thể cao hơn cấp thiên phú.”

“Cấp E nhãn thuật... không phải toàn là hàng hạ nhãn sao!” - Chính Nam méo cả mặt. Hắn lật mở cây kỹ năng xem thử mình nên làm gì với 1 điểm kỹ năng yêu thương hiện có.

“Thuật Ngụy Trang... vớ vẩn.”

“Thuật Cởi Trói... cái mẹ gì đây a!”

“Thiên Niên Sát!? Khỏa Thân Thuật!? Cấp E? Đây không phải Thần Thuật sao. Bỏ qua đi.”

“Như vậy chỉ còn lại Tam Thân Thuật.” - Sau một hồi lựa chọn, Chính Nam đặt tầm mắt ở ba nhãn thuật cơ bản nhất được dạy trong mọi trường ninja: “Thế Thân Thuật, rất thực dụng trong giao chiến. Nhược điểm là cần phải chuẩn bị thể thân trước và không gây ra sát thương. Như vậy...”

“Tích... tiêu hao 2 điểm kỹ năng kích hoạt [Biến Thân Thuật], [Phân Thân Thuật] thành công.”

Chính Nam chưa từng đánh nhau, ký ức của nguyên chủ cũng toàn là bị đánh, điều này tạo cho hắn tâm lý có chút sợ hãi vì thế hắn chọn lựa kích hoạt 2 loại nhãn thuật có xu hướng “hậu trường” hơn. Không có cách, chết 1 lần rồi, sợ a.

“Như vậy mới đúng chứ. Có nghề [Luyện Được Sư] cũng không sai, ít nhất là có thủ đoạn kiếm tiền và danh tiếng.”

Chính Nam cũng đã suy nghĩ kỹ rồi mới làm ra quyết định. Với Tiểu bạch kiểm hệ thống của mình, cái hắn cần làm là tiếp xúc với càng nhiều phú bà càng tốt. Để làm được điều đó, hắn cần mạnh, giàu và danh tiếng. Trở thành luyện được sư chính là con đường ngắn nhất để trở nên giàu và tiếng, chỉ cần có hai điều kiện đó thì hắn sẽ mạnh lên rất nhanh. Còn về phần được liệu, hắc hắc, Lý gia chính là kinh doanh được liệu đó a.

Đóng lại bảng thông tin cá nhân, Chính Nam bắt đầu suy nghĩ chuẩn bị kế hoạch phát triển bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tiểu bạch kiểm cũng là phải lặn lội

Trước mắt quan trọng nhất là phải thường xuyên tìm cơ hội tiếp xúc và phát triển cảm tình với Lý Gia Nguyệt, đây là con đường ngắn nhất để lên cấp và có điểm.

Thế nhưng Chính Nam vẫn băn khoăn việc mình nên tu luyện như thế nào với cái thiên phú nát bét này.

“Tích... Hệ thống chính là phụ trợ ký chủ trở thành tiểu bạch kiểm mẫu mực, không phải trở thành cường giả, chí tôn, đế hoàng cái gì đó, tu luyện lại làm gì? Hằng ngày chỉ cần cùng phú bà lặn lội một chỗ, thiên hạ tự nhiên ở trong tay.”

Chính Nam bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy a! Chỉ cần mình cùng phú bà xoát tốt điểm thiện cảm, sau đó điểm sẽ cuộn cuộn tới, việc gì phải tu luyện.

“Tích... nhắc nhở, tu luyện có thể không cần làm “nhiều”, nhưng vẫn là phải có.”

“Vì sao? Không phải là nằm lên cấp sao?” - Vừa phía trước nói thế này, sau đó lại nói kiểu khác, cuối cùng là dạng nào?

“Tích... thứ nhất, thiên phú của ký chủ là 3, trực tiếp giới hạn số lượng phú bà tối đa của ký chủ là 3, cấp kỹ năng tối đa cũng chỉ có cấp 3, cấp nghề cũng như vậy. Thứ hai, nếu ký chủ lười biếng không tu luyện, ngày nào đó có chiến đấu, hoặc các phú bà muốn cùng ký chủ đối luyện, ký chủ lại một thân tu vi thông thiên, chiêu thức thông huyền nhưng cái gì cũng không biết dùng, vậy phú bà sẽ coi trọng ký chủ nữa không?” - Trang một lần giải thích rất nhiều, tóm gọn lại là “cúp có thể, nghi hần thì không”.

Nghe vậy Chính Nam đau cả hai trứng. Vừa muốn tán tỉnh phú bà, lại còn muốn tu luyện, lại phải học nghề, này có vẻ không giống với lý tưởng tiểu bạch kiểm của hần a.

“Tích... tiểu bạch kiểm không phải cá ướp muối, ký chủ phải hiểu rõ.”

“Được được, nói đi nói lại thì cũng phải lẫn lộn như mọi người.” - Chính Nam quyết định đi tắm một cái. Đang tắm, hần nghĩ ra gì đó, lại cùng trang bắt chuyện: “Trang, có cách gì tăng cấp thiên phú của tôi không?”

“Tích... muốn tăng cấp thiên phú có thể dùng đan dược, xung kích đại cảnh giới đạt được thiên đạo ban thưởng, hoàn thành đặc thù nhiệm vụ, vân vân.”

“Ừ, mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết đều là ăn đan dược hoặc có cao thủ chỉ dạy, mình chỉ có một cái lỗi thời hệ thống, có chút khó làm!” - Chính Nam không bỏ lỡ cơ hội đá xoáy Trang một cái.

“Tích...”

Ngày tiếp theo, lấy có “duỡng thương”, Chính Nam cả ngày làm cá ướp muối trong phòng, việc gì cũng không cần làm, thậm chí còn có người com bung nước rót chăm sóc hần.

Gia Nguyệt phú bà không chỉ xin cho Chính Nam chuyển công tác từ chuồng ngựa về nhà bếp, còn xin cho hần được chuyển phòng tới một căn phòng lớn hơn rất nhiều, thậm chí còn có toilet riêng.

“Tiểu bạch kiểm a... cảm giác được bao nuôi cũng không tệ. Đáng tiếc...” - Nằm trên ghế phơi nắng, Chính Nam ngâm một cọng cỏ trong miệng, trong lòng suy nghĩ.

“Ồ! Hôm nay anh tự mình ra đây phơi nắng được a.” - Gia Nguyệt phú bà như thường lệ tới thăm Chính Nam buổi sáng, thấy hần đã có thể tự mình ra ngoài nên tỏ ra khá bất ngờ: “Có vẻ vết thương của anh đã khỏi hần rồi nhỉ?”

Chính Nam vốn là chỉ giả bộ bị thương mà thôi, tiếp tục nằm cũng không có ý tứ nên hần phải dậy trả ơn cho Gia Nguyệt phú bà, dù sao đó cũng là một viên cấp 2 trung phẩm đan dược a.

Nhỏ ra cọng cỏ trong miệng, Chính Nam ngồi dậy, cười nói: “Nhờ phúc Nhị tiểu thư, mới hai ngày mà vết thương nặng như vậy đã khỏi hần. Anh cảm thấy hôm nay tràn đầy năng lượng a.”

“Như vậy sao...” - Gia Nguyệt phú bà lại gần Chính Nam rồi hơi cúi người xuống.

Chính Nam cười lắc đầu, đưa tay lên xoa đầu Gia Nguyệt phú bà. Không hiểu sao gần đây cô bé này ngày nào cũng muốn hần xoa đầu 2 3 lần.

Hôm nay Gia Nguyệt phú bà mặc một bộ váy xòe màu tím nhạt, viền trắng, dưới chân là đôi giày đen họa tiết tinh xảo kèm đôi vớ trắng cao quá đầu gối, tốt một bức “thanh xuân loli đồ”: “Nếu có thể kéo vào trong phòng... khu... khu...” - Chính Nam vừa uống nước vừa nghĩ, không hiểu sao nước trong ly lại văng lên, tạt hần đầy mặt.

Gia Nguyệt phú bà vẻ mặt vui vẻ cười: “Anh Nam thật ngộ, haha.” - Từ lần đó được Chính Nam xoa đầu, cô bé cảm thấy đặc biệt thoải mái nên luôn muốn hần làm như vậy.

Chính Nam vừa lau nước trên mặt, vừa nói: “Nghỉ mấy ngày rồi, cũng nên vào bếp làm việc chứ. Dù sao, anh cũng là đầu bếp riêng của em mà, đứng không, Gia Nguyệt?”

Gia Nguyệt phú bà hớn hờ gạt đầu: “Đúng đúng. Trước đó bị thương thì anh được phép nghỉ ngơi, bây giờ khỏi hần thì phải làm việc chứ sao. Em nói trước nha, nếu như tay nghề anh đi xuống, đừng trách em lại cho anh nằm trên giường thêm mấy ngày để luyện tập lại.” - Nói, cô bé giờ nắm đầm nhỏ lên dọa nạt Chính Nam.

Chính Nam ngoài cười nhưng trong lòng có chút chột dạ, thảm cảnh của ba tên nhóc lần trước hần vẫn chưa quên.

“Mà, ba vị thiếu gia gần đây không tới quấy rầy em nữa chứ?” - Chính Nam cũng khá tò mò kết cục của ba tên nhóc đáng thương kia.

Gia Nguyệt phú bà hừ lạnh nói: “Bị cha trục xuất khỏi gia tộc. Hừ, Lý gia này chỉ có ba người họ Lý, còn lại toàn là do cha thuê hoặc mua đứt tới làm việc, cho nên những người dám mượn danh tiếng Lý gia làm bậy thì chỉ có kết cục như vậy.”

“Lý gia...” - Những ngày gần đây Chính Nam tuy nằm một chỗ nhưng không có nghĩa là hần cái gì cũng không làm, ngược lại là có thời gian yên tĩnh cho

hắn một lần nữa sắp xếp lại ký ức và dựa vào đó đưa ra những suy đoán và tính toán cho tương lai.

Như Gia Nguyệt phú bà nói, Lý gia chỉ có ba người họ Lý, Lý Anh Tuấn - Gia chủ, Lý Gia Như - Đại tiểu thư và Lý Gia Nguyệt - Nhị tiểu thư. Toàn bộ Lý gia có trên dưới 500 người, ngoại trừ ba người họ Lý ra, những người còn lại đều là người khác họ được thuê từ các đội lính đánh thuê hoặc mua đứt như nô lệ, số ít có xuất thân kỳ lạ như Chính Nam.

Chính Nam khá nghi ngờ về sự tồn tại của Lý gia.

Nhìn từ bên ngoài, Lý gia giống như một khối Rubik được ghép từ nhiều mặt lại với nhau, bình thường có vẻ cân đối, bền vững, nhưng nếu có vấn đề xảy ra với một mảng, những mảng khác rất dễ dàng bị kéo đổ xuống theo mới đúng. Tại sao một “gia tộc” rồi rạc như vậy, lại quá nhanh và dễ dàng trở thành “Hà thành đệ nhất gia tộc” chứ?

“Không nghĩ những cái này. Với đẳng cấp của bản thân hiện tại, biết quá nhiều sẽ chỉ để mình chết càng sớm, tốt nhất là nên yên lặng phát triển, tiếp tục làm thân với Gia Nguyệt mới là hợp lý.” - Chính Nam khẽ lắc đầu, tiếp tục sai bước cùng Gia Nguyệt phú bà thẳng tiến nhà bếp.

Vừa tới nhà bếp, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà không nói lời nào mà chỉ đi thẳng vào trong. Những người khác cũng rất thức thời tự mình đi ra ngoài, không cản Gia Nguyệt phú bà phải quặt nữa.

“Đây cũng là yêu cầu của em sao?” - Chính Nam khéo mắt co gật.

Gia Nguyệt phú bà hất cằm, cao ngạo nói: “Đúng vậy. Nhiều người ở đây cũng không có tác dụng gì, và lại em cũng không muốn có người nhìn chằm chằm lúc anh làm việc.”

Chính Nam nhún vai, không nói gì. Cô bé này tính sở hữu rất mạnh a.

Chờ mọi người đi hết ra ngoài, Chính Nam trực tiếp mở “cấp 2 chức nghiệp hình thức” làm thật nhanh mấy món ăn sáng: trên bếp lò nấu một nồi cháo thịt băm trứng muối, trong lò nướng đang nướng mấy cái Donut, trong chảo chiên đang sôi xèo xèo vài cây bánh quẩy, trên bàn 1 bình sữa đậu nành đang bốc khói nghi ngút.

Nơi dị giới này hầu hết gia đình ăn sáng sẽ là vài cái mìn thầu, bánh bao loại hình và uống thêm sữa bò, sữa dê, gia đình có tiền có thể có thêm một món canh. Giống như Chính Nam đang nấu bữa sáng, gần như chuẩn 5* tại dị giới rồi, hơn nữa hắn tay nghề đã đạt cấp 2, đảm bảo đủ để Lý Gia Nguyệt công hiến đầy đủ thiện cảm.

Gia Nguyệt phú bà ngồi chống cằm nhìn Chính Nam loay hoay làm đồ ăn, ánh mắt mê ly.

“Lúc anh Nam chăm chú, thật... đẹp trai a. Đã vậy còn nấu ăn ngon nữa, nếu sau này...” - Không biết nghĩ tới chuyện gì, Gia Nguyệt phú bà gương mặt đã hồng thắm.

Chính Nam cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm từ phía sau nên ngoảnh đầu lại xem thử, bất gặp Gia Nguyệt phú bà khuôn mặt đỏ bừng nhìn mình, hắn cảm theo cái chào tới gần cô bé.

“Không có sốt a, làm sao mặt đỏ như vậy?” - Vừa nói, Chính Nam vừa cúi đầu xuống áp trán mình vào trán Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà bị cử chỉ thân mật của Chính Nam làm cho toàn thân cứng đờ. Sững sờ một lát, cô bé chạy vèo ra chỗ đựng nước sạch rồi dùng hai tay đập nước vào mặt mình, cười khan nói: “Không... không có gì, chỉ là em cảm thấy hơi nóng thôi. Đúng vậy, chắc là do anh bật lửa lâu nên trong phòng nóng đấy. Không nói cái này, anh nấu xong chưa?”

Chính Nam về mặt không tin, thầm nghĩ: “Linh Hư trung kỳ, đã tu luyện ra chân khí mà bảo trời này nóng?” - Ngoài mặt hắn vẫn cười nói: “Sắp rồi, chờ anh bày đồ ăn ra nữa là xong. Em rửa tay với lau mặt đi rồi lại ăn.”

Gia Nguyệt phú bà hớn hờ chạy đi một lát, lúc trở lại Chính Nam đã bày xong đồ ăn ra bàn.

“Đây là...” - Gia Nguyệt phú bà hai mắt toàn là ngôi sao, nhìn trên bàn bày toàn món ăn lạ lẫm, cô bé cảm thấy hôm nay cái bụng nhỏ của mình chịu thách thức rồi.

Chính Nam mỉm cười mức một chén cháo cho Gia Nguyệt phú bà, nói: “Đây là cháo thịt băm, chắc em không xa lạ gì ha, nhưng hôm nay anh chuẩn bị thêm một chút thứ khác biệt cho em ăn kèm đây, cái này gọi là “bánh quẩy”. Để anh cắt ra rồi em ăn chung với cháo.”

Gia Nguyệt phú bà một muỗng cháo một miếng bánh, rất nhanh đã gỡ bát leng keng. Cô bé đưa bát không về phía Chính Nam, đôi mắt to tròn khê nháy: “Thêm... thêm một bát nữa.”

Chính Nam cầm bát rồi đặt xuống, mỉm cười nói: “Ăn thử cái này trước đã, gọi là Donut nhé.”

“Thêm một cái Donut.”

“Uống thử cái này xem sao, sữa đậu nành nguyên chất.”

“Thêm một ly.”

...

Chính Nam khước miệng co giật nhìn đồng chén bát trên bàn: “Đây là khẩu phần của bốn người a, em...” - Hắn nhìn qua Gia Nguyệt phú bà, lập tức nuốt lời muốn nói xuống.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lần đầu luyện đan (1)

Gia Nguyệt phú bà lúc này đã tròn như con tằm, nằm lẩn trên ghế, thờ: “Em... em không dậy được... Anh mau đỡ em dậy...”

Chính Nam mặc kệ Gia Nguyệt phú bà nằm trên ghế, hắn dọn dẹp chén bát trước.

Vừa rửa chén bát, Chính Nam vừa nói: “Ăn xong rồi thì em cũng đi học đi, suốt ngày nghỉ ở nhà giáo viên của em sẽ không vui đâu.”

Gia Nguyệt phú bà hết sức khó khăn tự mình ngồi dậy, lại nằm gục xuống bàn, than thờ: “Thôi, em không đi học đâu. Trong lớp chán muốn chết, lại chẳng có bạn bè gì... Em muốn ra ngoài chơi, anh đi với em không?”

Chính Nam làm ra bộ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Thật không được, hôm nay anh muốn qua luyện được thất tìm mấy vị luyện được sư đại nhân học luyện đan, gần đây anh cảm thấy rất hứng thú với luyện đan.”

“A, luyện được sao?” - Gia Nguyệt phú bà tròn mắt xoay một vòng, nói: “Nếu anh nghe lời em, em sẽ dạy anh luyện được. Nói cho anh biết, bản tiểu thư cũng là cấp 1 Luyện Được Sư nhé!” - Nói, cô bé còn héch lên bộ ngực phẳng của mình, thần tình hãnh diện.

Chính Nam nghe được như mở cờ trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ khó khăn, nhấn nhó: “Không tốt lắm đâu, anh cũng chỉ là muốn học một chút mà thôi, chứ anh không có tiền trả tiền được liệu để luyện đan nữa.”

Gia Nguyệt phú bà hạ quyết tâm: “Em là giáo viên của anh, được liệu tất nhiên là do em lo rồi, nhưng mà anh cần đóng học phí nha, mỗi ngày là một bữa ăn ngon, hehe.” - Hôm qua ăn một lần cá viên chiên, cô bé phát hiện một sự thật kinh hoàng.

Nghiện thật rồi!

Lại thêm sáng nay bị hắn làm cho ăn không ngừng được, Gia Nguyệt phú bà biết mình chắc chắn chạy không thoát khỏi tài nấu ăn của người đàn ông này.

Chính Nam quyết định lại giả vờ một lần cuối kiểm cái bảo hiểm mạng nhỏ: “Nếu bị gia chủ biết được, cái mạng của anh cũng không còn a.”

“Không sao đâu mà, cùng lắm em nói là em muốn anh là phụ tá của em” - Gia Nguyệt phú bà vỗ bộ ngực phẳng của mình, một bộ “Trời sập xuống có em gánh, anh không phải xoắn”.

Chính Nam thờ dãi: “Thôi được, vậy em chờ anh một chút, anh chạy về lấy chút đồ đạc rồi cùng nhau đi.” - Thật mẹ nó vất vả, giả vờ dối lòng lừa loli chính là tội lỗi, sau này phải làm thêm vài lần cho quen mới được.

“Được rồi, vậy em ra ngoài chờ anh trước, anh lấy gì thì nhanh một chút rồi ra liền nhé.”

“Uhm, em cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Em biết rồi, anh cũng cẩn thận một chút.”

Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà tách ra hành sự, cả hai đều không biết được ở trong bóng tối có một đôi mắt theo dõi toàn bộ quá trình hai người bàn bạc, cũng nghe được toàn bộ câu chuyện.

Mà, có biết Chính Nam cũng không quan tâm lắm, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết một thiên kim tiểu thư như Gia Nguyệt phú bà không có một, hai cao thủ âm thầm bảo vệ mới là có quý.

Chạy về phòng lấy giỏ đồ đã chuẩn bị kỹ, Chính Nam nghênh ngang đi ra cửa sau, hoàn toàn không tồn tại cái gọi là “sợ người ta biết”, thậm chí trên đường hắn còn chào hỏi các gia đình, trêu ghẹo mấy nô tỳ.

Gần tới cửa sau, Chính Nam đổi một bộ lén la lén lút về mặt, không khác gì một tên trộm, đảo mắt nhìn quanh 1 vòng rồi khẽ gọi: “Gia Nguyệt, em đang

ở đâu, đi thôi, đi sớm về sớm... Gia Nguyệt... cái đệt!!!”

Gia Nguyệt phú bà thò đầu ra từ sau bụi cây, trên đầu còn có mấy cọng rom rạ dọa Chính Nam xém chút ném cái hộp qua.

“Em làm cái quỷ gì thập thà thập thò như ăn trộm thế, làm anh giật mình.”

“Cái này gọi là nguy trang, anh lấy đồ xong rồi hả, đi được chưa?”

“Xong rồi, đi thôi.”

...

Phòng luyện đan, hàng ngày đều có lượng lớn hộ vệ canh giữ, ngoài ra còn có trận pháp và các khách khanh túc trực từng giờ từng phút. Có thể nói là giọt nước không lọt.

Gia Nguyệt phú bà dẫn theo Chính Nam đi tới phòng luyện đan riêng biệt của mình, lại dặn dò hộ vệ lấy tới mười phần dược liệu Thối Thể Đan rồi đóng lại cửa phòng.

Chính Nam bước vào phòng, nhìn quanh một vòng, hần tặc lưỡi: “Chỗ này không phải để luyện đan sao, cái giường kia là cái gì? Còn có cả bồn tắm? Em trang trí chỗ này thành phòng trọ hay sao thế?”

Gia Nguyệt phú bà một mặt khó hiểu nhìn Chính Nam: “Luyện dược sư cũng cần phải tắm rửa, ngủ nghỉ chứ. Anh tưởng phòng luyện đan là có mỗi mấy cái bàn để dược liệu với lò luyện đan thôi hay sao?”

Chính Nam cảm thấy có cái gì đó vỡ vụn, kiểm tra kỹ lại thì đó chính là tam quan của hắn.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết không phải nói phòng luyện đan là chỉ có lò luyện đan, dược liệu, trận pháp thôi hay sao? Cmn! Bây giờ có cả giường, bồn tắm, nhà vệ sinh đầy đủ!

Đúng là “nhà văn nói láo, nhà báo nói thêm”!

Chính Nam để Gia Nguyệt phú bà tự làm những gì mình thích, hắn muốn thử luyện đan luôn và ngay.

Nhặt lên cái lò luyện đan bị Gia Nguyệt phú bà quăng qua một bên lúc nãy, Chính Nam hết sức quen thuộc làm vệ sinh rồi chuẩn bị lửa. Hắn cũng bắt ngờ với chính mình, lần đầu tiên làm việc này lại giống như là đã quen thuộc hàng trăm lần rồi.

“Tích... Ký chủ không nên bất ngờ, hệ thống tăng cấp nghề đồng thời cũng quán tưởng kinh nghiệm nghề vào ý thức của ký chủ, nên ký chủ cảm thấy quen tay là chuyện bình thường. Ký chủ tập dần đi là vừa.”

Chính Nam lúc này mới hiểu ra, hắn hỏi lại: “Nói như vậy ngoại trừ kinh nghiệm và độ thành thạo nghề ra, tôi còn quán tưởng cái gì nữa không Trang?”

“Tích... Trang lấy thông tin từ Thiên Đạo rồi ghi thẳng vào sổ mệnh của ký chủ, vì vậy ngoài độ thành thạo và kinh nghiệm luyện đan ra, ký chủ cũng có toàn bộ tri thức tương ứng với cấp độ nghề của ký chủ.”

“Chính là thất truyền đan phương, ẩn tính dược liệu, vân vân đúng không?”

“Tích... đúng là như vậy. Nhưng cũng không có nghĩa là ký chủ không còn không gian tự tăng lên. Nếu ký chủ siêng năng, chăm chú với một nghề vẫn có thể tự mình vượt cấp tìm hiểu nghề.”

Chính Nam cái hiểu cái không, đang muốn hỏi thêm thì nghe ngoài cửa có tiếng động. Hắn ra nhìn xem thì thấy một khay dược liệu được xếp sẵn đâu ra đấy đang được cơ quan đẩy vào phòng từ từ.

Gia Nguyệt phú bà thấy như vậy mới mở miệng giải thích với Chính Nam: “Bình thường em luyện đan đều không có học đồ cho nên dược liệu sẽ được các học đồ khác chuẩn bị sẵn từ bên ngoài, khi đưa vào em chỉ việc lấy dùng mà thôi.”

Chính Nam tặc lưỡi, thầm nghĩ: “Móa, đãi ngộ đúng là khác nhau, không hổ là Lý gia Nhị tiểu thư.”

Bỗng nhiên trông mắt hắn xoay một vòng, khoe miệng cong lên nụ cười gian xảo.

Chính Nam cầm khay dược liệu tới ngồi cạnh Gia Nguyệt phú bà, nói: “Gia Nguyệt, anh với em tới chơi trò chơi nhỏ, em có muốn chơi không?”

Gia Nguyệt phú bà đang tuổi ăn, tuổi chơi, nghe Chính Nam hỏi lập tức gật đầu hào hứng: “Chơi, mà chơi trò gì, chơi như thế nào?”

Chính Nam nở nụ cười tỏa nắng, nói: “Bây giờ em tới luyện một lần Thối Thể Đan, sau đó tới lượt anh luyện thử. Nếu anh luyện thành công thì xem như anh thắng, anh luyện không được thì xem như em thắng. Thế nào, Nhị tiểu thư, có dám chơi hay không?”

Gia Nguyệt phú bà nhìn Chính Nam như nhìn thiếu năng, nói: “Cái này không bằng anh nhận thua luôn cho rồi, không thú vị chút nào.”

Chính Nam vẫn là mỉm cười nói: “Nếu em thắng ngày mai anh lại chuẩn bị đồ ăn ngon cho em, nếu anh thắng...”

Chính Nam còn chưa nói hết câu, Gia Nguyệt phú bà liền cướp lời: “Choi, sợ gì không chơi, ai nuốt lời là con chó con.”

Chính Nam bắt đầu nói: “Để anh nói hết đã. Nếu anh thắng thì em phải nghe lời anh một việc. Yên tâm, anh sẽ không đưa ra cho em yêu cầu gì kỳ quặc đâu, thậm chí ngày mai anh lại tới đây đánh cược với em tiếp để em gỡ. Thế nào, điều kiện như vậy có được hay không?”

Gia Nguyệt phú bà cũng không tin Chính Nam chỉ nhìn một lần liền luyện được Thối Thể Đan. Cô bé tự tin gật đầu: “Quyết định như vậy đi. Bây giờ em tới làm mẫu một lần, anh nhìn cho kỹ nha. Thua cấm nuốt lời nha.”

Gia Nguyệt phú bà tiến tới ngồi xếp bằng cạnh lò luyện đan tiến hành điều chỉnh trạng thái.

Chính Nam âm thầm gật đầu, cô bé này bình thường nhí nhảnh, nhảy nhót nhưng một khi luyện đan lại rất là thành thực.

30 phút sau, Gia Nguyệt phú bà bắt đầu nổi lửa luyện đan. Mặc dù chỉ là cấp 1 đan dược loại phổ biến nhất nhưng cũng không có nghĩa là có thể xem thường, dù sao lâu cao cũng phải xây lên từ đất bằng, những đan dược cơ sở như thế này mới là nền tảng vững chắc cho tương lai.

Nhìn Gia Nguyệt phú bà động tác điều luyện, thần thái tự tin, Chính Nam mỉm cười. Bản thân hắn cũng luyện được sư, lại là Thiên Đạo luyện được sư, dưới cái nhìn của hắn, những động tác của Gia Nguyệt phú bà tuy hợp tiêu chuẩn nhưng quá cứng nhắc, lại lộ ra khá nhiều lỗi nhỏ, điều này mặc dù không dẫn tới luyện đan thất bại nhưng lại ảnh hưởng khá nhiều tới số lượng và chất lượng đan dược.

Tại Nam Việt đại lục, đan dược được chia thành 5 loại hạ phẩm đan, trung phẩm đan, thượng phẩm đan, cực phẩm đan và hoàn mỹ đan. Trong đó hạ phẩm đan có tỉ lệ là 3 phần được lực, 7 phần cạn, trung phẩm đan tỉ lệ là 5 - 5, thượng phẩm đan là 3 - 7, cực phẩm đan là 100% được lực.

Riêng hoàn mỹ đan đã đột phá tỉ lệ thành phần, được lực đã đạt tới 150%!

Thông qua cách lựa chọn chất lượng chủ tài và phối hợp phụ tài, Chính Nam nhận ra Gia Nguyệt phú bà muốn luyện thượng phẩm Thối Thể Đan, nhưng do những sai lầm nhỏ chồng chất lên nhau, hắn khẳng định lò đan dược này tối đa chỉ có thể có một viên thượng phẩm đan, còn lại là trung phẩm.

Để chứng minh cho suy nghĩ của Chính Nam, Gia Nguyệt phú bà la lên một tiếng, sau đó một chưởng đánh vào lò luyện đan, nắp lò bay lên, bên trong nằm vên vẹn ba viên trung phẩm Thối Thể Đan, thượng phẩm đan cuối cùng cũng không xuất hiện.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lần đầu luyện đan (2)

Gia Nguyệt phú bà lau mồ hôi trán, vẻ mặt ngạo nghễ nhưng trong mắt không giấu được thất vọng, nhìn Chính Nam: “Thế nào, bản tiểu thư có lợi hại hay không?”

Chính Nam không đành lòng làm cô bé thất vọng, hắn mỉm cười vỗ tay nói: “Nhị tiểu thư quá lợi hại, tiểu nhân thật sự phục nhị tiểu thư sát đất. Cầu bao nuôi!”

Gia Nguyệt phú bà nghe Chính Nam khen trong lòng cực kỳ thoải mái, cô bé hai tay chống hông cười híp cả mắt: “Haha, sau này chỉ cần người làm đồ ăn ngon cho bản cung, bản cung bao nuôi người, haha.”

Chính Nam lật cái bạch nhãn: “Em xong rồi thì nghỉ ngơi đi, tôi lướt anh.” - Nói, hắn đi tới khay dược liệu lựa vài cây xấu nhất, sau đó bắt đầu luyện đan.

Gia Nguyệt phú bà thấy Chính Nam lựa toàn dược liệu chất lượng thấp nhất, còn muốn lên tiếng nhắc nhở. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sợ mình thua cuộc không được Chính Nam nấu cho ăn nữa, cô bé quyết định không nói, ghen tới khuôn mặt nhỏ cũng đỏ hồng.

Chính Nam dĩ nhiên không có ý định một lần bộc lộ toàn bộ thực lực của mình, hắn chỉ là muốn luyện thử một lò hạ phẩm đan trước làm nóng người.

Bằng vào thực lực của mình, Chính Nam chỉ mất 15 phút đã luyện xong một lò hạ phẩm Thối Thể Đan, một lần thành đan đạt tới đa 10 viên.

Gia Nguyệt phú bà dụi dụi mắt, cô bé cảm thấy những gì vừa xảy ra trước mặt mình là hoàn toàn không chân thật: “Chỉ nhìn một lần liền luyện thành công, lại còn một lò tiêu chuẩn 10 viên. Anh còn dám nói trước đây anh chưa từng luyện đan?”

Chính Nam vô tội, nói: “Đây thật sự là lần đầu tiên anh luyện đan, có thể là anh may mắn mà thôi.” - Đây là đúng là lần đầu hắn luyện đan a.

Gia Nguyệt phú bà mặt đầy nghi ngờ nhưng cũng chấp nhận lời giải thích của Chính Nam, bởi vì ngoài “may mắn” ra, cô bé cũng không nghĩ tới lời giải

thích nào tốt hơn.

Nghĩ tới Chính Nam có thể yêu cầu mình làm vài việc kỳ quặc, lại có thể mượn cớ không làm đồ ăn cho mình, Gia Nguyệt phú bà cắn răng, tròng mắt xoay một vòng, hai tay lại chống hông, lớn tiếng nói: “Vấn này không tính, em luyện ra là trung phẩm đan, anh chỉ luyện ra hạ phẩm đan, bán 10 viên hạ phẩm đan đi mới mua được 2 viên trung phẩm đan mà thôi, không tính. Chúng ta đấu lại.”

Vì ăn vặt, Gia Nguyệt phú bà quyết tâm không cần mặt. Ban đầu nói là thành đan hay không thành đan, bây giờ cứng rắn sửa thành giá trị đan dược.

Chính Nam cũng không lật tẩy cô mà rất “vô tư” hòa theo: “Được a, anh cũng không tin anh luyện không ra trung phẩm đan. Tới, làm lại.”

...

Một giờ sau, “Em luyện thành 3 viên trung phẩm đan, anh chỉ luyện thành 1 viên, không tính, lại!”

“Được a, lại thì lại.”

Lại qua thêm một giờ, “Không tính Không tính! Em luyện thành thượng phẩm đan, anh chỉ có 10 viên trung phẩm đan, mang ra ngoài đổi cũng không ai đổi.”

“Tốt a, lại tới.”

một giờ nữa lại lặng lẽ trôi qua.

Gia Nguyệt phú bà lúc này khuôn mặt đỏ bừng, khóe mắt long lanh nước, cô bé cắn chặt răng không cho nước mắt chảy ra, hai bàn tay nhỏ nắm chặt.

Chính Nam nhìn trong lò luyện đan của mình 10 viên thượng phẩm Thối Thể đan, đầy mặt bất đắc dĩ: “Được rồi, không khóc. Ngày mai anh sẽ làm đồ ăn sáng cho em mà.”

Gia Nguyệt phú bà la lên: “Em không thèm!”, sau đó tức giận bùng bùng mở cửa đi ra ngoài, vừa đi vừa quẹt nước mắt.

Chính Nam một mình trong phòng luyện đan nhìn theo bóng lưng nhỏ kia, hần bật cười: “Đúng là trẻ con.” - Nhìn hai phần dược liệu trên khay, Chính Nam đi ra đóng lại cửa phòng, sau đó tiếp tục luyện đan, lần này hần muốn luyện hoàn mỹ Thối Thể đan.

“Trang, tỉ lệ thành đan hoàn mỹ Thối Thể đan của tôi là bao nhiêu?”

“Tích... ký chủ đừng già ngu, Thiên Đạo luyện dược sư có 100% tỉ lệ thành đan mọi loại đan dược cùng cấp, mọi phẩm chất.”

Chính Nam thì thầm: “Cường ép trang bức thất bại, haiz. A.I chính là A.I, không có chút hài hước gì.”

...

Một nơi khác bên trong Lý gia.

“Gia chủ, Chính Nam đã trở về phòng của mình.”

“Ồ, Gia Nguyệt lại cùng Chính Nam lăn lộn cả ngày sao?” - Một giọng nam trầm thấp vang lên đáp lời.

Lý Anh Tuấn, đương đại Lý gia gia chủ, gương mặt chữ điền, lông mày thô rậm, nhiều năm làm gia chủ cho hần một luồng uy thế người bề trên không thể nghi ngờ.

Trong bóng tối đi ra một người, khuôn mặt che kín như ninja, toàn thân đồ đen, khí tức hoàn toàn không có, nếu không phải hần mở miệng nói chuyện, cũng không ai dám chắc đây là một người sống hay một bộ thi thể.

Người áo đen đi tới trước mặt Lý Anh Tuấn, quỳ xuống một chân, nói: “Đúng vậy, gia chủ. Nhị tiểu thư dẫn Chính Nam vào phòng luyện đan từ buổi sáng, lại yêu cầu 10 phần dược liệu Thối Thể Đan, sau đó tới trưa chỉ có một mình Nhị tiểu thư đi ra trước, lúc ra còn có vẻ rất tức giận, thuộc hạ còn thấy Nhị tiểu thư lau nước mắt.”

Lý Anh Tuấn im lặng nghe, tới đoạn Lý Gia Nguyệt vừa đi vừa lau nước mắt, hần trầm giọng hỏi: “Gia Nguyệt phải chịu ủy khuất gì sao?”

“Báo cáo gia chủ, Nhị tiểu thư cũng không phải là chịu ủy khuất gì cả, thuộc hạ thấy giống như là rất tức giận bỏ đi mà thôi.”

Lý Anh Tuấn hơi cau mày suy nghĩ, sau đó nói: “Đã không phải là chịu tổn thương hay ủy khuất gì vậy cũng không cần can thiệp.”

“Thuộc hạ biết phải làm sao.” - Vệ Tam lúc này lại lui vào bóng tối, một chút khí tức ba động cũng không có.

Nhìn Vệ Tam rời đi, Lý Anh Tuấn lông mày giãn ra, ánh mắt thâm thúy nhìn bầu trời.

...

“Trang, nếu chỉ dựa vào các nhiệm vụ hiện có thì tôi chắc chắn là không thể nào lên được tới cấp 10 trong vòng 7 ngày a. Thật sự là chỉ có 1 con đường duy nhất để kiểm điểm là làm nhiệm vụ thôi sao?” - Chính Nam vừa đánh răng vừa cảm râm.

“Tích... ký chủ có thể ra ngoài tìm thêm phú bà, dù sao ký chủ cũng còn 2 điểm mị lực..”

“Vẫn là Gia Nguyệt đáng tin.” - Xin xỏ thất bại, Chính Nam phải chuyển sang 1 hướng khác. Trước mắt vẫn là phải tập trung vào Gia Nguyệt phú bà.

Ghé qua nhà bếp một lúc, Chính Nam thẳng hướng phòng luyện đan.

Vừa thấy Chính Nam bước vào, Gia Nguyệt phú bà lập tức xụ mặt xuống, hai cái má nhỏ phồng lên, cực kỳ đáng yêu.

Chính Nam bật cười, đưa tay xoa đầu Gia Nguyệt phú bà, nói: “Ai chọc Nhị tiểu thư tức giận, nói cho anh biết, anh giúp Nhị tiểu thư đánh hấn.”

Gia Nguyệt phú bà nghiêng đầu né, hừ một tiếng rồi khoanh tay trước ngực, quay lưng về phía Chính Nam.

Chính Nam cười lắc đầu, lấy đồ ăn trong balo hệ thống ra bày trên bàn, liếc nhìn Gia Nguyệt phú bà lưng nhỏ, khoe miệng cong lên nụ cười gian xảo.

Gia Nguyệt phú bà chờ Chính Nam xin lỗi mình mãi không thấy, lại nghe sau lưng lộp cộp tiếng chén đĩa, mặc dù tò mò muốn quay đầu lại nhưng cô bé cắn răng nhịn xuống.

Chính Nam hôm nay chuẩn bị hai tô phở bò và hai phần Donut tráng miệng. Không thể nói là quá thịnh soạn nhưng đủ chất và đặc biệt thích hợp với Gia Nguyệt phú bà.

Dọn xong thức ăn ra bàn, Chính Nam lại gần Gia Nguyệt phú bà, cho cô bé một cái công chúa ôm, nhẹ nhàng nói: “Đừng giận anh nữa mà, lại đây cùng nhau ăn sáng nè, anh làm món ăn mới cho em ăn thử đây.”

Cảm thấy mình bị bé bỏng lên từ phía sau, Gia Nguyệt phú bà đang muốn giầy dựa, nhưng nghe Chính Nam thì thăm dò dường như vậy, lại nhìn thấy trên bàn bày thức ăn sẵn sàng, màu sắc và mùi hương đều cuốn hút không chịu nổi, cô bé vẫn cứng rắn hừ một cái: “Ai thêm... ực... ăn thức ăn của anh, đồ đáng ghét... ực.”

“Được được, đều là anh sai, anh xin lỗi. Xin tiểu công chúa tha lỗi cho nô tài, tiểu công chúa dùng bữa sáng nhé!”

“Hừ, nể tình anh xin lỗi thật lòng như vậy em mới ăn đây nhé, không phải là em muốn ăn hay gì đâu.”

“Dạ dạ, anh biết rồi.”

...

Ăn sáng xong hai người bắt đầu cùng nhau luyện đan. Đáng nói là từ một người muốn dạy Chính Nam luyện đan, Gia Nguyệt phú bà, bây giờ lại trở thành “học trò” của hấn.

Hai ngày sau đó, vẫn là Chính Nam dạy, Gia Nguyệt phú bà học. Không giống chính là bây giờ Gia Nguyệt phú bà nhìn Chính Nam bằng ánh mắt cực kỳ sùng bái, đơn giản chính là fan Kpop nhìn thần tượng.

Chỉ trong vòng ba ngày, dưới sự dạy dỗ của Chính Nam, Gia Nguyệt phú bà đã có thể 100% luyện ra thượng phẩm Thái Thể đan, đây có thể nói là không thể tin nổi. Điều này khiến cô bé hưng phấn không được, ngay lúc đó còn nhảy cẫng lên hôn lên má Chính Nam một cái, làm hấn ngẩn ngơ mất một lúc.

Cũng không phải Chính Nam cao minh cỡ nào, mà là Gia Nguyệt phú bà căn cơ rất tốt, lại có thiên phú siêu cường. Hấn chỉ là giúp cô bé sửa lại một chút chi tiết nhỏ cùng những thói quen sai lầm trong không hóa và lựa chọn thời điểm thêm dược liệu mà thôi.

Mặc dù nói ra có vẻ đơn giản, nhưng như thế trong mắt Gia Nguyệt phú bà cũng là một sự tiến bộ vượt bậc rồi. Vì việc này mà cô bé cũng cùng cha mình khoe khoang mấy ngày nay.

Nhưng cuộc đời không phải lúc nào cũng màu hồng, một người vui thì phải có mấy người buồn.

Hà thành có một trường học, đây là chi nhánh của Thiên Hà thư viện dùng để sàng lọc những thiên tài từ mọi nơi trên đại lục, đều gọi chung là phân viện, mỗi tòa thành đều có một phân viện.

Lúc này tại Hà thành phân viện, trong một phòng học: “Hôm nay Lý Gia Nguyệt lại không tới học sao? Có ai biết là chuyện gì đang xảy ra hay không?”

Một ông lão râu dài, tóc trắng đập bàn lớn tiếng quát mắng, trong phòng tất cả mọi người im lặng cúi đầu, không ai dám ho he một tiếng.

Ông lão quét mắt một vòng, trong mắt tràn đầy đắc ý nhưng ngoài mặt vẫn một bộ nổi giận bưng bưng: “Không ai biết sao? Mọi người đều là bạn học, tại sao Lý nhị tiểu thư nghỉ học mấy ngày nay không ai biết lý do hết vậy?”

...

Chương 10: Phú bà, đấu đan!

Đứng ở trên đài cao, Phan Minh nhìn xuống đám học trò của mình, chờ đợi câu trả lời.

Trở thành Hà thành phân viện giáo viên đến nay cũng đã được gần 20 năm, mặc dù chủ yếu là vì tiền và quyền nhưng bản thân Phan Minh cũng phải công nhận thiên phú của một số học sinh thật sự rất tốt, đặc biệt là Lý gia Nhị tiểu thư.

“Thưa... thưa thầy, bạn Gia... Gia Nguyệt mấy ngày nay đều... đều ở trong phòng luyện đan riêng của bạn ấy, có vẻ... có vẻ là có người khác dạy bạn ấy luyện đan rồi.” - Một giọng nói non nớt ập ứng vang lên, nhưng lại như cục đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng.

Phan Minh thì bất ngờ, còn mấy bạn học khác thì xì xào bàn tán.

“Luyện đan cùng người khác? Hà thành có người giỏi hơn thầy Minh sao?”

“Gia Nguyệt không đi học mà ở nhà học với giáo viên riêng, Lý gia đúng là Lý gia a.”

“Hay mình xin qua đó học thử 1 ngày xem sao?”

...

Phan Minh mặt đen thui, găm thét: “Ai vừa trả lời đứng lên, làm sao em biết có người khác dạy Lý nhị tiểu thư?”

Bạn nhỏ vừa trả lời run rẩy đứng lên, meo meo nói: “Thưa... thưa thầy, bạn... bạn của em là con của hộ vệ phòng luyện đan riêng của bạn Gia Nguyệt. Bạn ấy nói cha bạn ấy lúc ăn cơm nói là mấy ngày nay Nhị tiểu thư đều... đều ở đan phòng cùng một thanh niên luyện đan chung với nhau, mỗi ngày đều yêu cầu 20, 30 phần dược liệu.”

Phan Minh trầm mặt, hắn không yêu thích công việc này nhưng điều đó không có nghĩa là hắn chịu được việc học trò giỏi nhất của hắn bị người khác cuốn hút, như vậy không khác gì tát vào mặt hắn và nói: “Thầy dạy không được, nên để tôi dạy.”

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Phan Minh mỉm cười nói: “Cả lớp, nếu bạn Gia Nguyệt đã có người khác dạy, vậy chúng ta cũng nên cùng giáo viên mới chào hỏi một chút, mọi người thấy... thế... nào?” - Mấy chữ cuối hắn rít qua kẽ răng, ánh mắt hí hí nhìn mấy bạn nhỏ bên dưới.

Đám nhỏ lạnh cả sống lưng, gật đầu lia lịa, mồm năm miệng mười tranh nhau nói:

“Đồng ý, chúng ta qua thăm Nhị tiểu thư, lại cùng giáo viên mới chào hỏi.”

“Đúng vậy, bạn Gia Nguyệt là bạn học chúng ta, chúng ta cũng nên qua chào hỏi.”

“Đồng ý! Đồng ý!”

...

Phan Minh cười gật đầu, sau đó dẫn đầu một đám trẻ con 5, 6 tuổi đi tới Lý gia tìm Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt, từ xa nhìn lại rất có “người trong giang hồ” khí thế.

Chính Nam đang cùng Gia Nguyệt phú bà lẫn cùng một chỗ, bỗng nhiên mắt phải nháy một cái làm hắn nhú mảy.

Gia Nguyệt phú bà thấy vậy liền hỏi: “Sao vậy anh Nam? Tự nhiên cau mày nghiêm túc thế?”

Chính Nam cười lắc đầu: “Không có gì. Ăn xong rồi, nghỉ cũng đủ rồi, dậy luyện đan thôi em.”

Gia Nguyệt phú bà bất đắc dĩ ngồi dậy. Mấy ngày nay được Chính Nam cưng chiều, cô bé cảm thấy rất thích thú, nhưng chỉ cần cãi lời hắn, hắn liền một câu không nói mà quay đi luyện đan tới lúc hết dược liệu thì thôi.

Hôm nay Chính Nam muốn luyện hoàn mỹ Thối Thể đan để chính mình sử dụng bởi vì nhiệm vụ chỉ còn hai ngày nữa là hết hạn mà hắn mới chỉ cấp 5/10, deadline xem lỏng mảy rồi.

Hai người cùng nhau phân dược liệu thành các phần riêng với nhau. Lợi dụng quyền lợi của Nhị tiểu thư, Chính Nam yêu cầu hắn 30 phần dược liệu tốt nhất, đảm bảo hiệu suất thành đan đúng với năng lực của hắn.

Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Hai người liếc nhau một cái, Gia Nguyệt phú bà lên tiếng: “Có chuyện gì thế?”

Hộ vệ bên ngoài cung kính trả lời: “Bẩm Nhị tiểu thư, có Phan đại sư và các bạn học của tiểu thư tới... thăm tiểu thư.”

Gia Nguyệt phú bà bắt đầu đi ra mở cửa, trên mặt cười gượng: “Chào thầy! Chào mọi người! Mời vào.”

Phan Minh gật đầu bước vào, nhìn trên bàn đầy chục phần cực phẩm dược liệu, lại nhìn khuôn mặt bừng ra sữa Chính Nam, hẳn cảm thấy nộ từ tâm ra.

“Gia Nguyệt, em tuy là Lý gia Nhị tiểu thư nhưng dù sao thầy cũng là thầy của em. Em nghỉ học không có lý do mấy ngày nay làm cho thầy và các bạn rất lo lắng. Có phải em bị người xấu dụ dỗ bỏ học hay không? Hay là có người ép buộc em nghỉ học?” - Vừa nói Phan Minh vừa liếc nhìn Chính Nam, ý tứ không nói ai cũng hiểu rõ.

Chính Nam thấy lão già này vừa gặp mặt đã gán cho hắn tội danh “dụ dỗ trẻ chưa vị thành niên” thì đầu tiên là mộng bức, sau đó là tức giận: “Vị thầy giáo này, ăn có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung. Cái gì gọi là dụ dỗ? Cái gì gọi là ép buộc?”

“Tôi cũng không nói cậu, cậu la lên làm gì. Chẳng lẽ cậu có tật giật mình?” - Phan Minh trừng mắt.

Thấy hai người vừa gặp mặt đã om sòm, Gia Nguyệt phú bà lên tiếng can ngăn: “Thầy Minh, cảm ơn thầy qua thăm em. Mấy ngày nay em nghỉ không xin phép là em sai, em xin lỗi thầy. Nhưng mà học luyện đan với anh Nam em tiến bộ rất lớn, thầy đừng làm khó anh ấy.”

Phan Minh nghe được hai câu đầu còn vuốt râu đắc ý, nhưng nghe câu sau xém chút khiến hắn ghen ghét: “Gia Nguyệt, em còn nhỏ phải cẩn thận, thời buổi bây giờ lừa gạt rất nhiều, đừng bị người ta lợi dụng đào mỏ mà không biết. Nhiều người nha, bản lĩnh thì không có, chỉ biết làm tiểu bạch kiểm, bán đi danh dự đàn ông, nịnh hót kiếm chén cơm.”

Chính Nam thật sự nhịn không nổi nữa!

Lão già này đầu tiên nói hắn dụ dỗ trẻ chưa thành niên, sau đó lại nói hắn ép buộc, bây giờ còn nói hắn lừa gạt, đào mỏ.

Riêng khoản tiểu bạch kiểm thì hắn nhận.

Nhưng mà cmm! Bán đi danh dự là cái quần què gì.

Đang muốn mở miệng phản bác, Chính Nam lại bị Gia Nguyệt phú bà cướp lời: “Thầy Minh, thầy và các bạn đến thăm em rất cảm ơn, nhưng anh Nam không phải là kẻ lừa gạt, thầy không nên nói anh ấy như vậy.”

Phan Minh mặt mỗ đỏ bừng. Học trò cưng của mình vì bảo vệ tên tiểu bạch kiểm kia mà lớn tiếng chỉ trích mình trước mặt bao nhiêu học sinh.

Sĩ khả sát bất khả nhục a!

Hắn không dám làm gì Gia Nguyệt phú bà, chẳng lẽ một cái tiểu bạch kiểm còn trị không được.

Nghĩ tới đây, Phan Minh cười nói: “Thầy cũng không có nói vị... công tử này là người như vậy, chỉ là muốn dẫn dò em mà thôi. Nếu em đã nói em có tiến bộ rất lớn vậy chúng ta thì một lần xem sao. Vị... công tử này, cậu nói xem!”

Chính Nam làm bộ ngáp ngừng: “Tì... ừ thì sao, không nên a, thắng thua gì đều làm mất hoà khí. Hay là thôi đi.”

Thấy Chính Nam chột dạ, Phan Minh càng chắc chắn tên tiểu bạch kiểm này chỉ biết dựa vào ba tác lười kiếm cơm. Hắn đổi giọng thân thiết: “Không thể nói như vậy a, chúng ta luyện được sư bình thường đều là bệ quan trọng phòng luyện đan, hiếm có cơ hội gặp người trong nghề, lại có nhiều học sinh ở đây xem như vậy, công tử không nề mặt tôi cũng phải xem ở tinh thần hiếu học của các bạn nhỏ chứ.”

Chính Nam vẫn giả vờ sợ hãi, ánh mắt tránh né: “Nếu thầy đã nói như vậy, tôi thấy chúng ta nên cho học sinh tỉ thí với nhau trước xem sao? Sau đó nếu thầy còn hứng thú chúng ta lại tỉ đấu một ván.”

Phan Minh lần này mười phần tin tưởng vào phán đoán của bản thân, thanh niên trước mặt đang tìm cách trốn tránh cùng mình đấu đan.

“Bình, con thay mặt thầy lên đấu cùng học sinh của vị công tử này. Đừng làm thầy mất mặt.” - Phan Minh ra hiệu cho học sinh lâu năm nhất của hắn, cũng là con trai hắn bước ra thi đấu.

Chính Nam bên kia mỉm cười, nhìn Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, em lên cùng bạn thi đấu một chút. Làm hết sức mình là được.”

Các bạn học còn lại được một phen xì xào, bàn tán.

“Phan Bình là con trai thầy Minh, năm nay 12 tuổi nhưng cũng đã học luyện đan được 4, 5 năm rồi. Lần này Nhị tiểu thư khó thắng a!”

“Không biết chắc được, Nhị tiểu thư thiên phú rất tốt a, lỡ đâu mấy ngày nay Nhị tiểu thư tiến bộ thật thì sao?”

“Cậu ngu ngốc a, Nhị tiểu thư nói vậy là để bảo vệ anh kia thôi, ở đâu ra mấy ngày mà có cái gì gọi là tiến bộ.”

...

Xung quanh mấy bạn nhỏ xì xào bàn tán, ở giữa phòng, Gia Nguyệt phú bà cùng Phan Bình đều đã đứng trước lò luyện đan.

“Nhị tiểu thư, lần đầu cùng nhau thi đấu, đặc tội.” - Không giống như Phan Minh lúc nào cũng cho rằng mình là trung tâm vũ trụ, Phan Bình vừa điềm đạm lại khiêm tốn.

Gia Nguyệt phú bà mỉm cười gật đầu: “Cùng cố gắng!” - Ở cùng với Chính Nam không ít ngày, cô bé cũng đã phần nào kiểm chế được tiểu thư tính khí.

“E hèm!” - Phan Minh lúc này tăng hăng một cái, kéo sự chú ý của mọi người về phía hắn, sau đó đồng đặc tuyên bố: “Mọi người đều thấy, hôm nay Phan Bình và Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt ở đây thi đấu luyện đan, kết quả thi đấu sẽ được tính theo ba tiêu chí là đẳng cấp, phẩm chất và số lượng đan được. Nam công tử, cậu có ý kiến gì không?”

Mọi người quay qua nhìn Chính Nam, Chính Nam cũng nghiêm túc nói: “Rất công bằng. Lần này thi đấu không có thưởng phạt cho nên hai em cứ bình tĩnh làm hết sức mình, kết quả có như thế nào thì cả hai đều là người thắng.”

"Bắt đầu đi!"

Cuộc thi đấu nhỏ vô thưởng vô phạt này khá là công bằng. Phan Bình có cha là cấp 2 luyện dược sư Phan Minh, có thể nói là con nhà nòi. Hẳn chắc chắn mạnh hơn Gia Nguyệt phú bà ở khoản không hòa, nắm bắt thời cơ và độ quen thuộc.

Chính Nam nhìn kỹ quá trình Phan Bình luyện đan, âm thầm gật đầu. Cậu bé này có những lỗi nhỏ giống như Gia Như phú bà trước khi được hắn chỉ dạy, đây là do thói quen của thầy giáo ảnh hưởng trực tiếp tới học sinh, nhưng khác nhau chính là cậu bé này nhờ vào sự quen thuộc và cảm nhận của bản thân đã khiến cho tác hại của những lỗi nhỏ này giảm xuống thấp hơn.

Gia Nguyệt phú bà bên kia lại là hoàn toàn thoải mái, mấy ngày nay được Chính Nam chỉ dạy, cô bé cũng hiểu được trước kia chính mình cho là phương pháp luyện đan tốt nhất hóa ra đầy rẫy những lỗi nhỏ, một vài lỗi trong đó khi biết được cô bé còn cảm thấy thật sự ngớ ngẩn.

Lần thi đấu này là để chứng minh Chính Nam không phải là đồ ăn bám, cho nên cô bé quyết tâm dùng mười hai thành thực lực.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tiểu bạch kiếm, đấu đan!

Sau 30 phút, Gia Nguyệt phú bà dẫn đầu hoàn thành phần thi của mình. Cô bé vẫn chưa mở nắp lò lấy ra đan dược mà hướng Chính Nam mỉm cười, sau đó đứng im theo dõi Phan Bình hoàn thành phần thi của mình.

Năm phút sau, Phan Bình cũng thở ra một hơi, lần này hắn cảm thấy mình đã làm rất tốt, khả năng chiến thắng là rất cao.

Chính Nam mỉm cười nhìn Phan Minh, nói: “Thầy Minh, chúng ta đổi chỗ mở lò của hai thí sinh chứ?”

Người trong nghề vừa nhìn liền biết, Phan Minh trong lòng đã chột dạ nhưng nghe Chính Nam đề nghị, hắn vẫn gượng cười gật đầu: “Như vậy cũng được, Nam công tử tới trước đi.”

Chính Nam cũng không câu nệ, hắn tiến tới mở ra nắp lò của Phan Bình, lấy ra bên trong 7 viên Thối Thể Đan, 3 viên thượng phẩm, 4 viên trung phẩm.

Chính Nam gật đầu nói: “Không hòa thuận thực, nắm bắt thời cơ tốt, đáng tiếc thủ pháp mắc một số lỗi nhỏ dẫn tới thành đan không như ý.”

Phan Minh ghen đỏ cả mặt nhưng không nói được lời nào, bởi vì hắn lấy trong lò của Gia Nguyệt phú bà ra 10 viên thượng phẩm Thối Thể Đan, tất cả đều hoàn hảo.

Phan Bình và các bạn nhỏ đều ồ lên, sau đó chạy tới gần nhìn cho rõ.

“Oa! 10 viên thượng phẩm Thối Thể Đan, tất cả đều hoàn hảo, Nhị tiểu thư thật sự tiến bộ như vậy sao?”

“Cho mình xem một chút. Lợi hại quá a! Thật sự là 10 viên toàn bộ đều là thượng phẩm. Nhị tiểu thư thật ghê gớm!”

“Anh đẹp trai kia lợi hại như vậy? Dạy bạn Gia Nguyệt mới mấy ngày mà đã tiến bộ thần tốc thế này, lại học 1, 2 năm chẳng phải là lợi hại như thầy Minh rồi?”

...

Được các bạn học của mình khen lên tận mây, Gia Nguyệt phú bà sướng ron ròi, cô bé cũng học Chính Nam trang bức: “E hèm! Đều nhờ anh Nam chỉ dạy, tất nhiên cũng một phần là do thiên phú của mình tốt, hahaha.”

Chính Nam cười lắc đầu, còn Phan Minh sắc mặt âm trầm, gằn giọng nói: “Cũng không hẳn là như vậy. Khả năng là trước đây Nhị tiểu thư học tập quá cường ép, mấy ngày nay nghỉ ngơi tốt nên tinh thần sáng khoái, phát huy tốt hơn mà thôi.”

Chính Nam vốn muốn mở miệng châm chọc vài câu, Trang lại lên tiếng trước.

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên [Đấu Đan]. Mô tả: “Muốn đấu đan với bản Tiểu Bạch Kiềm, về luyện thêm một vạn năm nữa đi”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Chiến thắng Phan Minh trong một cuộc đấu đan tay đôi]. Phần thưởng: [1 điểm nghề]. Phạt: [Giải trừ nghề Luyện Dược Sư]”.

“Ồ, cả Trang cũng không nhịn nổi con hàng vô sỉ này sao. Rất tốt a!” - Chính Nam lên tiếng: “Nếu thầy Minh đã nói như vậy, chúng ta tới thi một chút xem sao.”

Cả Gia Nguyệt phú bà, Phan Bình, Phan Minh, các bạn nhỏ và một người nữa đều kinh ngạc nhìn Chính Nam.

Phan Minh hỏi lại: “Cậu muốn cùng tôi đấu đan?”

Chính Nam gật đầu chắc chắn: “Đúng vậy, quy tắc cũ, thầy nghĩ sao?”

“Hừ! Tự tìm đường chết.” - Phan Minh cười gằn: “Được thôi, nếu cậu đã muốn thi đấu, tôi chiều cậu. Nhưng để cho thêm phần hứng thú, tôi nghĩ chúng ta nên thêm một chút phần thưởng chứ?”

Chính Nam hứng thú hỏi: “Phần thưởng!? Thầy nghĩ phần thưởng gì thì hợp lý?”

Phan Minh ngay lập tức trả lời: “Ai thắng thì được quyền dạy dỗ Nhị tiểu thư, người thua không được phép trước mặt Nhị tiểu thư nhắc tới hai chữ “luyện đan”, như thế nào?”

Tất cả mọi người đều bất ngờ cũng bất ngờ, Phan Minh đây là muốn đấu sinh tử?

Luyện dược sư nếu thua nhục nhã như vậy sau này làm sao ngóc đầu lên làm người?

Chính Nam bật cười, lắc đầu: “Học hay không học, dạy hay không dạy không phải là tôi quyết định, tất cả đều là theo ý muốn của Nhị tiểu thư. Lại nói, từ đầu tới giờ tôi cũng không có ý định giành phần dạy dỗ Nhị tiểu thư với thầy, thầy không cần gượng ép như vậy.”

“Nhưng mà...”

“Chúng ta cứ tới thi đấu một ván đi, xem như là giao lưu. Còn việc Nhị tiểu thư theo ai học, cái này có bản thân Nhị tiểu thư và Lý gia chủ lo, tôi quyết định không được, thậm chí, thầy quyết định cũng không được, đúng không, Gia Nguyệt?” - Chính Nam lên tiếng ngắt lời Phan Minh, sau đó mỉm cười nhìn Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà ngọt ngào cười: “Đúng vậy. Thầy Minh cũng là một người thầy tốt, anh Nam cũng có bản lĩnh riêng. Mọi người cùng nhau giao lưu học tập, không nên làm căng thẳng như vậy.”

Nhị tiểu thư đã nói như vậy, Phan Minh cũng không tiện nói gì thêm, nhưng hần âm thầm thề với lòng rằng nhất định phải thắng Chính Nam, sau đó đắm vào cái bản mặt đẹp trai tươi cười kia một cái.

Chính Nam và Phan Minh cùng nhau bước tới lò luyện đan, Chính Nam nói: “Ở đây có sẵn dược liệu Thối Thể Đan, vậy chúng ta đấu Thối Thể Đan đi. Kết quả được tính trên phẩm chất, số lượng và thời gian. Thầy thấy thế nào?”

Phan Minh vốn muốn luyện cấp 2 đan dược, nhưng nếu Chính Nam đã nói như vậy, để lấy le trước mặt học sinh của mình, hần thoải mái đồng ý: “Cũng được, nếu cậu đã nói vậy, là người lớn tôi cũng nhường cậu một chút.”

Chính Nam liếc xéo Phan Minh, hần cũng không muốn nhiều lời, bắt đầu thanh lý lò luyện đan, trong lòng thầm nghĩ: “May quá a, con hàng này mà đòi đấu cấp 2 đan dược chắc phải bỏ của chạy lấy người.”

Ba mươi phút sau, 2 người cùng dập lửa rồi nhìn nhau cười, đều là nụ cười tự tin.

“Gia Nguyệt tới kiểm tra đan dược của thầy Minh. Phan Bình tới kiểm tra của tôi, thầy thấy thế nào?” - Chính Nam mỉm cười hỏi.

“Đồng ý.” - Phan Minh tươi cười gật đầu.

Gia Nguyệt phú bà từ trong lò luyện đan của Phan Minh lấy ra 10 viên đan dược, có 8 viên cực phẩm đan, 2 viên là thượng phẩm đan. Cô bé lo lắng nhìn về phía Chính Nam.

Phan Minh ngao khí mườì phần, đồng đặc nói: “Hôm nay phát huy không được tốt lắm, có lẽ là do không phải lò luyện đan quen thuộc, thật sự hổ thẹn.”
- Nói ra thì có vẻ khiêm tốn, nhưng trong đó ngao khí dù là chưa thành niên các bạn học đều nghe ra.

Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Thầy Minh quả nhiên là có bản lĩnh, đổi một hoàn cảnh khác tin chắc thầy sẽ phát huy tốt hơn.”

“Ồ! Không... Không thể nào...”

Mọi người đồng loạt quay đầu về phía bên này, chỉ thấy Phan Bình đang run rẩy hai tay bụng lấy tròn trịa 10 viên cực phẩm Thối Thể Đan.

Phan Minh không thể tin vào mắt mình, hấn đưa tay lên dụi hai cái, hi vọng những gì hấn đang thấy sẽ tan biến đi nhưng tất nhiên là không có gì xảy ra cả, bởi vì tất cả đều là sự thật.

“Mọi người đều thấy kết quả chứ. Ván này anh Nam thắng.” - Gia Nguyệt phú bà nhảy cẫng lên hoan hô, sau đó lấy một bình ngọc bỏ 10 viên đan dược vào, cười nói: “10 viên cực phẩm Thối Thể Đan, thật sự ghê gớm a.”

“Oa, anh Nam luyện ra một lần 10 viên cực phẩm Thối Thể Đan, đây là phát huy 100% dược lực của dược liệu, một chút cũng không lãng phí a.”

“Không hỏa, thời cơ, hỏa hầu đều đạt đến hoàn mỹ, cấp 2 luyện dược sư cũng chưa chắc làm được tốt như vậy a.”

“Nói như vậy từ giờ Nhị tiểu thư là theo anh Nam học sao?”

...

Mấy bạn nhỏ xì xào liên tục, Phan Minh ngốc ở đó nghe những lời này càng lúc càng chói tai, càng lúc càng như dao đâm vào tim hấn. Hấn cắn răng nắm chặt nắm đấm nhưng rồi hấn lại buông ra, thở dài một hơi, cả người giống như già thêm rất nhiều.

Phan Minh dặt tay Phan Bình, yếu ớt nói: “Bình, chúng ta đi thôi.”

Phan Bình muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, chỉ nhẹ giọng: “Vâng!”

“Khoan đã, thầy Minh.” - Chính Nam lên tiếng phá vỡ những tiếng xì xào xung quanh.

Phan Minh quay người lại, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì sao?”

Chính Nam cười nói: “Thầy đừng buồn, ban đầu chúng ta đã nói đây chỉ là giao lưu mà thôi. Nếu không tới tính thể này, Gia Nguyệt buổi sáng sẽ cùng tôi thực hành luyện đan, buổi chiều sẽ lên lớp của thầy học thêm lý thuyết, thầy thấy thế nào?”

Chính Nam cũng là vì chính bản thân mình mới ra đề nghị này, dù sao hôm nay đã thể hiện bản lĩnh, sợ rằng Gia Nguyệt phú bà sẽ quán hấn cả ngày bắt hấn dạy học mất. Và lại...

Phan Minh ngập ngừng, hấn rất muốn la lên đồng ý nhưng không bỏ xuống mặt mũi được nên chỉ có thể đứng im tại chỗ.

Gia Nguyệt phú bà lúc này mới lên tiếng: “Như vậy rất tốt, em đồng ý.”

Tìm được bậc thang, Phan Minh vội vàng đáp ứng: “Nếu Nhị tiểu thư đều đồng ý, vậy được rồi, theo ý Nam công tử đi.”

Đội Phan Minh dẫn theo Phan Bình và các bạn học rời đi, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà mới nhìn nhau cười.

“Tích... tình thần lực nhòem ngó ký chủ đã bỏ đi, gỡ bỏ lệnh nguy hiểm.”

Chính Nam lúc này âm thầm thở ra một hơi!

Từ lúc Phan Minh bước vào phòng, hệ thống đã cảnh báo có cường giả dùng tinh thần lực quan sát toàn bộ phòng luyện đan đồng thời đưa ra báo động cấp S, mức nguy hiểm tới tính mạng.

Ban đầu Chính Nam còn cho rằng đó là Phan Minh, nhưng suy nghĩ lại thì cường giả này khả năng chính là Lý gia chủ, cho nên Chính Nam mới để cho Phan Minh một cơ hội cuối cùng, cũng may là mọi chuyện đều đã qua.

Gia Nguyệt phú bà luyện đan với Chính Nam thêm ba lò rồi rời đi trước, để lại Chính Nam một mình trong phòng luyện đan với 20 phân cực phẩm dược liệu.

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên [Đấu Đan], thu được 1 điểm nghề.”

“Này, Trang. Nhiệm vụ ngẫu nhiên là có chuyện gì thế?”

“Tích... nếu người, sự vật, hiện tượng nào đó có địch ý nhắm vào mối quan hệ giữa ký chủ và phú bà đã tọa định, Trang sẽ cảnh báo và yêu cầu ký chủ giải quyết địch ý đó dưới dạng nhiệm vụ ngẫu nhiên.”

“Trong tình huống này là việc Phan Minh muốn bắt Gia Nguyệt đi học sao. Tôi hiểu được.” - Chính Nam gật gù. Mặc dù không thích phiền phức nhưng lần này hẳn phải cảm ơn Phan Minh một cái.

Nhìn 20 phần được liệu trên bàn, Chính Nam vuốt cằm: “Đư được 2 điểm nghề a. Như vậy...”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cứ gọi là Được lão đi!

“Tích... tiêu hao 2 điểm nghề, tăng cấp nghề [Dầu Bếp] lên cấp 3 thành công.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Bán Lĩnh - giai đoạn 2], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm nghề.

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Bán Lĩnh - giai đoạn 3], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 4]. Phần thưởng: [3 điểm cấp, 3 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tích... tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 8 thành công.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề tăng cấp nghề [Luyện Được Sư] lên cấp 2 thành công.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 8(Luyện Thẻ tăng 8)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Biến Thân Thuật, cấp 1 Phân Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 2 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 59/100)

Điểm dư: 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyển [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyển [Nam Nhân Đầm Đương - giai đoạn 1: 8/10, còn 3 ngày], phụ tuyển [Nam Nhân Bán Lĩnh – giai đoạn 3].

Đánh giá: 3 phút phạt 2 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

“Mấy ngày trước mỗi ngày cũng chỉ kiếm được 1 điểm thiện cảm từ Gia Nguyệt, đầu đàn thắng một cái liền được 5 điểm.” - Chính Nam gật gù: “Quả nhiên trang bức vẫn là con đường ngắn nhất dẫn tới thành công.”

Nhìn mở được liệu còn ngổn ngang trên bàn, Chính Nam lầm bầm: “Không tệ, không tệ. Cứ theo đà này thì vẫn kịp lên được cấp 10 trong vòng bảy ngày. Tiếp theo...”

“Nên chính thức luyện đan!”

Nếu lúc này mọi người còn ở trong phòng luyện đan, nhất định sẽ há hốc mồm bởi vì Chính Nam cùng một lúc ném cả 20 phần được liệu vào lò luyện đan rồi luyện tất cả một lần.

Chỉ một tiếng sau, 20 phần được liệu đã biến thành 200 viên hoàn mỹ Thối Thể Đan, được Chính Nam cất vào balo hệ thống. Hắn thở dài: “Như vậy có phải tốt không, tại sao cứ phải luyện từng phần một chứ, haiz”

“Tích...”

Dọn dẹp sạch sẽ xong, Chính Nam mới rời phòng luyện đan đi tắm một cái.

Tắm xong, Chính Nam kiểm một bộ đồ đen kín người, đội thêm một cái mũ có khăn che mặt nữa, rồi từ cửa sau Lý gia rời đi.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết đều thấy nhân vật chính mang đan dược tới phòng đấu giá bán kiếm tiền, sau đó thổi ra một cái thần bí sư phụ chống lưng, thế là vừa không bị phòng đấu giá ăn chặn tiền, vừa bảo đảm không bị dòm ngó.

Hôm nay Chính Nam cũng muốn học theo chiêu này.

Dừng chân trước cửa cửa hàng lớn nhất Hà thành, Chính Nam vẽ mặt cổ quái nhìn bảng hiệu. Trên đầu hắn treo một tấm bảng lớn, trên bảng ghi “Cửa hàng Phúc Đạt”, bên dưới còn có một tấm bảng nhỏ hơn ghi “Trực thuộc Trần thị thương hội”.

Cmm!

Không còn tên gì đặt cho cửa hàng hay sao mà đặt “Phúc Đạt”, nghe cứ kiểu... Hay là chủ chi nhánh này hận đời, hay giàu quá rồi tư tưởng nó lệch lạc???

Lắc đầu bỏ qua suy nghĩ lung tung, Chính Nam bước vào cửa hàng.

Bên trong tấp nập là người, khắp nơi đều là người nhưng lại xếp hàng cực kỳ ngay ngắn và đặc biệt là không ai làm ồn. Nhìn cảnh này Chính Nam nghĩ tới đất nước Nhật Bản kiếp trước.

Dân trí cao a!

Đang lúc Chính Nam nhìn quanh, một cô bé trạc tuổi hắn lại gần, lễ phép nói: “Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách cần gì ạ?”

Chính Nam liếc nhìn cô bé này, cấp R, trẻ tuổi, khá xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, cử chỉ lễ độ, hắn là trải qua huấn luyện kỹ càng. Hắn giả ra giọng khàn khàn, nói: “Bán đan dược.” - Không phải Chính Nam hách dịch hay khinh thường người khác, hắn chỉ là cố gắng giả ra tính cách của một luyện dược đại sư mà thôi.

Cô bé kia giọng không đổi trả lời: “Cám ơn quý khách đã đến Phúc Đạt. Em tên là Lan ạ, xin hỏi quý khách muốn bán đan dược cấp mấy ạ?”

Chính Nam hài lòng trả lời: “Cấp 1”, sau đó hắn cúi người thì thầm vào tai Lan: “Hoàn mỹ”.

Lan lùi ra sau một bước, hơi cúi người nói: “Quý khách là luyện dược sư ạ? Mời quý khách đi hướng này!”

Lan dẫn Chính Nam đi tới cầu thang bên phải cửa hàng, sau đó hai người nối đuôi nhau đi lên lầu.

Những khách hàng khác không nghe được cuộc nói chuyện của hai người, nhưng thấy nhân viên phục vụ kia cung kính dẫn người khách mới tới này lên lầu đều tò mò nhìn theo. Hai người đi khuất tầm nhìn mọi người lại tiếp tục xếp hàng, không ai gây ồn ào mất trật tự.

Dân trí cao a!

Trên tầng hai, Chính Nam và Lan dừng lại trước một cánh cửa lớn còn đang đóng kín. Cô bé đưa tay gõ cửa ba cái rồi cung kính nói: “Lê đại nhân, có một vị luyện dược sư muốn bán đan dược, xin đại nhân giám định.”

Trong phòng vẫn im lặng, Chính Nam cũng không vội vã. Hắn đưa mắt nhìn quanh, hành lang cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một đường cầu thang nối lên tầng tiếp theo.

Có vẻ tầng hai cũng chưa phải là tầng quản lý cao nhất.

“Vào đi.” - Đằng sau cánh cửa vang lên một giọng nam trầm.

Lan đẩy cửa rồi khom người làm tư thế mời vào.

Chính Nam bước trước một bước vào phòng.

Căn phòng khá lớn, trong phòng có một người đàn ông trung niên ngồi sau một cái bàn đang xử lý sổ sách, trà trên bàn cũng đã nguội.

Lê Nhân Doanh ngẩng đầu lên nhìn. Thấy Chính Nam bịt đồ đen kín mít, còn che mặt, hắn hơi cau mày, hỏi: “Chính là vị này sao?”

Được Lan gật đầu xác nhận, Lê Nhân Doanh mới gật đầu nói: “Em lui ra trước đi.”

Chờ Lan ra ngoài, Lê Nhân Doanh vẫn ngồi tại chỗ, chỉ đưa tay về phía ghế nói: “Mời ngồi, tôi là Lê Nhân Doanh, không biết xưng hô như thế nào?”

Chính Nam khàn khàn: “Cứ gọi là Dược lão đi. Đây là đan dược tôi muốn bán.” - Chính Nam lấy ra 1 bình ngọc đặt lên bàn, trong lòng khấn liên tục: “Nam mô a di đà phật! Xin lỗi Dược Trần đại sư!”

Đối với cử chỉ của Chính Nam, Lê Nhân Doanh cũng không quá để trong lòng, bởi vì luyện được sư đầu là đám người kỳ quái. Hắn đồ ra một viên đan được vào lòng bàn tay, sau đó ngửi một cái: “Thối Thê Đan, phẩm chất rất tốt a. Ít nhất cũng là...”

“Hoàn mỹ.” - Chính Nam và Lê Nhân Doanh đồng thời lên tiếng.

Lê Nhân Doanh đứng bật dậy, đi rót một chén trà cho Chính Nam, đôi giọng cung kính nói: “Được lão, đan được này là ngài tự luyện sao?”

Chính Nam gật đầu, khàn khàn trả lời: “Lão bất tài, gần đây mới tìm ra phương pháp luyện tới hoàn mỹ Thối Thê Đan.” - Chính Nam nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Tỉ lệ thành đan cũng không sai, nếu có nguồn dược liệu ổn định, gần như có thể lượng sản.”

“Lượng... lượng sản... hoàn mỹ... hoàn mỹ Thối Thê Đan.” - Từng trải như Lê Nhân Doanh cũng lắp bắp kinh hãi.

Lê Nhân Doanh vốn không phải luyện được sư hay giám bảo sư gì cả, hắn chỉ là người làm kinh doanh mà thôi và hắn hiểu được lời Chính Nam vừa nói có trọng lượng như thế nào.

Đại lục loại người gì nhiều nhất? - Đáp án chính là Luyện Thể Kỳ tu luyện giả.

Loại đan được gì được tiêu thụ mạnh nhất? - Đáp án chính là Thối Thê Đan.

Hoàn mỹ đan được khó luyện hay không?

Quá khó! Đặc biệt là cấp 1 đan được.

Bởi vì luyện được sư tuy cao quý nhưng họ cũng cần phải tiến lên, thay vì bỏ thời gian nghiên cứu luyện cấp 1 đan được tới hoàn mỹ, học tập luyện cấp 2 đan được còn có tương lai hơn.

Nhưng bây giờ có một vị luyện được sư đã chấp nhận nghiên cứu, hơn nữa còn có thể lượng sản, như vậy chẳng khác nào có thể trực tiếp tuyên bố lũng đoạn thị trường đan được tu luyện cấp 1.

Đang lúc trong đầu Lê Nhân Doanh suy nghĩ xoay chuyển, hắn lại nghe được “Được lão” lên tiếng: “A... nói nhầm. Không phải lượng sản hoàn mỹ Thối Thê Đan...”

Lê Nhân Doanh thất vọng, ngồi lại trên ghế: “Không phải sao!?”

“Đúng vậy, không phải chỉ là lượng sản hoàn mỹ Thối Thê Đan, mà là lượng sản toàn bộ đan được cấp 1, phẩm chất hoàn mỹ.” - Chính Nam chậm rãi nói từng chữ một.

Trong phòng im lặng chỉ còn tiếng Chính Nam uống nước trà.

Một lát sau Lê Nhân Doanh mới ngáp ngừng nói: “Được lão, ngài... ngài nói lại một lần đi, vừa rồi tôi nghe không rõ lắm.”

Chính Nam nuốt nốt ngụm nước trà cuối cùng, thở ra một hơi rồi mới nói: “Lão nói là nếu như có nguồn cung dược liệu ổn định, lão có thể lượng sản tất cả các loại đan được cấp 1, phẩm chất hoàn mỹ chứ không riêng gì Thối Thê Đan.”

Lê Nhân Doanh hít vào một ngụm khí lạnh, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe chính miệng thân chủ xác nhận hắn vẫn là cảm thấy không thể tin nổi.

Cưỡng ép giữ cho giọng mình bình tĩnh, Lê Nhân Doanh nói: “Thật sự có thể sao!? Không phải tôi nghi ngờ ngài nhưng mà chuyện này trước giờ chưa có tiền lệ, tôi cũng không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của ngài mà quyết định được.”

Chính Nam khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Bây giờ sau tôi sẽ cho đệ tử đưa thành phẩm tới để chứng minh cho lời của mình. Ít nhất là năm loại cấp 1 hoàn mỹ đan được khác nhau, tác dụng và giá thành hoàn toàn khác nhau. Cậu nghĩ thế nào?”

Lê Nhân Doanh gặp “Được lão” trả lời dứt khoát như vậy cũng đã tin hơn nửa, nhưng chuyện này có thể ảnh hưởng rất lớn cho nên hắn cần sự đảm bảo. Trầm ngâm một lát, hắn gật đầu: “Như vậy cũng được, sau bảy ngày Phúc Đạt mở rộng cửa chờ ngài tới. Còn hoàn mỹ Thối Thê Đan này, Phúc Đạt sẽ thay ngài tuyên truyền và bán ra, không lấy của ngài một đồng phí nào.”

Chính Nam trong lòng mờ mờ rồi, không tốn công marketing, không tốn tiền thuê platform bán hàng, nguyên liệu cũng do Gia Nguyệt phú bà ra, hắn đây chính là 100% nằm hưởng. Thế nhưng mặc dù trong lòng đã sướng muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn là phải giả vờ cao lãnh, nếu không sẽ không đủ thần bí.

Chính Nam gõ bàn mấy cái làm bộ suy nghĩ, sau đó gật đầu nói: “Cũng được, nếu như cậu đã nói vậy thì khi nào bán xong có thể tới Lý gia thông báo cho một người tên là Chính Nam, hắn là đệ tử của lão. Ở đây còn hai bình hoàn mỹ Thối Thê Đan, nhờ cậu bán giúp luôn.”

Lê Nhân Doanh vội vàng gật đầu nhận lấy đan được: “Không cần phiền như vậy. Tiền tôi sẽ cho người đưa tới Lý gia cho... Chính Nam, đảm bảo không thiếu một xu của ngài.”

Chính Nam đứng lên nói: “Rất tốt, như vậy tôi đi trước, bảy ngày sau gặp lại.”

Lê Nhân Doanh cũng đứng lên nói: “Được lão, khoan đã...”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Luyện được sư công hội

Chính Nam dừng lại: “Còn có chuyện gì sao?” - Hấn có chút chột dạ.

Lê Nhân Doanh từ trong túi chứa đồ lấy ra một cái hộp gỗ màu nâu, hoa văn tinh xảo, cười nói: “Không có gì quan trọng, thấy ngài thích uống trà như vậy nên tôi tặng ngài chỗ trà này. Hi vọng hợp tác vui vẻ.”

Chính Nam nhìn hộp trà một lát rồi lạnh nhạt nói: “Như vậy cảm ơn cậu rồi.” - Hấn cầm lấy hộp trà rồi đi thẳng ra cửa, không quay đầu lại, tiếp tục đi thẳng xuống cầu thang rồi rời đi. Hấn sợ nếu tiếp tục nói sẽ lộ ra manh mối.

Có câu “nói dài, nói dai thành ra nói dờ”, nhất định phải biết điểm dừng.

Chính Nam đi rồi Lê Nhân Doanh mới thu lại vẻ mặt nhất kinh nhất sợ vừa rồi, khí tức ngay lập tức trở nên trầm ổn. Hấn đóng lại cửa phòng, rồi theo cầu thang đi lên tầng ba.

...

Rời khỏi Phúc Đạt, Chính Nam quẹo qua không biết bao nhiêu phố, bao nhiêu ngõ chỉ để đảm bảo không có ai bám theo(mặc dù có ai bám theo hay không thì thật tình là hấn không biết, hấn chỉ cảm thấy làm như vậy cho giống trong film).

Về tới Lý gia, Chính Nam đi thẳng tới phòng luyện đan nghỉ ngơi. Nơi này bây giờ chính là phòng hấn bởi vì Gia Nguyệt phú bà nói cô bé đã xin cha cho phép Chính Nam dọn qua đây ở và dạy cô bé luyện đan mỗi ngày.

Nhìn bảng thông tin, Chính Nam thì thầm: “Còn ba ngày nữa là hết thời hạn nhiệm vụ, mà còn thiếu 2 cấp nữa mới đạt cấp 10 theo yêu cầu nhiệm vụ. Nên làm sao đây?”

Tăng thiện cảm với Gia Nguyệt lên 71 rõ ràng là không hợp lý, cảm tình là cần phải bồi dưỡng, không thể nói muốn tăng lên là tăng lên được. Huống hồ 71 là mốc “tình yêu”, hấn là sẽ không quá dễ dàng.

Tăng cấp nghề cũng không khả thi nữa, thiên phú còm của hấn đã bóp chết khả năng này.

“Trang, tôi sử dụng đan dược có được hay không?”

“Tích... không thể sử dụng các loại tu vi, tu luyện đan dược. Chữa thương, cường hóa hay các loại phụ trợ đan dược khác có tác dụng nhưng sẽ rất hạn chế.”

“Cái gì!?” - Chính Nam nhảy dựng lên: “Không thể tăng tu vi, không tăng tốc tu luyện, thậm chí chữa thương cũng bị hạn chế?”

“Tích... bởi vì linh hồn và số mệnh ký chủ không thực sự thuộc thế giới này, một số pháp tắc là không thể theo lẽ thường áp dụng. Ký chủ cảm thấy sử dụng đan dược để tăng lên tu vi có lợi hay cộng điểm lên cấp có lợi?”

Chính Nam á khẩu. Thì ra lợi thế của hấn là phải đánh đổi từ những thứ khác tới: “Quả nhiên! Không có cái gì là miễn phí a.”

...

Ngày hôm sau, còn hai ngày trước khi nhiệm vụ hết hạn.

Chính Nam lấy cớ cuối tuần, cố ý dẫn theo Gia Nguyệt phú bà ra ngoài dạo chơi, còn làm thêm mấy món ngon để dụ dỗ cô bé hồng kiêu điểm thiện cảm. Kết quả... chẳng ra làm sao.

“Tích... thiện cảm càng về sau sẽ càng khó tăng lên, càng yêu cầu ký chủ phải đầu tư thêm thời gian và chất xám. Cường cầu như vậy là không được.”

Cảm thấy làm nhiệm vụ vô vọng, Chính Nam lại dẫn Gia Nguyệt phú bà đi lòng vòng trong thành, hi vọng có tên ngu ngốc nào đó nhảy ra phá đám để xuất hiện nhiệm vụ ngẫu nhiên.

Thế nhưng danh tiếng Lý Gia Nguyệt quá lớn, ra ngoài lại mang theo một đám hung thần ác sát hộ vệ khiến người đi đường nhìn còn không dám nhìn, nói

gi tới chuyện có người gây sự.

Buổi tối, lê thân xác mệt mỏi về nằm vật trên giường. Chính Nam thở dài: “Cứ tưởng có hệ thống sẽ đỡ mệt, không ngờ cũng không khác là mấy.”

“Tích... bằng thiên phú cấp 3 và thu nhập của ký chủ, muốn lên được cấp 10 "Cực cảnh" không tốn 50 năm thì đừng có mơ.”

“Được rồi.” - Chính Nam không rảnh đôi co với một cái A.I, điều hắn quan tâm hiện tại làm thế nào kiếm tới 2 điểm cấp nữa mà thôi: “Nói cái đó bây giờ không có tác dụng gì cả. Làm sao hoàn thành nhiệm vụ đúng hẹn mới quan trọng này. Trốn đến tận dị giới này rồi làm sao vẫn còn bị "Deadline" dẫn vật, có để cho người ta sống nữa hay không a!”

“Tích... gợi ý cho ký chủ, điều kiện kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên là có người nhắm vào quan hệ giữa ký chủ và phú bà.”

“Xi, cái đó...” - Chính Nam bĩu môi, nhưng bỗng nhiên hắn dừng lại: “Nhắm vào mối quan hệ... tức là có ý đồ đối với mình hoặc Gia Nguyệt. Mình một nghèo, hai trắng, ba vô dụng tất nhiên sẽ không có ai nhắm vào, như vậy chỉ có thể là nhắm vào Gia Nguyệt.”

“Dám có ý đồ với Gia Nguyệt thì một là nhà mặt phố, hai là bố làm to, không giàu sang thì phải phú quý. Hoặc là... tính cách cao ngạo, tự xem mình là người xứng đáng hơn...”

“Hahaha, có rồi.” - Chính Nam bỗng nhiên cười lớn: “Trang a, cảm ơn nhiều lắm. Nhiệm vụ lần này có hi vọng rồi.”

Sáng ngày hôm sau, còn một ngày là hết thời hạn nhiệm vụ. Chính Nam dẫn theo Gia Nguyệt phú bà tới Luyện Dược Sư Công Hội.

Đứng trước cửa Luyện Dược Sư công hội, Chính Nam trong lòng thổn thức: “Thật lớn a! Không khác gì mấy tòa nhà AEON trước đây.”

“Anh Nam” - Gia Nguyệt phú bà hào hứng: “Hôm nay anh muốn xin chứng nhận Luyện Dược Sư, anh có mấy phần nắm chắc?”

“10 phần, haha.” - Chính Nam đưa tay xoa đầu Gia Nguyệt phú bà: “Bởi vì có Gia Nguyệt đi cùng nên anh không thể nào thất bại được chứ sao.”

“Đây là anh nói nhé.” - Gia Nguyệt phú bà cười hi hi khoác tay Chính Nam, sánh vai đi vào trong.

“Luyện Dược Sư công hội trọng địa, không phận sự...”

Bốp!

Người hộ vệ trung niên vỗ vào đầu tên hộ vệ trẻ tuổi muốn ngăn cản Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà, cười lạnh nói: “Lý tiểu thư, xin lỗi. Cháu của tiểu nhân còn trẻ người non dạ, không nhận ra Lý tiểu thư. Tiểu nhân thay nó xin lỗi.”

“Không sao, không sao.” - Gia Nguyệt phú bà vẫy tay: “Hôm nay bản tiểu thư vui vẻ, không trách phạt mấy người. Cố gắng hoàn thành công việc.”

“Vâng vâng... Cảm ơn Lý tiểu thư. Mời đi bên này.” - Người hộ vệ trung niên trong lòng thờ phào, ngoài mặt tươi cười khom người làm tư thế mời.

Gia Nguyệt phú bà nháy mắt to nhìn Chính Nam, không hề có ý định bước trước.

“Em thật là...” - Chính Nam cười lắc đầu, dắt theo tay Gia Nguyệt phú bà: “Đi thôi, xong sớm về sớm, anh còn có bắt ngờ cho em đây.”

“Thật vậy sao!?” - Gia Nguyệt phú bà sung sướng siết chặt tay Chính Nam: “Xong nhanh về nhanh! Xong nhanh về nhanh nào~”

...

Hai người tay trong tay đi khuất tầm nhìn, tên hộ vệ trẻ mới khẽ khều chú của mình: “Chú, hai người kia là ai mà chú cung kính thế ạ?”

“Cháu mới tới Hà thành, chú không trách cháu. Tuổi trẻ nên ra ngoài học hỏi thêm, kéo chọc phải người không thể chọc a.” - Trung niên hộ vệ thờ dài: “Tên kia là ai thì chú không biết, còn cô bé kia. Lý gia biết chứ?”

“Dạ biết.” - Thanh niên hộ vệ gật đầu: “Hà thành đệ nhất gia tộc, dược liệu cự đầu a.”

“Đúng rồi. Cô bé kia là một trong hai tiểu thư của Lý gia, Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt. Mới 12 tuổi mà đã có tu vi Linh Hư trung kỳ, kinh khủng hơn là đã nhận được huy chương cấp 1 Luyện Dược Sư.” - Trung niên hộ vệ không giấu được sự bội phục.

“M-mười hai tuổi? Cô ta tu luyện từ trong bụng mẹ a?”

“Suyt! Nhỏ giọng thôi.” - Trung niên hộ vệ đảo mắt nhìn quanh: “Đám tiểu Lý gia tiểu thư, coi chừng chết không biết vì sao bây giờ.”

Thanh niên hộ vệ nhỏ giọng: “Nhưng mà cháu thấy Nhị tiểu thư rất nghe lời thanh niên kia a. Hắn rõ ràng mặc một thân gia đình trang phục, hay là vị thiên tài nào đó lại muốn chơi trò giả heo ăn thịt hổ?”

“Có thể.” - Trung niên hộ vệ gật gù: “Để người tuổi trẻ cao ngạo như Nhị tiểu thư phải nghe lời, thanh niên kia một là tu vi cao hơn, hai là gia thế mạnh hơn hoặc là có tài năng gì đó để Nhị tiểu thư phải khâm phục. Dù sao thì cũng không phải chúng ta có thể trêu chọc được.”

“Vâng ạ.” - Thanh niên hộ vệ gật đầu nhưng trong lòng không phục: “Tài năng!? Không phải là dựa vào cái khuôn mặt kia lừa gạt người ta chứ?”

...

Bên trong, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà đi tới trước một quầy tiếp khách.

“Xin chào! Xin hỏi có thể giúp gì được cho hai vị ạ?” - Cô gái tiếp khách mỉm cười, hơi cúi người chào, trước ngực một mảnh núi đồi phủ đầy tuyết trắng.

Chính Nam hai mắt mở lớn hơn, há miệng muốn nói nhưng có người lại đi trước một bước.

“Khảo thí!” - Gia Nguyệt phú bà cướp lời: “Muốn khảo thí Luyện Dược Sư, nhanh sắp xếp cho chúng tôi.”

Gia Nguyệt phú bà hít mắt. Từ lúc tới chỗ này cô bé đã lên lút để ý Chính Nam, thấy hắn nhìn chằm chằm bộ ngực ngoại hạng của cô gái trước mặt, đặc biệt lúc cô ta cúi người thì biểu tình càng khoa trương khiến cô bé rất không vui.

Tự nhìn xuống bộ ngực phẳng lì của mình, Gia Nguyệt phú bà không hiểu vì sao trong lòng cảm thấy rất khó chịu, không tự chủ được nắm Chính Nam 1 cái, khẽ hừ trong cổ họng: “Hồ ly tinh!”

Chính Nam hít vào một ngụm khí lạnh, gật đầu nói: “Khảo thí, khảo thí.”

Cô gái tiếp khách mỉm cười nói với Gia Nguyệt phú bà: “Lý tiểu thư, ngài muốn khảo thí cấp 2 Luyện Dược Sư sao?”

“Không phải.” - Gia Nguyệt phú bà giọng rất không hữu hảo: “Bản tiểu thư hôm nay là đi cùng mà thôi. Anh ấy mới là người cần khảo thí.”

“Tôi đến khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư.” - Chính Nam mỉm cười: “Xin sắp xếp nhanh dùm.”

Cô gái kia tỏ ra khá bất ngờ. Chính Nam mặc dù ưa nhìn nhưng một thân gia đình trang phục, lại đi cùng Gia Nguyệt phú bà nên thoát nhìn chỉ giống như một người hầu mà thôi.

“Được Lý gia Nhị tiểu thư đi cùng tới khảo thí, lại thân thiết như vậy. Người này... không thể là gia đình, thậm chí, thân thế không đơn giản a.” - Cô gái kia trong lòng suy nghĩ cực nhanh. Nhiều năm làm ở vị trí này giúp cô gặp qua không ít loại người cho nên học được cách phán đoán và chấp nhận rất tốt.

Cô gái mỉm cười, gật đầu: “Nếu vị... công tử này muốn khảo thí trở thành Luyện Dược Sư xin vui lòng điền đầy đủ thông tin vào đây rồi ngồi chờ một lát. “ - Nói, cô đưa cho Chính Nam một tờ giấy.

Chính Nam rất nhanh hoàn tất thông tin rồi trả tờ giấy lại cho cô gái.

Cô gái kiểm tra sơ qua rồi nói: “Xin hai vị ngồi chờ một lát, tôi sẽ quay trở lại ngay.” - Dứt lời, cô lắc mông rồi đi.

....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khảo thí luyện dược sư

Thấy Chính Nam cứ chăm chú nhìn theo mông người ta, Gia Nguyệt phú bà hừ một tiếng: “Anh Nam! Anh có biết nội dung khảo thí lần này là cái gì không?”

“Không biết.” - Chính Nam nhìn qua Gia Nguyệt phú bà: “Lần trước em khảo thí nội dung là gì?”

Gia Nguyệt phú bà ngẩng cao cổ, nghiêng đầu: “Bây giờ mới nhìn người ta, lúc này thì chỉ biết nhìn chăm chăm vào... hừ.”

“Con bé này mới 12 tuổi, làm sao mất sắc như vậy a?” - Chính Nam cười khỏ: “Anh nếu không làm như vậy, cô ta sẽ nghĩ anh khinh thường cô ta, từ đó căm ghét rồi nghĩ đủ cách làm khó dễ a. Có câu “thà chọc Diêm La Vương, đừng đắc tội quỷ dẫn đường”, chính là đạo lý này.”

“Thật vậy sao?” - Gia Nguyệt phú bà nửa tin nửa ngờ: “Nghe khá vô lý nhưng... em tin anh, hì hì.”

Chính Nam mỉm cười xoa đầu Gia Nguyệt phú bà, trong lòng thở phào một hơi: “Trốn qua một ải. Thật cmn nguy hiểm.” - Những lời vừa rồi hắn đích thị mở mắt nói mò, nguy biện cho việc hắn soi gái mà thôi.

Gia Nguyệt phú bà cười híp cả mắt, nói: “Lần trước em khảo thí gồm có hai nội dung. Thứ nhất là nhận diện được liệu và công dụng, trả lời được đúng 7 trên 10 loại được liệu là được tính qua cửa. Tiếp theo là dùng chính các loại được liệu vừa nhận diện được luyện chế thành một loại đan được bất kỳ, chỉ cần thành đan mà không phải độc được là được.”

“Thì ra là vậy.” - Chính Nam gật gù: “Anh đến đăng ký khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư, vậy thì những được liệu đó hẳn là đều cấp 1 a?”

“Em cũng không chắc lắm.” - Gia Nguyệt phú bà nghiêng đầu: “Lần đó em chỉ nhận biết được 8 trên 10 loại được liệu, 2 loại còn lại đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra đó là được liệu gì. Em đoán có thể là loại cấp 1 cực hiếm hoặc có thể là cấp 2.”

Chính Nam gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Trước đây hắn thi đại học cũng gặp tình trạng tương tự, đó là sẽ có một hạng mục rất khó để lọc ra những thiên tài thực sự, phần còn lại tối đa cũng chỉ được 9,75 thôi chứ không được 10.

“Ồ! Gia Nguyệt, là em sao?” - Đang lúc Chính Nam há miệng muốn hỏi thêm thì phía sau hắn vang lên một tiếng nói.

Cả Chính Nam lẫn Gia Nguyệt phú bà đều quay đầu lại phía sau, cách hai người không xa là một thiếu niên khoảng 15, 16 tuổi, thân hình béo tròn, mặc áo choàng Luyện Dược Sư đang tươi cười bước tới.

“Gia Nguyệt, lâu lắm không thấy em tới Luyện Dược Sư công hội a, hình như lần trước em tới là lúc em khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư nhỉ? Cũng gần hai tháng rồi đấy.” - Thiếu niên cực kỳ niềm nở với Gia Nguyệt phú bà, còn Chính Nam, hoàn toàn vô hình.

Gia Nguyệt phú bà nắm lấy tay Chính Nam, cau mày nói: “Đừng có xưng hô thân như vậy, bản tiểu thư không có thói quen để người lạ gọi tên mình.”

Thiếu niên kia ngẹn tím cả mặt, may mà nơi này hiện tại không có ai a, à, thật ra là còn có một người khác tồn tại. Hắn không nói lại Gia Nguyệt liền chuyển sự chú ý lên người Chính Nam: “Người này là ai? Hạ nhân của Lý phủ sao? Nơi này là hắn có thể tới sao?” - Giận cá chém thớt chính là nói trường hợp này.

“Đây là ai liên quan gì tới anh?” - Gia Nguyệt phú bà lập tức xù lông: “Nói cho anh biết, hôm nay anh Nam tới đây là để khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư. Chỉ cần khảo thí xong thì hai người cũng có thân phận ngang nhau rồi, đừng có xem thường anh ấy.”

“Gia Nguyệt, cô gái phải biết rụt rè.” - Chính Nam gõ nhẹ vào đầu Gia Nguyệt phú bà rồi quay qua thiếu niên kia, đưa tay ra, cười nói: “Tôi là Chính Nam, chào cậu.”

“Anh Nam!? Gia Nguyệt!? Còn dám gõ đầu!?” - Thiếu niên kia há hốc mồm, lát sau gương mặt lạnh lùng, nói: “Anh là ai tôi không quan tâm, nếu như anh muốn dựa vào Gia... Nhị tiểu thư để đi cửa sau vào Luyện Dược Sư công hội thì tôi nói cho anh biết, anh tính sai rồi.”

“Dựa vào Gia Nguyệt để đi cửa sau!?” - Chính Nam trán nổi gân xanh nhưng vẫn chưa thu tay về mà vẫn mỉm cười: “Tôi đường đường chính chính tới đây khảo thí, dựa vào đâu mà cậu nói tôi muốn đi cửa sau?”

Thiếu niên kia liếc mắt khinh thường: “Hừ! Tôi dùng một mắt nhìn cũng có thể nhận ra anh là loại người gì. Không phải là dựa vào gương mặt có chút dễ nhìn, lại lợi dụng Nhị tiểu thư trẻ người non dạ, hàng ngày làm thân rồi xin xỏ em ấy dẫn tới đây thử vận may sao. Tiểu bạch kiểm như anh tôi thấy nhiều, lát nữa khảo thí...”

“Im mồm!” - Gia Nguyệt phú bà quát lên: “Anh Nam không phải người như vậy, anh ấy...”

“Được rồi, Gia Nguyệt.” - Chính Nam thu tay về, lần này hắn thật sự tức giận: “Cậu nói tôi không có chân tài thực học, là dựa vào khuôn mặt này lừa gạt Gia Nguyệt, đúng không?”

“Đúng vậy!” - Thiếu niên kia cũng tức giận rồi. Hắn từ lúc tới đây tới giờ đã bị Gia Nguyệt phú bà làm mất mặt không dưới 2 lần, tất cả đều là vì tên tiểu bạch kiểm này: “Dám cá là anh không thể qua nổi vòng thử nhất chứ đừng nói tới khảo thí thành công.”

“Ồ! Tôi thì lại nghĩ ngược lại.” - Chính Nam cười như không cười: “Tôi lại rất có tự tin là mình sẽ dễ dàng khảo thí thành công đấy. Em có nghĩ vậy không, Gia Nguyệt?”

“Tất nhiên.” - Gia Nguyệt phú bà cười ngọt ngào vịn lấy cánh tay Chính Nam: “Anh Nam sẽ không gặp bất kỳ khó khăn gì mà trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư.”

“Nhị tiểu thư! Em thật sự là bị tên tiểu bạch kiểm này làm cho mù quáng rồi.” - Thiếu niên kia tức điên cả người: “Anh tên Nam đúng không? Anh có dám cá cược với tôi một ván hay không?”

“Đến rồi, đến rồi!” - Chính Nam mở cờ trong bụng, ngoài mặt vẫn không biến sắc hỏi: “Cá cược? Cá cược chuyện gì? Mà, tôi đến tên cậu còn không biết, lỡ cậu thua rồi trốn nợ, tôi biết tìm ai tính bây giờ?”

Gia Nguyệt phú bà ôm bụng cười khanh khách càng làm thiếu niên kia nóng mặt: “Tôi là Hoàng Khoa, Đỗ Hoàng Khoa. Bây giờ anh trả lời tôi, anh có dám cá cược với tôi không?”

“Ồ, tên hay đấy.” - Chính nam cười nói: “Cũng được. Trước hết nói cậu muốn cá cược chuyện gì, thắng thua như thế nào?”

Đỗ Hoàng Khoa cười gằn: “Anh tới đây khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư, tất nhiên là cả chuyện này rồi. Nếu anh khảo thí thành công, trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư thì coi như tôi thua, tôi sẽ công khai xin lỗi anh. Ngược lại, nếu anh thất bại, mời anh tránh xa Gia... Nhị tiểu thư một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh lớn vồn quanh cô ấy.”

“Mập chết bầm, anh quá đáng...”

“Không sao.” - Chính Nam vung tay cản lại Gia Nguyệt phú bà, lúc này đã nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn nói: “Cá cược, có thể. Thế nhưng có hai việc tôi cần phải nói rõ. Một, Gia Nguyệt muốn kết bạn với ai, chơi chung với ai là chuyện của em ấy, cả tôi và cậu đều không có quyền quyết định mà chỉ có thể là em ấy tự quyết định mà thôi. Hai, nếu tôi may mắn thắng cậu một ván, cậu chỉ việc xin lỗi tôi là xong chuyện rồi? Trên đời có cá cược vô lý như vậy sao? Cậu vừa đến đã nói tôi là tiểu bạch kiểm, lừa đảo, bám váy Gia Nguyệt, đến lúc tôi chứng minh được khả năng của mình thì cậu phải xin lỗi tôi đó là chuyện hiển nhiên, như vậy cá cược có ý nghĩa gì?”

“Bối vậy mới nói...” - Gia Nguyệt phú bà bĩu môi: “Ăn cho lắm nuôi cái bụng với cái mặt, chẳng có chút dinh dưỡng nào lên được tới trên não.”

Đỗ Hoàng Khoa siết chặt nắm đấm. Từ lúc trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư tới nay còn chưa có ai dám nói chuyện với hắn như vậy.

Lý Gia Nguyệt có thể, nhưng tên tiểu bạch kiểm này không chỉ một lần làm hắn xấu mặt, đáng ghét hơn là làm hắn xấu mặt trên chính địa bàn của hắn, trước mặt người hắn xem trọng.

Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!

Đỗ Hoàng Khoa gằn từng chữ: “Anh muốn như thế nào mới đồng ý cá cược?”

Chính Nam trong bụng cười lớn nhưng ngoài mặt làm bộ suy tư. lát sau hắn nói: “Như thế này đi, nếu tôi thắng cậu, cậu cũng không cần xin lỗi gì cả, chỉ cần sau này trong nhà, ngoài phố bất kỳ nơi nào tôi có mặt mà cậu nhìn thấy tôi đều phải gọi tôi một tiếng “Đại ca”. Thế nào, tôi lớn hơn cậu, gọi một tiếng đại ca cũng không có sai chứ?”

“Yêu cầu này hợp lý! Thế nào, mập chết bầm, làm đàn ông thì không nên nói mình không được a.” - Gia Nguyệt phú bà ngay lập tức đánh hỗ trợ cho Chính Nam.

“Gia Nguyệt, học ở đâu ra cái câu đó vậy!” - Chính Nam răn dạy Gia Nguyệt phú bà nhưng vẻ mặt tươi cười kia rõ ràng là đang khen cô bé.

Hoàng Văn Khoa còn đang lưỡng lự, thế nhưng thấy hai người “mất đi mây lại”, “một xướng một họa” như vậy thì không chút chần chừ liền đồng ý: “Được, tôi chơi với anh. Có điều nếu anh thua, nơi nào có tôi hoặc Nhị tiểu thư thì anh không được phép có mặt. Thế nào?”

“Hoặc? Tên nhóc con này muốn chơi chữ với mình?” - Chính Nam hí mắt. Mập chết bầm này rõ ràng muốn lừa hắn, trước sau vẫn là muốn hắn tránh xa Gia Nguyệt phú bà.

“Thế nào? Đàn ông không thể nói không được a.” - Đỗ Hoàng Khoa sợ Chính Nam suy nghĩ lâu sẽ nhìn ra “bẫy rập” trong lời nói của hắn nên lên tiếng thúc giục. Trong lòng cười gằn: “Chỉ cần anh đồng ý, sau này sẽ không có ai cản trở bản công tử và Gia Nguyệt, chỉ cần vào được Lý gia..., hắc hắc.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên [Khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư], mô tả: “Có người dám nghi ngờ bản lĩnh của bản tiểu bạch kiểm, tội này không thể tha”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Hoàn thành khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư 100%, đánh ra tên tuổi của mình đồng thời chiến thắng cá cược]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm nghề]. Phạt: [Rút lui 1 cấp, trừ 1 cấp nghề Luyện Dược Sư].

“Haha, đến rồi.” - Chính Nam tươi cười gật đầu: “Được a, cũng không có gì quá đáng.”

Gia Nguyệt phú bà quỳnh lên: “Anh Nam! Anh không...”

“Không sao.” - Chính Nam nháy mắt với Gia Nguyệt phú bà: “Em phải tin tưởng anh chứ.”

“Anh ấy biết rõ a.” - Gia Nguyệt phú bà hơi sững sờ, chốc lát cô bé gật đầu, cười tươi: “Em tin anh. Nhất định anh sẽ dễ dàng khảo thí thành công, hi hi.” - Nói, cô lại ôm lấy cánh tay Chính Nam.

Đỗ Hoàng Khoa cảm thấy mình như bóng đèn ở đây chiếu rọi hai người này tình tứ. Hắn tức giận phẩy tay áo, quay lưng bỏ đi, vừa đi vừa nói: “Nhớ kỹ lời của mình. lát nữa gặp lại.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thừa Phong Truy Nguyệt Tán

Đỗ Hoàng Khoa đi rồi, Gia Nguyệt phú bà mới lo lắng nói: “Anh Nam, vừa rồi anh cũng nghe ra bấy rập trong lời hấn nói chứ?”

“Nghe ra. Có chuyện gì sao?”

“Nghe ra anh còn đồng ý.” - Gia Nguyệt phú bà gấp: “Lỡ đâu anh thua thì phải làm sao?”

Chính Nam mỉm cười, xoa đầu Gia Nguyệt phú bà: “Không sao đâu. Em phải có lòng tin vào anh chứ, chỉ là khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư thôi mà.”

“Không phải chuyện tin hay không tin mà là anh biết Đỗ Hoàng Khoa là ai không?” - Gia Nguyệt phú bà đầy mặt lo lắng, không có tâm trạng hưởng thụ Chính Nam ôn nhu.

“Hả!?” - Chính Nam ngăn người: “Còn có bối cảnh sao?”

“Có, rất lớn nữa là đằng khác.” - Gia Nguyệt phú bà thờ dãi: “Hắn là cháu của hội trưởng đó a. Vừa rồi nhìn hấn tức giận như vậy, không ngoại trừ khả năng hấn động tay động chân vào bài thi của anh đâu.”

“Cmn!” - Chính Nam nhin không được văng tục trong lòng: “Bảo sao Trang hào phóng cho tới 2 điểm trong nhiệm vụ, thì ra là còn có vụ này. Lần này bị lừa thảm rồi.”

Trong lòng khóc 2 lít nước mắt nhưng ngoài mặt Chính Nam vẫn tràn đầy tự tin, vỗ ngực nói: “Trước thực lực của anh thì mọi âm mưu quỷ kế chỉ là trò cười, em đừng lo.”

Thấy Chính Nam tự tin như vậy, Gia Nguyệt phú bà cũng yên tâm hơn không ít nhưng lo lắng trong lòng lái đi không được.

Chính Nam hỏi Gia Nguyệt phú bà thêm về các vấn đề cần lưu ý cũng như thủ tục trước và sau khảo thí để đối phương không có cơ hội bắt bẻ hấn.

Khoảng 20 phút sau, cô gái tiếp khách trở lại nói với Chính Nam: “Mời anh đi theo tôi.”

Chính Nam gật đầu đi theo cô gái. Gia Nguyệt phú bà cũng muốn đi theo nhưng bị cản lại: “Lý tiểu thư, khảo thí Luyện Dược Sư chỉ cho phép thí sinh và giám khảo trong phòng, mong Lý tiểu thư thông cảm.”

“Gia Nguyệt.” - Chính Nam cười nói: “Đừng lo, chỉ là khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư, em ở đây chờ anh một lát là được.”

Gia Nguyệt phú bà bất đắc dĩ lắc đầu: “Vậy anh cố gắng làm thật tốt nhé, em ở bên ngoài ủng hộ anh.”

Chính Nam đi theo cô gái tới trước một cánh cửa rất cao, rất lớn. Cô gái bước sang một bên, lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Chính Nam rồi làm tư thế mời: “Đây là nơi cuộc thi diễn ra, còn đây là lệnh bài thân phận thí sinh của anh. Xin mời!”

Chính Nam nhận lấy lệnh bài, lật qua lật lại xem, hoàn toàn không phát hiện lệnh bài này có gì đặc biệt. Hấn gật đầu: “Cảm ơn.” - Nói, hấn từng bước vững chắc đẩy ra cánh cửa rồi bước vào.

Cô gái lưỡng lự như có gì đó muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng hóa thành thờ dãi nhìn theo bóng lưng Chính Nam khép dần sau cánh cửa.

...

Chính Nam bước vào bên trong, cánh cửa tự mình đóng lại khiến hấn tự nhủ trong lòng: “Thật hiện đại a, còn có cả cửa cảm ứng.”

Chính Nam đưa mắt đánh giá xung quanh. Căn phòng rất rộng với nhiều tủ và kệ được đánh dấu tỉ mỉ nhưng hầu hết là cấp 1 dược liệu. Điều đáng chú ý duy nhất là ba người đang ngồi trên cao ở phía cuối căn phòng, một ông lão ở giữa, một người đàn ông trung niên ở bên trái và một người mặc áo choàng đen kín mít bên phải.

Chính Nam dọc theo tấm thảm tới trước một cái bàn gỗ bày sẵn giấy bút, mở miệng nói: “Xin chào các vị. Tôi là Chính Nam...”

“Không cần nói nhảm, trực tiếp viết đáp án đi. Đề bài ở trong lệnh bài.” - Một ông lão râu tóc bạc phơ ngồi ở ghế chính giữa lên tiếng ngắt lời Chính Nam.

Chính Nam nhún vai, lấy ra lệnh bài của mình: “Thứ này... dùng như thế nào?”

“Tích... ký chủ nhỏ máu vào sẽ lấy được vật phẩm bên trong, đây là một loại công cụ trữ vật với không gian siêu nhỏ mà thôi.”

“Cmn! Mấy tên này đưa lệnh bài nhưng không nói cách sử dụng, muốn xem mình xấu mặt hay gì đây?” - Chính Nam không chút chần chừ cắn đầu ngón tay rồi nhỏ máu vào lệnh bài. Lệnh bài chớp sáng một cái rồi bắn ra bên trong 10 chiếc hộp nhỏ xuất hiện trên bàn trước mặt Chính Nam.

Trên ghế cao, ông lão và Hai người xung quanh liếc mắt nhìn nhau đầy thâm ý rồi tiếp tục quan sát Chính Nam.

Chính Nam mở nắp từng hộp một ra, xem cũng không cần xem mà chỉ khẽ ngửi rồi viết đáp án. Chỉ mất có 10 phút hấn đã làm xong phần nhận dạng dược liệu.

“Hừ, hai loại cấp 2 được liệu. Từng này còn chưa đủ làm khó tôi đâu mấy bố trẻ.” - Chính Nam cầm theo bài thi của mình đặt lên một khay gỗ trước mặt, nói: “Đây là đáp án.”

Ba người trên cao nhìn nhau một cái rồi người ở bên phải Chính Nam khẽ vẫy tay, tờ giấy chậm rãi bay về tay người đó.

“Ồ! Ít nhất cũng có Hòa Hợp Kỳ tu vi a. Không đơn giản.” - Chính Nam bất động thanh sắc nhưng trong lòng đề phòng thêm một tầng.

“Tôi nghĩ không cần xem đâu.” - Người ở bên trái lên tiếng: “Được liệu cũng không lấy ra xem, chỉ ngửi một cái làm sao biết hết được. Chắc chỉ là viết bậy bạ mà thôi...”

“Ồ! Chàng trai, mang 10 hộp được liệu lên cho tôi xem.” - Người mặc áo choàng bên phải lên tiếng cất ngang.

“Nữ a!? Nghe giọng có vẻ còn khá trẻ.” - Chính Nam hơi bất ngờ nhưng không chút chậm trễ cầm theo khay đựng 10 bình được liệu lên.

Người mặc áo choàng nhận lấy khay được liệu rồi đổ cả 10 loại được liệu trong hộp ra.

“Hai loại cấp 2 được liệu chàng trai này trả lời không sai một câu nào, thậm chí được liệu bao nhiêu năm, thu hoạch bao lâu, bảo quản như thế nào đều viết rõ.” - Nói, người này đưa tờ giấy đáp án cho ông lão ở giữa.

Ông lão xem kỹ tờ giấy rồi đưa cho người đàn ông còn lại, ánh mắt đầy thâm ý.

Người đàn ông ánh mắt tránh né, nhận lấy tờ giấy. Không biết vô tình hay cố ý mà hần bóp gần như nhàu cả tờ giấy.

Ông lão lên tiếng, lần này giọng đã hòa hoãn hơn: “Chàng trai, cậu đến đây hôm nay là để khảo thí cấp 1 Luyện Được Sư vậy hử là cũng đã từng luyện ra cấp 1 đan được đi?”

“Đúng vậy.” - Chính Nam gật đầu.

Ông lão giọng càng hứng thú hơn: “Cậu bằng này tuổi đã có thể luyện được cấp 1 đan được đã rất đáng quý, nhưng cậu còn có thể nhận biết cấp 2 được liệu, thậm chí chi tiết về thời gian thu hoạch và bảo quản đều rõ sao?”

“Cái đó là đặc thù của bản môn.” - Chính Nam nghiêm túc nói: “Sư phụ tôi từng nói, thiên tài địa bảo không phải lúc nào cũng gặp được, đó là cơ duyên mỗi người.”

“Không sai.” - Ông lão gật đầu: “Nhưng chuyện đó thì liên quan gì ở đây?”

Chính Nam đáp: “Nhưng ông ấy cũng từng nói, thiên tài địa bảo tuy hiếm gặp, nhưng gặp mà không nhận ra nó thì đó là lỗi của bản thân rồi. Cho nên, tôi bình thường học luyện đan đều dành một nửa thời gian thực hành, nửa còn lại là dùng để đọc thật nhiều sách về được liệu, thảo dược và thiên tài địa bảo.” - Chính Nam trợn mắt nói mò, mắt không nháy, tim không nhảy, không thờ không loạn.

“Khánh khách! Thú vị, thú vị.” - Người mặc áo choàng bật cười thành tiếng, luôn miệng nói thú vị.

Người đàn ông bên kia bóp muồn nát đáp án của Chính Nam, gần giọng nói: “Đáp án hoàn toàn chính xác, phần thi thứ nhất thông qua.”

Ông lão ở giữa gật đầu, nói: “Vậy chúng ta trực tiếp qua phần thi thứ hai. Chàng trai, cậu tùy ý sử dụng những vật liệu này luyện chết thành công ít nhất một viên trung phẩm cấp 1 đan được là được tính thông qua.”

Chính Nam gật đầu nhận lại 10 hộp được liệu, lấy ra trong đó 4 loại rồi đứng ngậy tại chỗ.

Ông lão tò mò hỏi: “Bắt đầu đi, cậu còn chờ gì nữa?”

“Xin lỗi.” - Chính Nam gãi đầu: “Tôi không thấy có cái lò luyện đan nào quanh đây cả!?”

“Hừ! Ngu ngốc.” - Người đàn ông bên trái hừ lạnh.

Ông lão và người bên phải nhìn nhau, không nói lời nào.

Chính Nam thì ngậy tại chỗ như tên ngốc bức không biết phải làm gì.

“Tích... lò luyện đan ở bên trong lệnh bài.”

Chính Nam khóe miệng co giật, hần thậm chí cảm thấy giọng Trang còn mang theo chút... thất vọng.

Lại tổn một giọt máu lấy lò luyện đang và nguyên vật liệu trong lệnh bài ra, Chính Nam bắt đầu luyện đan.

Trên ghế, ông lão hỏi nhỏ người mặc áo choàng: “Đại nhân, Thông Kinh Thảo và Hoắc Hương, không có phụ tài thì có thể luyện được đan được gì?”

“Không nhận ra.” - Người mặc áo choàng khẽ lắc đầu: “Chỉ có thể chờ hần luyện xong mới biết được.”

Người đàn ông bên kia khẽ cắn răng không nói lời nào.

Trong phòng chỉ còn tiếng củi lửa lép bép và Chính Nam là cử động, tất cả mọi thứ xung quanh đều tạm thời giống như dừng lại.

“Không nên thể hiện ra toàn bộ bản lĩnh.” - Chính Nam vừa luyện đan vừa suy nghĩ: “Nên khống chế ở thượng phẩm đan dược, như vậy sẽ không bị quá chú ý.”

Nghĩ như vậy, Chính Nam cố ý làm sai một vài chi tiết nhỏ để chất lượng đan dược giảm xuống, số lượng cũng chỉ khoảng 5 viên thành đan.

Trên ghế, ông lão và người mặc áo choàng khẽ cau mày nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu. Còn người đàn ông kia mỉm cười gật gù.

“Lên.” - Chính Nam quát lớn một tiếng rồi vỗ vào lò luyện đan. Nắp lò bật ra để lộ bên trong 5 viên đan dược màu vàng tròn trịa.

Chính Nam lau mồ hôi trên trán, lấy ra 5 viên đan dược bỏ vào khay đưa lên cho ba người xem.

Ông lão cầm một viên đan dược lên, khẽ ngửi, lại cạo một chút vỏ ra nếm thử rồi nói: “3 viên thượng phẩm, 2 viên trung phẩm, theo lý mà nói cậu đã thông quan nhưng chúng tôi muốn biết đan dược này của cậu có tác dụng gì?”

Người mặc áo choàng cầm lấy một viên thượng phẩm đan dược xem xét, không nói lời nào.

Chính Nam mỉm cười: “Thừa Phong Truy Nguyệt Tán, trong thời gian ngắn tăng lên tốc độ của bản thân. Một viên trung phẩm Thừa Phong Truy Nguyệt Tán có thể tăng lên 2 thành tốc độ, với thượng phẩm thì con số này là 3 thành.”

Người mặc áo choàng nghe được Chính Nam liền không chán chờ ăn vào viên thượng phẩm đan dược trong tay rồi đứng lên.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị... Hôn lên a!

Vù! Vù! Vù!

Một làn gió đen di chuyển cực nhanh trong gian phòng chốc lát rồi trở về vị trí cũ, chính là người mặc áo choàng thử tốc độ bản thân sau khi sử dụng đan dược của Chính Nam.

“Không sai, tăng lên 3 thành tốc độ.” - Người mặc áo choàng lên tiếng: “Thành phần rẻ, dễ tìm, tác dụng nhanh, trực tiếp; không có tác dụng phụ và quan trọng hơn là có không gian phát triển tiếp. Nghiên cứu đan dược này tới cực phẩm hẳn là có thể tăng tới 4 thành tốc độ.”

“Móa! Thật mãnh liệt.” - Chính Nam khẽ vuốt mồ hôi: “Vừa rồi nếu người này tấn công mình, cơ hội phản kháng đều không có.”

“Thừa Phong Truy Nguyệt Tán, đan dược không sai, tên cũng không sai.” - Ông lão gật đầu: “Trước hết tôi muốn xin lỗi cậu về thái độ của tôi từ đầu tới giờ, tôi nghe một số người nói vài lời không tốt về cậu nên không có cảm tình lắm, nhưng sau khi xem phần thi của cậu thì tôi đã suy nghĩ lại. À, tự giới thiệu trước, tôi là Đường Khải, cấp 3 Luyện Dược Sư.”

“Đường đại sư không cần khách khí.” - Chính Nam hơi khom người: “Tiểu tử gọi Chính Nam.”

“Haha, tuổi trẻ thắng không kiêu, bại không nản, rất tốt.” - Đường Khải cười sáng khoái. Người trẻ tuổi này rất hợp mắt hẳn.

“Không dám.” - Chính Nam cười nói: “Nếu không phiền, xin hỏi cao danh quý tánh hai vị đại sư bên cạnh ạ?”

Người đàn ông bên trái hừ lạnh, rất không tình nguyện tự giới thiệu: “Đỗ Hoàng Khiêm, cấp 3 Luyện Dược Sư.”

“Họ Đỗ!?” - Chính Nam thái độ hoàn toàn bình thường: “Xin chào Đỗ đại sư.”

“Vị này là...” - Đường Khải đang muốn nói nhưng bị cắt ngang.

“Diệp Liên Hoa, cấp 3 Luyện Dược Sư. Chàng trai, bản tiểu thư xem trọng cậu.” - Nói, người mặc áo choàng đen lật ra áo choàng của mình, để lộ dung nhan chân chính.

Hít!

“Đẹp quá a!”

Chính Nam hít một ngụm khí lạnh, không nhin thốt lên. Ngay lập tức hấn khom người: “Xin lỗi! Vừa rồi không nhin được mạo phạm. Diệp tiểu thư, hân hạnh.”

“Cmn! Thất sách, thật sự là thất sách.” - Chính Nam trong lòng tự chửi mình.

Gái đẹp hấn thấy nhiều, thậm chí mấy “thánh nữ” hấn có thể nhin mặt mà đọc tên vanh vách nhưng không ngờ lại có ngày thất thố trước mặt phụ nữ như vậy.

“Tên này, hấn là muốn nói lỡ miệng khen bản tiểu thư!?” - Diệp Liên Hoa cau mày: “Không nói chuyện này. Chính Nam đúng không, Thừa Phong Truy Nguyệt Tán này là do cậu nghĩ ra hay sao?”

Chính Nam ngẩng đầu lên đồng thời kích hoạt Thiên Nhân để đánh giá Diệp Liên Hoa.

“Phú bà: Diệp Liên Hoa - Nhân Tộc - 17 tuổi

Đẳng cấp: 25 (Hòa Hợp Kỳ tầng 5)

Độ thiện cảm: 29

Đánh Giá: S”

“Quả nhiên, vừa rồi thất thố khiến cô nàng này đối với mình có ấn tượng không tốt.” - Chính Nam lắc đầu nói: “Không phải. Thừa Phong Truy Nguyệt Tán vốn từ rất lâu trước đây đã xuất hiện, thế nhưng do sự phát triển mạnh mẽ của đan đạo thời gian trước mà những đan dược thiên môn như thế này dần dạt ra biên giới rồi biến mất.”

“Ồ, ý cậu nói, Thừa Phong Truy Nguyệt Tán là một loại đã từng thất truyền đan dược!?” - Diệp Liên Hoa hứng thú: “Vậy tại sao cậu lại biết đan phương của nó?”

“Diệp tiểu thư.” - Chính Nam cau mày: “Truy vấn nguồn gốc đan phương của người khác là tối kỵ, mong Diệp tiểu thư đừng làm khó tôi.”

Thấy Diệp Liên Hoa có dấu hiệu không vui, Đường Khải lập tức đứng ra hòa giải: “Chính Nam, hiện tại cậu đã hoàn thành xuất sắc phần thi khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư của mình, tôi xin tuyên bố cậu đã trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư.”

Đường Khải từ trong nhẫn chứa đồ của mình lấy ra một chiếc áo choàng, 1 cái huy chương rồi từ mình xuống trao cho Chính Nam: “Đây là áo choàng và huy chương của cậu. Chúc mừng!”

“Cảm ơn ngài, Đường đại sư.” - Chính Nam nhận lấy áo choàng và huy chương, hơi khom người: “Cảm ơn Diệp tiểu thư, Đỗ đại sư.”

Hừ!

Hừ!

Trả lại cho Chính Nam 2 tiếng hừ lạnh, cả Diệp Liên Hoa và Đỗ Hoàng Khiêm đều phẩy tay áo, đứng dậy rời đi.

“Đường đại sư.” - Chính Nam mặt đầy mừng bức nhin Đường Khải: “Ngài xem đây là chuyện gì? Tôi làm gì để họ phật lòng?”

“Haha, Diệp tiểu thư thì lão không dám nói ra nói vào, còn Đỗ Hoàng Khiêm...” - Đường Khải hạ giọng: “Vừa rồi con trai hấn có tới...”

...

Cánh cửa phòng được mở ra từ bên trong, Đường Khải và Chính Nam vừa nói vừa cười bước ra.

Cô gái lúc sáng Chính Nam gặp lập tức khom người nói: “Phó hội trưởng.”

“Phó hội trưởng!?” - Chính Nam khá bất ngờ: “Đường đại sư, ngài còn là phó hội trưởng a. Thất lễ, thất lễ.”

“Hahaha, không có gì đáng khoe khoang.” - Đường Khải lắc đầu: “Nhiều năm như vậy vẫn luôn là cấp 3 Luyện Dược Sư, chức phó hội trưởng này đúng là mặt dày mày dạn làm hoài đồ a.”

Đường Khải cảm khái một câu rồi quay qua nhin Chính Nam: “Cậu trẻ như vậy đã là cấp 1 Luyện Dược Sư, nhin thủ pháp hấn là cũng đã rất quen thuộc a, tại sao bây giờ mới đi khảo thí vậy?”

“Chuyện đó nói ra thật không có ý tứ.” - Chính Nam bất đắc dĩ: “Trước giờ tôi đều không nghĩ tới việc lộ ra ngoài mình là Luyện Dược Sư, nhưng gần đây có một số chuyện bất buộc phải nhin vậy.”

Đường Khải cái hiểu cái không gật đầu: “Nghe nói cậu tới đây cùng Lý gia Nhị tiểu thư, hẳn là có quen biết với Lý gia đi. Cô bé đó cũng là một tài năng, có cơ hội hai người nên trao đổi thêm để phát triển, đừng như lão, già rồi mới biết tiếc thời gian.”

“Cảm ơn Đường đại sư.” - Chính Nam khom người: “Tôi có việc phải đi trước, lần nữa cảm ơn ngài. Có dịp tôi sẽ tìm ngài thảo luận thêm về luyện được.”

“Được, được. Còn trẻ ham học như vậy rất tốt.” - Đường Khải vỗ vai Chính Nam: “Rảnh cứ tới tìm lão, chúng ta cùng nhau đàm đạo.”

Chính Nam đi dọc hành lang trở ra cùng cô gái. Cô gái ngập ngừng hỏi: “Anh... ngài... khảo thí thành công sao?”

“Đúng vậy.” - Chính Nam gật đầu, cười nói: “Mặc dù có chút phiền phức nhưng may mắn là thành công.”

“Xin lỗi.” - Cô gái buồn bã nói.

“Hà, xin lỗi?” - Chính Nam hơi bất ngờ: “Cô làm gì sai mà phải xin lỗi?”

“Tôi cũng là bị ép buộc mà thôi.” - Cô gái rung rung nước mắt: “Vừa rồi Đỗ thiếu gia...”

“Không sao.” - Chính Nam ngắt lời cô gái: “Cô không cần lo lắng, tôi không phải loại người nhỏ nhen như vậy. Thay vì lo lắng tôi trả thù thì cô nên nghĩ cách đối phó Đỗ Hoàng Khoa đi. Hẳn không làm gì được tôi, không loại trừ khả năng sẽ trút giận lên đầu cô đấy.”

“Công việc ở đây chắc tôi không làm được nữa.” - Cô gái buồn bã gật đầu: “Dù sao cũng cảm ơn anh đã không so đo với tôi.”

Chính Nam gật đầu: “Cô nên sắp xếp rồi rời khỏi đây sớm đi. Tôi ra ngoài cố gắng giữ chân Đỗ Hoàng Khoa cho cô thêm thời gian.”

Cô gái rom róm nước mắt gật đầu nhưng không rời đi mà cứ đứng tại chỗ lưỡng lự.

“Cô mau đi đi, còn chờ...”

Chụt!

Cô gái đánh bạo nhón chân hôn nhẹ vào má Chính Nam một cái rồi quay đầu chạy thẳng, không biết là sợ hãi Đỗ Hoàng Khoa trả thù hay là sợ Chính Nam tóm cô lại.

Chính Nam sờ sờ, đơ như cây cọc, đưa tay sờ sờ vào má: “Minh... mới bị... hôn lên a!”

Lát sau hắn lắc đầu thở dài: “Haiz, quả nhiên, nếu đẹp trai là tội ác thì có lẽ mình nên bị tử hình, hắc hắc.”

“Tích...”

Chính Nam một mình đi ra sảnh chính, bỗng nhiên hắn ngừng lại, trông mắt đảo một vòng rồi quẹo vào một căn phòng khác. Lát sau, từ trong phòng bước ra chính là cô gái lễ tân.

...

Trong sảnh chính, Đỗ Hoàng Khoa đang xum xoe quanh Gia Nguyệt phú bà bất chấp cô bé đã phiền ra mặt.

“Gia Nguyệt, em uống thử trà này đi, loại thượng hạng mới nhập từ bên ngoài về đây, chỉ có hội trưởng mới được uống thôi.”

“Không thích! Bản tiểu thư nhắc lại lần nữa, đừng có gọi tên bản tiểu thư thân như vậy.”

“Được được, không gọi thì không gọi. Đúng, Gia... Nhị tiểu thư, anh mới được ông nội cho một tấm đan phương mới, em có muốn thảo luận chung với anh không?”

“Chùng nào anh tự nghĩ ra đan phương mới thì tôi sẽ tính toán thảo luận với anh. Còn hàng xin được, hay là thôi đi.”

...

Gia Nguyệt phú bà phiền muốn chết. Con hàng mập này hoàn toàn không cần thể diện, Chính Nam vừa vào phòng khảo thí được 5 phút, mập chết bầm này đã tới quấy rầy.

“Đỗ... Đỗ thiếu gia, Lý tiểu thư.” - Một giọng nữ vang lên cùng lúc với cánh cửa sảnh chính mở ra kéo tầm nhìn của Đỗ Hoàng Khoa và Gia Nguyệt phú bà về phía ấy.

“Ồ! Là cô ta.” - Gia Nguyệt phú bà cướp chạy tới hỏi: “Thế nào, kết quả thế nào? Anh Nam đâu?”

Cô lễ tân không nói mà quay đầu về phía Đỗ Hoàng Khoa gật đầu rồi quay người rời đi.

“Này, cô còn chưa trả lời tôi đấy.” - Gia Nguyệt phú bà sững sờ chốc lát rồi gọi với theo: “Này, kết quả thế nào, anh Nam đâu?”

“Haha, hán a, khẳng định là khảo thí thất bại, lại sợ cá cược thua nên trốn rồi chứ sao.” - Đỗ Hoàng Khoa cười lớn, cười cực kỳ sáng khoái.

“Nói vậy! Anh Nam mới không thất bại.” - Gia Nguyệt phú bà mặt đầy lo lắng: “Không được, phải vào trong xem kết quả thế nào.”

“Gia Nguyệt.” - Đỗ Hoàng Khoa cản trước mặt Gia Nguyệt phú bà: “Tự ý xông vào công hội trọng địa nhẹ có thể bị tước huy hiệu Luyện Dược Sư, nặng thì tại chỗ đánh chết. Em không nên làm vậy.”

“Tránh ra! Đừng có nói nhảm.” - Gia Nguyệt phú bà cũng là máu xông lên đầu, cô bé muốn dùng sức mạnh xông qua: “Bản tiểu thư đếm đến 3, anh không tránh ra đừng trách bản tiểu thư trở mặt.”

“Gia Nguyệt, em không nên...”

“Một!”

“Em vì một tên hạ nhân như vậy...”

“Anh Nam mới không phải hạ nhân. Hail!”

“Được được, anh không cản đường, em muốn làm gì thì làm.” - Thấy Gia Nguyệt phú bà hai tay đã tụ tập chân khí, Đỗ Hoàng Khoa cũng là mềm chân, đành phải tránh ra.

“Hừ! Đồ vô dụng.” - Gia Nguyệt phú bà liếc mắt Đỗ Hoàng Khoa, khinh thường hừ một tiếng rồi đẩy cửa xông vào.

Đúng lúc này cánh cửa được mở ra từ bên trong, bước ra chính là Chính Nam trong trang phục Luyện Dược Sư, trên ngực còn đeo huy chương cấp 1 chứng minh.

Cô gái lễ tân vừa rồi là Chính Nam dùng Phân Thân Thuật và Biến Thân Thuật làm ra để trêu đùa Gia Nguyệt phú bà mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhiệm vụ tu chân

“Ồ! Gia Nguyệt.” - Chính Nam ồ lên bất ngờ: “Em biết anh chuẩn bị đi ra hay sao mà đứng sẵn ở đây đợi thế? Cả Đỗ thiếu gia cũng đợi cùng sao, cảm ơn Đỗ thiếu gia quan tâm nhé!”

“Anh Nam.” - Gia Nguyệt phú bà sững sờ rồi lao thẳng đến ôm chặt lấy hán, nước mắt không ngừng chảy tràn ra: “Sao anh bây giờ mới ra, làm em lo muốn chết.”

Vừa rồi không hiểu sao nghe Đỗ Hoàng Khoa nói Chính Nam đã bỏ mình đi, Gia Nguyệt phú bà cảm thấy cực kỳ khó thở, giống như có thứ gì đó bóp nghẹt trái tim, trong lòng ngoại trừ nghĩ tới tìm Chính Nam để biết rõ câu trả lời thì không suy nghĩ được bất kỳ vấn đề gì khác.

“Thì bây giờ anh mới thì xong chứ sao.” - Chính Nam vỗ về Gia Nguyệt phú bà: “Không khóc, không phải anh ở đây rồi sao. Về nhà anh nấu đồ ăn ngon cho em, không khóc, không khóc.”

“Anh đáng ghét!” - Gia Nguyệt phú bà đỏ bừng mặt đẩy Chính Nam ra, tự mình lau nước mắt: “Làm như em là con nít, lúc nào cũng dùng đồ ăn dụ dỗ em.”

“Được a. Em không thích thì thôi, anh tự làm, tự ăn một mình.” - Chính Nam nhún vai, một bộ không sao cả.

“Anh dám!” - Gia Nguyệt phú bà lập tức xù lông: “Anh dám lên lút ăn một mình, em... em... em mặc kệ anh.”

...

Thấy hai người quán vào một chỗ anh em em, Đỗ Hoàng Khoa cực kỳ gai mắt, nhưng nhìn thấy trang phục và huy hiệu của Chính Nam, hán lại không dám nói gì.

“Không được, phải tranh thủ trốn khỏi đây trước khi hán phát hiện ra mình.” - Đỗ Hoàng Khoa muốn trốn nọ. Hán nhìn xung quanh rồi lên lút đi từng bước nhẹ nhàng.

“Đỗ thiếu gia!” - Chính Nam cười như không cười lên tiếng: “Cậu muốn đi đâu sao? Nhân dịp mới chính thức trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư, tôi muốn

mời cậu đi ăn mừng cùng tôi và Gia Nguyệt. Đố thiếu gia có thể nể mặt hay không a?”

“Khốn nạn!” - Đố Hoàng Khoa khựng người lại, cái cổ cứng ngắc quay lại, cười như mếu nói: “Nam... Nam công tử, hôm nay tôi có việc bận, hẹn anh khi khác có được hay không?”

“Hả? Cậu nói cái gì tôi nghe không rõ?”

“Tôi nói là tôi có việc bận...”

“Trước đó, trước đó kia.”

“Nam công tử...”

“Gia Nguyệt, em nói, hay quên có phải là bệnh hay không?” - Chính Nam cúi đầu hỏi Gia Nguyệt phú bà: “Anh nhớ trước khi anh vào phòng khảo thí, anh có cùng Đố thiếu gia đây có cái “thỏa thuận” nho nhỏ, có phải hay không nhỉ?”

Gia Nguyệt phú bà lập tức hiểu ý Chính Nam. Cô bé chớp đôi mắt to, ngây thơ nói: “Có! Có! Em còn nhớ là Đố thiếu gia còn phải gọi anh một tiếng “Đại ca” nếu anh thành công trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư đây. Đố thiếu gia, anh không phải muốn nuốt lời chứ?”

“Hai người...” - Đố Hoàng Khoa cắn nát cả hàm răng. Mất mặt là một chuyện, nhìn 2 người tâm đầu ý hợp, phu xướng phụ tùy càng làm hấn nộ từ tâm ra: “Hai người đừng ép người quá đáng, nên nhớ ông nội tôi...”

“Dừng!” - Chính Nam lên tiếng ngắt lời Đố Hoàng Khoa: “Đố thiếu gia, chúng ta đều là người trưởng thành, có một số chuyện cậu nên hiểu, làm đàn ông nói được thì phải làm được. Cậu cũng là cấp 1 Luyện Dược Sư, ra ngoài đường cũng là người trên người, danh dự cậu đề đầu, ngạo khí cậu đề đầu khi cứ dựng chuyện là cậu mang ông nội ra làm lá chắn. Không phải tôi hỗn hào nhưng ông nội cậu không thể vĩnh viễn che gió, chắn mưa cho cậu được, một ngày ông nội cậu không còn ở trước mặt cậu, chẳng lẽ cứ dựng chuyện là cậu quay đầu chạy, hay trốn sau lưng cha, hay là... núp sau váy vợ? Cậu thật sự muốn trở thành người như vậy a?”

Không để cho Đố Hoàng Khoa có cơ hội phản bác, Chính Nam tiếp tục nghiêm giọng răn dạy: “Chuyện này từ đầu tới cuối đều là cậu sai, bây giờ cậu thua rồi lại muốn trốn nợ. Đố thiếu gia, tương lai cậu còn có thể là gia chủ của một cái Đố gia lớn như vậy, còn có thể là Dược Vương, Dược Tôn thậm chí Dược Thần, cậu không thể để người đời mang vết nhơ hôm nay ra để bôi đen cậu chứ?”

Đố Hoàng Khoa sửng sò, muốn phản bác nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ có thể ỉu xiu, thấp giọng nói: “Đại ca.” - Rồi quay đầu chạy thật nhanh vào sâu trong công hội.

Nhìn bóng lưng mập mạp của Đố Hoàng Khoa vừa chạy vừa lau nước mắt, Chính Nam thở dài, lắc đầu: “Hi vọng cậu ấy có thể trưởng thành sau lần này. Sống sung sướng, hạnh phúc quen cho nên sợ sống gió a.” - Nói, hấn quay sang Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, chúng ta về thôi.”

Gia Nguyệt phú bà mắt đầy ngôi sao nhỏ, riu riu: “Anh Nam vừa rồi thật đàn ông a, thật cao lớn!”

“Cái gì?” - Chính Nam giọng khó chịu: “Ý em nói anh từ trước giờ không phải đàn ông?”

“Không phải!” - Gia Nguyệt phú bà tưởng Chính Nam không vui liền quỳnh lên: “Ý em không phải như vậy, em chỉ là...”

Nói được một nửa, Gia Nguyệt phú bà thấy Chính Nam đang cười hài hước nhìn mình thì biết ngay là mình bị trêu chọc. Cô bé giận dỗi dậm chân: “Chết Chính Nam! Thối Chính Nam! Bản tiểu thư không đi, anh thích thì về một mình đi, hừ!”

Chính Nam cười lớn rồi hơi cúi người xuống, một cái công chúa ôm bé bỏng Gia Nguyệt phú bà lên, nói: “Em không về cũng được, anh mang em về.”

“Aaaa...” - Gia Nguyệt phú bà la lên hoảng sợ, chốc lát, mặt cô bé hóa thành đỏ bừng, liên tục giãy dụa: “Thả em xuống! Thả em xuống! Em tự đi được, mau thả em xuống...”

Chính Nam không nghe mà cứ như vậy vừa cười vừa bế Gia Nguyệt phú bà đi ra tới cửa công hội, lúc này mới thả cô bé xuống rồi 2 người cùng nhau ra về.

...

Trên tầng cao nhất của Luyện Dược Sư công hội, một ông lão và một người đàn ông trung niên đang ngồi trước một quả cầu thủy tinh to bằng đầu người, bên trong là hình ảnh Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà cùng nhau ra khỏi công hội.

“Cha, ngài xem...” - Người đàn ông trung niên lên tiếng. Người này không phải ai khác, chính là Đố Hoàng Khiêm, cha của Đố Hoàng Khoa.

“Được rồi.” - Ông lão lên tiếng: “Chàng trai đó nói không sai. Những năm này chúng ta chiều chuộng Khoa quá mức khiến nó càng ngày càng không có chí tiến thủ, chỉ biết ăn rồi dựa vào danh tiếng chúng ta ra ngoài làm bậy, lần này để cho nó tỉnh ra cũng không sai.” - Ông lão này chính là Đố Hoàng Khang, Luyện Dược Sư công hội Hội trưởng, cấp 4 Luyện Dược Sư, cha của Đố Hoàng Khiêm, cũng chính là ông nội của Đố Hoàng Khoa.

“Vâng, thưa cha.” - Đố Hoàng Khiêm khom người: “Nhưng mà kế hoạch với Lý gia...”

“Tạm gác chuyện đó sang một bên.” - Đỗ Hoàng Khang lấy ra một viên đan dược màu nâu tròn vo, sáng bóng, quanh thân còn lượn lờ vô hình linh khí: “Chỉ nhánh Trần thị thương hội gần đây bán ra thứ này, con xem thử đi.”

“Thối Thê Đan, không có gì... Hà!?” - Đỗ Hoàng Khiêm trợn lớn hai mắt: “Tự hấp thu linh khí tu bổ bản thân, hương thơm mà không tàn, màu sáng mà không sắc,... đây là...”

“Không sai, là hoàn mỹ đan dược.” - Đỗ Hoàng Khang gật đầu: “Độc quyền phân phối bởi cửa hàng Phúc Đạt. Cha cũng đã hỏi thăm qua, chỉ nhánh Trần thị thương hội tại Hà thành ngày hôm qua mới bắt đầu bán ra, không giới hạn số lượng chứng tỏ họ có trữ lượng không hề nhỏ. Con biết điều này ý nghĩa là gì a?”

“Có người, không, có tổ chức nghiên cứu ra cách chế tạo hoàn mỹ Thối Thê Đan, muốn thông qua Trần thị thương hội lũng đoạn thị trường.” - Đỗ Hoàng Khiêm bật thốt lên.

“Đúng vậy.” - Đỗ Hoàng Khang gật đầu: “Trần thị thương hội mặc dù là đại lục đệ nhất thương hội, chúng ta không thể trêu chọc, thế nhưng món lợi như thế này họ cũng không thể một mình nuốt trôi được. Việc của chúng ta là trước khi thông tin này chảy ra khỏi Hà thành phải tìm ra được người, tổ chức phía sau họ, sau đó...”

...

Chính Nam không hề biết mình ở trong Luyện Dược Sư công hội đã dạo một vòng Quý Môn Quan, cũng không biết rằng đan dược hần bán ra đã bắt đầu bị người khác chú ý, bởi vì giờ này hần đang chìm trong ôn nhu hương và lên cấp thoải mái. Chỉ là...

“Gia Nguyệt, há miệng.” - Chính Nam thì ngồi, còn Gia Nguyệt phú bà nằm dài trên ghế gối đầu lên đùi hần, lìm dìm thưởng thức món bánh quai vạc mà hần vừa làm xong.

“Ngon a, ngon.” - Gia Nguyệt phú bà vừa nhai vừa lẩm nhẩm, nụ cười trên môi chưa từng tắt qua.

“Cmn! Ngày nào đó, chắc chắn... chắc chắn...” - Chính Nam trong lòng cay đắng, tự hứa với lòng: “Ngày nào đó sẽ là bản Tiểu Bạch Kiểm Nắm, xung quanh toàn là những cô gái đẹp vừa massage, vừa đút trái cây, vừa đàn hát cho bản thân thưởng thức.”

“Tích... còn chưa đầy 12 tiếng là nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 1] sẽ kết thúc, đề nghị ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.”

“Rồi, rồi, tôi biết rồi.” - Chính Nam mở bảng thông tin cá nhân lên xem, không úy kỵ Gia Nguyệt phú bà chút nào, đơn giản bởi vì ngoài hần ra thì không ai có thể nhìn thấy cả.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 9(Luyện Thê tầng 9)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Biến Thân Thuật, cấp 1 Phân Thân Thuật

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 2 luyện dược sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 60/100)

Điểm dư: 2 điểm nghề.

Balo: Gối quai cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: tu chân [Linh Hư Thái Điều], chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 1: 9/10, còn 1 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh — giai đoạn 3].

Đánh giá: 3 phút phạt 2 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

Chính Nam lại lật lại danh sách nhiệm vụ để xem lại nhiệm vụ mới nhận được.

“Nhiệm vụ tu chân [Linh Hư Thái Điều], mô tả: “Tu luyện tới cấp 9, ký chủ đã từng thực chiến hay chưa? Đã từng qua đêm tại dã ngoại hay chưa?”.
Nhiệm vụ yêu cầu: [Tại Vạn Tượng Sâm Lâm, tiêu diệt 10 con yêu thú cấp 9 trở lên]. Phần thưởng: [Đạt tu chân Linh Hư, 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực, 1 lần Thiên Địa Tẩy Lễ]. Phạt: [Không]”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nắm Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tiểu thí ngư đạo

Đóng lại tất cả mọi thứ lại, Chính Nam trong lòng thở dài: “Chiến đấu là không khả thi, bản lĩnh mình tới đâu tự mình biết, kỹ năng dã ngoại cũng không có, đi vào rừng giờ này không khác gì đi tìm chết.

Kéo độ thiện cảm của Gia Nguyệt lên 71 cũng không thể được, 11 điểm chứ không phải 1 điểm, cảm tình không phải cứ vô vấp là sẽ thành công. Aiz, nên làm sao đây, chẳng lẽ cứ như vậy để mất một chuỗi nhiệm vụ ngay ở giai đoạn đầu tiên?

Trang tiểu thư, Trang đại nhân, Trang phú bà... cầu hộ giá!!!”

“Tích... xét thấy ký chủ thật sự lâm vào bế tắc, Trang cho ký chủ một cơ hội.”

“Ồ, haha, thật sự linh nghiệm a!” - Chính Nam kém chút nhảy dựng lên rồi: “Trang, cơ hội như thế nào?”

“Tích... tuyên bố lâm thời nhiệm vụ [Tiểu Thí Ngư Đạo]. Mô tả nhiệm vụ: “Tiểu bạch kiểm lâm vào thế khó, vậy thì chỉ còn cách tìm phú bà trợ giúp”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 12 tiếng, tăng độ thiện cảm của một phú bà lên 10 điểm]. Phần thưởng: [1 điểm cấp]. Phạt: [Rút lui 3 cấp độ, hủy bỏ vĩnh viễn tính năng ‘nhiệm vụ lâm thời’].”

...

“Ai u! Anh Nam, anh làm gì thế!?” - Gia Nguyệt phú bà la lên một tiếng rồi ngồi bật dậy nhìn chăm chăm Chính Nam.

“A! Anh xin lỗi.” - Chính Nam lúc này mới hoàn hồn lại: “Vừa rồi suy nghĩ một số chuyện suy nghĩ sững sờ, xin lỗi em.”

“Hừ! Suy nghĩ tới ai mà làm rớt cả nĩa vào mặt người ta.” - Gia Nguyệt phú bà hừ lạnh: “Hay là nghĩ tới bà chị lễ tân lúc sáng...”

“Nói bậy nói bạ.” - Chính Nam đưa tay gõ đầu Gia Nguyệt phú bà: “Em chuẩn bị đi học đi, sắp tới giờ rồi đấy.”

“Em không muốn đi học.” - Gia Nguyệt phú bà nhõng nhẽo: “Em ở nhà anh Nam dạy em luyện đan cũng được mà~”

“Gia Nguyệt!” - Chính Nam cau mày: “Lớn rồi cái gì nên làm, cái gì không nên làm em phải tự hiểu rõ a. Lại nói, nếu em nghỉ học, gia chủ sẽ cho rằng anh dạy hư em, cảm chúng ta gặp nhau thì phải làm sao?”

Gia Nguyệt phú bà mặt đầy không tình nguyện: “Được rồi, em nghe lời anh.”

Tách được khỏi Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam lúc này mới chửi ầm lên: “Trang, bước ra đây cho tôi! Tăng 10 điểm thiện cảm trong 12 tiếng!? Thiết thời Trang nghĩ ra được cái nhiệm vụ này. Nếu trong 12 tiếng tôi tăng được 10 điểm thiện cảm với Gia Nguyệt thì đã không bế tắc như bây giờ.”

“Tích... trong nhiệm vụ không có bất kỳ chi tiết nào nhắc tới Lý Gia Nguyệt phú bà.”

“Nếu không phải Gia Nguyệt...” - Chính Nam bỗng nhiên im bật, sau đó sững sờ, cuối cùng là cau mày: “Không phải Gia Nguyệt, hay là nói, không nhất thiết phải là Gia Nguyệt...”

“Thì ra là thế, thì ra là thế!” - Chính Nam gật gù: “Nếu đã như thế, chỉ có thể như vậy.”

Chính Nam chạy ra đóng kín cửa phòng, ngồi khoanh chân trên mặt đất, nói: “Trang, tăng nghề [Luyện Dược Sư] lên cấp 3.”

“Tích... tiêu hao 2 điểm nghề tăng nghề [Luyện Dược Sư] lên cấp 3 thành công.”

Quá trình quán đĩnh diễn ra trong khoảng 1 tiếng đồng hồ mới hoàn thành, lúc này Chính Nam mới từ từ tỉnh lại, tự mình lầm bầm: “Cấp 3 Luyện Dược Sư, có lẽ là sẽ đủ a.”

...

Luyện Dược Sư công hội, văn phòng Phó hội trưởng: “Tiểu Nam, mới có mấy tiếng không gặp làm sao lại chạy tới đây kiếm lão rồi?” - Đường Khang vừa rót trà vừa hỏi.

“Đường đại sư, làm ơn đừng gọi tôi là tiểu Nam.” - Chính Nam cười khỏ: “Có việc quan trọng muốn nhờ ngài giúp đỡ đây.”

“Việc quan trọng?” - Đường Khang ngồi xuống đối diện Chính Nam, cau mày hỏi: “Cậu nói thử xem, nếu giúp được lão sẽ giúp.”

“Ở đây tôi có đan phương của một loại cấp 3 đan dược, gọi Liệt Dương Phần Không Đan.” - Chính Nam phe phẩy một tờ giấy trong tay: “Tác dụng... trong thời gian ngắn tăng khả năng khống chế hỏa lên 6 thành. Ngài biết tầm quan trọng của việc khống chế hỏa đối với Luyện Dược Sư a?”

Đường Khang lập tức vỗ lấy tờ giấy nhưng bị Chính Nam nhanh tay hơn rút lại. Hắn háng giọng: “Ít nhất cậu phải cho lão xem đan phương là thật hay giả chứ?” - Nói như vậy nhưng hắn thật sự tìm không ra lý do Chính Nam phải lừa hắn, cho nên đan phương kia 99% là hàng thật.

“Có lý.” - Chính Nam cười như không cười: “Để cho công bằng, tôi sẽ nói ra yêu cầu của mình trước, nếu ngài đồng ý thì tôi sẽ đọc tên các loại dược liệu cần thiết cho ngài suy nghĩ thử. Sau khi việc thành tôi sẽ đưa toàn bộ đan phương bao gồm cả các bước luyện chế, không hòa, thời cơ,... cho ngài. Thế nào?”

Đường Khải không cần suy nghĩ, lập tức gật đầu: “Cậu cứ nói đi, chỉ cần không lật trời lão sẽ cố hết sức giúp cậu.”

“Không tới mức như vậy a.” - Chính Nam tươi cười: “Chỉ là tôi cần gấp riêng Diệp tiểu thư...”

“Không được!” - Đường Khải dứt khoát từ chối: “Cậu biết Diệp tiểu thư là ai không?”

“Là ai?” - Chính Nam tò mò: “Không phải là một cái luyện đan thiên tài thôi sao?”

“Đương nhiên không phải.” - Đường Khải thờ dãi, uống một ngụm nước trà, thấp giọng nói: “Công hội chúng ta chỉ là cấp 4 phân hội bởi vì Hội trưởng là cấp 4 Luyện Dược Sư, cái này cậu biết chứ?”

Chính Nam gật đầu.

“Diệp tiểu thư là thiên kim của Diệp gia. Ông nội của Diệp tiểu thư, Diệp Thiên Thu là Hội trưởng của một cái cấp 6 phân hội” - Đường Khải hai mắt đầy hâm mộ, giọng nói cũng có chút run run.

“Cấp 6 phân hội? Chẳng lẽ nói...” - Chính Nam có chút cà lăm.

“Không sai.” - Đường Khải gật đầu: “Chính là một vị Dược Tông.”

“Dược Tông a.” - Chính Nam lăm bẫm: “Là có thể giúp người ta Độ Kiếp sao?”

Không khí trong phòng có chút chùng xuống bởi vì cả 2 người đều đang tính toán thiệt hơn khi chuyện có thể liên quan tới một vị Dược Tông.

“Đường đại sư, tôi vẫn nghĩ cần phải gặp Diệp tiểu thư một chút.” - Chính Nam lên tiếng phá vỡ im lặng: “Lại nói, tôi cũng không có ý định làm gì bất lợi cho Diệp tiểu thư, có gì mà phải sợ a.”

“Lão mạo muội hỏi, cậu muốn gặp Diệp tiểu thư làm gì?” - Đường Khải cũng không cho rằng Chính Nam có thể làm gì bất lợi cho Diệp Liên Hoa, dù sao tu vi hắn còn treo ở đó, chưa kịp động tay động chân đã chết mấy lần rồi.

“Không thể nói.” - Chính Nam lắc đầu: “Tuy nhiên tôi có thể đảm bảo với ngài là không có bất kỳ ý định xấu xa hay mạo hiểm nào nhắm vào Diệp tiểu thư cả. Tôi chỉ đơn giản là muốn gặp cô ấy thôi.”

“Cậu không phải...” - Đường Khải vẽ mặt kỳ quặc: “Không phải là... xem trọng Diệp tiểu thư chứ? Tôi nói với cậu...”

“Bớt đoán già đoán non.” - Chính Nam phì cười: “Ngài nói một câu, giúp hay không giúp để tôi còn biết đường.”

“Được a.” - Đường Khải cũng bật cười: “Lão dẫn cậu tới phòng Diệp tiểu thư, đan phương thuộc về lão. Chuyện sau đó lão không liên quan, thế nào?”

“Lão hồ ly!” - Chính Nam trong lòng thầm mắng, ngoài mặt cười gật đầu: “Như vậy là được rồi.”

...

Chính Nam đi theo Đường Khải lên mấy tầng lầu, từ trên này hắn có thể quan sát được thật xa nhưng vẫn không thấy tường thành Hà thành đâu cả.

Tới trước cửa một căn phòng, Đường Khải nói khẽ: “Lão nói, nếu cậu thật sự xem trọng Diệp tiểu thư...”

“Gõ cửa, gõ cửa đi.” - Chính Nam đen cả mặt: “Ngài có muốn đan phương nữa hay không?”

“Được, được. Đứng gấp.” - Đường Khải chỉnh lại quần áo rồi gõ cửa phòng ba cái.

“Có chuyện gì?” - Trong phòng vang lên tiếng Diệp Liên Hoa.

“Đại nhân, Chính Nam có việc muốn gặp ngài.” - Đường Khải giọng cực kỳ cung kính.

“Chính Nam!? Là chàng trai sáng nay mới khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư a?” - Diệp Liên Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: “Tìm bản tiểu thư làm gì. Bản tiểu thư rất bận, không có thời gian cùng một cái tân tân cấp 1 Luyện Dược Sư nói nhảm.”

Đường Khải quay qua nhìn Chính Nam khẽ nhún vai biểu hiện bất lực.

“Diệp tiểu thư, tôi có một thứ rất hay muốn cho cô xem. Nếu cô không muốn gặp tôi thì sau này hối hận ráng chịu nha.” - Chính Nam tự mình lên tiếng.

“Xi! Bản tiểu thư việc gì phải hối hận.” - Diệp Liên Hoa cũng là ngạo khí 10 phần: “Chỉ là một cái tân tân cấp 1 Luyện Dược Sư...”

“Thất truyền đan phương có hứng thú hay không a?” - Chính Nam không có thời gian cùng Diệp Liên Hoa dài dòng, trực tiếp tung quả bom nặng ký.

“Này, cậu đã hứa...” - Đường Khải gấp, Chính Nam mà cầm Liệt Dương Phần Không Đan đan phương đưa cho Diệp Liên Hoa thì hẳn toi công rồi.

Cửa phòng bỗng nhiên bật tung ra, Diệp Liên Hoa cũng cùng lúc lên tiếng: “Vào đi, một mình.”

Chính Nam và Đường Khải liếc nhau. Hắn nhét đan phương vào tay Đường Khải rồi tự mình bước vào phòng, để lại Đường Khải mặt đầy mộng bức sau cánh cửa đã đóng sầm lại.

Trong phòng, Chính Nam đưa mắt nhìn quanh một vòng, trống không.

“Diệp tiểu thư, cô đang ở đâu thế?” - Chính Nam không có xông loạn mà đứng tại chỗ gọi.

“Đi vào trong đi.” - Diệp Liên Hoa đáp: “Bản tiểu thư đang dỡ tay.”

“Vậy thì xin phép.” - Chính Nam cất bước đi vào. Qua hai ba căn phòng trống, Chính Nam đứng trước một căn phòng cuối cùng, hắn nhìn thấy Diệp Liên Hoa đang ngồi xếp bằng trước một lò luyện đan.

“Cô nàng này đang luyện Chân Khí Đan a. Thủ pháp không sai, khống hỏa cũng không sai, đúng là con nhà nòi.” - Chính Nam liếc mắt đã nhìn ra Diệp Liên Hoa đang làm gì.

Thấy Chính Nam bước vào cũng không nói gì mà chỉ yên lặng ngồi một bên nhìn, Diệp Liên Hoa khá là hài lòng. Cô lại tập trung hoàn thành nốt lò đan dược của mình.

...

Khoảng 20 phút sau, Diệp Liên Hoa hét lớn một tiếng rồi vỗ vào thân lò luyện đan, nắp là bật tung ra, lộ ra bên trong 5 viên thượng phẩm Chân Khí Đan, mùi thơm nức mũi. Cô hơi nghiêng đầu nhìn qua Chính Nam, cho rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ và khâm phục của hắn, thế nhưng sự thật lại không phải như vậy.

“Về mặt hứng hờ kia là gì? Tên này giả vờ cao lãnh với bản tiểu thư sao?” - Diệp Liên Hoa lấy ra năm viên đan dược bỏ vào bình ngọc, lơ đãng hỏi Chính Nam: “Cậu nói là có thất truyền đan phương muốn cho tôi xem thử sao? Là cấp mấy đan phương?”

“Khoan hãy nói về đan phương, trước hết tôi muốn hỏi cô một chuyện.” - Chính Nam ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: “Cô nghĩ một lần luyện ra 5 viên thượng phẩm Chân Khí Đan đã là cực hạn của mình hay chưa?”

“Ồ, còn nhận ra là thượng phẩm Chân Khí Đan a. Không tệ.” - Diệp Liên Hoa nhìn thẳng Chính Nam, tò mò hỏi: “Cậu hỏi như vậy là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cấp 2 hoàn mỹ đan dược

“Không có ý gì cả.” - Chính Nam lắc đầu: “Tôi chỉ là tự hỏi...”

"Nếu như Mộc Hương được thêm vào trước khi Bà La Tử hoàn toàn bị luyện hóa thì tác dụng trung hòa hòa tính của nó có phải là tốt hơn không, lượng tinh hoa bị tiêu hao có phải là được giảm bớt hay không, có phải là sẽ giúp tăng số lượng thành đan hay không?"

"Hoặc là, Phòng Phong nên được thêm vào giữa quá trình dung đan, khi đó tác dụng điều hòa và bồi dưỡng kinh mạch sẽ được giữ lại nguyên vẹn, đồng nghĩa với phẩm chất đan dược sẽ tăng lên chứ?"

...

“Nói vậy...” - Diệp Liên Hoa cao giọng muốn quát Chính Nam, thế nhưng là con nhà nòi của một gia tộc luyện đan hàng đầu, cô lập tức cảm thấy lời Chính Nam vừa nói... dường như là không sai.

Diệp Liên Hoa kìm nén cảm giác rạo rực trong lòng muốn lập tức mở lò thử nghiệm những gì Chính Nam vừa nói, lạnh giọng hỏi: “Cậu biết mình vừa mới nói gì không?”

“Tất nhiên là biết.” - Chính Nam nhún vai: “Không phải là Chân Khí Đan sao!?”

“Cậu đã biết Chân Khí Đan vậy hẳn là phải biết nó là cấp 3 đan dược.” - Diệp Liên Hoa ánh mắt lạnh lùng: “Một tên tân tấn cấp 1 Luyện Dược Sư như cậu...”

“Diệp tiểu thư, tôi rất thất vọng.” - Chính Nam lắc đầu thờ dãi: “Tôi cứ nghĩ rằng cô là con nhà nòi, tầm mắt sẽ khác chứ. Không ngờ cô cũng như những kẻ tầm thường ngoài kia, nhìn vào chút hư danh và một tấm huy hiệu để phán xét người khác.”

Diệp Liên Hoa há hốc mồm, mặt đầy mộng bức!

Diệp gia thiên kim, ông nội là Dược Tông, cha là Dược Vương, bản thân lại là có tiếng thiên tài vậy mà ở nơi này bị Chính Nam mắng thành loại người “kém sang” như vậy.

Thế nhưng mà... thế nhưng mà...

Tại sao cô lại không ghét cảm giác bị người khác “răn dạy” như vậy chứ?

“Dựa... dựa vào cái gì... dựa vào cái gì mà cậu nói tôi... như vậy?” - Diệp Liên Hoa gằn giọng.

“Không phải rành rành trước mắt sao?” - Chính Nam liếc mắt Diệp Liên Hoa, giọng đầy tính gia trưởng: “Cô cảm thấy mình tu vi mạnh hơn, đẳng cấp luyện dược cao hơn, xuất thân hiển hách hơn thì mặc định là tôi phải nghe lời, phục tùng cô sao?”

Diệp Liên Hoa không nói gì mà chỉ đứng im tại chỗ, bởi vì đơn giản cô đúng là cảm thấy như thế.

“Sai, đều sai.” - Chính Nam lắc đầu: “Cô sinh ra, lớn lên ở một độ cao hơn người thật, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc cô sẽ tới đích trước người khác, cũng không đồng nghĩa với việc những người đang ở phía sau cô đều phải lấy cô làm mục tiêu.”

“Cô tự cho mình cái quyền nhìn người từ trên xuống quá lâu rồi!”

Chính Nam mặc kệ vẻ mặt đã tím đen vì tức giận của Diệp Liên Hoa mà tự mình đi tới lò luyện đan mà cô mới sử dụng, nghĩ: “Quả nhiên, đại gia tộc thiên kim thứ gì cũng có, chỉ thiếu người dám mắng thẳng vào mặt họ. Mắng mấy câu đã tăng được 2 điểm thiện cảm, hắc hắc.”

“Trang, tọa định Diệp Liên Hoa.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm mị lực tọa định phủ bà Diệp Liên Hoa thành công.”

Diệp Liên Hoa đang muốn mở miệng phản bác, bỗng nhiên trái tim nhảy một cái. Cô nghiêng đầu suy nghĩ lại về những gì Chính Nam vừa nói: “Giống như... không sai.”

“Cô nhìn kỹ những gì tôi chuẩn bị làm, bởi vì nếu bỏ qua lần này khả năng sẽ không có lần sau đâu.” - Chính Nam khoanh chân ngồi trước lò luyện đan rồi lấy ra dược liệu hắn đã chuẩn bị sẵn, nghiêm mặt nói: “Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy ngay việc cô nhìn người qua một cái miệng giếng là sai như thế nào.”

Dứt lời Chính Nam bắt đầu luyện đan, một loại đan dược hắn đã tự tay luyện qua hàng trăm lần, Thái Thái Đan.

“Thái Thái Đan, cấp 1 đan dược?” - Diệp Liên Hoa trong lòng nhện không được nhếch mép khinh thường, thế nhưng rất nhanh ánh mắt cô bị thủ pháp của Chính Nam hấp dẫn: “Hả!? Không đúng, thủ pháp này... thời cơ... thứ tự...”

Chính Nam vừa luyện vừa giảng giải.

“Thái Thái Đan chỉ là cấp 1 đan dược, được luyện chế từ 3 loại chủ tài và 4 loại phụ tài khác nhau, là một trong những loại đan dược tu luyện cơ bản nhất. Để phát huy được tối đa tác dụng của Thái Thái Đan thì dễ, nhưng, Thái Thái Đan là dùng để thái thể, tức là tác dụng trực tiếp lên thân thể yếu ớt của một người bình thường mới bước vào con đường tu hành, được lực mạnh mẽ có thể đưa tới tác dụng thái thể nhanh hơn đồng nghĩa với tàn phá thân thể mạnh hơn.”

“Vậy thì điểm khác nhau lớn nhất giữa cực phẩm Thái Thái Đan, đại diện cho việc đơn thuần phát huy 100% dược lực và hoàn mỹ Thái Thái Đan là cái sau còn kèm theo khả năng hồi phục và bồi bổ thân thể. Mang trong mình đạo lý “phá rồi lại lập”, đó là lý do vì sao hoàn mỹ Thái Thái Đan có thể đột phá dược tính của dược liệu thành phần, đạt tới 150% tác dụng.”

“Lên.” - Chính Nam quát một tiếng rồi đập vào thân lò luyện, nắp lò bắn ra để lộ ra bên trong 10 viên đan dược tròn trịa, đen mà không tối, thom mà không gắt, quanh thân còn lượn lờ từng đợt vô hình linh khí.

“H-hoàn mỹ... hoàn mỹ Thái Thái Đan!” - Đại gia tộc thiên kim như Diệp Liên Hoa cũng không nhịn được lắp bắp: “K-không... không thể nào... không thể nào...”

Tự mình cầm trong tay 10 viên hoàn mỹ Thái Thái Đan nhưng Diệp Liên Hoa vẫn có chút cảm giác không thật, cô liên tục nói không thể nào bởi vì chính ông nội của cô từng nói, luyện chế hoàn mỹ đan dược cần phải tìm ra được đúng “đạo” của đan dược, tức là nếu như chưa từng trải qua thiên kiếp, lỗi phạt là gần như không thể làm được.

“Cậu... anh làm sao làm được?” - Diệp Liên Hoa quay sang nhìn Chính Nam, giọng cũng đổi thành nói chuyện ngang hàng, thậm chí có chút thấp hơn Chính Nam nửa cái đầu: “Anh làm sao có thể luyện chế được hoàn mỹ đan dược khi mà thậm chí còn chưa tu luyện ra được khí chứ?”

“Ồ, lại tăng 3 điểm thiện cảm!” - Chính Nam trong lòng cười nở hoa, ngoài mặt cao lãnh, thần bí: “Luyện đan cũng như tu luyện, là quá trình tìm hiểu “Đạo”. Đi theo lối mòn của cổ nhân có thể giúp bản thân tiến được nhanh hơn nhưng cũng vì vậy mà tự giới hạn độ cao của mình. Nói cho tôi biết, cô có bao giờ nghĩ sẽ vượt qua ông nội của mình, trở thành Dược Hoàng, Dược Tôn, thậm chí... Dược Thánh hay không?”

“Vượt qua... ông nội!” - Diệp Liên Hoa ngẩn người, hai mắt không có tiêu cự, lời nói vô thức: “Tôi... luôn xem ông nội là mục tiêu. Chưa từng nghĩ...”

“Vậy thì đúng rồi.” - Chính Nam lắc đầu thờ dãi: “Nếu cô không thể bước ra khỏi cái bóng quá lớn của ông nội mình, xin chia buồn với cô, đời này cô đừng mong trở thành Dược Tông như ông ấy.”

“Tại sao?” - Diệp Liên Hoa giống như tỉnh giấc mơ, có chút điên cuồng hỏi Chính Nam: “Tại sao không thể? Tôi có thiên phú, có hậu trường, có lòng tin, anh dựa vào cái gì nói tôi không thể trở thành Dược Tông chứ?”

“Tâm tính là vấn đề thứ nhất.” - Chính Nam lạnh nhạt: “Cô suốt ngày chỉ nghĩ làm sao để giống ông nội, làm sao để bằng ông nội, suy nghĩ như vậy tức là thật lười ròi.”

“Tâm tính có thể thay đổi cùng với quá trình trưởng thành, không sai.” - Chính Nam tiếp tục nói: “Chờ tâm tính của cô thành thực, lúc này vấn đề thứ hai xuất hiện. Cô thử đặt tay lên trán suy nghĩ, liệu thiên phú của cô có cao bằng ông nội cô không? Cứ cho là cao hơn đi, vậy cô phải làm gì để vượt qua được ông ấy khi nửa đời của cô đã dùng để đuổi theo một cái đích đến có giới hạn rồi?”

Diệp Liên Hoa cau mày suy nghĩ, đối với lời của Chính Nam cô chỗ hiểu chỗ không, khiến cho nó cứ lơ lửng quanh tai cô nhưng không thể vào đầu được.

“Quả nhiên là chưa trưởng thành, tâm trí không đủ a.” - Chính Nam thờ dãi, nói: “Tới, để tôi làm cho cô xem thêm 1 lần. Cho tôi Mộc Hương, Hoắc Hương...”

Diệp Liên Hoa không biết Chính Nam muốn làm gì nhưng nghe hắn nói liền lấy dược liệu ra cho hắn, bản thân cô cũng không ý thức được tại sao mình lại nghe lời người thanh niên này, hắn là do... hắn giỏi hơn cô đi.

Chính Nam lại ngồi khoanh chân trước lò luyện đan, nghiêm giọng nói: “Nhìn cho kỹ, luyện đan không phải là giải toán, công thức không nhất định phải áp dụng một cách máy móc cho từng thời điểm. Một cái đích có thể có nhiều con đường, chọn cho mình một con đường phù hợp chứ đừng đi theo con đường của người khác.”

Dứt lời, Chính Nam bắt đầu luyện đan, không để ý tới Diệp Liên Hoa nữa.

“Tự chọn con đường...sao?” - Diệp Liên Hoa lẩm bẩm rồi dần đắm chìm vào quá trình luyện đan của Chính Nam.

...

Sau một tiếng, Chính Nam lại quát lớn rồi đánh bay nắp lò luyện đan, lại là 10 viên hoàn mỹ đan dược.

“Đây là đan dược gì?” - Diệp Liên Hoa nghĩ không ra là Chính Nam luyện đan dược gì, thậm chí đan dược cấp mấy cũng không đoán được.

“Xích Huyết Đan, cấp 2 đan dược.” - Chính Nam cầm lên một viên đan dược đỏ tươi, khê ngửi. Mùi máu thoang thoang, linh khí xung quanh nó cũng bị nhuộm đỏ: “Mùi của sức mạnh vượt qua giới hạn a.”

“Cấp 2... hoàn mỹ đan dược... anh...” - Diệp Liên Hoa đã không còn lời nào để nói.

Diệp Liên Hoa có thể cưỡng ép giải thích rằng Thối Thể Đan là đan dược phổ thông, được truyền tay qua hàng ngàn, hàng vạn năm, Chính Nam dựa vào thiên phú nghịch thiên của mình “vô tình” mò được “Đạo” của nó thì cũng thôi đi.

Nhưng “Xích Huyết Đan” này là cấp 2 đan dược a, mà lại cô còn chưa từng nghe tên loại đan dược này, vậy mà hắn có thể luyện nó tới hoàn mỹ... cái này làm sao bắt cô tin tưởng được đây.

“X-xích Huyết Đan này, tác dụng là gì?”

“Tác dụng tương tự như thiêu đốt tinh huyết á.” - Chính Nam mỉm cười nhìn Diệp Liên Hoa: “Trong vòng 15 phút sẽ gia tăng 2 thành chiến lực. Nghe kỹ, là chiến lực, tức là bao gồm sức mạnh, tốc độ, khả năng chịu đựng, khả năng khôi phục,...”

Diệp Liên Hoa cau mày: “Tà Đan!? Loại đan dược này mang theo tác dụng phụ...”

“Không có tác dụng phụ.” - Chính Nam ngắt lời: “Cô vẫn chưa hiểu được bản chất của hoàn mỹ đan dược sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tam Thân Thuật

“K-không có tác dụng phụ!? Không thể nào!” - Diệp Liên Hoa la lên: “Anh nói với tôi, đan dược này tặng cho người dùng 2 thành... chiến lực mà không mang theo bất kỳ tác dụng phụ nào?”

“Đúng là như vậy.” - Chính Nam gật đầu: “Rất bất ngờ sao?”

Diệp Liên Hoa đã không biết nói gì cho phải, ngày hôm nay có quá nhiều thứ vượt qua khả năng hiểu biết và giải thích của cô.

Diệp Liên Hoa cứ ngây người tại chỗ khiến Chính Nam khá sốt ruột: “Cấp 2 hoàn mỹ đan dược chỉ kéo được thêm 2 điểm thiện cảm a, làm thế nào kiếm được thêm 3 điểm bây giờ? Cấp 3 đan dược? Không thể được a.”

Không phải Chính Nam không muốn luyện cấp 3 đan dược mà là hắn không thể luyện được. Đúng vậy, cấp 3 Luyện Dược Sư nhưng không thể luyện được cấp 3 đan dược, bởi vì hắn không có chân khí.

Luyện Thể Kỳ lấy đâu ra chân khí cơ chứ!

“Rốt cuộc... anh tới đây hôm nay là để làm gì?” - Diệp Liên Hoa bỗng nhiên lên tiếng, giọng mang theo sự bình tĩnh tới lạnh lùng: “Anh tới để cười vào sự thiên cận của tôi, hay là muốn chứng minh chuyện gì?”

“À há! Tôi chỉ sợ cô không hỏi, haha.” - Chính Nam trong lòng nở hoa, ngoài mặt cao lãnh: “Tôi muốn cùng cô hợp tác.”

“Hợp tác?” - Diệp Liên Hoa cau mày: “Nói như thế nào?”

“Tôi nghĩ cô cũng đã đoán được gần đây hoàn mỹ Thối Thể Đan dược cửa hàng Phúc Đạt bán ra xuất phát từ đâu rồi chứ?” - Chính Nam không nói mà hỏi ngược lại trước.

“Không sai.” - Diệp Liên Hoa gật đầu: “Hai ngày nay tôi còn đang thắc mắc vị đại sư nào chịu bỏ công nghiên cứu và luyện chế Thối Thể Đan tới hoàn mỹ. Hóa ra là anh, Chính Nam... Đại Sư!”

“Không nói chuyện đó.” - Chính Nam nghiêm túc nói: “Cô là đan dược thế gia thiên kim, chắc chắn là hiểu rõ tầm quan trọng của việc này, cho nên tôi có một đề nghị với cô.”

“Tôi đang nghe đây.”

“Cả tôi và những người phía sau tôi đều tạm thời không muốn bước ra đầu sóng ngọn gió, cho nên, tôi muốn cùng cô hợp tác, hư hư thực thực khiến người ta cho rằng hoàn mỹ Thối Thể Đan là xuất phát từ Diệp gia.” - Chính Nam nói ra mục đích chính của hắn đến gặp Diệp Liên Hoa.

“Những người phía sau?” - Diệp Liên Hoa lắc đầu: “Thứ nhất, tôi không thể đại diện cho Diệp gia. Thứ hai, tôi sẽ không dừng chân lâu tại Hà thành, cho nên... tôi rất tiếc.”

“Cô không nên thẳng thừng từ chối như vậy, bởi vì tôi tin lợi ích mà tôi đưa ra cho cô đủ để khiến cô động tâm” - Chính Nam mỉm cười tự tin.

“Không được.” - Diệp Liên Hoa quả quyết lắc đầu: “Nếu tôi lộ diện ở đây...”

“Dưỡng Nhan Đan.”

“Không là không...” - Diệp Liên Hoa bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Anh nói cái gì?”

“Thanh - xuân - vĩnh - trú, thất truyền cấp 3 đan dược, Dưỡng - Nhan - Đan.” - Chính Nam mỉm cười, chậm rãi nói từng chữ một.

“D-Dưỡng... Dưỡng Nhan Đan, không thể nào!” - Lần này Diệp Liên Hoa thật sự thất thố: “Anh có đan phương của Dưỡng Nhan Đan? Nhanh cho tôi xem một chút!”

“Nó ở đây.” - Chính Nam chỉ chỉ vào đầu mình, cười nói: “Diệp tiểu thư, chúng ta người ngay không nói chuyện mờ ám. Cô giúp tôi tung hỏa mù về nguồn gốc hoàn mỹ Thối Thể Đan, tôi cho cô Dưỡng Nhan Đan, thế nào?”

Diệp Liên Hoa hít sâu một hơi, bình tĩnh lại tâm tình: “Làm sao tôi biết anh nói thật hay giả?”

“Tôi không việc gì phải chạy tới đây vừa nói vừa làm nhiều như vậy chỉ để lừa cô chứ?” - Chính Nam nhún vai, nói: “Thế này đi, cô lại luyện một lò Chân Khí Đan, tôi sẽ trực tiếp đứng một bên xem và hướng dẫn cô luyện chế sao cho chính xác, được không?”

“Được a.” - Diệp Liên Hoa hai mắt tỏa sáng, gật đầu lia lịa: “Nếu tôi có thể luyện chế ra kết quả tốt hơn tự làm một mình, tôi sẽ đồng ý với anh.”

...

“Duy trì nhiệt độ như thế này, đừng để cho Bà La Tử hòa tan quá nhanh...”

“Tiên Hạc Thảo không nên dùng nhiều như vậy, sẽ gây tác dụng phụ...”

“Tốt, tiếp theo như tôi nói, sử dụng Phòng Phong trong quá trình dung đan...”

...

“Lên”

Diệp Liên Hoa đập bay nắp lò, bên trong lò là 8 viên thượng phẩm Chân Khí Đan. Cô hào hứng nói: “8 viên! Là 8 viên thượng phẩm Chân Khí Đan đó a, haha.”

Chính Nam bĩu môi: “Nếu không phải do cô còn cứng nhắc về thủ pháp và thời cơ vẫn có chút sai sót thì ít nhất cũng phải luyện được 3 viên đỉnh cấp Chân Khí Đan.”

Diệp Liên Hoa tròn mắt đảo một vòng, từ dưới đất bật dậy ôm lấy cánh tay Chính Nam, nũng nịu nói: “Anh Nam~, Nam đại sư~, anh lại dạy tôi luyện thêm một lần có được hay không~?” - Cô muốn sử dụng mỹ nhân kế với Chính Nam.

“Cảm giác không sai, đáng tiếc là chưa có hoàn toàn chín tới.” - Chính Nam cảm nhận được sự mềm mại trên cánh tay mình, trong lòng tâm viên ý mã nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ chính nhân quân tử: “Đừng dùng chiêu này với tôi, không có tác dụng.” - Rất có “Quân Tử Kiêm” Nhạc Bất Quần phong phạm.

“Có phải đàn ông hay không a!” - Diệp Liên Hoa rất tự tin vào nhan sắc và vóc dáng của mình, thế nhưng Chính Nam thẳng thừng từ chối không chút suy nghĩ khiến cô cảm thấy mình bị xem thường. Tính khí tiểu thư của cô lập tức trỗi dậy: “Hừ! Anh không dạy tôi, tôi... không giúp anh nữa.” - Nói, cô vùng vằng quay lưng về phía Chính Nam.

“Này! Cô là Diệp gia thiên kim, nói lời phải biết giữ lời chứ.” - Chính Nam cũng là mộng bức. Nếu bây giờ Diệp Liên Hoa “đánh chết không nhận” thì hẳn thật sự là không có biện pháp gì.

“Bản tiểu thư... thích! Anh làm gì được tôi, cần tôi chắc!” - Diệp Liên Hoa cao ngạo hếch cằm, một bộ ăn chắc Chính Nam.

“Cô...” - Chính Nam trán nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô suy nghĩ cho kỹ, một khi tôi bước ra khỏi căn phòng này thì tôi sẽ không quay lại nữa đâu.”

“Không tiễn, hừ!” - Diệp Liên Hoa phóng lao đành phải theo lao, mặt mũi không bỏ xuống được.

Chính Nam không nói 2 lời, trực tiếp quay đầu đi thẳng ra cửa.

Diệp Liên Hoa mộng bức, tại chỗ giậm chân: “Anh có phải đàn ông hay không, nói anh đi anh liền đi thật hả!?”

Chính Nam không nghe, tiếp tục đi, chỉ là khoe miệng hân đã cong lên nụ cười.

“Anh... anh đứng lại cho tôi!” - Diệp Liên Hoa chỉ thẳng vào Chính Nam, lớn tiếng gọi.

Chính Nam lúc này đã đi tới cửa, một tay đã nắm lấy tay cầm, khẽ vặn.

“Được, được, được! Anh thắng.” - Diệp Liên Hoa la lớn, cô tin là nếu mình còn tiếp tục như vậy Chính Nam sẽ đi thật: “Tôi hứa với anh là được chứ gì.”

Chính Nam nói: “Nhớ lấy lời hứa của mình. Chiều mai có rảnh thì tới Lý gia tìm tôi, còn hôm nay cô tự mình luyện tập lại những thứ tôi vừa dạy cô đi. Tạm biệt.” - Hắn mở cửa đi ra ngoài, từ đầu tới cuối cũng không quay đầu lại.

“Hừ! Đồ nhỏ nhen, ích kỷ, hẹp hòi, đáng ghét...” - Diệp Liên Hoa liên tục mắng mỏ Chính Nam, chỉ là cô cũng không để ý rằng cô mắng hân nhưng trên miệng vẫn treo nụ cười nhàn nhạt.

...

Chính Nam chạy về tới Lý gia ứng đã là 5 giờ chiều, trước trước sau sau hân ở Luyện Dược Sư công hội tiêu hao mất gần 4 tiếng đồng hồ.

Trong phòng luyện đan, Chính Nam cười miệng sắp ngoác tới mang tai, vừa xem bảng thông tin vừa nói: “Trang, trả nhiệm vụ, trả nhiệm vụ, haha.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ lâm thời [Tiểu Thí Ngưu Đao], thu được 1 điểm cấp.”

“Hắc hắc, chỉ mất chưa tới 4 tiếng để hoàn thành một nhiệm vụ cho tới 12 tiếng, mình quả nhiên là có tố chất trở thành tiểu bạch kiếm a.” - Chính Nam

rất vô liêm sỉ tự khen mình, hoàn toàn quên mất trước đó ai là người lạy lợt, van xin Trang giúp đỡ.

“Tích... tiêu hao 1 điểm cấp tăng lên cấp 10 thành công.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Đăm Đương - giai đoạn 1], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Đăm Đương - giai đoạn 2], mô tả: “Muốn trở thành một tên Tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn phải có thực lực mạnh mẽ, cũng không thể để phú bà đi kiếm nam nhân khác chứ?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 30 ngày đạt cấp 20]. Phần thưởng: 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng]. Phạt: [Hủy bỏ nhiệm vụ] - Trạng thái: [Cấp 10/20, còn lại 30 ngày - Chưa hoàn thành].

“Tích... nhắc nhở: đăng cấp ký chủ đã đạt cực hạn của Thối Thể Kỳ, đề nghị ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ tu chân mới có thể tiếp tục tăng cấp.”

“A! Không chuyển chức tu chân không thể tiếp tục tăng cấp sao!?” - Chính Nam hơi bất ngờ nhưng rất nhanh hiểu ra: “Cũng được, nhiệm vụ đó trước sau cũng phải làm để chịu thiên địa tẩy lễ tăng lên thiên phú. Cấp 3 thiên phú đã bắt đầu cản trở khả năng phát triển tiếp rồi.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm kỹ năng kích hoạt [Thể Thân Thuật] thành công.”

“Tích... Thể Thân Thuật, Phân Thân Thuật, Biến Thân Thuật gộp chung thành [Tam Thân Thuật].”

“Hả!? Gộp chung?” - Chính Nam tò mò hỏi: “Tại sao lại gộp chung lại vậy Trang?”

“Tích... ba thuật này tính thực dụng khá thấp tại Thủy Giới cho nên Trang quyết định gộp cả 3 lại làm 1, từ đó ký chủ chỉ cần tiêu hao điểm kỹ năng một lần cho cả 3.”

“Ồ! Còn có lợi ích như vậy. Quả nhiên Trang mới chính là vị phú bà cường đại nhất a.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 10(Luyện Thể tầng 10 - Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Tam Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 3 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 60/100), Diệp Liên Hoa(S, 41/100).

Điểm dư: 0

Balo: Gói quà cấp 10.

Nhiệm vụ: chính tuyển [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyển [Nam Nhân Đăm Đương - giai đoạn 2: 10/20, còn 30 ngày], phụ tuyển [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 3], tu chân [Linh Hư Thái Điều].

Đánh giá: vẫn là rác rưởi.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam lên tiếng: “Trang, có cách nào ẩn giấu tu vi của tôi không?”

“Tích... Trang có thể giúp ký chủ ẩn giấu tu vi nhưng vẫn bị người cao hơn ký chủ 30 cấp xem thấu.”

“Nói cách khác là Nguyên Anh Kỳ trở xuống không thể nhìn thấu tu vi của tôi?”

“Tích... đúng vậy.”

Hắn không muốn bại lộ tu vi của mình cũng như việc mình lên cấp quá nhanh với người khác, bởi vì ngoại trừ dẫn tới việc bị người khác hoài nghi và tính toán, hắn không thu được bất kỳ lợi ích gì.

Đã không còn nỗi lo nhiệm vụ bị hết hạn, Chính Nam cuối cùng cũng có thể ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Công lược Gia Nguyệt phú bà(1)

Sáng hôm sau, Chính Nam như thường lệ chuẩn bị đồ ăn sáng rồi tới phòng luyện đan.

Hắn vừa xắn tay áo lên bắt đầu thu dọn được một nửa thì có người mở cửa vào, chính là Gia Nguyệt phú bà.

“Gia Nguyệt, chào buổi sáng!” - Chính Nam hơi nghiêng đầu mỉm cười với Gia Nguyệt phú bà rồi tiếp tục công việc của mình.

“Chào buổi sáng, anh Nam.” - Gia Nguyệt phú bà leo lên ghế ngồi, 2 chân đung đưa, tay chống cằm nhìn Chính Nam làm việc.

Mọi việc đâu vào đấy Chính Nam mới lấy ra đồ ăn trong balo của mình. Bởi vì giải quyết được gánh nặng trong lòng nên hắn ngủ có chút “quá giấc”, chỉ kịp làm bánh bột chiên và trứng ốp-la, dù vậy hắn vẫn không quên một ly sữa đậu nành ít đường cho Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà lập tức cầm lên muỗng đưa, ăn cực kỳ vui vẻ. Đối với cô bé mà nói, được ở cạnh Chính Nam là khoảng thời gian vui nhất trong ngày.

“À đúng, Gia Nguyệt.” - Chính Nam vừa nhai vừa nói: “Chúng ta mỗi ngày đều luyện chế Thối Thể Đan, anh cũng không còn gì để dạy cho em, phần còn lại chỉ có thể do em từ từ luyện tập rồi quen thuộc mà thôi.”

Ngừng một lát, Chính Nam uống một ngụm sữa đậu nành, nói: “Hôm nay anh muốn dạy cho em luyện chế thêm 1 vài loại cấp 1 đan dược khác, em có muốn học không?”

Gia Nguyệt phú bà không nói hai lời lập tức gọi người mang tới dược liệu của 10 loại đan dược khác nhau rồi cùng Chính Nam học luyện đan.

Tổn nửa ngày dạy Gia Nguyệt phú bà luyện được thêm 2 loại cấp 1 đan dược là Liệu Thương Đan và Thanh Tâm Đan, Chính Nam mới cùng cô bé tách ra.

Chờ Gia Nguyệt phú bà đi rồi, Chính Nam mới đóng kín cửa và bắt đầu luyện hoàn mỹ đan. Hắn vẫn chưa quên lời hứa với Lê Nhân Doanh là 5 loại cấp 1 đan dược khác nhau.

Liệu Thương Đan, Thanh Tâm Đan, Giải Độc Đan, Tật Phong đan, Ích Cốc Đan là 5 loại đan dược Chính Nam lựa chọn để giao dịch cùng Phúc Đạt. Đây là 5 loại đan dược có lượng tiêu thụ tốt nhất trên thị trường bởi vì nó thực tế với tất cả tu luyện giả.

Lần này không phải thật sự lượng sản nên Chính Nam chỉ luyện mỗi loại đan dược 1 đến 2 lần là hoàn thành yêu cầu. Lại luyện thêm mấy lò Thối Thể Đan, Chính Nam dọn dẹp sạch sẽ phòng luyện đan rồi nằm trên giường suy tính kế hoạch làm nhiệm vụ tu chân.

Nhiệm vụ yêu cầu giết 10 con yêu thú cấp 9, không phải quá khó nhưng Chính Nam biết mình thực chiến yếu như thế nào, cho nên hắn hoàn toàn bỏ qua ý định một mình hoàn thành nhiệm vụ này.

“Hay là thuê đội dẫn mình đi làm nhiệm vụ nhỉ?” - Chính Nam cũng suy tính tới kiếp trước chơi Game Online, nhiệm vụ quá khó, một mình làm không được thì tổ đội.

Nhưng rất nhanh Chính Nam lại gạt bỏ ý kiến này: “Trong game chết không sao, có thể về thành làm lại. Ở đây bị người ta giết chết là hết rồi, không thể tin người mình không quen biết.”

Bỗng nhiên hai mắt Chính Nam sáng choang, ngồi bật dậy: “Đúng vậy a, không thể tin người mình không quen biết, vậy thì tìm người quen biết dẫn mình đi là được rồi.”

Đang lúc Chính Nam hưng phấn vạch ra kế hoạch làm nhiệm vụ, có người tới gõ cửa phòng: “Nam đại sư, có người tự xưng tới từ cửa hàng Phúc Đạt xin gặp. Ngài có muốn gặp không ạ?”

Chính Nam khá bất ngờ, Phúc Đạt làm việc cũng quá nhanh chứ, hắn mới gửi bán đan dược mấy ngày, hôm nay đã tới giao tiền rồi. Hắn trả lời: “Dẫn tới đây cho tôi đi, cảm ơn.”

Hộ vệ bên ngoài cảm giác “thụ sủng nhược kính”, vội vàng trả lời: “Vâng, xin ngài đợi một lát.”

Không lâu sau lại có người gõ cửa: “Nam đại sư, người đã dẫn tới.” - Vẫn là tiếng hộ vệ.

Chính Nam đứng dậy mở cửa, nhìn thấy người đến trong lòng hắn cũng khá bất ngờ nhưng về mặt không thay đổi, quay qua cảm ơn hộ vệ một câu rồi mời khách vào phòng.

Người đến không phải ai xa lạ mà chính là cô bé phục vụ lần trước dẫn đường cho Chính Nam tại Phúc Đạt. Cô bé khom người nói: “Đại sư, em tên là Lan. Hôm nay được ông chủ dặn dò tới đây giao tiền bán đan dược cho ngài, xin ngài kiểm tra lại.”

Chính Nam rót 2 ly trà, 1 cho mình, 1 cho Lan, mỉm cười nói: “Lan đúng không, ngồi đi, đừng ngại. Anh cũng nghe sư phụ nói qua về việc này, còn kiểm tra lại thì không cần, Phúc Đạt lớn như vậy cũng không cần ăn bớt vài đồng tiền lẻ này.”

Lan thở phào một hơi, trước khi đi cô bé đã được Lê Nhân Doanh dẫn đi dặn lại là không nên chọc giận người này, nếu có thể thì thỏa mãn mọi yêu cầu của hắn. Thấy Chính Nam dễ nói chuyện, lại không có “yêu cầu” gì với mình, Lan cũng yên tâm: “Cảm ơn anh, em có việc phải làm cho nên không tiện ở lâu, nếu anh đã xác nhận là nhận đủ tiền thì em xin phép đi trước.” - Cô bé cúi chào rồi quay người muốn đi.

“Khoan đã.” - Chính Nam lên tiếng giữ cô bé lại.

Nghe Chính Nam gọi, Lan giật thót mình nhưng trên mặt vẫn máy móc nở nụ cười: “Có việc gì không ạ?”

Chính Nam cười lắc đầu, ném cho Lan một cái bình nhỏ, nói: “Cái này tặng cho em. Công việc tất nhiên là phải làm, nhưng cũng nên dành chút thời gian tu luyện thêm. Làm con gái nên có chút bản lĩnh phòng thân, không nên lúc nào ra ngoài cũng nom nớp lo sợ như vậy.”

Lan mở ra nắp bình nhìn bên trong, 5 viên tròn trịa hoàn mỹ Thái Thể Đan nằm trong bình, yên vị mộng lung. Cô bé run rẩy nói: “Đại... đại sư, cái này rất... rất quý, em... em không dám nhận.”

Lan không lạ gì hoàn mỹ Thái Thể Đan này, cũng bởi vì nó mà mấy ngày nay cửa Phúc Đạt có thể nói là bị đập phá. Người ta xếp hàng dài trước cửa từ ngày này sang ngày khác chỉ để chờ mua được 1 viên hoàn mỹ Thái Thể Đan, giá đã được xào lên bằng tiền lương nửa năm của cô.

Lan mặc dù trong lòng rất muốn nhưng vẫn là nhịn xuống được.

Chính Nam cười nói: “Em cứ xem như là anh thưởng thêm cho em đi. Nếu sư phụ anh và Phúc Đạt đạt thành thỏa thuận, công lao của em xứng đáng với phần thưởng này. Nhưng mà đừng có nói cho người khác biết nhé, anh không muốn bị gọi là đưa hối lộ, em cũng không muốn bị người khác xì xào nhận hối lộ chứ.”

Chính Nam rất hài lòng thái độ của cô bé này.

Kiếp trước khi còn là sinh viên đại học hắn cũng đã từng đi làm thêm, đủ mọi ngành nghề, hắn hiểu được những người tầng dưới xã hội vất vả như thế nào. Bây giờ mình có năng lực rồi, không nói cứu vớt tất cả mọi người nhưng nếu hắn gặp được thì hắn sẽ giúp đỡ một chút, coi như tích đức cho con cháu đi.

Nghe Chính Nam nói vậy, Lan cũng không do dự nữa. Cát kỹ bình đan được vào trong ngực, cô cúi người nói với Chính Nam: “Cảm ơn anh, mặc dù em biết mình vô dụng không giúp gì được cho anh, nhưng nếu anh có việc gì cần anh cứ nói với em, em sẽ cố hết sức hoàn thành giúp anh.”

Chính Nam bất đắc dĩ: “Được rồi, không cần long trọng như vậy, không phải là 5 viên cấp 1 đan được sao. Em về báo cáo công việc với ông chủ trước đi, nếu không có gì thay đổi thì vài ngày nữa anh sẽ ghé qua Phúc Đạt một chuyến, hi vọng lúc đó em đã đột phá rồi nhé.”

Lan gật đầu, giọng nói đầy nghiêm túc: “Nhất định! Em về trước, tạm biệt anh.” - Cô bé đi ra cửa, không quên ngọt ngào mỉm cười vẫy tay với Chính Nam: “Hẹn gặp lại anh.”

Sau khi Lan rời đi, Chính Nam cũng không nằm nữa mà đóng cửa luyện tập nhẫn thuật. Không biết có tác dụng hay không nhưng ít nhất là cũng không bị bỏ lỡ.

Đang luyện tập hăng say, lại có người gõ cửa khiến Chính Nam phải ngừng lại giữa chừng: “Có chuyện gì thế?”

“Nam đại sư, có người mặc áo choàng đen nói có hẹn với ngài.” - Vẫn là hộ vệ.

“Áo choàng đen, ai nhỉ?” - Chính Nam cau mày suy nghĩ, lát sau hắn nhớ ra là ai, liền đáp: “Dẫn tới đây đi, cảm ơn.”

Chính Nam tranh thủ tắm sơ qua rồi thay quần áo mới, vừa rồi hắn ra một thân mồ hôi, gặp người thật không có ý tu.

Chính Nam vừa chuẩn bị xong thì cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa. Hắn nói: “Mời vào.”

Cửa phòng được mở ra, một người mặc đồ đen kín mít không phân biệt được nam nữ bước vào, xoay đầu nhìn quanh.

“Địa vị của anh ở Lý gia cũng không thấp a.” - Người áo đen bỏ ra áo mũ rộng vành trên đầu, lộ ra nhan sắc hút hồn của mình, cười nói: “Còn có cả phòng luyện đan riêng cơ đấy.”

“Bỏ kín như vậy, thiếu chiếc Lead nữa thì đúng là ninja chi Tở rồi.” - Chính Nam ánh mắt dị dạng nhìn Diệp Liên Hoa, tò mò hỏi: “Cô che kín như vậy làm gì, che nắng sao?”

“Che nắng cái đầu anh.” - Diệp Liên Hoa trừng mắt Chính Nam: “Tôi chỉ là không muốn bại lộ thân phận mà thôi.”

“Sợ bại lộ thân phận thì che mặt là được rồi, che cả tay, chân, cổ làm gì?”

Diệp Liên Hoa á khẩu, cô tất nhiên sẽ không thừa nhận là mình thực sự che nắng.

“Không nói chuyện này.” - Cảm thấy ánh mắt Chính Nam có chút cười không phải cười, Diệp Liên Hoa lập tức gắt giọng: “Anh nói hôm nay muốn dạy tôi luyện đan, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?”

“Được thôi.” - Chính Nam nhún vai: “Tiếp tục giống hôm qua, mục tiêu hôm nay là ít nhất phải luyện ra được 1 viên cực phẩm Chân Khí Đan.”

...

“Không sai, 10 viên thượng phẩm Chân Khí Đan.” - Chính Nam gật gù: “Xem ra từ hôm qua tới giờ cô cũng không có lười biếng. Rất tốt.”

Diệp Liên Hoa vuốt mồ hôi trên trán, hào hứng nói: “Lại tới một lần, tôi tin lần này tôi sẽ luyện chế được cực phẩm Chân Khí Đan.”

“À, về chuyện đó.” - Chính Nam ho khan hai cái, giọng ngập ngừng: “Cô nên... nghỉ ngơi một lát đi đã.”

“Không cần, tôi không thấy mệt.” - Diệp Liên Hoa cũng là một cái đan sĩ, cảm nhận được mình tiến bộ từng ngày, cô thật không muốn dừng lại.

“Khụ... khụ, thời tiết hơi nóng, ngồi cạnh lò lửa lâu sẽ rất... mất nước, tôi đi lấy nước cho cô uống.” - Chính Nam nói rồi đi thẳng, để lại Diệp Liên Hoa không hiểu ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Công lược Gia Nguyệt phú bà(2)

Diệp Liên Hoa nhún vai, đứng dậy. Hành động này khiến toàn thân cô cảm giác được một trận mát mẻ, khoan khoái. Cô cúi đầu nhìn xuống, lập tức mặt trở nên đỏ bừng.

“Hắn... nhìn thấy hết rồi sao!” - Diệp Liên Hoa cảm thấy nếu có cái lỗ cô nhất định sẽ chui vào, chờ Chính Nam chết rồi cô mới chui trở ra.

Thì ra là do Diệp Liên Hoa mặc quá kín, thời tiết oi bức của mùa hè kết hợp với việc ngồi luyện đan cạnh lò lửa thời gian dài khiến mồ hôi của cô thấm ướt hết quần áo, dính chặt vào da thịt. Mặc dù không bại lộ gì cả nhưng đường cong vẫn là được khắc họa rất tốt, đặc biệt khi cô ngồi thẳng lưng thì phần ngực nhấp nhô và eo thon càng trở nên rõ rệt.

Diệp Liên Hoa dùng chân khí hong khô quần áo rồi cởi phẳng lớp đồ đen bên ngoài ra, lộ ra bên trong bộ đồ thường phục thoải mái hơn. Nhìn đồng quần áo đen bên cạnh, cô nhận không được nghĩ: “Tên kia tính ra vẫn là đàn ông, vì giữ thể diện cho mình nên mới đi ra ngoài lấy nước.”

Lát sau Chính Nam trở lại với 2 ly nước trái cây, cười nói: “Cô uống thử đi, rất có lợi cho da và tóc.” - Hắn đưa cho Diệp Liên Hoa ly nước có màu cam

Diệp Liên Hoa tò mò uống thử một ít, chính cô cũng không để ý là mình hoàn toàn không có ý phòng ngự Chính Nam. Khẽ nhắm nháp một chút, cô hỏi: “Cam và cà rốt à, nhưng giống như còn có thêm thứ gì đó?”

“Không có a.” - Chính Nam cầm lấy ly nước ép cam - cà rốt của Diệp Liên Hoa uống thử: “Bình thường, có gì khác đâu!”

“H-hắn... hắn uống ly nước của mình.” - Diệp Liên Hoa đỏ mặt cúi đầu, đi luyện đan.

“Cô không uống nữa sao, ngon mà!” - Chính Nam không hiểu sao Diệp Liên Hoa tự dưng quay lưng đi. Hắn nhún vai đặt 2 ly nước ép lên bàn rồi nói: “Tôi dạy cô thêm 1 lần rồi cô tự mình luyện tập nhé, mọi thứ đều không có gì khác biệt, cô chỉ cần tập trung hơn vào các chi tiết nhỏ là sẽ ổn thôi.”

“Hả!? À, được... được.” - Diệp Liên Hoa có chút thất thần, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

...

“Này, tập trung... cô không hòa xuất hiện sai lầm...”

“Sai định lượng, tăng nhiệt độ lên đi...”

“Khoan! Cô cảm nhận được liệu rồi kìa... đừng...”

Àm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, khói bốc mù mịt trong phòng khiến Chính Nam phải nhanh chóng chạy ra mở cửa phòng để thoát khói.

Lát sau chờ khói bay bớt ra ngoài, Chính Nam mới cau mày nói: “Cô bị gì thế, lúc nãy còn rất tốt... phụt, hahaha.” - Nhìn thấy “thảm trạng” của Diệp Liên Hoa, hắn nhận không được bật cười thành tiếng.

Diệp Liên Hoa lúc này chính xác là “mặt đen như đáy nồi”, vụ nổ lò hun cô một mặt đầy tro bụi.

“Cười cái gì mà cười.” - Diệp Liên Hoa quát lớn, vành tai đều đỏ nhưng mặt cô đen quá nhìn không ra là có đỏ hay không: “Nhanh lấy nước cho tôi rửa mặt.”

“Được được, không cười, không cười.” - Chính Nam cố gắng nén cười, dẫn Diệp Liên Hoa tới phòng tắm: “Cô tự nhiên.”

Diệp Liên Hoa trừng mắt Chính Nam, 2 chấm màu trắng giữa nền đen, nói: “Anh mà dám nhìn lên, tôi... cho anh biết tay.” - Nói, cô đóng sập cửa phòng như muốn dẫn mặt Chính Nam.

Chính Nam nhún vai một cái, không quan tâm lắm, hắn còn chưa tới mức nhìn xem một cô gái chưa “thành nhân” tắm.

Trong phòng tắm, Diệp Liên Hoa không vội cởi đồ mà đứng im tập trung tinh thần nghe ngóng xung quanh. lát sau, cảm thấy không có gì bất thường cô mới chậm rãi cởi quần áo để tắm rửa: “Hừ! Coi như anh thức thối, không làm gì đại đột.”

Bên ngoài, Chính Nam mở thêm cửa sổ để thông gió rồi dọn dẹp lại gian phòng. Vụ nổ không lớn nhưng tan hoang vẫn là phải có, không dọn dẹp lại sẽ rất bừa bộn.

Khoảng 20 phút sau Diệp Liên Hoa mở cửa phòng tắm bước ra, dung nhan lại tỏa sáng, quần áo lại thơm mát. Cô liếc quanh một vòng, phòng đã được thu dọn gọn gàng, không khí cũng thông thoáng trở lại, chỉ là nhìn tới bộ đồ đen của mình được gấp vuông vắn trên bàn, Diệp Liên Hoa nhìn không được tương tượng lung tung: “Hắn không... làm gì kỳ quái với quần áo toàn mùi mồ hôi của mình chứ!?”

Chính Nam cầm ly nước ép của hắn lên uống một hơi cạn sạch, nói: “Hôm nay tới đây thôi, tâm trạng của cô không ổn định, tiếp tục luyện chế sẽ rất dễ gây ra tai nạn.”

Diệp Liên Hoa nhìn Chính Nam, lại nhìn ly nước ép trên tay hắn, lại nhìn ly nước ép còn vết son của cô trên bàn, trong lòng nai con không hiểu nhảy loạn.

“Cũng... cũng được. Vậy tôi... về trước.” - Diệp Liên Hoa giọng có chút mất tự nhiên, vươn tay cầm lấy ly nước ép trên bàn uống ực một hơi cạn sạch, nói: “Xin... xin lỗi vì đã gây phiền phức cho anh.” - Dứt lời, cô chạy như bay ra khỏi cửa, không ngoảnh lại dù chỉ một lần.

“Cô nàng này làm sao thế nhỉ?” - Chính Nam nhún vai không để ý, thế nhưng nhìn thấy bộ đồ đen của Diệp Liên Hoa còn trên bàn, hắn gọi với theo: “Này! Quần áo của cô... Chạy nhanh như vậy làm gì a.”

Diệp Liên Hoa nghe được Chính Nam gọi theo càng chạy nhanh hơn, hai lỗ tai cô đã muốn xi ra khỏi, thầm nghĩ: “Coi như... trả công cho anh... Đúng là một tên biến thái!”

Diệp Liên Hoa quên không che giấu thân phận mà lao vút ra khỏi Lý gia, hành động này của cô lập tức bị một đôi mắt sắc bén phát hiện.

Còn Chính Nam, hắn cầm lấy bộ đồ đen của Diệp Liên Hoa quăng thẳng vào thùng rác, một chút ý nghĩ lệch lạc cũng không có, tiếp tục luyện tập Tam Thân Thuật đang dang dở của mình.

Sáng hôm sau, Chính Nam đang cùng Gia Nguyệt phú bà ăn sáng. Vừa ăn hắn vừa hỏi: “Gia Nguyệt, bao lâu rồi em chưa ra khỏi Hà thành?”

Gia Nguyệt phú bà nhai nhồm nhoàm mấy cái bánh bột lọc, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Em cũng không nhớ nữa, rất lâu rồi không có đi ra ngoài. Lần trước hình như là... cùng chị Gia Như đi săn bắn thì phải. Lâu quá, không nhớ rõ.”

Chính Nam gấp một miếng bánh, chấm nước mắm rồi dứt cho Gia Nguyệt phú bà, nói: “Mấy ngày nay cũng không có việc gì làm, nếu không chúng ta cũng ra ngoài săn bắn một chút, anh còn chưa bao giờ được đánh nhau với yêu thú cơ.”

Gia Nguyệt phú bà há miệng cắn miếng bánh Chính Nam dứt, gật đầu lia lịa: “Đừng đừng, em cũng chưa bao giờ cùng yêu thú đánh nhau, phải cho bọn chúng biết bản lĩnh của em. Để em đi xin phép cha trước đã, còn phải xin bên trường học cho nghỉ mấy ngày nữa.”

Chính Nam mỉm cười gật đầu, một mình hắn làm nhiệm vụ có thể tốn thời gian, nhưng thêm Gia Nguyệt phú bà và hộ vệ Lý gia nữa thì hắn là không thành vấn đề.

Ăn xong 2 người lại cùng nhau luyện đan.

Lần này Chính Nam chủ trương luyện các loại đan dược cần thiết cho dã ngoại như Khu Trùng đan, Liệt Thương đan... đảm bảo hắn và Gia Nguyệt phú bà không chịu nguy hiểm gì.

Chiều cùng ngày, có nô tỳ qua thông báo với Chính Nam là 3 ngày sau Nhị tiểu thư cùng đội hộ vệ muốn vào Tiểu Hà Lâm săn bắn. Nhị tiểu thư còn nêu đích danh Chính Nam, muốn hắn cùng cô bé đi lần này cho nên thông báo để hắn chuẩn bị.

Chính Nam rất hài lòng hiệu suất làm việc của Gia Nguyệt phú bà, cái gì chứ liên quan đến ăn và chơi thì cô bé nhanh không có đối thủ.

Đáng nói là Diệp Liên Hoa cũng không chạy tới tìm hắn luyện đan, Chính Nam có được một buổi chiều yên ổn tập luyện.

Buổi tối, nằm một mình trên giường, Chính Nam lẩm bẩm: “Mặc dù nói có hộ vệ đi cùng nhưng bản thân cũng nên chuẩn bị một chút a, ai biết được có

bất ngờ gì xảy ra hay không.”

“Hắn là nên làm một cú lớn, kéo thiện cảm của Gia Nguyệt lên 71 để làm nhiệm vụ chính tuyến mới được.” - Chính Nam xoa cằm, trong lòng suy tính kế hoạch. Có thành tích tăng tận 12 điểm thiện cảm với Diệp Liên Hoa lần trước nên hắn khá tự tin là mình có thể làm được.

Trong một căn phòng khác, Gia Nguyệt phú bà đang ngủ bỗng nhiên rùng mình, lại hắt xì một cái. Cô bé chép chép miệng rồi tiếp tục ngủ ngon lành.

Kiểm tra nhiều nghiên cứu đã chỉ ra rằng phụ nữ từ 15 - 18 tuổi có xu hướng yêu thích những người đẹp trai, ngọt ngào và có tài, trong khi phụ nữ tuổi từ 18 - 24 lại có xu hướng thích đàn ông hào hoa, ga-lăng và có chung sở thích với họ.

Chính Nam hiện tại muốn công lược Gia Nguyệt phú bà, như vậy hắn cần tỏ ra mình là người chu đáo, ngọt ngào và đầy tài năng trong mắt cô bé. Kể ra cũng may mắn cho hắn vị phú bà đầu tiên lại là một loli chưa trưởng thành, tâm lý khá là dễ đoán, mỗi ngày chỉ cần cùng cô bé ăn và chơi là sẽ kiếm được 1 điểm thiện cảm.

Hai ngày sau, Chính Nam thức dậy từ rất sớm, hắn muốn làm một ít thứ “ngọt ngào” lấy lòng Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà đứng giờ đi tới luyện đan phòng, bên trong phòng mùi thơm nức mũi làm cô bé hai mắt tỏa sáng: “Anh Nam, hôm nay anh lại làm cá viên chiên sao? Thật lâu rồi mới được ăn a!”

Mặc dù biết buổi sáng ăn đồ chiên xào là không tốt cho sức khỏe, nhưng vì công lược Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam cũng một lần vi phạm bản tâm. Hắn mỉm cười nói: “Hôm nay anh có một tin vui muốn nói cho em biết, cho nên muốn làm món em thích để cùng vui với anh. Lại đây, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Bước thứ nhất, “Chính Nam chu đáo”. Hắn nói rằng hắn có chuyện vui, muốn chia sẻ với cô bé, nhưng hắn cũng không muốn chỉ có một mình vui mà muốn cô bé cũng được vui cùng, vì vậy hắn cố ý chuẩn bị món ăn cô bé yêu thích. Để bù đắp cho tác hại từ việc ăn đồ chiên xào buổi sáng, hắn cố ý dậy sớm đi mua trái cây về làm nước ép cho cô bé, đây là chu đáo. Cập nhật độ thiện cảm: 66/100.

Trên bàn ăn, Chính Nam dịu dàng chăm từng viên cá viên cho Gia Nguyệt phú bà ăn, trên miệng nở nụ cười tươi rói: “Nói cho em biết một tin mừng, anh đã có thể luyện được cấp 2 đan dược. Nói cách khác, anh bây giờ đã là cấp 2 Luyện Dược Sư nhé, haha.”

Gia Nguyệt phú bà tròn tròn mắt: “Cái gì?” - Cô bé vui mừng nói: “Anh Nam thật giỏi nha, mau dạy em luyện cấp 2 đan dược, em cũng muốn trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư.”

Chính Nam lấy từ trong balo hệ thống ra 2 ly nước ép trái cây, gật đầu nói: “Tới, Gia Nguyệt, cạn ly chúc mừng anh trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư cũng chúc em sắp trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Công lược Gia Nguyệt phú bà(3)

Gia Nguyệt phú bà làm một hơi hết gần nửa ly nước ép. Hai mắt cô bé tỏa sáng nói: “Nước này uống thật ngon, thật mát a. Sao trước giờ anh không làm cho em uống.”

Chính Nam cười nói: “Làm cái này không dễ đâu, phải chuẩn bị rất nhiều thứ, quan trọng là phải có thủ đoạn đặc biệt làm cho nó lạnh như vậy nữa. Vì bữa tiệc nhỏ ngày hôm nay anh cũng là phí hết sức chín trâu, hai hồ từ chiều hôm qua á.”

“Tích... rõ ràng là cầu xin Trang làm lạnh nước, bây giờ còn dám nói tự mình làm. Thật vô si!”

Chính Nam làm như không nghe, không nhớ cảnh hắn giống như cái thái giám nịnh nọt Trang hoàng hậu giúp hắn làm lạnh nước.

Nhìn Gia Nguyệt phú bà cười híp mắt vừa ăn, vừa uống, Chính Nam cực kỳ hài lòng.

Bước thứ 2, “Chính Nam tài năng, ngọt ngào”. Thông báo mình đột phá cấp 2 Luyện Dược Sư, chính thức vượt qua cô bé ở lĩnh vực cô bé tài giỏi nhất, chứng tỏ khả năng của bản thân, đây là tài năng. Cập nhật độ thiện cảm: 67/100.

Sẵn lòng dạy cô bé trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư, lại vô hình nói rằng mình vì đồ dành cô bé vui mà tốn không ít công sức làm tới thứ cô bé thích, đây là ngọt ngào. Cập nhật độ thiện cảm: 68/100.

Kiểm tra bảng thông tin, độ thiện cảm của Gia Nguyệt phú bà đã tăng lên 68, còn cần 3 điểm nữa mới đủ điều kiện hoàn thành nhiệm vụ, Chính Nam cũng không tỏ ra lo lắng.

Ăn uống xong xuôi, Chính Nam muốn trở tài luyện cấp 2 đan dược. Để kiểm được thêm 3 điểm thiện cảm nữa từ Gia Nguyệt phú bà, hắn quyết định luyện một lò cấp 2 Hư Linh Đan.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam cố ý thả chậm từng bước để cô bé tiện theo dõi. Và sau 1 giờ vừa giảng giải, vừa thực hành, hắn thành công luyện thành một lò trung phẩm Hư Linh Đan.

“Oa, thật là cấp 2 đan dược, thậm chí là trung phẩm. Anh Nam, còn vài chỗ em chưa hiểu, anh giải thích lại cho em.”

Chính Nam một bên giải thích từng chi tiết nhỏ cho Gia Nguyệt phú bà, một bên xem bảng thông tin.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 10(Luyện Thể tầng 10 - Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Tam Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 3 luyện dược sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 69/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100).

Điểm dư: 0

Balo: Gói quà cấp 10.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 2: 10/20, còn 26 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 3], tu chân [Linh Hư Thái Điều].

Đánh giá: vẫn là rác rưởi.

“69 a, còn thiếu 2 điểm. Cmn! Liều.”

Chính Nam quay qua nói với Gia Nguyệt phú bà: “Được rồi. Bây giờ anh sẽ luyện lại Hư Linh Đan một lần nữa để em quan sát, nhưng lần này sẽ nhanh hơn. Em cố gắng quan sát và ghi nhớ.”

Để kiểm tới 2 điểm thiện cảm còn thiếu, Chính Nam quyết định lộ ra bản lĩnh.

1 tiếng sau, Gia Nguyệt phú bà hấp tấp chạy tới mở ra nắp lò. Cô bé lắp bắp kinh hãi: “T-thượng... thượng phẩm Hư Linh Đan, còn là... 10 viên. Trời ạ!”

Chính Nam làm bộ mặt mệt mỏi, thờ phào 1 hơi.

“Anh Nam, anh thật là thiên tài a. - Gia Nguyệt phú bà hiếm có một lần nghiêm túc: “Không được, em phải nói cho cha biết Lý gia chúng ta có một cái Luyện Dược Sư thiên tài, nhất định phải được bồi dưỡng.”

Chính Nam vội lên tiếng can lại: “Khoan đã! Chuyện này trước tiên phải giữ bí mật, đừng cho người khác biết.”

Gia Nguyệt phú bà kỳ quái hỏi: “Tại sao? Nếu cha em biết, anh nhất định sẽ được coi trọng a.”

Chính Nam gật đầu: “Anh biết, nhưng mà hiện tại ngoài Hư Linh Đan ra anh cũng chưa từng thử luyện cấp 2 đan dược khác cho nên cũng chưa chắc là cấp 2 luyện dược sư. Anh nghĩ nên để anh thử thêm vài loại cấp 2 đan dược khác trước đã.”

Gia Nguyệt phú bà cũng gật gù nói: “Anh nói cũng có lý. Để em gọi thêm dược liệu tới cho anh luyện thử xem sao.”

Chính Nam lắc đầu: “Không cần, hôm nay cứ luyện Hư Linh Đan cho thật quen thuộc đã, em cũng muốn học luyện Hư Linh Đan cơ mà.”

Gia Nguyệt phú bà đành quay lại bên cạnh lò luyện đan, bắt đầu từng bước 1 theo Chính Nam chỉ dạy luyện lên.

Kết quả là 2 lần liên tiếp thất bại. Lò thứ 3 thậm chí còn nổ lò do cô bé tính cách đã bắt đầu táo bạo.

Chính Nam biết luyện nữa cũng không có kết quả, hắn nói: “Gia Nguyệt, Luyện Dược Sư quan trọng là tâm bình khí hòa, em cau có như vậy chỉ có thể thất bại mà thôi.”

Gia Nguyệt phú bà âm ức muốn khóc, lần đầu tiên cô bé nghi ngờ thiên phú luyện đan của mình.

Chính Nam không đành lòng cô bé đứng rom róm nước mắt nhìn chăm chăm lò luyện đan, hần mỉm cười lau vết nhòe nòi trên mặt cô bé, nói: “Được rồi, không khóc. Tới, anh giúp em luyện. Lần này chắc chắn sẽ thành công.”

Chính Nam đứng phía sau cô bé, hai tay vòng qua hông, chuẩn một cái tư thế La Hán đầy... khụ... khụ, tư thế “cầm tay chỉ việc”, từng chút, từng chút giúp Gia Nguyệt phú bà cảm nhận nhiệt độ của lửa, thời cơ bỏ được liệu, thời gian luyện hóa, vân vân.

Kết quả là sau 1 giờ, một lò hạ phẩm Hư Linh đan ra đời. Lấy ra trong lò chỉ có vón vện 3 viên đan được đen thui miễn cưỡng có hình tròn.

Thế nhưng Gia Nguyệt phú bà vẫn là hưng phấn không được. Cô bé nhào tới hôn một cái vào má Chính Nam, sau đó nhảy nhót tung bừng: “Haha, em cũng luyện thành cấp 2 đan được. Anh Nam, anh thấy em giỏi không, haha.”

Chính Nam tròn trĩnh mắt, lấy tay xoa xoa chỗ cô bé vừa hôn, mỉm cười nói: “Lợi hại a, mới 12 tuổi mà em đã trở thành chuẩn cấp 2 Luyện Dược Sư rồi, thật sự là lợi hại.”

Chính Nam cũng thật sự khâm phục thiên phú luyện đan của Gia Nguyệt phú bà. Mặc dù không phải cô bé tự mình luyện thành cấp 2 đan được, nhưng hần biết rõ khoảng cách đột phá cấp 2 luyện dược sư của cô bé cũng không còn xa nữa.

Chính Nam bế Gia Nguyệt phú bà lên, khế hôn vào trán cô bé rồi nghiêm giọng nói: “Gia Nguyệt, anh biết em muốn mang chuyện này nói cho gia chủ, nhưng anh nghĩ vẫn là chờ thêm một thời gian nữa đi. Ít nhất là cho tới khi chúng ta đi săn bắn trở về, có được hay không?”

Gia Nguyệt phú bà bị Chính Nam bắt ngờ hôn lên trán thì có chút mộng bức. Tiếp đó toàn thân cô bé bắt đầu đỏ như tôm luộc, miệng lắp bắp: “Anh... em...”

Chính Nam không hiểu gì cả, vừa rồi không phải còn tốt sao, bây giờ làm sao mặt đỏ như vậy?

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], mô tả: “Đối với sở hữu Hệ Thống nam chính mà nói, hoàn thành nhiệm vụ chính là vấn đề quan trọng nhất”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu một cấp S phú bà có độ thiện cảm đạt 91 trở lên]. Phần thưởng: [3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, danh hiệu “Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành”]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành]”.

Nghe được Trang thông báo, Chính Nam mỉm cười. Không uống công hần lên kế hoạch từ hôm qua tới giờ, nhiệm vụ cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Gia Nguyệt phú bà ngại ngần ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam, thấy hần khuôn mặt mỉm cười thỏa mãn nhìn chăm chăm chính mình thì càng thêm ngại ngần. Cô bé đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng nai con nhảy loạn, vùi đầu vào ngực Chính Nam ấp úng nói: “Anh... anh buông em xuống được không? Em...”

Chính Nam cười ha ha: “Không dễ dàng như vậy được. Vừa rồi ai dám hôn lên anh, bây giờ làm ra việc rồi muốn bỏ chạy? Không có cửa đâu.” - Nói, hần ôm chặt cô bé vào lòng.

Gia Nguyệt phú bà càng thêm xấu hổ, khóe bốc nghi ngút trên đầu, không nói nên lời.

Chính Nam cười lắc đầu rồi thả cô bé xuống, hần biết đùa nữa cũng không có gì tốt, biết điểm dừng mới thành sự được.

Hai chân vừa chạm đất, Gia Nguyệt phú bà liền xuất ra sức bú sữa mẹ của mình, như một làn gió chạy thẳng ra ngoài cửa, đầu cũng không ngoái lại, 1 tiếng cũng không muốn nói. Lần này cô bé lại khóc, nhưng khác lần trước là trên môi lại treo nụ cười.

Nhìn bóng lưng Gia Nguyệt phú bà biến mất trong tầm mắt, Chính Nam lúc này mới nghiêm túc trở lại: “Trang, nâng Tam Thân Thuật lên cấp 2.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm kỹ năng tăng cấp [Tam Thân Thuật] lên cấp 2 thành công.”

“Tích... nhắc nhở ký chủ còn gói quà cấp 10 đã đạt đủ điều kiện sử dụng. Ký chủ có muốn sử dụng không?”

“A! Quên mất còn gói quà. Sử dụng đi Trang, sau đó cho tôi xem bảng thông tin nhé.”

“Tích... sử dụng gói quà cấp 10 thành công, thu được, 2 điểm tiềm năng, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực, 1 bộ trang bị nhẫn giả sơ cấp, 1 gói quà cấp 20(không thể sử dụng.)

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 10(Luyện Thể tầng 10 - Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực:6

Kỹ năng: cấp 2 Tam Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 3 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100).

Điểm dư: 4 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề.

Balo: Bộ trang bị nhẵn giả sơ cấp, gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 2: 10/20, còn 26 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 3], tu chân [Linh Hư Thái Điều].

Đánh giá: vẫn là rác rưởi.

“Bộ trang bị nhẵn giả sơ cấp là cái gì? Mở ra xem thử mới được.”

“Tích... tiêu hao 1 bộ trang bị nhẵn giả sơ cấp, thu được 1 băng bảo vệ trán, 1 áo khoác nhẵn giả, 1 quần nhẵn giả, 1 đôi giày nhẵn giả, 1 thanh katana, 1 quyền trục phong ấn, 10 thanh kunai, 10 cái phi tiêu tất cả đều đã được phát đến balo, mời ký chủ kiểm tra.”

“Ồ, trang bị miễn phí, haha.” - Chính Nam hào hứng lôi mở trang bị ra kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Trần Mai Tú Anh

“Cmn!”

“Đúng là “của biểu là của lo mà của cho là của nợ”, đồ miễn phí có khác, không khác gì đồ bình thường.” - Chính Nam chửi ầm lên bởi vì những trang bị này không hề có thuộc tính gì cả, nói cách khác, theo thuật ngữ Game Online thì đây chính là “trang bị trắng” trong truyền thuyết.

Tác dụng thì nhiều, 1 là vứt đi, 2 là về bán cho NPC!

“Mà thôi, có còn hơn không.” - Chính Nam thở dài cất trang bị vào balo trở lại, tâm hần mệt mỏi: “Trang, tăng Tam Thân Thuật lên cấp 3 luôn đi.”

“Tích... tiêu hao 2 điểm kỹ năng tăng [Tam Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.”

...

30 phút sau, tại lầu 2 cửa hàng Phúc Đạt: “Ồ, không phải Dược Lão nói là 7 ngày sau mới tới sao, chẳng lẽ xảy ra vấn đề rồi?” - Lê Nhân Doanh khá bất ngờ khi thấy Chính Nam xuất hiện vào thời điểm này.

Chính Nam cười nói: “Sư phụ em gần đây đang nghiên cứu phát triển một thủ pháp luyện đan mới cho nên cần khá nhiều dược liệu, vì vậy ông ấy mới sớm hoàn thành hẹn ước với quý cửa hàng. Em có mang đan dược tới cho anh kiểm tra đây.”

Chính Nam lấy ra 5 bình đan dược đặt lên bàn, sau đó mỉm cười ra hiệu cho Lê Nhân Doanh kiểm tra.

Lê Nhân Doanh mở ra bình đầu tiên, bên trong có 10 viên đan dược màu đỏ, tỏa ra thoang thoang mùi thuốc: “Cấp 1 Liệu Thương đan, hoàn mỹ.”

Tiếp tục mở ra bình thứ 2, lần này đan dược có màu xanh lam nhạt, hít một hơi khiến tinh thần thoải mái: “Cấp 1 Thanh Tâm Đan, hoàn mỹ.”

Mỗi lần mở ra 1 bình đôi mắt Lê Nhân Doanh càng sáng.

Kiểm tra xong Giải Độc Đan, Tật Phong Đan và Ích Cốc Đan, ánh mắt hần nhìn Chính Nam đã hoàn toàn thay đổi.

Lê Nhân Doanh cười nói: “Dược Lão thật sự là kỳ nhân, cấp 1 đan dược mặc dù không khó luyện nhưng để đạt tới hoàn mỹ thì cấp 3 luyện được sư cũng chưa chắc có thể thoải mái làm được a.”

Chính Nam vẫn 1 nụ cười bất biến, gật đầu: “Đúng vậy. Sư phụ từng nói luyện đan cũng giống như tu luyện vậy, nếu chỉ chăm chăm muốn leo lên tầng cao hơn mà không quan tâm tới nền móng, cuối cùng cũng chỉ là tự hạn chế độ cao của mình mà thôi.”

Lê Nhân Doanh chấn động, lời này làm sao nghe giống như phản phác quy chân, lá rụng về cội như vậy a. Hắn không biết rằng những lời vừa rồi hoàn toàn là Chính Nam mở mắt nói mò, toàn là từ kiếp trước đọc truyện thấy được mà thôi.

Lê Nhân Doanh cũng không muốn bàn thêm về chủ đề này, hắn là thương nhân, thứ hắn quan tâm nhất chính là tiền lời: “Như vậy, Dược Lão muốn bán đan dược này như thế nào? Lợi nhuận chia ra sao?”

Chính Nam biết mấu chốt đã đến rồi, hắn nghiêm mặt nói: “Dược liệu, tuyên truyền, mặt bằng và bán hàng do Phúc Đạt chịu trách nhiệm, đan dược do sư phụ em chịu trách nhiệm. Lợi nhuận chia 8 - 2.”

Lê Nhân Doanh ngập ngừng: “Như vậy có ít quá không? Mặc dù bên anh chịu trách nhiệm nhiều khâu hơn nhưng phần quan trọng nhất vẫn là Dược Lão a.”

Chính Nam về mặt cổ quái: “Ý em là sư phụ em 8, Phúc Đạt 2 á. Anh có bị nhầm không?”

Lê Nhân Doanh đập bàn một cái, đứng lên trừng mắt nói: “Em nói là bên anh phải làm từng đó chuyện, cuối cùng lợi nhuận chỉ được 20%? Sao em không đi ăn cướp đi?”

Chính Nam về mặt hồ hững nói: “Nghe ra thì có vẻ nhiều nhưng anh đừng quên, nếu như không có đan dược của sư phụ em, Phúc Đạt vẫn là Phúc Đạt, vẫn là cửa hàng kinh doanh đan dược, vũ khí, thiên tài địa bảo như bao lâu nay vẫn thế. Nhưng 1 khi những đan dược này được đẩy ra ngoài, như vậy danh tiếng của Phúc Đạt không chỉ là ở Hà thành đơn giản như vậy, thị trường khả năng sẽ bành trướng lên gấp 10 lần, thậm chí hơn nữa.”

"Anh nói có đúng hay không!?"

Lê Nhân Doanh bình tĩnh ngồi xuống, vừa rồi hắn cũng chỉ là giả vờ tỏ ra quá khích mà thôi, bây giờ đã không cần thiết nữa, bởi vì hắn biết, hôm nay hắn gặp đối thủ rồi.

Trầm ngâm một lúc, Lê Nhân Doanh nói: “Người ngay không nói chuyện mờ ám, 8 - 2 bên anh chấp nhận được, nhưng anh cần bên em phải đảm bảo không có cửa hàng thứ 2 tham gia vào thỏa thuận này. Em hiểu ý anh nói chứ?”

Chính Nam mỉm cười: “Em và sư phụ là luyện dược sư, không phải là doanh nhân. Cái bên em cần là dược liệu chứ không phải tiền, vì vậy anh yên tâm. Anh đừng nghĩ rằng 20% lợi nhuận là miễn cưỡng, bởi vì...”

Chính Nam lại lấy từ trong balô hệ thống ra một viên đan dược màu trắng ngà. Nằm trong lòng bàn tay hắn, viên đan dược kia vẫn chậm rãi hấp thu thiên địa linh khí tâm bồ chính bản thân mình.

Lần này Lê Nhân Doanh thật sự là thất thố, hắn đứng phắt dậy, vươn tay muốn bắt lấy đan dược nhưng bị Chính Nam nhanh hơn 1 bước thu trở về. Lê Nhân Doanh nuốt một ngụm nước miếng, khô khốc nói: “Cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan?”

Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Thành quả mới của sư phụ em, giống như cấp 1 đan dược, hiện tại sư phụ đã có thể lượng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược.”

Lê Nhân Doanh cau mày, lượng sản cấp 1 hoàn mỹ đan dược có thể gây ra oanh động không sai, nhưng lượng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược đã là 1 khái niệm hoàn toàn khác.

Không giống với Luyện Thể Kỳ chỉ lấy rèn luyện thân thể và sử dụng nắm đấm để chiến đấu, Linh Hư kỳ đã sơ bộ cảm nhận được “khí” và đã có thể bước đầu hấp thu thiên địa linh khí để rèn luyện thân thể cũng như cùng người chiến đấu.

Một cái bắt nhập lưu thể lực như Hà thành, với Nguyên Anh Kỳ(3x) là cao tầng, chủ chiến lực là Hòa Hợp Kỳ(2x) và Linh Hư Kỳ(1x) là tương lai. Nếu như thể lực này nhận được rất nhiều cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan tới bồi dưỡng chiến lực dự bị của mình, như vậy thì không tới 50 năm, nó hoàn toàn có thể vươn mình trở thành nhị lưu thể lực bằng cách thôn tính các tam lưu thể lực khác chỉ với phương pháp đơn giản là lấy thịt đè người.

Giải thích thì có vẻ dài dòng, nhưng nói tóm lại có thể hiểu thành bằng vào lượng lớn cấp 2 hoàn mỹ đan dược, 1 thể lực có thể tạo ra 1 lượng lớn binh chủng dự bị có thể thay đổi cục diện chiến tranh nếu như thể lực đó cùng 1 thể lực tương đương xảy ra va chạm.

Chưa nói tới đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Vừa rồi Chính Nam đã nói sư phụ hắn đang phát triển một loại thủ pháp luyện đan mới, như vậy chẳng lẽ sẽ xuất hiện tình huống cấp 3, thậm chí cấp 4 đan dược cũng có thể lượng sản ra hoàn mỹ phẩm chất.

Lê Nhân Doanh đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, hắn phát hiện tình hình đã ngoài tầm kiểm soát. Chính Nam ngồi ở nơi đó mỉm cười nhưng cho hắn áp lực cực kỳ lớn.

Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, bước vào là một cô gái khoảng 20 tuổi, một bộ váy dài đồ tươi, cộng thêm son môi và trang sức đều là màu đỏ, nhìn thoáng qua như cái hoa tình linh đang nhảy nhót, cực kỳ bắt mắt. Theo sau cô gái là người quen của Chính Nam, không phải ai khác, chính là Lan.

Chính Nam cau mày nhìn Lê Nhân Doanh, vừa rồi mới nói không muốn có bên thứ 3, hiện tại có người không gõ cửa mà vào. Phúc Đạt cũng quá chơ búa chứ?

Lê Nhân Doanh không rảnh để ý Chính Nam, hắn đứng lên cung kính nói: “Đại tiểu thư.”

Cô gái kia nhẹ gật đầu, sau đó chậm rãi mở miệng nói với Lan: “Em ra ngoài trước đi.”

Lan cung kính khom người: “Vâng ạ.” - Trước khi đi cô bé còn đưa mắt nhìn về phía Chính Nam, sau đó mới ra ngoài đóng lại cửa phòng.

Trong phòng, Lê Nhân Doanh đứng lên nhường ghế cho cô gái kia ngồi rồi lên tiếng giới thiệu: “Nam, đây là...”

“Đề tôi tự giới thiệu.” - Cô gái kia lên tiếng ngắt lời.

“Vâng.” - Lê Nhân Doanh cũng không tỏ ra tức giận chút nào.

Cô gái nhìn Chính Nam, nhướn miệng cười: “Cậu là Chính Nam chứ. Tự giới thiệu với cậu, tôi là Trần Mai Tú Anh.”

Chính Nam hoàn toàn bị nụ cười kia hấp dẫn không tự chủ được. Vừa rồi còn ở xa không có nhìn rõ, hiện tại tiếp xúc ở cự li gần, hẳn phải đánh giá lại sự thành thực vũ mị của nữ nhân này.

Trên khuôn mặt, đôi mắt đẹp mọng nước tựa như không lúc nào không hấp dẫn nam nhân, ánh mắt hẳn không dấu vết nhìn qua đôi tay ngọc thon dài ưu nhã. Mặc dù kiếp trước là thời đại internet bùng nổ, bản thân hẳn cũng là 1 Neet suốt ngày lượn lờ trên internet, cái gì cũng thấy qua, cái gì cũng gặp qua, nhưng hẳn cũng suýt nữa bị khe ngực hăm sâu kia hút vào, vòng eo như rắn nước lay động, hấp dẫn vạn phần, làm cho người ta hận không thể đề lên trên đất mà phát tiết dục vọng.

Đáng sợ hơn nữa là khi Chính Nam sử dụng Thiên Nhân quan sát yêu tinh này.

“Phú bà: Trần Mai Tú Anh - Nhân tộc - 20 tuổi

Đẳng cấp: 41(Không Minh Kỳ tầng 1)

Độ thiện cảm: 30

Đánh giá: Cấp SR”

Thấy Chính Nam không trả lời mình mà chỉ trừng mắt nhìn mình, Tú Anh cực kỳ khó chịu. Cô cảm thấy đôi mắt kia không phải chỉ là nhìn mình đơn giản như vậy, nó giống như có thể nhìn xuyên thấu hết thấy mọi thứ.

Lê Nhân Doanh cũng lắc đầu cười khổ nhìn Chính Nam, hẳn biết vị đại tiểu thư này mị lực lớn cỡ nào, nhất là đối với những thanh niên trẻ tuổi như Chính Nam

“E hèm!” - Lê Nhân Doanh tăng hắng một cái phá vỡ im lặng.

Chính Nam cũng giật mình tỉnh lại, gãi đầu nói: “Trần Mai Tú Anh a, tên thật đẹp. Qua 2 năm nữa tôi cũng 20 tuổi, không biết thành tựu bản thân có bằng được 1/10 Trần đại tiểu thư hay không nữa, nghĩ lại thật buồn.”

Tú Anh cau mày: “Tôi cũng chưa nói mình bao nhiêu tuổi, làm sao cậu biết tôi lớn hơn cậu 2 tuổi?”

Chính Nam cũng không phải loại thấy gái là tình trùng xông lên nào. Lại nói, kiếp trước gái đẹp cỡ nào hẳn chưa thấy qua, thanh thuần như IU, quyến rũ như Kate Upton, hay vẻ đẹp không năm tháng như Jang Nara đều không lạ, không có gì thất thố.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nhiệm vụ tu chân(1)

Chính Nam mỉm cười nói: “Trần Mai Tú Anh, Trần gia Đại tiểu thư, biệt hiệu “Tu La” Tú Anh. Tôi mặc dù cô lậu quả văn nhưng cũng không đến nỗi không biết top 3 Tân Tinh Bảng đâu.”

Thấy Chính Nam rất nhanh thì trở lại bình thường, Tú Anh càng khó chịu: “Tên nhóc này vừa rồi còn một bộ lần đầu thấy mỹ nữ, bây giờ lại bình thường rồi. Chẳng lẽ mị lực của mình không được?”

Có thể nói phụ nữ là phương trình phức tạp nhất không chỉ của thế giới này mà còn của muôn ngàn các thế giới khác. Bị nhìn chăm chăm thì nghĩ người ta không ra gì, bị không nhìn thì lại nghĩ ngờ mình không đủ hấp dẫn, toàn thân khó chịu.

Tú Anh lạnh nhạt nói: “Không nói chuyện không liên quan. Cậu nói sự phụ cậu có khả năng lượng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược, chuyện này là thật chứ?”

Chính Nam cũng tỏ ra khó chịu, nói: “Cô ở bên ngoài nghe lén?” - Hắn không muốn tỏ ra yếu thế, cũng không thể tỏ ra yếu thế bởi vì đây là làm ăn, yếu thế nhất định sẽ bị chèn ép.

“Bản tiểu thư đường đường Trần gia Đại tiểu thư, Tân Tinh Bảng đệ tam, sẽ ở ngoài nghe lén?” - Tú Anh trong lòng gào thét, ngoài mặt vẫn không đổi sắc nói: “Như thế nào gọi là nghe lén? Cả cái cửa hàng Phúc Đạt này đều là sản nghiệp của Trần gia, tôi là Trần gia Đại tiểu thư, ở đây theo dõi tình hình kinh doanh tại sao gọi là nghe lén?”

Chính Nam há hốc mồm, cái kiểu giải thích này làm sao giống như Gia Nguyệt phú bà như vậy, chẳng lẽ đây là xu thế?

Ho khan 2 tiếng, Chính Nam nói: “Khụ... khụ, đúng là sự phụ tôi có khả năng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược, nhưng tôi không nghĩ chúng ta nên bán đại trà thứ này đâu.”

“Vì sao?” - Tú Anh hứng thú hỏi: “Có tiền lại không muốn kiếm, lần đầu tôi nghe có người kỳ lạ như vậy đấy.”

Chính Nam dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tú Anh, hỏi: “Cô thật là Trần gia Đại tiểu thư? Trần gia của cô có phải là Trần thị thương hội, bản doanh ở Trần Mai sơn trang không?”

Tú Anh đen mặt: “Tất nhiên là thật, chẳng lẽ còn là giả mạo hay sao. Mà ý cậu hỏi như vậy là gì? Làm sao nghe cảm thấy mỉa mai!”

Chính Nam liếc xéo Tú Anh, nói: “Đạo lý “vật hiếm thì quý” cô cũng biết a, trong kinh doanh không có ai mang sản phẩm cấp cao ra bán đại trà cả, như vậy không khác gì tự bình thường hóa sản phẩm của chính mình.”

Tú Anh cũng không tức giận, cô cau mày: “Ý cậu là muốn giới hạn số lượng bán ra sao?”

Chính Nam mặt rěn sắt không thành thép, lắc đầu nói: “Không phải chỉ là giới hạn lượng bán ra, mà là bán đấu giá thành từng gói lớn, còn bán lẻ sẽ giới hạn số lượng.”

Tú Anh quay đầu ra phía sau nhìn Lê Nhân Doanh, hỏi: “Chú có hiểu hần ấy nói gì không?”

Lê Nhân Doanh cái hiểu cái không trả lời: “Không hoàn toàn hiểu rõ.”

Chính Nam cười khỏ, hai người này làm kinh doanh cái kiểu này, tới Trái Đất không ra ba ngày phải bị người ta lừa cho quần đùi cũng không còn, may mà nơi này danh tiếng Trần gia đủ để trấn áp đám đầu trâu mặt ngựa.

Chính Nam hóa thân thành một vị giáo sư kinh tế học khó tính, hậm hực nói: “Chính là giới hạn số lượng bán lẻ tối đa theo ngày cho đối tượng là khách hàng cá nhân. Sau đó cứ một quãng thời gian lại tổ chức đấu giá một nhóm số lượng lớn hơn nhằm vào đối tượng khách hàng là các tổ chức, thể lực. Đã hiểu hay chưa a.”

Tú Anh và Lê Nhân Doanh nhìn nhau, đều nhìn ra được trong mắt đối phương vẻ kinh dị, hình thức kinh doanh này thật sự quá mới mẻ, hai người cũng là lần đầu nghe thấy.

Chính Nam gặp hai người vẻ mặt mờ mịt, hẳn biết nếu để hai người này tự chủ trương đảm bảo thành sự thì ít, bại sự có thừa.

Tiếp tục bài học của mình, "giáo sư kinh tế học" Chính Nam từng chút giảng giải cho hai "học viên" trước mặt:

"Đầu tiên chúng ta chỉ bán tối đa 10 viên cấp 2 hoàn mỹ đan dược một ngày, không cho phép một người mua hai lần, mục đích là để khách hàng rĩ tai nhau về mặt hàng khan hiếm, vô hình giúp chúng ta quảng cáo sản phẩm. Cái này là để giữ cho sản phẩm không bị hạ nhiệt cũng như đảm bảo giá cả luôn ở mức cao.”

“Tiếp theo là cứ sau một quãng thời gian chúng ta lại bán đấu giá một nhóm lớn đan dược, mục đích là để các thể lực có thời gian gom tiền cũng như tránh có người trà trộn đầu cơ.”

Ngừng một lát để hai người có thời gian tiêu thụ lượng thông tin vừa nhận được, Chính Nam lại nói tiếp: "Hai thể lực đối đầu với nhau, nếu một bên biết bên kia mua được một đồng lớn hoàn mỹ đan dược thì phải làm gì, tất nhiên là có táng gia bại sản cũng phải mua tới đan dược giống vậy để san bằng khoảng cách đúng không? Khi đó chúng ta lại cho bọn họ thời gian để cướp bóc, vay mượn, lừa gạt tiền từ nơi khác tới chúng ta chỗ này mua đan dược thôi, hắc hắc.”

Tú Anh và Lê Nhân Doanh nhìn Chính Nam cười mà rùng cả mình, cảm thấy thanh niên đẹp trai trước mặt bỗng nhiên lộ tai nhọn hoắt, sau lưng còn có cái đuôi dài và nhọn đang đang đưa, làn da đã biến thành màu đỏ.

Tú Anh lại hỏi: “Mỗi ngày chỉ bán 10 viên cấp 2 hoàn mỹ đan dược thì tôi đồng ý, nhưng bán đấu giá thì số lượng nên là bao nhiêu?”

Lê Nhân Doanh cũng nhìn Chính Nam, hẳn cũng không biết số lượng nên là bao nhiêu thì hợp lý.

Chính Nam thờ phỉ phò nói: “Hai người động não một chút đi. Một cái cấp 5 thể lực có khoảng bao nhiêu người thì một nhóm đan dược cứ bán khoảng 1/5 chỗ đấy là được. Một lần bán ba nhóm để cho người ta tranh.”

Tú Anh và Lê Nhân Doanh đều tốt ra bưng tỉnh, đây quả thực là diệu kế a. So với những vòng vèo trong thủ đoạn kinh doanh của Chính Nam, hai người cảm thấy trước giờ mình làm kinh doanh giống như bán rau ngoài chợ vậy, một chút nghệ thuật cũng không có.

Ba người lại tiếp tục bàn bạc thêm những chi tiết nhỏ nữa rồi giải tán.

Trước khi ra về Chính Nam cũng được Tú Anh đưa cho một cái nhẫn chứa đồ, bên trong là mấy trăm phần cấp 1 và cấp 2 được liệu, cùng với một tấm thẻ khách hàng màu đen. Nghe cô giải thích thì tấm thẻ này có thể được giảm từ 30 - 50% trên tổng hóa đơn tại tất cả các chi nhánh của Trần thị thương hội.

Chờ Chính Nam đi khuất tầm nhìn, Tú Anh mới hỏi Lê Nhân Doanh: “Chú thấy Chính Nam thế nào?”

Lê Nhân Doanh trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Tuổi còn trẻ nhưng bản lĩnh không nhỏ, cách mà cậu ấy phán đoán tâm lý khách hàng và vạch ra kế hoạch dựa trên những phán đoán ấy thật sự đáng kinh ngạc.”

“Không sai.” - Tú Anh khẽ gật đầu rồi hỏi: “Đã xác định được danh tính cô gái kia chưa?”

“Theo thám tử báo lại thì mấy tiếng trước có một người mặc toàn thân màu đen đi vào Lý gia.” - Lê Nhân Doanh nói: “Sau đó thì thấy cô gái đó chạy ra, bộ dáng rất vội vã. Theo mô tả thì khả năng là Diệp gia Đại tiểu thư, Diệp Liên Hoa.”

“Diệp gia...” - Tú Anh giọng không chắc chắn: “Thanh thành Diệp gia?”

“Đúng vậy.” - Lê Nhân Doanh gật đầu: “Nếu như Chính Nam và Diệp gia Đại tiểu thư có qua lại, vậy Dược Lão có lẽ nào là “Dược Tông” Diệp Thiên Thu?”

“Sẽ không.” - Tú Anh lắc đầu: “Nếu như Diệp Thiên Thu có phương pháp lượng sản cấp 1 hoàn mỹ đan dược thì hẳn sẽ tự mình khai hóa danh tiếng của nó chứ không thông qua Trần gia chúng ta.”

“Cũng đúng, Diệp gia đủ sức để làm chuyện đó. Nếu như Diệp Thiên Thu bản thân không phải là Dược Lão thì nhiều khả năng hẳn biết Dược Lão thật ra là ai?” - Lê Nhân Doanh cau mày: “Không thể có chuyện trùng hợp tới mức cấp 1 hoàn mỹ đan dược vừa được lượng sản tung ra thị trường thì thiên kim của một đan dược thế gia vô tình xuất hiện, mà còn có qua lại với người chịu trách nhiệm giao dịch như vậy được.”

“Cho nên cần tiếp tục theo dõi và điều tra Chính Nam, đồng thời đưa cả Diệp Liên Hoa và toàn bộ Diệp gia vào danh sách cần chú ý.” - Tú Anh gật đầu nói: “Chuyện này giao cho chú, tốt nhất là làm trong im lặng, khoan hãy để bản gia biết được. Dù sao tất cả cũng mới chỉ là suy đoán của chúng ta.”

“Tiểu thư yên tâm, thuộc hạ hiểu rõ.” - Lê Nhân Doanh đứng dậy rồi đi trước.

Tú Anh nhìn bóng mình trong ly trà, khẽ lẩm bẩm: “Chính Nam... cậu thật ra là ai?”

...

Chính Nam trên đường trở về Lý gia vẫn luôn cùng Trang giao lưu: “Trang, Trần Mai Tú Anh hiện tại có độ thiện cảm là bao nhiêu?”

“Tích... Trần Mai Tú Anh đối với ký chủ hiện tại có độ thiện cảm là 32.”

“Ồ, như vậy muốn tòa định cô ấy không có vấn đề gì chứ?”

“Tích... hoàn toàn không có vấn đề.”

“Vậy thì tòa định Tú Anh phú bà đi.” - Chính Nam xoa xoa tay, hẳn không mê gái nhưng không có nghĩa là hẳn không thích, đặc biệt là được đánh giá cấp SR đại mỹ nữ.

“Tích... tiêu hao 2 điểm mị lực tòa định phú bà Trần Mai Tú Anh thành công.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 1], mô tả: “Đã là cấp SR phú bà, sao có thể nhường cho nam nhân khác!”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu 1 cấp SR phú bà có độ thiện cảm đạt 51 trở lên]. Phần thưởng: [4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Ồ, phần thưởng thật sự phong phú a, nhưng mà độ khó so với cấp S phú bà cũng xứng đáng phần thưởng này.” - Chính Nam âm thầm so sánh giữa nhiệm vụ chính tuyến trước đó của Gia Nguyệt phú bà và nhiệm vụ mới của Tú Anh phú bà.

Bên kia, Tú Anh bỗng nhiên rung mình một cái, hình ảnh Chính Nam mỉm cười nhìn cô triu mến đột nhiên xuất hiện trong ly trà trong tay cô.

Nhớ lại vừa rồi hẳn thể hiện sự cơ trí của mình, lại chăm chú bày mưu tính kế, Tú Anh cảm thấy Chính Nam... cũng khá đẹp trai a.

...

Hai ngày sau, 9 giờ sáng, kiểm tra lại đầy đủ trang thiết bị, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà cùng nhau lên đường. Đằng sau còn có 10 cái hộ vệ đi cùng.

Lý Gia Nguyệt hôm nay mặc bộ đồ tập võ bó màu vàng nhạt, anh tư ngồi ngời. Bình thường cô bé cũng không cho rằng mình là cái gì tiểu thư khuê các, cái gì công dung ngôn hạnh đều không quen biết. Làm người nha, chính là phải vui vẻ, thích làm gì thì làm đó, nếu sai đã có cha cùng Chính Nam sửa, hồ hởi.

Bên ngoài Hà thành, phía đông là duyên hải Hải thành, khoảng cách khoảng chừng 7 ngày đường xe ngựa, là hải cảng mật dịch lớn.

Phía nam là vùng sa mạc, hoàn cảnh cực kì ác liệt, là nơi các dong binh đoàn, người mạo hiểm tìm cơ duyên, cũng chính là đi tìm chết.

Từ phía Tây trải rộng tới phía Bắc, bao thành hình vòng cung che hai mặt Hà Thành chính là Vạn Tượng Sâm Lâm, bích lũy tự nhiên giữa Nam Việt đại lục và Bắc Băng đại lục.

Bên trong Vạn Tượng Sâm Lâm có cái gì thì không ai biết rõ, dù sao người ta hầu hết là ở vòng ngoài săn một chút yêu thú, tìm kiếm được liệu, tài cao gan lớn vào sâu hơn cũng không ai ngu mà nói bên trong có cái gì cụ thể, nhiều nhất cũng hàm hồ nói ở trong có lợi hại yêu thú, đã man cuồng đạo, vẫn vẫn...

Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà xem bản đồ, hai người muốn tìm một chỗ gần nguồn nước, lại không có yêu thú cấp cao qua lại, dù sao đi picnic ngắm cảnh, thuận tiện cắm cái trại, ăn thịt nướng chứ cũng không phải ra ngoài lịch lỵ, đâm chém nhau gì cả, nhiều không tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Nhiệm vụ tu chân (2)

Sau một hồi bàn bạc và lựa chọn, hai người tuyển được một khe suối nhỏ, phụ cận cũng chỉ có cấp 9 yêu thú Thanh Ngu.

Thanh Ngu là loại yêu thú tính tình rất lạnh, chỉ khi nào bị chọc ghẹo hoặc quấy phá nghỉ ngơi mới chủ động tấn công con người. Nếu đủ thân thiện, tìm một con tính cách hiền lành Thanh Ngu cười cũng không phải là không thể.

Nơi này cũng hầu như không có người qua lại, Thanh Ngu là ăn cỏ yêu thú, lại khá tạp, cái gì cỏ dại, cỏ độc, nấm,... đều ăn, linh dược càng là thứ chúng nó yêu thích, mà lại da dày thịt béo, sẵn về ăn cũng không được, bán không ai mua thành ra lại trở thành nơi cắm trại dã ngoại thích hợp.

Chính Nam lấy đồ trong túi ra, loay hoay một lúc cắm lên lều trại, chuẩn bị bắt một chút cá về nướng ăn trưa, ngó qua ngó lại đã thấy Gia Nguyệt phú bà cười một con Thanh Ngu chạy như bay ven bờ suối, dọa hấn nhảy một cái.

“Anh Nam, em tìm được một con Thanh Ngu cười nè, nó rất hiền á, em vừa tới gần nó liền quỳ xuống cho em cười lên, haha.” - Gia Nguyệt phú bà cười cực kỳ sáng khoái.

“Được rồi, cẩn thận một chút, đừng chạy xa quá, anh đi bắt chút cá làm thức ăn”.

Chính Nam tu vi không cao, nhưng bắt cá cũng dư sức, chỉ khoảng nửa tiếng đã bắt được mấy chục con cá, hấn cắt bớt vào balo hệ thống, khi nào ăn lấy ra cho tiện sau đó nôi lửa nướng cá.

Mùi cá nướng bay loạn trong khe suối, Gia Nguyệt phú bà đã từ đằng xa chạy trở về, cô bé nghe lời dạ dày mình khuyên, trở về với Chính Nam ôm ấp. Chỉ khổ 10 cái hộ vệ, liên tục phải nuốt nước miếng.

Gia Nguyệt phú bà nhảy xuống Thanh Ngu, lau nước miếng trên khóe miệng, từng ngôi sao nhỏ trong mắt bay ra đập vào cá nướng vỡ tung tóe thành những ngôi sao nhỏ hơn, nói: “Thơm quá a, tay nghề anh Nam lại lên cấp hay sao?”

Chính Nam cười gât đầu: “Nhờ ơn Gia Nguyệt, ngày nào cũng muốn ăn đồ anh nấu, anh cũng phải cố gắng gia tăng tay nghề, kéo mai mốt có anh đẹp trai nào đó nấu ăn tốt hơn anh, câu dẫn mất Gia Nguyệt nhà anh chắc lúc đó anh chết chứ làm sao mà sống được a.” - Vừa quan tâm chăm sóc, lại dè dặt mỉa mai.

Gia Nguyệt phú bà đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Em mới không thèm ăn đồ người khác nấu, ăn đồ anh Nam nấu cả đời, hi hi”.

Chính Nam lấy hai con cá đã nướng tốt đưa cho Gia Nguyệt phú bà, nói: “Cho anh bạn đằng kia một con, dù sao nó cũng cùng em chơi cả buổi”.

Gia Nguyệt phú bà cũng không keo kiệt, chạy qua cùng Thanh Ngu hò dô một thanh.

Thanh ngu gặm một con cá nướng, nhai một lát rồi nuốt xuống, mắt híp thành hình vòng cung. Nó ngẩng đầu Ụm...Bò một tiếng rõ to, nghe cực kì phấn khởi. Lát sau, một con Thanh Ngu khác nhỏ hơn dẫn theo một tiểu Thanh Ngu chạy tới, hấn là vợ con lão Thanh Ngu.

Chính Nam cũng biết nó gọi cái gì rồi, có ăn ngon liền không quên vợ con, được, lão Thanh Ngu này xứng đáng làm đàn ông. Hấn mang toàn bộ cá

trong balo ra xử lý, lại nướng một mẻ, lần này mùi hương không chỉ quanh quẩn trong khe suối mà bay ra thật xa, thật cao.

Thanh Nguu vợ và tiểu Thanh Nguu ăn được thơm ngọt, lại ăn vài con liền chạy đi. Một lúc sau Thanh Nguu vợ dẫn tiểu Thanh Nguu chạy trở về, trong miệng còn ngậm vài cây hoa cỏ. Chính Nam ngay lập tức nhận ra đây là linh thảo, chủ yếu là cấp 1, cấp 2 số lượng không nhiều nhưng thật sự là có lòng a.

“Cảm ơn Nguu tâu rồi. Tới, tiểu Nguu, lại ăn một con cá, uống thử sữa này.” - Chính Nam cười lớn, lấy ra một bình sữa chua cho Tiểu Nguu.

“Ừm... bò, Ừm... bò”. Tiểu Thanh Nguu rất hưng phấn, nhảy nhót tung búng. Từ lúc sinh ra tới giờ mới được ăn ngon như vậy, cái thứ màu trắng này uống thật ngọt, ngon hơn nước suối nhiều.

Cùng Gia Nguyệt phú bà và gia đình Thanh Nguu ăn uống no nê, Chính Nam cũng leo lên người lão Nguu, còn Gia Nguyệt phú bà leo lên người Nguu tâu, 2 người 3 trâu bắt đầu đi lòng vòng ngắm cảnh.

Có thể là do thế giới này không có nhà máy, xe cộ nên không có khói bụi, tiếng ồn, cũng có thể là do linh khí dư thừa nên không khí cực kỳ trong lành, cây cối cũng xanh tươi hơn hẳn.

Đi dạo một lúc, hai người cùng gia đình lão Nguu tách ra bởi vì Chính Nam muốn làm chính sự. Hắn cố ý lựa chọn mấy loại yêu thú sức công kích yếu một chút để xem khả năng chiến đấu của Gia Nguyệt phú bà là như thế nào. Kết quả không ngoài dự đoán của hắn, cô bé không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào. Nếu không phải đẳng cấp cô bé cao hơn đối thủ hơn 10 cấp, ai thắng ai còn khó nói.

“Thế nào anh Nam, em lợi hại không, haha.” - Gia Nguyệt phú bà xách tai con một con thỏ cấp 5, nhìn qua Chính Nam bằng vẻ mặt đắc ý, hồn nhiên không để ý bộ dạng rách rưới của mình.

Chính Nam cũng không nói nên lời, đành hòa theo cô bé cho qua chuyện.

Đám hộ vệ nhìn hai người hòa với nhau đều xoa trán, lắc đầu.

Hai ngày sau đó, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà vẫn ngày đi ngắm cảnh, luyện tay, tối quay về chỗ hạ trại qua đêm an toàn.

Trưa ngày thứ ba, sau khi ăn trưa xong, Chính Nam để Gia Nguyệt phú bà cùng gia đình Thanh Nguu đi chơi, còn mình dọn dẹp rồi đi lòng vòng xem xung quanh có yêu thú nào thích hợp để làm nhiệm vụ hay không, kết quả gặp một nhóm thanh thiếu niên đang vây công một con Hồ lớn, hẳn là cấp 15 Kiếm Hồ, đã hoàn toàn trưởng thành.

Trên người con Hồ đã đầy rẫy vết thương, máu cũng nhuộm đỏ đất, bên kia thì có hai nam, một nữ đang tham gia vây công, còn một cô gái khác có vẻ là chị cả đang đứng xem xét lược trận.

Chính Nam vừa xuất hiện liền khiến những người này cảnh giác. Nơi này tuy là ngoại vi nhưng cũng là rừng rậm a, giết người đoạt quái cái gì quá là chuyện bình thường. Có câu nói “Yêu thú dễ phòng, lòng người khó đoán”, anh vừa giúp hắn thoát chết, hắn liền chọc anh một dao cướp túi chứa đồ cũng không hiếm lạ.

Thấy mấy người có vẻ đề phòng hắn, Chính Nam cũng không khó chịu mà chỉ cười nói: “Mấy vị tiếp tục, tôi chỉ là đi ngang qua, không quấy rầy.”

Gặp Chính Nam có vẻ như thật sự đi ngang qua, mấy người cũng không gây sự mà chỉ lấy làm kì, một thân một mình trong rừng đi loạn, ông bạn xem đây là công viên, đi lòng vòng ngắm cảnh giải sầu?

Chính Nam lại đi một lúc, phát hiện không có mục tiêu nào thích hợp, hắn đành phải quay lại. Về tới chỗ cắm trại hắn đã thấy mấy người kia ở gần đó, hai cô gái đang dưới suối rửa tay chân, hai bạn trẻ kia đứng trên bờ nhìn đồng ngó tây.

“Các vị, có duyên a, lại gặp.” - Chính Nam cười thân thiện.

“Ha, lại là cậu a, người anh em, cậu thật vào rừng đi dạo? Chỗ này còn có vết lửa và xương cá, cậu ở đây dựng trại chứ?” - Một thanh niên nói, người này có vẻ trạc tuổi Chính Nam, trên mặt non nớt chưa rút hết, hẳn là mới vào đời.

“Đúng vậy a, tôi cùng em gái ở nhà cũng chán nên mang em ấy ra ngoài cắm cái trại, làm một ít đồ nướng, thân thiện với thiên nhiên nha.” - Chính Nam cũng không gọi Gia Nguyệt phú bà là tiểu thư, đề phòng một chút không thừa.

“Đúng vậy đúng vậy, suốt ngày ở nhà cũng không có gì tốt. Tôi gọi Thanh Sơn, 18 tuổi, ông bạn từ đâu tới?” - Thanh Sơn thật sự rất côi mờ, ở nhà chắc bị nhốt muốn khờ người rồi.

“Chính Nam, 18 tuổi, nhà ở Hà thành. Các vị nhìn trang phục giống nhau, đến từ cùng một gia tộc hay môn phái chứ?” - Chính Nam cũng không dùng tên giả, lão tuổi hay cái gì, mệt, lại không ai biết mình là ai.

“Ừ, tụi tôi đều là Thanh Vân tông đệ tử ngoại môn, ra ngoài lịch luyện một chút, làm chút nhiệm vụ thôi, đây là Sơn Thanh, anh của tôi, bên kia là Ngọc Hân, Ngọc Giang hai chị em. Chị Hân là sư tỷ, nhập tông sớm hơn tụi tôi một năm.”

Giới thiệu mọi người với Chính Nam xong, Thanh Sơn lại quay đầu về phía mấy người Thanh Vân tông hô hào: “Mọi người, anh bạn này gọi Chính Nam, hẳn cùng em gái ra ngoài cắm trại dã ngoại chơi, chính là ngay chỗ này, thật sự có duyên a.”

Ngọc Hân khoảng chừng 20 tuổi, cũng không phải rất xinh đẹp, nhưng lại rất có chính kiến, tâm tính thành thực, đại tỷ mười phần. Ngược lại cô em Ngọc Giang có vẻ rất ngượng ngùng, nếu như phải mô tả, Chính Nam có thể nói cô bé này là Hinata phiên bản dị giới, thường nói hai câu là đỏ mặt cúi đầu, gặp Chính Nam thanh niên lầy lội hiện đại, chọc ghẹo vài câu cô bé liền muốn khóc lên, bị Ngọc Hân trừng mắt liên tục.

Son Thanh tính cách trầm ổn, ít nói, này giờ ngồi chung nói chuyện hẳn chỉ có người hỏi mới trả lời, không chủ động nói câu nào, thật sự nhàm chán.

Năm người ngồi tán gẫu được một lúc, Gia Nguyệt phú bà lại cười Thanh Ngu chạy về, trong tay cầm một nắm hoa hoa cỏ cỏ, cười haha nói: “Anh Nam, lão Ngu dẫn em đi hái linh dược, đưa cho anh này.”

Gia Nguyệt phú bà chơi vui vẻ, đưa cho Chính Nam một nắm linh dược, lúc này mới chú ý mấy người khách.

“Đây là em gái tôi, gọi Gia Nguyệt. Gia Nguyệt, mấy vị này là Thanh Vân Tông đệ tử ra ngoài lịch luyện”.

“Ha, chào mọi người, em là Gia Nguyệt, 12 tuổi.” - Gia Nguyệt phú bà cũng không sợ người lạ, cô bé chỉ sợ cha và Chính Nam.

“Gia Nguyệt a, thật sự là xinh đẹp, mới 12 tuổi đã như thế, lớn lên không phải mê chết nửa cái đại lục rồi.” - Thanh Sơn khoa trương, nhóc con tán gái có một bộ a.

“Khanh... khách... em cũng không cần mê nửa cái đại lục, mê một người là đủ rồi.” - Gia Nguyệt phú bà cười nói, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc qua Chính Nam, màn này bị mọi người nhìn thấy, trong lòng nhảy một cái “Không phải là trong truyền thuyết Luận - Loan chứ!”

Mọi người lại cùng nhau trò chuyện trên trời dưới đất. Người trẻ tuổi chính là dễ kết bạn, cũng không có trong tiểu thuyết máu chó kiêu đoạn cái gì ghen ghét, cái gì đoạt bảo, đoạt người.

Tối đến, Thanh Sơn xông pha nhận nhiệm vụ đi săn, mọi người nổi lửa, Chính Nam làm thức ăn. Từ trưa tới giờ nghe Gia Nguyệt phú bà khoa trương tài nấu ăn Chính Nam, mọi người cũng muốn thử rồi. Lại nói yêu thú buổi tối tăng cường hoạt động, ôm đoàn tăng cường độ an toàn chính là thường thức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thức tỉnh huyết mạch

Mọi người đều bận rộn.

Trên bếp, một đầu heo rừng nướng đang nhỏ xuống từng giọt mỡ, theo đó là mùi thơm thấm người, đến mức hay ngại ngùng như Ngọc Giang đều nhịn không được nuốt nước miếng liên tục.

“Nam, tay nghề này cậu học ở đâu a, thơm như vậy. Cô nào lấy cậu có lộc ăn cả đời rồi.” - Thanh Sơn lại nuốt một ngụm nước miếng.

“Tạm được, haha, học nấu ăn cũng chính là vì thỏa mãn khẩu vị của một người thôi.” - Chính Nam cười nói, liếc mắt qua Gia Nguyệt phú bà, mọi người thấy màn này trong lòng hô to “thật luận loan cmnr”.

Gia Nguyệt phú và trong lòng ngọt a ngọt, đỏ mặt nghĩ: “Anh Nam học nấu ăn, lại học được tốt như vậy thì ra là vì mình a, đây là hướng mình tò tính sao? Hay lại là đảm bảo sau này ăn uống không lo? Minh hẳn là nên đồng ý a, dù sao sờ cũng sờ, hôn cũng hôn, chính mình cũng không gả ra ngoài được.”

Gia Nguyệt phú bà bên này YY, Thanh Vân Tông chúng đệ tử bên kia lau nước miếng, còn 10 hộ vệ khổ a, cả ngày lo lắng chạy theo Nhị tiểu thư, sợ lão Thanh Ngu không vui tổn thương tới cô bé, ăn cũng chỉ là lương khô. Ngược lại mấy người tốt rồi, không cá nược, thì heo quay, người so với người chênh lệch sao mà lớn.

Ban đêm, ăn uống no nê xong mọi người chia nhau ngủ, Gia Nguyệt phú bà nhất định phải trong lều ngủ cùng Chính Nam, làm một bầy chó độc thân bên ngoài soi trù liên tục “Tại sao mình không có anh/chị/em tốt như vậy a, lại dẫn đi chơi lại nấu ăn, tối còn có thể ấm giường, người so với người... thôi được rồi”.

Nửa đêm, Chính Nam đột nhiên mở mắt.

“Tích... cảnh báo ký chủ có nguy hiểm tới gần, cấp B nguy hiểm, mời ký chủ cẩn thận”.

“Tích...”

“Được, cảm ơn Trang.” - Chính Nam khẽ lay Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, dậy đi, có nguy hiểm”

Gia Nguyệt tỉnh dậy, hai mắt nhấp nhem: “Mấy giờ rồi a? Có cái gì nguy hiểm?”

“Bên ngoài tới một bầy sói, chắc ban nãy mùi thịt quay dẫn dụ nó lại, đây chuẩn bị một chút, khả năng là phải đổ máu.”

Chính Nam dặn dò Gia Nguyệt phú bà rồi ra ngoài, bên ngoài bốn người kia cũng đã làm phòng bị. Người ta là môn phái đệ tử, ra ngoài đều biết làm đề phòng, không giống ai đó, nếu không phải có cảnh báo giờ này còn đang chìm trong ôn nhu hương đầu.

“Nam, khả năng là mùi thịt quay dẫn dụ bầy sói qua rồi, một trận chiến là không tránh được.” - Thanh Sơn nói, cũng không có ý trách cứ Chính Nam, dù sao người ta làm hán cũng ăn.

“Uhm, các vị, lát nữa nếu có đánh nhau, nếu được xin các vị để lại cho yêu thú một hơi để tôi tự mình giết, sẽ hậu tạ các vị sau.” - Chính Nam thật lòng nói, hán còn nhiệm vụ chưa làm đây.

Mọi người không hiểu vì sao nhưng Chính Nam đã mở miệng mọi người cũng đồng ý.

Trong bóng tối các hộ vệ cũng đã sẵn sàng, Vệ Đại, đội trưởng của đội hộ vệ nói: “Không cần lo lắng, một bầy Luyện Thể tầng 9 Ngân Lang mà thôi, không có gì nguy hiểm. Tam, nhìn chăm chăm Lang Vương, nếu Nhị tiểu thư nguy hiểm ngay lập tức giết nó, nhiễu loạn đội hình bầy sói”.

“Biết rồi, đội trưởng” - Vệ Tam gật đầu. Đối với Nguyên Anh Kỳ tầng 3 (cấp 43) như hán mà nói, giết một con cấp 19 Lang Vương chính là một cái phát tay sự tình.

“Tới rồi!”

Chính Nam hô một tiếng liền chạy lại phía sau đoàn người, đứng vậy, không phải xông lên mà chạy về phía sau. Đùa giỡn, hán cũng không biết đánh nhau, lại mới cấp 10, chạy lên cho một lũ sói cấp 9 vậy công chắc chắn 2 phút phụt 3 phút huyết.

Gia Nguyệt phú bà hung phấn xông lên cùng một con sói cấp 9 solo, cô bé cao hơn nó gần 10 cấp, kết quả bị nó treo lên đánh, quần áo rách rưới, tay còn bị cào ra một vết thương, máu chảy ròng ròng.

Gia Nguyệt phú bà chạy về với Chính Nam, khóc lóc om sòm: “Đau quá a, em sắp chết rồi. Anh Nam, sau này anh có lấy vợ sinh con, nhớ đặt tên con là Gia Nguyệt nha.” - Một thanh nước mũi, một thanh nước mắt.

Chính Nam hai mắt đen thui: “Cái gì cũng cái gì a, em còn chưa chết đã đặt trên cho con anh?” - Hán lắc đầu xem một chút Gia Nguyệt phú bà, rồi đưa cho cô bé một viên đan dược, nói: “Chỉ là vết thương nhẹ, ăn cái này đi, để lại sẹo không tốt đâu.”

Gia Nguyệt phú bà cầm liền ăn, căn bản cũng không quan tâm là đan dược gì, nhưng mà Thanh Vân Tông đám người nhìn thấy xem chút không té sấp xuống. “Moá, trầy một tí tay đã ăn cấp 3 trung phẩm Liệu Thương đan, thứ này có thể làm liền xương gãy trong nháy mắt đó a, không có ai đốt tiền như vậy đâu.”

Trên cây mấy hộ vệ cũng khóc ròng rồi, đan dược này bằng cả tháng lương của bọn họ, Chính Nam mang ra để chữa trầy da, khó thờ a khó thờ.

Gia Nguyệt phú bà thấy thương lành lập tức nón khóc, tiếp tục xông lên đánh nhau.

Chính Nam cũng từ trong balo lấy ra thanh Katana của mình, đi bỏ đao làm nhiệm vụ.

“Tích... cảnh báo, cấp A nguy hiểm tiếp cận ký chủ!”

“Tích... cảnh báo...”

Chính Nam đang bỏ đao hào hứng, bỗng nghe Trang liên tục thông báo.

Quay đầu lại, hán thấy một con sói lớn gấp đôi những con sói khác đang xông về phía hán, đôi mắt màu xanh lá kia bốc cháy hùng hục ngọn lửa thù hận.

Lang Vương nãy giờ ở trong vòng tối nhìn, gặp Chính Nam từng cái, từng cái giết con dân nó, nó đã không nhịn nữa. Tiếp tục để Chính Nam giết tiếp, nó sẽ phải trở thành “tư lệnh không quân” a.

Nếu chỉ là cấp 19 bình thường Lang Vương, không đợi nó tiếp cận mọi người liền thịt nó rồi, nhưng mà...

Cách Chính Nam khoảng 5m, Lang Vương bỗng nhiên dừng lại, hung ác nhìn Chính Nam sau đó há ra cái miệng rộng hơi thổi khạc ra một cái lưỡi đao gió vô hình. Đây là một con biến dị Lang vương, cấp 19 đã có thể chân khí lý thể, công kích từ xa.

Chính Nam hết sức bất ngờ nhưng bản năng mách bảo hán nếu không làm gì đó thì chắc chắn phải chết.

Bùm!

Một tiếng nổ nhỏ phát ra, nơi Chính Nam vừa đứng bỗng nhiên xuất hiện một khúc cây. Khúc cây đáng thương lập tức bị đao gió cắt thành hai nửa, mặt cắt bóng loáng.

Bịch!

Lại một tiếng trầm đục vang lên, lần này là tiếng Chính Nam từ trên một thân cây gần đó té xuống đất.

Mặc dù kịp thời sử dụng Thế Thân Thuật hoán đổi vị trí với khúc cây hắc chuẩn bị sẵn nhưng Chính Nam vẫn bị lưỡi đao tấp vào trên người. Một vết cắt từ vai phải kéo dài tới bụng trái, sâu tới tận xương, máu tươi bão táp.

Nếu không phải vừa rồi hắc nhanh chóng làm ra phản ứng, khả năng là bị cắt làm đôi rồi!

Gia Nguyệt phú bà quay đầu nhìn về phía Chính Nam, thấy hắc nằm im trong vũng máu, cả người cô bé đều chết lặng, tim ngừng đập, con ngươi không có tiêu cự co rụt lại.

Từng hình ảnh hai người đùa giỡn, ăn uống, luyện đan cùng một chỗ như cuộn phim tua chậm chạy qua trước mắt Gia Nguyệt phú bà. Cô bé ngồi phịch xuống đất lẩm bẩm: “Anh Nam... anh Nam chết rồi... anh Nam chết rồi... ahaha... anh ấy chết rồi... mình cũng không cần sống nữa, ahaha... thế giới này ai cũng không cần sống nữa... ahaha...”

Đôi mắt Gia Nguyệt phú bà dần dần biến thành màu đen, hai hàng huyết lệ chảy xuống trên gương mặt thiên sứ, mái tóc dài bay múa. Cả người cô bé chậm rãi bay lơ lửng trên không trung như có một bàn tay vô hình nâng đỡ, trong miệng phát ra tiếng thét âm tần cực cao, toàn thân bốc lên mãnh liệt ánh sáng. Ánh sáng kia mang theo nhiệt độ cực kỳ kinh khủng, hoàn tan tất cả mọi thứ trên đường nó đi qua.

“Aaaaaaaa... tất cả đều phải chết, anh Nam đã chết, tất cả đều phải chết... aaaaa...”

Gia Nguyệt phú bà giống như một quả bom nhiệt hạch phát nổ vậy. Từ chỗ cô bé làm trung tâm, một vòng ánh sáng liên tục mở rộng ra xung quanh, tất cả mọi thứ bị nó chạm vào đều hóa thành tro tàn.

“Mau lui ra, tất cả lui ra, tránh xa cô bé một chút.” - Ngọc Hân hét lên, lời kéo Ngọc Giang chạy.

“Tích... cảnh báo, Lý Gia Nguyệt phú bà sinh ra mãnh liệt tâm tình ba động, đang thức tỉnh huyết mạch.”

“Tích... cảnh báo, Lý Gia Nguyệt phú bà sinh ra mãnh liệt tâm tình ba động, thức tỉnh huyết mạch ngoài tầm kiểm soát, bắt đầu hao tổn sinh mệnh lực.”

....

Trang liên tục thông báo, tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, các hộ vệ đều xông đến nhưng không ai dám tiếp cận, ánh sáng kia quá kinh khủng, mọi thứ đều bị nó hoà tan. Chỉ có Vệ Đại là nhanh tay ôm theo Chính Nam chạy ra khỏi phạm vi lồng ánh sáng quét tới, đồng thời nhét vào miệng hắc một viên đan dược.

“Gia Nguyệt, tỉnh lại đi, Gia Nguyệt...” - Chính Nam suy yếu nói, hắc thật ngất đi, nhưng bị Trang tích tích tỉnh lại, cộng thêm đan dược đã bắt đầu phát huy tác dụng, lúc này mới mở miệng nói chuyện được.

“Nhị tiểu thư, mau tỉnh lại. Nam công tử chưa chết, Nhị tiểu thư!” - Vệ Đại biết tình hình này ngoài Chính Nam ra không ai giải quyết được, cô chỉ còn cách dùng hết sức gọi tỉnh cô bé.

Gia Nguyệt phú bà giống như ma hóa, hoàn toàn không nghe được tiếng mọi người gọi. Chỉ khi ánh mắt cô bé vô thức đảo quanh, nhìn thấy Chính Nam đang yếu ớt vươn tay về phía mình, cô bé mới ngừng lại tiếng thét.

Gia Nguyệt phú bà lúc này thật sự là đáng sợ, đôi mắt giống như hai cái lỗ đen hút mọi ánh sáng vào, hai hàng huyết lệ đã khô cứng đọng lại, mái tóc bay phấp phới. Cô bé khó khăn dùng giọng khàn khàn, cứng ngắt lắp bắp: “Anh Nam... anh Nam chưa chết... anh Nam còn sống... hức... hức...”

Màu đen trong mắt Gia Nguyệt phú bà đang chậm chậm rút đi, nước mắt trong suốt chảy xuống cuốn đi vết máu khô trên khuôn mặt Gia Nguyệt phú bà, thân thể cô bé cũng chậm rãi hạ xuống đất.

“Đúng vậy, anh còn chưa cưới Gia Nguyệt đâu, làm sao cam tâm chết đi được... khụ... khụ... Được rồi, mau thu lại ánh sáng, nếu không đốt tới anh phải chết thật rồi... khụ... khụ...” - Chính Nam mất máu quá nhiều, nói một câu cũng khó khăn.

“Em... em không kiểm soát được thứ này, anh Nam... huhu... em sợ hãi, anh Nam...” - Gia Nguyệt phú bà khóc, cô bé sợ mình biến thành quái vật, sợ mình một mực sáng như vậy, sợ Chính Nam sẽ ghét bỏ mình.

“Được, không sợ, chỉ cần bình tĩnh là được, bình tĩnh đưa tay lại đây.” - Chính Nam dưới sự giúp đỡ của Vệ Đại, vươn bàn tay ra, hắc biết chỉ có mình mới giúp được Gia Nguyệt phú bà lúc này.

“Em... em sợ... em không phải quái vật... huhu...” - Gia Nguyệt phú bà run lấy bầy, tâm tình hết sức không tốt, nhưng cô bé vẫn chậm rãi vươn tay về phía Chính Nam.

“Không sợ, em mới không phải quái vật, không có quái vật nào xinh đẹp như vậy. Đây là huyết mạch của em, Tường Quang huyết mạch, em phải không chế nó, trị liệu vết thương cho anh, anh vẫn còn đang chảy máu đây.” - Chính Nam an ủi cô bé, rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu. Hắc hỏi Trang rồi, đây là huyết mạch rất cao cấp, độ trưởng thành cực lớn, hắc phải giúp Gia Nguyệt phú bà khống chế lại tâm tình.

“Chữa thương... đúng, phải chữa thương, em phải làm sao, anh Nam...” - Gia Nguyệt phú bà nhìn gương mặt tái mét của Chính Nam, vết thương trước ngực vẫn còn đang chảy máu ròng ròng, cô bé biết mình phải giúp Chính Nam chữa thương, để lâu hấn thật phải chết mất.

“Chính là ánh sáng này, em phải bình tĩnh, em bình tĩnh nó sẽ êm dịu.” - Chính Nam chậm rãi nói, âm thanh cực kỳ suy yếu.

Gia Nguyệt phú bà cũng chậm lại tâm tình, cô bé dùng ý niệm điều khiển ánh sáng bao lấy Chính Nam, cuộn hấn thành cái kén, sau đó chậm chậm thẩm thấu vào vết thương, từng chút một, từng chút một.

Đám người nín thở lùi ra xa, ánh sáng kia quá kinh khủng, không ai dám thử để nó chiếu lên người mình.

“Uhm.. chỗ đó, đúng, điều khiển nó, chậm thôi, đúng vậy, rất tốt, lại sâu một chút, aaa... thoải mái.” - Chính Nam cảm thấy mình thật sự sắp cao rồi. Toàn thân đều đều được vuốt ve, khuôn mặt trắng nhợt vì mất máu cũng hồng hào, vết thương đã bắt đầu khép lại.

Mọi người xung quanh há hốc mồm, Chính Nam thanh âm có vẻ hơi..., trẻ em không nên nghe âm thanh này a. Lúc này Vệ Đại nói: “Các vị, chuyện hôm nay mong mọi người đừng nói ra ngoài, nếu không sẽ không có ai vui về hết. Mọi người hiểu ý của tôi chứ?” - Vệ Đại ánh mắt sắc bén, Nguyên Anh Kỳ tăng 5 uy áp tấn ra, hướng bốn người Thanh Vân Tông.

Bốn người tranh thủ gạt đầu lia lịa, nói đùa, loại huyết mạch này không nói tương lai mạnh cỡ nào, chỉ là vừa rồi một màn mấy người cũng đã không chịu nổi. Người ta lại có Nguyên Anh Kỳ hộ vệ, gia cảnh hẳn là cũng lớn dọa người, hôm nay nếu lọt ra chút tiếng gió, e rằng không chỉ bọn họ, gia tộc bọn họ, thậm chí Thanh Vân Tông cũng phải bị san bằng a. Người ta không giết người diệt khẩu đã là xem giao tình ngày hôm nay mà tha cho bọn họ.

Chính Nam gặp Lý gia hộ vệ hù dọa mấy người bạn mới co thành 1 đoàn thì bật cười, người yếu vĩnh viễn là chim cút, người mạnh mới có quyền nói chuyện. Hấn lên tiếng: “Được rồi, đừng sợ, chỉ cần hôm nay chuyện này không lộ ra ngoài, chúng ta vẫn là bạn, ngược lại... cũng không sao, dù sao án diệt môn mỗi ngày đều có, sẽ không ai chú ý, đúng không?”

Bốn người gạt đầu, khóc không ra nước mắt, tranh thủ nói lời tạm biệt rồi chạy như bay thoát đi. “Không sợ a, người ta đều muốn diệt môn, còn luôn miệng nói đừng sợ, ta muốn về Thanh Vân Tông, không muốn ở cùng đám người này, ô ô”.

Gia Nguyệt phú bà chăm chú chữa thương cho Chính Nam, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại. Trải qua chuyện này, có lẽ cô bé sẽ trưởng thành hơn, biết được rằng mất đi người mình yêu thương đau khổ cỡ nào, tuyệt vọng cỡ nào.

Một lúc sau Gia Nguyệt phú bà mới thu lại ánh sáng của mình, một mối cuộn mình trong lòng Chính Nam, ngủ thiếp đi.

Chính Nam thương tiếc khẽ hôn lên trán cô bé rồi cũng an tâm ngủ. Hấn cũng bị thương không nhẹ a.

Trời vừa sáng, Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà và đội hộ vệ trở về nhà. Nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần thiết ở trong rừng chịu khổ thêm nữa.

Về tới Lý gia, đội hộ vệ mang Gia Nguyệt phú bà rời đi, Chính Nam cũng không đi theo. Đây là chuyện gia đình người ta, mình cùng Gia Nguyệt phú bà có thân thiết đi nữa cũng không phải là người nhà cô bé, ít nhất là chưa phải.

Một mình ở trong phòng luyện đan, Chính Nam nằm trên giường mở to mắt nhìn trần nhà, suy nghĩ lại những chuyện xảy ra từ lúc hấn xuyên qua tới nay.

Tu luyện lên cấp, trở thành Luyện Dược Sư.

Cùng người khác đàm phán làm ăn.

Ra ngoài làm nhiệm vụ, suýt chút nữa thì chết mất.

...

Từng hình ảnh từ ban đầu chậm rãi, sau đó dần dần nhanh hơn tua qua trước mắt Chính Nam khiến cho đôi mắt hấn dần trở nên kiên định.

“Trang, hoàn thành nhiệm vụ tu chân, thiên địa tẩy lễ cái gì tới đi.”

“Tích...nhắc nhở ký chủ, sau khi ký chủ chuyển chức tu chân thành công, hệ thống sẽ shutdown để bảo trì, lần này dự kiến bảo trì hai giờ. Ký chủ còn có sắp xếp gì không?”

“Hai giờ, không lâu, tới đi”

Hôm qua xem bị một con sói cấp 19 giết chết, Chính Nam đã không thể lại phạm sai lầm tương tự. Ban đầu chỉ nghĩ rằng tu luyện không quan trọng, có chuyện gì các phú bà sẽ thay hấn chống, nhưng sự kiện hôm qua đã khiến hấn nghĩ lại. Hấn có thể không mạnh nhất nhưng ít nhất phải chạy đủ nhanh, thủ đủ trâu, máu đủ nhiều, tất cả là để hấn không chết thêm lần nữa.

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ tu chân [Linh Hư Thái Điều], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mệnh lực.”

“Tích... tu chân ký chủ hiện tại đã là Linh Hư. Kích hoạt thiên địa tẩy lễ... thành công.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bí mật thân thể

Một luồng mệnh môn thiên uy giáng lâm xuống Hà thành, trong thành tất cả mọi người đều cảm thấy được uy áp khổng lồ tới từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy mình.

“Bên đó là... Lý gia!?”

“Đây là... thiên địa tẩy lễ, chẳng lẽ Lý gia Đại tiểu thư đột phá?”

“Hắn là không phải, còn một khoảng thời gian nữa Thiên Hà thư viện mới đến kỳ nghỉ hè, không phải là Lý gia Đại tiểu thư đâu.”

“Vậy thì là Lý gia Nhị tiểu thư rồi. Đi qua xem một chút không?”

“Ông muốn chết cứ đi, tôi không đi.”

“...”

Lê Nhân Doanh cũng nhìn về phía Lý gia phủ đệ, lẩm bẩm: “Đại tiểu thư hắn là cũng cảm thấy chứ, sẽ là ai a.”

Lý Anh Tuấn vừa mới làm xong sắp xếp cho Gia Nguyệt phủ bà cũng cảm thấy thiên uy đè ép tới ngạt thở, nhưng hắn lại cười cực kỳ sáng khoái: “Chính Nam đột phá? Thiên địa tẩy lễ? Haha! Thiếu chủ chính là thiếu chủ, thiên phú quả thật đáng sợ.”

Chính Nam không biết mình đã dẫn phát cỡ nào oanh động, hắn hiện tại đang đắm chìm trong thiên địa chi quang, nó đang giúp hắn tẩy kinh phạt tủy, nói rộng kinh mạch, vững chắc đan điền, thậm chí vết thương trí mạng hắn mới nhận hôm qua cũng đã hoàn toàn khỏi hẳn.

“Nam con...” - Bỗng nhiên một giọng nói trầm âm, cực kỳ thân thương vang lên trong đầu Chính Nam.

“Ai, ai nói chuyện?” - Chính Nam sợ hết hồn, rõ ràng mình đang đột phá, vậy mà có người nói chuyện với mình.

“Nếu con nghe được những lời này, con hắn là đang đột phá Linh Hư Kỳ chứ...” - Giọng nói vẫn máy móc vang lên, không quan tâm phản ứng của Chính Nam.

“Hắn là linh hồn ẩn ký, vậy chỉ có thể lặng yên nghe nốt” - Chính Nam cũng im lặng lắng nghe.

“Ngày đó cha thiết lập 9 tầng phong ấn, phong ấn thiên phú của con, chỉ muốn con có một cuộc đời bình an, thế nhưng cuối cùng con vẫn là xông ra một bước này. Đúng là vàng thật ở đâu cũng sẽ phát sáng, haha...”

“Thì ra cái thiên phú nát bét này của mình là do bị phong ấn a, thật cmn oan uổng.” - Chính Nam muốn khóc.

“Hiện tại cha muốn con nghe cho rõ những gì cha nói, đại lục nước rất sâu, muốn xông xáo phải bước kỹ từng bước, nếu như đã không thể vô vị cả đời, vậy phải làm cho thật lớn. Cha và mẹ con phát hiện một bí mật, thiên đại bí mật. Chính bí mật này đã khiến cha và mẹ con trong quá trình điều tra gặp phải kẻ địch, không thể không đột phá cảnh giới thứ 9, đã bị khóa giới truyền tống đi. Cũng may chúng ta đều có sắp xếp cho con, Lý gia tin được, còn lại đều không đáng tin, chúng ta bại lộ chính là bị người bán đứng. Cha và mẹ con có thể thoát đi nhưng chúng ta cũng không mong con của mình lại chết oan chết uổng chỉ vì những gì chúng ta đã làm, cho nên con phải nhanh chóng mạnh lên, không chỉ là để tự bảo vệ mình mà còn phải bảo vệ nhiều thứ khác nữa... cố gắng lên, cha và mẹ con chờ con.”

...

Chính Nam choáng váng rồi, cái mẹ gì đây a. Một người tự xưng là “cha” hắn, chạy tới vỗ vai hắn, nói: “Hừm, chúng ta biết 1 bí mật rất lớn, nhưng mà con yếu quá nên đừng hỏi nha. Chừng nào đủ mạnh thì tính lại...” - Rồi lại bỏ đi như chưa từng đến.

Cmn!

Nếu không muốn nói thì đừng nói, nói nửa chừng vậy rồi bỏ đi để làm gì vậy a!

Cmn! Cmn!

“Mà, cha mẹ cũng không phải đã chết hay vứt bỏ mình, mà là bị ép rời đi thế giới này, nói như vậy mình vẫn còn cơ hội đi tìm cha mẹ.” - Chính Nam trầm nghĩ. Rốt cuộc thì hắn cũng không phải là một đứa mồ côi.

Liên tiếp 1 giờ được thiên địa chi quang gột rửa, Chính Nam cuối cùng cũng hoàn thành quá trình tẩy lễ. Hắn chậm rãi đứng dậy, cảm giác thân thể nhẹ

nhôm rất nhiều, giống như có gông xiềng được tháo xuống vậy.

“Tích... ký chủ đột phá hoàn tất, Trang sẽ tiến hành shutdown và bảo trì trong 2 giờ, xin ký chủ vui lòng chờ đợi.”

“Khoan...”

“Ồ! Nhìn thấy cậu khỏe mạnh lão rất vui mừng đấy. Hôm nay có vẻ là 1 ngày vui nha.”

Chính Nam hơi sững sờ, rồi rất nhanh bừng tỉnh nói: “A! Thượng Đế! Chào ngài, cháu mới có đột phá mới, đều là nhờ hệ thống của ngài giúp đỡ, cảm ơn ngài!”

Thượng Đế vẫn một bộ ông lão hàng xóm, giọng hiền hòa: “Hệ thống chỉ là trợ giúp, tất cả vẫn là do bản lĩnh của cậu thôi. Mà, vừa rồi lão cũng hơi thất lễ khi nghe lên câu chuyện của cha con cậu, lão xin lỗi. Nhưng mà những gì hình chiếu của cha cậu nói không sai, nơi mà cậu đang ở chôn giấu 1 bí mật cực kỳ kinh khủng, cậu phải cẩn thận hơn đấy.”

Chính Nam gấp gấp hỏi: “Bí mật!? Thượng Đế, ngài có thể nói cho con biết cụ thể bí mật đó là gì không?”

Thượng Đế đáp: “À... Không được. Cậu còn yếu lắm, biết nhiều sẽ không tốt cho sự phát triển của cậu đâu. Cứ cố cố gắng mạnh lên thì cái gì phải tới cũng sẽ tới, haha. Chào hỏi như vậy thôi, có dịp lão sẽ lại cùng cậu trò chuyện. Tạm biệt nhé!”

“Thượng Đế! Khoan hãy đi! Thượng Đế...”

Cmn! Cmn! Cmn!

Chính Nam trong lòng cực kỳ khó chịu, giống như có con mèo nhỏ cứ cào cấu ruột gan, hồi thúc hấn phải đi tìm hiểu “bí mật” mà một người như Thượng Đế cũng phải dùng từ “kinh khủng” để mô tả thì nó tới mức độ như thế nào.

“Mà thôi, dù mạnh thì cái gì phải tới cũng sẽ tới, haha. Nói chung là do bản thân quá yếu nên không có quyền được biết thôi chứ gì. Vậy thì đành phải mạnh lên chứ sao.” - Chính Nam nắm chặt nắm đấm, mặc dù không ai coi thường hấn nhưng 2 từ “quá yếu” cứ phảng phất trong đầu như cười nhạo hấn khiến hấn rất không vui.

Chính Nam quyết định đi xem tình hình Gia Nguyệt phú bà, thế nhưng vừa mở cửa đã gặp Vệ Đại đang đứng sẵn bên ngoài chờ hấn. Chính Nam dùng ánh mắt hết sức cổ quái nhìn Vệ Đại: “Ồ, Vệ Đại đội trưởng, anh... làm gì ở đây thế?”

Vệ Đại trầm giọng nói: “Vừa rồi có phải cậu đột phá hay không?”

Chính Nam đầy mặt không hiểu nhưng vẫn gật đầu trả lời: “Đúng vậy a, may mắn đột phá tới Linh Hư Kỳ. Có chuyện gì xảy ra sao?”

Vệ Đại ánh mắt nhìn Chính Nam từ trên xuống, đáp lời: “Cậu đột phá động tĩnh quá lớn, gia chủ ra lệnh cho tôi dẫn cậu qua, chúng ta đi thôi.”

Chính Nam ngu ngốc rồi, cái gì cùng cái gì a: “Đột phá động tĩnh lớn? Không phải đột phá Linh Hư Kỳ a, lớn là lớn cỡ nào? À, không phải là do thiên địa tẩy lễ chứ?”

Vệ Đại đi phía trước Chính Nam, thấy hấn còn có nghi hoặc liền cùng hấn nói 2 câu: “Cậu biết thiên địa tẩy lễ có ý nghĩa như thế nào không?”

“Không phải là mỗi lần đột phá đại cảnh giới đều dẫn ra sao? Ai chẳng như thế.” - Chính Nam nói, thật ra hấn cũng không khẳng định.

“Không phải như vậy. Thiên địa tẩy lễ đúng là sẽ được dẫn phát lúc đột phá đại cảnh giới, nhưng không phải ai cũng được tẩy lễ. Giống như cậu thi vào trường học vậy, giáo viên sẽ tới nhìn cậu, nhưng không có nghĩa là cậu chắc chắn được chọn. Vừa rồi nhìn thiên địa dị tượng chắc chắn là cậu hoàn thành tẩy lễ rồi, may là cậu đột phá trong khuôn viên Lý gia, nếu không bây giờ cậu bị người ta vây xem như khi rồi.” - Vệ Đại giải thích với Chính Nam ý nghĩa thật sự của thiên địa tẩy lễ, đồng thời cũng chỉ ra nguy hiểm trong đó.

Chính Nam vuốt mồ hôi, may mắn a. Hấn lại tranh thủ hỏi thăm tình hình Gia Nguyệt phú bà: “À đúng, Gia Nguyệt như thế nào rồi? Em cũng đang định đi xem Gia Nguyệt một chút.”

“Gia chủ đã cho Nhị tiểu thư vào tổ đường tiếp thu truyền thừa, không có gì đáng ngại.”

Hai người đi tới thư phòng của Lý gia chủ, Vệ Đại liền rời đi trước, chỉ có 1 mình Chính Nam vào phòng gặp Lý Anh Tuấn.

Lý Anh Tuấn thấy Chính Nam tới liền đứng lên, đi tới trước mặt hấn, khí thế âm trầm

Chính Nam chột dạ!

Vị Lý gia chủ này một thân một mình gây dựng một cái Lý gia lớn như vậy, hấn là cũng không phải loại người lương thiện gì. Bản thân mình lại dụ dỗ con gái chưa thành niên nhà người ta, nhìn cũng nhìn, sờ cũng sờ, quan trọng hơn là hôm qua Gia Nguyệt phú bà xem chút xảy ra tai nạn trong Tiểu Hà Lâm hấn cũng có mặt ở đó. Nếu vị Lý gia chủ trước mặt này tìm hấn tới để điều tra khuyết điểm, vậy hấn chỉ có thể dùng một từ để mô tả, đó là "Quý".

Bỗng nhiên, Lý Anh Tuấn quỳ một chân xuống, cúi đầu cung kính nói: “Thiếu chủ, những năm này khổ cực người, thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc,

mong thiếu chủ tha thứ.”

Chính Nam bị dọa nhảy một cái, bần bụ đờ Lý Anh Tuấn dậy, hỏi: “Gia chủ, không cần làm như vậy, chú lớn, cháu nhỏ, làm như vậy cháu sẽ tổn thọ.” - Đùa giỡn, đây chính là cha vợ a, bị người ngoài nhìn thấy còn ra thể thống gì.

Lý Anh Tuấn đứng lên, lắc đầu nói “Thiếu chủ cũng đừng gọi thuộc hạ gia chủ, cái họ “Lý” này cũng là do cha của Thiếu chủ ban cho, nếu không nhờ có Cung chủ, thuộc hạ từ 300 trăm năm trước cũng đã chết đói ở đầu đường.”

Chính Nam bừng tỉnh, thì ra đây là thuộc hạ của cha mình a. Hắn luôn thắc mắc người làm cha như Lý Anh Tuấn lấy ở đâu ra cảm giác an toàn khi để con gái đang tuổi chưa thành niên của mình ngày nào cũng cùng 1 thanh niên mới lớn như hắn lẫn cùng 1 chỗ trong phòng riêng.

“Sợ là vị Lý gia chủ này ước gì mình “làm thịt” Gia Nguyệt đi cũng nên.” - Chính Nam tà ác nghĩ, ngoài mặt vẫn một bộ con ngoan trò giỏi, khiêm tốn nói: “Được rồi, như vậy cháu xưng cháu, gọi chú đi, đừng Thiếu chủ với thuộc hạ nhiều xa cách a, lại nói quan hệ của cháu với Gia Nguyệt chú cũng biết chứ, hắc hắc.” - Đánh tốt quan hệ, sau này không trở ngại!

Lý Anh Tuấn vui mừng a, Thiếu chủ còn trẻ nhưng vô cùng dễ nói chuyện. Hắn vốn lo lắng Chính Nam biết được thân phận mình sẽ tức giận những năm này hắn bỏ mặc không quản hoặc ngoài mặt vừa lòng sau đó trút giận lên Gia Nguyệt, hiện tại xem ra mình có chút lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

“Được, ngồi đi chú, hiện tại có thể nói cháu biết cha mẹ cháu là ai, những năm trước đã xảy ra chuyện gì, hiện tại cha mẹ cháu đang ở đâu a?” - Chính Nam hiện tại rất gấp, biết những điều này có thể giúp hắn vạch ra một con đường.

“Thuộc hạ... chú sẽ nói hết những gì mình biết, bắt đầu từ 300 năm trước...”

Lý Anh Tuấn chậm rãi kể lại, tất nhiên là từ góc nhìn của hắn, những gì hắn biết và những sắp xếp của cha mẹ Chính Nam cho hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chính đạo cự đầu và Ma đạo tiểu thư

Một tiếng sau Lý Anh Tuấn mới kể xong.

300 năm một câu chuyện.

Từ lúc là một tên ăn mày đầu đường vì đói bụng mà ăn trộm một cái bánh bao bị người ta đánh gần chết, cho tới gặp được Thiên Thánh Cung cung chủ Chính Thiên, rồi từng bước từ tầng dưới chót bò lên tới vị trí tổng quản Thiên Thánh Cung.

Hiện tại được sắp xếp ở nơi này trông coi đứa con trai duy nhất của ân nhân. Hắn tu vi cũng không phải cao nhất, quyền lực cũng không phải lớn nhất, quan hệ cũng không rộng nhất, nhưng hắn trung thành nhất, đối với lời nói của Chính Thiên không có bất kì câu hỏi gì.

Sau này Chính Thiên mất tích, những sắp xếp trước đó mới được mang ra dùng. Hắn lấy vợ, sinh con, xây dựng Lý gia từ những gì còn lại của Thiên Thánh Cung, chờ Chính Nam lớn lên, chờ Thiên Thánh Cung một lần nữa trở về.

“Nhưng còn mẹ cháu? Làm sao không thấy chú nói tới mẹ cháu?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

“Cung chủ phu nhân chính là đại lục cấm kỵ danh từ... ngài là Ma tông... “ - Lý Anh Tuấn áp úng, chuyện này không tốt nói a.

Chính Nam thì lại nhỏ nước bọt rồi: “Không phải chính đạo đứng đầu, đem lòng yêu ma đạo tiểu thư, bị người đời đuổi giết chứ? Nát mẹ nó đường cái máu chó cổ sự a.”

“Cung chủ phu nhân chính là một lần giận đối Cung chủ, bỏ ra ngoài thành lập một cái tông môn, gọi là Thiên Ma Tông, sau đó... sau đó thu lưu những người muốn vào ma đạo, đánh lên Thiên Thánh Cung...”

“Thần mẹ nó!”

Chính Nam há hốc mồm: “Mẹ a! Mẹ cũng quá không đứng đắn, gom người xấu tấn công nhà mình, có như vậy làm vợ, làm mẹ a.”

“Kết quả... Cung chủ dùng một cái trận pháp, chôn giết hơn 1 vạn ma đạo cao thủ... Ôm lấy phu nhân quay về Thiên Thánh Cung, lại bề quan một năm liền dẫn theo Thiếu chủ ra ngoài.”

Chính Nam cảm đã rơi xuống tới đất: “Vãi! 2 vợ chồng diễn một tuồng, hồ chết cả chục ngàn ma đạo cao thủ, sau đó về lẩn ga giường ăn mừng, sau đó mình ra đời.” - Chính Nam cảm thấy mình mới là ác nhân chính, bởi vì hắn vui mừng chào đời chính là dựa trên máu và nước mắt của mấy chục ngàn ma đạo cao thủ a, này đã không phải cười trên nỗi đau người khác, mà là đi tè lên nỗi đau người khác rồi.

“Vậy nên mẹ cháu trở thành cấm kỵ, tại vì bà hồ cả chục ngàn người xuống địa ngục, bị một nửa cái đại lục cấm thù chứ?” - Chính Nam về mặt quái dị, nếu hần lộ ra mình là con của vị đại ma đầu này, vậy thành đại lục công địch rồi.

Móa!

Lý Anh Tuấn gật đầu: “Cho nên tốt nhất là chuyện này đừng bao giờ lộ ra ngoài thì tốt hơn.”

Chính Nam không muốn trở thành toàn dân công địch, càng không muốn vừa thò mặt ra đường là bị người vác dao đuổi giết. Nhưng hần cũng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, bởi vì hần hiểu được tầm quan trọng của việc xây dựng thế lực của mình.

Người không phải là thần, không thể nào chuyện gì cũng tự mình đi làm được, bởi vì cho dù có là thần đi nữa thì không phải chuyện gì cũng có thể làm được.

Hần cần phải có thế lực cho riêng mình!

Cha nói hần bị phản bội nhưng lại không nói kẻ phản bội là ai, như vậy có 2 khả năng:

Một, chính bản thân Chính Thiên cũng không biết kẻ phản bội là ai, chỉ là suy đoán có người bán đi hành tung của họ dẫn tới bại lộ vị trí và bị người vây giết.

Hai, hần lo lắng Chính Nam khi biết kẻ phản bội là ai sẽ máu xông lên não mà chạy đi trả thù rồi chết một cách lãng nhách.

Chính Nam nghiêng về khả năng thứ 2 nhiều hơn, bởi vì hần không tin là 2 “ma đầu” có thể lừa giết cả chục ngàn người kia lại “khờ khạo” tới mức bị ai bán đi cũng không biết.

Trong đầu suy nghĩ ngàn vạn, Chính Nam lúc này mới nhìn thẳng Lý Anh Tuấn, trầm giọng nói: “Như vậy, hiện tại với thân phận Thiên Thánh Cung Thiếu chủ, cháu tuyên bố, Thiên Thánh Cung từ nay chính thức tan rã, sẽ không có Thiên Thánh Cung trên đời này nữa. Mọi thành viên, chức vụ, của cải đều để nó trôi theo dòng nước đi thôi.”

Lý Anh Tuấn nghe như sét đánh bên tai, nhà của hần, quá khứ, hiện tại, mơ ước của hần, theo Chính Nam một câu nói đã muốn chìm vào dòng sông lịch sử rồi. Hần vội vàng quỳ xuống: “Thiếu chủ, tại sao lại như vậy? Đây là tâm huyết, là cố gắng cả đời của Cung chủ, của cha mẹ ngài, ngài không thể như vậy!”

Chính Nam lạnh lùng, từ trên nhìn xuống Lý Anh Tuấn nói: “Chú biết vì sao cha mẹ cháu mất tích không? Chú biết vì sao từ đại lục tới đỉnh cường giả phải vứt bỏ con của mình đi quét chuồng ngựa mà chạy trốn không?”

Nhìn một mặt mờ mịt Lý Anh Tuấn, Chính Nam cay đắng nói tiếp: “Bọn họ bị bán, bị cả đời xây dựng, bảo vệ, phát triển Thiên Thánh Cung bán. Cha cháu nói “Lý gia tin được”, nên cháu mới cùng chú nói những lời này. Như vậy, chú Tuấn, quyết định của chú như thế nào đây?”

Lý Anh Tuấn ngờ ngạc: “Cung chủ vẫn còn sống, ngài vẫn cùng thiếu chủ giao lưu. “Lý gia tin được”, haha, chỉ bằng 4 chữ này của Cung chủ, cuộc đời Lý Anh Tuấn này sống tới hiện tại coi như không uổng, haha.” - Hần cười điên cuồng với 2 hàng nước mắt.

Nhưng ngay sau đó lại là cắn răng, giận dữ: “Bọn khốn kiếp, lúc bọn chúng cùng chó giành ăn với nhau ai đã cứu chúng, ai đã thu lưu, nuôi nấng, dạy dỗ chúng, bọn chúng lại dám làm như vậy. Đáng chết! Tất cả đều đáng chết!”

Lý Anh Tuấn vẫn quỳ ở đó, đầu cúi sát xuống đất: “Thiếu chủ, trước đây Thiên Thánh Cung tổng quản Lý Anh Tuấn đã không còn sống, hiện tại Lý gia Lý Anh Tuấn ở đây nhận ngài làm chủ, xin ngài thu nhận.” - Cực kỳ thành khẩn, cực kỳ cung kính, trước đây là Chính Thiên, hiện tại là Chính Nam.

Chính Nam cười haha đỡ Lý Anh Tuấn đứng dậy, nói: “Đối ngoại cháu vẫn nên là Lý gia một tên gia đình, chú vẫn là Hà thành đệ nhất gia tộc Lý gia Gia chủ, không có gì thay đổi. Hiện tại chú Tuấn, cháu muốn vào tàng kinh các đọc sách một chút, dù sao 15 năm qua ngoài thời gian đi học chữ thì cái gì cũng chưa từng tìm hiểu.”

Lý Anh Tuấn đứng dậy, đầy mặt vui mừng lấy ra một cái lệnh bài, đưa cho Chính Nam, nói: “Đây là gia chủ lệnh bài, có thể lên tầng cao nhất. Cháu muốn xem gì cứ xem, đúng, Gia Nguyệt còn phải tiếp thu truyền thừa, hần là thời gian không ngắn nhưng sẽ không có gì nguy hiểm, cháu cũng không cần lo lắng.”

Chần chờ một lát, Lý Anh Tuấn vẫn là nói tiếp: “Còn nữa, ngày mai Gia Như trở về, nếu được, cháu cũng nên tranh thủ cảm xuống con bé. Chuyện người trẻ tuổi chú cũng không muốn quản nhiều, nhưng mà “phù sa không chảy ruộng ngoài”, chú nuôi nó lớn lên xinh đẹp, thiên phú lại tốt như vậy, không thể tiện nghi người ngoài.”

Chính Nam không còn gì để nói, thầm nghĩ: “Có chú như vậy làm cha mẹ a, lại đi xử giục người khác một lúc tán đổ cả 2 đứa con gái của mình, ơ nhưng mà cháu thích, hồ hồ.”

Chính Nam gật gật đầu, nhận lệnh bài liền đi Tàng Kinh Các, hiện tại hần muốn biết lịch sử đại lục lịch sử, thế lực phân bố, cùng với truyền thống văn hóa các thứ. Nguyên chủ trước đây chỉ là một tên gia đình, ngoài học đọc viết ra thì gần như không biết gì thêm cả, nên hần rất bức thiết phải tìm hiểu nhiều hơn.

Dùng gia chủ lệnh bài, dưới ánh mắt kinh dị của người quân thư, Chính Nam gom những gì mình cần chạy lên phòng cao nhất, bắt đầu đọc.

Mấy chục ngàn năm hình thành và phát triển, vì nhiều lý do mà thế giới này không phát triển theo hướng khoa học kỹ thuật như Trái Đất mà chủ trọng phát triển con người hơn. Thay vì tồn lượng lớn thời gian, nhân lực, vật lực phát triển máy móc, công cụ,... con người ở đây lại chủ trương cường hóa bản thân.

Chính Nam cũng đồng ý với dòng suy nghĩ này.

Tại sao phải mất công chế tạo bom hạt nhân khi một cái Độ Kiếp Kỳ cường giả búng tay 1 cái cũng tạo ra vụ nổ tương tự, hay tại sao phải chế tạo máy bay khi bản thân cũng có thể bay và túi chứa đồ còn chứa được nhiều đồ hơn cả 1 cái máy bay vận tải.

Đang đọc say sưa ngon lành, một âm thanh vang lên làm Chính Nam giật mình.

“Hệ thống cập nhật hoàn thành, đang trong quá trình khởi động, đề nghị không tắt máy hoặc ngắt mạng.” - Âm thanh, từ ngữ quen thuộc làm Chính Nam mừng muốn khóc.

“Cmn! lên Windows 7 rồi. Tạ ơn thần phật, tạ ơn chúa Jesus, tạ ơn thánh Alah,... à đúng, cảm ơn Thượng Đế.” - Chính Nam trong lòng chảy những giọt nước mắt hạnh phúc.

“Chào mừng quý vị và các bạn, những người đang có mặt trước màn ảnh của Pew... hã, nhầm intro...” - Giọng Trang vang lên, khác nhau là đã không có cơ giới cứng nhắc như trước, mà là giọng lãnh lút của một cô gái mới lớn.

...

“Vãi Pewpew! Trang là Pewnoy a, làm sao không nói sớm, tôi cũng là fan Pewpew, hắc hắc.” - Chính Nam tìm được người quen giữa ngàn trùng dị giới, thật may mắn.

“Ký chủ nhầm rồi, Trang mới không phải Pewnoy, Hứ!” - Trang nhất quyết không nhận.

“Ừa, làm sao không tích tích rồi? Trang này là giả đi, nhanh trả lại Trang cho tôi, ô ô, Trang của tôi a.” - Chính Nam tiếp tục nháo, không có câu nào thật lòng.

“Của ký chủ cái quý. Bên dưới là changelog, tự xem đi, Trang mệt mỏi.”

Chính Nam nghe vậy cũng không nháo, mở file Changelog xem.

Tên: Tiểu Bạch Kiểm Nhấn Giả hệ thống(phiên bản 2)

Trí năng (AI): Có (Trang)

Thay đổi:

Nâng cấp hệ thống nhiệm vụ, mở hệ thống cửa hàng.

Phân hoá giao diện thành từng mục nhỏ hơn.

Ưu hoá giao diện thông tin.

Một số thay đổi nhỏ khác.”

“Ồ, trí năng hệ thống, như vậy trước đây là Trang trẻ em, bây giờ là Trang tuổi teen rồi?” - Chính Nam không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào tìm đường chết.

“Hừ, cưỡng chế nâng cấp cấp 1 Thiên Nhân lên cấp 2 Thiên Nhân, quá trình có chút đau khổ, ký chủ chuẩn bị cẩn thận... bắt đầu nâng cấp.” - Trang ngay lập tức trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhấn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cấp 2 Hệ thống

Chính Nam sững sờ, sau đó hai con mắt bắt đầu đau nhói, giống như có người vạch tròng mắt hắn ra rồi thổi cát bụi vào, đau rát, cộm, máu bắt đầu từ hai mắt chảy ra.

Chính Nam ôm lấy hai mắt, lăn lộn, la hét, gào thét, xin lỗi liên tục: “Đau quá a! Trang, Trang phú bà, Trang đại nhân,... tha cho em a.” - Vừa gào thét, vừa lăn lộn, không khác gì Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng niệm kinh Koran...

Nhìn Chính Nam thật sự đau đớn, lại xin lỗi rồi, Trang cũng tha cho hắn: “Kích hoạt trạng thái chết giả, phong ấn ngũ giác, kỳ hạn: nâng cấp xong cấp 1 Thiên Nhân.”

Chính Nam rất vui sướng ngất đi, trong đầu lóe lên suy nghĩ: “Thoát nạn!”

Qua 15 phút, quá trình nâng cấp hoàn thành, Chính Nam liền chậm rãi tỉnh lại. Hắn biết Trang lợi hại nên cũng không tìm chết nữa, lúc này hỏi: “Cấp 2 Thiên Nhân có tác dụng gì thể Trang?”

“Thiên Nhân sau mỗi lần hoàn thành nâng cấp sẽ cho ký chủ một lần lựa chọn hình thái mới. Bây giờ mời ký chủ lựa chọn hình thái Thiên Nhân mới, có 5 lựa chọn:

Cấp 2 Thiên Nhân: Âm Dương Nhân hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Bạch Nhân hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Đại Địa Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Giám Bảo Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Sharingan đơn cầu ngọc hình thái.

“Đậu xanh rau muống?” - Chính Nam há hốc mồm, sau đó nước dãi bắt đầu chảy ròng ròng bởi vì 5 lựa chọn kia thật sự quá mê người.

[Âm Dương Nhân] hắn là có thể nhìn thấy yêu, ma, quỷ quái chứ. Nếu có thể cùng những thế lực gần như vô hình vô vị này đạt thành một số thỏa thuận, vậy hắn có thể làm thật nhiều chuyện mà người khác nghĩ cũng nghĩ không ra a.

[Bạch Nhân] và [Sharingan] thì quá quen thuộc rồi. Chính Nam thật sự phân vân giữa hai loại đồng thuật này bởi vì tính trưởng thành của cả 2 đều lớn và năng lực đều mạnh đáng sợ.

[Đại Địa Nhân] thứ này chắc là để theo dõi Long Mạch đi, cũng có thể giúp hắn tìm tới khoáng sản, mỏ linh thạch,... chính là trong truyền thuyết “Địa Lợi”.

[Giám Bảo Nhân] thoát nhìn có thể khá... vô dụng nhưng ai biết được ngày nào đó hắn đi dạo phố, dạo chợ gì đó, lại bằng vào đôi mắt này nhìn thấy đồ vật gì quý hiếm bị vứt lăn lóc, khi đó chẳng phải là kiếm lợi lớn rồi.

Chính Nam vượt cảm suy nghĩ, lựa chọn lần này có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn tới con đường phát triển phía sau của hắn, hắn cần phải suy tính cẩn thận.

“Ký chủ nên nhìn sự việc theo một hướng khác mở hơn.” - Trang lên tiếng nhắc nhở.

“Một hướng mở hơn?” - Chính Nam trong lòng đang rối bời, bị Trang chọc cho một que, bây giờ nó rối thành một mớ bòng bong luôn.

“Đồng suy nghĩ của ký chủ là đang suy tính loại nào có lợi nhất ở hiện tại, nhưng lại tiếc loại có tính trưởng thành lớn trong tương lai, đây là thường tình, không có gì sai cả. Nhưng nếu ký chủ đổi một cách suy nghĩ, 5 loại đồng thuật phía trên chỉ chia thành 2 loại cơ bản là chiến đấu và phụ trợ.”

Chính Nam bừng tỉnh, lời nói của Trang giống như cơn gió thổi tan mây mù đang che trước mắt hắn, lộ ra phía sau nó một khoảng trời trong xanh.

3 loại đồng thuật phụ trợ đều rất tốt, điều này Chính Nam không phủ nhận, nhưng tất cả đều phải xây dựng trên 1 cơ sở quan trọng, đó là thực lực của hắn.

Hiện tại hắn yếu như vậy, có thể thỏa thuận với yêu, ma, quỷ quái cũng chỉ ngang ngửa đẳng cấp của hắn, như vậy cũng không khác gì nhau. Hay tìm Long Mạch cũng như thiên tài địa bảo đều cần phải ra bên ngoài bốn ba, với đẳng cấp của hắn bây giờ, xông ra bên ngoài 3 bước là ngay lập tức phải “về thành dưỡng sức”, quá không hiện thực.

Chính Nam ánh mắt trở nên kiên định, hắn đã có lựa chọn cho mình: “Phụ trợ cái mắ, tôi mới không làm support, tôi nhất định phải gank tem, khóa chọn Yasuo... à không, chọn Bạch Nhân. “Sharingan đơn cầu ngọc”, hừ, nghe là biết hàng hạ nhãn. Cho tôi xem thông tin Bạch Nhân đi Trang.”

Bỗng nhiên trước mắt Chính Nam đen thui, hắn từ trên ghế té lăn xuống đất, trong đầu chỉ kịp lóe lên suy nghĩ: “Lại tới!”

Sau 30 phút, Chính Nam chậm rãi tỉnh lại, phúi phúi trên người bụi bặm, ngồi bình tĩnh trên ghế, giống như vừa rồi ngất đi hoàn toàn không phải là hắn.

Tên: Thiên Nhân(Cấp 2)

Hình thức: Bạch Nhân

Năng lực: 360 độ tầm nhìn, thấu thị.

Kỹ năng: Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm."

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng: "Trang... Trang! Mấy cái kỹ năng kia là gì thế?" - Chính Nam nghĩ tới một khả năng, hân hào hứng tới mức run rẩy.

"Kỹ năng được tặng kèm theo Thiên Nhân tiến hóa, cách sử dụng đã được ghi vào tiềm thức ký chủ."

Chính Nam sững sờ, sau đó mừng như điên cười lớn: "Oahaha, nói như vậy là không cần phải tu luyện kỹ năng chiến đấu mà vẫn thành thạo sử dụng rồi, thật mẹ nó tiện lợi."

"Hừ! Không biết ai từ lúc đầu luôn cho rằng Trang là hàng tồn kho rách nát."

Chính Nam tranh thủ cười nịnh nọt, hân biết nếu làm vị đại nhân này không vui lòng cuối cùng chịu khổ chính là hân mà thôi: "Hắc hắc, hiểu lầm, đều là hiểu lầm. Trang đại nhân là số 1, quá đỉnh luôn."

Trang không làm ra bất kỳ phản ứng gì, Chính Nam cũng không nói nữa. Hân muốn xem thử mục [Cửa Hàng] lên xem thử.

[Cửa Hàng] mới mở có 8 sản phẩm, trong đó mục đan dược có hoàn mỹ Thối Thể Đan, cực phẩm và thượng phẩm Hư Linh Đan, cùng với hạ phẩm và trung phẩm Chân Khí đan. Mục trang bị có 3 loại mảnh trang bị khiến Chính Nam nét mặt trở nên cổ quái.

"Trang, mấy cái mảnh trang bị này bao nhiêu mảnh mới ghép thành trang bị hoàn chỉnh?"

"Cả [Nô Thần An Dương Vương], [Túi Ba Gang] và [Cây Tre Trăm Đốt] đều là trang bị cấp Thần, cần 100 mảnh ghép, tỉ lệ ghép thành công là 25%."

"Cmn! Mỗi mảnh đều đắt ngang cấp 5 đan dược mà cần những 100 mảnh, đã vậy còn chỉ có 25% tỉ lệ ghép thành công. Không mua!" - Chính Nam chửi ầm lên.

"Haiz, tầm nhìn hạn hẹp a." - Trang thờ dài, cũng không trách Chính Nam thái độ lồi lõm với mình.

Xem hết một vòng những cái mới, Chính Nam bắt đầu xem xét sử dụng điểm của mình.

"Tiêu hao 6 điểm cấp tăng lên cấp 13 thành công."

"Hả!?" - Chính Nam nhảy dựng lên: "2 điểm mới được tăng một cấp?"

"Càng lên cấp cao càng khó, càng tu luyện càng phải ngược dòng. Ký chủ không phải là muốn sau này 5x 7x vẫn dùng 1 điểm để lên cấp chứ?" - Trang phủ bả giọng mỉa mai.

"Ahaha, tất nhiên không phải." - Chính Nam gãi đầu: "Logic, đều là logic. Không có gì bất ngờ."

"Hừ! Tiêu hao 3 điểm nghề tăng nghề [Luyện Dược Sư] lên cấp 4 thành công."

"Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lãnh - giai đoạn 3], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm nghề."

"Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lãnh - giai đoạn 4], mô tả: "Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?". Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 5]. Phần thưởng: [4 điểm cấp, 4 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành]."

"À, quên mất là còn cái nhiệm vụ này, hắc hắc." - Chính Nam xoa xoa lòng bàn tay, không có gì thoải mái hơn việc click chuột và lên cấp.

"Tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 14 thành công."

"Tiêu hao 4 điểm nghề, kích hoạt và tăng nghề [Luyện Khí Sư] lên cấp 3 thành công."

Chết thật một lần và chết hụt thêm một lần khiến Chính Nam thật sự sợ hãi, cho nên hân muốn tự trang bị cho mình tới tận răng.

"Lần trước nếu như có một bộ trang bị đẳng hoàng thì đã không đến mức xém chút chết oan chết uổng như vậy." - Chính Nam vuốt cằm "Bây giờ có nghề Luyện Khí Sư rồi, chỉ cần kiếm tài liệu là có thể rèn lại trang bị của hệ thống thành trang bị có ích."

"Kỹ năng đã mở khóa cấp D nhân thuật, nên chọn loại nào đây?" - Chính Nam vuốt cằm: "Với lợi thế 360 độ tầm nhìn từ Bạch Nhãn thì..."

"Tiêu hao 3 điểm kỹ năng kích hoạt [Thuần Thân Thuật], [Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật], [Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật]."

Thuần Thân Thuật có thể nhanh chóng đưa bản thân vào vị trí có lợi cũng như thoát ra khỏi vị trí bất lợi. Còn lại một ảo thuật và một thổ động đều xuất phát từ Kakashi, chú trọng vào xuất kỳ bất ý để vây hãm đối phương. Chính Nam từ đầu đến cuối đều không muốn cường công hoặc trực diện chiến đấu với đối phương.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 14(Linh Hư tầng 4)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 3 Tam Thân Thuật, Thuần Thân Thuật, Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 32/100)

Điểm dư: 1 điểm cấp, 2 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phụ Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 2: 14/20, còn 20 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 4].

Đánh giá: Không tệ.

Nhìn bảng thông tin, Chính Nam phát hiện ra một số thay đổi mới.

Thứ nhất là huyết mạch, hẳn là một “tru đãi” khác khi lựa chọn Bạch Nhãn.

Thứ 2 là thiên phú, Chính Nam cảm thấy cần phải xác nhận 1 số vấn đề: “Thiên phú tăng lên là do thiên địa tẩy lễ hả Trang?”

“Thiên địa tẩy lễ tăng 1 cấp thiên phú.”

“Rất tốt. Mà hệ thống nhiệm vụ có cập nhật gì mới không vậy?”

“Mở hệ thống nhiệm vụ hàng ngày. Cụ thể là mỗi ngày ký chủ sẽ được phân phối một nhiệm vụ khác nhau, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.”

“Ồ, vậy mau cho tôi xem nhiệm vụ hôm nay là gì đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nhiệm vụ hàng ngày

“Nhiệm vụ hàng ngày yêu cầu: “Thông qua nghề bất kỳ của bản thân tăng ít nhất 1 điểm thiện cảm với một phụ bà bất kỳ.” - Phần thưởng: [1 điểm nghề].”

...

“Thế thôi à!?”

“Thế thôi.”

“Hết rồi à!?”

“Hết rồi.”

...

“Cái mẹ gì đây!?” - Chính Nam mộng bức: “1 điểm nghề mà cũng gọi là phần thưởng!? Quá bèo đời!”

“Nhiệm vụ hàng ngày đơn giản là thuận theo những việc ký chủ cần làm hàng ngày rồi dùng phần thưởng khích lệ thôi. Không lẽ ký chủ muốn nhiệm vụ

hàng ngày phải khó, phần thưởng phải lớn, cần nhiều thời gian để hoàn thành hay sao?”

“Không phải như vậy.” - Chính Nam ngăn ngấm nói: “Nhưng tôi cho rằng nhiệm vụ hàng sẽ phải tập trung vào việc giúp tôi lên cấp chứ, hoặc ít nhất là giúp tôi mạnh lên bằng cách này hay cách khác. Tại sao lại là điểm nghề? Nghề nghiệp là để phụ trợ cho quá trình trưởng thành, bây giờ nhiệm vụ hàng ngày còn phụ trợ cho nghề nghiệp. Phụ trợ cho phụ trợ là đạo lý gì?”

“Ký chủ hiểu lầm rồi. Nhiệm vụ hàng ngày có 3 loại.

Loại thứ nhất yêu cầu ký chủ phải chiến đấu với phú bà sẽ có phần thưởng là điểm kỹ năng.

Loại thứ 2 cần ký chủ sử dụng nghề nghiệp như hiện tại sẽ có phần thưởng là điểm nghề.

Riêng loại thứ 3 có phần thưởng là điểm cấp sẽ yêu cầu ký chủ săn giết tại dã ngoại.”

“Còn có phân chia như vậy a.” - Chính Nam gật đầu: “Vậy nhiệm vụ hàng ngày hôm nay ngẫu nhiên là loại thứ 2.”

“Nhắc nhở ký chủ là nhiệm vụ hàng ngày sẽ được làm mới vào 12 giờ khuya hàng ngày, trường hợp ký chủ chưa hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm trước thì nhiệm vụ ngày hôm sau sẽ không xuất hiện. Nếu ngày thứ 2 ký chủ hoàn thành nhiệm vụ của hôm trước thì nhiệm vụ ngày đó sẽ ngay lập tức xuất hiện.”

“Hiểu rõ. Tức là tôi có thể dồn nhiệm vụ của 2 ngày vào để làm trong một ngày, chỉ cần tôi có thể xoay sở được thời gian là ổn cả, đúng không?”

“Không sai.”

“Hừm! Nếu Gia Nguyệt ở đây thì tốt rồi, chỉ cần làm một vài món ăn mới là có thể giở được con bé ngoan ngoãn giao ra điểm thiện cảm.” - Chính Nam vuốt cằm: “Tú Anh phú bà có điểm thiện cảm còn thấp, có thể dễ dàng tăng lên nhưng trước mắt vẫn là không nên tiếp xúc quá nhiều với yêu tinh này, tu vi và bối cảnh chênh lệch quá lớn, hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát. Như vậy, chỉ có thể trông chờ vào Diệp Liên Hoa.”

Có được mục tiêu cho mình, Chính Nam thu hết những quyển sách chưa đọc vào trong balo rồi rời khỏi Tầng Kinh Các.

...

Luyện Dược Sư công hội.

Àm!

Một tiếng nổ lớn kèm theo khói bụi và mùi cháy khét vang lên từ phòng của Diệp Liên Hoa.

“Lại là vị đại nhân ấy à?”

“Ừm, mấy ngày nay không biết đã nổ lò bao nhiêu lần.”

“Người này đến Hội Trưởng cũng không dám đắc tội, chúng ta vẫn là đừng nói ra nói vào. Đi thôi.”

“Đi đi đi.”

...

Trong phòng, Diệp Liên Hoa rất không có hình tượng nằm lăn trên mặt đất, khuôn mặt đen thui mang đầy phiền muộn: “Lại nổ lò, mình bị làm sao thế này!” - Cô nghiêng đầu nhìn qua mớ bóng bong trong phòng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đều là do hấn! Đúng vậy, là lỗi tại hấn.”

Mấy ngày nay Diệp Liên Hoa tâm thần đều có chút không yên, thỉnh thoảng ngẩn người không biết suy nghĩ chuyện gì dẫn tới luyện đan thất bại khá nhiều lần. Cô không muốn thừa nhận mình là người sai cho nên phải tìm ai đó để chịu tội thay.

“Không có việc gì làm cứ xuất hiện trong đầu bản tiểu thư làm gì!” - Diệp Liên Hoa như tìm được chỗ phát tiết tâm tình, cô siết chặt nắm đấm, hướng không khí tung quyền, vừa đánh vừa chửi: “Nói là muốn dạy bản tiểu thư luyện đan vậy mà mất tích mấy ngày cũng không thông báo một tiếng. Hừ, tốt nhất là chết luôn ở đâu đó đi, đừng về nữa.”

Cốc! Cốc! Cốc!

Đang lúc Diệp Liên Hoa bực mình thì có người gõ cửa. Cô quát lớn: “Ai!? Không có việc gì đừng tìm tôi.”

“Bà cô này đến tháng hay sao mà nóng nảy dữ vậy trời!?” - Chính Nam mòng bức, hắng giọng nói: “Là tôi, Chính Nam. Diệp tiểu thư, tôi có chuyện muốn gặp cô một lát.”

“Ch-ch-chính Nam! Anh... anh tới... tới rồi à!” - Diệp Liên Hoa từ dưới đất bật dậy, muốn chạy ra mở cửa nhưng cô kịp thời dừng lại. Liếc mắt nhìn xung quanh phòng, lại lấy ra một tấm gương nhỏ soi chính mình, cô la lớn: “Chờ... chờ tôi một lát.”

Diệp Liên Hoa cuống cuống quay đầu chạy đi tắm, giữa đường không để ý đá bay một hộp dược liệu, một ly nước và cả cái lò luyện đan, cả phòng rối

tinh rồi mù, đổ vỡ khắp nơi.

“Làm cái gì vậy a!?” - Chính Nam nghe được trong phòng liên tục vang lên tiếng đổ vỡ, còn giống như tiếng lò luyện đan bị một cước đá bay, trong lòng đầy nghi hoặc: “Có lẽ đang luyện đan giữa chừng, chờ một chút vậy.”

...

30 phút sau, Chính Nam chờ phát bực, đang muốn quay đầu bỏ về thì cửa phòng mở ra. Diệp Liên Hoa tự mình ra mở cửa chứ không dùng cơ quan như lần trước hẳn tới đây nữa.

“Anh còn biết trở về a!” - Diệp Liên Hoa trang điểm nhân nhật, một bộ đồ trắng tinh khôi, thuần khiết nhưng vừa thấy mặt Chính Nam liền mắng: “Đi đâu mấy ngày không thông báo với tôi 1 tiếng?”

Chính Nam dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn Diệp Liên Hoa: “Cô mới luyện đan nổ lò, bảo tôi chờ ở cửa là để đi tắm sao?”

“T-tất nhiên... tất nhiên là không phải.” - Diệp Liên Hoa đỏ mặt, ánh mắt tránh né: “Tôi luyện đan lâu ra mồ hôi nhiều nên mới tắm thôi, không phải nổ lò... hay gì đâu. Anh cũng không muốn gặp tôi trong tình trạng toàn thân mồ hôi và khói chứ.”

“Cũng đúng.” - Chính Nam gật gù: “Có thể cho tôi vào không?”

“À! Mời... mời vào.” - Diệp Liên Hoa có chút luống cuống, hoàn toàn không có đại gia tộc thiên kim phong phạm.

Chính Nam đảo mắt quanh phòng một lần, trong lòng thầm nghĩ: “Còn nói dối là không nổ lò, cả phòng đều muốn bị nổ mất một nửa.” - Hắn dùng ánh mắt cười như không cười nhìn Diệp Liên Hoa, nói: “Mấy ngày trước tôi có việc gấp phải đi không kịp thông báo cho cô. Hôm nay vừa trở về tôi liền đến tìm cô đây.”

“Không... không sao.” - Diệp Liên Hoa gật đầu rồi lại lắc đầu: “Anh muốn đi đâu có liên quan gì tới tôi mà phải thông báo. Quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ là hợp tác mà thôi, không hơn.”

“Ừ thì tôi có nói gì tới quan hệ đâu!” - Chính Nam trong lòng tỏ ra khó hiểu, ngoài mặt gật đầu, lạnh nhạt nói: “Không nói chuyện đó. Mấy ngày nay cô có theo phương pháp của tôi luyện Chân Khí Đan hay không? Có tiến bộ gì không thể?”

Nói tới luyện đan, Diệp Liên Hoa lập tức biến thành người khác: “Vẫn tập luyện nhưng chưa hoàn toàn thành thực. Có khi may mắn có thể luyện ra cực phẩm Chân Khí Đan, không may thì chỉ có thượng phẩm.”

Chính Nam gật đầu: “Không tệ! Cô chỉ cần tiếp tục luyện tập để nắm rõ từng bước là sẽ ổn thôi.” - Nói thật là hắn không hi vọng Diệp Liên Hoa có thể thật sự thuần thực luyện ra cực phẩm Chân Khí Đan trong thời gian ngắn như vậy, bởi vì nội tình cấp 3 Luyện Dược Sư của cô chưa đủ dày.

Chính Nam bước lại chỗ cái lò luyện đan nằm lổn nhổn trên sàn, nhặt nó lên rồi nói: “Hôm nay thời gian có hạn, tôi chỉ xem cô luyện một lần để chỉ cho các chỗ sai, sau đó làm mẫu cho cô thêm một lần rồi có việc phải rời đi. Tranh thủ thời gian nào.” - Hắn thành thực rửa sạch lò luyện đan, chuẩn bị sẵn dược liệu cho Diệp Liên Hoa luôn.

“Vội như vậy a!” - Diệp Liên Hoa trong lòng không hiểu buồn rầu, yếu ớt gật đầu: “Nếu anh bận thì chúng ta tranh thủ thôi.”

...

Một tiếng sau, nhờ sự chỉ đạo sát sao của Chính Nam, Diệp Liên Hoa dễ dàng luyện ra một lò cực phẩm Chân Khí Đan, thành đan 3 viên.

Diệp Liên Hoa cười ngọt ngào, lau mồ hôi trên trán, nhặt lấy một viên cực phẩm Chân Khí Đan muốn bỏ vào miệng nhưng bị Chính Nam cản lại: “Cô làm gì thế? Không nói đan dược mới luyện ra vẫn còn nóng không nên ăn ngay, chỉ việc với phẩm chất đan dược này thì cô không nên sử dụng a.”

“Nóng thì không sao, Hòa Hợp Kỳ đã có thể kháng nóng lạnh.” - Diệp Liên Hoa bị Chính Nam nắm tay có chút ngại ngùng, thấp giọng nói: “Thế nhưng tại sao không thể ăn cực phẩm Chân Khí Đan, phẩm chất này đã rất tốt.”

“Tu vi đan mỗi người chỉ có thể sử dụng 1 lần, tin chắc chuyện này cô cũng biết chứ?” - Chính Nam chậm rãi thu tay về.

“Biết rõ.” - Diệp Liên Hoa gật đầu: “Từ lúc đột phá Hòa Hợp Kỳ tới giờ tôi chưa hề sử dụng Chân Khí Đan. Vốn ông nội tôi đã chuẩn bị cho tôi cực phẩm đan nhưng tôi không muốn chuyện gì cũng có người chống lưng cho nên mới tự mình luyện chế.”

“Quyết tâm không sai, rất đáng ghi nhận.” - Chính Nam gật đầu rồi lại lắc đầu: “Thế nhưng trên cực phẩm đan còn có hoàn mỹ đan, tu vi cô còn chưa có đại viên mãn, không nên sử dụng đan dược sớm như vậy.”

“Hoàn mỹ Chân Khí Đan!” - Diệp Liên Hoa bật cười, lắc đầu: “Anh có thể luyện ra cấp 2 hoàn mỹ đan dược đã rất kinh khủng, còn cấp 3 hoàn mỹ đan...”

Diệp Liên Hoa bỗng nhiên im bặt, cô dùng tay che miệng, 2 mắt trừng lớn nhìn Chính Nam “Anh... anh... anh... không lẽ...”

Chính Nam ra dấu im lặng, khẽ nói: “Chuẩn bị cho tôi 1 phần dược liệu phẩm chất tốt nhất. Tôi nói là xem cô luyện một lần và tự luyện một lần, cô xong

phần mình rồi thì tới lượt tôi.” - Hấn cảm theo lò luyện đan đi chuẩn bị, để lại sau lưng Diệp Liên Hoa đứng sững tại chỗ, chưa có tính hồn.

Lát sau Chính Nam chuẩn bị xong lò luyện đan vẫn thấy Diệp Liên Hoa đứng tại chỗ mặt đầy nghi hoặc. Hấn cau mày hỏi: “Cô còn đứng đây làm gì thế?”

“Anh... năm nay bao nhiêu tuổi?” - Diệp Liên Hoa vẫn không có ý động đậy mà hỏi ngược lại Chính Nam.

“18 tuổi.” - Chính Nam cau mày: “Cô hỏi vậy là có ý gì?”

Diệp Liên Hoa đi một vòng quanh Chính Nam, ánh mắt tò mò nhìn từ trên xuống dưới: “Thật 18 tuổi a, không phải lão bất tử nào đoạt xá chứ?”

Chính Nam 2 mắt đen thui, gằn giọng nói: “Cô có muốn học luyện đan nữa hay không? Nếu không tôi đi về đây.”

“A! Đừng, đừng. Tôi lấy được liệu cho anh ngay đây.” - Diệp Liên Hoa lập tức chạy đi chuẩn bị dược liệu. Nói đùa, cơ hội tốt như thế này không phải lúc nào cũng có, bỏ lỡ sẽ bị trời phạt a.

“Lại nói, hấn thật sự là thiếu niên thiên tài hay là lão bất tử nào đó có liên quan gì tới mình đâu. Minh...” - Mặc dù suy nghĩ như vậy nhưng trong lòng Diệp Liên Hoa vẫn hi vọng Chính Nam là một tên trẻ tuổi Luyện Dược Sư mới tốt, còn tốt chuyện gì thì chỉ có cô tự mình hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vệ Đại

Chính Nam thờ dài lắc đầu, chuẩn bị bắt đầu luyện đan. Mặc dù nói rất tự tin nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hấn luyện cấp 3 đan dược, cảm giác vẫn thiếu 1 chút tự tin.

“Ký chủ không cần lo lắng. Luyện đan gần như đã trở thành bản năng của ký chủ, sẽ không xuất hiện vấn đề lần đầu mà sai lầm đâu.”

Diệp Liên Hoa mang theo dược liệu tới, ánh mắt đầy mong chờ nói: “Của anh đây.”

“Cảm ơn.” - Chính Nam nhận lấy dược liệu, gật đầu nói: “Bây giờ tôi sẽ luyện Chân Khí Đan cho cô xem thử, nhìn kỹ nhé.”

Chính Nam thu liễm tâm thần, không để ý tới bất cứ chuyện gì xung quanh mà chỉ để tâm tới lò luyện đan và dược liệu. Thủ pháp của hấn khi thi uẩn chuyển như hồ điệp xuyên toa, lúc lại cuồng mãnh như giao long xuất hải cuốn theo từng cây dược liệu vào trong lò để luyện hóa, phát ra tiếng kêu lép bép. Ngọn lửa bên dưới cũng bị hấn dùng chân khí điều khiển mạnh yếu khác nhau theo từng giai đoạn, lúc như liệt dương, khi thì âm ỉ.

Diệp Liên Hoa nhìn xem say mê, nhin không được đầu nhập cả tâm thần vào quá trình luyện đan của Chính Nam, quên cả thời gian và không gian.

Hơn một tiếng sau, Chính Nam quát lớn một tiếng, 2 tay hấn dang ra 2 bên, dồn chân khí vào 2 lòng bàn tay rồi cách không tung chưởng vào lò luyện đan. Cả cái lò lơ lửng trên không trung, liên tục xoay tròn.

Chính Nam liên tục dùng 2 tay đánh thêm 9 chưởng rất bất quy tắc vào lò luyện khiến nó xoay càng dữ dội hơn. Sau khi đánh xong chưởng thứ 9, hấn dùng chút chân khí cuối cùng tạo thành một lớp màng vô hình phía trên lò luyện rồi ấn nó mạnh xuống.

Chiếc lò luyện nện mạnh xuống sàn nhà phát ra một tiếng động lớn rồi vỡ tan. Đến đây quá trình luyện đan của Chính Nam cũng hoàn toàn kết thúc.

Chính Nam thờ hớn hển, 2 mắt nổ đom đóm ngã quỵ xuống sàn, nhưng rất nhanh đã được một đôi bàn tay mềm mại đỡ lấy.

“Anh có sao không?” - Diệp Liên Hoa lo lắng hỏi: “Mặt anh xanh quá. Để tôi rót cho anh ít nước.”

“Không sao, chỉ là chân khí tiêu hao quá độ, suy yếu một chút thôi.” - Chính Nam yếu ớt nói: “Cô thu đan dược lại trước đi, cứ để tôi ngồi dưới đất một lát là được.”

“Đan dược để đó nó cũng không chạy đi được, anh nghỉ ngơi đi đã.” - Diệp Liên Hoa lắc đầu, dịu dàng đỡ Chính Nam ngồi xuống rồi chạy đi rót một ly nước tới cho hấn: “Anh uống nước đi.” - Nói, cô rút ra khăn tay giúp hấn lau mồ hôi, động tác cực kỳ tỉ mỉ.

“Cô nàng tiểu thư này cũng biết chăm sóc người khác a.” - Chính Nam vừa uống nước vừa hưởng thụ Diệp Liên Hoa ôn nhu. Mùi khăn tay thơm phức khiến hấn nhin không được hít 2 hơi: “Thật thơm, giống mùi của cô.”

“Nói... nói những nói cuối gì đấy.” - Diệp Liên Hoa khuôn mặt đỏ bừng, khẽ gắt: “Khỏe rồi thì anh tự điều tức đi, tôi thu đan dược.” - Nghĩ tới lần trước còn “vô tình” để lại bộ đồ đầy mồ hôi của mình lại chỗ Chính Nam, cô càng cảm thấy không có mặt mũi.

“Không phải là nói khăn tay thơm sao, mặt đỏ như vậy làm gì?” - Chính Nam trong lòng nghĩ mãi không ra, đành phải bỏ qua.

“Trời ạ!”

Diệp Liên Hoa la lên thất thanh bởi vì cô vừa lật ra mấy mảnh vỡ của lò luyện đan thì nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ chấn động.

“H-hoàn... hoàn mỹ... hoàn mỹ Chân Khí Đan!” - Diệp Liên Hoa lắp ba lắp bắp, đưa tay dụi dụi mắt để đảm bảo mình không có nhìn lầm.

Chính Nam chớp chớp mắt lại, khẽ lắc đầu: “Chỉ có 1 viên a. Mới đột phá Linh Hư Kỳ, chân khí quá mỏng.”

Chính Nam tiêu hao hết chân khí là thật nhưng không phải là vì luyện đan hao hết mà là chính 9 chương lúc thành đan mới khiến hắn phải dùng cạn chân khí của mình. 9 chương đó thật ra là hắn đánh vỡ 9 viên hoàn mỹ Chân Khí đan bên trong cùng với lò luyện đan để phi tang chứng cứ, đơn giản là không muốn tỏ ra quá mức trong mắt Diệp Liên Hoa. Thế nhưng người tính không bằng trời tính, hắn muốn giấu bản lĩnh luyện đan của mình lại vô tình lộ ra một chuyện khác.

“Mới đột phá Linh Hư Kỳ, đi vắng mấy ngày mới trở về, thiên địa tẩy lễ tại Lý gia,... sẽ không trùng hợp như vậy đi?” - Diệp Liên Hoa trong lòng ý nghĩ xoay chuyển, ngoài mặt vẫn trừng mắt Chính Nam: “Mới có 1 viên!? Sao anh không lên trời đi, 1 viên đã là không thể tin nổi rồi.” - Nói, cô nhanh tay thu viên đan được vào bình ngọc.

Chính Nam nhún vai: “Sao cũng được. Đan được này tặng cho cô, muốn dùng ngay hay đợi tu vi viên mãn rồi mới dùng thì tùy cô. Tôi về nghỉ ngơi trước đây.”

“Tặng... tặng cho tôi?” - Diệp Liên Hoa khẽ lắc đầu, cười ngọt ngào nói: “Không được, thứ này quá quý, ăn vào sẽ bị trời phạt. Lại nói, anh giữ lại sau này tu luyện tới Hòa Hợp Kỳ mà dùng...”

“Dừng! Nói tặng cho cô là tặng cho cô, đồ tặng rồi lấy lại là đạo lý gì.” - Chính Nam bá khí bắn ra 4 phía: “Hoàn mỹ Chân Khí Đan này bây giờ là của cô, cô muốn dùng thì dùng, bán thì bán, không thích thì vứt đi cũng được. Tôi về trước đây, không cần tiễn.”

Diệp Liên Hoa ngẩn ngơ tại chỗ nhìn bóng lưng Chính Nam dần đi xa, trong lòng không hiểu được ngọt lịm.

Về tới Lý gia, Chính Nam ngay lập tức trở về phòng nằm vật ra giường, lẩm bẩm: “Linh Hư Kỳ luyện cấp 3 đan được chịu gánh nặng chân khí quá lớn, nên tập trung vào cấp 2 đan được thì hơn.” - Nói, hắn mở bảng thông tin ra để hoàn thành nhiệm vụ.

“Hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thu được 1 điểm nghề.”

“3 điểm nghề, nên làm gì đây?” - Chính Nam tỏ ra khá phân vân: “Luyện Khí Sư hẳn là cũng sẽ phải chịu gánh nặng chân khí, và lại trong giai đoạn này chưa có xuất hiện tranh đấu, hẳn là chưa vội tăng lên cấp 4 làm gì. Nghề đầu bếp cũng khá thiết thực nhưng mà tiêu nhiều điểm nghề vào đây cảm thấy có chút... lãng phí, tính sau đi.”

Chính Nam quyết định tạm thời chưa sử dụng điểm nghề mà tiếp tục giữ lại: “Nội tình quá mỏng a!” - Thở dài một hơi, hắn quyết định đi ngủ, hồi phục thể lực và chân khí.

Khoảng 2 tiếng sau, Chính Nam tỉnh dậy, vừa vươn vai vừa lẩm bẩm: “Ngủ được 2 tiếng đã hồi phục gần như hoàn toàn, thật không thể tin nổi là mình lại yếu đến mức này.”

“Rảnh rồi, có một số chuyện cần phải chứng thực đã.” - Chính Nam hí hóp mắt.

...

Lý gia có tổng cộng 3 cái cấm địa là Tàng Kinh Các, Tổ Đường và Khu Huấn Luyện sau núi. Ngoại trừ những người có lệnh bài có thể ra vào ra, những người khác muốn lên vào không khác gì tìm chết, bởi vì đã từng có cái Không Minh Kỳ cao thủ không tin mà đi thử, chưa bao giờ trở về.

Lúc này, tại Khu huấn luyện sau núi, Vệ Đại đang giáo huấn 9 tên hộ vệ còn lại: “Hôm qua chúng ta mang tới 10 người ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng Nhị tiểu thư thiếu chút thức tình huyết mạch gặp nguy hiểm, thậm chí Nam công tử tính mạng còn bị đe dọa, mọi người nói cho tôi biết là lỗi của ai?” - Mặc dù đây là lỗi của tất cả mọi người, nhưng thân làm hộ vệ lại để chủ nhân nhận tổn thương lớn như vậy, trách nhiệm là không thể tránh khỏi.

“Lỗi của chúng ta!” - Mọi người đồng thanh, tổ chất cực cao.

“Lặp lại một lần.” - Vệ Đại hét lên.

“Lỗi của chúng ta.” - Lớn hơn, sục sôi hơn, kiên định hơn.

“Tốt, nếu biết lỗi thì phải sửa, mỗi người chạy quanh núi 10 vòng, sau đó tập trung tại chỗ này ghép đôi đối luyện.” - Vệ Đại gật đầu, chính mình cũng phải tham gia huấn luyện.

“A, không phải đâu! 10 vòng là gần 50km, muốn mạng a đội trưởng” - Tiếng khóc than dậy đất.

“Tôi nghĩ hẳn là 20 vòng, vừa rồi nói nhầm” - Vệ Đại không thỏa hiệp.

Chúng hộ vệ nhăn nhó nhưng bọn họ đều biết càng xin càng tăng thêm. Cả đám cắn răng chuẩn bị xuất phát, lúc này lại nghe có người nói chuyện.

“Vệ Đại đội trưởng a, lại huấn luyện đám bỏ đi này? Không bằng mặc kệ bọn họ, theo tôi ra ngoài đi dạo một vòng còn có lý hơn.” - Chính Nam tìm đường chết tìm tới đội hộ vệ rồi.

“Ai vậy a, muốn chết đúng không?”

“Khốn kiếp, mày nói ai là đồ bỏ đi?”

....

Chúng hộ vệ chửi bới, nhìn quanh tìm thủ phạm. Lại thấy một thanh niên mặt thanh thoi nhưng trong mắt đầy khinh thường đang chậm rãi đi tới.

“Cậu tới đây làm gì, chỗ này là gia tộc trọng địa, đi về đi, tôi với cậu cũng không có thân như vậy.” - Vệ Đại trừng mắt, hàng này chạy qua làm quen thì thôi, còn làm thân như vậy.

Chính Nam làm như không nghe thấy Vệ Đại nói, vẫn nhỏ nước bọt đám hộ vệ: “Làm sao, nói mấy người bỏ đi còn không phục. Hàng ngày huấn luyện, huấn luyện cho đã ra ngoài làm cái nhiệm vụ cũng làm hỏng, có cái tác dụng gì?”

Đám người nhận ra Chính Nam, cũng trầm mặc không nói. Minh đi bảo vệ người ta, kết quả người ta xem chút chết mất, nói làm sao cũng là lỗi của mình.

Vệ Tam lúc này đứng ra nói: “Nam công tử, chúng tôi sẽ không phủ nhận sai lầm của mình, tôi thay mặt mọi người ở đây xin lỗi cậu và Nhị tiểu thư. Chúng tôi sẽ cố gắng gấp bội để trở nên mạnh hơn, bảo vệ cậu và Nhị tiểu thư.” - Có ý có tứ, có nhận lầm có hứa hẹn, tốt.

Chính Nam gật đầu, đám người này tuy rằng có phạm sai lầm nhưng tinh thần không sai, có thể đào tạo.

“Rất tốt, nhìn ở mấy người còn biết nhận lỗi, tôi cũng không so đo với mấy người. Bây giờ nên làm gì làm đi. Vệ Đại đội trưởng, đi với tôi một chút, có chuyện.”

Vệ Đại chần chừ một lát rồi cũng gật đầu: “Mọi người huấn luyện, tôi cùng Nam công tử đi có chút chuyện.” - Mới vừa rồi gia chủ đã dặn dò, mệnh lệnh của Chính Nam chính là mệnh lệnh của hắn, thành thật chấp hành.

Chính Nam dẫn theo Vệ Đại đi về phía rừng cây, để lại đám hộ vệ một mặt mông bực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đối chiến Vệ Đại

Vệ Đại đi theo Chính Nam vào rừng cây, nhìn xung quanh không 1 bóng người, ánh sáng lại mờ mịt, hắn cảnh giác nói: “Cậu dẫn tôi ra đây làm gì, nơi này cũng không phải một cái Linh Hư Kỳ như cậu.... Cái gì!? Linh Hư kỳ tầng 4, cậu... cậu...” - Vệ Đại xem chút nữa cắn vào lưỡi.

Mẹ! Mới hồi sáng đột phá Linh Hư kỳ, hiện tại đã tầng 4, hack đi.

GM! Tôi muốn báo cáo.

Chính Nam đắc ý, hắn chính là cố ý không che giấu tu vi: “Không có gì mới, tôi cũng không có gì ngoài đẹp trai, ôn nhu, thiên phú tốt, haha.”

Vệ Đại mặt liền đen, không phải đột phá cái Linh Hư Kỳ, tôi còn cao hơn cậu 20 cánh giới đây: “Không cùng cậu nói nhảm, có chuyện gì nói đi, tôi còn có nhiệm vụ.”

Chính Nam gật đầu, cũng không đùa nữa, nghiêm túc nói: “Tôi muốn... anh cùng tôi đối luyện, áp chế tu vi ở Linh Hư Kỳ tầng 5 là được. Tôi cần kiểm tra bản thân một chút.”

Vệ Đại ngạc nhiên, hắn có đầy đủ tư liệu của Chính Nam. Người này ngoài ăn cùng ngủ ra chính là đi luyện đan và tán gái, hiện tại làm sao muốn tu luyện rồi? Hắn là suýt chết một lần sợ rồi chứ!?

Vệ Đại ánh mắt thâm thúy nhìn Chính Nam, sau đó gật đầu đáp lời: “Được a, tôi cũng muốn kiểm tra cậu một chút, xem thử đột phá xong có cái gì khác biệt.”

Chính Nam lại nói: “Như vậy đánh nhau cũng quá nhàm chán, thêm một chút cá cược đi. Tôi có 1 bình cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan, nếu... anh thắng nó

thuộc về anh, nếu anh thua, hắc hắc, anh phải nghe lời tôi 1 chuyện, thế nào?”

Vệ Đại thấy đan được mắt liền sáng, hoàn mỹ Hư Linh Đan, mặc dù hắc không cần nhưng mức độ hiếm của thứ này còn hơn cả cấp 3 đan được a, đây chính là có tiền cũng không mua được theo đúng nghĩa đen. Hắc cũng không lo là mình đánh không lại Chính Nam nên ngay lập tức đáp ứng: “Được, đến lúc thua đừng có nuột lời.”

“Một lời đã định.” - Chính Nam nở nụ cười “âm mưu thực hiện được.”

Hai người đứng cách nhau 50m.

Chính Nam cũng biết, nói là áp chế cảnh giới, chính là không dùng nguyên khí phát động kỹ năng, không cho chân khí ly thể mà thôi, còn kinh nghiệm đối chiến, độ linh hoạt thân thể, khả năng quan sát, chiến thuật, phản xạ đều còn nguyên. Nói như vậy, hắc cần phải tốc chiến tốc thắng, mang đối phương vào tiết tấu của mình, nếu không từ bắt đầu liền thua.

Chính Nam lao thẳng về phía Vệ Đại, trong tay xuất hiện hai cái Shuriken. Hắc vung mạnh hai cái Shuriken về phía đối thủ rồi dùng 2 tay kết ấn.

“Loại trình độ phi tiêu này không thể trúng tôi được, động tác này của cậu là hoàn toàn dư thừa.” - Vệ Đại tránh ra, cùng lúc đó cũng không quên giáo huấn Chính Nam, còn việc Chính Nam làm kỳ quái thủ ấn hắc cũng không quá quan tâm.

Chính Nam cũng không trả lời, tay phải hiện lên một vòng xanh lam, hướng về phía Vệ Đại đánh qua.

“Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Vệ Đại cũng không trực tiếp đỡ đòn, mà nghiêng người né qua, rồi dùng bàn tay đập vào cổ tay Chính Nam, gạt chướng qua một bên, nói: “Chiến thuật quá bình thường, cậu nên nhớ là chiêu thức dù mạnh thế nào đi nữa, đánh không trúng đối thủ cũng như không.”

Đúng lúc này Chính Nam nỗ lực thành một làn khói, cùng lúc đó sau lưng Vệ Đại hiện ra một Chính Nam khác cũng sử dụng “Bát Quái - Thủ Phá Sơn” đánh tới.

Vệ Đại xoay người né, sau đó đơn giản 1 cái đá móc sau, phân thân liền biến thành khói, còn bản thể Chính Nam cũng bị đá bay ra ngoài mấy mét, 2 chân lết trên mặt đất thành một đường dài.

“Phân thân?” - Vệ Đại gật gù nói: “Ý tưởng rất tốt, đáng tiếc chênh lệch quá xa. Cậu tự lao đầu vào sở đoản của mình rồi.”

Chính Nam vẫy vẫy 2 tay đã tê rần của mình, về mặt nhăn nhó. Vệ Đại cận thân quá mạnh, chưa nói khả năng quan sát, tố chất thân thể đều vượt xa hắc, áp sát tấn công vật lý đã không hiện thực, phải chơi chiến thuật.

Chính Nam vung tay lên, 4 ngón tay khép chặt, ngón tay cái cong lại áp vào lòng bàn tay, cách không đánh ra 1 chưởng về phía Vệ Đại.

“Bát Quái - Không Chưởng”

1 luồng khí áp từ bàn tay Chính Nam bay ra, đây cũng không phải chỉ có khí của bản thân, mà còn là tốc độ vung tay quá nhanh dẫn tới khí áp thay đổi thành hình.

Luồng khí áp bay nhanh về phía Vệ Đại. Vệ Đại mặc dù không nhìn thấy luồng khí áp này, nhưng theo bản năng, thân thể liền tránh qua. Khí áp bay thẳng vào rừng cây phía sau làm bẽ tan tành một gốc cây, lá cây tán loạn.

Cùng lúc đó, Chính Nam làm kỳ quái thủ ấn, lá cây bắt đầu bay vòng quanh Vệ Đại, không gian cũng bắt đầu thay đổi nhưng chớp mắt lại trở về bình thường.

Vệ Đại cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì trước mặt hắc Chính Nam đột nhiên biến mất. Sau đó 2 mắt hắc trừng lớn bởi vì ở đằng xa, đã chết đi hơn 10 năm cha, mẹ hắc đang nằm trong vũng máu dưới gốc cây.

“Khốn kiếp, là ảo thuật.” - Vệ Đại mạnh mẽ dùng nguyên khí trùng kích thần kinh để đánh thức chính mình.

Vừa từ trong ảo thuật thoát ra, Vệ Đại lại thấy dưới chân hiện lên một vòng bát quái.

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chưởng”

Liên tiếp các đòn đánh ở tốc độ cao trúng vào các huyệt đạo trên thân Vệ Đại.

Vệ Đại cảm thấy nếu để Chính Nam đánh hết, chính mình phải thua không thể nghi ngờ. Hắc cắn răng, thân thể khựng lại giữa không trung, chân khí tập trung vào tay phải, sau đó đâm mạnh xuống đất.

“Đại Địa Liệt Vĩ”

Mặt đất bẻ ra một cái hố to, bát quái trận cũng tan vỡ, đòn liên hoàn của Chính Nam bị cưỡng ép dừng lại.

Chính Nam trước đó thấy Vệ Đại muốn phát đại chiêu, hấn liền dùng Thế Thân Thuật trốn xa, hiện tại đối phương đang thờ dốt, đây là cơ hội.

“Thuần Thân Thuật”

Vệ Đại thật sự đau đầu, Chính Nam chiêu thức quá quý dị, hấn vẫn chưa kịp thích ứng loại này vừa cận thân cao tốc tác chiến, vừa công kích từ xa, lại còn cả ảo thuật.

Vừa rồi Vệ Đại bị Chính Nam đánh lên người 32 chưởng, tốc độ lưu chuyển nguyên khí đã giảm nhiều, nếu lại trúng một lần hấn là phải nằm im không thể nghỉ ngơi.

Đang suy nghĩ tìm đối pháp, Vệ Đại cảm thấy sau lưng có người, “Hấn làm sao... a.”

“Nhu Quyền - Châm Huyệt.”

Chính Nam một kích “Nhu Quyền - Châm Huyệt” đánh trúng huyệt “Khí Hải Du” (đốt sống eo lưng thứ 3) của Vệ Đại. Hiện tại Vệ Đại khí huyết ngưng trệ, nguyên khí tán loạn trong cơ thể, cộng thêm phía trước 32 chưởng bát quái, bây giờ hấn chính là một cái không thể cử động cừu non nằm im trên mặt đất.

Chính Nam ngồi phịch xuống đất thờ hồng hộc, xoa mồ hôi. Thân thể hấn đang run rẩy vì cường độ sử dụng quá cao nhưng vẫn không quên miệng tiện: “Hắc hắc, Vệ Đại đội trưởng a, ván này nên tính là tôi thắng chứ.”

Vệ Đại rất ủy khuất, một thân bản lĩnh bị hàng này gài bẫy, cái gì cũng không dùng, hiện tại nằm im ngay đơ mặc hấn muốn làm gì thì làm, chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn.

Chính Nam ăn vào một viên cấp 2 Hồi Khí Đan rồi bước lại gần Vệ Đại, khuôn mặt đột nhiên biến âm trầm: “Không rảnh đùa giỡn với cô, bây giờ cô nên trả lời tôi, cô là ai? Cái trang thành đàn ông trà trộn vào Lý gia có mục đích gì?”

Chính Nam vừa nói, vừa nhanh tay điểm vào mấy huyệt đạo chính trên cơ thể Vệ Đại. Hấn cần đảm bảo cô gái thần bí này không cưỡng ép xông phá huyệt đạo rồi trấn áp ngược hấn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vệ Đại, Chính Nam cũng chưa nhận ra đây là một nữ giả trang nam, bởi vì từ bề ngoài, cho tới giọng nói và dáng đi đều quá giống đàn ông. Chính là lần trước hấn dùng Thiên Nhân nhìn mấy người Lam Vân tông đã vô tình thấy vị “cấp R phú bà” này trong đội hình hộ vệ và tên cũng không phải là Vệ Đại, cho nên hấn mới tương kế tựu kế lừa cho Vệ Đại áp chế cảnh giới rồi cùng hấn chiến đấu ngày hôm nay.

Vệ Đại tròn tròn mắt nhìn Chính Nam, biểu lộ như thấy quỷ, run giọng nói: “Làm... làm sao cậu biết!? Cậu... cậu là ai!?”

Chính Nam nhếch mép cười: “Cô nên làm rõ tình huống hiện tại, tôi mới là người hỏi, cô là người phải trả lời.”

Thấy Vệ Đại chỉ trừng mắt nhìn mình không nói lời nào, Chính Nam cắn răng, hung ác nói: “Không nói đúng không? Hừ, cứ mỗi 1 phút không nghe được câu trả lời, tôi sẽ cõi xuống 1 mảnh trên người cô. Để xem trên người cô có bao nhiêu quần áo.”

Nhìn thấy Vệ Đại khẽ run rẩy, Chính Nam biết lời nói của mình có tác dụng rồi. Hấn xoa xoa 2 bàn tay, biểu tình cực kỳ hèn mọn, như cái sói xám chuẩn bị ăn thịt cừu non vậy.

1 phút trôi qua rất nhanh, Chính Nam bắt đầu vron bàn tay heo ăn mặn về phía ngực Vệ Đại, chuẩn bị sử dụng tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự “*Beep* *Beep* Long Trảo Thủ”.

Vệ Đại vành mắt đỏ hoe, thân thể run rẩy lợi hại nhưng vẫn không nói lời nào.

Chính Nam cảm thấy không thú vị, hù dọa không có tác dụng, hấn cũng không muốn làm tới.

Chính Nam thu tay về, về mặt bắt đắ dĩ nói: “Được rồi, không nói thì thôi. Tôi cũng không tin cô cái trang qua mắt được Lý gia chủ. Nếu chú ấy đã không lo lắng, vậy tôi cũng không quản làm gì cho mệt.”

Thấy Chính Nam đứng dậy, lại phui phui quần áo chuẩn bị ra về, Vệ Đại mới mở miệng nói: “Mau giải huyệt cho tôi, cậu định để tôi nằm ở đây như vậy hả!?”

Chính Nam vừa đi được mấy bước, nghe được lời Vệ Đại nói hấn liền quay đầu lại, về mặt hớn hờ chạy tới: “Đây là cô nói nhé, đừng trách tôi.”

Nhìn từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu Vệ Đại 1 vòng, Chính Nam đưa tay chuẩn bị kéo xuống khăn che mặt của Vệ Đại: “Cô thua rồi phải thực hiện cá cược. Tôi muốn kéo xuống khăn che mặt của cô.”

Vệ Đại đôi mắt đột nhiên biến lạnh lùng, khàn khàn giọng: “Cậu dám kéo xuống khăn che mặt của tôi, tôi liền giết cậu rồi tự sát.”

Chính Nam choáng váng, màn này làm sao quen như vậy. Cũng là cô gái áo đen che mặt, cũng nằm im không thể cử động, cũng là câu nói: “Người dám kéo khăn che mặt của ta, ta liền giết người, sau đó tự sát”.

Vãi!

Chương 34: Tên là Khương Ngọc Ngân

“Người dám làm gì ta, ta liền giết người, sau đó tự sát”.

Không phải Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh có sự đi. Hẳn là sau đó mình kéo khăn che mặt, cô gái này liền thành vợ mình rồi, dù sao cũng là thể độc đứng không?

Chính Nam tranh thủ hỏi: “Cô có phải lập lời thể độc gì đó, đại khái là ai kéo xuống khăn che mặt của cô, cô liền gả cho người đó, đúng không?” - Đứng đi mà!

Vệ Đại mặt đen như nhọ nồi: “Cái gì chó má thể độc, cậu đọc truyện đọc nhiều đi, tôi mới không lập cái gì vớ vẩn thể độc. Được rồi, cậu về trước đi, tôi tự giải huyết.”

Chính Nam mặt tức nước, lắc đầu nói: “Tôi cũng không phải người tùy tiện, chính là muốn kéo khăn che mặt của cô mà thôi. Được rồi, chờ lát nữa cô khôi phục rồi tự kéo, tôi cũng không cưỡng ép.”

Vệ Đại muốn điên rồi, “Cậu không phải người tùy tiện. Ý Cậu muốn nói tôi là người tùy tiện hay sao? Không nói nữa, cậu biến đi cho khuất mắt tôi. Tôi sẽ không lộ mặt của mình cho 1 người xa lạ như cậu.” - Tính, tự giải liền tự giải, khỏi mất công hấn mượn cớ sờ loạn.

Thối đời ghét cái gì trời trao cái ấy.

“Tôi là nhìn cô một cái cô gái nằm im trên đất cũng không tốt, nên giúp cô giải huyết đi, hắc hắc.” - Chính Nam cười hèn mọn, xoa xoa 2 tay, lại chuẩn bị tới trước một cái *Beep* *Beep* Long Trảo Thủ.

“Cút, tôi tự mình giải huyết. Lại nói, điểm huyết thủ pháp này cậu học ở đâu a, vừa rồi nếu tôi để cậu đánh hết 64 chương, kết quả cũng không khác hiện tại chứ?” - Vệ Đại tranh thủ dời chủ đề, nếu không hôm nay mình liền ngộ hại.

“Hmmm, nếu tôi đánh hết 64 chương, nguyên khí của cô phải toàn bộ tắc nghẽn, khí huyết ngưng trệ, dẫn đến nội tạng thiếu dưỡng khí mà suy yếu, cũng chính là bộ dáng hiện tại.” - Chính Nam vuốt cằm, sau đó thờ dãi nói: “Aiz, chỉ trách mình quá yếu a. Nếu đủ mạnh đánh 128 chương, hẳn là có thể trực tiếp mua quan tài.”

“Ê, cậu ở đây nói muốn đánh tôi 128 chương, sau đó giúp tôi mua quan tài, quan trọng là nói ngay trước mặt tôi, có chút không tốt đâu!” - Vệ Đại trong lòng chửi má nó: “Cậu không thể chờ tôi đi rồi hãy nói? Lại nói, chiêu này có bản cao cấp hơn 128 chương? Nếu không cậu phát triển bản 256 chương, 512 chương luôn?”

“Được rồi, khôi phục không sai biệt lắm, tôi giúp cô giải huyết, lần sau nên áp chế tại Linh Hư Kỳ tầng 7 thứ.” - Chính Nam đứng dậy xoa hông, tiến về phía Vệ Đại.

Vệ Đại khuôn mặt sau lớp khăn che mặt đỏ hồng. Vừa rồi bị hấn sờ toàn thân một lần, bây giờ lại bị. Làm một nữ tu luyện giả, cô có thể không để ý, nhưng vừa rồi khác, hiện tại khác a. Mình nằm im không thể cử động, hấn thừa dịp đụng loạn, khác cũng không biết khác cùng ai.

Vệ Đại lại tìm chủ đề tránh ngại ngùng: “Vừa rồi cậu còn dùng ảo thuật chứ, chưa mở Nguyên Anh mà cậu cũng có thể sử dụng ảo thuật?” - Cái này Vệ Đại đã nghi ngờ lâu.

Chính Nam gật đầu, tay vẫn không ngừng sờ: “Một loại ảo thuật có thể kéo ra trong tâm nạn nhân nỗi sợ hãi, sau đó cụ hiện và cường hóa. Đáng tiếc đối với cô vô dụng.”

Vệ Đại im lặng không nói, bởi vì cô tự mình biết rõ, ảo thuật này không hề giống Chính Nam nói đơn giản như vậy. Nếu như không phải năm đó chính mắt nhìn thấy cha mẹ mình bị người giết, Vệ Đại mới không tỉnh lại nhanh như vậy. Lại nói lúc đó cô rõ ràng đã từng sờ, nếu Chính Nam tu vi cao hơn, một khác sờ đó mọi chuyện đã kết thúc.

Chính Nam lại sờ 5 phút đành phải luyến tiếc không rời thu tay về, còn đưa tay lên mũi hít một hơi, làm Vệ Đại tức giận thẳng dậm chân.

“Được rồi, hiện tại nên thực hiện cá cược chứ.” - Chính Nam cười tủm tỉm, thả thính time.

Vệ Đại run rẩy, hiện tại muốn chạy Chính Nam cũng không thể làm gì cô, nhưng cá cược thua không nổi chạy, cô làm không được. Vệ Đại dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Chính Nam “Không... không kéo có được hay không? Nếu không đổi lại một cái khác?”

“Không kéo?” - Chính Nam khó hiểu, không phải kéo cái khăn che mặt nha, cùng lắm liền là không xinh đẹp, làm gì tới mức như vậy a: “Không kéo vậy

bỏ đi, dù sao sau này tôi đánh thắng cô, tôi cũng sẽ tự kéo, hắc hắc”.

Vệ Đại lắc đầu, “Không phải như vậy, tôi cũng không phải người chơi thua không nổi, chỉ là khuôn mặt này...”

“Cô nàng này rõ ràng là có tâm sự, đặc biệt liên quan tới khuôn mặt.” - Chính Nam thầm nghĩ. Hắn tỏ vẻ không sao cả, nhún nhún vai: “Được, không muốn thì không muốn, khi nào muốn thì làm, không sao.”

Chính Nam đứng lên muốn đi về.

Vệ Đại đáp ứng nói: “Cảm... cảm ơn cậu, tôi... tôi không phải tên Vệ Đại, đây chỉ là danh hiệu, tôi tên là Ngọc Ngân, Khương Ngọc Ngân.” - Khương Ngọc Ngân khuôn mặt sau khăn che đã hồng thắm, cái trên này từ 15 năm trước cô đã không cùng người khác nói qua, hiện tại nói ra rồi.

“Ồ, tên đẹp a. Được rồi, sau này chỉ có 2 người, tôi sẽ gọi cô là Ngọc Ngân.” - Chính Nam tranh thủ chiếm tiện nghi.

Ngọc Ngân lật cái bạch nhãn, cái gì gọi là sau này chỉ có hai người chúng ta, tôi mới không ở cùng cậu.

“Lúc nào chuẩn bị tốt tôi sẽ kéo xuống cho cậu xem. Tôi cũng không phải loại người thua không nổi.” - Ngọc Ngân rất kiên quyết, cũng rất kiên cường.

“Ai u, còn rất cứng rắn. Tôi mới bắt đầu chờ mong a.” - Chính Nam quay lưng về phía Ngọc Ngân, một tay đút túi quần một tay vẫy vẫy, tùy ý 10 phần.

Ngọc Ngân nhìn về phía hắn, nhỏ giọng lầu bầu: “Chờ tôi báo thù xong, tôi mới có thể cho cậu xem” - Nói, cô đưa tay lên sờ khuôn mặt mình, đôi mắt u sầu bắt đầu cháy lên ngọn lửa thù hận.

...

Chính Nam trở về liền đi luyện đan, hắn còn cần cùng Tú Anh phú bà tiếp tục giao dịch đan dược. Chỉ là có 1 vấn đề hắn phải hỏi rõ: “Trang, tôi mới lên cấp Linh Hư Kỳ, chân khí của tôi làm sao chịu được Nguyên Anh Kỳ nguyên khí trùng kích mà khóa được huyết của Khương Ngọc Ngân?”

“Hỏi rất hay.” - Trang phú bà hiếm thấy một lần khen Chính Nam: “Chân khí, nguyên khí, chân nguyên rồi sau này lên nữa thì bản chất của nó cũng là thiên địa linh khí được tu luyện giả hấp thu rồi tinh luyện, tích trữ, khi đạt đến 1 trình độ nhất định sẽ xảy ra chất biến theo mức độ thấu hiểu “Đạo” của tu luyện giả mà thôi. Nhưng ký chủ không có tu luyện a, không hấp thu linh khí, không tinh luyện cũng không tích trữ gì cả, tất cả đều được Trang và hệ thống làm dùm. Như vậy thì chính xác mà nói, mana của ký chủ ở đẳng cấp hiện tại có số lượng của Linh Hư Kỳ, nhưng chất lượng là của Độ Kiếp Kỳ. Mặc dù khi sử dụng sẽ bị lãng phí rất nhiều nhưng ai bảo ký chủ là chủ của hệ thống a, chính là “Nhà không có gì ngoài điều kiện”, haha.”

Chính Nam gật gù tỏ vẻ hiểu rõ: “Như vậy thì nói thông rồi, đúng là nhà không có gì ngoài điều kiện, haha.” - Hắn lại chú tâm vào luyện đan dược của mình.

Chính Nam luyện chủ yếu là Thái Thể Đan và Hư Linh Đan. Lần trước hắn đã cùng Tú Anh phú bà thỏa thuận là sau 10 ngày sẽ bắt đầu bán ra cấp 2 hoàn mỹ đan dược và sau 20 ngày sẽ tiến hành bán đấu giá lần đầu. Đi Vạn Tượng Sâm Lâm và đột phá đã tiêu hao hết không ít thời gian, hiện tại hắn cần phải chuẩn bị cho kịp.

Sau 3 giờ luyện đan, Chính Nam quyết định tắm rửa rồi ghé qua Phúc Đạt 1 chuyển.

Vừa tắm Chính Nam vừa cùng Trang nói chuyện: “Trang, có cách nào tăng cường độ thân thể của tôi không? Hôm nay đánh một chút đã muốn mệt thành chó chết.”

“Như trước đây Trang đã từng nói, tu vi đan dược và tu luyện đan dược đối với ký chủ hoàn toàn vô dụng nhưng các loại đan dược phụ trợ khác vẫn có chút ít tác dụng. Nếu ký chủ không thỏa mãn với tổ chất thân thể hiện tại thì có thể tăng cường luyện tập, kết hợp với sử dụng dược thủy, dược thiện để tăng lên.”

Chính Nam không hiểu hỏi: “Không có một phương pháp trực tiếp hơn được sao?”

“Ký ức và linh hồn ký chủ bản chất không thuộc thế giới này nên Trang còn có thể can thiệp chứ thân thể thì không.”

“Thì ra là thế.” - Chính Nam gật gù: “Xem ra phải thêm chương trình luyện thể và ngâm dược liệu vào thời gian biểu hàng ngày mới được.”

Tắm xong Chính Nam mang theo toàn bộ đan dược tới Phúc Đạt, lần này hắn không cần ai dẫn đường mà tự mình đi thẳng tới phòng làm việc của Lê Nhân Doanh, nhưng gõ cửa mãi không có ai trả lời.

“Anh Nam, anh tới tìm ông chủ sao?” - Giọng của Lan vang lên phía sau Chính Nam làm hắn khẽ giật mình.

Chính Nam quay đầu lại nhìn kỹ Lan một lượt, từ đầu tới chân lại từ chân lên đầu. Hắn xoa cằm, gật gù nói: “Mới mấy ngày không gặp đã có tiến bộ rồi, thiên phú không sai nha.”

Lan bị hắn nhìn toàn thân đều nhột, lại nghe hắn khen mình, trong lòng vui vẻ a. Cô bé cười nói: “Đều nhờ phúc của anh, hiện tại em ngoài có đan dược tu luyện ra còn được thăng chức và tăng lương, hi hi.”

Chính Nam cười gật đầu: “Đều là em xứng đáng được, không liên quan tới anh. Đúng, anh gõ cửa này giờ mà không có ai trả lời, anh Doanh không ở

trong cửa hàng hả em?"

"Em không thấy ông chủ ra ngoài, nếu không ở trong phòng vậy hẳn là ở tầng trên." - Lan áy náy trả lời: "Tầng trên có trận pháp ngăn cách, không có phận sự không thể đi vào, chỉ có thể đợi anh rồi."

Chính Nam cũng không tỏ ra khó chịu, hắn cười nói: "Không sao, vậy em dẫn anh đi tham quan cửa hàng 1 vòng, anh tới đây mấy lần cũng chưa có nhìn kỹ cửa hàng lần nào."

Lan tươi cười gật đầu, cô bé rất cảm kích ân tình của Chính Nam nhưng luôn tự trách là mình quá vô dụng không làm được gì trả ơn cho hắn. Hiện tại có cơ hội, cô bé gật đầu không chút chần chừ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thân thể của Khương Ngọc Ngân

Từ bên ngoài nhìn vào, Phúc Đạt không phải là 1 cái cửa hàng có mặt bằng rất lớn, nhưng khi bước vào bên trong thì nó lại lớn ra rất nhiều. Lần trước Chính Nam cũng để ý vấn đề này nên đã hỏi Trang, đáp án hắn nhận được là đây là 1 loại không gian trận pháp, có thể bẻ cong không gian theo ý muốn để tăng diện tích.

Nhìn tấp nập người xếp hàng trước mỗi quầy hàng, Chính Nam cảm khái: "Nói 1 ngày thu đầu vàng có lẽ cũng không quá a, Phúc Đạt có mở suốt đêm không em?"

Lan đi bên cạnh Chính Nam giới thiệu với hắn 1 số sản phẩm giá cao, đồng thời giải đáp thắc mắc cho hắn. Nghe hắn hỏi, cô bé trả lời: "Tất nhiên là có chứ anh, cửa của Phúc Đạt, từ lúc em được nhận vào làm tới bây giờ, chưa từng đóng lại."

Chính Nam gật đầu, hắn nghĩ tới mấy chuỗi cửa hàng tiện lợi kiếp trước như CircleK hay Family's Mart cũng đều là như vậy.

Đang cùng Lan đi lòng vòng tham quan, 2 người bỗng nhiên bị chặn đường.

"Lan, em tới làm thủ tục giúp anh, anh muốn mua 1 vài thứ."

Một thanh niên xuất hiện trước mặt Chính Nam, liếc cũng không liếc hắn một cái nhưng mở miệng là muốn cướp người.

Chính Nam 2 mắt tỏa sáng nhìn thanh niên này, trong lòng âm thầm hào hứng: "Ồ, đây không phải là "tiểu đệ" của mình sao, trùng hợp như vậy."

Lan đáp lại bằng câu trả lời rất mang tính nghiệp vụ: "Xin lỗi, em đang có khách hàng rồi, hẹn anh lúc khác ạ!"

Chính Nam kéo kéo cổ áo, tiếp theo mới là trò hay đây!

Thanh niên kia quay qua nhìn Chính Nam, sau đó mặt đều tái nói: "Vậy khi khác anh tới tìm em." - Xong quay đầu rồi đi.

Chính Nam háng giọng: "Tiểu Khoa a, gặp đại ca tại sao không chào!?"

Đỗ Hoàng Khoa khựng người lại, chậm rãi quay cái cổ cứng ngắc nhìn Chính Nam nở 1 nụ cười còn khó coi hơn mèo, lí nhí trong cổ họng: "Đại ca!"

"Hà!? Cái gì?" - Không phải Chính Nam làm bộ không nghe để sỉ nhục Đỗ Hoàng Khoa mà là hắn thật sự không nghe được con hàng mập mạp này nói cái gì: "Nói lớn lên một chút, đàn ông con trai gì lí nhí lí nhí, to con tốt tướng như thế này thì phải mạnh mẽ lên chứ."

Đỗ Hoàng Khoa thì cho rằng Chính Nam trêu đùa hắn nên nén giận la lớn: "Đại ca!" - Trong lòng đã mắng Chính Nam không thành hình người.

"À, nghe rồi, nghe rồi." - Chính Nam cười gật đầu: "Lan, em giúp cậu ấy làm thủ tục mua hàng đi, anh tự mình đi tham quan cũng được."

Lan cúi người chào Chính Nam, nói: "Có chuyện gì anh cứ tìm em, em đi trước."

Chính Nam cười gật đầu rồi quay người đi, không để ý Đỗ Hoàng Khoa nữa. Nhưng mà hắn không để ý không có nghĩa là những người xung quanh cũng như vậy, để cháu của Luyện Dược Sư công hội Hội trưởng giữa nơi công cộng như thế này chịu nhục gọi 2 tiếng "Đại ca" có thể là người đơn giản sao.

Sau khi tự mình đi dạo 1 vòng, Chính Nam mua một số quặng cấp 1, cấp 2 để về tự chế tạo kunai và shuriken rồi lại lên tầng 2 chờ Lê Nhân Doanh.

Lần này may mắn là không phải chờ lâu, Lê Nhân Doanh từ tầng 3 đi xuống, còn có cả Tú Anh phú bà xuất hiện.

Thấy Chính Nam đang ngồi mân mê cây Kunai, Tú Anh phú bà lên tiếng: “Luyện được sư đại nhân có hứng thú với loại vũ khí cầm tay này sao?”

Chính Nam ngẩng đầu lên cười nói: “Thuận tay sử dụng mà thôi.”

Lê Nhân Doanh mở cửa phòng để 2 người tiến vào, hấn vào cuối cùng rồi khóa chặt cửa, còn cẩn thận ấn vào 1 cái nút khởi động cơ quan.

Ngồi trên ghế trung tâm, Tú Anh phú bà mỉm cười nhìn Chính Nam: “Hôm nay có việc gì mà ghé qua đây thế? Không phải là muốn mời tôi ăn mừng đột phá Linh Hư Kỳ chứ?”

Chính Nam âm thầm cảm khái, hệ thống tình báo của Trần gia quá mạnh, mình mới đột phá được vài giờ đã bị người ta biết rõ. Hấn cười lắc đầu: “Chút tu vi này của tôi không đủ cô bùng tay 1 cái, tôi cũng không dám khoe khoang. Ngược lại là có chuyện quan trọng cần tìm cô bàn bạc đây.”

Tú Anh phú bà nghe hấn nói “quan trọng” cũng không đùa giỡn nữa, cô nghiêm mặt gật đầu: “Nếu đã là chuyện quan trọng vậy thì cần phải được ưu tiên giải quyết.”

Chính Nam cũng hoảng sợ tốc độ lật mặt của Tú Anh phú bà, hấn nói: “Về cấp 3 đan dược...”

Tú Anh phú bà nháy mắt với Lê Nhân Doanh. Lê Nhân Doanh hiểu ý khẽ gật đầu, sau đó vung tay 1 cái, tất cả cửa sổ đều khép lại, 1 vòng không gian gọn sóng tỏa ra bao vây lấy căn phòng.

Tú Anh phú bà hài lòng gật đầu, quay qua Chính Nam ra hiệu nói tiếp.

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng, trong lòng gào thét: “Cmm! Cái gì đây a! Làm sao cảm giác mình đi vào Wakanda, công nghệ phát triển quá mức. Wakanda Forever!” - Ngoài mặt Chính Nam vẫn bình tĩnh nói: “Sư phụ tôi nói cần dược liệu cấp 3 để tiếp tục nghiên cứu, bởi vì nguồn cung từ nơi khác không đủ, mà hiện tại đang tới giai đoạn quan trọng, cho nên muốn từ nơi này của cô ứng trước dược liệu cấp 3 có được hay không?”

Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh trầm ngâm không nói, bởi vì lượng tin tức Chính Nam vừa cung cấp có chút lớn.

Tú Anh phú bà nhìn Chính Nam: “Dược liệu cấp 3, giai đoạn quan trọng, nguồn cung từ nơi khác...”

Lê Nhân Doanh trong lòng cũng đang suy nghĩ vấn đề tương tự, bởi vì Chính Nam vừa nói rằng bọn họ có đối thủ cạnh tranh.

Tú Anh phú bà mỉm cười, nói: “Tất nhiên là có thể a, Phúc Đạt luôn tin tưởng Dược Lão. Có điều...”

Chính Nam cười tủm tỉm: “Có điều gì cô cứ nói, đều là người một nhà, không có gì phải ngại ngùng.”

“Ai cùng cậu là người một nhà.” - Tú Anh phú bà yêu kiều trừng Chính Nam 1 cái: “Tôi muốn Phúc Đạt được quyền ưu tiên phân phối cấp 3 đan dược sau khi... nghiên cứu hoàn thành. Thêm nữa là trong lần đầu giá đan dược tới đây, tôi cần Dược Lão xuất hiện tuyên bố hợp tác cùng Phúc Đạt.”

Chính Nam cau mày, quyền ưu tiên phân phối hấn không quan trọng bởi vì đó là kế hoạch của hấn, nhưng bảo Dược Lão xuất hiện thì không dễ làm. Lần trước hấn giả dạng 1 lão giả xuất hiện đó là bất ngờ, người ta có thể sẽ không nghi ngờ, nhưng lần này không giống, hấn lại xuất hiện như bộ dạng lần trước rất có thể sẽ bị người ta điều tra hoặc làm khó dễ. Có điều...

Thấy Chính Nam cau mày, gờ bàn mà không trả lời, Tú Anh phú bà cũng không gấp. Cô có tự tin lần giao dịch này.

Lại trầm ngâm 1 lúc, Chính Nam mở miệng phá vỡ im lặng trong phòng: “Quyền ưu tiên có thể, yêu cầu là Phúc Đạt hợp tác cùng Lý gia độc quyền phân phối tại Hà thành, không thể vận chuyển ra bên ngoài Hà thành tiêu thụ.”

Chính Nam không muốn tin tức hấn có thể lượng sản hoàn mỹ đan dược bay quá nhanh, tất nhiên cần là không thể nào, nhưng phải hạn chế lại tốc độ của nó.

Tú Anh phú bà khoé miệng cong lên nụ cười: “Quả nhiên là Lý gia” - Cô gật đầu trả lời: “Như vậy hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng còn chuyện hợp tác?”

Chính Nam lắc đầu: “Sư phụ có thể xuất hiện hay không thì tôi không dám nói chắc, bởi vì sẽ xảy ra liên quan rất lớn. Lại nói, cô không nghĩ rằng hợp tác giữa chúng ta không nên để quá nhiều người biết sao? Dù sao thì...”

Chính Nam bỗng nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn 2 người trong phòng, thản nhiên nói: “Dù sao thì Trần gia cũng không phải vô địch.”

Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh trong lòng chấn động, Chính Nam đây là thay sư phụ hấn cảnh cáo 2 người sao.

Sợ Đại tiểu thư nhà mình tính háo thắng xông lên đầu, Lê Nhân Doanh lên tiếng trước: “Cũng chỉ là hình thức mà thôi, nếu Dược Trần đại sư cảm thấy cần thiết thì có thể tùy ý xuất hiện, nếu không thì cũng không nên miễn cưỡng ngài ấy.”

Tú Anh phú bà hít sâu 1 hơi, tóc cô dài nhưng não không ngán, rất nhanh làm chủ được tâm tình. Cô mỉm cười gật đầu với Chính Nam: “Như vậy cũng không sai. Cấp 3 dược liệu tôi sẽ cho người thu gom, mấy ngày sau khai trương bán đan dược sẽ đưa cho cậu luôn, như vậy được chứ?”

Chính Nam cười gật đầu: “Được a. Tôi có việc đi trước, cô và anh Doanh nếu có rảnh thì qua Lý gia chơi, tôi ở Lý gia hiện tại cũng có chút tiếng nói.”

Thấy Chính Nam muốn ra về, 2 người cũng chỉ khách sáo vài câu rồi tạm biệt.

Ra tới cửa, Chính Nam lại quay đầu nói với Tú Anh phú bà: “Chỗ quen biết với nhau, có chuyện này tôi nghĩ mình nên nói cho cô biết. Nếu mấy ngày này thân thể có gì khó chịu thì nên tìm y sư châm cứu huyết Quan Nguyên đi, sẽ đỡ hơn nhiều đấy.”

Lê Nhân Doanh đầy mặt mồ hôi nhìn Tú Anh, trong lòng suy nghĩ: “Đại tiểu thư có bệnh sao? Hay là bị nội thương? Hoặc là... chẳng lẽ tu luyện xảy ra sai lầm?”

Tú Anh phú bà cũng không hiểu Chính Nam nói gì nhưng cô vẫn mỉm cười gật đầu: “Tôi sẽ chú ý. Cảm ơn ý tốt của cậu.”

Đợi cô về phòng mình lật sách ra tra cứu tác dụng của việc châm cứu huyết Quan Nguyên mới hiểu được.

“Aaaaaaaaaa, khốn kiếp! Đừng để tôi bắt được cậu.”

Trong phòng riêng của mình, Tú Anh phú bà gương mặt đỏ bừng, 2 tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi chửi rủa Chính Nam.

Phát tiết xong cô mới bình tĩnh suy nghĩ lại vấn đề. “Bệnh” của cô cũng không phải là cái gì nội thương hay ẩn tật gì, chỉ là con gái thì mỗi tháng sẽ có vài ngày “bị thương” như vậy mà thôi. Nhìn bề ngoài gần như không thể nhận ra sự khác biệt, nhưng Chính Nam liếc mắt một cái liền biết huyết Quan Nguyên của cô có vấn đề, cái này thì không đơn giản rồi.

Tú Anh phú bà bên kia lâm vào tò mò mà suy nghĩ ngàn vạn, Chính Nam bên này cực kỳ thành thạo ăn tối cùng Lý Anh Tuấn, đồng thời cũng bàn chuyện hợp tác với Phúc Đạt.

Chính Nam gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng, nhâm nhi một lát rồi nuốt xuống. Hắn quay qua nhìn Lý Anh Tuấn hỏi: “Tình hình của Lý gia tại Hà thành như thế nào chú Tuấn? Cháu muốn biết tình hình thật sự chứ không phải bề nổi như mọi người ngoài kia vẫn nghe nói về Lý gia.”

Lý Anh Tuấn biết Chính Nam muốn bàn chính sự. Hắn vung tay lên đóng cửa rồi mở một loạt trận pháp. Màn này làm Chính Nam choáng váng: “Cmn! Làm sao ngày hôm nay đi đâu cũng gặp bộ này. Wakanda Forever!”

Thấy Chính Nam bỗng nhiên 2 tay nắm thành nắm đấm rồi đặt chéo nhau trước ngực, Lý Anh Tuấn không hiểu gì cả nhưng cũng làm theo. Sau đó nhỏ giọng nói: “Tình hình của Lý gia cũng không tốt như mọi người vẫn nhìn thấy bấy lâu nay. Chủ yếu là do mảng kinh doanh dược liệu chúng ta độc tôn quá lâu, lãi lại cao kinh người nên khiến cho người khác nhịn không được muốn nhúng tay vào.”

Chính Nam cũng không tỏ ra bất ngờ: “Người khác ở đây là ai?”

Lý Anh Tuấn trả lời: “Theo thám tử của chúng ta tại các gia tộc khác tra được thì thành chủ và các gia chủ gia tộc khác thường xuyên bí mật hội đàm với nhau, gần đây còn cùng nhau thành lập một cái liên minh ý đồ chống lại Trần thị thương hội.”

Chính Nam nhếch mép: “Một đám ô hợp, cho rằng dính lại với nhau liền có thể chống lại Trần thị thương hội sao? Không ra 3 ngày liên minh này tự khắc sụp đổ, không cần lo lắng.”

Lý Anh Tuấn cũng không hỏi Chính Nam làm như thế nào mà chỉ tiếp tục nói: “Vấn đề là liên minh này còn nhắm vào Lý gia chúng ta. Chú nghe nói thành chủ đang có ý định tăng thuế đối với các thương đội vận chuyển linh dược ra, vào thành. Đây chắc chắn là động thái nhắm vào Lý gia chúng ta.”

Chính Nam cau mày, hắn vừa cùng Tú Anh phú bà nói muốn lượng lớn dược liệu, lập tức phủ thành chủ soạn thảo sắc lệnh tăng thuế giao dịch dược liệu, trùng hợp như vậy? Hay đây là thái độ của Phúc Đạt? Hoặc là... trong Phúc Đạt có gián điệp?

“Hừ, mặc kệ âm mưu quỷ kế, trước mặt thực lực nghiền ép thì cũng chỉ là nháy nhót mà thôi.” - Chính Nam cũng không coi trọng chuyện tăng thuế này, bởi vì mặc dù có thể Lý gia sẽ mất 1 số tiền tài nhưng như vậy đối với hắn mà nói càng tốt hơn. Nếu tiền có thể mua được sự yên tâm từ đối thủ, hắn cũng không ngại bỏ ra số tiền này.

“Không nói chuyện làm ăn, về Vệ Đại đội trưởng, chú có biết thân thể cụ thể hay không?” - Chính Nam cảm thấy khá hứng thú với cô gái Khương Ngọc Ngân này.

Lý Anh Tuấn hơi bất ngờ về câu hỏi của Chính Nam, hắn suy nghĩ 1 lát rồi trả lời: “Vệ Đại thật ra không phải là nam mà là nữ. Chú nhớ khoảng 15 năm trước tại Thanh thành, Khương thị gia tộc cũng là 1 cái nhị lưu gia tộc, bị người ta trong 1 đêm diệt tộc. Bởi vì Khương thị gia tộc cũng là 1 trong những gia tộc độc lập phụ thuộc Thiên Thánh Cung nên chú đặc biệt chú ý, kết quả là khi chú chạy tới thì toàn bộ Khương phủ đã chìm trong biển lửa, chỉ còn Vệ Đại là may mắn sống sót.”

“Nói như vậy cô gái này là người cuối cùng còn sót lại của Khương thị, vậy việc đổi tên và che giấu danh tính để sống tiếp, tìm thời cơ trả thù là có thể hiểu được.”

Lý Anh Tuấn lắc đầu: “Không phải chỉ là như thế. Từ lúc chú cứu con bé trở về nó luôn trầm lặng ít nói, thậm chí tên nó cũng không muốn nói cho chú biết, chỉ biết suốt ngày tu luyện. Sau này chú thấy thiên phú của nó tốt, lại không có yêu thích gì ngoài tu luyện cho nên mới để nó làm đội trưởng đội hộ vệ, đặt biệt danh cho nó là Vệ Đại. Còn nó luôn mặc đồ đen và che mặt là bởi vì con hỏa hoạn năm xưa đã làm nó bỏng gần như toàn thân. Có lẽ nó không muốn nhớ tới những ký ức đó nên mới che kín như vậy, còn học theo dáng đi, cách nói chuyện và cư xử như đàn ông. Haiz, con bé ngu ngốc, càng trốn tránh chỉ càng làm vết thương thêm đau mà thôi.”

Chính Nam trầm lặng không nói, hắn cảm thấy mình có lỗi khi muốn kéo khăn che mặt của Ngọc Ngân xuống. Mặc dù chỉ là vô tình nhưng đối với 1 cô gái mà nói, không có ai muốn mình xấu xí cả.

Chính Nam lại cùng Lý Anh Tuấn bàn bạc một số chi tiết nhỏ trong việc hợp tác với Phúc Đạt rồi hắn mới về phòng của mình.

“Thanh thành Khương Gia.” - Chính Nam lẩm bẩm “Chuyện này có lẽ Liên Hoa sẽ biết a. Có cơ hội nên hỏi thêm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lý Gia Như

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Chính Nam đã đi gom toàn bộ dược liệu Hư Linh Đan tồn kho của Lý gia, đóng chặt cửa phòng luyện đan rồi bắt đầu dày vò.

Luyện 1 mạch từ sáng sớm cho tới quá trưa, Chính Nam cũng không biết mình đã luyện bao nhiêu lò đan dược, chỉ biết chết lặng luyện và luyện.

Lúc này ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa: “Nam công tử, gia chủ cho mời ngài tới thư phòng.”

Chính Nam cau mày, hắn biết nếu không có chuyện quan trọng Lý Anh Tuấn nhất định sẽ không cho người tìm hắn lúc hắn đang luyện đan. Trầm ngâm 1 lát, Chính Nam lên tiếng trả lời: “Chờ 1 lát, luyện xong lò đan dược này tôi sẽ qua.”

Tâm thần không ổn định khiến Chính Nam luyện thất bại lò đan dược này, nhưng hắn cũng không bức bối. Dọn dẹp sơ qua phòng luyện đan, Chính Nam đóng cửa rồi chạy qua thư phòng Lý Anh Tuấn.

Tới nơi, trên ghế chủ vị Lý Anh Tuấn thấy Chính Nam đến liền muốn đứng lên, nhưng bị Chính Nam dùng mắt ra hiệu cho Lý Anh Tuấn đừng lộ ra, sau đó hắn khom người làm lễ: “Gia chủ, Đại tiểu thư. Không biết gọi tiểu nhân qua có việc gì hay không?”

Từ lúc xuyên qua tới nay, đây là lần đầu tiên Chính Nam nhìn thấy Lý Gia Như, ấn tượng đầu tiên là xinh đẹp, thật mẹ nó xinh đẹp, giống như tiên nữ giáng trần, giống như Lưu Diệc Phi năm 18 tuổi vậy.

Không giống với tính cách nhảy nhót, nghịch phá Lý Gia Nguyệt, Lý Gia Như tính cách trầm ổn, điệu bộ nho nhã, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức rất thần thánh, uống một ly trà cũng không hé miệng, thổi lá trà cũng không chu môi.

Chính Nam cảm thấy cô gái này rất... giả, thật sự rất giả, không nói rõ được. Thoạt nhìn Lý Gia Như có vẻ rất văn nhã, 1 bộ hoàng hoa khuê nữ, nhưng trong đôi mắt kia che giấu sự cuồng dã, nhìn hắn giống như dã thú nhìn mồi, cực kỳ khát máu, phối với cô một bộ đồ dài từ trên xuống dưới màu đen, nếu như dùng cái liềm nữa thì cô liền thành tử thần rồi, một cái cực kỳ xinh đẹp nữ tử thần.

Lý Anh Tuấn không nói chuyện, vừa rồi Chính Nam ánh mắt cũng nói rõ là để hắn làm chủ tình hình.

Lý Gia Như lên tiếng trước, giọng nói rất nhẹ nhàng, vào tai như gió thu thổi qua chuông gió: “Nghe cha tôi nói anh gần đây bắt đầu luyện đan, thiên phú rất cao, đã tới cấp 2 luyện dược sư?”

Chính Nam gật đầu, cũng không giấu diếm: “Chính xác mà nói thì đã là cấp 3 luyện dược sư, chỉ là tỉ lệ luyện ra cao cấp có chút thấp, cấp 3 trung phẩm không thành vấn đề”.

Lý Gia Như tỏ ra khá hứng thú: “Nói như vậy anh có tự tin luyện thành công cấp 3 đan dược, còn có thể luyện tới trung phẩm? Theo tôi được biết thì anh hàng ngày đều ở Lý gia, vậy thì anh học luyện đan từ đâu?”

Chính Nam cũng không loạn tiết tấu, lời nói chậm rãi: “Tiểu nhân may mắn được 1 vị luyện dược sư nhận làm đệ tử cách đây không lâu. Sư phụ nói hắn du lịch khắp đại lục mấy chục năm, chưa từng thấy ai có thiên phú luyện đan cao hơn tiểu nhân, cho nên mới dốc túi truyền thụ cho tiểu nhân.” - Mớ mớ nói mớ, bịa ra người không tồn tại.

Lý Gia Như nhìn kỹ ánh mắt hắn, đang đoán xem mấy phần thật, mấy phần giả, không ai biết vị Đại tiểu thư này đang nghĩ gì.

“Thì ra là như vậy. À, nghe nói anh cùng Gia Nguyệt quan hệ rất tốt, hiện tại thậm chí cùng em ấy ăn, ngủ cùng một chỗ?” - Nói đến Lý Gia Nguyệt, Lý Gia Như liền nghiêm túc, thậm chí trừng mắt Lý Anh Tuấn một cái.

Chính Nam gật đầu: “Quả thật rất tốt, tiểu nhân xem Nhị tiểu thư như em gái mình, ở cùng với em ấy rất vui vẻ. Đại tiểu thư cũng biết tiểu nhân là cô nhi a, ở Lý gia lại cùng chúng hạ nhân không hợp. May mắn Nhị tiểu thư không chê tiểu nhân xuất thân nghèo hèn, làm người thô kệch, hành vi ngốc nghếch mà vẫn cùng tiểu nhân nói chuyện rất thân thiết.” - Chính Nam cứng rắn nhen ra 2 giọt nước mắt, vừa lau nước mắt vừa nói tiếp: “Lại nói ăn, ngủ cùng một chỗ cũng không sai, bởi vì ăn chính là do tiểu nhân tự mình nấu cho Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư ngủ lại muốn có người gác lưng, chính là như thế.”

Lý Gia Như nhìn hần, cô nở nụ cười “Một hai nghiêng nước nghiêng thành, sắc đành đòi một tài đành họa hai” nhưng giọng lạnh lùng nói: “Anh rất tốt, câu chuyện của anh cũng rất tốt, thực lực của anh... cũng rất tốt. Biết anh sai ở đâu không?”

Chính Nam cũng đến hứng thú nhưng vẫn giả ngu: “Tiểu nhân không hiểu Đại tiểu thư đang muốn nói cái gì?”

“Câu chuyện của anh thoát nhìn rất kín kẽ, rất hoàn mỹ nhưng cuối cùng cũng chỉ là lời nói dối. Thứ nhất, anh nói anh học luyện đan từ 1 vị thần bí luyện được sư. Nhưng tôi đã nghe ngóng qua, lần đầu tiên anh luyện đan là cùng Gia Nguyệt trong phòng luyện đan riêng của con bé khoảng 10 ngày trước, khi đó anh mới là cái cấp 1 luyện được sư mà thôi. 10 ngày sau anh nói với tôi anh là cấp 3 luyện được sư, cái này nghe giống như người si nói mộng đi.

Thứ 2, anh nói anh nấu ăn tốt khiến Gia Nguyệt muốn cùng anh thân cận, cái này tôi tạm tin anh. Nhưng tôi từ hộ vệ biết được lúc Gia Nguyệt thức tỉnh huyết mạch, anh nhìn một cái liền biết đó là “Tuồng Quang huyết mạch”. Đây cũng phải là 1 cái 18 năm làm gia đình như anh có thể biết được.

Thứ 3, tôi cùng Gia Nguyệt lớn lên, ăn chung, ngủ chung, tắm chung đều không biết em ấy cần người gãi lưng mới ngủ được, như vậy rõ ràng là có người trong thời gian gần tập cho em ấy thói quen này và người đó chắc chắn là anh. Mục đích của anh là gì?

Cuối cùng, chính là ngày hôm qua, anh vừa đột phá Linh Hư Kỳ lại đánh cho Vệ Đại đội trưởng không có sức đánh trả mặc dù anh ấy áp chế cảnh giới. Ngay cả tôi, thậm chí cha tôi nếu không biết Vệ Đại là ai cũng không thể làm được.

Tổng hợp lại, Chính Nam a, anh ở Lý gia làm gì? Có ý tiếp cận Gia Nguyệt làm gì? Hay là nói, anh... là... ai?”

Những từ cuối Lý Gia Như đã rít qua kẽ răng, đôi mắt đã có dấu hiệu hắc hóa, dấu hiệu cực kỳ giống lúc Gia Nguyệt phủ bả thức tỉnh huyết mạch.

Chính Nam há hốc mồm, cô nàng này IQ Vô Cực a, làm sao nói mấy câu lại nhìn ra nhiều như vậy. Rõ ràng sáng nay mới trở về, như vậy chỉ tồn có nửa ngày để cô nàng này nghe ngóng, điều tra và suy đoán ra từng đó việc. Quả thật là Conan hiện thế.

“Không tệ, không tệ!” - Chính Nam vỗ tay, ánh mắt rất thương thức Lý Gia Như, lại nhìn về phía Lý Anh Tuấn: “Đại tiểu thư từ nhỏ đã thông minh như vậy a? Đây là lý do vì sao chú nói cháu chuẩn bị cho tốt sao?”

Lý Anh Tuấn cười khò gật đầu: “Chính là thông minh như vậy. Người làm cha như chú cũng cảm thấy rất áp lực, nhiều khi cảm giác con gái nhìn mình giống như nhìn ngu ngốc vậy. Hiện tại rất tốt, Thiếu chủ ngài nhìn, con bé ngu ngốc rồi, haha.”

“Cái gì cùng cái gì a!” - Nhìn hai người đàn ông vừa đánh giá mình vừa cười, Lý Gia Như cảm thấy trong gió lộn xộn rồi: “Cha đừng cười, hần là ai, tại sao lại gọi hần Thiếu chủ, hần không phải là 1 tên gia đình sao?”

Lý Anh Tuấn ngừng cười, ánh mắt hỏi thăm Chính Nam. Chính Nam ra hiệu để tự hần nói: “Được rồi, không cùng Đại tiểu thư đùa giỡn. Tôi là ai, việc này Đại tiểu thư cũng đừng điều tra, nếu không sẽ ra đại họa. Đại tiểu thư chỉ cần biết tôi đối với Lý gia không có ác ý, đối Gia Nguyệt không có ác ý, ngược lại đối với Đại tiểu thư rất có ý tứ, nếu không chúng ta tìm cái điều kiện giao lưu, tìm hiểu kỹ hơn. Chú nói có được không chú Tuấn?”

“Chuyện của người trẻ tuổi chú không xen vào, nhưng mà có 1 câu phải nói.” - Lý Anh Tuấn mặt đầy nghiêm túc: “Thiếu chủ, ủng hộ nha, cố gắng cảm xuống con bé, đừng để tiện nghi người khác.”

“Cha... cha nói cái gì vậy?” - Lý Gia Như đứng lên, một mặt không thể tin nổi nhìn một lớn một nhỏ hai tên khốn nạn đang một xướng một họa trên chộc mình. Cô gầm lên: “Cha làm sao không trời con gái lại ném lên giường rồi cho hần leo lên là được?”

“Ý kiến không sai a, cháu cảm thấy thực hiện được.” - Chính Nam giống như phát hiện đại lục mới, hai mắt tỏa sáng, hứng thú nói: “Tốt, cháu về tắm một cái trước, chú nhớ trời kỹ một chút kéo lỏng ra em ấy đánh chết cháu, cháu hiện tại cũng không đánh lại em ấy.”

Lý Anh Tuấn cũng cười haha, cực kỳ sáng khoái. Bị trí thông minh của đứa con gái này áp chế hơn 10 năm, cuối cùng hần cũng lại thấy mặt trời. Nhưng thấy Lý Gia Như mặt đen như đáy nồi, hần liền dừng lại: “Khục... khục... được rồi, không đùa giỡn. Thiếu chủ, cháu cảm thấy cái gì nói được, cái gì không thể nói liền do cháu quyết định. Hiện tại, Gia Như, có gì muốn nói liền cùng thiếu chủ nói, nhớ kỹ, cung kính một chút, thiếu chủ cũng không phải tại chúng ta Lý gia có thể loạn.”

Chính Nam cũng không chọc ghẹo Lý Gia Như nữa, nghiêm túc nói: “Hiện tại tới giờ tôi tu luyện, Đại tiểu thư có hứng thú so chiêu một chút không? Dĩ nhiên áp chế tại Linh Hư trung kỳ tăng.”

Lý Gia Như ghen một bụng ừ ừ khúất, chính mình vừa trở về lại bị cha cùng vị “Thiếu chủ” này mang ra làm trò cười, hiện tại tới cơ hội trả thù, cô liền xinh đẹp nở nụ cười: “Cầu còn không được. “Thiếu chủ”, mời!” - Hai chữ thiếu chủ cố ý ngậm dài, một lời nhiều ý.

Chính Nam cũng đoán được Lý Gia Như đang nghĩ gì nhưng chỉ cười lắc đầu, sau đó 2 người cùng nhau đi tới nơi huấn luyện hộ vệ sau núi.

“Vệ Đại đội trưởng, tôi lại tới tìm “anh” đây.” - Chính Nam hô một cuồng hống.

“Khốn kiếp, tới liền tới, hô cái gì hô.” - Ngọc Ngân xem chút không có té sắp mặt xuống, khí tức cũng hỗn loạn.

“Tôi hô để anh biết mà chuẩn bị chứ sao, nếu không đám bỏ đi này lại nhao nhao.” - Chính Nam vừa nói vừa lật cái khinh thường với đám hộ vệ.

“Có cái gì mà chuẩn bị.” - Ngọc Ngân quay về Chính Nam lật cái bạch nhãn, sau đó lại cùng Lý Gia Như nói chuyện: “Đại tiểu thư, mới trở về a.”

“Đúng vậy, vừa trở về, muốn qua nhìn anh cùng mọi người một chút. Mọi người khổ cực a!” - Lý Gia Như khí tràng Đại tiểu thư 10 phần, không chút nào giống lúc này ủy khuất bộ dáng.

“Chào Đại tiểu thư, không có gì khổ cực”.

“Xin chào Đại tiểu thư, Đại tiểu thư về nghỉ hè a”.

...

Đám người lớn xôn bắt chuyện, Chính Nam nhìn không nổi nữa liền la to: “Được rồi, được rồi, chào hỏi thế đủ rồi, luyện thêm một chút đi. Đại tiểu thư, Vệ Đại đội trưởng, đi, chúng ta qua rừng cây bên kia”.

3 người song song nhau tiến về phía rừng cây. Chính Nam bỗng nhiên lên tiếng: “Vệ Đại đội trưởng, vết thương hôm qua vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sao, đáng đi rất kỳ quái?”

“Đều tại cậu, ra tay nặng như vậy làm gì.”

“Nếu tôi không ra tay toàn lực sao có thể chịu nổi anh.”

“Cũng không cần đánh toàn thân như vậy, lưng tôi hiện tại còn chưa tốt đâu.”

“Được rồi, lát nữa tôi ra tay nhẹ hơn một chút là được.”

“Cậu dám giả vờ tôi đánh chết cậu, hừ!”

“...”

Lý Gia Như nổi hết cả da gà. Cô cảm thấy mình đi sai chỗ rồi. Hai người này luyện cái gì võ a, rõ ràng là đi hẹn hò, làm chuyện xấu, có luyện cũng chính là trong truyền thuyết “võ 2 người” đi.

Gặp Lý Gia Như đột nhiên chậm lại bước chân, khuôn mặt đỏ bừng, Ngọc Ngân liền hỏi: “Đại tiểu thư, em làm sao mặt đỏ bừng, bị sốt a?”

“Không... không có gì, chúng ta tiếp tục.” - Lý Gia Như cố gắng giữ cho mình bình tĩnh.

Chính Nam dừng lại, nhìn một lớn một nhỏ hai cô gái: “Ồ đây được rồi, hôm nay ai tới a?”

“Hôm qua bị cậu đánh còn chưa khỏe, hôm nay Đại tiểu thư tới đi.” - Ngọc Ngân tranh thủ bán cái, thật sự là vì chưa nghĩ ra đối pháp cho chiêu thức của Chính Nam.

“Em... em không được a, em còn nhỏ, lại qua vài năm...” - Lý Gia Như áp a áp ứng, chẳng lẽ mình hôm nay liền hồ đồ như vậy rơi vào Chính Nam ma trảo, mình còn nhỏ mà.

“Cái gì a, liền áp chế tại Linh Hư trung kỳ, cùng hấn đánh một chút, cái gì còn nhỏ, cái gì qua vài năm, em không phải là nghĩ... Đại tiểu thư, tâm trí em làm sao đen như vậy, thật sự là...” - Ngọc Ngân không còn gì để nói, mới mấy tuổi, làm sao đã hừnh vậy chứ. Chính Ngọc Ngân cũng không biết lúc này mình và Chính Nam nói chuyện là cỡ nào ám chỉ.

“A, đánh nhau a, tốt, tốt, không phải cái kia là được.” - Lý Gia Như gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đối chiến Lý Gia Như

Hai người đứng cách nhau 50m.

Chính Nam không sử dụng lại chiến thuật hôm qua đã dùng đối phó Ngọc Ngân, hấn muốn thử nghiệm nhiều loại chiến thuật khác nhau. Không giống như Ngọc Ngân là một tên thân kinh bách chiến cao thủ, Chính Nam cho rằng mới 15 tuổi Lý Gia Như cũng giống như hấn, không nhiều chiến đấu kinh nghiệm và phán đoán của hấn ngay lập tức phải trả giá.

Lý Gia Như không đợi hấn có bất kỳ động tác gì đã bắt đầu công kích. Cô giơ hai tay lên, màu vàng chân khí tập trung trên bàn tay, sau đó vung tay về phía Chính Nam.

Chính Nam còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, mặt đất liền bắt đầu rung lắc.

“Vu thuật - Thổ Bổng Chú”

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp là tiếng nổ trên mặt đất chỗ Chính Nam vừa sử dụng Thuần Thân Thuật rồi đi, nơi đó giờ chỉ còn lại đồng đồ nát với cái hố to.

Bên ngoài 5m, Chính Nam lau mồ hôi: “Móa, thật mãnh liệt.”

“Đại tiểu thư là vu sư hình tu luyện giả, em ấy có rất mạnh thiên phú hệ thổ và hệ thủy vu thuật, cậu nên cẩn thận.” - Ngọc Ngân giải thích với Chính Nam, đây là đối luyện, không phải sinh tử chiến, nói một chút cũng không có gì sai.

Chứng minh cho lời Ngọc Ngân nói, Lý Gia Như ngay lập tức lại ra chiêu, lần này cô nâng hai tay sáng lên màu xanh dương chân khí, sau đó hai tay giờ lên trời.

“Vu Thuật - Thủy Bộc Hoàng Hương”

2 dòng nước lớn xuất hiện trên đầu Chính Nam khoảng 3m, sau đó bắt đầu đổ xuống như thác nước.

Chính Nam không tránh không né, đứng im ở nơi đó, dòng nước bắt đầu ào ào dội qua, nơi đó chỉ còn lại một khúc cây.

“Hắn đâu rồi?” - Lý Gia Như đề phòng nhìn quanh.

“Hắn hẳn là muốn...” - Ngọc Ngân còn chưa nói hết câu, Chính Nam liền xuất hiện phía sau Lý Gia Như.

“Nhu Quyền - Châm Huyệt”

Hắn tính toán áp sát, một đòn áp chế Lý Gia Như, nhanh chóng kết thúc chiến đấu.

Ý tưởng rất tốt, nhưng dĩ nhiên là một vu sư hệ, Lý Gia Như không thể không có kỹ năng chống lại những tình huống như thế này.

“Vu Thuật - U Minh Độn”

Sau lưng Lý Gia Như hiện lên một bóng người, nhìn không rõ trai gái vì bóng người này mũ áo trùm kín đầu. Bóng người dang 2 tay ra, từ 2 bàn tay chảy ra màu tím đen ánh sáng bao trùm lấy cơ thể Lý Gia Như khiến cho đòn đánh của Chính Nam hoàn toàn xuyên qua người cô nàng.

Chính Nam mất đà lao về phía trước, Lý Gia Như chớp lấy thời cơ, giờ lên tay trái, đại lượng chân khí cùng xung quanh thổ linh lực tập trung vào tay cô nàng hình thành một quả cầu màu vàng lớn. Ngay lúc Ngọc Ngân cho rằng Lý Gia Như sẽ ném quả cầu này về phía Chính Nam, Lý Gia Như lại kêu lên.

“Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú”

Dưới chân Chính Nam hình thành một vùng cát vàng, sau đó một người khổng lồ cát từ phía dưới đất chui lên, hướng về Chính Nam đâm tới.

“Bát Quái Chương - Hồi Thiên”

Chính Nam nhanh chóng ổn định thân hình, dang 2 tay ra, sao đó bắt đầu xoay tròn. Chân khí tràn ra từ huyệt đạo trên thân thể Chính Nam, kết hợp với thân thể hắn xoay tròn tạo thành quả cầu khí phòng ngự tuyệt đối.

Người khổng lồ cát đánh ra một quyền sau đó liền tiêu tán, Chính Nam cũng ngừng xoay, lau mồ hôi, thở hổn hển. Tình trạng của Lý Gia Như xem ra còn rất tốt, hẳn phải dùng tuyệt chiêu.

“Nhu Bộ - Song Sư Quyền”

Hai tay Chính Nam sáng lên chân khí, bước chân của hắn thoát nhìn cực kỳ hỗn loạn nhưng như thế có thể quấy nhiễu tầm mắt cũng như tránh né đòn tấn công của đối phương khi hắn cố áp sát đối phương.

Lý Gia Như tình trạng cũng không phải tốt như vậy. Vu sư chiến đấu ngoài tiêu hao chân khí ra còn tiêu hao tinh thần lực, vừa rồi một chiêu “Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú” đã tiêu hao rất nhiều tinh thần lực của cô, hiện tại đã không thể tránh thoát đòn này, Lý Gia Như chỉ có thể chống đỡ.

“Vu Thuật - Linh Hồn Nguyên Thai”

Lý Gia Như dùng còn lại số không nhiều tinh thần lực cùng chân khí triệu hồi mạch nước ngầm và thủy linh khí xung quanh rồi đóng băng chúng, hình thành một khối băng lớn bảo vệ bản thân, hi vọng có thể chống đỡ được Chính Nam.

“Ha, xác rùa đúng không?” - Một quyền đánh lên khối băng không có kết quả, Chính Nam phải mở đại chiêu.

“Từ thế này... là “chiêu đó” sao?” - Ngọc Ngân nhìn kỹ chiêu này của Chính Nam, hôm qua mình chính là bại bởi chiêu này.

“Bát Quái - Lục Thập Tứ chương.”

Chính Nam nói thầm, sau đó hình thành Bát Quái Trận và tấn công liên tiếp vào khối băng bảo vệ Lý Gia Như.

“Đúng là Bát Quái - Lục Thập Tứ chương?” - Ngọc Ngân cau mày, với tốc độ ra đòn liên tiếp của chiêu này thì gánh nặng lên thân thể là cực lớn, thêm nữa là Chính Nam hiện đang đánh lên một khối băng chứ không phải đánh lên cơ thể người. Đánh xong chiêu này hai tay hắn có thể bị thương nặng, sau đó còn đánh như thế nào.

Đánh tới 32 chương khối băng đã bắt đầu nứt nhưng Chính Nam cũng cảm thấy cánh tay đau nhức, các huyết đạo đã hô to mỏi mệt.

Đánh xong 64 chương cánh tay hắn đã tê cứng, nhìn khối băng đã sắp tách ra, hắn cắn răng hung ác.

“Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Một chương đánh vào điểm yếu nhất, khối băng vỡ tan tành, lộ ra bên trong Lý Gia Như đang đầy mặt mồ hôi. Chính Nam nhe răng cười, hai tay kết ấn.

“Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật”

Có thể nói sử dụng ảo thuật đối phó vu sư là hành động rất ngu ngốc bởi vì không ai có thể đảm bảo tinh thần lực của mình cao hơn một vu sư. Nhưng, lối suy nghĩ của Chính Nam hoàn toàn khác.

Vu sư tinh thần lực rất mạnh, đúng vậy, nhưng bọn họ cũng dùng tinh thần lực làm phương thức chiến đấu. Và lại chưa tới Không Minh Kỳ thì Thức Hải còn chưa được mở ra, cả tổng sản lượng tinh thần lực và phương pháp vận dụng đều thô sơ, chênh lệch giữa tu luyện giả chủ tu tinh thần lực và chủ tu thân thể không có khác biệt quá lớn.

Từ đầu tới giờ Chính Nam toàn bộ là sử dụng thân thể để chiến đấu, cho nên hiện tại tinh thần hắn không thể nói rất tốt, nhưng ít nhất cũng còn lại 70%. Chính Nam tin rằng hắn hoàn toàn có thể dùng ảo thuật nghiền ép đã vào đèn cạn dầu trạng thái Lý Gia Như.

Lý Gia Như nhìn thấy Chính Nam đối với mình cười, sau đó một đám rất lớn lá cây bay qua. Trước mặt cô là Lý Gia Nguyệt đã tụt dưới chân Chính Nam nằm trong vũng máu, Lý Anh Tuấn cũng toàn thân là máu đang ôm lấy chân Chính Nam, quay về phía cô la to: “Gia Như chạy mau, thiếu chủ đã nhập ma, chạy mau, không cần lo cho cha.”

Chính Nam từng bước đi về phía Lý Gia Như, trên tay vẫn cầm một cây kunai, sau lưng là Lý Anh Tuấn đã không còn khí tức. Hắn từng bước, từng bước đi tới, khuôn mặt vẫn tươi cười nhưng những vết máu lem luốc làm nụ cười kia cực kỳ kinh dị. Thậm chí hắn còn lè lưỡi ra liếm lấy vết máu đang chảy trên thân cây Kunai trong tay.

Lý Gia Như muốn chạy nhưng không thể động đậy: “Giả! Đều là giả!” - Trong lòng cô hô to tự đánh thức mình nhưng nỗi sợ hãi đã bao trùm cô, thân thể run rẩy, nhịp tim tăng nhanh, đại lượng máu dồn lên đầu khiến đôi mắt sung huyết.

Lý Gia Như trừng lớn đôi mắt đã vằn vện tơ máu nhìn Chính Nam gào thét: “Đây không phải là thật... đây không phải là thật... Đây...”

“Bát Quái - Châm Huyết”

Nhìn Chính Nam trước mặt một trận hư ảo lác lác rồi biến mất, Lý Gia Như rất vui sướng ngất đi, trong đầu chỉ kịp lóe lên suy nghĩ: “May quá, không phải là thật.”

Ngọc Ngân xuất hiện đỡ lấy Lý Gia Như không để cô té xuống đất, cùng lúc đó trừng mắt Chính Nam, nói: “Đối với một cô gái chưa thành niên dùng ảo thuật độc ác như vậy, cậu không sợ người ta bị dọa ra ám ảnh tâm lý hay sao?”

Chính Nam không cho là đúng. Hắn tranh thủ ăn một viên cấp 3 Hồi Khí Đan, bĩu môi nói: “Đây chính là nỗi sợ hãi trong tâm lý em ấy, hiện tại đối luyện độn phải còn có thể sửa chữa, nếu ngày sau gặp kẻ thù biết ảo thuật tương tự, không phải mặc người ta làm gì thì làm rồi? Lại nói, nếu như chính mình không vượt qua được, vậy cũng không cần tu luyện nữa, quay về Lý gia làm bình hoa đi, tôi bao nuôi.”

“Thế nhưng mà...”

“Anh ấy nói không sai.” - Lý Gia Như rất nhanh tỉnh lại, trên gương mặt xinh đẹp vẫn còn suy yếu và sợ hãi. Cô nhìn về Chính Nam đã không còn cao ngạo và tự tin: “Bình thường em luôn cho rằng tinh thần lực của vu sư rất mạnh, sẽ không cần sợ những ảo thuật như thế này nên hoàn toàn không có ý thức phòng bị. Nhưng hôm nay Chính Nam nói cho em biết, em sai rồi, sai rất nghiêm trọng.” - Cô nhìn về phía Chính Nam tò mò: “Lại nói, thực lực của anh mạnh không hợp lẽ thường như vậy, là nhờ đôi mắt kia chứ?”

Ngọc Ngân không hiểu hỏi: “Đôi mắt? Đôi mắt hắn rất bình thường a?”

Lý Gia Như lắc đầu: “Lúc này em ở trong Nguyên Thai nhìn rõ, hắn sử dụng cái loại tốc độ cao chiêu thức với trận pháp dưới mặt đất, cùng với chiêu cuối cùng phá vỡ Nguyên Thai, đôi mắt hắn có màu trắng.”

Gặp hai cô nàng nhìn về phía mình tìm kiếm câu trả lời, Chính Nam nhún vai, cũng không giấu diếm: “Bạch Nhãn, đôi mắt này cơ bản là có thể...” - Hắn

dừng lại, con mắt đảo qua cơ thể hai người, chắc chắn một lát mặc dù cái gì cũng không thấy, tiếp tục nói: “Cơ bản là có thể thấu thị.”

“Biến... biến thái.” - Ngọc Ngân không chịu nổi, 2 ngày nay không phải bị hấn nhìn cái thông suốt? Ô ô, mình làm sao lấy chồng nữa đây, không đúng, thù chưa trả, không lấy chồng, nhưng mà vẫn ô ô.

“Lợi hại.” - Lý Gia Như không low IQ như Ngọc Ngân, cô hiểu Chính Nam nói thấu thị ở đây là gì: “Anh có thể nhìn thấy đối phương tập trung chân khí cùng động tác thân thể đúng không. Trách không được anh luôn tránh được trước khi kỹ năng của tôi gây được bất kỳ sát thương nào lên người anh.”

“Biến thái kia, qua đây giải huyết cho Đại tiểu thư. Cậu cố ý dùng chiêu này là để... nếu không Đại tiểu thư rõ ràng là đứng im, tại sao cậu nhất định phải điểm huyết em ấy.” - Ngọc Ngân vẫn đang bị IQ của mình hù dọa, cô luôn cố gắng tránh né ánh mắt Chính Nam, trong tâm lý đã cho Chính Nam đánh lên mác “Biến thái”, “Nhìn trộm cuồng”, “Lolicon”.

“Để làm gì a?” - Lý Gia Như tìm lộp bộp, cảm giác mình sắp phải gặp chuyện không may.

“Khụ... khụ, Đại tiểu thư, để tôi giúp cô giải huyết.” - Sờ mó time, hắc hắc.

“Không... không cần, anh Vệ Đại, tôi giúp em giải huyết” - Lý Gia Như biết rồi, cô hoàn toàn đồng ý cách gọi của Ngọc Ngân.

Chính Nam kêu rên: “Cái gì a, đều là đàn ông con trai, tại sao em không thích anh giải huyết cho em mà lại chịu... anh Vệ Đại giải huyết cho em?”

Lý Gia Như ấp úng: “Bời vì... bời vì...”

“Đại tiểu thư, anh... anh giải không được, hôm qua anh cũng bị một chiêu này khóa cứng, dùng Nguyên Anh Kỳ tầng 5 nguyên khí cũng xông huyết không được, chỉ có hấn mới giải được. Nếu không chỉ có thể ở đây chờ một lúc huyết tự giải.” - Ngọc Ngân khóc không ra nước mắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, “Đại tiểu thư cũng bị sờ, haha.”

“Vậy... vậy em chờ đi, không cần hấn giải.” - Lý Gia Như quyết tâm. Đùa giỡn, để cho hấn sờ một lượt, sau này... sau này làm sao cùng Gia Nguyệt gặp nhau a.

“Đại tiểu thư, em không muốn anh giải huyết anh có thể hiểu, nhưng em nghĩ một chút nha, nằm ở đây trong rừng cây, cái gì rắn rết a, cái gì chuột bọ a, con gián a,... trời tối chúng liền đi ra kiếm ăn.” - Chính Nam giờ giọng hù dọa: “Lại nói, Đại tiểu thư da trắng, thịt mềm, còn thơm ngào ngạt, hấn là phù hợp khẩu vị chúng nó á.”

“Đừng... đừng nói nữa. Anh Vệ Đại, dìu em trở về, em ở trong phòng chờ huyết tự giải.” - Lý Gia Như nhận sợ, chính mình từ nhỏ đã sợ cái loại nhiều chân lúc nhúc lúc nhúc con rết, con sâu chiếu... các loại côn trùng, sâu bọ. Bây giờ nếu bị nó bò lên người, tự sát tâm đều có.

“Đứng, đứng. Để anh dìu Đại tiểu thư trở về.” - Ngọc Ngân gật đầu.

“Được a, không miễn cưỡng.” - Chính Nam bĩu môi, lần sau quyết định không cùng 2 người đối luyện, 1 người dễ dàng hơn nhiều.

Ra bên ngoài rừng cây, chúng hộ vệ lại thấy Đại tiểu thư một mặt mệt mỏi, toàn thân cứng đờ, bước chân kỳ quái, con mắt còn đỏ giống như vừa mới khóc, được Vệ Đại dìu trở về. Chính Nam thì thần thanh khí爽, cười bí ối đi bên cạnh vuốt cằm, cố ý lùi lại nửa bước còn nhìn chằm chằm mông Đại tiểu thư, hình ảnh quá cay con mắt.

Cùng Lý Gia Như và Khương Ngọc Ngân tách ra, Chính Nam tiếp tục quay về với thời gian biểu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Công lược Gia Như phú bà(1)

Cấp 2 Thiên Nhân cho Chính Nam khả năng nhìn thấy thêm cấp thiên phú của phú bà. Hấn đã quan sát Ngọc Ngân và Lý Gia Như, một người cấp R thiên phú 5, một người cấp SR thiên phú 8.

Chính Nam lưỡng lự.

Lý Gia Như đủ điều kiện hấn đề ra để tòa định phú bà, nhưng mà người không phải NPC, bọn họ còn có tương lai, có tình cảm, có cuộc sống của mình. Hấn hiện tại có thể tòa định cô, dùng thủ đoạn hiện đại để tàn tình rồi đạt được những gì hấn muốn, nhưng rồi sao nữa.

Tư tưởng hiện đại một vợ một chồng đang quá nhiều suy nghĩ của Chính Nam. Hấn cũng như bao thanh niên khác, cũng từng có mộng tưởng trái ôm phải áp, có một dàn harem, nhưng hiện tại bản thân phải đối mặt, hấn không biết làm sao quyết định.

Bởi vì Chính Nam không chắc có thể làm tất cả các cô gái đều vui vẻ.

Nếu Gia Nguyệt biết lúc mình đang tiếp thu truyền thừa hần lại tán tỉnh Gia Như, em ấy sẽ cảm thấy thế nào!?

Nếu Tú Anh biết mình vì hần chạy đông chạy tây, hần lại ở đây ba vợ, bốn nàng hầu, cô ấy sẽ cảm thấy ra sao!?

Đặt mình vào vị trí các cô gái để suy nghĩ, Chính Nam cảm thấy mình chẳng thể nào vui được.

“Ký chủ nghĩ nhiều rồi. Nơi này là dị giới, nếu ký chủ đủ mạnh, đủ bản lĩnh, ký chủ có thể chinh phục bao nhiêu phụ nữ đều được. Đổi một cách suy nghĩ, như trước kia ký chủ ở Trái Đất, có một sự thật hiển nhiên là đại gia có quyền cặp nhiều gái đẹp, bao nuôi hoa hậu này, á hậu kia đúng không? Vậy nếu như ở nơi này ký chủ mạnh tới mức chỉ con chó nói nó là con mèo, người khác vẫn vui vẻ gật đầu đồng ý, như vậy ký chủ nghĩ mấy phú bà làm bạn gái, làm vợ ký chủ sẽ buồn hay vui? Sẽ ủy khuất hay tự hào? Nói chung, cái ký chủ cần làm là biến mình trở thành “Đại gia”, như vậy là được rồi.”

Chính Nam búng tỉnh.

Đúng vậy a!

Nơi này không phải hiện đại, ở Trái Đất còn có cái gọi là dư luận, là ngòi bút công kích, là “cộng đồng mạng”, nhưng nơi này không có.

Tôi mạnh, lời tôi nói chính là chân lý.

Anh yếu, anh chết chính là do anh sai.

Như vậy, tôi mạnh, tôi lại yêu thương người phụ nữ của mình, bên cạnh tôi các cô ấy được yêu thương, được cưng chiều, được hưởng thụ, vậy làm sao sẽ ủy khuất, làm sao sẽ cảm thấy không công bằng.

“Mà, Trang đọc suy nghĩ của tôi?” - Chính Nam hỏi Trang.

“Có sao?”

“Có!”

“Có thì có đi. Lại nói, Trang chính là đại phú bà của ký chủ a. Nếu không ký chủ nghĩ ai đang bao nuôi, dạy võ công, dạy nghề, dạy ký chủ tán gái.” - Bàn phú bà có quyền quản anh nghĩ gì. Không phục!? Không phục cũng vô dụng, hô hô.

Chính Nam sững sờ, nói có vẻ không sai, nhưng làm sao cứ thấy kỳ lạ. Hần tò mò hỏi: “Liệu có một ngày nào đó Trang phú bà cụ hiện thành nhân loại hay không nhỉ?”

“Chờ ký chủ đột phá cảnh giới thứ 9 liền có câu trả lời.” - Trang phú bà giọng cũng có chờ mong.

“Được a, lại qua 2019 năm nữa rồi tính.” - Không muốn, phú bà cao cường hơn mình, mình sẽ phải nằm dưới, đàn ông không phải lúc nào cũng muốn nằm dưới.

“...” - Trang phú bà cũng chịu thua tên ký chủ vô si này.

“Như vậy, tòa định Lý Gia Như.”

“Tiêu hao 2 điểm mệnh lực tòa định Lý Gia Như phú bà thành công.”

Trong một căn phòng sương khói mờ ảo, Lý Gia Như đang ngâm mình trong bồn tắm bỗng nhiên 2 mắt hoa một cái, giống như nhìn thấy trên mặt nước có bóng Chính Nam nhìn cô cười.

Lý Gia Như ngượng chín cả mặt, vẩy vũng bàn tay làm nước văng tung tóe trong phòng: “Thật là, tại sao lại nghĩ tới hần cơ chứ!?”

...

3 ngày sau đó mọi chuyện vẫn diễn ra không có gì đặc biệt. Chính Nam vẫn làm nhiệm vụ, luyện đan, đọc sách, đối chiến, dĩ nhiên phúc lợi là không thể thiếu. Không biết Gia Như phú bà và Ngọc Ngân có tình hay có ý mà mỗi lần đối chiến đều kết thúc bằng việc Chính Nam điểm huyết cả 2 người sau đó là sờ loạn một trận. Có lẽ là nhìn hần mỗi ngày đều chuẩn bị nước giải khát sau khi đối luyện đi, dù sao nước này cùng linh thủy giống nhau, đều có thể hồi phục thể lực và tăng tốc tu luyện linh lực.

Buổi tối ngày thứ 3, Chính Nam vô cùng thích ý nằm trên giường cùng Trang phú bà nói chuyện phiếm: “Tôi nói Trang a, nhìn tôi cố gắng như vậy, tốc độ lên cấp cũng không chậm, không có danh hiệu hay phần thưởng gì khích lệ hay sao?” - Chính Nam hướng Trang phú bà mò chỗ tốt, dù sao hần biết Trang phú bà cũng không phải là cái A.I đơn giản như vậy.

“Ký chủ cố gắng Trang tất nhiên nhìn thấy, nhưng mà đó cũng là vì bản thân ký chủ thôi. Muốn danh hiệu cũng có, đột phá cảnh giới thứ 5 là có thể mở ra hệ thống nhiệm vụ Danh Hiệu, còn hiện tại thì không có.” - Trang phú bà lạnh lùng từ chối.

Hàng ngày mỗi ngày cùng mấy cô nàng ôm ấp sờ mó, bây giờ còn tới tìm bản cung mò chỗ tốt!?

Không có cửa đâu, lỗ chó cũng không có!

“Tôi không phải là vì nhanh một chút đột phá cảnh giới thứ 9 để cùng Trang gặp mặt sao.” - Tim không nhảy, mặt không đỏ, hơi thở không loạn.

“Trang đọc được suy nghĩ của ký chủ, đơn giản là muốn mò chỗ tốt mà thôi, lừa ai vậy!?” - Dăm ba cái trò trẻ con, lừa bản cung?

“Được a, bởi vậy người ta nói không nên lấy vợ có IQ cao hơn mình, nếu không cả đời đều phải nằm dưới.” - Chính Nam nhận sợ, nhưng mà sợ cũng phải tìm đường chết một cái.

“Cho dù ký chủ có muốn nằm dưới thì Trang cũng không thêm.” - Hừ, hiếm lạ người cái tiểu bạch kiểm, bản cung vung tay liền một nắm.

“Được được, không tán gẫu, hoàn thành nhiệm vụ, lên cấp.” - Không cùng cái A.I hơn thua, mình toàn thua.

“Hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày thu được 1 điểm cấp.”

“Tiêu hao 2 điểm cấp tăng cấp lên 15 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề kích hoạt và tăng cấp nghề [Trận Pháp Sư] lên cấp 3 thành công.

“Tiêu hao 2 điểm kỹ năng kích hoạt [Vụ Ảnh Thuật], [Vụ Âm Thuật] thành công.”

“Nhắc nhở: ký chủ chỉ còn lại 1 điểm nghề có thể sử dụng, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để phát triển tiếp.”

“Biết rồi, biết rồi.” - Chính Nam thở dài: “Mỗi ngày đều một thành chó chết mới kiếm được một chút điểm, vèo một cái lại hết sạch.”

Đã 5 ngày trôi qua kể từ hôm Chính Nam đột phá lên Linh Hư Kỳ, 4 lần trước nhiệm vụ hàng ngày đều là điểm nghề và kỹ năng để hấn mỗi lần hi vọng đều nhận lại là thất vọng tràn trề. Không phải nói điểm nghề và kỹ năng không tốt, chỉ là người chơi ai chẳng muốn lên cấp nhanh hơn a, vậy mà tỉ lệ 1/3 xuất hiện nhiệm vụ lên cấp sừng sốt 4 lần liên tiếp thất bại khiến hấn cảm thấy rất muốn chửi má nó... nhưng không dám.

Chính Nam quyết tâm mặt dày mày dạn, khóc lóc xin xỏ Trang phú bà nhưng câu trả lời là “không”. Thế nhưng cuối cùng không biết là do trùng hợp hay có tấm màn đen nào đó mà nhiệm vụ cấp cuối cùng cũng xuất hiện để hấn lại có thể lên cấp sau 4 ngày tạm dừng. Đáng nói là nhiệm vụ chỉ đơn giản yêu cầu giết một con yêu thú cấp 12 trở lên bất kỳ mà không kèm theo bất kỳ hoàn cảnh hay ràng buộc gì, vì thế Chính Nam chỉ đơn giản là đi mua một con yêu thú cấp 12 về và hoàn thành nhiệm vụ.

“Ký chủ thật không biết xấu hổ, lần sau không được phép lợi dụng sơ hở như vậy nữa.”

“Ahaha, tôi chỉ là làm đúng theo những gì nhiệm vụ yêu cầu, đâu có phạm luật đúng không?” - Chính Nam cười cợt nhưng sau đó vẫn là gật đầu: “Chỉ lần này thôi, lần sau tôi sẽ ra ngoài làm nhiệm vụ đẳng hoàng.” - Nói, hấn mở bảng thông tin lên xem.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 15(Linh Hư tầng 5)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 5

Kỹ năng: cấp 3 Tâm Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Âm Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 trận pháp sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 32/100), Lý Gia Như(SR, 31/100).

Điểm dư: 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 2: 15/20, còn 16 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lĩnh – giai đoạn 4].

Đánh giá: Không tệ.

“Aiz, với tiến độ như thế này thì không thể nào lên nổi 5 cấp trong vòng 20 ngày được.” - Chính Nam nhìn bảng kỹ năng than thở: “Tính năng nhiệm vụ hàng ngày quá hổ cha.”

“Như Trang đã nói, nhiệm vụ hàng ngày chỉ mang tính hỗ trợ thêm cho ký chủ, cuối cùng vẫn là phải cùng các phú bà phát triển quan hệ mới là chủ yếu. Cho nên, mỗi ký chủ giành thêm thời gian cùng với mấy vị phú bà ra ngoài bồi dưỡng cảm tình, như vậy mới mong theo kịp tiến độ nhiệm vụ.”

“Đúng vậy a, Gia Như là cô gái chưa có trải qua yêu đương, nên dùng một chút thủ đoạn tranh thủ kéo thiện cảm cô ấy mới được. Hừm, có tiền từ Tú Anh rồi thì phải dùng nó thôi. Phụ nữ a, có ai có thể cưỡng lại hai từ “mua sắm” cơ chứ, hắc hắc.” - Chính Nam suy nghĩ vạch ra một cái kế hoạch, ngày mai lại làm chuyện xấu.

Sáng hôm sau, hán đứng giờ thức dậy. Mặc dù Trang phú bà đã không tích tích nữa nhưng hán ngủ cũng đã quen giấc, tới giờ sẽ tự giác thức dậy.

Hôm nay Chính Nam muốn kéo thiện cảm của Gia Như phú bà ít nhất là 5 điểm cho nên chuẩn bị là không thể thiếu. Có câu “đường đến trái tim gần nhất là thông qua dạ dày”, rất không khéo là tay nghề nấu ăn của hán tạm được, cho nên hán chọn đi con đường này.

Không giống Gia Nguyệt phú bà là trẻ nhỏ hảo ngọt, Gia Như phú bà có xu hướng thích những thứ thanh, mát, có độ tươi tự nhiên nên Chính Nam cố ý chuẩn bị đồ ăn sáng là soup và tráng miệng là chè nhãn nhục hạt sen.

“Đồ ăn, xong!”

“Trang phục, xong!”

Chuẩn bị một chút cách ăn mặc, soi trong gương thấy một thanh niên đẹp trai đang cùng mình cười, Chính Nam rất hài lòng: “Bộ thân thể này thật đẹp trai, so với suốt ngày neet trong phòng gây trơ xương kiếp trước tốt gấp trăm lần a.” - Xong xuôi hết mọi thứ, Chính Nam lên đường qua biệt viện của Gia Như phú bà.

Đi theo nô tỳ dẫn đường, Chính Nam trở mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hôm nay bonus 1 chương cảm ơn sự ủng hộ của #tungkhang và #baptp.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Công lược Gia Như phú bà(2)

Chỉ thấy trong sân nhỏ, Gia Như phú bà dưới ánh nắng vàng sáng sớm đang đưa tay chơi đùa một cành liễu, mỹ nhân như họa, gió thổi liễu đong đưa, tốt một bức tranh thủy mặc. Chỉ là không phải trong tranh thiếu nữ sẽ mặc đồ trắng sao, bộ đồ đen tuyền kia hình như không đúng kịch bản.

Đang lúc Chính Nam vừa ngắm mỹ nữ vừa suy nghĩ có chút thất thần thì Gia Như phú bà bỗng nhiên nắm chặt bàn tay một cái, cành liễu bị một luồng nguyên khí tuốt từ ngọn tới gốc rồi vỡ tan thành bột phấn. Cô quay đầu lại nhìn Chính Nam, mỉm cười nói: “Thiếu chủ, qua tìm thuộc hạ sớm như vậy có chuyện gì không?”

“À không, không có gì quan trọng.” - Chính Nam khẽ rung mình, mỗi lần nhìn thấy tròng mắt đen thăm thẳm của Gia Như phú bà, hán luôn cảm thấy cô đang áp chế một con quý trong người, chỉ cần không cẩn thận nó sẽ lao ra cấu xé tất cả mọi thứ nó nhìn thấy.

“Không có chuyện gì?” - Gia Như phú bà vẫn một nụ cười xinh đẹp bước lại gần Chính Nam: “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo. Thiếu chủ, đừng nói là anh ngủ không được mới tới đây nhé, tôi sẽ không tin đâu.”

“À, thật ra thì...” - Chính Nam tiến lại chiếc bàn trà nhỏ trong sân, bày thức ăn lên bàn, cười nói: “Tôi có làm một chút đồ ăn sáng muốn mời Đại tiểu thư dùng thử, nếu cảm thấy tốt sau này tôi sẽ thường xuyên làm thêm”

“Đồ ăn!? Hừ, tôi không phải Gia Nguyệt, anh đừng dùng chiêu này...” - Gia Như phú bà bĩu môi, cho rằng Chính Nam muốn xài chiêu cũ với cô, thế nhưng ngửi mùi hương đồ ăn bay nghi ngút, cô hắng giọng: “Mà thôi, anh lỡ làm rồi thì tôi ăn với anh cũng được. Không nên lãng phí đồ ăn.”

“Chỉ sợ cô không ăn.” - Chính Nam trong lòng nghĩ một đường, ngoài mặt nói một nẻo. Hán hơi nghiêng người làm tư thế mời: “Đúng vậy. Đại tiểu thư, mời.”

Gia Như phú bà gật đầu rồi ngồi xuống, nhận lấy một chén soup từ tay Chính Nam, cao ngạo nói: “Nhắc lại lần nữa là tôi chỉ không muốn lãng phí thức ăn mà thôi.”

“Cô nàng này... Tsubere a.” - Chính Nam cười thầm, tự móc cho mình một chén: “Vì lý do gì thì tôi cũng rất vui vì cô đã nhận lời dùng bữa với tôi. Không nói nữa, món này phải ăn nóng mới ngon, cô tranh thủ lúc còn nóng ăn thử đi rồi cho tôi biết cảm nhận.”

“Coi như anh thức thòi.” - Gia Như phú bà rất hài lòng biểu hiện của Chính Nam. Cô gạt đầu khẽ húp một muỗng nhỏ, không phát ra một chút âm thanh nào.

“Ngon... ngon quá a!” - Gia Như phú bà hai mắt tỏa sáng, thế nhưng vì không muốn thất thố trước mặt Chính Nam, cô cưỡng ép bình tĩnh, nói: “Không tệ, cả mùi và vị đều đến điểm.”

Chính Nam cười gạt đầu, vừa múc cho mình chén thứ 2 vừa nói: “Thật vậy sao, tôi còn lo lắng không hợp khẩu vị của cô nên không dám làm nhiều đây.”

Nhìn Chính Nam 2 hoi đã muốn húp cạn chén soup, Gia Như phú bà trợn mắt gắt xanh, trong lòng gào thét: “Này, anh mời tôi ăn sáng đó a, ăn nhanh như vậy làm gì, giữ phong độ thân sĩ một chút đi.” - Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy ăn uống vẫn nhả là thứ gì đó rất... nhảm nhí.

Leng keng! Leng keng!

Chính Nam khua chén bát, nói: “Chà, có vẻ hơi ít. Đại tiểu thư, cô dùng thêm nhé?”

“Không, tôi ăn đủ rồi. Cảm ơn anh.” - Gia Như phú bà lắc đầu từ chối nhưng trong lòng đã khóc ròng: “Không nên a! Bản tiểu thư còn chưa có ăn đủ...”

“Nếu vậy thì xin phép.” - Nói, Chính Nam bung cả nồi soup lên dốc ngược vào chén mình, gạt gù: “Vừa đủ, hoàn hảo.”

Nhìn Chính Nam húp sùm sụp cả nồi soup, Gia Như phú bà trong lòng không hiểu hậm hực, lạnh nhạt nói: “Ăn cũng ăn rồi, nếu không có việc gì quan trọng thì tôi muốn tu luyện.” - Ý tứ đuổi khách rõ ràng.

“Không vội, ăn thì ăn rồi không sai, nhưng còn phải tráng miệng mà.” - Chính Nam cười hi hi lấy ra chè hạt sen nhãn nhục, nói: “Đây là món chè tôi cố ý làm cho cô thưởng thức.”

“Cố ý làm cho tôi?” - Gia Như phú bà tò mò hỏi: “Anh biết tôi thích gì sao?”

“Không biết.” - Chính Nam lắc đầu, vừa múc chè vừa nói: “Nhưng món chè này công dụng chính là thanh nhiệt giải độc, đen tóc trắng da, tôi nghĩ là cô sẽ thích.”

Gia Như phú bà 2 mắt tỏa sáng: “Thật có tốt như vậy. Nhanh cho tôi một chén thử.”

Chính Nam đưa cho Gia Như phú bà một chén ăn thử. Vừa ăn thử một muỗng, cô cau mày: “Quá ngọt! Mặc dù không gắt nhưng vẫn là quá ngọt.”

“Đó là bởi vì vẫn còn thiếu một thứ.” - Chính Nam mỉm cười, từ trong ba lô lấy ra một chén đá bào: “Trộn thứ này vào mới đúng hương vị.”

“Băng khối?” - Gia Như phú bà hơi bất ngờ. Bởi vì người tu luyện chỉ cần đột phá tới Linh Hư Kỳ là đã không sợ nóng, lạnh thông thường nên rất ít người nghĩ tới việc sử dụng nước đá trong ăn uống, bây giờ Chính Nam lại mang đá bào ra khiến cô có cảm giác rất mới lạ.

“Chính xác thì gọi là đá bào.” - Chính Nam múc lấy một muỗng đá bào đổ vào chén chè của Gia Như phú bà: “Cô khuấy lên một chút cho đá tan ra rồi ăn thử, sẽ giảm được vị ngọt và mang theo cảm giác mát lạnh nữa.”

Gia Như phú bà tò mò khuấy vài vòng rồi múc một muỗng nhỏ ăn thử, lần này cô gạt đầu nói: “Tốt, rất ngon. Ngọt mà không gắt, mát mà không lạnh, rất thích hợp để ăn nhẹ sau bữa ăn chính.”

Chính Nam cười nói: “Nếu vậy cô ăn thêm một chén đi.” - Nói, hắn lại đưa cho Gia Như phú bà một chén chè mới múc.

“Tôi không...”

“Vừa rồi cô ăn ít như vậy, nên ăn thêm đi.” - Lần này Chính Nam không có để Gia Như phú bà từ chối mà ôn nhu nói: “Phụ nữ giữ dáng là tốt, nhưng ăn quá ít sẽ làm bản thân nhanh già hơn đấy.”

“Vậy... vậy tôi ăn thêm một chén.” - Gia Như phú bà giọng có chút mất tự nhiên.

Hai người cùng nhau ăn uống xong, Chính Nam lúc này mới nghiêm túc nói: “Đại tiểu thư, ăn uống xong rồi thì đến lúc nói chính sự.”

“Chính sự?” - Gia Như phú bà cau mày, cao giọng nói: “Điều lui ra ngoài đi.”

Chờ người hầu, nô tỳ lui hết ra ngoài, Gia Như phú bà mới nói: “Chính sự anh nói tới là chuyện gì?”

“Liên quan tới phủ thành chủ.” - Chính Nam thấp giọng nói: “Tin chắc Đại tiểu thư cũng đã nghe được từ chỗ chú Tuấn rồi chứ?”

“Ý anh nói là chuyện phủ thành chủ có hành động nhắm vào Lý gia sao?” - Gia Như phú bà gạt đầu: “Chuyện đó tôi đã nghe cha nhắc qua. Lại nói, chuyện này không phải xuất phát từ anh sao?”

“Không sai, nhưng nếu là do một mình tôi thì cũng không đúng.” - Chính Nam không phủ nhận.

“Hừ, có gì mà không đúng?” - Gia Như phú bà bĩu môi: “Anh và chi nhánh của Trần thị thương hội có qua lại cả Hà thành đều biết, cũng chính vì vậy mà Lý gia trở thành toàn thành công địch a.”

“Bôi vậy mới nói không chỉ vì một mình tôi.” - Chính Nam thờ dài: “Tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là cộng rom đề chết con lạc đà mà thôi, quan trọng vẫn là chuyện kinh doanh được liệu của Lý gia khiến quá nhiều người đổ mắt.”

“Không nói chuyện lỗi tại ai nữa, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi. Vấn đề bây giờ là cần tìm ra phương án thích hợp để giải quyết.” - Gia Như phú bà nói.

“Đúng vậy. Tôi cũng chính vì việc này mới cố ý tới tìm cô ngày hôm nay đây.” - Chính Nam gật đầu, nói: “Trước mắt phủ thành chủ chưa có động thái trực tiếp tới chúng ta hẳn là do còn chưa có điều tra rõ ràng quan hệ giữa Lý gia và Trần thị thương hội. Cho nên việc chúng ta có thể làm lúc này là tăng cường phòng vệ bên trong Lý gia.”

“Tăng cường phòng vệ? Bên trong?” - Gia Như phú bà không hiểu hỏi: “Anh cho rằng sẽ có người len lút tiến vào Lý gia?”

“Không, tôi không sợ người khác len lút tiến vào, cái tôi lo lắng là người ta sẽ đường đường chính chính tiến vào.” - Chính Nam híp mắt nói: “Trước mắt còn đang trong giai đoạn “chiến tranh thông tin”, bên nào nắm được lượng thông tin nhiều hơn sẽ có lợi thế lớn hơn.”

“Chiến tranh thông tin?” - Gia Như phú bà cảm thấy khái niệm này khá mơ hồ: “Ý anh là phủ thành chủ sẽ cho người trà trộn vào Lý gia để bí mật khai thác thông tin rồi mới từ trong bóng tối xây dựng kế hoạch chống lại chúng ta?”

“Không sai. Trà trộn, mua chuộc, giả danh,... đều là thủ đoạn gián điệp thông thường nhưng luôn mang tới hiệu quả nhất định.” - Chính Nam nghiêm mặt nhìn Gia Như phú bà: “Chúng ta không thể không phòng bị.”

Gia Như phú bà trầm ngâm suy nghĩ lời Chính Nam vừa nói, chốc lát, cô hỏi: “Vậy anh có kế hoạch cụ thể hay chưa?”

“Có. Cô lại gần đây.” - Chính Nam gật đầu rồi ra hiệu cho Gia Như phú bà ghé tai qua: “Chúng ta...”

...

Trên con phố tấp nập nhất Hà thành.

“Tôi thật sự không hiểu làm như thế này thì có lợi ích gì.” - Gia Như phú bà nhỏ giọng căn nhắc. Lúc này cô đang cùng Chính Nam đi song song trên phố, tay trong tay: “Bản thân Tại sao lại nghe chuyện ma quỷ của anh, bị anh dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ làm việc này không biết.”

“Đều là để che mắt thiên hạ thôi.” - Chính Nam tươi cười siết chặt bàn tay Gia Như phú bà: “Tôi là người có qua lại với Trần thị thương hội, cô lại là Lý gia Đại tiểu thư, chúng ta công khai xuất hiện chung trên phố sẽ thay Lý gia thu hút thám tử, không phải sao.”

“Hừ, đều là vì Lý gia.” - Gia Như phú bà hừ lạnh: “Cho anh nắm tay đã là giới hạn của tôi. Anh dám làm gì xằng bậy, tôi... không tha cho anh.”

“Không phải chưa từng sờ qua, có cái gì mà phải làm dữ như vậy.” - Chính Nam bĩu môi, nhỏ giọng lầu bầu.

“Anh nói cái gì!”

“Không có gì, không có gì.” - Chính Nam vội vã chối tội rồi chỉ vào một cửa hàng quần áo: “Đi, chúng ta vào đây mua sắm một lát.”

Gia Như phú bà trong lòng hứng thú nhưng ngoài mặt vẫn rất cao ngạo: “Cho anh cơ hội đi mua sắm với tôi, coi như trả công anh sáng nay chuẩn bị thức ăn.”

Chính Nam nhún vai: “Đại tiểu thư, mời.”

...

2 tiếng sau, Chính Nam lúc này mặt đã chết lặng: “Cô mua đồ như vậy, khả năng là sang năm mới phải mua lại a.”

“Anh thì biết cái gì.” - Gia Như phú bà liếc mắt khinh thường: “Đây toàn là trang phục mùa hè, qua vài tháng vào thu lại phải mua thêm, đến mùa đông lại phải chuẩn bị.”

“Haiz, logic của phụ nữ a.” - Chính Nam lắc đầu thờ dài, trong lòng ngao ngán: “May mà kiếp này còn có chút nghề nghiệp làm ra tiền, chứ như kiếp trước thì đúng là chỉ có thể làm bạn với gái 2D.”

Chính Nam và Gia Như phú bà tiếp tục cùng nhau dạo phố, ghé hết cửa hàng trang sức, tới giày dép, tới phụ kiện, v.v... tới tận 12 giờ trưa.

“Tiếp theo...”

“Đi ăn!” - Chính Nam 2 mắt đen thui, trán nổi gân xanh, gằn giọng: “Cô còn muốn đi thì đi một mình, tôi không đi nữa đâu.”

“Được rồi, hôm nay như thế tạm đủ.” - Gia Như phú bà vẫn còn thòm thèm nhưng Chính Nam chết sống muốn ăn cơm, cô đành phải thỏa hiệp: “Chúng

ta đi ăn rồi trở về thôi.”

2 người ghé vào quán ăn sang trọng nhất Hà thành rồi cùng nhau ngồi 1 bàn ở tầng 2 ăn cơm. Từ bàn ăn có thể quan sát cảnh vật xung quanh, vừa ăn vừa ngắm cảnh đường phố cũng không sai.

Gia Như phú bà thấy mình phải ngồi chung với nhiều người, cô cảm thấy không thoải mái: “Sao không lên lầu 3 ngồi phòng riêng, ở đây đông đúc ồn ào quá a.”

Chính Nam liếc xéo cô, trả lời: “Ra ngoài ăn là để thay đổi không khí. Muốn ngồi phòng riêng thì về nhà tôi nấu cho ăn còn ngon hơn ở đây, như vậy ra ngoài liền không có ý nghĩa.”

Gia Như phú bà hậm hực ngồi xuống, không cùng Chính Nam cãi vã nữa.

2 người gọi đồ ăn thức uống lên rồi cùng nhau nói chuyện phiếm. Chính Nam cũng muốn biết thêm về Thiên Hà thư viện.

Đang ăn uống, trò chuyện vui vẻ, bỗng nhiên 1 giọng nam vang lên cắt đứt 2 người: “Gia Như! Em về lúc nào sao không nói cho anh biết để anh đón?”

Từ trên tầng 3 đi xuống 1 nhóm nam thanh nữ tú, trong đó người vừa lên tiếng chính là thanh niên đi đầu, những người khác đều vô tình hay cố ý lùi lại so với thanh niên này nửa bước chân, không ai dám đi song song với hắn.

Chính Nam nhận ra thanh niên này: “Ai vậy nhỉ!? Bộ dáng này... thật hư sao?” – Nhìn thanh niên trước mặt da mặt tái nhợt không sức sống, toàn thân gầy nhom, Chính Nam lái không được suy nghĩ tà ác trong đầu.

Gia Như phú bà trầm mặt trả lời: “Đừng có gọi tôi thân như vậy, tôi với Thiếu thành chủ cũng không phải là rất quen biết.”

Chính Nam búng tỉnh: “Thì ra là Thiếu thành chủ a, bảo sao rất có dáng lãnh đạo.” – Thì ra là không phải thật hư, mà là thức đêm làm lãnh đạo nha.

Ngô Đức Văn còn chưa lên tiếng phản bác, 2 cô gái phía sau hắn đã thay hắn phản bác.

“Cô cho mình là ai, Ngô thiếu gia bắt chuyện với cô đã là may mắn cho cô rồi, còn ở đó mà làm giá.”

“Đúng vậy, Ngô thiếu gia cũng chỉ khách sáo vậy thôi, lại tưởng mình là nhân vật quan trọng. Giả vờ giả vịt!”

Chính Nam về mặt kỳ quái, nhìn không được liếc 2 người này thêm 2 lần, nghĩ: “Đây là trong truyền thuyết ‘bà Tám’ chứ? Chính chủ còn chưa lên tiếng 2 người này đã thay hắn trang bức rồi?”

Gia Như phú bà vẫn giữ phong độ đại tiểu thư của mình, cô không thèm chấp 2 người kia “sủa bậy” mà tiếp tục ăn uống, giải thích với Chính Nam về Thiên Hà thư viện.

Ngô Đức Văn vẫn mỉm cười vãn nhã, không chút nào tỏ ra tức giận vì bị Gia Như phú bà bỏ qua. Hắn tỏ vẻ áy náy nói: “Là anh đường đột. Bây giờ anh có việc phải đi trước, khi khác anh sẽ tới Lý gia tìm em.”

Nói xong hắn và nhóm của mình đi thẳng 1 đường, Chính Nam lại 1 lần nữa bị không nhìn.

Gia Như phú bà hậm hực nói: “Hừ, đồ đạo đức giả. Lúc nào cũng tỏ ra là mình nhã nhặn, càng nhìn càng ngứa mắt.”

“Này, người ta làm gì cô mà cô có vẻ tức tối thế?” - Chính Nam về mặt kỳ quái nhìn Gia Như phú bà, hỏi: “Tôi thấy thanh niên kia cũng... ‘đẹp trai’, nói năng lại nhã nhặn, có làm gì đâu mà khiến cô ghét cay ghét đắng vậy?”

Gia Như phú bà đặt chén canh xuống, bắt đầu giải thích với Chính Nam: “Hắn tên là Ngô Đức Văn, là con trai thứ 2 của thành chủ Ngô Đức Chung. Ngoài ra hắn còn 1 người anh trai gọi Ngô Đức Võ. Anh đừng nhìn hắn yếu ớt, vãn nhã như vậy mà xem nhẹ hắn, trước đây lúc còn theo học tại Thiên Hà thư viện, hắn đã hại chết không ít người đâu. Chuyện về hắn ở trong thư viện ai cũng biết hết.”

Chính Nam hứng thú: “Ồ, nói như vậy là hắn đã tốt nghiệp tại Thiên Hà thư viện, vậy sao hắn không gia nhập tông môn hay tổ chức gì mà lại quay về Hà thành làm gì nhỉ?”

Gia Như phú bà gấp một miếng rau xào bỏ vào chén rồi nói: “Bởi vì anh trai của hắn thôi. Đi tới đâu người ta cũng chỉ biết đến Ngô Đức Võ, còn Ngô Đức Văn chỉ được biết đến với cái danh hiệu ‘em trai Ngô Đức Võ’. Vì điều đó mà hắn không lẩn lộn nổi bên ngoài mà phải trở về Hà thành làm thổ bá vương. Lại nói, nếu như không phải anh trai hắn chống lưng, hắn còn sống được hay không còn chưa chắc được.”

Chính Nam vuốt cằm, bỗng nhiên nghĩ tới 1 chuyện: “Ngô Đức Võ... không phải là Tân Tinh Bảng đệ ngũ chứ?”

Gia Như phú bà gật đầu: “Đúng là Tân Tinh Bảng đệ ngũ, ‘tiểu Võ Thần’ chính là biệt danh của hắn.”

Chính Nam kỳ quái: “Tân Tinh Bảng là danh sách thiên tài do Thiên Đạo Tông phát hành dành cho những thiên tài dưới 30 tuổi. ‘Tiểu Võ Thần’ Ngô Đức Võ trong lần cập nhật mới nhất có tu vi Nguyên Anh Kỳ tầng 8 nhưng đã 25 tuổi, vậy Ngô Đức Văn năm nay bao nhiêu tuổi?”

Gia Như phú bà trả lời: “Ngô Đức Văn 20 tuổi, hắn từ lúc sinh ra bị y sư kiểm trắc thiên phú chỉ có cấp 3, đời này chỉ có thể tu luyện tới Hòa Hợp Kỳ,

cho nên hần mới luôn bị anh trai mình ép 1 đầu. Bởi vì Ngô Đức Võ thiên phú là cấp 6.”

Chính Nam về mặt càng kỳ quái, bởi vì vừa rồi hần dùng Bạch Nhân nhìn Ngô Đức Văn thấy “khí” trong cơ thể hần đã chuyển hóa thành dạng lỏng, rõ ràng là nguyên khí, đặc trưng của Nguyên Anh Kỳ a.

2 người ngồi thêm 1 lúc cùng nhau ra về bởi vì Chính Nam có chuyện cần phải xác minh cho nên hần mới muốn về sớm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nhiệm vụ ẩn: Akatsuki!

Trong phòng riêng của mình, cầm trong tay Tân Tinh Bảng bản mới nhất, Chính Nam thì thầm: “Tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, thiên phú cấp 6, tu vi Nguyên Anh Kỳ tầng 8, từ lúc còn là Hòa Hợp Kỳ đã có bản lĩnh vượt cấp giết địch, đỉnh cao là một lần giết chết đối thủ cao hơn 5 cảnh giới nhỏ, hiện tại đang là ngoại môn quân sự của Thiên Đạo Tông.”

“Những thông tin này hoàn toàn đúng với thiên phú cấp 6 của hần a. Thế nhưng vì sao em trai hần thiên phú cấp 3 lại có thể tu luyện tới Nguyên Anh Kỳ? Là Ngô Đức Võ có thủ đoạn giải quyết vấn đề thiên phú của em hần, hay bản thân Ngô Đức Văn tự mình có kỳ ngộ, hoặc là... ngay từ đầu thiên phú của hần đã không phải là cấp 3?”

Nghĩ tới câu nói của cha mình lúc đột phá: “Đại lực nước rất sâu”, Chính Nam xoa xoa trán: “Quả thật là rất sâu a, tình cờ gặp 1 người lại có nhiều vấn đề như vậy!”

Trang phú bà thấy hần có vẻ xoắn xuýt mới nhảy ra giúp đỡ: “Ký chủ vì sao phải quan tâm Ngô Đức Văn như vậy?”

Chính Nam nằm lăn ra giường, quăng Tân Tinh Bảng qua 1 bên, mắt nhìn đăm đăm trần nhà trả lời: “Lý gia trước sau gì cũng phải dựng độ phủ thành chủ, không vì lợi ích thì cũng là vì quyền lực. Nhưng cân bằng được giữ lâu như vậy mà không đổ, chứng tỏ thế hệ trước vì nhiều lý do mà kiêng kị lẫn nhau. Nếu muốn đập đổ hoặc ít nhất là đập lên phủ thành chủ để phát triển thì chỉ có thể từ thế hệ trẻ đánh lên, cho nên tôi mới phải quan tâm 2 anh em Võ - Văn này.”

“Voi đẳng cấp và quan hệ hiện tại của ký chủ thì cũng lo không tới những việc này đâu. Thay vì ở đây lo lắng thì ký chủ nên tu luyện hoặc nghĩ cách tăng độ thiện cảm với các phủ bà đi thì hơn.” - Cảm thấy Chính Nam có xu hướng đi lệch khỏi con đường, Trang ngay lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Chính Nam vùng dậy: “Đẳng cấp và quan hệ. Đúng là như vậy, ngoài đẳng cấp còn có quan hệ. Đẳng sau phủ thành chủ có bóng dáng của Thiên Đạo Tông, nhưng phía sau Trần gia còn có Thiên Cơ môn, nếu có thể kéo được Phúc Đạt về phía mình, như vậy cán cân sẽ được cân bằng.”

“Ý nghĩ của ký chủ không sai, nhưng ký chủ đừng quên là muốn cùng Trần gia kéo lên quan hệ thì ký chủ cũng phải bỏ ra cái giá tương ứng, hoặc ít nhất phải bỏ ra được cái gì đó khiến Trần gia coi trọng. Cuối cùng câu chuyện lại vòng trở về với đẳng cấp và quan hệ.”

Chính Nam lại nằm vật ra giường: “Mệt mỏi quá a!” - Hần lăm vào bế tắc.

Mặc dù Chính Nam lên cấp không chậm, nhưng xuất phát điểm quá thấp khiến hần vẫn đang đứng cuối cùng so với tất cả mọi người hần quen biết. Để có thể dùng đẳng cấp mà có tiếng nói thì ít nhất cũng phải Nguyên Anh Kỳ, thậm chí Không Minh Kỳ, Chính Nam không có hi vọng lớn vào khả năng này.

Quan hệ hần cũng không thể xây dựng vì hần không thể lộ ra mình là con trai của cặp vợ chồng ma quỷ đã từng lừa giết hàng chục ngàn người. Nếu như chỉ dựa vào 1 vị không tồn tại “sư phụ” thì quá người si nói mộng, còn năng lượng của Lý gia cũng chỉ có thể giới hạn tại Hà thành.

“Khoan đã!” - Chính Nam lần nữa bật dậy trên giường, hần tìm 1 tờ giấy và 1 cây bút rồi bắt đầu trên giấy vẽ loạn, vừa vẽ còn vừa nói 1 mình: “1 thế lực được xây dựng dựa trên 3 yếu tố cơ bản là người đứng đầu, bộ khung cao tầng và chiến lực phổ thông. Nếu như không cần tranh giành tài nguyên, không cần mở rộng địa bàn như vậy phần chiến lực phổ thông có thể bỏ qua hoặc là có thể dời lại phát triển sau. Bộ khung cao tầng, hừm, nếu như mình muốn xây dựng 1 thế lực do mình đứng đầu, như vậy cao tầng chỉ có thể là các phủ bà, vì bọn họ đáng tin cậy.”

Dừng lại nhìn bản vẽ nguyệt ngọc của mình, Chính Nam trầm ngâm: “Như vậy thế lực nên phát triển theo hướng nào đây? Là tông môn hay thương hội, hoặc là công hội?”

Đang lúc lăm vào xoắn xuýt, Chính Nam lại nghe có người gõ cửa: “Nam công tử có ở trong phòng không ạ?”

Chính Nam cất tờ giấy của mình vào balo rồi lên tiếng: “Tôi đây, có chuyện gì không?”

Nô tỳ ở bên ngoài trả lời: “Đại tiểu thư dặn dò nô tỳ qua nói với Nam công tử là tới giờ tập luyện rồi, mời Nam công tử phòng thực chiến Đại tiểu thư đang chờ.”

Chính Nam 2 mắt sáng choang, hần lại lấy tờ giấy trong balo ra đặt trên bàn, không quên trả lời nô tỳ kia: “Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ qua.”

Không để ý nô tỳ kia nữa, Chính Nam lại bắt đầu trên giấy vẽ bậy: “Bởi vì mình muốn bỏ qua chiến lược phổ thông mà tập trung vào phát triển cao tầng, như vậy toàn bộ thể lực cũng chỉ có vài thành viên chính. Với vài người như vậy thì mục tiêu hoạt động sẽ là ám sát và thu thập tình báo là chủ yếu, cộng với khả năng sau này mình sẽ tiếp tục tiến hóa Thiên Nhân lên nữa, như vậy...”

“... Akatsuki nên được tái hiện tại thế giới này.”

Ánh mắt Chính Nam lập lòe hưng phấn, kiếp trước hắn là 1 fan bự của Naruto, không chỉ 1 lần xuýt xoa về độ cool của tổ chức Akatsuki. Bây giờ có thể tự mình thành lập 1 tổ chức như vậy, làm sao mà hắn không hưng phấn cho được.

“Tuyên bố nhiệm vụ ẩn [Thành lập thể lực - giai đoạn 1], mô tả: “Người không phải là thần, thần cũng không phải vạn năng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Xây dựng và phát triển thể lực có ít nhất 2 thành viên đẳng cấp từ 31 (Nguyên Anh Kỳ tầng 1, không bao gồm ký chủ) trở lên]. Phần thưởng: [1 cái cấp 3 Tụ Linh trận bàn, 10 phiếu đổi hoàn mỹ cấp 3 đan dược tùy chọn, 10 viên cực phẩm linh thạch, 10 lần lựa chọn hình thức đạo cụ]. Phạt: [Không]. Trang thái: [Chưa hoàn thành].”

“Oa, kích hoạt nhiệm vụ ẩn. Trang, giải thích tất cả chi tiết nhiệm vụ cho tôi đi.”

“Được rồi. Đầu tiên, nhiệm vụ ẩn là nhiệm vụ cần ký chủ phải thỏa mãn 1 chuỗi các yêu cầu ẩn không thông qua bất kỳ nhắc nhở nào mới có thể kích hoạt, trong trường hợp này là thành lập thể lực - tên thể lực - hình thức - mục tiêu.

Yêu cầu nhiệm vụ thì không có gì đặc biệt, chính là chiêu mộ thành viên mà thôi.

Về phần thưởng, trận bàn là 1 cái trận pháp hoàn chỉnh được khắc sẵn lên trận bàn, ký chủ chỉ cần lắp linh thạch theo đúng thứ tự rồi kích hoạt là có thể sử dụng. 10 viên cấp 3 hoàn mỹ đan dược ký chủ có thể tùy chọn bất kỳ loại đan dược gì, kể cả những loại đã hoàn toàn thất truyền. Cực phẩm linh thạch, không có gì mới, 1 viên có giá bằng 1 tỉ hạ phẩm linh thạch. “10 lần lựa chọn hình thức đạo cụ”, cái này cho phép ký chủ lựa chọn trang phục, vũ khí, đạo cụ, vân vân... cụ thể khi sử dụng Trang sẽ nói lại.”

Chính Nam càng nghe Trang nói càng cười tươi, đến cuối cùng miệng đã ngoác tới mang tai. Hắn nhảy nhót tung bồng trong phòng: “Trúng lớn rồi, trúng lớn rồi. Trang phú bà, yêu yêu á!”

“Cút, bố mẹ ở nhà thì còng lưng ra nuôi cho đi học. Yêu với đương cái gì, hả? Yêu với đương cái gì?”

Chính Nam cười cực kỳ thoải mái: “Haha, còn dám nói mình không phải fan Pewpew. Việc gì đâu phải ngại, mình là... Pewnoy mà. Đây là phong cách.”

“Đây mới là chất chơi người dơi.” - Trang phú bà lên tiếng cướp lời.

Trong phòng bỗng nhiên lâm vào im lặng, sau đó Chính Nam phá lên cười.

“Khụ... khụ... Không nói chuyện không liên quan. Trang, có cách nào giúp tôi tăng độ thiện cảm với phú bà nhanh hơn không? Tiểu bạch kiểm hệ thống sao không có tính năng gì giúp ký chủ tán gái thiết thực 1 chút, toàn tăng kỹ năng với nghề nghiệp các thứ gián tiếp không thể?”

“Cách tất nhiên là có, chủ yếu là tại ký chủ không hỏi thôi, bây giờ ký chủ hỏi thì Trang sẽ trả lời. Cách nhanh nhất để tăng thiện cảm với phú bà là sử dụng điểm mị lực chuyển hóa thành độ thiện cảm. Cụ thể là 1 điểm mị lực đổi với cấp N phú bà sẽ tương đương 10 độ thiện cảm, giảm dần tới cấp SSR phú bà lần lượt là 8, 6, 4, 2 độ thiện cảm. Chú ý là cách này chỉ sử dụng tới khi phú bà đạt tối đa 70 điểm thiện cảm và mỗi ngày chỉ được chuyển hóa 1 điểm mị lực.”

“Ồ, nói cách khác là Trang cũng không thể để người khác trực tiếp yêu tôi, chỉ có thể làm cho người khác đối với tôi cảm thấy rất thân thiết thôi đúng không?”

“Đúng vậy! Ký chủ nắm bắt vấn đề rất nhanh đấy.”

“Gác chuyện này qua 1 bên, tôi rồi tính lại. Bây giờ phải qua với Gia Như đã.”

Đối với chuyện tập luyện thực chiến mỗi ngày Chính Nam rất là coi trọng, bởi vì ngoài tăng lên khả năng chiến đấu của hắn và Gia Như phú bà ra thì còn có phúc lợi phía sau nữa. Giống như lúc này, Gia Như phú bà đang nằm sấp trên 1 tấm vải lớn trên mặt đất, mắt lim dim hưởng thụ Chính Nam xoa bóp, điểm huyết.

“Ngày mai Phúc Đạt khai trương bán cấp 2 hoàn mỹ đan dược đó Đại tiểu thư, cô có muốn đi xem không?” - Chính Nam vừa sờ mó, vừa kiểm chuyện để nói.

Gia Như phú bà khuôn mặt cực kỳ thỏa mãn, còn lâu lâu yêu kiều hừ nhẹ làm thanh niên nào đó phía dưới đã cứng như đá. Cô trả lời: “Quá ồn ào, quá đông đúc, ngày mai cho người đi tranh mua là được rồi.”

Chính Nam tỏ vẻ tiếc nuối: “Không muốn đi à.” - Nhưng lập tức cười hèn mọn, nói: “Cũng được, tôi đi 1 mình. Nghe nói Tân Tinh Bảng đệ tam, “Tu La” Tú Anh, ngày mai cũng sẽ xuất hiện á, phải đi xem thử xinh đẹp cỡ nào mới được. Nghe ngoại hiệu có vẻ là “băng sơn mỹ nhân” loại hình rồi, đúng loại tôi thích, hắc hắc.”

“Ai nói tôi không đi.” - Gia Như phú bà lập tức trở mặt: “Sự kiện lớn như vậy tất nhiên là phải đi.”

Chính Nam trong lòng cười thầm nhưng ngoài mặt lại không tỏ vẻ gì, chỉ là ngón tay hần vuốt thẳng 1 đường theo sống lưng Gia Như phú bà rồi điểm 2 cái vào huyệt Thừa Phủ của cô sau đó thuận thân chạy mất, để lại Gia Như phú bà nằm trên mặt đất toàn thân nước nóng dâng trào, hơi thở hỗn hển, mặt đỏ hồng nghiến răng nghiến lợi: “Anh... có giỏi... đừng chạy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Má ơi! Maaaaa!

Đan dược, một trong những phụ trợ quan trọng nhất của quá trình tu luyện.

Một viên đan dược cao cấp có thể dễ một thế lực trong một đêm trở mình, cũng có thể dễ cho người ta vì nó mà chém giết không thương tiếc.

Phẩm chất đan dược càng cao, giá trị càng lớn. Đan dược cấp thấp nhưng phẩm chất hoàn mỹ, hoàn toàn có thể dễ giá trị của nó vượt qua đan dược cấp cao cùng tác dụng.

Hôm nay, Phúc Đạt lại cho bán ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ một cách đại trà và công khai, điều này khiến dân chúng và tu luyện giả đang có mặt tại Hà thành đều trở nên điên cuồng.

10 giờ sáng, bởi vì Chính Nam yêu cầu, ngày đầu tiên Phúc Đạt sẽ bán ra 100 viên hoàn mỹ Hư Linh đan, còn lại cấp 2 đan dược khác giới hạn ở 50 viên nên ngoài cửa Phúc Đạt hiện tại đã đông kín người. Không ai muốn bỏ lỡ cơ hội ngày hôm nay vì ai cũng biết, từ ngày mai chắc chắn sẽ khó mua rồi.

Được Lan tự mình chờ và dắt tới vị trí chuẩn bị sẵn ghế ngồi, Chính Nam dẫn theo mặt đầy dấu chấm hỏi Gia Như phú bà và Ngọc Ngân đi theo Lan.

Gia Như phú bà nhỏ giọng hỏi Chính Nam: “Tôi biết anh và Phúc Đạt có qua lại nhưng không ngờ lại được coi trọng như vậy a, chuẩn bị sẵn vị trí cho anh luôn cơ đấy.”

Chính Nam nhún vai: “Chắc do tôi đẹp trai chứ sao, haha.”

Gia Như phú bà và Ngọc Ngân đều cho Chính Nam 1 cái bạch nhãn, Lan thì che miệng cười thầm.

Tới chỗ của mình, Chính Nam nói với Lan: “Em chuẩn bị cho bạn anh chỗ ngồi với nhé. Cảm ơn em.”

Lan mỉm cười cúi đầu: “Em biết rồi, anh chờ 1 lát sẽ có người mang ghế tới.”

Vị trí của Chính Nam là ở trên tầng 2 Phúc Đạt, nơi này có 1 cái ban công làm khá tinh xảo, từ phía trên có thể quan sát được hội trường và đám đông phía dưới.

Chính Nam và 2 cô gái vừa ngồi xuống thì Lê Nhân Doanh cũng tới. Hắn tươi cười ôm quyền nói: “Nam, cuối cùng em cũng tới a. Vị này là Lý gia Đại tiểu thư Lý Gia Như chứ, Hạnh ngộ! Còn vị này là...?”

Chính Nam đứng dậy đưa ra bàn tay phải cười nói: “Hộ vệ của Gia Như thôi, anh đừng để ý. Mấy ngày không gặp, nhìn anh khí sắc vẫn rất tốt nha.”

Lê Nhân Doanh không hiểu hành động của Chính Nam có ý gì, hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Chính Nam. 2 cô gái cũng im lặng theo dõi.

Chính Nam vỗ tay vào trán nói: “Em quên mất tập tục ở đây không giống a. Anh đưa tay phải lên, rồi, nắm lấy tay em, đúng vậy. Bây giờ lắc nhẹ là được. Haha, ở chỗ em người ta gọi là bắt tay xã giao.”

Lê Nhân Doanh cũng cười, hắn cảm thấy hành động này rất có ý tứ.

Bên dưới bắt đầu tới màn quảng cáo và bán đan dược, phía trên 4 người cũng nói chuyện khá là hòa hợp, không có gì quá bất ngờ.

“Ừa, không thấy Tú Anh xuất hiện vậy anh Doanh?” - Chính Nam nhìn quanh cũng không thấy Tú Anh phú bà, bên dưới đan dược cũng đã bắt đầu được bán ra nhưng cô vẫn không xuất hiện.

“Tú Anh? “Tu La” Tú Anh?” - Gia Như phú bà mặt không đổi sắc uống trà nhưng trong lòng đã bị mèo cào tò mò muốn chết.

Ngọc Ngân đôi mắt nhìn chăm chăm Chính Nam, không ai biết cô đang nghĩ gì.

Lê Nhân Doanh cũng không giấu diếm “Đại tiểu thư nói là... không được khỏe, không muốn ra ngoài.”

Chính Nam cau mày: “Lần trước em có nói tìm y sư châm cứu, cô ấy không nghe sao?”

Lê Nhân Doanh sững sờ: “Anh tưởng lần đó em nói chơi!? Anh cũng không thấy Đại tiểu thư cho gọi y sư, hẳn là Đại tiểu thư cũng cho rằng em nói chơi.”

Chính Nam mặt đen thui: “Chuyện bệnh tật ai mà mang ra nói chơi. Anh nói với cô ấy là nếu không muốn tìm người ngoài thì để em trị cho, chứ ở đó cố gắng chịu thì còn phải nằm trên giường mấy ngày.”

Lê Nhân Doanh nghe Chính Nam nói có vẻ nghiêm trọng nên cũng không chân chừ, hẳn đứng dậy nói: “Vậy để anh đi hỏi xem Đại tiểu thư như thế nào, em chờ 1 lát nhé.”

Chính Nam gật đầu: “Anh đi hỏi thử đi, em ở đây chờ.”

Lê Nhân Doanh vừa đi khuất tầm nhìn, Gia Như phú bà lập tức hùng hổ: “Anh quen “Tu La” Tú Anh sao? Còn gọi nhau thân như vậy?”

Chính Nam nhún vai uống 1 ngụm trà rồi trả lời: “Quen biết sơ, gặp qua vài lần, cũng không phải rất thân thiết.”

Gia Như phú bà cau mày: “Mà làm sao anh quen được cô ta?”

Chính Nam cười thần bí, chỉ tay xuống đám đông: “Đan được bên dưới chính là của tôi giao cho Phúc Đạt bán.”

Ngọc Ngân trừng lớn đôi mắt, Gia Như phú bà thì há hốc mồm: “Cấp 2... cấp 2 hoàn mỹ đan được bán bên dưới là anh luyện chế?”

Chính Nam vẽ mặt kỳ quái: “Tôi là cấp 3 luyện được sư, luyện ra cấp 2 hoàn mỹ đan được rất khó hiểu sao?”

“Không khó hiểu, tất nhiên là không khó hiểu. Bởi vì đó là không thể nào a!” - Gia Như phú bà giọng cao vút.

Đang lúc Gia Như phú bà muốn hỏi thêm, Lê Nhân Doanh đã chạy tới: “Nam, Đại tiểu thư nói nếu em có thể chữa được cho Đại tiểu thư thì để anh dẫn em qua. Đi thôi, anh nghe giọng Đại tiểu thư có vẻ rất mệt mỏi á.”

Chính Nam đi theo Lê Nhân Doanh lên tầng 3 Phúc Đạt, để lại Gia Như phú bà và Ngọc Ngân liếc nhau: “Chị nghĩ chuyện lớn như thế này cha em có biết không?”

Ngọc Ngân trầm ngâm chốc lát rồi trả lời: “Hẳn là biết đi, dù sao muốn luyện ra lượng cấp 2 đan được lớn như vậy cũng cần có nguồn dược liệu khổng lồ. Nếu không phải Lý gia thì không nơi nào ở Hà thành có lượng dược liệu lớn như vậy chèo chống hẳn luyện đan đâu.”

Gia Như phú bà cũng gật gù tỏ vẻ đồng ý với Ngọc Ngân, trong lòng cô còn đang suy nghĩ: “Thiếu chủ, ngài rốt cục là ai a!?”

Chính Nam đi theo Lê Nhân Doanh lên tầng 3.

Khác với tầng 2 được trang trí bố cục tỉ mỉ, tầng 3 này lại cực kỳ đơn giản với tông màu đen đỏ khá âm u. Hành lang tuy không dài nhưng rộng, cả 1 tầng lầu chỉ có 1 phòng duy nhất.

Tới trước cửa có 2 người hộ vệ, Lê Nhân Doanh đưa ra lệnh bài cho 2 người kia kiểm tra rồi gõ cửa nói: “Đại tiểu thư người đã dẫn tới.”

Trong phòng vang lên giọng nói yếu ớt và lười biếng: “Đề hẳn vào đi.”

Chính Nam vào phòng rồi đóng cửa lại. Trong phòng cũng trang trí toàn màu đỏ đen âm u, mùi đàn hương thoang thoảng cũng không cứu nổi cái không khí lạnh lẽo này.

Chính Nam rùng mình 1 cái rồi lên tiếng: “Tú Anh, cô ở đâu thế? Ở có 1 mình làm cái phòng lớn như vậy làm gì a.”

Vụt! Vù Vù!

1 cái bóng màu đỏ lướt qua sau lưng Chính Nam.

Nghe được tiếng gió, Chính Nam quay người lại, phía sau hẳn chỉ là căn phòng trống.

Vù Vù Vù!

Lại có tiếng gió lướt qua sau lưng, Chính Nam quay ngoắt người lại, vẫn là trống không.

Biết mình bị trêu đùa, Chính Nam bắt đắc dĩ hẳn đành phải mở ra Bạch Nhãn. Đúng lúc này có người xuất hiện ngay sát mặt hắn, mãi 2 người cũng đụng vào nhau.

“Má ơi! Maaaaaa!”

Chính Nam hét ầm lên, liên tiếp lùi lại phía sau cho tới lúc đụng vào tường. Trước mặt hắn là 1 “người” mặc váy đỏ dài, đầu tóc rũ rượi xõa ra che kín mặt, quần áo không gió tự bay, tình cảnh cực kỳ kinh dị.

Nhìn rõ tình huống xong, Chính Nam mới hoàn hồn. Hắn bắt đầu nuốt ngậm nước miếng rồi nói: “Tôi nói, cô làm gì vậy a. Cảm thấy lấy tu vi Không Minh Kỳ bắt nạt Linh Hư Kỳ như tôi rất vui chứ.”

Tú Anh phú bà lấy 2 tay vén ra mái tóc, trên mặt cố nén cười, nói: “Tất nhiên là vui rồi, không phải lúc nào cũng có người bước vào đây cho tôi bắt nạt a.”

Chính Nam trừng mắt Tú Anh phú bà 1 cái: “Tôi không cảm thấy vui chút nào. Mấy hôm trước tôi nói cô tìm y sư chữa bệnh, cô không nghe hay sao mà để hôm nay nó trở nặng vậy hả?”

Tú Anh phú bà không trả lời Chính Nam mà quay đầu đi vào trong phòng. Qua mấy lớp rèm đen đỏ xen kẽ, Chính Nam nhìn thấy 1 chiếc giường rất lớn. Tú Anh phú bà lười biếng nằm lên giường, nói: “Nếu tôi để lộ tin tức mình bị suy yếu ra bên ngoài, cậu tin hay không bây giờ đây ngoài cửa là người tới khiêu chiến?”

Chính Nam ngồi trên ghế, hứng thú nói: “Ồ! Nói như vậy cô không sợ tôi mang tin tức này truyền ra ngoài?”

Tú Anh phú bà cười như không cười trả lời Chính Nam: “Tất nhiên là không lo lắng, vì tôi sẽ nhốt cậu ở đây tới khi nào tôi khỏe lại, như vậy làm sao cậu truyền tin ra ngoài được.”

Chính Nam xem chút sắc nước: “Này, như vậy là bắt giữ người trái pháp luật, sẽ bị phạt tù.”

Tú Anh phú bà cũng không chịu thua: “Nói tới phạt tù, nếu tôi xé 1 chút váy của mình sau đó la lớn lên, cậu nghĩ ai sẽ bị phạt tù?”

“Coi như cô lợi hại” - Chính Nam 2 mắt đen thui: “Bây giờ cô có muốn tôi chữa cho cô nhanh khỏi không hay là muốn tự mình chịu đựng?”

Tú Anh phú bà tò mò: “Cậu thật chữa được sao? Mà chữa như thế nào?”

Chính Nam nhún vai: “Bị ở đâu thì chữa ở đó, không có kim thì dùng khí chứ sao.”

Đang nằm trên giường ôm bụng, khuôn mặt Tú Anh phú bà từ mặt trắng bệch lại xuất hiện 1 ít màu hồng: “Nhưng mà tôi bị đau chỗ... làm sao chữa được?”

Chính Nam dùng Bạch nhãn nhìn đan điền Tú Anh phú bà, nơi đó chân khí đã loạn thành 1 đoàn, tắc nghẽn trong kinh mạch gây đau nhức dữ dội, vậy mà cô gái này hừ cũng không hừ 1 tiếng, còn có tâm trạng đùa giỡn mình.

Tú Anh phú bà thấy đôi mắt Chính Nam lại biến thành màu trắng, còn nhìn chăm chăm bụng dưới mình, cô nhịn đau tò mò hỏi: “Đôi mắt của cậu làm sao thế? Đồng thuật sao?”

Chính nam thu lại Bạch nhãn, gật đầu trả lời: “1 loại đồng thuật, cho đôi mắt khả năng khu ... khu ... khả năng thấu thị.”

Tú Anh phú bà đang dùng cả 2 tay ôm bụng, vừa nghe được Chính Nam nói lại vô ý thức đưa tay lên che ngực, ánh mắt cảnh giác nhìn hắn: “Thấu thị, ý cậu nói là nhìn thấy kinh mạch hay là nhìn... nhìn xuyên quần áo?”

Chính Nam trừng mắt: “Tất nhiên là nhìn thấy kinh mạch, nếu nhìn qua được quần áo tôi ngu gì nói cho cô biết. Đúng là...”

Tú Anh phú bà nghĩ cũng đúng, nhưng lại cảm thấy không đúng: “Cậu nói cái gì? Nếu như nhìn xuyên được quần áo cậu định im lặng nhìn đúng không?”

Chính Nam cười hèn mọn: “Đây là cô nghĩ thế, tôi chưa nói gì nha.”

Tú Anh phú bà vung tay lên, 1 luồng gió thổi về phía Chính Nam, cuốn hắn tới chỗ mấy cái rèm rồi cuộn hắn thành 1 nui, chỉ để trống cái mũi cho hắn thở.

Nhìn Chính Nam bị quấn thành cái kén treo lơ lửng trên không vẫn còn đang dẫy dụa, Tú Anh phú bà đắc ý nói: “Để tôi xem cậu còn dám nhìn loạn hay không, hừ hừ.”

Bỗng nhiên đang bị trói thành cái kén Chính Nam ngừng dẫy dụa, rồi bùm 1 tiếng biến thành 1 khúc cây rơi xuống đất. Còn bản thể Chính Nam ngồi yên vị trên ghế, trong tay còn cầm ly trà nhân nhĩ.

Nhìn Tú Anh phú bà há hốc mồm kinh ngạc, Chính Nam đặt ly trà xuống, cười đắc ý nói: “Bây giờ cô có muốn chữa bệnh hay không?”

Tú Anh phú bà cũng mặc kệ bệnh của mình, cô xuất hiện ngay bên cạnh Chính Nam, bắt lấy vai của hắn rồi hỏi: “Cậu làm sao thoát ra được khỏi chỗ đó, tôi không cảm thấy chút chân khí ba động nào, làm sao cậu thoát ra được?”

Lại bùm 1 tiếng, Chính Nam biến thành 1 làn khói tan mất trước mặt Tú Anh phú bà. 1 Chính Nam khác bước ra từ sau rèm, mặt đầy bất đắc dĩ, nói: “Cô có muốn chữa bệnh hay không, tôi còn có việc phải làm đây!”

Tú Anh phú bà nhìn bàn tay trống không của mình, nhỏ giọng thì thầm: “Phân thân sao? Lúc nào a?” - Cô ngẩng đầu lên nở nụ cười quyến rũ nhìn Chính Nam: “Lần đầu tiên của người ta, cứ như vậy không chờ được sao?”

Chính Nam không ăn Tú Anh phú bà bộ này, đơn giản vì hắn biết 34 độ thiện cảm sẽ không thể nào xảy ra tình huống này. Hắn trầm giọng nói: “Tôi có ý tốt muốn chữa bệnh cho cô, nếu cô không muốn tôi sẽ rời đi ngay. Không nên lãng phí thời gian của nhau.”

Thấy Chính Nam có vẻ không vui, Tú Anh phú bà cũng không giỡn nữa. Cô trở về trên giường, quay lưng về phía Chính Nam, nói: “Được rồi, cảm ơn cậu. Tôi bị như thế này cũng không phải lần 1 lần 2, không có gì quan trọng. Cậu có việc cứ về trước đi.”

Chính Nam quay người bước ra cửa trước khi ra ngoài hắn dừng lại, nói: “Cô còn tiếp tục như vậy, sau này có con được hay không còn không chắc đâu. Cô tự nghĩ đi.”

Nghe được tiếng Chính Nam đóng cửa, Tú Anh phú bà mới ngồi dậy buồn bã nhỏ giọng thì thầm: “Cái huyết mạch chó má này thà đừng có con.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tiểu Bạch Kiếm và Phú Bà chuyện hàng ngày(1)

Về phần Chính Nam, sau khi rời khỏi phòng Tú Anh phú bà hắn cũng không có tâm trạng đi chơi tiếp nên qua loa nói tạm biệt với Lê Nhân Doanh rồi mang theo Gia Như phú bà và Ngọc Ngân trở về Lý gia.

Thấy Chính Nam sau khi gặp “Tu La” Tú Anh xong lại trở nên không vui, 1 bộ tâm sự chồng chất, Gia Như phú bà và Ngọc Ngân dù tò mò nhưng cũng không ai dám lên tiếng hỏi hắn.

Trở về tới Lý gia, Chính Nam tạm biệt 2 cô rồi đi luyện đan, hiện tại hắn rất, rất không vui: “Hừ, nói không nghe đúng không, vậy thì phải đánh cho nghe lời mới được.” - Chính Nam thì thầm 1 mình.

Hắn lo lắng cho sức khỏe của Tú Anh phú bà bởi vì trong lòng hắn cô chính là người phụ nữ của hắn rồi. Người phụ nữ của mình sức khỏe không tốt, nói lại không nghe lời, đặc biệt là còn có khả năng ảnh hưởng tới khả năng có con sau này, càng nghĩ Chính Nam càng bức bối.

Hắn muốn tu luyện!

Hiện tại đánh không lại Tú Anh phú bà cho nên chỉ có thể chịu đựng, chờ hắn đánh thắng cô, đề cô ra chữa trị không phải là dễ dàng rồi.

Luyện đan cho tới lúc có nô tỳ qua gọi hắn đi tập luyện Chính Nam mới ngừng lại, không biết đã luyện bao nhiêu lò đan được.

Gia Như phú bà biết hôm nay tâm trạng Chính Nam không tốt nên cô cũng không muốn cùng hắn so chiêu, thay vào đó những bài tập luyện thể cơ bản. Chủ yếu là cô muốn cùng hắn trò chuyện thêm để đào bới 1 số bí mật của hắn.

Gia Như phú bà lúc này đang duỗi thẳng 2 chân trên mặt đất, lưng tựa vào lưng Chính Nam cũng đang duỗi thẳng 2 chân, 2 tay cô vòng ra phía sau móc 2 khuỷu tay vào khuỷu tay hắn rồi 2 người làm động tác vận mình, cực kỳ ấn ý và đều đặn, chứng tỏ không phải là lần 1, lần 2 làm như vậy.

Vừa tập cô vừa nói: “Này, tu vi của anh là gì thế? Sao tôi nhìn không thấy tu vi của anh nhỉ?”

Chính Nam biết trước sau cũng có người hỏi nên hắn đã chuẩn bị sẵn câu trả lời từ lâu: “Độc môn bí pháp che giấu tu vi, chỉ có người nào cao hơn tôi 3 đại đẳng cấp mới thấy được tu vi của tôi.”

Gia Như phú bà gật gù: “Lợi hại, vậy ít nhất phải Không Minh Kỳ mới biết được sao, Hà thành cũng không có mấy cái Không Minh kỳ a.”

Chính Nam không muốn nói thêm vấn đề này nên tranh thủ tỏ lái qua đề tài khác. Hắn hỏi: “Cô đi học ở Thiên Hà thư viện có bạn trai chưa? Đại tiểu thư của chúng ta không những xinh đẹp, lại thông minh lanh lợi, nói chuyện ngọt ngào, hắn bị rất nhiều người theo đuổi a?”

Gia như phú bà hơi sững sờ, sau đó cao ngạo trả lời: “Cũng không nhiều lắm, đủ để xếp hàng 2 vòng quanh Hà thành mà thôi.”

Chính Nam gật gù, tiếp tục hỏi: “Như cô nói, Thiên Hà thư viện chia thành nhiều phân viện như đan viện, võ viện, khí viện,... vậy 1 người có được theo học nhiều phân viện không?”

Thấy Chính Nam không có thái độ gì, Gia Như phú bà trong lòng hơi thất lạc, cô trả lời: “Chỉ cần anh có thể sắp xếp thời gian và tinh lực để theo học nhiều viện thì trên lý thuyết là có thể, nhưng hầu hết học sinh chỉ theo học 2 viện, có rất ít người học nhiều hơn.”

Chính Nam hứng thú: “Rất ít? Vậy là vẫn có sao?”

Gia Như phú bà gật đầu: “Theo giáo viên của võ viện nói thì có nhưng là ai thì không được nhắc tên, có lẽ gia tộc người ta cũng không muốn thiên tài nhà họ bị người khác để mất.”

Chính Nam cũng đồng ý với giải thích này, mặc dù nói tốt khoe xấu che nhưng nếu bị kẻ thù hoặc gia tộc đối địch biết được có cái thiên tài đang từng ngày lớn lên đe dọa họ, vậy thì không ổn rồi.

“Lại nói, Thiên Hà thư viện nằm trong Thiên Đạo thành cùng với Thiên Đạo Tông đại bản doanh, vậy giáo viên trong Thiên Hà thư viện toàn là người của Thiên Đạo tông hay sao?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

Gia Như phú bà lắc đầu: “Không phải như vậy. Hầu hết học sinh là đến từ khắp nơi trên đại lục, tốt nghiệp xong họ sẽ trở về tông môn hoặc gia tộc của mình. Số khác thì ở lại đăng ký làm giáo viên thực tập, nếu có vị trí trống sẽ được xét duyệt để đưa lên. Nhưng Thiên Đạo Tông với lợi thế sân nhà cũng thường xuyên chiêu mộ các thiên tài mới tốt nghiệp về tông môn của mình, trường hợp Ngô Đức Võ chính là ví dụ điển hình.”

Chính Nam cảm thấy Thiên Đạo tông tính toán rất tốt a.

Đầu tiên là cho phép Thiên Hà thư viện chiêu thu đệ tử ngay cạnh mình rồi giảng dạy, đào tạo thành tài, sau đó chỉ việc ném ra cảnh ô-liu kéo thiên tài đệ tử vào tông, cái gì cũng không cần lo lắng. Mặc dù có thể không đảm bảo về độ trung thành của đệ tử nhưng ai cũng không dám phản bội Thiên Đạo Tông, làm mất mặt Thiên Hà thư viện.

Cứ như vậy Thiên Đạo Tông và Thiên Hà thư viện tuy 2 mà cuối cùng lại thành 1, theo quan hệ cộng sinh dần lớn mạnh thành đại lục đệ nhất học viện và đại lục đệ nhất tông môn.

“Vậy hiện tại trong học viện ai là người có danh tiếng lớn nhất?” - Cái này đối với Chính Nam rất quan trọng.

Gia Như phú bà trầm ngâm 1 lát rồi trả lời: “Nam là Thiên Đạo Tông thánh tử, Trịnh gia đại thiếu gia Trịnh Thành Công, đồn đại là năm nay 20 tuổi tu vi đã tới Không Minh trung kỳ, có dư điều kiện tốt nghiệp nhưng vẫn còn tên trong thư viện. Nữ thì có nhiều hơn, nhưng danh khí cao nhất là Nguyễn gia Đại tiểu thư Nguyễn Thùy Chi.”

“Trịnh Thành Công, Tân Tinh Bảng đệ nhất, chỉ là.... Nguyễn Thùy Chi, làm sao nghe quen quen...” - Chính Nam cau mày lẩm bẩm, cái tên này rất quen a.

“Tất nhiên là quen rồi, chính là đại lục đệ nhất tài nữ Nguyễn Thùy Chi. Cô gái này tu vi không được, nhưng thiên phú cầm, kỳ, thi, họa có thể nói là vô địch cổ kim a.” - Gia Như phú bà liếc xéo Chính Nam.

Chính Nam vỗ trán: “À đúng, đại lục đệ nhất tài nữ Nguyễn Thùy Chi, thứ 10 Tân Tinh Bảng. Cô nói tu vi không được? Tu vi không được làm sao đứng thứ 10 Tân Tinh Bảng?”

Gia Như phú bà cũng không lạ lùng gì câu hỏi này: “Tân Tinh Bảng là do Thiên Đạo tông soạn, mà Nguyễn gia cùng với Trịnh gia là 2 gia tộc lớn nhất trong Thiên Đạo tông, anh cứ nói đi?”

Chính Nam búng tỉnh: “Ha, hiểu được. Mà cũng đúng, người ta xuất thân xuất sắc, lại có tiếng khắp đại lục, cho cái vị trí thứ 10 cũng không sai. Ai không phục cứ tới khiêu chiến chiếm vị trí, để xem thử hôm sau có còn sống hay không, haha.”

Lại cùng trò chuyện và tập luyện thêm 1 lúc, 2 người tách ra trở về phòng của mình.

Chính Nam cũng không tiếp tục dày vò mà ăn uống nghỉ ngơi, 1 ngày không yên bình nhưng cũng chậm rãi trôi qua.

Sáng hôm sau, toàn bộ Hà thành chấn động khi Phúc Đạt tuyên bố hạn chế số lượng bán ra cấp 2 hoàn mỹ đan dược, thay vào đó là sẽ định kỳ bán theo lô dưới hình thức bán đấu giá. Lần bán đấu giá đầu tiên sẽ diễn ra vào 2 tuần sau.

Nghe được tin tức này, Gia Như phú bà lập tức chạy tới phòng Chính Nam, thấy hắn còn đang ngủ ngon lành, cô tới gần lay hắn: “Anh Nam! Mau dậy đi, ra đại sự rồi. Mau dậy đi!”

Chính Nam bị Gia Như phú bà lay muốn rụng cánh tay, hắn không thể không tỉnh dậy. Lấy 2 tay dụi dụi mắt, Chính Nam uể oải nói: “Có chuyện gì sáng sớm đã ồn ào như vậy a? Đại sự gì?”

Gia Như phú bà nói liên thanh: “Phúc Đạt thông báo sẽ hạn chế số lượng cấp 2 hoàn mỹ đan dược bán ra, thay vào đó là tổ chức đấu giá định kỳ theo lô. Chuyện này anh biết chưa?”

Chính Nam nghe xong lại nằm lãn ra giường, kéo lấy chăn mền trùm qua đầu rồi trả lời: “Có gì đặc biệt, đây chính là ý của tôi. Không có gì mới thì để tôi ngủ thêm chút đi, đừng gọi nữa nha.”

Gia Như phú bà tiếp tục lay nhưng Chính Nam không thèm phản ứng cô. Cẩn rắng, cô leo lên người Chính Nam, dùng cả 2 tay cầm lấy chăn mền kéo, miệng vẫn liên tục nói: “Anh có dậy hay không? Tại sao lãn lãn lớn như vậy mà anh không bàn bạc với tôi. Cha nói...” - Đang nói nửa chừng bỗng nhiên cô dừng lại, bởi vì bên dưới có thứ gì đó cứng cứng đang chống vào mông cô.

“Thứ gì cứng ngắc vậy nhỉ, anh đi ngủ mang theo cây gậy làm gì thế?” - Gia Như phú bà bị “cây gậy cứng ngắc” kia chống vào vị trí hiểm yếu nên cảm thấy khó chịu, cô thò tay xuống nắm lấy nó, muốn lấy nó ra khỏi mông của mình.

Chỉ là vừa nắm vào “cây gậy” Gia Như phú bà lại nghe Chính Nam hít 1 hơi, “cây gậy” trong tay cô cũng giật nhẹ 1 cái, còn tỏa hơi ấm. Vẫn còn hậu tri hậu giác Gia Như phú bà nấn nấn 1 chút “cây gậy”, cảm nhận được nó vừa mềm, vừa cứng, còn nghe Chính Nam nhỏ giọng rên rĩ, cô cuối cùng cũng biết là mình đang nắm vào cái gì rồi.

Một tiếng la thất thanh từ phòng Chính Nam phát ra làm chim chóc bay tán loạn, đang bận bịu đám gia đình, nô tỳ cũng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng la. Lý Anh Tuấn thì gật gù đắc ý: “Tuổi trẻ thật tốt!”

Gia Như phú bà khuôn mặt đỏ như trái cà chua, nhắm nghiền 2 mắt, 2 nắm tay siết chặt vẫn nhưng há miệng hết. Chết ở chỗ là tay phải cô vẫn đang nắm lấy “tiểu Chính Nam” chưa có buông ra.

Chính Nam vừa sung sướng vừa đau khổ ngồi bật dậy, 1 cái động tác xoay người đè Gia Như phú bà xuống giường, 1 tay bịt miệng cô, nhỏ giọng căn dặn: “Cô còn la nữa có người chạy tới bây giờ.”

Gia Như phú bà bị Chính Nam ép xuống giường, cả người bị hấn hấn đè lên, 1 tay hấn còn đang bịt miệng cô, cái “cây gậy” kia vẫn còn trong lòng bàn tay cô khê co giật.

2 người 4 mắt nhìn nhau, nghe từng nhịp thở của nhau, cảm nhận da thịt kề vào nhau, thời gian giống như dừng lại.

Chính Nam bị mùi hương cơ thể Gia Như phú bà hấp dẫn, bất giác cúi thấp đầu xuống.

Gia Như phú bà nhắm mắt nghiêng đầu qua 1 bên, trong lòng vừa muốn chống cự nhưng lại chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tiểu Bạch Kiếm và Phú Bà chuyện hàng ngày(2)

(Bonus 1 chương nhân dịp ngày sinh nhật Bác và cũng là để cảm tạ bạn #beandautay. Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!)

Đúng lúc này bên ngoài bỗng nhiên dồn dập tiếng bước chân.

Chính Nam dùng Bạch Nhân nhìn thấy Ngọc Ngân và mấy cái hộ vệ đang hướng bên này xông qua, trong lòng chửi khê 1 tiếng rồi nhanh tay vợ lấy chăn mền trùm lên 2 người.

“Đại tiểu thư có chuyện gì thế?” - Ngọc Ngân giọng cực kỳ gấp.

Lúc này Gia Như phú bà xông vào phòng Chính Nam không có đóng cửa, Ngọc Ngân thấy cửa không đóng cũng không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào phòng, thế nhưng cô vẫn ra hiệu cho mấy cái hộ vệ đứng chờ bên ngoài.

Trong phòng, Gia Như phú bà rúc trong lòng ngực Chính Nam, thở mạnh cũng không dám, chỉ im lặng cầu mong đừng có bị phát hiện ra.

Chính Nam thò đầu ra khỏi chăn, giả vờ mới tỉnh, nhập nhèm nói: “Vệ Đại đội trưởng a! Đây là phòng tôi chứ không phải phòng Đại tiểu thư. Sáng sớm anh qua đây kiếm Đại tiểu thư không có đâu.”

Ngọc Ngân ánh mắt đảo quanh phòng mấy vòng cũng không phát hiện dấu vết Gia Như phú bà, lúc này giọng đầy nghi ngờ hỏi: “Lạ nhỉ! Rõ ràng vừa rồi nghe thấy bên này có tiếng Đại tiểu thư hét lên. Không lẽ là nghe nhầm?”

Chính Nam gật đầu lia lịa: “Hắn là nghe nhầm rồi, tôi buổi sáng lâu lâu cũng bị như thế, do ngủ không đủ giấc nên sinh ra ảo giác thôi, 1 lúc là sẽ bình thường trở lại.”

Ngọc Ngân trầm ngâm 1 lát rồi quay đi. Trước khi đi, cô không quên quay đầu lại nhắc nhở Chính Nam: “Mặt trời lên cao rồi á, cậu cũng dậy đi được rồi.” - Dừng 1 lát, cô dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cái “ụ chắn” to bất thường của Chính Nam, nói: “Nếu cậu gặp Đại tiểu thư thì cho tôi gửi lời chào nhé.”

Ngọc Ngân ra khỏi phòng, Chính Nam cảm giác cô cố ý đóng cửa rất mạnh thì phải.

Thở phào 1 hơi rồi lật ra chăn mền, Chính Nam cúi đầu nhìn Gia Như phú bà: “Đi rồi, may mà không có lộ ra. Mà cô không định buông nó ra à?”

Gia Như phú bà giật mình bừng tỉnh. Nãy giờ trong đầu cô hỗn độn thành 1 mảnh, toàn bộ đều là suy nghĩ cái thứ cứng ngắc, nóng hổi trong lòng bàn tay mình, đến mức Chính Nam và Ngọc Ngân nói gì hoàn toàn không nghe.

Bây giờ bị Chính Nam gọi tỉnh, Gia Như phú bà mặt đỏ như trái gấc vùng thoát khỏi chăn mền, không nói 1 lời mà chạy như bay ra khỏi phòng, đầu

cũng không ngoài lại. Cảm giác được trong lòng bàn tay còn ấm áp nhiệt độ, cô chạy càng nhanh hơn.

Chính Nam mỉm cười đắc ý: “Dùng điểm mị lực gia tăng thiện cảm tác dụng rất tốt, hắc hắc.” - Cúi đầu ngó tiểu Chính Nam 1 chút rồi hần mới dậy bắt đầu ngày mới.

Ngày hôm qua mới biết được tính năng dùng điểm mị lực để đổi thành thiện cảm Chính Nam đã ngay lập tức sử dụng lên Gia Như phú bà, sau đó 12 giờ đêm hần lại sử dụng thêm 1 điểm nữa. Kết hợp với mấy ngày nay liên tục đi chơi và tập luyện cùng nhau, hiện tại độ thiện cảm của Gia Như phú bà đối với hần đã là 44/100, không thể nói là thắng tiến không nhanh.

Còn thiếu 7 điểm nữa là Gia Như phú bà sẽ đạt tới 51 độ thiện cảm, khi đó Chính Nam có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thứ 2 giai đoạn 1, qua đó đạt được 1 số điểm thưởng và cả điểm thành tựu. Vì thế hần muốn tiếp tục “đầu tư” vào cô.

Trong phòng luyện đan, Chính Nam kiểm tra số được liệu Hư Linh Đan còn lại rồi thì thầm: “Chỉ cần luyện thành vài lô nữa là đủ trữ lượng cho đợt bán đấu giá sắp tới, như vậy nên bắt đầu cải tiến trang bị mới được.”

Buổi chiều, có vẻ như Gia Như phú bà không có mặt mũi gặp Chính Nam nên không có cho nô tỳ qua gọi hần đi tập luyện.

Chính Nam luyện đan, luyện khí liên tiếp mấy tiếng cũng chán nên quyết định ra ngoài thư giãn tay chân, đầu óc. Hần tìm tới phòng Gia Như phú bà, hỏi thăm mấy cái nô tỳ đều nhận được câu trả lời là: “Đại tiểu thư nói không khỏe nên hôm nay không muốn tu luyện.”

“Muốn tránh mặt đúng không, vậy thì tôi đi tìm Ngọc Ngân, hắc hắc.” - Chính Nam tự mình thì thầm, rồi hướng thẳng phía sau núi đi tới.

Chính Nam không biết là Gia Như phú bà đang ở trong phòng nghe nô tỳ bẩm báo lại việc bên ngoài. Biết được Chính Nam tới tìm mình cô vui vẻ ra mặt, nhưng khi nghe hần chạy tới sau núi thì ly nước trong tay bóp vỡ lúc nào cũng không biết.

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam vừa thức dậy đã làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị sẵn đồ ăn thức uống rồi chạy qua phòng Gia Như phú bà.

Sau khi được Chính Nam tiếp tục chuyển đổi mị lực, điểm thiện cảm của cô đối với hần hiện tại là 48, tức là chỉ thiếu 3 điểm nữa là hần có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, cho nên Chính Nam mới sốt sắng như vậy. Dù sao cũng là chuyện tình cảm, những lúc cần vẫn là phải tự mình ra tay.

Để tăng thêm tính bất ngờ, Chính Nam quyết định lên vào phòng Gia Như phú bà chứ không tiến vào bằng cửa chính.

Không biết là hên hay may mắn, lúc Chính Nam vọt vào phòng cũng là lúc Gia Như phú bà đang cởi ra áo ngủ của mình, trên người chỉ còn lại chiếc yếm hồng, 2 đỉnh núi nhỏ nhô lên đầy sức sống.

Chỉ trong 1 tích tắc Gia Như phú bà trợn to 2 mắt, há miệng chuẩn bị hét lên, Chính Nam đã kịp sử dụng Thuận Thân Thuật tới bên cạnh bịt miệng cô lại, dùng giọng gió thì thầm vào tai: “Đừng hét, bình tĩnh. Tôi xin lỗi, tôi sợ cô ngại không muốn gặp tôi nên tôi mới vào mà không gõ cửa. Yên tâm, tôi cái gì cũng không thấy. Bây giờ tôi sẽ quay lưng để cô thay quần áo, chừng nào thay xong thì chúng ta nói chuyện, được không?”

Lần thứ 2 trong 2 ngày bị Chính Nam bịt miệng, khác nhau là lần này Gia Như phú bà trong tay không nắm gì cả, ngược lại là bị 1 tay Chính Nam vòng qua eo ôm cô sát vào lòng làm cho 2 đỉnh núi nhỏ đang nhô cao kia ma sát vào ngực hần khiến cô toàn thân đều mềm nhũn.

Phía sau lưng, bàn tay thô ráp của hần đang xòe rộng, siết chặt vào cái lưng trần non mềm của cô càng làm cô ngứa ngáy toàn thân. Bây giờ Chính Nam còn thì thầm vào tai cô, từng luồng hơi nóng theo lời hần nói đang vuốt ve vành tai đã đỏ bừng vì ngại ngùng và sợ hãi.

Gia Như phú bà cảm thấy trước mắt tối thui, toàn thân vô lực ngã vào lòng Chính Nam, khóí bốc lên nghi ngút từ chân tóc. Cô nước mắt lưng tròng “Ừ” 1 tiếng rồi giãy dụa ra khỏi vòng tay hần.

Chính Nam thấy tình hình có vẻ ổn định rồi mới thở phào 1 hơi. Hần quay lưng về phía Gia Như phú bà rồi nói: “Cô thay đồ nhanh đi, kéo có người tới lại không kịp bây giờ.”

Chính Nam vừa dứt lời thì: “Cộc cộc! Đại tiểu thư, Gia chủ cho gọi ngài qua thư phòng có việc.” - 1 nô tỳ đứng bên ngoài gọi vào.

Vừa mới ổn định lại nhịp thở, Gia Như phú bà lại loạng choạng xém chút té sấp xuống, nhưng lần này cô rất nhanh bình tĩnh lại. Hít sâu 1 hơi, cô cố giữ giọng uy nghiêm nói: “Tôi biết rồi.”

Chờ nghe tiếng chân nô tỳ bên ngoài rồi đi, 2 người trong phòng mới thả xuống tảng đá trong lòng.

Lúc này lại nghe cửa phòng vang lên tiếng gõ: “Đại tiểu thư, em dậy chưa?” - Lần này là Ngọc Ngân.

Chính Nam nín thở, còn Gia Như phú bà thì muốn khóc. Mới sáng sớm nhưng trái tim nhỏ của cô đã gặp quá nhiều thử thách. Cô hít sâu 1 hơi rồi lên tiếng: “Em dậy rồi, có chuyện gì không chị?”

Ngọc Ngân trả lời: “Không có gì quan trọng. Vừa rồi chị qua phòng kiểm Chính Nam mà không có hần ở trong phòng, hỏi 1 vài nô tỳ thì có người nói hần đi về phía bên này. Hần có qua kiểm em không?”

Chính Nam đau cả đầu, hoàn toàn quên mất hôm qua lúc tập luyện có nói với Ngọc Ngân là sáng nay qua phòng để hần giúp cô chữa trị 1 số ẩn tật.

Gia Như phú bà ánh mắt sắc bén liếc Chính Nam 1 cái, khiến hắn cảm giác lạnh cả gáy. Cô trả lời: “Không có. Em mới ngủ dậy còn chưa làm vệ sinh cá nhân đây. Chỉ có vừa rồi có người qua nói cha có việc tìm em nên em đang chuẩn bị.”

Ngoài cửa Ngọc Ngân cũng không chút nghi ngờ: “Ừ, vậy chị đi lòng vòng tìm hắn lại thử xem. Tạm biệt em nhé.”

“Tạm biệt chị.”

Gia Như phú bà sợ lại có người tới nên dùng tốc độ ánh sáng thay quần áo.

Nghe được tiếng sột soạt sau lưng Chính Nam trong lòng ngửa nhưng hắn biết mình đuối lý nên cũng không dám làm bậy.

Thay quần áo xong Gia Như phú bà chạy ra mở tung cửa, giống như muốn tuyên bố với thế giới rằng: “Chúng tôi không có làm gì mờ ám cả, mọi người đều thấy nha.”

Chính Nam ngồi ở bàn uống trà mỉm cười lắc đầu, cảm thấy vị Đại tiểu thư này đôi khi cũng khá ngốc.

“Được rồi, sáng sớm anh qua kiểm tôi có việc gì thế? Mà tôi nói trước, nếu như anh không giải thích đàng hoàng thì... Hừ! Tôi nhất định sẽ không tha cho anh.” - Bị Chính Nam thấy cũng thấy, sờ cũng sờ, Gia Như phú bà rất ủy khuất nhưng kỳ lạ là trong lòng cô không có chút nào không vui, thậm chí là có chút... thoải mái. Nhưng dù sao cũng là cô gái, 1 chút “đe dọa” vẫn là phải làm cho thỏa đáng.

Nhìn Gia Như phú bà giả vờ bức bối, Chính Nam muốn cười nhưng không thể cười. Hắn gãi đầu nói: “Chỉ là tôi nghĩ hôm qua chúng ta có chút hiểu lầm nên hôm nay muốn tới rủ cô đi Hồ Tây ngắm cảnh để chuộc lỗi, ai ngờ càng làm tình hình tệ hơn. Xin lỗi!”

Gia Như phú bà hết sức bất ngờ!

Bình thường làm 1 người đàn ông, cho dù sai cũng không bao giờ nhận lỗi với phụ nữ. Thế giới này tư tưởng vẫn có chút gì đó trọng nam khinh nữ, trừ khi nữ tu vì thông thiên thì mới nhận được người khác tôn trọng.

Bây giờ Chính Nam vì chút hiểu lầm mà cố ý qua tìm mình xin lỗi: “Mặc dù tình huống có hơi... thảm họa 1 chút, nhưng cũng không thể chối cãi là hắn còn rất quan tâm mình.” - Gia Như phú bà trong lòng vui vẻ.

Cô nhìn thẳng vào mắt Chính Nam, dù hi vọng là không có nhưng vẫn muốn kiểm tra xem trong đôi mắt kia có chút nào giả dối tồn tại hay không.

Kết quả làm Gia Như phú bà hết sức ngỡ ngàng, bởi vì... Chính Nam đôi mắt quá đẹp, lông mi cong, dài, 2 con ngươi sáng như ánh sao đang ôn nhu nhìn cô, 2 hàng lông mày thon, gọn, sắc bén hơi nhíu nhíu.

Quay người đi rồi ho khan 2 tiếng lấy lại bình tĩnh, Gia Như phú bà nói: “Tôi biết rồi nhưng hôm nay thì không được. Vừa rồi anh cũng nghe cha tìm tôi có việc chứ, để ngày mai có được hay không?” - Nói hết câu cô mới quay lại nhìn Chính Nam.

Chính Nam ngay lập tức cười gật đầu: “Ngày nào, lúc nào cũng được, miễn là Đại tiểu thư thoải mái.” - Hắn đứng dậy ra về, trước khi đi còn cố ý nhắc lại 1 lần: “Sáng ngày mai nhé!”

Gia Như phú bà khẽ gật đầu, khoe miệng hơi cong lên nụ cười. Bản thân cô cũng không hiểu chính mình, bao nhiêu thanh niên tài tử trong thư viện mời cô đi ăn, đi chơi cô đều từ chối mà không cần nghĩ, vậy mà Chính Nam chỉ cần đề nghị cô đều quên mất 2 chữ “từ chối” hình thù như thế nào.

Khẽ lắc đầu vẫy đi những ngại ngùng trong lòng, Gia Như phú bà mới khôi phục hình tượng Đại tiểu thư để đi gặp Lý Anh Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Kế hoạch đầu giá

Từ phòng Gia Như phú bà đi ra, Chính Nam liền đi tìm Ngọc Ngân. Nói người ta đi tìm mình, mình lại trốn người ta, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là mình sai.

“Vệ Đại đội trưởng, nghe nói anh tìm tôi.” - Chính Nam mất 30 phút đi quanh Lý phủ hai vòng mới tìm thấy Ngọc Ngân đang hỏi thăm gì đó với hai cái nô tỳ.

Ngọc Ngân nghe có người gọi mình, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía tiếng gọi, thấy Chính Nam đang đứng đó vẫy tay, cô hậm hực nói: “Sáng ra cậu đi đâu để tôi tìm khắp cả Lý gia.”

Chính Nam gãi đầu, nói dối thân thiện: “Tôi ra ngoài có chút việc bây giờ mới trở về. Được rồi, là lỗi của tôi. Đi thôi.”

Trong phòng Chính Nam, Ngọc Ngân nằm sấp trên giường Chính Nam, hai tay khoanh lên trên đầu, trán của cô kê lên hai tay: “Này, cậu nói là giúp tôi

trị một số ản tật đúng không? Cụ thể là ản tật gì thế?”

Từ hôm cùng Tú Anh phú bà cãi vã trở về, Chính Nam đã gấp rút luyện chế một bộ kim châm để chữa bệnh, Ngọc Ngân là người đầu tiên bị hấn “đâm”.

Chính Nam vừa dùng chân khí truyền lên thân châm, vừa nói: “Chuyện của cô tôi có nghe Gia Chủ nói lại. Năm đó gia đình cô gặp chuyện không may, từ đó cô luôn ản mặc như thế này đúng chứ. Nhưng mà cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cô vẫn là một cô gái a, làn da lâu ngày không tiếp xúc ánh sáng mặt trời sẽ bị thiếu sức sống, cơ thể sẽ bị rối loạn chức năng, trầm cảm và rụng tóc.”

Tất cả những triệu chứng Chính Nam vừa nói Ngọc Ngân đều bị. Nghĩ lại mỗi khi còi ra trang phục trên người, nhìn là da nhản nheo, trắng bệch không sức sống cô đều rom róm nước mắt.

Làm phụ nữ ai không muốn mình thanh xuân, ai không muốn mình xinh đẹp!

Cảm nhận được bờ vai Ngọc Ngân khẽ run rẩy, Chính Nam an ủi: “Tôi biết cô có thù muốn báo, nhưng cứ cho rằng ngày nào đó cô báo được thù đi, rồi những ngày sau đó sẽ như thế nào? Bộ đồ đen này không phải là để che giấu danh tính như những gì cô tự nói với mình, mà cô đang dùng nó như một cái cớ để trốn tránh quá khứ, trốn tránh hiện tại và trốn tránh cả tương lai.”

Chính Nam không nói nữa mà chăm chú vào châm cứu, chuyện của Ngọc Ngân hấn không biết nhiều nên chỉ khuyên những gì nên khuyên mà thôi, nói nữa sẽ thành hấn nhiều chuyện.

...

Khoảng 30 phút sau, Chính Nam mới thở phào một hơi, nói: “Được rồi. Tôi dùng châm giúp cô tăng cường lưu thông máu và ổn định một số kinh mạch ít sử dụng đang có dấu hiệu thoái hóa. Mỗi ngày cô nên dành ra 30 phút tới một giờ để phơi nắng vào sáng sớm. Nếu cô ngại người khác nhìn thấy thì có thể thay bộ đồ trắng mỏng một chút cũng được.”

Chính Nam rút châm ra khỏi lưng Ngọc Ngân, sau đó dùng Nhu Quyền điểm vào một số huyệt đạo trên vai và cột sống giúp cô thư giãn rồi mới đứng lên đi rót nước.

Từ sau lần cuối cùng còn nằm trong vòng tay của mẹ mình ra, gần 20 năm rồi Ngọc Ngân mới cảm thấy thân thể được thư giãn như vậy. Cô ngồi dậy nhận lấy ly nước từ tay Chính Nam: “Cảm ơn.”

“Bây giờ tôi có việc phải ra ngoài, cô nhớ những lời tôi nói đấy. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì làm phụ nữ vẫn phải xinh đẹp nha.”

Tạm biệt Ngọc Ngân, Chính Nam chạy tới Phúc Đạt. Hấn muốn giao nốt phần Hư Linh Đan còn thiếu cho Lê Nhân Doanh để đảm bảo đợt bán đấu giá mấy ngày tới không xảy ra sai sót gì.

Đi theo Lan lên phòng của Lê Nhân Doanh, Chính Nam cười nói: “Anh Doanh, em tôi đưa nốt phần Hư Linh Đan còn thiếu cho anh đây. Anh kiểm tra lại đi.”

Lê Nhân Doanh cũng cười gật đầu: “Cứ để đấy lát nữa anh kiểm tra cũng được. Em uống trà nhé.”

Hai người ngồi nói chuyện với nhau trên trời dưới đất một lúc, Lê Nhân Doanh bỗng nhiên nghiêm túc lại: “Theo như kế hoạch của em đề ra thì anh và Đại tiểu thư đã nghiên cứu tình hình thế lực trong vòng 5000 km quanh Hà thành rồi định ra một số thế lực có tranh chấp lớn. Danh sách này em xem đi.”

Lê Nhân Doanh đưa cho Chính Nam một xấp giấy, ở trên viết đầy tên các thế lực, mối liên hệ, tranh chấp, quan hệ thông gia, thông thương, vân vân.

Chính Nam trong lòng chấn động: “Cmm! 5000 km vuông a! Bao nhiêu con người, bao nhiêu tông môn, bao nhiêu mối quan hệ, bây giờ bị mạng lưới tình báo của Trần gia đào cái lật úp, lập thành cái danh sách này.”

Chính Nam cũng không ngu tới mức tin rằng đây là tất cả. Những gì hấn nhìn thấy ở đây, thông tin phía sau nó phải còn ít nhất gấp năm lần chỗ này.

Lật xem từng tờ thật kỹ, Chính Nam nói: “Phía bên anh định khai thác chỗ thông tin này như thế nào?”

Lê Nhân Doanh lại từ trong nhản chứa đồ lấy ra một bản danh sách tương tự nhưng được khoanh tròn, đánh dấu khá nhiều. Hấn đặt trên bàn rồi giải thích cho Chính Nam: “Các thế lực xung quanh Hà thành về cơ bản đều phụ thuộc hai cái nhị lưu thế lực là Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các.”

Chính Nam nhấp ngụm trà, cau mày nói: “Tà Nguyệt Tông, chệch về phía bắc - đông bắc Hà thành sao. Đây chính là tông môn của “Tà Nguyệt ma nữ”, Tân Tinh Bảng thứ 14 chứ?”

Lê Nhân Doanh gật đầu: “Đúng là tông môn của “Tà Nguyệt ma nữ”. Đại tiểu thư cũng từng cùng nữ ma đầu này đánh qua, không có gì bất ngờ là bị Đại tiểu thư đánh bại. Đối đầu với Tà Nguyệt Tông là Cửu Dương Các cũng có cái thiên tài trên Tân Tinh Bảng, chính là “Cửu Dương công tử”, Tân Tinh Bảng thứ 13.”

“Vi diệu cân bằng.” - Chính Nam xoa cằm: “Thế hệ trước đạt được địa bàn và thế lực cân bằng, thế hệ hiện tại đều có thiên tài có thực lực và danh tiếng cân bằng. Như vậy chúng ta xuất hiện có khả năng sẽ phá tan cân bằng này sao?”

Lê Nhân Doanh thờ phào: “Nói chuyện với người thông minh chính là tiết kiệm sức lực. Em nhìn ra mấu chốt không sai và anh tin những người đứng đầu

của 2 thế lực này chắc chắn cũng nhìn ra. Nếu 1 trong 2 thế lực này độc chiếm được lượng đàn dược chúng ta bán ra, rất có thể sẽ dùng đó làm bàn đạp để trở nên mạnh hơn đối thủ của mình.”

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười ma mãnh: “Nếu đã xác định được những người sẽ tham gia đấu giá lần này, như vậy đấu giá như thế nào là do chúng ta quy định rồi.”

Lê Nhân Doanh không hiểu ý của Chính Nam nói gì: “Ý em là?”

Chính Nam nhìn chằm chằm xấp giấy trong tay, nói: “Chúng ta lần này định bán ra 500 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan và 200 viên các loại cấp 2 hoàn mỹ đan dược khác, tất cả đều chia nhỏ ra. Đặc biệt Hư Linh Đan sẽ chia thành 2 gói 100 viên, 2 gói 50 viên và 10 gói 20 viên. Bề ngoài tuyên bố là nhằm vào nhiều đối tượng khách hàng, còn đến lúc đó ai giá cao người đó được, sẽ không ai dám nói gì.”

Lê Nhân Doanh cũng nhìn trong tay giấy tờ, đắm chiêu suy nghĩ mục đích của Chính Nam. Rất nhanh đôi mắt của hắn sáng ngời, ngược lên nhìn Chính Nam như nhìn cái quái胎, lại có chút sợ hãi: “Ý tưởng của em anh sẽ nói lại với Đại tiểu thư.”

Chính Nam cười gật đầu: “Em lấy cái này về trước, nếu có thông tin gì mới anh cứ cho người tới Lý gia tìm em nhé. Em có việc phải đi rồi.”

Lê Nhân Doanh đứng dậy nói: “Đề anh tiễn em.”

Hai người cười cười, nói nói cùng nhau xuống cầu thang, trước khi Chính Nam ra cửa còn cùng Lê Nhân Doanh bắt tay một cái làm đám đông mua hàng tò mò không được.

Trong đó có một đôi mắt sắc bén quan sát từ lúc Chính Nam đi vào tới lúc hắn đi khuất tầm nhìn mới cúi đầu rời khỏi Phúc Đạt.

Trở về Lý gia, Chính Nam lại loay hoay chuyện tu luyện và luyện đan tới chiều rồi chạy tới phòng đối luyện. Gia Như phú bà đã tới từ trước.

Sau khi khởi động và giao đấu với nhau xong, vẫn là Chính Nam ngồi trên, Gia Như phú bà nằm dưới để hắn... massage.

Chính Nam vừa xoa, vừa nắn, vừa ấn ấn cái lưng non mềm của Gia Như phú bà vừa nói: “Sáng nay chú Tuấn gọi cô qua có chuyện gì quan trọng không?”

Gia Như phú bà thoải mái khẽ rên trong cổ họng, lim dim đôi mắt trả lời: “Vẫn là chuyện phủ thành chủ tiến hành phong sát Lý gia chúng ta thôi. Lần trước là tăng thuế giao dịch dược liệu, lần này là thu phí cầu đường và an ninh trật tự.”

Chính Nam vẻ mặt khó hiểu: “Phủ thành chủ đang làm gì thế nhỉ, số tiền nhỏ đó hoàn toàn không có chút tác dụng gì so với những gì Lý gia và Phúc Đạt hợp tác có được a.”

Gia Như phú bà lại tỏ ra hiểu hơn: “Bọn họ có muốn làm động tác lớn cũng không dám làm, ‘Tu La’ Tú Anh còn ở Hà thành đây.”

Chính Nam bấm dần xuống hông Gia Như phú bà, rồi lại bấm ngược trở lên. Hắn biết đây là giới hạn của 48, à không... hiện tại đã là 50 độ thiện cảm, nếu làm quá sẽ gây ra tác dụng ngược lại.

Nhưng mà tâm lý phụ nữ là thứ khó đoán nhất trên đời. Bên kia Chính Nam cho rằng nếu làm quá sẽ gây phản tác dụng, Gia Như phú bà bên này thì nín thở chờ mong hắn làm “gì đó” điên cuồng một chút, kết quả là hắn lại không làm.

Kể từ lần cùng “tiểu Chính Nam” tiếp xúc thân mật, rồi lại bị Chính Nam ôm cái đẩy côi lòng, Gia Như phú bà càng lúc càng không điều khiển nổi ý nghĩ của mình. Trong tâm trí lúc nào cũng có cái gì đó muốn xông ra ngoài, nhưng mỗi lần đều thiếu một chút.

Chính Nam thấy Gia Như phú bà bỗng nhiên im lặng không nói, hắn chủ động hỏi: “Đang nghĩ ngày mai hẹn hò mặc như thế nào cho đẹp sao?”

Gia Như phú bà hoảng hốt: “Cái... cái gì hẹn hò! Chỉ là đi... đi dạo bờ hồ, ngắm... ngắm cảnh mà thôi.”

Chính Nam được nước làm tới: “Như vậy là đi hẹn hò rồi còn gì?”

Gia Như phú bà càng hoảng hốt: “Không... không phải! Anh đừng nói nữa. Anh nói nữa là mai tôi... tôi không đi với anh.”

Chính Nam bật cười: “Được được, không nói.”

Chỉ còn thiếu 1 điểm thiện cảm là 51 điểm đại quan sẽ bị xông phá, Chính Nam biết mình cần phải làm gì đó. Tròng mắt đảo một vòng, khoe miệng hắn cong lên nụ cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cha mẹ không có ai hổ con như vậy!

“51 điểm thiện cảm, bạn thân a. Vậy thì làm những gì bạn thân nên làm.” - Nghĩ, Chính Nam lấy hai tay thò xuống hai bên hông Gia Như phú bà: “Gãi này! Gãi này!”

“Ahaha... Không... Không phải chỗ đó... Ahaha... đừng... đừng gãi nữa mà...” - Gia Như phú bà bị tập kích bất ngờ nên hoàn toàn không có sức chống cự.

Hai người cười đùa lăn lộn trên đất, một người là đại gia tộc tiểu thư, một người là cao quý luyện được sư đùa giỡn như hai đứa con nít, không sợ bụi đất, không sợ người nhìn thấy.

“Anh đứng lại, dám đánh lên tôi, đừng để tôi bắt được, nếu không tôi gãi cho anh chết luôn.” - Gia Như phú bà hai tay cầm lấy hai chiếc dép rượt theo Chính Nam.

Chính Nam vừa ôm đầu, vừa chạy, vừa cười: “Vậy cũng phải chờ cô bắt được tôi đã.”

Hai người ăn ý không dùng chân khí, chỉ như người bình thường đuổi nhau chạy nhảy trong phòng tu luyện.

Gia Như phú bà tổ chân thân thể không bằng Chính Nam, đuổi một lúc không bắt được, cô giả vờ giận dỗi quay lưng với Chính Nam, đứng giậm chân.

Chính Nam thấy Gia Như phú bà không đuổi nữa thì dừng lại, sau đó chậm rãi lại gần cô: “Làm sao? Không bắt được tôi nên giận dỗi à?”

Ai ngờ Gia Như phú bà bất ngờ quay đầu lại, khuôn mặt nở nụ cười ma mĩnh.

“Vu Thuật - Lãnh Ngưng Thuật”

Hai cột băng từ dưới đất mọc lên trói chặt hai chân Chính Nam, mặc hấn gãy dựa thế nào cũng không thoát ra được: “Cô ăn gian!”

Gia Như phú bà hếch mũi nói: “Ai quy định không được sử dụng chân khí. Haha, thiếu chủ a, bây giờ tới lượt bản tiểu thư ‘phục vụ’ thiếu chủ.” - Nói, hai tay cô còn làm động tác gãi ngứa, chậm rãi đi tới Chính Nam.

Chờ Gia Như phú bà tới gần, đang bị băng thuật trói chặt Chính Nam bỗng nhiên nổ tung thành một làn khói. Bản thể hấn không biết từ góc nào thuần thân tới sau lưng Gia Như phú bà, vòng hai tay ôm muốn chặt lấy cô.

Gia Như phú bà phản ứng không chậm, nhưng do Chính Nam diễn quá giống nên khoảng trống chừa cho cô là không nhiều.

Kết quả là Chính Nam trên đà lao tới lại tông vào Gia Như phú bà đang muốn xoay người lùi ra, hai người té lăn trên mặt đất.

Bụi bặm tan đi, để lại trên mặt đất Chính Nam nằm đè lên người Gia Như phú bà, tay trái hấn giờ lên đè lên tay phải cô, còn tay phải hấn đang... nằm yên vị trên một nơi vừa mềm, vừa tròn, cách lớp quần áo hấn vẫn cảm nhận được có một điểm nhô lên đang kích thích lòng bàn tay hấn.

Chính Nam bất giác bóp hai cái, cảm giác tốt không thể tả.

“Mềm không!?”

“Mềm!”

“Thoải mái không!?”

“Quả thật là từ bé đến giờ chưa từng thoải mái như vậy...”

...

Chính Nam bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, bản năng nói với hấn: “Mau chạy đi, nếu không nhất định là phải chết.”

Chính Nam cúi đầu nhìn xuống, trước mặt hấn là khuôn mặt đỏ hồng, mắt đầy sát khí Gia Như phú bà đang cắn chặt 2 hàm răng, toàn thân run rẩy, trừng mắt nhìn hấn. Hấn chậm rãi lấy tay ra khỏi ngực cô, cười gượng gạo nói: “Hiều... hiểu lắm a!”

Gia Như phú bà rất uất ức, đặc biệt là cảm thấy trên bụng mình cái thứ kia đang từng chút, từng chút lớn lên, nóng hổi nhiệt độ áp chặt vào người cô, tâm muốn giết Chính Nam đều có.

Gặp Gia Như phú bà không nói gì chỉ trừng mắt nhìn mình, Chính Nam biết chuyện hôm nay không kết thúc yên ổn được. Hấn cắn răng, điểm một cái vào sau gáy cô.

Nhìn Gia Như phú bà đầy mặt mộng bức ngất đi, Chính Nam mới thở phào một hơi. Hấn bế cô rời phòng tập luyện, giao lại cho một cái nô tỳ đi ngang rồi không để ý về mặt sợ hãi nô tỳ kia, đi tăm.

“Độ thiện cảm của Lý Gia Như phú bà đạt 51 điểm, thưởng cho ký chủ 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề.”

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 1], thu được 4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực.”

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 2], mô tả: “Đã là cấp SR phú bà, sao có thể nhường cho nam nhân khác!”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu 1 cấp SR phú bà có độ thiện cảm đạt 71 trở lên]. Phần thưởng: [5 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề, 5 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tiêu hao 6 điểm cấp tăng lên cấp 18 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng kích hoạt [Phi Tiêu Thao Không Thuật], [Vụ Trung Quý Ảnh Thuật], [Ảnh Phi Tiêu Thuật], [Kim Phược Thuật] thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề kích hoạt và nâng cấp nghề [Y Sư] lên cấp 3 thành công.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 18(Linh Hư tầng 8)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 3 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ân Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Không Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 trận pháp sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 46/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 34/100), Lý Gia Như(SR, 55/100).

Điểm dư: 2 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 2: 18/20, còn 13 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 1].

Đánh giá: Không tệ.

“Hắc hắc, cảm giác ngay lập tức mạnh lên một đoạn dài chính là thoải mái.” - Chính Nam cười khê.

“Tốc độ lên cấp của ký chủ rất đáng ghi nhận, đặc biệt là khi không quá dựa vào nhiệm vụ hàng ngày và nhiệm vụ ngẫu nhiên, Trang có lời khen.”

“Ồ! Hiếm thấy một lần Trang khen tôi, cảm giác đặc biệt hạnh phúc.” - Chính Nam cười lớn, được vị đại phú bà này khen ngợi cũng không thường xảy ra a.

“Thế nhưng Trang không khuyến khích ký chủ kích hoạt kỹ năng một cách dàn trải như vậy, thay vào đó ký chủ nên xác định sẵn cho mình một con đường cụ thể rồi chuyên chú vào đó thì hơn.”

“Chuyên một con đường?” - Chính Nam cau mày: “Nhấn thuật thắng ở xuất kỳ bất ý và độ quý dị của nó, đồng nghĩa với việc có càng nhiều kỹ năng thì sự lựa chọn phương án càng nhiều chứ?”

“Đó là dựa trên cơ sở chiều thức của ký chủ đảm bảo được tính “quý dị” và “xuất kỳ bất ý”. Giai đoạn hiện tại ký chủ còn đang có lợi thế so với người cùng cấp, thậm chí trên cấp ký chủ là do chất lượng “Khí” trong cơ thể ký chủ cao hơn, đồng nghĩa với việc kỹ năng phát động nhanh hơn và khó bị phát hiện hơn. Nhưng khi ký chủ lên các cấp độ cao hơn, gặp đối thủ mạnh hơn, lợi thế này sẽ càng lúc càng mờ nhạt. Như vậy, với một loạt kỹ năng cấp 1 của mình, ký chủ nghĩ cơ sở của nhấn thuật có còn được đảm bảo hay không?”

“Còn có chuyện như vậy?” - Chính Nam nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó hỏi: “Không phải Ngọc Ngân và Gia Như đều có tu vi Nguyên Anh Kỳ sao, “Khí” của 2 người bọn họ cũng đã hóa lỏng, trở thành nguyên khí, bọn họ vẫn thường xuyên nhận không ra Phân Thân Thuật và Thể Thân Thuật của tôi đấy thôi.”

“Nói rất hay, cho nên việc ký chủ lên cấp quá nhanh và chiến thắng liên tục trong đối luyện đã khiến cho ký chủ xuất hiện lỗ hổng trong tâm cảnh.”

“Hả!? Giải thích thế nào?”

“Có 3 vấn đề để nói ở đây.

Thứ nhất, “Khí” chia làm chân khí, nguyên khí, chân nguyên tương ứng với thay đổi ở Linh Hư Kỳ, Nguyên Anh Kỳ và Độ Kiếp Kỳ. “Khí” của ký chủ là chân nguyên, tức là về bản chất nó mạnh hơn Lý Gia Như phú bà và Khương Ngọc Ngân tới 3 đại cảnh giới, chênh lệch này vẫn là rất lớn, cho nên lợi thế vẫn còn rất rõ ràng. Đây cũng là lý do vì sao Nhu Quyền của ký chủ có tính khắc chế rất mạnh đối với bọn họ.

Thứ hai, hai người bọn họ không nhận ra Phân Thân Thuật và Thể Thân Thuật của ký chủ là vì hai kỹ năng này thuộc Tam Thân Thuật đã cấp 3, gần cao bằng thiên phú của ký chủ. Cấp kỹ năng tăng lên đồng nghĩa với lượng “Đạo” trong kỹ năng tăng lên, cấp 3 kỹ năng tương ứng với lượng “Đạo” của một Hòa Hợp Kỳ viên mãn có thể dung nạp, tuy thấp hơn đẳng cấp của hai người họ nhưng không nhiều và nó bị lợi thế về “Khí” của ký chủ che lấp.

Cuối cùng và cũng là quan trọng nhất, ký chủ cùng bọn họ chỉ là đối luyện, không phải sinh tử chiến. Có nhiều thứ người ta sẽ không sử dụng trong một trận đấu mà thắng thua không quan trọng như vậy. Nghĩ cách đánh bại người thì khó chứ nghĩ cách đánh giết người thì rất dễ.”

Chính Nam trầm ngâm, nghiêm túc suy nghĩ.

Trang nói rất nhiều nhưng chỉ tóm gọn lại ở một ý chính đó là hấn bắt đầu bành trướng, chiến thắng những trận đánh vô thường vô phạt bằng lợi thế mà hệ thống tặng cho với các đối thủ không hề có ý giết mình khiến hấn dần mờ mắt.

Hấn cần phải tỉnh lại!

“Trang, lợi thế về “Khí” thì tôi đã rõ, nó sẽ dần mất đi lợi thế về sau này.” - Chính Nam nghiêm túc hỏi: “Vậy thì tinh thần lực thì sao? Thiên phú tinh thần lực của tôi tốt hay không?”

“Rất tốt, đáng tiếc là bị phong ấn.”

“Hả!?” - Chính Nam la lớn: “Bị phong ấn như thế nào, Trang có giải được không?”

“Có người thiết lập 12 tầng phong ấn trong cơ thể ký chủ, trong đó 7 tầng là để phong ấn thiên phú thân thể, 4 tầng để phong ấn thiên phú tinh thần lực, một tầng cuối cùng là để che lấp vận mệnh ký chủ khỏi Thiên Đạo nhòm ngó.”

“Hó, quá hó” - Chính Nam chửi ầm lên: “Cha mẹ không có ai hổ con như vậy!”

Mặc dù lớn tiếng chửi đồng nhưng Chính Nam biết cha mẹ hấn cũng chỉ là vì tốt cho hấn mà thôi, cho nên hấn cũng không thật sự tức giận hay căm ghét gì họ.

“Thoải được rồi, không nói chuyện này nữa.” - Chính Nam lắc đầu thờ dãi: “Kỹ năng ỡ kích hoạt rồi thì để dùng cũng được, sau này cần suy tính kỹ hơn giữa việc cường hóa kỹ năng cũ và kích hoạt thêm kỹ năng mới.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Móa!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Truyền thuyết Hồ Tây

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam đứng giờ qua phòng tìm Gia Như phú bà: “Gia Như, cô chuẩn bị xong chưa?”

Trong phòng vang lên tiếng trả lời: “Chờ tôi 5 phút nữa đi, sắp xong rồi.”

Chính Nam cũng không để ý 5 phút này. Hấn cùng Trang phú bà nói chuyện phiếm: “Này Trang, có thể thay đổi cách thức hoạt động của [Cửa Hàng] được không? Ngày nào cũng chỉ bán mấy loại đan dược thứ phẩm với vài cái mảnh trang bị mà tôi chắc chắn không bao giờ mua, cảm thấy thật sự lãng phí 1 hạng mục của hệ thống.”

“Trang cũng đang xem xét thay đổi mục [Cửa Hàng], vì theo như tỉ lệ truy cập và sử dụng của ký chủ thì nó gần như không có trợ giúp gì.”

Chính Nam cũng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy. Trang đọc được trí nhớ của tôi mà nhì, nếu không đổi cách hoạt động theo trí nhớ của tôi cũng được, cứ mở hết tất cả sản phẩm ra đi, để tôi có cái mục tiêu rồi dành dụm tiền, như vậy thiết thực hơn nhiều.”

“Trang sẽ xem xét đề nghị của ký chủ.”

Lại cùng Trang nói chuyện trên trời dưới đất thêm 30 phút, Chính Nam cũng muốn hết kiên nhẫn rồi. Hấn há miệng muốn hỏi thêm một lần thì cánh cửa

phòng mở ra.

Trước mặt Chính Nam là một thân hình mảnh mai, khí chất tươi mát, thanh xuân vừa chớm tiểu mỹ nhân.

Mái tóc được xử lý kỹ càng, ghim đuôi gà cao phía sau. Đằng trước, vài sợi tóc mai xoắn xuống khuôn mặt thanh tú càng tô điểm thêm làn da trắng nõn.

Gia Như phú bà hôm nay mặc một bộ đồ màu xanh nước biển nhạt, vòng eo con kiến được chiếc thắt lưng vải cùng màu quấn lấy làm Chính Nam nuốt ngụm nước miếng. Lại nhìn xuống phía dưới, làn váy ngắn che giấu không được đôi chân trắng muốt không tì vết của cô.

Chính Nam nhìn từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên. Hắn biết cứ nhìn chăm chăm như thế này rất bất lịch sự nhưng không dời mắt đi nổi a.

Gia Như phú bà bị hắn nhìn không rời mắt, trong lòng không những không khó chịu mà ngược lại cực kỳ đắc ý: “Hừ, biết sự lợi hại của bản tiểu thư đi.” - Cô tốn công sức dậy từ sớm, tắm qua sữa tươi, ngâm hoa hồng, lại có 4 5 cái nô tỳ giúp cô trang điểm chính là vì giờ phút này mê chết Chính Nam

Gặp Chính Nam vẫn nhìn mà không có ý định bước đi, Gia Như phú bà làm bộ tức giận: “Đi thôi, còn nhìn nữa mặt trời lên qua đầu bây giờ. Hừ, một bộ heo nái thấy cù cái, không có chút hình tượng.”

Chính Nam giật mình tỉnh lại. Biết mình thất thố, hắn liền cười nịnh nọt: “Đi thôi, đi thôi. Hôm nay trời đẹp a, người cũng đẹp nữa, phong cảnh hẳn là cũng phải đẹp á.”

Hai người sánh vai rời khỏi Lý gia, lại không biết rằng Ngọc Ngân ở phía xa ánh mắt u buồn nhìn hai người cùng nhau đi khuất tầm mắt.

Hồ Tây nằm ở cực tây của Hà thành, xung quanh là bãi cỏ lớn cùng với cây xanh quanh năm nên không khí cực kỳ tươi mát.

Phủ thành chủ không cho phép nuôi trồng, đánh bắt cũng như bơi lội dưới hồ nên hầu hết mọi hoạt động vui chơi đều diễn ra xung quanh bờ hồ.

Đây được xem là thắng cảnh số một của Hà thành.

Chính Nam cùng Gia Như phú bà đi tới nơi này dẫn tới rất nhiều cặp mắt nhìn qua, đơn giản là vì “nam thanh, nữ tử” cũng không diễn tả nổi cặp đôi này.

Khác với khi bị Chính Nam nhìn chăm chăm, những cặp mắt khác nhìn về phía mình khiến Gia Như phú bà cực kỳ khó chịu. Cô cần nhắc: “Đàn ông đều là sinh vật nửa người dưới, đi với cô gái của mình còn dám nhìn chăm chăm người khác.”

Chính Nam cười: “Nếu cô đừng xinh đẹp như vậy đảm bảo những người kia sẽ không nhìn đâu. Lại nói, đàn ông sinh ra đã được lập trình sẵn là 'yêu những thứ tròn, mềm và thích những cô gái đẹp'. Đây gọi là bản năng, haha.”

Gia Như phú bà trừng mắt Chính Nam: “Ba hoa!” - Cô đã cố ý không muốn nói tới chuyện ngày hôm qua, tên khốn kiếp này còn nhắc lại.

Chính Nam không nói nữa, hôm nay hắn mặc định là phải nhường nhịn Gia Như phú bà.

Tìm một bãi cỏ xanh trống trải, Chính Nam trải ra tấm vải lớn hắn chuẩn bị sẵn, rồi lấy ra vài thứ đồ ăn vặt.

Gia Như phú bà cũng không lạ lắm những thứ này, bởi vì Chính Nam thường lấy ra những thứ đồ ăn, thức uống kỳ quái nhưng có điểm chung là đều rất ngon.

Hai người ăn uống, cười nói vui vẻ, bỗng nhiên Gia Như phú bà nói: “Hồ Tây có một cái truyền thuyết rất thú vị, anh nghe qua bao giờ chưa?”

Chính Nam hứng thú: “Không phải là cái hồ sao? Có truyền thuyết gì thế?”

Gia Như phú bà uống một ngụm nước ép bưởi, sắp xếp lại ngôn từ rồi nói: “Truyền thuyết là lúc Hà thành còn chưa phải là Hà thành, ở đây cũng chưa có Hồ Tây như thế này, xung quanh đây còn là một phần của Vạn Tượng Sâm Lâm, yêu thú hoành hành thì chỗ này là địa bàn của một con Độ Kiếp Kỳ yêu thú. Anh biết yêu thú Độ Kiếp thành công thì có thể hóa thành hình người rồi chứ?”

Chính Nam gật gù đầu, Gia Như phú bà nói tiếp: “Chuyện kể rằng đó là 1 con Xà yêu. Đang trong quá trình độ kiếp, 1 nửa thân thể nó đã hóa thành hình người nhưng vì bị suy yếu do lỗi kiếp nên nó bị các yêu thú khác vây công. Lúc sắp chết nó mới dùng nội đan của mình tự bạo, ý đồ là lôi kéo toàn bộ những kẻ vây công nó phải chết cùng. Nhưng mà nội đan của nó vừa rời khỏi thân thể thì bị lỗi kiếp đánh trúng gây nên nổ lớn tạo thành Hồ Tây bây giờ.”

Chính Nam mặt mặt mông bốc, trong lòng nhổ nước bọt: “Cmn! Truyện gì nhảm nhí vậy. Bị cả lũ yêu thú vây đánh, định dùng nội đan tự bạo, kết quả nội đan bị lỗi kiếp đánh trúng gây nổ lớn nên tất cả đều chết, hết truyện?”

Thấy phản ứng của Chính Nam, Gia Như phú bà cũng nhớ lại lần đầu mình nghe câu chuyện này, phản ứng cũng không khác như vậy bao nhiêu. Cô nói tiếp: “Anh phải nghe hết đã. Đồn đại rằng con Xà yêu đó cũng chưa chết, hoặc chết rồi mà linh hồn nó còn không cam lòng nên chưa tiêu tan mà còn lẩn vờ quanh Hồ Tây. Bởi vậy xung quanh nơi này thường xuyên xảy ra mất tích hoặc chết người bí ẩn. Sau này vì bị người dân phản ánh mà Thành chủ ra lệnh cấm người không có phận sự đi lại gần Hồ Tây ban đêm.”

Chính Nam vẻ mặt khinh thường, cười khẩy nói: “Thần hồn át thần tính. Yêu thú bị nổ nát nội đan làm sao có thể còn sống, mà quý thì càng không có thật. Câu chuyện này mang đi lừa trẻ em còn tạm được.”

“Ký chủ sai rồi. Dưới đáy hồ này đúng là có một con bán Giao Xà bị thương rất nặng, đã lằm vào ngũ say.”

Chính Nam mộng bức: “Cmm! Nghe một câu chuyện bất kỳ lại là sự thật, không trùng hợp như vậy chứ!?”

Gia Như phú bà không nói gì vì những gì Chính Nam vừa nói cũng đúng là những gì cô nghĩ.

Đưa tay ra với lấy bình nước ép bưởi định rót một ly để uống, bàn tay cô bỗng nhiên chạm vào một bàn tay khác cũng đang muốn lấy bình nước ép. Cảm nhận được bàn tay lớn kia nhẹ nhàng xoa mu bàn tay mình, Gia Như phú bà thẹn thùng cúi đầu.

Đang lúc Chính Nam muốn được đà lằm tới, bỗng nhiên một giọng nói vang lên sau lưng hai người: “Ồ! Đây không phải là thiên tài luyện dược sư Chính Nam sao? Còn vị này là Lý gia Đại tiểu thư chứ? Thật trùng hợp a!”

Chính Nam và Gia Như phú bà giật mình rút tay lại, quay đầu về phía sau nhìn.

Phía sau hai người, Tú Anh phú bà một bộ váy dài đỏ thắm, mắt vẽ khói đỏ hồng, môi cũng son màu đỏ đang đứng không xa tùm tùm cười nhìn về phía bên này.

Gia Như phú bà cảm thấy cô gái này rất quen mắt nhưng nhất thời nghĩ không ra là ai, chỉ là với nhan sắc, vóc dáng và cách nói chuyện kia, rõ ràng là cô gái này với Chính Nam có quan hệ không cạn. Cô dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Chính Nam hỏi: “Bạn của anh sao? Không mời người ta tới ngồi một chút?”

“Chỗ này còn trống, tôi ngồi đây nhé, Nam.” - Không đợi Chính Nam mở miệng, Tú Anh phú bà lập tức như bóng ma xuất hiện bên cạnh hắn, cười duyên nói: “Đi ra ngoài vui chơi ngắm cảnh sao không rủ tôi a, thật sự là một người lạnh lùng!”

“T-tú... Tú Anh, đừng... đừng làm rộn.” - Hai vị phú bà nhìn nhau mắt tóe ra tia lửa điện, Chính Nam ở giữa khòe miệng co giật: “Gia Như, đây là Trần gia Đại tiểu thư Trần Mai Tú Anh, Tân Tinh Bảng đệ tam Tu La... “Tu La” Tú Anh.”

Bình thường là một cô gái lý trí và thông minh, Gia Như phú bà nhất định sẽ cư xử đúng mực với người tu vi cao hơn mình, danh tiếng thịnh hơn mình và gia tộc lớn hơn gia tộc mình. Nhưng lần này cô lại vươn tay ôm lấy khuỷu tay trái Chính Nam, ép nó sát vào bộ ngực đang phát triển nhưng đã có mô hình của mình rồi tỏ ra ngạc nhiên nói: “Thì ra là đại danh鼎鼎 “Tu La” Tú Anh a, rất hân hạnh được gặp cô. Cô với Chính Nam “nhà tôi” rất thân sao?”

Một câu hỏi mang tính chơi chữ bấy rập cực kỳ tinh tế.

Nếu Tú Anh phú bà nói “thân”, vậy thì cô đang tự làm xấu mặt mình vì nếu thân thì sao Chính Nam không hề có ý định rủ cô đi chơi!?

Ngược lại nếu Tú Anh phú bà nói “không”, vậy dễ làm, không thân tránh xa ra một chút đi!

Nhìn cánh tay Chính Nam ép cho “đồi nử” đối diện muốn biến hình, Tú Anh phú bà khòe miệng cong lên nụ cười ma mãnh. Cô cũng vươn tay kéo khuỷu tay phải Chính Nam ép vào bộ ngực “vĩ đại” của mình, hất cằm nói: “Tất nhiên là thân, còn từng cùng nhau “ở chung một phòng” đây.” - Nói, cô quay qua Chính Nam ông ọ: “Bảo bối, làm gì bỏ mặc người ta mấy ngày không tới thăm. Nhớ chết người ta rồi~”

Câu trả lời rõ ràng “Thân tới mức chung phòng” rồi, dăm ba cái vụ đi dạo, tch!

Chính Nam vừa sung sướng vừa đau khổ, hắn quyết định im lặng nghe hai vị phú bà tiếp tục cãi vã.

“Này, cô đừng có không biết xấu hổ, chuyện như vậy cũng dám mang ra giữa bàn dân thiên hạ mà nói hả?” - Gia Như phú bà nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt bốc lửa.

“Ồ, dám làm thì dám nhận chứ sao, đều là người trưởng thành cả rồi.” - Tú Anh phú bà vẽ mặt trêu tức vừa nói, vừa kéo tay Chính Nam cọ a cọ.

“Người trưởng thành càng phải biết rõ cái gì có thể nói, cái gì không chứ!”

“Đúng vậy a! Tôi nói ra đây đều là sự thật, lại là lời trong lòng, có gì mà không thể nói!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đánh chết cha hắn!

Hai người lờ qua tiếng lại um sùm cả một góc bờ hồ!

Đám nam nhân nhìn qua bên này đều nghiêng răng nghiêng lợi mắng Chính Nam. Mấy cô gái khác thì luôn miệng mắng hai vị phú bà không biết xấu hổ nhưng trong lòng thì hâm mộ vóc dáng và nhan sắc của hai cô không được.

Chính Nam bị hai vị phú bà phun đầy mặt mưa xuân, cộng với tiếng sấm vang hai bên tai cũng muốn chịu không nổi, mặc dù cánh tay rất thoải mái nhưng hấn cũng phải bảo vệ đầu của mình a.

“IM LẶNG!!!” - Chính Nam quát lớn một tiếng.

Hai vị phú bà bưng lấy tai, ánh mắt bốc lửa nhìn về phía hấn.

“Anh bị khủng hã, la lớn như vậy làm gì?”

“Đúng vậy, nói chuyện bình thường không được hay sao!”

Chính Nam mòng bức!

Vừa mới cãi nhau thiếu điều muốn đánh lên tới nơi rồi, vậy mà mắt không liếc, tay không chạm liền ăn ý cùng nhau chỉ trích hấn.

Chính Nam tranh thủ dời đi chủ đề, làm hòa hoãn không khí: “Khụ... khụ, mọi người chú ý hình tượng, chúng ta nơi này thành khi diễn xiếc cho người ta nhìn rồi.”

Tú Anh phú bà liếc mắt xung quanh, sau đó bộc phát Không Minh Kỳ uy áp của mình.

Mọi người xung quanh chỉ thấy từ người Tú Anh phú bà bắn ra vô số khối màu đen, sau đó dần dần hình thành một bóng người khổng lồ chỉ có nửa thân trên, một tay cầm kiếm, một tay cầm khiên đang trừng mắt nhìn xung quanh.

Chính Nam và Gia Như phú bà nuốt ngụm nước miếng. Hai người đứng gần Tú Anh phú bà nhất, uy áp mặc dù không nhằm vào hai người nhưng cũng đủ làm hai người muốn ngạt thở.

Chưa tới 10 giây sau uy áp và người khổng lồ tan đi, bởi vì xung quanh ngoài ba người ra thì đã không còn ai dám ở lại, liền chim chóc, sóc, chuột, thậm chí gió đều không còn.

Chính Nam giờ ngón tay cái về phía Tú Anh phú bà, cười nịnh nọt khen: “Lợi... lợi hại!”

Tú Anh phú bà cười đắc ý, cái cổ vênh cao như thiên nga thẳng trợn nhìn về phía Gia Như phú bà, ánh mắt đầy thách thức.

Gia Như phú bà hừ một tiếng, mặc kệ Tú Anh phú bà và Chính Nam, cô quyết định làm bạn với bánh và nước trái cây.

Chính Nam tò mò hỏi Tú Anh phú bà: “Vừa rồi là chiêu gì vậy Tú Anh? Cảm giác rất lợi hại nha!”

Tú Anh phú bà nhìn Gia Như phú bà có vẻ không muốn đấu tiếp liền cảm thấy không thú vị, cô cũng bốc hai cái bánh quy ăn thử rồi trả lời Chính Nam: “Ừm, ngon quá! Vừa rồi là Tu La huyết mạch hình thức thứ 2, “Tu La Bán Toàn Thể”, còn kém hình thức thứ 3 “Tu La Sơ Chân Thể” và thứ 4 “Tu La Toàn Chân Thể” xa lắm.”

Gia Như phú bà vênh tai lên nghe, dựa theo suy nghĩ trong lòng cô thì đây gọi là “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, cùng tò mò không có quan hệ gì, ừm, chính là như thế.

Chính Nam cảm thấy hình như có gì đó khá quen thuộc, nhưng nhất thời nghĩ không ra là cái gì, hấn đành bỏ không nghĩ nữa. Rót nước bưởi thành ba ly khác nhau, đưa cho hai vị phú bà mỗi người một ly, chính mình cầm một ly, Chính Nam hỏi: “Mà hôm nay cô tâm trạng tốt nhỉ, một mình ra bờ hồ đi dạo cơ à?”

Nghe được Chính Nam hỏi, Tú Anh phú bà xém chút sắc nước: “Nhất định không thể thừa nhận là mình nghe thuộc hạ báo lại hai người ra đây hẹn hò nên mình mới tới phá đám. Nhất định!”

Cô tăng hắng hai tiếng rồi nói: “Mấy hôm trước sức khỏe không tốt nên ở nhà mấy ngày liền, có chút buồn chán. Hôm nay thấy trời đẹp nên quyết định ra ngoài ngắm cảnh giải khuây thôi. Cũng nhờ vậy mà “vô tình” gặp được cảnh tượng “thú vị” nha.”

Chính Nam ngây ngốc gãi đầu, Gia Như phú bà có vẻ là bị sặc nước.

Đang lúc không khí trầm xuống vì cả ba người đều không biết nói gì, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện thì thắm gì đó vào tai Tú Anh phú bà rồi biến mất.

Tú Anh phú bà dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn về phía Chính Nam và Gia Như phú bà, từng lời thâm thúy: “Tôi nghĩ hai người nên về Lý gia đi, có niềm vui bất ngờ đang chờ hai người đó. Haha!” - Cô hóa thành một đám khói đen bay về phía Phúc Đạt, để lại phía sau tiếng cười nghe có chút... man rợ.

Chính Nam và Gia Như phú bà nhìn nhau đầy dấu chấm hỏi. Lúc này Ngọc Ngân cũng từ đằng xa chạy tới, vừa thở hồng hển vừa nói: “Đại... Đại tiểu

thư, Nam... xảy ra... xảy ra chuyện lớn rồi!”

Chính Nam đưa cho Ngọc Ngân ly nước hần vừa rót ra chưa uống, nói: “Bình tĩnh, từ từ có gì nói, uống miếng nước đi đã. Thở bình thường đã rồi hãy nói.”

Ngọc Ngân uống xong nước rồi đưa ly trả lại Chính Nam. Cô gấp giọng nói: “Vừa rồi Thành chủ Ngô Đức Chung cùng Nhị thiếu gia Ngô Đức Văn mang theo sinh lễ tới Lý gia, nói là muốn... muốn hỏi cưới Đại tiểu thư.”

“Choang”

Chính Nam bóp vỡ chiếc ly đang cầm trên tay. Không để ý bàn tay bị mảnh vỡ làm chảy đầy máu, cười nói: “Ahaha, vỡ tay. Vừa rồi cô mới nói gì ấy nhỉ, tôi nghe không rõ?”

Gia Như phú bà cuống cuống giúp Chính Nam cầm máu, Ngọc Ngân thì vẻ mặt có chút hoảng hốt nhưng sâu trong ánh mắt chứa chút buồn bã, chậm rãi nói: “Thành chủ và Nhị thiếu gia Ngô Đức Văn mang theo sinh lễ tới Lý gia chúng ta, nói là muốn hỏi cưới Đại tiểu thư. Còn có thư chúc mừng của Đại thiếu gia Ngô Đức Võ gửi từ Thiên Đạo Tông về.”

Chính Nam không nói lời nào nữa, chỉ là khuôn mặt âm trầm, im lặng thu dọn đồ đạc trên đất rồi cùng hai cô gái trở về Lý gia.

Lý gia phòng khách, Lý Anh Tuấn đang cùng thành chủ Ngô Đức Chung uống trà, nói chuyện, không khí có vẻ rất hòa hợp. Chỉ là ánh mắt Lý Anh Tuấn đôi lúc lơ đãng liếc về phía “núi” sinh lễ kia, rồi lại liếc về phía cửa ra vào chứng tỏ trong lòng hần cũng không nhẹ nhàng như vậy.

Ngô Đức Chung, dáng người mập lùn, đầu hói, bụng phệ, điển hình tướng làm quan, vẻ mặt đặc ý nhìn Lý Anh Tuấn: “Tôi nói anh Tuấn, anh còn suy nghĩ gì nữa. Gia Như cũng đã tới tuổi lấy chồng. Văn nhà tôi lại yêu thích con bé lâu như vậy, cũng đã đủ thấy được thành ý của nó. Chưa nói tới Võ nhà tôi lại là Quân sự của Thiên Đạo tông a, chỉ cần Gia Như về Ngô gia nhà tôi làm dâu, sau khi tốt nghiệp ở Thiên Hà thư viện chắc chắn sẽ được đề cử vào Thiên Đạo tông làm đệ tử...”

Ngô Đức Chung còn chưa dứt lời, tiếng của Gia Như phú bà đã vang lên cắt đứt: “Cảm ơn Ngô thành chủ cất nhắc, nhưng cháu định tự dựa vào sức của mình tốt nghiệp hơn là dựa vào quan hệ.”

Chính Nam và Gia Như phú bà cùng nhau bước vào phòng khách. Ngọc Ngân chủ động dừng lại ở cửa chính.

Ngô Đức Chung không chút nào tỏ ra bức bối vì bị ngắt lời, hần cười híp lại đội mắt hí của mình, nói: “Gia Như a, quả thật càng lớn càng xinh đẹp, không trách Văn nhà chú luôn miệng nhắc tới cháu.”

Gia Như phú bà liếc qua đang ngồi một bên chậm rãi uống trà, ánh mắt tan rã không có tiêu cự, giống như chuyện này không có chút nào quan hệ tới mình Ngô Đức Văn, cô cười mỉa mai nói: “Cảm ơn Thành chủ đại nhân và Nhị thiếu gia ưu ái, nhưng cháu còn nhỏ, chưa xong chuyện học cháu còn chưa muốn lập gia đình.”

Ngô Đức Chung nhìn Lý Anh Tuấn nói: “Anh Tuấn, anh xem...”

Lý Anh Tuấn ánh mắt ngậm cười nói: “Chuyện người trẻ tuổi tôi không quản nhiều. Trước đây có lỗi với mẹ con bé, nên bây giờ tôi cũng không dám can thiệp vào cuộc sống riêng của nó.”

Nhìn Lý gia hai cha con thái độ không hợp tác, Ngô Đức Chung ánh mắt chuyển qua Chính Nam, cười nói: “Vị công tử này là bạn của Gia Như sao? Cậu có thể khuyên con bé giúp tôi có được không?”

Ngô Đức Văn con người lúc này bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng, hần cũng nhìn chăm chú Chính Nam, chờ đợi câu trả lời.

Chính Nam cảm thấy mình đột nhiên trở thành tiêu điểm của cả phòng, hần cũng có chút bất ngờ. Tăng hắng 2 tiếng lấy bình tĩnh, hần chậm rãi nói: “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, cái này là truyền thống tốt đẹp từ xưa tới nay rồi, mọi người nói có đúng không?”

Ngô Đức Chung mặt đầy ý cười trả lời trước: “Đúng! Đúng! Truyền thống tốt đẹp nên được kế thừa và phát huy a.”

Chính Nam gật đầu: “Ngô thành chủ nói không sai. Thế nhưng mà còn có câu “Chuyện hôn nhân là đại sự cả đời”, cái này cũng không sai đi?”

Đang lúc trong phòng không hiểu ý Chính Nam là gì, hần lại quay qua Gia Như phú bà, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Như vậy Lý Đại tiểu thư, em có muốn lấy Ngô gia Ngô Đức Văn công tử làm chồng hay không?”

Nghe được Chính Nam thay đổi xưng hô, ánh mắt lại kiên định như vậy, Gia Như phú bà trong lòng không hiểu rung động, kiên quyết trả lời: “Em còn nhỏ, chưa học hành xong, chưa báo hiếu cho cha, chưa chăm sóc tốt được cho Gia Nguyệt nên em còn chưa muốn lấy chồng.”

Chính Nam lại quay qua Ngô Đức Văn, ánh mắt thâm thúy, “Ngô thiếu gia, ngài nói sao?”

Ngô Đức Văn cũng nhìn thẳng Chính Nam, giọng nói có chút khàn khàn: “Nhất định phải cưới!”

“Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà]. Mô tả: [Có người muốn đoạt phú bà của tiểu bạch kiểm, chỉ đơn giản một đáp án: “Đánh chết cha hần!”]. Nhiệm vụ yêu cầu: [Hôn sự này nhất định không thể diễn ra]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề]. Phạt: [Không].”

Không khí trong phòng trở nên trầm trọng!

Chính Nam cũng cảm thấy cực kỳ đè nén, hần cười làm hòa nói: “Như vậy đi Ngô thành chủ. Chuyện này có lẽ là đối với Gia Như có chút đường đột, nên cho em ấy chút thời gian suy nghĩ. Nếu không, khoảng mười ngày nữa Phúc Đạt có buổi đấu giá lớn, đến khi đó trước mặt anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, Lý gia sẽ có câu trả lời cho ngài, ngài nghĩ thế nào?”

Ngô Đức Chung liếc qua Ngô Đức Văn, được con trai hần nhẹ gạt đầu, hần cười nói: “Như vậy cũng không sai, coi như tuyên bố với toàn thành cũng là một cách. Haha. Văn, chúng ta về thôi, không làm phiền Lý gia chủ và con gái thêm nữa. Còn cậu, cảm ơn cậu đã đưa ra cách vẹn cả đôi đường như vậy nhé. Haha!”

Nhìn hai cha con Ngô gia nghênh ngang rời đi, Lý Anh Tuấn hô theo: “Ngô thành chủ, sinh lễ này chúng tôi chưa nhận được a!”

“Gửi trước ở Lý gia thôi, trước sau gì cũng là của Lý gia mà!” - Tiếng Ngô Đức Chung vang lên từ bên ngoài, cực kỳ đắc ý.

Gia Như phú bà rom róm nước mắt nhìn Chính Nam sau đó quay người chạy ra ngoài.

Chính Nam muốn đuổi theo nhưng lại thờ dài một tiếng.

“Thiếu chủ, sao không đuổi theo?” - Lý Anh Tuấn hỏi Chính Nam, một chút lo lắng cũng không có.

Chính Nam lắc đầu: “Đề em ấy có chút thời gian riêng đã, lát nữa cháu sẽ an ủi em ấy. Mà chú đã nghĩ ra cách gì giải quyết chuyện này chưa?”

“Có gì mà phải nghĩ, cùng lắm thì đốt trại Hà thành rồi trốn đi chứ sao. Hoặc là...” - Lý Anh Tuấn nhỏ giọng, thì thầm vào tai Chính Nam: “Thiếu chủ a, nam nhân nên chủ động một chút, không bằng tối nay ngài và Gia Như... gạo nấu thành cơm luôn đi!”

Chính Nam mặt đen như đáy nồi, đây mà cũng gọi là cách? Lại còn gạo nấu thành cơm... cách này có thể a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hay là... Gạo nấu thành cơm đi!?

Chính Nam đang đánh cuộc. Hần cố ý kéo dài thời gian lại mấy ngày sau vì hần cần thời gian lên cấp.

Chỉ cần đột phá tới Hòa Hợp Kỳ thì thiên phú của hần sẽ mở ra cấp 5, đồng nghĩa với việc nghề Luyện Dược Sư có thể tăng lên cấp 5, hần sẽ trở thành một tên 18 tuổi Dược Vương, qua đó chiếm được Trần gia xem trọng. Nếu Tú Anh phú bà đồng ý ra mặt, mọi khó khăn đều có thể vượt qua.

“Khốn kiếp! Đều do mình quá yếu. Người ta tới tận nhà muốn cướp bạn gái mình mà mình chỉ có thể đặt hi vọng vào người khác. Fvck!” - Chính Nam trong lòng gào thét, cảm giác này hần không thích một chút nào.

Tự mình xuống bếp nấu món canh mà Gia Như phú bà thích nhất rồi mang qua phòng cô, Chính Nam đứng ngoài cửa phòng, khẽ gọi: “Gia Như, là anh đây. Anh vào được không?”

Trong phòng không có tiếng động, Chính Nam cũng là bất đắc dĩ. Hần trực tiếp đẩy cửa vào.

Không giống như trong tưởng tượng của Chính Nam là 1 trận mưa đồ đạc bay ra chào đón, hoặc là Gia Như phú bà cuộn mình trên giường khóc thút thít, hoặc ít nhất hần đã nghĩ đến cô đang gom quần áo chuẩn bị trốn đi.

Gia Như phú bà đang ngồi bình tĩnh trên bàn, trước mặt cô là giấy tờ, sổ sách của Lý gia. Cô đang xử lý Lý gia sự vụ, như mọi ngày bình thường vậy: “Anh tới có chuyện gì không? Em đang bận, không muốn chơi với anh.”

Chính Nam nhìn Gia Như phú bà đôi mắt đỏ hồng, mấy cây bút đã gãy làm nhiều mảnh trong sọt rác, hần cười lắc đầu.

Cô nàng này cũng không bình tĩnh như mặt ngoài như vậy a!

Đặt xuống chén canh trên bàn, Chính Nam tới phía sau Gia Như phú bà, một tay xoa đầu cô, nhìn xuống sổ sách, nói: “Em để sổ ngược như vậy làm sao làm?” - 60 độ thiện cảm cho phép hần đối với cô làm một số hành động nhẹ nhàng, nhất là trong hoàn cảnh cô cần an ủi như hiện tại thì càng dễ dàng.

Gia Như phú bà mặt hơi hồng, cô đập tay xuống bàn làm chén canh rung lạch cạch, giận dữ quát: “Em thích như vậy đó! Anh quản em?”

Chính Nam sửa lại nắp chén canh cho nó khớp lại rồi cầm lấy tay Gia Như phú bà, vừa xoa lòng bàn tay vừa nói: “Anh tất nhiên là phải quản. Em là Đại tiểu thư, anh là gia đình. Em trả lương cho anh đó a.”

Gia Như phú bà bị hấn cử chỉ ôn nhu làm cho có chút cảm động, nhưng nghe lời hấn nói cô chỉ muốn cắn cái tên tiểu bạch kiểm khốn nạn này một cái.

Rút bàn tay mình trở về, Gia Như phú bà mặt không cảm xúc, nói: “Anh đi về đi, em tranh thủ mấy ngày này giúp cha xử lý bớt sự vụ trước. Dù sao mấy ngày sau cũng là “Vợ người ta” rồi, muốn giúp cũng không giúp được.” - Ba chữ “Vợ người ta” cắn đặc biệt nặng.

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười ma mãnh, hấn đứng phía sau Gia Như phú bà rồi nhanh tay điểm hai cái. Không chờ cô nài nỉ kịp lên tiếng, hấn nhanh tay bế cô lên rồi đi thẳng tới phía giường ngủ.

“Anh... anh làm gì thế! Tại sao lại điểm huyết em! Tại sao lại bế em lên giường! Mau thả em ra!” - Gia Như phú bà muốn giãy dụa nhưng toàn thân cứng ngắc, chỉ có thể lớn tiếng la hét.

Chính Nam đặt Gia Như phú bà xuống giường, vẻ mặt sắc mị mị nhìn cô, thủ thi: “Chú Tuấn nói là chúng ta tranh thủ gạo nấu thành cơm đi, như vậy có thể đảm bảo em sẽ không bị gả ra ngoài.”

Gia Như phú bà mộng bức: “Cái gì!? Cha nói như vậy sao? Cha tại sao lại như vậy a!”

Chính Nam giọng cực kỳ bá đạo, tuyên bố chủ quyền: “Bởi vì chú Tuấn là thuộc hạ của anh, Lý gia là của anh, em... cũng là của anh!” - Hấn cúi đầu xuống, dần áp sát bờ môi đỏ mọng, non mềm đang có chút run rẩy của Gia Như phú bà.

Gia Như phú bà nghiêng đầu qua 1 bên, nhắm nghiền hai mắt, hai dòng thanh lệ từ khóe mắt trào ra.

...

Chờ mãi không thấy có chuyện gì xảy ra, Gia Như phú bà đánh bạo hé ra hai mắt nhìn. Chỉ thấy Chính Nam cười như không cười dùng ánh mắt hài hước nhìn cô, khuôn mặt gần sát mặt cô nhưng không có tiến thêm.

Gia Như phú bà đồ búng cả mặt, hơi thở cũng nóng hừng hực. Cô không biết mình nên làm gì, nên nói gì hay đối mặt Chính Nam như thế nào nên lại nhắm mắt, mặc kệ mọi chuyện đến đâu thì đến.

Chính Nam nhìn biểu tình ngại ngùng của Gia Như phú bà thì càng cảm thấy thú vị, thế nhưng chính sự vẫn là phải làm a. Hấn khẽ hôn nhẹ vào môi của cô rồi đứng thẳng dậy, nói: “Bỏ đi, bỏ đi. Nho hái xanh không ngọt.”

Mặc dù Lý Anh Tuấn cho phép và Gia Như phú bà trước sau cũng là của hấn nhưng Chính Nam không phải là một tên hiệp đảm, chuyện gì nên rồi cũng đến sẽ đến, không vội.

Nhưng mà chút lợi ích thu được thì vẫn nên thu, hắc hắc.

“Khốn kiếp! Cường hôn bản tiểu thư rồi còn dám nói nho hái xanh không ngọt. Bản tiểu thư chỗ nào không ngọt!?” - Gia Như phú bà trong lòng chửi bới nhưng ngoài mặt lạnh lùng nói: “Tôi nhất định sẽ giết anh, nhất định!”

“Giết anh!?” - Chính Nam cười như không cười giải huyết cho Gia Như phú bà, nghiêng ngả nói: “Trừ khi em thật sự muốn trở thành vợ của Ngô Đức Vãn, nếu không, anh là cách duy nhất để em có thể thoát ra khỏi chuyện này... nguyên vẹn.”

Gia Như phú bà không nói gì mà lạnh lùng đứng dậy, đi tới bên bàn, cầm lấy chén canh rồi tạt vào mặt Chính Nam.

Nước canh, xương, rau, hành... văng tung tóe trên mặt, Chính Nam chỉ cười rồi tan thành một làn khói. Bản thể hấn từ một nơi khác bước ra, mỉm cười: “Phát tiết xong rồi chứ, chúng ta nói chính sự được chưa?”

Gia Như phú bà mặt vẫn lạnh như tiền quay đầu lại, ném luôn chén canh trong tay về phía Chính Nam.

Chính Nam bắt lấy cái chén rồi thả luôn vào balo, ngán ngẩm nói: “Được rồi mà, không phải là hôn nhẹ một cái sao, tức tối như vậy?”

“Anh còn dám nói!” - Gia Như phú bà vốn đã nguôi giận, bị hấn nói như vậy lập tức xù lông: “Anh lợi dụng lúc người khác không phòng bị giờ trò đòi bại, còn dám nói chỉ là hôn nhẹ một cái. Đó là lần đầu tiên của tôi a...”

Gia Như phú bà lập tức đưa tay lên che miệng, hai mắt tròn lớn, biểu tình cực kỳ hài hước.

Chính Nam mỉm cười, nói: “Đó cũng là lần đầu của anh, chúng ta huê nhau chứ?”

“Hừ! Quý mới tin đó là lần đầu của anh.” - Gia Như phú bà hậm hực nhưng trong lòng không hiểu nhẹ nhõm: “Cũng là lần đầu sao, coi như... không lỗi.”

“Được rồi, nói chính sự.” - Chính Nam không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, hấn có chuyện cần bàn bạc cùng Gia Như phú bà đây: “Anh đã có kế hoạch để ngăn cản mối hôn sự này nhưng cần thêm thời gian, vì thế anh mới hẹn Ngô Đức Chung 10 ngày sau trong buổi đầu giá trả lời họ.”

“Kế hoạch?” - Gia Như phú bà cau mày: “Chuyện ảnh hưởng tới tương lai cả đời tôi, anh không bàn bạc chút nào mà tự mình quyết định như vậy. Rồi lỡ “kế hoạch” của anh không thành công, không phải là tôi trở thành nạn nhân duy nhất rồi hả?”

“Tình huống lúc đó em cũng thấy, anh có thời gian đầu mà bàn bạc với em chứ.” - Chính Nam thở dài: “Và lại, amj cũng đã đề phòng tình huống xấu nhất nên mới hẹn họ tại cửa hàng Phúc Đạt a.”

Gia Như phú bà là người thông minh, cô lập tức nhận ra ý đồ của Chính Nam: “Ý anh là nói... “Tu La” Tú Anh?”

“Không sai.” - Chính Nam gật đầu: “Anh và “Tu La” Tú Anh còn có chút giao tình, trường hợp xấu nhất, anh hi sinh cái mặt mo này cũng sẽ cầu cô ấy ra mặt một lần, em yên tâm.”

Chính Nam đã đánh tốt bàn tính, nếu như mọi chuyện không theo đúng kế hoạch, hẳn vẫn còn một con bài tẩy có thể mang ra sử dụng là cấp 3 hoàn mỹ đan dược.

Chỉ cần cấp 3 hoàn mỹ đan dược xuất hiện, hẳn không tin là Tú Anh phú bà có thể ngó lơ, khi đó chỉ cần hắn đề nghị cô nhất định sẽ đứng ra từ chối mọi hôn sự này dùm Gia Như phú bà.

Ngô gia có Thiên Đạo Tông quân sự chống lưng, thế nhưng Trần gia Đại tiểu thư ra mặt, Thiên Đạo Tông chắc chắn sẽ biết phải lựa chọn như thế nào.

Gia Như phú bà trong lòng cảm động. Cô không biết Chính Nam có những con bài nào có thể lật cùng cửa hàng Phúc Đạt, nhưng cái giá chắc chắn sẽ không nhỏ. Muốn mời “Tu La” Tú Anh ra mặt, Chính Nam nhất định sẽ phải xuất huyết nhiều, vậy mà cô còn trách hắn.

“VẬY... kế hoạch của anh là gì?” - Giọng Gia Như phú bà mang theo áy náy, xấu hổ, còn có ngọt ngào.

“Tạm thời chưa thể nói cho em biết toàn bộ được.” - Không thể nói là muốn cô yêu hắn đi, Chính Nam chỉ có thể giả vờ thần bí: “Ngày mai, em tới Luyện Dược Sư công hội...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Dã ngoại liệp sát: Ban Lan Hồ

Ngày hôm sau, trời vừa sáng khắp ngõ ngách Hà thành đã tràn ngập tiếng xì xào bàn tán về hôn sự giữa Ngô gia Nhị thiếu gia và Lý gia Đại tiểu thư. Hầu hết đều là tiếng thở dài và tiếc thương cho Lý Gia Như bởi vì ở Hà thành ai cũng biết Ngô gia có nhất Long, nhất Trùng còn Lý gia lại có Song Châu.

Ngô gia muốn cho Trùng ngâm Châu, quả thật là hoa nhài cắm bãi phân trâu.

...

“Há!! Đích thân Chính Nam nói muốn tại buổi lễ bán đấu giá công khai trả lời Ngô gia?” - Tú Anh phú bà nghe Lê Nhân Doanh báo cáo lại thông tin, trên mặt đầy nghi ngờ: “Hắn muốn làm gì? Quan hệ giữa hắn và Lý Gia Như rất tốt, chẳng lẽ là muốn mượn tay chúng ta từ chối hôn sự này?”

Lê Nhân Doanh gật đầu: “Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy. Nếu như hắn thật sự có ý định đó, Đại tiểu thư muốn làm như thế nào?”

“Tất nhiên là giúp a.” - Tú Anh phú bà khoe miệng cong lên nụ cười: “Bản tiểu thư nhìn Thiên Đạo Tông không vừa mắt, chuyện gì phá được Thiên Đạo Tông bản tiểu thư nhất định làm” - Lời tuy nói vậy nhưng trong lòng cô nghĩ gì chỉ có bản thân cô biết.

...

“Tin tức lan truyền thế nào rồi?” - Ngô Đức Chung ngồi trên ghế cao nhìn xuống thuộc hạ quỳ bên dưới, rất có Hoàng Đế phong phạm.

“Bắt đại nhân, tin tức đã lan truyền tới mọi nơi trong thành, hiện tại đã không có người không biết sự kiện 10 ngày sau.”

“Rất tốt.” - Ngô Đức Chung hài lòng gật đầu: “Muốn dựa hơi Trần gia? Hừ, Trần gia là kinh thương gia tộc, ai cho họ lợi ích nhiều hơn thì họ sẽ giúp người đó. Nho nhỏ một cái Lý gia không gốc rễ muốn cùng bản thành chủ đấu, không có cửa đâu!”

...

Đối với tin tức bên ngoài Chính Nam chỉ khịt mũi xem thường. Lúc này hắn đang cùng Gia Như phú bà mật đàm: “Anh nói em đều nhớ hết rồi chứ?”

“Đều nhớ rõ.” - Gia Như phú bà gật đầu: “Tới Luyện Dược Sư công hội tìm phó hội trưởng rồi đưa cho hắn lá thư này là được chứ gì?”

“Không sai. Nhất định phải đưa tận tay cho Đường Khải Đường đại sư.” - Chính Nam lần nữa nghiêm túc nhắc lại: “Thành bại đều do lần này, em đừng lơ là.”

“Em biết rồi.”

Gia Như phú bà vừa rời đi thì Chính Nam cũng bắt đầu mở lò luyện khí. Hắn muốn chuẩn bị một chút trang bị trước khi đi vào Vạn Tượng Sâm Lâm làm nhiệm vụ hàng ngày.

Đúng vậy, sáng nay hắn nhận được nhiệm vụ hàng ngày chính là đã lâu không gặp nhiệm vụ cấp, yêu cầu hắn giết một con Ban Lan Hồ cấp 18 trở lên.

Đối với việc nhiệm vụ hàng ngày ngay lúc này xuất hiện nhiệm vụ cấp Chính Nam rất nghi ngờ có sự nhúng tay của Trang phú bà nhưng không có bằng chứng nên hắn chỉ có thể giữ nghi ngờ trong lòng. Dù sao điểm cấp càng nhiều càng ít, nếu như Trang phú bà có thể tranh thủ cho hắn tới 80 100 nhiệm vụ như vậy thì không thể tốt hơn.

...

9 giờ sáng, Chính Nam bí mật rời khỏi Lý gia, mua lấy 1 con ngựa tốt rồi phóng hết tốc lực vào Vạn Tượng Sâm Lâm.

Tuy nhiên đã có hết sức tránh không bị theo dõi nhưng rõ ràng Chính Nam đối với theo dõi và phản theo dõi còn hết sức gà mờ. Hắn bị tới 2 chữ phải là 1 người bám theo mà không hề hay biết.

Sau 5 giờ phi ngựa không ngừng nghỉ, Chính Nam tới khe suối lần trước hắn và Gia Nguyệt phú bà cắm trại.

Liếc mắt nhìn nơi mình xem chút chết thêm lần nữa, Chính Nam trong lòng ngổn ngang nhưng rất nhanh gạt bỏ mọi suy nghĩ mà chạy vào sâu hơn.

Trước mặt Chính Nam lúc này là một tấm bản đồ khổng lồ có đánh dấu vài điểm đỏ đang đi đi lại lại, chính là đặc quyền khi làm nhiệm vụ liên sát dã ngoại, bản đồ nhiệm vụ.

“Trước hết nghỉ ngơi khôi phục thể lực đã.” - Chính Nam ngồi trên một cành cây, vừa ăn nhẹ vừa suy nghĩ: “Hồ hình yêu thú sức công kích chủ yếu đến từ chân trước và hàm răng, còn có đuôi nữa, cần phải chú ý 3 điểm này trong giao chiến. Nhược điểm là phần bụng và dưới cổ, có cơ hội chỉ cần tấn công vào một trong hai điểm này là có thể gây được sát thương lớn.” - Đọc nhiều sách có lợi a.

Sau 30 phút nghỉ ngơi để ăn uống và hồi phục, Chính Nam bắt đầu tiến đến điểm đỏ được đánh dấu trên bản đồ gần nhất.

...

“Hắn là nó a.” - Chính Nam ngồi trên một cành cây, nhìn chằm chằm một con hồ lớn đang nằm ngủ dưới bóng cây: “Ăn no rồi ngủ sao, như vậy sẽ dễ dàng hơn một chút.” - Chính Nam nhảy xuống khỏi cành cây thẳng tiến hướng Ban Lan Hồ.

Ban Lan Hồ cảm thấy hôm nay là một ngày may mắn, buổi sáng nó vô tình vô được một con heo rừng bị thương, không tốn chút sức nào đã có được một bữa ngon lành. Đánh chén no nê xong có thể ngủ một giấc yên ổn, quả thực không thể tốt hơn.

Thế nhưng mà...

Vút!

Ban Lan Hồ lăn một vòng trên đất, mặt đất nơi nó vừa nằm bị một thanh kunai đâm ngập chuôi.

Ban Lan Hồ tuy ngủ nhưng không có nghĩa là nó không cảnh giác xung quanh, bản thân là chúa sơn lâm, nó hiểu rõ sự nguy hiểm của rừng rậm hơn ai hết.

Gào! Gào! (Tên khốn kiếp nào dám đánh lên bản Hồ gia!)

Ban Lan Hồ gầm lên giận dữ khiến cây cối xung quanh cũng rung lên xào xạc. Nó đưa ánh mắt về phía nơi công kích được phát ra, nơi đó có một tên nhân loại đang đứng nhìn nó.

“Gầm cái gì mà gầm!” - Chính Nam hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục phóng kunai.

Không sai! Tên mất dạy chọc gậy bánh xe, phá giấc ngủ của người khác không phải ai khác mà chính là Chính Nam.

Ban Lan Hồ cảm thấy bị khinh thường!

Cứ việc nó không hiểu tên nhân loại kia nói gì nhưng từ việc hắn đánh lên xong không chạy mà còn đứng lại đó nhìn nó chằm chằm, bị phát hiện còn tiếp tục công kích thì rõ ràng hắn không đặt bản thân vào mắt rồi.

Gàoooooo!(Nhân loại khốn kiếp, mày chết chắc rồi!”)

Ban Lan Hồ lại gầm lên một tiếng rồi bỏ thẳng về phía tên nhân loại dám to gan lớn mật phá đám giấc ngủ còn khinh thường nó, hai móng vuốt sắc bén vô thẳng vào phần đầu thê phải một đòn giết chết Chính Nam mới hả giận.

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười rồi bùm một tiếng hóa thành một khúc cây.

Vút! Vút!

Từ một nơi không xa, hai thanh kunai khác lại nhắm thẳng Ban Lan Hồ bắn tới, đúng là do bản thể Chính Nam ném.

Ban Lan Hồ lần này không tránh né mà xoay người một vòng, đuôi của nó quét ngang một đường vô bay cả hai thanh kunai qua một bên.

Keng! Keng!

Va chạm phát ra tiếng leng keng như kim loại đụng nhau chứ không phải da thịt.

“Xi! Thật cmn cứng” - Chính Nam bấu môi, xông thẳng tới Ban Lan Hồ giáp lá cà.

Gàooooo!(Nhân loại tìm chết!)

Ban Lan Hồ lại một lần nữa cảm thấy bị xem thường, tên nhân loại kia lại dám xông về phía nó. Đã vậy thì giúp hấn một vé xuống địa ngục đi.

Một người một hồ lao vào nhau quần áo.

Chính Nam với lợi thế của Bạch Nhãn chiếm ưu thế rất lớn trong cận chiến, hấn hoàn toàn chủ động trong việc né, đỡ và phản đòn, thế nhưng cùng lúc đó vấn đề bắt đầu xuất hiện.

Công kích của Chính Nam phá không được phòng ngự của Ban Lan Hồ!

“Lớp lông vừa giảm xóc vừa tán lực, tiếp theo là lớp da dày chặn phần lớn tổn thương, cơ bắp cứng như sắt thép được xây dựng trên bộ xương cốt có biên động dao động lớn của loài mèo. Cường nhu kết hợp, không hổ là chúa sơn lâm a.” - Chính Nam trong lòng âm thầm cảm thán.

Ban Lan Hồ cực kỳ uy khuất!

Tên nhân loại trước mặt cứ như con lươn trơn tuột, liên tục luồn qua mọi đòn tấn công của nó rồi mổ nó một cái. Mặc dù không đau nhưng cảm giác vồ hụt rồi bị phản công khó chịu a.

Thế trận dần đi vào bế tắc khi một bên công không trúng, một bên phá không được phòng.

“Hừ, không giống với mày nữa.” - Chính Nam hừ lạnh một tiếng, hấn muốn cận chiến để kiểm tra năng lực thật sự của bản thân nhưng rõ ràng Ban Lan Hồ không phải là viên đá mài dao chuẩn xác: “Kết thúc thôi.”

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

Một vòng bát quái màu xanh lá hiện lên trên mặt đất khóa chặt vị trí của Ban Lan Hồ, toàn thân thân nó biến thành từng đường kinh mạch trong mắt Chính Nam.

“Nhị chương”

“Tứ chương”

“Bát chương”

...

“Tam thập nhị chương”

“Lục thập tứ chương”

Phù! Phù!

Chính Nam hít sâu hai hơi điều tức lại nhịp thở, trong lòng thầm than: “Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương, mạnh nhưng gánh nặng lên cơ thể vẫn quá lớn, muốn đánh được 128 chương còn cần phải luyện tập nhiều.”

Bịch!

Ban Lan Hồ ngã lộn trên mặt đất, toàn thân co giật nhưng nó vẫn chưa chết. Mặc dù còn sống nhưng nó gần như đã không thể động đậy, chỉ có thể nằm trên mặt đất co giật và rên rĩ.

Chính Nam ngược mắt nhìn Ban Lan Hồ, lông mày nhíu lại: “Không chết!? Hiệu quả bị hạ thấp, lượng “Khí” đưa vào kinh mạch nó quá ít do phòng ngự của nó cao hơn khả năng công kích của mình. Đã như vậy...”

“Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Chính Nam sử dụng đòn đánh có lực công kích mạnh nhất của gia tộc Hyuga: “Đã không thể phá được phòng ngự bên ngoài thì dùng “Khí” phá phòng từ bên trong.”

Ban Lan Hồ trúng một chiêu chính diện, cả người bay ra ngoài, va vào một thân cây rồi rơi xuống đất, không còn khí tức.

Nghe được Trang thông báo nhiệm vụ hoàn thành, Chính Nam thở phào một hơi. Hắn tiến lên thu lại xác Ban Lan Hồ vào, ánh mắt hắn vô tình hay cố ý liếc qua hai nơi khá hẻo lánh trong rừng cây rồi thẳng hướng Hà thành chạy thẳng, trong lòng cười lạnh: “Bảo với chủ tử mấy người những gì mấy người nhìn thấy đi.”

Từ lúc bắt đầu bước vào Vạn Tượng sâm lâm Chính Nam đã bắt đầu duy trì Bạch Nhãn hết công suất, điều này giúp hắn thấy được hai tên thám tử mà hắn không hề biết đã bám theo hắn từ Hà thành tới đây.

“Một người hắn là của Ngô gia, người còn lại sẽ là phe nào a, Trần gia? Có thể là Đổ gia, hoặc là... Diệp gia?” - Chính Nam không rõ thám tử là của phe nào nên cuối cùng hắn cũng không lộ ra bất kỳ lá bài tẩy gì mà chỉ dùng quyền cước đơn giản đánh chết Ban Lan Hồ. Bởi vì ngoài Gia Như phú bà và Ngọc Ngân ra thì chưa có ai khác biết được Nhu Quyền của hắn có thể công kích trực tiếp vào kinh mạch.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Sóng ngầm mãnh liệt

Lại mất 5 tiếng chạy về Hà thành, Chính Nam thở dài ngao ngán: “Mất nửa ngày chỉ được 1 điểm cấp lẻ, không đủ để lên cấp luôn.”

“Ký chủ bắt đầu được voi đòi tiên.”

“Ahaha, tôi chỉ là thuận miệng nói vậy, Trang đừng cho là thật.” - Chính Nam lập tức cười trừ, lẽ đâu vị đại phú bà này không vui cấm cửa hắn làm nhiệm vụ cấp, vậy thì nguy hiểm.

Kiểm tra sơ qua bảng thông tin, Chính Nam quyết định tắm rồi nghỉ ngơi. 10 tiếng chạy đi chạy lại ngoài đường, chưa tính tới còn phải lăn lộn rồi chém giết trong rừng khiến hắn cả người là bụi đất: “Chưa tới Hòa Hợp Kỳ là còn phải ăn uống và tắm rửa a.”

...

Bên phía Chính Nam thư giãn thoải mái thì ở những nơi khác lại sóng ngầm mãnh liệt.

“Lý Gia Như đi vào Luyện Dược Sư công hội cả ngày không trở về?” - Ngô Đức Chung cau mày: “Nó vào đó tìm ai?”

“Bầm đại nhân, nguồn tin cho biết Lý gia Đại tiểu thư vào Luyện Dược Sư công hội là để tìm phó hội trưởng Đường Khải, ngay sau đó hai người cùng nhau đi lên tầng rồi chỉ có một mình Đường hội phó xuống lại, Lý tiểu thư đi đâu, làm gì, cùng với ai hoàn toàn không biết rõ.”

Ngô Đức Chung trầm ngâm không nói. Một lúc sau, hắn quay sang hỏi người đang ngồi cạnh hắn: “Văn, con nghĩ sao?”

Ngô Đức Văn không đáp mà cứ ngẩn người nhìn chằm chằm vào khoảng không, ánh mắt hoàn toàn tan rã.

Ngô Đức Chung lắc đầu thở dài, nói: “Lui xuống trước đi, tiếp tục nhìn chằm chằm Lý gia và Luyện Dược Sư công hội.”

“Vâng.”

Đang lúc này Ngô Đức Văn lại lên tiếng: “Nói người tổ chức yến tiệc đi. Cha, viết thiệp mời Đỗ Hoàng Khang tới, nói chúng ta muốn cùng hắn bàn một chuyện làm ăn...”

...

“Một mình vào Vạn Tượng sâm lâm, giết chết một con Ban Lan Hồ rồi trở về? - Tú Anh phú bà nhìn Lê Nhân Doanh hỏi: “Ban Lan Hồ có bộ phận nào có thể luyện dược sao?”

“Khụ... khụ, có thì đúng là có, nhưng mà...” - Lê Nhân Doanh ngập ngừng.

“Có sao?” - Tú Anh phú bà gắng hỏi: “Là luyện đan dược gì, tác dụng thế nào? Đây có thể là manh mối để chúng ta vượt qua Lý gia một lần để tiếp cận Chính Nam và Dược Lão a.”

“Đại tiểu thư... đan dược kia... chắc là không liên quan tới Dược Lão đâu.” - Lê Nhân Doanh khòe miệng co giật: “Mà cũng không đúng, Chính Nam

hắn là... chưa cần loại đan dược kia chứ.”

“Rốt cuộc là đan dược gì?” - Tú Anh phú bà càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, Lê Nhân Doanh lúc nào chít chít méo mó như vậy a.

Lê Nhân Doanh ho khan hai tiếng: “Khụ... khụ, chính là... Hồ Dương Đan, cấp 1 đan dược. Cần... hồ tiên làm chủ tài... tác dụng...”

Tú Anh phú bà hai mắt đen thui: “Được rồi! Cái gì chó má đan dược, tên kia mới 18 tuổi, dùng thứ đó làm gì a. Chẳng lẽ... Lý Gia Như yêu nữ kia... hút khô hắn rồi!” - Không hiểu sao cô cảm thấy nhìn Lý Gia Như rất không vừa mắt.

Lần này tới Lê Nhân Doanh mặt đen như đáy nồi: “Đại tiểu thư suy nghĩ như thế nào mà lái qua tới Lý tiểu thư rồi!? Cô ta và Chính Nam cả ngày nay không gặp lấy đâu ra thời gian mà ‘hút’ chứ, nói gì tới ‘hút khô’”. - Dĩ nhiên hắn chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra.

“Tiếp tục nhìn chăm chăm Chính Nam và Luyện Dược Sư công hội.” - Tú Anh phú bà vung tay: “Tên kia hẳn là muốn thông qua Diệp Liên Hoa liên hệ Diệp gia, nhân dịp này tôi cũng muốn xem thái độ của Diệp gia như thế nào, liệu họ có biết Dược Trần là ai hay không”

...

Luyện Dược Sư công hội, Gia Như phú bà và Liên Hoa phú bà lúc này đang nhìn nhau chăm chăm, không ai chớp mắt.

“Chúng ta cứ như vậy không phải là cách.” - Liên Hoa phú bà lên tiếng trước: “Ngủ trước đi, ngày mai tôi sẽ đi tìm anh ấy.”

“Đồng ý.” - Gia Như phú bà gật đầu: “Tôi cũng có nhiều việc cần hỏi hắn. Nếu có thể thì ngày mai nhờ cô mang hắn tới đây.”

“Đồng ý!”

...

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam vừa mở mắt liền lập tức kiểm tra nhiệm vụ hàng ngày mới.

“Haiz, lại là nhiệm vụ nghề.” - Hi vọng lớn, thất vọng nhiều. Chính Nam than thở: “9 ngày tới buổi đấu giá, 10 ngày tới hạn nhiệm vụ phụ tuyển mà nhiệm vụ hàng ngày cứ như thế này thì không ổn rồi.”

Bỗng nhiên hai mắt hắn tỏa sáng, bởi vì: “Dùng điểm mị lực đổi thành 6 điểm thiện cảm của Liên Hoa thì thiện cảm tăng lên thành 52 rồi, tức là ngay lập tức có điểm cấp.” - Chính Nam cười lớn: “Minh đúng là thiên tài, haha.”

“Ký chủ cảm thấy làm như vậy rất tốt sao? Dùng điểm mị lực đổi thành thiện cảm của cấp S phú bà? Kém sang như vậy?”

“Không có gì sang hay không sang.” - Chính Nam hiếm thấy phản đối Trang: “Điểm có là để sử dụng, đặc biệt là trong những tình huống quan trọng như hiện nay. Lại nói, đánh giá phú bà còn có thể tăng lên a. Có câu “trương lai là vô hạn”, tôi cũng sẽ không để tầm nhìn của mình bị giới hạn chỉ vì đánh giá của Trang như vậy.”

“Nói rất hay.” - Trang cũng không tiếc lời khen Chính Nam: “Ký chủ càng ngày càng ra dáng tiểu bạch kiểm rồi đấy, biết “dùng” phú bà đúng lúc nhưng cũng không quên mang tới niềm vui cho phú bà. Có tiến bộ.”

Chính Nam không nói gì mà chỉ mỉm cười rồi ấn một cái.

“Tiêu hao một điểm mị lực tăng độ thiện cảm của Diệp Liên Hoa phú bà đạt mốc 51.”

...

“Trang, có phải có sai lầm gì không?”

“Không có, mọi bộ phận đều đang vận hành đúng theo dự kiến, không có bất kỳ sai lầm nào.”

“Không có?” - Chính Nam gằn từng chữ trong cổ họng: “Vậy điểm của tôi đâu?”

“Điểm? Điểm gì? Hôm nay ký chủ chưa làm nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ chính tuyển, phụ tuyển, ngẫu nhiên, thế lực đều chưa hoàn thành, không có điểm nào cả.”

“Haha, không có điểm nào cả.” - Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi: “Hôm nay không nói rõ ràng tôi muốn khiêu nại lên Thượng Đế, sản phẩm của ngài ấy ra lỗi nghiêm trọng mà A.I lại muốn giả ngu che lấp thông tin đối với người dùng.”

“Được rồi, không cần làm như thế. Lần này là Trang sai không có nói trước với ký chủ, phá lệ một lần trả đủ điểm cho ký chủ. Nhân đây cũng thông báo luôn với ký chủ, điểm thành tựu đối với các mốc thiện cảm của phú bà sẽ chỉ được tặng một lần, từ lần thứ hai trở đi sẽ vô dụng, ký chủ nhớ kỹ.”

Chính Nam hai mắt đen thui, chửi một câu rất vô nghĩa: “Vạn ác giai cấp tư bản!”

“Thu hoạch được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề.”

“Tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 19 thành công.”

“Tiêu hao 3 điểm kỹ năng tăng [Tam Thân Thuật] lên cấp 4 thành công.”

“Tuyên bố nhiệm vụ tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa], mô tả: “Đã đến lúc học bay, để một ngày giương cánh thành hùng ưng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Tiêu diệt một yêu thú cấp 20 bất kỳ, thu hoạch nội đan. Hái một gốc Thông Linh Hoa]. Phần thưởng: [Đạt tu chân Hòa Hợp, 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, 1 lần thiên địa tẩy lễ]. Phạt: [Không].”

“À, nhiệm vụ tu chân. Mà Trang, Thông Linh Hoa là linh dược hay hoa gì thế, tôi cũng luyện dược sư cấp 4, làm sao chưa từng nghe Thông Linh Hoa?”
- Chính Nam rất nhanh quảng chuyện điểm số ra sau đầu, dù sao quy định là người ta ra, mình cũng không có cách nào cãi lại được.

“Thông Linh Hoa không phải là linh dược, nó là thiên tài địa bảo. Khi đột phá Hòa Hợp Kỳ mà sử dụng Thông Linh Hoa sẽ 100% dẫn tới thiên địa tẩy lễ. Trang cũng vì tốt cho kỹ chủ tốt mới yêu cầu kỹ chủ tìm kiếm thứ này.” - Trang phú bà vì Chính Nam dọn sẵn con đường bằng phẳng nhất có thể.

Chính Nam cũng là lần đầu tiên nghe có loại thiên tài địa bảo có thể giúp người khác 100% đạt được thiên địa tẩy lễ. Hắn chỉ có thể bất ngờ thốt lên: “Ồ, nói như vậy Thông Linh Hoa này là thứ tốt a.”

Trang phú bà giọng đầy khinh thường: “Tất nhiên là đồ tốt, cũng không nhìn bốn cung là ai, hừ.”

Chính Nam lập tức vào form: “Dạ dạ! Trang phú bà thiên hạ đệ nhất! Trang phú bà nhất thống giang hồ!”

“Cút! Bốn cung không phải Tinh Túc lão quái.”

“Được rồi, không đùa nữa.” - Chính Nam bật chế độ nghiêm túc: “Cho tôi xem bảng thông tin.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 19(Linh Hư tầng 9)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ẩn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khổng Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 trận pháp sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 52/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 34/100), Lý Gia Như(SR, 64/100).

Điểm dư: 6 điểm nghề.

Balo: Gối quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 2: 19/20, còn 10 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lĩnh - giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 1], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

“6 điểm nghề, cần giữ 4 điểm để tăng cấp nghề Luyện Dược Sư lên cấp 5, như vậy còn lại cũng không tăng thêm được nghề nào, bỏ qua đi.”

“Nghề Luyện Dược Sư cũng đã đạt ngưỡng, không thể lại dùng nó để làm nhiệm vụ nghề hàng ngày, như vậy đã đến lúc hiển lộ chút bản lĩnh luyện khí rồi.”

Cốc! Cốc! Cốc!

Đang lúc Chính Nam suy nghĩ nên thể hiện bản lĩnh luyện khí cho vị phú bà nào biết trước thì bên ngoài vang lên tiếng gõ. Hắn đóng lại bảng thông tin rồi lên tiếng: “Ai vậy, mời vào.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Một người bạn, nửa cái đệ tử!

Cửa phòng được đẩy ra, bước vào là một người mặc toàn thân đồ đen, mặt đeo khăn che, chính là Khương Ngọc Ngân. Cô đóng cửa lại rồi nói: “Hôm nay là đến ngày ‘tái khám’, cậu có rảnh không?” - “Tái khám” cái từ này là Chính Nam dạy cô.

“Cũng không có bận việc gì, cô đến rồi thì chúng ta cứ theo lịch mà làm thôi.” - Chính Nam làm tư thế mời ra hiệu cho Khương Ngọc Ngân nằm lên giường.

Khương Ngọc Ngân khẽ gạt đầu rồi nằm sấp lên giường, động tác trôi chảy chứng tỏ đây không phải là lần đầu cô làm việc này.

Chính Nam từ trong balo lấy ra bộ kim châm trái ra giường, vừa dùng chân khí khử trùng vừa hỏi: “Liệu trình chữa trị tổng cộng có 7 lần, đây đã là lần thứ 4 rồi, cô có cảm thấy thân thể tốt hơn không?” - Từ lúc chỉ có mỗi Bạch Nhân hần đã nhìn ra thân thể Khương Ngọc Ngân tồn tại quá nhiều ẩn tật, hiện tại đã là cấp 3 Y Sư, thứ mà hần nhìn ra được thậm chí còn hơn cả hần tưởng tượng.

“Tốt hơn rất nhiều.” - Khương Ngọc Ngân nằm đầu gối lên hai tay: “Trước đây luôn cảm thấy rất bí bách, tâm tình luôn bồn chồn và dễ nổi nóng. Từ lúc được cậu chữa trị, lại nghe lời cậu uống thuốc và tắm nắng thì cơ thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.”

“Ừ, tôi cũng cảm nhận được thân thể cô đã tốt hơn, có điều...” - Chính Nam thờ dãi: “Có câu nói ‘bệnh từ tâm sinh’, trong lòng cô luôn treo tâm sự như vậy thì tôi có chữa được bệnh trên cơ thể cô cũng không thể chữa được tâm bệnh của cô.”

Khương Ngọc Ngân im lặng không nói, cô biết cách sống của mình hiện tại là sai nhưng biết thì như thế nào, huyết hải thâm thù không thể không báo, cho đến việc quên nó đi để sống một cuộc sống bình thường... với cái thân thể đầy rẫy vết bóng này sao?

Chính Nam gặp Khương Ngọc Ngân không nói cũng không tiếp tục khuyên nữa. Đối với người ngoài cuộc như hần thì khuyên là cách duy nhất có thể giúp cô mà thôi.

Đúng lúc không khí trong phòng có vài phần chùng xuống và ngọt ngào thì cửa phòng bật tung ra, lại một người áo đen kín mít toàn thân bước vào.

“Chính Nam... hà!? Hà!???” - Liên Hoa phú bà la lên thất thanh rồi áp a áp ứng chỉ tay vào hai người “đàn ông” đang đè lên nhau trên giường: “Hai người... hai người... đàn ông với nhau cũng có thể...”

“Đóng cửa vào.” - Chính Nam quát lên: “Con gái con đưa vào phòng không biết gõ cửa, cũng không biết đóng cửa. Cô có tin tôi gọi người đuổi cô về hay không!”

“A! Xin... xin lỗi.” - Liên Hoa phú bà bị Chính Nam quát giật nảy cả mình. Cô tranh thủ nói xin lỗi rồi chạy ra đóng cửa phòng lại, sau đó yên lặng quan sát việc Chính Nam đang làm.

Chính Nam không rảnh để ý Liên Hoa phú bà, hần lại đâm thêm vài châm rồi truyền chân khí vào khiến cây châm liên tục rung động với tần suất cực cao. Lát sau tất cả kim cùng lúc ngừng rung, hần mới rút tất cả ra một lần rồi cất đồ nghề đi, nói: “Cứ theo phương pháp cũ bồi bổ cơ thể, sau khi hoàn thành toàn bộ liệu trình có lẽ sẽ có niềm vui bất ngờ cho cô đấy.”

“Niềm vui bất ngờ?” - Khương Ngọc Ngân khá tò mò nhưng cũng không hỏi, cô biết nếu Chính Nam đã không muốn nói thì hỏi thêm cũng thế thôi: “Cảm ơn cậu, tôi về trước để cậu tiếp khách.”

“Không cần, hôm nay cô ở lại đây đi.” - Chính Nam quay sang Diệp Liên Hoa lúc này đã há hốc mồm, nói: “Rồi, tìm tôi có chuyện gì thì nói đi.”

“À! Anh... anh biết chữa bệnh sao?” - Diệp Liên Hoa giật mình hỏi.

“Biết một chút, hần là cỡ cấp 3 Y Sư.” - Chính Nam tranh thủ làm luôn nhiệm vụ hàng ngày, dù sao Liên Hoa phú bà cũng đã tìm đến, khỏi mất công hần suy nghĩ.

“Cấp 3... cấp 3 Y Sư!” - Diệp Liên Hoa trừng lớn 2 mắt: “Anh vừa là luyện dược sư, lại còn biết chữa bệnh, thậm chí đã lên tới cấp 3 rồi!? Năm nay anh mới 18 tuổi, thời gian đâu anh học được nhiều thứ như vậy chứ?”

“Tôi là Luyện Dược Sư nhưng cũng là người tu luyện a. Hiểu dược lý, biết kinh mạch thì trở thành Y Sư cũng dễ hơn nhiều.” - Đối với việc mình biết quá nhiều nghề trước sau cũng sẽ có người nghi ngờ nên Chính Nam đã chuẩn bị sẵn cách trả lời cho mỗi người để phòng khi bị hỏi thì đáp được trôi chảy.

Liên Hoa phú bà hai mắt tối tăm, nghe Chính Nam nói như vậy cô cảm giác mình đặc biệt ngu ngốc: “Nói như anh thì mọi Luyện Dược Sư đều là Y Sư được hay sao? Phải biết mỗi nghề đều có một ‘Đạo’ của nó, tìm hiểu một nghề đã mất cả đời rồi, anh còn nói đơn giản như $1 + 1 = 2$ vậy.”

“Người khác thì tôi không biết, còn tình huống của tôi chính là như vậy.” - Chính Nam nhún vai lấp liếm, tranh thủ tỏ lái qua vấn đề khác: “Mà cô vẫn chưa nói hôm nay cô đến đây làm gì?”

“À, về chuyện đó...” - Liên Hoa phú bà ánh mắt liếc qua Khương Ngọc Ngân, ý tứ rõ ràng.

“Tôi có việc bận cần đi trước, hai người cứ tự nhiên trò chuyện đi.” - Khương Ngọc Ngân mặc dù tò mò cô gái áo đen này là ai nhưng cô vẫn rất có chính kiến. Không đợi Chính Nam lên tiếng, cô đứng dậy đi thẳng ra cửa. Dừng ở trước cửa một lát, Khương Ngọc Ngân nói: “Hôm nay cảm ơn cậu, lần sau tôi lại tới.”

Khương Ngọc Ngân vừa đóng cửa, Liên Hoa phú bà ngay lập tức hỏi: “Đó là... nữ sao?”

“Tôi rảnh đâu đi chữa bệnh cho nam chứ.” - Chính Nam trợn mắt trừng Liên Hoa phú bà: “Có chuyện gì mau nói!”

“Hôm qua anh viết thư nói muốn để cô gái kia ở chỗ tôi vài ngày mà không nói đó là ai, cũng không giải thích vì lý do gì.” - Liên Hoa phú bà nghiêm mặt nói: “Anh xem tôi là gì hả?”

“Một người bạn, nửa cái học trò.” - Chính Nam nhún vai, vừa uống trà vừa nói: “Nếu cô không muốn giúp thì tôi sẽ gọi cô ấy về ngay.”

“Bạn... sao?” - Liên Hoa phú bà khẽ lẩm nhẩm, về mặt sau khăn che liên tục biến ảo, cuối cùng hóa thành nụ cười: “Tôi cũng không nói là không giúp, anh đừng xem tôi nhỏ nhen như vậy chứ.”

“52 điểm thiện cảm chính là để làm việc a.” - Chính Nam liếc mắt Liên Hoa phú bà: “Hôm nay cô tới đây không phải chỉ để hỏi chuyện này chứ?”

“Dĩ nhiên không phải.” - Liên Hoa phú bà cời xuống chiếc mũ rộng vành, tự rót cho mình một ly trà: “Lần trước xem anh luyện hoàn mỹ Chân Khí Đan tôi học được rất nhiều, nhưng vẫn có vài chỗ không có hiểu hết. Hôm nay tôi tới đây là muốn mời anh tới Luyện Dược Sư công hội luyện lại một lần cho tôi xem lại.”

Liên Hoa phú bà cầm ly trà làm động tác mời cho Chính Nam, ánh mắt chờ mong: “Có được hay không?” - Đệ tử làm lễ sẽ phải quỳ xuống dâng trà, cô chỉ là nửa cái đệ tử nên sẽ không quỳ, nhưng trà vẫn là phải dâng.

“Cô nàng này... là muốn cột mình vào Diệp gia sao? Hẳn là do mình lộ bản lĩnh Y Sư a.” - Chính Nam nhướn mày: “Tôi nói chúng ta là bạn, sư - đồ lễ này không cần...”

Liên Hoa phú bà không nói mà đứng lên gọt ly trà tới trước mặt Chính Nam, về mặt kiên định.

“Được được, trà mà thôi, uống lại không chết a.” - Chính Nam bắt đầu dĩ nhận lấy ly trà rồi uống một hơi hết sạch: “Hài lòng chưa!?”

Liên Hoa phú bà cười ngọt ngào gật đầu: “Không thể tốt hơn. Chúng ta lên đường ngay chứ?”

“Không vội, tôi còn mấy chuyện muốn hỏi cô trước đây.” - Chính Nam khua tay: “Cô ở Thanh thành từ bé đến lớn có nghe qua Khương gia không?”

“Khương gia... Khương gia nào? Ở Thanh thành không có...” - Liên Hoa phú bà nghiêng đầu nhìn qua Chính Nam: “Ý anh là... 15 năm trước Khương gia?”

“Đúng vậy, chính là 15 năm trước Khương gia.” - Chính Nam gật đầu, về mặt nghiêm túc: “Cô có biết lúc đó xảy ra chuyện gì không?”

“Lúc còn bé tôi có nghe qua Khương gia, còn nhớ mang máng là quan hệ với Diệp gia rất tốt.” - Liên Hoa phú bà ánh mắt xa xăm: “Bằng đi một thời gian không thấy ai nói gì tới Khương gia nữa nên tôi cũng không nhớ rõ lắm. Sau này mới biết là bị người ta trong một đêm diệt tộc, không người trốn thoát. Tại sao anh lại có hứng thú với Khương gia vậy?”

“Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi.” - Chính Nam từ chối giải thích mà nói sang chuyện khác: “Chúng ta đi thôi. Sư - đồ lễ của cô tôi cũng nhận rồi, nên làm chút việc cho ra dáng sư phụ chứ.”

Liên Hoa phú bà tuy còn nhiều nghi ngờ trong lòng nhưng Chính Nam đã không muốn nói thì cô cũng không hỏi, chỉ hùa theo hân: “Nói cho rõ ràng trước, chỉ là nửa cái sư phụ a.”

Chính Nam và Liên Hoa phú bà cùng nhau rời đi. Tại một góc của phía sau hai người là Khương Ngọc Ngân ánh mắt phức tạp nhìn theo.

...

Tin tức một người áo đen thần bí xuất hiện mang theo Chính Nam đi vào Luyện Dược Sư công hội ngay lập tức bay tới phủ thành chủ và Phúc Đạt nhưng hân không rảnh để quan tâm phản ứng của hai phe này, bởi vì chính bản thân Chính Nam cũng đang lâm vào thế khó.

“Ý anh là muốn để Lý đại tiểu thư ở chỗ của tôi tạm thời lánh nạn, tránh tai mắt của Ngô gia.” - Liên Hoa phú bà híp mắt nói: “Anh xem đây là nơi nào, xem tôi là cái gì a!?”

“Anh nghĩ gì vậy hả?” - Gia Như phú bà cũng trừng mắt Chính Nam: “Em lúc nào thâm hại như vậy, Lý gia lúc nào lại sợ Ngô gia như vậy chứ?”

Chính Nam mặt đầy bất đắc dĩ giải thích: “Để em tạm lánh ở chỗ này là vì muốn tốt cho em và cũng vì đại cục thôi. Chỉ cần em không ra mặt thì Ngô sẽ chẳng có bất kỳ căn cứ nào để phán đoán việc chúng ta đang làm, như vậy sẽ dễ dàng hơn cho anh và chú Tuấn.”

Tiếp theo, Chính Nam quay qua Liên Hoa phú bà: “Còn Liên Hoa, tôi để Gia Như ở đây thay vì bất kỳ nơi nào khác không phải bởi vì tôi tin tưởng cô

sao. Lần nữa nhắc lại, tôi xem cô như một người bạn, cũng là nửa cái đệ tử nên mới quyết định làm như vậy. Nếu cô không thích tôi và Gia Như sẽ rời khỏi đây ngay.”

Hai cô gái liếc nhau không nói gì, chỉ hừ một tiếng rồi quay đầu sang hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hậu cung nội loạn!

Chính Nam cười khỏ, vấn đề hần lo lắng cuối cùng cũng phát sinh.

Hậu cung nội loạn!

Hiện tại nếu không thể điều hòa vấn đề nhỏ này, sau này còn phải loạn thành dạng nào a.

Cảm thấy trong phòng không khí càng lúc càng kìm nén, Chính Nam đành phải khơi chuyện ra để nói: “Gia Như, gần đây chuyện tu luyện của em thế nào?”

Gia Như phú bà thấy Chính Nam bắt chuyện với mình trước thì cực kỳ vui vẻ, ánh mắt lập tức lướt qua đang đứng một bên bữu môi Liên Hoa phú bà, cái cổ không tự chủ vênh cao hơn một chút, cười nói: “Tu vi vẫn đều đặn tăng trưởng, còn thực chiến thì nhờ mỗi ngày luyện tập với anh nên đã có tiến bộ rất nhiều.”

“Hừ!” - Liên Hoa phú bà nghe được Chính Nam mỗi ngày đều cùng Gia Như phú bà luyện tập trong lòng liền không vui. Cô lên tiếng: “Này, anh đã hứa là hôm nay dạy tôi luyện đan, chúng ta lập tức bắt đầu thôi.”

Chính Nam gật gù: “Cũng được, tôi đang muốn kiểm tra xem cô tiến bộ như thế nào đây.”

Liên Hoa phú bà xua tay: “Không không, hôm nay tôi muốn anh dạy tôi luyện một loại đan dược khác, cấp 3 Tăng Khí Đan.”

“Cấp 3 Tăng Khí Đan?” - Chính Nam cau mày: “Cô không sợ tác dụng phụ sao?”

Ngoại trừ cấp 1 đan dược không có tu luyện đan(phân biệt với tu vi đan) thì từ cấp 2 trở lên tu luyện đan đều có tên là Tăng Khí Đan, chỉ thêm đẳng cấp và chất lượng phía trước để phân biệt.

Tăng Khí Đan về bản chất là giúp người sử dụng tăng tốc độ hấp thu thiên địa linh khí trong quá trình tu luyện, từ đó rút ngắn thời gian tu luyện. Vấn đề là bởi vì sử dụng ngoại lực nên người thường xuyên dùng loại đan dược này trong quá trình tu luyện sẽ xuất hiện tình huống “Khí” không được tinh luyện kỹ, lẫn nhiều tạp chất, dẫn tới tu vi tăng trưởng không vững vàng, đột phá khó khăn. Và nếu như có đột phá thành công thì vẫn cần thời gian để vững chắc cảnh giới sau đột phá.

“Không sợ.” - Liên Hoa phú bà cười ngọt ngào: “Bởi vì tôi biết anh nhất định sẽ luyện ra cấp 3 hoàn mỹ Tăng Khí Đan, giống như lần trước anh luyện ra hoàn mỹ Chân Khí Đan rồi tặng cho tôi ấy.”

Lần này tới Liên Hoa phú bà vênh cao cổ biểu thị thắng lợi, ánh mắt liếc qua Gia Như phú bà đầy thách thức.

“Hoàn mỹ Chân Khí Đan? Mang đi tặng người?” - Gia Như phú bà tròn mắt bắt đầu xuất hiện hiện tượng hắc hóa, nhìn chằm chằm Chính Nam.

“Khụ... khụ, được, Tăng Khí Đan thì Tăng Khí Đan. Có điều...” - Chính Nam giọng nghiêm túc: “Liên Hoa, việc Gia Như ở đây tạm thời đừng để quá nhiều người biết, cô hiểu ý tôi chứ?”

“Không thành vấn đề.” - Liên Hoa phú bà cười ma mãnh: “Đổi lại tôi muốn Tăng Khí Đan, phải là hoàn mỹ phẩm chất nhé.”

Chính Nam thờ dài lắc đầu rồi bắt đầu luyện đan, không để ý ánh mắt giết người của Gia Như phú bà nhìn hần chằm chằm.

...

“Tăng Khí Đan về bản chất là sử dụng dược vật trong thời gian ngắn cưỡng ép nở rộng kinh mạch và thúc đẩy tốc độ lưu chuyển “Khí”, qua đó giúp người dùng tăng lên tốc độ tu luyện, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc tăng gánh nặng lên kinh mạch. Nếu người dùng vì lý do nào đó không thể cân bằng giữa tốc độ hấp thu và tốc độ luyện hóa của bản thân thì sẽ gây ra tác dụng phụ nguy hiểm khi sử dụng Tăng Khí Đan. Nhẹ thì chân khí phù phiếm, lẫn nhiều tạp chất do phải tăng nhanh quá trình tinh luyện dẫn tới “Khí” không đủ độ thuần, nặng thì kinh mạch bị thương, đột phá khó khăn.”

“Trong thành phần dược liệu của Tăng Khí Đan có Phục Linh và Táo Nhân giúp thanh thần, tĩnh khí, bồi bổ kinh mạch để giảm đi tác dụng phụ của đan dược, nhưng nếu không được phối hợp chính xác thì sẽ khiến tác dụng này bị giảm nhiều thậm chí là mất đi.”

Chính Nam vừa luyện đan vừa giảng giải cách thức hoạt động, mặt lợi, mặt hại cũng như cách khắc phục những nhược điểm của đan được một cách cực kỳ tỉ mỉ khiến cho người không biết luyện đan như Gia Như phú bà cũng nhận không được say mê vào.

“Có câu “được có ba phần độc” chính là muốn nói tới các tác dụng phụ, các di chứng mà việc sử dụng đan được để lại. Cho dù được truyền là phát huy 100% được lực như cực phẩm đan được cũng không thoát khỏi việc để lại cặn trong kinh mạch người sử dụng. Thế nhưng hoàn mỹ đan được lại là một câu chuyện khác.”

“Lên!”

Chính Nam một chưởng đánh bay nắp lò, chiếc lò luyện xoay tròn vài vòng trên không rồi rơi xuống, khê rung vài cái rồi nằm im.

Liên Hoa phú bà hấp tấp chạy tới muốn kiểm tra thành quả thế nào, lại thấy Gia Như phú bà đã ôn nhu giúp Chính Nam lau mồ hôi. Cô khê hừ trong cổ họng một tiếng rồi quay đầu chạy qua bên cạnh rót một ly nước.

“Anh cũng mệt rồi, uống một chút nước đi.” - Liên Hoa phú bà hai tay cầm hai ly nước, một đưa cho Chính Nam, một tự uống, ánh mắt đầy thách thức liếc qua Gia Như phú bà.

“Cảm ơn.” - Chính Nam nhận lấy ly nước rồi đưa lên miệng uống.

“Em cũng muốn uống.” - Gia Như phú bà giật lấy ly nước mới uống được một nửa của Chính Nam rồi làm một hơi hết sạch. Cô trả lại ly cho Chính Nam còn cố ý xoay mặt ly có dấu son môi của mình về phía Liên Hoa phú bà, khoe miệng cô cong lên nụ cười đầy thách thức.

“Cô...” - Liên Hoa phú bà dậm chân. Chốc lát, trông mắt cô đảo một vòng, bắt lấy tay Chính Nam để ly nước của cô đang uống dở vào, cười nói: “Anh uống phụ tôi đi, tôi uống một mình không hết.” - Cô cũng xoay mặt ly có dấu son của mình về phía Chính Nam.

“Các cô...” - Chính Nam khoe miệng co giật, cảm thấy mình bị kẹt giữa “băng hòa lưỡng trọng thiên”, toàn thân đều khó chịu.

Liên Hoa phú bà thì nhìn hần chằm chằm, nhiệt tình như lửa muốn hần uống ly nước của cô. Phía bên đối diện, Gia Như phú bà lạnh lùng nhìn hần như muốn nói: “Anh có giỏi thì uống thử!” khiến hần cảm thấy ly nước trong tay nặng ngàn cân.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Chính Nam thở phào một hơi, toàn thân đều nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Hần dùng ánh mắt ra hiệu cho Liên Hoa phú bà trả lời.

Liên Hoa phú bà bĩu môi, nói: “À?”

“Là thuộc hạ. Đại nhân...”

“Không rảnh, không tiếp.” - Liên Hoa phú bà lập tức từ chối, cô mới không rảnh tiếp những người không liên quan mà bỏ lỡ thời gian học luyện đan với Chính Nam.

Đường Khải mừng bức: “Bà cô trẻ này không phải... đến ngày chứ!?” - Hần thờ dài bất đắc dĩ, quay đầu trở về.

“Được rồi, vào đi.” - Liên Hoa phú bà bỗng nhiên lại lên tiếng.

Đường Khải khoe miệng co giật, cười khổ đẩy cửa vào phòng.

Trong phòng, Liên Hoa phú bà một bộ đồ đen đang ngồi trước lò luyện đan, lạnh lùng lên tiếng: “Có chuyện gì?” - Nếu không phải Chính Nam muốn cô tiếp Đường Khải thì Liên Hoa phú bà cũng chẳng muốn quản có chuyện hay không có chuyện.

Đường Khải khom người, nói: “Có thư từ Thanh thành gửi tới, nói phải giao tận tay cho ngài. Ngài xem...” - Trong tay hần xuất hiện một cuộn giấy nhỏ trông cực kỳ bình thường.

Liên Hoa phú bà vung tay hút lá thư vào tay mình rồi cất vào nhẫn chưa đồ, nói: “Thư tôi nhận, còn chuyện gì nữa không?”

“À, không. Thuộc hạ cáo lui.”

Liên Hoa phú bà gật đầu, vung tay một cái: “Cái này cho ông, hi vọng nghiên cứu nó sẽ giúp ông có thêm đột phá.”

“Đây là... cực... cực phẩm... Chân Khí Đan!?” - Đường Khải há hốc mồm, vội vàng cất đan được đi, rồi rít cảm tạ Liên Hoa phú bà rồi chạy thật nhanh về. Hần đã không thể chờ được muốn mở xẻ viên đan được này ra để nghiên cứu.

“Tch! Chưa thấy qua sự đời.” - Liên Hoa phú bà bĩu môi, hoàn toàn quên mất việc lần đầu cô thấy cực phẩm Chân Khí Đan biểu tình cũng khoa trương không kém.

Chính Nam và Gia Như phú bà từ một góc khuất đi ra, rất ăn ý không có hồi việc riêng của Liên Hoa phú bà mà chỉ ngồi xuống một bên. Chính Nam nói: “Tôi, tôi dạy cho cô luyện Tăng Khí Đan một lần rồi có việc phải đi.”

Gia Như phú bà lần này không cần quấy nữa. Cô là người thông minh, mặc dù trong lòng không muốn Chính Nam thân thiết với cô gái trước mặt nhưng hẳn đã nói tất cả chuyện này là vì cô thì chắc chắn là như vậy.

Bản thân Gia Như phú bà cũng không hiểu nổi bản thân mình, cô chỉ mới gặp Chính Nam không lâu, tại sao cô lại tin tưởng người đàn ông này đến như vậy?

Chính Nam không biết việc ngày ngày dùng điểm mị lực đổi thành thiện cảm sẽ gây ra lỗ hổng trong nhận biết của phú bà nhưng... biết sao được, ai bảo hấn sợ hữu Hệ Thống chứ.

Liên Hoa phú bà gật đầu rồi nghiêm túc học tập, nếu người ta đã nghiêm túc muốn dạy và gấp phải rồi đi, cô cũng không còn lý do để tiếp tục đùa giỡn nữa.

...

5 ngày sau, trong phòng ngủ của Chính Nam

“Bà mẹ nó, cuối cùng cũng xuất hiện nhiệm vụ cấp.” - Đang nhập nhèm chưa tỉnh ngủ hẳn, Chính Nam lập tức lên tinh thần. Kiểm tra [Nhiệm Vụ] đã trở thành thói quen hàng ngày của hấn mỗi lúc thức dậy, giống như người ta quen mở mắt là mở điện thoại vậy.

“Ngân Nguyệt Lang Vương? Nhiệm vụ lần này có vẻ không đơn giản a.” - Chính Nam vuốt cằm: “Yêu thú dạng Sói thường sống theo bầy, bây giờ nhiệm vụ lại muốn mình giết con đầu đàn của chúng nó, nói cách khác là muốn mình giết cả một bầy sói sao?”

Lương lự chốc lát, Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười: “Một bầy sói, rất ghê gớm sao. Hừ!”

“Tiêu hao 3 điểm nghề tăng nghề [Trận Pháp Sư] lên cấp 4 thành công.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 19(Linh Hư tầng 9)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ân Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khổng Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 55/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 35/100), Lý Gia Như(SR, 70/100).

Điểm dư: 3 điểm kỹ năng, 6 điểm nghề.

Balo: Gối quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 2: 19/20, còn 4 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thể lực - giai đoạn 1], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

“Sức một mình không đủ thì dùng trận pháp.” - Chính Nam bỗng nhiên cảm thấy đồng tình với cha mẹ hấn.

Đã có kế hoạch cho mình, Chính Nam không chút chậm trễ làm chuẩn bị rồi một mình một ngựa chạy vào Vạn Tượng sâm lâm. Lần này hấn đã khôn khéo hơn, không bị thám tử bám theo nữa.

Mặc dù nói bị theo dõi cũng không sao nhưng luôn có người nhìn mình chằm chằm cảm giác chắc chắn là không thể nào tốt được.

Lại mất 5 giờ di chuyển và 1 giờ tới địa điểm được đánh dấu, Chính Nam từ một nơi khá xa dùng Bạch Nhân quan sát bầy sói.

“Khoảng 40 con sói, trong đó Ngân Nguyệt Lang Vương cấp 19, còn lại lác đác cấp 16 17, hầu hết là dưới cấp 15 a.” - Chính Nam nhìn đàn sói một cái thông từ đầu tới đuôi.

Quan sát xung quanh một vòng chọn địa điểm bày trận, Chính Nam nhảy xuống cành cây, mắt hút trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tam Tài Phong Sát Trận

Ngân Nguyệt Lang Vương đang nằm ngủ trong hang, bên cạnh nó là một con sói cái lông tóc xinh đẹp cũng đang lim dim ngủ. Vừa rồi cả hai mới đại chiến 300 hiệp, hiện tại cần phải hồi phục thể lực.

Uuuuuuu! Uuuuuuu!

Bên ngoài hang liên tục vang lên tiếng sói tru khiến Ngân Nguyệt Lang Vương giật mình tỉnh lại. Khẽ liếc tai sói cái ra hiệu yên tâm, nó lững thững bước ra cửa hang xem có chuyện gì.

Bên ngoài hang, xác của một con Ngân Nguyệt Lang cấp 15 nằm gần cửa ra vào, phía trước nó là Chính Nam. Trên môi hắn treo nụ cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngân Nguyệt Lang Vương đưa tay làm động tác cửa cổ, sau đó đá xác con Ngân Nguyệt Lang đen đuôi về phía Ngân Nguyệt Lang Vương rồi quay đầu chạy.

Ngân Nguyệt Lang Vương nhìn cái xác, lại nhìn Chính Nam, nghĩ tới động tác vừa rồi của tên nhân loại kia, một cổ lửa giận xông thẳng lên đầu thiêu đốt ý chí của nó.

Uuuuu!(Tìm tên nhân loại kia, bản Vương muốn ăn thịt, uống máu hắn!)

Uuuuu! Uuuuu!

Liên tục là tiếng sói tru hưởng ứng rồi bầy sói bắt đầu xuất động.

Ngân Nguyệt Lang Hậu chậm rãi xuất hiện sau lưng Ngân Nguyệt Lang Vương, cắn nhẹ vào tai vào cổ nó khích lệ tinh thần.

Chính Nam không hề che dấu dấu vết và mùi của mình, cứ như vậy chạy thẳng tới nơi hắn thiết kế trận pháp. Lần này Chính Nam sử dụng trận pháp có tên là Tam Tài Phong Sát Trận, đây cũng là loại trận pháp cấp 3 mạnh nhất mà hắn có thể bố trí.

Tam Tài Phong Sát Trận bao gồm 3 bộ phận.

Thiên đối ứng với Phong, mang ý nghĩa “Thiên Vỗ”, tuy thưa khó lọt, vây khốn đối phương.

Địa đối ứng với Sát, chính là Địa Sát trong “Thiên Cung, Địa Sát”, đây là nguồn sát thương chính của trận pháp.

Cuối cùng và cũng là quan trọng nhất là Nhân, chính là bản thân người bố trận.

Chính Nam có thể thoải mái ngồi ở một nơi an toàn bên trong trận pháp điều động toàn bộ trận pháp phong sát đối phương từ mọi phương vị. Khi cần, hắn cũng có thể tự mình ra tay giết địch.

Bầy sói dựa theo mùi của Chính Nam cứ vậy đuổi theo mà không biết rằng phía trước chúng nó là mối nguy mạng tính hủy diệt đang chờ sẵn.

Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu chậm rãi chạy cuối đàn sói, vừa thể hiện quyền uy, cũng là để bảo đảm bản thân không “chết bất đắc kỳ tử”.

Nơi Chính Nam bố trận là một bãi đá lồi chồm cách hang sói khoảng 20 phút chạy bộ. Hắn cố ý lựa chọn nơi này làm địa điểm chiến đấu bởi vì địa hình ở đây thích hợp với du đấu, đột kích, vốn là lợi thế chính của nhẫn giả. Trong tình huống trận pháp không thể toàn diệt đối phương, hắn vẫn còn có thể lựa chọn tiếp tục chiến đấu hoặc an toàn rời đi.

Sử dụng cái đầu luôn là điểm mạnh của nhân loại so với yêu thú, vốn có lợi thế về thân thể và huyết mạch nhưng trí tuệ không quá phát triển.

“10... 20... 30... gần đủ rồi a.” - Chính Nam trốn phía sau một mỏm đá khá lớn, dùng Bạch Nhẫn theo dõi tình hình bên ngoài. Phần thân của hắn đang dẫn theo bầy sói từng bước tiến vào trong trận.

“Hà!? Không tiến vào sao?” - Chính Nam cảm thấy khá là bất ngờ bởi vì Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu đều đứng ở một nơi không xa xem đàn sói tràn vào bãi đá mà không hề có ý tiến vào: “Thông minh như vậy, không hổ là Vương và Hậu a.”

Mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng Chính Nam cũng không loạn trận cước, bởi vì hắn hiểu tập tính của bầy sói, hoặc là nói, hắn hiểu được tâm lý của

kẻ bề trên: “Để xem nếu tao giết con dân của mày, mày còn có thể ung dung làm “Vua không ngại” hay không.” - Khóe miệng Chính Nam cong lên nụ cười lạnh lùng.

Chính Nam nhún chân nhảy lên đỉnh mỏm đá, hai tay kết ấn tấn đi phân thân rồi liên tục đánh vào không khí các loại kỳ quái thủ ấn đồng thời la lớn.

“Trận, khởi!”

Một vòng tròn ánh sáng lấy Chính Nam làm trung tâm liên tục bò trên mặt đất mở rộng ra xung quanh cho tới khi bao trùm toàn bộ bãi đá thì dừng lại, tiếp đó từ vòng ánh sáng ấy, một nửa hình cầu được dựng lên trùm toàn bộ khoảng không vào bên trong.

Chưa dừng lại ở đó, từ ba điểm trên vòng sáng lại bắn ra ba đường thẳng nối ba điểm lại với nhau thành một tam giác đều chậm rãi xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ. Ba điểm sáng này tương ứng với Kiếp Sát, Tai Sát và Tuế Sát. Đến đây, Tam Tài Phong Sát Trận đã khởi động thành công.

Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu từ xa nhìn thấy một vòng sáng hiện lên bao trùm toàn bộ bảy sói thì đều sững sờ, mặc dù không biết thứ đó là gì nhưng bản năng mách bảo chúng rằng bên kia là chân chính tử địa.

Bên trong trận pháp, Chính Nam ung dung điều khiển trận pháp trấn giết bảy sói dễ như trở bàn tay, bởi vì chúng nó hoàn toàn mù tịt với những gì đang xảy ra xung quanh.

Nhiệm vụ cơ bản của “Phong” trong Tam Tài Phong Sát Trận chính phong kín nhận biết của nạn nhân với xung quanh. Cho dù là một con sói ngả xuống cạnh một con khác, chỉ cần không trực tiếp đụng vào nhau thì chúng đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Từng đạo hóa điểm, phong nhận, địa thứ... từ bốn phương tám hướng liên tục tấn công bảy sói, tình cảnh cực kỳ máu me, tiếng sói tru và rên rỉ dậy đất.

Bên kia Chính Nam chậm rãi chơi đùa với bảy sói, Ngân Nguyệt Lang Vương bên này gấp.

Bởi vì Chính Nam cố ý không che giấu nên Ngân Nguyệt Lang Vương có thể rõ ràng nhìn thấy con dân của nó đang từng con, từng con một chết đi trong cái lồng ánh sáng kia. Lại đề nhân loại kia tiếp tục giết thì nó trở thành “tư lệnh không quân” rồi, nó nhất định không được để chuyện đó xảy ra.

Uuuuu! (Nhân loại, dừng tay!)

Tru lên một tiếng giận dữ, Ngân Nguyệt Lang Vương xông thẳng đến phía Chính Nam, thề phải nhai nát đầu Chính Nam mới hả giận. An ủi cho nó là Ngân Nguyệt Lang Hậu cũng cùng lúc xông lên, rất có “phu xướng phụ tùy” tư thế.

“Hừ! Chỉ sợ mày không tới.” - Khóe miệng Chính Nam cong lên nụ cười lạnh. Hắn cũng không dùng trận pháp để giết Ngân Nguyệt Lang Vương mà muốn tự mình ra tay: “Lần trước một con Ban Lan Hồ cấp 18 không đủ để kiểm tra thực lực bản thân, lần này hi vọng chúng mày có thể giúp được tao đi.”

Chính Nam để trận pháp tự mình hoạt động, còn hắn tự thân xuất mã chặn lại Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu ngay bên ngoài phạm vi trận pháp bao phủ.

Ngân Nguyệt Lang Vương muốn xông vào cứu con dân nó, lại bị tên nhân loại khôn kiếp kia chặn trước mặt càng làm nó vừa gấp vừa giận. Chuyện đã đến nước này, cứu hay không cứu bảy sói đã không còn quan trọng bằng việc ăn tươi nuốt sống tên nhân loại trước mắt này.

Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu đang xông thẳng đến Chính Nam bỗng nhiên tách sang 2 bên, sau đó cùng lúc vồ tới Chính Nam từ hai phía, một dùng móng vuốt vồ vào đầu, một dùng hàm răng cắn về phía chân.

“Còn hiểu được phối hợp? Không hổ là Vương và Hậu a.”

Chính Nam khẽ gạt đầu tán thành phương án tác chiến “bánh mì kẹp thịt” của Lang Vương và Lang Hậu, thế nhưng phản ứng của hắn cũng là không chậm.

Phải biết bãi đá này đã được Chính Nam thiết kế thành “sân nhà” đúng nghĩa với bảy rập, trận pháp và thể thân ở khắp mọi nơi, cho nên muốn hạ gục chớp nhoáng hắn ở nơi này gần như là không thể, trừ khi đẳng cấp đối phương cao hơn hắn quá nhiều, và dĩ nhiên hai con sói trước mặt không đáp ứng được điều kiện ấy.

Chính Nam hơi cong người lấy đà rồi toàn thân xoay tròn ngang trên không thuận theo chiều tấn công của hai con sói, tiếp theo thuận đà phản công, một chân đâm vào bụng Lang Vương, còn một tay đâm vào gáy Lang Hậu.

Lang Vương và Lang Hậu loạn choạng mới đứng vững thân hình. Cả hai đều biết Chính Nam không phải là loại dễ xoi nên không tiếp tục mù quáng tấn công mà chậm rãi đi vòng tròn quanh Chính Nam tìm kiếm sơ hở.

Chính Nam đứng im không động đậy nhưng Bạch Nhãn luôn duy trì cao độ chứng tỏ hắn cũng không hề xem thường đối thủ. Vừa rồi một pha tiểu va chạm lại để hắn đau đầu vấn đề lần trước, công kích không đủ sắc bén, phá không được phòng ngự của đối phương.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lang Vương và Lang Hậu càng lúc càng sốt ruột bởi vì trận pháp vẫn hoạt động, con dân của chúng nó vẫn đang từng chút bị trận pháp xoắn giết, còn chúng nó thì hoàn toàn tìm không thấy phương án khả thi hạ gục nhân loại này.

“Không có thời gian chơi với chúng mày, nếu chúng mày không tấn công, vậy thì để tao ra tay rồi.” - Chính Nam chán muốn chết lên tiếng, hắn còn muốn về nhà ngâm thảo dược, hơi đâu mà ở đây tốn thời gian với bầy sói không có chút đầu chí này.

“Nhẫn Pháp - Vụ Ẩn Thuật”

Một làn sương mù bỗng nhiên hình thành bao trùm lấy toàn bộ bãi đá, đưa tầm nhìn của tất cả sinh vật sống bên trong chỉ còn 1m quanh bản thân, tất nhiên là ngoại trừ Chính Nam.

Lang Vương và Lang Hậu đều khom người cảnh giác.

Sói là loài rất mạnh trong chiến đấu ban đêm bởi vì mắt và mũi là hai giác quan mạnh nhất của chúng, thế nhưng tình huống hiện tại không phải là đêm hay ngày, tầm nhìn bị hạn chế không phải vì ánh sáng mà là do sương mù quá dày.

Vút! Vút!

Hai tiếng xé gió vang lên trong màn sương tĩnh lặng, giống như có vật gì đó bay rất nhanh tạo thành.

Keng! Keng!

Lang Vương một bàn tay tát bay hai thanh kunai mới vừa bay về phía nó, ánh mắt nhìn chăm chăm về đằng trước.

Chính Nam từ trong màn sương hiện ra, mỉm cười: “Tới tập luyện một chút nào anh bạn.” - Dứt lời, hắn xông thẳng về phía Lang Vương điên cuồng tấn công, tay phải không biết lúc nào lại xuất hiện một thanh kunai.

Lang Vương cùng Chính Nam chính diện giao thủ, bên này Lang Hậu cũng mệt mỏi không kém. Bởi vì nó đang bị hơn 10 tên “Chính Nam” vây công và từ trong màn sương nó cũng đã thấy rất nhiều nhân loại khác đang chậm rãi tiến đến.

Mặc dù nói Chính Nam kích hoạt kỹ năng không suy tính là không đúng, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn sai, bởi vì trong một số trường hợp vẫn là có thể mang ra sử dụng. Vụ Ảnh Thuật và Vụ Trung Quý Ảnh Thuật đang được Chính Nam sử dụng để cô lập và bảo mồn sức chiến đấu của Lang Hậu chính là một ví dụ điển hình.

Lang Hậu vùng móng vuốt xé toạc một “Chính Nam” làm đôi, nhưng hai nửa Chính Nam khẽ nhúc nhích rồi đứng lên thành hai người hoàn chỉnh, tiếp tục chậm rãi đi về phía Lang Hậu.

Lang Hậu cảm thấy càng lúc càng quý dị, những nhân loại này càng giết càng đông, tiếp tục như vậy không phải là cách. Nó ngửa cổ lên trời tru lên thật lớn, hi vọng Lang Vương có thể nghe được mà tới tiếp viện nó, còn hiện tại, nó chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau.

Lang Vương nghe được tiếng Lang Hậu kêu cứu thì trong lòng càng nôn nóng, nhưng nhân loại này dính chặt lấy nó không cho nó có bất kỳ cơ hội nào thờ dốc chữ đừng nói tới dứt ra mà đi cứu viện.

Chính Nam tiếp tục kéo dài thời gian để Lang Vương sốt ruột rồi giờ ra bản lĩnh thực sự, nhưng 10 phút trôi qua vẫn không có bất kỳ dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ dùng “đại chiêu”.

Chính Nam ngán ngẩm thở dài: “Con Lang Vương này hẳn là trở thành đầu đàn là nhờ có con Lang Hậu kia song kiếm hợp bích, chứ bản thân nó cũng không có gì đặc biệt a. Đã như vậy thì không có gì phải tốn thêm thời gian nữa.”

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

...

Lang Hậu đang bị đám “Chính Nam” dồn về một hướng, liên tục lui bước bỗng nhiên vấp vào một tảng đá khiến nó loạng choạng, ánh mắt nhìn về một hướng vô định trong màn sương.

Uuuuuu!

Lang Hậu tru lên một tiếng rồi xông thẳng về phía đám “Chính Nam” rồi điên cuồng tấn công hòng tìm kiếm bản thể. Vừa rồi trong lòng nó không hiểu sao đau nhói, cảm giác có thứ gì đó rất quan trọng mất đi khiến nó sợ hãi và điên cuồng.

Một lúc sau, Lang Hậu há miệng cắn nát một tên “Chính Nam” cuối cùng rồi ngã quy xuống đất, thở hổn hển, trên người nó đã đầy rẫy vết thương. Thế nhưng càng để nó tuyệt vọng là từ dưới mặt đất lại chậm rãi trồi lên mấy tên “Chính Nam” khác, cầm theo vũ khí tiến về phía nó.

Lang Hậu gồng mình đứng dậy nhưng mất máu và cạn kiệt thể lực khiến nó chỉ có thể gầy dựa rồi té ngã, lại gầy dựa, lại té ngã...

10 tên “Chính Nam” đứng vây quanh Lang Hậu nhưng không có tấn công mà chỉ nhìn nó chăm chăm. Bỗng nhiên một trận hư ảo lác lác, cả “Chính Nam” lẫn màn sương đều tan biến, lộ ra trời quang mây tạnh bãi đá, thế nhưng trên mặt đất khắp nơi đều là xác chết và máu.

Chính Nam vác theo Lang Vương trên vai tới đặt cạnh Lang Hậu, lạnh nhạt nói: “Nó chưa chết nhưng sẽ không sống lâu nữa, đây xem như việc tốt duy nhất tao có thể làm cho 2 chúng mày.”

Ngẩng đầu lên trời, Chính Nam nói: “Nhược nhục cường thực, kẻ mạnh làm vua, đừng trách tao. Nếu có kiếp sau, chúc chúng mày có thể tìm thấy nhau thêm một lần nữa và sống vui vẻ.” - Dứt lời, Chính Nam thu lại trận pháp, đạo cụ rồi thẳng hướng Hà thành.

Lang Hậu ánh mắt trĩu mến nhìn Lang Vương, khẽ rên rỉ trong cổ họng. Nó cố hết sức kéo lê thân thể tới cạnh Lang Vương, dùng mũi ủi ủi cằm, lại lè lưỡi liếm vết máu trên khóe miệng, rồi đặt đầu mình vào phần lông mềm dưới cổ Lang Vương, chậm rãi nhắm lại hai mắt, chờ đợi những gì phải đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thành lập Akatsuki

Về tới Hà thành, Chính Nam ngay lập tức trở về Lý gia nghỉ ngơi, ngâm thảo dược và tổng kết thu hoạch: “Còn thiếu 1 điểm cấp là có thể lên cấp 20, nhiệm vụ tu chân cũng có thể cân nhắc nhưng “Thông Linh Hoa” không biết là gì, có yêu thú thú hộ hay không nên vẫn là chờ thời gian dư dả đi.

Điểm thiện cảm của Gia Như đã sắp đột phá 71, có thể tính toán dùng buổi đấu giá năm ngày sau làm điểm đột phá. Điểm mị lực tiếp theo có lẽ nên dùng lên Tú Anh phú bà, nếu không phải cần kíp thì đúng là không nên dùng điểm mị lực lên cấp S phú bà cho thỏa đáng.”

...

Ba ngày sau đó, Hà thành càng lúc càng trở nên chật chội vì lượng người đổ về tham gia đấu giá ngày một đông hơn. Nhưng điều đó hoàn toàn không quan hệ gì với Chính Nam, người lúc này vẫn quần quật với lịch làm việc của mình, đáng tiếc nhiệm vụ hàng ngày chỉ xuất hiện một nhiệm vụ kỹ năng và hai nhiệm vụ nghề làm hán thật muốn chửi mẹ.

“Trang, không phải tôi khó tính, nhưng mà nhiệm vụ cấp ti lệ xuất hiện so với hai nhiệm vụ còn lại có chút thấp vô lý a. Nhiều khi cả tuần không xuất hiện được một lần, tại sao vậy?” - Chính Nam lại bắt đầu than thở với đại phú bà Trang nương nương.

“Tất nhiên là thấp hơn, sắp xếp như vậy cũng là để ký chủ có thời gian tăng cường tập luyện chiến đấu, luyện kỹ năng và giành thêm thời gian bên phú bà chứ sao.”

“Biết là như vậy, nhưng mà cũng quá thấp đi.” - Chính Nam thở dài: “30 ngày để tăng 10 cấp, tính ra nhiệm vụ hàng ngày chỉ giúp tôi lên được đúng 1 cấp luôn á.”

“Phụ trợ thì chỉ như vậy thôi. Mặc dù hệ thống nhiệm vụ hàng ngày chỉ trực tiếp giúp ký chủ lên 1 cấp nhưng lợi ích mà nó mang lại từ thời gian ký chủ dành cho các phú bà, các kỹ năng, nghề... ký chủ làm sao không kể?”

Chính Nam đuối lý, chỉ có thể im lặng suy tính làm sao để kiếm được 1 điểm cấp cuối cùng đây: “Nhìn đi nhìn lại, vẫn chỉ có Gia Như có thể giúp mình đột phá tình hình hiện tại. Ngày mai là một ngày dài a.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Chính Nam vừa mới thức dậy liền mở bảng nhiệm vụ ra kiểm tra.

“Thông báo: “Chỉ còn 15 tiếng nữa là nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 2] sẽ hết hạn, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.”

“À ừ, biết. Hồi người khác như vậy sao không cho một cái nhiệm vụ cấp đi.” - Chính Nam lâu bầu, vừa gấp chăn mền vừa nói: “Không có cách nào khác, chỉ có thể trông chờ vào Gia Như.”

Chuẩn bị mọi thứ xong, Chính Nam thẳng tiến Luyện Dược Sư công hội đón Gia Như phú bà về Lý gia.

Liên Hoa phú bà hậm hực ra mặt nhưng cũng không có cản trở Chính Nam làm việc.

...

Lý gia, trong phòng Gia Như phú bà.

“Chào mừng em trở về nhà.” - Chính Nam cười nói, trong tay đồ ăn thức uống liên tục xuất hiện được hán đặt lên bàn: “Mở một buổi tiệc chào đón nhỏ, mong Đại tiểu thư đừng chê.”

Gia Như phú bà vươn vai, hít sâu một hơi: “Vẫn là ở nhà mình dễ chịu, anh không biết em ở đó chỉ vài ngày mà giống như cả năm rồi á.” - Nói, cô ngồi xuống ghế thưởng thức món ăn Chính Nam làm, mặc dù hán vẫn thường xuyên mang tới Luyện Dược Sư công hội cho cô ăn nhưng cảm giác hoàn toàn không giống.

Chính Nam cũng ngồi xuống đối diện Gia Như phú bà, vừa ăn vừa nói: “Chuyện ngày mai với Ngô gia em không cần lo lắng, anh đã có chuẩn bị đầy

đủ.”

“Em đâu có lo chút nào đâu.” - Gia Như phú bà cười ngọt ngào: “Nếu em có lo em đã không yên yên ổn ổn nghe theo sắp xếp của anh mà đến ở chung với... Diệp tiểu thư... lâu như vậy.” - Ba chữ Diệp tiểu thư được cô cố ý ngân dài đầy ẩn ý.

Chính Nam giả vờ như không nhận ra ẩn ý này mà tiếp tục nói: “Tương lai gần thì là không có gì quan trọng, nhưng tương lai xa hơn thì cũng phải bắt đầu tính toán rồi.”

“Tương lai xa hơn?” - Gia Như phú bà nghiêng đầu: “Xa là bao xa?”

Chính Nam đứng dậy, bước tới phía sau Gia Như phú bà, cúi thấp người thì thầm vào tai cô: “Là rất, rất xa về sau.”

Gia Như phú bà không biết nghĩ tới chuyện gì trong lòng nai con nhảy loạn, hơi thở có chút nóng, ấp a ấp úng: “Ý... ý anh là sao? Tương lai... rất xa là chuyện gì?”

Chính Nam kéo Gia Như phú bà đứng dậy, dùng hai tay giữ lấy hai bả vai, nhìn thẳng vào mắt cô, trầm giọng nói: “Gia Như, có 1 số chuyện anh muốn nói với em, nhưng anh phải chắc chắn rằng anh có thể tin được em. Vậy em nói cho anh biết, anh tin em là đúng hay là sai?” - Chính Nam mở ra Bạch Nhân rồi tăng hết công suất lên quan sát xung quanh phòng Gia Như phú bà, hẳn phải đảm bảo không có ai nghe lén hẳn nói chuyện.

“Cẩn thận như vậy, sử dụng cả Bạch Nhân sao?” - Gia Như phú bà không phải lần đầu nhìn thấy Bạch Nhân nhưng mỗi lần đều cảm thấy hâm mộ không được. Gác qua suy nghĩ trong lòng, cô mỉm cười gật đầu: “Em tin rằng anh đã tự có câu trả lời cho mình, nếu không thì anh chỉ cần im lặng chứ đâu cần phải nói với em làm gì.”

“Không sai, anh cũng tin rằng lựa chọn của mình sẽ không sai lầm.” - Kiểm tra 1 vòng không phát hiện điều gì bất thường, Chính Nam chậm rãi nói: “Gia Như, những gì anh sắp nói với em là một trong những bí mật lớn nhất của anh, quan hệ rất trọng đại. Nếu như em muốn làm một đại tiểu thư không có lo lắng, không có nguy hiểm tính mạng thì em có thể không nên nghe những điều này, khi đó anh vẫn là anh, em vẫn là em. Còn một khi em đã chấp nhận biết những chuyện này, chắc chắn sẽ không có cách quay đầu lại. Em nghĩ thật kỹ đi.”

Gia Như phú bà sửng sốt, không giấu được chấn động, nhưng rồi cô mỉm cười, dùng hai tay của mình nắm lấy hai bàn tay Chính Nam rồi trả lời: “Em vẫn là em, anh vẫn là anh, nhưng em biết khoảng cách giữa chúng ta sẽ càng ngày càng xa nếu như em không hiểu và chấp nhận anh. Anh đừng do dự nữa, em biết mình đang làm gì.”

Gia Như phú bà cuối cùng cũng hiểu cảm giác nhớ nhung khi không ở cạnh, lúc bên nhau thì thời gian trôi qua thật nhanh, khi xa nhau một ngày dài như một năm này là gì. Vừa rồi cô đã thử nghĩ tới việc mình nói không, rồi Chính Nam quay đầu bước ra khỏi cánh cửa kia, từ đó về sau không còn quay lại nhìn cô, không nói chuyện, không cười, không còn là gì của nhau nữa, cô cảm thấy mình như phát điên, trái tim bị bóp nghẹt không thể thở nổi, cho nên cô gật đầu.

Vì Chính Nam cũng vì chính bản thân mình mà chấp nhận cùng hẳn đi chung một con đường.

Chính Nam thờ dài, nắm chặt tay Gia Như phú bà chậm rãi nói: “Lý gia Gia chủ Lý Anh Tuấn, cũng chính là cha của em, trước đây là một trong những tổng quản của Thiên Thánh Cung và Thiên Thánh Cung Cung chủ Chính Thiên, là cha của anh.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rằng những gì Chính Nam sắp nói có thể sẽ cực kỳ chấn động, nhưng tới mức này thì Gia Như phú bà hoàn toàn không nghĩ tới.

Chính Nam tiếp tục nói: “15 năm trước, cha mẹ anh mất tích. Có người nói họ chết rồi, cũng có tin đồn là họ bỏ trốn đi, rất nhiều những đồn đoán về hạ lạc của cha mẹ anh nhưng tất cả đều sai, bởi vì cha mẹ anh chưa chết. Họ chỉ là đang ở một nơi tạm thời không ai biết được và anh lớn lên ở Lý gia cũng là sắp xếp của họ với chủ Tuấn.”

Không để ý đã há hốc mồm Gia Như phú bà, Chính Nam vẫn duy trì Bạch Nhân ở mức công suất tối đa, chậm rãi nói từng chữ: “Cha mẹ anh mất tích, Thiên Thánh Cung sụp đổ, rất nhiều người đã phải chết, trong đó khả năng là cả mẹ của em, đều có liên quan tới anh. Tất cả, đều xuất phát từ một người, một nhóm người nào đó đã bán đứng cha mẹ anh, bán đứng Thiên Thánh Cung.”

Gia Như phú bà lấy cả hai tay bịt lấy miệng, nước mắt bắt đầu lăn dài trên má. Cô vừa mới tìm thấy tình yêu của mình, nhưng ngay lập tức phải hay tin nó có thể là nguyên nhân gây nên cái chết của người mẹ cô thậm chí còn không nhớ nổi mặt, chuyện này cô phải chấp nhận như thế nào?

Chính Nam ôm Gia Như phú bà vào lòng, vỗ về an ủi cô: “Anh muốn thành lập một cái tổ chức, một nơi tụ họp những người anh có thể tin tưởng được, một nơi mà những người muốn và dám đứng lên chống lại cái số phận này có thể kẻ vai sát cánh với nhau để tìm ra sự thật, tìm ra kẻ phản bội năm xưa.”

“Em tham gia, em nhất định phải tham gia.” - Gia Như phú bà lập tức lên tiếng, cực kỳ kiên định.

Cô vòng tay ôm chặt lấy hông Chính Nam, khóc nức nở: “Suốt tuổi thơ em đã sống không có vòng tay của mẹ, bao lần thèm khát được mẹ yêu thương, chăm sóc như những đứa trẻ khác. Những kẻ đã hại chết mẹ em, tất cả đều phải trả giá.”

“Kẻ thù của chúng ta có thể là bất kỳ ai, bất kỳ thế lực nào, kể cả là những người thân nhất, những bạn học, những đồng nghiệp của em. Em phải nghĩ kỹ.” - Chính Nam vẫn cảm thấy mình có trách nhiệm phải nói ra những lời này trước.

Gia Như phú bà lắc đầu, cô lau đi nước mắt, dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Bạch Nhân của Chính Nam nói: “Vì cha, vì Gia Nguyệt, vì chúng ta,

em nhất định phải đấu tranh. EM THAM GIA!”

Chính Nam mỉm cười: “Nếu đã như vậy, chào mừng em tới với tổ chức Akatsuki(Bình Minh), hi vọng chúng ta sẽ cùng nhau đánh ra được một mảnh bình minh cho bản thân mình và những người chúng ta yêu thương.”

Gia Như phú bà lẩm bẩm: “Akatsuki... không hoa lệ mỹ diệu, không khí phách hào hùng nhưng rất thật.” - Cô ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam: “Như vậy tổ chức chúng ta có bao nhiêu người, phân bố như thế nào, chức vụ ra sao?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Bắc Đẩu thần sứ và Giáp hộ pháp

Chính Nam mặt hơi hồng, ánh mắt tránh né trả lời: “Tạm thời vì để bảo mật danh tính nên anh vẫn chưa muốn mọi người gặp nhau. Về chức vụ, chúng ta sẽ có tất cả 10 vị thần sứ với quyền lực tối cao lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Kỳ Lân, Nam Tào, Bắc Đẩu, Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường và Không. Về phân bố, vì chúng ta sẽ không xây dựng tổ chức theo dạng thế lực nổi, cho nên sẽ không có địa bàn cụ thể mà sẽ thông qua con đường riêng để thu thập tình báo và nhận nhiệm vụ ám sát để kiếm tiền.”

Gia Như phú bà nghiêng đầu hỏi: “Không biết danh tính lẫn nhau làm sao hợp tác a. Lại nói nếu như em đã gia nhập vậy vị trí của em là gì?”

Chính Nam bất đắc dĩ, đã phóng lao đành phải theo lao thôi: “Anh sẽ có cách để mọi người có thể liên lạc được với nhau. Trong 10 chức vị thần sứ đó em cảm thấy cái tên nào phù hợp với mình thì cứ chọn, anh có thể sắp xếp. À không, riêng cái tên “Không” là của anh.”

Gia Như phú bà trầm ngâm, tứ phương thần thú và tường thụ kỳ lân cô biết rõ nhưng đều cảm thấy không thích hợp. Hắc - Bạch Vô Thường thì cô không biết đó là gì cho nên không nghĩ. Còn lại Nam Tào chường sinh, vu thuật đúng là có thể cứu người nhưng từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ mình sẽ “cứu” ai đó cho nên không học. Như vậy chỉ còn lại Bắc Đẩu là phù hợp nhất với mình.

“Em nghĩ là mình sẽ chọn tên Bắc Đẩu, có người chọn tên đó chưa?” - Gia Như phú bà khá là hào hứng với phong hào của mình.

Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Nếu em thích thì nó sẽ là của em. Bình thường em cứ là Lý gia Đại tiểu thư, chỉ khi nào ra ngoài làm nhiệm vụ của tổ chức hãy sử dụng phong hào của mình.”

Gia Như phú bà gật đầu, cô hiểu được dụng ý của Chính Nam.

Chính Nam đứng dậy xoa đầu Gia Như phú bà nói: “Cứ như vậy đi, anh có việc phải đi trước, em cứ yên tâm rằng ngoài anh ra không ai có thể có được em hết.”

Gia Như phú bà mỉm cười ngọt ngào gật đầu: “Em biết rồi, anh cũng phải cẩn thận thành chủ một chút, em không tin họ không có chút tin tức gì về anh.”

...

Chính Nam tạm biệt Gia Như phú bà rồi đi ra ngoài, tới một khu vực vắng người, hắn dừng lại nói: “Được rồi, xung quanh không có ai đâu, cô ra đi.”

Từ một khúc quanh khá khuất tầm nhìn, Ngọc Ngân chậm rãi bước ra. Cô không chút nào tỏ ra bất ngờ khi Chính Nam biết cô theo dõi hắn: “Những gì cậu vừa nói, tất cả đều là thật sao?”

Chính Nam quả thật đã phát hiện Ngọc Ngân lén lút trên nóc nhà lúc hắn cùng Gia Như phú bà nói chuyện nhưng không có nói ra, vì hắn tin cô cũng thừa biết núp ở đó là hoàn toàn không thoát khỏi Bạch Nhân của hắn nhưng vẫn làm, như vậy chỉ có thể có một khả năng, đó là cô có gì đó đủ trọng lượng để mang ra trao đổi với hắn. Chính Nam ánh mắt thâm thúy nhìn Ngọc Ngân: “Câu trả lời cô đã tự có cho mình đi.”

“Không phải như vậy... tại sao lại như vậy...”

“Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao?” - Ngọc Ngân bỗng nhiên hét lên, nước mắt không kiểm soát được lăn xuống khỏi đôi mắt cô, thấm vào lớp khăn che mặt: “Tại sao? Toàn bộ Khương gia mấy trăm người, cả cha mẹ, ông bà, người thân của tôi đều tin tưởng, đều nghe theo Thiên Thánh Cung, tại sao họ lại bỏ đi, trốn ở một nơi an toàn để cho tất cả những người từng tin họ, từng phụ thuộc vào họ đều phải chết? Tại sao?”

Ngọc Ngân giống như phát cuồng gào thét, giống như phát tiết 15 năm nghi vấn trong lòng của mình.

Chính Nam hoàn toàn thông cảm cho cô, nhưng lúc này hắn phải mạnh mẽ. Chậm rãi xoay người lại, hắn lạnh lùng nói: “Bởi vì họ bị bán đi. Bị những người cô gọi là “tin tưởng, phụ thuộc” bán đi. Đến nỗi phải để cho đứa con trai duy nhất của họ sống không tình thương, không ai chăm sóc, từng ngày phải chèn cùi, giặt quần áo, làm đồ ăn, quét phân ngựa kiếm miếng ăn. Cô nghĩ có ai làm cha mẹ muốn con mình tuổi thơ phải trải qua như vậy không, có

ai muốn đưa trẻ mình dứt ruột để ra lại không có chút tin tức gì suốt 18 năm trời sao? Có thể nó chết rồi, có thể nó đang bị người ta đánh đập, có thể nó đang phải cùng chó giành ăn với nhau, có thể nghĩ nếu con của cô phải xa cô như vậy, cô nhẹ lòng hay không?”

Ngọc Ngân sững sờ, cô từng nghĩ mình luôn 1 mình đã rất khổ, từng nghĩ tự mình nhìn thấy cha mẹ mình chết đã rất đau, từng nghĩ mình bị hủy dung đã rất bất hạnh nhưng những gì Chính Nam vừa nói, nó lớn hơn những gì cô đã trải qua quá nhiều. Đúng như hần hỏi cô, nếu như cô có con và đứa trẻ thất lạc suốt 18 năm từ lúc mới lọt lòng, không có một chút tin tức, không biết sống hay chết, không biết ăn có đủ no, ngủ có đủ giấc,... cô cảm thấy mình phải phát điên.

“Đau đớn không phải là những gì xảy ra cho mình, mà là những gì xảy ra cho người thân mình, cho người mình yêu thương nhưng bản thân chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể giúp. Đó mới thực sự là nỗi đau a.” - Chính Nam ngẩng đầu lên trời thờ dài, nước mắt bị hần giữ lại trong khóe mắt không cho nó chảy xuống: “Cha mẹ, em trai a!”

“Tôi muốn tham gia.” - Ngọc Ngân bất ngờ lên tiếng.

Chính Nam hồi thần, hần hỏi lại: “Gì cơ?”

Ngọc Ngân trầm giọng nói: “Tổ chức của cậu. Cậu nói rằng nó tên là Akatsuki(Bình Minh), mục đích của nó là đánh ra một mảnh bình minh cho bản thân, cho người mà mình yêu thương đúng không?”

Chính Nam gật đầu: “Đúng là như vậy, nhưng mà...”

Ngọc Ngân ngắt lời: “Đúng là được rồi. Khương gia là thế lực phụ thuộc Thiên Thánh Cung, cha mẹ tôi là thuộc hạ của cha mẹ cậu, như vậy tôi là thuộc hạ của cậu cũng không có gì sai.” - Nói, cô quỳ 1 chân, cúi đầu trước Chính Nam: “Thiếu chủ, thuộc hạ Khương Ngọc Ngân xin ngài thu nhận.”

Chính Nam mặt đầy bất đắc dĩ lắc đầu: “Không phải là chuyện ai là thuộc hạ của ai, mà là lý niệm của tôi và Thiên Thánh Cung không giống nhau. Thiên Thánh Cung đã không còn, Khương gia... cũng đã không còn, cô không cần phải cố chấp như vậy.”

Lần này Ngọc Ngân quỳ cả hai chân, đầu cúi rạp xuống đất, nấc lên từng cơn nói: “Không! Không! Nam... Thiếu chủ, ngài nhất định phải giúp thuộc hạ. Mỗi đêm nhắm mắt lại thuộc hạ đều nằm mơ thấy cha mẹ, ông bà mình trách móc vì sao không trả thù cho họ, mỗi lần cời ra lớp trang phục này thuộc hạ đều nhìn thấy chính mình người không ra người, quỷ không ra quỷ. Thiếu chủ, thuộc hạ... nô tỳ làm trâu làm ngựa cũng xin ngài thu nhận nô tỳ, chỉ mong một ngày nào đó ngài giúp nô tỳ trả được mối thù này mà thôi.”

Nhìn Ngọc Ngân một thanh nước mũi, một thanh nước mắt, đầu cũng dập máu rỏ ra ngoài khăn quần tóc, Chính Nam thật sự không đành lòng. Hần đứng thẳng lưng, nhìn xuống vẫn đang vừa nức nở, vừa dập đầu Ngọc Ngân, nói: “Đứng dậy đi.”

Ngọc Ngân vẫn không chút nào có ý đứng dậy, vẫn tiếp tục dập đầu: “Nếu ngài không đồng ý thu nhận, nô tỳ sẽ không đứng dậy.”

Chính Nam cười khổ, hần trầm mặt quát: “Bản thiếu chủ nói cô không nghe đúng không?”

Ngọc Ngân hơi sững sờ, sau đó đứng phắt dậy, nín khóc nói: “Không... không dám.”

Chính Nam vẫn giữ khuôn mặt âm trầm, từ trong balo lấy ra một viên đan dược và một cái mặt nạ rồi ra hiệu cho Ngọc Ngân đưa tay ra.

Ngọc Ngân lại muốn quỳ xuống nhận nhưng Chính Nam giữ lấy hai tay cô để không thể quỳ xuống: “Không nên động một chút lại quỳ xuống. Làm người quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ, còn lại đều không xứng đáng.”

Ngọc Ngân nghe lời Chính Nam không quỳ xuống nữa nhưng cô vẫn khom người để bản thân mình thấp hơn hần nửa cái đầu.

Chính Nam trong lòng bất đắc dĩ nhưng cũng không nói nữa. Hần đặt hai đồ vật lên tay Ngọc Ngân, nói: “Hai thứ này ban cho cô, sau này cũng đừng suốt ngày một bộ đồ đen nữa, u ám lắm. Từ nay về sau cô gọi Giáp hộ pháp, ngoại trừ 10 vị thần sứ ra cô không cần nghe lệnh bất kỳ ai, cũng không cho phép quỳ xuống trước bất kỳ ai, cô có hiểu không?”

Ngọc Ngân cúi đầu, nghiêm giọng nói: “Hiểu rõ! Nhưng mà... sau này nô tỳ phải xưng hô như thế nào?”

Chính Nam trầm ngâm một lát rồi nói: “Khi có các thần sứ hoặc hộ pháp khác cô cứ tự xưng thuộc hạ đi, gọi tôi là Không đại nhân. Còn nếu không có người khác thì muốn gọi gì thì gọi, tiện là được.”

Ngọc Ngân mừng rỡ: “Nếu... nếu không gọi thiếu chủ cũng được a.”

Chính Nam lắc đầu: “Gọi như vậy sẽ gây người ta tò mò mà điều tra cha của tôi, quá lộ liễu.”

“Thiếu gia?”

“Quá trẻ trâu.”

“Lão già?”

“Quá già.”

“Chủ... chủ nhân?”

“Quá... ồ, nếu không ngại thì cứ xưng em, gọi chủ nhân đi, hắc hắc.”

Nghe Chính Nam cười hèn mọn, Ngọc Ngân có chút nổi da gà. Cô tranh thủ lái cái chủ đề cho đỡ sợ: “Chủ... chủ nhân, hai thứ này có tác dụng gì thế?”

Chính Nam nghe có người gọi hần chủ nhân, lại là cô gái, cảm giác toàn thân lỗ chân lông đều thư giãn. Hần cười nói: “Đan dược này đối với em đặc biệt có tác dụng a. Em biết Dưỡng Nhan Đan hay không?” - Xác định quan hệ tốt rồi, Chính Nam cũng không ngại gọi Ngọc Ngân một tiếng em, dù sao tuổi thật của hắn cũng lớn hơn cô.

Nghe được Chính Nam hỏi, Ngọc Ngân lục lại trí nhớ của mình một lát rồi trả lời: “Dưỡng Nhan Đan, duy trì trạng thái dung nhan hiện tại tùy theo phẩm chất đan dược mà tăng từ 10 năm đối với hạ phẩm đan tới 50 năm đối với hoàn mỹ đan. Chủ nhân, đây không phải là Dưỡng Nhan Đan chứ? Nhìn phẩm chất này hẳn là hoàn mỹ a. Thứ này không phải đã thất truyền cả ngàn năm sao?” - Ngọc Ngân sợ hãi than, đây chính là có tiền không mua nổi thần dược.

Chính Nam lắc đầu: “Đây không phải là Dưỡng Nhan Đan.” - Dừng một lát, Chính Nam cười ma mĩnh: “Thứ này còn quý hơn Dưỡng Nhan Đan gấp trăm lần, ngàn lần, là có tiền cũng không mua được 'hoàn mỹ Trú Nhan Đan'. Có thể phục hồi trạng thái dung nhan xinh đẹp nhất và duy trì mãi mãi.”

"Chân chính thần dược!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cực phẩm linh thạch

Ngọc Ngân chân động, sợ hãi, vui mừng,... rất nhiều cảm xúc tràn đến cùng một lúc khiến cô chỉ biết ngơ ngác đứng sò tại chỗ, bàn tay cầm đan dược cũng run rẩy lợi hại.

Chính Nam cũng biết rằng cô sẽ vui mừng, nhưng hẳn vẫn là đánh giá thấp sự lợi hại của Trú Nhan đan đối với các cô gái.

Ngọc Ngân sau giây lát đứng sò, cô lập tức thu đan dược vào nhẫn chứa đồ, cắn nát ngón tay cái, vạch một đường ngang bằng máu trên trán rồi quỳ rạp xuống chân Chính Nam, cung kính nói: “Chủ nhân! Nô tỳ kiếp này ngoại trừ báo thù cho gia tộc ra thì chưa từng có bất kỳ nguyện vọng gì khác, nhưng hôm nay nô tỳ xin thề với trời đất, nô tỳ kiếp này sống... là người của ngài, chết... là ma của ngài.” - Giọng cô có chút run nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành lời thề của mình.

Trong đầu Chính Nam lóe lên một sợi dây liên kết, một sợi dây vô hình mà thông qua đó hắn có thể điều khiển sinh tử của Ngọc Ngân.

Đơn phương Chủ - Nô huyết thệ.

Chủ chết, nô phải chết.

Chủ muốn, nô phải chết.

Chính Nam rất bất đắc dĩ, hắn cảm thấy Ngọc Ngân có chút làm quá. Không phải một viên đan dược sao, cứ sống tốt rồi làm lụng kiếm tiền trả lại không được, làm gì nhất định phải giao tính mạng mình vào tay người khác như vậy.

Trang phú bà lại không cho là như vậy: “Ký chủ vẫn chưa hiểu rõ văn hóa thế giới này rồi. Nơi này là coi trọng nhân, nghĩa, đạo lý thế giới. Một cô gái không nhà, không người thân, không nhan sắc, thiên phú lại không tốt như Khương Ngọc Ngân, mặc dù cô ấy có cố gắng thế nào đi nữa thì suốt đời này, nói cay đắng một chút, muốn báo thù là hoàn toàn vô vọng. Nhưng bởi vì cô ấy thấy được ở ký chủ hi vọng, một chút hi vọng dù là xa vời vẫn hơn tự mình mò mẫm, giãy giụa trong vô vọng, cho nên cô ấy mới dừng cảm quý xuống nhận ký chủ làm chủ. Như vậy đã đủ cho cô ấy hi vọng sống tiếp rồi, bây giờ ký chủ lại vung tay viết lại một trong hai ký ức kinh khủng nhất trong lòng cô ấy, thử hỏi phản ứng như thế này ký chủ còn cảm thấy làm quá hay không?”

Nghe Trang phú bà giải thích, mặc dù còn có chút không quen nhưng Chính Nam cũng đã hiểu được lý do mà Ngọc Ngân phản ứng mạnh như vậy. Hắn nhìn xuống cô đã không có hững hờ, không có lạnh nhạt mà chỉ còn lại sự thông cảm, sự tiếc thương cho một tâm linh nhỏ bé phải sống trong thù hận, sợ hãi và vô vọng suốt 15 năm trời.

Chính Nam cúi xuống đỡ Ngọc Ngân dậy, ôn nhu nói: “Được rồi, không nên luôn đựng chuyện liên quỳ xuống như vậy, không phải đã nói là không cho phép quỳ rồi hay sao.”

Bị Chính Nam đột nhiên ôn nhu làm cho sợ hãi, Ngọc Ngân vội vã xua tay: “Không! Không! Chủ nhân chính là chủ nhân, nô tỳ là nô tỳ, không thể loạn như vậy. Nô tỳ sau này sẽ không quỳ xuống nữa, không bao giờ quỳ xuống trước bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì ngoài chủ nhân.”

Chính Nam cũng văng đầu, mệt mỏi quá a. Hắn không muốn tiếp tục nói chủ đề này nữa nên chủ ý nói sang chuyện khác: “Sao cũng được. Bây giờ anh muốn ra ngoài, em ở nhà dùng đan dược rồi ổn định tình huống trước đi, tạm thời vẫn giữ mọi chuyện diễn ra như thường ngày, đừng lộ ra bất kỳ điều gì.”

Chính Nam đang đi rồi đi, bỗng nhiên nhớ tới còn chuyện hắn chưa nói cùng Ngọc Ngân: “Mặt nạ này là một cái cấp 3 đạo cụ, nó có thể giúp em che giấu khí tức mà không bị người cao hơn em một đại cảnh giới phát hiện, ngoài ra còn là đại biểu cho thân phận của em trong tổ chức. Đừng làm mất.”

Ngọc Ngân đứng thẳng lưng, gật đầu nói: “Hiểu rõ.” - Nhìn hai đồ vật trong tay mình, cô cũng đã không chờ đợi được muốn dùng đan dược để chữa trị chính mình, bắt đầu một nhân dạng mới, một cuộc sống mới.

“Haiz, cô gái đáng thương.” - Thở dài một hơi, Chính Nam chạy về phòng của mình, đóng kín cửa nói: “Tối!”

“Chúc mừng ký chủ tăng độ thiện cảm của phú bà cấp SR Lý Gia Như lên 71, thu được 3 điểm cấp, 3 điểm nghề, 3 điểm kỹ năng.”

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 2], thu được 5 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề, 5 điểm mị lực.”

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], mô tả: “Đã là cấp SR phú bà, sao có thể nhường cho nam nhân khác!”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu 1 cấp SR phú bà có độ thiện cảm đạt 91 trở lên]. Phần thưởng: [6 điểm cấp, 6 điểm kỹ năng, 6 điểm nghề, 6 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tuyên bố nhiệm vụ ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2], mô tả: “Người không phải là thần, thần cũng không phải vạn năng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Thế lực có ít nhất 2 thành viên đẳng cấp từ 41(Không Minh Kỳ tầng 1, không bao gồm ký chủ) trở lên]. Phần thưởng: [1 cái cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 viên hoàn mỹ cấp 5 đan dược tùy chọn, 5 lần quán đỉnh tu vi(giới hạn không vượt quá Không Minh Kỳ)]. Phạt: [Không]. Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 19(Linh Hư tầng 9)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ẩn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khổng Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thố Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuấn thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 39/100), Lý Gia Như(SR, 71/100).

Điểm dư: 9 điểm cấp, 12 điểm kỹ năng, 16 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 10 viên cực phẩm linh thạch, 9 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 9 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đam Đường - giai đoạn 2: 19/20, còn 1 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Vừa rồi ngay khi Chính Nam đồng ý thu nhận Ngọc Ngân trở thành Giáp hộ pháp thì nhiệm vụ ẩn giai đoạn thứ nhất cũng thông báo thành công. Hắn cũng dùng ngay hai thẻ đổi cấp 3 hoàn mỹ đan dược và một thẻ đạo cụ để đổi cho cô hai vật phẩm.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam rời khỏi Lý gia, chạy tới Phúc Đạt.

.....

Tú Anh phú bà giống như biết Chính Nam sẽ tới cho nên ngồi sẵn trong phòng làm việc tầng 2 chờ hắn. Lê Nhân Doanh thì ngồi ghế bên cạnh.

Bước vào phòng, Chính Nam tươi cười: “Ồ, trận hình này có vẻ lớn a, còn có cả “Tu La” Tú Anh ở đây luôn sao?”

Tú Anh phú bà thấy hắn không có chút gì lo lắng hay bức bối cũng không khỏi tò mò: “Xem ra cậu cũng không có gì lo lắng a, “bạn gái” sắp đến ngày bị người ta giành mất cũng không có phản ứng gì? Tôi cảm thấy lo lắng thay cho Lý đại tiểu thư đó nha!”

Chính Nam ngồi xuống ghé đối diện Lê Nhân Doanh, giả vờ thờ dài: “Gặp được nhau là duyên nhưng đến được với nhau là phận. Miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc!”

Cả Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh đều há hốc mồm, Chính Nam lần này trang bức trúng đích a.

“Được rồi, không nói nhảm. Nếu không phải vì Ngô gia vậy hôm nay cậu tới có chuyện gì không?” - Chính Nam phản ứng hoàn toàn ngoài Tú Anh phú bà dự đoán, mọi yêu sách cô chuẩn bị để chiếm tiện nghi Chính Nam đã đổ sông đổ biển.

Chính Nam lấy ra một viên cực phẩm linh thạch, giả ngu hỏi: “Sur phụ mới cho tôi vài viên đá long lanh, ngoại trừ đẹp và linh khí có chút nồng nặc ra thì tôi thật sự không biết viên đá này có tác dụng gì, cô xem đùm tôi xem nó là cái gì. Cá nhân tôi cảm thấy có điểm giống linh thạch a.”

Tú Anh phú bà nhận lấy “viên đá long lanh” từ tay Chính Nam, lông mày cũng hơi cau lại. Cô thì thầm: “Thứ này giống như là...”

Lật qua lật lại xem hai lần, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh đồng loạt thốt lên: “Cực phẩm linh thạch!”

Chính Nam trong lòng cười nhưng ngoài mặt vẫn là giả ngu: “Cực phẩm linh thạch? Thứ này không phải đã không còn tồn tại sao? Lão già từ đâu mò tới thứ này?”

Hắn vươn tay ra muốn lấy lại, nhưng Tú Anh phú bà nhanh tay hơn cắt vào nhẫn chứa đồ. Đùa giỡn, cả Trần gia lớn như vậy cũng chỉ có vài viên để duy trì hộ tộc đại trận, mức độ quý hiếm của thứ này không thua gì cấp 7 đan dược. Cô mỉm cười, nói: “Cảm ơn món quà của cậu, xem phần quà này cũng như thành ý của cậu, chuyện Ngô gia ngày mai tôi sẽ giải quyết.”

“Nói chuyện với người thông minh chính là bớt chuyện” - Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Cực phẩm linh thạch nơi này tôi còn, lần sau có chuyện tôi lại tới nhờ cô, haha.”

Chính Nam đứng dậy ra về, dừng ở trước cửa, hắn lại dùng phiếu đổi đan dược đổi một viên hoàn mỹ Dưỡng Nhan Đan, cầm trong tay tỏ ra đắc ý khoe khoang: “Mà, cô nghĩ viên cực phẩm linh thạch đó và viên hoàn mỹ Dưỡng Nhan Đan này, thứ nào có giá trị hơn?”

Tú Anh phú bà lập tức dùng thân pháp xuất hiện bên cạnh Chính Nam, ý đồ trực tiếp giật đồ, nhưng Chính Nam cũng không ngu như vậy, hắn nhanh tay hơn thu vào balo hệ thống.

“Thất truyền mấy ngàn năm Dưỡng Nhan Đan, cậu lấy ở đâu ra thứ này?” - Tú Anh phú bà vẻ mặt hơi tiếc nuối nhưng giọng nói cực kỳ cuồng nhiệt.

Chính Nam trợn mắt nói mò: “Lão già nói hắn mới lật úp một cái di tích lấy được ít rau rau, cỏ cỏ và mấy viên đá long lanh, cảm thấy không có tác dụng gì lớn nên cho tôi làm đồ nghề tán gái, haha.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trên phố giành nam nhân!

Tú Anh phú bà nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: “Cực phẩm linh thạch mà hắn gọi là đá long lanh, thất truyền ngàn năm Hoàn Nhan Thảo bị gọi thành rau cỏ, lại còn dùng thần dược để tán gái. Trời đánh hai thầy trò nhà này!” - Ngoài mặt cô vẫn mỉm cười nói: “Cậu bán lại Dưỡng Nhan Đan cho tôi có được không, muốn cái giá gì cứ nói.”

Chính Nam không ăn cô dạng này, hắn không cần tiền, chỉ muốn trang bức: “Không không, tiền tôi không thiếu, chủ yếu là muốn tán gái. Thứ này có vẻ là tán gái thần khí a, không bán.”

Tú Anh phú bà xiết chặt nắm đấm, hai mắt đen thui: “Bán hay không bán, trả lời dứt khoát. Nói nhảm nữa tôi biến cậu thành con gái liền, cậu tin hay không?”

Chính Nam kẹp chặt hai chân, nói: “Không bán.”

“Vậy thì rút!” - Tú Anh phú bà cảm thấy nếu hắn còn ở cô sẽ không nhịn được giết người đoạt bảo.

Chính Nam sợ hãi chạy ra ngoài, khoe miệng cong lên nụ cười “âm mưu thực hiện được”.

Chính Nam đi rồi Tú Anh phú bà mới quay về chỗ ngồi chống cằm suy nghĩ.

Lê Nhân Doanh ngập ngừng: “Tiểu thư, Thiên Đạo tông...”

“Chú nghĩ hắn có Trú Nhan Đan hay không?” - Tú Anh phú bà ngắt lời.

Lê Nhân Doanh chấn động, hẳn muốn khuyên Tú Anh phú bà nên suy nghĩ lại việc đắc tội Thiên Đạo Tông, nhưng nếu Chính Nam đã xuất ra Đường Nhan Đan, vậy khả năng hẳn còn có Trú Nhan Đan.

Thứ thần được thất truyền kia đủ cân lượng để Trần phu nhân, mẹ của Tú Anh phú bà, liều mạng với Thiên Đạo tông!

“Nếu hẳn đã thích tán gái, vậy chúng ta giới thiệu cho hẳn một người đi.” - Tú Anh phú bà nở nụ cười khiến Lê Nhân Doanh nổi hết da gà, trong lòng thâm cầu Chính Nam nhiều phúc.

Lại nói Chính Nam, hẳn vốn là muốn dùng vài thứ có giá trị lớn để chứng minh với Tú Anh phú bà là hẳn đáng để cô hợp tác, cũng giả vờ trẻ trâu để không bị Trần gia đào sâu điều tra thân thế, nhưng lại một lần nữa hẳn đánh giá sai sức mạnh của Đường Nhan Đan và Trú Nhan Đan đối với phụ nữ. Và cũng chính việc này khiến hẳn đau đầu khá nhiều trong tương lai.

Trở về Lý gia, Chính Nam lúc này mới yên tâm nghiên cứu sử dụng điểm.

“Tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 20 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đâm Đương - giai đoạn 2], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng.”

“Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đâm Đương - giai đoạn 3], mô tả: “Muốn trở thành một tên Tiểu bạch kiếm tiêu chuẩn phải có thực lực mạnh mẽ, cũng không thể để phú bà đi kiếm nam nhân khác chứ?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 90 ngày đạt cấp 30]. Phần thưởng: 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng]. Phạt: [Hủy bỏ nhiệm vụ] - Trạng thái: [Cấp 20/30, còn lại 90 ngày - Chưa hoàn thành].”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 20(Linh Hư tầng 10 – Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ấn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khống Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phục Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 39/100), Lý Gia Như(SR, 71/100).

Điểm dư: 9 điểm cấp, 14 điểm kỹ năng, 16 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 9 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đâm Đương - giai đoạn 3: 20/30, còn 90 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Chính Nam đóng lại bảng thông tin mà không sử dụng điểm gì cả, bởi vì hẳn muốn để dành điểm cho tới khi làm xong nhiệm vụ tu chân mở ra thêm nhiều thứ mới trước. Thay vào đó, hẳn dùng 7 thẻ đối đạo cụ thể lực đổi thành 2 nhẫn chứa đồ, 3 bộ trang phục và 2 mặt nạ.

Trong đó, hai chiếc nhẫn được Chính Nam gọi là nhẫn Akatsuki, có khả năng truyền âm với nhau trong khoảng cách nhất định tùy theo tu vi người đeo. Một cái hẳn đeo vào ngón cái tay phải có màu tím, hoa văn gọn sóng, trên thân nhẫn khắc chữ “Không”. Cái còn lại hẳn đeo vào ngón giữa tay phải cho Gia Như phú bà có màu đen huyền, hoa văn là một quyển sách đang mở, trên thân nhẫn khắc chữ Bắc.

Lúc Chính Nam đeo nhẫn cho Gia Như phú bà, cô sung sướng tới mức xém chút ngất xỉu tại chỗ, cực kỳ ôn nhu công hiến cho Chính Nam 2 điểm thiện cảm.

Hai cái mặt nạ thì chức năng tương tự mặt nạ “Giáp” hẳn đưa cho Ngọc Ngân, chính là che đậy khí tức và tránh điều tra. Khác nhau là mặt nạ của hẳn hoàn toàn trắng, không có bất kỳ hoa văn gì, còn mặt nạ của Gia Như phú bà màu trắng khắc chìm chữ Bắc màu đen.

Về phần Trang phục thì Chính Nam copy y chang ý tưởng của trang phục Akatsuki trong anime với áo khoác dài màu đen tuyền, cổ cao, hoa văn mây đỏ. Trang phục thần sứ thì có ba đám mây, trang phục hộ pháp chỉ có một đám mây. Chức năng cũng không nhiều, chỉ có che giấu khí tức và tự chữa lành, tự làm sạch.

Đã không còn nỗi lo deadline nhiệm vụ cũng như Tú Anh phú bà đã đồng ý đứng ra giải quyết vụ cầu hôn, Chính Nam cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ ngon một giấc.

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam thay đồ rồi tới phòng Gia Như phú bà để gọi cô đi cùng, không ngờ vừa tới cửa thì gặp cô cùng Ngọc Ngân từ trong phòng đi ra.

Chính Nam ánh mắt kỳ quái: “Hai người từ lúc nào trở nên thân thiết như vậy a?”

Hai cô gái liếc nhau cười thần bí.

Gia Như phú bà chống nạnh ngạo kiều: “Làm sao? Chị em chúng tôi thân nhau không được? Anh có muốn thân không?”

Chính Nam lập tức phát huy mặt dày thuộc tính: “Có a! Đại tiểu thư, cầu thân.”

Nói ra câu này xong Chính Nam cũng khựng người, “cầu thân”, làm sao nghe giống cầu hôn a.

Hai cô gái cũng sững sờ với câu nói của Chính Nam.

Gia Như phú bà mặt hơi hồng gất một cái: “Nói năng linh tinh. Đi thôi kẻo không có chỗ ngồi tốt bây giờ.”

Chính Nam cười trừ: “Không lo lắng. Chỗ ngồi anh đã chuẩn bị sẵn rồi, chỉ cần tới là được.”

Ngọc Ngân hôm nay cũng không mặc đồ đen bó sát như bình thường. Cô mặc một bộ váy dài trắng nhưng vẫn theo thói quen đeo khăn che mặt, trang phục này không những không làm mất điểm, ngược lại càng làm cô trở nên thần bí, trêu người.

Trên phố, Chính Nam đi song song với Gia Như phú bà, Ngọc Ngân thì hơi lùi lại nửa bước phía sau hẳn càng có cảm giác hẳn đang “trái ôm phải ấp”, hưởng thụ nhân sinh đỉnh phong.

“Kia không phải là Lý gia Đại tiểu thư sao, bên cạnh cô ấy là ai thế? Còn vị tiên nữ kia là ai nữa?”

“Tên khốn may mắn kia là ai a. Trái ôm Lý đại tiểu thư, phải ấp một vị thần bí tiên nữ. Đầu năm nay mỹ nữ đều thích tiểu bạch kiểm sao?”

...

Nghe trên phố mọi người xì xầm bàn tán, Gia Như phú bà cảm thấy khá mất tự nhiên, giống như mình thành khi làm xiếc cho mọi người xem.

Chính Nam thì cực kỳ hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của các nam đồng bào. Hắn dùng tay trái của mình bắt lấy bàn tay phải Gia Như phú bà, đan các ngón tay vào nhau rồi siết chặt.

Bị Chính Nam bắt ngờ “ôm ấp”, Gia Như phú bà hơi sững sờ. Nhưng cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay hắn, cảm nhận được sự quan tâm của hắn, cô cũng không rút tay ra mà ngại ngùng cúi thấp đầu, muốn che đi gương mặt đang dần trở nên nóng của mình.

Rắc! Rắc!

Nam đồng bào xung quanh đều nghe được tiếng trái tim tan vỡ, Lý đại tiểu thư trên phố công khai nắm tay trai lạ, biểu lộ ngượng ngùng, đây là muốn trực tiếp trả lời cho tin đồn chuẩn bị kết hôn cùng Ngô thiếu thành chủ hay sao?

Đúng lúc này phía sau Chính Nam lại có người lên tiếng: “Thì ra là anh ở đây, bảo sao tôi tới Lý gia kiếm anh mà không gặp.” - Một bóng đen vụt một tiếng, chen qua Ngọc Ngân, vòng tay ôm lấy cánh tay phải của Chính Nam, mặt cười ngọt ngào.

“Cô... làm sao lại xuất hiện?” - Chính Nam đầu tiên là sững sờ, sau đó nhận ra người kia là ai hẳn mới nhỏ giọng hỏi: “Không phải cô nói cô tới Hà thành là bí mật sao?”

“Không sai, nhưng sự kiện lớn liên quan tới đan dược như thế này thì công khai xuất hiện cũng hợp lý mà.” - Liên Hoa phú bà không để ý ánh mắt giết người của Gia Như phú bà và tiếng than dậy đất của các nam nhân khác xung quanh mà nũng nịu với Chính Nam: “Lát nữa có đồ tôi muốn mua anh phải mua giúp tôi nhé~”

Chính Nam thoải mái gạt đầu: “Không thành vấn đề, tôi... hít!!!” - Chính Nam còn chưa nói hết câu đã phải ngừng lại, bởi vì bên hông hắn có một cây kim sắt bầu chọt vào da thịt rồi ra sức xoắn khiến hắn không thể không hít vào một ngụm khí lạnh.

Gia Như phú bà mỉm cười nói: “Diệp tiểu thư, cô cũng là đại gia tộc thiên kim, không nên dùng thân thể của mình để xin xỏ nam nhân đồ đặc như vậy, sẽ bị người khác đánh giá.” - Khuôn mặt tươi cười nhưng cặp mắt cực lạnh, kết hợp với lời nói sắc bén, ai cũng biết Lý gia Đại tiểu thư đang không vui, rất, rất... không vui.

“Cái gì gọi là dùng thân thể để xin đồ. Anh ấy vừa là bạn, vừa là thầy của tôi, tôi cùng anh ấy thân thiết có gì sai chứ.” - Liên Hoa phú bà bĩu môi, ánh mắt khinh thường: “Ngược lại là cô, cô lấy tư cách gì nói tôi như vậy, không phải cô cũng đang dùng thân thể của mình để được anh ấy chú ý hay sao.”

“Cô nói cái gì!? Đây là anh ấy chủ động thân thiết với tôi...”

“Nếu cô không thích thì buông tay ra đi, nắm chặt như vậy làm gì...”

“Tại sao tôi phải buông tay, cô buông ra trước đi...”

“Ngại còn ngại, giả vờ thanh cao. Cô có giỏi thì buông ra trước đi...”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đấu giá bắt đầu!

“Dừng! Trên phố cãi nhau, còn ra thể thống gì!” - Chính Nam quát lớn một tiếng, cứu hai lỗ tai hắn khỏi một trận tra tấn: “Có chuyện gì khi khác giải quyết, đang ở trên phố đừng có làm rộn. Một chút tiểu thư khuê các hình tượng cũng không có.”

Hừ!

Hừ!

Hai vị phú bà cũng không tiếp tục cãi nhau nữa mà hừ lạnh một tiếng rồi quay sang hai bên, chỉ là cả hai đều cố ý kéo cánh tay Chính Nam áp chặt vào ngực của mình khiến hắn cực kỳ hài lòng.

Tin tức Lý gia Đại tiểu thư và một vị thần bí Diệp tiểu thư trên phố giành nam nhân lập tức theo bốn phương tám hướng bay vọt đến các nơi.

Mọi người đều chờ đợi phản ứng của phủ thành chủ.

Thế nhưng mà cho tới khi Chính Nam cùng Gia Như phú bà, Liên Hoa phú bà và Ngọc Ngân đi tới Phúc Đạt cũng không thấy phủ thành chủ có động tác gì, có lẽ là người ta không quan tâm.

...

“Nam công tử, bên này.”

Chính Nam nghe có người gọi tên mình thì ngẩng đầu nhìn quanh, hắn thấy Lan từ đằng xa đang vẫy tay với hắn.

“Đi, chúng ta có người dẫn đường.” - Chính Nam cười với hai vị phú bà rồi bước về phía Lan.

Hai vị phú bà liếc nhau, đồng loạt hừ một tiếng rồi đi theo Chính Nam, không ai có ý định buông tay ra trước.

Ngọc Ngân thì ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm ba người quán chung một chỗ.

“Nam công tử, bên này có cái lối đi riêng mới được Đại tiểu thư chuẩn bị riêng cho anh. Mời anh đi theo em” - Lan vẫn như vậy, chuyên nghiệp và hồn nhiên.

Chính Nam khá bất ngờ, hôm trước hắn vừa nói chơi với Tú Anh phú bà, hôm nay có lối đi riêng liền.

"Hắc hắc, có vẻ Đường Nhan Đan phát huy tác dụng rồi a!"

Bốn người theo Lan đi dọc theo lối đi riêng tới một căn phòng khá lớn, trong phòng có một cái bàn và một băng ghế dài đối diện với một tấm kính, có vẻ là kính một chiều.

Đang lúc Chính Nam tò mò nhìn quanh, Lan đã lên tiếng giải thích: “Đây là phòng chữ Thiên số 1, phía bên dưới là phòng đấu giá của Phúc Đạt. Trong phòng có truyền âm thạch, nếu anh muốn mua gì cứ nói là được, sẽ có người ở bên ngoài nghe thay anh báo giá.”

Chính Nam gật gù, hắn cũng nhìn ra trong phòng này bố trí không ít trận pháp. Chỉ chỉ tay vào tấm kính lớn trước mặt, Chính Nam hỏi: “Kính này một chiều đúng không Lan?”

Lan gật đầu: “Đúng vậy, ngoại trừ hạn chế tầm nhìn từ bên ngoài nhìn vào thì thi kính này cũng có thể hạn chế thần thức điều tra, phòng ngự công kích vật lý và phản lại công kích năng lượng. Ngoài ra...”

Lan đi tới cái tủ nhỏ được treo trên tường rồi mở cửa ra, tiếp tục nói: “Ở đây có linh trà, linh tửu và một số linh thực. Nếu anh và ba chị có muốn ăn uống

gì khác thì cứ trực tiếp gọi, sẽ có người tới phục vụ.”

Chính Nam gật đầu hài lòng. Hắn ngồi xuống ghế rồi nói: “Thoải mái a! Ba cô tới ngồi đi. Lan, em có bận gì không, rảnh thì tới ngồi chung.”

Lan sợ hãi lắc đầu: “Em không dám, nếu không có chuyện gì em xin phép đi trước, hôm nay cửa hàng rất bận.”

“Anh hiểu, hôm nay đúng là một ngày quan trọng mà.” - Chính Nam tỏ ra tiếc nuối. Hắn đứng dậy, từ trong balo hệ thống lấy ra mấy bình đan dược đưa cho Lan rồi cười nói: “Em cầm đi, sắp đột phá Linh Hư Kỳ rồi chứ. Trong này có Thối Thể Đan, Trúc Cơ Đan và cấp 2 Tăng Khí Đan đủ để em tu luyện tới Linh Hư trung kỳ, ngoài ra còn có một viên hoàn mỹ Hư Linh Đan, em cảm thấy lúc nào thích hợp thì dùng. Khi nào hết cứ nói anh, đừng ngại.”

Gặp Chính Nam ngay trước mặt mình vung đan dược bao gói, Gia Như phú bà và Liên Hoa phú bà trong miệng chưa như uống 2 lít giấm. Cả hai cô ấn ý hừ lạnh một tiếng rồi đồng loạt buông tay Chính Nam ra, ngồi phịch xuống ghế, có vẻ rất không vui.

Ngọc Ngân cũng không dám bênh Chính Nam, cô đi thẳng tới tủ đồ ăn lấy vài thứ rồi hội họp cùng hai vị phú bà uống giấm.

Lan trong lòng vui mừng a, nhưng nhìn thái độ của hai vị tiểu thư kia, cô cũng không dám nhận: “Cảm ơn anh, những thứ này em không dám nhận. Em còn có việc...”

Chính Nam nhét bình đan dược vào tay cô cười nói: “Nhận đi, những thứ này cũng không đáng bao nhiêu tiền, coi như là anh cảm ơn em dẫn đường cho anh. Được rồi, đừng từ chối, em bận việc thì cứ đi trước, lát nữa gặp.” - Nói, hắn nháy mắt cho cô nhanh rời đi, đằng sau hai cái núi lửa càng lúc càng nóng rồi.

Lan thấy Chính Nam nháy mắt cũng thầm buồn cười, cô vội vàng cất đan dược đi rồi cúi người chào hắn: “Vây em đi trước, chúc mọi người có buổi đấu giá thành công.”

Lan đi rồi Chính Nam mới trở lại trên ghế ngồi, chỉ là hắn chưa kịp ngồi xuống đã bị Gia Như phú bà một chân, Liên Hoa phú bà một chân đạp cho xém chút té sấp mặt.

Gia Như phú bà hậm hực nói: “Nam công tử, anh có giỏi kêu cô gái kia lấy cho anh cái ghế khác mà ngồi, nơi này chị em chúng tôi không chào đón anh.”

“Không sai! Ghế này chỉ ngồi được ba người thôi, rất không may là đã có ba người ngồi sẵn ở đây rồi.” - Liên Hoa phú bà cũng đồng ý với ý kiến của Gia Như phú bà.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam vừa xoa mông vừa nhăn nhó cũng muốn mở miệng nói giúp, nhưng bị Gia Như phú bà trừng một cái cô lại nuốt lời trở vào.

Chính Nam oan ức nói: “Cái gì vậy a, không phải mấy viên cấp thấp đan dược sao, lại không đáng bao nhiêu tiền!”

Gia Như phú bà trừng hắn một mắt, nói: “Không phải là bao nhiêu tiền mà là thái độ của anh rất đáng ghét. Anh không biết làm như vậy rất dễ khiến cô gái hiểu lầm sao, hay anh thật có ý với người ta?” - Nói tới đây Gia Như phú bà đã híp híp đôi mắt, biểu tình cực kỳ nguy hiểm.

Chính Nam lập tức nhảy dựng lên: “Ý gì đâu! Anh thấy cô bé cũng khá khá tuổi rồi mà tu vi vẫn thấp như vậy, hẳn là do gia cảnh không tốt, phải đi làm không có thời gian tu luyện nên anh mới giúp chút thôi.”

Gia Như phú bà giọng nghi ngờ: “Thật vậy sao?”

Chính Nam thề thốt: “Thật a, anh mà nói dối...”

Gia Như phú bà nháy mắt với Liên Hoa phú bà, sau đó hai người nhào lên một trận đấm đá Chính Nam. Vừa đánh còn vừa mắng: “Tốt anh cái đồ leo mếp, chỉ muốn giúp đỡ người ta vậy anh dùng Bạch Nhãn nhìn chằm chằm cái mông người ta làm gì. Nhìn như vậy có thể giúp được người ta đúng không?” - Ngọc Ngân rất không đành lòng nghiêng đầu qua một bên.

“Đừng đánh mặt a!” - Chính Nam nằm trên mặt đất ôm đầu kêu oan: “Cô gái kia có yêu tộc huyết mạch, anh chỉ là nhìn thử xem người ta có đuôi hay không thôi, không có ý gì khác đâu.”

Hai cô gái ngừng đánh, Gia Như phú bà ngồi trên bụng Chính Nam, giọng đầy nghi ngờ: “Yêu tộc huyết mạch? Người ta rõ ràng là nhân tộc, có yêu tộc đặc thù hay yêu khí gì đâu?”

Liên Hoa phú bà đang giữ chặt hai chân Chính Nam cũng quăng tới ánh mắt nghi ngờ.

Ngọc Ngân dùng tu vi Nguyên Anh trung kỳ của cô cũng không nhìn ra Lan có đặc thù huyết mạch gì a.

Chính Nam ngồi dậy phủi quần áo rồi trở về trên ghế. Hắn nhấp một ngụm linh trà, nói: “Đôi mắt của anh mấy người cũng biết a. Bởi vì đặc thù của đôi mắt này là nhìn thấy dòng chảy chân khí của mục tiêu nên anh mới nhìn ra kinh mạch của Lan hoàn toàn không giống chúng ta.”

“Xem ra cô gái kia cũng không phải là không biết mình có yêu tộc huyết mạch.” - Gia Như phú bà và Liên Hoa phú bà nhìn nhau rồi cùng trở về trên ghế ngồi cạnh Chính Nam: “Có cần điều tra thêm thân thể cô ấy không?”

Chính Nam lắc đầu: “Không cần thiết, nơi này không phải địa bàn chúng ta, và lại anh cũng không tin “Tu la” Tú Anh không biết chuyện này. Không nên làm người ta mất hứng.”

Chính Nam đã nói vậy mấy cô gái cũng không tiếp tục nhắc tới việc này nữa mà chỉ trò chuyện linh tinh chờ tới giờ bắt đầu bán đấu giá.

Bên dưới người càng lúc càng nhiều, hầu hết chỗ ngồi đều đã được lấp kín mà ở ngoài còn thật nhiều người đang xếp hàng để được vào bên trong.

Đúng lúc này, trên sân khấu chính xuất hiện một người đàn ông cao giọng nói: “Xin chào mừng tất cả mọi người đã đến với buổi đấu giá đầu tiên của Trần thị thương hội tại Hà thành. Tôi là Lê Nhân Doanh, hôm nay sẽ đại diện cho Trần thị thương hội làm người phách mồi của quý vị.”

...

Đang ồn như cái chợ phía dưới hậu trường lập tức im lặng, đây là quyền lợi và uy danh của bản thân cũng như của thế lực phía sau Lê Nhân Doanh đưa đến hiệu quả.

Thấy đám đông dần ổn định vị trí, Lê Nhân Doanh tiếp tục cười nói: “Đối với đấu giá có lẽ tôi cũng không cần nhiều lời. Cảm ơn mọi người đã ưu ái đến đây ngày hôm nay. Như vậy xin phép được đến với vật phẩm đầu tiên.”

Từ phía sau màn, một cô gái khá xinh đẹp, thân hình mảnh mai, khuôn mặt thanh tú bung ra một khay đồ được phủ bởi tấm khăn màu đỏ.

Lê Nhân Doanh lúc này nói tiếp: “Theo như thông lệ cũ, đầu tiên chúng ta sẽ đến với các vật phẩm được khách hàng ủy thác đấu giá. Đây là một quyền kỹ năng thân pháp, tên gọi “Tật Phong Hành” - Tĩnh như ngọc thỏ, động tựa tật phong. Trải qua nghiệm chứng của chúng tôi thì kỹ năng này sẽ trong thời gian ngắn tăng mạnh tốc độ di chuyển cũng như phản ứng của thân thể, rất thích hợp với các Thích Khách hình tu luyện giả. Giá khởi điểm là 10,000 trung phẩm linh thạch, một lần tăng giá không quá 1,000 trung phẩm linh thạch.”

"Đấu giá bắt đầu!"

Phía dưới bắt đầu rần rần tiếng báo giá, trong phòng chữ Thiên số 1, Chính Nam nhìn về phía Ngọc Ngân hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

Ngọc Ngân hơi sững sờ nhưng vẫn trả lời dứt khoát: “Thích hợp. Hiện tại em cũng chưa có môn thân pháp nào giúp tăng tốc bản thân trong thời gian ngắn.”

Chính Nam gật đầu. Hắn hiện tại đang nằm trên ghế, đầu gối lên đùi Gia Như phú bà, chân kê lên đùi Ngọc Ngân hưởng thụ cô xoa bóp, lâu lâu còn há miệng chờ quả nho đã lột vỏ sẵn được Gia Như phú bà bỏ vào miệng.

Liên Hoa phú bà lưỡng lự rồi cuối cùng cũng không tham gia vào màn thác loạn này mà chỉ ngồi một bên uống trà.

Lại nuốt xuống một quả nho, Chính Nam nói về phía truyền âm thạch trên bàn: “Anh Doanh, kỹ năng này em muốn, ai báo giá cuối cùng cứ trực tiếp tăng gấp 2.”

Lê Nhân Doanh nghe được giọng Chính Nam truyền âm cũng cười thầm. Hắn hô lớn: “Phòng chữ Thiên số 1 ra giá 100,000 trung phẩm linh thạch.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đấu giá! Từ hôn!

Đấu giá sau đó Chính Nam gần như không quan tâm, hầu hết là trang bị và kỹ năng hắn và các phú bà của hắn không cần. Nằm hưởng thụ ôn nhu hương, vừa mềm vừa thơm, Chính Nam xem chút ngủ quên mất.

“Vật phẩm thứ 12, là một môn Vu Thuật tên gọi “Sinh Mệnh Khí Phao”. Thuật này giúp bản thân và đồng đội tăng nhanh tốc độ khôi phục thương thể và khôi phục chân khí. Nhược điểm là cần tiêu hao tinh thần lực tới không chế kỹ năng phát động, các vị Vu Sư hoặc ai có người thân là Vu Sư hình tu luyện giả có thể cân nhắc.”

Chính Nam lập tức nghĩ tới Gia Như phú bà, cái gì chứ tinh thần lực vu sư như cô là không thể thiếu a.

Thấy Chính Nam ánh mắt hơi thăm nhìn mình, Gia Như phú bà bắt đầu dĩ gật đầu: “Có thể a, nhưng em lại không muốn cứu người...”

Chính Nam ngắt lời: “Nếu chú Tuấn hoặc Gia Nguyệt hoặc anh bị thương mà xung quanh chỉ có một mình em có thể giúp thì sao?”

Gia Như phú bà sững sờ, nghĩ tới cảnh chỉ vì cô không muốn cứu người mà người mình yêu thương bị thương hoặc chết đi mà mình không thể giúp, cô thoáng rung mình, lí nhí nói: “Em muốn học.”

Chính Nam mỉm cười gật đầu, nói: “Anh Doanh, quy củ cũ.” - Sau đó lại nhắm mắt.

Lê Nhân Doanh chỉ biết cười khỏ lắc đầu rồi tiếp tục công việc.

Kết thúc 20 vật phẩm gửi đấu giá, Chính Nam chỉ mua 2 quyển sách kỹ năng, còn lại hẳn hoàn toàn không quan tâm.

“Tiếp theo là phần mọi người mong chờ nhất, nhiều người có mặt ở đây có lẽ cũng chỉ vì nó. Xin được bắt đầu phần thứ hai của buổi bán đấu giá ngày hôm nay, “Đấu Giá Đan Dược.”

Lê Nhân Doanh lớn tiếng khuấy động bầu không khí. Phía dưới, xem chút ngủ quên nằng lón khán giả cũng giật mình thức giấc.

“Để tỏ rõ tầm quan trọng của hoạt động này ngày hôm nay và trong tương lai, xin mời Đại tiểu thư xuất hiện làm chủ sân khấu.” - Lê Nhân Doanh nói xong rồi nhanh chân rời khỏi sân khấu, để mọi ánh nhìn hướng thẳng về tấm rèm đang chậm rãi được vén lên phía sau hẳn.

Tấm rèm được vén hết lên cũng là lúc mọi người hô hấp dồn dập, ánh mắt lửa nóng nhìn lên hóa hồng thân ảnh đang chậm rãi bước lên bậc cao nhất của sân khấu.

“Xin chào mọi người, tôi là Trần Mai Tú Anh, vinh dự được mọi người gọi một tiếng Trần đại tiểu thư. Hôm nay tôi xin thay mặt Trần thị thương hội cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây để ủng hộ buổi bán đấu giá này. Xin cảm ơn!”

Tú Anh phú bà không hổ là con nhà nòi, bước lên sân khấu lời đầu tiên chính là cảm ơn đám đông, không phân biệt già trẻ, trai gái, giàu nghèo, chỉ cần có mặt đều nhận được lời cảm ơn của cô. Cái này nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ, quan trọng nhất là cách nhìn nhận của mỗi người thôi.

Phía dưới đám đông vỗ tay rần rần, tiếng gào thét inh ỏi, chứng tỏ những lời này của cô đã đưa đến tác dụng rất tốt.

Chờ đám đông chậm rãi ổn định lại, Tú Anh phú bà tiếp tục nói: “Cũng nhân đây tôi xin thông báo với mọi người rằng hoạt động bán đấu giá đan dược này sẽ được đều đặn tổ chức vào ngày 15 hàng tháng, hi vọng mọi người có thể giúp tuyên truyền để nhiều người được biết hơn về chương trình đấu giá của chúng tôi nhé ~”

Một tiếng “nhé~” nũng nịu làm các nam đồng bào phía dưới đều bị sốc Adrenaline, nhiều người phải khom người để che giấu vài bộ phận không nghe lời trên cơ thể của mình.

“Hừ, hồ ly tinh!” - Gia Như phú bà khề gắt một tiếng.

Chính Nam chỉ mỉm cười không nói. Trong lòng hẳn cũng thâm khâm phục vị cao lãnh phú bà ngoài kia đang tận dụng những lợi thế của mình để khuấy động tinh thần đám đông. Phía dưới tiểu Chính Nam cũng muốn tham gia đấu giá nhưng bị hẳn kiểm chế lại.

“Đồng thời cũng gửi lời cảm ơn tới “Dược Lão” và đệ tử của ngài đã tài trợ đan dược cho Trần thị thương hội tiến hành buổi đấu giá này. Khá đáng tiếc là vì nhiều lý do mà “Dược Lão” không thể có mặt ở đây hôm nay nhưng xin mọi người cho một tràng pháo tay cho đệ tử của ngài đang có mặt ở phòng chữ Thiên số 1.”

Xin một lần nữa cảm ơn mọi người.” - Tú Anh phú bà lời nói khách sáo nhưng khóe mắt đã liếc về phía phòng chữ Thiên số 1 nơi Chính Nam và hai cô gái của hẳn đang “sa đọa” bên trong.

Chính Nam thầm than khổ trong lòng, hẳn bị vị phú bà này lừa thăm rồi. Lát nữa làm sao từ hàng ngàn ánh mắt soi có thể an toàn rời đi đây.

“Anh có một người sư phụ gọi “Dược Lão” à? Làm sao em chưa bao giờ thấy ông ấy?” - Gia Như phú bà tò mò hỏi.

Chính Nam chuyển chuyển cái người, lười biếng nói: “Lão già ngoài trừ dạy anh luyện đan ra thì hầu hết thời gian trốn ở cái xá nào anh cũng không biết được.”

Trang phú bà lập tức nổi lên mặt nước: “Ký chủ nói ai già? Ký chủ nói ai trốn trong xá? Hôm nay không nói rõ ràng ký chủ chuẩn bị đổi tên thành “Chính Nữ” đi, hừ!” - Không hiểu sao vị đại phú bà này hôm nay tính tình lại táo bạo như vậy.

Chính Nam mếu máo nói: “Trang phú bà, Trang đại gia. Tôi chỉ là nói như vậy với người ngoài thôi chứ ai mà dám nói xấu ngài a. Tiểu bạch kiêu đối với ngài kính trọng như nước sông không bao giờ ngừng chảy, như gió không bao giờ ngừng thổi, như mây không bao giờ ngừng bay, như...”

Chính Nam còn muốn xỏ một tràng nhưng bị Trang phú bà cắt đứt: “Dừng. Oe! Buồn nôn chết đi được, tha cho ký chủ lần này. Hừ!”

Nói xong lại lặn xuống không nổi một giọt bong bóng. Chính Nam cũng thờ phào một hơi!

“Cuối cùng trước khi đến với phần đấu giá chính thức, tôi có một chuyện muốn làm rõ với mọi người. Về những tin đồn gần đây nổi lên khắp nơi, nói rằng người chị em tốt của tôi là Lý gia Đại tiểu thư sắp lấy chồng. Hôm nay tôi ở đây đính chính với mọi người rằng chuyện đó sẽ không xảy ra, ít nhất là khi tôi còn ở Hà thành.”

Mặc dù đã có nhiều nguồn tin khẳng định Trần gia và Lý gia đạt được quan hệ không cạn, nhưng việc Trần Đại tiểu thư trước mặt mọi người thay Lý Đại tiểu thư “từ hôn” cũng không phải là việc nhỏ a.

Phủ thành chủ lần này có thể nói là mặt mũi mất hết. Lễ vật mang sang nhà người ta rồi không lẽ qua đòi về? Lý gia chắc là sẽ tự trả lại thôi nhưng mà khuya chiêng gõ trống qua cầu hôn, bây giờ người ta không chỉ từ chối mà còn được Trần gia Địa tiểu thư trước mấy ngàn người từ chối, phủ thành chủ có thể sẽ trở thành trò cười trong thời gian dài a.

"Đáng đời! Có mà đòi ăn thịt thiên nga!" - Người ngoài tới Hà thành có thể không hiểu tình huống nhưng người dân Hà thành chính là nghĩ như vậy.

Gia Như phủ bà cười đắc ý, nhìn không được cúi đầu khễ hôn vào trán Chính Nam. Hành động này của cô lập tức khiến Ngọc Ngân dùng thêm lực nắm Chính Nam la lên một tiếng, còn bên kia Liên Hoa phủ bà sắc mặt ngưng linh trà, nhưng không hề để ý mà dùng ánh mắt giết người nhìn cô.

"Hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề."

Nghe được Trang thông báo, Chính Nam hài lòng nở nụ cười. Thế nhưng nụ cười này vào mắt ba cô gái lại trở nên thật nhiều ý nghĩa khác nhau.

Không để đám người bị chuyển hướng chú ý, Tú Anh phủ bà lập tức đập búa, kéo sự chú ý trở lại phía mình: "Như vậy chúng ta đến với phần bán đấu giá đầu tiên, 20 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan, không bán lẻ. Giá khởi điểm 10,000 trung phẩm linh thạch, một lần tăng giá không thấp hơn 1,000 trung phẩm linh thạch. Mời mọi người ra giá!"

Trên đài, Tú Anh phủ bà đã bắt đầu cho bán đấu giá gói hoàn mỹ Hư Linh Đan thứ nhất. Bởi vì trên thiệp mời đã ghi rõ là một thế lực sẽ không được đấu giá hai lần nên gói đầu tiên này hầu hết đều là người mua cá nhân hoặc tiểu gia tộc, tiểu môn phái, không có gì quá gay cấn.

Rất nhanh 10 gói 20 viên Hư Linh Đan được bán xong. Riêng tiền lời từ mấy gói nhỏ này cũng đã vượt qua xa số tiền Chính Nam tiêu cho hai quyển sách kỹ năng trước đó. Có thể nói luyện được sư quả thật là nghề hack tiền.

"Tiếp theo là gói 50 viên hoàn mỹ Hư Linh đan thứ nhất. Không có giá khởi điểm, tăng giá tùy ý. Mời mọi người!" - Tú Anh phủ bà cũng hào hứng. Kiếm tiền cô làm nhiều rồi, nhưng "đào hố cho mọi người nhảy", theo cách Chính Nam hay nói, thì đây là lần đầu cô làm.

Trong phòng chữ Thiên số 2, một thanh niên khoảng 20 tuổi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn giá tiền từng chút leo thang mà trong lòng nhỏ máu. Chỗ đan được này hẳn không thể dùng, tông môn hẳn cũng không phải rất cần nhưng hẳn không thể không mua trở về. Bởi vì nếu để toàn bộ rơi vào tay tông môn đối thủ thì tương lai của hắn... mà chắc là sẽ không có tương lai nữa.

Thanh niên đập bàn, rít từng chữ qua kẽ răng: "Tra cho bằng ra "Được Lão" là ai, chỉ cần tìm được người này, Cửu Dương Các nhất định sẽ trở thành nhất lưu, thậm chí siêu nhất lưu thế lực." - Chỉ tính sơ qua số linh thạch này giờ Trần thị thương hội bỏ túi, Dương Khang cũng đã không nhận được nuốt ngụm nước miếng.

Đúng vậy! Thanh niên này chính là Tân Tinh Bảng thứ 13, Thiếu các chủ của Cửu Dương Các, "Cửu Dương" Dương Khang.

Mệnh lệnh tương tự cũng được phát ra từ phòng chữ Thiên số 3 nơi đại diện của Tà Nguyệt Tông, Tân Tinh Bảng thứ 14, "Tà Nguyệt" Nguyệt Vĩ đang ngồi và phòng chữ Thiên số 4 nơi hai cha con Ngô gia đang ngồi.

Lấy cái giá gấp gần 10 lần giá trị thật bán ra, gói 50 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan thứ hai cũng đã được đấu giá thành công. Tiếp theo là món ăn chính, phần quan trọng nhất, phần được nhiều người chờ mong nhất: Gói 100 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan thứ nhất lên sàn.

Chính Nam không quan tâm vấn đề này nữa, hẳn phải tranh thủ mọi người không ai để ý mà chuồn ra khỏi Phúc Đạt trước khi bị đám đông điên cuồng kia vây quanh hẳn.

Chính Nam nói với hai cô gái: "Gia Như, em ra bên ngoài giả vờ lạc đường tạo điều kiện cho Ngọc Ngân ẩn thân trốn ra bên ngoài. Ngân, em ra được bên ngoài thì tìm chú Tuấn tới đây. Tiếp theo đó anh..."

Đang điên cuồng gõ búa báo giá, Tú Anh phủ bà nghe thuộc hạ truyền tin là Lý gia chủ Lý Anh Tuấn vào phòng chữ Thiên số 1 tìm Lý Đại tiểu thư sau đó hai người cùng nhau rời đi, có vẻ khá vội. Sau đó không lâu Diệp tiểu thư cũng một mình tự rời đi, ngoài ra không có gì bất thường.

Tú Anh phủ bà cảm thấy không có gì quan trọng nên không hỏi thêm nhiều mà tiếp tục công tác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Lại vào Vạn Tượng Sâm Lâm

Bên ngoài, Chính Nam biến thân thành Lý Anh Tuấn dẫn theo Gia Như phủ bà, Liên Hoa phủ bà và vẫn đang ẩn thân Ngọc Ngân nhanh chân trở về Lý gia.

Nửa đường, Liên Hoa phủ bà nói có chuyện riêng nên tách đoàn trở về Luyện Dược Sư công hội trước.

Chính Nam biết tin tức hắc có một vị thần bí sư phụ rất nhanh sẽ được truyền về Diệp gia nhưng đây là tất yếu, ngăn cản là không thể, chỉ có thể thuận theo rồi tính toán con đường có lợi nhất cho mình nên chỉ có thể để cô đi trước.

Trong phòng tu luyện tại Lý gia, đã giải trừ biến thân Chính Nam và hai cô gái ôm bụng cười lăn lộn.

Chính Nam vừa lau nước mắt vừa nói: “Đội lạt nữa phát hiện trong phòng là chú Tuấn đang ngồi nhàn nhã uống trà, em nghĩ “Tu La” Tú Anh sẽ có biểu tình gì?”

Gia Như phú bà vừa nén cười vừa nói: “Hắc là sẽ mỉm cười nói “Lý gia chủ, hôm nay trời đẹp, nhỉ?”, haha!”

Ngọc Ngân bình thường điềm đạm cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Cười đùa xong, Chính Nam mới nghiêm túc nói: “Thời gian tới Hà thành nhất định sẽ không yên bình, cho nên mọi người cần phải đề cao cảnh giác hơn. Đặc biệt là trong tình cảnh quan hệ giữa Lý gia chúng ta và Trần gia đã rõ như ban ngày, bọn họ sợ Trần gia nhưng Lý gia không có thực lực mạnh như vậy, nhất định sẽ bị nhắm vào.”

Cả Gia Như phú bà và Ngọc Ngân đều hiểu rõ tầm quan trọng của vấn đề nên không dám xem thường. Có câu “người chết vì tiền, chim chết vì mồi”, Trần gia kiếm được khoản tiền lớn, lại là nguồn cung cũng như đầu mối duy nhất dẫn tới một vị siêu Luyện Dược Sư “Dược Lão”, nhất định sẽ bị người nhìn chằm chằm, và đối tác duy nhất của họ tại Hà thành là Lý gia cũng sẽ bị liệt vào tầm ngắm.

“Được rồi, chuyện của Lý gia giao lại cho em và chú Tuấn tới chịu quản lý.” - Chính Nam nghiêm mặt hỏi Gia Như phú bà: “Không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề... hã!” - Gia Như phú bà rất kiên định gật đầu nhưng cô ngay lập tức phát hiện có điểm không đúng: “Giao lại cho em và cha... còn anh làm gì?”

“Anh có việc phải rời khỏi Hà thành, nhanh thì 3, 5 ngày, chậm nhất là 7 ngày anh sẽ trở về.” - Chính Nam nói. Hắc muốn tranh thủ Lý gia còn chưa bị thám tử bao vây mà nhanh chóng rời khỏi để làm nhiệm vụ tu chân.

“Rời khỏi thành a, có nguy hiểm hay không?” - Gia Như phú bà là người thông minh, Chính Nam không chủ động nói cô cũng sẽ không hỏi hắc đi đâu làm gì, chỉ quan tâm là đối với hắc có nguy hiểm hay không.

“Không có gì nguy hiểm, em đừng lo.” - Chính Nam cười nói: “Bản lĩnh của anh em cũng biết a, đánh nhau anh không giỏi nhưng chạy thì ít ai bằng anh lắm.”

Trầm ngâm chốc lát, Gia Như phú bà lắc đầu: “Không được! Tu vi của anh quá thấp, đối với Nguyên Anh Kỳ trở xuống em tin là ít người có thể làm khó được anh nhưng Nguyên Anh Kỳ trở lên lại là một câu chuyện khác. Chị Ngân, chị đi cùng anh ấy đi, chuyện bảo vệ Lý gia em và cha có thể bảo đảm được.” - Ngay khi nói những lời này, vẻ mặt của Gia Như phú bà đã trở nên cực kỳ kiên định. Chỉ cần một trong hai người nói lời từ chối, cô nhất định sẽ không thuận theo.

Chính Nam và Ngọc Ngân nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu: “Như vậy cũng được.”

...

Lại nói tới Phúc Đạt bên kia, sau khi đấu giá kết thúc, Tú Anh phú bà lập tức tự mình tới phòng chữ Thiên số 1 tìm Chính Nam. Ban đầu ý định của cô là để lộ tin tức hắc là đệ tử của “Dược Lão”, cũng cho người khác biết hắc đang ở phòng chữ Thiên số 1 để những thế lực kia tới tìm hắc phiền phức. Với bản tính của Chính Nam chắc chắn sẽ tìm cô giúp hắc thoát ra toàn thân, khi đó thì cô có thể thoải mái đòi hỏi đan dược.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, hay là nói, không bằng Chính Nam tính. Việc Chính Nam tu luyện Nhãn Thuật là để trong những tình huống cụ thể người ta không biết hắc có thể làm được gì mà để lộ những chi tiết nhỏ. Hiện tại Tú Anh phú bà cười mà như khóc khách sáo với Lý Anh Tuấn trong phòng chữ Thiên số 1 chính là ví dụ điển hình.

Chờ Lý Anh Tuấn cười haha rồi đi, Tú Anh phú bà giậm chân liên tục, trong lòng đã rửa Chính Nam không thành hình người.

Các thế lực khác thấy “Tu La” Tú Anh và Lý gia chủ cùng nhau vào phòng chữ Thiên số 1 thì biết đã không còn cơ hội, nhưng có không ít thế lực vẫn để lại nhân tuyển bên này cầu chút hi vọng mong manh. Đáng tiếc kết quả là họ nhất định phải thất vọng.

...

Buổi tối, Chính Nam và Ngọc Ngân mặc vào trang phục Akatsuki rồi lặng im rời khỏi Lý gia, hắc muốn đi làm nhiệm vụ tu chân.

“Chủ nhân, mục tiêu của nhiệm vụ lần này là gì?” - Ngọc Ngân lên tiếng hỏi.

“Không vội, chúng ta ghé qua Phúc Đạt một lát đã.” - Chính Nam đáp. Giọng nói của hắc phía sau mặt nạ “Không” đã hoàn toàn thay đổi, nghe như một người lương thiện.

Ngọc Ngân không tiếp tục nói mà chỉ im lặng đi phía sau Chính Nam. Một tuần vừa qua đối với cô thật sự là một trang mới của cuộc đời. Ngày đó sau khi trở về sử dụng Trú Nhan đan, nhìn từng mảng da thịt bị bong nhả nheo, xấu xí dần bóc ra khỏi thân thể mình, thay vào đó là làn da trắng nõn, non mềm, Ngọc Ngân không kiềm được nước mắt.

Trong tấm gương trước mặt cô lúc ấy là một thân thể hoàn mỹ, đường cong nhấp nhô, làn da nõn nà không tí vết, khuôn mặt thanh tú mà đến chính Ngọc Ngân cũng không thể tin rằng đó là mình khi lớn lên. Chỉ khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe vì những giọt nước mắt vui mừng và nụ cười hạnh phúc của chính mình trong gương, cô mới dám tin đó là sự thật.

Mỗi lần nhớ lại cảnh Chính Nam lần đầu nhìn thấy cô tháo mặt nạ đã sưng sò tới mức đổ nước trà nóng vào người cũng không biết, cô đều đặc biệt tự hào, cũng càng làm cô quyết tâm nhận người “chủ nhân” này.

...

Với đặc thù che lấp khí tức của cả áo choàng và mặt nạ Akatsuki, Chính Nam và Ngọc Ngân cứ vậy nghênh ngang trên phố đi thẳng tới Phúc Đạt. Cũng đúng thôi, lần này đầu giá kéo quá nhiều người đến Hà thành, kỳ nhân dị sĩ cũng không ít, trang phục kỳ quặc hơn Akatsuki còn có, người ta nhìn nhiều thành quen.

Tới Phúc Đạt, Chính Nam trong lòng thở dài: “Đã làm tốt tư tưởng phải xếp hàng nhưng đông như thế này thì bao giờ mới tới lượt a!” - Bên trong Phúc Đạt hiện tại người đã đông hơn đan dược, khắp nơi đều là người. May mắn là Phúc Đạt còn mang theo uy danh Trần gia để duy trì trật tự, nếu không lại loạn thành tiệc buffet miễn phí thì không thể nói.

Ngọc Ngân áp sát lại gần Chính Nam, nhỏ giọng: “Chủ nhân, tình hình này chỉ có thể kiếm cô bé hôm nay dẫn đường cho chúng ta. Có lẽ cô bé đó sẽ có tác dụng.”

Chính Nam gật đầu rồi nhìn quanh tìm Lan, nhưng giữa biển người như thế này mà tìm một cá nhân thật sự không dễ dàng.

“Chủ nhân, đằng kia.” - Đúng lúc này Ngọc Ngân lại lên tiếng. Cô chỉ tay về một nơi khá xa, Lan đang cùng một người thanh niên nói gì đó.

“Đi chúng ta lại đằng đó.” - Chính Nam khoé miệng cong lên nụ cười lạnh: “Thật đúng lúc a.”

Lan bên này đang rất bất đắc dĩ từ chối: “Ngô thiếu gia, nô tỳ chỉ là người làm công, thật sự không dám tiết lộ thông tin khách hàng. Mong Ngô thiếu gia đừng làm khó nô tỳ.”

Ngô Đức Văn hí hóp mắt, trầm giọng nói: “Anh cũng không hỏi em cái gì quá chi tiết về khách hàng của em, anh chỉ muốn biết tên Chính Nam đó có phải là có quyền trực tiếp gặp Trần tiểu thư hay không thôi.”

Lan cười khổ nói: “Không nói tới chuyện tiết lộ thông tin khách hàng sẽ khiến em bị đuổi việc, chỉ riêng việc nói tới Đại tiểu thư cũng là không được phép rồi. Xin lỗi anh!” - Lan cúi người chào rồi quay lưng rời đi.

Ngô Đức Văn không có lên tiếng giữ lại Lan mà trong tay âm thầm vận chuyển nguyên khí, định làm gì đó mà không muốn người khác biết được.

Đúng lúc này phía sau Ngô Đức Văn vang lên một giọng nói: “Vị tiểu thư này, cô tên Lan đúng không?” - Giọng nói nghe êm tai nhưng không phân biệt được nam nữ khiến người khác không thể không quay đầu nhìn lại.

Ngô Đức Văn thu lại bàn tay của mình, quay đầu lại nhìn phía sau hẳn xem ai vừa lên tiếng, nhưng chỉ thấy hai người mặc trang phục đen kỳ quái, trên mặt còn đeo mặt nạ kín mít, kết hợp với giọng nói kia, quả thực không thể biết được hai người này ai vừa nói, mà là nam hay nữ cũng không nhận ra nổi.

Lan lễ phép khom người, nở nụ cười chức nghiệp, nói: “Xin chào quý khách! Em là Lan. Xin hỏi em có thể giúp gì được cho... quý khách a?”

Chính Nam đứng im không có bất kỳ động tác gì, còn Ngọc Ngân chủ động bước tới đưa cho Lan một bình đan dược và một tờ giấy được gấp làm đôi, rõ ràng là vừa mới chuẩn bị.

Lan dùng hai tay nhận lấy bình đan dược và tờ giấy. Cô bé liếc mắt nhìn thấy mấy chữ nhỏ bên ngoài tờ giấy liền cung kính đáp: “Việc này em nhất định sẽ tự mình hoàn thành, xin... quý khách yên tâm a.”

Chính Nam gật đầu hài lòng rồi cùng Ngọc Ngân rời đi, từ đầu đến cuối không nói bất kỳ lời nào. Lúc đi ngang qua Ngô Đức Văn hẳn còn hơi liếc mắt qua nhìn Ngô Đức Văn một cái rồi mới rời khỏi Phúc Đạt.

“Thiếu gia, có cần...” - Một tên nô bộc nói nhỏ với Ngô Đức Văn.

“Không cần.” - Ngô Đức Văn lắc đầu: “Tu vi hai người này nhìn không thấu, phái người đi không có tác dụng gì. Chúng ta về thôi.”

...

Bên ngoài Phúc Đạt, Chính Nam nói với Ngọc Ngân: “Nhiệm vụ lần này là vài viên nội đan của Hòa Hợp Kỳ yêu thú và một loại thiên tài địa bảo gọi “Thông Linh Hoa”. Chúng ta cần dùng thời gian nhanh nhất tìm thấy cả hai rồi trở về. Đi thôi.” - Dứt lời, Chính Nam dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Hà thành, thẳng tiến Vạn Tượng sâm lâm, theo sát phía sau hẳn là Ngọc Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Trí sát Hắc Phong Báo

(Cảm tạ bạn #beandautay đã đề cử Nguyệt Phiếu!)

Cùng lúc đó trên tầng hai Phúc Đạt, Tú Anh phú bà gắng hỏi Lan: “Em nói, hai người kia không rõ nam nữ, tu vi không rõ, mặc đồ kín từ đầu tới chân, đeo mặt nạ tới đưa cho em thứ này?”

“Vâng ạ!” - Lan gật đầu: “Lúc hai người ấy gọi em thì em đang quay lưng nên không biết là ai nói chuyện. Đến lúc em quay lại thì một trong hai người đưa cho em bình đan dược và mảnh giấy này rồi đi ngay, không ai nói lời nào, cho nên...”

“Thật sự là không thể phân biệt nam nữ sao?” - Tú Anh phú bà cau mày: “Một chút cơ sở cũng không có?”

“Dạ, thật ra thì... em nghĩ người đưa tờ giấy và đan dược này... là nữ ạ.” - Lan đáp ứng, cô cũng không quá tin vào phán đoán của mình.

“Em nghĩ!” - Tú Anh phú bà ngược mắt nhìn Lan: “Cơ sở nào để em suy đoán như vậy?”

“Dạ, có ba điểm em nhìn ra được. Người đưa đồ cho em ban đầu đứng hơi lùi lại so với người còn lại, áo choàng cũng chỉ có một đóa xích vân so với ba đóa của người kia, và mặt nạ của cô ấy còn có chữ Giáp. Em đoán rằng cô ấy là nữ bởi vì khi đưa đồ cho em cô ấy lộ ra bàn tay rất trắng, rất mịn và thon, cho nên người mang mặt nạ Giáp kia có thể là nô tỳ hoặc người hầu gì đó của người còn lại.” - Lan nói ra tất cả những gì cô bé quan sát được cùng với những suy đoán của mình. Không thể không nói là nó đã rất sát với thực tế rồi.

“Hai người thần bí kia là ai? Quan hệ như thế nào với Chính Nam và Lý gia?” - Gia Như phú bà trầm ngâm, mân mê bình đan dược trong tay, lẩm bẩm: “Cấp 3 hoàn mỹ Chân Khí Đan, tin tức này một khi lộ ra ngoài, sợ rằng Trần gia bốn gia cũng sẽ phải xem trọng a.”

...

Nghỉ ngơi tại trấn nhỏ chờ trời sáng, Chính Nam và Ngọc Ngân khôi phục lại bộ dạng hàng ngày rồi cùng nhau tiến vào Vạn Tượng Sâm Lâm.

Dưới khả năng quan sát của Chính Nam và bản năng sát thủ của Ngọc Ngân, hai người chủ động né qua mọi cản trở để tiến thẳng tới khu vực có dấu vết hoạt động của Hòa Hợp Kỳ yêu thú.

“Em chắc chắn nơi này là hang của hai con Hắc Phong Báo Hòa Hợp Kỳ tầng 1 chứ?” - Chính Nam một bên ẩn nấp, một bên cùng Ngọc Ngân giao lưu.

Ngọc Ngân trả lời: “Chắc chắn, hai con Hắc Phong Báo này tu vi không phải rất cao, nhưng lại là Phong hệ yêu thú, tốc độ nhanh, tính cách狡 hoạt, đã ở đây một thời gian khá dài.” - Cô có tưởng tận tình báo của Vạn Tượng Sâm Lâm ngoại vi, Hắc Phong Báo cũng ở trong đó.

“Tốt, em dẫn đi một con, anh đối phó một con. Phong hệ Báo hình yêu thú, cần phải lợi hại a.” - Chính Nam liếm môi, máu chó...uhm, máu chiến đã quấy đến đục ngầu.

Ngọc Ngân lập tức hành động, cái này cô đã lãnh nghề, không có chút nào dãi dòng.

“Toàn Tâm Tự Tiến”

Một loại ám khí giống như phi tiêu tròn được Ngọc Ngân ném thẳng vào cửa hang gây nổ lớn, sau đó cô quay đầu chạy, cố ý thả chậm bước chân.

Ở bên trong, hai con báo đang cùng nhau tham quan nhà máy sản xuất em bé bị tiếng nổ giật mình, con báo đực bị dọa teo rồi.

Gào!!! Gào!!! (“Bà nội cha đứa nào phá hoại, đừng để bản Báo bắt được!”)

Nó gầm lên một tiếng phẫn nộ rồi xông ra cửa hang, vừa vận nhìn thấy một tên nhân loại đang quay đầu chạy, nó liền mở hết tốc lực đuổi theo.

Chính Nam bên kia nhìn màn này liền mừng bực, thầm nghĩ Ngọc Ngân cũng quá không đứng đắn. Khẽ lắc đầu, hán thi thầm: “Đến lượt mình.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười lạnh, đưa hai tay lên kết ấn.

...

Báo cái rất buồn bực, thậm chí lẳng lơ Báo có bị dọa hòng hay không. Vừa rồi nó thấy “tiền vốn” của lão Báo đã co lại chỉ còn bằng con giun rồi. Chán chường ngáp một cái, Báo cái đứng dậy đi ra ngoài cửa hàng định bụng tìm cái củ cải hay củ cà rốt gì đó... lút dạ, đúng lúc này một trận gió kỳ lạ nổi lên, cuốn theo lá cây bay tán loạn trong hang.

Báo cái thậm chí thấy kỳ lạ nhưng cũng không quan tâm lắm, nó tiếp tục lững thững bước chậm đi ra ngoài.

Hang báo không phải rất sâu, nhưng cũng có 50m, bên trong ánh sáng không tốt. Báo cái đang bước đi thì thấy có mấy cái bóng kéo dài trên đất cũng đang tiến về phía mình. Nó lập tức cong người xuống, làm ra tư thế phòng ngự.

1, 2, 3, 4 con Báo đực cường tráng đang chậm rãi đi về phía nó, cơ bắp kia, hàm răng kia, bốn cái sừng óng... Báo cái cảm thấy mình sắp gặp chuyện không may rồi, nhưng mà không hiểu sao nó lại cảm thấy... hưng phấn.

Bốn con báo đực cứ vậy bước tới vây quanh Báo cái, nó chẳng những không tấn công, không gào thét mà lại khẽ gầm gừ trong cổ họng, nhu thuận như con mèo lớn.

Gào!!! Gừ!!! (“Nhẹ... nhẹ nhàng một chút, từng người một.”)

Bốn con Báo đực không làm bất kỳ hành động gì dư thừa mà lập tức vác sừng lâm trận.

Đang cùng bốn con báo đực điên cuồng, Báo cái bỗng nhìn về phía cửa hang, thấy lão Báo một thân vết thương, máu chảy ròng ròng đang chậm rãi bò về.

Gào!!! Gào!!! (“Tiện nhân! Tao ra ngoài chém giết thừa sống thiếu chết, mày ở đây làm cái này cho tao nhìn!?”)

Gào!!! Gừ!!! (Không... không phải vậy, nghe em giải thích!!!)

Gào!!! (“Tao giết mày, tiện nhân!”)

Phập!

Một cây chùy thủ đâm vào trán Báo cái, ngáp tới chuôi, tới chết nó vẫn đang chìm trong ảo giác của mình.

“Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật” không phải là một ảo thuật rất cao minh, bởi vì kẻ hở của nó quá nhiều cho nên chỉ là cấp D, nhưng đối phó với linh trí không cao, xử sự thuần bản năng cấp thấp yêu thú lại là lựa chọn thượng đẳng, tiêu hao ít, tỉ lệ bị phản phệ thấp, tỉ lệ thành công cực cao, độ an toàn lớn.

Chính Nam cắt cái xác Báo cái vào balo rồi bắt đầu bày bầy chờ Báo đực trở về.

...

Báo đực thật con mẹ nó bức xúc, nhân loại kia lần còn nhanh hơn sóc, mỗi lần nó sắp đuổi kịp, nhân loại kia lại vụt một cái tiến xa hơn 10m. Đuổi một lúc thấy cũng sắp ra khỏi lãnh địa của mình, Báo đực mới buồn bức quay về.

Tới cửa hang, nó ngửi thấy mùi máu. Bản năng sẵn mồi cảnh báo nó, bên trong rất nguy hiểm, đừng đi vào.

Gào!!! Gào!!! (“Vợ! em còn bên trong không?”)

Báo đực gào lên hai tiếng rồi im lặng chờ.

Không có tiếng trả lời, tiếng dế kêu cũng không có.

Báo đực lại kêu thêm hai lần nhưng không có tiếng trả lời nào, nó đã bắt đầu cảm thấy bất an. Với linh trí không cao của mình, nó không thể nào nghĩ tới việc mình bị “Điều Báo ly hang”.

Báo đực chậm rãi đi vào hang, rất chậm, từng bước một.

Khi đi gần được nửa hang, Báo đực thấy trên đất có vũng máu, nó vội vàng tiến lại gần ngửi ngửi, lỗ tai, con mắt vẫn đang để ý xung quanh.

Gào!!! Gào!!! (“Không phải máu nhân loại. Khốn kiếp!”).

Báo đực gầm lên một tiếng phẫn nộ, vang vọng trong hang, lúc này biến cố phát sinh. Chỉ thấy bốn cánh tay từ dưới đất thò ra, nắm lấy bốn chân Báo đực, kéo mạnh xuống. Hai chân sau bị kéo mạnh hơn, chìm sâu vào lòng đất, hai chân trước cách mặt đất một khoảng bằng với chiều dài cái cổ Báo đực.

Gào!!! Gào!!! (“Thả ta ra! Thả ta ra!”)

Báo đực gào thét nhưng toàn thân không thể động đậy, lúc này Chính Nam đang từ ngoài cửa đi vào, bên cạnh còn có Ngọc Ngân.

“Chủ nhân thật lợi hại, không tốn một giọt mồ hôi liền xử trí hai con Phong hệ Báo hình Hòa Hợp Kỳ yêu thú, thật mở rộng tầm mắt.” - Ngọc Ngân rất bất ngờ, không phải cô khoa trương Chính Nam mà là chiến tích này thật sự đáng gờm.

“Tôi thưởng một cái chữ sao.” - Chính Nam chỉ chỉ vào má mình.

Ngọc Ngân hơi sững sờ nhưng cũng nhanh như cắt mở nhẹ Chính Nam một cái, khuôn mặt đỏ bừng.

Chính Nam cũng bất ngờ! Hắn chỉ là nói chơi thôi, vậy mà lại thành sự thật.

Lại tới vài cái!

Cảm thấy không khí có chút kỳ quái, Chính Nam vội vàng nói sang chuyện khác: “Vẫn chưa đủ hoàn mỹ. Ban đầu anh không nên dùng chủy thủ giết chết Báo cái, mà nên dùng Nhu Quyền để nó chết không có mùi máu rồi để xác nó ở đây. Khi Báo được trở về sẽ rất nhanh tiến vào bẫy chứ không tốn thời gian như vừa rồi. Nếu cảnh giác cao hơn, nó rất có thể sẽ bỏ đi hoặc ở ngoài cửa hang chờ một lúc, khi đó phân thân trong lòng đất của anh phải tiêu tan.” - Hắn cũng không đặc ý quên hình, rút ra những sai lầm nhỏ nhất.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam không muốn nói tới chuyện ngại ngùng vừa rồi cũng gạt đầu bỏ qua, chỉ là trong lòng có chút buồn: “Chủ nhân tiến bộ quá nhanh a, áp lực thật lớn.” - Cô khẽ thở dài.

“Tốt rồi, thanh lý một chút mùi máu, đặt thêm vài cái bẫy nhỏ là tối nay có thể ở đây qua đêm.” - Chính Nam cười nói, lại cùng Ngọc Ngân thanh lý hiện trường.

Đáng thương vợ chồng Hắc Phong Báo, vất vả tu luyện tới Hòa Hợp Kỳ một chiều cũng không dùng được đã cống hiến cho Chính Nam hai viên nội đan, bây giờ “nhà” cũng bị hắn trưng dụng.

...

Đêm xuống, Chính Nam vừa nướng thịt báo vừa cùng Ngọc Ngân trò chuyện: “Thật sự là thuận lợi a, gặp hai con Hòa Hợp Kỳ yêu thú đã có ngay nội đan. Ngày mai chúng ta đi tìm Thông Linh Hoa nữa là có thể sớm trở về.”

Nhìn đám lửa nhảy nhót dưới miếng thịt báo lớn đã bị Chính Nam nướng tới vàng ươm, Ngọc Ngân trong lòng chỉ ước gì giây phút này dài hơn một chút. Cô dùng đôi mắt long lanh phản chiếu ánh lửa nhìn chăm chú Chính Nam hỏi: “Chủ nhân, mơ ước của anh là gì?”

Chính Nam hơi sững sờ: “Mơ ước của anh... sao?”

Cha mẹ ở Trái Đất? Cha mẹ ở nơi này? Các phú bà?

Một loạt đáp án lướt qua đầu Chính Nam, dưới ánh mắt chăm chú của Ngọc Ngân, hắn cười lắc đầu: “Mơ ước của anh là phải sống sót trước đã. Bởi vì...”

Ngọc Ngân ra hiệu Chính Nam im lặng: “Có người.”

Chính Nam mở ra Bạch Nhãn, dưới tầm nhìn của hắn có hai nam, một nữ đang hướng bên này chạy như bay tới, có vẻ là bị cái gì đó đuổi giết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trong rừng chặn giết

“Cứu mạng! Làm ơn giúp chúng tôi với!” - Dẫn đầu nhìn có vẻ hàm hậu thanh niên lên tiếng, phía sau là cô gái, cuối cùng là một thanh niên thon gầy.

Chính Nam liếc Ngọc Ngân ra hiệu. Hai người gạt đầu với nhau rồi nhanh như chớp khoác vào trang phục Akatsuki.

“Các người bị cái gì đuổi giết, số lượng bao nhiêu?” - Ngọc Ngân ngay lập tức phản ứng, có trước có sau.

“Chúng tôi lấy được một cây cấp 4 linh dược, nhưng do đánh nhau với thủ hộ thú động tĩnh quá lớn dẫn tới có người tới xem, kết quả bọn họ thấy linh dược liền muốn cướp. Chúng tôi liều mạng chống trả nhưng do trước đó nguyên khí tiêu hao quá nhiều nên đánh không lại. Bọn họ đã đuổi theo chúng tôi 3 tiếng đồng hồ.” - Cô gái thờ hồn hèn nói, có vẻ cũng là cái chim non, liên cấp 4 linh dược và nguyên khí tiêu hao quá nhiều cũng khai ra.

Thon gầy thanh niên trừng mắt cô, sau đó nói: “Hai vị, chúng tôi thấy nơi này có ánh lửa nên chạy qua, cũng không phải muốn họa thủy đông dẫn. Chúng tôi cùng thủ hộ thú đánh một buổi chiều, lại chạy mấy giờ, đã không còn sức...” - Nói, hắn nhanh tay móc ra một cây chủy thủ đâm về phía Ngọc Ngân.

Chính Nam nhanh tay đẩy Ngọc Ngân qua một bên ra, để chủy thủ đâm xuyên qua người, trước ánh mắt không thể tin của Ngọc Ngân, hắn biến thành một khúc cây rơi xuống đất.

Từ sâu trong hang bước ra một Chính Nam khác lông tóc không thương nhưng ánh mắt hắn lạnh đáng sợ.

“Chủ nhân, anh có sao không?” - Ngọc Ngân vừa vui mừng, vừa sợ hãi kiểm tra thân thể Chính Nam. Thấy hắn không sao cô mới chuyển sang nhìn đám người kia, ánh mắt sắc lẹm.

Ba người kia thấy đánh lên không thành lập tức phân ra ba hướng phong tỏa đường thoát của Chính Nam và Ngọc Ngân, chỉ chừa lại một con đường duy nhất hai người có thể đi lúc này là chạy vào trong hang, cũng là chân chính tử lộ.

“Mẹ nó! Ăn mấy con cá cũng bị người chặn giết.” - Chính Nam thầm chửi một câu rồi nắm lấy tay Ngọc Ngân chạy vào sâu trong hang.

Ba người kia không biết hang này có lối ra khác hay không nên lập tức đuổi theo.

Cao gầy thanh niên còn rất chuyên nghiệp vung tay đánh tan đồng lửa và thịt nướng trên đất trước rồi mới chạy vào hang.

Trong hang ánh sáng cực kỳ tệ, lúc này tác dụng ẩn giấu mùi và khí tức của trang bị Akatsuki càng trở nên lợi hại.

“Chủ nhân, làm thế nào bây giờ?” - Ngọc Ngân biết rõ hang này là cụt và cũng không hề sâu, trốn ở bên trong trước sau gì cũng xảy ra đụng độ.

“Hai tên Nguyên Anh tầng 3, một tên Nguyên Anh tầng 4 a! Không dễ dàng.” - Chính Nam đưa hai tay lên kết ấn.

“Nhấn Pháp - Vụ Ẩn Thuật”

Sương mù ngập tràn tất cả các ngõ ngách trong hang làm hạn chế tầm nhìn của tất cả mọi người, ngoại trừ Chính Nam.

Trong hang diện tích không lớn và ai cũng biết rằng nếu sử dụng công kích quá mạnh rất có thể sẽ gây sập hang, cho nên dưới tình huống này chỉ có thể đánh nhau giáp lá cà, quyền cước tương giao.

Chính Nam chính là cố ý lợi dụng hoàn cảnh này mới sử dụng Vụ Ẩn Thuật.

Thử chạy ra ngoài!?

Không nói tới chuyện hiện tại đã đưa tay nhìn không rõ năm ngón, cho dù ánh sáng có khá hơn thì cũng không ai dám quay lưng chạy ra ngoài.

Đưa lưng về phía đối phương thì chết so với tự sát còn phải nhanh và đảm bảo hơn nhiều!

Bên trong màn sương, tiếng Chính Nam vang lên từ bốn phương tám hướng: “Các người làm một chuyện này chuyên nghiệp a.”

“Tạm được, nhưng không qua mắt được hai người. Có thể nói cho chúng tôi biết chúng tôi sai chỗ nào sao?” - Cô gái kia lên tiếng đáp lời, không ngờ trưởng nhóm lại là giả chim non.

“Quá nhiều chỗ!”

“Thứ nhất, chúng tôi hôm nay mới vào rừng, nơi này chỉ là ngoại vi, sẽ không có cấp 4 linh dược. Thứ hai, các người có thể nói các người là từ phía trong chạy ra, thế nhưng bị đuổi giết mấy giờ lại không tách ra mà một mực dính lại với nhau, chưa nói tới đêm hôm trong rừng còn hô to gọi nhỏ. Đây không phải là việc mà một nhóm ba người có bản lĩnh tiêu diệt được một con thấp nhất là Nguyên Anh Kỳ thủ hộ thú nên làm a.” - Chính Nam nói hai điểm hắt hủi nhìn thấy.

“Thứ ba chính là tu vi các người. Ba tên Nguyên Anh Kỳ tầng 3 4, hẳn là phải tiêu hao không nhỏ mới giết được thủ hộ thú, lấy được linh dược, cùng người chiến đấu, còn từ bên trong chạy mấy tiếng ra bên ngoài?” - Ngọc Ngân tiếp lời. Bọn khốn kiếp này muốn giết mình, đáng hận hơn là Chính Nam vì bảo vệ mình mà ăn trọn một đao, mặc dù hẳn không có bị thương nhưng bọn người này phải chết.

“Haha, cảm ơn đã chỉ cho chúng tôi, hiện tại chúng tôi cũng phải đi rồi, gặp lại hai vị sau.” - Cô gái kia cười haha, rõ ràng không xem trọng Chính Nam cùng Ngọc Ngân bên này, lúc nào muốn đi liền đi.

Chính Nam cũng không trả lời mà lại gần Ngọc Ngân, nhỏ giọng nói: “Đừng nghe bọn chúng nói nhảm, sương mù này có chân khí của anh, có thể cách ly toàn bộ tầm mắt. Em đeo cái này lên, chúng ta cùng bọn họ chơi mèo vờn chuột.” - Nói, Chính Nam lấy ra một cái nơ phía trên có hai cái chuông nhỏ, đúng là chuông mèo.

Mặc dù cảm thấy đồ vật Chính Nam đưa có vẻ khá... kỳ quái nhưng Ngọc Ngân vẫn không chút chần chừ đeo lên

Chính Nam cười hắc hắc, thứ này hẳn làm trước là muốn cùng Gia Nguyệt phú bà chơi một chút kích thích, hiện tại áp lên đầu Ngọc Ngân.

Bên trong màn sương, ba người kia cũng không dám đi loạn mà đều đứng tại chỗ làm ra động tác phòng thủ. Mặc dù ba người không phải lần đầu đàn cảnh để giết người cướp của nhưng chưa bao giờ gặp tình huống quỷ dị như thế này.

“Khốn kiếp, thứ sương mù này không chỉ ngăn cản tầm mắt, mà còn giới hạn thần thức.” - Cô gái đầu lĩnh nhỏ giọng chửi, cũng không có dễ dàng như cùng Chính Nam nói chuyện.

Keng! Keng!

Bỗng nhiên nữ thủ lĩnh nghe được tiếng leng keng: “Có người đang lắc chuông?” - Đồng đội không ai có chuông, cái này cô gái biết rõ, như vậy hẳn là đối phương. Nếu bắt được đối phương một người, dùng để uy hiếp người còn lại liền dễ lắm.

“Mặt nạ trắng kia luôn được mặt nạ Giáp che phía sau, hẳn là do tu vi thấp hơn, vậy khả năng mặt nạ Giáp là hộ vệ của hắn. Nếu may mắn tóm được chủ nhân thì có thể buộc người còn lại đầu hàng. Nếu không may gặp hộ vệ kia thì cũng chỉ có thể thử tay một chút, ít nhất so với hoàn toàn mù tịt và bị động như bây giờ tốt hơn nhiều.” - Nghe tiếng chuông liên tục reo vang, cô gái thủ lĩnh có chút chần chừ.

Thế nhưng tình huống hiện tại không cho phép cô tiếp tục chần chừ, ai biết được đối phương đang làm cái gì trong màn sương dày đặc này, dù sao đây cũng là chiêu thức của đối phương a, sẽ không có chuyện đối phương tự làm mù chính mình đi.

Cô gái cắn răng thuận theo hướng tiếng chuông chậm rãi di động qua.

Không may cho cô là đồng đội của cô cũng nghĩ y hệt như vậy, phải nói là vật hợp theo loài.

Chính Nam dùng Bạch Nhãn nhìn rõ hết thứ trong màn sương.

Ngọc Ngân biên độ nhỏ di động, tiếng chuông phát ra không hề có bất kỳ quy luật nào, thật giống như là rất cẩn thận di chuyển, đây chính là hiệu quả mà kinh nghiệm mang lại.

Phía bên kia ba người càng dựa vào càng gần, đã có xu thế tam giác bao lấy Ngọc Ngân.

Đúng lúc này Chính Nam động!

“Thủ Hộ Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

Trong màn đêm đen, cộng thêm sương mù dày đặc, nhìn không rõ năm ngón tay, bỗng nhiên mặt đất sáng lên màu xanh lá bát quái trận pháp.

Chính Nam sử dụng “Thủ Hộ Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương” của Hinata thay vì Bát Quái Chương khác bởi vì chiêu này kín kẽ, công phòng một thể. Hắn không chắc có thể trong vòng một chiêu đánh bại cả ba người này, cho nên hắn sợ lúc đánh xong Bát Quái Chương có người vẫn còn sức đánh trả, như vậy liền thảm rồi.

Chính Nam cao tốc vận động, ba người bị đánh bất ngờ nên không hề phòng bị, mỗi người bị đánh trung bình 20 chương. Đặc biệt, Chính Nam còn có ý ưu tiên thanh niên hàm hậu, chọn những huyết đạo có tính trí mạng để nhắm vào.

Với số lượng đòn đánh và các huyết đạo trúng đòn, Chính Nam tin rằng chân khí của cả ba người này đã giảm ít nhất 30% tốc độ lưu chuyển.

Hoặc là nói, chỉ sau một đòn " Thủ Hộ Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương" của mình, Chính Nam đã ngay lập tức giảm sức chiến đấu của cả ba người đi 30%.

“Giáp, tới phiên em rồi.” - Chính Nam la lên một tiếng rồi lập tức thuận thân ra khỏi vòng chiến, hắn không muốn bị tóm làm con tin.

Ngọc Ngân nghe được Chính Nam ra hiệu lập tức mở đại chiêu.

“Cuồng Loạn Trảm”

Ngọc Ngân không có tầm nhìn tốt như Chính Nam, nhưng cô biết được hẳn nhất định là đã thoát ra khỏi vòng chiến, dù sao hai người cùng nhau đối luyện không ít lần. Vì thế cô rút ra vũ khí của mình, hướng về khoảng không nơi Chính Nam vừa la lớn liên tục chém ra 12 đạo phong nhận.

Bình thường ở vào điều kiện tầm nhìn tốt hoặc thực lực không giảm, ba người kia có thể ôn hòa tránh né hoặc ít nhất là có thể phòng ngự, giảm tổn thương xuống mức thấp nhất, tuy nhiên hiện tại hoàn cảnh quá bất lợi.

Thảm nhất là thanh niên hàm hậu, bị Chính Nam ưu ái điểm hết các huyết đạo quan trọng, bây giờ còn đứng mũi chịu sào công kích như vũ bão của Ngọc Ngân phú bà.

“Năm bước, hướng 2 giờ.” -. Chính Nam tiếp tục tận dụng lợi thế về tầm nhìn của mình để chỉ cho Ngọc Ngân vị trí kẻ địch, còn hắn thì cầm đầu chạy vòng quanh.

Ngọc Ngân hướng về phía 2 giờ của mình xuất chiêu.

“Phân Thủy Thứ Kích” - Một đạo phân thủy.

Hàm hậu thanh niên chết không nhắm mắt!

Thật sự không nhắm mắt. Một thân bản lĩnh không sử dụng được một chút nào đã phải chết oan chết uổng.

Nói thế nào nhỉ... là tai nạn lao động, sinh nghề tử nghiệp a!

“Đề cô gái kia lại đừng giết. Hướng...” - Chính Nam đang muốn tiếp tục chỉ, liền cảm thấy mình bị ôm từ sau lưng.

“Tóm được mày rồi, đồ khốn kiếp.” - Cao gầy thanh niên không biết làm cách nào lại xuất hiện từ phía sau rồi ôm chặt lấy Chính Nam.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Khổ chiến. Hải thành Vũ gia

(Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!)

Chính Nam khoé miệng cười lạnh: “Ai tóm được ai?”

“Nhu Quyền - Bộc Phá Nhân”, Hyuga Neji dùng để thoát khỏi Bạch Zetsu ôm chặt.

Chân khí từ toàn bộ huyết đạo phía sau Chính Nam cùng lúc bùng nổ, đẩy thân hình hắn về phía trước một chút.

Cao gầy thanh niên bị Chính Nam một đòn bất ngờ đẩy văng ra phía sau.

“Bát Quái - Không Chương”

Chính Nam quay người bởi một đòn. Luồng khí nén bay nhanh về phía cao gầy thanh niên, đập hắn văng thẳng vào vách hang động.

Cao gầy thanh niên cũng là cao thủ dã ngoại, vừa tìm được vách hang, hắn ngay lập tức theo hướng gió di chuyển, đó chính là hướng cửa ra.

Chính Nam cũng không có ý định tha cho người này, ai biết nhóm người này còn đồng bọn hay không.

“Thuần Thân Thuật”

“Thuần Thân Thuật”

...

Lợi dụng ưu thế về tầm nhìn, Chính Nam liên tiếp sử dụng Thuần Thân Thuật đuổi theo cao gầy thanh niên. Chỉ qua năm hơi thở hắn đã đuổi kịp.

“Bát Quái - Không Chương”

Chính Nam vung tay đánh ra 1 chương thế nhưng bị cao gầy thanh niên né được. Hắn thì thầm: “Hừ, như vậy vẫn chưa xong đâu.”

“Thuần Thân Thuật” - “Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Lại 1 lần phát động Thuần Thân Thuật, Chính Nam áp sát cao gầy thanh niên rồi tung ra một chương cực mạnh vào lưng hắn.

Bị một đòn chấn thương nội tạng, lại thêm kinh mạch tắc nghẽn, thanh niên cao gầy lúc này chỉ có thể gọi một từ: “Thảm”.

Mặc dù vậy thì Nguyên Anh Kỳ vẫn là Nguyên Anh Kỳ, tố chất thân thể mạnh mẽ không phải một tên Linh Hư Kỳ như Chính Nam vài ba đòn là có thể đánh bại.

Cao gầy thanh niên nhe răng cười, máu chảy ra giữa hai hàm răng làm hắn nhìn cực kỳ dữ tợn: “Nhóc con, mày không nên để tao lần thứ hai tóm được mày.”

Chính Nam thầm than không tốt, hắn vẫn là quá non. Thanh niên kia không hề có ý định chạy trốn mà là dụ hắn tới gần người a.

Cũng không thể trách Chính Nam bởi vì kinh nghiệm vốn là từ trên lưỡi đao học được, đối luyện chỉ có thể cho hắn tốt nghiệp tiểu học mà thôi, còn muốn vượt gần 15 cấp giết địch, vậy ít nhất phải chờ tốt nghiệp đại học.

Cao gầy thanh niên không cho Chính Nam cơ hội trả lời, hoặc là nói, hắn đã không thể tiếp tục chịu đòn để có cơ hội như thế này lần thứ hai nữa, bởi vì thân thể hắn đã tiếp cận biên giới tan vỡ.

“Ngục Long Nha”

Cao gầy thanh niên vận nguyên khí vào hai tay rồi ném mạnh Chính Nam lên trần hang động, sau đó rút ra hai cây chùy thủ, một từ trên xuống, một từ dưới lên cùng lúc đâm về phía Chính Nam, rất có “Rồng đớp mồi” tư thế.

Bị va mạnh vào trần hang, Chính Nam mắt cũng nổ đom đóm, nhưng hắn biết mình chỉ có một cơ hội để phản công, nếu không hắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Thổ Mao Châm” - Kaguya Otsutsuki lợi dụng tóc của mình để thi triển chiêu này, còn Chính Nam dùng là kim châm hắn từng chuẩn bị để giúp Ngọc Ngân chữa bệnh.

Một trận mưa châm bắn thẳng về phía cao gầy thanh niên, nhưng hắn không chút nào có ý định dừng lại, vì hắn biết khoảnh khắc sống chết chính là lúc này, chỉ có thể cắn răng chống chịu làn mưa châm.

Đáng tiếc Chính Nam phóng châm hoàn toàn có chủ đích, bởi vì tu vi lại cao cũng không thể tu luyện con mắt tới mức chịu được đòn đánh chính diện.

“Aaaaaaaa”

Cao gầy thanh niên la lên đau đớn, tiếng la tê tâm liệt phé làm hai cô gái đang xông về hướng này cũng nổi da gà.

“Không phải tiếng của chủ nhân, anh ấy đang thắng thế.” - Ngọc Ngân âm thầm vui mừng.

Ngược lại với cô, phía bên kia cô gái thủ lĩnh cắn răng tăng nhanh tốc độ về phía tiếng la.

Cao gầy thanh niên bụng lầy hai mắt đã ghim đầy kim châm của mình, từ trên không rơi xuống.

Chính Nam phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất. Đòn ném vừa rồi của thanh niên cao gầy mặc dù chỉ làm nền cho chiêu thức sau đó nhưng cũng đủ để Chính Nam uống một bình. Xương sườn của hắn đã gãy ba cây, phổi bị dập nghiêm trọng, thế nhưng hắn biết mình không thể dừng lại.

“Thuần Thân Thuật” - “Bát Quái - Châm Huyệt”

Chính Nam vì một tiếng xuất hiện bên cạnh thanh niên cao gầy, hai ngón tay khép chặt thành chỉ đâm thẳng vào giữa trán hắn.

Thanh niên cao gầy toàn thân cứng đờ, gãy dựa và gào thét cũng ngay lập tức dừng lại bởi vì hắn đã chết không thể chết lại rồi.

Chính Nam tranh thủ ăn vào một viên cấp 3 hoàn mỹ Liệu Thương Đan, đồng thời cũng buộc phải ngừng cung cấp chân khí cho “Vụ Ân Thuật”. Nhìn như hắn chiếm toàn bộ thế chủ động cùng dễ dàng giết chết đối phương nhưng chỉ có bản thân Chính Nam biết, liên tiếp phát động Thuần Thân Thuật đã để thân thể chịu gánh nặng rất lớn, nếu như không thể kết thúc chiến đấu trong đòn Bát Quái - Châm Huyệt vừa rồi thì khả năng bại trận của hắn là cực cao.

Một lát sau sương mù dần tan đi, Ngọc Ngân không biết lúc nào đã trói lại cô gái đầu lĩnh, đang chậm rãi hướng bên này đi tới.

“Chủ nhân, anh có bị thương không?” - Vừa rồi chiến đấu động tĩnh không thể báo là không lớn, lại nghe tiếng la hét thất thanh, Ngọc Ngân lo lắng Chính Nam bị thương.

Chính Nam lắc đầu: “Anh thì không sao, nhưng hắn... có sao.” - Hắn chỉ tay về phía xa nơi cao gầy thanh niên đang nằm im không còn chút khí tức.

Cô gái thủ lĩnh mặt đầy đáng chất, đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma. Bây giờ đã thật sự linh nghiệm.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam còn sức đùa giỡn, trong lòng cũng thả xuống được gánh nặng. Cô ném cô gái thủ lĩnh xuống đất, lạnh lùng nói: “Còn người này anh muốn xử lý như thế nào?”

“Em biết tra tấn không?” - Chính Nam hỏi Ngọc Ngân.

“Em không biết, bình thường việc này sẽ do người bên dưới làm.” - Ngọc Ngân lắc đầu. Cô thật là không biết, mà có biết cũng không làm, không thể trước mặt Chính Nam tra tấn người khác được, cô sợ hắn ghét bỏ cô.

“Như vậy sao. Nếu không kiếm ít mật ong bôi toàn thân rồi thả vào ổ kiến lửa, hoặc là kiếm cái chủy thủ, hỏi một câu không trả lời thì trên mặt rạch một cái, hay là mang vào thành gom ăn mày lại cho bọn chúng thay nhau cưỡng gian, hù dọa, khó nghĩ a...” - Chính Nam xoa cằm, càng nói càng tà ác, càng nói càng phi nhân tính.

“Đừng... đừng a!” - Cô gái kia cũng run lấy bầy. Người này không phải người, người với người lại ác cũng sẽ không làm như vậy.

Bỗng nhiên Chính Nam xoay người nhìn thẳng vào cô gái thủ lĩnh, ánh mắt cực kỳ thâm thúy.

Đang lúc cô gái run lấy bầy cầu thần, khẩn phật, Chính Nam tới gần cô rồi bắt đầu cời giày của cô.

“Đừng... đừng a! Làm ơn!” - Cô gái thủ lĩnh vừa khóc, vừa đập, vừa gãy dựa.

Chính Nam ban đầu muốn dọa một chút thôi, bây giờ lại cảm thấy phiền phức nên một cái điểm huyệt, cô gái thủ lĩnh nằm im ngay đó.

Sau đó...

“Ahaha... tha... tha cho tôi đi..ahaha... tôi có chết cũng không nói bất kỳ điều gì...ahaha, tôi... tôi sắp chết rồi...ahaha... tôi nói, tôi nói... cái gì tôi cũng nói...ahaha, khụ... khụ...”

Tê tâm liệt phé tiếng cười, xen kẽ tiếng xin tha, tiếng khóc, tiếng ho sặc sụa, thật không nghĩ ra nạn nhân đã trải qua sự việc kinh khủng gì.

Cô gái thủ lĩnh tâm muốn chết đều có!

Chính Nam vừa rồi điểm huyết cười của cô làm cô cười không ngừng. Hiện tại cô đã hít vào thì ít, thở ra thì nhiều.

Chính Nam và Ngọc Ngân cũng tranh thủ khôi phục được không ít, hiện tại nên bắt đầu tra khảo: “Được rồi, không đùa giỡn, nói một chút lai lịch đi.”

“Chúng tôi có tổng cộng mười hai người, chia thành bốn tổ, mỗi tổ ba người, thường ở Vạn Tượng Sâm Lâm ngoại vi đi lòng vòng tìm kiếm con mồi giống như hai người đề dân cánh cướp của.” - Cô gái vừa thở vừa nói, hiện tại mới ra hình người.

“Ồ, như vậy tu vi cao nhất là ai, như cô Nguyên Anh Kỳ tầng 4 lại xếp thứ mấy?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

“Cao nhất là Không Minh Kỳ tầng 4, chính là chị ruột của tôi. Tu vi tôi chỉ đứng thứ tư trong nhóm, nhưng chị của tôi là đại ca nên tôi vẫn được dẫn đội.”

“Cô mới hơn 20 chứ, tu vi này cũng không phải mấy kẻ lang thang có thể có được, chị của cô bao nhiêu tuổi?” - Ngọc Ngân lên tiếng hỏi.

Cô gái này tuổi tác cùng mình không sai, tu vi chỉ thua một cấp, nhưng mà người ta lang thang trộm cướp a, không có thời gian tu luyện. Chính mình hàng ngày ăn rồi tu luyện trong Lý gia, cảm thấy mình có phải đặc biệt ngu ngốc hay không?

“Chúng tôi ban đầu cũng không phải làm cái nghề này, nhưng mà ba năm trước cả nhà bị người ta diệt, chỉ còn cách chạy trốn. Chị của tôi 28 tuổi, chúng tôi vốn là Hải thành đại gia tộc tiểu thư, bây giờ phải vào rừng lẫn lộn thành trộm cướp.”

“Ba năm trước Hải thành có án diệt môn sao?” - Chính Nam nhỏ giọng hỏi Ngọc Ngân.

“Có, lúc đó Hải thành đệ nhị gia tộc, Vũ gia, bị người ta diệt môn. Nghe nói đã không còn người sống. Cô gái này nói thời gian trùng khớp, nhưng không thể khẳng định hoàn toàn là thật.” - Ngọc Ngân quản lý đội hộ vệ, cùng với tình báo của Lý gia, tin tức lớn như vậy cô tất nhiên có nắm chắc.

Chính Nam vượt cảm, Akatsuki của hắn hiện tại thiếu chính là những người như thế này. Tu vi cao, thiên phú tốt, bị mọi người nhận định là “đã chết” và quan trọng nhất, phải là nữ. Không phải vì hắn ham mê sắc đẹp các cô, mà là nữ thì hắn mới có thể thông qua hệ kiểm soát được thiện cảm của họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Vũ Vân - Vũ Tuyết

“Được rồi, coi như chúng tôi tạm tin cô. Mà, nếu cô kéo mặt nạ xuống tôi có thể còn tin thêm một chút nha.” - Chính Nam quay về phía cô gái thủ lĩnh giờ giọng đùa cợt.

Cô gái thủ lĩnh chấn động, run rẩy nói: “Anh... anh lúc nào thì nhìn ra?” - Thuật dịch dung này là sở trường của chị cô, ngày đó cũng may mắn hai người chơi đùa dịch dung mới thoát khỏi bị giết sạch toàn gia tộc.

“Ha, đôi mắt này...” - Chính Nam chỉ chỉ tay vào đôi mắt đã mở Bạch Nhân của mình, “Có thể thấu thị, cô có cái gì tôi đều nhìn thấy hết, hắc hắc.”

“Vô... vô liêm sỉ!” - Cô gái thủ lĩnh lớn tiếng mắng. Biết mình lỡ lời, cô quay sang phía Ngọc Ngân “tổ lái”: “Này, cô sao có thể để hắn dùng đôi mắt này nhìn lung tung như vậy.”

Ngọc Ngân nghĩ lại trước đây mình cũng hiểu lầm ngây thơ như vậy, cô hài hước trả lời: “Anh ấy muốn nhìn cái gì, nhìn ai tôi không có quyền quản.”

Không đợi cô gái thủ lĩnh nói thêm, Ngọc Ngân lại gần xé xuống mặt nạ da người của cô.

Cầm trong tay tấm mặt nạ hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ, Ngọc Ngân cũng không nhận được thần phục: “Thật sự là tinh xảo, cô dịch dung có một bộ a.”

Chính Nam điểm chú ý hoàn toàn khác Ngọc Ngân, hắn lại để ý cô gái hơn: “Thật sự là xinh đẹp, cô dịch dung đúng là có một bộ a.”

Không để ý hai cô gái trợn trắng mắt, Chính Nam nghiêm chỉnh ngôn từ nói: “Giáp, nếu em buồn ngủ có thể đi ngủ trước, anh cùng... ừm, con tin tra hỏi thêm tình báo, lát nữa sẽ ngủ sau.” - Rất có “Quân Tử Kiếm” Nhạ Bất Quân quân tử phong phạm.

Ngọc Ngân ánh mắt thoáng qua vẻ buồn bã gật đầu.

“Đừng! Đừng để tôi một mình với hắn. Cô không thể cứ như vậy bỏ đi a.” - Đùa giỡn, nơi này là rừng rậm, lại đêm hôm, hắn gian xong giết, sau đó vứt xác mình ở đây, ngày mai yêu thú, dã thú cái gì đi qua thấy ăn không còn cái xương, nghĩ tới liền kinh khủng.

Ngọc Ngân cũng không muốn, nhưng lời của Chính Nam cô không dám cãi. Cô quay đầu lại nhìn Chính Nam, ánh mắt kia giống như muốn nói: “Chủ nhân, nếu anh muốn thì em luôn sẵn sàng.”

Chính Nam ho khan một cái, hắn cũng không phải muốn làm chuyện kia, hai người này làm sao đầu óc đen tối như vậy a: “Được rồi, không đùa nữa, nói một chút tên thật, tao ngộ, cách liên lạc với những người còn lại đi. Đừng đùa giỡn cái gì quý quái, tôi thật sự sẽ gian xong giết, rồi vứt xác cô ở đây đấy.”

“Được được, tôi nói, đừng gian xong giết tôi.” - Cô gái thủ lĩnh run lấy bầy.

“Tôi tên là Vũ Văn, chị của tôi gọi Vũ Tuyết, trước đây là Vũ gia tiểu thư tại Hải thành. Ba năm trước, hai chị em chúng tôi dịch dung thành hai cái nô tỳ chơi đùa trong phủ rồi ngủ quên, cũng không có gỡ ra dịch dung. Hôm đó, hai chị em chơi đùa cả chiều không có ăn tối nên nửa đêm thức dậy muốn kiếm gì đó ăn, lại phát hiện có rất nhiều người áo đen lên vào Vũ gia giết người, sau này điều tra mới biết com tối hôm đó bị người hạ thuốc mê, Vũ gia mấy trăm người toàn bộ bị mê không có phản kháng. Tôi lúc đó mới Nguyên Anh sơ kỳ, chị tôi cũng chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, cho nên chỉ có thể trốn xuống gầm giường, thoát qua một kiếp. Tôi sợ hãi muốn chết, chị tôi lúc ấy đánh ngất tôi để tôi không khóc nên cái gì cũng không biết, sáng hôm sau khi tôi tỉnh lại đã ra ngoài thành. Chị tôi nói toàn bộ gia tộc không một người sống, tiền bạc, của cải đều bị cướp sạch. Chúng tôi trốn đông, trốn tây, may mắn chị tôi dịch dung thuật thật sự rất tốt nên mới còn sống tới ngày hôm nay.”

Vũ Văn kể lại tao ngộ của mình, càng nói càng thương tâm, đến cuối cùng đã khóc lê hoa đài vũ.

Ngọc Ngân nghe được Vũ Văn tao ngộ, cảm giác đồng bệnh tương liên, đang muốn mở miệng nói chuyện lại bị Chính Nam nói trước: “Nói như vậy, cô chỉ là nằm dưới gầm giường nghe được có lượng lớn thích khách tràn vào nhà mình, sau đó ngất đi, cuối cùng những gì biết được đều là do chị gái nói lại?”

Vũ Văn ngơ ngác, thật giống như Chính Nam nói như thế, mình cái gì cũng không thấy, cũng không trải qua, chỉ là ngủ một giấc liền thành hiện tại.

“Anh... anh muốn nói cái gì?”

“Ha, tôi chỉ là cảm thấy thật sự trùng hợp a. Trùng hợp chơi đùa dịch dung, trùng hợp com tối không có ăn, trùng hợp thức dậy nửa đêm phát hiện thích khách, trùng hợp trốn thoát, sau đó ngất đi, cái gì cũng không thấy...” - Một lần là xui, hai lần là trùng hợp nhưng ba lần thì chắc chắn là có chuyện rồi.

Vũ Văn há miệng muốn phản bác, nhưng sừng sốt nói không nên lời. Mấy năm qua chính mình một mực tin tưởng bị thương cố sự, bị Chính Nam một câu nói đã vạch ra vô số vết rách.

Chính Nam tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao? Chị gái cô tính cách có thay đổi gì không? Tu vi có đột nhiên tiến nhanh hay không?”

Vũ Văn ngẫm lại một cái, thật giống Chính Nam nói, chị gái mình sau đó trở nên thật sự thay đổi, âm trầm, tàn nhẫn, tu vi lại tăng nhanh như gió.

“Anh... anh thật biết cái gì sao?” - Vũ Văn run rẩy hỏi Chính Nam, trong lòng lại tin Chính Nam thêm một phần.

Ngọc Ngân cũng nhìn sang, chính là một cái án diệt môn, làm sao qua tay chủ nhân lại thành nhiều mưu kế cố sự như vậy a.

“Tôi chỉ là cảm thấy tất cả những chuyện này đều không phải trùng hợp. Có thể cha mẹ cô, thậm chí là chị cô đã biết trước gì đó nên mới làm tất cả những việc này. Mục đích... có thể là để cho cô có thể lớn lên, có thể mạnh hơn đi.” - Chính Nam nói ra suy nghĩ của mình.

Vũ Văn và Ngọc Ngân trầm mặc. Hai người đều có tâm sự, có tao ngộ trong quá khứ, không khỏi suy nghĩ bản thân mình.

“Đừng nghĩ, tâm cô đã loạn, sẽ không nghĩ ra gì cả. Muốn biết sự thật chỉ có thể hỏi chính chị cô thôi. Hôm nay cô còn sống chứng tỏ ngay từ đầu chị cô đã muốn bảo vệ cô rồi. Cô cứ hỏi thẳng, chị cô hẳn là sẽ nói cho cô biết thôi.” - Chính Nam dụ dỗ, hắn cần biết cách liên lạc được với Vũ Tuyết.

“Anh muốn tôi bán đi chị gái mình?” - Vũ Văn cũng không ngu, mặc dù nghi ngờ trùng điệp nhưng tự mình sẽ tự tìm hiểu, bán đi chị mình, cô làm không được.

“Tại sao lại gọi là ‘bán’? Chúng tôi hiện tại còn chưa biết chuyện cô kể là thật hay giả thì lấy đâu ra lợi ích trong chuyện này mà gọi là mua - bán. Tôi tìm chị cô, nếu thật sự có một người như vậy, bán một chút hợp tác mà thôi.” - Chính Nam đã có chủ ý trong đầu.

“Hợp tác? Hợp tác cái gì? Chúng tôi hiện tại chỉ là trộm cướp không thể gặp người ngoài, có cái gì tốt hợp tác?” - Vũ Văn thay chị mình suy nghĩ, hai chị em một nghèo, hai trắng, lại không tiện gặp người ngoài, không có bất kỳ lợi ích gì hợp tác.

Chính Nam xua tay hỏi: “Có hay không tôi nói tính, cô có muốn cùng chị mình liên lạc hay không a?”

Vũ Văn lắc đầu: “Không làm. Thứ nhất, tôi không biết anh là ai. Thứ hai, tôi lại không biết anh có mục đích gì, anh bảo tôi nói ra tung tích chị tôi, không có cửa.”

Chính Nam lại hù dọa: “Ồ, gian xong giết rồi vứt xác hoang dã cũng không sợ?”

“Không sợ.”

“Mặt ong, kiến lửa, rắn rết, sâu bọ cũng không sợ?”

“Không... không sợ.”

“Được a, vậy tiếp tục cười tới chết đi thôi.”

Lại là một tràng cười lẫn khóc, van xin lẫn dọa dẫm. Cuối cùng vẫn là Ngọc Ngân nhìn không được, ra tay đánh ngất Vũ Vân rồi xin lỗi Chính Nam.

Chính Nam cũng không trách Ngọc Ngân, bởi vì hắn cũng sắp không đành lòng nhìn Vũ Vân nước mắt, nước mũi dằn giụa, co giật vì bị ngạt thở.

Nhìn Vũ Vân mặc dù đã ngất đi nhưng trên mặt vẫn treo đầy sợ hãi và thỉnh thoảng co giật, Chính Nam thở dài: “Bối vậy, xin một cái phương thức liên lạc, bàn chút chuyện hợp tác mà thôi, làm sao thành dạng này a.”

Không để ý Vũ Vân nữa, Chính Nam lại làm một phần thịt báo nướng, vừa nãy sắp sửa có ăn thì lại bị phá đám, bây giờ phải ăn bù.

Ngọc Ngân nhìn Chính Nam lại loay hoay làm đồ ăn mà mình chỉ có thể trơ mắt nhìn, cô cảm thấy không làm tròn bổn phận của một nô tỳ: “Chủ nhân, em có thể giúp được gì không?”

Chính Nam đang trộn thịt với gia vị, nghe được Ngọc Ngân hỏi, hắn cười trả lời: “Có bao nhiêu việc đâu mà phải giúp, anh tự lo được. Nếu em cảm thấy chán thì ngủ một lát đi, vừa rồi cũng mệt mỏi không nhẹ rồi.”

Ngọc Ngân không nói gì mà ra góc ngồi chống cằm nhìn Chính Nam làm đồ ăn, thỉnh thoảng gõ nhẹ hai cái chuông nhỏ vẫn đang đeo trên cổ.

Một lúc sau Chính Nam nướng xong thịt. Hắn quay đầu nhìn vẫn còn nằm một bên “giả chết” Vũ Vân nói: “Cô có muốn ăn không? Nằm ở đó giả chết cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu, cô đã nuốt nước miếng bảy lần rồi.”

Vũ Vân mặt đỏ bừng bò dậy, cô bị mùi thịt nướng gọi dậy cũng khá lâu rồi, nhưng sợ hãi Chính Nam lại tra tấn mình nên chỉ có thể giả chết. Thế nhưng mà nước miếng cứ trào ra không tự chủ được, chưa nói tới việc dạ dày cô đã bắt đầu biểu tình sau cả ngày lang thang tìm mục tiêu và còn đánh nhau một lúc nữa.

Vũ Vân nhận lấy miếng thịt nướng từ tay Chính Nam, ánh mắt tránh né nói: “Anh muốn hợp tác cái gì có thể nói với tôi, nếu tôi cảm thấy có thể thực hiện được, tôi sẽ cùng chị tôi liên lạc”.

“Ha, như vậy từ đầu đi có phải cả hai bên đều vui vẻ hay không. Mà, nếu tôi nói muốn mời cô cùng chị gái gia nhập tổ chức của tôi, chúng tôi có thể giúp cô báo thù, cô nghĩ sao?” - Chính Nam nói thẳng mục đích, còn quá trình, hắc hắc, gặp Vũ Tuyết rồi tính.

Ngọc Ngân ánh mắt sáng quắc, đối với Akatsuki cô còn rất nhiều nghi vấn, đây có thể là cơ hội để hiểu thêm về nó, hiểu thêm về Chính Nam.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thiên Đạo Tông - Thông Linh Hoa

Vũ Vân hỏi một loạt câu hỏi: “Tổ chức của anh? Tổ chức nào? Tu vi cao nhất là cái gì? Tôi làm sao tin được anh?”

“Ha, tổ chức nào cô không vào thì không được biết. Tu vi cao nhất là cái gì, hừm, Tịch Diệt Kỳ, không đúng, Đại Thừa Kỳ... ừm, hẳn là Đại Thừa Kỳ, dù sao đã lâu rồi không gặp hắn.” - Chính Nam vuốt cằm nói, một bộ “tôi quen cường giả”.

Mà, nói ra sợ mọi người không tin, cha tớ hiện tại đã là Chân Tiên, hô hô!

Ngọc Ngân cùng Vũ Vân đều há hốc mồm, Đại Thừa Kỳ, cảnh giới thứ 9, thật hay giả?

Vũ Vân cà lăm: “Anh... anh thật quen biết đại năng như vậy?”

Chính Nam lắc đầu: “Không quen!” - Thăng thán, thật thà.

Vũ Vân mặt đen như đáy nồi!

Ngọc Ngân thì giống như sắc mặt một cái.

Chờ một lát để xem biểu hiện của hai người, Chính Nam lại nói: “Nhưng mà sư phụ tôi quen a. Lão già dù sao cũng là Dược Hoàng, hẳn là có thể mua được nhân tình của vài tên Đại Thừa Kỳ chứ?” - Mờ mắt nói mò.

Lần này đến Ngọc Ngân cũng cả lăm “Trú... Trú Nhan Đan... lần trước anh cho em không phải là...?”

Chính Nam lập tức ngắt lời: “Là anh cầu lão già để cho em đấy.” - Hắn cho Ngọc Ngân 10 điểm support, một pha đánh hỗ trợ ngoạn mục.

Để tăng tính thuyết phục, Chính Nam lại lấy ra Dưỡng Nhan Đan lần trước dùng để trang bức với Tú Anh phủ bà, lắc lư trước mặt Vũ Văn và Ngọc Ngân: “Lão già cho một cặp, vẫn còn Dưỡng Nhan Đan đây. Nhưng mà thứ này với em vô dụng.”

Vũ Văn ngóc lẳng tại chỗ: “Hắn thật sự là đệ tử của Dược Hoàng. Trú Nhan Đan, Dưỡng Nhan Đan cũng chưa thất truyền.” - Lượng tin tức có chút lớn, đầu óc không nhanh nhạy của cô có chút lag.

“Anh đã có sư phụ như vậy thì cần gì ở chúng tôi nữa? Chúng tôi cũng không có cái gì có thể cho anh đâu!” - Vũ Văn nói.

Không có bữa ăn miễn phí, muốn đại năng giúp đỡ liền phải trả giá, hiện tại hai chị em cô không thể trả nổi.

Chính Nam nhìn Vũ Văn từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, lại đi một vòng quanh cô, vuốt cằm nói: “Tôi muốn cô và chị cô...”, hắn dùng một lát, một dùng này làm Vũ Văn và Ngọc Ngân mặt đều tái, rồi nói tiếp: “Làm việc cho tôi.”

...

Không khí ngưng đọng lại một lát, sau đó Vũ Văn phá vỡ bằng giọng run rẩy: “Anh... anh nói là muốn... muốn chúng tôi thay anh làm việc, là có thể... có thể giúp chúng tôi báo thù?” - Vũ Văn cảm thấy hạnh phúc quá đột nhiên, hơi có chút khó tin tưởng.

“Chính là như vậy. Làm sao, có gì nghi ngờ nữa không?” - Chính Nam lạnh nhạt, bản Ảnh Đế lừa các người làm gì.

“Tôi... tôi làm sao biết anh nói là thật?” - Vũ Văn lại hỏi một lần cuối cùng, cô hiện tại đã tin bảy phần.

Chính Nam trầm giọng nói: “Cô nên tin lời tôi nói là thật, bởi vì tôi không có nhất thiết phải nói dối cô làm gì. Tôi đang muốn dùng cách hòa bình và dễ chịu nhất cho cả hai bên để tiếp xúc với chị cô. Nếu cô nghĩ tôi không có cách nào có thể tìm được chị cô, vậy cô thử nghĩ cách này một chút. Đó là tôi sẽ tung tin tôi tóm được Vũ gia dư nghiệt, một cô gái xinh đẹp nha, và chuẩn bị tổ chức bán đấu giá công khai. Cô nghĩ chị cô có tới hay không?”

Vừa mới dễ dàng nói chuyện, Chính Nam bỗng nhiên đổi giọng làm Vũ Văn giật mình. Nghĩ lại vừa rồi mình vừa ăn uống, vừa trò chuyện mà quên đi hiện tại mình vẫn là con tin, cô có chút sợ hãi.

Chính Nam cảm thấy vừa đám vừa xoa đã có tác dụng, hắn quyết định thực hiện bước cuối cùng: “Được rồi, nói nhiều như vậy cô có tin hay không là tùy cô, nhưng mà tôi nói cho cô biết, cơ hội sẽ không có lần thứ hai, cô suy nghĩ kỹ đi.”

Bước cuối cùng chính là “tâm lý chiến”.

Đầu tiên là chứng minh mình có tư sản, có thiện ý muốn mời chào đầu tư. Tiếp theo là tỏ ra cao lãnh, đối với việc có nhà đầu tư hay không cũng không có nhiều ý nghĩa. Cuối cùng chính là ném quả bom về phía nhà đầu tư cho họ tự quyết định.

Trải qua ít phút suy nghĩ, Vũ Văn gật đầu nói: “Tôi tin anh nhưng chị tôi cũng không chắc sẽ tin, tôi sẽ cùng chị ấy nói. Anh sẽ thả tôi đi sao?”

Chính Nam lắc đầu: “Không đơn giản như vậy. Tôi sẽ ở trên trái tim cô đánh vào một luồng chân khí, nếu như cô đúng hẹn tìm đến, tôi sẽ giúp cô giải quyết nó, coi như thành ý hợp tác. Nếu cô không đến đúng hẹn hoặc cố tìm cách phá giải nó... hậu quả tôi hẳn là không cần cùng cô nói a.”

Vũ Văn cũng không ngạc nhiên, như vậy mới đúng mà, nếu hắn quá dễ dàng thả mình đi mới là có quỷ, nhưng cô vẫn hỏi: “Anh không sợ tôi cùng chị tôi gọi thêm người tới đối phó anh?”

Chính Nam cười tự tin: “Cô có thể thử một chút, dù sao tôi không ngại.”

Chính Nam có vốn đề tự tin bởi vì hắn có Bạch Nhãn và cũng đừng quên hắn còn là cái trận pháp sư. Tối nay do vội vàng không có bố trí trận pháp bảo vệ, không có nghĩa là vài ngày tới hắn sẽ không có phòng bị.

Vũ Văn cũng cười: “Được a, nhìn anh tự tin như vậy, tôi cũng thật là không dám thử.”

Chính Nam dùng Nhu Quyền đánh ba luồng chân khí vào cơ thể Vũ Văn, chặn ngang trái tim và hai vị trí khác, sau đó thả Vũ Văn đi. Mặc dù nói chỉ đánh vào một luồng chân khí, nhưng bao hiểm luôn phải có.

Trời vừa sáng Vũ Văn lập tức rời đi. Nhìn cô dáng vẻ hấp tấp bỏ chạy, có thể thấy bị Chính Nam tra tấn cũng để lại cho cô ám ảnh tâm lý không nhẹ.

Chính Nam lại quay sang đang ngồi một bên gần người Ngọc Ngân, nhẹ nhàng nói: “Em tới nói một chút tao ngộ của em trước đây đi, người ngoài đã như thế, người trong nhà cũng nên quan tâm hơn mới đúng.”

Ngọc Ngân hơi sững sờ, sau đó là vui mừng gật đầu. Một tiếng “người trong nhà” của Chính Nam làm cô quá sung sướng. Hít sâu một hơi, Ngọc Ngân kể lại những gì ngày đó mình thấy được, cùng với những năm này điều tra được.

Năm đó Khương gia cũng chỉ là một cái nhị lưu gia tộc, toàn bộ ở tại Thanh thành, một thành thị lớn khoảng 7,000 km về phía nam Hà thành.

Đêm hôm đó, bảy tuổi tiểu Ngọc Ngân cùng mẹ chơi trốn tìm trong phủ, cô bé trốn vào trong tủ quần áo trong khuê phòng cha mẹ, sau đó ngủ quên mất.

Đến lúc bên ngoài hô to gọi nhỏ tiếng kêu giết, tiểu Ngọc Ngân mới tỉnh lại. Qua khe cửa, cô bé nhìn thấy cha mẹ cô bé cùng một nhóm người áo đen đánh nhau. Mặc dù cha mẹ cô bé thắng nhưng đã bị thương rất nặng, mẹ cô bé chỉ còn hấp hối nói với cô bé là không được khóc, không được phát ra bất kỳ âm thanh gì rồi chết đi. Cha cô bé cũng không khá hơn, dùng máu viết lên mặt đất được một cái xiếu vẹo chữ “Thiên” rồi tắt thở.

Sau 15 năm sống tạm bợ, cô bé đã thành cô gái, vừa tu luyện vừa điều tra, mới mò mẫm được một chút manh mối về đại án năm ấy và tất cả đều chỉ về Thiên thành, Thiên Đạo Tông đại bản doanh, một trong ba thế lực lớn nhất toàn Thủy Giới.

Ngọc Ngân ban đầu nghĩ mình điều tra sai rồi, Thiên Đạo Tông làm sao để mất một cái nhị lưu gia tộc như Khương gia được chứ. Nhưng khi cô mở rộng điều tra mới biết được, cũng khoảng 15 năm trước rất nhiều, rất nhiều gia tộc bị người ta diệt tộc.

Tất cả những gia tộc này, kể cả gia tộc cô khi ấy, đều có một điểm chung là phụ thuộc Thiên Thánh Cung.

Tới đây Chính Nam đã hiểu đại khái tình huống. Cha mẹ hắn biến mất, các thế lực nhỏ phụ thuộc Thiên Thánh Cung bị người đồ sát. Mặc dù hắn còn có nghi ngờ là năm đó những ma đầu bị cha mẹ hắn hại chết vì không tìm được họ mà trút giận lên những thế lực phụ thuộc này, hay là ai đó vì muốn tẩy sạch những gì cha mẹ hắn điều tra được mà giết nhầm còn hơn bỏ sót, nhưng tất cả đều cùng với Thiên Đạo Tông không thoát khỏi liên quan.

“Thiên Đạo Tông, haha, tốt một cái Thiên Đạo Tông! Các người cho rằng các người thật sự đại diện Thiên Đạo của thế giới này.” - Chính Nam ngược lên bầu trời, kiên định nói: “Quá khứ đã qua rồi, nên sống ở hiện tại và nhìn về tương lai. Đương nhiên, có thù thì phải báo.”

Ngọc Ngân ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam, phía sau lớp mặt nạ này là một khuôn mặt vẫn còn chút non nớt, tính cách vẫn còn chút tí từng nhưng cô tin hắn nhất định sẽ giúp cô nhìn thấy tương lai. Dù sao thì hiện tại tất cả những gì cô có, cả tâm và thân, đều đã là của hắn rồi.

...

Cùng nhau ăn sáng xong, Chính Nam và Ngọc Ngân tiếp tục lên đường tiến vào sâu hơn, trên đường cũng không quên để lại ký hiệu cho Vũ Văn.

Trang phú bà đã cung cấp cho Chính Nam tọa độ và bản đồ để tìm tới Thông Linh Hoa, chứ để hắn một mình mò mẫm trong cánh rừng lớn bằng nửa cái đại lục này tìm một bông hoa thì có vẻ hơi không hiện thực lắm.

Chính Nam và Ngọc Ngân tốn hết một ngày một đêm mới tìm tới địa điểm trên bản đồ. Căn bản là do Chính Nam bị thương chưa khỏi hẳn nên tốc độ hai người giảm xuống khá nhiều.

Nơi Thông Linh Hoa được đánh dấu là một mảnh hồ nước rộng lớn, mặt nước hoàn toàn tĩnh lặng, giống như không hề có một con cá.

Hai người vừa tới nơi này đã ngay lập tức cảm thấy không khí giống như bị thứ gì đó kiềm chế, rất khó chịu.

Chính Nam dùng Bạch Nhãn nhìn quanh, không có phát hiện cái gì bất thường: “Làm sao cứ cảm thấy không bình thường a.” - Hắn cau mày, cảnh giác kiểm tra xung quanh thêm một lần nữa.

Ngọc Ngân cũng phát hiện không bình thường: “Rất không bình thường. Chim chóc, ong bướm không có một con, ngay cả côn trùng cũng không có, quá không bình thường.”

Hai người cảnh giác xung quanh một lúc, ngoài cảm giác cực độ không thoải mái ra thì cái gì cũng không phát hiện.

"Chủ nhân, anh nhìn bên kia." - Ngọc Ngân chỉ tay về đằng xa.

Phía bờ hồ đối diện đứng lẻ loi trơ trọi một bông hoa màu trắng, có điểm giống cầm tú cầu.

Chính Nam thấy bông hoa bên kia hồ trùng khớp với điểm đỏ trên bản đồ, hắn khá là chắc chắn: “Thông Linh Hoa, hẳn là đóa hoa bên kia chứ. Em đợi ở đây, anh qua hái.”

Ngọc Ngân cũng tiến vào trạng thái chiến đấu, gật đầu nói: “Chủ nhân cẩn thận một chút, duy trì Bạch Nhãn quan sát xung quanh.” - Nơi này quá không bình thường, cô cần duy trì tư thế phát lực, một khi có biến cố thì cho dù chết cô cũng phải cứu Chính Nam.

Chính Nam gật đầu, từng bước, từng bước đi qua.

Không có gì bất ngờ xảy ra.

Còn cách Thông Linh Hoa năm bước chân, Chính Nam lau mồ hôi một cái, hắn quay về phía Ngọc Ngân bên kia bờ vẫy vẫy tay rồi tiến lại gần, thò tay hái bông hoa.

Lúc này bắt ngờ mới xảy ra.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Giao Long - Rồng Thần!

Chính Nam vừa thò tay muốn hái đóa Thông Linh Hoa trước mặt thì mặt nước bắt đầu sủi bọt, xung quanh bắt đầu rung lắc dữ dội.

Có thứ gì đó muốn từ dưới nước lao lên!

Àoooooooo... àooooo....

Gràooooooooooooooooo.....!!!

Một con Giao Long cực lớn, toàn thân đen nhánh bất thành hình lơ lửng trên mặt nước, ngẩng đầu lên trời gầm thét. Mặt đất, mặt hồ và cả mặt Chính Nam đều bị tiếng gầm của nó làm cho chấn động.

Sau khi đảo 2 vòng quanh mặt hồ, Giao Long cúi đầu xuống sát người Chính Nam, hai con mắt cực lớn nhìn Chính Nam chăm chăm, từ lỗ mũi phì ra hai dòng nước sọt qua người hắn.

“Một tên yếu đuối nhân loại và một tên rất yếu đuối nhân loại, đây không phải là nơi hai đứa nên đến a.” - Giao Long mở miệng nói tiếng người, hơi thở phà phà vào người Chính Nam làm hắn lạt nghiêng, lạt ngửa.

Chính Nam mặt đen thui, cái mẹ gì gọi là “rất yếu đuối nhân loại”. Hắn lấy xuống mặt nạ, làm bộ cực kỳ ngạc nhiên, khoa trương nói: “Oa! Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới được gặp Rồng a, ngài có phải là Rồng Thần trong truyền thuyết hay không? Chính là có thể gọi mưa, gọi gió, bay lượn chín tầng trời Rồng Thần á.”

Nghe được Chính Nam khoa trương mình là Rồng Thần, Giao Long trong lòng thoải mái a, cảm thấy cái nhân loại nhỏ bé này thật có ánh mắt. Nó đắc ý nói: “Coi như nhóc có kiến thức, tha cho nhóc tội mạo phạm bản Rồng Thần nghỉ ngơi. Từ đâu tới thì về đó đi.” - Nói xong nó muốn lặn xuống nước.

Thấy Giao Long muốn đi, Chính Nam liền gấp. Hoa còn chưa có hái đâu, sao có thể để nó đi như vậy được chứ. Hắn há miệng gọi với theo: “Rồng Thần, bên kia là... vợ con, cô ấy rất yêu thích bông hoa này, con có thể hái tặng cô ấy được không?”

Rồng Thần, không, Giao Long lại ngoi đầu lên, hỏi: “Ồ, nhóc biết hoa này là hoa gì sao?”

Chính Nam cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Chính là Thông Linh Hoa chứ, con cùng vợ con chính là cố ý đi tìm cây hoa này.”

Giao Long nhìn Chính Nam một lát, nhìn hắn có chút run rẩy muốn quay đầu chạy tới nơi nó mới nói: “Thích thì hái đi, dù sao cũng chỉ để đó trang trí cái bờ hồ, cũng không có gì quan trọng. Hái xong mau rời đi.” - Nói xong nó lại lặn xuống nước, không có động tĩnh.

Chính Nam hái hoa xong, hướng về hồ nước cúi người một cái rồi cùng Ngọc Ngân ba chân bốn cẳng chạy.

Chạy ra hết tầm nhìn Bạch Nhãn, Chính Nam mới vừa lau mồ hôi vừa nói: “Thần mẹ nó, Giao Long đó a! Thậm chí biết nói tiếng người rồi, ít cũng phải Lí Suồng Kỳ chứ.”

Ngọc Ngân cũng lau mồ hôi, nuốt ngụm nước miếng nói: “Đúng vậy, thời gian trước nghe nói trong Vạn Tượng Sâm Lâm xuất hiện Long tộc, khả năng chính là con Giao Long này.”

Chính Nam cùng Ngọc Ngân lại nghỉ ngơi mười phút, sau đó hai người cùng nhau về hang báo cũ chờ Vũ Văn trở lại.

Phía bên kia, Giao Long ngoi đầu lên từ mặt nước, lầm bầm: “Tiên tri thật sự nói đúng a, có người biết Thông Linh Hoa. Nếu hoa đã về tay đúng người, vậy nhiệm vụ của mình hẳn là hoàn thành rồi chứ!?” - Nói, nó vươn mình bay thẳng lên trời bởi vì giam cầm nó mấy trăm năm trận pháp, theo Thông Linh Hoa bị Chính Nam hái đi, đã tự động đổ nát.

...

Chính Nam và Ngọc Ngân trở về hang báo vẫn không thấy có dấu hiệu Vũ Văn trở lại. Hắn cũng không hề tỏ ra lo lắng, ngược lại còn cảm thấy có chút may mắn vì có thời gian chuẩn bị.

Trong hai ngày kế tiếp, Chính Nam và Ngọc Ngân tiếp tục bận ngày ra ngoài tìm yêu thú luyện tay, thuận tiện hái ít linh dược các thứ, tối đến thì trở về hang bảo nghỉ ngơi.

Vết thương mấy ngày trước của Chính Nam cũng đã ổn định, bắt đầu bước vào giai đoạn phục hồi. Không có cách a, vừa là Y Sư, vừa là Luyện Dược Sư chính là không nói lý.

Chỉ là bởi vì ở trong rừng không có phú bà nào để làm nhiệm vụ hàng ngày nên điểm thưởng xem như hoàn toàn lãng phí.

Chính Nam không phải là không nghĩ tới việc tọa định Ngọc Ngân nhưng thiên phú hạn chế a, bốn phú bà đã max slot rồi. Mỗi ngày hắn mở bảng thông tin lên chỉ để đổi điểm mị lực thành điểm thiện cảm của Tú Anh phú bà cuối cùng cũng được đền đáp.

“Chúc mừng ký chủ tăng điểm thiện cảm của Trần Mai Tú Anh phú bà lên 51, mong ký chủ tiếp tục cố gắng.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 20(Linh Hư tầng 10 – Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ẩn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khống Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền (2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuấn thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 55/100), Lý Gia Như(SR, 73/100).

Điểm dư: 10 điểm cấp, 15 điểm kỹ năng, 17 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 2 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 20/30, còn 86 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Lại dùng 1 điểm mị lực tăng thiện cảm Tú Anh phú bà lên 55, Chính Nam lầm bầm: “Tạm thời ngừng sử dụng điểm mị lực lại đã, cần phải chuẩn bị sẵn cho mọi tình huống.”

Thoạt nhìn Chính Nam đã tích trữ được khá nhiều điểm nhưng theo cách tính của Trang thì sau khi chuyển chức tu chân thành Hòa Hợp Kỳ, điểm để tăng cấp hẳn là sẽ tăng lên thành 3 điểm mỗi cấp, các nghề từ cấp 4 lên cấp 5 cũng sẽ tiêu hao 4 điểm nghề, bảng kỹ năng sẽ được mở rộng thêm cho nên chỗ điểm kia cũng chẳng bao giờ là đủ.

Tối ngày thứ 3ba, Chính Nam tính nhầm thời gian, nếu không có gì sai sót mà nói, ngày mai mặt trời mọc sẽ là lúc ám kinh hắn đánh vào người Vũ Văn bộc phát. Như vậy nếu có gì đó xảy ra thì nó sẽ xảy ra vào tối nay.

Duy trì tầm nhìn của Bạch Nhãn ở khoảng 3,000 mét, Chính Nam nhận ra một nhóm mười người đang tiến hành vây ráp hắn và Ngọc Ngân ở ngoài 1,000 mét. Nhếch mép cười, hắn nói với Ngọc Ngân: “Bạn cũ về tới rồi, còn mang theo chín người bạn mới nữa.”

Ngọc Ngân lên tinh thần nhưng cũng không lo lắng, bởi vì số trận pháp và bẫy rập Chính Nam bố trí mấy ngày nay đủ sức vây giết Nguyên Anh trung kỳ. Đối với Không Minh Kỳ hiệu quả không lớn nhưng giữ chân một lát để hai người thoát đi là không có vấn đề.

...

Đám người kia bố trí vòng vây xong xuôi mới tiến lại gần hơn. Vũ Văn lên tiếng gọi: “Bên trong có người không?”

“Vũ Văn, mấy ngày rồi không gặp vẫn rất xinh đẹp a, haha.” - Chính Nam cười trả lời, như cái bạn cũ gặp lại.

Theo tiếng trả lời của Chính Nam, hắn cũng dẫn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, vẫn là trang phục dài đen mây đỏ cùng mặt nạ kỳ quái. Còn Ngọc Ngân theo lệnh của Chính Nam đã ẩn thân ở một nơi không xa, nếu có chuyện gì xảy ra cô có thể đánh lên một lần cứu mạng hắn.

Vũ Văn có chút sợ hãi trong lòng, nhưng nghĩ lại bên cạnh mình còn nhiều người như vậy, cô hừ lạnh một tiếng, sau đó ra hiệu cho mọi người vây quanh.

"Làm sao, mang theo bạn mới đến thăm bạn cũ?" - Chính Nam không những không lo lắng, thậm chí còn có tâm trạng nói đùa với Vũ Văn.

“Chị tôi nói rằng nếu hôm nay anh còn sống tới mặt trời mọc mới có điều kiện cùng chị tôi gặp mặt, nếu không... hừ!” - Vũ Văn hất hàm đắc ý.

Chính Nam đếm một chút, tính cả Vũ Văn thì hiện tại vây quanh hai người hẳn có tổng cộng mới sáu người. Còn bốn người khác đang ẩn nấp xung quanh, như vậy đây là toàn bộ người trong “băng cướp” của Vũ Văn.

Vũ Tuyết cô gái kia hẳn một trong bốn người đang ở một nơi không xa nhìn, ngoài miệng nói muốn khảo nghiệm hẳn, thực ra muốn mượn tay hẳn giết những người này chứ, nếu hẳn không may xảy ra chuyện gì, “đại nã” cũng không tìm tới trên đầu cô ta.

Tâm trí không sai a!

Chính Nam tỏ vẻ khá ngạc nhiên hỏi: “Cô giải quyết được chân khí của tôi trong người rồi?”

Vũ Văn đắc ý nói: “Đừng quên chị tôi là Không Minh Kỳ cao thủ, một chút dị chủng chân khí không phải hút một cái là ra.”

Chính Nam cười, gật đầu nói: “Đúng là cao thủ, hẳn là đã hút ra cả hai luồng chân khí chứ. Haiz, tôi tính một chút, có lẽ là khoảng 15 phút nữa nó mới bạo phát, biết như vậy nên tăng cường độ mới đúng.”

Vù... Vù...

Từ xa một bóng người như quỷ mị u linh nhảy nhót trên tàng cây, hai nhảy ba nhún đã đứng bên cạnh Vũ Văn, lạnh lùng nói: “Anh nói còn có luồng chân khí thứ hai trong cơ thể Văn?”

Chính Nam biết còn có hỏi: “Vị này là...?”

“Vũ Tuyết! Anh mau trả lời tôi, anh còn ẩn nấp chân khí trong cơ thể Văn?” - Vũ Tuyết gấp, sát khí đã bắt đầu tập trung Chính Nam. Em gái, người thân duy nhất còn lại của mình bị người động tay chân, quan trọng hơn là mình không phát hiện được.

“Ha, Vũ Tuyết đúng không, trận hình này của cô làm tôi rất không vui, bởi vậy nên cô có thể sẽ phải chuẩn bị không vui đi là vừa. Chân khí của tôi đã tiến vào bên trong trái tim Vũ Văn, đến đúng thời gian sẽ bạo phát. Nhưng mà cô yên tâm, từ bên ngoài nhìn, Vũ Văn chỉ là rung mình một cái, sau đó nhắm mắt lại rồi nằm xuống, không đau đớn, không kêu la và 100% toàn thây.” - Chính Nam chậm rãi nói từng chữ một, giống như đang giảng giải một cái hoàn mỹ cổ sự.

Thế nhưng Vũ Tuyết thì cảm thấy cái cổ sự này... không hay một chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lại một Einstein!

Vũ Tuyết còn chưa lên tiếng. Vũ Văn đã sợ hãi kêu lên: “Chị, em không muốn chết! Chị mau giúp em hút chân khí kia ra, em không muốn chết a!” - Vũ Văn ôm lấy cánh tay Vũ Tuyết ra sức lắc, nước mắt đã bắt đầu muốn trào ra.

Vũ Tuyết vẻ mặt âm trầm, trước giờ chỉ có cô tính kế người khác, hiện tại lại bị Chính Nam cho vào tròng. Cô bình tĩnh phát tay, nói: “Mọi người lùi ra trước, chị cùng người này có chuyện muốn nói.”

“Chị, đừng nghe hẳn nói nhảm, hẳn chỉ là lừa chị thôi.”

“Đúng vậy, tên khốn kiếp này chỉ giả vờ đe dọa, chúng ta giết hẳn trước rồi nói sau.”

...

“Lui ra, không đi nữa Văn sẽ phải chết trước mặt mọi người, đây là lệnh.” - Vũ Tuyết quát, mấy tên ngu ngốc này còn chưa hiểu vấn đề.

Chính Nam nhìn trong mắt, lại cười lạnh. Cô nàng này vẫn còn trước mặt hẳn chơi vô gian đạo, lúc này lúc đầu nói: “Xem ra cô không có thành ý a, không biết Vũ Văn đã nói với cô về đôi mắt này của tôi hay chưa? Tôi cho cô biết, đôi mắt này có khả năng 360 độ không góc chết nhìn xuyên tất cả mọi thứ, bao gồm cả quần áo và mọi bố trí của cô ở 1,000m bên ngoài. Cho nên a, Vũ Văn, kiếp sau gặp lại rồi.” - Nói, hẳn búng tay một cái, một luồng cực mỏng chân khí giấu ở bên trong huyết “Ngọc Châm”(phần xương sống nối với xương sọ) của Vũ Văn bạo phát.

Vũ Văn đang khóc lóc ôm sòm bỗng toàn thân cứng ngắc, tròng mắt lật lên rồi ngã xuống, không một tiếng động.

“Khôngggg!!!!... Khốn kiếp! tao giết mày.” - Vũ Tuyết la lên vô vọng. Tận mắt nhìn thấy em mình “chết” làm cô nhớ lại 15 năm trước cha mẹ chết trước mặt mình, đôi mắt cô vẫn vẹn tơ máu, hàm răng cắn chặt, cô quay về phía Chính Nam đánh ra một chương.

Một cái bàn tay khổng lồ bằng nguyên khí bay về phía Chính Nam, tốc độ cực nhanh, cuốn theo lượng lớn đất đá, động tĩnh vô cùng dọa người.

Chính Nam lập tức sử dụng “Thế Thân Thuật” trốn nhanh, trong lòng thầm vuốt mồ hôi: “Móa, cảnh giới thứ 5 a!”

Hắn quả thực cần phải sợ hãi, bởi vì nơi hắn vừa đứng bây giờ đã bị một chưởng kia đánh thành cái lòng chảo khổng lồ rồi.

Tu luyện giả muốn đột phá tới Không Minh Kỳ ngoài yêu cầu là có tổng sản lượng nguyên khí đủ lớn để trùng kích kinh mạch thì còn cần một yêu cầu cực kỳ quan trọng nữa, chính là phải mở được Thức Hải.

Một khi Thức Hải được mở ra thành công, Không Minh Kỳ cao thủ đã có thể điều khiển cục bộ thiên địa nguyên khí trong một vùng nhỏ quanh thân mình để cường hóa khả năng tấn công cũng như phòng ngự.

Một chưởng vừa rồi của Vũ Tuyết hoàn toàn là nén giận vung tay, không hề có chiêu thức gì cả đã có hiệu quả như vậy. Không biết nếu cô dùng chiêu thức sẽ thành dạng gì.

Chính Nam xuất hiện ở ngoài 10 mét, chậm rãi nói: “Uổng cho cô một cái Không Minh Kỳ cao thủ, cứ như vậy không nhìn rõ tình huống?”

Vũ Tuyết không ngờ mình nén giận một chưởng lại không đưa lại chút tác dụng nào. Cô đang muốn tiếp tục ra tay nhưng nghe hắn nói liền bình tĩnh lại.

Kiểm tra Vũ Văn một chút, phát hiện em gái mình chưa chết, chỉ là bị kích ngất đi, Vũ Tuyết lúc này mới thở phào một hơi, nói: “Anh làm như thế nào?”

Chính Nam hừ lạnh: “Đừng cùng tôi đùa giỡn thủ đoạn, nếu không lần tới liền cùng em gái mình vĩnh biệt đi.”

Vũ Tuyết trầm mặc, cô cũng không dám mạng tính mạng em gái mình ra đùa giỡn. Vừa rồi hắn tha cho Vũ Văn một mạng vừa là cảnh cáo, vừa là thể hiện thành ý, cô cũng không thể không nói lý.

Thở dài một hơi, Vũ Tuyết gật đầu nói: “Tôi hiểu được. Em gái tôi không có gì nguy hiểm chứ?”

Chính Nam không mặn không nhạt trả lời: “Ngắt một chút, tình dục sẽ hơi choáng váng nhưng không có gì đáng ngại. Tốt, bây giờ nói chuyện hợp tác, tôi nghĩ Vũ Văn cũng đã nói rõ đi, cô nghĩ sao?”

Vũ Tuyết cũng không bút tích, nói: “Chuyện này nói nhỏ liền nhỏ, nói lớn liền lớn, tôi không thể đơn giản như vậy tin tưởng lời anh nói. Tôi và Văn sẽ ở bên cạnh anh làm việc cho anh một năm, trong một năm này nếu như anh có thể cho chúng tôi thấy được hi vọng, chị em tôi sẽ toàn tâm toàn ý vì anh làm việc. Nếu không được, vậy thì xin lỗi rồi.” - Vũ Tuyết đã đánh tốt bàn tính, tôi bên cạnh anh làm việc một năm, anh có năng lực, thủ đoạn, hậu trường gì tôi có thể điều tra rõ ràng, một năm sau đó anh không có tiến bộ hoặc có nhưng không đủ để tôi cảm thấy vừa ý, vậy cũng là tôi nói tính, hoàn toàn không mất quyền chủ động.

Chính Nam nhìn kỹ Vũ Tuyết: “Lại một cô gái xinh đẹp, IQ 200 a. Thế giới này làm sao nhiều Einstein như vậy, bản thân làm tiểu bạch kiểm áp lực thật lớn!” - Hắn vuốt cằm nói: “Không sai, đáng tiếc tôi không thấy được thành ý của cô. Cô cho rằng Không Minh Kỳ tầng 4 rất ghê gớm, tôi rất hiếm lạ Không Minh Kỳ sao? Cô nghĩ thế nào?” - Mang bóng đá trở lại phía Vũ Tuyết.

Vũ Tuyết cũng không khó chịu, nói: “Tôi cảm thấy tôi rất có thành ý, chị em tôi bên cạnh anh vừa làm hộ vệ, lại nghe anh sai khiến, nhan sắc chúng tôi...”

“Đừng! Giáp, em lộ cái mặt, mặt công người ta dùng nhan sắc dụ dỗ anh.” - Chính Nam quay về phía bóng tối nói.

Ngọc Ngân nghe Chính Nam nói liền giải trừ ẩn thân, kéo xuống khăn che mặt, tuyệt mỹ dung nhan dưới ánh trăng càng trở nên ẩn hiện như ảo ảnh. Cô lạnh lùng nói: “Đừng dùng một bộ chiêu này, đối với chủ nhân vô dụng. Đẹp hơn cô, tôi và Vũ Văn xung quanh anh ấy còn rất nhiều. Cô nên xuất ra thành ý của cô, thành ý thật sự.” - Nói, cô đeo mặt nạ trở lại rồi hòa mình vào bóng tối.

Chính Nam âm thầm gật đầu, Ngọc Ngân phối hợp hắn trang bức không lọt một giọt nước.

Vũ Tuyết ngạc nhiên nhìn vào bóng tối nơi Ngọc Ngân vừa tan biến. Vũ Văn nói với cô bên đối phương có hai người nhưng này giờ chỉ một người xuất hiện ở đây, cô cho rằng người còn lại đã tách ra, thật sự không ngờ rằng người kia đang ẩn thân ngay bên cạnh mình. Vũ Tuyết hít một hơi, bình tĩnh nói: “Như vậy anh có yêu cầu gì?”

Chính Nam im lặng một lát, sau đó nói: “Nơi này quá nhiều người, nếu cô không ngại chúng ta vào trong nói chuyện?”

Vũ Tuyết hoit ngập ngừng. Bình thường cô sẽ không đưa mình vào tình huống nguy hiểm như thế này, chỉ cần tồn tại một chút biến số cô nhất định sẽ không làm, đó cũng chính là cách mà cô sống sót được và trở thành thủ lĩnh giữa nơi rừng rậm không luật lệ và điểm giới hạn này. Nhưng lần này cô không thể rút lui, bởi vì tính mạng của em gái cùng cơ hội, có thể là duy nhất, để báo mối thù nhà 15 năm của cô đang đứng ngay trước mặt cô.

Vũ Tuyết bẻ lên Vũ Văn rồi nói: “Được. Nhưng tôi cảnh cáo anh đừng có làm gì liều lĩnh, dù sao tôi cũng là một cái không còn gì để mất người cô đơn.”

Chính Nam không nói gì mà xoay người đi trước vào hang động, không chút nào quan tâm chuyện mình đang đưa lưng về phía kẻ địch.

Vũ Tuyết thấy Chính Nam tự tin như vậy, cô cũng không dám làm gì liều lĩnh. Mặc dù đứng trên lập trường hiện tại là người đối đầu với nhau, cô cũng

không thể không cảm khái bản lĩnh của người trước mặt này.

Trong hang, mấy ngày này Chính Nam cũng không ngược đãi bản thân, hắn cũng chặt cây cối xung quanh làm thành bàn ghế, giường các thứ để tiện sử dụng, bây giờ có cái mà đãi khách.

Ngọc Ngân xuất hiện bên cạnh Chính Nam, rót hai ly nước suối đặt lên bàn rồi im lặng đứng sau lưng hắn, vừa là hộ vệ, vừa là nô tỳ.

Không để ý ánh mắt kinh dị của Vũ Tuyết, Chính Nam nói: “Cô có bản lĩnh dịch dung, tu vi lại không thấp, hơn nữa rất thông minh, biết thu mua lòng người. Hiện tại tôi muốn cô thành lập một cái tổ chức tình báo. Cô nghĩ mình có làm được không?”

Chính Nam đã nghĩ kỹ công tác cho Vũ Tuyết. Trần gia mạng lưới tình báo có thể lớn và hoàn thiện hơn, nhưng có câu “cây cao thì đón gió”, nếu điều động Trần gia điều tra sẽ khiến nhiều thế lực khác chú ý. Hơn nữa Trần gia hiện tại không phải của hắn, Tú Anh phú bà cũng không phải gia chủ, năng lượng có hạn, hắn cần một tổ chức tình báo do chính mình điều khiển.

“Anh muốn tôi giúp anh thu thập tình báo? Tổ chức của anh làm gì mà chưa có con đường thu thập tình báo? Lại nói, chưa có con đường thu thập tình báo làm sao xây dựng được tổ chức?” - Vũ Tuyết lập tức nhìn ra điểm mâu thuẫn trong yêu cầu của Chính Nam.

“Móa, làm phụ nữ không nhất thiết phải thông minh như vậy a.” - Chính Nam khuôn mặt sau mặt nạ đen thui, hắn thẳm mắng trong lòng nhưng ngoài mặt hắn hải hước nói: “Thông minh quá sẽ không có ai thương đâu, cô nên nhớ kỹ lời tôi nói.”

Vũ Tuyết ghét bỏ ra mặt nhưng vẫn là trả lời: “Tôi cần lên kế hoạch cụ thể, cái này cần thời gian. Tiếp theo cần nhân thủ, cái này cũng cần thời gian. Chưa tính tôi cũng không có kinh nghiệm làm tình báo, cần thời gian làm quen. Một năm không thể đủ được, hoặc là nói, trong vòng một năm là không thể thu được tình báo gì có ích.” - Vũ Tuyết đã tính toán sơ qua những việc cần làm, kết quả là một năm cái gì cũng không được.

“Nhân thủ không thành vấn đề, kế hoạch thì cô hãy nghĩ thật kỹ càng, rồi soạn thành bản thảo, tôi sẽ cùng cô thảo luận lại sau khi cô hoàn thành nó. Trước tiên từ Hà thành ra tay, tôi muốn mọi thứ liên quan tới phủ thành chủ đều được ghi chép rõ ràng.” - Chính Nam lập tức giao cho Vũ Tuyết một nhiệm vụ cấp S.

Vũ Tuyết hai mắt đen thui, trong lòng chửi rủa Chính Nam không thành hình người, ngoài mặt chỉ là âm trầm nói: “Anh muốn tôi một thân một mình trà trộn vào phủ thành chủ Hà thành? Sao anh không nói tôi đưa đầu ra cho người ta chặt luôn cho nhanh?”

Chính Nam cũng biết nhiệm vụ này nguy hiểm, nhưng mà thật sự không có nhân thủ a. Hắn dùng giọng hòa hoãn nói: “Nếu cô cần trợ giúp gì có thể tới Lý gia tìm Đại tiểu thư Lý Gia Như, ám hiệu là “Akatsuki”, Lý gia sẽ cho cô trợ giúp.”

Vũ Tuyết ánh mắt long lanh, gật đầu nói: “Nếu như vậy thì còn tạm được. Mà khi nào em tôi mới tỉnh lại?”

Đạt được thỏa thuận, Vũ Tuyết lại đặt chú ý lên một bên đang ngủ ngon Vũ Văn.

Chính Nam cũng không làm khó Vũ Tuyết, hắn tới bấm huyệt “Nhân Trung”(giữa mũi và môi trên) của Vũ Văn một lát, Vũ Văn liền chậm rãi tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên Vũ Văn nhìn thấy chính là một mặt nạ trắng bóc cùng 1 đôi mắt cũng màu trắng đang nhìn mình, cô xém chút lại ngất đi.

Lấy hai tay ôm lấy đầu mình, Vũ Văn la to: “Ma quỷ, anh là ma quỷ, tôi chết rồi làm sao vẫn không buông tha cho tôi, ô ô.”

Chính Nam không nói lời nào mà chỉ khẽ lắc đầu.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: 1m62, 48kg, số đo ba vòng...

Vũ Văn la một lúc mới dừng lại, cảm thấy xung quanh không có động tĩnh gì cô mới mở mắt ra nhìn.

Phát hiện xung quanh mọi người đều nhìn mình như thiếu năng, cả chị cô Vũ Tuyết cũng có mặt, Vũ Văn lập tức hiểu ra vấn đề. Mặt cô đỏ như trái cà, lí nhí nói: “Tôi... chưa chết a?”

Ba người còn lại xém chút té ngửa.

Sau khi giải thích rõ tình hình cho Vũ Văn, bốn người lại tiếp tục bàn bạc thêm các chi tiết nhỏ khác rồi tranh thủ lên đường trở về Hà thành bởi vì Chính Nam muốn trở về trước khi trời sáng.

Lợi dụng sáng sớm vắng người, Chính Nam và Ngọc Ngân quẹo qua mấy con phố, lại tấp vào một con hẻm vắng người rồi đổi trang phục lại thành đồ hàng ngày.

Nhìn Ngọc Ngân lại một bộ đồ đen xì che kín toàn thân, Chính Nam lắc đầu nói: “Em có muốn mua chút quần áo mới không? Nếu không lần sau muốn cùng nhau ra ngoài đều không có quần áo phù hợp a.”

Ngọc Ngân tâm động, nhưng vẫn từ chối Chính Nam: “Không... không cần đâu ạ. Em mặc như thế này quen rồi.”

Chính Nam biết cô nàng này ngượng ngùng, lại nghĩ tiết kiệm tiền cho hắn mới nói như vậy, chứ làm gì có cô gái nào không thích mua đồ cơ chứ. Hắn biết nói nhẹ không được, đánh phải gờ giọng Sen nói với Boss: “Quen hay không quen là do mình thôi. Anh nhìn em mặc cái này không thoải mái cho nên phải đổi, cái gì vậy dài, quần ngắn đều phải mua. Còn nữa, không cho phép lại nịt ngực chặt như vậy, sẽ làm biến hình.”

Ngọc Ngân ngượng ngùng, cúi đầu lí nhí nói: “Vâng, nô tỳ biết rồi.” - Ánh mắt cô không giấu nổi vui vẻ.

Chính Nam một trận lắc đầu cười khổ. Hắn và Ngọc Ngân thoải mái vui chơi, mua sắm mà không biết rằng tin tức hắn vào thành đã bay vun vút tới phòng làm việc của rất nhiều người.

...

Tại Lý gia, Gia Như phú bà đang ngồi làm sổ sách thu chi nhưng quyển sổ rõ ràng là để ngược, lại thêm bút của cô không hề ướt mực chứng tỏ cô ngồi như vậy nhưng không hề viết gì cả, thậm chí ánh mắt thỉnh thoảng nhìn cửa, giống như hi vọng có ai đó tới.

Cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa làm Gia Như phú bà mừng khắp người, nhưng nghĩ lại nếu là Chính Nam thì chắc chắn sẽ không gõ cửa, cô lại ỉu xiu. Lúc này bên ngoài có người lên tiếng: “Tiểu thư, nô tỳ có việc báo cáo.”

Gia Như phú bà xuất ra Đại tiểu thư phong phạm, khí tràng bắn ra bốn phía: “Ừm, vào đi.”

“Tiểu thư, Nam công tử sáng nay vào thành. Theo thám tử hồi báo thì Nam công tử từ trong Vạn Tượng Sâm Lâm đi ra cùng hai cô gái lạ nhưng đã tách ra trước khi vào thành, chỉ có Vệ Đại đội trưởng cùng Nam công tử trở về chung. Sau đó hai người... hai người...” - Nô tỳ ấp úng, bởi vì cô càng báo cáo không khí càng lạnh, hiện tại giữa mùa hè, cô lại cảm thấy muốn chết công rồi.

“Tiếp tục nói.” - Gia Như phú bà thư ra lệnh, không chút nào để ý nô tỳ kia dị trạng.

“Vâng. Hai người ghé mua quần áo, Nam công tử mua một lần gần một nửa tiệm quần áo, còn cùng ông chủ tiệm hỏi chuyện đặt may, sau đó mới ra về. Khoảng chừng 15 phút nữa sẽ về tới Lý phủ.” - Nô tỳ nói xong, chân đã run lấy bậy, đứng cũng sắp không vững nữa rồi.

Trong phòng rơi vào trầm mặc. Nô tỳ trong lòng đã xin lỗi cha mẹ, xin lỗi người yêu, lại nghe được Gia Như phú bà lên tiếng: “Được rồi, cô lui ra đi, làm rất tốt, qua phòng thu ngân nhận lấy tiền thưởng đi. Đứng, chuyện này đừng lộ ra ngoài cho ai, cô hiểu a?”

Nô tỳ tranh thủ gặt đầu, rồi ra ngoài, mừng như năm mới: “Dạ hiểu, cảm ơn tiểu thư, nô tỳ đi trước.”

Trong phòng, Gia Như phú bà hít sâu mấy hơi, thu lại khí tràng, hoàn toàn biến thành màu đen trông mắt cũng trở lại bình thường đôi mắt, nở nụ cười tự nói: “Tốt anh cái Chính Nam, đi mấy ngày trở về cũng không tới tìm tôi, còn mang theo mấy cô gái, lại còn mua quần áo. Anh là muốn ở ngoài bao nuôi bao nhiêu cô gái mới đủ a. Tôi cũng không tin anh mua nhiều quần áo như vậy chỉ cho một mình chị Ngọc Ngân. Anh về đây, xem tôi có cạo chết anh hay không, dám mang tiền của Lý gia ra ngoài bao gái.”

Cùng lúc đó Tú Anh phú bà và Liên Hoa phú bà cũng đều nhận được tin tức Chính Nam vào thành, mỗi người đều có cách biểu lộ khác nhau nhưng đều có một điểm chung là đồ đạc trong phòng gấp không may.

Chính Nam bên kia đang một mặt đắc chí cùng Ngọc Ngân trở về Lý gia, bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, mũi đánh cái hắt xì, một mặt mộng bức: “Thần mẹ nó, có người rửa trâm, tên điều dân to gan nào, đừng để trâm biết được.”

..

Về tới Lý gia hai người liền tách ra, ai làm việc người nấy. Chính Nam mấy ngày nay mệt mỏi đủ rồi, đang muốn về phòng ngủ bù lại có nô tỳ nói Gia Như phú bà có chuyện tìm hắn.

Trong thư phòng, Gia Như phú bà ngồi nhàn nhã uống trà, một bộ hoàng hoa khuê nữ, cử chỉ ưu nhã, nụ cười như ẩn như hiện, rất có tiên nữ khí chất.

Chính Nam vừa bước vào, gặp cảnh này liền tìm đường chết: “Vị tiên nữ này, cô có thấy con sư tử nhà tôi nuôi đâu hay không, đại khái khoảng 15 tuổi, lớn lên khá xinh đẹp, cao 1m6, nặng 50kg, số đo ba vòng...”

Tiên nữ liền thành hổ nữ.

Gia Như phú bà cầm ly trà ném, xù lông mống: “Anh nói ai sư tử, anh nói ai nuôi ai? Em 1m62, chỉ có 48kg...” - Nói nửa chừng Gia Như phú bà biết mình bị sáo lộ, lập tức im miệng không nói nữa, ánh mắt bốc lửa nhìn Chính Nam.

“Ha ha, được, được.” - Chính Nam cười haha, tiếp tục tìm đường chết: “1m62, 48kg, còn số đo 3 vòng nói luôn đi, quỳ cầu số đo ba vòng!”

Gia Như phú bà không dây dưa chuyện số đo ba vòng, nói ngay tới vấn đề mình muốn biết: “Hừ, Lý gia hiện tại đang ở đâu sóng ngọn gió, anh lại có tâm trạng ra ngoài vui chơi, mua sắm. Thiếu chủ a, sao em thấy anh không lo lắng chút nào hết vậy?”

“Đáng lẽ ra anh cũng muốn lo á, nhưng mà vào rừng cảnh đẹp ý vui, bắt đắc dĩ anh và Ngọc Ngân phải tay nắm tay du ngoạn núi rừng mấy ngày, đuổi chim, bắt cá, xem bình minh, ngắm hoàng hôn, tối đêm sao băng...” - Chính Nam cảnh giới tìm đường chết đã tới mức thượng thừa, thậm chí đã tìm tới cửa địa ngục.

Lần này Gia Như phú bà ném cả cái ghế qua, tức giận không được: “Ai quan tâm anh đi đâu, anh mang Lý gia hộ vệ đội trưởng đi mấy ngày, hiện tại đội hộ vệ đình trệ không hoạt động, hậu quả anh gánh được sao?”

“Như vậy a, mai anh lại qua với Ngọc Ngân, cùng nhau huấn luyện hộ vệ chung vậy.” - Chính Nam bắt lấy cái ghế, nhẹ nhàng đặt xuống rồi ngồi lên.

“Không cần, em sẽ sắp xếp cho chị Ngân cùng đội hộ vệ tu luyện gấp đôi bù vào mấy ngày nghỉ, anh tới tu luyện cùng em” - Gia Như phú bà quyết tâm cạo Chính Nam, không cho Chính Nam qua tìm Ngọc Ngân nữa, cô muốn hấn hàng ngày làm bia ngắm cho mình tu luyện.

“Cái gì! Không được!” - Chính Nam không ngu, nhìn Gia Như phú bà bộ dáng kia rõ ràng là muốn trả thù hấn. Hấn mới không đưa đầu ra cho cô chọt: “Anh rất bận, vừa luyện đan, vừa đọc sách, còn phải tăng lên tu vi, không có thời gian rảnh đâu, không muốn làm trễ nãi Đại tiểu thư tu luyện.”

“Anh không theo em tu luyện thì được liệu không có, Tăng Kinh Các cũng không cho vào, vậy liền rảnh rồi, đúng không, Nam công tử?” - Haha, cùng bản tiểu thư đâu? Nơi này là Lý gia, thật trùng hợp, bản tiểu thư cũng họ Lý, mọi người còn gọi một tiếng “Đại tiểu thư”.

Chính Nam há hốc mồm: “Em chơi xấu, công báo tư thù, anh muốn phản kháng!”

Gia Như phú bà đắc ý hất hàm: “Phản đối vô hiệu, phản kháng vô hiệu. Ngay lập tức thi hành, tới tu luyện mật thất.”

Chính Nam biết mình đi nhiều ngày để Gia Như phú bà ở nhà là mình sai, lại còn đi hai về bốn, có lẽ nên chiều cô một lần để cô trong lòng không có khúc mắc. Hấn bắt đắc dĩ đáp: “Được được, không phải là đánh một trận sao, đằng nào anh chẳng thắng a, thích thú như vậy làm gì.”

Đi theo Gia Như phú bà tới một gian phòng có vẻ là mới xây, Chính Nam quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Căn phòng hình tròn bán kính khoảng 200m, không có nóc, bên trên còn có từng vòng, từng vòng trận pháp phòng ngự, hoàn toàn không có bất kỳ hoàn cảnh gì để lợi dụng.

Chính Nam âm thầm gật đầu. Gia Như phú bà quả nhiên là một cô gái thông minh, thua cho hấn vài lần đã đoán ra những yêu cầu thiết yếu trong chiêu thức của hấn. Nếu là mấy ngày trước, Chính Nam khả năng là bị đè lên đánh rồi, nhưng mà hiện tại nha, cũng không biết chắc được.

Hai người cũng không nói gì thêm, đứng cách nhau 50m, sau đó lao thẳng vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 69: Dám vẽ mặt bản tiểu thư! Đáng chết tiểu bạch kiềm!

Kỹ năng, dù mạnh hay yếu cũng cần có thời gian thi triển, chính là cần thời gian tập trung nguyên khí, sau đó còn cần thời gian cho chiêu thức hình thành và đạt tới trạng thái mình muốn, cuối cùng là chờ đã hình thành xong chiêu thức bay ra hoặc là dẫn động linh khí để tạo thành phá hoại.

Giai đoạn đầu chiến đấu, thân thể đối phương còn rất linh hoạt, thể lực sung mãn, khả năng quan sát và phán đoán còn rất tốt, sẽ không ai ngu tới mức đứng im một chỗ chờ đối thủ của mình vận sức phát động kỹ năng.

Đối với một Vu sư hình tu luyện giả như Gia Như phú bà, thể thuật chính là nhược điểm. Thân thể cô không được tu luyện thường xuyên vì hầu hết thời gian tu luyện là dùng để mình tưởng, tập luyện tăng độ thuần thực kỹ năng và thân hòa linh khí. Hiện tại gặp phải Chính Nam với Bạch Nhãn, góc áo hấn cô cũng không chạm nổi, ngược lại đã bị hấn dùng Châm Huyết khóa không ít huyết đạo. Cũng may cô cố gắng tránh những huyết đạo quan trọng nên hậu quả cũng chưa lớn.

Vận sức một quyền đánh xuống mặt đất tạo hỗn loạn, Gia Như phú bà bứt được trở ra, thoát khỏi Chính Nam dây dưa. Sau đó phát động gần như thuần phát kỹ năng.

“Vu Thuật - Linh Bạo Chú” - dùng bản thân độ hòa hợp cao với linh khí, dẫn nổ linh khí xung quanh đối phương, đạt tới mục đích gây tổn thương.

Chính Nam một cái “Thuần Thân Thuật” thoát khỏi vùng ảnh hưởng của kỹ năng, lập tức sử dụng “Nhu Bộ - Song Sư Quyền” tiến hành áp sát và tấn công.

Gia Như phú bà quyết không thể để hấn đạt được mục đích, một khi bị hấn áp sát, tỉ lệ thua của cô là rất lớn.

“Vu Thuật - Trùng Kích Thuật” - liên tiếp bắn các tia chân khí về phía đối thủ.

Nhưng “Nhu Bộ - Song Sur Quyền” chính là dùng để né những đòn tấn công dạng này trong quá trình áp sát, toàn bộ các tia chân khí mà Gia Như phú bà bắn ra đều bị xoay tròn bộ pháp của Chính Nam hoàn mỷ né qua.

Gia Như phú bà cắn răng, cô muốn mở đại chiêu.

“Vu Thuật - Cuồng Sa Xuyên Không Chú”

Lượng lớn đất cát theo chân khí của Gia Như phú bà dẫn động xoay tròn hình thành một cái lốc xoáy hướng về phía Chính Nam, trên đường đi tiếp tục thu nạp đất đá, chỉ qua hơn 10m khoảng cách nó đã lớn hơn gấp đôi.

Nhìn thấy kỹ năng này, Chính Nam biết mình không thể đối cứng, hấn dứt khoát ngừng lại Nhu Bộ, dùng “Thuần Thân Thuật” né qua.

Giống như đoán trước được Chính Nam sẽ làm như vậy, Gia Như phú bà đã vận sức hoàn thành kỹ năng tiếp theo. Vừa định hình được Chính Nam, cô liền thả kỹ năng.

“Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú”

Người cát không lồ thành hình, hướng về Chính Nam vung một đám.

Không thể tránh thoát đòn này, Chính Nam chỉ có thể phòng ngự.

“Bát Quái Chương – Hồi Thiên”

Vòng tròn phòng ngự tuyệt đối của Chính Nam xém chút bị người cát một quyền đánh vỡ nát, có thể thấy nếu Gia Như phú bà có thêm thời gian điều động nguyên khí, hấn chắc chắn là đỡ không nổi.

Chính Nam vừa lau mồ hôi, vừa thở hộc hồng nói. “Em tiến bộ rất lớn a, đã biết dùng hoàn cảnh, lợi thế của bản thân khắc chế anh, lại giữ vững khoảng cách an toàn. Anh có lời khen ngợi nhé.” – Tình huống của hấn tuy không tốt, nhưng phá bên kia Gia Như phú bà cũng không khá hơn là mấy.

Chính Nam nói nhảm chính là muốn kéo dài thời gian để khôi phục chân khí.

“Thua mãi cũng phải khôn ra chứ sao. Nói rằng em cùng anh đối luyện, thật sự giống anh đang dạy em chiến đấu có vẻ đúng hơn.” - Gia Như phú bà khiêm tốn trở lại, cô cũng đang tranh thủ khôi phục nguyên khí.

“Như vậy, hiện tại liền kết thúc thôi.” – Chính Nam mỉm cười, đưa hai tay lên kết ấn.

“Nhấn Pháp - Vụ Ẩn Thuật” - Thân hình hấn dần biến mất trong màn sương.

Sương mù dày đặc che phủ toàn bộ gian phòng, ngăn trở tầm nhìn, thần thức cùng phán đoán. Gia Như phú bà dày công chế tạo hoàn cảnh có lợi lại trở thành nhược điểm chết người.

Gia Như phú bà cắn răng: “Khốn kiếp! Anh có giỏi tàn đi sương mù, cùng em đối chiến 300 hiệp.” - Nghe có vẻ rất không có dinh dưỡng nhưng đối với tuổi đang lớn đối thủ có thể sẽ tạo ra hiệu quả kích tướng, hoặc nếu đối phương mở miệng trả lời liền có thể xác định được vị trí đối phương.

“Anh lại không phải trẻ em ba tuổi, Bắc Đẩu thần sứ, em sẵn sàng giao nộp hôm nay lợi tức chưa?” - Giọng nói trêu tức của Chính Nam đến từ 4 phương 8 hướng trong sương mù, không thể xác định cụ thể.

“Lợi... lợi tức... gì cơ?” - Nghĩ tới cái gì đó, Gia Như phú bà mặt liền đỏ, giọng nói cũng lắp bắp nhưng vẫn giả ngu.

“Không vội, lát nữa anh sẽ chỉ cho em.” - Chính Nam nói xong liền không còn động tĩnh, hấn tính toán lượng chân khí duy trì sương mù ở tình trạng hiện tại, sau đó tra tấn tinh thần đối thủ.

Gia Như phú bà cao độ đề phòng, cô không thấy bất kì thứ gì khác ngoài sương mù và hai tay đang phát sáng vì tập trung nguyên khí của mình. Mặc dù biết tiếp tục như vậy tinh thần sẽ rất nhanh mệt mỏi và cạn kiệt, nhưng cô cũng không thể làm khác hơn, chỉ có thể cùng Chính Nam so tiêu hao.

Hai người đều im lặng, năm phút vừa trôi qua đối với Gia Như phú bà thật sự là khoảng thời gian ma quỷ. Toàn thân tê bào căng cứng, tinh thần tập trung, chân khí cũng ở vào sẵn sàng điều động nhưng cái gì cũng không xảy ra.

“Vút”.

Nghe được tiếng xé gió sau lưng, Gia Như phú bà lập tức nghiêng người né qua, một cây thủy châm sượt qua mái tóc. Tránh thoát nguy hiểm, cô lập tức phản công.

“Vu Thuật - Khí Bạo Thuật”

Không giống với “Vu Thuật - Linh Bạo Chú” chỉ là dẫn bạo một vùng nhỏ linh khí, “Vu Thuật - Khí Bạo Thuật” dùng nguyên khí của bản thân dẫn nổ linh khí, sau đó những linh khí đó tiếp tục dẫn nổ những linh khí khác tạo thành một vùng nổ lớn, tương tự cách hoạt động của bom Napalm. Khả lợi hại nhưng cũng tiêu hao nguyên khí và tinh thần rất lớn, tùy theo người thi triển muốn vụ nổ lưu lại bao lâu và độ lớn như thế nào.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp kéo dài gần 5 phút, đốt trụi một mảng sương mù nhưng ngoài đất đá ra cái gì cũng không có. Lát sau, sương mù lại tràn vào lấp kín chỗ ấy.

“Đại tiểu thư cũng quá táo bạo đi, em như vậy có thể nổ chết anh á.” - Giọng trêu tức của Chính Nam lại vang vọng khắp nơi, rõ ràng chiêu vừa rồi lại không tạo thành bất kỳ tổn thương gì cho hắn.

“Khốn kiếp! Anh lại trốn đông trốn tây em liền rời đi, không đánh nữa.” - Gia Như phú bà thật mệt mỏi, muốn chơi xấu.

Chính Nam không ăn Gia Như phú bà chiêu này, hắn đã nghỉ ngơi đủ, hiện tại nên kết thúc chiến đấu.

Lại phát động “Thủy Châm Thuật” bắn ra liên tiếp 5 cái thủy châm, phân tán sự chú ý của Gia Như phú bà, Chính Nam bắt đầu dùng “Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật” từ nhiều hướng khác nhau tiến hành bao vây, bản thể vẫn chưa động.

Hắn muốn bẫy nốt lượng nguyên khí còn lại của cô.

Gia Như phú bà tránh né thủy châm, lại phát hiện có bóng người từ trong sương mù lao về phía mình, khoe miệng cong lên nụ cười lạnh: “Hừ, rốt cuộc không duy trì nổi sương mù à. Anh mới Linh Hư Kỳ, không thể có nhiều chân khí duy trì sương mù dày và lớn như vậy. Muốn cận thân công kích, em chờ anh từ lâu!”

Gia Như phú bà tỏ ra rất bình tĩnh, vừa rồi tiểu thư tính khí cũng là giả vờ cho hắn xem.

“Vu Thuật - Kích Lưu Thuật” - dùng chân khí dẫn động thủy linh khí hình thành băng khối trói chân đối thủ, hạn chế hành động. Hiện tại sương mù dày đặc, thủy linh khí dư thừa, tiết kiệm rất lớn tiêu hao cho chiêu này của Gia Như phú bà, có thể nói là gây ông đập lưng ông Chính Nam.

Thế nhưng đòi không như là mơ, chuyện đó có ai ngờ!

Đòn đánh của Gia Như phú bà đi xuyên qua “Chính Nam”.

Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật chính là như vậy, bóng người đó hoàn toàn là do sương mù hợp thành, đạt tới độ dày đặc nhất định tạo cảm giác như bóng người trong màn sương nhưng hoàn toàn không phải.

Tiếp theo lại có bóng người lao tới, Gia Như phú bà không chắc đó lại là phân thân hay chính là Chính Nam bản thể nên lại một cái “Vu Thuật - Kích Lưu Thuật” đánh tới, đáng tiếc là lại xuyên qua.

Liên tiếp bốn, năm lần như vậy, chân khí cô nàng đã thực sự thấy đuối, tinh thần mệt mỏi, thân thể mệt mỏi, tâm linh... cũng mệt mỏi.

Đột nhiên từ dưới mặt đất thò ra hai bàn tay, đem Gia Như phú bà kéo xuống chỉ còn lại cái đầu bên ngoài. Lúc này sương mù tản đi, hiện ra Chính Nam đang ngồi nhàn nhã uống nước.

“Thả em ra, khốn kiếp, mau thả em ra.” - Gia Như phú bà la lớn, đã không còn chút tâm cơ nào trong này, chỉ còn tức giận và sợ hãi.

“Ừc!”

“Được, đừng la, anh sẽ không thả.” - Chính Nam đi lại gần, ngồi bên cạnh “đầu” Gia Như phú bà, vuốt vuốt cằm, một bộ rất khó quyết định: “Hiện tại anh thắng, đến lúc thu lợi tức rồi. Hmm, nên hôn má bên trái, hay hôn bên phải, hay thẳng thẩn hôn vào môi... nếu không tới cả ba!”

“Anh... anh đừng làm vậy, anh dám làm vậy em... em sẽ... sẽ khóc cho anh coi.” - Gia Như phú bà đỏ mặt, lắp bắp uy hiếp, dĩ nhiên không có chút lực lượng nào.

“Anh rất sợ đó à, haha.” - Lúc này mặt Chính Nam đã áp sát tai Gia Như phú bà, thổi một hơi.

Gia Như phú bà toàn thân lông tơ dựng đứng, khuôn mặt đỏ chót sắp nhỏ máu, tim đập nhanh lợi hại, khói bốc lên từ trên đầu, một luồng điện tê dại chạy toàn thân. “Anh... anh...” - Cô nàng cái gì cũng nói không được.

Chính Nam cũng không phải muốn làm gì, hắn cũng không phải loại người như vậy.

Từ trong balô lấy ra một cây bút, Chính Nam rất kinh điển vẽ cho Gia Như phú bà một cặp mắt kính, một bộ ria mép, lại chấm một cái nốt ruồi mẹ ghê sau đó ôm bụng cười: “Em bộ dạng này để người khác nhìn thấy, khẳng định tan nát trái tim. Hà thành đệ nhất mỹ nhân à, không được, anh sắp cười bể bụng, anh không sống.”

Chính Nam dùng chân khí ngưng một mặt kính trước mặt Gia Như phú bà cho cô nhìn, kết quả cô vừa nhìn thấy liền khóc.

Chính Nam mộng bức!

Bình thường nguư bức ầm ầm Gia Như phú bà, Lý gia Đại tiểu thư, Thiên Hà thư viện cao đồ, cứ như vậy bù lu bù loa trước mặt hần.

“Được, được, không khóc, đều là anh sai, anh giải thuật giúp em ra ngoài” - Hần lại dùng “Thỏ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật” giúp Gia Như phú bà ra khỏi mặt đất.

Vừa ra được khỏi mặt đất, Gia Như phú bà lập tức nín khóc, khoe miệng cong lên nụ cười ma mãnh. Cô bắt lấy hai tay Chính Nam, vòng ra sau lưng hần rồi đè hần xuống đất, một trận đánh đập: “Dám vẽ mặt bán tiểu thư! Đáng chết tiểu bạch kiếm!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đột phá Hòa Hợp Kỳ

(Hôm nay bonus hai chương, cảm tạ hai bạn #duongdat0 và #nganthui125 đã đề cử Nguyệt Phiếu!)

Hai người lại đùa giỡn một lúc, Chính Nam nghiêm túc trở lại: “Em gọi chú Tuấn tới Tầng Kinh Các đi, anh muốn đột phá Hòa Hợp Kỳ.”

Gia Như phú bà không hiểu: “Đột phá Hòa Hợp Kỳ sao? Thì anh cứ đột phá thôi, gọi cha tới làm gì?”

Chính Nam trừng mắt cô: “Lần trước anh đột phá Linh Hư Kỳ dẫn phát Thiên Địa Tẩy Lễ, động tĩnh không nhỏ đâu. Lần này anh sợ lại xảy ra tình huống tương tự nên vẫn là bảo đảm một chút cho an toàn.”

Gia Như phú bà biết tình hình không đơn giản, cô cũng nghiêm túc gật đầu: “Vậy anh tới Tầng Kinh Các trước điều chỉnh trạng thái, em đi gọi cha rồi qua ngay.”

Hai người tách ra hành động, Chính Nam thẳng hướng Tầng Kinh Các tầng ba.

Bên trong Tầng Kinh các, Chính Nam lại quay qua cùng Trang phú bà chém gió: “Trang, hú lên cái coi còn sống không.”

“Huuuuuuuuuu... còn sống” - Trang phú bà cùng hần điên một lần.

“Vãi, hú thật a, quá dữ, haha. Được rồi, cho tôi xem bảng thông tin trước đi.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 20(Linh Hư tầng 10 – Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 1

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thỏ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ân Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khổng Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thỏ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 55/100), Lý Gia Như(SR, 73/100).

Điểm dư: 10 điểm cấp, 15 điểm kỹ năng, 17 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 2 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 3: 20/30, còn 84 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam hỏi: “Ừm! Lần này cần bảo trì bao lâu vậy Trang?”

“Sau khi ký chủ đột phá Hòa Hợp Kỳ thành công, hệ thống sẽ shutdown và tiến hành nâng cấp, bảo trì trong bốn giờ.”

Chính Nam vuốt cằm một chút, sau đó quyết định: “Bốn giờ a, cũng được. Tới!”

“Tiêu hao Hắc Phong Bảo nội đan, Thông Linh Hoa, hoàn thành nhiệm vụ tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, tu chân tăng lên Hòa Hợp Kỳ, Thiên Địa tẩy lễ... bắt đầu.”

Thiên uy một lần nữa giáng lâm Hà thành, so với lần trước càng lớn hơn, mạnh hơn. Hạo hạo đặng đặng từng đợt sóng ánh sáng nhiều màu sắc mắt thường cũng có thể nhìn thấy được liên tục đều đặn từ bầu trời phủ xuống Lý gia hình thành quang cảnh cực kỳ bắt mắt.

Thiên Địa Tẩy Lễ có thành công hay không rất dễ nhận ra, bởi vì nếu Thiên Đạo không tán đồng tu luyện giả, nó chỉ xuất hiện chớp lát rồi tàn đi.

Tu luyện giả nếu được Thiên Đạo tán đồng, nó sẽ dừng lại, rải xuống thật nhiều khí tức của “Đạo”. Những khí tức của “Đạo” này không chỉ giúp tu luyện giả vững chắc kinh mạch, tẩy kinh phạt tủy, mà còn gia tăng ngộ tính, thiên phú, độ thân hòa linh khí các loại nhân tố ảnh hưởng lớn tới quá trình tu luyện trong tương lai. Quan trọng nhất là những khí tức của “Đạo” này có thể được những người xung quanh hấp thu cùng, đây là lý do vì sao những thiên tài rất được coi trọng, bởi vì họ có thể kéo cả một thế lực cùng mạnh lên.

Hiện tại đã có thể xác định chắc chắn tại Lý gia có người được Thiên Đạo tán đồng.

Đầu giá mới trải qua mấy ngày, cả người mua được đan dược lẫn người chưa mua được đều còn đang ở trong thành đánh cờ, không ai dám mạo hiểm tính mạng mà dẫn đầu xông ra Hà thành, vậy mà náo nhiệt này chưa qua, trò vui khác đã tới.

“Thiên đạo tẩy lễ a, chỉ cần hấp thu một chút xiu “Đạo” cũng rất có lợi cho tu luyện đấy.”

“Không sai, nhưng đừng quên bên đó là Lý gia, đối tác duy nhất của Trần gia.”

“Thì làm sao!? Trần gia cũng không thể vì một cái nhỏ nhỏ Lý gia mà trở mặt với tất cả khách hàng đi. Và lại chúng ta là ở ngoại vi hấp thu tàn mát “Đạo”, cũng không có quấy nhiễu hay làm gì quá phận, sợ cái gì.”

“Đi! Liều ăn nhiều.”

...

Từ ban đầu chỉ có vài người to gan lớn mật chạy tới Lý gia xem cuộc vui, dần dần càng lúc càng nhiều người đánh tới “Đạo” chủ ý, kéo nhau tới muốn chia một chén canh. Quả nhiên “người chết vì tiền, chim chết vì mồi”, mặc dù kiêng kỵ danh tiếng của Trần gia nhưng cơ hội bày ra trước mặt, không giành lấy thì có lỗi với bản thân.

...

Bên trong Lý gia. Mặc dù đã làm chuẩn bị kỹ càng, Lý Anh Tuấn vẫn bị động tĩnh lần này dọa hỏng: “Không tốt, cấp 5 trận pháp ngăn không nổi luồng thiên uy này, chúng ta hoàn toàn bại lộ.”

Gia Như phú bà lo lắng, cô hiện tại là Nguyên Anh Kỳ tầng 2, mặc dù không phải là thấp, nhưng rõ ràng động tĩnh hiện tại đã không phải một cái Nguyên Anh Kỳ có thể kiểm soát, chỉ có thể vì Chính Nam cầu nguyện

Ngọc Ngân siết chặt nắm đấm, mang danh là hộ pháp của Chính Nam nhưng cô tự cảm thấy mình thật sự vô dụng.

Tùng luồng uy áp Không Minh Kỳ dần xuất hiện xung quanh Lý gia, có người thứ nhất thì có người thứ hai, thứ ba. Các Không Minh Kỳ cao thủ rất ăn ý sử dụng uy áp đuổi đi những người có tu vi thấp hơn để chiếm vị trí hấp thu Thiên Địa Tẩy Lễ tốt nhất có thể.

Lý Anh Tuấn sắc mặt âm trầm, tình hình này đã quá khó để có thể kiểm soát. Hắn có thể khởi động thủ hộ đại trận nhưng như vậy không khác nào trực tiếp tuyên chiến với tất cả các thế lực lớn nhỏ trong và ngoài Hà thành. Lại nói, thủ hộ đại trận có hộ được Lý gia trước những con sói đói ngoài kia hay không còn phải suy tính lại.

“Lý gia chủ, có cơ hội tốt như thế này, hi vọng ngài nên mở rộng cửa với tất cả mọi người cùng nhận Thiên Địa Tẩy Lễ đi. Tôi nghĩ mọi người sẽ rất biết ơn ngài á.” - Một giọng nữ mang theo ngả ngón, mang theo mời mọc, ườn ọ vang lên: “Mọi người nói có đúng không~?”

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía người phát ra tiếng nói, là một cô gái che mặt.

Mặc dù khuôn mặt được đeo khăn che nhưng trên thân quần áo của cô gái này cực kỳ bại lộ. Áo của cô giống như 1 miếng vải bằng lụa mỏng quấn quanh đôi gò bồng đảo căng tròn, lộ ra xương quai xanh tinh xảo và cái cổ trắng ngần khiêu gợi. Toàn bộ vùng bụng bằng phẳng cùng lỗ rốn nhỏ nhắn đều xuất hiện trước mặt mọi người. Xuống dưới nữa là chiếc quần lụa mỏng dài được bó chặt tại mắt cá làm đôi chân dài kia như ẩn như hiện. Hai bàn chân trần trắng muốt với các ngón chân nhỏ tinh xảo được sơn màu tím càng nổi bật.

Từ trên xuống dưới cô gái đều là màu tím trang phục, đôi mắt hạnh cũng được trang điểm màu tím, móng tay và móng chân đều là màu tím, cực kỳ yêu dị, giống như một con rắn cạp nong xem lẫn giữa những khoang màu trắng muốt và màu tím chết chóc.

“Tà... Tà Nguyệt...Tà Nguyệt ma nữ.” - Có người lấp bắp sợ hãi, sau đó tranh thủ chuẩn đi.

“Tân Tinh Bảng thứ 14, “Tà Nguyệt ma nữ”? Nữ ma đầu này làm sao xuất hiện ở đây?” - Nghe người trước nhắc nhở, lập tức có người khác nhận ra cô gái này.

Xung quanh “Tà Nguyệt ma nữ” lập tức thành một vùng chân không, không ai dám đứng gần nữ ma đầu này.

Nghe nói Tà Nguyệt ma nữ từng dùng tu vi Nguyên Anh trung kỳ của mình giết chết một tên Nguyên Anh viên mãn mà không tốn một giọt mồ hôi, chỉ bằng vào tuyệt kỹ thành danh “Tà Nguyệt Giới”.

Lại có tin đồn nữ ma đầu này mỗi đêm trăng tròn đều phải dùng máu người để tu luyện, thực hư thế nào không ai biết, nhưng ai cũng không muốn mình là người tiếp theo bị người ta dùng làm công cụ tu luyện a.

“Tà Nguyệt ma nữ” tên thật là Nguyệt Vịnh, nhưng có vẻ cái tên này nghe không “ngầu” bằng biệt danh của cô nên người ta cũng không thêm chú ý. Nhìn xung quanh mình không còn ai, Nguyệt Vịnh cũng bắt đầu đi lâu bầu: “Lúc nào cũng “Tà Nguyệt ma nữ”, không gọi người ta là “Tà Nguyệt thánh nữ” được một lần sao?”

“Haha, một cái giết người như ngọc, dùng máu tu luyện ma đầu mà còn muốn người ta xem mình như Thánh Nữ, chuyện cười này nghe cũng khá hài hước đấy.” - Từ trong đám người đi ra một người toàn thân đồ vàng óng, phong độ phiêu phiêu công tử ca, vừa khẽ đưa cây quạt trong tay, vừa châm chọc đang lê loi một mình “Tà Nguyệt ma nữ”.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tà Nguyệt ma nữ và Cửu Dương công tử

“Hừ, bản Thánh Nữ như thế nào cũng không đến lượt một tên “liệt dương công tử” châm chọc. Lo tìm cách mà chữa bệnh liệt dương của mình đi.” - Nguyệt Vịnh rất ác mồm, ác miệng phản kích. Không phải là vô duyên vô cớ mà cô bị mọi người gọi là ma nữ.

Nghe được xung quanh nhiều người vì nể không được mà phì cười, “Cửu Dương công tử” Dương Khang nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Khốn kiếp! Cô nói ai liệt dương. Có giỏi bước ra cùng bản công tử quyết đấu 300 hiệp xem ai chết trước.”

Nguyệt Vịnh làm bộ sợ hãi nói: “Không dám! Ngài là Tân Tinh bảng thứ 13 Liệt Dương, à không, “Cửu Dương công tử”, em gái không dám múa rìu qua mắt thợ.”

Đám khán giả lần này cười vang thành tiếng, Nguyệt Vịnh vừa rồi đã biến tướng trên chóc Dương Khang là Tân Tinh bảng thứ 13 lại đi khiêu chiến thứ 14, trong khi đó đối phương lại là cái “em gái”, rõ ràng là thứ liệt dương nam nhân chỉ có thể đi bắt nạt em gái yếu ớt.

Dương Khang tu luyện là chí dương, chí cương công pháp, tính tình cực kỳ táo bạo. Bây giờ trước mặt nhiều người như vậy bị trêu đùa, còn là vấn đề nhục cảm của đàn ông, tức giận xông lên đầu, hấn cũng không nể nang gì ai.

Hai tay Dương Khang sáng bừng lên hai vòng chân khí màu vàng óng như hai mặt trời nhỏ, sau đó hấn gộp hai “mặt trời nhỏ” thành một mặt trời lớn hơn rồi quăng về phía Nguyệt Vịnh.

“Thái Dương Hạ Sơn” - Cửu Dương Kinh đệ nhất thức.

Đám đông thấy Tân Tinh bảng thứ 13 và 14 sắp đánh nhau liền quay đầu chạy. Mặc dù chỉ là hai Nguyên Anh Kỳ nhưng lên được Tân Tinh bảng không có ai là người bình thường a.

“Hừ, bản Thánh Nữ cũng không phải cả chua mềm muốn nắn như thế nào thì nắn.” - Trước mặt Nguyệt Vịnh ngay lập tức xuất hiện một vòng ánh sáng hình bán nguyệt.

Đang lúc Nguyệt Vịnh chuẩn bị trả đòn, một giọng nói lại vang lên: “Các vị, tôi nghĩ chúng ta nên giữ nơi này yên tĩnh một lát đi.”

Một màn chắn bằng nguyên khí dựng lên trước mặt Nguyệt Vịnh, toàn bộ đòn đánh của Dương Khang bị hấp thu rồi tan biến không tạo nên chút gợn sóng nào, cùng lúc đó vòng bán nguyệt của cô cũng bị đánh tan thành điểm điểm ánh sáng.

Nguyệt Vịnh sững sờ, nhỏ giọng tự nói: “Không Minh Kỳ cao thủ?”

Lê Nhân Doanh từ bên ngoài Lý gia chậm rãi bước vào, vẫn vẻ tươi cười của người làm kinh doanh trên mặt nhưng ai cũng biết vị Không Minh Kỳ vừa ra tay rất có thể là vị ông chủ của Phúc Đạt này.

“Đại tiểu thư có lời, đang tiến hành đột phá bên trong là Trần gia thiên tài, tới nơi này tạm thời tiếp quản hoạt động kinh doanh chi nhánh Trần thị thương hội. Còn tại sao lại đột phá tại Lý gia, cái này liên quan tới Trần gia và Lý gia quan hệ hợp tác, không tiện cùng các vị nói rõ. Mong các vị cho Đại tiểu thư chúng tôi một bộ mặt, không nên làm khó Lý gia chủ.” - Lê Nhân Doanh lời nói rõ ràng, ý tứ minh bạch.

Đang lúc mọi người cho rằng hắn nói xong rồi, Lê Nhân Doanh lại tiếp tục mở miệng, lần này là kèm theo Không Minh hậu kỳ uy áp, quần áo của hắn bay phấp phất, giọng nói âm trầm “Nếu có người cố ý không hiểu những gì tôi vừa nói, vậy thì đành đắc tội rồi.”

Đám đông không ai dám thờ ơ, Nguyệt Vĩnh và Dương Khang cũng không ai dám nói gì. Có thể Không Minh hậu kỳ Lê Nhân Doanh không phải là rất ghê gớm, nhưng “Tu La” Tú Anh và Trần gia thì khẳng định là rất ghê gớm.

Vẫn là Nguyệt Vĩnh tính cách nhanh nhẹn hơn, hơi khom người với Lê Nhân Doanh nói: “Xin lỗi Lê lão bản, là tôi quá tò mò người được Thiên Địa Tẩy Lễ là ai nên không cẩn thận mạo phạm. Nếu bên trong là Trần gia thiên tài, vậy xin chúc người kia đột phá thành công, cũng như chúc mừng Trần gia lại ra một vị tuyệt thế thiên tài. Xin phép đi trước!” - Nói rồi không chờ Lê Nhân Doanh trả lời, cô dùng thân pháp lập tức biến mất.

Dương Khang cũng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, hắn ôm quyền nói với Lê Nhân Doanh: “Lê lão bản, đắc tội!” – Quay đầu đi thẳng.

Lý Anh Tuấn xuất hiện bên cạnh Lê Nhân Doanh, quét mắt những người còn lại, nói một câu đuổi khách: “Các vị, không tiễn!”

Mọi người nhao nhao rời đi, ai cũng không muốn bị Trần gia nhớ kỹ. Nguy hiểm nhất là nếu bị Trần gia cảm cửa, thế lực của họ có khả năng sẽ bị thế lực đối địch vượt trên một đầu, như vậy thì thật sự chơi xong rồi.

“Anh Doanh, cảm ơn anh. Tình hình vừa rồi thật sự vượt qua tầm kiểm soát của Lý gia.” - Lý Anh Tuấn cùng Lê Nhân Doanh khách khí, Chính Nam và Trần đại tiểu thư quan hệ hắn cũng biết, nhưng không nghĩ là tới mức này.

“Haha, Nam công tử đột phá là đại sự, không thể để xảy ra sai lầm. Còn Lý gia chủ cũng không cần cùng tôi khách khí, đều là người một nhà.” - Lê Nhân Doanh cười nói, chỉ là “người một nhà” cái từ này, đúng là ý nghĩa có chút rộng.

“Cũng đúng, vậy chúng ta tiếp tục chờ Chính Nam xuất quan, có lẽ cũng không bao lâu.” - Lý Anh Tuấn gật đầu, liếc mắt Lý Gia Như, tâm cũng lo lắng.

Lý Gia Như cắn răng, vô hình cảm thấy không an tâm.

“Tu La” Tú Anh có nhãn tuyến bên này, người ta tu vi vừa cao, lớn lên lại xinh đẹp, gia thế lại xuất sắc, rõ ràng là đối với người đang trong giai đoạn phát triển thế lực như Chính Nam có thể cho hắn rất nhiều trợ giúp. Đây còn chỉ là nói một cách bị động, ngày nào đó người ta hứng lên tới cướp người, lúc đó mình, cha mình, toàn bộ Lý gia cũng không cần được.

Thua từ lúc chưa bắt đầu a!

“Mình nên làm cái gì!? Mình nên làm cái gì!? Minh... đúng, mình có lợi thế... anh ấy hiện tại đang ăn, ở, ngủ tại Lý gia, đây là lợi thế của mình. Có lẽ cần phải cùng chị Ngọc Ngân liên thủ, không thể đấu với nhau để người ngoài lợi dụng.” - Gia Như phủ bì lo được lo mất, đã tính đường cùng người khác liên thủ trói lại Chính Nam.

Ngọc Ngân ngược lại là không lo lắng, cô biết rõ mình chỉ có thể làm cái hộ pháp, cái nô tỳ. Nếu có thể may mắn được chủ nhân muốn làm ấm giường vậy thì hoàn mỹ.

...

Trong phòng, Chính Nam hiện tại toàn thân bị bọc ở trong một cái kén ánh sáng, từng tế bào đều đang được vuốt ve, kinh mạch càng thêm vững chắc, da thịt càng thêm nõn nà, đời này cũng đừng mong thoát kiếp tiểu bạch kiểm.

“Nam con, cha rất vui mừng con lại bước ra thêm một bước nữa trên con đường cường giả...” - Giọng nói Chính Thiên lại vang lên vẫn đầm ấm như vậy, vẫn như gần như xa.

Chính Nam lần này lại không có bất ngờ, hắn coi như hiểu rõ, mấy đoạn video này được lưu trong đầu hắn, mỗi lần phá đại cảnh giới sẽ được mở ra một lần cho hắn xem sau đó tự hủy, cảm giác thật cmn cao cấp, giống cách FBI, CIA làm việc.

“Lời lần trước cha nói hi vọng con vẫn còn nhớ rõ. Lần này cha cũng không có gì nhiều để nói cùng con, có việc gì cần Lý Anh Tuấn sẽ giải đáp cho con. Thêm nữa, cần thận ba cái siêu nhất lưu thế lực, bọn họ tại ba đại lục đại diện cho quyền uy, cho sức mạnh tuyệt đối, nhưng bọn họ cũng đại diện cho ma quỷ, cho tà ác. Con hiện tại cái gì cũng không làm được, đừng lộ ra manh mối, tiếp tục phát triển, cha dành cho con chỉ dẫn ở các lần tiếp theo, nếu như con có thể nhìn thấy được.”

Chính Thiên nói ngắn gọn vài câu rồi rất nhanh im lặng, không có nhiều tin tức và hé lộ gì quan trọng.

Đến đây Thiên Địa Tẩy Lễ hoàn thành, Chính Nam trong lòng lại là một trận nhỏ nước bọt: “Lão cha thật sự dài dòng, làm sao không nói thẳng “ờ, kẻ thù của con là ba cái siêu nhất lưu thế lực á, mà con bây giờ yếu quá, sau này lại tính ha”, như thế có phải tiết kiệm thời gian không”

(Chính Thiên: “Hất xì!?”)

...

Chính Nam phải trên người mình bụi bặm không tồn tại, đứng dậy nhìn quanh một vòng rồi mở cửa đi ra.

Vừa bước ra bên ngoài, thấy bao quanh mấy chục người đang nhìn chăm chăm cửa ra vào, tay lăm lăm vũ khí dọa Chính Nam xém chút đá ra quần. Hắn giật mình giờ hai tay lên, la to: “Tôi đầu hàng, đừng nổ súng!”

Mọi người tự động bỏ qua lời nói kỳ quái của hắn, từng người chạy qua.

“Nam, cháu đột phá thành công rồi hả, chúc mừng tu vi lại tăng nha.” - Lý Anh Tuấn cười, bắt lấy bả vai hắn lắc một trận, thật giống như thấy con rể vậy.

“Mới qua mấy ngày lại đột phá đại cảnh giới, tại Trần gia chúng tôi cũng không có nhiều thiên tài như thế này a.” - Lê Nhân Doanh cảm khái nói.

“Mặc dù là cái biến thái, nhưng phải công nhận là cái biến thái thiên tài.” - Gia Như phú bà cũng không chịu thua kém.

Ngọc Ngân cũng yên lặng nở nụ cười, thẳng lưng, ưỡn ngực.

Mọi người ăn ý không nhắc tới sự kiện Lý gia bị vây quanh, không ai muốn cho Chính Nam thêm áp lực.

"Ahaha, may mắn, may mắn mà thôi, không có chút nào liên quan tới thiên phú, nhân phẩm hay lớn lên có đẹp trai không!" - Chính Nam gãi đầu cười.

Mọi người mặt đều đen như đáy nồi. Khen hắn hai câu hắn liền tự bay lên tới trời rồi!

Chính Nam cùng mọi người chém gió một lúc rồi kéo nhau đi thư phòng Lý Anh Tuấn, hắn rời Hà thành mấy ngày, cần phải có nhiều chuyện xảy ra a.

...

Sau hai giờ họp “hội đồng quản trị”, Chính Nam thay mặt mọi người tóm tắt lại các ý chính: “Nói như vậy là hiện tại Hà thành giống như trái bong bóng càng lúc càng lớn, chỉ cần một cây kim nhỏ cũng sẽ đến một vụ nổ lớn?”

“Đã có vài người không tin tã, vụng trộm rời khỏi Hà thành.” - Lê Nhân Doanh lắc đầu, thờ dãi: “Kết quả thì không cần phải nói.”

“Ai muốn đùa thì cứ để họ đùa thôi.” - Chính Nam cười lạnh: “Chúng ta là người làm ăn, đồ đã bán ra, tiền về rồi thì hết trách nhiệm, còn đơn được cuối cùng vào bụng ai vậy thì không tới lượt chúng ta quản.”

Mọi người đều trầm ngâm một lát rồi đồng loạt gật đầu.

Chính Nam tiếp tục nói: “Như vậy cảm ơn mọi người!”

Lê Nhân Doanh đứng dậy ôm quyền: “Vây tôi trở về cùng Đại tiểu thư báo cáo tình huống. Tạm biệt mọi người.”

Lý Anh Tuấn thì ánh mắt mờ ám nhìn qua nhìn lại Chính Nam cùng Gia Như phú bà rồi cười thâm ý rồi đi, để Gia Như phú bà giậm chân liên tục.

Còn gần hai giờ hệ thống mới bảo trì xong, Chính Nam cũng không xem được thông tin thuộc tính của mình, hắn dứt khoát cùng Gia Như phú bà, Ngọc Ngân đi đối chiến thử tay.

Mới đột phá thành công, Chính Nam tâm lý cũng bành trướng, quyết định 1 vs 2 một lần: “Tôi, hôm nay bản đại gia cùng hai cô đối chiến 300 hiệp, các cô nhỏ tới trước, hay lớn tới trước, hay cả hai cùng lên?”

Hai cô gái nhìn nhau, sau đó cùng nhau xông lên.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Kích hoạt Tả Luân Nhân!

“Vụ Thuật - Kết Tinh Chi Quang”, một khối băng đá hình thành cực nhanh, muốn vây Chính Nam bên trong.

Chính Nam lập tức dùng Thuần Thân Thuật thoát khỏi trời buộc.

Thế nhưng còn chưa kịp chờ Chính Nam ổn định thân hình, một bóng đen đã gần như cùng lúc xuất hiện ngay saucạnh hắn.

“Như Ảnh Tù Hinh”

Ngọc Ngân như bóng ma đứng sau lưng Chính Nam, cô vung lên chủy thủ đang sáng lóa ánh sáng xanh dương.

“Ngưng Surong Thứ” - dùng bản thân nguyên khí dẫn dắt thủy linh khí tiến hành tấn công và làm chậm đối phương.

Chính Nam không cách nào tránh né, lại không có chuẩn bị “Thế Thân Thuật”, lần này hắn thật sự bại.

Thấy cái chủy thủ dừng ngay trước yết hầu mình, Chính Nam không phục la to: “Các cô ăn gian, dùng tu vi cao bắt nạt tôi, có giỏi chúng ta tới làm lại.”

Gia Như phú bà cười lạnh: “Hừ, thua liền là thua, hôm nay tới chúng tôi thu lợi tức. Chị Ngọc Ngân chúng ta cũng tới mò một trận.” - Đã quyết định cùng Ngọc Ngân hợp tác, cô nàng cũng không ngại ngừng.

Chính Nam vừa sợ hãi, vừa sung sướng bị hai cô gái một lớn một nhỏ sờ toàn thân, “tiểu Chính Nam” cũng bị Ngọc Ngân vụng trộm nắm một cái, làm hắn xém chút liên cao.

...

Một trận “some” qua đi, ba người nằm trên mặt đất, chụm đầu vào nhau, chân về ba phía như cái cánh quạt, ngắm nhìn bầu trời.

Nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm phía trên, Chính Nam mở miệng nói: “Tình hình cân bằng tại Hà thành không biết có thể duy trì được bao lâu, nhưng rõ ràng càng như thế này càng bất lợi cho chúng ta.”

Đang lìm dim hưởng thụ giây phút yên bình, hai cô gái cũng mở mắt: “Ý của anh là?” - Gia Như phú bà không có manh mối gì đối với nhiệm vụ lần này.

“Đầu giá ra đời chính là để các thế lực vì tranh giành đan dược mà liều mạng” - Chính Nam mắt nhìn thẳng bầu trời, xem các đám mây chậm rãi bay qua, nói: “Nếu đan dược không chảy ra ngoài mà cứ tụ họp ở Hà thành như hiện tại, lần tiếp theo sẽ rất xấu hổ a.”

Mục đích của Chính Nam là dùng đan dược thúc đẩy các thế lực vơ vét tiền tài, của cải tới nơi này của hắn tiêu xài. Thế nhưng mà emn, mua xong lại không mang về đi còn cứ ở Hà thành ngây người, ai cũng hi vọng mình là người thắng cuối cùng, vậy lần tới đầu giá tiền đâu mà mua nữa.

Gia Như phú bà cảm thấy phải nói rõ với Chính Nam: “Đan dược hiện đang trong tay Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các, đây là hai cái nhị lưu thế lực a.”

“Cho nên chúng ta phải có mối như đủ lớn để bọn họ động tâm, không tiếc tính mạng mà ngay lập tức rời khỏi Hà thành.” - Chính Nam nói thêm: “Ngoài ra anh cần tình báo chi tiết của tất cả các tam lưu thế lực trong và ngoài Hà thành, chuyện này nhờ em nhé, Gia Như.”

Gia Như phú mà hai mắt long lanh nói: “Không thành vấn đề.”

Ngọc Ngân há miệng muốn nói, nhưng rồi lại thôi.

...

Tạm biệt Gia Như phú bà và Ngọc Ngân, Chính Nam tranh thủ hệ thống còn chưa bảo trì xong lại chạy tới Phúc Đạt tìm Tú Anh phú bà.

Phúc Đạt hiện tại đã trở thành trung tâm của toàn bộ Hà thành, người ra vào tấp nập không có chỗ chen chân.

Chính Nam chạy tới nơi, nhìn dòng người ra vào hắn cũng chỉ biết tắc lười, lắc đầu rồi... đi lối đi riêng.

Không có cách, bản tiểu bạch kiểm được phú bà ưu ái a.

...

Tự mình gõ cửa phòng làm việc của Lê Nhân Doanh, Chính Nam vào phòng thì bất ngờ gặp Tú Anh phú bà đang ngồi trên ghế chủ vị.

Tú Anh phú bà vẫn một bộ đồ đồ yêu mị nhìn Chính Nam, mỉm cười xinh đẹp nói: “O, không biết con gió nào thổi vị đại thiên tài này trôi dạt tới tệ xá vậy, không đón tiếp từ xa, thật là thất lễ.”

Chính Nam cũng không kiêng nể gì mà ngồi xuống một bên, tự mình rót một ly trà rồi vừa uống vừa nói: “Đi ra ngoài mấy ngày, trở về không có nghĩ tới ai, nghĩ ngay tới Trần đại tiểu thư đầu tiên nên tới thăm chứ sao. Tôi thì làm gì có việc gì.”

Tú Anh phú bà lật cái bạch nhãn, cô mới không tin hàng này rảnh rồi tới thăm cô: “Hừ, không có lời nào là thật lòng. Nếu không có việc gì tôi lên lầu nghỉ ngơi đây.”

“Được rồi, không đùa giỡn.” - Chính Nam cảm thấy không thú vị: “Tôi cần tình báo chi tiết đội hình của Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các tới Hà

thành lần này. Đặc biệt là của hai vị thiên tài trên Tần Tinh Bảng kia.”

Tú Anh phú bà tò mò hỏi: “Cần tinh bảo làm gì? Đừng bảo là cậu muốn...”

Chính Nam ngắt lời: “Cần làm gì thì cô đừng hỏi, chỉ cần trả lời cho hay không cho là được.”

Tú Anh phú bà cười nói: “Tinh bảo là phải tốn tài nguyên, thời gian và chịu nguy hiểm mới lấy được...”

“Một viên hoàn mỹ Đường Nhan Đan.” - Chính Nam trực tiếp trả tiền.

Tú Anh phú bà mừng rỡ, cô cảm thấy mình nghe nhầm rồi: “Cái gì cơ?”

Chính Nam lặp lại lời mình vừa nói, chậm rãi từng chữ một: “Tinh bảo chi tiết của Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các, đổi lấy một viên hoàn mỹ Đường Nhan Đan.”

Tú Anh phú bà nhìn chăm chú Chính Nam, nhìn tới Chính Nam toàn thân khó chịu, cô mới mỉm cười trả lời: “Được a, thất truyền ngàn năm đan dược, duy trì dung nhan 50 năm không đổi, đáng giá.”

Tú Anh phú bà từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra hai viên ngọc rồi ném cho Chính Nam. Hắn cũng lấy ra hoàn mỹ Đường Nhan Đan ném trở lại, nhận được Tú Anh phú bà trừng mắt mắng: “Đan dược quý như vậy cũng không bỏ vào bình ngọc, lỡ dược hiệu trôi đi thì sao?”

Chính Nam bĩu môi: “Cô cũng không phải không biết hoàn mỹ đan sẽ tự hấp thu linh khí tu bổ bản thân, ở đâu ra dược hiệu trôi đi.”

Không quan tâm Chính Nam nói gì, Tú Anh phú bà mân mê đan dược trong tay nói: “Không tiền!”

Chính Nam cũng không có ý định ở lâu, hắn phải trở về chuẩn bị cường hóa bản thân. Còn về việc Tú Anh phú bà đòi thù lao, hắn cảm thấy hoàn toàn bình thường. Giống như những gì cô nói, tinh bảo cũng phải trả giá mới lấy được, không phải dễ dàng gì. Lại nói, trước sau gì Tú Anh phú bà cũng là của hắn, dùng đan dược làm đẹp tặng cho cô cũng không có gì sai chứ, hắc hắc.

...

“Hệ thống bảo trì hoàn tất, chào mừng ký chủ trở lại với Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả hệ thống. Đây là Trang, tác nghiệp tại dị giới.”

Chính Nam trở về tới phòng mình vừa đúng lúc nghe được giọng của Trang vang lên, hắn mừng hơn năm mới: “Chưa bao giờ cảm thấy nghe giọng Trang phú bà mà nó thân thiết và ấm áp như lúc này. Trang phú bà, cậu bao nuôi.”

Trang phú bà bật cười khanh khách: “Đúng là không biết xấu hổ, ký chủ có tài năng đặc biệt gì xứng đáng để được bao nuôi không?”

Chính Nam càng lúc càng cảm thấy Trang phú bà không giống cái A.I đơn giản như vậy, hắn tiếp tục đùa giỡn: “Có thể ăn, có thể ngủ, có thể làm ấm giường a. Quan trọng là đẹp trai!”

Trang phú bà càng cười lớn hơn: “Mấy “tài năng” của ký chủ quá tầm thường, không nhận. Khi nào tốt hơn quay trở lại sau nhé.”

Chính Nam thờ dãi một hồi, giống như rất tiếc nuối: “Tiểu bạch kiểm cái nghề này càng ngày càng khó làm a, thôi vẫn là phải tìm đường mạnh lên vậy.”

Trang phú bà gật gù: “Phải phải, thôi không đùa giỡn nữa. Phía dưới là các hình thức tiến hóa Thiên Nhân, mời ký chủ lựa chọn.”

Cấp 3 Thiên Nhân: Bạch Nhân hình thái thứ 2: Thiên Sinh Nhân.

Cấp 3 Thiên Nhân: Tà Luân Nhân đơn câu ngọc hình thái.

Cấp 3 Thiên Nhân: Giám Bảo Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 3 Thiên Nhân: Đại Địa Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 3 Thiên Nhân: Âm Dương Nhân hình thái.

“Ồ, tiến hóa Bạch Nhân lên Thiên Sinh Nhân(Tenseigan) sao, thứ tốt.” - Chính Nam hai mắt tỏa sáng, đôi mắt này mạnh không hợp lẽ thường a, thôi bay mặt trắng có hay không?

“E hèm... Ký chủ, cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận suy nghĩ.”

Chính Nam sững sờ một lát rồi cau mày: “Khoan đã, “Thiên Sinh Chakra Hình Thức” yêu cầu phải có sáu loại Chakra và quan trọng nhất là phải kích hoạt được “Cầu Đạo Ngọc”, thứ này là đặc trưng của “Đạo”, ít nhất phải Độ Kiếp kỳ may ra mới có a. Nếu không kích hoạt được “Thiên Sinh Chakra Hình Thức” thì con mắt này hoàn toàn không có gì đặc biệt.” - Mặc dù biết Thiên Sinh Nhân ngàn vạn năm trời nhưng yêu cầu để sử dụng nó quá cao.

Chính Nam cũng biết hiện tại mình rất yếu, sở hữu Thiên Sinh Nhân rõ ràng không có tác dụng lớn, cần phải chất chiu những cơ hội mạnh lên như thế này.

“Ký chủ phân tích không sai, Thiên Sinh Nhân theo như thuật ngữ kiếp trước của ký chủ thì nó được gọi là trang bị “late game”, sở hữu quá sớm không có nhiều tác dụng.” - Trang phú bà cũng không keo kiệt mà khen Chính Nam một tiếng.

Chính Nam gật gù: “Như vậy, Trang, lựa chọn Tả Luân Nhân hình thức, có thể hiện tại Tả Luân Nhân không quá mạnh nhưng tương lai của nó là vô hạn.”

“Kích hoạt cấp 3 Thiên Nhân: Tả Luân Nhân đơn câu ngọc hình thức, thời gian kích hoạt: 5 phút. Khởi động trạng thái phong bế.”

Sau năm phút chết giả, Chính Nam chậm rãi tỉnh lại. Hắn lập tức kiểm tra thông tin Thiên Nhân.

“Tên: Thiên Nhân (cấp 3).

Hình thái: Bạch Nhân, Tả Luân Nhân đơn câu ngọc.

Chức năng: Giám định phú bà(tên, tuổi, tu vi, đánh giá, thiên phú, huyết mạch), 360 độ tầm nhìn, thấu thị, động thái thị giác.”

“Ha, thêm được khả năng quan sát huyết mạch, rất tốt.”

“Ngoài Thiên Nhân lên cấp ra còn có cập nhật gì không Trang?” - Chính Nam không thể chờ được nữa, mỗi lần hệ thống cập nhật đều có thêm tính năng mới cho hắn tìm hiểu.

“Có, lần này cập nhật rất nhiều, chi tiết tại file changelog, mời ký chủ tự xem.” - Trang phú bà lên con lăm biếng, quăng file cho hắn tự xem.

“Thật sự... như vậy cũng được a!” - Chính Nam cũng bó tay, tự xem thì tự xem.

“Thay đổi hệ thống cửa hàng cho phù hợp.

Mở ra hệ thống sủng vật.

Mở ra hệ thống phi hành khí.

Ưu hóa giao diện.

Một số thay đổi nhỏ khác.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Trang bức sẽ bị sét đánh!

“Có nhiều đó mà cũng lười? Có làm hệ thống như vậy luôn á Trang.” - Chính Nam xem xong changelog cảm thấy Trang phú bà làm sao càng ngày càng giống cô bé tuổi teen nổi loạn.

“Trang thích, ký chủ có thể làm gì được Trang.” - Trang phú bà phản đmg.

“Ok, Ok, không làm gì cả. Đúng rồi, giải thích cửa hàng trước đi.” - Chức năng này quá nhảm, hắn gần như đã quên mất. Hôm nay thấy có cập nhật nên phải tham khảo lại.

“Cửa hàng được sửa lại từ hình thức buôn bán cố định như trước đây thành hình thức buôn bán mở rộng. Mọi thứ sẽ được niêm yết vĩnh viễn, ký chủ có đủ tiền có thể mua.”

“Ha, vậy để tôi xem cửa hàng một chút đã.” - Chính Nam hứng thú, có vẻ có cái tính năng tốt rồi.

Chính Nam ấn mở cửa hàng, chỉ thấy bên trong chia làm 3 mục gồm đan dược, huyết mạch và trang bị.

Đan dược bên trong có bán các loại đan dược từ cấp 1 tới cấp 8, mọi phẩm chất. Cái gì Thánh Nhân Đan, Cửu Chuyển Thần Đan, Sinh Sinh Tạo Hóa Đan,... ngu ru bức ầm ầm đan dược đều có, chỉ là giá tiền kia... thôi được rồi, nhiều số 0 hơn cả giải Vietlott, đơn vị tính bằng cực phẩm linh thạch. Hiện tại Chính Nam một chút mạt phần còn không có mua nổi chứ nói chi một viên đan dược.

Trú Nhan Đan ngược lại là không đắt nhưng không cần thiết nên hắn cũng không mua.

“Ồ, Luân Mạch Đan? Tăng lên phẩm chất huyết mạch? Thứ này cũng có?” - Chính Nam tỏ ra rất hứng thú.

“Thế giới này trước đây cũng có hệ thống phân cấp huyết mạch, nhưng sau nhiều “biến cố” dẫn tới phẩm chất huyết mạch càng ngày càng thấp, cùng với sự biến mất của Mạch Luân Thảo, hệ thống phân cấp huyết mạch dần bị lãng quên.” - Trang phú bà có quyền truy cập vào Thiên Đạo nên biết được khá nhiều thứ bí ẩn.

Chính Nam hai mắt sáng quắc: “Nói như vậy tôi có thể sử dụng không?”

“Không thể sử dụng.” - Trang phú bà dội Chính Nam một gáo nước lạnh.

“Vi sao a?” - Chính Nam tê tâm liệt phế gào thét.

“Huyết mạch của ký chủ hiện tại đã không thuộc thế giới này, “Đạo” trong Luân Mạch đan không thể giúp ký chủ tăng cấp huyết mạch được.”

Nghe Trang phú bà giải thích, Chính Nam cũng chỉ có thể nuốt nước mắt vào tim, chấp nhận sự thật đau đớn này.

Tiếp theo là Huyết mạch. Mục này làm Chính Nam chú ý, hẳn có thể cường hóa bản thân bằng cách mua lượng lớn huyết mạch hay không? Cái gì Bất Tử Điều huyết mạch, Kim Long huyết mạch,... mua 1 mở sau đó trộn vào không phải vô địch rồi?

“Ký chủ bớt nằm mơ giữa ban ngày đi. Huyết mạch cũng giống như nhóm máu vậy, trộn vào nhau không đúng sẽ gây xung đột, còn gọi là phản ứng đào thải, nhẹ thì mất oan huyết mạch, nặng thì hóa thành thứ gì đó không phải người, không thì thẳng thắn chết luôn. Phải biết huyết mạch càng mạnh thì sẽ càng có xu hướng đào thải huyết mạch khác.” - Trang phú bà dội một thùng nước lạnh dập tắt ngọn lửa “muốn chết” đang hùng hực thiêu đốt Chính Nam

“Làm sao tôi biết được huyết mạch nào không đào thải lẫn nhau?” - Chính Nam tâm nguội một nửa, nhưng vẫn không từ bỏ cơ hội.

“Cách thứ nhất là tham khảo tiến hóa, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng đã loại được một số huyết mạch không tương đồng rồi. Ví dụ ký chủ sử dụng Long huyết mạch, sau đó lại muốn trộn Phượng huyết mạch, nghĩ một chút nó sẽ ra cái gì? Tất nhiên là không phải thứ gì tốt rồi.

Cách thứ hai là điều tra xem nguồn gốc có liên hệ với nhau không, ví dụ dễ hiểu nhất chính là các huyết mạch trong Naruto ký chủ đang sở hữu đều thuộc từ cùng một tổ tiên, như vậy sẽ không xảy ra đào thải.

Cuối cùng, cũng là cách ngu nhất, đó là thí nghiệm, mua huyết mạch về, thí nghiệm lên bản thân, haha, thật mong ký chủ trở thành Hulk hay Abomination.”

Trang phú bà từ nghiêm túc, chuyển sang đùa giỡn, cuối cùng thẳng thắn gọi tên Chính Nam ra làm ví dụ.

Chính Nam lật cái bạch nhãn nói: “Tôi mà thành Hulk, không biết có ai đó đau lòng hay không, dù sao cũng là hệ thống của cái quái vật, sau này thành được hình người không biết có bị dày vò không?”

“Thôi, không giỡn, Trang sẽ dùng phần cứng hệ thống tiến hành giả định thí nghiệm, sau đó đánh dấu những huyết mạch ký chủ có thể sử dụng, như vậy được đi.” - Trang phú bà cũng nhận sợ, lỡ Chính Nam làm liều thành cái quái vật gì đó, sau này khổ cũng chính là mình.

Haiz, làm hệ thống không có nhân quyền a!

“Như vậy mới đúng” - Chính Nam nở nụ cười, sau đó tiếp tục xem cửa hàng.

Giống như Trang phú bà nói, mọi huyết mạch trong Naruto đều bắt nguồn từ Kaguya Otsutsuki, như vậy hiện tại hẳn không cần bỏ gần lấy xa, cứ thu gom hết huyết mạch từ Naruto trước, sau đó tính tới các huyết mạch khác sau. Gom tới đủ mạnh bằng Kaguya Otsutsuki, vậy hẳn là tương đương Đại Thừa Kỳ đại năng rồi.

Cuối cùng là mục trang bị, bên trong cái gì quần áo, giày dép, mũ nón, thậm chí bikini đều có.

“[Nỏ Thần An Dương Vương], 1 tỉ cực phẩm linh thạch, hmmm, mai mua.”

“[Túi Ba Gang], 800 triệu cực phẩm linh thạch, hmmm, 2 ngày nữa đủ tiền rồi mua.”

“[Cây Tre Trăm Đốt]...”

...

“Thần mẹ nó, mang thần khí ra khoe đúng không!? Không mua! không mua!”

Rất nhiều trang bị có tính năng quá khủng, Chính Nam nhìn mà nước miếng ròng ròng nhưng mà không tiền a!

Không tiền dứt khoát không shopping, khi nào có tiền rồi tính.

“Những trang bị, huyết mạch này chỉ có thể mua bằng linh thạch thôi hả Trang, cái này muốn bao nhiêu cho đủ đây?” - Chính Nam khóc than, cầu phú bà thương hại.

“Ở giai đoạn hiện tại chỉ có thể như thế, chờ ký chủ đẳng cấp cao hơn sẽ mở ra nhiều loại tiền tệ hơn, lúc đó có thể giúp ký chủ mua sắm dễ dàng hơn.” - Trang phú bà cho Chính Nam cái hi vọng.

“Được a, nói đi nói lại cũng lại phải lên cấp cao hơn, thật không thú vị.” - Chính Nam ngoài mặt nhỏ nước bọt, trong lòng lại quyết định phải nhanh hơn lên cấp.

“Sùng vật a. Hôm nào lại vào Vạn Tượng Sâm Lâm tóm một con yêu thú về làm thú cưỡi, oai phong một chút.” - Chính Nam trong lòng có ước lượng cho mình, thế là tiếp tục hỏi thăm Trang phú bà: “Phi hành khí là cái gì thế Trang?”

“Chính là phi hành đạo cụ, nghe kỹ, là đạo cụ, không phải là Độ Kiếp Kỳ lã không phi hành. Đạo cụ có thể giúp ký chủ bay được sớm hơn, nhanh hơn và tiết kiệm nguyên khí hơn so với bình thường lã không phi hành rất nhiều.” - Trang phú bà đánh cái quảng cáo, cũng nói ra rất nhiều ưu điểm của phi hành đạo cụ.

“Hmmm, nói như vậy hiện tại tiền tài có chỗ tiêu, bên trong cửa hàng trang bị tôi cũng thấy bán phi hành đạo cụ, xem lại một chút.”

...

“Oa, đôi cánh [Đoạt Thiên] này cũng quá ngầu chứ, Archangel của phim Apocalypse đúng không? Còn cái [Phi Thánh] này, toàn thân màu vàng óng ánh phi kiếm, lại to, lại dài, đứng lên bay không phải thành mục tiêu cho kẻ địch, nhưng mà cmm ngầu a.” - Chính Nam vừa lau nước miếng vừa xem phi hành đạo cụ, cái gì cánh bướm, cánh chim, cánh dơi... , cái gì điều, phi kiếm, thám bay,... cá biệt còn có cá đuối, điều hầu,... phượng hoàng cũng có.

Có cho mình một cái phi hành đạo cụ ưng ý làm mục tiêu, Chính Nam đóng cửa hàng, mở bảng thông tin, quyết tâm rời xa phù phiếm xa hoa để làm người, quay về với thực tại là hần mới cấp 20, cầm mấy thứ này ra ngoài, có khi bay không ra được cổng thành.

“Qua con bĩ cực đến hồi thái lai.” - Chính Nam vừa ngâm tụng một câu thành ngữ rồi xoa tay cười hèn mọn: “Điểm nhiều để làm gì? Là để xài chứ làm gì a, hắc hắc!”

“Tiêu hao 12 điểm cấp tăng lên cấp 24 thành công.”

Một luồng cảm giác thư thái từ đan điền lan tỏa toàn thân khiến Chính Nam nhìn không được rên rỉ, người không biết đi ngang qua nghe thấy còn tưởng hần đang... phê tận óc đầu.

Một lần lên bốn cấp khiến kinh mạch và tế bào toàn thân hần đạt được cực lớn tăng lên, giả tượng lên cấp càng là để cho hần cảm giác mình một quyền có thể đánh tan cả một ngọn núi.

Thực sự may mắn cho Chính Nam là hần sở hữu Hệ Thống đồng thời trải qua hai lần Thiên Địa Tẩy Lễ mới có thể còn ngồi đây rên rỉ trong sung sướng, đổi lại một người khác dám chơi lớn như vậy nhẹ thì trọng thương, kinh mạch đứt đoạn, trở thành phế nhân, nặng thì thăng thần đi châu ông bà ông vải luôn rồi.

Qua 15 phút cảm nhận được cái gì gọi là cực lạc, cái gì gọi là phê tận óc, Chính Nam nằm lãn trên đất, mặt chưa hết thòm thèm lảm bảm: “Thảo nào người ta liều mạng tu luyện, tranh giành, đánh giết cũng muốn mạnh lên. Không nói tiền, quyền, thế các loại vật ngoại thân, chỉ riêng cảm giác này cũng khiến người ta nghiện rồi.”

Cố nén cảm giác lãng lãng còn chưa tán hết trong cơ thể, Chính Nam tiếp tục đại nghiệp tiêu xài của mình.

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, tăng [Tam Thân Thuật] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề, tăng [Luyện Dược Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 4], thu được 4 điểm cấp, 4 điểm nghề.”

“Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 5], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 6]. Phần thưởng: [5 điểm cấp, 5 điểm nghề]. Phạt: [Không]. Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Cứ như vậy trở thành Dược Vương.” - Chính Nam thở dài, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời: “Nhân sinh như mộng, hồng trần như mây a, haiz..”

Tạch Tạch! Đùng! Đùng...

Giữa bầu trời xanh quang đãng bỗng nhiên giạt đùng đùng tiếng sấm, từng tia sét như lời xà lãn lộn trong mây, nhắm nhe lao xuống mặt đất đánh chết cái tên trang bức bên dưới.

Chính Nam giật mình rụt cổ, nhỏ giọng lảm bảm: “Trang bức sẽ bị sét đánh, truyền thuyết... là thật a!?”

...

Chương 74: Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa

Trang phú bà tiếp tục đóng vai ác đối nước lạnh vào trái tim nhiệt huyết của Chính Nam: “Rất đáng tiếc phải thông báo cho ký chủ biết là mặc dù có Được Vương trình độ luyện đan nhưng ký chủ không có khả năng luyện ra cấp 5 đan dược, ít nhất là thời điểm hiện tại.”

Dùng một lát, Trang phú bà nói tiếp: “Bởi vì ký chủ không có một cái lò luyện đan cho đẳng hoàng, cũng không có cho mình một ngọn lửa mạnh mẽ. Chỉ dựa vào những thứ đang có thì ký chủ nhiều nhất cũng chỉ là một tên “lý thuyết” Được Vương mà thôi.”

Chính Nam vỗ trán than thở: “Làm sao quên mất cái này a.”

Một cái lò luyện đan tốt sẽ giảm thiểu việc nhiệt độ và dược hiệu thất thoát trong quá trình luyện chế, qua đó vừa đảm bảo được chất lượng, vừa giảm thời gian luyện hóa dược tài, lại tiết kiệm tinh lực cho luyện dược sư, đưa tới hiệu quả tăng tỉ lệ thành đan, cũng như tăng phẩm chất đan dược.

Sở hữu một ngọn lửa mạnh mẽ cũng đưa tới hiệu quả tương tự.

Lật ra cửa hàng để tìm mua một cái lò luyện đan, Chính Nam kém chút phun hai lít huyết: “Trang, làm sao đắt như vậy a?”

“Lò luyện đan không giống những trang bị khác có tính đơn hướng. Nó có thể dùng để luyện đan, luyện khí, khi chiến đấu cũng có thể công, có thể phòng. Đặc biệt nếu ký chủ thích có thể sắm một loại có thể trở thành phòng ở cũng không tệ a, coi như có cái nhà di động.” - Trang phú bà hóa thân thành nhân viên bán hàng đa cấp, vừa giải thích vừa giới thiệu sản phẩm cho Chính Nam

Nghe Trang phú bà nói Chính Nam cũng thật sự động tâm, nhưng mà nghèo a. Không phải là hắn không thể mua cái lò luyện đan nào, ngược lại cấp 1, 2, 3 lò luyện đan hắn có thể mua được mấy cái, nhưng tính năng đều không ưng ý, cái nào có tính năng chấp nhận được thì túi tiền lại không cho phép.

Chính Nam vượt cảm: “Chuyện lò luyện đan có lẽ phải tính sau, hoặc là tới Phúc Đạt mua một cái tạm tạm cũng được. Nói tới dị hỏa, giống như Cửu Dương Các có cái Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa, Kỳ Trần Bảng thứ 88 đúng không nhỉ?”

Trang phú bà đáp lời: “Theo như tình báo ký chủ thu được thì đúng là có Kỳ Trần Bảng thứ 88 Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa. Thứ này dùng để luyện đan, luyện khí và luyện thể đều rất tốt.”

“Dị hỏa cũng không thể mang đi hỏi Tú Anh được, với trí thông minh của yêu tinh kia chắc chắn sẽ nghi ngờ.” - Chính Nam gật gù, nhỏ giọng lầm bầm: “Có cơ hội nên hỏi thăm Cửu Dương Các một chút thử.”

“À, Trang, mở gói quà 20 luôn đi.”

“Sử dụng gói quà cấp 20 thành công, thu được, 3 điểm tiềm năng, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, 1 bộ trang bị nhẫn giả trung cấp, 1 gói quà cấp 30(không thể sử dụng.)

“Áy, lại có thể lên cấp, hắc hắc.” - Chính Nam xoa hai bàn tay cười hèn mọn.

Cũng không thể trách hắn “kém sang” như thế, thử hỏi nam nhân nào không thích cái cảm giác lâng lâng, toàn thân thư giãn như được một bàn tay vô hình mềm mại xoa nắn khắp nơi kia chứ.

“Tiêu hao 6 điểm cấp tăng lên cấp 26 thành công.”

“Tiêu hao 7 điểm nghề, tăng nghề [Luyện Khí Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 7 điểm nghề, tăng nghề [Y Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề, tăng nghề [Trận Pháp Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Sáng khoái, thật cảm giác sáng khoái.” - Chính Nam nhìn không được rên rĩ. Không chỉ là cảm giác thoải mái trên thân xác từ việc lên cấp mà còn là sự bành trướng trên tinh thần khi liên tiếp thành tựu Khí Vương, Y Vương và Trận Vương.

“Ký chủ thì sướng rồi, chỉ một Trang mà thôi.” - Giọng Trang phú bà mặc dù là cơ giới nhưng Chính Nam vẫn nghe ra được trong đó sự khó chịu và mệt mỏi.

Hắn tò mò hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Ký chủ liên một lúc lên nhiều cấp và nghề như vậy khiến Trang phải liên tục hoạt động hết công suất để ghi thông tin vào đầu ký chủ, đồng thời còn phải

đảm bảo ký chủ không cảm thấy chút đau đớn hay mệt mỏi nào. Không đơn giản đâu.”

Làm Hệ Thống không có nhân quyền a!

“Như vậy sao?” - Chính Nam cũng không phải là không nói lý. Hắn có chút bận tâm hỏi: “Vậy có thể xảy ra hỏng hóc gì không? Có cách nào để tôi giúp Trang san sẻ công việc không?”

“Nếu ký chủ có lòng, làm ơn đừng nhảy nhót mà ngồi xếp bằng xuống thả lỏng tinh thần để quá trình có thể suôn sẻ thêm một chút là được. Còn hỏng hóc thì sẽ không, Trang cũng không phải hàng sida ở chợ mà làm chút việc này đã xảy ra vấn đề.” - Dù mệt mỏi nhưng vẫn rất cao ngạo nha.

“Như vậy a, đơn giản.” - Chính Nam gật đầu rồi ngồi xếp bằng xuống, lật ra bảng thông tin rồi điểm tới tập.

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng [Ô Nha Phân Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng [Hòa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng [Tâm Chuyển Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 5 điểm kỹ năng, tăng [Thuần Thân Thuật], [Vụ Ân Thuật], [Vụ Ảnh Thuật], [Vụ Trung Quý Ảnh Thuật], [Phi Tiêu Thao Khống Thuật] lên cấp 2 thành công.”

[Ô Nha Phân Thân Thuật] là kỹ năng thành danh của Itachi, Chính Nam không cần suy nghĩ mà lập tức kích hoạt và nâng kỹ năng này lên cấp 3 luôn và ngay. Không có cách, chết thật một lần và chết hụt một lần khiến người ta biến sợ chết a.

[Hòa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật] được mệnh danh là “nhẫn thuật vô dụng nhất” vì từ đầu phim tới cuối truyện kỹ năng này được dùng thật nhiều nhưng tác dụng thì khỏi phải nói, 99% là không có tác dụng. Thế nhưng Chính Nam vẫn không tiếc điểm mà kích hoạt và nâng nó lên ngay cấp 3 bởi vì hắn cần một kỹ năng có tính chấn nhiếp lớn để đánh ra tên tuổi của Không thần sứ. Bạch Nhân hắn không muốn bại lộ, cho nên hắn muốn dùng Sharingan như điểm đặc trưng của danh tính Không thần sứ và sử dụng Hòa Độn như sở trường.

Còn về phần [Tâm Chuyển Thân Thuật], đơn thuần là để trang bực. Chỉ cần một cái liếc mắt đã khiến kẻ địch tự quay qua giết lẫn nhau, nghĩ thôi cũng thấy nỗ lực trời rồi, hắc hắc.

Ngoài ra Chính Nam cũng không quên cường hóa thêm các kỹ năng hắn thường sử dụng, đáng tiếc là điểm kỹ năng có hạn nên chỉ có thể tăng lên chút ít.

...

Sau khoảng 15 phút ngồi tĩnh tọa để trợ giúp Trang làm việc, Chính Nam mới mở bảng thông tin ra xem lại một lần.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đẳng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 4

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hòa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: Luyện Dược Sư(5), Trận Pháp Sư(5), Luyện Khí Sư(5), Y Sư(5), Đầu Bếp(3), Tuần Thú Sư(1).

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 55/100), Lý Gia Như(SR, 73/100).

Điểm dư: 2 điểm cấp, 0 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 2 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 30.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 3: 26/30, còn 86 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lĩnh - giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

“Đánh giá này thật có ý tứ.” - Chính Nam mỉm cười đóng lại bảng thông tin, mở ra cửa hàng mua một vài thứ rồi cho người gọi Gia Như phụ bà tới phòng tu luyện.

Gia Như phú bà thấy Chính Nam gọi cô tới chứ không tự mình qua tìm chứng tỏ không phải là việc của Lý gia, như vậy chỉ có thể là việc của Akatsuki. Không chút chậm trễ, cô gác lại chuyện sổ sách của Lý gia để tới tìm hắn.

Trong phòng, Chính Nam nghiêm túc nói: “Anh nhận được tin tức rất đáng tin cậy là trong vòng tối nay hoặc chậm nhất là sáng ngày mai đội ngũ hộ tống đan dược của Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông sẽ tới Hà thành. Nếu như anh suy đoán không sai thì hai phe này sẽ không đơn giản là đường ai nấy về như vậy, cho nên việc chúng ta cần làm là chờ họ đánh nhau lưỡng bại câu thương, sau đó xuất hiện giành lấy lợi ích.”

“Ý anh là muốn...”

“Đánh cướp.” - Chính Nam gật đầu: “Em xem cái này đi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lục Dực và Tiên Kiến Chi Thư

Chính Nam đưa cho Gia Như phú bà hai viên ngọc chứa tình báo mà Tú Anh phú bà cung cấp, bên trong là thông tin cực kỳ chi tiết về Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các.

Bên trong viên ngọc là thông tin về hoạt động kinh doanh của cả hai thế lực.

Tà Nguyệt Tông nằm cách Hà thành năm ngày đường về hướng Bắc – Đông Bắc(hướng 1 giờ), là một tông môn toàn nữ với nguồn thu nhập chính đến từ việc nhận ủy thác nhiệm vụ của các thế lực lệ thuộc, kinh doanh trà quán, tửu lâu và buôn bán vải vóc, lương thực. Tất nhiên đó chỉ là bề nổi, những bí mật phía sau có thể không dễ dàng đào móc ra, cho dù là Trần gia cũng không thể dễ dàng biết được.

Đối đầu với Tà Nguyệt Tông là Cửu Dương Các, cách Hà thành năm ngày đường về hướng Nam – Đông Nam(hướng 5 giờ), là một tông môn với công pháp thiên về chí dương, chí cương con đường cho nên rất ít đệ tử nữ, 90% đệ tử đều là nam.

Cửu Dương Các có thể xưng là một đám người điên với toàn những thanh niên, lão già nóng đầu, luôn thích làm theo ý mình. Bọn họ kinh doanh tất cả mọi thứ có thể kiếm ra tiền và bóc lột các thế lực phụ thuộc bằng mọi thủ đoạn. Thậm chí những hoạt động “không cảm nhưng không ai muốn nói ra mình làm” như buôn người, kinh doanh mại dâm, cờ bạc, vay nặng lãi,... cái gì cũng có.

Gia Như phú bà mặc dù nói luôn ủng hộ Chính Nam nhưng dù sao cô cũng là tiểu thư khuê các, từ nhỏ đã được giáo dục theo lý niệm của Thiên Thánh Cung bởi Lý Anh Tuấn, lớn lên lại nhập học Thiên Hà thư viện nên mặc dù không nói cô rất “chính” nhưng ít nhất việc “tà” như đánh cướp người khác cô còn có chút không thoải mái.

Thế nhưng sau khi xem xong tình báo mà Chính Nam đưa cho, trong mắt cô đã không tồn tại chút do dự nào mà ngay lập tức suy tính các bước đi có lợi cho kế hoạch.

Thân là người có học thức và cũng là phụ nữ, Gia Như phú bà chưa ghét buôn bán phụ nữ, trẻ em và kinh doanh mại dâm. Cho nên cô không hề phản đối Chính Nam trong việc chặn đường đánh cướp lần này.

Trả lại hai viên ngọc cho Chính Nam, Gia Như phú bà nói: “Sẽ không ngoại trừ khả năng cũng có người có cùng nghĩ như chúng ta, mà tu vi của em và anh... khó làm a.” - Còn về việc nghi ngờ tình báo là thật hay giả, Chính Nam nói nó là thật thì cho dù là giả cũng sẽ là thật.

“Em nói Không sai.” - Chính Nam gật đầu, ánh mắt khen ngợi: “Nhưng em nên biết nếu chúng ta nghĩ tới hắn là Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông cũng sẽ nghĩ tới. Như vậy cuối cùng mọi chuyện sẽ trở thành bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau nhưng trên bầu trời vẫn còn hoàng tước.”

Gia Như phú bà cau mày: “Ý của anh là...?” - IQ cao như cô cũng không nghĩ ra là dùng cách nào để cô và Chính Nam có lợi thế hơn những người khác.

Chính Nam mỉm cười nói: “Ý của anh chính là như thế này.”

Nói, hắn lấy từ trong balo hệ thống ra một quả cầu thủy tinh sau đó bóp vỡ thành vô số điểm sáng óng ánh.

Dưới ánh mắt không thể tin của Gia Như phú bà, những điểm sáng óng ánh kia dần tập trung sau lưng Chính Nam rồi trở thành một đôi cánh, không, là ba đôi cánh, cũng không phải, là một đôi cánh có tổng cộng sáu chiếc cánh chia đều cho hai bên.

Chính Nam đập cánh một cái bay vút lên nóc phòng tu luyện, sau đó dùng tốc độ mắt thường không cách nào nhìn thấy nổi lướt quanh phòng tu luyện hai vòng rồi lơ lửng trên đầu Gia Như phú bà, nói: “Đôi cánh này tên là [Lục Dực], được trực tiếp lấy xuống từ trên người một chủng tộc gọi Thiên Sứ, sau

đó được luyện hóa thành phi hành đạo cụ.” - Dứt lời, Chính Nam hạ xuống đất nhưng không có thu cánh vào mà để nó cứ như vậy vấy ở phía sau lưng.

Gia Như phú bà mắt đầy ngôi sao lập tức nhào tới một trận sờ soạng đôi cánh: “Oa! Cảm giác giống như bằng xương bằng thịt luôn á, lông vũ này cũng là thật luôn, ảo diệu quá!” - Gia Như phú bà khen không ngớt.

Chính Nam ho khan một cái rồi thu cánh vào. Ban đầu hẳn không muốn dùng loại phi hành nhìn “gái” như thế này, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn mua nó. Tất cả cũng chỉ vì điểm thiện cảm a.

Gia Như phú bà u oán nói: “Cái gì a! Người ta còn chưa có xem đủ đã cất đi.”

Chính Nam trừng mắt: “Đang bàn chính sự, muốn nghịch khi khác rồi nghịch.”

Gia Như phú bà liền không phục: “Một mình anh có phi hành khí thì làm được gì, tu vi anh lại yếu như vậy, bay nhanh hơn cũng không đánh lại người ta.”

Chính Nam cười gian nói: “Ai bảo chỉ một mình anh có?”

Gia Như phú bà sững sờ, nhưng lập tức là nhào tới bắt lấy cánh tay Chính Nam, điên cuồng lắc, nhõng nhẽo nói: “Anh còn có sao? Anh Nam~, tặng cho em một đôi có được hay không, sau này em nhất định sẽ nghe lời anh mà~”

Chính Nam nghe Gia Như phú bà nũng nịu, tâm đều mềm, vài chỗ thì lại cứng. Hắn ra vẻ đạo mạo nói: “Thứ này rất quý...”

Gia Như phú bà hai mắt long lanh, không nói gì mà tiếp tục lắc a lắc.

Chính Nam chịu không nổi, chỉ có thể giơ hai tay đầu hàng nói: “Được, được! Xem như em lợi hại. Cái này là anh chuẩn bị cho em, tên nó là [Tiên Kiến Chi Thư]. Trước đây thật lâu, có một vị cường giả tu luyện Thiên Cơ Thuật tới mức đăng phong tạo cực, sau đó hắn chế tạo ra một quyển sách mà chỉ cần một người viết tên của mình vào đó thì vận mệnh của họ sẽ được hiện ra ngay bên dưới. Đáng tiếc, sự ra đời của quyển sách này quá mức nghịch thiên khiến bản thân vị cường giả đó và những người sở hữu nó sau đó đều bị thiên khiển, dần dần nó bị xem như cấm thư rồi thất lạc. Bây giờ nó thuộc về em.”

Gia Như phú bà nhận quả cầu thủy tinh từ tay Chính Nam rồi bóp vỡ. Những điểm sáng của cô không màu trắng như của hắn mà mang theo màu vàng và xanh ngọc óng ánh.

Những điểm sáng dần hợp lại thành một quyển sách thật lớn đang mở, ít nhất cũng phải chứa được 10 người.

Sách màu trắng có viền và hoa văn màu vàng óng, trên bìa còn có hai nửa viên ngọc lục bảo to bằng người trưởng thành, lề của quyển sách còn có một sợi dây nối với một viên ngọc lục bảo tròn khác, có vẻ khi bay thì dây sẽ là hướng phía sau.

Gia Như phú bà hí hửng nhảy lên đứng trên quyển sách, Chính Nam cũng bay lên bên cạnh cô để phòng ngừa cô bay ẩu. Sau đó cô vẫn đứng đó, quyển sách cũng vẫn lơ lửng ở đó.

...

“Làm sao bay a?” - Gia Như phú bà đỏ mặt hỏi Chính Nam.

Chính Nam cười lớn nói: “Thì dùng ý nghĩ chứ sao, em ngốc quá.”

Gia Như phú bà trừng mắt Chính Nam: “Người ta là... lần đầu tiên... sử dụng phi hành khí, anh cười cái gì mà cười.” - Bật Chính Nam một câu rồi Gia Như phú bà dùng ý nghĩ điều khiển phi hành khí của cô. Xem chút thì nốc nhà gặp nạn, may mà Chính Nam cẩn thận bay theo kéo cô lại.

Trải qua lúc đầu có chút trúc trắc, Gia Như phú bà rất nhanh bắt đầu quen thuộc điều khiển phi hành khí của mình. Chính Nam cảm thấy đủ yên tâm mới thu lại [Lục Dực] của mình để nhảy lên [Tiên Kiến Chi Thư] của Gia Như phú bà rồi bay chung một chỗ.

“Tiêu hao rất khả quan.” - Gia Như phú bà đáp xuống mặt đất cùng với Chính Nam, mỉm cười ngọt ngào nói: “Chỉ bằng phi hành này, Độ Kiếp Kỳ không ra chúng ta hoàn toàn đứng ở thế bất bại.”

Chính Nam cũng gật đầu đồng ý với nhận xét của Gia Như phú bà.

Bản thân là Luyện Khí Sư và Trận Pháp Sư, Chính Nam tất nhiên sẽ phải tò mò kiểm tra xem cơ cấu hoạt động của phi hành khí này là như thế nào, nếu không quá phức tạp thì tự làm bản lược giản cho tiết kiệm cũng là một ý định không sai.

[Tiên Kiến Chi Thư] của Gia Như phú bà thì Chính Nam không biết, chứ bên trong [Lục Dực] hắn đã xem qua, nó được khắc vô vàn liên hoàn trận pháp và các loại phù văn mô phỏng khả năng điều khiển “khí” của Độ Kiếp Kỳ, khả năng tạo chân không của Tịch Diệt Kỳ, khả năng hấp thu linh khí bổ sung tự thân tiêu hao, khả năng gia cường tốc độ bay,... xem Chính Nam cảm giác như mình là một học sinh tiểu học đi học giải tích phân, chỉ có thể lắc đầu ngao ngán: “Khó quá... bỏ qua!”

Lại cùng Gia Như phú bà bay vài vòng cho quen thuộc, Chính Nam nói: “Được rồi. Tối nay chúng ta chia ra theo dõi mục tiêu. Anh và một người khác của tổ chức sẽ theo dõi Tà Nguyệt Tông, em theo dõi Cửu Dương Các. Chúng ta có nhắn truyền âm, chia nhau ra làm việc vẫn giữ được liên lạc sẽ tốt hơn. Hai thế lực này tuy không cùng đường nhưng chắc chắn sẽ nghĩ cách đánh lén nhau, cho nên không cần lo lắng việc tách ra.”

“Còn có người khác sao?” - Gia Như phú bà tò mò hỏi: “Tu vì như thế nào?”

“Mạnh hơn anh và em.” - Chính Nam cười xoa đầu Gia Như phú bà: “Mặc dù nói chúng ta đứng ở thế bất bại nhưng không thua không có nghĩa là chắc thắng, có một người mạnh hơn đi lược trận là để đảm bảo nhiệm vụ sẽ không xảy ra sai lầm.”

Gia Như phú bà gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Chính Nam cường điệu nhắc nhở: “Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, anh muốn em nhớ kỹ, tính mạng quan trọng, nhiệm vụ có thể thất bại, nhưng mạng nhất định phải còn.”

Gia Như phú bà không nói, chỉ mỉm cười gật đầu rồi về trước làm chuẩn bị.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nửa đêm chặn giết

Cùng Gia Như phú bà tách ra, Chính Nam tranh thủ chạy đi tìm Ngọc Ngân, giải thích nhiệm vụ và đưa cho cô một đôi cánh tên là [Ma Linh]. Đôi cánh này tuy khả năng bay chậm hơn [Lục Dực] và [Tiên Kiến Chi Thụ] một chút, nhưng đặc biệt ở chỗ chỉ cần không bay thì nó gần như trong suốt, rất thích hợp với khả năng ẩn thân và ám sát của Ngọc Ngân.

Xong việc ở chỗ Ngọc Ngân, Chính Nam lại chạy tới Luyện Dược Sư công hội muốn tìm Liên Hoa phú bà nhưng bất ngờ nhận được tin cô đã rời khỏi Hà thành từ mấy ngày trước, bắt đầu dĩ hần chỉ có thể trở về.

“Liên Hoa hiện thân ở Hà thành khả năng là bị Diệp gia biết được nên tóm trở về rồi. Bây giờ chỉ có thể từ Tú Anh làm nhiệm vụ hàng ngày thôi.” - Chính Nam vuốt vuốt cằm: “Lộ bản lĩnh nghề nào đây nhỉ?”

Chạy tới Phúc Đạt, Chính Nam ngay lập tức tìm tới Tú Anh phú bà, chỉ là vừa nhìn thấy cô hần liền cau mày.

“Có chuyện gì lại chạy tới tìm tôi?” - Tú Anh phú bà thấy Chính Nam mặt mày nhăn nhó tiếp tục hỏi: “Làm sao giống như bị người lừa tiền thế?”

Chính Nam không đáp mà đi lại gần Tú Anh phú bà: “Cho tôi mượn cánh tay một lát.”

Tú Anh phú bà còn đang không hiểu Chính Nam nói gì đã bị hần bắt lấy cánh tay rồi bấm ở cổ tay, hần đây là đang bắt mạch cho cô.

Tú Anh phú bà cũng không có phản ứng gì mà chỉ nhìn chăm chăm Chính Nam, thấy hần lông mày càng lúc nhăn càng sâu, cô tò mò hỏi: “Cậu biết xem bệnh sao?”

“Lần trước cô không phải là bị bệnh.” - Chính Nam thả cánh tay Tú Anh phú bà ra, nghiêm giọng nói: “Hai mươi năm qua, mỗi tháng một lần cô đều bị như vậy, đúng không?”

Tú Anh phú bà khuôn mặt trầm xuống: “Cậu biết được cái gì rồi?” - Nói, cô vung tay đóng hết cửa sổ cũng như mở ra phòng hộ trận pháp.

Chính Nam ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, lắc đầu nói: “Không cần phải như vậy, tôi không có ác ý gì cả.”

“Cậu biết cái gì rồi?” - Tú Anh phú bà lặp lại câu hỏi một lần nữa, khuôn mặt hết sức âm trầm.

“Cô không hề bị bệnh, triệu chứng trên người cô là bị...” - Chính Nam chỉ chỉ ngón tay lên trời, nói tiếp: “Bị nguyên rủa. Đó là cái giá phải trả cho sức mạnh cô và Trần gia đang có.”

Tú Anh phú bà trầm tư. Cô không bị bệnh đúng không sai, nhưng “bị trời nguyên rủa” là cái gì? Trời... Thiên... Thiên Đạo... bị Thiên Đạo nguyên rủa???

Đang lúc Tú Anh phú bà tự chìm vào thế giới của mình suy nghĩ những gì hần vừa nói, Chính Nam đã đứng lên đi ra tới cửa phòng. Dừng ở cửa, hần quay đầu lại nói: “Tạm thời tôi chưa chữa được cho cô nhưng phương án không phải là không có, chỉ là tốn một chút thời gian. Nếu cô tin tôi thì cố gắng đừng dùng nguyên khí, cũng tạm dừng việc tu luyện lại đi, nếu không sẽ thực sự không thể có con được đâu.”

Chính Nam nói xong cứ vậy mở cửa đi ra, trận pháp phòng ngự một chút cũng không ngăn được bước chân hần. Nói đùa, trước mặt tiểu Trần Vương như hần, mấy trận pháp có hoa không có quả này còn không đủ nhét kẽ răng.

Tú Anh phú bà mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn theo bóng lưng Chính Nam, trong lòng 10,000 câu hỏi vì sao nhưng tất cả hóa thành nụ cười trên khóe miệng cô: “Tin cậu? Tôi tại sao phải tin cậu? Chúng ta rất thân sao? Đồ tự cho là đúng!” - Nói như vậy nhưng cô lại quyết định không tu luyện nữa mà đi ngủ.

...

Chính Nam từ phòng Tú Anh phú bà đi xuống thì gặp Lan đang đi lên cầu thang, hần mỉm cười nói: “Lan, em tìm Tú Anh sao?”

“Nam công tử, chào anh.” - Lan lễ phép chào một cái rồi mỉm cười nói: “Có một ít chuyện cần Đại tiểu thư làm chủ nên muốn phiền phức Đại tiểu thư một lát thôi ạ.”

“Cô ấy ngủ rồi.” - Chính Nam lắc đầu nói: “Nếu chuyện không gấp thì để cô ấy nghỉ ngơi một lát đi.”

Nghe Chính Nam nói vậy Lan gật đầu đáp: “Sức khỏe Đại tiểu thư quan trọng, lát nữa em lại tìm Đại tiểu thư vậy.” - Ngoài mặt tuy không đổi nhưng trong lòng Lan tràn ngập nghi hoặc: “Giờ này đi ngủ? Đại tiểu thư đâu có phải kiểu cô gái ngủ ngày đâu, chẳng lẽ... làm gì mệt mỏi quá phải ngủ bù!?”

Chính Nam lấy ra từ trong balo tấm thẻ màu đen lần trước Tú Anh phú bà đưa cho hần, nói: “Tấm thẻ này cho phép anh dùng được bao nhiêu tiền vậy Lan?”

“Rất nhiều ạ.” - Lan nhìn thấy tấm thẻ đen kia cũng có chút sợ hãi: “Nếu anh cần tiền gấp thì ngay lập tức điều động khoảng một triệu trung phẩm linh thạch cũng không có vấn đề gì.”

Chính Nam hai mắt tỏa sáng, gấp giọng nói: “Tối, trước chỉ cho anh mười triệu trung phẩm linh thạch, thiếu bao nhiêu lần đầu giá tới anh dùng đan dược trả đủ.”

“Em không...” - Lan cười khỏ, rõ ràng cô nói chỉ khoảng một triệu nhưng Chính Nam há miệng liền muốn gấp 10 lần.

Tiền đó a! Không phải là mít đầu mà muốn mấy là có mấy.

"Mười... mười triệu trung phẩm linh thạch quá nhiều, em sợ..." - Mặc dù không đến mức động dấy Phúc Đạt, nhưng nếu bị hỏi tới Lan cũng không có cách nào có thể giúp Chính Nam che giấu.

“Không sao, quan hệ của anh với Đại tiểu thư em không phải không biết. Lại nói, nếu cô ấy trách phạt em thì em cứ nói là do anh ép em. Cùng lắm ngày mai anh đưa thêm đan dược tới rồi bán giảm giá, rất nhanh sẽ bù đủ thôi.” - Không thể không nói, Chính Nam rất có tiềm chất làm kinh doanh bất động sản và bán hàng đa cấp.

Lan mặc dù lưỡng lự nhưng Chính Nam không ít lần cho cô đan dược, lại nhờ hần mà cô có công tác hiện tại, bây giờ người ta nhờ “chút chuyện” mà lại từ chối thì quá mức không nói nổi nên chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy được rồi, em làm sổ sách giúp anh.”

...

Chính Nam từ Phúc Đạt trở về tâm trạng có chút không tốt nhưng hần phải cưỡng ép gác tất cả sang một bên, bởi vì bây giờ là 7 giờ tối, đã đến giờ hành động.

7 giờ 30 phút, Chính Nam và Gia Như phú bà cùng nhau bay lên bầu trời, Ngọc Ngân xuất phát sau đó năm phút.

Haiz, đi ra ngoài giết người, cướp của cũng phải chờ hai cô gái trang điểm mắt nửa tiếng đồng hồ.

8 giờ 30 phút, cả hai thế lực vẫn không có động tĩnh gì, nhưng điều này hoàn toàn trong dự liệu của Chính Nam.

Lại nói vừa rồi hần đã nhận được tin tức, ngày đó Tà Nguyệt Tông mua được gói đầu giá lớn trước Cửu Dương Các sau đó dùng thủ đoạn cho thế lực phụ thuộc họ liên tục ác ý tăng giá, kết quả là Cửu Dương Các dùng giá cao hơn gần gấp năm lần mới mua được gói đầu giá thứ hai.

Ra bên ngoài phòng đầu giá, “Cửu Dương” Dương Khang xem chút nhện không được mà ra tay động thủ với người của Tà Nguyệt Tông.

Biết được tin tức này Chính Nam cũng âm thầm lấy làm kỳ, tính tình như vậy thì sau này Dương Khang làm sao tiếp quản Cửu Dương Các được chứ.

9 giờ 30 phút, đường phố đã bắt đầu thưa người, các cửa hàng, quán xá cũng bắt đầu dọn dẹp.

10 giờ 30 phút, trên phố chỉ còn lác đác vài người say xỉn, ăn mỳ hoặc những người đi vội về nhà trong đêm. Hà thành có lệnh 11 giờ sẽ đóng cổng thành giới nghiêm, ai còn lang thang ngoài phố giới nghiêm sẽ bị bắt giam.

11 giờ 30 phút, Gia Như phú bà truyền âm cho Chính Nam: “Không, Cửu Dương Các có động tĩnh.”

Chính Nam đã nói rõ quy định với hai cô gái, bình thường thì sao cũng được, nhưng ra bên ngoài làm nhiệm vụ thì toàn bộ dùng biệt danh để liên lạc.

Chính Nam quan sát bên dưới, Tà Nguyệt tông cũng bắt đầu có động tĩnh, hần truyền âm trả lời: “Bên này cũng bắt đầu có động tĩnh. Dùng mệnh động, tất cả chờ lệnh.”

Đúng 12 giờ đêm, hai chiếc xe ngựa nối đuôi nhau rời khỏi quán trọ nơi đoàn người Tà Nguyệt Tông ở những ngày qua, nhưng Chính Nam vẫn không động.

Trên xe không có người hấn muốn tới hôm nay!

“Ba chiếc xe ngựa đã rời khỏi nơi đoàn người Cửu Dương Các ở.” - Gia Như phú bà lại truyền âm.

Chính Nam cười lạnh: “Giương đông kích tây. Tiếp tục chờ.”

12 giờ 30 phút, bên Tà Nguyệt Tông một chiếc xe ngựa khác tiếp tục lặng yên rời khỏi quán trọ, nhưng đi ngược hướng với hai chiếc xe ngựa trước.

Chính Nam truyền âm cho Gia Như phú bà: “Bắc Đầu, hành động.” - Hấn ra hiệu cho Ngọc Ngân rồi hai người cùng nhau khởi hành.

Chính Nam và Ngọc Ngân bên này bay theo chiếc xe ngựa, phía bên kia Gia Như phú bà cũng bay theo hai người áo đen cười hai con ngựa cùng lúc rời khỏi quán trọ.

...

Bên ngoài cổng nam Hà thành khoảng 100 km, hai người cưỡi ngựa của Cửu Dương Các mặc dù xuất phát sau nhưng nhờ tốc độ nhanh hơn nên vẫn đuổi kịp chiếc xe ngựa của Tà Nguyệt Tông.

Cùng lúc đó, ba người của Akatsuki cũng hội họp với nhau trên bầu trời.

Dương Khang lột ra khăn che mặt, chặn trước xe ngựa của Tà Nguyệt Tông, cười cực kỳ đắc ý: “Haha, chạy đi đâu cho khỏi nắng. Hôm nay đan được bản công tử muốn, người bản công tử cũng muốn.”

Trong xe vang lên tiếng Nguyệt Vịnh, có vẻ hơi run rẩy: “Làm sao... làm sao lại bại lộ a?”

“Haha, không ngờ tới đi.” - Dương Khang cười càng đắc ý hơn, nhưng ngay lập tức chuyển thành hừ lạnh: “Tà Nguyệt, hôm nay rơi vào tay bản công tử nhất định sẽ trở thành Tàn Nguyệt.”

Dứt lời, Dương Khang từ trên lưng ngựa bay thẳng tới xe ngựa chở Nguyệt Vịnh, đồng thời vung tay đánh ra một chương.

Chương ẩn không lồ mang theo hừng hực hơi nóng bay thẳng tới chiếc xe ngựa vẫn đang nằm im bất động.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tân Tinh Bảng thứ 13, Giáp hộ pháp

Chương ẩn của Dương Khang không có bất kỳ trở ngại gì đụng thẳng vào xe ngựa của Nguyệt Vịnh, bốc lên một quả cầu lửa và tiếng nổ cực lớn.

Ầm!!!

Chiếc xe ngựa vỡ tan thành từng mảnh, lộ ra bên trong vẫn ngồi yên vị tại chỗ không chút biến sắc Nguyệt Vịnh. Chỉ là dưới chân cô lại có một xác chết, không phải ai khác, chính là thiếp thân nô tỳ của cô.

Nguyệt Vịnh đứng dậy, bờ môi màu tím trong đêm trắng càng thêm yêu dị cong lên nụ cười khinh thường: “Cùng bản cô nương chơi vô gian đạo, Liệt Dương công tử, anh còn non lắm.”

Dương Khang sững sờ, không phải vì một chương vừa rồi của hấn không có hiệu quả, mà là vì những lời Nguyệt Vịnh vừa nói và cái xác dưới chân cô.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên Dương Khang cảm thấy trước mắt lắc lư, toàn thân vô lực, đầu óc quay cuồng.

Hấn trúng độc!

Dương Khang quay đầu lại nhìn người cùng hấn cưỡi ngựa tới đây, người mà từ nãy tới giờ vẫn che mặt, ngồi im trên ngựa không có động tĩnh. Hấn yếu ớt nói: “Tại sao?”

Người kia kéo xuống khăn che mặt, là một cô gái xinh đẹp. Cô gái kia cười trong nước mắt, nói: “Em xin lỗi, nhưng vì tiểu Hoài em không thể không làm việc này.”

Tiểu Hoài là em trai của cô, mấy ngày trước vô cớ mất tích. Sau đó cô nhận được một gói bột màu trắng và mặt dây chuyền kỉ vật của cha mẹ được gửi đến kèm theo một lá thư, nói muốn em cô an toàn thì tìm cơ hội hạ độc Dương Khang.

Nhìn Dương Khang run rẩy trên mặt đất, cô cảm không được nước mắt nhìn về phía Nguyệt Vịnh: “Hi vọng các người giữ lời hứa.” - Dứt lời cô rút dao tự cứa cổ của mình.

Cô gái biết sự việc ngày hôm nay nhất định sẽ không có lối thoát, thà cô tự sát rồi hi vọng Tà Nguyệt Tông sẽ thực hiện lời hứa mà tha cho em trai cô, còn hơn là bị Cửu Dương Các bắt về rồi sống không bằng chết.

Dương Khang run rẩy bò tới phía cô gái, ôm cô vào lòng rồi gục xuống, có vẻ là đã độc phát thân vong.

Cho dù là bị phản bội chết nhưng vẫn muốn cùng nhau.

Dương Khang cũng si tình a!

Ngọc Ngân và Gia Như phú bà đều nhìn Chính Nam, nhưng hần lắc đầu, không có ý định ra tay.

Phía dưới, Nguyệt Vịnh khinh thường cười lạnh một tiếng rồi đi tới con ngựa của cô gái kia vừa cười. Cô muốn dùng nó để hội họp với Tà Nguyệt Tông.

Lúc này biến cô lại phát sinh!

“Đã chết” Dương Khang bỗng nhiên mở mắt, tung người về phía Nguyệt Vịnh, lúc này vừa mới đi ngang qua hần, đánh ra một chưởng.

Nguyệt Vịnh nghe được tiếng gió nhưng khoảng cách quá gần, cô chỉ kịp tránh không bị đánh trúng trái tim nhưng toàn bộ phần phổi và xương sườn sau bên phải đã bị một chưởng này đánh nát, dư chấn cũng đẩy cô bay ra ngoài hơn 10m, lăn lộn trên mặt đất.

Dù bị thương không nhẹ nhưng Nguyên Anh Kỳ sức sống vẫn rất ngoan cường, Nguyệt Vịnh nhả ra một ngụm máu xen lẫn nội tạng, ngất quăng nói: “Khinh... khinh thường a! Cửu Dương... Các cao đồ, Tần Tinh... Bảng thứ 13... lại tu luyện...tà... tà công.”

Dương Khang cũng không khá hơn chút nào, mặt của hần cũng đã chuyển sang màu đen, con ngươi sắp lòi ra khỏi khoang mắt, nhưng hần cười cực kỳ đắc ý: “Haha... khụ...khụ, muốn giết bản công... công tử cũng không... dễ dàng... như vậy.” - Ánh mắt hần liếc về phía cô gái của hần, lúc này đã bị hần dùng tà công hút thành cái thây khô, chảy ra hai dòng nước mắt.

Chính Nam khẽ nói: “Anh hùng qua không được ái nữ nhân! Tới chúng ta rồi.” - Dứt lời, hần đi trước một bước bay về phía Nguyệt Vịnh.

Gia Như phú bà bay theo Chính Nam, còn Ngọc Ngân thì bay tới Dương Khang.

...

Nguyệt Vịnh nằm ngửa trên đất nhìn thẳng lên mặt trăng tròn vàng vạc đang dịu dàng tỏa sáng trên đầu, trong lòng nghĩ tới mẹ cô, nghĩ tới tông môn, nghĩ tới bản thân mình: “Sắp... chết a! Thật sự là... không nữa...”

Bỗng nhiên từ “mặt trăng” trước mắt Nguyệt Vịnh xuất hiện một chấm đen.

Chấm đen kia lớn dần thành một người mặc đồ đen hoa văn mây đỏ, chiếc mặt nạ màu trắng, tron nhẵn không có hoa văn, phía sau lưng hần là 6 chiếc cánh trắng tỏa ra ánh sáng yếu ớt đang chậm chậm từ trên bầu trời hạ xuống bên cạnh cô.

Nguyệt Vịnh nhìn rõ đôi mắt hần, đôi mắt màu đỏ ngầu với 1 dấu phẩy đen cứ chậm rãi xoay tròn nhìn cô chăm chú.

“Muốn sống tiếp... hay là chết?”

Nguyệt Vịnh cho rằng đây là ảo giác trước khi chết nên cô cũng không phản ứng, chỉ yếu ớt mỉm cười.

Chính Nam nhìn Nguyệt Vịnh một bộ buông bỏ tất cả, mỉm cười chờ cái chết giáng lâm, hần cúi thấp đầu xuống, mặt nạ chạm vào mũi cô, hỏi lại: “Cô muốn sống tiếp, hay là chết?”

Lạnh lẽo mặt nạ chạm vào mũi khiến Nguyệt Vịnh sửng sốt, đây không phải ảo giác, đây là người và quan trọng hơn là người này có thể cứu mạng cô.

Có thể sống thì ai lại muốn chết cơ chứ!

Lòng cầu sinh bốc cháy mãnh liệt khiến Nguyệt Vịnh một lần nữa tỉnh táo trở lại. Chết không đáng sợ, nhìn cái chết chậm rãi tới gần mà bản thân muốn nhưng không thể chống lại mới là thứ đáng sợ. Cô run rẩy nói: “Muốn... muốn sống. Làm... làm ơn!”

Chính Nam nghe được đáp án mình muốn, hần lấy ra một viên cấp 3 hoàn mỹ Liệu Thương Đan nuốt vào miệng Nguyệt Vịnh rồi ở trên người cô điểm liếp tiếp khoảng 10 cái.

Nguyệt Vịnh cảm thấy một dòng nước ấm tràn vào thân thể, xoa dịu vết thương của mình, sinh cơ đang từng chút một tiêu tán cũng dừng lại, cô biết mình

sống rồi. Cảm giác mỗi một ập đến, mi mắt nặng trĩu sụp xuống đẩy cô vào bóng tối vô tận.

Chính Nam để Nguyệt Vịnh nằm trên mặt đất, đi lại gần Dương Khang xem xét.

Ngọc Ngân nói: “Trúng Minh Độc Tán, không thể cứu. Tên khốn kiếp này tu luyện tà công, là một loại dùng máu người tăng tu vi trong thời gian ngắn. Hắn là hắn hút máu cô gái kia rồi vùng vẫy một đòn cuối cùng, muốn kéo Tà Nguyệt ma nữ chết cùng.”

Chính Nam dùng Bạch Nhân nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Có người đến. Giáp, vị trí Tân Tinh Bảng thứ 13 thuộc về em. Nhớ hủy hết dấu vết nơi này rồi trở về an toàn.”

Dứt lời Chính Nam muốn bế Nguyệt Vịnh rời đi nhưng bị Gia Như phú bà nhanh tay giành trước. Cô trừng mắt Chính Nam một cái rồi bay thẳng lên bầu trời.

Chính Nam bắt đầu đi lắc đầu rồi cũng bay lên, hai người rất nhanh biến mất trên bầu trời đêm, chỉ để lại Ngọc Ngân bận bịu tạo hiện trường giao đấu giả và xóa dấu vết.

...

Chính Nam và Gia Như phú bà đi được không bao lâu thì từ nơi xa chạy tới hai người, không phải ai xa lạ, chính là “Tu La” Tú Anh và Lê Nhân Doanh. Hai người cũng theo dõi mọi động tĩnh của Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các nhưng không may trúng chiêu gương đồng kích tày nên tới muộn.

Lê Nhân Doanh tu vi Không Minh trung kỳ, hắn từ xa đã trông thấy có người mặc đồ đen rút ra chủy thủ đang cắm trên xác một người khác, nhìn trang phục thì người nằm dưới đất kia có vẻ là “Cửu Dương” Dương Khang. Uy áp từ trên thân hắn cuộn cuộn tuôn ra ép về phía người áo đen kia nhưng một chút tác dụng cũng không có, người kia vẫn như thường hoàn thành động tác của mình rồi quay về phía hắn nói chuyện.

“Hai vị tới muộn rồi!” - Ngọc Ngân học theo giọng điệu nói chuyện của Chính Nam, nghe cực kỳ tinh tướng.

Tú Anh phú bà không cảm giác được tu vi của người áo đen trước mặt này nên cũng không dám mạnh động. Cô hỏi: “Ở đây xảy ra chuyện gì thế? Cô... là ai?” - Cô nhận ra người mặc áo đen này, đúng theo mô tả của Lan lần trước, là một cô gái.

Ngọc Ngân cất đi chủy thủ của mình, chậm rãi nói: “Như các vị đã thấy, chúng tôi điều tra được Tân Tinh Bảng thứ 13 “Cửu Dương” Dương Khang sử dụng máu người để tu luyện tà công cho nên đến tìm hắn “mượn” một số thứ. Nhờ cô truyền ra ngoài dùm, vị trí Tân Tinh bảng thứ 13 hiện tại thuộc về Akatsuki. Còn tôi là ai...hahaha...”

Ngọc Ngân bật ra đôi cánh [Ma Linh] của mình, trước khuôn mặt kinh ngạc há hốc mồm của Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh, thân hình cô dần mờ nhạt rồi bay vút lên bầu trời, trong không khí còn vang vọng tiếng nói: “Tôi chỉ là một cái hộ pháp của Không đại nhân, cứ gọi tôi là Giáp hộ pháp đi.” - Cách xuất hiện, làm việc, nói chuyện và quay đi tinh tướng không khác gì Chính Nam.

Quả nhiên là gần đèn thì sáng!

Tú Anh phú bà liếc qua Lê Nhân Doanh, chỉ thấy hắn lắc đầu nói: “Không cảm giác được khí tức, hắn là bộ đồ đen kia có khả năng ngăn thần thức điều tra.”

Tú Anh phú bà cau mày lẩm bẩm: “Dương Khang tu luyện tà công, tổ chức Akatsuki, Giáp hộ pháp, Không đại nhân, phi hành đạo cụ.” - Quá nhiều tin tức, quá nhiều nghi vấn, Tú Anh phú bà cảm thấy cô cần thêm thông tin và thời gian. Nhìn hiện trường xung quanh một vòng, cô nói: “Cho người tới thu dọn chỗ này đi. Chúng ta trở về.”

Lại nói Chính Nam, một đường cùng Gia Như phú bà bay về Lý gia, hắn sâu sắc cảm thấy cần phải xây dựng một cái căn cứ riêng.

Lý phủ mặc dù khá an toàn nhưng quá nhiều người, lại không thích hợp giam giữ tù binh, mà trong balo còn cái Tụ Linh Trận Bàn đang để cho mốc meo: “Là lúc nên tìm một nơi bí mật xây dựng căn cứ.”

Trên đường trở về, Gia Như phú bà đã dùng kỹ năng mới học được [Sinh Mệnh Khí Phao] giúp Nguyệt Vịnh hấp thu được hiệu nhanh hơn cũng như tăng tốc chữa lành vết thương.

Chính Nam âm thầm cảm khái không thôi!

Cấp 8 thiên phú, mới mấy ngày đã có thể sử dụng được một kỹ năng mới toanh, haiz.

Không có so sánh thì sẽ không có thương hại!

Chính Nam cũng không biết bởi vì đây là kỹ năng hắn tặng cho nên Gia Như phú bà mới chú tâm học tới như vậy.

Nguyệt Vịnh được Chính Nam mang tới phòng luyện đan, nơi này bình thường chỉ có hắn và Gia Nguyệt phú bà ra vào, hiện tại là nơi thích hợp để nuôi nhốt tù binh.

Nhắc tới Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam cũng có chút nhớ cô bé. Theo Lý Anh Tuấn nói thì hắn là vài ngày nữa cô bé cũng xuất quan.

Gia Như phú bà phải trở về phòng, trời sáng mấy nô tỳ vào phòng không thấy Đại tiểu thư có thể sẽ gây ra náo loạn không cần thiết.

Chính Nam nhìn ngó ngon Nguyệt Vĩnh, hần nói với Trang phú bà: “Trang, tôi mình tưởng khôi phục một chút. Cô gái này tỉnh lại thì gọi tôi nhé.”

“Này, ký chủ vừa phải thôi. Trang không phải là đồng hồ báo thức.” – Luôn bị Chính Nam ném qua một bên, có việc mới nhớ tới, Trang phú bà rất không vui.

Chính Nam bắt đầu đi: “Trang phú bà, Trang đại nhân. Ngài nhìn tiểu bạch kiểm vất vả cả đêm rồi, cho tiểu bạch kiểm nghỉ ngơi một chút có được hay không? Yêu yêu nà~!”

“Oe! Cút đi đâu được thì cút nhanh đi, buồn nôn quá.” – Trang phú bà làm bộ buồn nôn nhưng giọng cực kỳ đắc ý.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giã Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Hiểu lầm!? Suy đoán!

Nguyệt Vĩnh nằm mơ! Cô mơ thấy mình và Dương Khang đánh nhau lớn, sinh tử chi chiến. Kết quả cuối cùng cô thất bại, bị hần chửi rủa, đánh đập, còn chuẩn bị làm nhục cô.

Đúng lúc này một người mặc đồ đen hoa văn mây đỏ, con mắt đỏ ngẫu có dấu phẩy đen xoay tròn với sáu chiếc cánh trắng toát từ trên bầu trời hạ xuống cứu cô, cho cô ăn đan dược, giúp cô chăm sóc vết thương, sửa soạn lại đầu tóc.

Đang lúc hần muốn giúp cô thay quần áo, cô hoảng hốt giật mình tỉnh lại!

....

Chính Nam vẫn trong trang phục Akatsuki, Tả Luân Nhân xoay tròn cúi đầu nhìn Nguyệt Vĩnh hỏi: “Tỉnh rồi sao? Vết thương thế nào?”

Nguyệt Vĩnh chớp chớp đôi mắt, nhìn rõ người trước mặt chính là người xuất hiện trong giấc mơ kỳ quái của mình, cô có chút hoảng hốt muốn lùi lại. Kết quả đụng vết thương làm cô đau không chịu nổi, khóe miệng lại tràn ra một tia máu.

Chính Nam thấy cô gái này có vẻ sợ mình, hần đổi giọng hiền hòa nói: “Cô đừng cử động mạnh, vết thương của cô rất nặng, trong vòng mấy ngày sẽ không xuống được giường. Cô cứ yên tâm ở đây, sẽ có người chăm sóc cô.”

Nguyệt Vĩnh nghĩ tới chăm sóc, là loại chăm sóc nào?

Nghĩ tới trong giấc mơ người này đang muốn cởi đồ cô, Nguyệt Vĩnh đưa hai tay lên che ngực, yếu ớt nói: “Cảm... cảm ơn. Tôi... tôi tự lo được.”

Chính Nam càng là kỳ quái, che ngực làm gì a, hần là vết thương tái phát nên đau chứ. Hần ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Vĩnh, đưa tay muốn giúp cô xem vết thương.

Nguyệt Vĩnh gặp hần ngồi xuống cạnh mình, còn đưa tay về phía ngực cô, muốn gỡ hai tay đang che ngực của cô ra thì càng sợ hãi. Cô muốn giãy dụa nhưng vết thương quá nặng, nguyên khí trong cơ thể tán loạn không điều động nổi. Bất lực, cô đành nằm im không cử động, đầu nghiêng sang một bên, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

“Đau quá khóc a.” – Chính Nam nghĩ trong đầu như vậy.

Tay của hần sắp chạm tới cánh tay Nguyệt Vĩnh để bắt mạch thì cửa phòng bật tung ra. Gia Như phú bà và Ngọc Ngân cùng nhau đi vào.

Tình hình trong phòng hiện tại là Chính Nam ngồi cạnh bị thương nặng không thể động đậy Nguyệt Vĩnh, bàn tay hần đang trong tư thế “Long Trảo Thủ” muốn “làm gì đó” với phần ngực của Nguyệt Vĩnh.

Nguyệt Vĩnh thì một mặt chấp nhận số phận, nghiêng đầu qua một bên khóc.

Nói thế nào cũng ít nhất là 7 nồi bánh chưng mới được về!

Chính Nam giống như vẫn chưa nhận ra tình hình không đúng, hậu tri hậu giác nói: “Làm sao vào không gõ cửa a, thật không có ý thức.”

Gia Như phú bà thấy Chính Nam đang “làm chuyện xấu” còn có mặt mũi nể mình, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không đại nhân, anh đang làm gì thế?” – Nói, cô và Ngọc Ngân như hai làn gió xuất hiện bên cạnh Chính Nam để đảm bảo bàn tay của hần không có chạm vào phần núi đồi đang phập

phòng vì sợ hãi kia.

Chính Nam than thở: “Cô gái này bị thương rất nặng ở vùng phổi, lại thêm xương sườn vỡ nát thành nhiều mảnh nhỏ tán loạn trong cơ thể. Mặc dù đã dùng cấp 3 hoàn mỹ Liệu Thương Đan để ổn định tình hình nhưng vết thương như thế này chỉ có thể chậm rãi hồi phục rồi dùng tự thân nguyên khí hòa tan mảnh xương vỡ mà thôi. Tôi đang muốn điểm huyết giúp cô ấy giảm đau. Cô gái này giống như đau quá nên khóc đây.”

Hắn lại cúi xuống nói với Nguyệt Vĩnh: “Này, cô bị thương là nội tạng bên trong, dùng tay bụng vết thương sẽ khiến nó trở nên tệ hơn.”

Ba cô gái lập tức sững sờ, sau đó gương mặt đều hóa hồng, tiếc là hai người ẩn sau mặt nạ nên không ai thấy, chỉ có Nguyệt Vĩnh là cảm giác không chốn dung thân.

“Thì ra là hiểu lầm hán a!” - Cả ba cô cùng nghĩ giống nhau.

Chính Nam không để ý Nguyệt Vĩnh kỳ quái mà nhanh tay điểm mấy cái quanh vết thương của cô rồi nói: “Tốt rồi, mặc dù làm giảm chút ít tốc độ khôi phục nhưng ít nhất là sẽ giảm đau. Giáp, em tới chăm sóc cho cô ấy. Bắc Đẩu, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” - Nói, hắn đưa cho Ngọc Ngân chén cháo hán chuẩn bị từ nãy đang cất trong balo rồi cùng Gia Như phú bà ra ngoài.

...

Chính Nam và Gia Như phú bà ra ngoài rồi Nguyệt Vĩnh mới yếu ớt nói: “Này, cô... là ai? Đây là đâu?” - Nhìn thấy bàn tay nhận lấy chén cháo trắng muốt, thon gọn, Nguyệt Vĩnh đánh bạo đoán giới tính của người đeo mặt nạ Giáp trước mặt.

Ngọc Ngân ngồi xuống cạnh Nguyệt Vĩnh, vừa giúp cô ăn cháo vừa nói: “Cứ gọi tôi Giáp là được. Đây là đâu thì không thể nói.”

Nguyệt Vĩnh húp một chút cháo, cô bị thương nặng nên vị giác sẽ bị ảnh hưởng, ăn sơn hào hải vị hay cháo trắng cũng không khác gì nhau. Thay vào đó, cô có vẻ tò mò về Chính Nam hơn: “Hai người vừa rồi là ai thế? Cấp trên của cô sao?”

Tiết lộ những thứ này cũng không có ảnh hưởng gì nên Ngọc Ngân cũng không giấu: “Nữ là Bắc Đẩu thần sứ, nam là Không thần sứ. Tôi là hộ pháp của Không thần sứ.”

Nguyệt Vĩnh càng nghe càng tò mò, đây là dấu hiệu không tốt: “Lúc tôi bị trúng một chưởng của Dương Khang, cảm thấy mình sắp chết mới nhìn thấy... Không thần sứ từ trên trời hạ xuống với đôi cánh. Đó thật là cánh sao?”

Ngọc Ngân gật đầu: “Mỗi người trong tổ chức đều được Không thần sứ ban cho một đôi cánh, đây là của tôi.” - Nói, cô lùi lại mấy bước rồi xòe ra [Ma Linh], vẫy nhẹ hai cái rồi thu trở lại.

Nguyệt Vĩnh hai mắt sáng quắc nói: “Đẹp quá a. Hôm qua các người là ở trên bầu trời nhìn chúng tôi đánh nhau sao?”

Ngọc Ngân híp híp mắt, không trả lời vấn đề của Nguyệt Vĩnh mà quay đầu đi: “Cô yên tâm ở lại đây đi. Cố gắng khôi phục cho tốt, còn nhiều chuyện đang chờ cô đây.” - Dứt lời Ngọc Ngân đóng cửa lại rồi rời đi.

Trong phòng, Nguyệt Vĩnh nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ lại lúc mình sắp chết tới nơi, hán từ trên trời với đôi cánh chậm rãi hạ xuống cứu mạng mình, lại trong giấc mơ “Hán hán là muốn giúp mình trị thương chứ không phải “cái kia” a”, gương mặt cô lại hồng.

Con buồn ngủ ập đến, Nguyệt Vĩnh chậm rãi nhắm mắt lại, yên tâm ngủ ngon vì ít nhất cô biết sẽ không có ai lợi dụng lúc cô ngủ mà xâm hại hay giết hại cô.

...

Chính Nam cùng Gia Như phú bà ra ngoài lập tức rời ra phục trang Akatsuki rồi cùng nhau tới Phúc Đạt. Hôm qua hắn một hồi khoảng mấy trăm ngàn trung phẩm linh thạch của Phúc Đạt để mua ba đôi cánh, mặc dù tiền bán đan dược có thể bù vào được nhưng hành vi của hắn đã cấu thành tội “Lợi dụng tín nhiệm để chiếm đoạt tài sản” theo các điều 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174 và 290 của Bộ luật Hình Sự năm 2015 rồi, cho nên xin lỗi vẫn là phải làm a.

Đúng vậy, là xin lỗi suông!

Vừa tới Phúc Đạt hắn đã bị Lê Nhân Doanh tự mình xuất hiện lôi kéo lên tầng hai, Gia Như phú bà cũng đi cùng.

Trong phòng, nhìn Tú Anh phú bà tóc tai rối loạn, hai mắt vẫn vện tơ máu, đầy trên bàn và mặt đất là giấy tờ các thứ, Chính Nam âm thầm giật mình: “Cô nàng này không phải thức cả đêm tra tìm tin tức Akatsuki chứ?”

Cúi người nhặt lên một tờ giấy trên đất, ở trên ghi một đoạn ngắn thông tin về Cửu Dương Các, Chính Nam nhìn Lê Nhân Doanh, ánh mắt hỏi thăm.

Lê Nhân Doanh lắc đầu thở dài: “Từ sáng sớm nay tới giờ tiểu thư đã như vậy, nói nhất định phải tra ra mới thôi.”

Chính Nam biết còn giả ngu hỏi: “Có cái gì bí mật tới mức Trần gia tình báo cũng tra không ra mà phải để Trần đại tiểu thư mất ăn mất ngủ như vậy?”

Lê Nhân Doanh đưa cho Chính Nam một bản danh sách, là Tân Tinh Bảng mới nhất. Hắn nói: “Tối hôm qua Tân Tinh bảng thứ 13 “Cửu Dương”

Dương Khang bị người giết chết. Vị trí đó hiện tại thuộc về một người tên là Giáp hộ pháp.”

Oscar nợ Chính Nam một cái tượng vàng!

Hắn đầu tiên là mặt đầy bất ngờ nhận lấy bản Tân Tinh Bảng mới nhất, sau đó cau mày nói: “Giáp? Tên gì kỳ quái như vậy a?” – Càng kỳ quái là Thiên Đạo Tông nhanh như vậy đã biết được chuyện này, còn có thời gian soạn một cái Tân Tinh Bảng mới rồi gửi tới đây cho Tú Anh phú bà.

5G hay gì đây!?

Lê Nhân Doanh cũng không giấu Chính Nam những gì hắn biết: “Nói cho em biết, hôm qua anh và tiểu thư vừa vặn có mặt tại hiện trường. Người kia rất kỳ quái a, anh nhìn không thấu tu vi, cũng không hiểu người đó ngay trước mặt hai người anh rồi đi như thế nào. Chỉ biết người đó là cái cô gái, trước khi đi còn nhắc tới một thế lực thần bí gọi Akatsuki và cô ấy chỉ là hộ pháp của một người gọi “Không thần sứ” mà thôi.”

Lê Nhân Doanh vẫn là không nói ra người đó đã từng xuất hiện tại Phúc Đạt, hắn còn muốn thăm dò thái độ Chính Nam về Akatsuki, bởi vì chính Akatsuki đã từng dùng một viên hoàn mỹ Chân Khí Đan tới “thuê” Phúc Đạt che chở Lý gia mấy ngày trước.

Chính Nam và Gia Như phú bà nhìn nhau. Nếu hai người không phải là “thủ phạm” mà chỉ là “người qua đường” như Tú Anh phú bà, hắn là cũng đoán không ra cái gì a.

Chính Nam lại gần Tú Anh phú bà, cô đã gần như nhập ma, ở trên giấy vẽ loạn xạ biểu đồ quan hệ. Hắn nói: “Tú Anh, nghỉ ngơi một chút đi, chờ tinh thần tỉnh táo mới nghĩ ra được.”

Tú Anh phú bà giống như không có nghe được hắn nói, cô vẫn tiếp tục vẽ và lục lọi đồng giấy tờ.

Lê Nhân Doanh bắt đầu dĩ nói: “Tiểu thư không nghe lọt tai bất kỳ thứ gì, thật sự là một mối a.”

Chính Nam cau mày, hắn quay lưng về phía Lê Nhân Doanh, bắt lấy hai vai Tú Anh phú bà, cúi sát đầu nhìn thẳng vào mắt cô, thì thầm: “Akatsuki không phải là một thế lực, nó chỉ là một tổ chức nhỏ mà thôi, cô nghĩ đến khả năng đó chưa?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Nguyệt Thần huyết mạch

Tú Anh phú bà sững sờ, hô hấp dần ổn định, đôi mắt bắt đầu xuất hiện tiêu cự. Nhìn rõ Chính Nam áp sát mặt mình, cô vùng dậy, la toáng lên: “Áp sát như vậy làm gì, muốn chết đúng không?”

Chính Nam bị Tú Anh phú bà hất một cái bay thẳng ra cửa, đập vào bức tường bên ngoài, hai mắt nổ đom đóm.

Gia Như phú bà lập tức chạy ra đỡ hắn dậy, cắn nhằn nói: “Cô làm cái gì vậy! Hừ, làm ơn mắc oán.”

Tú Anh phú bà cũng ngượng ngùng, cô hơi đỏ mặt nói: “Ai bảo... ai bảo hắn cúi sát như vậy chứ. Đáng đời!”

Chính Nam xoa xoa miệng, cười nói: “Đúng đúng, lỗi tại tôi hôm qua không thông báo mà điều động vốn của Phúc Đạt, lại không tạm biệt mà đi trước. Hôm nay tôi qua xin lỗi, haha.”

Đang cảm thấy có lỗi, muốn tìm cách chuộc lỗi với Chính Nam, nghe hắn nhắc lại chuyện cũ Tú Anh phú bà tức giận thẳng giậm chân: “Cậu... cậu điều động nhiều tiền của tôi như vậy làm gì?”

Việc vừa rồi cô không chiếm lý nên không dám nhắc tới, chỉ dám nói tới việc tiền.

“Tất nhiên là có việc cần dùng a, mà tiền bán đan dược cũng bù đủ chứ? Tôi là có ý qua xin lỗi cô thôi.” - Chính Nam cười haha.

Tú Anh phú bà cũng chịu thua tên mặt dày này.

Chính Nam nhún vai: “Mà, suy nghĩ của cô có thể đi sai hướng. Nếu như Akatsuki gì đó là một thế lực, hắn là sẽ trốn không qua được mạng lưới tình báo của Trần gia đúng không, nhưng nếu nó chỉ là một cái tổ chức nhỏ, hoạt động bí ẩn, như vậy thì có lý rồi.”

“Đúng vậy a.” - Tú Anh phú bà hai mắt sáng ngời, cô cười nói: “Vậy cậu có ý kiến gì để tìm ra tổ chức này không?”

Chính Nam lắc đầu: “Người ta đã không muốn cô biết người ta là ai, như vậy tất nhiên là có lý do cũng như có phương pháp che giấu bản thân, làm sao

có thể đơn giản đoán ra được chứ. Lại nói, cô làm sao có hứng với cái Akatsuki gì đó thế?”

Tú Anh phú bà ánh mắt thâm thúy nhìn Chính Nam nói: “Bởi vì hôm qua tại hiện trường cực kỳ loạn lạc, vết đánh nhau khắp nơi nhưng tôi không tìm thấy “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh. Akatsuki rõ ràng muốn lái chú ý của mọi người qua Tân Tinh Bảng thứ 13 để che giấu tung tích của thứ 14, mục đích là gì nhỉ? Để tôi nghĩ xem, có phải là muốn giúp cô ta chữa thương không? Cậu nghĩ thế nào?”

“Quả thật cô không nhắc Tà Nguyệt ma nữ tôi cũng không nghĩ tới luôn á.” - Chính Nam trong lòng sợ hãi, IQ này không kém Conan rồi. Hắn cười khan nói: “Tổ chức Akatsuki gì đó bản tính đánh cũng rất hay á.”

Chính Nam cảm thấy phải kiểm soát chuẩn mực, ở lâu thêm hẳn sợ bị Tú Anh phú bà đào quần cũng không còn.

Nhìn qua Gia Như phú bà bên cạnh, Chính Nam bất lấy tay cô rồi nói: “Tôi qua thăm cô với anh Doanh chút thôi, bây giờ tôi và Gia Như có việc bận phải đi trước. Tạm biệt hai người nhé!”

Tú Anh phú bà hí hí mắt nhìn theo Chính Nam, không nói gì cả.

Lê Nhân Doanh ngập ngừng: “Đại tiểu thư...”

“Hắn chắc chắn biết gì đó.” - Tú Anh phú bà thì thầm

...

Bên kia, Gia Như phú bà bị Chính Nam lôi kéo chạy hết hai con phố, hắn vừa dừng lại cô liền tranh thủ mở miệng: “Anh làm như vậy cô ta càng nghi ngờ.”

Chính Nam khước miệng cong lên nụ cười, hắn truyền âm trở lại: “Anh chính là muốn cô ấy nghi ngờ.” - Nói, hắn lại cùng Gia Như phú bà đi dạo phố.

Trên phố, Chính Nam nghe nhiều nhất chính là chuyện Tân Tinh Bảng thay đổi ở vị trí thứ 13, loáng thoáng đâu đó vẫn nghe người ta nhắc lại chuyện Tú Anh phú bà thay Gia Như phú bà từ hôn. Hắn cau mày truyền âm cho Gia Như phú bà qua nhắn Akatsuki: “Em có cảm thấy kỳ lạ không?”

Gia Như phú bà trả lời: “Có gì kỳ lạ đâu?”

Chính Nam phân tích: “Quá kỳ lạ. Mặc dù biết là Tú Anh mặt mũi không nhỏ, nhưng bị người ta trước bao nhiêu người trực tiếp từ hôn như vậy mà phủ thành chủ một chút phản ứng cũng không có. Anh sợ rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Gia Như phú bà tỏ ra không hứng thú: “Anh cứ thần hồn át thần tính. Có thể là Ngô Đức Văn một thoáng hứng thú nên muốn Ngô thành chủ chơi nổi thôi.”

Chính Nam búng tỉnh: “Chơi nổi, đúng vậy á. Ngô gia muốn làm gì đó nhưng sợ bị mọi người để ý cho nên mới tạo giả tượng cho mọi người nhìn. Hiện tại có sự kiện do chúng ta tạo ra thu hút tâm mắt mọi người, vậy họ việc gì phải nhảy ra làm náo động nữa.”

Gia Như phú bà không hiểu Chính Nam đang nói gì, cô tiếp tục dạo phố, không thêm để ý hắn đang bày ra một mớ thuyết âm mưu.

Bỗng nhiên có người đi ngang qua va vào Chính Nam, hắn mặc áo trùm đầu nên nhìn không rõ mặt. Có lẽ do khá vội nên người này chỉ khom người liên tục nói xin lỗi rồi biến mất trong đám người.

Chính Nam phui phui quần áo rồi nói: “Về thôi Gia Như, đường phố đông người chật chội, không có gì vui hết. Khi khác lại đi dạo.”

Thấy Chính Nam không có hứng thú, Gia Như phú bà cũng không muốn đi nữa. Cô gật đầu nói: “Về thôi. Có rảnh ra Hồ Tây hóng gió, ngắm cảnh còn vui hơn.”

...

Về tới phòng mình, Chính Nam lật ra trong tay mảnh giấy mà người lúc đi dạo phố người kia đưa cho hắn lúc hai người va vào nhau. Ngay lúc ấy hắn đã nhận ra đó là Vũ Văn đã qua dịch dung cho nên mới vội trở về.

Lật ra tờ giấy, Chính Nam mộng bực!

Trước mặt hắn là một tờ giấy trắng bị gấp thật nhiều nếp, chỉ có vón vện hai chữ “Hồ Tây”.

Chính Nam lật qua lật lại mảnh giấy, soi lên trời, vẩy vẩy nước, chỉ thiếu điều đốt lửa nữa hắn mới chấp nhận sự thật là tờ giấy này chỉ có đúng hai chữ.

“Chẳng lẽ Ngô gia mưu đồ gì đó với Hồ Tây, hay tại Hồ Tây?”

Chính Nam đi qua đi lại, lăm bầm lâu bầu: “Ngô gia, Hồ Tây, Ngô gia, Hồ Tây... Cmn, tối nay ra Hồ Tây điều tra thử. Cho dù có làm kỹ đến mấy thì nếu Ngô gia thật sự có mưu đồ gì đó ở Hồ Tây cũng sẽ có manh mối.”

Chính Nam thay đổi trang phục Akatsuki rồi tới phòng luyện đan, nơi này hiện tại đã được Lý Anh Tuấn liệt vào cấm địa thứ tư của Lý gia.

Bước vào phòng, đập vào mắt Chính Nam là hình ảnh mát mẻ của Nguyệt Vịnh khi cô đang được Ngọc Ngân thay áo dùm.

Hắn theo thói quen đưa tay lên vuốt cằm, đánh giá cái vựa trái cây của Nguyệt Vịnh nhưng lại đụng phải mặt nạ nên hắn chỉ có thể ho khan hai cái rồi nói: “Lần sau muốn làm mấy chuyện này nên khóa cửa kỹ một chút a. Thật là, tại sao lại không khóa cửa cơ chứ!”

Ngoài miệng thì nói rất quân tử, thế nhưng mắt không hề rời khỏi hai điểm đỏ nhỏ trên cặp bánh bao trắng kia.

Ngọc Ngân đã quá quen với bộ mặt dày hơn tường thành của Chính Nam nên cô cũng không để ý, chỉ hướng Chính Nam khom người chào: “Chủ nhân!”

Ngọc Ngân không để ý nhưng mà Nguyệt Vịnh để ý a. Cô chôn gương mặt hồng hào của mình xuống ngực, ngáp ngừng nói: “Anh... anh không ra ngoài sao?”

“Ra ngoài? Tại sao lại phải ra ngoài?” - Chính Nam nghĩa chính ngôn từ: “Tôi là tới xem thương thế của cô đó a. Nhanh thay đồ vào rồi để tôi xem một chút.”

Chờ Nguyệt Vịnh được thay đồ xong, Chính Nam tới bắt mạch cho cô. Hắn suy nghĩ một lát rồi nói: “Khoảng hai đến ba tuần mới có thể khỏi hẳn, đây là do thể chất của cô đặc thù, nếu là người khác thì có thể còn sống hay không còn khó nói.”

Nguyệt Vịnh không hiểu hỏi: “Thể chất đặc thù? Ai cũng biết tôi là Tế Tự hình tu luyện giả, chính là tinh thần hệ a, làm gì có thể chất đặc thù gì.”

Chính Nam giọng châm chọc nói: “Được rồi, đừng diễn. Cô nghĩ rằng cô có thể giấu tôi chuyện cô thức tỉnh Nguyệt Thần Chi Thể. Cô nghĩ rằng tôi không thể cứu Dương Khang thẳng ngu kia, hay cô nghĩ rằng tôi cứu cô vì nhan sắc của cô?”

Nguyệt Vịnh sững sờ!

Tà Nguyệt Tông là một tông môn nhị lưu, đương đại Tà Nguyệt Tông tông chủ Nguyệt Nga cũng chính là mẹ của Nguyệt Vịnh, tu vi hiện tại là Độ Kiếp trung kỳ.

Tà Nguyệt Tông chỉ thu nữ và trấn tông công pháp Tà Nguyệt Đại Pháp quá âm hàn, nam không thể tu luyện. Nhưng còn một chuyện người đời không biết là công pháp này thích hợp nhất với người mang trong mình Nguyệt Thần huyết mạch, bởi vì tương truyền công pháp này là do Nguyệt Thần truyền lại.

Chính là nhờ vào Nguyệt Thần huyết mạch và Tà Nguyệt Đại Pháp mà dù cho đại lục có thăng trầm như thế nào thì Tà Nguyệt Tông vẫn là của Nguyệt gia.

Hiện tại bí mật ngàn năm này bị Chính Nam một câu nói xé toạc, Nguyệt Vịnh sao có thể không sợ hãi cơ chứ.

Chính Nam thu hết phản ứng của Nguyệt Vịnh vào mắt, chậm rãi nói tiếp: “Nguyệt Thần huyết mạch có ba giai đoạn thức tỉnh.

Nguyệt Thể hay Nguyệt Thần Chi Thể là giai đoạn thứ nhất, cũng chính là trạng thái huyết mạch của cô lúc này. Ở vào giai đoạn này thì Nguyệt Thần huyết mạch chính là gân gờ, tác dụng duy nhất là vào ban đêm hấp thu ánh trăng tăng tốc tu luyện, đối với hồi phục thương thế có chút trợ giúp. À, ngoài ra còn có thể mỹ nhan, đối với chiến đấu không có nhiều tác dụng.

Giai đoạn thứ hai là Nguyệt Linh Thể hay Nguyệt Thần Linh Thể, đạt được khi người mang Nguyệt Thần huyết mạch đột phá Độ Kiếp Kỳ, cũng chính là trạng thái của Nguyệt Nga tông chủ hiện tại.

Giai đoạn này tu luyện giả ngoại trừ bản thân thuộc tính thiên phú ra sẽ có thêm một thuộc tính rất đặc biệt, thuộc tính “Nguyệt”, khi chiến đấu có thể hấp thu sức mạnh từ mặt trăng để khôi phục thương thế và chân nguyên với tốc độ rất khả quan.

Tà Nguyệt Giới sẽ cường hóa năng lực này thêm một bậc nữa. Từ giai đoạn hai trở đi, Tà Nguyệt huyết mạch đã có thể cho chủ nhân của nó khả năng chiến đấu rất ngoan cường.

Giai đoạn thứ ba, cũng là giai đoạn cuối cùng, gọi Nguyệt Thần Thể hay Nguyệt Thần Thần Thể.

Đạt tới mức độ này thì người mang Nguyệt Thần huyết mạch đã được xưng là Bán Thần, thậm chí có thể chuyển ngày thành đêm để triệu hoán mặt trăng tăng khả năng chiến đấu.

“Trăng không lặn, chiến không ngừng” là những gì được ghi chép về Nguyệt Thần Thể.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Luân Mạch Đan

Chính Nam một hơi nói ra hết những gì mình biết về Nguyệt Thần huyết mạch, nhưng từ đâu mà hắn biết những thứ sâu xa như thế này!?

“Lần sau lại hoan nghênh ký chủ sử dụng dịch vụ của Trang! Chi 1,000 thượng phẩm linh thạch cho một bộ thông tin về mọi loại huyết mạch của Thủy Giới. Trẻ không lừa, già không gạt! Cảm ơn đã ưu ái và tin dùng!” – Chính là từ đại phú bà, đại gian thương Trang nương nương.

Nguyệt Vĩnh run rẩy nói: “Anh... anh là ai? Anh... anh muốn gì?”

“Tôi muốn gì à!” - Chính Nam trong lòng nhỏ máu nhưng ngoài mặt vẫn hài hước nói: “Tôi muốn... cô! Ủa chiều này dùng rồi đúng không, Giáp?” - Chính Nam quay qua hỏi Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân gật đầu, cô còn nhớ lần đó Chính Nam cũng chính là giọng điệu này trên chộc Vũ Văn.

Nguyệt Vĩnh hai mắt tối tăm: “Hai người trên tôi hay gì?”

Chính Nam đưa cho Nguyệt Vĩnh một bản danh sách Tân Tinh Bảng mới, nói: “Tôi muốn Cửu Chuyển Thái Dương Hóa của Cửu Dương Các, bù lại tôi sẽ giúp Tà Nguyệt Tông của cô tiêu diệt họ. Cô nghĩ sao?”

Nguyệt Vĩnh lật xem Tân Tinh Bảng, tên của cô vẫn ở thứ 14 nhưng thứ 13 bây giờ đã từ Dương Khang đổi thành người đang đứng ngay cạnh cô, Giáp hộ pháp.

Nguyệt Vĩnh nói: “Nếu các anh đã mạnh như vậy, vì sao không tự mình diệt Cửu Dương Các mà phải thông qua chúng tôi?”

Chính Nam trả lời: “Cửu Dương Các là nhị lưu tông môn, phía trên nó còn có nhất lưu tông môn và siêu nhất lưu tông môn. Nếu chúng tôi tự mình diệt nó sẽ dẫn đến những thế lực trên nhúng tay, quá phiền phức. Nhưng nếu nó thua cho một thế lực đối địch tương đương, vậy thì thuận lý thành chương rồi.”

Chính Nam trả lời rất lưu loát, có ý có tứ rõ ràng. Có thể không sao, lý do này hắn tốn mất nửa ngày bịa ra, tất nhiên là đã phải được suy tính trước sau.

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Đúng là như vậy, nhưng giết một cái Dương Khang không có nghĩa là Cửu Dương Các đã suy yếu a. Chỉ bằng...”

Lời của Nguyệt Vĩnh im bật mà dừng, bởi vì Chính Nam đã lấy ra một viên đan dược để trước mặt cô, đó chính là thứ khiến cô trực tiếp ngừng nói.

Chính Nam đóng đưa viên đan dược trước mặt Nguyệt Vĩnh như câu cá vậy, đáng nói là cô không hề nhận ra mình bị mang ra làm trò mà cứ như vậy đóng đưa theo.

Chính Nam giọng hài hước nói: “Luân Mạch Đan, nghe nói qua hay chưa?”

Ngọc Ngân nhìn viên đan dược trong tay Chính Nam, trong người cô có gì đó luôn muốn trào ra, tâm trí liên tục thôi thúc cô: “Giành lấy nó! Ăn nó đi!”

Nguyệt Vĩnh còn thảm hơn, bản thân thương thế chưa lành nhưng cô đã hoàn toàn không cảm thấy đau nữa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là phải giành lấy viên đan dược kia. Thậm chí cô đã nuốt nước miếng mấy lần.

Thuần bản năng thôi thúc!

Ngọc Ngân cố nhịn xuống cảm giác xung động kia để hỏi: “Chủ... chủ nhân... Luân Mạch Đan... là đan dược gì vậy ạ?”

Nguyệt Vĩnh thay Chính Nam trả lời: “Chưa thức tỉnh huyết mạch có thể ngay lập tức thức tỉnh. Đã thức tỉnh có thể tăng lên một bậc, thất truyền mấy ngàn năm Luân Mạch Đan.” - Nói, cô lại nuốt một ngụm nước miếng, hoàn toàn không có hình tượng Tân Tinh Bảng thiên tài.

Ngọc Ngân khiếp sợ!

Chính Nam cười đắc ý: “Nói cách khác, với viên đan dược này cô sẽ thức tỉnh huyết mạch giai đoạn hai, có thể ngay lập tức thách đấu top 5 Tân Tinh bảng. Quan trọng nhất là cô hoàn toàn có khả năng thức tỉnh giai đoạn ba, Nguyệt Thần Thân Thể, khi cô vượt qua được Độ Kiếp Kỳ thiên kiếp.”

Ngọc Ngân trừng lớn hai mắt nói: “Như vậy chẳng phải chỉ cần có đủ đan dược này là có thể chế tạo một đội quân toàn những người thức tỉnh huyết mạch!?”

Chính Nam lắc đầu: “Không đơn giản như vậy.”

Hắn cất đan dược vào balo chứ không thôi hai cô gái cứ nhìn chăm chăm vào tay hắn nuốt nước miếng, vậy thì làm sao giao lưu được.

“Thứ nhất, Luân Mạch Đan đã không cách nào sản xuất được nữa, dùng một viên sẽ mất một viên.

Thứ hai, một người chỉ có thể sử dụng Luân Mạch Đan một lần, từ lần thứ hai sẽ vô hiệu.

Thứ ba, huyết mạch cũng có phân cấp, tương tự Luân Mạch Đan cũng phân cửu chuyển. Viên này là nhị chuyển Luân Mạch Đan, đối với cấp ba huyết mạch như Nguyệt Thần huyết mạch có sức hút rất lớn, nhưng đối với huyết mạch cấp cao khác thì không tốt như vậy.

Cuối cùng, giống như Tà Nguyệt Tông tông chủ Nguyệt Nga, huyết mạch đã bước tự vào giai đoạn thứ hai, nhị chuyển Luân Mạch Đan sẽ không thể làm huyết mạch bà bước vào giai đoạn ba, chỉ có thể đẩy nó tới giai đoạn hai viên mãn mà thôi.”

Chính Nam trong giọng cũng mang đầy tiếc nuối, nếu có thể vô hạn sử dụng vậy thì hẳn còn sợ gì Thiên Đạo Tông, sợ gì Thiên Hà thư viện nữa.

Ngọc Ngân gắt gù: “Nói như vậy, viên đan dược này hiệu quả tốt nhất là dành cho những huyết mạch không phải rất cao cấp, người sử dụng không thể tu vi quá cao và huyết mạch cũng chưa thức tỉnh giai đoạn cuối?”

Chính Nam không trả lời mà quay về phía hai mắt đã đỏ ngầu Nguyệt Vịnh, giọng đầy dụ dỗ: “Thế nào, Tà Nguyệt ma nữ, thứ này có thể giúp cô mạnh lên, thậm chí vượt qua cả mẹ cô. Người đời rồi sẽ phải gọi cô 1 tiếng “Nguyệt Thần” chứ không phải là ma nữ, thánh nữ cái gì a.”

Nguyệt Vịnh cảm thấy nếu Chính Nam tiếp tục lắc lư Luân Mạch Đan trước mặt cô, có lẽ cô thật sự sẽ không kiềm chế nổi mà đáp ứng hắn. Thế nhưng hắn lại cất nó đi, để cô cuối cùng kịp tỉnh lại: “Anh đã có thứ này chứng tỏ anh và thể lực của anh không thể nào tầm thường, ít nhất là không đến mức phải lo lắng nhất lưu thể lực đằng sau Cửu Dương Các. Tại sao anh nhất định phải kéo tôi vào cuộc, phải kéo Tà Nguyệt Tông vào cuộc?”

Chính Nam trong lòng cười khở.

Cmm!

Nếu bản thân hắn hay Akatsuki thật mạnh như vậy hẳn sợ cái rắm gì. Viên đan dược này cũng là tổn mớ tiền từ trong cửa hàng hệ thống mua ra để dụ dỗ Nguyệt Vịnh, hắn còn đang tiếc đứt ruột đấy.

Phụ nữ thế giới này làm sao ai cũng IQ cao như vậy chứ? Hay sống trong lọc lừa quen rồi nên nhìn đâu cũng thấy âm mưu? Các người tưởng tôi dễ dàng sao?

Làm tiểu bạch kiểm cũng là cần ăn cơm a!

“Cô đã không muốn thì thôi.” - Chính Nam quay người đi: “Giáp, em ở lại đây chăm sóc cô ấy đi, có rảnh anh sẽ tới xem sau.”

Ngọc Ngân đứng phắt sự cúi chào: “Vâng, chủ nhân.”

Chính Nam đi rồi Nguyệt Vịnh vẫn ngơ ngác nhìn về phía cửa, không nói lời nào.

Ngọc Ngân lắc đầu nói: “Làm phụ nữ, cô đừng lúc nào cũng “tại sao” nhiều như vậy. Cô nghĩ anh ấy muốn lợi dụng cô hay lợi dụng Tà Nguyệt Tông sao? Anh ấy cần phải làm như vậy sao? Nếu như, tôi nói là nếu như ngay bây giờ anh ấy chiếm đoạt thân thể cô, rồi mang cô bán cho Cửu Dương Các, cô nghĩ cô có thể làm gì? Tà Nguyệt Tông của cô có thể làm gì được anh ấy?”

Nói xong Ngọc Ngân cũng đóng cửa phòng đi ra ngoài, để lại một mặt ngơ ngác nằm nhìn trần nhà Nguyệt Vịnh, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

Chính Nam tới một phòng luyện đan khác luyện đan, tiền đã xài rồi, đến lúc nai lưng ra làm trả nợ a.

...

11 giờ đêm, đang ngồi xếp bằng minh tướng, Chính Nam mở ra hai mắt.

Mặc vào trang phục Akatsuki, Chính Nam một mình bay tới Hồ Tây. Lần này chỉ là thám thính, hắn không muốn mang theo quá nhiều người.

Bay cao hơn 2,000 m phía trên Hồ Tây rồi dùng Bạch Nhãn nhìn từng góc ngách dưới hồ, Chính Nam lẩm bẩm: “Trận pháp? Quả nhiên không bình thường.”

Trước đây nghe [Trận Pháp Sư] chưa đủ cao nên hắn còn chưa nhận ra, hôm nay mang theo kiến thức và bản lĩnh của một Trận Vương, Chính Nam ngay lập tức phát hiện điểm bất thường của Hồ Tây.

Hắn không vội vàng hạ xuống mà bay một vòng quan sát toàn bộ trận pháp: “Áo trận kết hợp với khôn trận, bên trong rớt cuộc là che giấu cái gì?”

Chính Nam cũng không hề có ý định tiếp cận điều tra. Nói giỡn, hắn cho dù là tiểu Trận Vương thì muốn phá trận cũng cần thời gian, mà một khi đụng vào trận pháp thì chủ của nó sẽ biết ngay, cho nên vẫn đừng làm liều cho thỏa đáng.

Chính Nam cau mày, sau đó khước miệng hắn cong lên nụ cười ma mãnh: “Bản thân không điều tra được, vậy thì nhờ người điều tra được làm dùm chứ sao.” - Hắn quay đầu về phía Phúc Đạt, ánh mắt lấp lóe.

...

Đang ngồi trong phòng làm việc giải quyết sổ sách, Lê Nhân Doanh bỗng nhiên cảm giác có thứ gì đó đang bay thẳng tới mình với tốc độ rất nhanh. Hắn điều động nguyên khí chuẩn bị phòng ngự, nhưng thứ kia chỉ bay tới gần xuống bàn trước mặt hắn, là một loại cờ nhỏ phi tiêu có lỗ tròn, phía sau còn cột theo một cuộn giấy.

Lê Nhân Doanh dùng thần thức điều tra một lát, cảm thấy không có gì nguy hiểm hắn mới mở cuộn giấy ra xem, bên trong viết: “Ngô gia xây dựng một cái cờ lớn trận pháp tạo giả tượng che giấu mưu đồ bí mật tại Hồ Tây. Ký tên: Không.”

Lê Nhân Doanh vội vàng nhảy ra cửa sổ nhìn quanh, từ cuối tầm mắt hắn là bóng dáng một người mặc đồ đen hoa văn đỏ đang vỗ 6 chiếc cánh bay mất. Biết đuổi theo không kịp nên Lê Nhân Doanh cũng không làm việc vô bổ, thay vào đó hắn đóng cửa phòng lại rồi đi lên tầng ba.

Chính Nam cố ý để lại bóng lưng cho Lê Nhân Doanh để hắn khỏi mất công xác thực độ thật giả của tin tức này, bởi vì đối với Tú Anh phú bà mà nói, cái gì liên quan tới Akatsuki bây giờ cũng khiến cô tò mò muốn chết.

Một đêm bay lòng vòng không đạt được mục đích, Chính Nam quyết định trở về ngủ cho khỏe. Hai đêm rồi toàn thức khuya, không tốt cho da mặt a.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Truyền thuyết cứu chuyển thái dương hỏa

Sáng hôm sau, Chính Nam cùng Gia Như phú bà ăn sáng rồi luyện tay một lúc rồi tới xem tình hình Nguyệt Vịnh.

Để tránh gặp tình huống khó xử lần trước, lần này Chính Nam rất văn minh gõ cửa “phòng mình”.

Trong phòng, Nguyệt Vịnh trên mặt đã khôi phục lại chút khí sắc, không có trắng bệch như hai ngày trước nữa. Thấy Chính Nam đến thăm mình, cô mỉm cười nói: “Chào anh, tôi khôi phục rất tốt, anh không cần ngại nào cũng tới xem tôi như vậy, sẽ trễ nải thời gian của anh.”

Chính Nam khá bất ngờ, cô nàng này hôm nay biết nói chuyện a: “Không sao, tôi có thể tự sắp xếp được. Thay vào đó...”

Chính Nam lấy ra một tờ giấy và một cây bút đưa cho Nguyệt Vịnh rồi nói: “Thay vì lo lắng cho thời gian của tôi, cô nên viết cho mẹ cô vài chữ đi. Tin Dương Khang chết có lẽ đã đến tai bà ấy, không nên để bà ấy lo lắng.”

Nguyệt Vịnh hơi sững sờ, đối với một cái tù binh mà nói, những gì cô đã và đang nhận được không hề giống với những gì người ta nghĩ khi nhắc tới hai chữ “tù binh”.

Ngoại trừ việc chỉ có thể ở trong phòng ngay người ra thì hàng ngày cô đều được ăn uống đầy đủ, có người trò chuyện, được chăm sóc bởi người hiện tại đang là Tân Tinh Bảng thứ 13, cao hơn cô một bậc. Thậm chí, người bắt được cô còn sợ mẹ cô lo lắng mà muốn cô viết thư bình an trở về.

Nguyệt Vịnh thật sự không hiểu người đối diện cô đang nghĩ gì, đang làm gì và muốn làm gì.

“Tôi thường ra ngoài nhiều ngày không có tin tức, mẹ tôi hẳn là...”

“Viết!”

Nguyệt Vịnh rụt rụt cổ, cầm lấy tờ giấy và bút rồi bắt đầu viết.

Đường đường Tà Nguyệt ma nữ, Tân Tinh Bảng thứ 14, đương thời danh tính chính thịnh thiên tài, bị Chính Nam nạt một câu liền trở thành chim cút.

Viết xong Nguyệt Vịnh đưa tờ giấy trả lại cho Chính Nam. Hắn cũng không nhìn mà cất đi, sau đó giúp cô bắt mạch kiểm tra thương thế.

Nguyệt Vịnh lén lút nhìn đôi mắt Chính Nam, cô phát hiện đôi mắt kia thật sự rất hút hồn, không tự chủ được nhìn chăm chú vào nó.

“Đừng nhìn, sẽ bị ảo giác.” - Chính Nam bắt mạch xong đứng dậy nói: “Khôi phục theo đúng dự liệu, không có gì đáng ngại. Cô nghỉ ngơi trước đi.”

Thấy Chính Nam muốn đi, Nguyệt Vịnh buột miệng: “Anh đừng đi có được không?” - Nói xong mới cảm thấy mình đường đột, cô ngại ngùng cúi đầu.

Chính Nam xoay người lại: “Có việc gì sao?”

Nguyệt Vịnh lí nhí: “Không... không có. Chỉ là tôi muốn trò chuyện với anh thêm một chút...”

“Trò chuyện? Được a.” - Chính Nam lấy tới một cái ghế rồi ngồi xuống đối diện cô mở trò đùa: “Không mặc vào bộ đồ này thì tôi cũng là người nói khá

hiều đây.”

Nguyệt Vịnh phì cười, gương mặt mộc của cô có vẻ rất hiền hòa, không ma mị như lúc còn là Tà Nguyệt ma nữ. Cô hỏi: “Anh nói là anh muốn Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa của Cửu Dương Các, thứ này tôi cũng biết, nó không phải đơn giản chỉ là ngọn lửa đâu.”

“Ồ, còn có bí mật gì sao?” – Chính Nam bị khơi dậy tò mò.

“Có! Còn rất thần kỳ.” - Nguyệt Vịnh sắp xếp lại ngôn ngữ một chút rồi bắt đầu kể: “Truyền trước đây trên bầu trời có tới hai mặt trời song song chiếu rọi nhân gian, nhiệt độ ban ngày quá cao khiến cho con người trên mặt đất sống rất khó khăn nên vào lúc ấy họ yêu thích ban đêm hơn. Năm qua tháng lại, dần dần mặt trăng trở thành tín ngưỡng của nhân tộc, còn mặt trời thì bị xem như phản diện.”

Nói tới sự cao cả của mặt trăng, Nguyệt Vịnh giống như rất tự hào nên thần tình tươi tắn hơn hẳn. Cô tiếp tục kể:

“Cảm thấy tín ngưỡng bị hao hụt quá nhiều nên Thái Dương Thần khí ấy đã cử người em song sinh của mình xuống điều tra. Sau khi nhận ra nhân tộc phần lớn đã chuyển sang thờ phụng Nguyệt Thần, em trai Thái Dương Thần mới ra tay đập phá tượng và miếu thờ của bà. Việc này làm Nguyệt Thần tức giận nên đã tự mình xuất hiện trấn áp, rồi phân thân thể của hắn thành chín mảnh. Bản thể của Thái Dương Thần và em trai đều là Thái Dương Hỏa nên khi bị phân thân thể ra đều trở về hình dạng ngọn lửa.

Cũng theo thông tin từ bên trong Cửu Dương Các thì nhiều đời Các chủ không có ai tu luyện tới Cửu Chuyển, phần vì thiên phú không đủ, phần vì lo sợ Thái Dương Thần sẽ sống lại giết hết mọi người. Cho nên mặc dù bên ngoài nghe đồn Cửu Dương Các có Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa nhưng nó không phải là một đám lửa, mà là chín đám lửa phân biệt nhau. Muốn thu phục cũng không đơn giản.”

“Trang, câu chuyện vừa rồi thật giả như thế nào?” - Chính Nam ngoài mặt bất động nhưng trong lòng đang cùng Trang phú bà giao lưu.

“Cái gì Thần a, chỉ là một đám tu luyện tới cảnh giới thứ 10 yếu gà còn dám xưng Thần.” - Trang phú bà nhả nước bọt, không chút nào để Thái Dương Thần và Nguyệt Thần vào mắt: “Câu chuyện trên đúng là có thật. Cái gì Thái Dương Thần kia cũng chưa có chết nhưng mà cũng sống không lâu nữa, hẳn là qua vài chục năm nữa không hợp được Thần thể trở lại thì cũng phải chết thôi.”

Chính Nam hết sức bất đắc dĩ!

Vị đại phú bà này càng ngày càng ngông cuồng, thân làm ký chủ như hắn bị xem thường thành con ghê thì cũng thôi đi, bây giờ thậm chí tới Thần cũng bị nhỏ cho không thành hình người...

Không để ý Trang phú bà chém gió, Chính Nam trả lời Nguyệt Vịnh: “Nói như vậy, diệt Cửu Dương Các xong còn phải nghĩ cách thu phục chín ngọn Thần Hỏa, không cẩn thận còn hồi sinh một vị Thần. Có chút khó làm a!”

Nghe Chính Nam trả lời Nguyệt Vịnh cũng sững sờ, cô đáp lại: “Anh không nghe tôi nói a, lịch đại các chủ Cửu Dương Các chưa ai có thể, cũng chưa ai dám tu luyện cả chín ngọn lửa. Anh muốn chết hay sao mà còn muốn thử?”

Chính Nam liếc xéo Nguyệt Vịnh: “Tất nhiên là phải thử, không phải là một vị Thần đã hấp hối sao, nhà của tôi còn có người mạnh hơn Thần nhiều.” - Trong lòng thái giám Chính Nam đang nịnh nọt: “Nô tài nói có đúng không, Trang nương nương?”

Trang phú bà gật gù đắc ý: “Hắc hắc! Tiểu Nam Tử a, gần đây tiến bộ không sai, bổn cung rất hài lòng.”

Nguyệt Vịnh sững sờ: “Mạnh... mạnh hơn Thần!? Anh có biết mình vừa nói cái gì không? Anh biết Thần là tồn tại như thế nào hay không?”

Chính Nam đứng lên, quay lưng với Nguyệt Vịnh nói: “Không có Thần nào đâu, chỉ là một đám tu vi phía trên Đại Thừa Kỳ giả thần giả quỷ mà thôi. Cô nên đọc thêm sách, học thêm nhiều một chút sẽ biết, đừng cả ngày chỉ suy nghĩ đánh đám với lửa lọc.”

Chính Nam đi rồi để lại một mặt mờ mịt, nghi ngờ nhân sinh Nguyệt Vịnh.

...

Nhiệm vụ hàng ngày đã sớm hoàn thành, đan dược muốn luyện lúc nào cũng được, Chính Nam đột nhiên cảm thấy mình... rảnh quá. Người khác ăn rồi đều lo không có thời gian tu luyện, hắn thì đi lòng vòng không biết làm sao cho hết ngày.

“Không có việc gì làm, vậy thì luyện khí cường hóa trang bị thôi. Bản thân lực công kích không cao, nên làm ra tới vài món vũ khí sắc bén hơn mới được.” – Chính Nam rất nhanh nghĩ tới việc để làm.

Vật liệu luyện khí tìm ở đâu bây giờ? Lại phải tới Phúc Đạt chứ sao, lò rèn bình thường là không thể có những thứ Chính Nam cần.

Tới Phúc Đạt, Chính Nam giao bản danh sách vật liệu cho Lan đi thu gom rồi tự mình lên tầng hai tìm Lê Nhân Doanh tán gẫu.

Thấy Chính Nam đến, Lê Nhân Doanh cũng đứng dậy ra bắt tay chào hỏi: “Ngọn gió nào thổi em đến đây thế?”

Chính Nam cười nói: “Em tới mua ít đồ mà thôi, sẵn lên tìm anh tán gẫu một lát. Anh có rảnh không?”

Hai người khách sáo vài câu rồi lại nói chuyện trên trời dưới đất, cái gì trà ngon, cái gì gái đẹp, cái gì chuyện xưa đều nói.

Chính Nam liếc mắt thấy vết Kunai hôm qua hấn phi vào phòng Lê Nhân Doanh còn để lại một cái lỗ trên bàn. Hấn chỉ chỉ cái lỗ hỏi: “Anh làm việc mang cả kiếm vào hay sao thế?”

Lê Nhân Doanh có vẻ không muốn nói chuyện này nên lấp liếm qua: “Ahaha, hôm qua không cẩn thận quệt hư cái bàn, không có gì quan trọng.”

Chính Nam cũng không định hỏi thêm, dù sao người ta không muốn nói a.

Đúng lúc này cửa phòng có người đẩy vào, là Tú Anh phú bà.

Vừa vào phòng cô liền không nhịn được nữa hỏi Chính Nam: “Cậu mua những thứ này làm gì, muốn học luyện khí à?”

“Cô không biết gỗ cửa sao, thật bất lịch sự!” - Chính Nam trừng mắt, nói mò: “Rảnh quá muốn nghịch một chút thôi, cô đừng để ý.”

Lê Nhân Doanh run bắn, lần trước cũng có người nói chuyện với Đại tiểu thư như vậy, bây giờ mộ người đó cô đã cao 2m rồi.

Thế nhưng Tú Anh phú bà không có chút nào tức giận, chỉ là trừng mắt lại Chính Nam nói: “Đây là nhà tôi, tại sao tôi phải gõ cửa, hừ. Rảnh quá không cùng sư phụ học luyện đan thêm đi, đùa nghịch cái gì.”

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Nói ra sợ cô không tin, lão già kêu tôi nghỉ luyện đan đi, cần cái gì hấn đưa cho. Cô nhìn thứ này....”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tu La huyết mạch

Chính Nam lại lấy ra viên Luân Mạch Đan hôm qua dùng để dụ dỗ Nguyệt Vĩnh để lách lư Tú Anh phú bà, cho dù không có nhiệm vụ nhưng trang bức kéo điểm thiện cảm có điều kiện thì cứ làm.

Tú Anh phú bà không cần biết đó là đan dược gì, cứ nhào qua cướp lấy trước đã rồi tính, dù sao Chính Nam sẽ không hại cô. Lại nói, nơi này là địa bàn của cô, không có gì phải sợ.

Chính Nam biết trước Tú Anh phú bà sẽ làm vậy nên nhanh tay nắm chặt lòng bàn tay lại không cho cô giật.

Tú Anh phú bà bất lấy tay hấn rồi cựa từng ngón ra, nhưng Chính Nam nắm quá chặt, cô không gỡ được. Tròng mắt đảo một vòng, trước vẻ mặt kinh ngạc há hốc mồm của Lê Nhân Doanh và Chính Nam, cô mở miệng gặm cánh tay Chính Nam.

Đường đường Trần gia thiên kim, Tân Tinh Bảng đệ tam, đương đại tuyệt đỉnh thiên tài... lại chơi vớ “Cẩu xực”.

Chính Nam đau muốn chết, nhưng mà viên đan dược này quá đắt, để cô dành được thì hấn thật phải treo cổ mới không bị lương tâm cắn rứt. Cho nên, hấn dùng một tay đẩy cái đầu Tú Anh phú bà ra, vừa đẩy vừa quát: “Cô tuổi chó a! Mau buông ra không đứt tay tôi bây giờ.”

Tú Anh phú bà nhất quyết không thả: “Cậ khả ga cước ịk gỏi tô khả.”

Chính Nam hai mắt tối tăm. Hấn thu đan dược về lại trong balô, dùng hai tay nắm lấy hai lỗ tai Tú Anh phú bà, ra sức kéo sang hai bên.

“Đau, đau, đau! Mau buông tôi ra!” - Lần này tới Tú Anh phú bà xin tha.

Chính Nam trừng mắt cô nói: “Cho chừa, lần sau còn dám dùng “cẩu quyền”, tôi vịn đứt lỗ tai cô.”

Tú Anh phú bà xoa xoa hai cái tai đỏ bừng, mắt cũng hơi đỏ nói: “Đồ ma quỷ, kéo mạnh như vậy làm gì a, muốn đứt tai người ta.” - Từ bé đến giờ cả cha mẹ cô cũng chưa từng kéo tai cô như vậy chứ đừng nói tới người ngoài, vậy mà bây giờ bị Chính Nam kéo xém chút đứt mất.

Thế nhưng kỳ lạ là cô không cảm thấy tức giận chút nào, chỉ cảm thấy rất vui vẻ, như đùa giỡn với cái người bạn thực thụ.

Chính Nam nhìn cánh tay mình bị cắn rom rớm máu, hấn cười khổ nói: “Cô thêm thịt thì cứ nói, tôi làm cho ăn. Không nên đói khát như vậy a.”

Tú Anh phú bà không thèm trả lời Chính Nam, cô khôi phục đại tiểu thư phong thái, ngồi xuống ghế, uống miếng trà, nói: “Đan dược vừa rồi là gì thế?”

Chính Nam vẫn đang xoa vết cắn cho tan máu bầm đi, đầu cũng không ngẩng lên mà buột miệng đáp: “Luân Mạch Đan.”

Phụt!

Tú Anh phú bà vừa khôi phục “Đại tiểu thư phong thái” nhưng nghe được Chính Nam trả lời ngay lập tức phun nước trà đầy đầu Chính Nam. Cô vuốt vuốt ngực mình, hỏi trở lại: “Gi... gì cơ?”

Chính Nam tức giận run cả người, hấn siết chặt hai nắm đấm, rít qua kẽ răng: “Cô bằng cách nào đó giải quyết hết cái mớ này ngay và luôn cho tôi, nếu không tôi cho cô biết vì sao hoa lại hồng mà nước biển lại mặn!”

Tú Anh phú bà gấp a, cô cũng không để ý nhiều mà từ trong tay áo lấy ra khăn mặt hay dùng rồi giúp Chính Nam lau, trên miệng vẫn không quên hỏi: “Cậu nói vừa rồi là đan được gì cơ?”

Chính Nam sượng ròi, không phải ai cũng được Trần gia thiên kim, Tinh Tinh băng đệ tam tuyệt thể thiên tài phục vụ như thế này đâu, khăn lại còn thơm thoang thoang nữa chứ. Mặc dù vậy thì hấn vẫn được nước làm tới, giả vờ háng giọng nói: “Khát nước quá a, sáng giờ chưa uống chút nước nào thì phải.”

“Mời uống nước!” - Tú Anh phú bà cắn răng, nghiêng lợi đưa ly trà cho Chính Nam, nói: “Thoải mái hay chưa? Tôi cảnh cáo cậu, lại được nước làm tới coi chừng tôi...” - Tay cô làm động tác cái kéo cắt một cái.

“Ahaha, đùa chút thôi mà, làm gì nóng tính thế.” - Chính Nam kẹp chặt hai chân uống nước rồi cười khan nói: “Vừa rồi là đan được lão... sư phụ mới cho tôi mấy hôm. Gọi cái gì Luân Mạch Đan, nghe nói đã thất truyền mấy ngàn năm. Thật sự thì tôi cũng không tin lắm, thất truyền mấy ngàn năm, cho dù là từ đâu tìm tới nó cũng phải tan thành bụi phấn rồi chứ?” - Hấn muốn nói “lão già” nhưng bị Trang phú bà hừ một cái lập tức tổ lái thành sư phụ.

“Không có nghe lầm, đúng là Luân Mạch Đan, cấp 5 thần dược a.” - Tú Anh phú bà nhìn chăm chăm Chính Nam, ánh mắt sáng rực. Cô ngược lại không cho rằng đó là đan dược giả, chỉ riêng bản năng huyết mạch thôi thúc cô vừa rồi là không thể giả được.

“Cô nhìn tôi như vậy làm gì?” - Chính Nam hai tay che ngực, sợ hãi nói: “Huyết mạch của cô thức tỉnh giai đoạn hai rồi, thứ này không giúp được gì cho cô đâu.”

Tú Anh phú bà vung tay đóng tất cả cửa lại rồi nháy mắt cho Lê Nhân Doanh ra ngoài.

Chờ trong phòng chỉ còn hai người, cửa đã được khóa kỹ, trận pháp bảo vệ cũng được mở ra, Tú Anh phú bà chậm rãi bước lại gần Chính Nam nói: “Nam a~, cho tôi xem Luân Mạch Đan một chút có được không? Lại nói...”

Khí thể màu đen tràn ra từ dưới da Tú Anh phú bà quần lấy Chính Nam, còn cô híp mắt gần từng chữ: “Làm sao cậu biết huyết mạch của tôi thức tỉnh giai đoạn thứ hai, đây là Trần gia tuyệt mật.”

“Cái gì tuyệt mật, thông tin này ở vài ngàn năm trước đến trẻ ba tuổi còn biết” - Chính Nam ngời thẳng, đến lúc nói chuyện chính sự rồi: “Tu La huyết mạch a, cấp 10 huyết mạch, đang tiếc truyền đến thế hệ cô hiện tại chỉ còn là cấp 4 mà thôi.” - Hấn lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối, không sợ Tu La Minh Khí của Tú Anh phú bà chút nào.

Tú Anh phú bà mộng bức: “Cái gì cấp 10 huyết mạch, cấp 4 huyết mạch? Tu La huyết mạch không phải chỉ có bốn hình thái Sơ Thể - Sơ Chân Thể - Bán Toàn Thể - Toàn Chân Thể sao?”

Chính Nam khinh thường nói: “Cái gì loạn thất bát tao. Tu La huyết mạch chân chính có 3 đại giai đoạn, 9 tiểu giai đoạn.

Cụ thể là Tu La Cốt Thể, từ giai đoạn 1 tới giai đoạn 3, Tu La hình thái sẽ phát triển dần từ chỉ có xương sườn, thành có tay, cuối cùng là có chân.

Tiếp theo là Tu La Chân Thể, từ giai đoạn 4 tới giai đoạn 6, phần xương cốt sẽ xuất hiện thêm da thịt, kinh mạch và cơ bắp.

Cuối cùng là Tu La Thần Thể, từ giai đoạn 7 tới 9 thì sẽ xuất hiện thêm áo giáp, vũ khí và biết sử dụng kỹ năng.

Sau khi đạt tới cấp 9, sẽ xuất hiện hai tình huống.

Một là có thể thi triển “Tu La Hóa Thân”, bản thân chính là Tu La hình thái lúc chiến đấu, rất điên cuồng đúng không? Nhưng tình huống thứ hai còn điên cuồng hơn nhiều.

Bản Mệnh Tu La, hình thành một “chính mình” thứ hai có suy nghĩ, hành động, khả năng tác chiến độc lập và có thể sử dụng mọi thứ mà cô có. Nó hoàn toàn bỏ qua sát thương vật lý, kháng tổn thương năng lượng cực mạnh và chỉ cần cô không chết thì Bản Mệnh Tu La sẽ không tiêu tan, chân chính bất tử a. Đó mới là Tu La huyết mạch.”

Tú Anh phú bà há hốc mồm, nếu Chính Nam nói là sự thật thì trước giờ mình và gia tộc mình đang làm trò khi gì a.

Nhưng cô cũng không thể chỉ nghe Chính Nam nói mà tin được. Nhử đôi mảy liễu suy nghĩ những gì Chính Nam vừa nói, Tú Anh phú bà hỏi: “Nghe đúng là rất điên cuồng, nhưng những thứ này từ đâu cậu biết được?”

Chính Nam chỉ chỉ lên trời, rồi dùng hai ngón trỏ đan chéo trước miệng.

Tú Anh phú bà cảm thấy càng lúc càng không hiểu thanh niên trước mặt mình. Các loại thần bí, các loại từ lâu đã thất truyền đan dược, các loại kinh thiên động địa tin tức cứ xuất hiện xung quanh hấn. Bỗng cô lấy ra tờ giấy hôm qua chính hấn ném cho Lê Nhân Doanh rồi nói: “Cậu biết cái này a?”

“Biết.” - Chính Nam gật đầu rồi lắc đầu: “Cũng không biết.”

Tú Anh phú bà đập bàn: “Rốt cuộc là biết hay không biết a?”

“Akatsuki biết.” - Chính Nam ngoáy ngoáy tai: “Hồ Tây không biết.”

Tú Anh phú bà hai mắt sáng ngời: “Akatsuki là ai?”

Chính Nam mỉm cười: “Không thể nói.”

Tú Anh phú bà khó thở, nhìn gương mặt tươi cười kia cô thật muốn đập hấn một cái.

Hít sâu vài hơi, cô bình tĩnh nói: “Nói những gì có thể nói đi.”

Chính Nam vẫn mỉm cười: “Đổi lại?”

“Những gì tôi biết về Hồ Tây.” - Tú Anh phú bà cảm thấy không ra tay đánh người cô sẽ sinh bệnh.

“Được a.” - Chính Nam gật gù đắc ý: “Cô trước đi.”

Tú Anh phú bà siết chặt nắm đấm nói: “Nghe nói trước đây thật lâu...”

“Dừng. Nói cái gì cần nói, con Giao Long đó còn sống, tôi biết rồi.” - Chính Nam còn lâu mới để Tú Anh phú bà qua mặt.

Tú Anh phú bà trầm mặt, cô hậm hực nói: “Ngô gia đang muốn làm gì đó với con Giao Long dưới đáy hồ. Có thể là làm cho nó tỉnh lại, cũng có thể muốn thật sự giết chết nó, cái này còn đang trong quá trình điều tra.”

Chính Nam vuốt cằm: “Tỉnh lại một con Giao Long không có nội đan không khác con giun lớn là mấy, Ngô gia sẽ không rảnh như vậy. Giết chết nó thì có lợi ích gì a, lấy da với gân sao? Hoặc là...”

...

Chính Nam và Tú Anh phú bà đồng thanh: “Lấy máu!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Hắc Vô Thường thần sứ

(Cảm tạ bạn # đã ủng hộ Nguyệt Phiếu. Tôi nay bonus một chương.)

“Thì ra là như vậy.” - Chính Nam hài hước nói: “Ngô gia là muốn lấy máu Giao Long, dùng nó để cải tạo huyết mạch của Ngô Đức Văn giúp hấn tu luyện được.”

“Hoặc là chỉ dùng một nửa cho Ngô Đức Văn, nửa còn lại có thể để cho “tiểu Vô Thần” Ngô Đức Võ tu vi và thiên phú tăng thêm một bậc. Tính toán hay đấy!” - Tú Anh phú bà tiếp lời.

Hai người nhìn nhau cười, như hai con hồ ly lẫn nhau vẩy đuôi.

Ngô gia lần này nhất định phải xui xẻo!

Tú Anh phú bà lại uống ngụm trà, ánh mắt nhìn chăm chú Chính Nam: “Tới cậu.”

Chính Nam cười nói: “Akatsuki đến nay mới chỉ có bốn người lộ diện, một người tên là Không thần sứ, một người tên là Bắc Đẩu thần sứ, một người là Hắc Vô Thường thần sứ, một người là hộ pháp của Không thần sứ gọi Giáp hộ pháp.”

Tú Anh phú bà hào hứng nói: “Cậu biết những người này là ai không?”

Chính Nam gật đầu: “Biết, rất rõ nữa là đẳng khác.”

“Là ai?” - Tú Anh phú bà hai mắt lấp lóe ánh sáng.

“Là cô a.” - Chính Nam cười trả lời: “Cô chính là Hắc Vô Thường thần sứ, người thứ mới mới lộ diện sau ba người lần trước giết chết Dương Khang gây

náo động Tần Tinh Bảng.”

...

Tú Anh phú bà sững sờ, sau đó ôm bụng cười nói: “Nghe cũng hay đấy, nếu bây giờ người của Akatsuki tới trước mặt tôi rồi nói: “Này, cô có muốn trở thành một trong số chúng tôi không, vị trí Hắc Vô Thường thần sứ đang chờ cô đấy”, hẳn là tôi sẽ gia nhập ngay a, haha.”

Chính Nam cười híp mắt lấy ra trang phục Akatsuki mặc lên người, đeo lên mặt nạ, bật ra [Lục Dực] rồi nói: “Này, cô có muốn trở thành một trong số chúng tôi không, vị trí Hắc Vô Thường thần sứ đang chờ cô đấy.”

...

Tú Anh phú bà sững sờ!

Trang phục kia, mặt nạ kia, đôi cánh phía sau nữa, đây đúng là tạo hình của Akatsuki a. Cô lắp bắp nói: “Đây là... là...”

Chính Nam cười ra mặt nạ, thu cánh lại rồi cười nói: “Bất ngờ chưa! Tôi chính là Không thần sứ a.”

Tú Anh phú bà vỗ vỗ mặt mình hai cái: “Đau! Không phải mơ. Đây là thật a.”

Chính Nam gật đầu: “Tất nhiên là thật. Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu!”

Tú Anh phú bà mặt đầy nghi ngờ: “Cậu lập cái tổ chức này làm gì thế? Gia nhập cần điều kiện gì hay không? Mà gia nhập thì lại được lợi ích gì?”

“Tổ chức lập ra để làm gì, chỉ khi nào cô gia nhập thì mới có quyền được biết.” - Chính Nam nhấp một ngụm trà, mỉm cười: “Yêu cầu rất đơn giản, tôi cảm thấy có thể là được.”

“Còn về lợi ích mà nói.” - Chính Nam liếc Tú Anh phú bà: “Em của cô hẳn là phải có ít nhất ba giác quan bị phong bế hoàn toàn chứ?”

Tú Anh phú bà hôm nay bị ngạc nhiên đủ rồi, cô yếu ớt trả lời: “Huyết mạch khôn nạn a, nguyên rủa sẽ luôn rơi vào người của đứa trẻ được sinh ra không thức tỉnh huyết mạch, cậu tôi đã như vậy, em trai tôi cũng là như vậy. Tôi thì không có sức mạnh này nhưng để họ có một cuộc sống đáng hoàng một chút.”

Chính Nam hừ một cái khinh thường: “Tu La huyết mạch thức tỉnh không đúng cách, lại không phát triển mà trở thành sát nhân cuồng ma là đủ may mắn rồi, cô còn muốn gì hơn. Thiên Đạo hẳn là không muốn Thủy Giới sinh linh đồ thần dưới tay Tu La huyết mạch nên mới ra sức bảo vệ Trần gia a, lấy đi một vài giác quan của người thân đã là rất nhẹ nhàng rồi.”

Cái hiểu cái không nghe Chính Nam nói, Tú Anh phú bà giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng. Cô bắt lấy tay Chính Nam nói: “Cậu có cách đúng không? Cậu có cách chữa cho Quốc Anh đúng không? Chỉ cần cậu chữa tốt cho nó, cậu muốn tôi làm gì cũng được a.”

Chính Nam lắc đầu: “Đây là Thiên Đạo nguyên rủa, không phải bệnh, không chữa được.”

Tú Anh phú bà nước mắt lăn chã ngồi phịch xuống ghế khóc bù lu bù loa, có thể thấy cô rất yêu thương em của mình.

“Không phải bệnh nên không cần chữa. Chỉ cần Tu La huyết mạch của cô thức tỉnh đúng cách, nguyên rủa kia sẽ tự giải.”

Chính Nam lại gần cô vỗ vai Tú Anh phú bà: “Đơn giản mà nói là Thiên Đạo đặt một cái ống nối giữa cô và... Quốc Anh, cô thức tỉnh huyết mạch sai cách, Thiên Đạo phải bỏ công ra đục đẽo, sửa chữa lại để cô không bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng những sai sót, rắc rối trong quá trình sửa chữa sẽ đổ sang cho em cô. Cô càng mạnh, tức là sai càng nhiều, em cô sẽ càng thảm, Thiên Đạo là công bằng a.”

Tú Anh phú bà ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam, ánh mắt cầu cứu nói: “Tôi... phải làm như thế nào?”

Chính Nam gãi đầu nói: “Trước hết cho tôi mượn ít thượng phẩm linh thạch đi, 10,000 là được rồi.” - Trong lòng thì cần nhand với Trang phú bà: “Không cho ứng trước được sao?”

Trang phú bà đắc ý: “Không cho. Muốn dùng đồ của bản cung đi cho gái, còn muốn không trả tiền, không có cửa đâu. Cửa toilet cũng không có.”

Tú Anh phú bà không biết lúc này hẳn muốn linh thạch làm gì nhưng cô vẫn là đưa cho hẳn một cái nhẫn chứa đồ, ở trong có 100,000 thượng phẩm linh thạch.

Chính Nam thầm cảm khái: “Phú bà chính là phú bà a.” - Hẳn lại cạnh khoe Trang phú bà: “Đấy, phú bà nhà người ta muốn tiền cái là cho gấp 10 lần, ai như nhà mình a. Tiền đây, đưa đồ cho tôi nào.”

Trang phú bà hậm hực: “Hừ, tiền này cũng là nãy giờ mua thông tin thôi, có gì mà nhiều.”

Chính Nam không để ý Trang phú bà nữa, hẳn giúp Tú Anh phú bà lau đi nước mắt còn đọng trên mặt rồi nói: “Đây là U Minh Thạch, mỗi ngày cô hấp thu U Minh Khí của nó một giờ, huyết mạch của cô sẽ dần đi vào đúng đường. Thời gian có thể không ngắn nhưng ít nhất em của cô cũng sẽ dần tốt hơn. Nhớ là một ngày chỉ hấp thu một giờ, nhiều hơn sẽ lãng phí mà không có tác dụng gì hết.”

Tú Anh phú bà cầm trong tay tảng đá giống linh thạch nhưng màu đen rất dị, tỏa ra từng sợi từng sợi khói màu đen giống như khói trên người cô lúc triệu hoán huyết mạch.

Tú Anh phú bà thử hấp thu một chút thứ khói màu đen kia, ngay lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái, cơ thể cũng nhẹ nhàng hơn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam, nín khóc mỉm cười nói: “Cảm ơn cậu. Nếu thứ này thật sự có tác dụng, tôi nhất định sẽ dẫn Quốc Anh tới để nó tự mình nói cảm ơn.”

Chính Nam cười nói: “Không có gì, cũng là dùng tiền của cô mua mà thôi, tôi lại không có ra sức.” - Nói, hắn trả lại nhẫn chứa đồ cho Tú Anh phú bà, bên trong còn đủ 90,000 thượng phẩm linh thạch.

Tú Anh phú bà lắc đầu đẩy lại cho hắn, cười nói: “Chỗ này coi như đóng góp một chút làm quà cho tổ chức đi. Bù lại tôi muốn một đôi cánh thật đẹp, ít nhất cũng phải được như của cậu nhé.”

Chính Nam hơi sững sờ, sau đó vui mừng nói: “Cô tham gia sao? Tốt, tốt a, haha.” - Hắn sử dụng nốt hai thẻ đổi đạo cụ thể lực trong balo thành nhẫn và áo khoác Akatsuki, rồi dùng linh thạch mua mặt nạ cho Tú Anh phú bà.

“Những thứ này là của cô, còn có một số quy định tôi sẽ nói với cô sau.” - Chính Nam đưa cho Tú Anh phú bà trang phục đã được gấp sẵn, phía trên còn có nhẫn và mặt nạ.

“Không có ai như cậu, trao nhẫn cho cô gái mà dễ như thế này.” - Tú Anh phú bà khuôn mặt hồng hào nói: “Mau đeo lên cho tôi.”

Chính Nam cười gãi đầu rồi đeo chiếc nhẫn Hắc Vô Thường vào ngón giáp út tay phải cho Tú Anh phú bà.

Nhìn trên ngón tay “có chồng” của mình đeo chiếc nhẫn được Chính Nam trao, Tú Anh phú bà khuôn mặt đỏ bừng, nhưng khi cô nhìn kỹ chiếc nhẫn, màu đỏ đó ngay lập tức lại biến thành màu đen: “Cái nhẫn quý gì đây!”

Chiếc nhẫn của cô có hình một con quỷ màu đen lè ra cái lưỡi dài, một nửa thân nhẫn chính là cái lưỡi của con quỷ đó, mặt trong còn in chìm một cái lưỡi liềm và dòng chữ “Hắc Vô Thường”.

Chính Nam giải thích: “Hắc Vô Thường là một loại quỷ, nhiệm vụ của nó là từ Minh Giới đi tới Nhân Giới cầu linh hồn của người chết về để đầu thai. Tu La luyện ngục chính là nhà của nó, rất hợp với cô còn gì?”

Nghe Chính Nam giải thích xong, mặc dù không hiểu, nhưng Tú Anh phú bà vẫn là chấp nhận sự thật. Cô hỏi: “Ngoài là biểu tượng ra nó có làm được gì nữa không?”

Chính Nam ngay lập tức biểu diễn tính năng bằng cách truyền âm cho cô: “Có thể truyền âm và chứa đồ.”

Tú Anh phú bà rất hứng thú, nhẫn chứa đồ cô có rất nhiều nhưng truyền âm được thì đây là cái duy nhất. Lại truyền qua truyền lại vài câu, hai mắt cô sáng quắc nhìn Chính Nam: “Phi hành đạo cụ của tôi đâu?”

Chính Nam lật ra hệ thống cửa hàng, mua lấy một quả cầu thủy tinh rồi đưa cho Tú Anh phú bà, sau đó nói: “[Từ Diên], một loại phi hành đạo cụ sử dụng Từ Hỏa thiêu đốt trận pháp bên trong tạo ra lực đẩy rất mạnh. Nó có khả năng bay nhanh không kém [Lục Dực] của tôi đâu.”

Nhìn nằm lơ lửng trong tay của mình hai cái “bánh xe”, Tú Anh phú bà cảm thấy mình giống như bị lừa rồi. Cô cắn nhẫn: “Nhẫn xấu thì thôi đi, làm sao phi hành đạo cụ cũng xấu. Tôi muốn cánh, phải lớn!”

Chính Nam lắc đầu: “Cô là hệ Băng, Phong, Lôi Tề Tụ hình tu luyện giả, sử dụng cánh làm sao được chứ.”

Tú Anh phú bà nghĩ lại cũng đúng. Lúc chiến đấu một đôi cánh xòe quá lớn sẽ khiến nó bị gió quạt rất mạnh, lại dễ bị sét của bản thân triệu hoán đánh trúng, còn bị băng làm giảm khả năng bay, vậy thì quá trò cười.

“Xem ra hắn đã suy tính rất chu toàn a!” – Tú Anh phú bà cảm thấy Chính Nam rất không đơn giản.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Còn bên kia nữa, sao không xoa luôn!?

Chờ Tú Anh phú bà cất đồ đi xong, Chính Nam lại hỏi: “Về Ngô gia, cô có ý kiến gì không?”

Tú Anh phú bà cũng nghiêm túc: “Thái độ của anh với Ngô gia như thế nào?”

Đã chính thức là một thành viên của Akatsuki, Tú Anh phú bà cũng thay đổi cách xưng hô với Chính Nam. Không thể ngay lập tức hạ mình xưng “em” nhưng ít nhất cô đã thừa nhận vị trí của hắn là ngang hàng với mình.

“Nếu họ chưa từng có ý tưởng với Gia Như thì nhiều nhất tôi chỉ mượn của họ ít máu Giao Long thôi, nhưng mà sai lầm của họ là dám vươn tay về phía người của chúng ta. Hắc hắc, cái giả phải trẻ sẽ không nhỏ đâu.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười: “Nếu Ngô Đức Võ ở Thiên Đạo Tông chúng ta có thể không làm gì được hắn, nhưng nếu hắn về thăm nhà rồi “vô tình” chết đi, vậy thì không khó hiểu rồi.”

Tú Anh phú bà đã gia nhập Akatsuki vậy tất nhiên sẽ vì Akatsuki suy nghĩ và cô cũng đồng ý với ý tưởng của Chính Nam.

Thiên Đạo Tông là quái vật khổng lồ, cho nên chỉ có thể từng chút từng chút cắt đi xúc tu của nó trước khi đủ sức tiếp xúc với bản thể của nó.

Hai người cùng nhau bàn bạc một cái kế hoạch cụ thể để đối phó với Ngô gia và Ngô Đức Võ rồi Chính Nam mới rời Phúc Đạt về Lý gia.

...

Chính Nam cảm thấy rất hài lòng!

Kéo Tú Anh phú bà vào tổ chức là ý tưởng của hắn từ rất lâu rồi nhưng hôm nay mới thực hiện được.

“Còn thiếu một Không Minh Kỳ là xong nhiệm vụ thế lực, đã đến lúc xây dựng một cái căn cứ a.” - Chính Nam tự mình thì thầm, mặc dù đạt được nước bước tiến dài nhưng vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Buổi chiều, Chính Nam cùng Gia Như phú bà luyện tay một trận rồi mới trở về phòng của mình ngủ ngon. Mặc dù Hòa Hợp Kỳ chỉ cần ngủ rất ít, mình tưởng là đủ nhưng hắn vẫn cố gắng đảm bảo ngủ đủ 8 giờ một ngày.

Không có cách, muốn làm tiểu bạch kiểm thì phải dưỡng da a!

...

Sáng hôm sau, Chính Nam vừa mở mắt liền thì thầm: “Trang, cho tôi xem bảng thông tin.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 60/100), Lý Gia Như(SR, 74/100).

Điểm dư: 2 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 7 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 7 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 83 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Lại ăn sáng và cùng Gia Như phú bà tập luyện một lúc, Chính Nam tới thăm Nguyệt Vịnh.

Nguyệt Vịnh Thấy Chính Nam tới thăm thì vui vẻ ra mặt: “Anh lại tới sao, hôm nay có cần kiểm tra nữa không?”

Chính Nam gật đầu: “Mặc dù hơi phiền nhưng kiểm tra mỗi ngày sẽ tránh được những sự cố không cần thiết phát sinh.”

Bắt mạch một lát, Chính Nam nhận ra một vấn đề khá kỳ quái.

Bởi vì hàng ngày hẳn đều dùng được thủy và được phần trong thức ăn của Nguyệt Vĩnh để giúp cô dễ dàng hấp thu được tính trong đó. Thế nhưng những được tính này rất ít đi vào vết thương chính khiến Nguyệt Vĩnh suy yếu mà hầu hết lại đi vào những vết thương nhỏ khác trước, giống như cô cố ý làm như vậy.

Chính Nam cau mày nói: “Cô không muốn khỏe lại hay sao? Tại sao lại dùng nguyên khí vận chuyển được tính đi những nơi lung tung khác mà không để nó điều trị vết thương chính?”

Bị Chính Nam phát hiện tiểu động tác của mình, Nguyệt Vĩnh đỏ mặt ấp úng: “Tại vì... tại vì...”

Đúng lúc này Ngọc Ngân bước vào tiếp lời: “Cô không muốn rời khỏi đây à? Hay là cô muốn được anh ấy chăm sóc mỗi ngày?”

Chính Nam hứng thú nhìn về phía Nguyệt Vĩnh chờ câu trả lời.

Nguyệt Vĩnh mặt càng đỏ hơn, cô cúi đầu ấp úng: “Xin lỗi! Từ bé tôi đã không có cha, mẹ lại luôn bỏ mặc tự tu luyện, tự lập, tự sống, tôi chưa bao giờ được người khác chăm sóc nên chỉ muốn được như vậy thêm vài ngày mà thôi. Tôi xin lỗi! Hức... hức!”

Nguyệt Vĩnh nức nở, nghĩ tới những ngày tháng luôn lẻ loi một mình trong phòng tu luyện, cô cảm thấy sợ hãi phát khóc.

Chính Nam rất thông cảm cho Nguyệt Vĩnh, một cô gái thanh xuân phơi phới nhưng cả ngày chỉ cô đơn một mình với bốn bức tường, hết ăn ngủ lại tu luyện, quả thực đáng sợ.

Thế nhưng vận mệnh của những người mang Nguyệt Thần huyết mạch chính là phải chịu cảnh lẻ loi, cô độc trong màn đêm vô tận, Hằng Nga như vậy, chú Cuội cũng là như vậy.

Mặc dù thông cảm nhưng Chính Nam không chấp nhận việc người khác lừa dối mình. Hắn nhìn Nguyệt Vĩnh thân nhiên nói: “Cởi áo ra đi.”

Nguyệt Vĩnh sững sờ, Ngọc Ngân cũng sững sờ.

“Anh... anh nói sao?” - Nguyệt Vĩnh lắp bắp, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ nước mắt càng làm người ta thấy mà thương.

Chính Nam trầm giọng: “Tôi hiểu cảm giác của cô nhưng như vậy không có nghĩa là tôi chấp nhận việc cô muốn qua mặt tôi để mưu lợi cho mình. Tôi nói cô... cởi áo ra đi!”

“Chủ nhân...” - Ngọc Ngân mở miệng muốn xin Chính Nam nhưng bị hắn trừng mắt một cái liền nuốt vào.

Nguyệt Vĩnh run rẩy, hai tay ôm chặt ngực, nước mắt như mưa: “Xin lỗi! Xin lỗi! Lần sau không dám nữa! Xin lỗi!”

Ngọc Ngân không đành lòng nhìn nên đi ra ngoài đóng cửa lại, cô không muốn thấy hình ảnh Chính Nam “bắt nạt phụ nữ” in vào tâm trí cô.

Chính Nam không để ý Ngọc Ngân mà tự mình ra tay điểm huyết Nguyệt Vĩnh rồi cởi áo ngoài của cô.

Nguyệt Vĩnh không thể cử động, không thể nói, chỉ có thể mở to nhìn Chính Nam chậm rãi cởi áo của cô ra, nước mắt giàn giụa.

Cởi xong lớp áo ngoài, Chính Nam hăm hực nói: “Phụ nữ thật phiền phức, không nóng hay sao mặc nhiều áo như vậy làm gì.”

Nguyệt Vĩnh tức a, nếu nói được cô sẽ nói: “Xin lỗi vì mặc nhiều quần áo, luôn tiện cũng xin lỗi vì làm chậm quá trình anh cưỡng hiếp tôi.”

Cởi đến lúc Nguyệt Vĩnh không còn gì cả, Chính Nam mới nói: “Cô tự nhìn đi.”

Nguyệt Vĩnh nghi ngờ nhìn xuống ngực mình, nơi đó giờ sưng đỏ một mảng lớn, đã ửng ửng chuyển thành màu đen. Cô run rẩy lợi hại, gương đôi mắt to ngập nước, thần tình tội nghiệp nhìn Chính Nam đầy cầu xin.

Chính Nam hừ lạnh nói: “Được liệu trong đồ ăn tôi chuẩn bị cho cô ngoài giúp khôi phục thương thể ra còn có tác dụng tiêu viêm, giảm sưng tấy và điều hoà kinh mạch. Cô lại vì lý do không đâu mà mặc kệ vết thương chính để nó trở thành như thế này. Nếu như tôi không phát hiện sớm, cô có thể tạm biệt phần ngực phải của mình đi được rồi đấy.”

Nguyệt Vĩnh trừng lớn hai mắt đầy sợ hãi, nước mắt lại liên tục chảy ra như hai dòng suối nhỏ.

“Được rồi, đừng khóc, vẫn còn cứu được” - Chính Nam thở dài: “Thật là, tâm tính như vậy cũng tu luyện tới Nguyên Anh Kỳ được sao? Sau này Độ Kiếp làm sao đối diện với Tâm Kiếp a.”

Không trách Chính Nam được, hắn không phải phụ nữ, làm sao hiểu được “ngực” đối với phụ nữ quan trọng như thế nào a.

Chính Nam nhìn Nguyệt Vĩnh nói một tiếng “Đắc tội!” rồi đưa tay về phía hai bé Thỏ lớn, một trắng toát không tì vết, một thì đỏ hồng. Giống nhau là cả hai đang hướng cái mũi nhỏ hồng hào về phía hắn tò mò.

Chính Nam không muốn Nguyệt Vĩnh xấu hổ nên hấn nhét vào miệng cô một viên đan dược rồi đánh ngất cô, lại dùng chân khí giúp cô luyện hóa đan dược, dẫn dắt được lực đi tới nơi cần tới.

Bên trong là như vậy, bên ngoài tất nhiên cũng cần “chữa trị” a!

Chính Nam dùng chân khí bao lấy bàn tay rồi nhẹ nhàng xoa nắn bé Thỏ đang bị bệnh kia.

“Chỉ là giúp lưu thông khí huyết, Amen!” - Tự bào chữa cho mình để tìm kiếm cảm giác an toàn, thế nhưng mà ngón tay Chính Nam lại không thành thật khê vuốt mũi bé Thỏ mấy cái.

Mỗi lần như vậy Nguyệt Vĩnh đều khê nhử mảy, còn ngẫu nhiên ngậm khê trong cổ họng làm Chính Nam máu mũi đều muốn trào ra.

...

“Còn bên kia nữa sao không xoa luôn!?”

“Bên kia không bị thương, không cần...” - Chính Nam buột miệng trả lời, thế nhưng hấn nhận ra là phòng này chỉ nên có hai người a, một người đang ngất đi và mình.

Vậy ai đang nói chuyện!?

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hai lần bắt quả tang!

Chính Nam quay người lại, đập vào mắt là hai mắt bốc lửa, quần áo không gió tự bay Gia Như phú bà đang đứng cách hấn chỉ một bước chân.

Chính Nam vừa rồi “xoa bóp” quá nhập tâm, có người tới gần cũng không biết luôn. Hấn ho khan một cái nói: “Bác Đầu a, em tới lúc nào thế, sao không gõ cửa?”

Gia Như phú bà trừng mắt hấn, hậm hực nói: “Hừ, gõ cửa làm gì? Gõ cửa làm sao bắt được tận tay anh... lợi dụng người ta.”

Chính Nam nghĩa chính ngôn từ: “Lợi dụng cái gì a! Cô ấy bị bệnh, anh chỉ là đang giúp trị bệnh mà thôi. Giữa thầy thuốc và bệnh nhân không nên có khái niệm giới tính.”

Nếu bàn tay hấn ngừng xoa nắn và không lâu lâu bóp cái điểm nhô cao kia thì có lẽ lời này đã lừa được Gia Như phú bà rồi.

Gia Như phú bà trừng mắt, xách tai hấn: “Còn chưa đủ hay sao, anh muốn tiếp tục đến bao giờ nữa!?”

Chính Nam tiếc nuối a. Tranh thủ vuốt mũi bé Thỏ một cái cuối cùng hấn mới từng tay, muốn giúp Nguyệt Vĩnh mặc áo vào.

“Tránh ra, để em.” - Gia Như phú bà không cho Chính Nam thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Giúp Nguyệt Vĩnh mặc áo xong, Gia Như phú bà mới quay qua trừng Chính Nam thêm một cái: “Đi ra ngoài nói chuyện.”

Chính Nam khloe miệng cong lên nụ cười!

Vừa rồi cùng Gia Như phú bà nói chuyện, hấn đã cố ý kích kinh mạch cho Nguyệt Vĩnh tỉnh lại, nhưng vẫn giả vờ không biết mà tiếp tục xoa bóp, chính là muốn để lại trong lòng cô ám hiệu, hi vọng sẽ giúp hấn bắt được cô vào Akatsuki.

Nghe được tiếng đóng cửa Nguyệt Vĩnh mới mở mắt ra, cô đưa tay khê xoa bầu ngực phải của mình. Nơi đó vẫn còn hơi ấm, vẫn vô hình cảm nhận được có bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, cô mỉm cười thỏa mãn.

...

Chính Nam bị Gia Như phú bà lôi kéo mặc thường phục đi dạo phố. Hấn bất đắc dĩ hỏi: “Có chuyện gì mà tìm anh gấp thế?”

Gia Như phú bà ừ ừ trả lời: “Một tuần nữa là kỳ nghỉ của em kết thúc, em phải trở về thư viện đi học lại rồi. Lần này nhập học phải tới mùa xuân em mới được về lần nữa, chính là năm tháng sau a.”

Chính Nam bất ngờ: "Đi học sao? Nửa năm mới về cơ à?"

"Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta..." - Chính Nam thì thầm gì đó vào tai Gia Như phú bà.

Bị Chính Nam bất ngờ làm cử chỉ thân mật trên phố, Gia Như phú bà ngượng chín cả mặt, nhưng nghe được những gì hân đang thì thầm hai mắt cô sáng ngời rồi gạt đầu lia lịa.

Chính Nam mỉm cười nói: "Quyết định như vậy nha. Bây giờ chúng ta tiếp tục dạo phố."

Hai người tay trong tay bắt đầu la cà hàng quán, từ ăn vặt tới mua sắm, từ chơi trò chơi đến xem kịch.

Một ngày này Gia Như phú bà cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nghĩ tới ý định tối nay của Chính Nam, trong lòng cô càng chờ mong.

Đi chơi mấy tiếng đồng hồ, Chính Nam cảm thấy không còn chỗ nào để đi nên quyết định lôi kéo Gia Như phú bà trở về.

Nếu không cưỡng ép ngăn lại đam mê dạo phố của phụ nữ, họ có thể đi tới lúc ngừng thở a!

Tắm rửa rồi ăn tối xong, đúng 10 giờ, Chính Nam trong trang phục Akatsuki truyền âm cho Gia Như phú bà: "Bác Đầu, đi thôi, đến giờ rồi."

"Đi thôi, em không chờ được nữa rồi." - Gia Như phú bà lập tức trả lời, cô có vẻ rất hào hứng.

Hai người gặp nhau ở một nơi vắng người rồi bay vút lên bầu trời.

...

Buổi chiều Chính Nam nói là hẹn Gia Như phú bà tối nay sẽ cùng nhau bay lên trời ngắm cảnh đêm Hà thành, rồi tìm một nơi thật cao cùng nhau ngắm trăng, đếm sao.

Từ trên trời nhìn xuống Hà thành, Gia Như phú bà than thở: "Thật đẹp a, nếu chúng ta đi sớm hơn có lẽ sẽ còn đẹp hơn nữa." - Đường phố tuy còn sáng đèn nhưng đã thừa người khiến cho cô khá là tiếc nuối.

Chính Nam không nói gì mà nắm lấy tay Gia Như phú bà rồi chậm rãi bay từ thành đông sang thành tây, từ thành nam sang thành bắc, từ trên cao nhìn ngắm kiến trúc, ngắm đường phố, ngắm những con người tắt bật trong màn đêm dần đậm hơn.

Hai người nắm tay nhau tăng tốc bay vút về phía Vạn Tượng Sâm Lâm, không chút hay biết phía sau có một bóng đen một mực giữ khoảng cách với hai người.

...

Trên một mỏm đá lưng chừng núi, Chính Nam và Gia Như phú bà ngồi dựa lưng vào nhau ngắm trăng và sao, gió núi hiu hiu làm mái tóc hai người liên tục phấp phới.

"Thật yên bình a." - Gia Như phú bà cảm khái, cô cời mặt nạ ra hít một hơi gió núi, lạnh lạnh nhưng trong lành, mang theo mùi hoa cỏ.

Chính Nam tháo xuống mặt nạ, cười nói: "Đúng vậy. Em nói, chúng ta ở đây nhìn mặt trăng, có khi nào trên đó cũng có người đang nhìn chúng ta không?"

Gia Như phú bà giọng đầy hứng thú nói: "Có thể a, dù sao chúng ta sống được ở đây, người khác cũng có thể ở trên đó sống được chứ!?"

Chính Nam xoay người ôm cô vào lòng, lại gõ nhẹ vào đầu cô nói: "Không có đâu, trên mặt trăng không có cây, không có nước, sống thế nào được."

Gia Như phú bà cười ngọt ngào rúc vào lòng hắn, thì thầm: "Vậy anh nói trong vô số ngôi sao kia có nơi nào giống chúng ta ở đây, có cây, có nước, có người không?"

Chính Nam ánh mắt thâm thúy: "Có chứ, thậm chí còn không ít nơi giống chúng ta nơi này đâu.

Thế nhưng mà muốn gặp được nhau lại là khó khăn rất nhiều."

Gia Như phú bà hỏi: "Khó khăn như thế nào? Không phải là cứ bay thẳng là tới a?"

Chính Nam cười lắc đầu: "Dễ dàng như vậy thì Đại Thừa Kỳ đại năng tại sao còn phải ở lại đây rồi chậm rãi chết đi, nếu rồi đi được họ sẽ rồi đi tìm cơ hội đột phá tiếp rồi."

Gia Như phú bà suy nghĩ một lát rồi gạt đầu đồng ý: "Cũng đúng. Mà không biết phía trên Đại Thừa Kỳ còn có cảnh giới cao hơn không nhỉ?"

Chính Nam xoa đầu Gia Như phú bà cười nói: "Có chứ, cha mẹ anh chính là đột phá Đại Thừa Kỳ mới bị Thiên Đạo cưỡng ép truyền tống đi đấy thôi." - Nói tới cha mẹ, hẳn lại có chút không vui, cả hai đôi cha mẹ hẳn đều chưa trả được chút hiếu nào.

Gia Như phú bà tò mò: “Phía trên Đại Thừa Kỳ a? Cảnh giới ấy gọi là gì?”

Chính Nam buột miệng: “Gọi là Tiên...”

Trang bỗng nhiên nhảy ra ngắt lời hắn: “Ký chủ, nói vậy sẽ bị Thiên Đạo phát hiện. Ký chủ không muốn sớm độ kiếp chứ?”

Chính Nam lau mồ hôi, xém chút lỗ miệng bị sét đánh. Hắn trả lời Gia Như phú bà: “Không thể nói ra, nếu không sẽ mang tới tai họa.”

Gia Như phú bà cũng không hỏi nữa mà im lặng ngắm trăng sao. lát sau cô khẽ nói: “Anh...Em lạnh.” - Khuôn mặt cô cũng hồng hào bởi vì lý do này hơi bị... chuối.

Chính Nam trong lòng nhỏ nước bọt: “Nguyên Anh Kỳ bị gió núi thổi lạnh? Anh ít đọc sách, cô đừng có lừa anh.” - Ngoài mặt hắn vẫn mỉm cười, vòng tay ôm cô chặt vào lòng nói: “Dựa vào anh cho đỡ lạnh.”

Tựa vào vai anh a!

Gia Như phú bà cười ngọt ngào, cô chính là giả vờ những nhẽo thôi, cảm giác được chiều chuộng rất tốt a.

Hừ!

Bỗng nhiên, phía sau hai người phát ra một tiếng hừ lạnh!

Chính Nam và Gia Như phú bà nhanh chóng đeo lên mặt nạ rồi bật dậy là tư thế phòng ngự.

“Không thần sứ, Bắc Đẩu thần sứ, trùng hợp quá nhỉ?”

Từ phía sau một tảng đá lớn bước ra một người, cũng áo dài đen hoa văn mây đỏ, mặt nạ trắng khắc chìm chữ Hắc, chậm chọc nói: “Hai người cũng ở đây ngắm sao à?”

Chính Nam hai mắt đen thui, hôm nay bị bắt quả tang hai lần, thật sự không phải là ngày lành.

Gia Như phú bà nhìn ra là người mình thì thờ phào một hơi, cô truyền âm cho Chính Nam: “Hắc thần sứ? Hắc cái gì vậy anh?”

Chính Nam truyền âm: “Hắc Vô Thường á, mạnh hơn anh và em nhiều, đừng manh động.” - Ngoài mặt hắn giả vờ cool ngầu nói: “Hắc Vô Thường thần sứ a, tối nay... cô có hứng thú ra ngoài ngắm sao cơ à? Hôm nay... trăng đẹp quá ha!”

Tú Anh phú bà truyền âm: “Hứng thú cái rắm! Ném công việc ở Hồ Tây cho tôi làm, ra ngoài hẹn hò với gái. Nếu không phải tôi vô tình nhìn thấy anh bay vút qua bầu trời chắc là vẫn phải ở nhà tiếp tục ngu ngốc làm cu li a.” - Ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh nói: “Không có hứng thú, đi ngang qua phát hiện nơi này có người nên tôi xem thử, không phá vỡ không khí của hai người chứ?”

“Không sao.” - Chính Nam đang muốn trả lời nhưng Gia Như phú bà đã cướp lời trước: “Hắc Vô Thường thần sứ đúng không? Chúng ta tới so chiêu một chút chứ?”

Chính Nam mộng bức, hắn vừa mới nói người này rất mạnh, Gia Như phú bà lại nhảy ra muốn so chiêu, đây là muốn náo thành cái gì a!

“Bắc Đẩu, em đừng...”

Chính Nam muốn can ngăn nhưng bị Gia Như phú bà cản lại: “Anh không cần lo lắng, chỉ là thử tay một chút, điểm đến là ngừng. Cô nói đúng không, Hắc Vô Thường thần sứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Bắc đẩu vs hắc vô thường

Tú Anh phú bà giọng không sao cả nói: “Nếu cô đã muốn thì tôi cũng không tiện từ chối a. Điểm đến là ngừng.”

“Các cô...” - Chính Nam biết hắn không ngăn được cuộc đụng độ này nên đành thở dài nói: “Thôi được rồi, chúng ta đi chỗ khác đánh, chỗ này không thích hợp.”

Ba người đi tìm một vòng, cuối cùng hạ xuống một đồng cỏ khá rộng, xung quanh cũng chỉ có Linh Hư Kỳ yêu thú hoạt động, giao đấu ở đây khá thích hợp.

Chính Nam trầm giọng nói: “Hi vọng hai cô biết điểm dừng, đừng gây mất hòa khí nội bộ.”

Hai cô gái gạt đầu rồi vào vị trí.

Tú Anh phú bà nói: “Để cho công bằng thì tôi đề nghị chúng ta giữ tu vi ở Nguyên Anh sơ kỳ đi, cũng là để cho an toàn nữa.”

Gia Như phú bà gạt đầu: “Đúng theo ý tôi.” - Dứt lời cô ra tay trước.

“Vu Thuật - Kích Lưu Thuật”

Năm mũi thủy tiễn được ngưng đọng từ thủy linh lực hình thành cực nhanh và bắn về phía Tú Anh phú bà với tốc độ cực cao, góc độ cũng vô cùng xảo quyệt.

Tú Anh phú bà không có ý định né kỹ năng này, vừa bắt đầu đã tránh né sẽ bị rơi mất tiết tấu vào tay đối phương. Chưa nói tới việc cao ngạo Tu La sẽ không tránh đòn từ đối thủ yếu hơn mình.

“Tề Tự - Nghiễm Hàn Chi Lực”

Tú Anh phú bà giờ hai tay lên trời rồi phát xuống trước mặt mình, một bức tường màu xanh lam hình thành chắn lấy năm mũi thủy tiễn của Gia Như phú bà.

Một chiêu không thành công, Gia Như phú bà cũng không bất ngờ. Mục đích của chiêu vừa rồi là ép đối phương phải tránh né hoặc phòng ngự, như vậy cô sẽ là người nắm giữ tiết tấu trận đấu.

“Vu Thuật - Thổ Băng Chú”

Phía trước đã bị màn phòng ngự bằng băng khí của Tú Anh phú bà ngăn chặn, tấn công trực diện sẽ không có hiệu quả, vì vậy Gia như phú bà chuyển sang tấn công mặt đất nơi đối thủ của cô đang đứng.

Tú Anh phú bà nhảy lên không, hết sức dễ dàng tránh né chiêu của Gia Như phú bà, nhưng điều này đã nằm trong tính toán.

“Vu Thuật - Thủy Bộc Hoảng Hương”

Thác nước hình thành trên đầu Tú Anh phú bà bắt đầu dội ào ào xuống.

Chính Nam lau mồ hôi: “Cmn, mãnh liệt quá a!”

Tú Anh phú bà lập tức làm ra phản ứng.

“Tề Tự - Đấu Chuyển Tinh Di”

Thác nước đang rơi xuống đầu cô được nguyên khí của cô điều dắt hướng thẳng về phía Gia Như phú bà bay quay.

Gia Như phú bà bị bất ngờ với kết quả này, cô không kịp phòng ngự nên chỉ có thể cố gắng tránh qua.

Công sức cô gây dựng tiết tấu này giờ đã hoàn toàn không còn!

Tú Anh phú bà chớp thời cơ ra chiêu trước, bị đánh này giờ cô cũng bắt đầu thấy khó chịu rồi.

“Tề Tự - Sương Lôi Thuật”

Một làn gió lạnh xen lẫn băng nguyên khí và chớp giật lôi nguyên khí của Tú Anh phú bà bay về phía vừa mới tránh né qua chính thác nước của mình Gia Như phú bà, khiến cô lại phải bận bịu tránh né một lần nữa.

“Hừ! Tề Tự - Sương Lôi Chấn”

Tường chùng như đã dễ dàng tránh qua làn gió lạnh kia thì Tú Anh phú bà lại biến chiêu, kích nổ lôi nguyên khí bên trong, từ đó hình thành một vùng lạnh giá lớn bao trùm Gia Như phú bà.

Chưa dừng lại ở đó, cô còn có kế hoạch phía sau.

“Tề Tự - Vạn Loại Sương Thiên”

Vùng lạnh giá ngưng mở rộng mà định hình lại, đồng thời cố hóa không khí bên trong. Quang cảnh gần giống với Chính Nam sử dụng Vụ Ẩn Thuật nhưng làn sương này lạnh hơn của Chính Nam rất, rất nhiều.

Gia Như phú bà bị dồn vào tiết tấu của đối phương rồi trúng chiêu liên hoàn, bản thân bị hãm trong hiểm cảnh.

Cô cắn răng, quyết định chơi cứng, đẳng cấp ngang nhau cô còn chưa sợ qua ai.

“Vu Thuật - Bạch Vu Chủ”

Dùng nguyên khí kêu gọi thủy linh khí xung quanh hình thành lớp màng thiếp thân phòng ngự, thời gian càng dài màng phòng ngự càng mạnh.

Cô đang lợi dụng chính thủy nguyên khí của đối phương mưu lợi cho mình.

Tú Anh phú bà cảm nhận được quyền điều khiển thủy nguyên khí bên trong kỹ năng của mình liên tục mất đi liền đoán được ý định của đối phương: "Muốn chơi cứng, hừ!" - Cô nhanh chóng tụ khí ra đòn tiếp theo.

“Cuồng – Băng Lôi Tế Tự”

Vùng băng giá kia bắt đầu co nhỏ lại, đồng thời chớp giật xuất hiện dày đặc bên trong. Tú Anh phú bà là muốn hành hạ đối thủ bên trong đó.

Gia Như phú bà bên kia sau khi phòng ngự thành công cũng đã tiến hành tụ khí. Cô biết rõ mình đã rơi vào tiết tấu của đối phương, lại bị động phòng ngự trước sau gì cũng sẽ bị bại trận.

Như vậy thì phải bỏ qua phòng ngự để liều một lần!

“Vu Thuật - Hắc Vu Chủ” - Rút toàn bộ nguyên khí trong cơ thể dồn vào một đòn tiếp theo, đây là kỹ năng liều mạng cuối cùng của Vu sư.

“Vu Thuật - Cuồng Sa Xuyên Không Chủ”

Gió xoáy phá tan vùng lạnh giá của Tú Anh phú bà, đồng thời mang theo cát đá tấn công ngược trở lại.

“Muốn liều mạng!? Tôi chơi với cô.” - Tú Anh phú bà khước miệng cong lên nụ cười.

Tu La nổi giận!

“Cuồng – Tuyền Qua Tế Tự”

Một cơn gió xoáy cùng lúc thành hình bên cạnh Tú Anh phú bà rồi tiến thẳng lên va vào gió của Tú Anh phú bà.

Đất đá, gió bão, chớp giật ào ào như tận thế tới nơi nhưng hai cô gái không hề có ý định lui bước mà tiếp tục duy trì nguyên khí cho hai cơn bão đấu nhau

...

Chính Nam cau mày, không phải nói so chiều a, làm sao thành hai cơn gió xoáy cấp 10 giật cấp 11 và chạm với nhau rồi.

“Đủ rồi!”

Chính Nam chỉ lạnh nhạt nói một câu, cũng không có ý định nhúng tay vào giữa chiến đấu của hai người. Nói đùa, một bên là bão sấm sét, một bên là gió cát xoáy, đưa thân vào đảm bảo 2 phút phụt 3 phút huyết.

Hai cô gái còn muốn đánh tiểu đầu, nhưng Chính Nam đã lên tiếng thì hai người cũng không làm tới nữa mà chủ động dừng cung cấp nguyên khí cho kỹ năng của mình để nó tự tàn đi.

Ào! Ào! Ào!

Hai cơn bão tan đi, mặt đất cũng bị đào ra một cái hố lớn, cây cối xung quanh bị gió quật bật gốc không ít.

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng, thầm than: “Cmn, Nguyên Anh sơ kỳ đây sao? Về kiếp trước sức mạnh này cũng ngang máy bay ném bom chiến đấu chứ?”

Tú Anh phú bà mở miệng trước: “Cô rất tốt, ý thức chiến đấu, điều tiết chiến thuật, nắm bắt thời cơ đều không sai, rất có tương lai, nhưng hiện tại... còn chưa được.”

Được đối thủ khen mình rất nhiều nhưng Gia Như phú bà không vui chút nào, đặc biệt nhận xét "còn chưa được" kia càng chói tai. Vừa rồi cô đã liều tất cả bản lĩnh nhưng rõ ràng đối phương còn dư lực, thậm chí rất nhiều.

Thế nhưng mà dù sao thua trận không thua khí thế, Gia Như phú bà cũng đáp trả: “Cảm ơn cô vừa rồi đã nhường, tôi nhất định sẽ khiêu chiến cô một ngày gần nhất, nhất định.”

Chính Nam thấy tình hình đi đúng hướng cũng an tâm, hần nói: “Săn ở đây có cả ba chúng ta, tôi muốn nói một chuyện.”

Hai cô gái cũng dời ánh mắt nhìn chăm chú nhau về phía Chính Nam chờ hần nói tiếp.

Chính Nam tiếp tục: “Vi nhiều lý do mà ta vẫn phải hoạt động trong bóng tối, chưa thể cùng các thế lực khác chân chính gặp nhau. Thế nhưng không có nghĩa là chúng ta không cần bồi dưỡng thế lực cho riêng mình. Như vậy điều tôi muốn nói lúc này là chúng ta có hai con đường có thể đi.

Thứ nhất, tự xây dựng thế lực của mình, chiêu thu thuộc hạ, đánh chiếm địa bàn.

Thứ hai, bồi dưỡng một thế lực đã thành hình sẵn trở thành thế lực phụ thuộc, dựa vào đó tiếp tục mở rộng để tìm kiếm tài nguyên nhân lực và vật lực.”

Chính Nam nhìn về phía Tú Anh phú bà: “Hắc Vô Thường, cô nói trước đi.”

Tú Anh phú bà trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Cách thứ nhất tốn quá nhiều thời gian, công sức và cả tiền của.”

Gia Như phú bà tiếp lời: “Đúng vậy, quan trọng hơn là chúng ta hiện tại muốn bí mật hoạt động ngầm, mà xây dựng thế lực thì không thể thiếu thông thương, trao đổi và tranh chấp được. Chỉ sợ chúng ta chưa kịp mạnh lên đã bị người để ý và trấn áp.”

Chính Nam gật đầu: “Như vậy chỉ có thể đi theo hướng thứ hai, lúc này lại có hai lựa chọn.

Thứ nhất là chọn một thế lực trung lập hoặc sắp suy tàn để bồi dưỡng lên.

Thứ hai là len lỏi, thâm thấu một thế lực đang sống khỏe hoặc đang vuron lên để dần đạt được mục đích.”

Tú Anh phú bà trả lời: “Vẫn là cách giải thích cũ, chúng ta ưu tiên cách có thể tiết kiệm thời gian, nhân lực, vật lực nhất để đi.”

Gia Như phú bà gật đầu: “Em cũng đồng ý với Hắc Vô Thường về điểm này. Không có nhiều thời gian và tiền để lãng phí.”

Chính Nam ánh mắt lập lòe: “Như vậy a. Vậy tôi nghĩ tôi đã có mục tiêu lý tưởng cho việc này.” - Nói, hần mở ra [Lục Dực] rồi bay vút lên bầu trời.

Hai cô gái liếc nhau một cái rồi cũng bay theo Chính Nam.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chiêu hàng Thanh Vân Tông

(Cảm tạ #tungkhang và #Anhcodon đã ủng hộ Nguyệt Phiếu! Buổi tối bonus chương.)

Thanh Vân Tông là một cái bắt nhập lưu tông môn như bao bắt nhập lưu tông môn khác, tông chủ tu vi cao nhất cũng chỉ là Không Minh hậu kỳ tu luyện giả.

Tuần trước, bởi vì cùng tông môn khác tranh giành mô linh thạch mà đánh cái nguoi chết ta sống, kết quả là tông chủ chết trận, trưởng lão đoàn người chết, người bị thương. Hiện tại trong tông chỉ còn đại trưởng lão đã sắp tới thọ hạn cùng với con gái tông chủ đang thay mặt cha điều hành tông môn.

...

Thanh Vân Sơn, Thanh Vân Tông đại điện.

“Thiếu tông chủ, Đại trưởng lão, xin lỗi!” – Một người đàn ông trung niên chấp tay rồi quay lưng lại, dắt theo vài người trẻ tuổi cúi đầu lầm lũi bước, vừa đi còn vừa ho mấy cái.

“Ông nội! Tam trưởng lão...” - Một cô gái ngũ quan tinh xảo, làn da trắng mịn, ngực nở, eo thon, nhưng gương mặt tiêu tụy vì thiếu ngủ yếu ớt lên tiếng.

Đối diện cô, một ông lão lưng còng, khuôn mặt nhăn nheo, đôi mắt chỉ còn lại tròng trắng cũng hư nhược thờ dãi: “Cây đồ bấy khi tan a, đây cũng là thường tình, chỉ trách chúng ta mà thôi!”

Cô gái kia cắn răng, khắp gương mặt là thù hận: “Liệt Hoá Môn lũ khốn kiếp kia đều đáng chết, nếu không phải bọn họ liên hợp Hắc Lang Trại, cha cũng không phải chết oan như vậy. Cháu nhất định phải giết hết bọn họ trả thù cho cha!”

Nói tới cha mình, cô gái lại nước mắt lưng tròng.

"Được rồi, muốn báo thù thì phải cố gắng tu luyện, chỉ ở đây chửi bới có tác dụng gì đâu." - Ông lão lắc đầu.

Cô gái há miệng muốn nói gì đó nhưng lại im bật vì bị cảnh tượng trước mặt làm cứng họng.

Trong không khí vang lên vắng vắng âm thanh: "Ông của cô nói không sai! Nhưng ngoài việc có động lực, có quyết tâm thì còn cần phải có cách để biến hai thứ đó thành thực lực mới trả được thù."

Cùng lúc đó là ba bóng người từ trên bầu trời chậm chậm hạ xuống trước cửa đại điện rồi cùng nhau bước vào, áo đen mây đỏ không gió tự bay.

Người đi ở giữa lên tiếng nói: "Xin chào, nếu tôi không nhầm thì hai người là Thanh Vân Tông Đại trưởng lão và Lam tiểu thư chứ. Xin chia buồn cùng mất mát của hai vị!"

Nói ra thì Chính Nam và Thanh Vân Tông cũng có chút sâu xa, lúc hắn còn nhỏ yếu cũng đã cùng vài đệ tử Thanh Vân Tông có gặp gỡ, thế nhưng hôm nay hắn đến đây thì những người kia không biết có còn sống hay không nữa rồi.

Cảnh còn, người mất a!

Đang lúc Chính Nam cảm khái thế sự vô thường, lại nghe "Lam tiểu thư" quát lên: "Mấy người là ai? Tới đây có chuyện gì?"

Giọng nói đầy cảnh giác cùng đáng chất, Thanh Vân Tông bây giờ linh thạch để duy trì trận pháp cũng không có, ai muốn đến thì đến, ai muốn đi thì đi, thật sự là cùng đường mặt lộ.

Ông lão kia vẻ mặt như lâm đại địch bước lên chắn trước mặt cô gái. Ông không vô tri như cháu mình, những người này có thể bay, tu vi lại nhìn không thấu, không thể nào là người đơn giản được.

"Tôi? À, quên tự giới thiệu, tôi là Không, đây là Hắc Vô Thường và Bắc Đẩu thần sứ, chúng tôi đều đến từ tổ chức Akatsuki." - Chính Nam đơn giản giới thiệu bản thân và hai vị phú bà, đồng thời truyền âm: "Em chắc chắn là không có sai sót chứ?"

"Yên tâm, lần trước anh nhờ em điều tra bắt nhập lưu tông môn quanh Hà thành, còn cố ý nhấn mạnh Thanh Vân Tông nên em đã kiểm tra rất kỹ." - Gia Như phú bà giọng rất chắc chắn.

"Akatsuki, chưa từng nghe tên." - Lam tiểu thư trực tiếp đuổi khách, một lời cũng tiết kiệm không muốn nói: "Thanh Vân Tông hiện tại đang có tang sự, không tiện tiếp khách, xin các vị rời đi cho."

Chính Nam cũng không tức giận, hắn chậm rãi nói: "Lam tiểu thư, đừng nói chắc như vậy, chúng tôi hôm nay tới đây là rất có thành ý."

Lam Phụng, con gái duy nhất của Thanh Vân Tông tông chủ Lam Dương, chính là trong miệng Chính Nam Lam tiểu thư. Năm nay 18 tuổi, lớn lên khá xinh đẹp, giỏi giang, thiên phú cũng không tệ, đã từng là Thanh Vân Tông nữ thần, hiện tại chỉ còn là cô gái nhỏ mất nhà, mất cha.

Gặp Chính Nam xuất hiện lúc mình đang gặp khó khăn, lại thần thần bí bí che mặt, đồ thì đen tuyền một bộ còn hoa văn yêu dị, Lam Phụng lập tức cho Chính Nam cái mắc "người xấu": "Thành ý? Chúng tôi cũng không cầu anh cái gì, cũng không có cái gì cho anh được, nên thành ý của anh vẫn là giữ lại cho chính mình đi."

"Nói như vậy Lam tiểu thư là không muốn báo thù cho cha, càng là không muốn cho ông nội mình kéo dài tuổi thọ, thậm chí tiến thêm một bước, đột phá Độ Kiếp Kỳ?" - Chính Nam vẫn một bộ không quan trọng, mọi chuyện nắm chắc trong tay.

"Không cần, anh... anh nói cái gì? Anh có thể giúp tôi báo thù cho cha? Còn có thể giúp ông nội tôi đột phá Độ Kiếp Kỳ?" - Lam Phụng còn chưa tin vào những gì mình vừa nghe.

Lam Chiến, chính là ông nội của Lam Phụng, tỏ ra bình tĩnh hơn rất nhiều. Ông nói: "Chuyện tốt như vậy không thể chỉ nói một chữ "cho" là được a. Không thần sứ đúng không, đôi lại chúng tôi phải trả giá cái gì?"

Chính Nam gật đầu, lão làng chính là khác biệt. Hắn nói: "Chúng tôi cần một nơi làm trung chuyển giữa đại bản doanh và các căn cứ chi nhánh, Thanh Vân Tông vị trí rất thuận lợi..."

"Muốn tôi đưa Thanh Vân Tông cho anh? Chuyện này không cần bàn nữa, anh có ra giá thế nào tôi cũng không đồng ý." - Lam Phụng lập tức xù lông.

Thanh Vân Tông là tâm huyết từ đời ông cố nội cô làm lên, bây giờ người áo đen này mặt không lộ, việc không làm, há miệng liền muốn.

Không có cửa! Cửa sổ cũng không có!

Phía sau hai vị phú bà cười ra thành tiếng, Lam Chiến lắc đầu thờ dài, còn Chính Nam mặt đen thui: "Cô làm ơn nghe tôi nói hết có được hay không? Tôi cần Thanh Vân Tông làm gì, muốn nó vận chuyển còn phải tự mình bỏ linh thạch ra hay sao? Lần sau ăn đồ ăn làm ơn chừa ra chút dinh dưỡng nuôi não một chút, đừng dồn hết vào tóc và ngực như vậy."

Nhìn mọi người thái độ, lại nghe Chính Nam nói mình tóc dài não ngắn, Lam Phụng mặt đỏ bừng, núp sau lưng ông nội không dám thò đầu ra nữa.

Chính Nam tiếp tục nói: "Chúng tôi muốn cùng Thanh Vân Tông hợp tác, phát triển Thanh Vân Tông trở thành cứ điểm chi nhánh cho Akatsuki. Bù lại Akatsuki sẽ giúp Thanh Vân Tông quét sạch kẻ thù xung quanh và giúp Lam Đại trưởng lão đột phá Độ Kiếp Kỳ."

Lam Phụng lại thò đầu lên muốn nói, lập tức bị Lam Chiến nhét trở lại, nói: "Lão già kẹt tại Lý Suông Kỳ đã hơn 200 năm, bây giờ tuổi thọ sắp hết, thân thể cơ năng đã thoái hoá, e rằng phụ lòng tốt của Không thần sứ rồi."

Chính Nam cũng biết trước sẽ như vậy, lúc này mới từ balo hệ thống lấy ra hai viên đan dược, nói: “Hai thứ này hẳn là có thể giúp Lam Đại trưởng lão đi.”

Nói, trong lòng bàn tay Chính Nam xuất hiện hai viên đan dược, một màu vàng óng ánh có từng tia sét giạt quanh, một lại màu hồng nhạt, vụ khí mỏng lung.

Nhìn hai viên đan dược tròn trịa, thơm ngát nằm trong lòng bàn tay Chính Nam, Lam Chiến mấy trăm năm hàm dưỡng cũng không nhịn được hô hấp dồn dập: “Duyên Thọ Đan, thứ này đã tuyệt tích mấy ngàn năm a. Phá Kiếp Đan...”

Nói tới Phá Kiếp Đan, Lam Chiến giống như nghẹn giọng, không nói nên lời.

Thấy ông nội đang nói lại dừng, Lam Phụng thò đầu ra hỏi: “Phá Kiếp Đan này có vấn đề sao ông nội?”

Lam Chiến run rẩy nói: “Không có vấn đề... Không có vấn đề!”

Hít sâu hai hơi, ông mới có thể nói chuyện lưu loát trở lại: “Ông nội từ lúc sinh ra thiên phú chỉ có cấp 6, đời này không có hi vọng bước vào Độ Kiếp Kỳ, chỉ có thể dần dần già rồi chết đi ở Lý Surong viên mãn mà thôi. Nhưng, Phá Kiếp Đan này vốn chính là ra đời cho những người giống như ông nội, sau khi sử dụng nó sẽ có một lần cơ hội độ kiếp, dù thành công cũng chỉ có thể vĩnh viễn dừng tại Độ Kiếp Kỳ tầng 1, nếu thất bại...”

Cát bụi lại trở về với bụi cát!

Chính Nam cũng hài lòng biểu hiện của Lam Chiến, bởi vì người càng biết hàng, càng hiểu rõ giá trị của nó, tới lúc đó quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay mình rồi.

"Đây chính là thành ý của Akatsuki, như vậy, Thanh Vân Tông trả lời như thế nào?"

Ánh mắt Chính Nam nhìn qua Lam Phụng, để xem cô có dám nói cứng nữa hay không.

Lam Phụng không nhịn nổi nữa, giành quyền lên tiếng: “Đồng ý! Tất nhiên đồng ý, hai viên đan dược này có thể kéo dài tuổi thọ cho ông nội, lại có khả năng đột phá Độ Kiếp Kỳ, khi đó Thanh Vân Tông nhất định sẽ trở nên huy hoàng, thù của cha cũng có thể được báo rồi.”

Chính Nam giọng hài hước: “Tốt! Hai người đồng ý là được, tiếp theo là tới điều kiện. Lam đại trưởng lão, ngài nghĩ hai viên đan dược này đổi lấy ngài một sợi thần thức hẳn là không đắt chứ?”

Táo cho rồi, tới lúc dùng cây gậy!

Lam Chiến gật đầu, không có trải qua cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, vĩnh viễn cũng không hiểu được cảm giác đó là đau đớn tới mức nào.

Bản thân hẳn chẳng lẽ không muốn cho con trai duy nhất của mình trả thù sao?

Dĩ nhiên không phải! Nhưng hẳn lực bất tòng tâm a!

Bây giờ cơ hội ngay trước mặt, cho dù tan xương nát thịt, ít nhất xuống suối vàng cũng có câu trả lời cho con trai mình.

Lam Phụng lại thò đầu lên hỏi: “Một sợi thần thức của ông nội sao? Thứ đó để làm gì vậy?”

Chính Nam liếc xéo cô, nói: “Không có gì, chỉ là khổng chế sinh tử của ông nội cô thôi. Tôi không thể chỉ dựa vào hai người nói miệng mà giao đan dược cho hai người chứ?”

Lam Phụng còn muốn nói Lam Chiến đã tự rút ra một sợi thần thức của mình giao cho Chính Nam, lời ít hành động nhiều.

Chính Nam nhận lấy bình ngọc chứa một thứ dẻo dẻo, óng ánh bạc Lam Chiến đưa cho hắn, rồi đưa trả lại hai bình ngọc chứa đan dược lại cho Lam Chiến, nói: “Rất tốt, như vậy đối ngoại vẫn là do Lam tiểu thư làm tông chủ đi, chuyện chúng ta gặp nhau hi vọng mọi người đừng lộ ra ngoài, nếu không, haha, những gì cho được, chúng tôi cũng lấy lại được.”

Lam Chiến sống lâu thành tinh, hẳn hiểu rõ mình phải làm gì, lúc này cúi người trước Chính Nam, nói: “Thuộc hạ hiểu, Không thần sứ, thuộc hạ có việc thỉnh cầu!”

...

(Đầu tháng cầu Nguyệt Phiếu)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Ất hộ pháp, lam phụng

“Ồ, có chuyện gì sao?” - Chính Nam cũng không cảm thấy Lam Chiến thay đổi cách xưng hô với mình có gì kỳ lạ.

Lam Chiến hơi khom người, cung kính đáp: “Thù của con trai thuộc hạ, thuộc hạ muốn tự mình tới báo, không dám làm phiền các vị thần sứ. Còn Thanh Vân Tông, nếu Akatsuki cần, có thể xem nơi này là nơi đặt chân càng tốt hơn, dù sao hiện tại toàn tông cũng chỉ còn hai ông cháu thuộc hạ.”

Chính Nam liếc nhìn hai vị phú bà, thấy hai người đều gật đầu, hần nói: “Cũng được, như vậy ba ngày sau chúng tôi sẽ phái nhân thủ tới. Đúng, tôi có cái yêu cầu, không bắt buộc, nếu hai người cảm thấy không muốn thì cứ coi như tôi không nói đi.”

Lam Chiến tò mò, mình bây giờ là thuộc hạ người ta, nếu người ta muốn có thể trực tiếp yêu cầu, đằng này lại còn quan tâm cảm nhận của mình.

Vị Không thần sứ có vẻ rất dễ nói chuyện nha.

Hần hỏi: “Mời Không thần sứ nói, nếu làm được thuộc hạ chắc chắn không từ chối!” - Giọng rất kiên định.

Chính Nam phát phát tay: “Không có gì, chỉ là hiện tại tôi còn thiếu mấy cái hộ pháp, lại nhìn Lam Phụng rất phù hợp với tiêu chí của tôi, không biết hai người nghĩ như thế nào?”

“Thấy gái đẹp liền thu, đàn ông đúng là động vật nửa thân dưới.” - Gia Như phú bà bĩu môi.

“Cái này không có trong kế hoạch nha, tôi nghĩ anh cần có một lời giải thích.” - Tú Anh phú bà thái độ rất không hữu hảo.

Chính Nam cũng là mòng bức: “Thu cái hộ pháp mà thôi, cũng không phải hỏi vợ, cần thiết thái độ như vậy a.” - Hần cũng phải thanh minh cho mình.

“Cần!” - Hai vị phú bà đồng thanh, tất nhiên này giờ là truyền âm.

Lam Chiến chần chừ, hần là người từng trải, hộ pháp trong miệng thanh niên trước mặt chính là “có việc hộ pháp làm, không việc “làm” hộ pháp” chứ. Thế nhưng nếu nói nói không, người ta có thể không vui mà lấy lại những gì người ta đưa ra được hay không?

Quan trọng là Lam Chiến nhìn không thấu tu vi ba người này, bây giờ còn dễ nói chuyện, nếu mình từ chối người ta có thể dùng vũ lực đàn áp thì sao?

Và lại, thần thức mình cũng giao ra rồi, người ta chỉ cần bóp vỡ cái bình kia là mình ngay lập tức trọng thương, đánh như thế nào nữa?

Lam Chiến trải qua ngàn vạn suy nghĩ, nhưng Lam Phụng thì không a. Cô hỏi: “Trở thành hộ pháp có quyền lợi gì không?”

Chính Nam bất đắc dĩ trả lời: “Lam tiểu thư, cô đã không phải là thiếu tông chủ, cũng không còn người vì cô che gió, chắn mưa nữa, nên trưởng thành đi là vừa rồi đấy. Trước khi nghĩ đến quyền lợi, cô phải nghĩ tới trách nhiệm và cái giá cô phải bỏ ra có xứng đáng với quyền lợi đó hay không đã.”

Thấy Lam Phụng phùng má phụng phịu, Chính Nam trừng mắt: “Tôi có một cái hộ pháp khác đã Nguyên Anh trung kỳ, chưa từng thức tỉnh huyết mạch cũng đã có cấp 6 thiên phú. Cô lật Tân Tinh Bảng ra nhìn vị trí thứ 13 đi.”

Mấy ngày này vừa tranh đấu, vừa bận bịu sự vụ trong tông, vừa lo lắng tang sự, hai ông cháu Lam gia đúng là có chút lạc hậu tin tức.

Nhận lấy cuộn giấy Tân Tinh Bảng mới nhất từ tay Bắc Đầu thần sứ, Lam Phụng lật ra số 13 nhìn: “Một cô gái thần bí tự xưng Giáp hộ pháp, tự nhận mình là hộ vệ của một người thần bí khác gọi Không thần sứ, đến từ một tổ chức cũng thần bí không kém tên là Akatsuki. Chiến tích: đơn độc giết chết tiền nhiệm Tân Tinh Bảng thứ 13 “Cửu Dương” Dương Khang chiếm lấy vị trí. Tu vi dự kiến: Nguyên Anh trung kỳ(chưa xác thực). Tuổi dự kiến: Không biết.”

Lam Phụng cúi xuống nhìn kỹ lại mô tả của Tân Tinh Bảng thứ 13 mới: “Hộ vệ của Không thần sứ, đến từ một tổ chức cũng thần bí tên là Akatsuki, tu vi Nguyên Anh trung kỳ.” - Cô lại ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình, lại cúi xuống xem Tân Tinh Bảng...

Lại ngẩng lên...

Lại cúi xuống...

...

Sau vài lần ngẩng lên, cúi xuống, Lam Phụng mới chấp nhận sự thật là tu vi Hòa Hợp hậu kỳ của mình quả thật không xứng đáng mở miệng ra đòi quyền lợi, bởi vì người ta đã có hần Nguyên Anh trung kỳ hộ pháp a. Cô không tìm ra việc gì mình có thể làm tốt hơn một Nguyên Anh trung kỳ.

Thấy cháu gái buồn bã, thất lạc, Lam Chiến an ủi: “Không thần sứ đã nói cháu phù hợp tức là đã nhìn ra ưu điểm của cháu. Cháu chỉ việc làm tốt phận sự của mình là được a.”

Chính Nam gật đầu nói: “Lam Đại trưởng lão nói không sai. Cho cô biết một tin vui, tương lai của cô có thể đi được rất xa, chỉ cần cô có thể làm tốt

những gì tôi cần cô làm”

Lam Phụng nhận được ánh mắt cổ vũ của ông nội mới đi tới mặt Chính Nam, quỳ một chân xuống nói: “Xin... xin anh nhận... nhận tôi làm hộ pháp.”

“Thề đi.” - Chính Nam lạnh nhạt nói.

Lam Phụng sững sờ: “Sao cơ?”

Chính Nam vẫn lạnh nhạt nói: “Đon phượng Chủ - Nô huyết thệ.”

Lam Phụng sững sờ, Lam Chiến sững sờ, hai vị phú bà cũng sững sờ bởi vì yêu cầu này của Chính Nam có chút... quá phàn a.

Lam Chiến dù sao cũng là người từng trải, hấn trước hết bình tĩnh lại rồi mở miệng nói chuyện: “Không thần sứ, yêu cầu này có phải hơi... vô lý không? Không cần...”

Chính Nam ngắt lời: “Không có chút nào vô lý. Lam Phụng thiên phú chỉ có cấp 5, tâm tính không thành thực, xuất thân lại không xuất sắc, tuổi cũng không nhỏ nữa.”

Hắn quay qua Lam Phụng tiếp tục nói: “Không phải tôi xem thường cô, nhưng để cô trở thành ngang bằng Giáp hộ pháp ở thời điểm hiện tại, không có 30 năm tu luyện là không thể được.

Nhưng tôi có thể giúp cô ngay ngày mai liền trở thành Nguyên Anh Kỳ, cô nghĩ cái giá phải bỏ ra là đất hay rêu? Hoặc là nói, cô muốn đi được xa hơn, bay được cao hơn hay lắm lùi sống tới 500 trăm tuổi rồi chậm rãi chết đi?

Sẽ không có một Không thần sứ thứ hai xuất hiện để cho cô Phá Kiếp Đan, Duyên Thọ Đan như tôi nữa đâu, tôi hứa chắc với cô như vậy.”

Tâm lý non trẻ của Lam Phụng gặp phải thử thách.

Cha mẹ cô đã không còn, ông nội cô sống hay chết còn phải dựa vào người trước mặt này, thậm chí cả tương lai của bản thân cô cũng đã bị cột chặt trên người hắn. Như vậy, liệu một cái gật đầu để giống như hắn nói, có thể “đi được xa hơn, bay được cao hơn”, hay là lắc đầu để 400 trăm năm sau lại trở thành một nắm cát vàng.

Lam Phụng nghĩ tới mẹ, một người phụ nữ tuyệt vời, yêu chồng, thương con, đảm đang, chịu khó nhưng không thể tu luyện vì bà không có linh căn. Ngày bà chết đi cha của cô đã khóc hết nước mắt, cũng không thiết tha gì tu luyện nữa nên tu vi không tiến, Thanh Vân Tông mới thành như ngày hôm nay.

Lam Phụng nghĩ tới cha, một người chồng thương vợ, người cha thương con nhưng khi vợ ông qua đời ông suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng làm bạn với rượu. Cơ nghiệp cả đời cũng không quan tâm để nó dần đổ vỡ không thể cứu vãn.

Lam Phụng nghĩ tới ông nội, sắp 500 tuổi, gần đất xa trời tới nơi rồi còn phải trông mắt nhìn con trai chết trước mặt mình, thế nhiệm cái nỗi đau người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh dần vật từng giây từng phút, muốn báo thù cho con nhưng lực bất tòng tâm, cuối cùng còn phải vì một cơ hội sống tiếp mà không ngần ngại giao ra tôn nghiêm, giao ra sinh tử tự thân cho một người lạ hoắc làm chủ.

Nếu hôm nay người thần bí này không xuất hiện, nếu như qua vài năm nữa ông nội chết đi thì cô phải làm gì? Làm như thế nào? Hay là giống như hắn nói “sống lắm lùi 400 năm rồi chết đi”.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má Lam Phụng, cô cắn răng để mình không khóc thành tiếng.

Lấy ra một con dao nhỏ, Lam Phụng cắt phá ngón tay cái của mình rồi vạch một đường bằng máu trên trán, sau đó quỳ cả hai chân xuống trước mặt Chính Nam: “Chủ nhân! Nô tỳ xin thề với trời đất, kiếp này chỉ có một mình ngài làm chủ, sống là người của ngài, chết là ma của ngài.”

Cảm nhận được liên kết huyết thệ hình thành, Chính Nam cũng không lạnh lùng như vừa rồi nữa mà dịu dàng nói: “Được rồi, tôi chấp nhận lời thề của cô. Cái này cho cô, trước tiên cứ yên tâm ở đây tu luyện, xây dựng lại Thanh Vân Tông, đừng để lộ thân phận của mình.” - Hắn đưa cho Lam Phụng mặt nạ Ất, áo khoác Akatsuki và một thanh phi hành phi kiếm lớn màu đỏ gọi [Quy Tâm].

Vừa mới khóc lê hoa đài vũ, thiên hôn địa ám Lam Phụng, nhận được phi hành khí liền không chờ được nữa thử nghiệm.

Kết quả đâm gãy không ít cây, vỡ không ít kiến trúc khiến Lam Chiến lắc đầu không ngớt.

“Chờ anh một lát rồi chúng ta cùng về.” - Chính Nam nói với hai vị phú bà một câu rồi bay lên trời, để lại hai vị phú bà đầy mặt dấu chấm hỏi.

Bay một vòng quan sát địa hình, Chính Nam tìm nơi làm mắt trận rồi đặt cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn xuống, nhét linh thạch vào sau đó kích hoạt trận bàn.

Một vòng sáng màu xanh ngọc bích nở rộ, dùng tốc độ cực nhanh lan ra theo hình cầu phủ lấy toàn bộ Lam Văn Sơn.

Xong việc, Chính Nam lại giao cho hai ông cháu Lam gia không ít đan dược để họ dùng bồi dưỡng đệ tử.

Riêng Lam Phụng, hắn tỏ ra ưu ái hơn khi giao cho cô quyền kiểm soát trận bàn cùng với một viên hoàn mỹ Kết Anh Đan và một viên hoàn mỹ Cổ Anh Đan, tất cả là để cô trở thành Nguyên Anh Kỳ nhanh hơn, vững chắc hơn.

Lam Phụng quá sung sướng nên chạy tới ôm Chính Nam một cái, đổi lại là hai vị phú bà hừ lạnh liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Gia Nguyệt xuất quan

Trên đường trở về, ba người đang bay song song với nhau thì hai vị phú bà rất ấn ý vọt lên chắn trước mặt Chính Nam.

Tú Anh phú bà hừ lạnh nói: “Này Không thần sứ, chuyện thu hộ pháp anh có muốn giải thích một chút không?”

Gia Như phú bà cũng bẻ tay răng rắc, một bộ nữ hán tử muốn động thủ rồi.

Chính Nam cười khò: “Có cái gì mà phải giải thích, chỉ là thủ đoạn nhỏ để triệt để khống chế Thanh Vân Tông thôi. Đầu tiên là dùng tuổi thọ và cơ hội đột phá tiếp để đổi lấy sinh tử của Lam Chiến, sau đó dùng nó và người cha đã mất của Lam Phụng để đả động cô ấy phát Đôn phương Chủ - Nô huyết thể, như vậy toàn bộ cao tầng Thanh Vân Tông đều trong tay chúng ta, sẽ không lo tin tức lộ ra ngoài. Đã hài lòng chưa?”

Hai vị phú bà nhìn nhau, hành động trông có vẻ sốc nổi này của hắn, hóa ra tất cả đều đã được nằm trong tính toán của một kế hoạch khác lớn hơn a.

Gia Như phú bà vẫn không buông tha: “Như vậy cũng không có nghĩa là anh có thể nhận một cô gái làm nô tỳ mà không bàn bạc trước với... tụi em. Hừ, ai biết được có việc nô tỳ làm, không có việc... thì chuyện gì xảy ra.”

Chính Nam bắt đầu đi lắc đầu, bay vòng qua hai người. Hắn biết tiểu thư tính khí của hai cô lên tới rồi, có nói gì cũng là mình sai, thà không nói.

Hai vị phú bà liếc nhau, hừ lạnh một cái rồi cùng nhau bay theo hắn. Vừa mới đứng chung chiến tuyến nhiệt nằng Chính Nam, bây giờ lập tức trở mặt không quen.

Hai cô đều không biết người đối diện là ai.

Gia Như phú bà thì cảm thấy người này tu vi cao hơn mình, lại thân thiết với Chính Nam mà bản tính của hắn coi như cô không hiểu 10 cũng nhận ra 8, không xinh đẹp chắc chắn hắn sẽ không thân đại sắc phôi, sắp tới mình phải trở về học viện, sợ rằng một mình hắn ở nhà sẽ bị hồ ly tinh này câu dẫn mất.

Tú Anh phú bà càng ghen tuông hơn, Chính Nam nửa đêm hẹn cô gái này ra ngoài dạo chơi, ngắm trăng, đếm sao, rõ ràng là quan hệ không cạn. Thậm chí nếu tối nay cô không xuất hiện, trai đơn gái chiếc giữa nơi đồng không mông quạnh, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Mang theo tâm sự và lo lắng, hai cô gái vọt theo Chính Nam rồi bay song song hắn, ba người không ai nói lời nào cho tới ngoài Hà thành 10 km.

Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Tú Anh, cô tách ra trước đi, đừng để lộ danh tính.” - Hắn chưa muốn mọi người biết nhau là ai, nếu không chuyện hôm nay “so chiêu” còn phải xảy ra nhiều.

Tú Anh phú bà cũng không cần quấy mà gật đầu nói ra miệng: “Tôi có việc phải đi trước, gặp lại hai người sau. Không thần sứ, chuyện của anh tôi sẽ để ý, câu trả lời sẽ có cho anh trong ít ngày tới. Tạm biệt nhé~.”

Cuối câu cô còn cố ý nũng nịu một tiếng, chọc ngoáy Gia Như phú bà.

Chính Nam bên kia mặt đen thui, Tú Anh phú bà trước khi đi còn thả lại một câu đầy ẩn ý, để hắn lại bị Gia Như phú bà “kìm kẹp thật”: “Anh có chuyện gì không nói cho em biết sao? Tại sao phải nhờ cô ta đi làm?”

Chính Nam thề thốt: “Chuyện của tổ chức, không phải chuyện riêng. Em đừng nhéo nữa, đau chết anh rồi!”

Gia Như phú bà buông lỏng tay nhưng giọng vẫn đầy nghi ngờ: “Thật vậy sao? Việc gì giọng phải lảng lơ như vậy a. Đúng là hồ ly tinh, hừ!” - Cô vẫn còn hậm hực chuyện “đánh” không lại người ta.

Chính Nam rất thức thời ngậm miệng không nói, càng nói càng có cơ cho bình giám này đổ thêm ra.

...

Về tới Lý gia, Chính Nam tạm biệt Gia Như phú bà rồi về phòng mình, khoe mắt hắn liếc qua phòng luyện đan, ánh trăng bên đó như có thứ gì đó dẫn dắt đang hướng về một nơi cụ thể tụ tập lại.

“Đã có thể tự mình hấp thu nguyệt quang khôi phục sao, có lẽ nên đẩy nhanh tiến độ rồi a.” - Chính Nam lắc đầu cảm thán.

Tối nay Chính Nam quyết định không ngủ mà cố gắng luyện khí, trang bị thêm cho bản thân và mọi người. Hắn cảm giác được đã sắp đến lúc ngửa bài với Ngô gia rồi, khả năng một trận chiến là không tránh khỏi cho nên phải tăng cường thực lực phe mình lên.

Sau mấy tiếng luyện khí vong ngã, Chính Nam mới vươn vai một cái, nói thầm: “Quả nhiên làm việc chăm chú thời gian trôi qua nhanh nhất a.” - Nói, hắn nhanh chóng đi chuẩn bị đồ ăn sáng rồi qua cùng Gia Như phú bà tập luyện.

Thế nhưng mà vừa mở cửa phòng ra, Chính Nam đã nhìn thấy đứng trước cửa phòng là một thân hình nhỏ nhắn, mái tóc búi hai sừng, má lúm đồng tiền đang cười híp mắt đứng đó nhìn hắn.

Trải qua giây lát sững sờ, Chính Nam cúi người xuống bế thốc cô bé trước mặt lên, không chút kiêng kỵ hôn vào trán cô bé rồi niềm nở nói: “Gia Nguyệt, em tới lâu chưa, sao không gọi anh?”

Gia Nguyệt phú bà bị Chính Nam bất thành linh cửu động làm cho đỏ cả mặt, rất nhanh cô lại cười ngọt ngào, nũng nịu: “Em tới này giờ rồi, gõ cửa mấy lần mà không thấy anh mở cửa. Em đang định xông vào đây~”

Chính Nam cười haha, xoa đầu cô nói: “Vừa hay anh chuẩn bị đi làm đồ ăn sáng, em có muốn đi cùng không?”

Gia Nguyệt phú bà hai mắt híp thành hình vòng cung hưởng thụ hắn xoa đầu, gật gù nói: “Đi đi, thật lâu rồi không ăn đồ của anh làm.”

“Tiêu hao 7 điểm nghề, tăng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 5 thành công.”

Chính Nam đặt Gia Nguyệt phú bà xuống đất rồi dắt tay cô bé tới nhà bếp. Hắn quyết định hôm nay sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của cô bé, thậm chí không tiếc điểm nâng một nghề khá gân gà như [Đầu Bếp] lên tới max khả năng.

Nhà bếp Chính Nam lâu lâu cũng tới, nhưng ký ức lần đầu gặp Gia Nguyệt phú bà vẫn chưa vào giờ thay thế được.

Không phải sao, bị đánh hội đồng ai mà quên được!

...

Tổn cả tiếng đồng hồ làm tới cả bàn đồ ăn cả mặn và ngọt, Chính Nam mới được Gia Nguyệt phú bà “tạm tha” cho. Hắn phụ trách chuẩn bị bàn ăn, còn cô bé có trách nhiệm đi mang Gia Như phú bà và Lý Anh Tuấn tới.

Bước vào phòng ăn được bày đầy các thứ đồ ăn mới lạ và thơm phức, mặc dù đã không ít tuổi nhưng Lý Anh Tuấn vẫn là không nhịn không được nuốt mấy ngụm nước miếng.

Hắn giơ ngón tay cái về phía Chính Nam: “Thiếu chủ, mặc dù được Gia Như không ít lần khen ngợi tài nấu ăn của cháu nhưng đây là lần đầu tiên chú được tự mình gặp qua. Riêng mùi thơm và màu sắc này đã có thể xưng “đanh bất hư truyền” rồi đó a.”

Gia Như phú bà gật đầu nói: “Quả thật chưa cần ăn cũng đã bị màu sắc và mùi hương này chinh phục.”

Gia Nguyệt phú bà nói cũng không nói, cô bé đã ngồi sẵn vào vị trí của mình, một tay dao, một tay nĩa sẵn sàng đối địch.

Chính Nam cười nói: “Mọi người ngồi đi, ăn thử những món mới này. Ngoại trừ thịt là thịt yêu thú ra thì rau và gia vị toàn bộ đều được làm từ linh dược, được xử lý để không mất đi hương vị nhưng vẫn đảm bảo có lợi tối đa cho cơ thể và tu luyện.”

Lý Anh Tuấn và Gia Như phú bà liếc nhau rồi nhường ghế trung tâm cho Chính Nam, trong bữa ăn hắn chưa ăn trước món nào hai người cũng không ăn món đó, đây là sự tôn trọng cho địa vị của hắn hiện tại.

Chính Nam cũng nhận ra những chi tiết nhỏ này nhưng hắn thoải mái chấp nhận nó, dù cho thật sự là hắn không cần hai người phải như thế.

Chỉ có Gia Nguyệt phú bà là không tìm không phở, trong bữa ăn liên tục vùi vãnh Chính Nam phải lấy cho cô cái này, dứt cho cô cái khác.

Chính Nam cũng vui vẻ cười chiều chuộng cô bé làm Gia Như phú bà phụng phịu liên tục.

Bữa ăn gia đình nhỏ không khí đầm ấm làm Lý Anh Tuấn không nỡ rời đi, nhưng hắn biết mình ở đây lâu không thích hợp a. Uống thêm một ly rượu, lấy cơ còn sự vụ phải làm, hắn rời đi trước, để lại căn phòng cho người trẻ tiếp tục party.

Lý Anh Tuấn đi rồi, ba người trẻ tuổi cũng ăn uống nốt chỗ thức ăn còn lại sau đó dắt nhau ra ngoài dạo phố.

Chính Nam và Gia Như phú bà như đôi vợ chồng trẻ dắt theo con nhỏ ra ngoài dạo chơi ngày cuối tuần vậy, còn Gia Nguyệt phú bà xinh đẹp như cái búp bê sứ, cười cười nói nói thu hút sự chú ý của mọi người trên đường.

Không khó để mọi người trên phố nhận ra Lý gia Song Châu, còn Chính Nam cũng đã không ít lần xuất hiện tay trong tay bên cạnh Gia Như phú bà nên cũng đã không còn xa lạ.

Đáng nói là người dân Hà thành luôn cho rằng Chính Nam là Trần gia thiên tài, nhờ vào quan hệ của hai người mà Lý gia và Phúc Đạt có quan hệ làm ăn cực kỳ tốt, thậm chí Lý gia đã mơ hồ có uy tín vượt qua cả phủ thành chủ.

Lần trước Tú Anh phú bà viện có bảo vệ Chính Nam lại đưa đến cho hắn một vỏ bọc hoàn hảo, quả thật vô tình cảm liễu, liễu lại xanh!

Cũng phải nói thêm là do thái độ làm người của Lý gia, cụ thể là của Gia Như phú bà và Chính Nam rất tốt nên mới được mọi người chào đón như vậy. Hai người ra ngoài dạo phố mua sắm không ồn ào, không phi ngựa, không chen chúc, lại thường xuyên trả thêm tiền giúp những người bán hàng nên ai cũng vui vẻ khi hai người dừng lại tại cửa hàng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Ngô gia muốn làm gì?

Sau mấy giờ dạo phố, Chính Nam để Gia Như phú bà dắt Gia Nguyệt phú bà về trước, còn hắn ghé vào Phúc Đạt có chuyện cần nói với Tú Anh phú bà.

Trong phòng, Tú Anh phú bà một bộ tiểu thư khuê các đang ngồi pha trà thì Chính Nam mở cửa bước vào. Thấy tình cảnh này hắn cũng khá bất ngờ: “Chà, nếu như tôi có tài họa sĩ, tôi sẽ vẽ lại một bức tranh mô tả phong cảnh hiện tại, sau đó đặt tên nó là “Tu La Trà”. Cô nghĩ có thích hợp không?”

Tú Anh phú bà liếc xéo hắn, ánh mắt phong tình vạn chủng nói: “Trà này chính là Minh trà, một ngum mất trí, hai ngum mất hết tu vi, ba ngum... mất mạng a. Anh có dám thử không~?”

Chính Nam khoanh chân ngồi đối diện Tú Anh phú bà, nhận lấy ly trà. Hắn ngửi mùi trà thoang thoảng rồi một hơi uống cạn chén trà. Sau đó gật gù nói: “Nếu bây giờ tôi mất trí lao vào trên người cô, cô sẽ làm gì?”

Tú Anh phú bà buột miệng: “Tất nhiên là... thử một chút là biết ngay chứ sao, khanh khách!” - Cô ngừng lại giữa chừng rồi khẽ cười duyên, dùng ánh mắt khiêu khích Chính Nam.

Chính Nam bụng dưới bỗng nhiên phát nhiệt, hắn cau mày suy nghĩ, sau đó nói: “Trà này không sao, trầm hương này cũng không sao, nhưng kết hợp với nhau... Cô đúng là muốn đùa với lửa?”

Hai thứ kia kết hợp với nhau sẽ tạo nên một loại xuân dược nhẹ, đây là cách những công tử nhà giàu dùng để bẫy con gái nhà lành, hiện tại hắn chính là nạn nhân.

Tú Anh phú bà che miệng cười, nhưng ánh mắt khá bất ngờ, cô nói: “Tôi chính là muốn đùa với lửa đấy, quan trọng là ngọn lửa kia có dám bùng cháy hay không?”

Chính Nam bất đắc dĩ lấy ra một viên Giải Độc Đan ăn vào, còn không quên ăn thêm một viên Thanh Tâm Đan. Hắn cắn nhai nói: “Sẽ có một ngày tôi sẽ cho cô biết cảm giác bị đùa giỡn là như thế nào.”

Lần trước bị hù ma, lần này thì bị hạ xuân dược, Chính Nam tức a!

Nơi này sắp cho hắn ra ám ảnh tâm lý rồi!

Tú Anh phú bà cười duyên nói: “Tôi rất chờ mong~” - Ánh mắt cô mang theo nhàn nhạt gọn sóng nhìn thẳng vào mắt Chính Nam, vừa mời gọi vừa trêu chọc.

Chính Nam không chịu nổi, nghiêm giọng nói: “Cô có tình báo Hồ Tây chưa?”

Thấy Chính Nam không muốn giỡn nữa Tú Anh phú bà cũng nghiêm túc: “Chưa đủ, chỉ với mức độ tình báo hiện tại nếu như hành động rất dễ rơi vào bẫy của Ngô gia.”

Chính Nam cau mày: “Vì sao?”

Tú Anh phú bà đưa cho Chính Nam mấy mảnh giấy, bên trong là nhiều đoạn tin tức ngắn được các thám tử của Trần gia truyền về, nói: “Tôi luôn cảm thấy những thông tin này có được quá dễ dàng, giống như có người ngay từ đầu đã chuẩn bị cố ý để lộ ra, chờ người nào muốn biết thêm tự bước vào bẫy rập của họ.”

Chính Nam xem xét từng tờ một, cảm giác của hắn chính là “sơ sài”. Hắn nói: “Một sự kiện lớn có thể ảnh hưởng tương lai của hai vị Ngô gia thiếu gia, nói cách khác là tương lai mấy trăm năm tới của toàn bộ Ngô gia, không thể nào dễ dàng bị điều tra nhiều như thế này trong thời gian ngắn được. Chắc chắn là bẫy!”

Tú Anh phú bà gật đầu, cô cũng nghĩ như vậy. Chờ Chính Nam xem kỹ lại những mảnh giấy kia mấy lần, cô mới lên tiếng hỏi: “Anh có ý định gì không?”

Chính Nam gõ gõ bàn, đây là thói quen của hắn khi hắn cần tập trung suy nghĩ. Lát sau, hắn nói: “Nếu cô là Ngô Đức Chung, cô cần phải làm gì để lặng yên không một tiếng động giết chết một con bị trọng thương Giao Long?”

Tú Anh phú bà trầm ngâm một lát rồi nói: “Với hoàn cảnh như ở Hồ Tây, đầu tiên là cần cho người xuống điều tra dưới đáy hồ, chờ thu thập đầy đủ thông tin về độ sâu, vị trí và địa hình bên dưới rồi đề ra bước tiếp theo.”

Chính Nam gật đầu tiếp lời: “Trong quá trình đó thì đề cho không bị người khác nghi ngờ, tôi sẽ ra lệnh cấm người dân lại gần vào ban đêm, lại thiết kế thêm ảo trận để đảm bảo không có người “đi nhầm” vào. Ngô Đức Chung thậm chí còn cần thận tới mức tạo ra một tầng thông tin giả để những người muốn điều tra hắn bước vào bẫy do hắn thiết kế sẵn.”

Tú Anh phú bà phản bác: “Nhưng đây cũng chỉ là chúng ta dự đoán a. Bởi vì không có tình báo cụ thể dưới đáy hồ nên biến số quá nhiều.”

Chính Nam gật đầu: “Đã ban đêm không vào được, vậy thì ban ngày tiến vào chứ sao.” - Khóe miệng hắn cong lên nụ cười, bởi vì trong đầu hắn đã có kế hoạch.

...

Từ Phúc Đạt trở về, Chính Nam quyết định tới thăm Nguyệt Vịnh, cũng đã đến lúc dời cô sang nơi khác yên tĩnh hơn.

Trong phòng, Nguyệt Vịnh đã có thể cử động cơ thể chứ không phải nằm im một chỗ như trước nữa, nhưng muốn đứng lên đi lại được thì vẫn còn cần thêm thời gian.

Chính Nam bước vào phòng, lúc này Ngọc Ngân đang giúp Nguyệt Vịnh ăn trưa, không phải cháo nữa mà là cơm canh đầy đủ.

“Đến không đúng lúc a!”

Ngọc Ngân để chén cơm xuống rồi đứng lên cung kính: “Chủ nhân!”

Nguyệt Vịnh nhớ tới lần trước bị Chính Nam “xoa bóp”, mặt cô hơi hồng nói: “Chào... chào anh! Anh ăn cơm chưa?”

“Cảm ơn cô, tôi mới ăn không lâu, chưa có muốn ăn. Giáp, em ăn trước đi, để anh làm cho.” – Chính Nam lấy ra mấy món ăn nấu lúc sáng đưa cho Ngọc Ngân.

Đây là hắn cố ý dành riêng một phần cho cô, tất cả đều còn đang bốc khói.

Ngọc Ngân trong lòng vui mừng a, đây là lần đầu tiên sau gần ấy năm có người chuẩn bị cơm trưa cho cô. Cô cố giữ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn có chút ghen ngào: “Chủ nhân, cảm ơn anh.” – Nói, cô ngồi quay lưng với Nguyệt Vịnh, tháo mặt nạ ra ăn cơm.

Chính Nam cầm lấy chén cơm của Nguyệt Vịnh rồi dứt cho cô, việc này trước đây hắn làm qua, không có trở ngại.

Nguyệt Vịnh ngượng ngùng, chậm rãi há ra cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt tránh né không dám nhìn thẳng vào Tả Luân Nhãn của Chính Nam.

Chính Nam tìm kiếm chủ đề nói để không khí bớt nặng nề: “Cô đã có thể hấp thu ánh trăng để chữa thương nên tới nay tôi sẽ chuyển cô tới nơi khác.

Giáp, nhiệm vụ lần này em làm rất tốt!”

Ngọc Ngân vâng một tiếng, còn Nguyệt Vịnh hỏi gấp: “Đi nơi khác là nơi nào? Anh có tới thường xuyên không? Tôi cảm thấy vẫn chưa tốt lắm đâu!”

“Đi nơi khác xa nơi này a, tôi không thể tới thường xuyên được.” - Chính Nam đổi giọng hài hước: “Lại nói, mỗi lần tôi tới không phải là nhìn thì cũng là sờ, cô không sợ lần sau sẽ nghiêm trọng hơn hay sao?”

Nguyệt Vịnh đỏ bừng cả mặt, cúi đầu lí nhí nói: “Anh không thể tới thường xuyên sao, không đi có được không? Ở đây tôi cảm thấy rất tốt...”

Chính Nam giọng không cho phép từ chối nói: “Tối nay 10 giờ tôi sẽ tự mình mang cô đi, sắp tới ở đây sẽ không an toàn, tôi là lo lắng cô sẽ bị thương thôi.”

“Quyết định như vậy đi. Giáp, lát nữa xong việc bên này em qua phòng anh, anh đi trước.”

Chính Nam đứng dậy rồi đi trước, Ngọc Ngân đang ăn cũng đứng lên tiễn hắn rồi đeo mặt nạ vào tiếp tục công việc của cô.

Nguyệt Vịnh thì ánh mắt buồn bã, lần đầu tiên cô cảm thấy vết thương của mình dường như mới tốt a, cô cần thêm thời gian.

Ngọc Ngân nhìn Nguyệt Vịnh nói: “Anh ấy là một người rất ngọt ngào. Bỏ ra lớp mặt nạ đầy trách nhiệm kia, anh ấy còn hài hước, biết quan tâm và dịu dàng.” - Ngọc Ngân cũng không biết khi nói tới Chính Nam, giọng của cô không tự chủ được trở nên đặc biệt ôn nhu.

Nguyệt Vịnh ngược lên nhìn Ngọc Ngân nói: “Cô nhìn thấy anh ấy sau lớp mặt nạ rồi sao?”

Ngọc Ngân gật đầu: “Đã gặp qua, chiến đấu chung qua, thậm chí còn cùng nhau vào sinh ra tử qua.”

Nguyệt Vĩnh gặng hỏi: “Tại sao anh ấy lại coi cô như nô tỳ, cô lại gọi anh ấy là chủ nhân?”

Ngọc Ngân lắc đầu: “Là tôi tự mình phát Đôn phương Chủ - Nô huyết thể để làm nô tỳ của anh ấy, nhưng anh ấy chưa bao giờ xem tôi như nô tỳ để đối đãi, chính cô cũng nhận ra chứ.”

Nguyệt Vĩnh gật đầu, cô chưa thấy vị chủ nhân nào tự mình mang cơm cho nô tỳ, còn thay cô ấy làm việc phải làm trong khi cô ấy ăn cơm, cũng chưa bao giờ thấy hân to tiếng, nặng lời với Ngọc Ngân, chuyện gì muốn cô làm cũng hỏi ý cô có muốn làm hay không.

Ngọc Ngân đứng dậy dọn dẹp phòng, trước khi đi ra cô nói: “Cô nghỉ ngơi cho tốt đi, chủ nhân muốn chuyển cô đi hẳn là tới nơi khác để cô có thể hấp thu ánh trăng tốt hơn thôi. Đừng lo lắng, nếu cô không muốn trở thành một trong số chúng tôi, anh ấy chắc chắn sẽ không làm khó cô.”

Ngọc Ngân không biết khi cô đóng cửa lại, phía sau cánh cửa đó là nụ cười lạnh trên khóe miệng Nguyệt Vĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Luận công khen thưởng

“Sau khi giải quyết Ngô gia, nên tính tới Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các. Haiz, Nguyệt Vĩnh cô gái này, càng ngày càng không thành thật.” - Chính Nam thở dài, thu lại Bạch Nhãn.

Hắn biết thừa Nguyệt Vĩnh đang cố gắng xác định phương hướng và liên lạc với bên ngoài nhưng không nói ra. Dù sao bình thường cô ở không cũng rảnh hoảnh, nên để cho cô có việc gì đó làm mới không nhàm chán, hắc hắc.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Chủ nhân, anh có ở bên trong không?”

Chính Nam đi ra mở cửa, hắn bắt đắ dĩ nói: “Anh đã nói rất nhiều lần là bình thường không có nhiệm vụ không cần gọi anh là chủ nhân.”

Ngọc Ngân mỉm cười bước vào phòng rồi đóng cửa lại, cô không trả lời mà tới bên cạnh bàn rồi pha trà.

Chính Nam cười lắc đầu, hắn nói không được cô gái này, đành chiều theo cô vậy.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam uống trà, cô mới hỏi: “Anh gọi em qua có việc gì không?”

Chính Nam gật đầu: “Có đây. Nhiệm vụ ngày mai lát nữa em đi theo anh cùng mọi người họp. Bây giờ anh cần số đo ba vòng của em.”

Ngọc Ngân sững sờ, mặt cô hơi hồng hồng: “Số... số đo ba vòng sao? Có... có quan trọng hay không?”

Chính Nam nghiêm túc: “Quan trọng chứ, rất quan trọng, sinh tử, tồn vong quan trọng!”

Ngọc Ngân lật cái bạch nhãn, cô chưa thấy có số đo ba vòng nào quan hệ trọng đại như vậy, nhưng hắn đã muốn cô tất nhiên sẽ không từ chối.

“88 - 63 - 91” - Ngọc Ngân tự hào ưỡn ngực, hóp eo, vênh mông với Chính Nam.

Chính Nam rung đùi đắc ý: “Được a, không hổ là Giáp hộ pháp của anh, số đo này vô địch.” - Hắn không tiếc giờ cho Ngọc Ngân ngón cái.

Ngọc Ngân đắc ý: “Anh có cần thêm chiều cao, cân nặng hay không?”

“Vây thì không cần.” - Chính Nam cười gian nói: “Cái anh cần biết bây giờ là độ co giãn của nó như thế nào kia, hắc hắc.”

Ngọc Ngân đỏ mặt, cúi đầu nói: “Anh... anh có muốn... muốn thử không?”

Chính Nam nhìn cô biểu tình kia, lời nói kia, hắn nuốt ngụm nước miếng. Đang muốn mở miệng đột nhiên bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa: “Thối Chính Nam, gọi em qua có việc gì không? Em còn muốn cùng Gia Nguyệt ôn chuyện đây.”

Hai người trong phòng hoảnh hốt, vội vàng ổn định nhịp thở!

Chính Nam háng giọng nói: “Vào đi Gia Như, anh có chuyện muốn nói với em đây.”

Gia Như phú bà vào phòng, trong phòng Chính Nam đang ngồi ghế uống trà, xem giấy tờ gì đó. Cô vừa kéo ghế ngồi vừa nói: “Có chuyện gì anh nói mau đi, em với Gia Nguyệt...”

Chính Nam đưa cho cô mấy tờ giấy rồi nói: “Em tự xem đi.”

Gia Như phú bà mặt đầy chấm hỏi lật xem, lát sau cô hỏi: “Anh có ý định gì với chuyện này?”

Ngọc Ngân ẩn thân ngay sau lưng Chính Nam cũng đang nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay hắn, cô hiểu được nhiệm vụ mới của cô có thể chính là chuyện này.

Chính Nam nói: “Anh đã cùng Hắc Vô Thường tính trước một kế hoạch nhưng cần sự giúp đỡ của tất cả mọi người. Cho nên, tối nay 10 giờ chúng ta xuất phát tới căn cứ tiến hành bàn bạc kỹ càng hơn, đồng thời cũng đi chuyển Nguyệt Vĩnh qua căn cứ cho dễ trông coi. Cô gái kia không giống như mặt ngoài ngoan ngoãn như vậy đâu.”

Gia Như phú bà cau mày: “Chuyện hôm qua anh cùng Hắc Vô Thường nói tới chính là chuyện này?”

“Không sai. À, còn một chuyện nữa.” - Chính Nam cười hèn mọn, xoa hai tay vào nhau: “Gia Như, anh cần số đo ba vòng của em.”

Gia Như phú bà phản ứng không khác gì Ngọc Ngân, cô lí nhí nói: “8... 83 - 63 - 86”

Chính Nam gật gù: “Được a, vẫn còn không gian phát triển rất lớn, cần cố gắng thêm.”

Gia Như phú bà mặt đen như đáy nồi, một cái ly trà bay thẳng mặt Chính Nam đồng thời quát lớn: “Đi chết!”

Chính Nam nghiêng người tránh thoát, Ngọc Ngân phía sau hắn cũng nhanh nhẹn né qua.

Nhìn Gia Như phú bà giận đùng đùng rồi đi, Chính Nam mồm búc: “Này, anh nói gì sai sao?”

Ngọc Ngân nín cười nói: “Nếu anh không nói “cần cố gắng thêm” thì sẽ không có gì sai.”

Hai cô gái vừa rời khỏi, Chính Nam lập tức truyền tin cho Tú Anh phú bà nói 10 giờ tối nay gặp nhau ở Thanh Vân Tông rồi bắt tay vào luyện khí.

...

10 giờ tối, Chính Nam, Gia Như phú bà, Ngọc Ngân mang theo đã bị đánh thuốc mê ngủ không biết trời đất Nguyệt Vĩnh lên đường bay tới Thanh Vân Tông.

Chỉ sau một ngày đêm được cấp 3 Tụ Linh Trận bao phủ, Thanh Vân Tông trông đã có thêm chút sức sống, ít nhất là cây cối đã đứng thẳng chứ không xiêu xiêu vẹo vẹo như tối qua lúc nhóm người Chính Nam mới đến.

Bốn người Chính Nam đáp xuống giữa quảng trường Thanh Vân Tông, ở đây Tú Anh phú bà, Lam Chiến - Lam Phụng hai ông cháu đã đứng đợi sẵn.

“Vào trong nói chuyện. Àt, em mang cô gái này xuống mật thất khóa lại xong lên tập hợp với mọi người. Hôm nay chúng ta có cuộc họp dài cần tất cả mọi người có mặt.” - Nói, Chính Nam đi đầu vào trong đại điện.

Lam Phụng hơi sững sờ khi thấy thật nhiều phi hành khí đáp xuống trước mặt mình, nghe Chính Nam gọi cô mới giật mình trả lời: “Vâng... vâng, chủ nhân.”

Một tiếng "Chủ nhân" này khiến Chính Nam trở thành mục tiêu cho thật nhiều tia laser chiếu vào. Hắn tranh thủ tỏ lái câu chuyện: “Đi vào trong đi nhanh đi, nơi này thật lạnh!”

Tất nhiên là lạnh a, ba cặp mặt đang nhìn hắn chăm chăm chẳng lẽ không lạnh.

Tú Anh phú bà giọng châm chọc: “Nếu như tôi nhìn không lầm thì người kia hẳn là Tân Tinh Bảng thứ 14 “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh a, còn đây chính là tân tấn Tân Tinh Bảng thứ 13 Giáp hộ pháp chứ. Hạnh ngộ!”

“Ra mắt Hắc Vô Thường thần sử!” - Ngọc Ngân cũng mang tính xã giao trả lời: “Tân Tinh Bảng thứ 13 cái gì chỉ là chút hư danh được chủ nhân ban cho mà thôi, không dám kể công.”

Chính Nam trong thâm than khổ, người ta nói cô gái xinh đẹp gặp nhau sẽ ghen ghét, những người này toàn thân đen kịt, mặt cũng không thấy, làm sao vừa gặp đã mùi thuốc súng khét lẹt thế nhỉ?

Lam Phụng vừa trở lại đã phát hiện bầu không khí có chút không đúng. Cô rất thức thời ngậm miệng không nói mà ngồi vào chỗ của mình cạnh ông nội, cúi đầu nhìn ngón tay mình.

Trên ghế trung tâm, Chính Nam nói: “Cảm ơn mọi người có mặt ở đây hôm nay. Đầu tiên, trước khi bắt đầu cuộc họp tôi muốn nói một chuyện trước.”

Mọi người im lặng chờ Chính Nam nói tiếp. Bình thường hihahaha nhưng khi nghiêm túc hắn vẫn rất có uy nghiêm.

Chính Nam nhìn mọi người một vòng rồi nói: “Giáp, em đứng ra.”

Mọi người lại quay qua nhìn Giáp, kể cả hai vị phú bà cũng không biết Chính Nam muốn làm gì.

Ngọc Ngân đứng dậy, giọng hơi run nói: “Chú... chủ nhân.”

Chính Nam cười nói: “Cái gì a! Anh đâu có ăn thịt em, làm sao run như vậy. Xuất ra bản lĩnh Tân Tinh Bảng thứ 13 đi chứ.”

Thấy Chính Nam không phải muốn phạt mình gì đó, Ngọc Ngân thở phào một hơi, lúc này cô mới đứng thẳng lưng, ưỡn ngực.

Chính Nam gật đầu: “Đúng, phải có khí thế như vậy.”

“Nói với mọi người, nhiệm vụ vây quét Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các lần trước có sự góp mặt của tôi, Bắc Đẩu thần sứ và Giáp hộ pháp. Quá trình tôi không nói tới, kết quả thì mọi người đều biết, Tân Tinh Bảng vị trí thứ 13 thuộc về chúng ta, vị trí thứ 14 cũng trọng thương đang nằm trong mặt thất. Từ đó đến nay, Giáp hộ pháp đều giữ nhiệm vụ trông chừng, bảo vệ và chăm sóc cho Nguyệt Vĩnh. Hôm nay tôi muốn nói là, có công tất nhiên phải thưởng. Giáp, cái này tặng cho em.”

Chính Nam lấy ra bốn món trang bị gồm áo, quần, bay cổ tay và giày được hắc chế tạo và tỉ mỉ trang trí cả buổi chiều hôm nay đưa cho Ngọc Ngân.

Lấy nhãn lực của những người còn lại đều nhìn ra đây là cấp 3 cực phẩm trang bị, còn tính năng thì chưa thử không biết được.

Chính Nam giới thiệu với mọi người: “Tin chắc mọi người đều nhìn ra đây là cấp 3 trang bị a. Ngoại trừ các tính năng cơ bản ra thì bộ trang bị này được đặc chế cho Giáp hộ pháp khả năng ẩn thân nhanh hơn, hạn chế tối đa âm thanh phát ra trong khi di chuyển và quan trọng nhất là hiệu quả đồng bộ của nó, tự hấp thu linh khí bổ sung tiêu hao cho người mặc.”

Bên trong cả bốn trang bị cũng có các tiết điểm giống như huyết đạo của người, có tác dụng tích trữ nguyên khí khi không sử dụng, để lúc chiến đấu hoặc rượt đuổi sẽ có ưu thế về tổng lượng nguyên khí so với đối thủ. Thêm nữa bộ trang bị này do chính tôi chế tạo, nên là Giáp, nếu em có yêu cầu gì khác về ngoại hình hay tính năng cứ nói với anh, có thời gian anh sẽ sửa lại nó theo ý em. Đúng, anh cũng tự ý lấy một cái tên cho bộ trang bị này, gọi “Lư Quang sáo trang”, em thấy thế nào?”

Ngọc Ngân còn chưa kịp trả lời thì Gia Như phú bà đã đập bàn, lớn tiếng: “Anh vừa nói nhiệm vụ lần trước có cả em tham gia, vì sao chỉ có hộ pháp của anh có phần thưởng. Của em đâu?”

Chính Nam lạnh nhạt nói: “Bởi vì đặc thù của nhiệm vụ ngày mai cho nên anh phải gấp rút chế tạo cho Giáp hộ pháp trước, của em sẽ có sau. Đừng có cư xử như con nít như vậy.”

Gia Như phú bà lập tức biến thành con chim cút: “Em... em xin lỗi. Lần sau em không... không dám nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Trong phòng họp

Chính Nam không để ý Gia Như phú bà nữa mà quay qua Ngọc Ngân, nói: “Em mặc lên rồi thử một chút tính năng, có gì không vừa ý hay muốn chỉnh sửa thì cứ nhớ kỹ, lát nữa anh sẽ giúp em sửa.”

Ngọc Ngân rom róm nước mắt!

Cô có giác ngộ mình là cái nô tỳ, những việc cô muốn làm, nên làm và phải làm đều cần bắt đầu từ lợi ích của chủ nhân để suy nghĩ. Cô cũng không ngờ Chính Nam lại vì cô mà lượng thân chế tạo một bộ trang bị làm phần thưởng, còn không tiếc vì vậy mà nặng lời với một vị thần sứ khác.

Ngọc Ngân thật muốn quỳ xuống cảm ơn hắc hắc, nhưng Chính Nam đã từng nói “Làm người chỉ quỳ cha, quỳ mẹ, quỳ thiên địa” cho nên cô không thể quỳ, chỉ cúi đầu cảm ơn rồi vào trong thay đồ.

...

Bên ngoài, không khí càng trầm trọng khi vừa rồi Chính Nam “có vẻ” như đã nổi nóng với Bắc Đẩu thần sứ.

Chính Nam lắc đầu, cười nói: “Mọi người làm gì im lặng như vậy a, tôi cũng không có nổi nóng với Bắc Đẩu thần sứ đâu. Chỉ là không hài lòng với thái độ trên bàn họp của cô ấy.”

“Bắc Đẩu, ở đây có người tu vi cao hơn em, có người lớn tuổi hơn em, có người tháo xuồng mặt nạ này địa vị hiển hách hơn em nhiều. Cho nên cư xử trưởng thành một chút, đừng có đập bàn hay to tiếng, cũng đừng đòi hỏi cái gì, chỉ cần em xứng đáng tất nhiên mọi người sẽ vui vẻ mà dành cho em những gì em nên được. Em muốn nói gì hay không?”

Lời của Chính Nam mặc dù gọi đích danh Bắc Đầu thần sứ nhưng cũng là nhắc nhở tất cả mọi người. Không ai biết phía sau mặt nạ là ai, ăn nói, hành động sao cho giữ được hòa khí chung thì thế lực mới bền vững được.

Gia Như phú bà buồn bã, đứng dậy khom ng nói: “Xin lỗi mọi người. Vừa rồi tôi hơi quá khích nên hành động có chút lỗ mẫn, mong mọi người tha thứ.”

Tú Anh phú bà cười nói: “Được rồi, Không. Anh không cần trước mặt mọi người giáo huấn Bắc Đầu như vậy đâu, tìm cơ hội nói riêng cũng được mà.”

Chính Nam lắc đầu: “Tu vi mạnh yếu, công hiến nhiều ít, tuổi tác lớn nhỏ hay địa vị sang hèn gì đối với tôi cũng không quan trọng lắm. Mọi người chung chí hướng với nhau thì đầu tiên cần phải có đó là sự tôn trọng lẫn nhau, mình hơn người ta cái này nhưng người ta hơn mình các khác a. Xin lỗi mọi người vì làm không khí có chút trầm. Như vậy đi...”

Bùm! Bùm! Bùm!...

Một loạt tiếng nổ nhỏ liên tục phát ra, năm “Chính Nam” giống nhau như đúc đứng song song hiện ra trước mặt mọi người.

Cả năm cái “Chính Nam” đồng thanh: “Ai cảm thấy tôi đáng ghét cứ đi lên đâm một cái. Nếu tôi xui xẻo bị đánh trúng bản thể thì là do tôi đáng đời.”

Chờ một lúc không thấy ai có phản ứng, Chính Nam lại nói: “Bắc Đầu, em tới trước. Vừa rồi anh nạt em đảm bảo em ghét anh đúng không? Tới, em có 20% cơ hội đánh trúng anh.”

Trong phòng mọi người đều cười xòa, Gia Như phú bà trợn trắng mắt trừng Chính Nam không nói, Tú Anh phú bà ánh mắt lấp lóe không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng quan trọng là không có ai dám lên a!

Chính Nam giọng đầy bất đắc dĩ: “Không có ai lên, vậy thì Giáp, cho em một cơ hội...”

Cheng!

Bốn phân thân của Chính Nam tan biến, chỉ còn lại bản thể của hắn đang nghiêng đầu, tay cầm chủy thủ đỡ ngay cổ của mình.

P phía sau hắn, Giáp hộ pháp không biết từ lúc nào đã ra khỏi phòng thay đồ, một tay cũng đang cầm chủy thủ, duy trì tư thế đâm vào động mạch chủ trên cổ Chính Nam.

Chính Nam giả vờ sợ hãi nói: “Xém chết! Em làm thật đấy hả?”

Ngọc Ngân thu chủy thủ lại, cười nói: “Người khác em còn có thể giết, riêng chủ nhân thì chắc chắn là không thể. Cảm ơn anh, bộ đồ này rất hợp. Một số chi tiết em sẽ cùng anh nói sau.”

Mọi người há hốc mồm, trong lúc mọi người đang cười nói thì có sát thủ áp sát mà không một ai hay biết, thậm chí Lý Sương hậu kỳ như Lam Chiến cũng chỉ một sát na lúc Ngọc Ngân ra tay hắn mới cảm giác thấy, nếu cô chỉ đứng im ở đó nghe lén, hắn thật sự là nhận không ra.

Càng đáng sợ hơn là Chính Nam rõ ràng là biết Giáp ở ngay sau lưng hắn, còn có dư thời gian để cười đùa.

Hai tên quái vật nào đây a!

Tú Anh phú bà cũng sợ hãi nhìn Ngọc Ngân, vừa rồi nếu người bị ám sát là cô, e rằng một số át chủ bài phải lộ ra mới hi vọng bảo toàn được tính mạng.

Chính Nam trầm giọng nói: “Vừa rồi ai cảm nhận được Giáp áp sát tôi, ai tự tin nói rằng có thể cứu tôi nếu tôi không thể tự cứu mình, ai dám nói nếu mình là mục tiêu thì có thể bảo toàn tính mạng, thậm chí phản sát?”

Mọi người đều im lặng, không ai nhúc nhích, không ai lên tiếng.

Chính Nam liếc mọi người một vòng rồi cười nói: “Rất tốt, nếu mọi người làm không được, vậy khả năng cao là đối phương cũng làm không được. Tiếp theo, chúng ta tới với nội dung buổi họp hôm nay.”

Mọi người xem chút ngả ngửa, tưởng rằng lại bị Chính Nam nạt nộ một trận, ai ngờ tên này chỉ là muốn mở màn cuộc họp bằng cách này.

...

“Hắc Vô Thường, em tới giải thích tình huống trước.” - Chính Nam rất có giám đốc phong phạm, chính là ngồi một chỗ chỉ đạo nhân viên lên chiếu slide thuyết trình.

Tú Anh phú bà gật đầu rồi đứng ra giải thích tình huống cho mọi người trong phòng.

Từ việc dưới đáy Hồ Tây tại Hà thành có một con giao long ngủ say, tới việc thành chủ Ngô Đức Chung muốn lấy máu của nó mưu đồ cá nhân, cuối cùng là việc cao tăng Akatsuki quyết định muốn giành lấy con Giao Long này.

Tiếp theo Chính Nam tiếp tục nói tới việc Ngô gia xây dựng trận pháp bao phủ toàn bộ Hồ Tây, tung hỏa mù nhằm lừa các thám tử và kế hoạch hành động của hắn và Tú Anh phủ bà.

Cuối cùng, Chính Nam đứng dậy chốt lại cuộc họp: “Nếu mọi người đều đồng ý thì sáng ngày mai 10 giờ chúng ta hành động. Nếu, tôi nói nếu có chuyện gì nằm ngoài kế hoạch xảy ra, tôi muốn mọi người bằng mọi giá phải đảm bảo sẽ không có ai thành viên nào bị bỏ lại phía sau, nhất là Giáp. Nhiệm vụ lần này của em cực kỳ nguy hiểm, có khả năng sẽ ảnh hưởng tính mạng, nếu như cần thiết, anh cho phép em bỏ qua nhiệm vụ để bảo toàn tính mạng trước, nhớ đấy.”

...

Tan họp mới là 12 giờ đêm, Chính Nam tranh thủ giúp Ngọc Ngân sửa lại trang bị theo ý cô rồi qua xem Nguyệt Vĩnh. Cô gái này hắn là đã tỉnh lại rồi chứ.

Chính Nam cũng không gõ cửa mà đẩy mở cửa phòng rồi bước vào.

Vút!

Một vật gì đó bay thẳng tới Chính Nam, mục tiêu là giữa trán.

Hắn xoay người một vòng, bắt lấy vật kia rồi như thường đi tới ngồi đối diện Nguyệt Vĩnh, nói: “Nửa đêm mà cô năng động thế nhỉ, không ngủ được sao?” - Ly nước kia chính là cô ném

Nguyệt Vĩnh trừng mắt hắn nói: “Anh nửa đêm vào phòng cô gái làm gì, còn không thêm gõ cửa?”

Chính Nam khinh bỉ nói: “Mới ngủ ở đây một giấc đã xem chỗ này là phòng mình rồi? Tôi phải nói cô đầu óc có vấn đề, hay thật sự là tính thích ứng của cô cao?”

"

Nguyệt Vĩnh hậm hực nói: “Anh nói chuyện tôi tới nơi có ánh trăng tốt hơn, chỗ này rõ ràng là mặt thất, lấy ở đâu ra ánh trăng.”

Chính Nam nhún vai: “Vừa rồi bận họp với các thần sứ khác, bây giờ mới rảnh tới chuyển cô qua chỗ khác đây. Cô muốn tôi bế cô, hay là công, hay là vác trên vai?”

Nguyệt Vĩnh lật cái bạch nhãn, nói: “Bê chứ sao, hai cách kia chẳng phải ngực của tôi...” - Cô lập tức im lặng.

Nhắc tới ngực của mình, Nguyệt Vĩnh mới xấu hổ nhớ ra bị người ta nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, còn cái gì nữa đâu mà nói.

Chính Nam không nói hai lời, lập tức cho Nguyệt Vĩnh tới cái công chúa ôm rồi đi ra khỏi phòng.

“Cô nên cố gắng thành thật một chút, không phải là tôi không biết những động tác nhỏ của cô đâu, chỉ là nó còn chưa có gây ra tác hại gì nên tôi không muốn nói thôi.”

Nguyệt Vĩnh sững sờ rồi cười khò. Cô gục đầu vào ngực Chính Nam: “Nếu như tôi khỏi hẳn, anh sẽ thả tôi đi sao?”

Chính Nam gật đầu: “Đúng vậy. Giết cô cũng không mang tới lợi ích gì, buôn bán phụ nữ cũng không phải là phương châm của chúng tôi, như vậy thả cô về sau này có chuyện cũng sẽ dễ cùng Tà Nguyệt Tông nói hơn.”

Nguyệt Vĩnh ỉu xiu buồn bã: “Tôi đối với anh chỉ có... tác dụng như vậy sao?”

Chính Nam giọng tất nhiên nói: “Giữa chúng ta không có tình yêu, không có tình bạn, tình anh em, tình đồng chí cũng không có, cô muốn tôi phải đối với cô như thế nào?”

Nguyệt Vĩnh nức nở: “Vậy tại sao lúc đó anh lại cứu tôi? Mẹ tôi không thương tôi, anh cũng vì tính toán của mình mới cứu tôi, cả thế giới này không có ai, không có một ai cần tôi như một con người, sao anh không để tôi chết quách đi cho rồi... hức... hức...”

Chính Nam sững sờ: “Vì cô nói muốn sống à?”

"Chỉ vì... như vậy sao!?"

Nguyệt Vĩnh không nói mà cứ vậy úp mặt vào ngực Chính Nam khóc lớn. Cô buồn, tủi thân, nhục nhã...

Nhân sinh mấy chục năm, ngoại trừ tu luyện chính là đánh giết, lừa lọc, tranh đấu.

Thân mệt mỏi, tâm cũng mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cứ như vậy bị... Cưỡng hôn!

Tới một căn phòng có cửa sổ khá lớn, Chính Nam đặt Nguyệt Vịnh xuống giường rồi Lam Phụng tới.

"Em chuẩn bị một bộ chăn mền mới và vài bộ quần áo cho cô ấy. Mang tới đây ngay cho anh nhé."

"Vâng, chủ nhân."

Nhìn Nguyệt Vịnh một mặt sinh không thể luyến ngơ ngác ngó chừng trần nhà, Chính Nam lắc đầu.

Nguyệt Thần huyết mạch a!

"Chỗ này có đủ ánh trăng cho cô chưa?"

Chính Nam cảm thấy nếu không kéo Nguyệt Vịnh về với thực tại, cô có thể ngao du ra tới ngoài vũ trụ luôn rồi.

Nguyệt Vịnh hồi thần, gật gật đầu. Cô hỏi: "Không phải là Giáp hộ pháp sao?"

Chính Nam cũng không có gì phải giấu giếm: "Mới thu một cái hộ pháp mới, gọi Át, cũng là một người đáng thương."

Hắn vừa rót trà, vừa nói tiếp: "Cha chết, tông môn lui bại, ông nội sắp tới thọ hạn, bản thân thiên phú không phải là rất tốt. Có thể sẽ có người nghĩ tôi lợi dụng lúc người ta khó khăn, nhưng cô nói xem, nếu như tôi không thu nhận cô ấy, đời này có hi vọng nào cho cô ấy lại tươi cười hay không?"

Nguyệt Vịnh quay đầu nhìn thẳng vào mắt Chính Nam nói: "Anh đối với mọi cô gái đều tốt như vậy sao?"

Chính Nam lắc đầu: "Không tốt. Tôi bắt cô ấy phải phát đơn phương Chủ - Nô huyết thệ, bắt cô ấy che giấu danh tính sống tiếp. Cô nghĩ như vậy là tốt sao?"

Nguyệt Vịnh gật đầu: "Tốt, đã rất tốt rồi. Chỉ ít hiện tại còn có người quan tâm, lo lắng và nghĩ cho cô ấy, hơn là phải nhìn từng người mình yêu thương chết đi mà không thể làm gì, sau đó lẫn lộn một mình sống tiếp trong tủi nhục, trong giày vò rồi chậm rãi chết đi trong cô đơn và hối hận."

Nguyệt Vịnh rất hiểu cảm giác đó, cô chán ghét sự cô đơn và sợ hãi một ngày nào đó cuộc đời mình cũng sẽ kết thúc như vậy.

Chết đi trong cô đơn và hối hận, hoặc là...!

Chính Nam gật đầu, tâm tính của Nguyệt Vịnh rất thành thực a, hắn thật sự tiếc nuối vị hộ pháp này.

Hắn đứng lên quay đầu đi nhưng bị Nguyệt Vịnh bắt lại cánh tay: "Anh nói vận mệnh của những người mang Nguyệt Thần huyết mạch là phải cô đơn mãi mãi, đúng không?"

Chính Nam dừng lại nói: "Đúng là như vậy."

Nguyệt Vịnh ánh mắt chờ mong nhìn Chính Nam nói: "Nếu tôi gia nhập tổ chức của anh, anh có thể để tôi đứng bên cạnh anh được không, bắt chấp cái vận mệnh chó má này có bắt tôi phải cô đơn vĩnh viễn, anh vẫn sẽ tốt với tôi như những ngày qua chứ?"

Chính Nam quay đầu lại, Tà Luân Nhân chậm rãi xoay tròn nhìn thẳng vào mắt Nguyệt Vịnh nói: "Tôi lập nên Akatsuki chính là muốn cùng mọi người từ trong đêm tối vạch ra một mảnh bình minh của mình. Nếu cô cảm thấy cuộc đời của mình đã không có hi vọng, đã bị một màn đêm bao phủ và cô muốn đứng lên, cô muốn chống lại, vậy thì chào mừng cô gia nhập Akatsuki."

Nguyệt Vịnh nhìn chăm chú vào đôi mắt màu đỏ yêu dị kia, ánh mắt dần trở nên mê đắm.

Hắn từng nói nếu nhìn con mắt của hắn lâu sẽ bị ảo giác. Nếu như tất cả những ngày qua chỉ là ảo giác, ảo giác được hắn cứu mạng, được chăm sóc, được quan tâm chiều chuộng, được bế vào lòng đầy ấm áp và ôn nhu, những ảo giác một ngày nào đó sẽ tan biến.

Vậy cô chấp nhận không bao giờ tỉnh lại!

Nguyệt Vịnh cắn nát đầu lưỡi của mình, máu chảy xuống khóe miệng.

Cô dùng ngón tay cái quẹt vết máu rồi vạch lên trán một đường ngang, nói: "Chủ nhân! Nô tỳ xin thề với trời đất kiếp này chỉ có một mình ngài làm chủ, sống là người của ngài, chết là ma của ngài."

Chính Nam giúp cô lau máu ở khóe miệng rồi dịu dàng nói: “Được rồi, vết thương ở trong miệng sẽ lâu lành, lần sau đừng hành động ngốc như vậy. Em nghỉ ngơi đi.”

Giúp Nguyệt Vĩnh nằm trở lại giường, Chính Nam muốn đi lại bị Nguyệt Vĩnh bắt cánh tay lần nữa. Cô áp ứng: “Chủ... chủ nhân, em muốn... muốn thấy gương mặt anh... có được không?”

Chính Nam ngồi xuống mép giường, một tay tháo ra mặt nạ, mỉm cười nhìn cô.

Nguyệt Vĩnh sững sờ!

Cô từng nghĩ phía sau mặt nạ kia là một gương mặt cương nghị, già dặn, góc cạnh rõ ràng. Cũng từng nghĩ là một gương mặt ngăm đen, có chút râu, lông mày rậm vằn vằn.

Thế nhưng trước mặt cô bây giờ là gương mặt còn chút non nớt, trắng nõn mịn màng, mày kiếm mắt sao, lông mi cong, thậm chí môi còn hồng tự nhiên.

Đây... đây không phải là trong truyền thuyết tiểu bạch kiếm sao!?

Đẹp như vậy rồi bao giờ chết!? Định bắt tử hay gì!?

Nguyệt Vĩnh không biết lấy ở đâu ra dũng cảm vươn người lên, hai tay ôm lấy cổ Chính Nam rồi găm vào bờ môi hồng hào đang hấp háy trước mặt cô, như thể nếu cô không làm như vậy tối nay cô nhất định sẽ day dứt không ngủ được.

Chính Nam sững sờ, hấn cứ như vậy bị nô tỳ của mình cưỡng hôn, không chút dấu hiệu, không chút cảnh báo.

Bịch! Bịch!

Hai tiếng rơi đồ vang lên phía sau lưng Chính Nam, ngay tại cửa ra vào. Hấn nhanh tay đeo lên mặt nạ, còn đang say sưa găm Nguyệt Vĩnh cũng buông ra hai tay đang ôm lấy cổ Chính Nam mà bụm lấy mặt mình, giống như làm như vậy sẽ không ai thấy cô đang tồn tại, cũng không ai thấy gương mặt đã đỏ hồng, khóe bốc nghi ngút của cô.

Chính Nam đứng dậy quay đầu lại, đứng ở cửa là Át hộ pháp Lam Phụng, còn âm thanh rơi xuống đất vừa rồi chính là chăn mền và quần áo cô đi lấy cho Nguyệt Vĩnh.

“Chủ... chủ nhân, em... em không cố ý nhìn lén. Em... em sẽ không nói với bất kỳ ai.”

Nhìn run như cây sậy Lam Phụng, Chính Nam bật cười nói: “Này, anh có đáng sợ như vậy sao. Được rồi, đừng sợ, không có việc gì đâu. Em vào chăm sóc cô ấy một chút, cô ấy bị thương, nhẹ nhàng thôi nhé. Xong việc tới phòng anh một lát, anh đi trước.”

Đi ngang qua người Lam Phụng, Chính Nam cúi xuống nói nhỏ vào tai cô: “Nếu như có người khác biết được chuyện này, vậy thì...hắc hắc.”

Hù dọa trẻ vị thành niên xong Chính Nam đi thẳng, để lại Lam Phụng mặt không còn chút máu.

Một lúc sau Lam Phụng mới khôi phục nhịp tim, cô bé bước vào phòng nói nhỏ với Nguyệt Vĩnh: “Này, vừa rồi tôi thấy chủ nhân tháo mặt nạ ra, cô có nhìn thấy không?”

Nguyệt Vĩnh thấy trong phòng chỉ còn một mình Át hộ pháp đang nói chuyện với mình, cô cũng thẳng thắn trả lời: “Nhìn thấy, thấy rất rõ.” - Nói cô còn liếm mép một cái, phong tình vạn chủng.

Lam Phụng tò mò hỏi: “Như thế nào, chủ nhân có đẹp trai hay không? Đen hay trắng, da dẻ có mịn màng không? Vừa rồi tôi thấy rõ ràng là cô chủ động hôn chủ nhân, môi của anh ấy rất hấp dẫn sao? Có ngọt như trong truyền thuyết không? Hay là...”

Bốp!

Một tảng đá nhỏ không biết từ đâu bay tới đập vào đầu Lam Phụng, sau đó giọng Chính Nam vang lên: “Còn ăn nói lung tung lần sau sẽ là phi tiêu nhé!”

Lam Phụng rút cổ giúp Nguyệt Vĩnh chuẩn bị đồ ngủ rồi chạy trốn về phòng mình, để lại một mặt hạnh phúc, hơi thở dần đều Nguyệt Vĩnh.

...

9 giờ sáng, toàn bộ Akatsuki xuất kích, chỉ có Lam Phụng bị Chính Nam cho ở lại Thanh Vân Tông chăm sóc Nguyệt Vĩnh, còn lại mọi người đều cần phải tham gia nhiệm vụ lần này.

10 giờ sáng, tại phủ thành chủ.

“Đại nhân, Trần tiểu thư đến, nói có chuyện muốn gặp ngài.” - Hộ vệ gõ cửa phòng Ngô Đức Chung bẩm báo.

Trong phòng, đang cùng tiểu thiếp “tập thể dục”, Ngô Đức Chung cau mày: “Bà cô này tại sao lại vô duyên vô cớ tới đây nhỉ?” - Mặc dù có nhiều vấn đề không hiểu nhưng hấn vẫn không gác lại công việc cao cả hiện tại để ra tiếp khách, để lại tiểu thiếp một mặt u oán.

Tú Anh phú bà ngồi trong phòng khách Ngô gia, cô nhìn quanh kiến trúc trong nhà, cảm thấy cũng có chút mỹ quan, hẳn là tốn không ít tiền.

Đúng lúc này, Ngô Đức Chung bước vào, mặt chưa thấy đã thấy bụng trước. Hắn niềm nở: “Trần tiểu thư, rồng đến nhà tôm như thế này thật sự là vinh hạnh a, lần sau nếu ngài muốn tới chơi có thể báo trước, tôi sẽ cho xe tới rước ngài.”

Tú Anh phú bà sững sờ, cô nghi hoặc hỏi: “Ngô thành chủ, không phải ngài viết thư mời tôi tới đây nói có chuyện cần gặp sao?”

Ngô Đức Chung cũng ngẩn người, hẳn không nhớ là mình có mời Trần tiểu thư tới a: “Không có a, Trần tiểu thư, ngài có nhớ nhầm hay không?”

Tú Anh phú bà cau mày: “Sáng nay tôi còn nhận được thư mời...”

Àm! Âm! Âm!

Bỗng nhiên tiếng nổ lớn kèm theo rung động liên tiếp vang lên.

Tú Anh phú bà và Ngô Đức Chung nhìn nhau rồi chạy ra ngoài cửa.

Phía xa, khói lửa đã bốc lên nghi ngút. Đáng nói là phía đó đúng là Phúc Đạt!

"Chuyện gì xảy ra, người đâu!" - Ngô Đức Chung gào thét.

Cmm! Không trùng hợp như vậy chứ. Vị đại nhân này vừa tới đây liền có chuyện!?

Trong lòng Ngô Đức Chung nghĩ tới một khả năng, một khả năng làm hắn sợ hãi.

Một tên hộ vệ chạy tới bẩm báo: “Đại nhân, Phúc Đạt bất ngờ lọt vào tập kích, nghe nói là một người mặc đồ đen hoa văn đỏ thần bí.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Âm mưu liên hoàn

"Đồ đen hoa văn đỏ?" - Tú Anh phú bà nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khốn kiếp, gương đồng kích tây, trang phục như vậy, là gần đây mới nổi tổ chức Akatsuki sao?”

Ngô Đức Chung gấp: “Dẫn người tới Phúc Đạt cứu hỏa trước. Trần tiểu thư, chúng ta đi xem thử, nếu phát hiện thủ phạm, không nên để hắn chạy thoát.” - Hẳn là bị dọa teo rồi.

Nếu như hôm nay không bắt được thủ phạm, vị “Tu La” này giận cá chém thớt Ngô gia hẳn vậy thì quả thật là tai nạn.

Tú Anh phú bà gật đầu rồi xông ra trước, Ngô Đức Chung dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc cũng chạy theo.

Đáng nói là thân hình 200 cân thịt mỡ kia của hắn lại có thể chạy không chậm hơn Tú Anh phú bà chút nào!

Chạy trước Ngô Đức Chung mấy bước chân, Tú Anh phú bà khoe miệng cong lên nụ cười truyền âm: “Bước thứ 1, hoàn thành!”

Chính Nam vừa nhận được tin tức lập tức truyền âm lại cho Gia Như phú bà: “Bắc Đẩu, tới lượt em rồi.”

Gia Như phú bà gật đầu, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một tờ phù triệu màu vàng dán vào đan điền.

Cấp 4 hạ phẩm Bạo Linh Phù, trong vòng một phút cung cấp cho người sử dụng lượng nguyên khí tương đương tổng sản lượng của một Nguyên Anh sơ kỳ.

Không phải Chính Nam không muốn sử dụng loại phù cao cấp hơn, mà là Gia Như phú bà cũng chỉ là Nguyên Anh Kỳ tầng 1 Vu Sư, dùng phù vượt giai sẽ khiến kinh mạch cô chịu tổn thương.

"Vu Thuật - Hắc Vu Chú"

“Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú”

Từ dưới mặt đất phía sau phủ thành chủ, một người khổng lồ bằng đất đá cao tới hơn 10 mét đứng thẳng dậy, bóng của nó đổ xuống che tới một vùng. Khác với những lần cùng Chính Nam đối luyện, lần này người khổng lồ được Gia Như phú bà triệu hồi sử dụng tới cả đất, đá và mọi thứ dưới mặt đất

chứ không chỉ là cát.

Àm!

Người khổng lồ đắm xuống một quyền rồi tản đi, nhưng chỉ một quyền này cũng đủ khiến cả Hà thành rung chuyển, riêng đứng mũi chịu sào phủ thành chủ...

Tan hoang một mảng lớn!

Đây là Chính Nam còn chủ trương không hại người vô tội nên chọn địa điểm tận ngoài xa nhất, nhưng cũng đủ để Ngô gia uống một bình.

"Yêu nghiệt từ đâu đến, dám ngang ngược khiêu khích Ngô gia ta!"

Một tiếng gầm thét mãnh liệt, kèm theo đó là một bóng đen từ dưới đồng đồ nát vọt lên.

"Hừ, quả nhiên là hấn chưa chết, đúng là lão bất tử!"

Người vừa thoát ra kia không phải ai khác mà chính là cha của Ngô Đức Chung, tiền nhiệm Hà thành Thành chủ Ngô Đức Hoàng.

Mặc dù phủ thành chủ 20 năm trước đã phát đại tang, thông báo lão thành chủ Ngô Đức Hoàng thọ nguyên đã cạn, nhắm mắt xuôi tay nhưng Chính Nam chỉ đơn giản một câu: "Có cái... quý mà anh tin ý!"

Gia Như phú bà tung cánh bay lên bầu trời, trước đi khi còn cố ý lượn vòng tìm vài kiến trúc không quan trọng ném mấy trái "lựu đạn" do Chính Nam chế tạo rồi mới quay đầu chạy. Cô truyền âm: "Bước thứ hai, hoàn thành."

Lựu đạn kia chính là bùa nổ được Chính Nam nén vào trong các khối kim loại mỏng, chỉ cần va chạm mạnh lập tức phát nổ. (P/s: Tri ân ý tưởng ném bom của bạn #FrostxCloud.)

Nhận được truyền âm của Gia Như phú bà, Chính Nam nhìn sang bên cạnh hấn Lam Chiến và Ngọc Ngân, nói: "Tới chúng ta rồi, cẩn thận một chút."

Hai người gật đầu rồi theo kế hoạch hành động.

Cùng lúc đó, bên phía Phúc Đạt đã loạn thành một đoàn.

Cả nhân viên lẫn khách hàng, cả người dân lẫn binh lính đang chung tay dập lửa và sơ tán thì bỗng nhiên mặt đất lại rung chuyển dữ dội, rồi tiếng nổ lớn liên tiếp vang cả một góc trời, khói bụi mù mịt.

Một người nào đó nói: "Bên kia... không phải là phủ thành chủ chứ?"

Một người khác nói: "Hướng đó đúng là phủ thành chủ a. Mọi người nhìn, bên kia cũng cháy rồi."

Ngô Đức Chung phát ra một tiếng heo kêu rồi chạy như bay về nhà, nhìn thân hình 200 kg kia chạy như bay xen qua đám đông, quả thật... mở rộng tầm mắt.

Tú Anh phú bà cười lạnh truyền âm: "Hấn trở về rồi, chúng ta tập trung lại thôi."

Phía bên Hồ Tây, Lam Chiến cũng bắt đầu phát động công kích điên cuồng vào mặt hồ và xung quanh, nếu có bất kỳ trận pháp gì ở đây, hấn là những công kích này sẽ khiến nó lộ ra manh mối.

Và đúng như dự kiến, công kích của hấn chỉ đập vào một màn sáng vô hình rồi biến mất.

Đến đây kế hoạch của Akatsuki đã lộ ra gần hết.

Đầu tiên là Tú Anh phú bà giả vờ là mình bị mời tới phủ thành chủ làm khách, rồi Phúc Đạt bị tập kích. Bước này tạo cho cô chứng cứ ngoại phạm, đồng thời cũng không để cô bị Ngô gia nghi ngờ.

Cái hay ở đây là Chính Nam chưa muốn Tú Anh phú bà lộ danh tính, cho nên hấn nói với mọi người rằng nhiệm vụ tập kích Phúc Đạt sẽ do Hắc Vô Thường chịu trách nhiệm, nhưng thực tế người cho nổ "lựu đạn" bên trong Phúc Đạt là Lê Nhân Doanh, lúc này đang mặt đầy dấu chấm hỏi: "Vì sao tiêu thư lại muốn cho nổ nhà của mình?"

Bước thứ hai là Gia Như phú bà tập kích phủ thành chủ, hành động này mang theo hai mục đích.

Một là để kéo mỏng đội hộ vệ của Ngô gia, hai là hấn lo lắng bên trong Ngô gia còn có cường giả, nếu có thì một kích này nên dẫn hấn ra đi a. Chính Nam cũng cường điệu rất nhiều lần với Gia Như phú bà chỉ cần tấn công một đòn duy nhất, sau đó gây hỗn loạn xong là phải rút đi ngay, chạy thẳng về Lý gia rồi trở lại danh tính Lý Gia Như, cùng với Lý Anh Tuấn tham gia xem nào nhiệt là được.

Bước thứ ba, Chính Nam tự mình cùng với Lam Chiến tranh thủ thời gian tiến hành phá trận, hoặc ít nhất là cố gắng tạo ra một lỗ hổng để Ngọc Ngân có thể lên xuống đáy hồ thám thính tình hình.

“Liên hoàn trận pháp gồm ảo trận, khôn trận, sát trận a, rất có tính tham khảo.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười.

Lam Chiến không tiếc nguyên khí điên cuồng công kích cuối cùng cũng khiến trận pháp lộ ra manh mối, lúc này Chính Nam lập tức hành động.

Phá trận thì không thể, nhưng "phá" trận thì hoàn toàn có thể!

Vừa vạch ra lỗ hổng trên trận pháp, Chính Nam vừa nói: “Giáp, em có 15 phút để làm tất cả những gì em cần làm, anh ở trên này sẽ cố gắng phá trận trước. Nhớ là chỉ có 15 phút.”

"Được rồi, em vào đi."

Màn sáng vô hình bị Chính Nam vạch ra khe hở đủ một người lên qua, Ngọc Ngân vọt vào rồi rất nhanh biến mất trước mắt Chính Nam.

"Không nên có sai sót a!"

...

Ngọc Ngân vào được bên trong trận pháp, những gì hiện ra trước mắt cô khiến cô sửng sốt.

Mặt đất đầy những hoa văn khó hiểu được vẽ bằng thứ gì đó giống như là máu, tất cả đều lấy mặt hồ là trung tâm. Cô thì thầm: “Đây giống như... tế đàn a, bọn họ muốn huyết tế con Giao Long này chứ không phải là lấy máu nó.” - Một đường chạy thẳng từ bên ngoài trận pháp tới Hồ Tây, bởi vì trận pháp chưa có bị phá hoàn toàn nên Ngọc Ngân cũng tốn không ít thời gian.

Còn hơn 10 phút, Ngọc Ngân biết cơ hội lần này chế tạo ra không dễ, nếu bây giờ cô rút lui an toàn, Ngô gia chắc chắn sẽ liều mạng bảo vệ nơi này, như vậy lần sau muốn lọt vào nữa sẽ cực kỳ khó khăn.

"Chủ nhân, em xin lỗi vì đã cãi lời anh!" - Cấn răng, Ngọc Ngân nhảy xuống nước, lặn thẳng xuống đáy hồ.

...

Dưới đáy hồ, hoa văn của tế đàn không biết dùng cách gì mà được vẽ tới tận dưới này. Kỳ lạ là những hoa văn này bằng cách nào đó không cần ánh sáng vẫn có thể nhìn rất rõ dưới mặt nước.

Ngọc Ngân dọc theo một nhánh hoa văn càng lặn càng sâu, may mắn "Lưu Quang sáo trang" của Chính Nam chuẩn bị cho cô có khả năng tích trữ nguyên khí, nếu không cô không thể đảm bảo lát nữa mình có đủ sức nổi lên hay không.

Bên dưới càng lúc càng tối, Ngọc Ngân tính toán hơi thở và nguyên khí: "Đã đủ rồi, nếu cố nữa tin tức sẽ không về được."

Đang lúc ngọc Ngân quay đầu lên phía trên thì biến cố phát sinh.

Dưới đáy hồ bắt đầu nổi lên lượng lớn bọt khí, giống như có cái gì đó đang thở ra.

Ngọc Ngân bị đám bọt khí này thổi choáng váng, đợi ổn định lại thân hình thì trước mặt cô là một con mắt cực lớn đang nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Ngọc Ngân sợ hãi!

Con Giao Long kia thức tỉnh rồi!

Mặc dù nó không có nội đan nhưng chỉ cần nó dùng thân thể quấn lấy cô thì cô nhất định phải chết a.

Ngọc Ngân quay đầu liền chạy, à không, là bơi. Cô phải trở lên bờ, không biết Giao Long vì sao có thể tỉnh lại nhưng tin tức này nhất định phải được truyền trở về cho Chính Nam.

Đáng tiếc cô còn chưa đủ nhanh, Giao Long tuy chưa phải là Long nhưng chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi, trên đầu nó đã nhú ra hai cái sừng, trên thân cũng đã có long bào và đặc tính bò sát của nó là rất mạnh trong nước.

Giao Long vươn ra "cánh tay" trông có vẻ yếu ớt nhưng như vậy đã đủ để bắt được “con cá nhỏ” đang muốn bơi đi trước mặt nó.

Ngọc Ngân bị tóm trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Dưới đáy Hồ Tây

Đã không thể chạy vậy thì liều!

Ngọc Ngân cắn răng, điên cuồng công kích “cánh tay” Giao Long đang nắm lấy cô, nhưng hoàn toàn là phí công.

Cố gắng của cô còn không làm nó trầy chút da nào chứ đừng nói tới bị thương.

Liên tục cử động mạnh khiến Ngọc Ngân hụt hơi nhanh hơn, tay chân trở nên yếu hơn, đôi mắt nặng trĩu.

Ngọc Ngân ngẩng đầu nhìn ánh sáng le lói phía trên, ý thức yếu ớt chỉ kịp lóe lên một ý nghĩ: “Chủ nhân, xin lỗi!” - Rồi chìm vào bóng tối vô tận.

Bỗng nhiên Giao Long buông lỏng Ngọc Ngân ra rồi bơi thẳng xuống đáy hồ một cách cực kỳ khó hiểu, Chính Nam cũng nhanh như chớp không biết từ đâu thuần thân tới ôm lấy Ngọc Ngân rồi bơi lên.

“Nhanh hơn a, nhanh hơn!” - Chính Nam vừa liều mạng bơi, vừa cắn răng tự vỗ cổ mình.

Vừa rồi hẳn cố gắng phá trận nhưng không thể được, một chuỗi trận pháp liên hoàn quá phức tạp để có thể phá từ bên ngoài, vì vậy Chính Nam mới chui vào bên trong. Và cũng như Ngọc Ngân, hẳn thấy được những hoa văn tế đàn trên mặt đất.

Cảm thấy sự tình có chút vượt qua dự đoán, Chính Nam mặt dày mày dạn năn nỉ i ôi, lãn lê bỏ toái, xin xỏ Trang phú bà giải thích. Cuối cùng Trang phú bà không chịu nổi hàng này khóc lóc nên đã tiết lộ rằng tế đàn này là dùng để phong ấn linh hồn, chỉ như thế mà thôi.

Tới đây Chính Nam dùng ngón chân nghĩ cũng biết Ngô gia là muốn tróc ra linh hồn Giao Long, còn làm gì với Long Hồn này thì phải điều tra thêm.

Chính Nam đi lòng vòng trên bờ muốn phá trận, bởi vì từ bên trong trận pháp hẳn đã thấy bên ngoài Lam Chiến đã bắt đầu có chút hụt hơi. Đúng lúc này phía dưới nổi lên vô số bọt nước, có vẻ có gì đó kinh khủng đang xảy ra bên dưới.

Nghĩ tới Ngọc Ngân không ở trên bờ, Chính Nam cả kinh, hẳn nhảy xuống mà không cần suy nghĩ.

Điên cuồng lặn xuống nước, cảm thấy độ sâu có chút giả, Chính Nam lập tức lật ra hệ thống cửa hàng mua ngay một viên Tị Thủy Châu rồi ngậm trong miệng, lúc này hẳn mới lặn xuống tiếp được.

Vừa nhìn thấy con giao long khổng lồ, ý nghĩ đầu tiên của Chính Nam là “chạy”, thế nhưng mà lại nhìn thấy Ngọc Ngân bị nó tóm lấy, hẳn lập tức công kích, dùng cái gì công kích?

Phòng ngự của một con Hồ cấp 17 hẳn còn không phá được, lấy gì phá phòng ngự của con Giao Long kia?

“Phá không được thì dứt khoát không phá.” - Chính là nghĩ như vậy Chính Nam mới quyết định dùng kỹ năng mà hẳn chỉ định dùng trang bức là [Tâm Chuyển Thân Thuật] tới cướp quyền điều khiển thân thể của giao long.

Với tinh thần lực và chân khí của hẳn, nói điều khiển cả một con Giao Long thì không khác gì người si nói mộng, nhưng Chính Nam rất khôn khéo chỉ điều khiển một cái vuốt đang nắm Ngọc Ngân và một khúc đuôi để Giao Long bơi đi mà thôi.

Chính Nam cũng không quên truyền lại Tị Thủy Châu cho Ngọc Ngân rồi dùng cả sức bú sữa mẹ để bơi lên.

Giao Long rất nhanh thì tỉnh lại, nó gầm lên giận giữ rồi vuron mình muốn đuổi theo hai con cá nhỏ kia, thế nhưng giống như có thứ gì đó níu nó lại đáy hồ.

Cúi đầu xuống nhìn bên dưới, ánh mắt cao ngạo của Giao Long dần biến thành sợ hãi.

...

Chính Nam không rảnh để ý vì sao Giao Long không có đuổi theo, hẳn chỉ biết cắm đầu bơi thẳng lên bờ rồi thờ hồn hèn.

Nhìn bên cạnh mình Ngọc Ngân đã không còn thở, Chính Nam cũng không lo được nhiều, phải hô hấp nhân tạo cứu người đã.

Động tác chính xác, thao tác chuyên nghiệp, thân là cấp 5 Y Sư, Chính Nam đối với hô hấp nhân tạo đã không thể quen thuộc hơn được.

...

Ngọc Ngân chậm rãi tỉnh lại, trong mơ màng cô cảm nhận được mình đang được ai đó ôm, bờ môi cũng đang bị người kia chiếm lấy.

Chờ cô nhìn rõ người trước mắt là ai, Ngọc Nhân lập tức nhắm mắt lại, tiếp tục giả chết.

Chính Nam mệt mỏi a!

Hô hấp của bản thân còn chưa ổn định còn phải thở giúp phần người khác khiến cho hẳn càng mệt mỏi. Chính Nam bắt đầu cảm thấy không đúng. Theo

lý mà nói, hần hồ hấp nhân tạo này giờ Ngọc Ngân phải tỉnh rồi mới đúng chứ.

Cúi đầu xuống nhìn, Chính Nam phát hiện tình trạng Ngọc Ngân bây giờ khá kỳ lạ.

Khuôn mặt cô đỏ hồng, hơi thở dồn dập, hai nắm tay siết chặt, chân cũng kẹp chặt!

Chính Nam mặt đen thui, cô nàng này rõ ràng tỉnh lại từ lâu nhưng cố ý giả vờ. Hần tức giận vỗ vào mông cô một cái rồi cười mắng: “Dậy mau, ở đó mà giả vờ. Lần này mà thoát ra an toàn, em nên chuẩn bị tâm lý sẵn đi.”

Ngọc Ngân cảm thấy toàn thân nóng ran, có cái gì đó cứ chực chờ trào ra nhưng trước sau vẫn thiếu một chút xíu khiến cô cực kỳ khó chịu. Hiện tại bị Chính Nam dùng sức vỗ mạnh vào mông, cô giống như tìm được đúng thứ mình cần, toàn thân nước nóng dâng trào, còn khẽ co giật mấy cái.

Một luồng cảm giác thư thái tràn ngập cơ thể khiến cô nhin không được ngậm lên thành tiếng, khuôn mặt cũng nở nụ cười thỏa mãn.

Chính Nam mặt đen như đáy nồi, cô nàng bị hần đánh vào mông giống như... lên mây rồi a. Hần lại quát: “Đã được chưa a? Chúng ta còn nhiệm vụ phải làm đây!”

Ngọc Ngân giật mình bật dậy, cô không có mặt mũi nào gặp Chính Nam nên trực tiếp giả ngu: “Đây là đâu? Tôi là ai? Tôi đang làm gì?”

Chính Nam gõ đầu cô rồi nói: “Bớt giả ngu, sắc nước sẽ không ảnh hưởng tới đầu óc nặng như vậy. Chúng ta đi mau, người của Ngô gia sắp qua tới rồi.”
- Hần diu Ngọc Ngân đứng dậy rồi hai người cùng nhau rời đi.

Thế nhưng Trang phú bà lại nhảy ra ngăn cản: “Ký chủ, mau cứu con Giao Long kia đi.”

Chính Nam chân không dừng bước: “Không được, hiện tại tôi đánh không lại nó, bây giờ nhảy xuống nữa chắc chắn phải chết.”

Trang phú bà tiếp tục khuyên: “Nó đang bị té đàn kia tiến hành tróc hồn, chết tới nơi rồi. Ký chủ nhanh xuống cứu nó.”

Chính Nam gắt gỏng: “Cứu nó làm gì, nó đã không có nội đan, chỉ dựa vào thân thể bán long cũng không thành được tài. Lại nói, nó chết sống có liên quan gì tới tôi.”

Trang phú bà thấy Chính Nam càng đi càng xa, đã gấp không được: “Số mệnh của nó là ở đây chờ ký chủ tới cứu, vận mệnh của ký chủ nếu không có Long mệnh của nó điên vào nhất định sẽ không đầy đủ. Haiz, nói ký chủ cũng không hiểu, nhưng mà Trang không có gạt ký chủ, ký chủ phải nhanh cứu nó đi.”

Chính Nam cắn răng, hần nhét cho Ngọc Ngân một viên Hồi Khí Đan rồi nói: “Em ra ngoài nói với mọi người chế tạo cho anh một chút thời gian, nếu người Ngô gia tràn qua bên này mà chưa thấy anh ra thì cứ rút lui trước. Không cần nói gì cả, đây là lệnh!”

Dứt lời, Chính Nam lập tức quay đầu chạy tới bờ hồ rồi nhảy xuống.

Ngọc Ngân biết Chính Nam đã quyết nên cũng không nói gì nữa, cái cô cần làm bây giờ là liên lạc với mọi người và chế tạo càng nhiều thời gian càng tốt cho hần.

...

Dưới mặt nước, các hoa văn của tế đàn đã bắt đầu đỏ lên, lan dần từ dưới đáy hồ lên tới bờ. Có vẻ chỉ cần tất cả hoa văn này sáng lên tế đàn sẽ chính thức hoạt động.

Trước mắt Chính Nam là con Giao Long màu đen bị những nơi tế đàn đã sáng lên vây khốn, nó có vẻ rất đau đớn, toàn bộ thân thể liên tục cuộn tròn gầy dựa nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Chính Nam cần nắn với Trang phú bà: “Cứu thế nào, tế đàn này lớn như vậy, một mình tôi Hòa Hợp Kỳ thái điều là phá không nổi. Con Giao Long kia cũng không phân địch - bạn, lại gần nó chắc chắn phải chết.”

Trang nói nhanh: “Ký chủ đổi lấy một viên cấp 3 Hóa Hình Đan rồi ném vào miệng nó. Con Giao Long này tu vi Không Minh Kỳ đỉnh phong, cấp 3 Hóa Hình Đan được lực không đủ nên sẽ biến nó thành thân hình trẻ em trong một khoảng thời gian, lúc đó ký chủ nhanh chóng cùng nó ký khế ước chủ tớ. Một khi khế ước hoàn thành thì ký chủ có thể thu nó vào sừng vật không gian rồi thoát ra trước khi tế đàn này chính thức hoạt động.”

Chính Nam cảm thấy cách này có thể thực hiện được nên không chần chừ nữa. Từ trong balo lấy ra Hóa Hình đan, Chính Nam chậm rãi tiến tới gần Giao Long.

Giao long lúc này cực kỳ sợ hãi, từ sâu trong linh hồn nó biết một khi tế đàn kích hoạt thành công nó chắc chắn phải chết, cho nên nó liều mạng gầy dựa, liều mạng công kích phong tỏa để thoát ra khỏi cái chết đang chậm rãi tới gần, thế nhưng ngoại trừ thân thể đã bắt đầu bị thương chảy máu ra thì chút hiệu quả cũng không có.

Đúng lúc này một viên đan được hướng nó bay thẳng tới, đối với yêu thú mà nói, Hóa Hình Đan có sự hấp dẫn bản năng, giống như nữ có hấp dẫn bản năng với nam vậy.

Trong đầu Giao Long lóe lên một suy nghĩ, bản Long thân của nó không thể thoát khỏi trời buộc vì quá lớn, nhưng nhân thể nhất định sẽ thoát được, bởi vì trước đó hai "con cá nhỏ" kia rất dễ dàng thoát ra a.

Lại nói, nó đã nhìn thấy viên Hóa Hình Đan kia là từ một trong hai “con cá nhỏ” chạy thoát khỏi nó hồi nãy bắn tới.

Liều!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Giao Long sủng vật! Rút lui!

Giao Long vừa hút vào đan dược, thân thể nó bắt đầu co rút dữ dội.

Từ ban đầu dài tới cả trăm mét rần lớn, dần co lại thành cái 5 6 tuổi nhân loại, vậy giáp cũng lặn xuống dưới làn da.

Giao Long không có thời gian để ý mình lớn nhỏ, cũng chẳng kịp vui mừng mà chỉ biết liều mạng hướng phía trên bơi.

Chính Nam nhìn cả quá trình mà há hốc mồm, này cũng quá khoa huyền đi, lớn bằng cả chục cái container nổi với nhau Giao Long, thu lại thành cái 5 6 tuổi bé... ừm, gái, không có con giun nhỏ, hẳn là bé gái.

Mà không quan trọng, quan trọng là hắn cần phải ký khế ước trước đã, nếu không chờ được lực đi qua, “bé gái” kia có thể sẽ không dễ nói chuyện như hiện tại.

“Bé gái” Giao Long cố gắng vùng vẫy tay chân để bơi lên nhưng hiển nhiên là không hiện thực. Nó mới hóa thành người, chưa hiểu được cách bơi chính xác của con người, chỉ vùng vẫy loạn xạ là không có khả năng tiến lên được.

Đúng lúc này Chính Nam dùng tốc độ cực nhanh bơi tới gần rồi dùng hai ngón tay điểm vào trán "bé gái" Giao Long, trong lòng gào thét: “Trang, làm việc tiếp theo đi, tôi tranh thủ chạy đã.” - Nói, hắn ôm lấy "bé gái" Giao Long rồi hai chân liều mạng đạp nước, nổi thẳng lên bờ.

Trang phú bà trả lời: “Không có vấn đề, chỉ cần một phút là được.”

Chính Nam không trả lời mà liều mạng bơi, bởi vì hắn đã thấy được tốc độ kích hoạt tế đàn nhanh hơn tốc độ hắn bơi rồi. Cũng may trên bờ còn một đoạn tế đàn được vẽ trên đất nữa, cho nên hắn hẳn là còn chút thời gian.

Đúng lúc này Trang phú bà lại lên tiếng: “Ký chủ, không tốt! Giao Long không muốn ký khế ước, nó đang giãy dụa, quá trình có thể sẽ phải kéo dài hơn.”

Chính Nam muốn chửi má, hắn liều mạng cứu nó, vậy mà con Giao Long này còn chơi tính khí, muốn cả hai chết chung đúng không?

Chính Nam một tay ôm "bé gái" Giao Long, một tay vỗ vào cái mõng nhỏ của nó rồi dùng chân khí nói chuyện: “Còn cần quấy cả hai đều phải chết, nhanh buông lỏng tâm thần rồi ký khế ước đi.” - Nói xong hắn lại tiếp tục bơi.

Trang phú bà báo cáo: “Tốt lắm ký chủ, nó đã từ bỏ giãy dụa, quá trình ký khế ước sẽ hoàn thành sau 15 giây nữa.”

Chính Nam tiếp tục bơi nhanh, chỉ cần ra khỏi mặt nước, tốc độ của hắn sẽ tăng lên gấp 10 lần, khi đó cái tế đàn này chắc chắn sẽ không theo kịp tốc độ của hắn.

Thế nhưng mà Giao Long trong ngực hắn lại bắt đầu ra vấn đề, thân thể của nó đang có xu hướng trở lại nguyên hình.

Chính Nam trong lòng gào thét: “15 giây gì mà lâu quá vậy má! Nãy giờ tôi muốn phụt 3 phát luôn rồi đây.”

Trang phú bà á khẩu, hàng này gấp lên bắt đầu ăn nói lung tung rồi. Nó yếu ớt trả lời: “Còn 3 giây, 2 giây, 1 giây.... thành công. Ký chủ, nhanh thu nó vào sủng vật không gian, tốc độ của ký sẽ tăng lên.”

Chính Nam lập tức thu “bé gái” đã trở lại bản Long thân, dài tới 3m trong tay hắn vào không gian, sau đó như cái tên lửa vọt lên khỏi mặt nước.

Vừa ra khỏi mặt nước, Chính Nam lập tức kích hoạt [Lục Dực] rồi bay thẳng lên trời.

Hắn cũng đã nhìn thấy Akatsuki cùng Ngô Đức Chung và các cường giả Ngô gia giao thủ ở vết rách của trận pháp hắn dùng để lên vào.

Chính Nam xuất hiện để các thành viên Akatsuki đều thờ phào một hơi.

"Mọi người, rút lui!"

Nghe được hiệu lệnh, Akatsuki mọi người cùng nhau đẩy lùi đối thủ của mình, sau đó mở ra phi hành bay vọt lên trời.

Chúng cường giả Ngô gia đều tụ lực rồi tung chưởng lên bầu trời trong vô vọng.

Toàn bộ thành viên Akatsuki lơ lửng trên bầu trời nhìn xuống Ngô gia và mọi người vây xem, Chính Nam ngao mạn nói: “Chào Ngô thành chủ, chào mọi người. Tôi là Không thần sứ của Akatsuki, hôm nay tôi muốn trước mặt Ngô thành chủ và mọi người nói một câu, đó là “Người đang làm, trời đang nhìn”, đừng tưởng không có ai biết. Ngô thành chủ, việc ngài đã và đang làm ngày mai sẽ truyền khắp Hà thành, ngài chuẩn bị cho tốt đi.” - Dứt lời, đã có ý định đánh ra danh tiếng Không thần sứ từ lâu, Chính Nam dứt khoát dùng chút chân khí còn lại thả một chiêu “Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật” xuống phía đám người Ngô gia.

Sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từng thành viên Akatsuki vươn rộng phi hành khí, bay cao rồi biến mất trên bầu trời, để lại Ngô Đức Chung gào thét trong điên cuồng.

Thế nhưng Chính Nam không biết là mặt Hồ Tây tĩnh lặng lại nổi lên một cái đầu người, đôi mắt cháy hừng hực ngọn lửa thù hận nhìn hẩn bay đi.

...

Một tiếng sau, trong phòng họp tại Thanh Vân Tông, Akatsuki mọi người đều có mặt, kể cả Ất hộ Pháp Lam Phụng và Bính hộ pháp Nguyệt Vĩnh.

Chính Nam trên ghế trung tâm nhìn mọi người một vòng, rồi cười nói: “Mọi người cảm thấy nhiệm vụ lần này là thành hay là bại? Là đúng hay là sai? Hắc Vô Thường, em nói trước đi.”

Tú Anh phú bà là người đi theo cả ba bước trong cả kế hoạch, lúc cuối vì Chính Nam chế tạo cơ hội mà giao thủ với Ngô gia cũng không dám thả ra huyết mạch của mình cho nên bị áp chế khá lớn. Cô nói: “Kế hoạch không thể theo kịp biến hóa, cái này mọi người đều chấp nhận. Nhưng anh ở bên trong lâu như vậy mới thoát ra, cái này cần anh có một câu trả lời cho mọi người.”

Mọi người đều nhìn về phía Chính Nam chờ câu trả lời, kể cả hai cái hộ pháp không được tham gia nhiệm vụ lần này.

Chính Nam mỉm cười vung tay một cái, trước mắt mọi người hiện ra một màn sáng, đây là Trang phú bà vì xin lỗi Chính Nam mà cung cấp dịch vụ một lần, phản chiếu không gian sùng vật.

Trước mắt mọi người, màn sáng phản chiếu một không gian rộng lớn với cây cối, chim chóc, hoa cỏ, suối hồ... thế nhưng đó không phải là thứ mọi người để ý.

Cái mọi người chú ý là một con Giao Long khổng lồ đang cực kỳ đặc ý nằm trên bờ phơi nắng, thần tình kia gọi là một cái thoải mái a!

Chính Nam tắt đi màn sáng rồi nói: “Hình ảnh mọi người vừa thấy là hình ảnh được phản chiếu từ không gian sùng vật của tổ chức, và con Giao Long kia, đúng là con Giao Long tôi cứu được dưới đáy Hồ Tây. Cho nên tôi xin thông báo với mọi người, nhiệm vụ lần này chúng ta thành công mỹ mãn, mục tiêu đạt thành, không có thương vong và mọi người phối hợp với nhau không tệ.”

Mọi người đi hết từ ngạc nhiên này, tới kinh ngạc khác.

Không gian khác, màn ánh sáng, cứu sống Giao Long... Đến lúc Chính Nam nói xong vẫn chưa có ai tỉnh lại, kể cả sống lâu năm như Lam Chiến và hậu trường khổng lồ như Tú Anh phú bà.

Cuối cùng, vẫn là không tìm không phổi Lam Phụng cứu mọi người. Cô ngáp ngừng nói: “Chủ... chủ nhân, như vậy Giao Long đã trở thành... trở thành sùng vật của anh sao?”

Mọi người đồng loạt tỉnh lại, chờ Chính Nam trả lời.

Hắn cũng không giấu mọi người mà gật đầu nói: “Đúng vậy, thế nhưng hiện tại nó khá là... yếu, bởi vì không có nội đan cho nên ngoại trừ thân thể khá mạnh ra, đầu óc nó có chút... ngốc và không có khả năng sử dụng nguyên khí.”

Mọi người gật gù, Gia Như phú bà giờ tay nói: “Không thần sứ, anh đã nói nhiệm vụ lần này thành công mỹ mãn, lại chỉ có một mình anh thu được Giao Long làm sùng vật, như vậy có chút không công bằng với mọi người a.” - Cô vẫn còn chưa quên chuyện Chính Nam nợ cô phần thưởng lần trước đâu, cộng thêm cả lần này... cần phải lớn a.

Mọi người ánh mắt sáng quắc nhìn Chính Nam, người này vừa là luyện dược sư, còn là luyện khí sư, bảo hắn chút tài sản hắn là không có gì sai, hắc hắc.

Chính Nam bị mọi người nhìn nổi hết cả da gà, hẩn giờ hai tay đầu hàng nói: “Được được, bộ trang bị lần trước tôi tặng cho Giáp hộ pháp mỗi người đều sẽ có một bộ. Riêng Giáp hộ pháp và Bắc Đầu thần sứ...” - Chính Nam dừng một lát.

Mọi người đều nín thở chờ Chính Nam nói tiếp!

"Mấy ngày nữa tôi sẽ giúp hai người thức tỉnh huyết mạch.”

...

Tĩnh, trong phòng mọi người đều há hốc mồm, dĩ nhiên là có mặt nạ nên không có ai xấu mặt cả.

Tú Anh phú bà nói: “Thức... thức tĩnh huyết mạch. Đó không phải là ngẫu nhiên hoặc đột phá đại cảnh giới mới có sao? Anh nói là anh có cách... chủ động thức tĩnh huyết mạch?”

Mọi người tiếp tục nín thở!

Chính Nam gật đầu nói: “Trước khi bắt được Giao Long thì không thể, sau khi bắt được thì đã có thể.”

Gia Như phú bà mắt sáng rực nói: “Vậy anh có cách cho huyết mạch đã thức tĩnh trở nên mạnh hơn không?” - Cô đây là thay Gia Nguyệt hỏi.

Chính Nam gật đầu: “Luân Mạch Đan a, nhất luân tới cửu luân. Ở đây chỉ có một người có cấp 9 huyết mạch nhưng thức tĩnh sai đường, muốn đi tới cấp 9 huyết mạch đường còn xa lắm.”

Mọi người hô hấp dồn dập, Chính Nam không những có thể giúp mọi người từ không thành có huyết mạch, thậm chí còn có thủ đoạn để từ không có thành cấp 1 2 3... 7 8 9 huyết mạch.

Nguyệt Vịnh siết chặt nắm đấm: “Chủ nhân bản lĩnh lớn như vậy, chắc chắn anh ấy có cách giúp mình thoát khỏi cái vận mệnh chó má này.”

Ngọc Ngân trong lòng ngọt ngào: “Thù của cha mẹ nhất định sẽ sớm được trả thôi. Chủ nhân thật... bản lĩnh.” - Nghĩ tới chuyện gì đó mặt cô lại hồng hai chân kẹp chặt.

Hai vị phú bà thì mỗi người một ánh mắt khác nhau nhìn Chính Nam, nhưng có một điểm chung là đều tràn đầy nhu tình.

Lam gia hai ông cháu thì cảm thấy vui mừng, bọn họ giao tương lại và tính mạng vào tay người đáng tin a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Cởi đồ Ra đi!

Chính Nam bỗng nhiên trầm giọng nói: “Còn một vấn đề quan trọng cần mọi người thảo luận đây.”

Mọi người nghiêm túc trở lại, lúc này Chính Nam mới nói tiếp: “Chúng ta lấy đi con Giao Long trấn giữ Long mạch của Hà thành, trong thời gian ngắn sẽ không có gì xảy ra, nhưng qua vài năm khi Long mạch khô cạn, vụ mùa sẽ thất bát, thiên tai, dịch bệnh sẽ nổi lên khắp nơi. Đây là nhân quả chúng ta phải gánh chịu. Mọi người có phương án gì để giải quyết hay không?”

Mọi người đều trầm ngâm, Tú Anh phú bà lên tiếng: “Nếu như có một thứ khác trấn giữ Long mạch thì thế nào?”

Chính Nam gật đầu: “Có thể, nhưng sẽ phải liên quan tới Long tộc, nếu không số mệnh sẽ không đủ lớn để trấn áp Long mạch.”

Lam Phụng nói: “Nếu không... nếu không chúng ta thả Giao Long trở lại Hồ Tây...”

Mọi người bật cười làm Lam Phụng lập tức trở thành con chim cút.

Chính Nam cười nói: “Có thể, điều kiện tiên quyết là người của chúng ta trở thành thành chủ...” - Nói tới đây Chính Nam cau mày.

Gia Như phú bà giọng tay nói: “Ồ Hà thành Lý gia rất có uy tín, lại có quan hệ thông thương rất tốt với Trần gia, nếu chúng ta ủng hộ họ trở thành thành chủ thì sao?”

Tú Anh phú bà nói: “Như vậy sẽ đẩy Lý gia lên đầu sóng ngọn gió, chưa nói tới hôm nay chuyện này lớn như vậy, thái độ của “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ sẽ là gì, thái độ của Thiên Đạo Tông sẽ là gì?”

Chính Nam trầm ngâm nói: “Ngày mai rải ra tin tức về Long mạch cho người dân trong Hà thành biết để họ tiến hành cô lập Ngô gia. Sau đó chờ phản ứng của Thiên Đạo Tông rồi tính tiếp. Cái trước mắt tôi muốn mọi người phải tính tới, là phản ứng của Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông khi tin tức Akatsuki xuất hiện tại Hà thành truyền tới tai họ đã.”

Ngô gia chưa diệt, trời cao hoàng đế xa, chờ tin tức truyền tới tai Ngô Đức Võ có lẽ là vài tháng sau sự tình. Thế nhưng Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông thì khác, hai thế lực này cách Hà thành không phải rất xa, có lẽ chỉ vài ngày tới thám tử của hai thế lực này sẽ tràn vào Hà thành thôi.

Chính Nam cân đối sách cho việc này.

Nguyệt Vịnh chủ động mở miệng: “Tà Nguyệt Tông có lẽ sẽ không có phản ứng quá lớn, chỉ cần chúng ta cho họ thấy ‘Tà Nguyệt’” Nguyệt Vịnh vẫn còn sống tốt, với bản tính của Nguyệt Nga tông chủ, em tin là bà sẽ bỏ qua chuyện này thôi.”

Chính Nam gật đầu với thuyết pháp này, bởi vì không ai hiểu Nguyệt Nga tông chủ hơn con gái bà được a. Hắn hỏi Nguyệt Vịnh tiếp: “Như vậy đối với Cửu Dương Các thì sao?”

Nguyệt Vịnh phân tích: “Dương Khang là thiên tài mấy trăm năm qua thiên phú tốt nhất của Cửu Dương Các, không trừ khả năng là bởi vì hắn tu luyện tà công mới có bản lĩnh này, nhưng không thể phủ nhận Cửu Dương Các đã rót vào trên người hắn rất nhiều tài nguyên. Bây giờ chúng ta một đao cắt đoạn tương lai huy hoàng của họ, phản ứng của họ nhất định là sẽ không ôn hòa, bởi vì đám lão già Cửu Dương Các đều là một đám người điên.”

Tú Anh phú bà nói: “Nếu chúng ta cứ thu mình lại, hoạt động nhỏ lẻ hoặc thậm chí tạm ngừng hoạt động thì sao, bọn họ cũng không thể mãi lo lắng một cái thiên tài đã chết a.”

Mọi người đều khá đồng ý với suy nghĩ này của Hắc Vô Thường thần sứ, nhưng Lam Phụng không nghĩ như vậy. Cô nói: “Không bằng... không bằng đổ tội cho Ngô gia, một công hai việc a.”

Chính Nam ánh mắt sáng ngời, hắn tấm tắc lấy làm kì: “Àt a, bình thường đầu óc em khá là ít nếp nhăn, làm sao nói tới hại người bản lĩnh lại cao như vậy?”

Cả phòng cười vang làm Lam Phụng chỉ muốn kiểm cái lỗ để chui vào!

Chính Nam cười nói: “Được, hôm nay tạm thời như vậy. Chi tiết về kế hoạch để Cửu Dương Các và Ngô gia chó cắn chó ngày mai sẽ tiến hành bàn thêm. Mọi người nghỉ ngơi đi, hôm nay mệt mỏi rồi. Giáp, em đi theo anh.” - Dưới ánh mắt mờ ám của mọi người, Chính Nam mang theo Ngọc Ngân về phòng riêng của mình.

Tú Anh phú bà và Gia Như phú bà nhìn nhau, Nguyệt Vịnh và Lam Phụng nhìn nhau, Lam Chiến rất tức thời già chết.

...

Trong phòng mình, Chính Nam ngồi trên ghế uống trà, còn Ngọc Ngân đứng phía sau hắn, hai ngón tay cái cọ cọ vào nhau, một bộ em bé làm sai bị cha mẹ trách phạt.

Chính Nam nói: “Em biết vì sao anh gọi em vào đây không?”

Ngọc Ngân lí nhí: “Dạ biết.”

Chính Nam gật đầu: “Biết thì tốt. Hành động bộc phát của em dẫn tới anh, mọi người rơi vào nguy hiểm tính mạng, nhiệm vụ có khả năng thất bại. Em có gì để nói không?”

Ngọc Ngân càng lí nhí hơn: “Em... không có gì để nói.”

Chính Nam đặt xuống ly trà, đứng lên, quay đầu lại nhìn Ngọc Ngân một cái rồi kéo tay cô tới bên giường.

Ngọc Ngân tim đập thình thịch: “Chủ nhân không phải là muốn trừng phạt mình sao, tại sao lại tới bên giường? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là loại ‘trừng phạt’ kia... Minh... mình còn chưa có chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng mà... nhưng mà nếu là chủ nhân... vậy... vậy cũng không có gì là không tốt a.”

Chính Nam buông tay Ngọc Ngân ra rồi nói: “Cởi đồ ra đi.” - Nói xong hắn cũng tự cởi của mình.

Ngọc Ngân ngại ngần a, cô chậm rì rì cởi từng nút, từng nút một, chậm giống như nút bị dán kéo dán sắt vậy.

Chính Nam cởi xong áo khoác, cởi cả áo trong luôn, hắn hiện tại chỉ còn mặc cái quần dài, cởi trần nằm sấp trên giường nói: “Nhanh lên rồi massage cho anh đi, hôm nay mệt mỏi quá a.”

Ngọc Ngân sững sờ, cô ấp úng hỏi: “Massage... sao? Không phải... không phải cái kia a?”

Chính Nam hai mắt đen thui nói: “Đầu óc em lúc nào cũng đen như vậy sao? Hôm nay anh phải vật lộn với một con rồng cả ngày rồi, toàn thân đang đau muốn chết đây, em còn muốn anh vật lộn với em nữa chắc anh chết luôn á. Bớt suy nghĩ lung tung đi, lại đây massage cho anh.”

“Còn mấy người nữa, hai người ngoài cửa, hai người trên nóc nhà, có gì hay ho mà rình, tăn hết đi đi.”

Đang núp ngoài cửa Tú Anh phú bà và Gia Như phú bà nhìn nhau rồi bắt đầu đi dắt díu nhau rồi đi, còn núp trên nóc nhà Lam Phụng và Nguyệt Vịnh thì vịn nhau chạy tóe khói.

Ngọc Ngân mặt đỏ bừng cởi hết trang phục Akatsuki rồi tới massage cho Chính Nam, chỉ là khoe miệng của cô vẫn luôn treo nụ cười hạnh phúc.

...

Ngày hôm sau, một tin tức gây rung chuyển Hà thành được tung ra.

Ngô thành chủ vì cho con trai mình cải thiện hoán mệnh mà không tiếc hi sinh linh vật trấn giữ Long mạch Hà thành dưới Hồ Tây, đẩy hàng triệu bá tánh bình dân đối mặt thiên tai, dịch bệnh, mất mùa.

May mắn được tổ chức Akatsuki phát hiện và ra tay ngăn cản.

Không thần sứ của Akatsuki cũng đứng ra xin lỗi bá tánh Hà thành vì gây ra hỗn loạn nhưng đảm bảo không có người vô tội liên lụy trong hai vụ bạo loạn họ gây ra.

Ngay lập tức Ngô gia bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Sản phẩm của Ngô gia bị tẩy chay, sản nghiệp toàn bộ vắng như cái chùa, nhiều thương nhân cũng rút lại hợp tác với Ngô gia.

Đúng lúc này Lý gia và Trần gia nổi lên như hai cứu cánh cho đám thương nhân.

Danh vọng của Lý gia càng lên cao khi Gia chủ Lý Anh Tuấn tự mình đứng ra tuyên bố không thu hoa hồng đối với những thương nhân bị ảnh hưởng bởi sự kiện lần này.

Trần gia bên kia cũng không chịu thua kém khi ông chủ của Phúc Đạt, Lê Nhân Doanh, đứng ra tuyên bố hỗ trợ vốn trước cho các thương nhân có quan hệ thông thương với Lý gia.

Phù thành chủ thì hoàn toàn đóng kín cửa bởi vì trước cửa toàn là mầm tằm, trứng thối, rau rác bị người dân giấu mặt vì phản đối mà ném đầy ra đấy.

...

Ngô Đức Chung về mặt mặt mọi ngời sụp trên ghế, tính toán này của hắn đã diễn ra âm thầm trong mấy năm, đến lúc sắp thành thì bị người nâng tay trên, thậm chí bây giờ bị người quăng nôi cho cũng chỉ có thể cắn răng cõng.

"Chó má Akatsuki a!"

Gầm lên một tiếng nguôi giận, Ngô Đức Chung nhìn một bên nhàn nhả uống trà Ngô Đức Văn, nói: "Văn, chuyện lần này thất bại hoàn toàn, Ngô gia chúng ta đã rất khó sống tiếp ở đây. Con có ý tưởng gì không?"

Ngô Đức Văn về ngoài văn nhả, tái nhợt như con ma bệnh nói: "Cha đừng lo lắng, mấy cái dân đen phá phách được mấy ngày rồi cũng thôi. Cái con quan tâm bây giờ là tung tích của đám rác rưởi Akatsuki kia. Hừ, đám phồng tay trên chúng ta, thật sự là vuốt râu hùm!"

Ngô Đức Chung lắc đầu nói: "Akatsuki không đơn giản như vậy. Cách bọn chúng kéo cả Trần đại tiểu thư vào kế hoạch để đánh lạc hướng chúng ta không chỉ hai mà tới ba lần chứng tỏ bọn chúng biết rõ chúng ta, biết rõ Hà thành."

"Hôm qua con không có trực tiếp cùng bọn chúng đối đầu con không biết, trong bọn chúng còn có cả Không Minh kỳ đỉnh phong nhưng không được mặt trang phục của chúng, chứng tỏ người này cũng chỉ đi theo cho đủ hội. Cha cho rằng chúng ta đánh được ngang tay với chúng chỉ là vì chúng không muốn lộ danh tính mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thức tỉnh huyết mạch

Nghe được nhận xét của Ngô Đức Chung về Akatsuki, Ngô Đức Văn gật đầu.

Cũng bởi vì sự thần bí của Akatsuki mà hắn bây giờ chỉ dám tin tưởng cha của mình, không ai dám đảm bảo ai là người của Akatsuki hay không.

Thấy con trai mình trầm ngâm, Ngô Đức Chung nói: "Nếu không chúng ta cho người thông báo Đức Võ..."

"Đừng nhắc tên hắn trước mặt tôi!" - Ngô Đức Văn bỗng nhiên táo bạo, đôi mắt hắn trở nên đỏ ngầu, dưới làn da ửng ửng có hoa văn màu đen hiện lên.

Ngô Đức Chung lập tức nhận sai: "Được được, không nhắc, không nhắc. Con bình tĩnh lại đi."

"Hừ! Hừ! Hừ!..."

Ngô Đức Văn hô hấp ồ ồ mấy giây sau mới trở lại bình thường. Hắn nhắm mắt lại điều tức một lát rồi mới mở mắt ra nói: "Tin tức về Akatsuki hắn là đã truyền ra ngoài, không lâu nữa người của Cửu Dương Các cũng sẽ đến đây điều tra bọn chúng. Con nghĩ chúng ta cứ án binh bất động chờ người Cửu

Dương Các tới đi, đến lúc đó rồi tính tiếp.”

Ngô Đức Chung gật đầu buồn bã: “Chỉ có thể như vậy.”

Ngô Đức Văn đứng dậy rời đi, bóng lưng gầy ốm tiêu điều, còn trẻ nhưng đã hơi còng xuống.

Ngô Đức Chung thở dài mệt mỏi: “Nghệp chương a nghiệp chương!”

...

Sau sự kiện tại Hồ Tây, nơi này trở thành địa điểm để người dân tới cúng bái “Long Thần”.

"Cầu xin Long Thần không nên rời bỏ dân chúng Hà thành!"

"Xin hãy tha lỗi cho những kẻ ngu muội quấy rầy ngài nghỉ ngơi mà tiếp tục phù hộ cho chúng con."

...

Trong khi đó, “Long Thần” của bọn họ đang nằm phơi nắng trong không gian sùng vật cực kỳ thích ý thì bị Chính Nam gọi ra, sau đó bị ép nhả ra hai giọt tinh huyết mới được thả về.

Nhìn Giao Long một mặt khổ bức, Chính Nam phì cười rồi ném cho nó hai viên Thú Hoàn.

Giao Long há miệng tấp lấy hai viên đan dược, chép miệng mấy lần rồi nuốt xuống, lập tức hết buồn. Nó dùng cái đầu to bằng cả chiếc xe tải của mình cọ Chính Nam hai cái rồi trở về sùng vật không gian tiếp tục... làm biếng.

Akatsuki đám người có mặt xung quanh xem Chính Nam đùa giỡn với Giao Long đều mòng bức.

Nuôi rồng... chỉ đơn giản như nuôi chó như vậy sao!?

Tú Anh phú bà tò mò hỏi: “Không, anh cho nó ăn cái gì mà nó có vẻ thích thú thế? Lại nói, nó lớn như vậy chỉ cho ăn có hai viên đan dược bằng đầu ngón tay sẽ no sao?”

Chính Nam vừa loay hoay pha Giao Long tinh huyết với hỗn hợp gì đó, vừa nói: “Thú Hoàn a, thành phần của nó thì anh không rõ lắm, chỉ được giới thiệu là mọi yêu thú đều sẽ thích ăn. Giá cả cũng không mắc, chỉ 1,000 trung phẩm linh thạch. Mỗi ngày cho nó ăn hai viên nó sẽ không quấy, chứ anh cũng không biết nó có no hay không.”

Mọi người há hốc mồm!

1,000 trung phẩm linh thạch một viên!? Còn không mắc!?

Cơm mỗi ngày mọi người ăn cũng chỉ khoảng 100 hạ phẩm linh thạch một bữa a.

Người so với rồng... tức chết người!

Chính Nam đứng dậy vươn vươn vai, nói: “Xong rồi, hai cái tể đàn này sẽ giúp Bắc Đẩu và Giáp kích hoạt huyết mạch.”

"Mọi người tản ra hộ pháp nhé, ai không phận sự tiến vào cứ giết trước đi rồi tính tiếp."

"Bính, em còn bị thương chưa khỏi, nên đứng xa một chút, nếu khó chịu cứ nói Át mang em về cũng được."

"Hắc Vô Thường, toàn cảnh nơi này giao cho em."

"Lam Đại trưởng lão, canh giữ dưới chân núi."

"Mọi người vào vị trí đi."

Từng người nhận được mệnh lệnh khác nhau của Chính Nam liền tiến vào vị trí của mình, không có ai chần chừ hay nghi ngờ gì cả.

Chờ mọi người tản đi hết, Chính Nam mới nói với Gia Như phú bà và Ngọc Ngân: “Lát nữa khi anh kích hoạt tể đàn, hai người sẽ bị tể đàn tiến hành hoán huyết một lần. Quá trình này sẽ rất đau đớn nhưng nhất định không được ngắt đi, một khi các em ngắt đi có khả năng sẽ không bao giờ tỉnh lại. Để cho bảo đảm thì anh sẽ ở đây với các em cho đến khi tình hình trở nên an toàn hơn, hai người không có ý kiến gì chứ?”

Gia Như phú bà hỏi: “Khoảng bao lâu sẽ xong? Anh cũng biết vài ngày tới em sẽ phải đi a.”

Chính Nam trả lời: “Tùy theo độ mạnh yếu huyết mạch nữa, nhưng sẽ không lâu hơn ba ngày, em yên tâm đi. Nếu không còn gì quan trọng nữa thì hai người bước vào đi, nhớ cởi hết quần áo ra á, hắc hắc.”

Hai người trừng bạch nhãn với Chính Nam! Thậm chí nghiêm trọng hoài nghi hàng này xung phong ở lại đây chính là vì lúc này chứ.

Chờ Gia Như phú bà và Ngọc Ngân cời sạch sành sanh, hai cái lung linh ngọc thể lắc eo, lắc mông trước mặt hấn bước vào tế đàn, Chính Nam mới lấy ra hai viên cực phẩm linh thạch đặt vào tế đàn rồi kích hoạt.

Từng làn sóng linh khí theo cực phẩm linh thạch được đặt vào bắt đầu bò dọc theo hoa văn tế đàn bao lấy hai hồ được thủy để chú rất nhanh sôi trào lên.

Dược thủy bò ngược cơ thể hai cô gái từ chân lên đầu, rất nhanh bao trùm lấy toàn thân cả hai rồi dần dần chuyển thành màu đỏ.

Chính Nam giọng đầy lo lắng: “Trang, thật sẽ không có gì nguy hiểm chứ?”

Trang phú bà gắt gỏng: “Ký chủ đã hỏi lần này là lần thứ 10 rồi đấy, có phiền hay không a! Đây chỉ là hai cái tiểu tế đàn để kích hoạt huyết mạch, ở vị diện khác thứ này còn nhiều hơn lá trên cây cũng không thấy ai có việc gì. Chỉ có ở vị diện này người mang huyết mạch mới khó kích hoạt như vậy, chứ nơi khác trẻ vừa sinh ra người ta đã kiểm tra huyết mạch rồi cho thức tỉnh ngay ấy chứ.”

Chính Nam nhìn hai cô gái bị đồ ngẫu dược thủy bao thành cái kén, hấn biết cho đến bây giờ có lo lắng cũng không làm được gì nên cùng Trang phú bà tán gẫu thêm: “Vì sao vị diện này lại khó kích hoạt như thế?”

Trang phú bà trả lời: “Hắn là do có người không muốn sinh linh bên trong vị diện này trở nên quá mạnh a. Ký chủ thử nghĩ giống như Trần Mai Tú Anh phú bà đi, sau khi cô ấy kích hoạt đầy đủ cấp 9 huyết mạch, lại đột phá tới Đại Thừa Kỳ, tức là có 900 năm tuổi thọ. Như vậy con, cháu, chất, chút, chút... của cô ấy đều còn sống đủ đúng không. Đến lúc đó mấy chục, cả trăm cái cấp 9 Tu La đều hóa thân thành Tu La hoặc triệu hoán Bản Mệnh Tu La thì thân xuống cũng phải chết thôi, vậy còn chơi cái gì nữa.”

Chính Nam gật gù, Trang phú bà lấy ví dụ rất dễ hiểu a. Hiện đại hơn mà nói, đây gọi là "Chính sách ngu dân". Hấn lại hỏi Trang phú bà: “Mà tế đàn này cơ cấu hoạt động như thế nào? Nếu đau như vậy thì trẻ sơ sinh sao chịu nổi?”

"Cô giáo Thảo"... à không, là "Cô giáo Trang" giảng giải cho Chính Nam:

“Đầu tiên tế đàn sẽ rút dần máu trong người của ký chủ ra, hòa tan vào dược thủy bên ngoài cùng với Giao Long huyết, sau đó đưa trở lại vào cơ thể ký chủ.

Lúc này sâu trong huyết mạch ký chủ sẽ phát hiện được dị chủng huyết mạch xâm nhập nên tiến hành đào thải. Quá trình đấu đá này sẽ kéo dài lâu hay mau tùy theo độ mạnh yếu của huyết mạch ký chủ. Sau khi dị chủng huyết mạch bị đánh tan thì huyết mạch của ký chủ cũng đã được thức tỉnh rồi.

Tiếp theo chỉ còn là quá trình huyết mạch cải tạo thân thể, kinh mạch, vân vân nữa là ký chủ sẽ tỉnh lại.

Bởi vì quá trình đấu đá huyết mạch sẽ biến thân thể ký chủ thành chiến trường cho nên sẽ gây ra đau đớn không nhẹ, chỉ cần răng gấn qua chứ không ai giúp được.

Còn trẻ sơ sinh trải qua được là tại vì trẻ sơ sinh còn tiên thiên khí a, nó sẽ giúp tế bào tái tạo với tốc độ cực nhanh cho nên cảm giác đau đớn gì đó thậm chí còn không cảm thấy được cơ, chỉ nhột nhột cái là xong rồi, quá trình hoán huyết cũng diễn ra nhanh hơn vì dù sao trẻ sơ sinh máu ít hơn người trưởng thành mà.”

Chính Nam mở rộng kiến thức a, nhưng hấn vẫn còn chỗ không hiểu: “Vậy tại sao lại phải là Giao Long tinh huyết? Máu khác không được sao?”

Trang phú bà trả lời: “Được chứ, nhưng ký chủ nghĩ tới nếu huyết mạch của ký chủ đánh thua trận chiến này thì sao? Lúc đó huyết mạch ký chủ sẽ bị cải thành Long tộc huyết mạch a. Nếu là Chân Long huyết mạch thì tỉ lệ hoán huyết thất bại sẽ rất cao, chưa nói tới Chân Long tinh huyết cũng không phải muốn là có. Lại nói, nếu có người dám mang Chân Long huyết mạch trong cơ thể ra ngoài hành tẩu, đảm bảo Long tộc đại năng sẽ ngay lập tức xuất hiện trấn áp người đó.

Nếu thay bằng các loại tinh huyết khác cũng được, nhưng sẽ có xảy ra hai trường hợp là không đủ mãnh liệt sẽ gây thức tỉnh huyết mạch thất bại, hoặc huyết mạch bị cải thành thú huyết mạch, không tốt lắm.

Nói chung, vẫn là Giao Long huyết mạch tuyệt vời.”

Chính Nam gật gù: “Vẫn là giao long huyết mạch tuyệt vời.”

...

Quá trình hoán huyết vẫn đang diễn ra, Chính Nam cũng không có gì có thể giúp nên hấn lấy giấy ra suy tính liên hoàn trận pháp.

Bao quanh Hồ Tây hôm qua là một chuỗi liên hoàn các loại cấp 5 trận pháp đan xen vào nhau, mặc dù không thể nào hoàn mỹ nhưng cũng đủ để gây ra trở ngại trong quá trình phá trận cho Chính Nam.

Hấn là muốn học tập điểm này để cải tạo Thanh Vân Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tịch Quang huyết mạch

Sau 24 giờ, quá trình hoán huyết hoàn thành, cả Gia Như phú bà và Ngọc Ngân lần lượt nối tiếp nhau bước vào giai đoạn đào thải huyết mạch.

Đúng như Trang nói, đau đớn là không thể tránh khỏi.

Nghe tiếng hét thảm vang lên không ngừng, những người khác cho dù có nhiệm vụ trên thân cũng không thể nhịn được kéo tới xem.

Chính Nam đứng ra giải thích cho mọi người hiểu rồi để họ yên tâm trở về vị trí, còn hắn tiếp tục ở lại đây canh gác.

Thế nhưng mà hai cô gái la hét không ngớt khiến hắn nhức hết cả đầu, không thể nào tập trung suy nghĩ trận pháp được nên Chính Nam chỉ có thể bố trí cái trận pháp cách âm nhỏ.

...

Lại qua 24 giờ, liên hoàn trận pháp của Chính Nam trên lý thuyết là đã có thể hoạt động, nhưng trong thực tế còn có khá nhiều khó khăn cho nên còn phải hắn phải bố trí thử mới biết được.

Đáng mừng là hai cô gái đều đã ngừng la hét.

Trang phú bà cũng xác nhận với Chính Nam là tình trạng cả hai đều rất tốt, quá trình không có xảy ra sai lầm gì.

Bởi vì huyết mạch mạnh hơn nên Gia Như phú bà đã sớm bước vào giai đoạn thứ ba, giai đoạn cải tạo.

Chính Nam cũng đã nhận ra một điểm là huyết mạch mạnh hơn sẽ để cho giai đoạn đào thải nhanh hơn nhưng giai đoạn cải tạo sẽ lâu hơn và ngược lại.

...

24 giờ cuối cùng, Akatsuki mọi người đã thu hẹp vòng vây. Đúng như Chính Nam dự đoán, Ngọc Ngân đã tỉnh lại trước.

Cảm nhận được trong cơ thể sức mạnh cuộn cuộn, Ngọc Ngân vui mừng nhào xuống té đàn, lao vào lòng Chính Nam, cười khúc khích nói: “Chủ nhân, cảm ơn anh, em thức tỉnh huyết mạch thành công rồi!”

Chính Nam chảy máu mũi a, hai cái bánh bao kia ép trước ngực hắn làm hắn cảm thấy toàn thân đều thư giãn. Tranh thủ hắng giọng nói: “Giáp a, mặc quần áo trước đi. Có cái gì chờ lát nữa Bắc Đầu tỉnh rồi nói.”

Ngọc Ngân lúc này mới nhận ra mình đang gặp Chính Nam trong trạng thái Eva, cô la lên một tiếng biến mất vào trong không khí, bóng cũng không có.

Chính Nam dùng Bạch Nhân nhìn kỹ Ngọc Ngân, cô gái này thức tỉnh Bạch Thủy Mẫu huyết mạch, dân gian gọi là con sứa.

Huyết mạch này giúp khả năng ẩn thân của cô lại cao thêm một tầng, hiện tại Chính Nam dùng Bạch Nhân đã không thấy cô rõ ràng nữa mà là một bóng trắng mờ ảo như bóng ma, kinh mạch và huyết đạo cũng đã bị ẩn mất. Đây không phải là trốn vào kẽ hở không gian, Ngọc Ngân là chính thức hòa vào với hoàn cảnh, thân thể cô tự điều tiết để đồng hóa với ánh sáng, màu sắc và mùi xung quanh mình.

Chính Nam đưa cho Ngọc Ngân thật nhiều đồ ăn để cô khôi phục lại thể lực, 3 ngày 3 đêm không ăn gì, cho dù Nguyên Anh Kỳ cũng cảm thấy không khỏe a.

Ngoài dự đoán của Chính Nam là 6 tiếng sau Gia Như phú bà mới tỉnh lại, thế nhưng trạng thái của cô rất không tốt.

Gia Như phú bà giống như biến thành cái hồ đen vậy, mọi thứ xung quanh cô đều bị hòa tan khi cô chạm vào, không phải bốc hơi, không phải tan chảy, là trực tiếp bị hòa tan, phân giải ở cấp độ phân tử biến mất.

Tình hình này Chính Nam thấy quen thuộc a, lần trước Gia Nguyệt phú bà thức tỉnh Tuyền Quang huyết mạch cũng là như thế, nhưng là ánh sáng trắng, mà nó lại cứu người được cơ.

Ánh sáng đen này của Gia Như phú bà nhìn thế nào cũng không giống như thứ có thể cứu người!

Chính Nam lại phải hỏi quân sư của hắn: “Trang, Gia Như tình huống như thế nào? Không phải là Tuyền Quang huyết mạch sao?”

Trang phú bà trầm ngâm một chút rồi nói: “Xảy ra chút biến dị trong quá trình thức tỉnh, có người đụng chạm vào vận mệnh của Lý Gia Như phú bà. Móa nó! dám vuốt mặt bà cô, đứa nào gan to bằng trời. Kỳ chủ yên tâm, lần này là lỗi của Trang không kịp thời phát hiện và cảnh báo kỳ chủ. Trang sẽ

giải quyết chuyện này giữm ký chủ.”

Vừa lặn xuống nước, Trang phú bà lại ngoi lên nói: “À, nói tới biến dị lần này cũng không có gì không tốt, Lý Gia Như phú bà thức tỉnh là một biến dị bản của Tường Quang huyết mạch, gọi Tịch Quang huyết mạch. Tịch Quang, Tịch Diệt chỉ Quang a, nếu kiểm soát tốt nó sẽ không kém hơn Tu La huyết mạch, thế nhưng nếu để Lý Gia Như phú bà nổi khùng lên, hắc hắc, thương thế do tia sáng màu đen kia gây nên sẽ không thể chữa được bằng đan dược dưới cấp 5 đâu. Ký chủ tự lo cho tốt đi.”

Chính Nam mộng bức!

Nghe có vẻ lợi hại a, giống như... bom phản vật chất.

Nhìn Gia Như phú bà một mặt ngơ ngác, Chính Nam lên tiếng: “Bác Đầu, tỉnh lại đi. Bác Đầu!”

Gia Như phú bà giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Trước mặt cô là Chính Nam đang đứng ở không xa cùng với Giáp hộ pháp.

“Em... em bị gì thế này? Tại sao em... lại phát ra thứ này, em không phải là Tường Quang huyết mạch sao? Không phải là ôn nhu ánh sáng trắng sao?”

Gia Như phú bà dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Chính Nam. Tường Quang huyết mạch là hần nói cho cô biết, Gia Nguyệt cũng từng biểu diễn qua cho cô xem, nhưng không hề giống với tình trạng bây giờ a!

Chính Nam tháo ra mặt nạ nhìn cô cười nói: “Không có gì đâu, huyết mạch của em xảy ra chút vấn đề khi thức tỉnh nên bị biến dị thành Tịch Quang huyết mạch, Tịch Diệt chỉ Quang á. Thay vì vừa có thể phá hoại, vừa có thể trị thương Tường Quang thì Tịch Quang của em đã bỏ đi khả năng trị thương, thay vào đó là tăng mạnh khả năng phá hoại.

Nói cách khác, riêng về khả năng chiến đấu thì huyết mạch này của em sẽ không yếu hơn Tu La huyết mạch của “Tu La” Tú Anh đâu.”

Nghe được Chính Nam nói, Gia Như phú bà mới bình tĩnh lại. Cô dùng tâm trí điều khiển huyết mạch của mình thu vào cơ thể, lát sau cô đã trở lại bình thường.

Đang muốn hướng Chính Nam khoe khoang, Gia Như phú bà lại phát hiện hần đang một mặt nước dãi rùng rùng nhìn mình, cô mới nhớ ra mình không có mặc quần áo.

Gia Như phú bà la lên thất thanh, như một làn gió chạy vào rừng cây, sột soạt một lúc mới trở lại, giọng đầy tức giận nói: “Anh thật quá đáng!”

Chính Nam bĩu môi: “Anh ở đây chờ hai cô 3 ngày 3 đêm, ngủ cũng không dám ngủ, nhà vệ sinh cũng không dám đi, chỉ sợ có vấn đề xảy ra. Bây giờ cho anh nhìn một chút rất quá đáng sao?”

Hai cô gái trừng mắt Chính Nam, trong lòng vừa tức giận, vừa cảm động. Mỗi người ôm lấy một cánh tay hần, cùng nhau trở về Thanh Vân Tông.

Chính Nam sau 3 ngày 3 đêm không ngủ không nghỉ, công sức cuối cùng cũng được đền đáp xứng đáng.

...

Trở về Thanh Vân Tông, Chính Nam cùng mọi người họp thông báo Bắc Đầu và Giáp thức tỉnh huyết mạch thành công, đồng thời Bắc Đầu cũng sẽ được điều đi xa làm nhiệm vụ một thời gian dài nên sẽ vắng mặt trong các nhiệm vụ sắp tới.

Sau đó mọi người giải tán.

Chính Nam trở về phòng mình nghỉ ngơi, 3 ngày 3 đêm không ngủ khiến hần khá mệt mỏi, mình tướng cũng không sai nhưng vẫn là nên ngủ để cơ thể được nghỉ ngơi toàn diện.

...

Ngủ một mạch tới gần trưa ngày hôm sau, Chính Nam mới tỉnh lại. Hần vội vàng vàng trở về Hà thành tìm Gia Như phú bà, hôm nay cô phải lên đường trở về Thiên Hà thư viện rồi.

Đang cùng Gia Nguyệt phú bà đùa giỡn trong phòng, nghe được tiếng gõ cửa, Gia Như phú bà chạy ra mở cửa phòng.

Thấy Chính Nam mặt đầy tươi cười đứng ở cửa nhìn cô, Gia Như phú bà vui mừng nói: “Anh tỉnh rồi sao, em còn sợ anh ngủ tới tối không kịp gặp nhau nữa đây.”

Chính Nam không chút kiêng kỵ cho cô cái công chúa ôm rồi đi vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: “Làm sao quên được Gia Như phú bà a, đừng nói ngủ, chết rồi anh cũng phải sống lại để tiễn em chứ.”

Gia Như phú bà nũng nịu: “Nói vậy bạ không à~, Gia Nguyệt còn ở trong phòng đây.”

Chính Nam cười haha bế Gia Như phú bà tới giường, đặt cô xuống rồi nói: “Gia Nguyệt, chúng ta tới chơi trò gia đình. Anh là baba, Gia Như là mama, còn em là con gái nhỏ có được không?”

Gia Nguyệt phú bà phụng phịu: “Em không phải con nít, mới không chơi trò trẻ con ấy. Em cũng là mama.”

Chính Nam và Gia Như phú bà liếc nhau rồi cùng cười phá lên. Chính Nam nói: “Nếu em cũng là mama vậy ai làm con gái nhỏ chứ?”

Gia Nguyệt phú bà nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy em là con gái nhỏ, nhưng sau này em phải là mama.”

Ba người giỡn thành một đoàn cực kỳ vui vẻ cho tới giờ ăn trưa, Chính Nam lại ra tay thể hiện tài đầu bếp của mình, cũng coi như làm bữa tiệc nhỏ tiễn Gia Như phú bà.

Buổi chiều, Chính Nam tranh thủ luyện một bộ trang bị để đưa cho Gia Như phú bà trước khi cô đi, vừa là phần thưởng nhiệm vụ, vừa là món quà nhỏ.

“Gia Như, đây là bộ trang bị cho em. Tịch Quang huyết mạch của em tuy mạnh nhưng tiêu hao cũng không nhỏ, cố gắng tu luyện nhé.” - Chính Nam đưa hộp quà hân hoi gói kiểu hiện đại cho Gia Như phú bà, bên trong là một bộ thiết giáp, còn kèm thêm cả một bộ trang sức.

Gia Như phú bà cũng rơm rớm nước mắt nói: “Em biết rồi, em sẽ cố gắng tu luyện rồi trở về giúp đỡ anh.”

Chính Nam thấy không khí có chút bịn rịn nên tranh thủ mở cái trò đùa. Hắc truyền âm nói: “Còn nhớ phải tu luyện vài chỗ quan trọng khác nữa nha, hắc hắc.”

Gia Như phú bà đang cảm động đầu, bị hàng này hèn mọn một câu làm cô chỉ muốn đập hắc truyền âm một cái.

Cô gắt gỏng truyền âm lại: “Chỉ có nhiều đó thôi, anh thích xài thì xài, không thích em cho người khác.”

Chính Nam lập tức nhận sự: “Đừng a! Bé bé xinh xinh cũng không sai, haha.”

Bị Chính Nam chọc ghẹo, Gia Như phú bà cũng không buồn nhiều nữa. Cô leo lên xe ngựa, vẫy tay tạm biệt mọi người rồi lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Mẹ vợ... Không đơn giản a!

Tạm biệt Gia Như phú bà, Chính Nam dắt theo Gia Nguyệt phú bà muốn đi ăn vặt và dạo phố đêm.

Thấy Gia Nguyệt phú bà cứ mặt mày ủ dột, Chính Nam xoa đầu cô bé: “Gia Nguyệt, đừng buồn. Gia Như chỉ là đi học thôi mà, qua đầu năm lại về với em chứ có đi luôn đâu.” -

“Em thức tỉnh huyết mạch mất hơn một tháng, vừa xuất quan gặp chị Gia Như được mấy ngày chị ấy lại phải đi học. Thật chán!” - Gia Nguyệt phú bà ôm lấy cánh tay Chính Nam.

“Được rồi, lại đây anh công em đi ăn vặt. Không buồn nữa nhé!”

“Đi! Đi ăn vặt. Ăn cho hết buồn!”

Nghe được ăn vặt thì chị hai cũng phải ra sau đầu!

Chính Nam khoe miệng co giật, thay Gia Như phú bà đau lòng 1 giây, khom người xuống cho Gia Nguyệt phú bà leo lên lưng.

“Mà, những ngày trước em tiếp thu truyền thừa là tiếp thu gì thế?”

Cũng không phải Chính Nam lợi dụng gần gũi Gia Nguyệt phú bà, mà là từ lúc chia tay Gia Như phú bà tới giờ hắc truyền âm luôn cảm giác có người theo dõi mình, cho nên mới kiếm cớ nói chuyện để cố gắng Gia Nguyệt phú bà lên di chuyển cho gọn, dắt tay theo cô bé quá vướng víu.

Gia Nguyệt phú bà trả lời: “Chính là xuất xứ, hướng phát triển và cách sử dụng Tịch Quang huyết mạch thôi, có nhiều thứ em không hiểu nhưng mà mẹ nói sau này sẽ hiểu ra.”

Chính Nam bắt ngờ: “Ồ! Gặp mẹ em sao? Anh chưa từng nghe Gia Như hay chú Tuấn nói về bà ấy luôn á?”

Gia Nguyệt phú bà gật đầu: “Em cũng chưa từng gặp mẹ, cha nói mẹ sinh em ra xong liền bỏ đi. Cha có vẻ cũng không muốn nói tới mẹ, chị Gia Như cũng vậy.”

Chính Nam nghi ngờ: “Vậy tại sao em lại biết người truyền thừa cho em là mẹ em?”

Gia Nguyệt phú bà cười ngọt ngào: “Vi mẹ cũng có Tường Quang huyết mạch a, mẹ còn nói nhìn em giống y hệt mẹ lúc nhỏ nữa.”

Chính Nam nghi ngờ hỏi thăm Trang phú bà: “Trang, tình huống này là như thế nào?”

Trang phú bà giận dữ trả lời: “Thì ra là như vậy. Bảo sao có người đụng chạm vận mệnh Lý Gia Như phú bà mà Trang không hay biết. Nói cho ký chủ biết, mẹ của hai vị phú bà này không đơn giản đâu. Bà ta khả năng là Luân Hồi Giả hoặc là người ít nhất phải có Thiên Cơ Thuật cấp 8 trở lên.

Những gì ký chủ thấy về hai vị phú bà có thể không có gì bất thường, nhưng khả năng là đã được mẹ của hai người nhìn thấy trước và sắp xếp sẵn rồi. Cả hai người đều sau khi gặp ký chủ mới thức tỉnh huyết mạch, một quang một ám, hẳn là không phải trùng hợp đâu.”

Chính Nam sững sờ, có vẻ mẹ vợ mình cũng không phải người lương thiện gì a. Hắn lo lắng nói: “Nếu lỡ bà ấy tính trước được hệ thống...”

Trang phú bà ngắt lời: “Không có khả năng. Bà ta dù mạnh đến đâu cũng phải yếu hơn Thiên Đạo, mà Trang, ở nơi này không thua gì Thiên Đạo, cho nên sẽ không có chuyện bị người tính tới trước. Trừ khi...”

Chính Nam gấp: “Trừ khi thế nào?”

Trang phú bà cười đắc ý: “Không có trừ khi, haha.”

Chính Nam không còn gì để nói. Hắn cũng theo Gia Nguyệt phú bà đi vào một cửa hàng nhỏ, năm phút sau chỉ có một mình hắn đi ra.

Trón bên trong cửa hàng, Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Hắc Vô Thường, trên phố Đông có phân thân của anh đang như mấy cái thám tử về phía em. Em nghĩ cách tóm cả lũ lại hỏi xem là người của ai, xong việc báo lại cho anh.”

Tú Anh phú bà có vẻ không vui trả lời: “Làm sao việc gì cũng phải tới tôi làm, mà ai cho anh gọi tôi là em đấy, tôi còn lớn tuổi hơn anh đây, gọi chị nghe một cái!”

Chính Nam hài hước: “Ồ, ngày hôm qua đi ngoài phố đụng phải bà cô mấy trăm tuổi cũng muốn anh gọi chị, chẳng lẽ đây là một của "phụ nữ lớn tuổi" a.”

Tú Anh phú bà lập tức xù lông: “Anh nói ai già! Anh nói ai lớn tuổi! Đây là trưởng thành, trưởng thành đấy, anh hiểu không!?”

Chính Nam cười đắc ý: “Anh hiểu a. Được rồi, không đùa giỡn. Nhớ làm cho gọn vào á.”

Tú Anh phú bà hậm hực: “Được rồi, anh muốn kêu gì thì kêu. Dù sao thì em cũng không già.”

Chờ thêm 15 phút, Chính Nam mới dắt theo Gia Như phú bà rời khỏi cửa hàng trở về Lý gia. Hắn nhận được tin tức của Tú Anh phú bà truyền lại rằng mấy người theo dõi hắn là người của Cửu Dương Các, còn lý do đi theo hắn là vì Cửu Dương Các muốn từ Phúc Đạt và Lý gia điều tra xem có manh mối gì liên quan tới cái chết của Dương Khang hay không. Dù sao Dương Khang là tới Hà thành mua đan dược mới chết.

...

Một tuần tiếp theo, Chính Nam và Akatsuki cũng không có hoạt động gì đáng kể, bởi vì thám tử của Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông hoạt động rầm rộ nên Chính Nam không muốn bị lộ ra quá nhiều. Mọi hoạt động vận chuyển và truyền tin đều do Ngọc Ngân với khả năng ẩn thân bá đạo của mình chịu trách nhiệm.

Cũng trong một tuần này Chính Nam đã chế tạo xong trang bị cho mọi người của Akatsuki, cũng như hoàn thành liên hoàn trận pháp xung quanh Thanh Vân Tông.

“Trang, cho tôi xem bảng thông tin.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 75/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 65/100), Lý Gia Như(SR, 81/100).

Điểm dư: 2 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 6 điểm nghề.

Balo: 7 viên cực phẩm linh thạch, 6 thẻ đạo cụ đan được(cấp 3), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 72 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Bảng thông tin không có biến động gì lớn so với mười ngày trước, thậm chí nhiệm vụ hàng ngày không buồn xuất hiện nhiệm vụ cấp cũng không khiến Chính Nam quá thất vọng, dù sao thì hắn cũng không vội lên cấp nữa.

Cái Chính Nam quan tâm là hiện tại có chút quá yên bình, giống như khoảng lặng trước cơn bão, điều này làm hắn cảm thấy không thoải mái.

Rồi Lý gia chạy tới Phúc Đạt, phòng của Tú Anh phụ bà hiện tại đã trở thành nơi Chính Nam có mặt thường xuyên.

“Hừm, theo như điều tra được thì Cửu Dương Các và Ngô gia đi lại khá gần, có lẽ cả hai đều nhận định Akatsuki là kẻ thù chung a.” - Chính Nam vuốt cằm suy đoán.

Tú Anh phụ bà cảm tức nói: “Mau cút xuống giường của em, kiếm chỗ khác mà nằm.”

Mấy ngày qua bị Chính Nam mặt dày mày dạn tự xưng anh, Tú Anh phụ bà đã từ bỏ chống cự. Nhưng hàng này càng ngày càng quá đáng, hiện tại đã đập cô xuống giường để giành chỗ nằm.

Chính Nam ngoáy ngoáy tai nói: “Anh lại không có cảm em nằm. Em xem, giường lớn như vậy, 4 5 người còn nằm đủ, tại em không chịu nằm thôi chứ.”

Tú Anh phụ bà nghiêng răng, nghiêng lợi: “Người ta cô gái chưa gả ra ngoài, để anh vào đây đã là quá lắm rồi, anh còn muốn em lên giường nằm với anh. Không có cửa đâu! Không như anh ở Trần gia nhiều lắm, nhưng đều bị xích lại hết rồi!”

Chính Nam cười đắc ý nói: “Em đừng nghĩ như vậy, không phải là em lên giường nằm với anh, mà là anh lên giường nằm với em, khác nhau rõ ràng.”

Tú Anh phụ bà không còn gì để nói. Cô đành ngồi trên ghế nói chuyện với hắn: “Người dẫn đội của Cửu Dương Các lần này là nhị trưởng lão Dương Quang, em trai của Cửu Dương Các các chủ Dương Kha, tu vi là Lý Sưong trung kỳ. Người này chúng ta không đấu thắng mất được.”

Chính Nam hỏi: “Có cách nào mua chuộc hay gây xích mích hay không?”

Tú Anh phụ bà lắc đầu: “Không thể, hai anh em họ Dương quan hệ rất tốt, ngay cả vợ của hai người cũng là họ hàng gần của nhau, quan hệ của hai gia đình không tệ, cách này không được.”

Chính Nam cau mày: “Không thể ngăn kháng, âm mưu cũng không được sao. Mời viện binh thì thế nào?”

Tú Anh phụ bà trả lời: “Ý anh là Tà Nguyệt Tông sao? Hai tông môn này đấu nhau mấy ngàn năm, nếu chúng ta chế tạo cơ hội cho Tà Nguyệt Tông chặt đi cánh tay phải của Cửu Dương Các, hẳn là họ sẽ vui mừng hợp tác a.”

Chính Nam ngồi dậy nói: “Trước mắt như vậy đã. Anh sẽ cùng Nguyệt Vịnh bàn thêm chuyện này. Gần đây huyết mạch của em có tiến triển gì không?”

Nói tới huyết mạch của mình, Tú Anh phụ bà vui vẻ trả lời: “Nhờ có U Minh Thạch của anh đưa cho em nên tiến triển rất tốt, nếu có cách nào nhanh hơn một chút...”

Chính Nam ngắt lời: “Có, nhưng sẽ không ổn định và độ nguy hiểm cao. Anh biết em là nghĩ cho Quốc Anh, nhưng anh cũng nghĩ cho em nữa, chuyện này đừng nhắc lại.”

Thấy Tú Anh phụ bà vẻ mặt buồn bã, Chính Nam lại nói: “Này, em làm cái về mặt đó khiến anh cảm thấy rất có lỗi đấy.”

"Được rồi, được rồi, lỗi tại anh. Cảm lấy!"

Nam nhân nào chịu nổi vị Tú La kia làm mặt cún, ánh mắt đáng thương cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Nhị trưởng lão, Dương Quang

Tú Anh phú bà cười đắc ý nhận lấy cái hộp nhỏ từ tay Chính Nam, không thể chờ đợi mở ngay ra xem thử.

Bên trong hộp có chứa thứ gì đó giống như đất sét đen, bốc ra âm i Minh khí. Cô hỏi: “Đây là cái gì thế? Đất sét sao?”

Chính Nam về mặt thịt đau nói: “Hoàng Tuyền Thổ, lấy dưới đáy Hoàng Tuyền lên đấy. Minh khí từ thứ này có thể để người sống biến thành người chết sau vài ngày tiếp xúc, nhưng đối với em là đại bổ a, hiệu quả so với U Minh Thạch gấp trăm lần.”

Tú Anh phú bà hai mắt sáng choang nói: “Nói như vậy một ngày hấp thu thứ này bằng hấp thu U Minh Thạch 100 ngày, sao anh không đưa cho em sớm hơn.”

Chính Nam tay phải ôm trái tim, một bộ chết tới nơi nói: “Chỉ một chút xíu đó giá 10,000 thượng phẩm linh thạch đấy, lại chỉ dùng được một tháng thôi. Aiz! Tim tôi đau quá a.”

Nhìn Chính Nam về mặt đau khổ, giống như bị lừa sạch gia sản, Tú Anh phú bà phì cười nói: “Mới 10,000 thượng phẩm linh thạch mà anh đã thành như vậy rồi, em nhớ anh có cực phẩm linh thạch mà?”

Chính Nam trừng mắt cô nói: “Cực phẩm linh thạch là dùng trong tình huống khẩn cấp, không phải để mua đồ a. Anh đi về trước đây, ở đây thêm sẽ bị em lừa cho quần cũng không còn.”

Tú Anh phú bà về mặt cảm động. Cô biết hẳn là muốn chọc cô cười để không lo lắng chuyện của Quốc Anh quá nhiều.

Thấy Chính Nam quay người đi, cô chạy lại ôm hân từ phía sau, thủ thi nói: “Cảm ơn anh!” - Muốn nói thật nhiều, nhưng cuối cùng chỉ nói ra được ba chữ này.

Chính Nam sững sờ, hân vỗ vỗ bàn tay Tú Anh phú bà đang vòng trước bụng hân rồi nói: “Được rồi, không có gì cảm ơn hay không cảm ơn. Của anh cũng là của em mà.”

Tú Anh phú bà bị hân một lời nói cho toàn thân cứng đờ, cô úp khuôn mặt nóng ran vào lưng hân, gắt giọng: “Ai mà thêm đồ của anh.” - Thế nhưng trong lòng ngọt không được.

...

Buổi tối, Chính Nam tới Thanh Vân Tông gặp Nguyệt Vĩnh để cùng cô bàn chuyện hợp tác với Tà Nguyệt Tông.

“Chủ nhân, anh nói là Dương Quang một mình rồi Cửu Dương Các tới Hà thành sao?” - Nguyệt Vĩnh ánh mắt sáng quắc hỏi.

Chính Nam gật đầu nói: “Mới nhận được tin tức ngày hôm nay. Ngoài ra còn có đại lượng thám tử của Cửu Dương Các đã đến trước đó để điều tra tin tức về chúng ta.”

Nguyệt Vĩnh về mặt hồi ức: “Dương Quang, Cửu Dương Các nhị trưởng lão. Người này và anh trai hân Dương Kha quan hệ cực tốt, không có con trai nên xem Dương Khang như con trai mình, việc hân tự mình tới điều tra cũng là lý giải được.”

Chính Nam hỏi: “Như vậy Tà Nguyệt Tông muốn nhìn nhận cơ hội này như thế nào?”

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Không dễ dàng. Lý Sương Kỳ cả nguyên anh và thân thể đều đã bắt đầu tiếp xúc với Đạo, đánh bại thì dễ, nhưng muốn giết chết thì rất khó. Có lẽ Dương Quang cũng là dựa vào điều này mới dám một mình rời khỏi Cửu Dương các bản doanh. Nếu hân chấp nhận trọng thương mà liều mạng tự bạo một trong sáu đóa Thái Dương Hỏa hân tu luyện được, toàn bộ Hà thành phải bị san bằng thành bình địa.”

Chính Nam cau mày: “Nói như vậy ít nhất phải có từ ba Lý Sương Kỳ trở lên, hoặc là phải có phương pháp vây khốn hân a? Mà, Tà Nguyệt Giới không phải là kết giới sao?”

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Tà Nguyệt Giới đúng là kết giới, thậm chí nếu có hai người còn có thể tạo giới trong giới để tăng hiệu quả lên nhiều lần. Nhưng như em đã nói, nếu hân liều mạng thì gần không được.”

Chính Nam bế tắc, lần đầu tiên hân cảm nhận được câu nói “trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu đều là trò cười”.

Lý Sương Kỳ quá mạnh so với những gì hân đang có chứ chưa nói tới Độ Kiếp Kỳ Dương Kha.

Thậm chí hạ độc cũng không khả thi bởi vì người của Cửu Dương Các đều tu luyện hỏa nguyên khí, khả năng kháng độc và khu độc cực mạnh. Minh Độc Tán lần trước độc được Dương Khang vì hân mới Nguyên Anh Kỳ, chứ Dương Quang thì không được.

Chính Nam nhìn Nguyệt Vĩnh nói: “Được rồi, anh sẽ nghĩ cách, em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Nghe giọng Chính Nam có chút trầm, Nguyệt Vĩnh ngập ngừng nói: “Nếu anh nhất định muốn giết Dương Quang, em có thể... có thể cầu mẹ em...”

Chính Nam gõ nhẹ vào đầu Nguyệt Vịnh, cười nói: “Anh còn chưa bế tắc đến nỗi cần em phải đi cầu người khác, dù đó là mẹ em. Anh chỉ là đang nghĩ cách để lộ ra ít thứ nhất có thể mà vẫn đạt được mục đích thôi. Cái anh cần ở em bây giờ là em nghỉ ngơi cho tốt, nhanh khỏe lên anh còn việc cần em đi làm đây.”

Nguyệt Vịnh xoa xoa chỗ bị Chính Nam gõ, cười ngọt ngào nói: “Em biết rồi. Anh cũng cẩn thận, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

...

Chính Nam trở về Lý gia luyện đan, nếu đã không có cách thì tạm thời không nghĩ nữa. Lại nói, nếu hần đủ mạnh thì việc gì cũng không cần nghĩ a.

Trước đây Chính Nam chủ yếu luyện đan được lên cấp như Thối Thể Đan, Hư Linh Đan, Chân Khí Đan do nhu cầu của thị trường cũng như những người xung quanh hắn. Nhưng ngoài những đan được giúp người dùng trực tiếp tăng cấp như thế này, còn các loại đan được giúp tăng tốc độ hấp thu và luyện hóa linh khí nữa.

Tu luyện chia thành ba hướng cơ bản là luyện thể, luyện khí và luyện thần. Trong đó luyện thể là rèn luyện thân thể, luyện thần là tu luyện tinh thần lực, còn luyện khí là tu luyện giả sẽ cảm nhận thiên địa linh khí, hấp thu nó vào cơ thể mình, lại dẫn dắt nó đi một vòng quanh huyết đạo chính của cơ thể để tinh luyện rồi đưa về đan điền tích trữ.

Quá trình luyện khí sẽ bị ảnh hưởng bởi nồng độ linh khí xung quanh, thiên phú của tu luyện giả và con đường mà linh khí được dẫn dắt trong cơ thể tu luyện giả. Nhưng còn một yếu tố quan trọng không kém đó là đan dược mà tu luyện giả sử dụng.

Một viên hạ phẩm đan dược sẽ tăng tốc độ hấp thu và tinh luyện linh khí khoảng 50%, trung phẩm là gấp đôi, thượng phẩm là gấp ba, cực phẩm là gấp năm và hoàn mỹ là gấp mười lần.

“Bản thân không thể dùng đan dược để tăng tốc tu luyện, vậy thì đành phải bồi dưỡng mọi người thôi.” - Chính Nam lật ra cửa hàng hệ thống rồi lọc ra vật phẩm cấp 5.

Vừa xem cửa hàng Chính Nam vừa lầm bầm: “Hầu hết là Không Minh Kỳ vật phẩm a, không có cái gì thiết thực cho bản thân.”

Bỗng nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở một thứ, cấp 5 cực phẩm là luyện đan, “Ngũ Hành Bát Quái Lô”.

“A, không! Ký chủ không được mua nó. Cái gì cũng được nhưng không phải là cái lò luyện đan đó.” - Trang phú bà thất thanh la lên.

Chính Nam nhú mày xem xét thông tin Ngũ Hành Bát Quái Lô, chỉ thấy: “Dựa theo ngũ hành tương sinh, tương khắc và bát quái bao quát cân khôn mà ra đời. Hiệu quả sử dụng: tăng 30% tỉ lệ thành đan(tăng/giảm 5% mỗi đẳng cấp chênh lệch), giảm 30% thời gian tinh luyện dược/vật liệu(tăng/giảm 5% mỗi đẳng cấp chênh lệch), có 20% tỉ lệ kích hoạt hiệu quả “Thiên Địa Cộng Minh”, nhận được gấp đôi thành phẩm”

Cmn! Cmn!

Chính Nam sững sờ, thứ này là bug, chắc chắn là bug.

Cấp 5 trang bị không thể có hiệu quả như thế này được.

Để cho chắc chắn, Chính Nam còn xem lại một số lò luyện khác, hầu hết là chỉ có cố định một hiệu quả như tăng 5% tỉ lệ thành đan hoặc giảm 5% thời gian tinh luyện dược liệu. Với buff như thế kia, Ngũ Hành Bát Quái Lô chắc chắn phải là Thần khí.

Chính Nam nghiêm túc nói: “Trang, tôi biết nếu tôi mua xuống thứ này hệ thống sẽ không thể làm gì tôi, nhưng là một người văn minh, tôi cần biết vì sao thứ này lại lạc tới khu vực vật phẩm cấp 5.”

Trang phú bà thở phào một hơi, nó đúng là sợ vừa rồi Chính Nam lòng tham nổi lên mà ngay lập tức mua xuống thứ này rồi sử dụng bất chấp hậu quả.

Hắng giọng một cái, Trang nghiêm giọng nói: “Đúng như ký chủ nghĩ, với buff như vậy, Ngũ Hành Bát Quái Lô lẽ ra phải là Thần khí. Thế nhưng chi khi nào nó không hấp thu thọ mệnh, vận mệnh của người dùng nó mới xứng đáng là Thần khí. Thứ này chính xác là một cái Cầm khí.”

Chính Nam ngẩn người: “Nói cách khác, những buff đó có được là từ thọ mệnh và vận mệnh của người dùng đôi tới?”

Trang phú bà hoàn toàn đồng ý với giải thích của Chính Nam: “Đúng là như vậy.”

Chính Nam chửi ầm lên: “Đúng cái sủng a đúng! Thứ đồ này cũng dám mang vào cửa hàng treo bán!? Lỡ trẻ em mua được thì sao? Lỡ bà bầu, trẻ chưa thành niên hay người già neo đơn mua được thì sao? Lúc đó ai chịu trách nhiệm a!”

Bị Chính Nam mắng cái máu chó đầy đầu, Trang phú bà liền biến thành chim cút: “Thì Trang đã lên tiếng ngăn ký chủ mua...”

Chính Nam lập tức hóa thân bà bán cá ngoài chợ: “Hay lắm, lên tiếng ngăn cản. Thay vì làm hành động vô ích như vậy thì nên gỡ nó ra khỏi danh sách, rồi vứt nó vào kho cho đảm bảo a. Thật không thể tin nổi, một thứ hại người hại mình như thế này cũng mang ra bán cho được.” - Mặc dù buff rất lợi hại nhưng Chính Nam nhất định sẽ không hi sinh thọ mệnh của mình.

Nói giỡn, tu luyện là để sống lâu hơn, dùng tuổi thọ đổi tài nguyên thì thà từ đầu đừng tu luyện a.

Trang phú bà lí nhí nói: “Đây là do hệ thống đăng bán, không phải Trang có thể quản...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chế tạo phiên phức

Chính Nam thờ dài, hẳn cũng biết A.I chỉ là cái trình điều khiển, không phải là hệ thống bản thân, có nhiều chuyện nó cũng là lực bất tòng tâm.

Hắn nhẹ giọng nói: “Được rồi, lần sau có thứ gì đó nguy hiểm, làm ơn cảnh báo trước cho tôi. Tôi cũng không phải lúc nào cũng giữ được bình tĩnh trước những thứ đồ thoát nhìn tốt như thế này. Mà làm sao cấm khí, tà khí, ma khí, quỷ khí... quần què gì đó không liệt kê ra cái mục riêng, còn cố ý để xen lẫn vào trang bị thông thường, đã thế còn không có chú thích nguy hiểm. Khó hiểu vãi!”

Trang không nói gì mà chỉ giữ im lặng, có vài chuyện nó muốn nói cũng không được.

Chính Nam cũng không muốn nói chuyện này nữa, hẳn thờ dài “Trang bị không có gì tốt, điểm cũng không quan trọng.”

Lại qua 10 ngày sóng yên gió lặng, hoặc ít nhất từ bên ngoài nhìn thì là như vậy. Bởi vì chỉ còn vài ngày nữa là lại tới buổi bán đấu giá đan dược mỗi tháng một lần của Trần gia tại Hà thành, cho nên số người đổ về Hà thành càng lúc càng đông.

Cửu Dương Các cũng càng lúc càng táo bạo trong chuyện lũng bắt Akatsuki, lại được sự đồng ý ngầm của thành chủ, người đi đường bị đệ tử Cửu Dương Các va chạm rồi đánh đập xảy ra mỗi ngày.

Trong khi đó Chính Nam ra lệnh cho toàn bộ thành viên Akatsuki không được manh động, không có lệnh thì tuyệt đối không dùng danh tính Akatsuki đi lại.

Còn bản thân hắn thì an tâm ở nhà luyện đan, luyện khí.

Mỗi ngày sẽ tranh thủ ít thời gian đi khi dễ Gia Nguyệt phú bà hoặc lẫn cùng Tú Anh phú bà trên giường. Đôi khi là chọc ghẹo Át hộ pháp nhút nhát, mệt mỏi thì có Giáp hộ pháp xoa bóp, massage, cuộc sống không nên quá thoải mái. (Nhân sinh a!)

Đáng nói là sau nhiều ngày khôi phục thì Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh đã gần như khôi hẳn, ngoại trừ một vài kinh mạch vẫn có chút đau khi sử dụng nguyên khí ra thì hiện tại cô đã có thể phát huy được 8 thành thực lực so với lúc toàn thịnh.

Tiến bộ nhanh nhất là Át hộ pháp Lam Phụng.

Bởi vì Chính Nam có dư Tăng Khí Đan sẽ cho cô bé này dùng chung nên hiện tại cô đã thành công đột phá tới Nguyên Anh Kỳ, chính thức đá Chính Nam xuống áp chót bảng xếp hạng tu vi Akatsuki. Đội sổ chính là Gia Nguyệt phú bà với tu vi Hòa Hợp Kỳ tầng 5, nhưng cô bé thua Chính Nam tới 6 tuổi.

...

“Đủ rồi đúng không em?” - Chính Nam hỏi Tú Anh phú bà.

Lại kiểm tra thêm một lần, Tú Anh phú bà gật đầu, cười nói: “Đủ rồi. Lần này ngoại trừ 200 viên cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan ra, chúng ta cũng sẽ bán ra 100 viên cấp 3 hoàn mỹ Chân Khí Đan, 100 viên cấp 2, 100 viên cấp 3 hoàn mỹ Tăng Khí Đan. Số tiền thu được sẽ dùng một phần để đổi Hoàng Tuyền Thổ cho em như anh đã hứa nha~”

Chính Nam thờ dài nói: “Aiz, số khổ a!” - Thế nhưng ánh mắt lão liên kia chứng tỏ hẳn chẳng có chút gì khổ cả.

Tú Anh phú bà liếc xéo Chính Nam một cái rồi mổ vào má hắn, khuôn mặt ửng hồng.

Chính Nam đắc ý a.

Trong 10 ngày này, thành công lớn nhất của hắn là đưa được độ thiện cảm của Tú Anh phú bà phá 71, đã bước vào giai đoạn yêu đương.

Đắc ý thì đắc ý, Dương Quang vẫn như cái dao treo lơ lửng trên đầu nên Chính Nam vẫn là không dám khinh suất. Hắn kéo Tú Anh phú bà vào lòng, vừa vuốt ve tóc cô vừa nói: “Ba ngày sau là bán đấu giá, trong mấy ngày này chúng cũng nên cho Ngô gia và Cửu Dương Các chế tạo một chút phiên phức chứ nhỉ?”

Tú Anh phú bà lim dim hưởng thụ Chính Nam ôn nhu, nói: “Anh muốn trực tiếp giả họa cho Ngô gia, hay là chỉ muốn bọn họ nghi ngờ lẫn nhau?”

Chính Nam cười lạnh nói: “Gần đây đệ tử Cửu Dương Các càng lúc càng quá phận, là lúc nên giết gà dọa khỉ rồi. Chúng ta dù sao cũng là bạn của Ngô gia a, Ngô gia không quên được Hà thành thì để Akatsuki tới quân.”

...

“Này, các anh chưa trả tiền a, ăn uống xong tại sao không trả tiền?” - Một ông chủ tiệm ăn đuổi theo ba thanh niên say khướt đang dắt díu nhau vào một ngõ vắng để đòi tiền com.

Một người trong đó quay lại đập ông một cái rồi mắng: “Cút đi, nhìn cho kỹ, tui tao là đệ tử Cửu Dương Các. Muốn chết hay sao mà dám đòi tiền tui tao.” - Nói, hắn còn liên tục đập chân lên đầu ông chủ tiệm.

"Dám đòi tiền chúng tao, muốn tiền muốn điên rồi đúng không!?"

"Đập chết hắn đi, làm ăn cũng không biết mở to mắt ra nhìn xem ai có thể chọc được, ai không thể đụng vào!"

"Hahaha, nói rất hay..."

...

Ông chủ tiệm cắn răng khưất nhục, nhưng ông chỉ là một cái người bình thường, không dám phản kháng a.

Phập! Phập! Phập!

Ách... ách... ặc

Bịch! Bịch! Bịch!

Bỗng nhiên có tiếng dao vào thịt, sau đó là tiếng người ngã xuống đất.

Ông chủ tiệm chậm rãi ngẩng đầu lên, đập vào mắt ông là ba xác chết đang trợn trừng mắt, vết thương ở cổ vẫn phun máu như suối, chính là ba tên Cửu Dương Các đệ tử vừa rồi.

Ông chủ tiệm run lấy bầy đập đầu: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi không biết gì hết...”

Một bao tiền vàng rơi vào tay ông kèm theo giọng nữ vang lên: “Dẫn theo người thân rời khỏi Hà thành ngay trong đêm đi.” - Rồi mọi thứ lại rơi vào im lặng.

Chờ một lúc không thấy có động tĩnh gì, ông chủ tiệm mới dám ngẩng đầu lên nhìn quanh.

Xung quanh không có ai ngoài ông, túi tiền, ba cái xác chết và một con búp bê nhỏ. Ông vội vàng cầm lấy túi tiền, liên tục nói cảm ơn mặc dù không biết có ai nghe không rồi chạy về nhà gói ghém đồ đạc, dẫn theo vợ con ra khỏi thành.

Chỉ một buổi tối, toàn bộ Hà thành đều rơi vào trạng thái thần hồn át thần tính khi án mạng được tìm thấy ở khắp nơi.

Có người chết trong phòng ngủ, có người chết trong ngõ vắng, có người chết trong nhà vệ sinh nhưng những người này một điểm chung đều là đệ tử Cửu Dương Các và đang có hành động khi dễ dân thường thì bị giết chết, hiện trường có một búp bê vải sơ sài mặc áo khoác đen, mây đồ, đeo mặt nạ được để lại.

Àm!

Một người đàn ông mặt chữ điền, tóc, râu và lông mày rậm đều là màu đỏ cam vung tay đập nát cái bàn rồi giận dữ mắng: “Khốn kiếp, tốn nhiều thời gian như vậy một chút manh mối cũng không có. Bây giờ đám Akatsuki rác rưởi còn dám ngay dưới mắt chúng ta giết người. Là đệ tử chúng ta vô dụng, hay là có người bao che cho bọn chúng mà trong thành nhiều người như vậy lại không một ai phát hiện thủ phạm đến thế nào, giết người thế nào và đi thế nào. Hà?”

Dưới đất đã có tới 12 cái xác được đắp chiếu, mùi máu tanh tràn ngập trong phòng. Những đệ tử khác đều run như cây sậy, vừa sợ người sống, vừa sợ người chết.

Nhìn đám đệ tử như chuột mắc mưa, Dương Quang giận không có chỗ phát tiết, nghẹn tới khuôn mặt đỏ bừng. Hắn gào thét: “Những đệ tử này chết như thế nào?”

Một đệ tử run lấy bầy đứng ra nói: “Bẩm... bẩm nhị trưởng lão, đều... đều là một đao... một đao mất mạng. Thủ phạm... là sát thủ hình. Có người nói... nói...”

Dương Quang toàn thân đều muốn bùng nổ, hắn cố hết sức giữ bình tĩnh, không có một chương đánh chết tên đệ tử kia mà tiếp tục gầm thét: “Nói cái gì nói nhanh mẽ mày lên, ập a ập ứng như mắc ỉa vậy?”

Đệ tử kia bị Dương Quang một găm càng la sợ hãi, lời nói cũng liên tục cả lăm: “Nói... nói... nói thủ phạm là... là... là... Giáp... Giáp hộ pháp.”

Ầm... ặc... ặc

Một cái màu đỏ chường ấn đánh xuyên qua người đệ tử kia, hắn đã chết không thể chết lại, nơi vết thương còn cháy khét.

Dương Khang gào lên vang cả một vùng trời: “Đám chuột nhắt Akatsuki, có gan thì ra đây đấu với ông mày 300 hiệp. Chỉ dám trốn chui trốn nhủi giết mấy cái đệ tử thì có gì tài baaaaa...”

Trên bầu trời, Ngọc Ngân chủ động hiện thân châm chọc nói: “Liệt Dương Các đám cháu trai, đừng ý mình là tu luyện giả mà khi dễ bá tánh. Còn Dương Quang nhị trưởng lão, đừng tưởng chúng tôi không biết các người đang muốn làm gì, muốn dùng cách này dẫn chúng tôi xuất hiện sao, chúc mừng các người đã thành công nha. Tôi là Giáp hộ pháp, hôm nay Akatsuki để lời nói ở đây, cứ một người dân Hà thành bị khi dễ thì một đệ tử Cửu Dương Các phải chết đi. Để các người cần quấy mấy ngày nay không phải không có người quản, chỉ là người chúng tôi không muốn ra tay mà thôi. Nhớ lấy lời tôi nhé, Dương Quang trưởng lão.” - Nói xong cô còn bay một vòng Hà thành cho càng nhiều người thấy càng tốt rồi “vô tình” biến mất ở trên bầu trời phù thành chủ.

Dương Quang tức muốn nổ phổi nhưng hắn mới Lý Sương Kỳ nên chưa thể bay a, chỉ có thể đứng dưới đất ngẩng đầu lên chửi rủa rồi nhìn Giáp hộ pháp biến mất trên bầu trời.

An toàn về tới Lý gia, Ngọc Ngân lập tức biến hóa thành cái xinh đẹp, ôn nhu nô tỳ giúp Chính Nam rót trà, giống như không có chút nào liên quan tới cái máu lạnh sát thủ vừa ở bên ngoài giết hơn chục người vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Đàm phán

Chính Nam nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm, vừa gật gù vừa chép miệng khen ngợi: “Em pha trà càng ngày càng tốt đấy, sau này có ý định mở tiệm trà không?”

Ngọc Ngân cười duyên: “Nếu chủ nhân tới uống mỗi ngày mà nói, em sẽ suy nghĩ.”

Chính Nam nghiêng đầu: “Nếu vậy em nên mở tiệm rượu thì hơn.”

“Rượu!? Vì sao?” - Ngọc Ngân không nhớ là Chính Nam thích uống rượu.

“Để mỗi ngày anh đến uống say đều có thể ngủ lại a.”

Ngọc Ngân khuôn mặt ứng hồng nghĩ: “Chủ nhân đây là muốn ám chỉ... sao?”

Chính Nam đặt ly trà xuống bàn: “Hôm nay em làm rất tốt, trở về nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai em và Bính cùng nhau tới nơi Tà Nguyệt Tông dừng chân, làm bộ vô tình gặp nhau rồi mời Tà Nguyệt Tông vây quét Dương Khang. Bù lại Akatsuki sẽ giúp Nguyệt Vĩnh kích hoạt huyết mạch giai đoạn hai.”

Ngọc Ngân giọng có chút thất vọng nói: “Em biết rồi, chủ nhân ngủ ngon.”

Chính Nam bật cười: “Em a, lại đây!”

Ngọc Ngân hai mắt tỏa sáng chạy chậm lại gần Chính Nam, cúi người xuống, mắt lim dim.

Chính Nam nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi ôn nhu nói: “Ngủ ngon!”

Ngọc Ngân cười ngọt ngào gật đầu rồi rời đi, để lại Chính Nam vừa cười vừa lắc đầu.

...

Ngày hôm sau, “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh lại xuất hiện tại Hà thành khiến dư luận được một phen xôn xao. Lần cuối cùng cô xuất hiện là một tháng trước, đúng dịp Trần gia bán đấu giá đan dược rồi mất tích ly kỳ, bây giờ lại xuất hiện và có vẻ là không có bị thương gì.

Cửu Dương các bên kia, Dương Quang hai mắt cũng tỏa sáng, bởi vì ngày Nguyệt Vĩnh mất tích cũng là ngày Dương Khang chết, cho nên hắn cho rằng Nguyệt Vĩnh nhất định là biết chút gì đó.

Hắn cần một kế hoạch.

Nguyệt Vĩnh còn sống tốt trở về đối với bên ngoài có thể tạo nên làn sóng, nhưng đối với Tà Nguyệt Tông thì không có gì quá đặc biệt, dù sao không lâu trước cô đã gửi thư về a.

Bởi vì lo lắng Cửu Dương Các giận cá chém thớt nên dẫn đội của Tà Nguyệt Tông lần này cũng là một vị trưởng lão, Tam trưởng lão Lương Ngọc, tu vi Lý Sưong sơ kỳ.

...

“Đại tiểu thư trở về rồi sao? Thời gian này ở bên ngoài vất vả a.” - Lương Ngọc trưởng lão lạnh nhạt hỏi thăm.

Không phải là bà không vui mừng khi gặp lại Nguyệt Vĩnh, chỉ là người không mang Nguyệt Thần huyết mạch mà tu luyện Tà Nguyệt Đại Pháp sẽ bị mất dần đi cảm xúc, tu vi càng cao càng lạnh lẽo.

Nguyệt Vĩnh cũng không lấy gì làm niềm nở nói: “Đúng vậy. Lần trước bị Dương Khang mua chuộc thiếp thân nô tỳ làm hại, xém chút chết mất, cũng may là cháu mạng còn lớn.”

Lương Ngọc trưởng lão cau mày: “Còn có chuyện như vậy? Hừ, tên nhóc con kia chết đáng đời.”

“Lương trưởng lão, nói như vậy có vẻ không xem chúng tôi ra gì a!?”

Một giọng nữ vang lên, rồi một thân hình áo đen mây đỏ, đeo mặt nạ từ trong không khí hiện ra cách hai người Tà Nguyệt Tông không xa.

Có vẻ giọng nói vừa rồi chính là người này nói.

Lương Ngọc trưởng lão toát cả mồ hôi lạnh, bà lập tức làm ra tư thế phòng ngự, trầm giọng nói: “Akatsuki Giáp hộ pháp sao? Người của Cửu Dương Các đang tìm cô khắp nơi đấy. Cô hiện thân ở đây tôi nên nói cô dừng cảm hay là ngu ngốc đây?”

Ngọc Ngân cười lạnh đáp: “Dừng cảm hay ngu ngốc đều không quan trọng, quan trọng là chủ nhân của tôi có một giao dịch muốn làm với Tà Nguyệt Tông đây, Lương trưởng lão có muốn nghe không?”

Mặc dù Ngọc Ngân chỉ đứng im ở đó nói chuyện nhưng Lương Ngọc trưởng lão không dám buông lỏng chút nào, bà hỏi: “Giao dịch? Nếu Không thần sứ đã sai cô bắt chấp nguy hiểm tới đây để bàn giao dịch vậy tôi cũng cố gắng nghe một chút trước xem sao.”

Nguyệt Vĩnh trong lòng thầm thở dài, cái cách nói chuyện cao ngạo này trước đây cô cũng phạm vào, cho rằng làm như vậy bản thân sẽ cao hơn người khác một cái đầu. Thế nhưng từ khi bị thương xém chết rồi gia nhập Akatsuki, gặp được những người mạnh hơn cô nhiều đều phải cúi đầu nghe lời Chính Nam, cô mới biết được sự cao ngạo trước đó là ngu như thế nào.

Ngọc Ngân cũng không vì người khác ngu ngốc mà tức giận, cô nói: “Chủ nhân của tôi muốn mời Tà Nguyệt Tông tham gia vây quét người của Cửu Dương Các, bù lại...”

Cô liếc qua Nguyệt Vĩnh nói: “Nguyệt Thần huyết mạch của “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh sẽ được tăng lên một tầng. Lương trưởng lão nghĩ sao?”

Lương Ngọc trưởng lão sửng sốt, còn Nguyệt Vĩnh phối hợp diễn xuất. Cô hào hứng nói: “Ồ, nói như vậy Không thần sứ có thủ đoạn để tăng cấp huyết mạch của tôi sao? Có gì làm bằng chứng hay không?”

Lương Ngọc trưởng lão gật gù. Nói ai cũng có thể nói, chỉ có bằng chứng mới đáng tin.

Ngọc Ngân lấy ra viên nhị chuyển Luân Mạch Đan mà Chính Nam đưa cho cô trước đó rồi nói: “Sợ các người không biết thứ này là gì, tôi giới thiệu ngắn gọn. Viên đan dược này tên là Luân Mạch Đan, đây chính là thứ có thể để cho huyết mạch của cô tăng lên một cấp.”

Ngọc Ngân đánh ánh mắt về phía Nguyệt Vĩnh.

Nguyệt Vĩnh không phải lần đầu thấy Luân Mạch đan nhưng khát khao trong huyết mạch của cô vẫn không khác lần trước là mấy, cô vẫn là nuốt nước miếng liên tục.

Nhìn phản ứng của Nguyệt Vĩnh, Lương Ngọc trưởng lão đã tin hơn nửa nhưng vẫn làm bộ nghi ngờ: “Luân Mạch Đan? Chưa từng nghe qua? Có thứ này tồn tại sao?” - Không phải bà giả bộ, bởi vì không phải người của Nguyệt Gia nên có một số thứ bà không được biết.

Nguyệt Vĩnh nói: “Đúng là có, nhưng đã thất truyền ngàn năm. Viên Luân Mạch Đan kia có thể là cuối cùng, cũng có thể là duy nhất. Lương trưởng lão, chúng ta nhất định phải có được nó.”

Nghe Nguyệt Vĩnh xác nhận, Lương Ngọc trưởng lão thở dài: “Thành ý của Akatsuki tôi thấy được, thế nhưng tôi... đánh không lại Dương Quang a.”

Sự thật cay đắng!

Ngọc Ngân cất đan dược đi rồi nói: “Không thể gọi thêm người sao?”

Lương Ngọc trưởng lão lắc đầu: “Từ Tà Nguyệt tông muốn cử người tới đây nhanh nhất cũng mất 3 ngày, chưa tính thời gian cho tin tức trở về nữa, không có mộ tuần là không có hi vọng.”

Ngọc Ngân gật gù: “Nói như vậy là giao dịch thất bại. Vậy tôi không làm phiền quý tông nghỉ ngơi. Tạm biệt.” - Ngọc Ngân không chờ bên phía Tà Nguyệt Tông có phản ứng gì đã tan biến vào không khí.

“Chờ đã...” - Nguyệt Vịnh hô lên nhưng đã muộn. Cô thở dài nói: “Aiz, cơ hội cứ như vậy bay đi. Cháu đi gửi thư cho mẹ, hi vọng bà có cách cho người tới đây nhanh hơn.”

Lương Ngọc trưởng lão lắc đầu nói: “Không kịp. Nếu không chúng ta cùng Dương Quang liều mạng...”

Nguyệt Vịnh lắc đầu: “Liều mạng cũng giết không được hắn, không phải là di không biết a. Akatsuki đây là muốn mượn tay chúng ta dẫn đi cừu hận của Cửu Dương Các mới ra cái giá lớn như vậy, đáng tiếc lực lượng chúng ta ở đây quá mỏng.”

Lương Ngọc trưởng lão thở dài, lực bất tòng tâm a!

...

Ngọc Ngân trở về báo cáo tình huống cho Chính Nam “Như vậy sao. Nếu đã không làm gì được hắn vậy thì thôi đi, chúng ta tiếp tục việc của mình.” - Mặc dù kế hoạch không thành nhưng hắn cũng không quá thất vọng:

Ngọc Ngân ngập ngừng: “Nếu không... nếu không em dùng viên Luân Mạch đan này, khi đó hắn là có thể... ám sát Dương Quang được a.”

Chính Nam kéo Ngọc Ngân ngồi lên đùi hắn, cười nói: “Không được, huyết mạch của em có ba cấp, viên Luân Mạch Đan này chỉ có hai chuyển, dùng nó sẽ làm hại em”

Ngọc Ngân mặt hơi hồng, nói: “Không phải là khi Độ Kiếp sẽ được tăng lên cấp 3 sao, như vậy cũng không có gì chậm trễ a.”

Chính Nam lắc đầu nói: “Cấp 2 huyết mạch sẽ khiến quá trình độ kiếp tăng độ khó rất lớn, anh sẽ không vì chút chuyện này mà đẩy em vào nguy hiểm như vậy. Chờ em độ kiếp thành công anh sẽ chuẩn bị tam chuyển Luân Mạch Đan cho em”

Ngọc Ngân ánh mắt đập dòn vòng tay qua cổ Chính Nam nói: “Anh cứ như vậy, bao giờ em mới trả hết cho anh được?”

Chính Nam hôn nhẹ vào môi cô: “Đời này cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay anh.” - Nói, hắn bế cô lên giường, chuẩn bị làm một số chuyện mà người trưởng thành thích làm với nhau.

Ngọc Ngân ngượng ngùng cúi đầu vào ngực hắn, cô biết đời này ngoài người đàn ông này cô sẽ không chấp nhận người khác, cho nên đối với những gì hắn chuẩn bị làm cô cũng không chống cự, thậm chí còn có chút chờ mong.

Chính Nam cũng không phải là không biết ý của Ngọc Ngân, nhưng luôn không có cơ hội rõ ràng. Lần này chắc chắn...

Cốc! Cốc! Cốc!

"Anh Nam, anh có trong phòng không?" - Tiếng Gia Nguyệt phú bà ngoài cửa vang lên.

Chính Nam mặt đen hơn đáy nồi!

Ngọc Ngân càng là hoảng sợ!

Cô vội vàng giãy giụa khỏi vòng tay hắn rồi chỉnh lại quần áo, ổn định hơi thở nhưng nhìn Chính Nam vẻ mặt kia cô nhận không nổi phì cười, nói: “Chú nhân, em lúc nào cũng sẵn sàng, anh mau mở cửa cho Nhị tiểu thư đi.”

Chính Nam mặt khổ bức an ủi "tiểu Chính Nam", đứng lên mở cửa cho Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt a, hôm nay có chuyện gì mà hừng khởi như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Đêm thám thính Ngô gia

Gia Nguyệt phú bà cũng không kiêng kỵ Ngọc Ngân trong phòng mà nhảy lên đu trên người Chính Nam, nói: “Em cảm thấy hôm nay có thể đột phá cấp 2 luyện được sư rồi, anh phải giúp em!”

Chính Nam bế Gia Nguyệt phú bà lên, xoa đầu cô nói: “Được được, không có chuyện gì quan trọng bằng Nhị tiểu thư đột phá cấp 2 luyện dược sư. Chúng ta đi thôi.”

Không quên quay qua nói nhỏ Ngọc Ngân: “Lần này tạm tha cho em, lần sau... chuẩn bị cho tốt!” - Còn đá lòng nheo một cái rất... đáng.

Ngọc Ngân vui sướng gật đầu, trong lòng đã nở không biết bao nhiêu đóa hoa.

"Có vẻ chủ nhân... cuối cùng cũng chấp nhận mình!"

...

Gia Nguyệt phú bà trước đó đã có khả năng đột phá cấp 2 Luyện Dược Sư, chỉ là vì thức tỉnh huyết mạch mà chậm lại. Bây giờ có "lý thuyết" tiểu Dược Vương Chính Nam chỉ đạo nên rất nhanh cô bé đã có thể luyện ra cấp 2 trung phẩm đan dược, để hấn chỉ biết tặc lưỡi khâm phục: “Gia Nguyệt thật giỏi a, qua năm là có thể cùng Gia Như chung trường rồi.”

"Chỉ có anh lại phải một mình cô đơn!"

Trẻ từ 13 tuổi là có thể ghi danh thi tuyển Thiên Hà thư viện, với huyết mạch và thiên phú của Gia Nguyệt phú bà thì Chính Nam tin chắc Thiên Hà thư viện không có cơ gì để từ chối cô.

Gia Nguyệt phú bà được Chính Nam khen ngợi thì cực kỳ đắc ý, nhưng nhìn hấn một bộ điệu hiu cô quạnh, người thấy người thương, hoa gặp hoa tàn, cô bé liền quýnh lên: “Không đi! Em còn nhỏ, muốn ở nhà với... cha. Chờ chị Gia Như tốt nghiệp rồi về dạy lại cho em cũng được.”

Chính Nam cười xoa đầu cô bé, nói: “Không giống nhau, môi trường học đường là điều kiện để gặp thêm bạn mới, học thêm điều mới. Em suốt ngày ở nhà như vậy làm sao có bạn được, sau này làm sao có bạn trai a.”

Gia Nguyệt phú bà ôm cánh tay Chính Nam, mặt xụ như cái bánh bao chiều nói: “Em không đi, em có anh làm bạn là được rồi, sau này lớn lên gả cho anh luôn là được.”

Chính Nam nhéo nhéo cái má nhỏ phúng phính của Gia Nguyệt phú bà: “Mới có mấy tuổi đã nghĩ tới chuyện gả chồng, như vậy không tốt đâu. Và lại, anh sẽ không lấy một cô bé không có học vấn, không chịu ra ngoài kết bạn đâu nhé.”

Bị Chính Nam nói tới như vậy, Gia Nguyệt phú bà chỉ có thể ịu xịu gật đầu: “Vây chờ qua năm chị Gia Như trở về, em sẽ cùng chị ấy đi nhập học. Nhưng mà từ giờ đến đó anh phải chơi với em nhiều hơn!”

Chính Nam gật đầu nói: “Anh lúc nào cũng thương Gia Nguyệt nhất quả đất. Nếu như em không quá yêu thích trường học, thì có thể cố gắng tu luyện hơn rồi xin tốt nghiệp sớm cũng được mà.”

Gia Nguyệt phú bà hai mắt tỏa sáng nói: “Đúng nhỉ, chỉ cần tu vi đột phá Không Minh Kỳ hoặc em đạt tới cấp 5 Luyện Dược Sư thì có thể xin tốt nghiệp sớm, không cần chờ đủ 5 năm.”

Chính Nam cười gật đầu nói: “Cho nên a, Gia Nguyệt, nếu em muốn sớm về với anh và Gia Như thì phải cố gắng tu luyện, cố gắng học luyện đan hơn nha.”

Gia Nguyệt phú bà hai mắt cháy hừng hực ngọn lửa quyết tâm, gật đầu nói: “Em biết rồi,,nhưng mà anh phải dạy kèm em nha.” - Nói đi nói lại thì cô bé vẫn là muốn quán lấy Chính Nam.

Chính Nam mặt đầy bất đắc dĩ gật: “Được a, như vậy đặt ra cái mục tiêu nhỏ trước. Bây giờ là giữa tháng 8, từ giờ đến mùa hè sang năm thì mục tiêu của em là phải đạt tới Nguyên Anh Kỳ, đồng thời trở thành cấp 3 luyện dược sư. Có được hay không?”

Gia Nguyệt phú bà vốn đang muốn lười biếng, nhưng bị Chính Nam nhìn chăm chăm cô đành phải gật đầu: “Được được, tất nhiên là được a. Bỏn tiểu thư là ai, là xinh đẹp, thông minh, giỏi giang, ngoan ngoãn... Lý Gia Nguyệt a, hắc hắc.”

Chính Nam cau mày, hấn cảm giác kiểu yy vô sỉ này giống như là... lời thoại của mình chứ nhỉ?

Trang phú bà âm thầm thở dài: “Gần mực thì đen a, gần mực thì đen!”

...

Chính diện đánh không lại, âm mưu cũng không được, liên minh cũng không thành, Chính Nam đành phải tới chiều cuối, mượn dao giết người.

Buổi tối, Chính Nam cũng không để Ngọc Ngân tiếp tục ra ngoài giết người, làm như vậy quá nguy hiểm. Bởi vì chắc chắn Dương Quang sẽ không ngồi yên mà nhìn đệ tử của mình chết đi dễ dàng như vậy nữa.

Thay vì để Ngọc Ngân thân hãm hiểm cảnh, Chính Nam lại tự mình ra ngoài, âm thầm làm một nhiệm vụ an toàn hơn, trà trộn vào phủ thành chủ.

Liên tục sử dụng Biến Thân Thuật thành hết người này tới người khác trà trộn qua cửa, Chính Nam lọt tới được nhà bếp của phủ thành chủ, cùng mấy người đầu bếp làm đồ ăn khuya.

"Hầu, tay gấu, nhưng hươu, sừng tê,... tên kia lấy mấy bà vợ mà đêm còn phải ăn những thứ này vậy trời!" - Chính Nam thật sự là mở rộng tầm mắt: "Thay vì vậy mua một viên Hồ Dương Đan có phải là thiết thực hơn không!?"

Cùng mấy đầu bếp động dao, động thớt thêm một lát, Chính Nam lấy có ra ngoài đi vệ sinh để bản thể rời đi, còn một phân thân quay trở lại tiếp tục làm.

"Nếu Ngô Đức Chung đã không tự tin vào bản lĩnh đàn ông của mình như vậy, hẳn là mấy bà vợ của hắn sẽ có người không 'hài lòng' a." - Chính Nam trong lòng đã có chủ ý xấu.

Dựa vào ưu thế của Bạch Nhân và được Trang che giấu khí tức, Chính Nam rất dễ dàng lên qua tất cả các trạm gác và tuần tra, tìm được Ngô Đức Chung.

Nhưng mà có lẽ Chính Nam đến không đúng lúc, bởi vì Ngô Đức Chung đang "bận" rồi.

"Bà mẹ nó! Không ngờ cũng có ngày mình dùng Bạch Nhân đi nhìn trộm người ta 'tập thể dục đêm'. Sắc tức thì không! Không tức thì sắc!..."

Nhìn thấy Ngô Đức Chung đang cùng tiểu thiếp làm giảm cân sự tình, Chính Nam bắt đắc dĩ trốn ở một bên niệm kinh chờ hắn xong việc.

Không biết qua bao lâu, chắc cũng khá lâu, khoảng... chưa tới 5 phút, Ngô Đức Chung đứng dậy mặc quần áo, một mặt hài lòng rời đi.

Tiểu thiếp của hắn tươi cười vẫy tay, thể nhưng vừa đóng cửa mặt đã sụp xuống như cái bánh bao chiên: "Đồ vô dụng... đã bé lại còn nhanh!" - Nói, mụ lại chạy tới bên giường lật cái nệm lên, bên dưới là... đủ loại đồ nghề mang tính phụ trợ rất cao.

Chính Nam biết cơ hội của mình tới rồi, hắn đưa hai tay lên kết ấn.

"Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật"

Tiểu thiếp kia vừa mới cảm ra thứ gì đó hình trụ dài, một mặt tí từng bỗng nhiên nghe được cửa phòng có người gõ nhẹ.

"Ai?" - Nhanh tay nhét vậy kia lại dưới nệm.

"Tiểu Ái, là anh đây!"

"Anh Vương!" - Tiểu thiếp hai mắt tỏa sáng chạy ra mở cửa, nhỏ giọng căn nhắc: "Lão ấy vừa mới đi tức thì, anh không sợ chết à?"

"Chết vì ai chứ chết vì em anh không sợ!" - chàng trai tên "Vương" kia còn mặc nguyên trang phục lính gác nhào vào muốn ôm lấy "tiểu Ái" của hắn, bỗng nhiên khựng lại, học máu rồi lăn ra đất, để lộ ra sau lưng hắn Ngô Đức Chung mặt đen như đáy nồi.

"L-L-L-Lão... lão gia... n-n-n-ngài... ngài chưa... nghỉ ngơi... sao?" - Tiểu Ái cả lăm, sợ hãi lùi lại liên tục.

"Tiện nhân! Tao còn chưa đi được ba bước chân mày đã gọi trai trẻ vào phòng giữa đêm hôm... mày nói... tao nên làm gì với cả hai đứa mày bây giờ?" - Ngô Đức Chung lấy trong ngực áo ra một chiếc khăn tay trắng, lau vết máu trên tay mình rồi thả nó xuống mặt anh lính tên Vương đang nằm trên đất.

"L-L-L-Lão gia... không... không phải như vậy... thiếp... thiếp chỉ là... là... muốn uống canh... đúng... là muốn uống canh nên gọi người tới dặn nhà bếp làm" - Tiểu Ái rất nhanh tìm được lý do.

Từ lúc cả lăm vì sợ hãi, cho tới tìm được lý do liền ăn nói lưu loát chứng tỏ người phụ nữ này cũng không phải dạng khuê nữ gì cho cam.

"Muốn uống canh à? Canh sữa đúng không? Đến giờ này mày còn muốn lừa tao? Mày muốn tao cho cả nhà mày xuống Hồ Tây làm mồi cho cá không?" - Ngô Đức Chung gầm thét, rõ ràng không tin chuyện mụ quỷ của tiểu Ái.

"Đừng... đừng... lão gia... thiếp sai rồi, lão gia đừng giết cha mẹ thiếp..." - Tiểu Ái lập tức nhận sợ, khóc lè hoa đái vũ.

"Im mồm, khóc lóc cái gì! Trước giờ mày làm chuyện này bao nhiêu lần, với những ai viết hết ra giấy cho tao. Để tao xem cả cái phủ này bao nhiêu thằng cho tao đội nón xanh rồi!"

"Lão... gia... thiếp không..."

"Viết!"

Tiểu Ái rút cổ lại bên bàn cầm lấy bút viết, nước mắt cứ vậy chảy xuôi trên mặt.

Khoảng 5 phút sau, trên bàn là một danh sách khá dài gồm 7 cái tên với số lần và thời điểm cụ thể mà bọn họ giúp Ngô thành chủ đáng kính tăng chiều cao.

Tiểu Ái ngược mắt nhìn Ngô Đức Chung lúc này mặt đã tím như trái cà, dứt khoát cắn lưỡi tự sát.

Thà chết đi còn hơn sống không bằng chết!

Một trận hư ảo lác lư, Ngô Đức Chung kia biến thành Chính Nam, thở dài: "Đã biết là phải chết, tại sao ngay từ đầu lại làm!?"

Chính Nam lắc đầu cảm lên tờ giấy kia, để Trang phủ bà chép lại nội dung, in thành mấy trăm tờ rồi đặt nó lại trên bàn.

Đi ra tới cửa, Chính Nam lại quay đầu lại cầm bút viết vào dưới góc tờ giấy: "Ngô thành chủ, Akatsuki giúp ngài thanh lý môn hộ, không cần cảm ơn. Không của Akatsuki, thân tặng!"

Lúc này mới gật gù rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Già Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hạ lạc của chị em Vũ gia

Chính Nam sau khi rời khỏi phòng tiểu thiếp của Ngô Đức Chung lại đi lòng vòng Phủ thành chủ thêm vài vòng, không có phát hiện gì hay ho nên về nhà ngủ ngon.

Hắn không biết quyết định của mình là may mắn cỡ nào.

...

Dương Quang cả đêm cho 5 nhóm đệ tử ra ngoài khi dễ người dân Hà thành, còn bản thân thì trốn một bên chờ người của Akatsuki hiện thân. Chỉ cần bắt được một người, hắn có vô số thủ đoạn để khai thác thêm thông tin.

Thế nhưng mà Dương Quang ăn gió, nằm sương rình cả đêm, đám đệ tử kia người thì ăn uống, người thì đánh bạc, có người còn đi chơi gái,... hồn nhiên không biết Nhị trưởng lão nhà mình ở bên ngoài nhìn chăm chăm.

Dương Quang mang theo con mắt thâm quầng, quần áo ướt đẫm sương đêm đập vỡ mấy cái bàn rồi gầm thét: “Lũ Akatsuki khốn nạn, tại sao không có ai hiện thân. Khốn nạn, khốn nạn.”

Phát tiết bốt lửa giận trong lòng, Dương Quang nói với đám đệ tử đang run như cầy sấy xung quanh: “Hôm nay tất cả đều ở lại trong phủ tu luyện, ngày mai là buổi đầu gia bắt đầu rồi, tao không muốn có thêm vấn đề gì xảy ra nữa, nghe rõ chưa?”

“Rõ... rõ” - Lác đác mấy đệ tử run rẩy trả lời.

“Đã nghe rõ chưa!?” - Dương Quang trợn mắt gầm lên.

“Rõ.” - Đám đệ tử lấy cả sức bú sữa mẹ ra gào lên.

Dương Quang phẩy tay áo, hừ một tiếng rồi đi ra phía sau phủ, để lại đám đệ tử nhìn nhau thờ phào.

...

Trong mặt thất, Dương Quang mở ra một cánh cửa đá.

Phía sau cánh cửa có hai cô gái đang bị trói chặt tay lên trần nhà, chân cũng bị dây xích xích lại với nhau, còn cột thêm vào hai viên bi thép lớn bằng đầu người.

Dương Quang về mặt âm trầm nói: “Hai đứa chúng mày vẫn không chịu khai ra tung tích của Akatsuki đúng không?”

Cô gái lớn hơn ngẩng đầu lên cười khẩy nói: “Tội tao không phải người của Akatsuki, lấy gì để khai? Dương trưởng lão, câu này mày đã hỏi trên dưới trăm lần.”

Cô gái này không phải ai xa lạ, mà lớn chính là Vũ Tuyết, còn cô gái nhỏ hơn bên cạnh cô chính là Vũ Vân.

Hai người từ sau khi Chính Nam đánh cướp thành công Giao Long ở Hồ Tây đã muốn rút ra khỏi Phủ thành chủ, thế nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện được bí mật của Ngô gia nên quyết định điều tra thêm, cuối cùng không cẩn thận lại bị bắt được.

Ngô gia vì để lấy lòng Cửu Dương Các nên nói rằng hai cô có liên quan tới Akatsuki rồi giao lại cho Cửu Dương các tra khảo, đến nay đã ngót nghét 10 ngày.

Dương Quang gương mặt âm trầm nói: “Chúng mày cũng lì lợm đấy. Không ăn, không uống mấy ngày rồi mà xương vẫn còn cứng như vậy.”

Xoẹt! Xoẹt!

Dương Quang vung tay xé xuống một mảnh áo của Vũ Tuyết, cười nói: “Mày nghĩ sao nếu tao xé sạch quần áo của mày rồi treo bên ngoài cổng thành cho dân chúng ngắm?”

Vũ Tuyết ánh mắt sợ hãi, nhưng vẫn cứng rắn nói: “Làm như vậy sẽ chẳng mang lại lợi ích gì cho Cửu Dương Các, thậm chí bị người phi nhô mà thôi. Dương trưởng lão, mày nghĩ cách này là tốt hay là xấu?”

Nhìn vẻ mặt âm tình bất định Dương Quang, Vũ Tuyết cười khẩy nói: “Mày cũng đừng nói muốn cưỡng hiếp bọn tao. Haha, người khác không biết nhưng tao biết, Cửu Dương Công là không cho phép quan hệ bậy bạ, một khi quan hệ mà không có phối hợp đan dược tu vi sẽ không thể tiến thêm được. Mày vẫn muốn giành chức Các chủ từ tay của anh mày chứ?”

Chát!

Dương Quang vung tay tát Vũ Tuyết một cái, sau đó bóp má cô rồi gằn giọng nói: “Tao và anh tao tình cảm rất tốt, không có chuyện tao muốn giành chức Các chủ gì cả. Mày ở đâu nghe được thông tin này?”

Vũ Tuyết nhớ lại mấy ngày trước, cô giả làm nô tỳ trà trộn vào phủ thành chủ để thu thập tình báo theo ước hẹn trước đó với Chính Nam. Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ, mặc dù không dễ dàng nhưng cô vẫn đôi khi tuồn được tin tức ra ngoài cho Vũ Văn để giao cho Chính Nam.

Thế nhưng cô lại không ngờ rằng Vũ Văn quá không cẩn thận, để lộ ra dấu vết cho Ngô gia nghi ngờ.

Ngày đó Vũ Tuyết lên nghe được Dương Quang và Ngô Đức Văn nói chuyện với nhau, trong đó có nhiều thông tin quan trọng nên cô quyết định liên lạc với Vũ Văn để báo lại cho Chính Nam, kết quả rơi vào lòng của Ngô gia.

Vốn dựa vào tu vi Không Minh trung kỳ của cô vẫn là có cơ hội liều mạng thoát ra, thế nhưng Vũ Văn bị tóm làm con tin khiến Vũ Tuyết chỉ có thể cắn răng chịu trôi.

Gặp Vũ Tuyết im lặng không nói, Dương Quang lại đánh chủ ý lên Vũ Văn: “Mày có vẻ cứng miệng đấy, nhưng con bé này có như thế không?”

Dương Quang trong lòng cũng là lửa nóng một mảnh.

Hắn thêm khát ngôi vị Các chủ của anh trai hắn không phải ngày một ngày hai, nhưng ngặt nỗi anh trai hắn đã tu luyện tới đệ thất Dương, hắn vẫn còn lẹt đẹt ở đệ lục Dương, không biết khi nào mới có cơ hội.

Lần này tới Hà thành, Dương Quang vừa là muốn điều tra thủ phạm giết Dương Khang, vừa là để mua đan dược, nhưng quan trọng nhất là hắn muốn thông qua Ngô Đức Chung để liên lạc với “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ tìm trợ giúp.

Nhưng những gì hắn đã và đang nhận được chỉ là những lời hứa suông từ Ngô Đức Văn và đệ tử Cửu Dương Các đang gặp nguy hiểm tính mạng.

Vũ Tuyết nói: “Đừng làm khó con bé. Tao sẽ nói cho mày biết vài thứ và tao tin chắc mày sẽ thích, nhưng trước đó tao muốn nước.”

Dương Quang cười khẩy, bản thân hắn là Lý Sương Kỳ cũng không thể 4 5 ngày không uống nước, chứ đừng nói tới hai con bé Không Minh Kỳ và Nguyên Anh Kỳ này.

Nhìn qua nhìn lại hai người, Dương Quang cười nói: “Được thôi, tao cũng không phải là người hẹp hòi, một chút nước không phải là không thể cho nha.”
- Nói, hắn bắt đầu còi thất lung quần.

Vũ Tuyết ánh mắt kinh hoàng, nhưng cô cắn chặt răng không nói gì. Bên kia Vũ Văn đã ngất đi do thiếu ăn, uống nhiều ngày lúc này lại là người may mắn.

Đúng lúc Dương Quang còi xong thất lung, chuẩn bị show hàng thì có đệ tử gõ cửa nói: “Nhị trưởng lão, có tin khẩn cấp.”

Dương Quang hậm hực nói: “Có tin tức gì nói nhanh.”

Đệ tử bên ngoài nói cực nhanh: “Sáng nay có người nhìn thấy người của Akatsuki xuất hiện tại nơi Tà Nguyệt Tông nghỉ ngơi, cùng với tin tức nói rằng “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh đã trở về Tà Nguyệt Tông. Ngoài ra, bên Phủ thành chủ cũng ra đại sự.”

Dương Quang đeo lại thất lung quần, gằn giọng nói với Vũ Tuyết: “Coi như may mắn. Nhưng tao sẽ trở lại sớm thôi.” - Hắn đi ra ngoài gào thét: “Cho hai con bé kia uống chút nước, đừng để tụi nó chết.”

Vũ Tuyết thở phào một hơi, vì huyết hải thâm cừu mà cô đã sớm làm chuẩn bị việc thân thể mình sẽ bị lợi dụng nhưng không có nghĩa là cô sẽ dễ dàng chấp nhận bị chà đạp như vậy. Ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ nhỏ le lói ánh sáng, Vũ Tuyết thở dài vô vọng.

...

“Tú Anh, ở Trần gia có lò luyện đan nào tốt không?” - Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà từ Lý phủ, hiện tại hắn còn đang nằm để Ngọc Ngân

massage.

Tú Anh phú bà trả lời: “Có rất nhiều, tốt ý của anh là như thế nào?”

Chính Nam mở cò trong bụng nói: “Chính là loại có thể tăng hiệu suất thành đan và giảm thời gian tỉnh luyện được liệu ấy. Anh cũng hỏi qua sư phụ anh nhưng sư phụ nói chỉ có một cái duy nhất đang dùng nên không cho anh được.” - Hắn vẫn là nói dối mọi người về một vị không tồn tại “sư phụ”.

Tú Anh phú bà trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Em hiểu rồi. Em sẽ cho người mang tới Hà thành, nhưng có lẽ là sẽ tốn chút thời gian nha.”

Chính Nam cười nói: “Không sao, anh cũng chưa cần gấp, thuận tiện cho em là được.” - Tiểu bạch kiểm a, cần gì cứ xin phú bà.

Tú Anh phú bà hỏi lại: “Ừm. Mà anh đang làm gì đây? Sao không qua đây với em mà lại truyền âm?”

Chính Nam rất "thật thà" đáp: “Anh mới tu luyện xong, rảnh tay cái là tìm em ngay đây.”

Tú Anh phú bà ngọt ngào nói: “Như vậy sao, vậy anh nghỉ ngơi trước đi, em liên lạc với tổng bộ rồi báo lại cho anh sau.” - Cô gái mới yêu a!

Chính Nam đang định trả lời nhưng Tú Anh phú bà lại nói: “Anh! Có tình báo mới về Cửu Dương Các và Phù thành chủ đây, anh sắp xếp qua bên này một lát đi.”

Chính Nam lập tức trả lời: “Anh biết rồi, chờ anh một lát.”

Hắn quay sang nói với Ngọc Ngân: “Anh có việc phải đi, khi nào về sẽ tìm em.”

Ngọc Ngân gật đầu nói: “Anh có việc bận cứ làm đi, em tu luyện thêm một lúc chờ anh về.”

Chính Nam nhanh chóng chạy tới Phúc Đạt, mọi thông tin có được lúc này đều có khả năng giúp hắn giải được bế tắc lần này.

...

Trong phòng, Tú Anh phú bà đã ngồi chờ sẵn Chính Nam tới: “Thám tử của em vừa mới truyền tin về, nói một đệ tử của Cửu Dương Các uống say đã buột miệng nói ra là Dương Quang đang nhốt ai đó bên dưới một mật thất nơi Cửu Dương Các đóng quân. Giống như là hai cô gái...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Lên kế hoạch cứu người

(Việt Nam vô địch! Nhân dịp Việt Nam thắng Thái Lan, cầu đậu, NP...)

Chính Nam đập bàn đứng lên, vẻ mặt nhăn nhó.

Từ hôm cùng Ngô gia giao thủ xong hắn đã luôn cảm thấy mình bỏ quên chi tiết gì đó, nhưng nghĩ mãi không ra nên cũng không để ý nữa.

Hiện tại nghe được Tú Anh phú bà nói, hắn mới nghĩ tới.

“Khốn kiếp! Tại sao lại quên mất một chi tiết quan trọng như vậy.” - Chính Nam vẻ mặt âm trầm nói: “Anh xin lỗi, em nói tiếp đi.”

Tú Anh phú bà vẻ mặt nghi ngờ nói: “Tình báo nói có vẻ là Dương Quang đang nhốt hai cô gái dưới một mật thất nơi Cửu Dương Các đóng quân. Hai người kia... là được Ngô gia đưa tới cho Dương Quang.”

Chính Nam trong lòng đã khẳng định chắc chắn đó là hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân, vấn đề bây giờ là làm sao cứu được họ ra ngoài. Hắn nói: “Rất tốt, tình báo này cực kỳ hữu ích. Hiện tại anh cần một kế hoạch để giải cứu hai người đó nên tối nay chúng ta tập trung tại căn cứ. Anh về trước.”

Thấy Chính Nam vội vã rời đi, Tú Anh phú bà gọi theo: “Người của chúng ta sao?”

Chính Nam truyền âm trở lại: “Đúng là người của chúng ta.”

...

Buổi tối cùng ngày, một cuộc họp khẩn cấp của Akatsuki được Chính Nam triệu tập, ngoại trừ Gia Như phú bà không thể có mặt thì mọi thành viên khác của Akatsuki đều tham gia cuộc họp.

Sau ba tiếng họp bàn tỉ mỉ tới mọi chi tiết nhỏ nhất, Chính Nam đứng lên nói: “Được, quyết định như vậy đi. Thêm nữa là sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, Bình và Lam đại trưởng lão lập tức tiến hành chiêu thu đệ tử. Chi tiết tôi sẽ nói sau, chỉ là báo trước để hai người chuẩn bị thôi.”

Lam gia hai ông cháu ra hiệu đã hiểu cuộc họp mới chính thức kết thúc.

...

Trở về Lý gia, Chính Nam gặp riêng Ngọc Ngân trong phòng.

“Lần trước kích phát huyết mạch của em là sử dụng phương pháp hoán huyết, mặc dù thành công nhưng sẽ để lại trong cơ thể em không ít ám thương. Vì thế từ giờ mỗi ngày anh sẽ dành ra một giờ châm cứu và đả thông kinh mạch cho em để chữa những ám thương này.

Chỉ là quá trình có thể sẽ hơi... ừm... khó nói, nếu em không muốn thì anh sẽ chuẩn bị đan dược cho em, hiệu quả tương tự nhưng mà sẽ tốn thời gian hơn một chút.”

Ngọc Ngân mở to mắt hỏi: “Khó nói!? Ý anh là sao?”

Chính Nam ho khan hai cái: “Chính là phải cõi bớt một số quần áo và để anh đụng vào vài vị trí hơi nhạy cảm. Em biết đấy, chữa bệnh...”

Ngọc Ngân che miệng cười duyên: “Không sao. Dù sao cũng không phải chưa từng trải qua.” - Nói, cô cúi thấp đầu nhỏ giọng lí nhí: “Và lại em cũng đã nói, em luôn sẵn sàng nếu chủ nhân muốn...”

Lời phía sau nhỏ tới mức lấy tu vi của Chính Nam cũng không nghe ra là cô nói gì, chứng tỏ là Chó và Cá Heo cũng chắc chắn là nghe không được.

Hắn cười ôm cô vào lòng nói: “Anh biết, anh cũng là đàn ông, kim nén như thế này hoài anh cũng khó chịu. Nhưng trước khi đột phá Độ Kiếp Kỳ thì anh nghĩ vẫn là giữ lại Nguyên Âm cho em sẽ tốt hơn. Chúng ta muốn là cùng nhau tới mãi mãi chứ không phải chỉ là một khoảnh khắc này, cho nên phải cùng nhau cố gắng nha.”

Ngọc Ngân cười ngọt ngào, khoe mắt lại rom róm những giọt nước mắt hạnh phúc, nhỏ giọng nói: “Nếu anh cảm thấy khó chịu, em có thể dùng tay...”

Chính Nam cười thần bí nói: “Anh có ý kiến khác hay hơn đây.” - Hắn cúi đầu thì thầm vào tai Ngọc Ngân.

Nghe Chính Nam thì thầm, khuôn mặt Ngọc Ngân từ ửng hồng chuyển sang đỏ, sau đó là đỏ bừng, cuối cùng khói từ hai lỗ tai và mũi cô cũng bị lời nói của Chính Nam đốt ra tới. Cô ấp úng nói: “Miệng... miệng và ngực... ngực a...”

Chính Nam búng ra một luồng chân khí đóng tắt cả cửa trong phòng, thuận tiện tắt luôn ngọn nến đang nhảy múa để căn phòng hoàn toàn nhìn không rõ năm ngón.

Xong việc hắn nằm lăn ra giường chờ thiên đường hạ xuống.

...

Nguyệt hắc phong cao, rõ ràng là đêm giết người.

Trong một căn phòng tối, Chính Nam hơi thở ồ ồ, cơ thể căng cứng rồi khẽ run rẩy hạ sát thủ.

Hàng tỉ tỉ sinh linh bị hắn và Ngọc Ngân hợp tác giết chết, cả hai còn nở nụ cười thỏa mãn đầy điên dại.

...

Ngày hôm nay lại là một ngày hội lớn của Hà thành, bởi vì chương trình bán đấu giá mỗi tháng một lần của Phúc Đạt sẽ diễn ra.

Từ lần bán đấu giá trước đến nay, công tác marketing của Trần gia đã hoạt động hết công suất để tuyên truyền cho buổi đấu giá được xa hơn, rầm rộ hơn, nhiều người biết đến hơn.

Và không làm nhiều người thất vọng, buổi đấu giá lần này đã có những sự thay đổi đáng kinh ngạc.

Đầu tiên là việc vẫn duy trì bán ra toàn bộ là đan dược phẩm chất hoàn mỹ, nhưng thay vì chỉ toàn cấp 2 đan dược thì lần này đã xuất hiện đan dược cấp 3, thậm chí lên tới 200 viên.

Tiếp theo là sự xuất hiện của tu luyện đan dược, điều này càng khiến đám người mua điên cuồng.

Tu vi đan dược, mỗi người chỉ có thể sử dụng một viên đầu tiên có hiệu quả, từ viên thứ hai trở đi bắt đầu bị giảm nửa tác dụng.

Nói như vậy có nghĩa là một viên cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan có thể để cho một Linh Hư sơ kỳ tăng hẳn 3 cấp, trung kỳ tăng 2 cấp và hậu kỳ sẽ tăng 1 cấp, nhưng chỉ dùng hiệu quả cao nhất cho lần đầu tiên, nên dù có mua được thì tông môn cũng sẽ ưu tiên cho đệ tử thiên phú cao hoặc sắp đột phá tới Hòa Hợp kỳ.

Thế nhưng tu luyện đan dược lại không giống.

Loại đan dược này không bị Thiên Đạo ràng buộc nên tu luyện giả có thể ăn không giới hạn, chỉ là hiệu quả không cộng dồn mà thôi.

Như cấp 2 hoàn mỹ Tăng Khí Đan, Linh Hư Kỳ tu luyện giả sử dụng sẽ tăng gấp 10 lần tốc độ hấp thu và tinh luyện chân khí, đây chính là tu luyện nhanh hơn người khác 10 lần a. Thế nhưng không có nghĩa là Hòa Hợp Kỳ sử dụng vô hiệu, chỉ là hiệu quả không có nghịch thiên như vậy mà thôi.

Cửu Dương Các vừa mới mất đi đệ nhất thiên tài của mình, cho nên việc cần đan dược để bồi dưỡng một người mới làm đối trọng với “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh của Tà Nguyệt tông là cực kỳ cần kíp. Nếu không, chỉ cần qua 200 - 300 năm nữa, khi lứa cường giả hiện tại của họ già đi, thế hệ trẻ chắc chắn là phải bị Tà Nguyệt Tông cười lên đầu.

...

“Hôm nay tất cả mọi người ở lại đây thủ vững vị trí, đấu giá bên kia tao sẽ đi một mình.” - Dương Quang liếc mắt mấy chục đệ tử Cửu Dương các bên dưới nói.

“Vâng!” - Chúng đệ tử đồng thanh.

Dương Quang hài lòng gật đầu, gần đây không ít chuyện xảy ra khiến hắn khá là bức bối. Nhìn đám đệ tử ngoan như cún này mới khiến tâm của hắn mới thoải mái được một chút.

Dương Quang vừa đi không lâu, đám đệ tử cũng tán ra tiến vào vị trí được bố trí, cả tòa phủ đệ trở thành tòa pháo đài được canh giữ nghiêm ngặt.

...

Ngọc Ngân tối hôm qua ngủ được cực kỳ thơm ngọt, đặt biệt khi tỉnh dậy thấy mình còn đang rúc trong lòng Chính Nam, cô vừa ngại ngừng lại vừa ngọt ngào.

Nghĩ lại tối hôm trước một màn, mặt cô không tự chủ được đỏ lên, tay đưa lên khẽ vuốt bờ môi của mình.

Đang sống trong những hồi tưởng của mình, Ngọc Ngân bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, bởi vì có người vừa hôn vào trán cô.

“Chào buổi sáng, em đã muốn dậy hay chưa?” - Giọng Chính Nam đầm ấm vang lên.

Ngọc Ngân khẽ chuyển thân, vòng tay qua ôm eo Chính Nam thỏ thẻ: “Năm thêm một lát được không anh?”

Chính Nam cung chiều vuốt tóc cô nói: “Em nằm đi, anh dậy chuẩn bị bữa sáng một chút, lát nữa còn nhiệm vụ phải làm đấy.”

Đang mặc áo, Chính Nam lại sực nhớ ra một chuyện. Hắn nhẹ nhàng vuốt vành tai Ngọc Ngân: “Tặng cho em thứ này, dùng để tiện cho việc liên lạc.” - Nói, hắn đeo vào tai cô một chiếc bông tai nhỏ sát vành tai.

Chiếc bông tai này có tác dụng truyền âm tương tự như nhẫn Akatsuki nhưng khoảng cách chỉ bằng một nửa.

Ngọc Ngân đưa tay sờ sờ bông tai, mỉm cười ngọt ngào.

Chuẩn bị bữa sáng đơn giản, Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà và Ngọc Ngân ăn sáng xong liền tự mình làm việc cần làm. Hắn giao cho Gia Nguyệt phú bà một đồng “bài tập” về đan dược cho cô bé làm, đảm bảo cô bé không làm loạn trong lúc hắn không có mặt tại Lý phủ.

...

Trong một phòng trọ đối diện tòa nhà Cửu Dương Các, Chính Nam, Ngọc Ngân, Lam Phụng, Lam Chiến đang ngồi chung một chỗ.

Chính Nam lên tiếng: “Chờ lát nữa khi buổi đấu giá chính thức bắt đầu, Giáp sẽ trà trộn vào tòa nhà đối diện để tìm tung tích của mục tiêu.

Trong trường hợp mọi chuyện dễ dàng, nhiệm vụ của chúng ta là tấn công chính diện để thu hút đám đệ tử Cửu Dương Các.

Nhưng nếu vì lý do gì đó mà không thể nhanh chóng cứu người, chúng ta cần đảm bảo Giáp có thể rút ra trước khi Dương Quang trở về.

Hắc Vô Thường và Bính sẽ chịu trách nhiệm kéo dài thời gian cho chúng ta. Mọi người còn câu hỏi gì không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Lén vào

Mặc dù nhiệm vụ lần này không phải trực tiếp đối đầu với Lý Suương trung kỳ Dương Quang nhưng hệ số nguy hiểm vẫn là rất lớn, Chính Nam không muốn bất kỳ ai cảm thấy họ bị ép buộc vào nguy hiểm.

Akatsuki mọi người không ai nói gì mà chỉ đứng thẳng nhìn Chính Nam, ánh mắt chăm chú.

Cảm nhận được quyết tâm của mọi người, Chính Nam gật đầu nói: “Rất tốt! Giáp, em tiến vào trước đi. Nếu như đụng phải trận pháp hay kết giới, đừng mạnh động. An toàn làm đầu.”

Ngọc Ngân gật đầu rồi ẩn thân rời khỏi phòng.

Mọi người đều căng thẳng chờ đợi.

Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Bên anh bắt đầu hành động, em cố gắng thu hút sự chú ý của Dương Quang, kéo dài thời gian cho anh.”

Bên kia, Tú Anh phú bà cũng đã bắt đầu buổi đấu giá, vẫn là như mọi khi, đấu giá vật phẩm được gửi bán trước.

Cửu Dương các lần này xuất động hơn 50 đệ tử, hầu hết tu vi đều là Hòa Hợp Kỳ, ngoài ra còn có 2 cái Nguyên Anh Kỳ và 1 cái Không Minh Kỳ làm chủ sự khi Dương Quang không có mặt.

Ngọc Ngân lén vào phủ đệ nơi Cửu Dương Các đóng quân, cố hết sức cẩn thận di chuyển, một số vị trí đáng nghi đều cố gắng tránh qua. Cô không muốn vô tình đụng vào cấm chế hay xúc động trận pháp nào đó để bị vây công ở đây.

Trong một căn phòng lớn, Ngọc Ngân gặp một người được đánh dấu trong tình báo.

Hoàng Sơn, một trong mười đệ tử tinh anh của Cửu Dương Các, tu vi Không Minh Kỳ tầng 1.

Người này bởi vì cùng Dương Khang từng có xung đột nên mặc dù ở Cửu Dương Các không nói là nửa bước khó đi nhưng vẫn bị chúng bạn xa lánh, kết quả là từ khi tiến vào hàng ngũ đệ tử tinh anh tới nay, đan dược hắn nhận được đều là ít nhất, tu vi so với đồng bạn càng ngày càng khác biệt.

“Khốn nạn! Chết rồi cũng không quên quay về ám tào 1 quê.” - Hoàng Sơn một mặt xúi quẩy lắm bầm.

Bình thường đã không có đan dược để dùng, hắn phải cố gắng hơn người khác gấp bội để không bị đá ra khỏi hàng ngũ đệ tử tinh anh. Thế nhưng từ hôm được Nhị trưởng lão Dương Quang mang ra ngoài làm nhiệm vụ tới nay, ngoại trừ cả ngày canh giữ mật thất thì hắn chẳng có chút thời gian nào để tu luyện, và tất cả những thứ này đều bị hắn đồ lên đầu Dương Khang.

"Cứ thế này chắc phải thoát ly Cửu Dương Các mất, ở đây hoài làm sao có tương lai..."

Bỗng nhiên Hoàng Sơn cảm thấy không đúng, bình hoa trong góc giống như vừa động đậy.

Nhìn chăm chú bình hoa một lát, Hoàng Sơn lắc đầu thì thầm: “Móa! Ở đây lâu ra ảo giác rồi. Thật sự là mệt mỏi!” - Hắn nằm xuống rồi đắp mền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngọc Ngân thở phào một hơi, vừa rồi tên kia đang yên đang lành tự nhiên mở miệng nói chuyện làm cô giật mình đá vào cái bình hoa, may mà chụp lại kịp không để nó đổ xuống.

“Người này là tinh anh đệ tử, tu vi cao thứ 2 sau Dương Quang a, nếu giết hắn...”

Ngọc Ngân phân vân 1 một lát rồi lắc đầu rồi đi, Chính Nam trước đó đã dặn dò kỹ là không nên mạnh động, chỉ cần cứu người là được.

Ngọc Ngân đi không được bao lâu thì Hoàng Sơn mở mắt ra.

Theo như tình báo hắn có được thì Akatsuki có một người có khả năng ẩn thân rất mạnh nên vừa rồi hắn giả vờ ngủ thử xem có phải là có sát thủ lén vào phòng hay không, thế nhưng chờ mãi không có gì kì lạ hắn liền ngồi dậy, lẩm bầm lẩm bầm: “Thần hồn át thần tính! Aiz, bao giờ mới được thoát khỏi nơi này đây.”

Ngọc Ngân tiếp tục tìm kiếm từng phòng một nhưng vẫn chưa thấy “mật thất” trong tình báo nói tới ở đâu, cô cũng có chút tâm hư: “May mà bộ trang bị chủ nhân cho có khả năng tích trữ nguyên khí, nếu không hiện tại đã phải tính đường đi ra. Mật thất, mật thất ở đâu a!”

Đang lúc Ngọc Ngân có chút loạn, cô phát hiện một tên đệ tử Cửu Dương Các trên tay bưng một cái khay có mấy cái bánh bao và hai ly nước đi tới.

“Đệ tử Cửu Dương Các sẽ không ăn khổ như thế này chứ? Hoặc là...” - Nghĩ tới một khả năng, Ngọc Ngân lập tức bám theo.

Qua mấy khúc cua, đệ tử kia mới dừng lại trước một kệ sách. Nhìn xung quanh hai vòng, cảm thấy khá an tâm hắn mới đưa tay kéo một quyển sách không chút nào đáng chú ý trên kệ sách.

Cạch! Cạch! Cạch!

Tiếng rỗng rỗng vang lên rồi kệ sách tách ra làm hai, đệ tử kia bung theo khay đồ ăn đi vào.

Ngọc Ngân cũng theo sát tiến vào cùng.

Bên trong mật thất, Ngọc Ngân nghiêng nhìn những người bị treo, bị đánh đập, bị bỏ đói hấp hối trong các phòng giam: “Cửu Dương Các! Một lũ khốn nạn.”

Cô không thể tin nổi một môn phái luôn miệng nói Tà Nguyệt Tông là tà giáo, ma giáo lại làm ra chuyện như thế này. Trong mật thất nhốt không ít người, hơn một nửa là các cô gái, đều đã bị cời sạch sẽ, trên người đầy vết roi, thậm chí có dấu hiệu bị xâm hại.

Nhìn xuống ức chế muốn giết chết tên đệ tử đang đi trước mặt, Ngọc Ngân khuôn mặt âm trầm tìm kiếm người mà Chính Nam muốn cứu.

Ở cuối hành lang, đệ tử kia lại lật ra trong đám rơm rạ một cái cần gạt nhỏ rồi kéo một cái, bức tường trước mặt được cơ quan kéo sang hai bên, hất lại bung lên khay đồ ăn rồi đi vào.

Qua khe cửa, Ngọc Ngân nhìn thấy được bên trong đúng là hai người trước đây cô và Chính Nam gặp được trong Vạn Tượng sâm lâm, chính là hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân.

Đệ tử kia mang theo đồ ăn vào cũng không đóng cửa.

Đặt đồ ăn xuống đất, hần vuốt cằm nhìn kỹ Vũ Tuyết.

Mặc dù gương mặt có chút tiêu tụy nhưng thân thể vẫn rất đầy đặn, lại bị Dương Quang xé xuống một mảnh áo, lộ ra trắng bóng da thịt.

Tên đệ tử kia lại gần, muốn mò một chút cho đã nghiệm, nhưng khi cánh tay hần sắp vươn tới bầu ngực khê pháp phòng của Vũ Tuyết thì một màu đen tràn tới che kín hai mắt, sau đó nuốt luôn hơi thở và linh hồn hần vào vĩnh hằng.

Ngọc Ngân chậm rãi hiện ra thân hình, nói: “Cô có đi được không?”

Vũ Tuyết yếu ớt ngẩng đầu lên, khẽ nở nụ cười nói: “Đi thì được, nhưng chạy ra khỏi đây thì không.”

Ngọc Ngân cau mày nhét vào miệng Vũ Tuyết và Vũ Vân mỗi người một viên Hối Khí Đan rồi cời trói cho hai người: “Chủ nhân đang chờ bên ngoài, nhưng tình huống này có chút khó làm a.”

Vũ Tuyết suy nghĩ một lát rồi nói: “Cô ra ngoài trước, cố gắng tìm tới thêm một bộ quần áo đệ tử Cửu Dương Các nữa, tôi và Vân sẽ cải trang thành đệ tử Cửu Dương Các rồi trốn ra.”

Ngọc Ngân khẽ lắc đầu: “Bên ngoài còn có một tên Không Minh Kỳ canh giữ, nếu hần phát hiện thì các cô chết chắc.”

Vũ Tuyết cau mày: “Nếu không cô ra ngoài nói với Không thần sứ giương đông kích tây tạo khoảng trống cho chúng ta, chỉ cần tên Không Minh Kỳ kia bị dụ đi thì không có gì khó chứ?”

Ngọc Ngân trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Vậy hai người ở đây tranh thủ hồi phục nguyên khí đi, tôi ra ngoài tìm chủ nhân nói rõ tình huống bên này rồi trở lại sau.”

Vũ Tuyết gật đầu, hiện tại chỉ có thể như vậy. Cô ngáp ngừng nói: “Khoan, cô có Ích Cốc Đan và nước không? Đã mấy ngày rồi tôi và em tôi chỉ được uống chút nước, không có gì bỏ vào bụng.”

Ngọc Ngân chần chờ một lát rồi cắn răng đưa cho hai người mỗi người một viên Ích Cốc Đan và nước ép trái cây, trong lòng nhỏ máu: “Nước ép trái cây của chủ nhân tặng a!”

Cô dứt khoát quay lưng truyền âm cho Chính Nam, mắt không thấy tâm không phiền.

Vũ Tuyết và Vũ Vân tranh thủ ăn đan dược rồi ngồi xuống xếp bằng khôi phục nguyên khí. Hai người cũng không bị thương gì quá nặng, chỉ là trước đó bị bỏ đói nhiều ngày và hàng ngày đều bị ép uống Hóa Khí Tán, một loại thuốc bột được hòa vào nước để người uống mất đi khả năng sử dụng nguyên khí.

Nghe được Ngọc Ngân báo cáo tình hình bên trong, Chính Nam gật đầu: “Như vậy cũng được, nhưng anh cần em và hai người kia dùng tốc độ nhanh nhất thoát ra ngoài, bởi vì hành động này có thể khiến Dương Quang trở về sớm hơn dự kiến.”

Ngọc Ngân gật đầu nói: “Em biết. Em đã tính toán đường trở ra, nếu như mang theo hai người họ và gặp cản trở bởi Cửu Dương Các đệ tử, em cần ít nhất 15 phút.”

Chính Nam cau mày: “Quá nhiều, có thể mang theo hai người họ bay lên không?”

Ngọc Ngân nghĩ ngợi rồi nói: “Anh cho em một người tiếp ứng trên không, chỉ cần ra tới sân thì có thể để mang hai người bay lên. Nếu thuận lợi thì chỉ

cần khoảng hơn 5 phút.”

Chính Nam gật đầu truyền âm “Vây em trở vào cứu hai người họ ra.” - Nói, hắn quay sang những thành viên Akatsuki còn lại: “Át, em chờ sẵn trên không phối hợp với Giáp cứu người. Lam trưởng lão, nếu Dương Quang trở về, ngăn cản hắn càng lâu càng tốt, không nên ham chiến, cố gắng kéo dài thời gian là được. Mọi người hành động đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Giao tranh nổ ra

Akatsuki mọi người nhanh chóng tản ra, tiến hành nhiệm vụ của riêng mình.

Chính Nam thì truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Hắc Vô Thường, bên này ra tình huống khẩn cấp. Nếu có giao tranh nổ ra trong thành và Dương Quang muốn rời khỏi đó, em nghĩ cách giữ chân hắn lại cho anh, càng lâu càng tốt. Trong trường hợp cần có thể để Bình giúp đỡ.”

Tú Anh phú bà lập tức trả lời: “Em hiểu. Mọi người cẩn thận, anh cũng cẩn thận nhé.”

Chính Nam không trả lời mà bay ra từ cửa sổ phòng trọ rồi lơ lửng trên bầu trời Cửu Dương các phủ đệ, sau đó bắt đầu kết ấn.

“Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật”

Một quả cầu lửa khổng lồ xuất hiện trên bầu trời rồi rơi thẳng xuống Cửu Dương Các phủ đệ gây ra một tiếng nổ cực lớn kèm theo rung động mạnh.

“Haha, Liệt Dương Các, thời gian gần đây tìm bản thân sứ vất vả chứ? Hôm nay bản thân sứ tới thực hiện lời hứa của mình. Còn dám khi dễ dân chúng Hà thành, đây chính là hạ trảng các người đáng phải nhận.”

Chính Nam mở miệng châm chọc, trọng giọng nói mang theo khinh thường và khiêu khích người ngu đều có thể nghe ra.

Nghe được Không thần sứ lại vì bá tánh mà xuất hiện trừng phạt Cửu Dương Các, người dân xung quanh bắt đầu hô hào nhau tới xem, vừa là vì tò mò, vừa là để ủng hộ tinh thần cho vị “Thẩm Phán Giả” thần bí kia.

Hoàng Sơn từ trong phòng lao ra, khuôn mặt màu tím đen, lớn tiếng chửi bới: “Lũ Akatsuki khốn kiếp, hôm nay đã có gan tới đây thì đừng hòng trốn thoát.” - Nói, hắn tung người nhảy lên muốn cùng Chính Nam đánh nhau.

Chính Nam mới không ngu như vậy, người này là Không Minh sợ kỳ, cao hơn bản thân tới hai đại cảnh giới, nếu thẳng mặt đối chiêu sợ là một đòn cũng không tiếp nổi. Hắn bung cánh bay lên cao hơn, miệng cười nói: “Ồ, vị này hẳn là Cửu Dương Các tinh anh đệ tử a, hạnh ngộ.”

Hoàng Sơn mộng bức, vừa rồi hắn tức giận văng đầu nên dùng sức nhảy lên cùng tên Akatsuki trước mặt giao thủ, thế nhưng tên khốn kiếp kia vậy mà bay lên cao hơn để hắn một đòn đánh vào không khí, tệ hơn là bây giờ hắn lơ lửng giữa trời không có điểm tựa.

Hoàng Sơn bắt đầu chơi với!

Kết hợp lời châm chọc Chính Nam vừa nói và biểu tình mộng bức đầy hài hước của Hoàng Sơn giữa không trung, mọi người xung quanh vây xem được 1 trận cười vang.

Vừa đáp xuống đất thành công, Hoàng Sơn liền chỉ tay lên trời mắng: “Có giỏi thì xuống đây đánh 300 hiệp, tao chấp mảy hai tay.”

Chính Nam cười haha nói: “Lợi hại! Vây mảy có giỏi lên đây đánh, tao chấp mảy thêm hai chân!”

Mọi người xung quanh lại cười vang, vị Không thần sứ này nói chuyện quá tổn hại, nhìn biểu tình của Hoàng Sơn hiện tại, không khó để đoán được hắn đã ở biên giới bộc phát.

Hoàng Sơn trong lòng tra hỏi tổ tông 18 đời Chính Nam một lượt nhưng ngoài mặt bỗng nhiên bình tĩnh cười nói: “Đây là mảy nói a.” - Hắn lấy ra 1 vật hình cái đĩa tròn rồi quăng về phía Chính Nam.

Ở trên bầu trời, Chính Nam cảm thấy có chút nghi hoặc: “Hắn không thật sự nghĩ quăng như vậy có thể trúng mục tiêu chứ?” - Mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng Chính Nam vẫn tránh qua một bên, để cái đĩa tròn kia bay qua người.

Cái đĩa bay qua người Chính Nam bỗng nhiên vòng trở lại.

Lần này Chính Nam vẫn là dễ dàng né quá nó. Hắn càng nghi hoặc hơn bởi vì hắn cảm thấy càng lúc càng không đúng.

Đúng lúc này Chính Nam cảm thấy có cái gì đó xiết vào người mình rồi kéo mình về phía Hoàng Sơn.

Trang phú bà thờ dài nói: “Ngu ngốc ký chủ, cái đĩa kia có gắn theo một loại tơ tằm ngàn năm, cực mỏng nhưng cực dai và chắc, bị nó quấn vào người rồi thì muốn thoát ra không dễ đâu.”

Chính Nam bừng tỉnh, thì ra là như vậy a, những người này cũng có chút đầu óc đấy.

Hoàng Sơn vẻ mặt dữ tợn nói: “Mây tưởng mây bay được là ngon sao, tội tao đã chuẩn bị sẵn không ít thứ để đối phó với khả năng bay của chúng mày đâu.” - Bàn tay hắn sáng lên màu vàng cam chân khí, chiêu này có thể nói là tích tụ thật nhiều, thật nhiều oán khí của Hoàng Sơn, trùng đòn này chính diện thì kết quả của Chính Nam chắc chắn là không có gì tốt.

“Phản Thiên Chương”

Chính Nam bị tơ tằm vô hình kéo xuống với tốc độ cực nhanh.

Trước mặt hắn là một chương ẩn bằng hỏa diễm cũng dùng tốc độ tương tự bay tới phía hắn nhưng Chính Nam không hoảng sợ chút nào, ánh mắt của hắn còn có chút rảnh rỗi liếc nhìn xung quanh.

Ầm!

Xung quanh mọi người mộng bực!

Hoàng Sơn mộng bực!

Đây có vẻ không giống chương ẩn va vào người a, không phải là người bay ra rồi phun máu, hoặc là huyết hoa nở rộ sao?

Khói mù lên trên không là thứ gì kia!?

“Hay lắm, tao có lời khen cho Cửu Dương Các đấy. Nhưng mà nói thế nào đây, hừm... gọi là “có cố gắng, đáng ghi nhận”, đúng, chính là như vậy.”

Giọng nói nhẹ nhõm nhưng đầy châm chọc của Chính Nam vang lên từ một nơi khác không xa vang lên, thu hút tầm nhìn của tất cả mọi người.

Nhìn Chính Nam xuất hiện lông tóc không hao, quần áo không nhăn và nhất là giọng nói đầy châm chọc kia, Hoàng Sơn thật sự muốn thổ 3 lít huyết.

Đang lúc Hoàng Sơn muốn mở miệng nói chuyện, một đệ tử khác chạy tới gào thét: “Hoàng sư huynh, mật thất... mật thất bị người ta tấn công, tất cả tù binh đều được thả ra. Chúng ta... chúng ta chết thật nhiều người...”

Hoàng Sơn lần này thật sự là thổ 3 lít huyết, hắn cắn răng trừng mắt Chính Nam rồi lao thẳng xuống mật thất.

Vụt! Cheng!

Bụp! Ặc... Ặc!

Tên đệ tử kia bỗng nhiên rút ra vũ khí muốn đánh lên Hoàng Sơn.

Đáng tiếc luôn sống trong nghi kỵ và thù ghét Hoàng Sơn tính cảnh giác quá cao, hắn dễ dàng tránh thoát và phản sát tên đệ tử kia.

Chính Nam thầm than đáng tiếc, vừa rồi nhân lúc đệ tử kia thu hút chú ý của Hoàng Sơn trong chốc lát, hắn ngay lập tức bắt lấy thời cơ sử dụng “Tâm Chuyển Thân Thuật” cướp quyền điều khiển thân thể, muốn ám sát Hoàng Sơn nhưng không thành.

Hoàng Sơn không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ cho rằng đệ tử kia là bị Akatsuki mua chuộc nên bỏ qua cả Chính Nam lẫn việc bị ám sát hụt để chạy xuống mật thất.

Đúng lúc này Tú Anh phú bà truyền âm: “Anh, Dương Quang đã rời khỏi Phúc Đạt, em đã cố hết sức, mọi người mau rút lui đi.”

Chính Nam quay đầu về phía Phúc Đạt, từ bên đó có một luồng uy áp đang hướng bên này di chuyển tới với tốc độ cực nhanh, không tới một phút nữa sẽ vào phạm vi có thể công kích hắn.

Chính Nam cau mày: “Chưa thấy Ngọc Ngân trở ra a, làm sao bây giờ.”

Nói thì lâu nhưng xảy ra thì nhanh, Chính Nam lập tức đuổi theo Hoàng Sơn, liên tục sử dụng kunai và shuriken làm chậm lại tốc độ của hắn.

Hoàng Sơn nộ từ tâm ra, hắn dùng 12 thành công lực đánh ra một cái quyền ẩn thẳng về phía Chính Nam rồi ngựa không dừng vó vọt về phía mật thất.

Chính Nam thuận thân tránh khỏi đòn đánh của Hoàng Sơn rồi đưa tay kết ấn.

“Vụ Ảnh Thuật”

1 2 3 4... mấy chục cái “Không thần sứ” từ các nơi trên mặt đất, trên nóc nhà, trên cây,... lần lượt chui ra cản đường Hoàng Sơn.

Hoàng Sơn có chút mộng nhưng hắn không lo được nhiều như vậy, hiện tại ai cản đường hắn thì phải chết.

Tùng cái “Không thần sứ” bị Hoàng Sơn đánh tan nhưng mỗi lần như vậy lại có hai cái mới mọc lên cản đường hắn, Hoàng Sơn cắn răng nói: “Hừ, chỉ là ảo ảnh, nghĩ rằng như vậy có thể cản được tao sao...”

Bỗng nhiên Hoàng Sơn ngừng lại bước chân rồi nghiêng người né qua, một cây Kunai lướt qua má trái hắn, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Một đòn không thành công, Chính Nam lập tức dùng Thuận Thân Thuật rời xa phạm vi nguy hiểm rồi lắc đầu nói: “Không hổ là Cửu Dương Các tinh anh đệ tử, phản ứng thật sự là nhanh nhạy.”

Hoàng Sơn vượt vết thương trên má, trong lòng sợ hãi không thôi. Nếu vừa rồi không phải hắn nhìn thấy ánh nắng chiếu xuống khiến cái bóng của bản thể đậm hơn những phản thân khác, hắn thật sự đã bị đối thủ ám sát thành công.

Đúng lúc này tiếng gầm của Dương Quang đã vang lên thật gần: “Lũ chuột nhắt Akatsuki, hôm nay tất cả chúng mày đều dừng hòng rời khỏi đây.”

Chính Nam lớn tiếng gào lại: “Muốn bắt người thì việc đầu tiên là phải biết ẩn nấp, gào lên như vậy chỉ khiến cho mục tiêu biết được rồi chạy mất thôi, già mà còn ngu. Tất cả mọi người... RÚT LUI!” - Nói, hắn dẫn đầu bay lên bầu trời.

Chính Nam không thể không ra lệnh cho mọi người rút lui, bởi vì hắn thật sự không có tự tin đối đầu với Dương Quang lúc này.

Vụt! Vụt! Vụt!

Tiếng xé gió vang lên liên tục, một là của Chính Nam, còn hai âm thanh còn lại phát ra từ bên trong Cửu Dương các phủ đệ.

Ngọc Ngân hai tay bế lấy Vũ Tuyết, còn Lam Phụng để cho Vũ Văn đứng chung trên phi kiếm [Quy Tâm] của cô bay tới bên cạnh Chính Nam nói: “Chủ nhân, người đã cứu ra được.”

Chính Nam gật đầu rồi quay xuống phía dưới nhìn Hoàng Sơn nói: “Hoàng huynh, ngày khác chúng ta tâm sự, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Oán linh trở chú

Chính Nam quay đầu bay thẳng, vô tình hay cố ý bay về phía phủ thành chủ. Trước khi đi còn không quên lại thả một hỏa cầu nổ tung Cửu Dương Các phủ đệ.

Trước đó hỏa cầu hắn thả cố ý né khu vực mật thất, bây giờ tất cả con tin dưới mặt đất đều đã được thả ra, nên làm nót cho hợp thẩm mỹ.

“Aaaaaa... Bọn khốn kiếp, trời đánh lũ Akatsuki chúng mày, aaaaaa...”

Tiếng Dương Quang gào thét vang cả một góc trời, thế nhưng mọi người chỉ cảm thấy há hê chứ không ai đồng cảm cùng hắn.

...

Bởi vì Dương Quang nửa chừng bỏ về nên toàn bộ đan dược bán ra lần này đều rơi vào tay Tà Nguyệt Tông, đây cũng là ý định của Chính Nam khi quyết định bỏ đi luật cấm một thể lực được mua hai loại đan dược giống nhau.

Trong phòng, Chính Nam cau mày kiểm tra thương thế cho hai chị em Vũ Tuyết. Hắn hỏi: “Ngoại trừ bị bỏ đói và uống Hóa Khí Tán, cô thật không bị người khác động tay chân chứ?”

Vũ Tuyết gật đầu đáp: “Từ lúc bị bắt tới lúc được mọi người cứu ra đều như vậy, không có gì đặc biệt a.”

Chính Nam không trả lời mà trầm ngâm quan sát đan điền Vũ Tuyết: “Trang, thử khí thể màu đen quấn quanh đan điền và nguyên anh của Vũ Tuyết là gì thể?”

Trang phú bà trầm lặng không trả lời, điều này càng khiến Chính Nam lo lắng. Hắn lại hỏi: “Alo, sáng rồi, dậy đi!”

Trang phú bà vẫn không trả lời, Chính Nam đành bỏ qua chuyện này trước đã. Hắn nói với Vũ Tuyết: “Cô nghỉ ngơi trước đi, chờ bình phục hắn rồi tính tiếp. Đây là Thanh Tâm Đan, sẽ giúp cô dễ ngủ hơn. Tôi đi xem tình hình Vũ Văn.”

Chính Nam đứng dậy rồi đi, Vũ Tuyết khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

Chính Nam cười nói: “Không có gì đâu, nhiệm vụ này là tôi yêu cầu cô đi làm, nếu có chuyện xảy ra thì là lỗi tại tôi không tính toán chu toàn thôi. Thời gian này cô tạm thời đừng lộ mặt, Cửu Dương Các đám người điên kia sẽ tìm cô đấy.” - Nói, hất ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Vũ Tuyết thở dài một hơi.

Cả tháng vừa rồi cô không được ngủ một giấc nào ra hồn, mặc dù đã Không Minh trung kỳ nhưng thật sự là có chút không chịu nổi. Uống vào Thanh Tâm Đan, cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

“Ký chủ, cô gái kia có vấn đề.” - Trang phú bà lúc này mới thần bí lên tiếng.

Chính Nam hơi sững sờ, để Trang phú bà nói như vậy thì sự tình có vẻ không đơn giản a. Hắn hỏi lại: “Vấn đề? Khí thể màu đen vấn đề sao?”

Trang phú bà trả lời: “Đúng vậy. Chuyện này nói ra sẽ rất dài dòng, nhưng vì độ nguy hiểm của nó mà Trang nghĩ ký chủ cần phải biết.”

Chính Nam nghiêm túc trả lời: “Nếu đã như vậy thì tôi nhất định phải biết rồi.”

Trang phú bà tổ chức lại ngôn ngữ một lát rồi nói: “Đầu tiên là phải theo cấp vĩ mô tới nói, thì một vũ trụ có cửu giới gồm hạ tam giới hay còn gọi là Minh giới, trung tam giới chính là nơi ký chủ đang ở, gọi là Nhân giới và phía trên là thượng tam giới, truyền thuyết gọi Tiên giới hay Thần giới nhưng tên chính thức của nó là Thiên giới.”

Chính Nam sững sờ: “Cửu trọng thiên phân tam giới a? Có gì mới?”

Trang phú bà gật một cái: “Trước kia ký chủ ở Trái Đất chính là thuộc Nhân giới tầng thấp nhất, còn bây giờ ký chủ đang ở, nói cho ký chủ biết, là một cái phong ấn tiêu thể giới thuộc tầng ba Nhân giới. Một đứa trẻ ba tuổi ở đây sẽ mạnh gấp hàng trăm lần người trưởng thành ở Trái Đất. Mới hay không?”

Chính Nam vuốt mồ hôi: “Mới! Cmn! Quá mới.”

Trang phú bà lại dùng giọng quan trọng nói: “Không nói mấy thứ này, bởi vì theo Thiên Đạo thể giới này ghi chép thì trước đây thật lâu, Minh Đế đã phát động tấn công Nhân giới để mở rộng địa bàn.

Nhân Hoàng cũng đã cố hết sức nhưng cuối cùng vẫn là không chống lại được nên đã cầu cứu Thiên giới.

Thập đại Thiên Tôn của Thiên giới lại chia thành hai phe là chủ chiến và chủ hòa, cuối cùng gây nên cái gọi là “Loạn Tam Giới”.

Toàn bộ sự kiện này về sau đã trở thành cấm kỵ.”

Chính Nam nghe được lung bùng cả lỗ tai: “Nói tới lớn như vậy, cuối cùng thì Vũ Tuyết có liên quan gì ở đây?”

Trang phú bà đáp: “Liên quan chứ, bởi vì thứ khí thể màu đen kia chính là thủ đoạn đồng hóa nhân tộc của Minh Đế. Nhân tộc bị nhiễm phải nó sẽ bị dần dần đồng hóa cơ thể, đồng hóa suy nghĩ, cuối cùng là đồng hóa linh hồn để hoàn toàn trở thành Minh giới sinh linh, gọi là Oán Linh.

Đây chính là thủ đoạn chiến tranh cấp chiến lược, Oán Linh Trớ Chú! Cũng chính là lá bài tẩy để Minh Đế giành lấy chiến thắng tuyệt đối trước Nhân Hoàng a!”

Chính Nam đập bàn đứng phắt dậy: “Cái gì? Vũ Tuyết làm sao sẽ bị thứ ma quỷ kia quấn vào người, lại nhìn nó đã quấn quanh đan điền và nguyên anh, chuyện này xảy ra thời gian không ngắn rồi a?”

Trang phú bà đáp: “Đó chính là vấn đề. Theo ghi chép thì kể cả là Độ Kiếp Kỳ, một khi bị nhiễm phải Oán Linh Trớ Chú, không tới nửa năm cũng sẽ bị đồng hóa hoàn toàn, thế nhưng cô gái kia mặc dù trở chủ đã phát triển tới giai đoạn hai nhưng vẫn không có chút thay đổi nào về cả hình dáng lẫn tính tình, cái này không đúng a.”

Chính Nam gõ gõ bàn, chuyện này đã vượt qua khả năng của hắn. Hắn hỏi: “Như vậy có cách gì để chữa trị hay không? Tôi không muốn phải nhìn cô ấy từng ngày biến thành Oán Linh a.”

Chính Nam là không đành lòng, cũng không muốn chuyện xảy ra theo cách này.

Trang phú bà trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Lý thuyết là có thể dùng Tường Thụy Chi Quang của Lý Gia Nguyệt phú bà tịnh hóa trớ chú, nhưng do tu vi quá thấp, lại thêm trớ chú đã phát triển tới giai đoạn hai nên cách này chỉ có tác dụng kéo dài thời gian mà thôi. Muốn trị dứt điểm thì có hai cách.

Một là bản thân cô ta số mệnh đủ mạnh để kháng qua tử kiếp này.

Hai là Lý Gia Nguyệt phú bà đủ mạnh để tịnh hóa trớ chú giúp cô ta.”

“Nói đi nói lại thì vẫn là tôi không thể làm gì giúp cô ấy? Khoan hãy nói tới chuyện cứu giúp, tôi còn một vấn đề cần biết nữa là Vũ Tuyết nhiễm thứ này từ đâu?” - Tạm thời gác qua chuyện chữa trị, Chính Nam đặt sự chú ý lên nguồn gốc của trớ chú.

Trang phú bà trả lời: “Vậy thì phải hỏi cô ta, bởi vì trở chú chỉ có thể lấy từ chính Minh Nhân hoặc từ Oán Linh khác mà thôi.”

Chính Nam nhìn qua cửa phòng Vũ Tuyết rồi lắc đầu nói: “Cứ để cô ấy ngủ ngon một giấc đã, thời gian qua cô ấy cũng mệt rồi.” - Nói, hẳn qua kiểm tra tình hình của Vũ Vân.

Tình trạng của Vũ Vân tốt hơn Vũ Tuyết rất nhiều, chỉ là có chút hư nhược mà thôi, không có bị trở chú quẩn thân.

Giúp Vũ Vân tĩnh khí, an thần xong, Chính Nam liên lạc với Tú Anh phú bà hỏi thăm một chút tình hình bán đấu giá và nhờ cô sử dụng năng lượng của Trần gia tìm hiểu thêm về hai từ khóa là “Loạn Tam Giới” và “Oán Linh”.

...

Tạm thời mọi chuyện đã ổn thỏa, Chính Nam lại đặt sự chú ý của mình lên nhiệm vụ và đăng cấp.

Hắn phàn nàn nói: “Trang, không phải tôi khó tính, nhưng nhiệm vụ hàng ngày cũng quá mức rồi đấy, 30 ngày không ra được một nhiệm vụ cấp, chắc chắn là có tấm màn đen.”

Trang phú bà khinh thường trả lời: “Không sai, ký chủ vừa đột phá Hòa Hợp Kỳ đã ngay lập tức lên thẳng 4 5 cấp, việc này cần phải tốn công Trang che giấu Thiên Đạo cho nên hạn chế tốc độ lên cấp của ký chủ là cần thiết.”

Chính Nam phản đối: “Còn có chuyện như vậy? Nếu như bản thân Hệ Thống và Trang có nhiều cổ kị như vậy thì làm sao ký chủ có thể thoải mái phát triển được chứ. Đừng nói cùng một lúc lên cấp nhiều như vậy là lỗi tại tôi, tất cả điểm đều đến từ đường chính ngạch và cố gắng của tôi cũng không thể phủ nhận được, thậm chí hành động của tôi cũng không vi phạm bất kỳ quy tắc nào.”

Từ lúc lên làm thủ lĩnh Akatsuki, Chính Nam ăn nói có vẻ rất “chuẩn”.

Trang phú bà thờ dãi: “Đúng là lỗi không phải của ký chủ, nhưng mà Trang nói điều này ký chủ suy nghĩ kỹ nhé.

Theo lý mà nói, nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên] của ký chủ đã dừng tại giai đoạn 3 thời gian rất dài, đây là lỗi tại ai? Từ cái tên của nhiệm vụ đã nói rõ, nó là nhiệm vụ “chính” và cần được hoàn thành “đầu tiên” nhưng ký chủ không biết giả ngu hay ngu thật mà bỏ qua nó ở đó mãi không hoàn thành, để lãng phí một nguồn điểm không nhỏ, một cái danh hiệu và một số thứ quan trọng mà chỉ khi nào ký chủ hoàn thành hết mới được mở ra.

Về tình, ký chủ có quan hệ từ tốt đến rất tốt với nhiều cô gái, thậm chí có người đã chấp nhận chủ động giao cả thân thể, tâm hồn và cả tương lai cho ký chủ, nhưng ký chủ luôn tìm cách tránh né tình cảm của người ta dù tự bản thân ký chủ đã biết rất rõ họ đã sẵn sàng, vì sao phải như vậy?

Tổng hợp lại tới nói, tình hình hiện tại đều là do một tay ký chủ nhu nhược và cả nghĩ thức đẩy nó thành hình. Làm đàn ông, cho dù có là một tên tiểu bạch kiểm hay là đỉnh thiên lập địa chí cường giả đi nữa, trong chuyện tình cảm vẫn phải là người chủ động chứ không phải cứ chần chừ, mập mờ để cuối cùng ai cũng không vui vẻ.”

Chính Nam nằm trên giường nhìn trần nhà, lời nói của Trang phú bà vang vọng trong đầu hắn: “Nhiệm vụ, tình cảm, sẵn sàng, nhu nhược,...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Giọt máu đầu tiên

Đúng lúc này, Ngọc Ngân gõ cửa phòng: “Chủ nhân, anh có ở đó không?”

Chờ một lát vẫn không có ai trả lời, Ngọc Ngân lại gõ cửa thêm một lần: “Chủ nhân, anh ở trong phòng không?”

Chính Nam giật mình tỉnh lại, trả lời: “Có, em vào đi.”

Ngọc Ngân bụng theo một khay cơm, nước, đồ ăn tối đặt trên bàn rồi tháo mặt nạ xuống, nở nụ cười xinh đẹp nhìn Chính Nam nói: “Từ lúc trở về đến giờ em chưa thấy anh ăn gì nên mang tới một chút đồ ăn cho anh đây. Anh có đói bụng không?”

Chính Nam nhìn kỹ Ngọc Ngân.

Cô xinh đẹp, tu vi không thấp, thiên phú không phải rất xuất chúng nhưng cũng không thể nói là yếu, lại thức tỉnh một trong những huyết mạch quý dị, đáng sợ nhất nếu là địch nhân. Với điều kiện như thế, cô không cần thiết phải luôn đi theo hắn như một nô tỳ nói gì làm nấy, đặt đầu gối vào đó, thậm chí giao cả tính mạng, thanh xuân và tương lai vào tay hắn.

Bị Chính Nam nhìn chằm chằm không chớp mắt, Ngọc Ngân ngượng ngùng cúi đầu nói: “Nếu... nếu anh muốn... muốn cái kia... em... em...”

"Muốn cái gì mà muốn, đừng lúc nào cũng nghĩ anh như vậy chứ."

Chính Nam bật cười kéo Ngọc Ngân vào lòng, nhẹ vuốt ve tóc cô hỏi: "Em có hối hận không? Hối hận khi đó đã phát Chú - Nô huyết thệ, hối hận vì đã tin anh?"

Ngọc Ngân bị Chính Nam làm cho sợ hãi, giọng cô có chút run nói: "Không... em chưa từng hối hận, cũng sẽ không hối hận. Em... umm!"

Chính Nam cúi đầu hôn chặt cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia, hôn cực kỳ nồng nàn, cực kỳ ướt át.

Ngọc Ngân có chút bất ngờ nên hơi sững sờ, thân thể cứng ngắc. Thế nhưng cảm nhận được sự nồng nàn của Chính Nam, trong khoang miệng đang bị cái gì đó như con rắn nhỏ khuấy đảo, bá đạo quấn lấy cái lưỡi hồng hào của mình, ánh mắt cô dần mê ly, say đắm.

Hôn tới lúc sắp thở không nổi nữa, Chính Nam mới rời khỏi bờ môi Ngọc Ngân. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh!"

Ngọc Ngân ngẩn ngơ, nước mắt hạnh phúc chậm rãi chảy xuống khóe mắt, cô mỉm cười gật đầu nói: "Em đồng ý. Em đã luôn sẵn sàng, luôn chờ đợi giây phút này xảy ra, kể cả trong mơ em cũng đã từng mơ tới không ít lần."

Chính Nam ôm cô vào lòng, ôn nhu nói: "Anh xin lỗi. Anh xin lỗi vì đã không dừng cảm đối mặt với em sớm hơn, xin lỗi vì đã không chủ động với em hơn. Bây giờ vẫn chưa muộn chứ?"

Ngọc Ngân siết chặt lấy Chính Nam, cô khóc như mưa nói: "Không muộn! Không muộn!"

Chính Nam lại cúi đầu hôn xuống.

"Tiêu hao 1 điểm mị lực tòa định phủ bà Khương Ngọc Ngân thành công."

"Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, danh hiệu [Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành]."

"Hoàn thành chuỗi nhiệm vụ chính tuyến thứ nhất, khen thưởng ký chủ 5 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề."

"Tuyên bố nhiệm vụ hàng ngày duy nhất [GIAO lưu, kết HỢP]. Mô tả: "GIAO lưu phối kết HỢP mỗi ngày để hiểu nhau hơn". Yêu cầu: [Cùng phú bà có độ thiện cảm từ 91 trở lên tiến hành song tu]. Phần thưởng: [1 điểm ngẫu nhiên]."

"Nhắc nhở: nhiệm vụ hàng ngày [GIAO lưu, kết HỢP] chỉ có thể hoàn thành mỗi ngày một lần, điểm nhận được là điểm [Nhiệm Vụ], phân biệt với điểm [Song Tu]."

...

Mặc dù Trang phú bà thông báo rất nhiều nhưng Chính Nam hoàn toàn nghe không lọt tai. Hắn và Ngọc Ngân phú bà đang đắm chìm trong men say tình không thể nào tự chủ được.

Hai người hôn nhau rất nồng nàn, rất ướt át, vòng tay quện vào nhau, cảm nhận nhiệt độ thân thể, nghe rõ nhịp tim của nhau.

Chính Nam thì thầm vào tai Ngọc Ngân phú bà: "Anh muốn..." - Rồi hắn cắn nhẹ vào vành tai cô.

Ngọc Ngân phú bà bị một luồng điện tê dại truyền toàn thân, cô khẽ run rẩy "Ừm" một tiếng.

Bản thân Ngọc Ngân phú bà cũng nhận không nổi nữa, đời này cô đã tự hứa với lòng không phải người đàn ông này thì không là ai khác.

Kiếp trước 30 năm cuộc đời, Chính Nam cũng có hai người bạn gái.

Người thứ nhất quen nhau lúc học đại học năm thứ hai, chia tay sau hai năm yêu thương cũng vì lúc ấy hắn đam mê Game Online, không chăm lo cho người ta, để bị người khác cướp mất.

Người thứ hai là khi hắn mới ra trường, cô bé kia năm thứ nhất. Sau bốn năm bên nhau cũng phải chia tay vì cô bé đi nước ngoài định cư.

Sau đó hắn cứ như vậy F.A tới lúc xuyên qua.

Lần đầu tiên sau ngàn ấy năm, hắn mới lại thật sự yêu một người. Hai lần tan vỡ để hắn biết rõ đến với nhau khó thế nào nhưng tan vỡ nhanh ra sao.

Chính Nam ôm chặt Ngọc Ngân phú bà, nói: "Lần đầu sẽ đau một chút, em cố gắng nhịn xuống, rất nhanh sẽ không sao." - Hắn đưa tay vuốt tóc mai cô ra sau tai, động tác nhẹ nhàng, ôn nhu.

"Xin... xin thương tiếc!" - Ngọc Ngân phú bà nhẹ gật đầu. Mặc dù tâm lý đã sẵn sàng từ lâu nhưng hiện tại cô rất, rất, rất ngượng ngùng.

Chính Nam thân không mảnh vải nằm trên người Ngọc Ngân phú bà, khuôn mặt hắn còn chút ngây ngô, da thịt hai người so ra thì hắn thậm chí còn trắng

trêu, mịn màng hơn, mái tóc cắt ngắn, đôi mắt nhìn cô đầy rạo rực ham muốn, nhưng cũng không ít thương tiếc, yêu thương.

“A... um... đau...” - Ngọc Ngân phú bà cắn răng rên lên một tiếng đau đớn, cho dù có tu luyện thành Thánh nhân thì lần đầu vẫn là đau như vậy, đau xé rách da thịt, đau nhói toàn thân.

Nước mắt cô không nhịn được chảy xuống gò má. Những giọt nước mắt hạnh phúc, chờ mong, miễn nguyện.

Chính Nam dừng lại động tác. Hắn cúi đầu hôn nhẹ vào môi Ngọc Ngân phú bà rồi đưa tay giúp cô lau đi nước mắt, thương tiếc nói: “Dừng lại một chút, bớt đau rồi tiếp tục.”

Lát sau, Chính Nam tiếp tục làm những gì cần làm.

Sau khi đầu chạm choạng thì Ngọc Ngân phú bà cũng rất nhanh hòa nhịp cùng hắn tạo nên bản nhạc bất hủ của nhân loại.

Lần đầu của Ngọc Ngân phú bà nên Chính Nam không muốn dằn vò cô. Hắn thật sự rất trân trọng tình cảm này nên chỉ hành sự như một người bình thường, không có cái gì 2 giờ, 3 tiếng hay làm cho đằng gãi ngứa đi như dăm ba cái tiểu thuyết mạng mà hắn xem qua.

Xong việc, hai người ôm lấy nhau chìm vào giấc ngủ.

...

Lúc Chính Nam tỉnh dậy thì trời cũng đã chiều muộn.

Cúi nhìn Ngọc Ngân phú bà như con chim non e ấp cuộn mình trong lòng mình, khỏe mắt còn đọng nước nhưng vẫn luôn treo nụ cười trên môi, Chính Nam hôn nhẹ lên trán cô rồi nói: “Tỉnh rồi thì dậy đi thôi, giả vờ cái gì nữa!”

Ngọc Ngân phú bà khuôn mặt hồng hào đắm nhẹ vào ngực hắn rồi lại rúc đầu vào đó, không dám nhìn thẳng Chính Nam.

Chính Nam biết cô ngại ngùng nên cũng không chọc ghẹo thêm, chỉ cười nói: “Nếu em chưa khỏe thì cứ nằm thêm đi, anh qua xem tình hình của hai người kia thế nào rồi nấu chút canh cho em bồi bổ thân thể.” - Nói, hắn dậy thay đồ rồi kéo mền đắp lên giúp Ngọc Ngân phú bà, sau đó đóng cửa phòng lại.

Chính Nam đi rồi Ngọc Ngân phú bà mới dám thò đầu ra khỏi chăn, ánh mắt long lanh nước.

Cô mỉm cười hạnh phúc, dùng nguyên khí cắt lấy mảnh chăn mền bị những giọt máu trinh nguyên của cô nhiễm đỏ sau đó cắt kỹ, đây là minh chứng cho tình yêu của hai người a.

...

Sau khi làm kiểm tra sơ bộ cho cả hai chị em Vũ gia, Chính Nam khuôn mặt đầy lo lắng.

Tình huống của Vũ Vân rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ thì sẽ khôi phục lại bình thường. Thế nhưng tình trạng của Vũ Tuyết lại không quá khả quan.

Chính Nam thấy rõ ràng làn da của cô đã ẩn ẩn có màu đen hoa văn, mặc dù rất nhạt nhưng điều này đã chứng minh trở chú đang hoạt động chứ không phải nó đã bị kiềm chế hay mất đi tác dụng.

Thờ dãi lác đác, Chính Nam giúp Vũ Tuyết đắp lên chăn mền rồi xuống nhà bếp nấu canh.

Khi trở lại phòng mình, Chính Nam thấy Ngọc Ngân phú bà đã mặc lại quần áo, đang ngồi trên giường thất thần, trên giường bị cắt một mảng lớn.

Hắn bung theo một bát cháo lớn bước vào: “Em ăn chút cháo hạt sen này đi, xong rồi uống ít nước trái cây cho nhanh lại sức.”

Ngọc Ngân phú bà cười ngọt ngào: “Anh ăn cùng em.”

Chính Nam đặt cháo lên bàn nói: “Anh ăn rồi, em ăn đi.”

"Em.. em muốn... muốn..." - Ngọc Ngân phú bà đỏ bừng mặt, không biết mở miệng thế nào. Cuối cùng cô quyết định nhắm chặt hai mắt, há miệng ra: "Aaaaa..."

Chính Nam bật cười múc một thìa cháo, thổi nhẹ một chút rồi đút cho cô.

Ngọc Ngân phú bà cười híp cả mắt: "Cảm giác thật tốt, không trách những người có đôi có cặp luôn thích làm như vậy."

"Được rồi, những nhẽo không à!" - Chính Nam đưa bát cháo cho Ngọc Ngân phú bà: "Em ăn đi, anh có chút việc cần phải tập trung một lát."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Giao lưu, kết hợp và song tu

Tranh thủ lúc Ngọc Ngân phú bà ăn cháo, Chính Nam mới xem lại thông báo của Hệ Thống. Hắn tò mò hỏi: “Trang, danh hiệu [Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành] này có buff gì không hay chỉ để cho đẹp?”

Trang phú bà máy móc trả lời: “Danh hiệu [Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành] có buff là khi ký chủ dùng điểm mị lực để chuyển hóa thành điểm thiện cảm của phú bà sẽ được tăng thêm 50%.”

Chính Nam vuốt cằm “50%!? Không phải rất thực tế nhưng cũng không tệ. À, giải thích cho tôi đoạn điểm nhiệm vụ và điểm song tu đi.”

“Nhiệm vụ hàng ngày của ký chủ chính thức chuyển từ trạng thái nhiệm vụ ngẫu nhiên thành nhiệm vụ duy nhất. Tức là ký chủ sẽ không cần phải làm nhiệm vụ khác nhau cho từng loại điểm thưởng khác nhau nữa, mà chỉ cần làm duy nhất nhiệm vụ [GIAO lưu, kết HỢP] mỗi ngày mà thôi.

Tuy nhiên, điểm thưởng nhận được vẫn sẽ là ngẫu nhiên, tùy theo “nhân phẩm” của ký chủ.

Điểm [Song Tu] là một hình thức tích lũy mới được mở ra khi ký chủ giành được [Độ Nhất Huyệt] của một vị phú bà. Cứ mỗi 10 lần ký chủ cùng vị phú bà ấy song tu thì sẽ nhận được 1 lần lựa chọn điểm ngẫu nhiên, ngắt quãng vẫn được tính bình thường.”

Chính Nam thì thầm: “Nói như vậy, nếu trong cùng một ngày tôi song tu với hai người khác nhau thì điểm nhận được sẽ là một 1 nhiệm vụ và 2 điểm [Song Tu] khác nhau, đúng không?”

Trang phú bà đáp: “Đúng là như vậy. Còn một vấn đề nữa là điểm [Song Tu] nhận được khi tích lũy thành công sẽ khác nhau theo đánh giá phú bà. Cụ thể là đối với cấp S phú bà, mỗi lần tích lũy thành công, ký chủ sẽ nhận được 1 điểm, đối với cấp SR phú bà là 2 điểm, đối với cấp SSR phú bà là 3 điểm.”

Chính Nam sững sờ: “Để tôi tính thử, nếu bây giờ tôi có một vị SSR phú bà để song tu, tức là mười ngày sau tôi sẽ chắc chắn có 3 điểm cấp, chưa tính trong 10 ngày ấy nếu “nhân phẩm” không sai còn có thể có thêm 3 điểm cấp nữa... làm sao cảm giác giống tu luyện tà công. Nhưng mà tôi thích, hắc hắc.”

Trang phú bà hậm hực nói: “Bởi vậy Trang mới nói ký chủ ngu ngốc, không lo tìm phú bà, suốt ngày chỉ biết làm những chuyện vô bổ.”

Chính Nam không cho là đúng phản bác: “Cái gì gọi là chuyện vô bổ. Tôi cũng không ăn chơi đàng điếm, không cờ bạc rượu chè,... những gì tôi đang làm là xây dựng một nơi an toàn, ấm áp cho tôi và người tôi yêu thương thôi. Nói như thế nào nhỉ... À đúng, là xây dựng gia đình. Chính là như vậy.”

Trang phú bà biết tông Chính Nam đang nghĩ gì nên dùng giọng cực kỳ khinh thường trả lời hắn: “Xùy! Xùy! Ký chủ nghĩ gì chẳng lẽ Trang không biết? Căn bản là sợ chết mà thôi, nói cái gì hùng hồn, vĩ đại như vậy a!”

Chính Nam bị vạch trần vẫn mặt không đổi, hơi thở không loạn nói: “Thì tất nhiên cũng một phần là do sợ chết. Bao nhiêu cô gái xinh đẹp còn chờ tôi giải cứu đây, làm sao chết oan chết uổng như vậy được. Lại nói, tôi còn phải tu luyện tới lúc đủ mạnh, sau đó để Trang phú bà xuống đánh một trận mới mãn nguyện, hắc hắc.”

Trang phú bà gắt giọng nói: “Này, cảm nghĩ lung tung về Trang như vậy, bỏ ngay những suy nghĩ đen tối trong đầu kia đi. Khốn... khốn kiếp, không cho nghĩ!”

Chính Nam cười hèn mọn, hắn chính là nhớ lại mấy bộ film AV hắn xem kiếp trước nhưng thay nữ diễn viên bằng một khuôn mặt lạ hoắc rồi liên tục gọi đó là Trang phú bà.

...

Ngọc Ngân phú bà ăn xong nhưng thấy Chính Nam vẫn thất thần nhìn ra cửa sổ, cô lại gần ôm lấy từ phía sau rồi tựa đầu vào vai hắn, khẽ nói: “Anh suy nghĩ gì thế?”

Chính Nam bừng tỉnh, dẹp mớ AV trong đầu đi.

Hắn nắm lấy hai tay Ngọc Ngân phú bà trước ngực, nói: “Không có gì, chỉ là chút chuyện lộn xộn gần đây.”

Xoay người lại nhìn gương mặt xinh đẹp của Ngọc Ngân phú bà, Chính Nam vuốt tóc mai cô ra phía sau rồi dịu dàng nói: “Em khỏe hơn chưa? Đi lại... thuận tiện hay không?”

Ngọc Ngân phú bà khuôn mặt hồng hào trả lời: “Tốt... tốt hơn nhiều rồi. Vẫn có chút không tiện nhưng không ảnh hưởng lớn.”

Chính Nam gật đầu: “Mấy ngày nay em ở nhà chăm sóc hai chị em Vũ Tuyết đi, như vậy thuận tiện cho nghỉ ngơi hơn. Chuyện bên ngoài để anh lo là được.”

Ngọc Ngân phú bà cũng không phản đối ý tưởng này, thế nhưng có một chuyện cô vẫn muốn hỏi Chính Nam “Anh... có phải là anh tu luyện... tu luyện song tu công pháp không?”

Chính Nam sững sờ, hần hỏi lại: “Tại sao em lại hỏi vậy?”

Ngọc Ngân đỏ bừng mặt trả lời: “Vi... vì lúc anh... anh... em...” - Cô vẫn là không nói ra thành lời.

Chính Nam không biết mô tê gì, đành phải tìm người quán sự hỏi: “Trang? Ngọc Ngân hỏi như vậy là có ý gì? Cô ấy cảm nhận được gì sao?”

Trang phú bà thoải mái trả lời: “Chính là lúc ký chủ thả nòng nọc vào người Khương Ngọc Ngân phú bà a, đó là lúc hệ thống trả lại lợi tức cho cô ấy vì đã giúp ký chủ thoải mái.

Lại nói, ký chủ được điểm, cô ấy thì được thêm nguyên khí, bị hiểu thành song tu công pháp cũng không sai.”

Chính Nam hớn hơ: “Nói như vậy là tôi cùng phú bà của mình song tu, tu vi của cả hai đều sẽ song song tăng lên?”

“Đúng là như vậy. Thế nhưng bởi vì tu vi ký chủ thấp hơn tu vi Khương Ngọc Ngân phú bà nên lượng nguyên khí cô ấy nhận được không phải rất khả quan.” - Có lẽ Trang phú bà cho rằng con số này không lớn nên không có nói với Chính Nam trước đó.

Có được đáp án, Chính Nam véo nhẹ cái mũi Ngọc Ngân phú bà, cười nói: “Anh biết rồi, không phải là anh tu luyện song tu công pháp gì cả, đây là đặc thù... thể chất của anh thôi. Nói như thế nào đây... vì em làm cho anh thoải mái, nên phần thưởng của em là được tăng lên một chút xú tu vi, chính là như vậy á. Mà, sau này anh mạnh lên, một chút xú đó sẽ ngày càng nhiều hơn, cho nên em cũng phải "tiến bộ" lên nhé!”

Tiến bộ của Chính Nam chắc chắn không đơn giản chỉ là tăng lên tu vi!

Ngọc Ngân phú bà cười gật đầu nói: “Chỉ cần không có hại gì cho anh thì em yên tâm rồi.”

Aiz! Cô gái mới yêu a, nghe không ra "ý tứ" trong lời nói của Chính Nam.

Hần cười hôn nhẹ vào môi cô rồi đi tới phòng luyện đan.

Tới nơi, Chính Nam lập tức mở bảng thông tin.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 5

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuận Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 71/100), Lý Gia Như(SR, 81/100).

Điểm dư: 12 điểm cấp, 18 điểm kỹ năng, 19 điểm nghề.

Balo: 8 viên cực phẩm linh thạch, 7 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đằm Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 55 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thể Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Xem bảng thông tin xong, Chính Nam cao hứng bừng bừng tự mình nâng cấp các hạng mục hần muốn.

“Tiêu hao 3 điểm cấp, tăng lên cấp 27 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Thông Linh Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Thủy Độn - Thủy Lao Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 11 điểm nghề, kích hoạt và nâng cấp nghề [Phù Văn Sư] lên cấp 5 thành công.”

Nghe được Trang phú bà thông báo lại một lần, Chính Nam thỏa mãn gật đầu.

Danh tiếng Không thần sứ từ nay triệt để lộ ra trước mắt người đời sau trận chiến chính diện hôm nay nên Chính Nam muốn tiếp tục đào sâu phát triển Hỏa Độn, còn “Thủy Độn - Thủy Lao Thuật” chính là con bài bí mật khắc chế Cửu Dương Các.

“Thông Linh Thuật” là hần kích hoạt sẵn để sau này còn tiến lên phía trên kích hoạt La Sinh Môn và thông linh vĩ thú.

[Phù Văn Sư] là nghề nghiệp phụ trợ cho nghề [Luyện Khí Sư] nên Chính Nam cũng không tiếc điểm mà tăng nó lên max khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Khoảng lặng trước cơn bão

Bỗng Chính Nam nghĩ tới một chuyện, hần lập tức liên hệ Trang phú bà: “Trang, số mệnh của tôi so với người khác như thế nào?”

Trang phú bà khá bất ngờ với câu hỏi này nên không nhin được hỏi trở lại: “Tại sao ký chủ lại quan tâm vấn đề này?”

Chính Nam cũng không có gì phải giấu Trang phú bà, hần nói: “Vấn đề của Vũ Tuyết chỉ có hai hướng giải quyết là dựa vào Gia Nguyệt hoặc tự thân cô ấy kháng qua đùng không? Vậy nếu tôi tòa định cô ấy thành phú bà của mình, có phải là vận mệnh của cô ấy trối vào chung với tôi không? Nếu như vận mệnh của tôi đủ mạnh...”

Trang phú bà ngắt lời: “Đã hiểu. Ký chủ là muốn dùng phương pháp này cứu cô gái kia a. Mặc dù phải nói là rất ngu nhưng đây cũng là một cách, bởi vì số mệnh của ký chủ, hừ, không thể nói rõ cho ký chủ biết nhưng cứu cô gái kia là không có gì khó.”

"Vậy là được rồi. Cô ấy vướng vào thứ quý quái kia một phần cũng là lỗi do tôi, nếu có cách giải quyết thì nên cố hết sức mà làm." - Chính Nam gật gù, một bộ cứu người quan trọng, chắc chắn không liên quan gì tới sắc đẹp của Vũ Tuyết.

Đã có được hướng giải quyết vấn đề trước mắt của Vũ Tuyết, Chính Nam cũng yên tâm luyện đan.

...

Sáng hôm sau, tin tức Akatsuki tấn công Cửu Dương các phủ đệ, phá hủy nhiều kiến trúc, cứu được hai người và an toàn rời đi mặc dù đích thân Dương Quang tham chiến được truyền ra khiến Hà thành rung chuyển. Đặc biệt, còn có tin tức khác nói rằng số đệ tử Cửu Dương Các chết dưới tay Giáp hộ pháp, tính cả lần ám sát trong đêm, đã lên tới hơn 20 người.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong Hà thành cũng bàn tán về một tờ giấy không biết được ai rải khắp thành. Nội dung của nó rất đơn giản, Thành chủ đại nhân đáng kính không chỉ bề ngang quá khổ, mà chiều cao cũng là kinh người!

Có thể không cao sao, khi mà trên đầu đội tận bảy... à không, là tám cái sừng.

Bây là con số chính xác, nhưng Chính Nam vì muốn giá họa cho Cửu Dương Các nên điền thêm tên của một trong hai tên đệ tử Nguyên Anh Kỳ theo Dương Quang tới Hà thành lần này.

Dù sao tiểu Ái đã chết, tên Nguyên Anh Kỳ đệ tử kia cũng đã chết dưới tay Ngọc Ngân phú bà, không ai đối chứng nha!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hà thành tiếng cười vang lên khắp nơi.

Ngô gia vì tư lợi mà muốn hi sinh linh vật trấn Long mạch mặc cho bá tánh bình dân lâm vào bể khổ.

Cửu Dương Các thì việc ác bất tận.

Cả hai đều đã phải trả giá!

Tất cả đều xuất phát từ tổ chức Akatsuki.

"Quả báo đến sớm a! Lưới trời tuy thưa mà khó lọt, haha!"

"Quả báo với trời làm được gì ở đây, đều là nhờ Không thần sứ và Giáp hộ pháp của ngài ấy mạo hiểm điều tra và phanh phui sự thật ra mà thôi."

"Nói không sai, Hà thành chúng ta may mà còn ra được một vị Không thần sứ chịu vì dân đen suy nghĩ. Vì Không thần sứ, vì Giáp hộ pháp... Cạn ly!"

"Cạn ly!"

...

Bên trong Cửu Dương Các phủ đệ, không khí cực kỳ âm trầm và kìm nén.

Dương Quang mặc dù biết những chuyện này không phải lỗi của chúng đệ tử, thế nhưng thân làm trưởng lão, hẳn cũng không thể nói rằng đây là lỗi của bản thân a, việc này sẽ khiến uy tín và uy nghiêm của hắn bị suy giảm nghiêm trọng.

Như vậy, cần phải có một người chết thay và người này không thể quá nhỏ yếu.

"Hoàng Sơn, lần này chúng ta tổn thất những gì? Báo cáo chi tiết, đừng có hi vọng giấu diếm được bất kỳ điều gì." - Dương Quang híp mắt nhìn Hoàng Sơn, hẳn đã có mục tiêu.

Từ tầng thấp nhất bò lên tới vị trí đệ tử tinh anh, Hoàng Sơn không phải là người ngu. Hắn biết chắc nếu không thể lái câu chuyện theo hướng tốt hơn thì vị Nhị trưởng lão đáng kính trước mặt sẽ dùng hắn làm con chốt thí không chút hoài niệm.

Hoàng Sơn cố gắng giữ eo lưng thẳng tắp, giọng hùng hồn nói: "Bẩm Nhị trưởng lão, lần này Akatsuki lợi dụng "Nhị trưởng lão vắng mặt" mà tiến hành tấn công bất ngờ chúng ta gây ra thiệt hại rất lớn.

Cụ thể là chết đi 6 tên Hòa Hợp Kỳ đệ tử, 1 tên Nguyên Anh Kỳ đệ tử, bị cứu ra hai chị em nhốt dưới phòng biệt giam dưới mật thất, thả ra phần lớn những tù nhân khác, phá hủy rất nhiều phòng ở và đồ gia dụng. Quan trọng nhất là bọn khốn kiếp ấy khiến "Nhị trưởng lão nửa chừng rời cuộc đấu giá" để trở về, khiến toàn "bộ tu vi đan dược và tu luyện đan dược rơi vào tay Tà Nguyệt Tông".

Đó là tất cả a, thưa Nhị trưởng lão."

Dương Quang đập bàn, khuôn mặt đen nhánh. Hắn bị người vạch trần khuyết điểm, nếu hiện tại xử trí Hoàng Sơn sẽ có chạy tội hiểm nguy, nhưng nếu không làm, đợi tin tức truyền về trong Các, uy tín của hắn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đúng lúc này 1 đệ tử chạy vào nói: "Bẩm Nhị trưởng lão, bên ngoài xuất hiện rất nhiều tin đồn nhắm vào chúng ta. Nói... nói..."

Đang bực bội trong lòng, nghe tên đệ tử kia ấp úng, Dương Quang thật muốn một tát đập chết cho hả giận. Hắn gầm thét: "Nói gì thì nói mẹ nó đi, ấp a ấp úng như đàn bà tới nhà chồng. Mày có phải đàn ông hay không?"

Đệ tử kia cúi đầu nói: "Vâng. Tin đồn nói chúng ta... chúng ta bắt cóc, làm nhục và buôn bán con gái nhà lành có tổ chức. Còn có... còn có tin đồn nói... nói ngài tu luyện... tu luyện tà công, cần... cần... nguyên dương của đồng... đồng tử..."

Àm!

Đệ tử kia nổ tung thành một đóa huyết hoa, máu và nội tạng bắn tung tóe trong phòng.

Mọi người trong phòng câm như hến, không ai dám thở mạnh.

Dương Quang khuôn mặt đỏ bừng, rít qua kẽ răng: "Tìm kẻ nào phát tán tin đồn nhắm cho tao, tao phải giết cả nhà nó. Cút! Tất cả cút ra ngoài làm việc, Hoàng Sơn ở lại."

Chúng đệ tử chạy như chạy nạn ra khỏi phòng, không ai dám ngoái đầu nhìn lại. Hoàng Sơn trong lòng sợ a, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh nói: "Nhị trưởng lão, có gì phân phó đệ tử sao?"

Dương Quang ánh mắt thâm thúy nhìn Hoàng Sơn nói: "Chuyện lần này nhất định không được để truyền về trong Các, hoặc ít nhất chúng ta phải lấy công chuộc tội. Cậu có ý kiến gì không?"

Hoàng Sơn trầm ngâm, đây có thể là cơ hội cuối cùng của hắn, không thành công hẳn sẽ không còn đất dung thân. Lát sau hắn đáp: "Nhị trưởng lão, lần này chúng ta ra ngoài mục tiêu chính vẫn là đan dược. Như vậy..." - Hắn làm động tác chặt xuống.

Dương Quang không nói gì mà nhắm mắt dưỡng thần, hẳn biết ý của Hoàng Sơn là gì. Mặc dù là cái hạ sách nhưng hiện tại đây có vẻ là cách cuối cùng hắn có thể làm để cứu vãn tình thế.

Lát sau Dương Quang mở mắt ra, sát cơ lẫm lẫm nói: "Cứ như vậy đi. Cho người nhìn chăm chăm Tà Nguyệt Tông."

Hoàng Sơn khỏe miệng cong lên nụ cười gian xảo, ứng một tiếng rồi rời đi.

Phía sau hắn, Dương Quang đang nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn một người đã chết.

...

Chính Nam vươn mình duỗi cái lưng mệt mỏi rồi tự mình thì thầm: “Chỉ cần lên 3 cấp nữa là có thể kích hoạt Ảnh Phân Thân Thuật, khi đó những chuyện khổ sai này nên để phân thân làm mới được.”

Rời khỏi phòng luyện đan, Chính Nam qua nhà bếp làm chút đồ ăn sáng cho Gia Nguyệt phú bà và Ngọc Ngân phú bà rồi tới thăm hai chị em Vũ Tuyết.

Vũ Tuyết sau một đêm được ngủ ngon và bồi bổ, thần sắc của cô tốt cuộc cũng đã giống người sống. Thấy Chính Nam lại đến thăm, cô mỉm cười nói: “Tôi nói là giúp anh làm việc 1 năm nhưng mới qua 1 tháng đã phải nằm một chỗ để anh chăm sóc như thế này.

Anh có thấy tôi vô dụng không?”

Chính Nam gật đầu nói: “Vi cứu cô mà chúng tôi phải đối đầu với kẻ địch mạnh, đặt nhiều thành viên vào nguy hiểm lớn trong một nhiệm vụ gian nan. Thế nhưng kết quả cô cũng đã thấy a, mọi người đều an toàn cho nên sai lầm của cô cũng đã mở ra cơ hội cho chúng tôi. Lần này tôi không trách cô.”

Vũ Tuyết thờ phào một hơi.

Cô sợ Chính Nam tới tìm khuyết điểm rồi ép buộc cô vào khuôn khổ, nhưng may mắn điều đó không xảy ra. Sau khi được giải tỏa khúc mắc trong lòng, tâm lý cô đã thoải mái hơn nhiều, thậm chí còn cùng hắn nói đùa: “Nếu anh đã nói sẽ không trách tôi, vậy tôi xem đó là lấy công chuộc tội sao? Hay là anh vẫn sẽ thưởng cho tôi gì đó?”

Chính Nam liếc nhìn Vũ Tuyết nói: “VẬY còn phải xem những tình báo cô lấy được có xứng đáng với phần thưởng hay không đã.”

Vũ Tuyết gật đầu rồi bắt đầu kể lại những gì cô cho là quan trọng khi cô trà trộn được vào bên trong phủ thành chủ: “Đầu tiên phải nói tới Ngô Đức Chung, Ngô thành chủ. Người này bề ngoài có vẻ khá ngốc, làm việc không có lập trường và thường là người nhượng bộ khi các cuộc nói chuyện giữa hắn và đối phương không đồng quan điểm.”

Cái này Chính Nam cũng xác nhận, bởi vì sau vài lần tiếp xúc và tìm hiểu, hắn cũng có cảm giác tương tự. Thế nhưng lời của Vũ Tuyết nói rằng đó chỉ là bề ngoài, như vậy hắn là còn phải có một chữ “nhưng” sai đó.

Vũ Tuyết tiếp tục nói: “Nhưng... hắn không hoàn toàn là người như vậy. Bình thường ở trong phủ, Ngô Đức Chung lại lộ ra đặc biệt nóng tính, háo sắc và rất xem thường phụ nữ. Tôi chính mắt nhìn thấy hắn tát một nô tỳ tới chết vì lỡ làm đổ nước trà lên người hắn. Vài phòng vợ bé của hắn cũng bị đánh đập dã man khi không làm hắn thoải mái.”

Chính Nam cau mày: “Chỉ thái độ với phụ nữ như vậy sao? Quan hệ giữa hắn và Ngô Đức Văn như thế nào?”

Vũ Tuyết gật đầu đáp: “Đối với các gia đình thì thái độ hoàn toàn khác, mặc dù cũng hay chửi mắng nhưng không bao giờ đụng tay chân, có khi việc gì đó khiến hắn hài lòng hắn còn thưởng tiền thậm chí đan dược cho gia đình. Còn Ngô Đức Văn, người này...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Trớ chú kích hoạt

(Siêu cảm tạ bạn #ryohayashi đã ủng hộ Nguyệt Phiếu và Thất Thái Châu! Tối nay bonus một chương, sáng mai bonus một chương! Cầu đầu, NP...)

Bỗng nhiên Vũ Tuyết ôm lấy đầu hét lên, giọng cao vút và the thé không giống con người, biểu tình trên mặt cực kỳ dữ tợn, liên tục thay đổi giữa màu trắng và đen, giống như có thứ gì đó muốn từ bên trong nhảy ra ngoài, chiếm quyền kiểm soát thân thể cô vậy.

Vũ Tuyết từ trên giường lăn lộn rồi ngã xuống đất. Trên thân bắt đầu tràn ra khí thể màu đen mà Chính Nam cực kỳ quen thuộc, Minh khí!

Toàn thân cô bắt đầu nổi lên màu đen hoa văn, mái tóc biến thành nửa đen nửa trắng, giữa trán khi thì xuất hiện màu đen ẩn kị, lại rất nhanh đổi thành ba sọc ngang có một vạch ở giữa, sau đó lại đổi thành ẩn kị liên tục nhau.

Chính Nam không có manh động mà đứng im nhìn Vũ Tuyết lăn lộn trên đất, trong đầu đang hỏi thăm Trang phú bà: “Trang, có vẻ trớ chú bị thứ gì đó kích hoạt. Nó đang đẩy mạnh xâm lấn Nguyên Anh của Vũ Tuyết.”

Trang phú bà trả lời: “Vừa rồi cô ta nói tới tên một người và trớ chú ngay lập tức bị kích hoạt, như vậy có thể khẳng định đó chính là người đã hạ trớ chú. Có vẻ người kia cũng đã biết bản thân bị đồng hóa nên mới cố ý hạ trớ chú để tìm kiếm đồng loại. Ký chủ, cô gái này hiện tại là cái radar di động,

chuyện cô ta ở đây hẳn là bị người hạ trở chú cảm nhận được rồi.”

Chính Nam cau mày nói: “Lộ rồi sao? Có cách nào ổn định tình trạng của cô ấy không? Không thể đi chuyển cô ấy với tình trạng này a.”

Trang phú bà đáp: “Dùng Tường Thụy chi Quang ổn định trở chú trước cũng được, nhưng ký chủ phải nhanh lên.”

Chính Nam động thủ đánh ngắt Vũ Tuyết nhưng cô giống như không có cảm giác gì, huyết đạo bị trùng kích rất mạnh mà vẫn "tĩnh", tiếp tục lăn lộn.

Chính Nam bắt đắc dĩ phải trối lại tay chân cô, nhét khăn vào miệng rồi chạy đi tìm Gia Nguyệt phú bà. May mắn là phòng này có cách âm nên không sợ cô la hét ảnh hưởng bên ngoài.

...

Cách Lý gia không xa, Ngô Đức Văn khuôn mặt trắng xám ngẩng đầu nhìn về phía bên này thì thầm: “Lý gia? Hừ!” - Hẳn hóa thành một làn khói đen bay thẳng tới Lý gia.

Đúng vậy! Cấp 3 thiên phú, bị nhận định là "phế vật" Ngô Đức Văn, hoàn toàn có ý thức chủ động bay lên bầu trời.

Chính Nam kéo theo Gia Nguyệt phú bà chạy tới phòng Vũ Tuyết, cùng lúc đó hẩn truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Tú Anh, tình huống khẩn cấp. Em lập tức tới Lý gia, nhanh nhất có thể. Đừng hỏi vì sao, nhanh lên!”

Tới nơi, Chính Nam nói gấp với Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, dùng Tường Thụy chi Quang của em chiếu vào người cô gái này. Đừng hỏi gì cả, cứ làm theo lời anh nói đi. Anh đi một lát sẽ trở lại.” - Nói hẩn chạy qua phòng Ngọc Ngân Phú bà.

Gia Nguyệt phú bà hơi sững sờ, nhưng cô bé biết nếu Chính Nam đã vội như vậy thì đây hẳn là tình huống khẩn cấp nên lập tức điều chỉnh tâm tình rồi hành động.

“Giáp, chúng ta có nhiệm vụ, khẩn cấp! Em qua đón lấy Vũ Vân rồi lập tức bay tới Thanh Vân Tông, không cần lo lắng bại lộ hành tung.”

Chính Nam nói nhanh với Ngọc Ngân phú bà, không chờ cô phản ứng hẩn lại quay đầu đi.

Trong phòng, Gia Nguyệt phú bà cắn răng điều động Tường Thụy chi Quang chiếu lên thân thể Vũ Tuyết, lúc này đang lăn lộn gào thét trên mặt đất, toàn thân bốc lên khói đen.

Chính Nam đến vừa lúc Vũ Tuyết ngừng giãy giụa, có vẻ như đã ngắt đi. Hẩn đỡ lấy loạng choạng sắp té Gia Nguyệt phú bà, lo lắng hỏi: “Em có sao không, Gia Nguyệt?”

Gia Nguyệt phú bà lắc đầu nói: “Em không sao, chỉ là điều động huyết mạch quá nhiều nên có chút suy yếu, nghỉ ngơi một lát sẽ tốt hơn.”

Ngô Đức Văn bên kia bỗng nhiên dừng lại giữa trời, nhỏ giọng thì thầm: “Mất đi cảm ứng rồi? Là ảo giác hay là...” - Chần chừ chốc lát, hẩn quyết định vẫn là hướng Lý gia đi qua, là đi qua, không phải bay qua.

Chính Nam thấy tình hình đã ổn định, lúc này bắt đầu nghĩ cách khắc phục hậu quả. Hẩn truyền âm cho Tú Anh phú bà nói: “Tú Anh, chế tạo giả tượng chúng ta tấn công Lý gia, bắt đi Lý gia Nhị tiểu thư, cố gắng phá kiến trúc không quan trọng, đừng gây thương vong.”

Chính Nam nhìn qua suy yếu Gia Nguyệt phú bà, lộ ra giọng ôn nhu nói: “Gia Nguyệt, em ngủ một chút đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra.” - Hẩn lập tức điểm huyết phía sau gáy Gia Nguyệt phú bà khiến cô bé ngắt đi.

Vác lấy Vũ Tuyết lên vai, một tay bế Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam tìm tới Ngọc Ngân phú bà, nói: “Nhiệm vụ lần này là chế tạo hiện trường chúng ta tiến đánh Lý gia, bắt đi Lý gia Nhị tiểu thư rồi tẩu thoát. Vũ Vân, cô bé lấy Gia Nguyệt rồi cùng Giáp bay đi, tôi mang Vũ Tuyết. Đi thôi.”

Ầm! Ầm! Ầm!

Bên ngoài Lý gia bắt đầu xuất hiện đại lượng lốc xoáy và sấm sét liên tục đánh xuống nhà kho, cổng, tường, sân,... các nơi ít người và không quan trọng.

Dân chúng Hà thành sợ hãi nhìn qua bên này, cảnh tượng giống như thiên nộ.

Chính Nam cũng là mòng bức, Tú Anh phú bà ra tay có vẻ quá giống thật a.

"Đã vậy cũng không thể lặc hậu a!"

“Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật”

Đại Hỏa Cầu đặc trưng của Không thần sứ nện thẳng xuống chuồng ngựa, “công ty” cũ của Chính Nam.

Hẩn chính là cố ý ưu tiên ký ức đau khổ nơi này!

Chuyện lần này là đột phát nên Chính Nam không có nói trước cùng Lý Anh Tuấn, hẩn chỉ có thể lảm nhảm: “Chú Tuấn, xin lỗi a.” - Sau đó công lấy Vũ

Tuyết bay thẳng về phí Vạn Tượng Sâm Lâm.

...

Hành động tiến đánh Lý gia, bắt đi Lý gia Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt của Akatsuki lập tức gây nên chấn nộ.

Lý Anh Tuấn vì lo lắng cho con gái mà một mực đuổi theo tới tận Vạn Tượng Sâm Lâm.

Ngô Đức Văn thì cảm thấy hành động lần này của Akatsuki và cảm giác đồng loại trước đó của hắn quá mức trùng hợp nên cũng đuổi theo.

Dương Quang thì không cần nói, Akatsuki đã trở thành tâm ma của hắn, hắn nhất định phải đuổi theo.

Tới bên ngoài Vạn Tượng Sâm Lâm, Chính Nam nói: “Giáp, em mang theo Gia Nguyệt dùng ẩn thân bay thẳng tới căn cứ. Hắc Vô Thường, em mang theo Vũ Văn bay một vòng theo hướng tây rồi trở về căn cứ. Còn anh mang theo Vũ Tuyết bay theo hướng đông rồi trở lại sau. Hành động!”

Ba người chia nhau thành ba hướng bay hết tốc lực khiến những người đuổi theo hoàn toàn mộng bực.

Lý Anh Tuấn mặc dù hết sức lo lắng cho con gái nhưng hắn không thể bay, đuổi một lúc hoàn toàn mất đầu, chỉ có thể phát tiết giận dữ lên cây cối, mặt đất rồi âm trầm trở về Lý gia.

Dương Quang tình huống cũng tương tự, lần nữa bị khả năng bay của Akatsuki cho người khời, hắn thế phải trở về bế quan, không đột phá Độ Kiếp Kỳ không ra.

Ngô Đức Văn lơ lửng giữa trời, vừa rồi hắn đúng là cảm giác được hơi thở đồng loại nhưng cực kỳ nhạt, và lại tốc độ kia cũng không phải là hắn có thể đuổi kịp nên chỉ có thể quay về.

Một giờ sau, Thanh Văn Tông mật thất, tất cả mọi người đều có mặt, kể cả đã tỉnh lại Vũ Tuyết, Vũ Văn và Gia Nguyệt phú bà.

Chính Nam trên ghế trung tâm liếc nhìn mọi người một vòng rồi mở miệng: “Mọi người, hành động hôm nay không xuất phát từ bất kỳ tính toán nào của tổ chức, nó hoàn toàn là sự kiện bộc phát bất ngờ do lỗi của tôi nên tôi xin đứng ra nhận mọi trách nhiệm và cung xin lỗi mọi người.”

Chính Nam đứng lên hơi khom người trước sự bất ngờ của tất cả mọi người.

“Cái này là để xin lỗi Giáp hộ pháp và Hắc Vô Thường thân sứ cũng như để cảm ơn sự giúp đỡ của hai người ngày hôm nay.”

Chính Nam ngồi trở lại ghế, lấy ra hai bình đan dược đưa cho mỗi người một bình. Không ai biết bên trong là đan dược gì nhưng nhìn ánh mắt sáng lóa của hai người thì khó đoán cũng biết đan dược này hẳn là đặc biệt hi hữu.

Chính Nam tiếp tục nói: “Tiếp theo tôi muốn mọi người biết một chuyện cực kỳ quan trọng, nó cũng là lý do gây ra sự kiện bộc phát ngày hôm nay.”

Mọi người đều nghiêm túc, nếu Chính Nam đã nói nó là chuyện cực kỳ quan trọng, vậy chứng tỏ không phải là chuyện có thể đùa được.

“Vũ Tuyết, em đứng ra.” - Chính Nam nhìn Vũ Tuyết nói.

Vũ Văn lo lắng chen miệng: “Chị ấy còn rất yếu, có thể...”

Vũ Tuyết ngắt lời: “Được rồi, Văn. Chị cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra với mình.”

Chính Nam gật đầu nói: “Đầu tiên giới thiệu với mọi người, đây là Vũ Tuyết, bên cạnh là em gái cô ấy, Vũ Văn.

Cả hai đã từng là tiểu thư khuê các, đã từng có một tuổi thơ tốt đẹp, nhưng bây giờ chỉ còn là hai cô gái trẻ không nhà, không cửa, giúp tôi làm việc để đổi lại một số thứ mà các cô ấy không thể làm được một mình, gần giống như mọi người ở đây.”

Ngọc Ngân, Nguyệt Vịnh, Lam gia hai ông cháu ánh mắt đồng cảm nhìn Vũ Tuyết, họ cũng chính là cột vào Chính Nam bằng một sợi dây tương tự như cô gái này.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Vũ Tuyết phú bà, Ngọc Ngân phú bà

(Cảm tạ bạn #phaman0 đã ủng hộ Nguyệt Phiếu! Cầu đậu, NP...)

Chính Nam tiếp tục: “Tôi điều cô ấy và em gái trà trộn vào Ngô gia tại Hà thành điều tra tình báo từ trước đây khá lâu, cũng chính là từ tin tức của bọn họ truyền ra mà nhiệm vụ tại Hồ Tây mới được chúng ta biết đến và thực hiện thành công.

Thế nhưng, tôi nói cho mọi người biết, việc cô ấy có mặt ở đây hôm nay, bản thân nó chính là một tình báo quan trọng, cực kỳ quan trọng.

Bởi vì cô ấy bị Ngô Đức Văn hạ trớ chú, trở thành đá dò đường cho hắn ngay bên trong chúng ta.”

Mọi người sững sờ, lập tức ánh mắt trở nên sắc bén nhìn Vũ Tuyết. Không ai nghĩ ngờ bất kỳ tuyên bố nào của Chính Nam.

Vũ Văn lập tức đứng dậy bảo chữa: “Anh nói vậy, chị tôi làm sao bị hạ cái gì trớ chú...”

Vũ Tuyết cau mày quát lên: “Văn, nghe anh ấy nói hết đã.”

Chính Nam không quan tâm Vũ Văn mà nhìn thẳng Vũ Tuyết hỏi: “Cô biết hôm nay xảy ra chuyện gì chứ?”

Vũ Tuyết ngay lập tức đáp: “Lúc đó tôi đang cùng anh trò chuyện, đang lúc nói tới Ngô Đức Chung và Ngô Đức Văn...”

“Được rồi!” - Chính nam ngắt lời: “Cô vừa nói tới Ngô Đức Văn thì trớ chú ngay lập tức bị kích hoạt, đẩy mạnh quá trình chiếm lấy thân thể cô, đồng thời phát ra một loại khí tức mà chỉ có những người bị nhiễm trớ chú mới có thể cảm thấy được. Đó là những gì xảy ra sau đó.”

Vũ Tuyết sợ hãi nói: “Anh nói là trớ chú sẽ chiếm lấy thân thể tôi? Vì sao tôi còn có thể ở đây?”

Chính Nam liếc qua Gia Nguyệt phú bà nói: “Đều là nhờ công của Lý nhị tiểu thư.”

Mọi người liếc qua Gia Nguyệt phú bà, mới Hòa Hợp trung kỳ a. Nếu cô bé có thể giải quyết trớ chú, vậy trớ chú kia xem ra cũng không có gì quá ghê gớm.

Chính Nam nghiêm trọng nói: “Mọi người đang nghĩ trớ chú chỉ là chuyện nhỏ chứ? Nói cho mọi người biết, trớ chú mà Vũ Tuyết bị nhiễm gọi là [Oán Linh Minh Chú], người bị nhiễm trớ chú này sẽ ăn mòn dần dần thân thể, nguyên anh, tinh thần, cuối cùng trở thành một loại sinh linh chỉ biết giết chóc là Oán Linh.”

“Đây là thủ đoạn chiến tranh cấp Thần!”

Vũ Tuyết sững sờ, tất cả mọi người sững sờ.

Vũ Văn nước mắt lăn dài lấp bắp nói: “Anh... anh nói vậy, đúng không? Đây không phải sự thật, đúng không? Chị của tôi không thể biến thành thứ như vậy, chị ấy còn rất bình thường cơ mà!”

Chính Nam lắc đầu nói: “Gia Nguyệt, em chiếu một tia Tường Thụy chi Quang lên Vũ Tuyết.”

Gia Nguyệt phú bà nghe rất quen thuộc giọng Chính Nam nên cô bé không chút nghi ngờ mà làm những gì hắn nói.

Xèo! Xèo! Xèo!

“Aaaaaaaa”

Âm thanh giống như tiếng người ta chiên thịt trên chảo dầu nóng liên tục phát ra từ trên thân Vũ Tuyết.

Bản thân Vũ Tuyết thì hai tay đang ôm lấy đầu mình la hét, con mắt đỏ bừng, trên tay, chân, mặt,... những nơi da thịt lộ ra ngoài đều nổi lên màu đen hoa văn, khói đen cũng bốc lên.

“Được rồi, Gia Nguyệt.”

Gia Nguyệt phú bà dừng lại những thứ kia mới lặn xuống dưới da thịt Vũ Tuyết, để lại cô nằm trên đất thở hổn hển, còn Vũ Văn và mọi người một mặt sợ hãi.

Tử Anh phú bà nghiêm giọng nói: “Anh có cách chữa thứ này sao? Lại nói, thủ đoạn chiến tranh cấp Thần là thứ gì?”

Vũ Văn và Vũ Tuyết đưa ánh mắt cầu cứu về Chính Nam, mọi người cũng tò mò nhìn qua.

Chính Nam nói: “Không thể nói cho mọi người quá nhiều vì đây là cấm kỵ. Tôi chỉ có thể tiết lộ một chút là phía trên chúng ta còn có người, bên dưới cũng vậy. Bọn họ muốn đánh nhau vì thế họ cần thủ đoạn có thể lớn mạnh lực lượng của mình, đồng thời suy yếu đối phương và trớ chú này chính là thủ đoạn đó.

[Oán Linh Minh Chú] vốn không có thuốc chữa, bởi vì nó không phải là bệnh. Đã là trớ chú, nguyên rủa thì chỉ có hai cách để đối phó nó, tịnh hóa hoặc phong ấn.”

Tú Anh phú bà chen lời: “Như vậy Lý Nhị tiểu thư là tịnh hóa sao?”

Chính Nam gật đầu: “Không sai. Huyết mạch của Gia Nguyệt là hệ Quang, khắc chế trực tiếp các loại nguyên rửa, trở chú,... Nhưng mọi người cũng thấy, em ấy tu vi rất yếu, không thể giúp Vũ Tuyết giải quyết tình hình hiện tại.”

Vũ Tuyết suy yếu nói: “Như vậy, phong... phong ấn thì sao?”

Chính Nam lắc đầu: “Phong ấn là hạ sách cuối cùng, bởi vì phong ấn trở chú đồng nghĩa với phong ấn nguyên anh, đan điền và cả thức hải. Cô sẽ trở thành một người bình thường, không, còn yếu hơn người bình thường nữa.”

Tú Anh phú bà lạnh lùng nói: “Vậy chỉ có thể giết đi trước khi quá muộn.”

Vũ Vân đập bàn la lớn: “Cô nói cái gì!? Cô muốn chết đúng không?”

Tú Anh phú bà không cùng Vũ Vân cãi vã mà nhìn về phía Chính Nam.

Chỉ cần hấn gât đầu, hai chị em Vũ gia chắc chắn phải chết.

Vũ Tuyết cười khổ nói: “Vân, cô ấy nói không sai. Thà chết đi còn hơn trở thành cái ma quỷ...”

“Cũng không nhất thiết phải như vậy a.” - Chính Nam bất đắc dĩ nói.

Mọi người nhìn về phía Chính Nam, Vũ Tuyết cướp lời hỏi: “Anh còn có cách?”

Chính Nam gật đầu thú nhận: “Mặc dù khá ngu, nhưng cũng là một cách. Có điều...”

Vũ Vân gấp không chịu nổi: “Có điều gì a có điều, chỉ cần chị ấy không phải chết, chuyện gì cũng không quan trọng.”

Vũ Tuyết gật đầu. Cô còn thù nhà chưa trả, còn cả thanh xuân để sống, còn em gái để lo lắng.

Nếu không phải chết, ai lại muốn chết a!

Chính Nam quay qua Vũ Vân nói: “Cô phát Chủ - Nô huyết thế, tôi sẽ chữa cho chị cô. Thế nào?”

...

Mọi người về mặt kỳ quái, hàng này... không phải này giờ nói chuyện giết gân để lừa con gái nhà lành chứ!?

Mời cả Lý gia Nhị tiểu thư tới đóng tuồng?

Vũ Tuyết vậy mà hòa theo?

Gánh xiếc hay gì đây!?

Vũ Vân làm gì còn thời gian nghi vấn với chả nghi hoặc, cô lập tức cắt đứt tay mình rồi vạch máu lên trán, thề: “Tôi là Vũ Vân. Chủ nhân! Nô tỳ xin thề với trời đất kiếp này chỉ có một mình ngài làm chủ, sống là người của ngài, chết là ma của ngài.”

Chính Nam mộng bức, hấn nói thách Vũ Vân vậy thôi, cô gái này làm thật a.

Rất tốt, hắc hắc!

Chính Nam giọng đầy bất đắc dĩ nói: “Tôi nói là có cách nhưng không phải là bây giờ. Chờ tôi một lát.”

Chính Nam hỏi Trang phú bà: “Trang, danh sách phú bà của tôi kín rồi, có cách nào để tôi tòa định Vũ Tuyết không?”

Trang phú bà đáp: “Giải phóng một vị phú bà hoặc đưa xuống danh sách sự bị. May mắn cho ký chủ là danh hiệu Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành cho phép ký chủ có một vị trí dự bị.”

“Như vậy... đưa Liên Hoa xuống danh sách dự bị đi, tòa định Vũ Tuyết luôn.”

“Diệt Liên Hoa phú bà được đưa xuống danh sách dự bị thành công, mọi hoạt động tăng điểm thiện cảm của cô sẽ bị tạm thời đóng băng, sau bảy ngày mới có thể đưa trở lại danh sách chính.”

“Tiêu hao 2 điểm mị lực tòa định phú bà Vũ Tuyết thành công.”

Một luồng uy áp khổng lồ không kém những lần Chính Nam làm Thiên Địa Tẩy Lễ xuất hiện đè xuống người Vũ Tuyết, nháy mắt liền tàn đi.

Bên trong cơ thể Vũ Tuyết, hai luồng khí thể bao quanh nguyên anh và đan điền cô bị ép thành mỏng như sợi tóc chứ không lớn bằng ngón tay như trước nữa.

Vũ Tuyết lấp bắp: “Anh... anh vừa làm gì? Uy áp vừa rồi...”

Chính Nam đưa tay lên làm động tác im lặng.

Mọi người ánh mắt nghi ngờ, sợ hãi nhìn Chính Nam. Khoảnh khắc vừa rồi ai cũng nghĩ là mình phải chết tới nơi rồi.

Vũ Vân sợ hãi liếc Chính Nam nhưng cô vẫn là quan tâm chị mình hơn: “Chị, chị cảm thấy thế nào?”

Vũ Tuyết thử đều động một chút nguyên khí và tinh thần lực: “Phát huy được 9 thành thực lực, có chút cảm giác trở ngại nhưng không lớn.”

Chính Nam gật đầu nói: “Trở chủ vẫn ở đó chứ chưa có biến mất, chỉ là bị một thứ mạnh hơn trấn áp mà thôi. Vẫn là phải chờ Gia Nguyệt lớn lên vấn đề này mới có thể được giải quyết triệt để.

Trước lúc đó, em không thể đột phá Độ Kiếp Kỳ.

Nếu Thiên Đạo phát hiện em tồn tại, chắc chắn em sẽ chết trong thiên kiếp.”

Đã xác định Vũ Tuyết là phú bà của mình, Chính Nam cũng không xưng hô cô - tôi nữa mà đổi sang anh - em dịu dàng hơn nhiều.

Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà đều đề ý điểm này nhưng không có nói ra.

Chính Nam bỗng cao giọng nói: “Còn có một chuyện quan trọng nữa muốn thông báo cho mọi người.

Giáp hộ pháp, từ hôm nay chính thức thăng chức trở thành Bạch Vô Thường thần sứ. Vân, em tới thay vào vị trí của Giáp hộ pháp.”

Tất cả mọi người mừng rỡ, cái vấn đề này đến không chút nào báo trước, không ai chuẩn bị tinh thần a.

Ngọc Ngân phú bà mặt có chút hồng, cô biết tối hôm qua cô dâng hiến một thứ rất quý giá cho Chính Nam, thế nhưng cô chưa từng nghĩ phần thưởng lại đến nhanh như vậy.

Bính hộ pháp Nguyệt Vĩnh có chút mừng rỡ nói: “Chủ nhân, còn có thể thăng cấp như vậy sao?”

Chính Nam gật đầu nói: “Tất nhiên a, mọi người cố gắng đều đáng quý, đến một trình độ nhất định tất nhiên sẽ nhận lại được phần thưởng xứng đáng thôi.

Giáp nhiều lần cùng tôi vào sinh ra tử, lại luôn là người đi đầu trong những nhiệm vụ cảm tử, cả năng lực và tín nhiệm mọi người đều thấy rất rõ, cho nên mới có kết quả ngày hôm nay.”

Tú Anh phú bà giọng có chút chua: “Ồ! Nói như vậy “cố gắng” của em và những người khác đều chưa có đạt đến... “trình độ nhất định” a!?”

"Trình độ nhất định" cái khái niệm này... mơ hồ một cách rất mờ ám!

Chính Nam vãi mồ hôi lạnh nói: “Tình huống của em có chút khác biệt a. Lại nói, thứ đó còn chưa đủ!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Bạch Vô Thường thần sứ, Bạch Hổ thần sứ, Giáp hộ pháp

Tú Anh phú bà biết Chính Nam là muốn nói tới Hoàng Tuyền Thổ, cô đành nhún vai nói: “Nói như vậy cũng không sai a.

Mọi người, tiếp tục cố gắng thêm nha!

Nói cho mọi người một bí mật, Không thần sứ thật sự rất, rất, rất giàu có, chỉ cần làm anh ấy vui lòng, trên trời dưới đất không có gì là anh ấy không làm ra được á.”

Chính Nam hai mắt đen thui, Tú Anh phú bà đây là muốn hồ chết hần. Hần phải lên tiếng thanh minh: “Khụ... khụ..., mọi người đừng nghe Hắc Vô Thường thần sứ nói bậy, tôi cũng trên răng dưới dép mà thôi a.”

Mọi người lật cái khinh thường, trên răng dưới dép lại một ngày có thể bỏ ra 2,000 thượng phẩm linh thạch nuôi một con phé Long, phi hành đạo cụ chưa từng xuất hiện cũng hào phóng mỗi người một cái.

Quý mới tin a!

Nghèo như vậy tôi cũng xin nghèo một lần cho biết!

Chính Nam đổi giọng nghiêm túc nói: “Được rồi, mặc dù có người đã biết, cũng có người chưa biết, nhưng hôm nay tôi vẫn là có một quyết định nữa muốn nói với mọi người.”

Mọi người ngưng cười đùa, nghe Chính Nam thông báo.

"Danh tính của chúng ta đối với bên ngoài vẫn là cần phải giữ kín, bởi vì chúng ta chưa đủ mạnh để chính diện đối kháng với mọi thứ, nhưng đối với những người đang có mặt ở đây, tôi luôn coi mọi người là người trong nhà. Cho nên..."

Chính Nam đưa tay tháo xuống mặt nạ, mỉm cười nói: “Cho nên quyết định dùng gương mặt thật của mình gặp tất cả mọi người một lần.”

Lam Phụng, Vũ Vân, Vũ Tuyết những người chưa từng nhìn thấy khuôn mặt Chính Nam đều mộng bức.

Không có râu ria, không có ngăm đen hay màu vàng bản địa, cũng không có vương vức uy nghiêm

Trước mặt mọi người là gương mặt trái xoan, mắt ngọc mây ngải, môi hồng răng trắng, làn da mịn màng nõn nà không tí vết, cái mũi càng là xinh xắn không chịu nổi.

Vũ Vân, Vũ Tuyết gương mặt đều có chút hồng, Lam Phụng còn khoa trương hơn, giống như là chảy máu mũi rồi.

Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân nhìn nhau thờ dãi: “Lại có thêm đối thủ!”

Chính Nam vẫy tay Gia Nguyệt phú bà tới ngồi trong lòng mình, nói: “Gia Nguyệt, có muốn một bộ đồ với mặt nạ và cánh như anh không?”

Chính Nam bật ra [Lục Dục] khoe khoang với Gia Nguyệt phú bà làm cô bé hai mắt sáng long lanh, gật đầu lia lịa: “Có! Có! Muốn a.”

Chính Nam xoa đầu cô nói: “Không tới Nguyên Anh Kỳ không cho gia nhập. Lại nói, tổ chức này là tổ chức khủng bố, lộ danh tính ra ngoài sẽ bị người đuổi giết, em có sợ hay không?”

Gia Nguyệt phú bà lắc đầu nói: “Không sợ. Em không nói ra sẽ không ai biết em là ai a, tại sao phải sợ.”

Chính Nam cười haha nói: “Vậy chừng nào đột phá tới Nguyên Anh Kỳ anh sẽ suy nghĩ cho Gia Nguyệt gia nhập nhé.”

Chính Nam quay qua Ngọc Ngân phú bà nói: “Sau này nên gọi hai người là Hắc và Bạch đi cho tiện. Bạch, em đưa Gia Nguyệt về Lý gia, chúng ta mang em ấy đi lâu như vậy Lý gia chủ có thể phải lo lắng lắm.”

Ngọc Ngân phú bà đi rồi Chính Nam mới đeo lên mặt nạ, nói: “À, em tới báo cáo tình hình Thanh Vân Tông cho anh.”

Lam Phụng giật mình nói: “A... À, Thanh Vân Tông tình huống không tốt lắm. Bởi vì mới trải qua nhiều chuyện không may nên danh tiếng xuống dốc không phanh, hiện tại có muốn thu cũng không thu được đệ tử a.” - Nói tới người cha đã mất của mình, Lam Phụng giọng có chút buồn bã.

Chính Nam gật đầu nói: “Danh tiếng a, đánh ra danh tiếng là được rồi. Lần trước không phải là bị Liệt Hoả Môn và Hắc Lang Trại liên hợp lại khi dễ sao, dùng bọn họ làm bàn đạp kiểm lại danh tiếng thôi.”

Nguyệt Vĩng hai mắt tỏa ngôi sao.

Bản thân là cái ma nữ, cô thích nhất là phong cách hành sự bá đạo này của Chính Nam a. Lại nói, cô cũng lâu rồi chưa có đánh nhau, đi đá tông hần là đủ gần cơ bắp chứ.

Mà lại, vừa rồi Chính Nam nói chỉ cần đủ cố gắng là có thể lên cấp, dù không biết cụ thể bao nhiêu là "đủ" nhưng cô nhất định sẽ tận dụng mọi cơ hội: “Em muốn tham gia hành động này.”

Tú Anh phú bà cũng không lạc hậu: “Em cũng muốn tham gia.”

Vũ Vân và Vũ Tuyết nhìn nhau rồi đồng thanh: “Tụi em cũng tham gia.”

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Này, đi giết người, đốt nhà chứ không phải đi dạo phố, mọi người có thể đừng tỏ ra hào hứng như vậy được không? Anh sợ hãi a!”

Mọi người cùng nhau bật cười, không khí hòa thuận như cái đại gia đình.

Chính Nam hài lòng nói: “Như vậy hành động lần này định tại ba ngày sau, tất cả mọi người đều tham gia. Lam đại trưởng lão, trong vòng ba ngày này tôi sẽ giúp ông tăng lên ít nhất một cảnh giới, thù của con trai ông phải tự mình tôi trả đúng không?”

Lam Chiến khom người nói: “Đúng vậy, Không thần sứ. Thuộc hạ sẽ cố hết sức không làm ngài thất vọng.”

Tan họp, Chính Nam gặp riêng Vũ gia hai chị em để đưa đồng phục Akatsuki cho hai người.

Vũ Vân là Mị Linh hình tu luyện giả, chủ yếu là hệ thủy - mộc thuộc tính, lại gần gũi với thiên nhiên nên Chính Nam tặng cho cô phi hành khí có tên là [Bích Đình], bản thể là một con chuồn chuồn khổng lồ, lắp nó vào sau lưng thì khi bay nhìn từ xa không khác gì một con chuồn chuồn lớn. Hắn cũng cho cô mặt nạ Giáp hộ pháp.

Còn Vũ Tuyết, bản thân là Pháp Sư hình tu luyện giả, cô có độ thân hòa cao với Hỏa, Thủy, Thổ linh khí nên Chính Nam ưu tiên cho cô loại phi hành khí có khả năng chịu được nhiệt độ cao và nhỏ gọn.

Sau một hồi lựa chọn, hắn quyết định tặng cho cô một thanh nửa băng, nửa hỏa phi kiếm tên [Cửu Luyện], cực kỳ thích hợp với Vũ Tuyết.

Riêng danh hiệu và mặt nạ, Chính Nam không chút do dự dành cho cô danh hiệu Bạch Hồ, bởi vì khi bị trở chú ăn mòn, trên trán cô đã xuất hiện ấn ký giống như trên trán con Hồ vậy, mặc dù Thiên Nhân cho Chính Nam thấy Vũ Tuyết không hề có huyết mạch đặc thù.

Lại tìm từng người cho họ đan dược tu luyện, Chính Nam một mình trở về Lý gia, hắn còn nhiệm vụ quan trọng trong ngày chưa có cùng Ngọc Ngân phụ bà hoàn thành đây, hắc hắc.

Cùng Lý Anh Tuấn nói phét là hắn và Ngọc Ngân “vô tình” cứu được Gia Nguyệt phụ bà. Mặc dù biết chắc chắn là Lý Anh Tuấn không tin nhưng thì sao chứ, có những chuyện làm cấp dưới như Lý Anh Tuấn hắn phải biết là lúc nào nên hỏi, lúc nào không.

Chính Nam trở về phòng mình, lát sau Ngọc Ngân cũng tới. Cô mặc một bộ váy dài màu trắng muốt, thanh thoát như cái tiên nữ khiến Chính Nam nhìn không chớp mắt.

Nuốt ngụm nước miếng, Chính Nam hắng giọng nói: “Ngân, tới đây, đổi lại cho em mặt nạ và áo. Chiếc nhẫn Bạch Vô Thường này có khả năng truyền âm cự ly gần, sau này chúng ta làm việc sẽ dễ dàng hơn.” - Nói, hắn đeo chiếc nhẫn Bạch Vô Thường vào ngón út tay phải cho Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân cười ngọt ngào nói: “Không đại nhân, sau này nô tỳ dù thịt nát xương tan cũng không làm xấu hổ chiếc nhẫn và danh hiệu này~”

Chính Nam gõ nhẹ vào đầu cô, cười nói: “Nói cái gì ngốc a, nhẫn mất có thể làm lại, người mất rồi anh biết đi đâu mà tìm.”

Ngọc Ngân tựa đầu vào ngực hắn mỉm cười, cho dù Chính Nam có nói thế nào đi nữa thì cô nhất định sẽ không làm xấu hổ chiếc nhẫn mà hắn tự mình trao cho cô.

Chính Nam thấy không khí có chút vi diệu, hắn liền tìm đề tài nói chuyện: “Thân thể em... đã tốt chưa?”

Ngọc Ngân mặt có chút hồng nói: “Tốt... tốt hơn nhiều rồi.”

Trong phòng lại lâm vào vi diệu tình trạng, Chính Nam có chút khó mở lời. Não bộ hắn xoay chuyển mấy trăm ý nghĩ, cuối cùng vẫn là quyết định dùng một cách thường thức nhất để mở đầu: “Hôm nay mệt rồi a, anh nghĩ là nên đi ngủ sớm.” - Hắc hắc, tắt đèn đi thì cái gì cũng không cần nói, chỉ cần làm là được.

Ngọc Ngân ừm một tiếng rồi chạy lên giường trùm chăn kín đầu, cô cảm thấy làm như vậy Chính Nam sẽ không thấy mình.

Chính Nam vung tay đóng cửa và tắt đèn, sau đó như hổ đói vồ mồi nhào lên giường, chui vào với cái gối ôm 37 độ của hắn.

Trong phòng lại bắt đầu phát ra những âm thanh kỳ quái, như là la hét, lại như là rên rỉ, khi là cười đùa, lúc là thở dốc.

...

Không biết qua bao lâu, Ngọc Ngân e ấp về vòng tròn trên ngực Chính Nam hỏi: “Anh nói, làm chuyện này thì nữ thoải mái hơn, hay nam sẽ thoải mái hơn?”

Chính Nam cười nói: “Giống như em bị ngựa lồng tai đi, vậy em đưa tay lên ngoáy tai thì tai thoải mái hay tay thoải mái?”

Ngọc Ngân đắm nhẹ vào ngực hắn nói: “Vậy tại sao đàn ông luôn thích thú như vậy a? Cả ngày đều nghĩ tới?”

Chính Nam đáp: Bởi vì không thể chờ phụ nữ chủ động a, chứ thật ra đâu phải là phụ nữ không muốn hay không cần. Lại nói, dưới con mắt của đàn ông, làm cho người phụ nữ họ yêu thương vui vẻ, hạnh phúc là họ đã cảm thấy thoải mái rồi. Có câu “Phụ nữ hưởng quá trình, đàn ông thụ kết quả”, chính là như thế.”

Phận làm trai 12 bến nước a! (Các đồng dâm... à không, các đồng đạo có nghĩ thế không?)

Chương 116: Chuẩn bị đá tông!

Ngọc Ngân trong lòng ngọt lịm, bị lời ngọt ngào của Chính Nam làm cho toàn thân đều thư thái. Cô ngước lên khuôn mặt ửng hồng, mắt long lanh nước, thỏ thẻ: “Anh... em muốn...”

Chính Nam lập tức bị Adrenaline xông văng đầu!

Đàn ông hạnh phúc nhất là khi cô gái của anh ấy nói: “Anh, em muốn!”, nhưng thảm họa nhất là khi cô ấy nói: “Anh, em vẫn muốn!”.

Tuổi tác và thể chất của Chính Nam vẫn cho phép hắn dừng ở giai đoạn trước một thời gian rất dài nữa a, như vậy thì không có lý do gì từ chối rồi, hắc hắc.

Chính Nam híp mắt: “Hừ, yêu tinh, lại muốn làm hại người sao? Bản đạo trưởng hôm nay phải ra tay phong ấn ngươi lại.” - Nói, Chính Nam đạo trưởng lập tức mang theo “thánh kiếm” của mình xông lên.

Đối diện, Ngọc Ngân Hồ Ly cười lạnh nói: “Vậy phải xem bản lĩnh của đạo trưởng có đủ hay không rồi. Bản tiên tử rất chờ mong nha~” - Nói, cô cũng làm ra tư thế phòng ngự... ừm, giang hai chân ra... phòng ngự...

Trong phòng lại phát ra tiếng đánh nhau không thương tiếc, các loại chiêu thức, các loại động tác, tư thế liên tục được hai bên tung ra, âm thanh la hét liên miên.

Cuối cùng, lợi dụng Ngọc Ngân Hồ Ly có dấu hiệu đuối sức khi đang đè lên người mình mà sát, Chính Nam đạo trưởng một kiếm đâm ngập tới chuôi vào cơ thể Ngọc Ngân Hồ Ly, cùng với màu trắng ngà thánh thủy tràn vào thể nội của yêu tinh khiến cô ngâm lên một tiếng cao vút rồi gục xuống ngực hắn, tuyên cáo phong ấn thành công.

...

Ngày hôm sau, Chính Nam dậy sớm xem nhiệm vụ hàng ngày, việc này khiến hắn sức nhớ ra hôm qua có một nhiệm vụ hoàn thành mà chưa trả.

“Hoàn thành nhiệm vụ ấn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2], thu được 1 cái cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 viên hoàn mỹ cấp 5 đan được tùy chọn, 5 lần quán đảnh tu vi(giới hạn không vượt quá Không Minh Kỳ).”

“Tuyên bố nhiệm vụ ấn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3], mô tả: “Người không phải là thần, thần cũng không phải vạn năng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Thế lực có ít nhất 2 thành viên đẳng cấp từ 51(Lý Sương Kỳ tầng 1, không bao gồm ký chủ) trở lên]. Phần thưởng: [1 tiểu không gian phạm vi 1000m vuông, 5 lần quán đảnh tu vi(giới hạn không vượt quá Lý Sương Kỳ)]. Phạt: [Không]. Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Hả!? Tiểu không gian?”

“Chính là một không gian phong bế thuộc riêng về ký chủ, tùy thân mang theo nha.”

“Chân chính túi thần kỳ sao, có ý tứ.”

...

Chính Nam dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho Ngọc Ngân phú bà rồi qua dạy Gia Nguyệt phú bà luyện đan cùng với hối thúc cô bé tu luyện siêng năng hơn, dù sao tính mạng của Vũ Tuyết phú bà cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi đe dọa.

“Gia Nguyệt, thiên phú luyện đan của em làm anh sợ hãi a, mới lên cấp 2 Luyện Dược Sư không bao lâu đã có thể thuận lợi luyện ra cấp 2 thượng phẩm đan dược rồi!” - Chính Nam sợ hãi than.

Gia Nguyệt phú bà đắc ý nói: “Tất nhiên a, em phải cố gắng lên cấp thật nhanh được có cánh đẹp giống anh, hehe.”

Chính Nam cười lắc đầu. Cô bé này tâm ham chơi vẫn còn rất mạnh a, không hiểu được thiên phú của mình đáng sợ cỡ nào, chỉ muốn lên cấp để được hắn cho quà.

Lấy ra một viên cấp 3 hoàn mỹ Tăng Khí Đan, Chính Nam đưa cho Gia Nguyệt phú bà: “Chúng ta bây giờ sẽ sử dụng thời gian biểu mới, đó là cứ luyện một lò đan dược xong thì mình tưởng 30 phút. Sau năm lượt như vậy thì cùng nhau đối chiến một giờ nữa là kết thúc, được không?”

Gia Nguyệt phú bà lăm lăm tính toán sau đó gật đầu cười nói: “Em muốn tắm thảo dược và đi dạo phố buổi tối có được không?”

Chính Nam xoa đầu cô bé đáp: “Nếu kết quả tu luyện khiến anh hài lòng thì anh rất sẵn lòng cùng xinh đẹp Nhị tiểu thư đi dạo phố a.”

Gia Nguyệt phú bà hoan hô một tiếng rồi chiến ý hừng hực đi tu luyện, để lại Chính Nam lắc đầu cười hỏi Trang: “Trang, hệ thống có phải làm gì đó với các cô gái xung quanh tôi không? Giống như... tôi cảm thấy mình cũng không làm cái gì đó quá nhiều cho họ để họ lại yêu mến tôi như vậy a.”

Trang phú bà trả lời: “Tất nhiên, đó chính là tác dụng của điểm mị lực. Nếu ký chủ không dùng điểm mị lực mà cứ để đó cho nó tăng lên thì chỉ bằng việc đứng ở đó không làm gì cũng khiến cho người khác giới có thiện cảm.

Ngoài ra những người có quan hệ thế lực và các vị phú bà được ký chủ tòa định cũng có liên hệ vận mệnh với ký chủ. Nói cho vắn vể chính là sợi dây vận mệnh được cột lại với nhau, cho nên họ đối với ký chủ sản sinh ý lại, tin tưởng, hài lòng, vui vẻ... các loại cảm xúc tích cực cũng là bình thường.

Từ hai lý do trên, ký chủ trong mắt các cô gái có quan hệ với ký chủ trở nên dần hoàn mỹ hóa, “bạch mã hoàng tử” hóa. Cũng phải nói thêm là do ký chủ làm người cũng không sai, khá là dịu dàng, bá đạo lúc cần thiết, lại biết suy nghĩ cho người khác, vân vân. Nói chung là mẫu đàn ông làm... anh trai nuôi được, haha.”

Chính Nam mặt đen như đáy nồi: “Anh trai nuôi? Uống công Trang nghĩ ra được!”

Không thèm quan tâm Trang phú bà đang cười hả hê, Chính Nam tham gia cùng Gia Nguyệt phú bà tu luyện.

Sau cả ngày tu luyện và dạo chơi cùng Gia Nguyệt phú bà, cuối cùng thì buổi tối Chính Nam mới có chút thời gian rảnh để xem lại bảng thông tin.

“Tiêu hao 3 điểm cấp, tăng lên cấp 28 thành công.”

Lần trước Trang phú bà đã nói một lần tăng quá nhiều cấp sẽ khiến Thiên Đạo chú ý nên Chính Nam chậm lại quá trình này, mỗi ngày chỉ lên một cấp.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành.

Đăng cấp: 28(Hòa Hợp tầng 8)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Hóa Độn - Hóa Long Thuật(3), Hóa Độn - Phụng Tiên Hóa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khổng Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 41/100)Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 6 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 9 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quả cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đầm Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 54 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

...

Hai ngày sau, đúng 8 giờ tối, trong Đại Sân Đường của Thanh Vân Tông.

Không thần sứ Chính Nam, Hắc Vô Thường thần sứ Tú Anh phú bà, Bạch Vô Thường thần sứ Ngọc Ngân phú bà, Bạch Hồ thần sứ Vũ Tuyết phú bà, Giáp hộ pháp Vũ Vân, Ất hộ pháp Lam Phụng, Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh và Thanh Vân Tông Đại trưởng lão Lam Chiến cùng nhau xuất phát tiến tới đại bản doanh của Hắc Lang trại.

Lần này Chính Nam quyết định chơi lớn tạo danh tiếng cho Akatsuki, điều động gần như tất cả linh thạch hắn có thể điều động từ Phúc Đạt cộng với hơn một nửa số linh thạch hắn đang có để mua xuống một tòa phi hành thuyền cực lớn, thứ mà theo Trang phú bà giới thiệu thì có thể chở tới 500 người.

Tất nhiên là để tiết kiệm thì Chính Nam cũng chỉ trang bị một khẩu Linh Pháo duy nhất, nạp đầy năng lượng cho một phát bắn duy nhất.

Cả giá cho tòa phi hành thuyền này bay và nhả đạn một lần còn tốn của hấn 2 viên cực phẩm linh thạch.

...

Trên thuyền, trong phòng chỉ huy.

Tú Anh phú bà sờ sờ thân thuyền, sợ hãi nói: “Thiên Ngoại Thần Thiết, loại kim loại này chỉ từng xuất hiện trong sách vở a, anh lại có nhiều tới mức làm thành một cái thuyền lớn như thế này?”

Chính Nam gãi đầu, cười khan nói: “Tên của loại kim loại này đúng ra phải gọi là Hợp Kim Titan, không phải là khai thác được, mà là tổng hợp thành bằng phương pháp... luyện khí haha.”

Nguyệt Vĩ chen vô một lời: “Không quan tâm nó làm bằng gì, chủ nhân, anh đặt tên cho nó chưa?”

Chính Nam cũng hơi sững sờ, hấn vừa mua “bé cưng” này, chưa kịp đặt tên a.

Nhìn mọi người một vòng, hấn thú thật: “Còn chưa có đặt tên, mới sản xuất thành công ngày hôm nay mà thôi. Mọi người tới đặt tên cho nó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Khởi Nguyên chiến hạm

Ngọc Ngân phú bà giọng kỳ quái: “Không phải cứ gọi Akatsuki cho tiện sao?”

Tú Anh phú bà không cho là đúng nói: “Như vậy quá không có sáng tạo, nên gọi là “Tu La chiến hạm” a, vừa khí phách, lại sát phạt.”

Chính Nam trắng Tú Anh phú bà một mắt: “Em chắc chắn cái tên này không phải đặt cho một mình em dùng?”

Nguyệt Vĩ cũng không chịu thua kém chen vô: “Nếu không gọi Nguyệt Thần chiến hạm, bây giờ đang trời đêm trăng sáng, chúng ta lại đang bay trên bầu trời...”

Chính Nam không chút do dự nói: “Loại!”

Lam Phụng: “Phi Phụng...” - “Loại!”

Vũ Vân: “Vân Vụ...” - “Loại!”

Vũ Tuyết phú bà nhìn không nổi nữa, buộc phải lên tiếng: “Mọi người đừng có chỉ nghĩ cho bản thân mình có được hay không? Chúng ta hôm nay lần đầu tiên sử dụng phi hành thuyền, lại là trận đánh lớn tạo danh tiếng. Tôi nghĩ nên gọi nó là “Khởi Nguyên chiến hạm”, mọi người thấy sao?”

Chính Nam ánh mắt tỏa sáng nói: “Khởi Nguyên, bắt đầu một kỷ nguyên mới, vì chúng ta định ra, do chúng ta làm chủ. Tốt, rất tốt, anh nghĩ anh đồng ý với cái tên này.”

Vũ Vân lập tức phát huy ti khổng thuộc tính: “Đồng ý, tên hay a, nhiều ý nghĩa, quan trọng là do chị Tuyết đặt, tất nhiên là phải đồng ý.”

Ngọc Ngân phú bà cũng không chút do dự: “Nếu anh ấy đã đồng ý thì tôi đồng ý.”

Lam Phụng, Nguyệt Vĩ, Tú Anh phú bà nhìn nhau rồi thờ dãi gật đầu, bên phe kia có bốn phiếu thuận a, không thể làm gì hơn là phục tùng đa số.

Chính Nam cười hài lòng nói: “Như vậy quyết định gọi nó là “Khởi Nguyên chiến hạm” a, nó sẽ trở thành vật biểu trưng cho Akatsuki mỗi lần có đại chiến trận. Còn bây giờ, mọi người đi theo tôi, cho mọi người xem một thứ nữa.”

Chính Nam mang theo mọi người rời khỏi phòng chỉ huy.

Đứng ở trên boong tàu nhìn xuống Hắc Lang Trại bên dưới, hấn lớn tiếng nói: “Cho mọi người chứng kiến sức mạnh thật sự của Khởi Nguyên chiến hạm.”

Mọi người đều tò mò xem, không ai dám nháy mắt sợ bỏ lỡ một chi tiết.

Chính Nam lấy ra một viên Cực Phẩm linh thạch đặt vào khẩu Linh Pháo phía đầu thuyền rồi kích hoạt trận pháp.

Tú Anh phú bà sợ hãi nói: “Cực phẩm linh thạch... Anh là muốn...”

Chính Nam hào hứng nói: “Bắn một phát đầu tiên bắt đầu cho kỷ nguyên Akatsuki.”

Chíuuuuu... ẦMMMMM!

Một luồng sáng từ khẩu Linh Pháo bắn ra, giống như tia sáng hủy diệt từ trên trời chiếu thẳng xuống Hắc Lang Trại bên dưới.

Tiếp theo là tiếng nổ long trời lở đất, chiếu sáng phạm vi mấy chục km đều có thể cảm nhận được sự rung động, nghe được tiếng nổ và nhìn thấy vụ nổ bằng mắt thường.

Thậm chí không ít Độ Kiếp Kỳ đã bị kinh động mà hướng phía vụ nổ bay tới!

Mọi người đứng trên Khởi Nguyên chiến hạm đều há hốc mồm, Chính Nam cũng là như vậy.

Nhìn bên dưới một hố tròn sâu không thấy đáy, toàn bộ Hắc Lang Trại đều biến mất, hần nuốt một ngụm nước nói: “Quá... quá cmn mãnh liệt a! Đây còn làm sao chơi?”

Mọi người hồi thần đều giật giữ nhìn về phía Chính Nam, Tú Anh phú bà gắt gỏng: “Nói là tập hợp mọi người đi đá tông, bây giờ anh bắn một pháo cái gì cũng không còn, làm sao chơi?”

Vũ Tuyết phú bà đau lòng nói: “Lại dùng tới Cực Phẩm linh thạch làm nguyên liệu, phá sản a!”

Ngọc Ngân phú bà tuy không nói gì nhưng ánh mắt kia chính là: “Tối nay anh ra phòng khách ngủ.”

Chính Nam cười khan nói: “Ahaha, không phải là còn một cái Liệt Hỏa Môn sao, chúng ta quay đầu qua bên ấy cho mọi người đánh cái thoải mái. Chỉ bắn một pháo cảnh cáo...”

Tất cả mọi người đồng thanh: “Không bắn pháo!”

Chính Nam có chút vã mồ hôi, lần đầu tiên hần run rẩy trước sức mạnh nữ quyền.

Hắng giọng một cái, hần yếu ớt nói: “Bắn một pháo sẽ tiết kiệm rất nhiều công sức a, lại nói người ta còn có hộ tông đại trận...”

Tú Anh phú bà gắt gù nói: “Cũng được, nhưng chỉ có thể dùng hạ phẩm và trung phẩm linh thạch. Thêm nữa, anh còn bao nhiêu cực phẩm linh thạch mau nộp ra, thứ quý giá như vậy không thể để anh mạng ra tiêu xài hoang phí như thế này. Chị em, tôi nói có đúng không?”

Các vị phú bà và hộ pháp đồng loạt gạt đầu rồi bẻ tay răng rắc, một bộ: “Có giới thì đừng nộp!” khiến tiểu Chính Nam quyết tâm phản chủ mà thụt vào bên trong.

“Này, các cô muốn làm phản đúng không!? Thái độ gì đấy hả!? Không phải vài viên Cực Phẩm linh thạch sao... nộp lên là được chứ gì, hừ.” - Nói, hần lấy hết 6 viên trong balo hệ thống ra, vừa lau nước mắt vừa nộp lên cho Tú Anh phú bà.

Tú Anh phú bà đắc ý nói: “Như vậy có phải ngoan hay không. Các chị em, mỗi người cầm lấy một viên tu luyện, đừng tiếc của giùm anh ấy. Hừ, anh mà dám của giấu riêng, coi chừng em...” – một cái cắt kéo động tác khiến Chính Nam gạt đầu lía lịa.

Nói đi nói lại, đàn ông ở đâu cũng giống nhau, đều phải nộp sạch cho vợ!

Phận làm trai... thôi không nói nữa, haiz!

Lợi dụng mọi người không đề ý, Lam Chiến lại gần Chính Nam nói khẽ: “Đại nhân, thuộc hạ thiên phú không tốt, thứ này vẫn là...”

Chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau a!

“Lam đại trưởng lão, ông là muốn cười trở về, hay là muốn khóc trở về?” - Tú Anh phú bà không biết ở góc nào phát ra âm thanh cực kỳ đáng sợ.

Chính Nam vỗ vai Lam Chiến, lớn tiếng nói: “Nếu Hắc Vô Thường thân sư đã ban cho ông đề tu luyện thì cứ cầm đi, tôi cũng không phải là không bỏ được chỗ linh thạch này.” - Trong lòng hần đang nhò máu không ngừng.

Lam Chiến bất đắc dĩ nhận lấy cực phẩm linh thạch rồi rời đi, để lại Chính Nam chấp tay sau lưng nhìn mặt trắng thờ dài, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Lấy tiền cho gái, có đòi được không a!”

...

Khoảng nửa tiếng sau, mọi người lại tập trung trên boong tàu, bởi vì Liệt Hỏa Môn đã ở ngay bên dưới Khởi Nguyên chiến hạm.

Chính Nam khôi phục “lão đại” bộ dáng, nghiêm túc nói: “Không giống với Hắc Lang Trại chỉ là một ổ thổ phi, trộm cướp, việc ác bất tận. Liệt Hỏa Môn là một tông môn với cơ cấu hần hoi, cho nên chúng ta sẽ không giết đệ tử bình thường mà chỉ quét sạch cao tầng và bảo khổ của họ sau đó rút lui,

mọi người có ý kiến gì không?”

Vũ Tuyết phú bà nói: “Tìm kiếm bảo khố sẽ khá tốn thời gian a, chưa tính muốn mở nó ra còn phải mất một quá trình nữa. Vụ nổ vừa rồi, lần nữa cảm ơn Không thần sứ đã tài trợ Cực Phẩm linh thạch, đã kinh động không ít cường giả xung quanh, nếu chúng ta lại tốn nhiều thời gian sẽ dẫn đến một số hệ lụy không cần thiết.”

Chính Nam mặt không ánh sáng nói: “Chuyện giết người giao cho mọi người, bảo khố tôi sẽ một mình đột phá nó.

Yên tâm, tôi biết nó ở đâu!

Như vậy, Bạch Hồ và Giáp một tổ, Hắc Vô Thườn và Át một tổ, Bạch Vô Thườn và Bính một tổ tiến hành tìm giết cao tăng. Lam Đại trưởng lão, Liệt Hỏa Môn môn chủ giao cho ông, tôi đi tìm bảo khố.”

"Xuất phát!"

Mọi người đồng thanh la lớn: “Akatsuki!” - Đây là Chính Nam đề nghị mỗi lần có hành động lớn mọi người sẽ kích thích tinh thần nhau một chút.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Chính Nam chỉ dùng 10,000 trung phẩm linh thạch bắn một pháo tượng trưng... san bằng gần 1/3 kiến trúc Liệt Hỏa Môn, để hấn lại bị các cô gái trừng mắt liên tục.

Từ trên bầu trời, Akatsuki mọi người trong trang phục áo đen mây đỏ, đủ loại màu sắc khoa huyền phi hành khí xuất hiện rồi tiến hành không kích liên tục xuống Liệt Hỏa Môn.

Bên dưới lúc này đã loạn thành một đoàn sau khi bất ngờ bị nã pháo.

Không quan tâm tới tiếng đánh giết, tiếng la hét, xin tha... xung quanh, Chính Nam dựa theo bản đồ hấn mua được của Trang phú bà rồi tiến thẳng tới bảo khố. Cùng lúc đó cũng không quên căn nhắc: “Lần sau có thể bán rẻ hơn một chút được không a! 1,000 thượng phẩm linh thạch cho một cái tông môn bất nhập lưu, quá hắc đi.”

Trang phú bà khinh thường: “Cái gì gọi là quá hắc, ký chủ không tốn thời gian điều tra, không chịu nguy hiểm thăm dò, chỉ việc đi thẳng tới lượm tiền của người ta tích góp bao nhiêu năm tháng còn cho rằng như vậy là đắt?”

Chính Nam cười hắc hắc, hấn chỉ là căn nhắc như vậy thôi, chứ hấn biết rõ là mình kiếm lợi lớn rồi.

...

Đứng trước cửa mật thất, Chính Nam dựa theo kiến thức về trận pháp, phù văn, ngũ hành, bát quái, thiên can, địa chi... của mình, tốn thêm 15 phút mới thành công mở ra cánh cửa chắn trước mặt, một mặt hờ vọt vào trong bảo khố.

...

“Cmn, lần này lỗ lớn rồi!” - Chính Nam tê tâm liệt phế gào thét, bởi vì trước mặt hấn là một căn phòng trống hoắc, chỉ lác đác có vài thứ mà hấn vừa nhìn là biết không đáng tiền.

Trang phú bà cười trên nỗi đau của Chính Nam nói: “Lần này ký chủ... đen thôi, đồ quên đi... oahahaha!”

Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt nắm đấm nói: “Cười, cười hờ 10 cái răng. Hừ!”

Đúng lúc này, một thanh kiếm không biết từ đâu xuất hiện đâm vào lưng Chính Nam ngập đến chuôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Liệt hỏa môn, vương hòa

(Hai chương muộn, mãi xem bóng đá quên up chương ~,~! Cầu đạu, NP...,)

Oa! Oa! Oa!

Bị trúng đòn, Chính Nam bỗng nhiên hóa thành thật nhiều con quạ bay tán loạn khắp nơi rồi hợp lại thành bản thể hấn không chút tổn thương ở một nơi khác, đứng khoanh tay, dựa tường: “Ồ, còn có người a, chẳng lẽ bảo khố thật sự là ở trên người ông?”

Trước mặt Chính Nam là một ông lão râu, tóc đều màu đỏ, tay còn đang cầm thanh kiếm vừa rồi đâm hấn, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Ông lão cười gằn: “Tránh được sao? Không hổ là gần đây danh tiếng chính thịnh Không thần sứ a. Không biết Akatsuki vì sao nửa đêm lại phát động tấn công bất ngờ vào Liệt Hỏa Môn vậy? Chúng tôi cũng không có làm gì đắc tội tới Akatsuki chứ?”

Chính Nam không chút bất ngờ trả lời: “Nếu tôi không nhầm thì ông là Liệt Hỏa Môn tiền nhiệm Chương Môn, gọi... Vương Hòa a, tu vi nên là Lý Sương sơ kỳ đỉnh phong chứ?”

Chắc chắn, hạ độc rồi giết chết sư phụ mình, tu luyện mấy trăm năm vẫn dậm chân tại Lý Sương Kỳ. Lại nói, ông còn sống đến bây giờ đã uống không ít máu trinh nữ chứ?”

Vương Hòa sững sờ, sau đó gằn dữ gào thét: “Mày là ai? Tại sao lại biết những chuyện này?” - Hẳn quả thật là sợ hãi.

Chuyện hán gian diu với vợ sư phụ bị phát hiện nên phải hạ độc rồi giết cả hai người đã qua mấy trăm năm, bản thân hẳn cũng gần như đã quên rồi.

Lại thêm cả chuyện hán tu luyện quá mức cấp tiến nên tẩu hỏa nhập ma, không những tu vi không thể vượt qua Lý Sương sơ kỳ, mà còn ngày 15 mỗi tháng phải uống máu trinh nữ để hòa độc trong người không phát tác cũng bị người ta biết rõ.

Làm sao mà Vương Hòa có thể không sợ hãi được cơ chứ!

Chính Nam trầm giọng nói: “Tao là ai không quan trọng, quan trọng là việc mày đã và đang làm quá tổn thương thiên hòa, cho nên hôm nay mày nhất định phải chết, trả lại cho hàng trăm cô gái bị mày nhốt dưới kia như gia súc để lấy máu một cái công đạo, trả lại cho hàng ngàn cô gái đã chết khác trong mấy trăm năm qua một cái công đạo.” - Cùng lúc ấy hán truyền âm cho ba vị phú bà tách đội qua bên này giúp hán.

Chính Nam nói cho oai vậy thôi chứ một mình hán đánh không lại người này a!

Vương Hòa ngẩng đầu lên trời cười dài một tràng rồi dừ tợn nói: “Tốt, rất tốt! Nếu như mày cái gì cũng biết thì không thể để cho mày sống tiếp được. Muốn trách thì chỉ có thể trách hôm nay tự đưa đầu vào lưới thôi!”

Chính Nam phải nghĩ cách kéo dài thời, chứ chỉ bằng vào cấp 2 Thuần Thân Thuật và cấp 3 Ô Nha Phân Thân Thuật là không thể tránh né Vương Hòa lần thứ hai được.

Mặt không chút đổi sắc, hán đứng khoanh tay nói: “Mày không thật sự nghĩ là tao sẽ đến mà không có chuẩn bị chứ? Cùng lúc mày giết tao ở đây, Vương Hoan cũng sẽ phải chết a, mày nên nghĩ cho kỹ!”

Vương Hòa sững lại.

Vương Hoan là đứa con trai duy nhất của hán. Mẹ nó là ai thật tình thì Vương Hòa bản thân cũng không biết bởi vì cứ sau một quãng thời gian nuôi nhốt để lấy máu thì các cô gái sẽ yếu đi, khi đó Vương Hòa thường dùng các cô làm công cụ giải tỏa thủ tính của mình.

Bản thân đã nửa sống nửa chết, còn bị tu luyện giả như Vương Hòa lạm dụng, các cô gái đáng thương thường là rất nhanh sẽ chết đi, nhưng cuộc đời luôn luôn có ngoại lệ.

Vài người may mắn không chết, lại mang thai nhưng phần lớn là không sống nổi đến lúc sinh vì quá suy yếu, chỉ có Vương Hoan may mắn ra đời.

Vương Hòa bản thân cũng biết mình không còn nhiều thời gian để sống, bởi vì Lý Sương Kỳ chỉ có 500 năm thọ mệnh, nhưng hán vì tẩu hỏa nhập ma và tuổi trẻ ngông cuồng nên chỉ có chưa tới 400 năm thọ mệnh mà thôi. Hán đã không còn cơ hội có một người con nữa.

Bây giờ nghe Chính Nam dùng tính mệnh con trai duy nhất của hán ra kiểm chế mình, Vương Hòa gào thét: “Khốn nạn! Mày có giỏi thì đứng ra một chọi một với tao, dùng người nhà để uy hiếp thì có gì tài ba!”

Bịch!

Một cái đầu lâu mất trọn ngược, chết không nhắm mắt từ đâu bay tới lăn lông lốc trên mặt đất rồi đụng vào chân Vương Hòa, kèm theo tiếng nói của một người đàn ông: “Không phải là uy hiếp, mà là tường thuật một sự thật mà thôi. Vương Hòa, mày đã chuẩn bị đi gặp con trai mày chưa?”

Lam Chiến từ trong bóng tối xuất hiện, trên người có chút chạt vật nhưng không có vết thương, chứng tỏ hán vừa có một trận chiến khá dễ dàng.

Vương Hòa bung lấy đầu con trai hán khóc lóc thảm thiết: “Hoan a, con chết thật thảm. Cha nhất định sẽ báo thù cho con, tất cả lũ Akatsuki đều phải chết!”

“Ồ, lời này nghe có chút ngông cuồng nha.” - Tú Anh phú bà và các thành viên Akatsuki khác cũng đồng loạt xuất hiện trên bầu trời xung quanh Vương Hòa.

Chính Nam nghiêm túc nói: “Không nên khinh cử vọng động, mặc dù là một cái bị thương đã thú nhưng dù sao cũng là Lý Sương Kỳ đã thú, không cần thận vẫn có thể mất mạng như chơi đấy.”

Vương Hòa nhìn xung quanh, hán bị bao vây bởi bảy người mặc đồng phục Akatsuki và một người đàn ông trung niên, toàn bộ những này khí tức đều mờ mịt không cảm nhận nổi.

Hắn dùng giọng khinh thường nói: “Akatsuki chúng mày là muốn vây công tao sao? Chỉ biết dùng chiến thuật chó đàn?”

Chính Nam cười nói: “Thôi đi ông ơi, ba cái trò khích tướng rẻ tiền! Mày nghĩ tao sẽ máu xông lên đầu rồi nhảy ra một chọi một với mày cho tốn thời gian, tốn công sức thay vì mỗi người đánh một chương để mày chết luôn cho nhanh à?”

Dừng một lát, Chính Nam trầm mặt nói: “Mọi người xem cái này trước, sau đó quyết định hẳn chết như thế nào thì giao cho mọi người.”

Chính Nam vung tay bắn ra bảy tờ giấy tới tay bảy người còn lại, đây là danh sách những việc xấu xa Vương Hòa đã làm trong 400 năm qua được Trang phú bà dùng quyền Thiên Đạo theo dõi và ghi xuống cho hắn, đây là đặc quyền mới của hắn sau khi hoàn thành chuỗi nhiệm vụ chính tuyến thứ nhất, nhưng không thể điều tra người đã vượt qua thiên kiếp.

Không khí bắt đầu trầm xuống, sau đó trở nên cực kỳ đè ép, cuối cùng là nặng như chì đè lên Vương Hòa khiến hắn cũng cảm thấy khá sợ hãi.

“Trong vòng 400 năm, giết chết gần 1,000 trinh nữ, trong đó có hơn một nửa là bị tươi sống rút máu tới chết.” - Tú Anh phú bà trầm giọng nói.

“Hãm hiếp hơn 300 người, chết cả mẹ lẫn bào thai là hơn 100 lần.” - Vũ Tuyết phú bà nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Gián dũu với vợ sư phụ, sau đó hạ độc rồi giết cả hai người, cướp luôn tông môn của người ta. Loại người bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa này quả thật sống chính là làm ô uế không khí.” - Ngọc Ngân phú bà giọng cực kỳ bình thản, thế nhưng đôi mắt kia đã trực tiếp phán Vương Hòa tử hình.

“Hahaha, muốn giết tao, phải xem chúng mày có bản lĩnh đó hay không đã, hahaha!”

Vương Hòa ngẩng đầu cười man rợ, hắn biết hôm nay mình chấp cánh khó thoát, chỉ có thể dốc sức liều mạng.

“Hỏa Thần Phụ Thể, aaaaaa!”

Hắn hét lớn một tiếng, toàn thân bắt đầu bốc cháy hừng hực, rồi biến lớn lên gấp đôi, thành 1 cái cao tới hơn 3 mét hỏa cự nhân.

Chính Nam ngồi bệt xuống cành cây, lấy ra bông ngô, vừa ăn vừa nói: “Nhược điểm của hắn là ở dưới nách trái 5cm, ngoài ra thân thể này của hắn hoàn toàn bỏ qua tổn thương vật lý nên mọi người nên thả điều từ xa, sử dụng công kích năng lượng là chủ yếu vì hắn rất chậm a, không có khả năng né những đòn đánh phạm vi lớn.

Thêm nữa, bản thân Vương Hòa tu luyện tẩu hỏa nhập ma nên không thể duy trì hình thái này quá 15 phút, cho nên, tôi cho mọi người 10 phút để đánh gục hắn, nhớ, là đánh gục, không được giết chết.”

Mọi người tròn trố mắt nhìn Chính Nam, hàng này không chỉ ra lệnh như cái huấn luyện viên, thậm chí còn lấy đồ ăn ra một bộ xem cuộc vui, không hề có ý muốn tham chiến, thật sự đáng ghét.

Vương Hòa thì mừng bức, chưa đánh đã bị người khách vạch ra mọi nhược điểm, này còn chơi như thế nào a. Hắn quay qua nhìn Chính Nam: “Chính là tên khốn nạn này vạch trần mình, còn một mạch nói ra điểm yếu. Khốn kiếp, có chết tao cũng phải kéo theo mày!”

Nghĩ, hắn hướng Chính Nam xông thẳng qua.

Thế nhưng mà bảy người kia lại không có ai là người ăn chay, cũng không có ai muốn bỏ qua cơ hội lập công quý giá này.

“Dùng Tuyền” - Vũ Tuyết phú bà dẫn đầu ra tay bằng kỹ năng thuần phát của mình.

Một cột nước ngầm từ dưới chân Vương Hòa phun lên, đụng vào Hỏa Linh Thể của hắn phát ra tiếng xì xèo, hơi nước bốc lên mù mịt.

“Rất tốt, một kỹ năng thuần phát hệ Thủy có tác dụng làm chậm mục tiêu, lại được tăng thêm tổn thương bởi ngũ hành, sử dụng rất đúng trường hợp. Bạch Hổ, cộng 1 điểm”

Chính Nam không biết từ đâu lấy ra một quyển sổ, vừa ăn, vừa xem đánh nhau, còn ghi chép.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Vây công, cứu người

Tú Anh phú bà cũng ra tay nhanh không kém

“Tuyền Qua Tế Tự” - một cái lốc xoáy hình thành cực nhanh quấn lấy Vương Hòa không cho hắn di chuyển thêm, toàn bộ hỏa cự nhân bị nhốt bên trong lốc xoáy.

Chính Nam vỗ tay khen ngợi: “Được a, lốc xoáy lớn như vậy sẽ khiến cho đối phương bị kiềm chế rất mạnh, lại hạn chế ngọn lửa kia tiếp xúc với không khí. Không ra 3 phút, ngọn lửa kia sẽ tự tắt. Đáng tiếc...”

Nguyệt Vĩng giãy nảy lên nói: “Hắc Vô Thường thần sứ, chị như vậy quá không nói nổi a. Em còn chưa có ra một chiêu nào đâu.”

Tú Anh phú bà bị mọi người dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm, cô cũng cảm thấy toàn thân không khỏe, vội vàng thanh minh: “Khụ... khụ... mọi người đừng lo, tôi cũng không có khả năng duy trì lốc xoáy lớn như vậy quá lâu, chưa nói tới hắn sẽ không đứng im chờ chết trong đó chứ.”

Như để chứng minh cho lời của Tú Anh phú bà, Vương Hòa ở bên trong lốc xoáy cũng sử dụng bản thân mình làm mồi bão, tự xoay tròn ngược theo chiều của lốc xoáy, tiến tới trung hòa nó.

Cảm thấy lốc xoáy dần yếu đi, mọi người mắt sáng choang, chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa thoát ra khỏi lốc xoáy, Vương Hòa đang muốn mở miệng trash talk vài câu nhưng chờ đợi hắn chính mà mưa bom bão đạn.

“Lăng Sát” - Bạch Hồ thần sứ Vũ Tuyết phú bà.

“Hoa Tiên Vũ” - Giáp hộ pháp Vũ Vân.

“Băng Lôi Tế Tự” - Hắc Vô Thường thần sứ Tú Anh phú bà.

“Toàn Tâm Tự Tiễn” - Bạch Vô Thường thần sứ Ngọc Ngân phú bà.

“Thực Cốt Nguyệt” - Bính hộ pháp Nguyệt Vĩng.

“Toái Nguyên Kích” - Lam Chiến.

“Toái Nguyên Chú” - Ất hộ pháp Lam Phụng.

...

Chính Nam một mặt thương cảm nhìn Vương Hòa, thì thầm nói: “Biến lớn như vậy làm gì a, không phải làm cái đích cho mọi người tấn công sao, haiz.” - Thế nhưng hắn vẫn không hài lòng cách mọi người phối hợp với nhau.

“Aaaaaa! Nộ Hỏa Lăng”

Vương Hòa gầm lên một tiếng phẫn nộ rồi nhảy lên cao, trên thân của hắn từng đợt bão lửa tỏa ra xung quanh phạm vi thật lớn, nhiệt độ cũng không thấp khiến cho mọi người phải liên tục rút lui.

Chính Nam sớm nhận thấy điều này nên đã bay lên cao trước, hắn cũng không nhắc nhở để những khác tránh né mà để họ tự chịu những gì họ gây ra.

Chật vật rút lui khỏi phạm vi ảnh hưởng, mọi người lại tiếp tục phản của mình tấn công tiếp.

Vương Hòa mặc dù tu vi nghiền ép hầu hết mọi người nhưng như Chính Nam đã nói, hắn quá chậm và duy trì trạng thái Hóa Linh Thể hiện tại quá hao tổn nguyên khí.

Chỉ qua hơn 5 phút, hắn đã không còn uy mãnh như lúc đầu.

Chiến cuộc dần nghiêng về một phía khi băng hệ công kích của Vũ Tuyết phú bà và Tú Anh phú bà khắc chế tuyệt đối Vương Hòa, Hóa Linh Thể của hắn cũng đã mất đi nhiệt độ và thu nhỏ hơn lúc đầu rất nhiều.

Sau 10 phút, tất cả mọi người đều chật vật, thở hổn hển đứng xung quanh đã gục xuống đất Vương Hòa, đánh dấu một thắng lợi không dễ dàng.

Chính Nam lúc này mới hạ xuống nói: “Rất tốt a, mọi người đều thật sự cố gắng.” - Nói, một chiêu Châm Huyệt đánh vào huyệt Tiền Đình của Vương Hòa, trực tiếp kết liễu hắn, một lời cũng không muốn nói thêm.

Mọi người đều mừng rỡ, tại sao chiến thắng nhưng Chính Nam không có chút nào vui vẻ, không có chút nào hào hứng hết vậy?

Chính Nam cúi người nhặt lấy nhẫn chứa đồ của Vương Hòa rồi nói: “Đi, cứu người trước, trở về tôi có rất, rất nhiều việc cần nói với mọi người.” - Dứt lời hắn dẫn đầu đi tới một nơi hẻo lánh phía sau Liệt Hỏa Môn bàn doanh.

Mọi người nhìn nhau rồi im lặng đi theo, không ai nói gì, cũng không ai truyền âm để hỏi thăm.

...

Phía sau núi, một mặt đạo dưới lòng đất dẫn tới một dãy các phòng khép kín hiện ra trước mắt mọi người.

Chính Nam nói: “Ở đây có tổng cộng 100 gian phòng, mỗi gian phòng có hai tới ba cô gái đều bị Vương Hòa nuôi nhốt để lấy máu. Do thời gian dài không tiếp xúc với ánh sáng và bị bạo hành nên họ sẽ có xu hướng sợ người, mọi người nên nhẹ nhàng giao tiếp với họ. Tôi ra ngoài chuẩn bị Khởi Nguyên chiến hạm rồi cùng nhau rút lui.”

Chính Nam dẫn theo Lam Chiến ra ngoài, tránh chạm mặt các cô gái kia. Hắn không biết các cô có xuất hiện tâm lý ám ảnh chán ghét đàn ông hay không, nhưng cứ tránh đi cho chắc chắn.

...

Khoảng 30 phút sau, Chính Nam cho Khởi Nguyên chiến hạm từ trên bầu trời chậm rãi hiện hình rồi hạ xuống.

Phía dưới, ngoài 6 người của Akatsuki ra thì còn có 233 cô gái được cứu ra, tất cả đều vàng vọt, xanh xao, gầy đét và run lẩy bẩy, thậm chí có người đã ánh mắt tan rã, không có tiêu cự, ngơ ngác ngác.

Nhìn thấy một chiếc thuyền bay lớn bằng cả tòa thành hạ xuống trước mặt mình, các cô đều sợ hãi chạy tán loạn, có người thậm chí còn ngất đi khiến Chính Nam hết sức bất đắc dĩ nói: “Mọi người đừng sợ, đây là ‘Khởi Nguyên chiến hạm’, là công cụ để di chuyển mà thôi, sẽ không làm hại ai cả.”

Lời nói của Chính Nam mang tới chút ít tác dụng, một số người trốn sau các phủ bà và hộ pháp, số khác núp sau cây cối, tảng đá... thò đầu ra nhìn, nhưng không ai dám tới gần.

Các thành viên Akatsuki cũng tham gia khuyên nhủ mới khiến các cô gái bình tĩnh hơn và xếp hàng lên thuyền, chỉ là Chính Nam phát hiện còn có một cô bé núp đằng sau tảng đá lớn, hai tay ôm lấy vai run lẩy bẩy.

Hắn đứng phía sau tảng đá nói: “Cô bé, không có gì phải sợ, anh và những người khác đến đây để cứu em. Từ giờ về sau sẽ không ai hại em nữa, đừng sợ.”

Cô bé giống như không có nghe thấy lời Chính Nam nói mà vẫn tiếp tục chôn đầu giữa hai đầu gối mình thút thút, đôi vai gầy vẫn run rẩy từng cơn.

Chính Nam chờ một lát vẫn không thấy cô bé phản ứng, hắn tự mình đi vòng qua tảng đá để nhìn cô bé rồi ôn nhu nói: “Này, không việc gì phải sợ. Em có đói bụng không?” - Hắn tháo xuống mặt nạ, cười dịu dàng, trên tay còn cầm một cái Donut thưởng làm cho Gia Nguyệt phú bà.

Cô bé chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bánh trong tay Chính Nam không chớp mắt, nuốt nước miếng liên tục.

Chính Nam sững sờ, cô bé này không phải nhân loại, bởi vì hắn đã thấy cô bé trông mất màu vàng và hai lỗ tai có lông mao như tai mèo.

Thấy Chính Nam nhìn lỗ tai mình, cô bé sợ hãi gục đầu xuống, hai tay ôm lấy tai, tiếp tục run rẩy.

Chính Nam tò mò nói: “Anh có thể sờ nó được không?”

Cô bé chậm rãi ngẩng đầu lên, giương to đôi mắt nhìn Chính Nam ngu ngơ.

Chính Nam đau lòng!

Cô bé này là bán thú nhân, lại nghe không hiểu tiếng người, rõ ràng là bị vứt bỏ từ bé.

Hắn nhét cái bánh vào tay cô bé rồi dùng tay mình chỉ chỉ lỗ tai, ra hiệu là hắn muốn sờ thử.

Cô bé rụt rè gặm gặm bánh, khẽ gật đầu.

Chính Nam đưa tay ra vuốt ve lỗ tai cô bé. Cảm giác thật sự giống tai mèo, hắn nhịn không được gãi gãi hai cái.

Cô bé toàn thân run lên từng trận, hai mắt nhắm nghiền, có vẻ rất hưởng thụ.

Chính Nam thờ dài, xoa đầu cô bé rồi bế cô bé lên.

Rõ ràng là nửa người, nửa thú nhưng vì không có dạy dỗ nên chỉ sống bằng bản năng thú, thích được vuốt ve nhưng không biết nói chuyện.

Bị Chính Nam bất thành linh bế bổng lên, cô bé sợ hãi quờ quạng lung tung rồi đánh rơi chiếc bánh đang ăn dở.

Nhìn cô bé một mặt tiếc nuối ngó chừng miếng bánh trên mặt đất, Chính Nam lại lấy ra một cái bánh khác đưa cho cô bé, dịu dàng nói: “Ăn cái này đi, cái kia rơi rồi không ăn được nữa.”

Cô bé hai mắt tỏa sáng cầm lấy chiếc bánh rồi cuộn mình trong lòng Chính Nam gặm lấy gặm để, một mặt hạnh phúc.

Thấy Chính Nam trở về chậm, trên tay còn bế theo một cô bé 5 6 tuổi, Ngọc Ngân phú bà tò mò hỏi: “Anh đi tìm cô bé này sao? Vừa rồi sao em không

thấy cô bé này nhỉ?”

Có người lạ lại gần, cô bé lập tức run rẩy, úp mặt vào ngực Chính Nam, giống như làm như vậy sẽ an toàn hơn.

Chính Nam xoa đầu cô bé nói: “Là một cô bé bán thú nhân, vừa này cô bé trốn khá kỹ nên chắc là em không nhìn thấy thôi. Không có gì phải sợ, mọi người ở đây đều là người tốt.”

Tú Anh phú bà nói: “Nên trở về thôi.”

Chính Nam gạt đầu rồi đưa cô bé cho Ngọc Ngân phú bà bế khiến cô một trận rối loạn tay chân.

Giết người thì không nháy mắt, bế cái cô bé thì lại không biết làm a!

“Khởi Nguyên chiến hạm” cất cánh bay lên bầu trời, để lại phía sau là tan hoang Liệt Hỏa Môn với hố lớn hố nhỏ, chứng tỏ nơi này vừa trải qua một trận chiến, nhưng hiện tại tất cả đều đã kết thúc.

Mất khá nhiều thời gian để bay từ Liệt Hỏa Môn về đến Thanh Vân Tông, đây là Chính Nam lo có người không quen sẽ bị say máy bay nên bay bằng một nửa vận tốc tối đa, nếu không hấn mở hết tốc lực, không quan tâm tiêu hao thì chỉ khoảng chưa tới 10 phút sẽ tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Rút kinh nghiệm để phát triển

Đề Khởi Nguyên chiến hạm tăng hình rồi lơ lửng trên bầu trời, Chính Nam bế theo cô bé bán thú nhân, cùng với Akatsuki mọi người bay xuống Thanh Vân Tông.

Hắn tạm thời vẫn muốn bí mật vị trí căn cứ của Akatsuki, không thể để các cô gái phía trên biết được.

Trong Nghị Sự Điện, Chính Nam vừa vuốt ve cô bé đã được tắm rửa sạch sẽ, thơm tho, thay một bộ đồ mới đang ngủ say trong lòng hắn vừa nói: “Trước tiên, tôi xin cảm ơn mọi người ngày hôm nay đã tham gia hành động nguy hiểm lần này, cũng rất vui mừng khi mọi người đã phối hợp với nhau chiến thắng một kẻ địch... khá mạnh.”

Chính Nam đột nhiên đổi giọng trầm trọng nói: “Nhưng tôi thật sự rất, rất không hài lòng với màn thể hiện của mọi người trong trận chiến cuối cùng. Đừng nói gì hết, để tôi nói nốt.” - Thấy có người muốn phản bác, hắn lập tức ra hiệu dừng.

“Thứ nhất, trong mọi người ở đây, Lam đại trưởng lão và Bạch Hổ là tu vi cao nhất, như vậy thì trong đoàn chiến nói riêng và chiến đấu nói chung, hai người nên là công kích chủ lực với những chiêu thức có tính sát thương mạnh, tầm ảnh hưởng lớn bởi vì nguyên khí của hai người nhiều và dày, như vậy mới có hiệu quả sát thương cao.

Tại sao trong trận chiến vừa rồi, hai người hầu như đều sử dụng những chiêu thức mang tính khống chế, kiểm soát đối thủ với sát thương nhỏ, tầm ảnh hưởng không lớn mà chỉ mang tính cục bộ? Có cảm thấy như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều thời gian hay không?

Tiếp theo là Giáp, Át, Bình hộ pháp. Ba người đều là Nguyên Anh Kỳ, tu vi thấp hơn đối phương gần hai đại cảnh giới, tại sao không biết thân biết phận mà cố gắng khống chế, kiểm soát đối phương để những người mạnh hơn tiêu diệt mà lại cố gắng tấn công làm gì? Hiệu quả ở đâu ra?

Thứ ba, Hắc Vô Thường, anh biết Tế Tự hình tu luyện giả, đặc biệt là Phong Lô tế tự đều rất mạnh trong việc triệu hoán lốc xoáy và sấm sét, nhưng trong đoàn chiến như ngày hôm nay, chính là trong hoàn cảnh chúng ta nhiều, địch ít, em dùng những chiêu thức lớn như vậy sẽ triệt tiêu cả công kích phe mình, em có cảm thấy như vậy không?

Cuối cùng, Bạch Vô Thường, em là sát thủ hình tu luyện giả, lại là cận chiến vật lý, em cứ xông vào đánh chính diện một đối thủ đang ở trạng thái Linh Thể để làm gì. Chưa nói tới trước đó anh đã nói rất rõ nhược điểm đối thủ ở đâu, nhưng em giống như hoàn toàn không quan tâm a.

Nhiệm vụ của em là rình rập, quan sát, lựa chọn thời cơ tung ra một đòn duy nhất, vào điểm yếu nhất, để kết thúc kẻ địch trong thời gian ngắn nhất, chứ không phải đánh như vậy.

Anh nghĩ lý niệm làm Thích Khách của em có sai lầm!

Tôi biết, mọi người ở đây đều đã trải qua không ít sinh tử chiến đấu, có người thậm chí còn giết người nhiều hơn cơm tôi ăn, có người là đương thời tuyệt đỉnh thiên tài.

Thế nhưng đội chiến, đoàn chiến không chỉ cần thực lực cá nhân là đủ, mọi người cần phải phối hợp với nhau, tận dụng những gì mình có để giết chết kẻ địch. Muốn làm được như vậy, mọi người cần phải hiểu và tin tưởng nhau hơn.”

“Tôi nói xong rồi, ai có ý kiến gì thì phát biểu đi.”

Chính Nam nói rất dài, rất nhiều. Tất cả đều là lý thuyết dựa theo kiếp trước vô số trận Liên Minh Huyền Thoại, DotA 2, Liên Quân Mobile... mà tích góp tới kinh nghiệm mà thôi.

Cái hấn cần là Akatsuki mọi người có thể hiểu được phối hợp lẫn nhau quan trọng như thế nào.

Trong phòng yên tĩnh một cách chết chóc. Không ai lên tiếng mà đều trầm mặc suy nghĩ những gì hấn vừa nói.

Chính Nam cũng để thời gian cho mọi người tiêu hóa những luận điểm hấn vừa đưa ra, một bên thích thú vuốt ve cô bé trong lòng mình.

...

Khoảng 10 phút sau, Ngọc Ngân phú bà là người đầu tiên lên tiếng: “Cảm ơn Không thần sứ, cảm ơn mọi người. Mặc dù hành động hôm nay thành công nhưng tôi cảm thấy bản thân mình chưa hoàn thành được trọn vẹn những gì mình phải làm và nên làm, cho nên... xin lỗi mọi người.

Không thần sứ, thành tích hôm nay em xin chuyển hết cho những người khác, bản thân em sẽ chịu mọi hình phạt mà anh đưa ra!”

Nói, cô cũng đứng lên khom người như cách mà Chính Nam xin lỗi mọi người trước đây.

“Em cũng vậy” - Tú Anh phú bà cũng đồng ý nhận lỗi.

"Tụi em cũng có lỗi..."

...

Những người khác cũng đồng thanh phụ họa, dù sao tạo thành kết quả này có sự tham gia của tất cả mọi người.

Chính Nam tháo xuống mặt nạ, cười nói: “Tôi nói ra những thứ này không phải là để trách phạt mọi người, mà là muốn mọi người rút kinh nghiệm thôi. Bây giờ tôi muốn hỏi là nếu như mọi người làm theo những gì tôi vừa đề nghị, như vậy sẽ tốn bao lâu để hạ gục Vương Hòa?”

Trầm ngâm 1 lát, Vũ Tuyết phú bà nói: “Sẽ không tới 7 phút, thay vì 10 phút như vừa rồi.”

Lam Chiến cũng lên tiếng: “Sẽ hơn 5 phút, nhưng không tới 7 phút.”

Những người khác đều im lặng, tỏ vẻ đồng ý với nhận xét trên.

Chính Nam lắc đầu nói: “Từ ngày mai, Hắc - Bạch Vô Thường một tổ, Bạch Hổ - Giáp một tổ, Lam Chiến - Át một tổ, Bình và tôi 1 một tổ tiến hành bắt cặp đối chiến hàng ngày. Tôi cần mọi người phải đưa ra được một phương án có thể tiêu diệt Vương Hòa trong vòng 3 phút. Mọi người có ý kiến gì không?”

Mọi người liếc nhau, sau đó Tú Anh phú bà nói: “Phân chia như vậy không sai? Nhưng sau này có thể đổi lại hay không?”

Nguyệt Vịnh phản đối: “Em cảm thấy như thế này rất tốt, không cần đổi lại a.”

Ngay lập tức cô nhận lại mọi người trừng mắt, Nguyệt Vịnh rút cổ, hóa thân thành chim cút.

Chính Nam gật đầu: “Mọi người đều có công việc của mình nên không bắt buộc phải tham gia, nhưng ai sắp xếp được thời gian thì cứ cùng người mình muốn hẹn nhau tập luyện.

Để cho có thêm chút kích thích, tôi đề nghị cứ mỗi tuần một lần chúng ta tập trung đầy đủ lại kiểm tra tiến bộ của nhau, sau đó tiến hành bỏ phiếu chọn ra một người có tiến bộ lớn nhất để khen thưởng.

Phần thưởng là cái gì thì chờ có kết quả tôi sẽ tính toán và đưa ra đáp án có lợi nhất cho người được nhận. Mọi người đồng ý hay không?”

Chính Nam quyết tâm tự bỏ vốn ra đầu tư một giải thi đấu mini, thúc đẩy tu luyện cũng như tình đoàn kết của Akatsuki.

Mọi người ánh mắt đều tỏa sáng hừng hực đấu chí, ai cũng biết Chính Nam có cái túi thần kỳ, cần cái gì chỉ cứ thò tay vào lấy là có, không thấy ngoài kia cả một chiếc chiến hạm có thể tàng hình a.

Chính Nam cười nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Đây chỉ là một cái tiền lệ, sau này nếu như không có việc quan trọng, mọi người có thể tự bắt cặp đối luyện với nhau thêm để phát triển, đừng luôn chỉ nghĩ tới bảo phần thưởng của tôi.”

Mọi người cười vang!

Thấy giải đấu mini nhận được 100% phiếu tán thành, Chính Nam lại nói tới chuyện quan trọng khác: “Tiếp theo là cần phải xử lý hơn 200 cô gái ngoài kia, mọi người có ý kiến gì không?”

Lam Chiến lập tức lên tiếng: “Đại nhân, thuộc hạ nghĩ nên lựa chọn những người có thiên phú tốt rồi giữ họ lại làm đệ tử Thanh Vân Tông.”

Chính Nam gật đầu: “Ý tưởng không sai. Có thể hỏi các cô ấy nếu không có nơi nào để đi thì chúng ta sẽ thu lưu, còn ai muốn rời đi thì cho ít tiền rồi đưa vào thành là được. Trước mắt cứ để họ ở trên Khôi Nguyên chiến hạm tạm vài ngày đã.

Chuyện này giao cho Lam Đại trưởng lão và Át xử lý nhé.

Mọi người tan họp. Bình, đi theo anh.”

Giao lại cô bé bán thú nhân cho Ngọc Ngân phú bà mang về Lý gia trước, Chính Nam dẫn theo Nguyệt Vĩng tới phòng riêng của hắn.

...

Trong phòng, Chính Nam ra hiệu cho Nguyệt Vĩng ngồi rồi hỏi: “Tà Nguyệt Tông có tính toán gì chưa?”

Nguyệt Vĩng đáp: “Lần này đầu giá mặc dù tốn không ít tiền nhưng toàn bộ đan dược đều bị bên em tiêu tốn, đây là một thành công lớn. Thế nhưng không an tâm Dương Quang được a, sợ hấn lòng nảy sinh ý xấu nên Tam trưởng lão vẫn chưa dám rời thành trở về tông môn, đang chờ viện binh từ bên kia qua hộ tống.”

Chính Nam gật đầu nói: “Nếu anh là Dương Quang, anh cũng sẽ chặn đầu giết người đoạt bảo thôi. Thế nhưng hắn cũng phải đoán được là bên em sẽ gọi viện binh chứ, mà hắn lại không thể gọi người từ Cửu Dương các tới, như vậy hắn sẽ làm gì?”

Nguyệt Vĩng suy nghĩ chốc lát rồi trả lời: “Mua chuộc, hạ độc là cách thường thức. Thuê Dong Bình, Sát Thủ cũng là một con đường.”

Chính Nam gật gù: “Không sai! Nếu em đã biết rõ vậy thì rất tốt, đừng để cho hắn thực hiện được. Nếu có điều kiện, ám sát một lần, giết chết được thì càng hau.”

Nguyệt Vĩng gật đầu: “Em biết, em sẽ thông báo tình hình với anh mỗi ngày.”

Chính Nam đứng dậy nói: “Rất tốt. Trở về thôi, hôm nay vất vả cả đêm rồi.”

Nguyệt Vĩng cũng đứng dậy: “Em cũng phải về kẻo bị nghi ngờ, tối nay hai sự kiện đều không nhỏ, nếu biến mất sẽ bị người ta liên tưởng a.”

Hai người bay chung với nhau về tới Hà thành rồi tách ra. Chỉ là Chính Nam cứ vậy bay thẳng về Lý gia, còn Nguyệt Vĩng thì ngoái đầu lại nhìn theo tới lúc hắn bay khuất tầm nhìn cô mới thì thầm: “Chúc anh ngủ ngon!”, rồi quay đầu bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tiểu Nhã và Lan

Chính Nam trở về tới phòng mình, hỏi thăm cô bé bán thú nhân một lát rồi lại cùng Ngọc Ngân Hồ Ly đại chiến mấy trăm hiệp, đảm bảo phong ấn được gia cố vững chắc mới an tâm ngủ ngon.

Sáng ngày hôm sau, toàn bộ Hà thành đều bán tán sôi nổi việc Akatsuki ra tay nhỏ tận gốc Liệt Hỏa Môn, đồng thời cũng đứng ra nhận trách nhiệm cho việc thổi bay hoàn toàn Hắc Lang Trại.

Cùng lúc đó, danh sách những việc xấu xa của hai tông môn này cũng bị truyền ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Akatsuki trong mắt mọi người trở thành thảm phán giả khi trước đó chuyện xấu xa của Cửu Dương Các cũng bị chính Akatsuki vạch trần.

Còn việc tấn công Lý gia và bắt đi Nhị tiểu thư, đều là hiểu lầm. Chính Lý gia cũng đã thông báo Nhị tiểu thư đã trở về an toàn.

Dương Quang thì không cho là đúng, lập luận của hắn là nếu Akatsuki thật sự sở hữu vũ khí mạnh tới mức có thể thổi bay Hắc Lang Trại thành một cái lông cháo như vậy thì tại sao lần nào gặp hắn cũng bỏ chạy.

Lập luận này của hắn lập tức nhận lại được sự khinh thường của người dân Hà thành.

“Hừ, hắn tưởng ai cũng như hắn, xem mạng người như cỏ rác?”

“Đúng vậy a, người ta san bằng Hắc Lang Trại vì đó là ổ ổ phi thôi. Không nhìn người ta chỉ giết cao tăng Liệt Hỏa Môn, còn lại tha cho đệ tử khác

sao.”

“Hai người nói nhỏ thôi, muốn chết hay gì?”

...

Khắp nơi đều người dân đều cho rằng Akatsuki làm không sai, còn uy tín của Dương Quang nói riêng và Cửu Dương Các nói chung đều đã nát bét từ lần Akatsuki vạch trần Dương Khang tu luyện là công rồi.

...

Trong lúc ngoài kia mọi ng bàn tán sôi nổi thì kẻ cầm đầu tổ chức khủng bố Akatsuki, Không thần sứ Chính Nam, lại đang hóa thân thành cái thầy giáo tận tụy dạy Gia Nguyệt phú bà luyện đan và tu luyện.

“Tốt lắm Gia Nguyệt, hôm nay thời gian luyện ra được cấp 2 thượng phẩm đan dược của em lại rút ngắn gần 1 phút, tiếp tục phát huy như vậy thì em có thể luyện ra cực phẩm đan dược sau vài ngày nữa thôi. Giỏi lắm.” - Chính Nam xoa đầu Gia Nguyệt phú bà khen ngợi.

Thế nhưng Gia Nguyệt phú bà không có thích thú như mọi khi mà chỉ phụng phịu khuôn mặt nói: “Anh có thể bỏ con bé đó xuống một lúc được hay không? Anh đã ôm nó từ sáng đến giờ rồi.”

Chính Nam cười nói: “Tiểu Nhã sợ người a, anh mà buông ra em ấy lại quấy phá cho mà xem.” - Tiểu Nhã chính là tên Chính Nam lấy cho cô bé bán thú nhân hấn nhật được hôm qua.

Sau khi được tắm rửa và ăn mặc gọn gàng, cô bé này cũng xinh đẹp không kém Gia Nguyệt phú bà là mấy.

Gia Nguyệt phú bà hừ lạnh nói: “Tiểu Nhã, tiểu Nhã... suốt ngày tiểu Nhã!” - Mới mấy tuổi đã biết ghen a.

Chính Nam thấy Gia Nguyệt phú bà không vui nên cũng không ép cô bé tu luyện. Hấn nói: “Em tới làm quen với tiểu Nhã đi, hai đứa mà ngoan anh sẽ dẫn cả hai ra ngoài dạo chơi.”

Gia Nguyệt phú bà tròn mắt đảo một vòng, cười nói: “Được a, để em tới chơi với tiểu Nhã, anh bận cái gì cứ làm đi.”

Chính Nam khá bất ngờ với thái độ của Gia Nguyệt phú bà nhưng hấn không chút nghi ngờ nói: “Cũng được, anh có chút việc cần ra ngoài. Em trông tiểu Nhã dùm anh nhé.”

Đưa lại tiểu Nhã cùng với một mớ bánh trái cho Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam tới Phúc Đạt tìm Lan. Cô bé cũng là bán thú nhân, có thể sẽ biết gì đó.

...

Trên đường phố đâu đâu cũng là tiếng người dân bàn tán về sự kiện tối hôm qua khiến Chính Nam chỉ có thể lắc đầu cười, nhỏ giọng thì thầm: “Thảm phán giả? Lúc nào mình trở nên thần thánh như vậy a?”

Vẫn như mọi khi, Lan đã đứng chờ Chính Nam sẵn ở cửa Phúc Đạt. Cô cười nói: “Chào anh, hôm nay anh lại tới tìm Đại tiểu thư sao?”

Chính Nam gật đầu: “Anh đúng là tới tìm Đại tiểu thư, nhưng cũng tìm em nữa. lát nữa anh có chuyện muốn gặp riêng em một lát, có thuận tiện không?”

Lan mỉm cười nói: “Lúc nào cũng được, anh là khách hàng lớn mà.”

Chính Nam gật đầu đi lên lầu, chỉ là lúc đi ngang qua Lan, ánh mắt cô nhìn hấn có chút kinh dị.

Lên lầu, Chính Nam vào phòng Tú Anh phú bà. Thấy cô đang lười biếng nằm sắp trên giường, hấn lại gần giúp cô xoa bóp vai, nói: “Mặt trên lên cao rồi á, em cứ nằm cả ngày như thế này ai mà dám lấy em?”

Tú Anh phú bà biết đó là Chính Nam nên lập tức lim dim hưởng thụ, nói: “Ai mà thèm lấy chồng. Lại nói, không ai lấy em thì em sẽ gieo vạ anh chứ sao.”

Chính Nam cười gian nói: “Thật vậy sao? Vậy anh nên cầu em cứ nằm như thế này cũng không sai a, dù sao cũng không phải ai cũng có phúc phận được gần gũi Trần gia Đại tiểu thư.”

Tú Anh phú bà cao giọng ngạo kiều: “Anh nằm mơ đi thôi. Qua tìm em có việc gì không?”

Chính Nam nói: “Không có gì quan trọng, chỉ là muốn hỏi thăm tình hình tu luyện của em thôi.”

Tú Anh phú bà vươn vai một cái rồi lật người trở lại nói: “Rất tốt, nhờ Hoàng Tuyền Thổ của anh mà tháng này em không bị dày vò nữa, tu vi cũng có tiến triển, không bao lâu nữa có thể đột phá rồi.”

Chính Nam gật gù: “Không sai. Mà, nhuyển giáp anh đưa em có vừa hay không, hay chật rồi?”

Tú Anh phú bà không hiểu hỏi: “Vừa a, tại sao anh lại hỏi vậy?”

Chính Nam cười hắc hắc nói: “À, tại anh thấy nơi này có vẻ lớn hơn một chút a.” - Hấn chỉ chỉ vào hai bé thỏ trắng lấp ló sau váy ngủ của Tú Anh phú bà.

Tú Anh phú bà trừng Chính Nam nói: “Lớn hay không lớn thì liên quan gì tới anh? Mà... lớn hơn thật sao?”

Chính Nam cười hèn mọn nói: “Tất nhiên là lớn hơn, ngày nào anh cũng soi... khụ... khụ. Mà, anh có một bộ liệu pháp massage tăng kích cỡ đây, em có muốn không? Miễn phí nhé!”

Tú Anh phú bà tâm động a, nhưng mà vẫn là lắc đầu nói: “Có sao xài vậy thôi. Chừng nào... chừng nào chúng ta xác định quan hệ thì lại khác...”

Chính Nam cũng không nói vấn đề này nữa mà hỏi chuyện khác: “Lan là một bán thú nhân, em biết chứ?”

“Biết a? Anh nói cho em mà.” - Tú Anh phú bà gật đầu.

Chính Nam cũng gật đầu: “Vậy dễ làm. Em chuẩn bị đi, anh xuống tìm Lan hỏi chút chuyện.”

Chính Nam rời khỏi phòng đi tìm Lan, để lại Tú Anh phú bà đứng trước gương tự hỏi: “Xoa bóp thật có thể làm nó lớn hơn sao?” - Nói, cô đưa tay tự xoa bóp ngực của mình, hơi thở nhanh dần đều.

Chính Nam xuống nhà tìm Lan rồi mang cô lên phòng Tú Anh phú bà.

Đóng cửa lại xong, hấn nói: “Được rồi, người ngay không làm chuyện mờ ám. Anh nghĩ là em biết rõ và cũng không cố giấu giếm thân phận bán thú nhân của mình chứ?”

Lan gật đầu nói: “Mặc dù huyết mạch của em khá nhạy nên có thể dễ dàng che giấu nhưng em cũng không phủ nhận mình là một bán thú nhân.”

Chính Nam khá là bất ngờ với câu trả lời này của Lan, hấn hỏi tiếp: “Như vậy, huyết mạch của em là gì?”

Lan gỡ ra kẹp tóc của mình rồi xù lên hai cái tai, nói: “Bà ngoại của em là một bán miêu nữ, tới mẹ em rồi tới em huyết mạch đã nhạy gần như trở lại thuần nhân tộc rồi.”

Chính Nam nhìn không được đưa tay gãi gãi lỗ tai Lan, cảm giác thật giống lúc gãi tai tiểu Nhã.

Thế nhưng biểu tình của Lan lại khác hoàn toàn.

Khác với tiểu Nhã là thích thú được vuốt ve như mèo con, mỗi lần đều cười híp mắt hưởng thụ, Lan lại là một mặt đỏ hồng, tay chân luống cuống kéo mép áo của mình.

Chính Nam không có phát hiện điểm này, chỉ nghĩ là cô cúi xuống cho hấn dễ xoa nên vẫn tiếp tục gãi.

Tú Anh phú bà nhìn không nổi nữa, đành phải lên tiếng nói: “Anh còn tiếp tục gãi, Lan sẽ phải ngất xỉu đó.”

Nghe Tú Anh phú bà nói, Chính Nam mới để ý biểu tình của Lan. Hấn ngừng gãi mà tò mò hỏi: “Làm sao mặt em đỏ bừng vậy, khó chịu sao?”

Lan ấp úng nói: “Nơi đó... nơi đó rất... rất nhạy cảm...”

Tú Anh phú bà kéo tay Lan rồi trừng mắt Chính Nam nói: “Anh gãi vờ hay thật không biết vậy. Tai và đuôi của thú nhân và bán thú nhân rất nhạy cảm, nó giống như... giống như phần... ngực và mông của nhân loại vậy.”

Chính Nam hai mắt tỏa sáng nói: “Nói như vậy cô ấy có tới 5 điểm G a.”

Tú Anh phú bà tò mò: “Điểm G là cái gì?”

“À, không có gì.” - Chính Nam không muốn nói cái này nên hấn hỏi tiếp: “Nói như vậy em có nhận biết bán thú nhân khác không? Anh không có ý gì đâu, chỉ là gần đây anh vô tình nhặt được một cô bé bán thú nhân, khoảng 5 6 tuổi, có lẽ cũng là huyết mạch Miêu Nữ như em. Nhưng mà cô bé không biết nói, lại cư xử giống mèo nhiều hơn là giống người...”

Lan bỗng nhiên bắt lấy tay Chính Nam, biểu tình có chút gấp gáp nói: “Anh nói là anh nhặt được một miêu nữ sao, khoảng 5 6 tuổi?”

Chính Nam có chút bất ngờ phản ứng của Lan nhưng hấn vẫn gật đầu nói: “Đúng vậy. Nhưng không giống em có thể hiểu và nói chuyện như nhân loại, cô bé khá là sợ người và không biết nói. Anh cố giao tiếp bình thường nhưng cô bé giống như nghe không hiểu tiếng người.”

Lan nước mắt như mưa nói: “Em... em có thể gặp cô bé không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hắc Vô Thường vs Bạch Vô Thường

(CẢm tạ bạn #sonvupro123 đã đề cử Nguyệt Phiếu! Cầu đầu, NP...)

Chính Nam nhìn qua Tú Anh phú, được cô gật đầu đồng ý, hần cười nói: “Đi, đi qua Lý gia, hiện tại anh đang cho cô bé chơi với Gia Nguyệt.”

Lam vội vàng thu thập lại đầu tóc và trang điểm rồi ba người cùng nhau tới Lý gia.

...

Bên ngoài phòng luyện đan, Chính Nam mở cửa vào phòng thì thấy tiểu Nhã cả lỗ tai và đuôi đều biến thành trắng muốt, đang chạy trên mặt đất bằng bốn chân đuổi theo Gia Nguyệt phú bà, giống như là muốn giành lấy bánh trên tay cô bé.

Chính Nam cau mày quát: “Gia Nguyệt, bạn muốn ăn thì cho bạn ăn, tại sao lại làm như vậy?”

Gia Nguyệt phú bà vụt một cái, trốn sau lưng Chính Nam nói: “Không cho! Anh đưa cho em na9m cái bánh đã bị tiểu Nhã ăn hết bốn cái rồi, chỉ còn một cái này để em ăn nhưng tiểu Nhã nhất định muốn giành lấy.”

Chính Nam bắt đắc dĩ bế tiểu Nhã lên, nói: “Thì nhường cho bạn đi rồi anh lại cho em chứ sao. Bạn còn nhỏ không biết chuyện thì chiều bạn một chút, giống như anh chiều em vậy thôi.”

Gia Nguyệt phú bà ngúng nguẩy không muốn nhưng cuối cùng cũng cắn răng đưa cái Donut cuối cùng cho tiểu Nhã rồi bực bội ra một góc ngồi khoanh tay trước ngực, một bộ "em rất tức giận, mau tới dỗ em!"

Chính Nam đưa tiểu Nhã cho Lan bế rồi ra với cô bé: “Thôi nào, lớn rồi mà đi giận dỗi một bé mèo như vậy a. Muốn ăn bánh đúng không? lát nữa anh sẽ làm thật nhiều cho em, không giận nữa nha.”

Gia Nguyệt phú bà không thèm nhìn Chính Nam, hừ một cái rồi quay qua hướng khác.

Chính Nam lại chạy tới trước mặt cô làm mặt quỷ treu chọc.

Lại quay đi.

Lại chọc.

...

Mấy lần liên tiếp như vậy, Gia Nguyệt phú bà cuối cùng nhịn không nổi. Cô bé bật cười, vênh cao cổ ngạo kiêu: “Em muốn ăn hương xí muối, năm cái!”

Chính Nam bế cô bé lên, giọng đầy cưng chiều: “Được, được! Năm cái Donut hương xí muối, lát nữa sẽ có cho Gia Nguyệt phú bà.”

Bế theo Gia Nguyệt phú bà lại chỗ Lan, Chính Nam hỏi: “Thế nào, Lan? Có phải người quen không?”

Lan lắc đầu, nức nở nói: “Em tới Hà thành nương nhờ Trần gia cũng là vì tìm kiếm em gái bị lạc mất 3 năm trước, nhưng không phải cô bé này.”

Chính Nam an ủi nói: “Vậy em cứ xem tiểu Nhã như em gái mình đi, dạy dỗ và nuôi nấng em ấy cho đàng hoàng. Tiền thì không cần lo, anh sẽ chu cấp cho hai người. Dù sao anh cũng không có kinh nghiệm nuôi trẻ hay dạy dỗ bán thú nhân, giữ lại bên người sẽ làm lỡ sự phát triển của em ấy.”

Tú Anh phú bà cũng gật đầu đồng ý: “Cứ mang về Phúc Đạt trông coi cũng được, như vậy vừa an toàn, vừa dễ chăm sóc, vừa tạo điều kiện cho em ấy tiếp xúc thêm với nhân loại.”

Có lẽ do có cùng huyết thống nên tiểu Nhã rất nhanh hòa thuận với Lan chứ không sợ như những người lạ khác.

Lan xoa đầu cô bé nói: “Nếu Tiểu thư đã cho phép thì em cũng không từ chối. Em sẽ cố gắng đối xử với tiểu Nhã thật tốt.”

Tú Anh phú bà mang theo Lan và tiểu Nhã rồi đi để mua sắm chút quần áo và đồ dùng, để lại Chính Nam tiếp tục dạy Gia Nguyệt phú bà luyện đan và tu luyện.

...

Chiều tối, Thanh Vân Tông, Nghị Sự Điện.

Chính Nam ngồi trên ghế trung tâm, chậm rãi nói: “Àt, tình hình mấy cô gái trên kia thế nào rồi?”

Ất hộ pháp Lam Phụng đứng lên báo cáo: “Chủ nhân, 233 cô gái chúng ta cứu về được thì có 7 người có dấu hiệu tinh thần không ổn định, 28 người hoàn toàn là người bình thường chưa từng trải qua tu luyện đều đã được tách riêng ra, còn lại 198 người khác đều đang trong quá trình hồi phục.”

Chính Nam gật đầu nói: “Tiếp tục theo dõi đi, không cần tạo bất kỳ áp lực gì với họ, ba ngày sau khi sức khỏe họ tốt hơn chúng ta mới tiến hành bước tiếp theo. À đúng, hôm qua chúng ta cướp sạch Liệt Hỏa Môn, tôi cũng chưa kiểm tra xem là có những gì, hôm nay sẵn mọi người đều ở đây đầy đủ, chúng ta kiểm tra thử.”

Chính Nam lấy ra nhẫn chứa đồ của Vương Hòa rồi đổ hết đồ đạc bên trong ra đất.

Mỗi một món đồ rơi ra, mặt hắn lại đen thêm một phần.

Đến lúc không còn gì rơi ra nữa, mặt Chính Nam đã đen nhánh như đáy nồi.

...

“Cmn! Cái gì rác rưởi tông môn, một món đồ ra hồn cũng không có, uổng phí cả linh thạch mở Linh Pháo, bán hết chỗ này cũng không bù nổi.” - Chính Nam đập bàn quát lớn.

"Thật cmn đen đui! Đầu tư thua lỗ a!"

Cuối cùng là ngồi phịch xuống như quả bóng xì hơi.

Nhìn biểu tình của Chính Nam, mọi người đều nín cười cực kỳ vất vả. Không thể tin nổi hàng này lại là Không thần sứ của Akatsuki a, ở đây chửi đồng như cái bà già điều ngoa.

Chính Nam mặt mũi xúi quẩy nói: “Lam Đại trưởng lão, những thứ này ông xem cái gì dùng được thì giữ lại cho Thanh Vân Tông, cái gì không dùng thì làm sao xử lý tùy ông.”

Chờ Lam Chiến gom hết mớ bong bóng kia, Chính Nam mới nói: “Được rồi, như vậy hôm nay chúng ta bắt đầu ngày tập luyện đội chiến đầu tiên. Đi, sân đối luyện nào mọi người.”

...

Thanh Vân Tông vốn là có Luyện Võ Trường, nhưng Chính Nam đã xem qua, cơ bản chỉ là một cái sân rộng không hơn không kém. Cho nên hắn rất hào phóng từ trong hệ thống cửa hàng mua xuống một cái cấp 5 Phòng Ngự Trộn Bàn đặt vào Luyện Võ Trường, kích hoạt màn bảo vệ để mọi người có nơi mà tập luyện thực chiến.

Trên sân, Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà đứng đối diện nhau ở hai mép sân, nhìn nhau chăm chú.

Tú Anh phú bà nói: “Cô là Thích Khách hình tu luyện giả, đối chiến võ đài như thế này rất bất lợi a, có cần tôi nhường một chút không?”

Ngọc Ngân phú bà trả lời: “Cái đó thì không cần, ở đây chúng ta có thể nhường nhau nhưng ra ngoài kia kẻ thù sẽ không nhường. Cô cứ làm hết sức mình đi, dù sao thì anh ấy cũng đang nhìn, không phải sao?”

Tú Anh phú bà gật đầu: “Nếu cô đã nói vậy thì tôi sẽ dùng hết sức mình. Cũng là vì anh ấy đang nhìn.”

Hai người đồng thanh hô “Akatsuki” rồi bắt đầu giao chiến.

Tú Anh phú bà chủ trương đánh phủ đầu để hạn chế khả năng ẩn thân và áp sát của Ngọc Ngân phú bà, không có gì tệ hơn cho một Tề Tự khi bị Thích Khách áp sát a.

“Tuyền Qua Tề Tự”

Ngọc Ngân phú bà cũng đoán được tình huống sẽ là như thế này, cho nên cô đã có sẵn phương án chuẩn bị.

“Tam Thế Minh Vương Chú”

Một loại chú ấn giúp bản thân trong thời gian ngắn đạt tới khả năng khống chế thân thể siêu cường. Chính Nam đã nghiên cứu qua, Chú Ấn này sẽ cho Ngọc Ngân phú bà khả năng điều khiển thân thể tương tự một Lý Sương Kỳ trong thời gian khoảng 30 giây.

“Tật Phong Hành”

Kỹ năng cường hóa độ linh mẫn thân thể, rõ ràng Ngọc Ngân phú bà là muốn lợi dụng thân thể linh hoạt của mình để tránh qua lốc xoáy khống chế của đối phương.

Tú Anh phú bà cũng không cho rằng chỉ bằng một lốc xoáy này có thể bắt được đối thủ, cô lập tức tấn công.

“Lôi Đình Vạn Quân”

Lại là một kỹ năng quần công rộng với khả năng triệu hoán lôi đình tấn công mục tiêu, rất rõ ràng là Tú Anh phú bà muốn kết thúc thật nhanh trước khi bị áp sát.

Ở dưới đài, mọi người nín thở nhìn Ngọc Ngân phú bà linh hoạt tránh qua từng tia sét đánh xuống, thanh thoát như một vũ công.

Nguyệt Vịnh than thở: “Một người tấn công dũng mãnh, một người tránh né linh hoạt, thật sự là mãn nhãn.”

Chính Nam gật đầu: “Ý tưởng của cả hai đều không sai. Ở một nơi không có hoàn cảnh và điều kiện để lợi dụng như thế này, rất khó để có thể làm được gì khác ngoài lợi dụng ưu thế bản thân để đánh trực diện với đối thủ.”

Vượt qua được một nửa võ đài, mặc dù đã rất cố gắng tránh né nhưng Ngọc Ngân phú bà vẫn là bị đánh trúng vài tia sét, thân thể của cô đã bắt đầu bị ảnh hưởng.

Cẩn rằng, cô quyết định dùng ra con át chủ bài thứ nhất, bởi vì cô cần kéo ngắn thêm khoảng cách mới có thể sử dụng kỹ năng áp sát của mình.

“Mê Tung Loạn Bộ Quyết”

Thay vì một đường thẳng tiến lên rồi bị động tránh né sét của đối phương, Ngọc Ngân phú bà quyết định thay đổi hướng suy nghĩ bằng cách chủ động di chuyển theo hướng hỗn loạn để đối phương phải điều khiển sét đuổi theo mình.

Chính Nam gật đầu nói: “Rất tốt, thay đổi một hướng suy nghĩ sẽ để lợi thế của bản thân được phát huy tốt hơn nhiều. Nếu Bạch sớm dùng cách này, có lẽ đã không phải chật vật như vậy.”

Mọi người đều mở rộng tầm mắt, cũng là xông tới đối thủ, nhưng bị động tránh né đòn của đối phương và chủ động di chuyển để đối phương không bắt kịp hành động mình lại là hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Tú Anh phú bà cũng phát hiện tình huống không đúng, cô không thể theo kịp tốc độ đối thủ.

"Hừ, Đã cô muốn lao tới, vậy tôi chờ cô!"

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Bạch Hồ vs Giáp

“Băng Lôi Tế Tự”

Một vùng băng sương hình thành giống như bức tường trước mặt Tú Anh phú bà, bên trong còn có hỗn loạn lôi điện lấp lóe, Ngọc Ngân phú bà vừa lúc lọt vào khu vực này.

Mọi người đều đứng bật dậy xem xét tình hình trên sân, chỉ riêng Chính Nam vẫn còn ngồi bình tĩnh quan sát.

Trên sân, Tú Anh phú bà thở hồng hộc, tinh thần vẫn kéo căng.

Bình thường khi chiến đấu cô đều sử dụng Tu La hình thái tới nghiền ép đối thủ, nhưng hiện tại chỉ là đối chiến chứ không phải giết người, nên cô cũng không quá muốn ý lại vào lợi thế huyết mạch của mình.

“Như Ảnh Tùy Hình”

Vụt!

Từ trong màn sương, một bóng đen lấp lóe rồi xuất hiện ngay cạnh Tú Anh phú bà.

Bóng đen không phải ai khác mà chính là Ngọc Ngân phú bà.

“Liên Kích”

Vừa áp sát được đối thủ, Ngọc Ngân phú bà đã sử dụng ngay lợi thế linh hoạt của mình tiến hành công kích tốc độ cao.

Mặc dù đã rất cố gắng nhưng Tú Anh phú bà vẫn là bị Ngọc Ngân phú bà áp sát, thế nhưng như vậy không có nghĩa là Tú Anh phú bà đã chắc chắn thua cuộc.

“Nghĩem Hàn Chi Lược”

Một mảng băng sương hình thành cực nhanh quanh thân Tú Anh phú bà, đồng thời cô cũng sử dụng vũ khí của mình đón đỡ đòn đánh của đối phương.

Vũ khí của cô chính là đôi găng tay mà Chính Nam chế tạo, còn cố ý yêu cầu hẳn làm nó thật dẻo dai.

Ngọc Ngân phú bà một đòn không thành công, cô lập tức phát động tấn công liên tục.

“Cuồng Loạn Trảm”

“Trí Mệnh Tảo Kích”

“Long Đằng Trảm”

Liên tục là công kích như cuồng phong vũ bão đổ ập lên người Tú Anh phú bà. Trang phục trên người cô đã bắt đầu hư hại nghiêm trọng, thậm chí máu đã bắt đầu đổ.

Đúng lúc này, Ngọc Ngân phú bà cảm thấy không đúng nên lập tức rút lui thật nhanh ra khỏi vòng chiến. Cô cuối cùng cũng phát hiện ra đối thủ là cố ý trúng đòn để mua thời gian thi triển kỹ năng.

“Lôi Đình Vạn Quân”

Bầu trời ảm đạm kéo mây đen, rất nhanh những tia sét thô to bằng cánh tay người liên tục đánh xuống hai người.

Đúng vậy, là đánh xuống cả hai người.

Tú Anh phú bà muốn liều mạng, cô không để ý an nguy bản thân mà triệu hoán lôi đình đánh thẳng xuống người mình, ý đồ cùng đối thủ “chết chung”.

Ngọc Ngân phú bà đứng ở nơi an toàn cũng sửng sốt trước quyết định táo bạo này của Tú Anh phú bà.

Chính Nam thì đứng lên nói nhỏ: “Trận này Hắc Vô Thường thần sứ thắng rồi.”

Đang lúc mọi người không hiểu ra sao thì bão lôi đình kia đột nhiên ngừng lại, bên trong là một mặt mờ mịt, ngơ ngác Ngọc Ngân phú bà.

Chính Nam bay lên đài kiểm tra vết thương của hai người, cho họ ăn đan dược rồi nói: “Hắn là một loại thời - không kỹ năng, hoán đổi vị trí bản thân và đối thủ cho nhau a. Rất tốt, đủ táo bạo, nắm bắt thời cơ chuẩn xác, đối với bản thân mình cũng đủ hung ác.”

Tú Anh phú bà yếu ớt cười: “Vẫn không qua được mắt anh. Bạch, cô rất lợi hại. Nếu không dùng cách này thì quả thật là tôi không thể thắng được.”

Ngọc Ngân phú bà lắc đầu nói: “Không có khác biệt, thắng chính là thắng, thua là thua. Lần sau tôi sẽ thắng trở lại.”

Hai tay kẹp lấy hai vị phú bà rồi bay xuống chỗ quan sát, Chính Nam cao giọng nói: “Mọi người đều thấy a, rất đặc sắc, rất mãn nhãn nhưng cũng không kém phần nguy hiểm và liêu lĩnh.”

“Trận thứ nhất, Hắc Vô Thường thần sứ thắng. Tiếp theo Bạch Hồ - Giáp, tới hai người.”

Hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân nhìn nhau rồi gật đầu bay lên đài.

Chính Nam thì đỡ hai vị phú bà ngồi xuống rồi cao giọng nói: “Trận thứ hai, bắt đầu!”

Trên đài, Vũ Vân nói: “Chị hai, từ bé đến lớn luôn là chị nhường nhịn, bảo vệ và chăm sóc em. Chưa bao giờ em nghĩ là mình sẽ vùng tay về phía chị, nhưng mà hôm nay em có lý do để phải làm như vậy. Chị cẩn thận nhé!”

Vũ Tuyết gật đầu nói: “Tinh thần như vậy rất tốt a, chị cũng muốn xem em gái nhỏ của chị đã đủ khả năng đuổi theo ước mơ của mình mà không có chị hay chưa.”

“Akatsuki!” - Một tiếng la đồng thanh đánh dấu trận chiến bắt đầu.

Cao hơn em gái mình tới sáu cánh giới nhỏ, trong đó có một cánh giới lớn, tất nhiên Vũ Tuyết phú bà sẽ không ra tay nghiền ép trước mà chủ động nhường sân khấu lại cho Vũ Vân thể hiện khả năng phối hợp chiêu thức của mình.

Tuy vậy cô cũng cần làm ra phòng ngự cho bản thân.

“Bàn Thạch Hộ Giáp” - Tăng khả năng phòng ngự của bản thân bằng cách hình thành một lớp giáp quanh thân từ đất đá.

Vũ Vân cũng biết ý định của chị mình nên cô ra tay không chút nào lưu tình.

“Linh Đồng”

Một loại đồng thuật cùng loại với Bạch Nhân của Chính Nam, nhưng cho khả năng nhìn dòng chảy nguyên khí rất giới hạn.

“Vũ - Phong Khóp”

Vũ Vân tính toán rất không sai khi cô không dồn nguyên khí tấn công mù quáng mà vận dụng đồng thuật để quan sát dòng chảy nguyên khí của mục tiêu nhằm tìm ra điểm yếu rồi mới tấn công vào.

Vũ Tuyết phú bà lách mình tránh né chiêu thức của Vũ Vân rồi nói: “Em không thể tấn công đối thủ như vậy được, việc đầu tiên em phải làm đó là nghĩ cách khóa được đối thủ hoặc có phương án khác đảm bảo chiêu thức của em sẽ trúng hoặc ít nhất là dồn đối thủ vào vị trí cho các chiêu thức tiếp theo. Tấn công như thế này ngoài hao tổn nguyên khí và lộ bài ra thì không có tác dụng gì cả.”

Vũ Vân gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

“Nhiếp Hồn Chú”

“Bách Hoa Liễu Loạn”

Chính Nam trên đài lắc đầu: “Không được, tinh thần thuật có đôi khi rất lợi hại, nhưng dùng nó lên một đối thủ mạnh hơn mình và trạng thái toàn thịnh như vậy là hoàn toàn sai. Giáp hộ pháp quá non rồi.”

Ngay lúc mọi người, thậm chí là Vũ Tuyết phú bà đều có suy nghĩ tương tự như Chính Nam thì Vũ Vân trên đài lại có ý tưởng khác.

“Linh Cơ” - Trong thời gian ngắn mở khóa Thức Hải, để bản thân rơi vào trạng thái gần giống như tẩu hỏa nhập ma, lợi ích là có thể tăng độ cuồng bạo của nguyên khí.

“Linh Tế” - Lại là trong thời gian ngắn mở khóa huyết đạo trên thân thể, điên cuồng hấp thu linh khí từ ngoại giới. Một kỹ năng cho khả năng hồi phục rất bá đạo, nhưng hậu quả cũng không dễ chịu.

Thì ra tất cả phía trước đều là giả tượng, ý định thật sự của Vũ Vân là ở chiêu thức cuối cùng này khi cô dồn toàn bộ các kỹ năng có hiệu ứng lên người mình cùng một lúc.

Dưới trạng thái “Linh Cơ” và “Linh Tế”, Vũ Vân có thể đẩy giới hạn nguyên khí của bản thân lên tới Không Minh sơ kỳ và sặc đầy nó trong thời gian cực ngắn.

Sau khi tăng giới hạn nguyên khí của bản thân và sặc đầy rồi, vậy thì biến nó trở nên cuồng bạo và tấn công.

“Thâu Thiên Hoán Nhật” - thiêu đốt nguyên khí trong cơ thể.

“Hoa Tiên Vũ”

Một cơn lốc xoáy cực lớn, cực cuồng bạo tấn công về phía Vũ Tuyết phú bà.

Chính Nam lắc đầu: “Đáng tiếc.” - Hắn bay lên đài đỡ lấy loạn choạng muốn té Vũ Vân.

Bên kia, Vũ Tuyết phú bà có thể dễ dàng tránh né chiêu thức này nhưng cô quyết định ngạnh kháng qua, đây là để cho cố gắng của Vũ Vân không bị lãng phí.

Thế nhưng không có nghĩa là cô sẽ đứng im chịu đòn mà không phòng ngự gì cả.

“Sa Chi Thủ Hộ” - Bảo vệ những vị trí hiểm yếu.

“Nguyên Khí Hộ Thể” - Trải đều nguyên khí tới tất cả các nơi trên cơ thể để phòng ngự, đây là kỹ năng chỉ có Không Minh Kỳ trở lên sau khi mở ra Thức Hải mới có thể hiểu được.

Làm xong phòng ngự, Vũ Tuyết phú bà bắt đầu thừa nhận cơn lốc xoáy cuồng bạo kia quét qua người mình.

Mọi người đều có chút lo lắng cho Vũ Tuyết phú bà, mặc dù biết sẽ không có nguy hiểm trí mạng nhưng đứng im chịu đòn như vậy cũng quá hung ác chứ.

Chính Nam cười nói: “Không có việc gì đâu, mọi người đừng lo lắng. Trận này Bạch Hồ thần sứ thắng.”

Lốc xoáy tan đi, lộ ra thân ảnh có chút chật vật của Vũ Tuyết phú bà, nhưng như Chính Nam nói, cô một chút vấn đề cũng không có, bởi vì lốc xoáy kia ngay cả hai lớp phòng ngự của cô cũng không có đánh tan, nói chỉ tới thân thể.

Vũ Tuyết phú bà lo lắng hỏi: “Em ấy có sao không?”

Chính Nam lắc đầu nói: “Chỉ là thoát lực một chút, nghỉ ngơi hồi phục là không sao. Em a, đừng là cái miệng không, cứ tránh ra hoặc đánh tan nó không được sao, đừng chịu trận ở đó làm gì?”

Vũ Tuyết phú bà lắc đầu không nói, nếu cô quá dễ dàng tránh khỏi chiêu thức mà Vũ Văn dồn hết tâm huyết như vậy, cô sợ Vũ Văn sẽ hụt hẫng.

Để Vũ Tuyết phú bà đỡ Vũ Văn xuống dưới nghỉ ngơi, Chính Nam cao giọng nói: “Không biết vừa rồi mọi người cảm thấy một phía nghiêng ép có chán hay không chứ tôi là cảm thấy khá chán rồi. Bính, em lên đài, anh và em đánh trước một trận, để Lam gia hai ông cháu chờ thêm một lát đi.”

Nguyệt Vịnh lập tức đứng lên hào hứng nói: “Được a, em còn là chưa bao giờ thấy anh ra tay đâu, lần này phải đánh cho tận hứng.”

Mọi người ở đây cũng là tò mò về năng lực của Chính Nam, bởi vì ngoài Ngọc Ngân phú bà biết được một số ra thì những người còn lại hầu như chỉ thấy hấn sử dụng Hóa Độn mà thôi.

Đứng đối diện nhau từ hai mép võ đài, Chính Nam nói: “Bính a, đừng có vì anh là chủ nhân của em mà nương tay nhé, xuất ra bản lĩnh của Tân Tinh Bảng thứ 14 đi.”

Nguyệt Vịnh gật đầu nói: “Em sẽ không nương tay, vì em thật sự muốn đánh chủ nhân của em một trận đây.”

“Akatsuki!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Không thần sứ vs Bính hộ pháp(1)

Chính Nam không nhiều lời mà xông thẳng tới Nguyệt Vịnh để tấn công cận thân, tấn công từ xa không phải là lợi thế của hắn.

Bởi vì chưa từng biết sở trường của Chính Nam là gì nên Nguyệt Vịnh vẫn là dựa theo lối đánh của bản thân để chiến đấu.

“Kính Hoa Thủy Nguyệt” - Tạo ra một phân thân trong khoảng thời gian nhất định.

“Nguyệt Quang Vịnh”

Hai tia sáng từ hai "Nguyệt Vịnh" giống nhau như đúc bắn về phía Chính Nam, phân thân của Nguyệt Vịnh có khả năng thi triển mọi kỹ năng cô thi triển gần như cùng lúc.

Chính Nam với lợi thế Bạch Nhân và Tả Luân Nhân của mình dễ dàng tránh qua cả hai tia sáng rồi tốc độ không giảm tiếp tục tiến tới.

Nguyệt Vịnh khẽ thì thầm: “Tốc độ và phản ứng như vậy, công kích bình thường là không có tác dụng a. Như thế này thì sao!”

“Minh Âm Vịnh” - Âm ba công kích bằng tinh thần lực.

Tấn công một hướng không có tác dụng, Nguyệt Vịnh quyết định tấn công từ nhiều hướng bằng âm ba công kích

Chính Nam lập tức chuyển hướng, tiếp tục lao tới chắc chắn sẽ lọt vào phạm vi công kích tinh thần quý dị kia, đó không phải là thứ mà Bạch Nhân và Tả Luân Nhân có thể giúp hắn đối phó được.

Âm ba công kích rất khó phòng ngự, nhất là khi người tri triển là tinh thần hệ và người bị đòn là mẫn lực hệ như Chính Nam, vì thế hắn chủ động không thừa nhận chiêu thức này của Nguyệt Vịnh.

Thấy Chính Nam không tiếp tục tiến lên, Nguyệt Vịnh cười nói: “Nếu như anh không tiến lên em sẽ ép anh rơi xuống đài nhé.” - Là một cái ma nữ, tâm lý chiến chính là thứ cô am hiểu nhất.

Chính Nam cũng không phải trẻ con, chiêu khích tướng này còn lâu mới động được đến tự ái của hắn.

Hắn không nói lời nào mà đưa tay lên kết ấn.

Ngọc Ngân phú bà và Vũ Văn nhìn nhau: “Ấn pháp này là...”

“Nhân Pháp - Vụ Ẩn Thuật”

Sương mù được Chính Nam điều khiển vừa đủ để bao trùm tới mép võ đài, hắn muốn lợi dụng ưu thế về tầm nhìn để áp sát Nguyệt Vịnh an toàn hơn.

Nguyệt Vịnh quay đầu nhìn quanh, ngoài năm ngón tay ra thì cái gì cũng không thấy, thậm chí tinh thần lực cũng bị hạn chế lại chỉ có 3m quanh thân.

Nói cách khác, cô hoàn toàn “mù” bên trong màn sương của Chính Nam!

Nguyệt Vịnh thu hồi lại phân thân, kéo căng tinh thần để phòng bốn phía. Duy trì phân thân trong tình huống này quá hao tổn nguyên khí, trong khi mục tiêu còn không thấy thì như vậy là một sự lãng phí lớn không cần thiết.

Bỗng nhiên xung quanh Nguyệt Vịnh lù lù tiến tới thật nhiều thân ảnh.

Bên trong màn sương, những thân ảnh kia chậm rì rì từng bước áp sát Nguyệt Vịnh, giống như chúng không hề có ý định tấn công mà chỉ làm như vậy để dọa cô thôi.

Nguyệt Vịnh không tin tã, cô vung tay đánh ra một tia Nguyệt Quang về phía cái bóng đen gần nhất, bóng đen lập tức bị cắt ngang làm hai phần nhưng lại chậm rãi đứng lên hai bóng đen khác.

Nguyệt Vịnh hí mắt: “Là nguyên khí thể, hay là ảo ảnh?”

Lại thử tấn công vài bóng đen, vẫn là tình huống tương tự diễn ra.

Những bóng đen ngày càng tiến gần tới Nguyệt Vịnh, thậm chí đã có vài bóng đen tiến tới đủ gần để tấn công nhưng chỉ vây quanh thôi chứ không làm gì cả.

Nguyệt Vịnh lúc này mới nhìn rõ được, những bóng đen này đều là Chính Nam, hoặc là nói, có hình dạng của Chính Nam.

“Không thể là phân thân, với số lượng phân thân lớn như thế này sẽ cực kỳ tiêu hao nguyên khí, anh ấy sẽ không dùng nhiều nguyên khí như vậy chỉ để "dọa" mình được. Như vậy, đây chỉ là ảo ảnh.” - Nguyệt Vịnh đưa tay ra sờ lấy một bóng đen, hoàn toàn xuyên qua người, bóng đen cũng không đánh trúng cô.

Chính Nam trốn ở một bên nhìn xem toàn bộ quá trình. Đối với phản ứng của Nguyệt Vịnh, hắn cảm thấy rất hài lòng.

Nguyệt Vịnh sau khi hiểu thấu chiêu này lại nảy sinh một nghi vấn khác: “Anh ấy dùng ảo ảnh vây mình ở đây, chẳng lẽ là để chuẩn bị đại chiêu ở đâu đó. Không được, nếu bây giờ anh ấy chuẩn bị đại chiêu thì nó sẽ lớn cỡ nào a.” - Bị suy đoán của mình dọa cho sợ hãi, cô quyết định phải làm gì đó trước khi quá muộn.

“Thải Vân Chương Nguyệt”

Thổi bay mây mù che mặt trăng, ý nói chiêu này có thể thổi tan các hiệu ứng bất lợi trên bản thân, Nguyệt Vịnh dùng nó để thổi tan các phân thân đang tiến đến gần cô.

“Tà Nguyệt Giới”

Một kết giới lấy Nguyệt Vịnh làm trung tâm bắt đầu lan ra với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã bao lấy toàn bộ võ đài, trùm lấy cả màn sương của Chính Nam. Trên đỉnh kết giới còn có một vầng trăng tròn chiếu sáng toàn bộ không gian bên trong.

Dưới khán đài, đám khán giả mừng bức!

Bởi vì trước đó màn sương đã che hết tầm nhìn mọi người, bây giờ lại thêm Tà Nguyệt kết giới, này ai còn xem được.

Lam Phụng thì thầm “Nhìn thật giống trái bong bóng lớn có khói bên trong, đẹp mắt a.”

Ngọc Ngân thì mặt hơi đỏ nghĩ: “Kết giới này, làm sao... xấu như vậy a...” - Nhìn nửa hình tròn có một cái mặt trăng nhô lên phía trên, mới qua nhân sự Ngọc Ngân phú bà lập tức nghĩ tới đồi núi của mình.

Bên trong kết giới, Nguyệt Vịnh vẫn là cau mày.

Kết giới do cô làm chủ, theo lẽ thường là cô có thể cảm nhận được mọi góc ngách bên trong nó, thế nhưng cô vẫn không cảm nhận được hơi thở của Chính Nam.

“Hừ! thế này thì sao?”

“Hiếu Nguyệt”

Mặt trăng treo phía trên kết giới phát ra ánh sáng chói lọi, toàn bộ màn sương bị ánh sáng này chiếu rõ ràng.

Bên ngoài mọi người đều thấy rõ, trên võ đài ngoài Nguyệt Vĩnh ra thì không còn ai cả.

Tử Anh phú bà hỏi: “Anh ấy đâu rồi?” - Đây cũng là câu hỏi chung của mọi người.

Ngọc Ngân phú bà thân nhiên đáp: “Bên dưới.”

Như để chứng minh cho lời của Ngọc Ngân phú bà, hai bàn tay từ mặt đất thò lên, nắm lấy hai chân rồi kéo Nguyệt Vĩnh xuống lòng đất, chỉ còn chừa lại phần đầu.

Chính Nam lúc này mới từ lòng đất một nơi khác hiện thân, chậm rãi đi tới gần Nguyệt Vĩnh nói: “Như thế nào đây, Bình hộ pháp. Tà Nguyệt Giới không thể cảm nhận hơi thở của anh sao?”

Ngoài mặt nói như vậy nhưng trong lòng Chính Nam thở phào một hơi may mắn, trang phục Akatsuki có khả năng che giấu hơi thở, nếu không thủ đoạn sử dụng “Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật” của hắn có thể là trốn không qua Tà Nguyệt Giới a.

Nguyệt Vĩnh không nói gì mà ngược mắt nhìn Chính Nam.

Oa! Oa! Oa!

Chính Nam cau mày rồi hóa thành bầy quạ bay tán loạn, bởi vì hắn bị một lưỡi đao ánh sáng chém xuyên qua người.

Nhìn bầy quạ hợp lại thành Chính Nam, Nguyệt Vĩnh thờ dãi: “Đáng tiếc.”

“Lạc Nguyệt Kích” - Lợi dụng vàng Tà Nguyệt phía trên phát ra công kích, rất thích hợp để đánh lén nhưng nếu đối thủ đã biết được vậy thì chiều này không thể sử dụng lần thứ hai.

Chính Nam trong lòng vuốt mồ hôi nhưng bên ngoài vẫn trang bức nói: “Thế nào, em còn gì để nói sao?”

"Em sẽ không nói, mà em làm!"

Bỗng nhiên, một luồng sáng từ Tà Nguyệt chiếu thẳng xuống Nguyệt Vĩnh, huyết Thần Đình của cô xuất hiện màu đen ẩn ký rồi bắt đầu nở rộ, lan ra toàn thân.

Tử Anh phú bà cau mày: “Bình là muốn mở huyết mạch sao?”

Vũ Tuyết phú bà lẩm nhẩm: “Muốn triệu hoán Nguyệt Thần hộ thể a?”

“Tế Nguyệt Lễ” - Kích hoạt Nguyệt Thần huyết mạch, triệu hoán nguyệt quang hộ thể.

Ầm!

Mặt đất vây Nguyệt Vĩnh không phải là mặt đất bình thường, nó bị Chính Nam dùng nguyên khí cổ hóa, mật độ phân tử cực cao, cho nên Nguyệt Vĩnh mới không thể dễ dàng thoát ra được.

Thế nhưng hiện tại nó đã bị cô phá tan từ bên trong phá ra!

Trước mặt Chính Nam, mặt nạ Akatsuki của Nguyệt Vĩnh đã vỡ do dư chấn, lộ ra hoa văn màu đen yêu dị đã lan gần như toàn thân.

Nguyệt Vĩnh lấy ra vũ khí của mình, là một cái câu liêm, giống như thứ mà các tử thần vẫn dùng để câu người chết.

Chính Nam sững sờ nói: “Nguyệt Chi Thể? Em làm thật a?”

Nguyệt Vĩnh khoe miệng cong lên nụ cười, kết hợp với khuôn mặt ma mị kia nhìn cực kỳ hóp hờn: “Tất nhiên là thật, em cũng muốn anh phải ra hết sức mới được a.”

“Vân Khởi”

Dùng câu liêm kêu gọi một đám mây mù tấn công đối thủ, thực chất bên trong che giấu từ 3 - 5 đạo nguyệt quang nhận.

Nguyệt Vĩnh ra tay trước, cô cần tốc chiến tốc thắng, bởi vì trạng thái Nguyệt Chi Thể này của cô mặc dù cho cô thắng tiến sức mạnh rất nhiều nhưng tiêu hao nguyên khí cũng nhanh không kém gì tháo nước.

Chính Nam nhẹ nhõm tránh qua đòn này rồi nói: “Này, chỉ là giao lưu mà thôi, em như vậy sẽ suy yếu mấy ngày đó a.”

Nguyệt Vĩnh không nói mà liên tục phát ra mấy đạo “Vân Khởi”, tất cả cả đều bị Chính Nam né được. Cô biết tiếp tục cũng không có tác dụng gì nên phải đổi chiến thuật.

“Để xem lần này anh tránh như thế nào?”

“Nguyệt Dẫn - Lạc Nguyệt Kích”

Lấy bản thân ý chí làm chỉ đường, Nguyệt Vịnh chỉ định Tà Nguyệt thả xuống nguyệt quang tấn công Chính Nam.

Nhìn trên đầu rơi xuống cả chục đạo nguyệt quang nhận, Chính Nam có chút vã mồ hôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Không thần sứ vs Bính hộ pháp(2)

“Bát Quái Chương - Hồi Thiên”

Tránh né mãi cũng mất mặt, Chính Nam quyết định đỡ lấy đòn đánh này.

Liên tục xoay tròn bắn hết nguyệt quang ra bốn phía, Chính Nam từ trước đây rất lâu cũng đã phát huy được khả năng “phòng ngự tuyệt đối” của Hồi Thiên.

Nguyệt Vịnh mỉm cười nói: “Rốt cuộc không tránh né nữa sao. Vậy thì tiếp tục.”

“Nguyệt Dẫn - Đẳng Nguyệt Dịch”

Thay vì sử dụng nhiều tia nguyệt quang nhỏ, lần này Nguyệt Vịnh gom tất cả lại thành một đạo nguyệt quang cực lớn, nhìn như một cái sao chổi nhỏ đang rơi xuống.

Chính Nam lau mồ hôi, hần cảm thấy nếu đỡ đòn này sẽ trở thành sai lầm lớn nhất trong đời hần, và hần chán ghét các sai lầm.

Chính Nam ngừng lại Hồi Thiên, hần phải hạ gục Nguyệt Vịnh trước khi bị cô đứng từ xa “nuke” chết.

“Thuần Thân Thuật”

Trước hết phải tránh ra khỏi phạm vi công kích của cái sao chổi nhỏ kia trước, sau đó là tiến hành áp sát.

“Nhu Bộ - Song Sư Quyền”

Kỳ dị bước chân kết hợp với hai bàn tay chân khí có hình hai đầu sư tử, nhìn Chính Nam từ xa giống như hai con sư tử đang xông tới Nguyệt Vịnh.

“Bát Quái - Không Chương”

“Hừ, muốn cận chiến, em cũng không sợ anh a.”

“Thần Liêm Phật Quế”

Một đạo quang nhận từ câu liêm của Nguyệt Vịnh bắn ra và chạm với chương kinh của Chính Nam phát ra một tiếng nổ vang, hai người xông qua dư chấn của vụ nổ, lao vào cận chiến với nhau.

Bên ngoài mọi người mòng bức!

Từ lúc Nguyệt Vịnh biến thân thì võ đài đã lâm vào trạng thái "mất điện", chỉ có lâu lâu lấp lóe ánh sáng và tiếng nổ vang.

Bây giờ thì nổ lớn rồi!

Trong kết giới, Tân Tinh bảng thứ 14 "Tà Nguyệt" Nguyệt Vịnh, nổi danh là một Tể Tụ thiên tài, vậy mà hiện tại lại đang dùng câu liêm của mình đánh cận chiến ngang ngửa với người mang hai đồng thuật như Chính Nam.

Không nhìn thấy sẽ không có ai tin a!

Có câu “Nhất thốn trường, nhất thốn cường”, ý nói trong chiến đấu, vũ khí càng dài thì càng có lợi.

Nguyệt Vịnh với lợi thế chiều dài của câu liêm, liên tục là người chủ động công kích, đồng thời vẫn giữ được khoảng cách đủ an toàn, bởi vì vũ khí của

Chính Nam chỉ là một thanh kunai rất ngắn.

Thế nhưng cũng có câu “Thiên hạ vô công, duy nhanh không phá”.

Với sự linh hoạt, dẻo dai và lợi thế về đồng thuật, Chính Nam hoàn toàn đề lên đánh Nguyệt Vịnh khi hắn áp sát cô thành công.

Hắn để cô còn đứng tới hiện tại là vì muốn dạy cho Nguyệt Vịnh một bài học mà thôi!

Và hiện tại, Nguyệt Vịnh đã hối hận khi quá tự tin vào huyết mạch của mình mà để vướng vào tình huống này, cô muốn rút ra đã không kịp nữa.

Lợi dụng Nguyệt Vịnh có chút phân tâm, Chính Nam cúi người tránh khỏi một liềm phạt ngang của cô rồi xoay người gạt chân khiến cô mất trụ.

Thông thường thì người ta sẽ té trong trường hợp này, nhưng Nguyệt Vịnh thân thủ cũng không phải tầm thường. Mặc dù bị Chính Nam gạt chân trụ và đang trên đà té xuống nhưng cô cũng kịp chống một tay xuống làm trụ thay chân, cùng lúc đó hai chân ở trên trời của cô cũng đá về phía Chính Nam.

Chính Nam một tay bắt lấy chân của Nguyệt Vịnh, nhưng cảm thấy dưới chân sinh gió nên hắn nhấc một chân lên rồi giẫm xuống. Dưới chân hắn, câu liềm của Nguyệt Vịnh bị hắn giẫm chặt không có cách nào rút ra được, chân còn lại của cô tiếp tục làm ra động tác đá nhưng bị Chính Nam dùng tay còn lại bắt được luôn.

Nguyệt Vịnh cắn răng buông ra câu liềm của mình, lợi dụng chính bản thân Chính Nam đang giữ hai chân cô làm trụ để cong người lên dùng hai tay tấn công, mục tiêu chính là... tiểu Chính Nam.

Chính Nam trong lòng vã mồ hôi, Nguyệt Vịnh chiều này thực sự hiểm a!

Hắn nắm lấy hai chân cô rồi bật mạnh về sau, dùng đà đó xoay người ném cô lên không rồi làm ra tư thế chuẩn bị.

Trước đó Chính Nam đã quy định là trong chiến đấu không được sử dụng phi hành khí, cho nên hiện tại Nguyệt Vịnh hoàn toàn không có điểm tựa để dừng lại xu hướng bay lên của mình cũng như phát lực đánh trả.

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

Lúc Nguyệt Vịnh rơi xuống cũng là lúc cô phải đón nhận đòn kết liễu của Chính Nam.

Toàn bộ 64 chương được đánh lên người Nguyệt Vịnh, nguyên khí và khí huyết của cô bị hạn chế tới đa, trạng thái Nguyệt Chi Thể và Tà Nguyệt Giới cũng không thể duy trì, Chính Nam cũng tản đi Vụ Ân Thuật vì trận đấu đã kết thúc.

Thấy kết giới và sương mù tan đi, mọi người đều tranh nhau xông lên đài nhìn.

Ở trung tâm võ đài, mọi người thấy rõ Nguyệt Vịnh mặt nạ tan vỡ, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tràn ra tia máu đang nằm im trên mặt đất, câu liềm của cô nằm bên cạnh.

Còn Chính Nam ngoại trừ quần áo có chút lộn xộn thì không có gì xê xích nhiều, gần như là toàn thịnh, chỉ có hắn tự mình biết rõ là tiêu hao bao nhiêu mà thôi.

Ngọc Ngân phú bà không lạ lùng gì với tình trạng hiện tại của Nguyệt Vịnh, bởi vì bản cô trải qua nhiều lắm rồi. Cô hỏi Chính Nam: “Anh đánh cô ấy bao nhiêu lần thế?”

Chính Nam giọng có chút tức tối nói: “64 chương!”

Mọi người không hiểu vì sao hắn học như vậy, chỉ có bản thân Nguyệt Vịnh biết nên cô có chút mất tự nhiên.

Tú Anh phú bà kiểm tra Nguyệt Vịnh chút rồi nói: “Không có tổn thương, chỉ là rất nhiều kinh mạch bị tắc nghẽn nên mất khả năng hoạt động. Đây, cô dùng cả haisở trường mạng nhất của mình mà vẫn thảm như vậy a?”

Nguyệt Vịnh khó khăn nói: “Biết sao được, một chữ Tà của tôi bị đôi mắt kia khắc chế hoàn toàn. Trận đấu dài như vậy vì hầu hết thời gian là anh ấy đứng im cho tôi đánh mà thôi, đáng tiếc là một lần cũng không trúng.”

Tú Anh phú bà chấn động, cả Tà Nguyệt Giới và Nguyệt Chi Thể đều được Nguyệt Vịnh sử dụng nhưng đánh Chính Nam không trúng một lần nào, này sao có thể?

Cô quay sang nhìn Chính Nam như nhìn cái quái vật.

Chính Nam toàn thân khó chịu nói: “Làm sao? Với trạng thái đó của Bình, chỉ cần trúng một đòn thì anh đảm bảo người nằm đó chính là anh á.”

Nguyệt Vịnh tò mò hỏi: “Em từ đầu đến cuối là bị anh dồn ép tới mức phải dùng tất cả mọi thứ, nhưng ngoại trừ dùng nguyên khí để tạo sương mù ra, em không thấy anh có bất kỳ tiêu hao gì a? Tại sao lại như vậy?”

Mọi người mộng bức, ép Tần Tinh Bảng thứ 14 “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh dùng tất cả thủ đoạn, cuối cùng vẫn là thua thảm thế nhưng bản thân Chính

Nam gần như không cần dùng nguyên khí?

Giả đi?

Chính Nam gật đầu nói: “Tại sao anh phải dùng nguyên khí khi lợi thế lớn nhất của anh chính là đôi mắt này. Anh có thể chỉ sử dụng nó và sức mạnh thân thể liên tục tránh né, để em cho rằng tất cả thủ đoạn của em đều vô dụng rồi lần lượt nóng lòng xuất ra át chủ bài, cuối cùng lại rơi vào bẫy cận chiến của anh, cũng chính là nơi đôi mắt này lợi hại nhất. Kết quả thì mọi người đều thấy a.”

Lam Chiến thờ dài nói: “Ngay từ khi bước lên võ đài này, Bính hộ pháp đã bị Không đại nhân tính toán, từng chút từng chút bị dẫn vào kết cục đã được dựng sẵn.”

Nguyệt Vịnh hồi tưởng lại những gì vừa diễn ra.

Từ đầu tiên bị Chính Nam dùng sương mù hạn chế tầm nhìn và ảo ảnh gây nhiễu loạn phán đoán, tới lúc bị hấn kéo xuống lòng đất buộc phải biến thân, cuối cùng vì toàn bộ công kích đều không trúng đích mà bị dẫn dụ chấp nhận cận chiến, hoàn toàn quên đi rằng đối phương mạnh nhất chính là khoản này.

Từ đầu đến cuối, tất cả những gì cô làm đều đã được đối phương vạch sẵn cho một con đường, con đường đi tới thất bại mà cô hồn nhiên không hay biết, cứ như vậy từng bước từng bước đi tới cuối cùng.

Thờ dài một hơi, Nguyệt Vịnh khôi phục lại đầu chí, nói: “Lần này em thua tâm phục, khẩu phục, thế nhưng lần sau em nhất định sẽ thắng trở lại.”

Chính Nam trừng mắt cô nói: “Lần sau? Chờ em khôi phục cũng là chuyện của 3 4 ngày sau rồi, lúc đó rồi nói tiếp.”

Chính Nam ngẩng đầu lên nói với mọi người: “Tôi chỉ muốn mọi người cùng nhau giao lưu trong hòa bình và nhường nhịn a, tại sao mọi người phải làm như sinh tử chiến như vậy? Nhìn tình trạng của Giáp và Bính thì trong vòng ba ngày tới là không có khả năng tái chiến rồi.”

Giáp hộ pháp Vũ Văn ngập ngừng nói: “Em... em chỉ là muốn làm hết sức mình mà thôi.” - Nhìn thấy Tân Tinh Bảng thứ 14 thiên tài bị Chính Nam “không chút hao tổn” đánh thành thảm như vậy, cô cũng không có giống như trước kia nhảy nhót trước mặt hấn, thậm chí cảm thấy có chút kính sợ.

Chính Nam gật đầu nói: “Là tôi không suy nghĩ chu toàn. Chuyện này tạm thời gác sang một bên đi, cho tới lúc tôi có phương án tốt hơn, mọi người ai có nhu cầu và thời gian rảnh có thể tùy ý bắt cặp tập luyện. Mà, luyện tập thêm khi có thể nhưng đừng ảnh hưởng đến khả năng nhận nhiệm vụ bất ngờ, có được hay không?”

“Được” - Mọi người đều đồng ý với phương án này.

Chính Nam giải huyệt cho Nguyệt Vịnh rồi cùng Ngọc Ngân phú bà trở về Lý gia, kết thúc một ngày chiến đấu vất vả bằng trận chiến trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Nhị trưởng lão, Nguyệt Nhi

Hôm sau, Chính Nam tới phòng Nguyệt Vịnh tại Thanh Vân Tông giúp cô kiểm tra thân thể.

“Thân thể gần như khôi phục hoàn toàn, mặc dù mỗi lần sử dụng đều để lại di chứng không nhẹ nhưng không thể phủ nhận tốc độ khôi phục của Nguyệt Thần huyết mạch thật sự đáng ngưỡng mộ. Nói như vậy không có nghĩa là lần sau lại dùng bữa bãi nữa nghe chưa!?”

Nguyệt Vịnh gật gù, ánh mắt cún con nhìn Chính Nam.

Mỗi lần được ở riêng cùng hấn, cô đều rất nhu mì và vui vẻ, không chút nào lạnh lùng, cô quạnh như đối với những người khác.

Và mặc dù đây không phải là lần thứ nhất tự ghét bản thân mình phục hồi thương thế quá nhanh, Nguyệt Vịnh vẫn có chút sa sút nói: “Có tin tức của Tam trưởng lão nói hai ngày nữa Di của em, sẽ tới Hà thành để hộ tống mọi người và đan dược về tông.”

“Sợ là em cũng phải về cùng.”

So với về Tà Nguyệt Tông lạnh lẽo và buồn chán kia, Nguyệt Vịnh muốn ở bên Chính Nam hơn nhiều. Chưa nói tới Akatsuki cũng là môi trường tốt để cô phát triển, hơn là tu luyện với bốn bức tường.

Chính Nam khá bất ngờ nói: “Lý Sương sơ kỳ Nhị trưởng lão Nguyệt Nhi a, đủ cẩn thận. Nhưng anh cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ đâu.”

Nguyệt Vịnh thấy Chính Nam “cố ý” hiểu sai trọng điểm câu nói của mình, cô càng sa sút nói: “Em cũng không biết. Nếu mẹ em đã phái Di tới, vậy bà

chắc là cũng có tính toán của mình rồi.”

Chính Nam gõ đầu Nguyệt Vịnh một cái, cười nói: “Về nhà thăm mẹ mà làm như đi lấy chồng vậy, phải vui vẻ lên chứ.”

Nguyệt Vịnh xoa xoa trán nói: “Nhưng mà em không muốn về a! Anh không biết đâu, em nói chuyện với mẹ câu thứ nhất, câu thứ hai bà đã bảo em cố gắng tu luyện rồi đi mất. Chán muốn chết!”

Chính Nam bắt đầu nói: “Chờ em tiếp quản cả một tông môn lớn như vậy thì em sẽ hiểu được áp lực của bà thôi. Có những chuyện tính toán và thủ đoạn là không có tác dụng, chỉ có thể dùng tu vi để nói chuyện với nhau.”

Nguyệt Vịnh ngang bướng nói: “Dù cho như vậy thì em trở về cũng có giúp được gì đâu, để em ở đây với anh và mọi người em cảm thấy mình còn tiến bộ nhanh hơn.”

Chính Nam thở dài nói: “Được rồi, anh biết rồi. Cầm lấy đưa cho Nguyệt Nhi trưởng lão, nói là giao tận tay cho Nguyệt Nga tông chủ.” - Nói, hắn đưa cho Nguyệt Vịnh một chiếc hộp gỗ rất tinh xảo, được khóa kỹ càng.

Nguyệt Vịnh tò mò hỏi: “Đây là cái gì? Khóa như vậy thật an toàn sao?”

Chính Nam trợn mắt nói: “Nguyệt Linh Thủy, hòa nó vào nước tắm mỗi ngày sẽ tăng độ đậm huyết mạch lên, ngoài ra còn dưỡng da, giữ dáng,... nhiều công dụng khác nữa.”

Nguyệt Vịnh mắt sáng lên nói: “Tốt như vậy sao? Em cũng muốn a!”

Chính Nam lại gõ đầu cô, nói: “Không có, một bình này là hết rồi. Anh dùng nó đổi lấy em từ mẹ em đấy, muốn dùng thì cùng Di trở về Tà Nguyệt tông dùng.”

"Mà anh nói trước, em dùng thứ này sớm sẽ thúc đẩy huyết mạch em phát triển nhanh hơn, đến lúc đó Thiên Kiếp sẽ không đơn giản đâu...."

Nguyệt Vịnh nghe không lọt lời Chính Nam mà ôm đầu, đỏ mặt nghĩ: “Anh ấy là dùng thứ này hối lộ mẹ mình sao?”

Nhìn một mặt phát xuân Nguyệt Vịnh, Chính Nam dở khóc dở cười quát: “Anh nói em có nghe hay không a? Bên trong hộp có sẵn hướng dẫn sử dụng rồi, không có tăng 2 Nguyệt Thần huyết mạch sẽ không mở được cái hộp này nên em yên tâm đi, chỉ cần Di em không làm mất là được.”

Nguyệt Vịnh giật mình, gật đầu lia lịa nói: “Em biết rồi, em sẽ cẩn dặn Di em cẩn thận.” - Thế nhưng trong lòng cô vẫn là đang YY lời Chính Nam nói: “Có sẵn cả hướng dẫn sử dụng, không phải là anh ấy chuẩn bị món quà này cho mẹ mình từ lâu rồi chứ. Ày da...”

Nguyệt Vịnh không biết rằng Chính Nam cũng đang tò mò về nguồn gốc của Nguyệt Linh Thủy này: “Trang, cái gọi là Nguyệt Linh Thủy thật ra là gì thế? Đừng nói với tôi là nước lấy từ mặt trăng, nó cũng là một cái hành tinh mà thôi.”

Trang phú bà đáp ứng: “Khụ... khụ... đây thật ra là nước... giếng của Nguyệt Thần a, đúng vậy, vì lâu ngày ở gần Nguyệt Thần nên nhiễm khí tức của Nguyệt Thần á.”

Chính Nam mộng bức: “Cmm! một bình nước giếng có chút xiu mà bán tận 10,000 thượng phẩm linh thạch!? Tôi muốn trả hàng, refund gấp!”

"Hàng miễn đổi trả, không bảo hành!"

"Hắc! Quá Hắc! Alo, 113 phải không ạ, ở đây có người bán hàng lừa đảo..."

Chính Nam cùng Trang phú bà nhả rãnh, không biết rằng ở nơi xa xôi nào đó, “Nguyệt Thần” Nguyệt Cơ đang tự hỏi: “Nước tắm hôm nay giống như voi mất một ít a!?”

Ba ngày sau, Tà Nguyệt Tông Nhị trưởng lão Nguyệt Nhi, mang theo hai đệ tử tinh anh hội họp cùng tam trưởng lão Lương Ngọc.

Sau một ngày nghỉ ngơi, tối nay toàn bộ đoàn người Tà Nguyệt Tông sẽ lên đường trở về.

...

Thanh Vân Tông, Nghị Sự Điện.

Chính Nam nói: “Tối nay đoàn người Tà Nguyệt Tông sẽ rời khỏi Hà thành để trở về, cho nên tôi muốn tập trung mọi người lại để thông báo tối nay ai sẽ tham gia nhiệm vụ này.”

Mọi người giữ im lặng tuyệt đối, chờ Chính Nam nói tiếp.

"Trước hết là Giáp và Ất ở lại, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, có thể sẽ có Lý Sương đại chiến nổ ra, hai người vẫn là không nên tới.

Tiếp theo là Lam Đại trưởng lão cũng ở lại, Thanh Vân Tông cần có một người tọa trấn.

Bởi vì Bình đã về hội họp với người của Tà Nguyệt Tông nên nhiệm vụ lần này sẽ do tôi, Hắc, Bạch và Hổ bốn người đi cùng cô ấy.”

Lam Phụng và Vũ Văn ỉu xiu, mặc dù muốn đi nhưng hai người vẫn là biết thân biết phận mà không càn quấy, ngang bướng.

Sau khi bàn thêm các chi tiết nhỏ khác, Chính Nam và ba vị phú bà xuất phát.

Lần này Chính Nam chỉ muốn đi theo đoàn người Tà Nguyệt Tông nửa chặng đường, đảm bảo họ sẽ không lọt vào tập kích của Dương Quang cũng như đám đầu trâu mặt ngựa thêm thường đàn được trong tay Nguyệt Nhi trưởng lão.

Nửa đoạn đường còn lại đã là địa bàn quân hạt của Tà Nguyệt Tông, nếu có người có can đảm chặn đánh em gái và con gái Nguyệt Nga tông chủ, vậy thì Chính Nam chỉ có thể giơ ngón tay cái rồi.

...

Chính Nam bay trên trời nhìn xuống đoàn người Tà Nguyệt Tông bên dưới.

"Năm người cưỡi năm con ngựa a, mặc dù mệt mỏi nhưng có thể chọn đường tắt mà đi, giảm được gần một nửa thời gian."

"Ngoài ra còn có thể dễ dàng tản nhau ra chạy trốn nếu tình huống quá bất lợi."

Chính Nam gật đầu đồng ý.

Bình thường phụ nữ là phải cần đảm bảo dinh dưỡng, ăn ngủ đầy đủ, tắm rửa thường xuyên, thế nhưng những lúc sinh tử tồn vong thế này, tất cả phải gác qua một bên ưu tiên mạng sống.

4 giờ sáng, sau gần 6 tiếng liên tiếp phi ngựa, Nguyệt Nhi trưởng lão ra hiệu cho đoàn người dừng lại nghỉ ngơi, để ngựa uống nước.

“Nếu tôi là Dương Quang và tôi muốn phục kích người của Tà Nguyệt Tông thì khoảng thời gian từ 5 giờ trở đi sẽ là khoảng thời gian khả thi, vì lúc đó mặt trăng đã lặn và mặt trời bắt đầu ló dạng rồi. Nên mọi người nghỉ ngơi lần này rồi đề cao cảnh giác, có thể đoạn đường tiếp theo sẽ không yên bình.”

Mọi người ăn uống nghỉ ngơi tại chỗ không ồn ào, không đốt lửa. Đối với người của Tà Nguyệt tông mà nói, đêm mới là khoảng thời gian họ tỉnh táo nhất.

Nguyệt Vịnh thỉnh thoảng nhìn lên trời mỉm cười. Cô biết Chính Nam vẫn đang ở đâu đó trên kia giúp cô cảnh giác từ rất xa, nên suốt đoạn đường này cô không có gánh nặng chút nào, chỉ có chút tiếc nuối là không được cùng mọi người bay lượn, ngắm trăng mà thôi.

Nguyệt Nhi trưởng lão để ý Nguyệt Vịnh cứ thỉnh thoảng nhìn bầu trời mỉm cười, bà còn cho rằng cô là ngấm trăng cười nên lại gần trò chuyện: “Trăng sáng như vậy, hẳn là không có ai dúi mù mà tập kích chúng ta đâu nhỉ.”

Nguyệt Vịnh gật đầu: “Đúng vậy, không ai có thể tập kích chúng ta được(khi mà anh ấy còn ở trên đó!).”

Thấy Nguyệt Vịnh tự tin như vậy, Nguyệt Nhi trưởng lão rất hài lòng. Bà lại hỏi: “Đoạn thời gian trước cháu làm gì mà bất vô âm tín vậy? Nghe được tin Dương Khang chết, cả Di và mẹ cháu đều rất lo lắng a. May là còn có thư của cháu về báo bình an.”

Nguyệt Vịnh liếc mắt nói: “Mẹ cháu sẽ lo lắng cho cháu? Là lo lắng như một người mẹ, hay lo lắng với vị trí là Tà Nguyệt Tông tông chủ?”

Nguyệt Nhi trưởng lão cười khổ, đối với tính tình của chị mình bà là người biết rõ nhất. Có thể trong lòng thật lo lắng cho con gái thì chị của bà cũng không bao giờ nói ra.

Hai Di cháu yên lặng ngấm trăng một lát, Nguyệt Nhi trưởng lão đứng dậy nói: “Chúng ta tiếp tục lên đường, trước khi trời sáng phải cố gắng tìm được thành trấn nào đó để nghỉ ngơi mới được.”

Đoàn người lại tiếp tục lên đường, toàn bộ thời gian nghỉ ngơi chưa tới 5 phút.

Chính Nam bay trên bầu trời, ngược mắt về phía đằng đông.

"Mặt trời... lên rồi a!"

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Lạc Nguyệt Giản

6 giờ 30 phút sáng, một thanh phi tiêu không biết từ đâu bay tới, cắm xuống mặt đất trước mặt Nguyệt Nhi trưởng lão khiến đoàn người Tà Nguyệt Tông nháo nhào cảnh giới.

Nguyệt Nhi trưởng lão nhìn về phía phi tiêu bay tới, chỉ thấy một bóng áo đen mây đồ dần tan biến vào không khí đang nhìn về phía bên này.

“Người của Akatsuki? Đây là muốn cảnh báo chúng ta sao?” - Nói, bà xuống ngựa nhắt phi tiêu lên xem xét.

Ở đuôi phi tiêu có cột theo một mảnh giấy, viết: “Phía trước 10 km có một trấn nhỏ, nước bên trong đều bị người động tay chân. Ngoài ra còn có 3 Lý Sương Kỳ là Dương Quang và 2 tên dong binh phục kích.”

Nguyệt Vĩnh lại gần hỏi: “Di, có chuyện gì sao?”

Nguyệt Nhi trưởng lão đưa tờ giấy cho Nguyệt Vĩnh rồi nói: “Cháu xem đi. Chúng ta nên làm gì?”

Nguyệt Vĩnh xem xong thẳng thắn nói: “Đi vòng qua, không biết đây là thật hay giả chúng ta cũng phải vòng qua.”

Nguyệt Nhi trưởng lão ánh mắt thường thức hỏi: “Vì sao? Nếu lỡ là giả thì đi đường vòng sẽ tốn nhiều thời gian và thể lực hơn chứ?”

Nguyệt Vĩnh nhún vai nói: “Nếu lỡ là thật thì chúng ta sẽ tốn mạng a. Nhiệm vụ có thể thất bại nhưng mạng nhất định phải còn.” - Cô nói lại chính xác những gì Chính Nam đã nói với cô.

Nguyệt Nhi trưởng lão cười hài lòng, nói: “Được, vậy thì đi vòng.” - Bà rất vừa ý với biểu hiện của Nguyệt Vĩnh ngày hôm nay.

Phía trên bầu trời, Ngọc Ngân phú bà nói: “Anh không định nói với họ về gian tế sao?”

Chính Nam lắc đầu đáp: “Không cần, tin là Bính biết nhưng cô ấy còn muốn tương kế tựu kế.” - Hắn đưa mắt nhìn xuống một người cứ một khoảng thời gian lại để lại ký hiệu, thì thầm nói: “Ăn cháo đá bát, loại người này nên chết!”

...

Đột nhiên được lệnh đổi hướng từ Nhị trưởng lão khiến mọi người khá khó hiểu nhưng cũng không nghi vấn nhiều, ai cũng biết chuyển đi này nguy hiểm như thế nào, nếu đi vòng có thể đảm bảo an toàn thì không ai tiếc một chút công sức này hơn là tiếc mạng.

Đến lúc trời sáng rõ thì đoàn người Tà Nguyệt tông đã đi được nửa đường vòng qua địa điểm Chính Nam phát hiện có tập kích, đoạn đường vòng này sẽ làm họ tốn thêm mấy tiếng so với đi thẳng.

Nguyệt Vĩnh thúc ngựa chạy lên song song với Nguyệt Nhi trưởng lão rồi nhỏ giọng nói: “Di nói chúng ta nên xử lý người kia như thế nào?”

Nguyệt Nhi trưởng lão hí mắt đáp: “Di và mẹ cháu đã bàn với nhau về kế hoạch rút lui, nếu không có gì sai lầm thì chỉ cần trưa ngày mai mẹ cháu sẽ đích thân đến đón chúng ta.”

Nguyệt Vĩnh gật đầu đáp: “Trưa mai sao? Vậy chúng ta vẫn còn một ngày rưỡi nữa phải duy trì cảnh giác và tiếp tục diễn kịch.”

Bởi vì biết được đội hình đối phương có tới 3 Lý Sương kỳ nên phía Tà Nguyệt Tông không dám chậm trễ mà cứ vậy đi liên tục không ngừng.

Tới lúc mặt trời gần lặn họ mới tới được một tòa thành trì gọi Quang thành.

Vừa qua được cổng thành, Nguyệt Vĩnh và Nguyệt Nhi trưởng lão đều thở phào một hơi.

“Coi như an toàn, ngày mai chỉ cần nửa ngày nữa là ổn.” - Nguyệt Vĩnh lại ngược lên bầu trời mỉm cười.

Không giống với thành trì biên giới trung lập như Hà thành, Quang thành được Thiên Đạo Tông sắc phong và quản lý, trong thành thậm chí có Độ Kiếp Kỳ ngoại môn quân sự của Thiên Đạo Tông tọa trấn để đảm bảo những luật lệ như cấm bay, cấm tư đấu được duy trì.

Nhìn thấy đoàn người Tà Nguyệt Tông vào thành an toàn, Chính Nam nói: “Tối nay chúng ta ở ngoài thành nghỉ ngơi, anh không muốn bị một Độ Kiếp Kỳ nhìn chằm chằm cử động của mình.”

Ba vị phú bà cũng đồng ý với quyết định của Chính Nam, dù sao lợi thế có thể bay của họ hoàn toàn không tồn tại đối với Độ Kiếp Kỳ, chưa tính tới việc họ chưa muốn lọt vào tầm ngắm của Thiên Đạo Tông sớm như vậy.

Một buổi tối yên bình trôi qua.

Chính Nam tỏ ra rất tiếc nhiệm vụ hàng ngày nhưng bị người khác nhìn chằm chằm, hắn cũng không “thèm thường” tới mức lòi Ngọc Ngân phú bà đi đã chiến dã ngoại a, mặc dù nghĩ lại thì thật sự rất kích thích.

...

Trời sáng, đoàn người Tà Nguyệt tông bắt đầu lên đường. Chỉ cần đi theo đường lớn thêm nửa ngày nữa sẽ tới Nguyệt thành, đây là tòa thành thuộc quyền quản lý trực tiếp của Tà Nguyệt Tông, coi như đã có thể tuyên bố chuyển đi thành công.

Thế nhưng trước đó họ còn phải đi qua một nơi có địa thế khá là hiểm trở, đây khả năng sẽ là nơi xảy ra đại chiến.

Chính Nam cau mày, nói: “Bạch, em dùng tốc độ cao nhất chạy tới Nguyệt thành thông báo cho người quản sự của Tà Nguyệt Tông tình hình ở đây, cầm lấy cái này làm tín vật.” - Nói, hắn đưa cho Ngọc Ngân phú bà một thứ giống như là kẹp tóc.

Ngọc Ngân phú bà liếc Chính Nam một cái rồi gật đầu bay đi.

Tú Anh phú bà giọng sắc mũi giấm hỏi: “Đó không phải là kẹp tóc của Bình a, thân nhau như vậy? Tín vật cũng trao rồi?”

Chính Nam liếc xéo cô nói: “Bình mới đổi một cái mới nên đưa cái này cho anh để làm tín vật... với mẹ cô ấy thôi. Nếu không em đưa cho anh kẹp tóc của em, anh sẽ rất vui về nhận lấy a.”

Tú Anh phú bà trừng mắt hắn: “Anh nghĩ hay lắm, ai mà thèm. . .” - Cô lập tức nghẹn lời khi thấy Vũ Tuyết phú bà đã “thật thà” đưa cho Chính Nam kẹp tóc của cô.

Hừ lạnh một tiếng, Tú Anh phú bà cũng không chịu thua kém. Cô đưa cho Chính Nam thiếp thân ngọc bội của mình, không quên căn dặn hắn: “Anh dám làm mất em sẽ giết anh.”

Dùng con mắt giám bảo của Chính Nam cũng nhìn không ra đây là từ cái gì làm thành, hắn gật gù đáp: “Tất nhiên a, ah sẽ xem cả hai như bảo bối để cất giữ, hắc hắc.”

Trên trời ba người giỡn thành một đoàn, trong khi đó bên dưới lăm vào bầu không khí nặng nề khi phía trước đoàn người Tà Nguyệt Tông là một vách núi cao, dựng đứng, bị cắt ra làm đôi để lại ở giữa một lối đi.

“Lạc Nguyệt Giản”, tương truyền từ không biết bao lâu về trước, có một người thân mang Nguyệt Thần huyết mạch cùng người khác chiến đấu ở đây.

Trận chiến ấy đánh được long trời lở đất, thiên hôn địa ám, thậm chí vách núi phía trước cũng là bị người mang Nguyệt Thần huyết mạch kia sử dụng “Lạc Nguyệt Kích” cắt thành hai nửa như vậy.

Đây cũng là lý do vì sao Nguyệt thành được xây dựng phía sau Lạc Nguyệt Giản.

Bởi vì theo đúng kế hoạch là từ tối hôm qua bọn họ đã có thể tới nơi này nhưng phải đi đường vòng nên chậm trễ mất nửa ngày, Nguyệt Nhi trưởng lão quyết định hạ trại nghỉ ngơi, chờ trời tối mới vượt qua Lạc Nguyệt Giản.

Trại dựng xong, trong lều Nguyệt Nhi trưởng lão và Nguyệt Vịnh ngồi chung với nhau thì thầm gì đó, bỗng nhiên lại một thanh phi tiêu bay từ bên ngoài vào cắm trên bàn, phía sau còn cột một tờ giấy.

Hai người liếc nhau rồi Nguyệt Nhi trưởng lão mở ra xem, bên trong viết: “Đã cho người đi thông báo Nguyệt Nga tông chủ, chậm nhất 3 giờ nữa bà ấy sẽ đến.”

Nguyệt Nhi trưởng lão vui mừng nở nụ cười đưa tờ giấy cho Nguyệt Vịnh, nói: “Không biết vì sao Akatsuki phải giúp chúng ta nhưng thật sự đây là tin tức nhẹ nhõm nhất mà Di được nghe mấy ngày gần đây.”

Nguyệt Vịnh cũng nở nụ cười: “Đúng vậy... Không đúng!”

“Tại sao anh ấy lại nói chậm nhất 3 giờ mẹ sẽ đến, chẳng lẽ là...”

Àm! Âm! Âm!

Trời long đất lở tiếng nổ liên tục vang lên, cùng với chấn động và ánh lửa. Tiếp theo là tiếng cười càn rỡ của Dương Quang: “Haha, Tà Nguyệt Tông mấy con gà mái mẹ, ngày hôm nay Lạc Nguyệt Giản sẽ là mồ chôn của chúng mày, để tao xem Nguyệt Thần của chúng mày có tới giúp chúng mày được không?”

Nguyệt Nhi trưởng lão và Nguyệt Vịnh liếc nhau trong mắt đầy lo lắng.

Cuối cùng hai người cũng đã hiểu được thông báo kia không phải là chúc mừng, mà là muốn nói: “Cầm cự 3 giờ mới có viện binh.”

Bên ngoài, Dương Quang và hai người trùm kín mít đứng chung chỗ chỗ, phía sau là mấy chục người cầm theo vũ khí.

Thấy Nguyệt Nhi trưởng lão và Nguyệt Vịnh xuất hiện, Dương Quang ánh mắt dâm tà, miệng liên tục phun phàn nói: “Ồ, cá lớn xuất hiện rồi a. Mọi người, thấy đệ tử Tà Nguyệt Tông thế nào? Có phải đều là quốc sắc thiên hương, vạn dặm mới có một mỹ nữ không? Hôm nay chỉ cần đánh thắng trận này, tất cả tiền tài, mỹ nữ mọi người đều có, haha. Ai cũng có phần, thay nhau hưởng dụng.”

Một người thân là cao cao tại thượng Tà Nguyệt Tông Nhị trưởng lão, người còn lại là đương đại tuyệt đỉnh thiên tài, bị trêu chọc dâm tục như vậy khiến Nguyệt Nhị trưởng lão và Nguyệt Vĩnh đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyệt Nhị trưởng lão căm tức nói: “Đương Quang, mày đường đường Cửu Dương Các Nhị trưởng lão, lại cấu kết đám ô hợp này làm việc xấu. Còn đây là ai, che che giấu giấu, không phải là xú danh lan xa Huyền - Hoàng nhị lão sao? Làm việc xấu nhiều ra ngoài không dám gặp người?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Hỏa Long Thuật phát uy

Vừa nghe được hai người thần bí kia là Huyền - Hoàng nhị lão, mấy chục người phía sau đều lùi lại hai bước.

Không có cách, hai người này nổi danh dùng độc, thậm chí đã từng vì “lỡ tay” mà độc chết cả một cái trấn nhỏ mấy ngàn người.

Bị người nhận ra, Huyền - Hoàng nhị lão cũng không che giấu nữa mà lật ra mũ trùm đầu.

Huyền lão là anh, khuôn mặt gầy gò, làn da vàng như nghệ, đôi mắt hõm sâu, tóc chỉ có lơ ngoe mấy sợi, nhìn giống như sắp chết tới nơi nhưng là cái hàng thật giá thật Lý Sương sơ kỳ.

Hắn cười the thé nói: “Nguyệt Nhị trưởng lão a, ngài tuổi cũng không ít hơn tôi, thế nhưng mà dung nhan như gái 20 vậy. Người khác không biết sẽ tưởng là ngài trẻ đẹp, nhưng mà thân là một cái mấy trăm tuổi lão yêu bà, ngài không nên ra ngoài lừa gạt trai trẻ như mấy người đằng sau tôi đâu. Đó mới là chuyện xấu.”

“Mày nói ai là lão yêu bà! Con chó này! Hôm nay mày chết chắc rồi!”

Nguyệt Nhị trưởng lão lập tức xù lông, có vẻ như tuổi tác và dung nhan là kẻ hở lớn trong lòng bà.

Nguyệt Vĩnh vội vàng ôm lấy Di của mình, nhỏ giọng nói: “Di đừng bị họ khích tướng a, chỉ cần chúng ta đấu võ mồm với họ 3 tiếng, chờ mẹ tới thì không ai có thể thoát được hết.”

Nguyệt Nhị trưởng lão hít sâu mấy hơi, ổn định tâm tình rồi nở nụ cười xinh đẹp.

“Haha, tao có như thế nào thì ít nhất tao đứng ở đây không làm gì cũng có người vì ngưỡng mộ danh tiếng và nhan sắc tao mà tới.

Tu luyện là để trường thọ và tự làm chủ vận mệnh mình, nhưng mà với cái vận mệnh xấu mạt rệp như hai đứa chúng mày thì có muốn chết Diêm Vương cũng không dám thu nữa. Đồ cái thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ! Tao nghĩ là hai đứa chúng mày không cần tu luyện vẫn trường thọ thôi.

Nói không phải khen chứ tên của chúng mày còn làm trẻ sơ sinh nín khóc, người nghe người chạy a, cứ nhìn đám người đằng sau thì thấy rõ nhất.

Ôi! Có người không nhịn được mùi của chúng mày đã bắt đầu nôn mửa rồi kia kia.

Đáng thương, tao đứng tận đây còn phải phong bế khứu giác để khỏi bị hai đứa chúng mày hun chết, mấy người kia hẳn là cũng phải có người muốn chết rồi á.

Ê Dương Quang, mày dám nói với tao là mày không phong bế khứu giác không?”

“Hắc... haha.” - Nguyệt Vĩnh nín cười không nổi mà phì ra thành tiếng.

Người khác có thể không biết chứ bà Di này của cô, cô biết rõ, độc mồm độc miệng thì mấy thím ngoài chợ phải gọi bằng sư phụ.

Phía bên kia Dương Quang sắc mặt lúng túng.

Hắn quả thật phải phong bế khứu giác, thậm chí vị giác cũng phong bế bởi vì aura của Huyền - Hoàng nhị lão quả thật có chút... khó tiếp thu.

Huyền - Hoàng nhị lão nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đen như đáy nồi.

Xấu không phải là hai người sinh ra đã như vậy, nhưng do tu luyện độc công cần thời gian dài tiếp xúc với độc trùng, độc thảo... khiến hai người càng ngày càng giống quỷ hơn.

Thế nhưng không ai muốn bị người khác vạch trần khuyết điểm a, nhất là ở đây có tới cả trăm con mắt đang nhìn.

“Hừ, đúng là cái lão yêu bà, sống lâu thành tinh, độc công của tao cũng không độc bằng miệng mày.” - Huyền lão coi như nhận thua.

"Nói nhiều vô dụng, hôm nay được Dương Quang nhị trưởng lão mời, anh em tao quyết định xuống núi dạy cho Tà Nguyệt Tông đám gà mái chúng mày một bài học. Để coi đến lúc nằm dưới háng tao, mày còn nói được nhiều như vậy không hay là chỉ lo thờ, haha." - Hoàng lão "nhân sắc" cũng không kém anh mình, bị nói đụng tới tự ái liền muốn ra tay đánh người.

Dương Quang cũng không muốn nhiều lời.

Nơi này cách Nguyệt thành không phải là rất xa, nếu bất thành linh Nguyệt Nga tông chủ chạy tới đây thì hắn cũng không còn mạng để về, nói gì tới đàn được và gái gú.

Ba lão già liếc nhau một cái rồi lớn tiếng la lớn: "Xông lên, bắt lấy đám Tà Nguyệt Tông gà mái kia, ai bắt được là của người ấy."

Nguyệt Nhi trưởng lão cũng la lớn: "Bây trận, chuẩn bị chiến đấu."

Nguyệt Vĩnh về mặt đầy lo lắng, ba cái Lý Suồng kỳ đã khó làm, không ngờ Dương Quang còn kiếm ở đâu tới một đám ô hợp mấy chục người, quả thực là chó cắn áo rách.

"Ồ! Tưởng ai tụ tập ở đây bắt nạt phụ nữ, thì ra là người quen.

Dương Quang a, mày đúng là... càng sống càng trở về!"

Một giọng nói trẻ trung mang theo đầy khinh thường và châm chọc vang lên, đồng thời một bóng người mang áo đen, mây đỏ hiện thân trên bầu trời, hai tay liên tục làm kỳ quái ẩn pháp.

"Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật"

Chính Nam dồn hết một nửa chân khí của mình thổi ra một con Hỏa Long cực lớn.

Hỏa Long bay thẳng về phía đám đông đang lao tới đoàn người Tà Nguyệt Tông, là có hình thù rõ ràng Hỏa Long, không phải là ví von.

Bản thân Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật chỉ là một cách chơi chữ, chứ trong Naruto chưa có ai từng thấy qua Rồng a, làm sao biết Rồng như thế nào được.

Nhưng Chính Nam thì khác.

Hắn không chỉ thấy qua Rồng, còn đánh qua, thậm chí còn đang nuôi dưỡng một con đây, cho nên Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật từ tay Chính Nam phát ra mới chân chính toát ra được cái thần và cái thần của Hỏa Long.

Mặc dù có đánh lén hiềm nghi nhưng không thể phủ nhận một đòn Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật này của Chính Nam có tính chấn nhiếp rất lớn, bởi vì khi lửa tàn đi, đám ô hợp kia đã trụi mất một mảng lớn, người chết không la hét, không đau đớn và không còn vết tích.

Tú Anh phú bà, Vũ Tuyết phú bà, Nguyệt Vĩnh, Dương Quang,... hai bên đám người đều há hốc mồm.

Thủ đoạn giết người này cũng quá... tàn bạo chứ!?

Không phải là chết không toàn thây mà là chân chân chính chính chết không... còn thây!

Nguyệt Vĩnh nuốt ngum nước miếng nói thảm: "Hôm đó nếu từ trong sương mù anh ấy làm một chiêu này..."

Chính Nam đứng dậy vỗ vỗ tro bụi trên người, cười nói: "Dương Quang trưởng lão, lâu rồi không gặp, mày vẫn là vô lại như ngày nào. Mấy chục người đàn ông hợp nhau khi dễ mấy người phụ nữ ở đây, ngày đó làm sao vợ mày lại chịu cưới mày a, cái thứ không biết tôn trọng phụ nữ.

Không phải là mày bỏ thuốc rồi ép bà ấy gạo nấu thành cơm chứ!? Mà tao nghĩ có khi thật là như vậy cũng nên, dù sao "bạn" của mày cũng là chuyên gia dùng mấy thủ đoạn như vậy mà, đúng không?"

Nhìn thấy "kẻ thù" của mình xuất hiện phá kế hoạch của mình, còn liên tục sỉ vả hắn, Dương Quang mặt đỏ bừng, không nói một lời liền xông lên tấn công Chính Nam.

Chính Nam lập tức bay lên trời, cười nói: "Lần trước không phải tao đã nói rồi sao, muốn đánh tao thì mày phải biết bay đã, haha."

Dương Quang nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mày có giỏi cứ ở trên đó, chờ tao giết hết đám gà mái này sẽ tới tìm mày." - Nói, hắn lại dẫn đầu đám người tấn công Tà Nguyệt Tông đoàn người.

Chính Nam cười nói: "Muốn ý mạnh hiếp yếu? Tao cũng không sợ mày a."

Từ trên bầu trời một chiếc thuyền bay chậm rãi hiện ra trước mặt mọi người.

Nguyệt Vĩnh về mặt sung sướng nói: "Anh ấy mang cả "Khởi Nguyên chiến hạm" tới, lần này được cứu rồi."

Nguyệt Nhi trường lão há hốc mồm nhìn cái thuyền bay khổng lồ đang dần hiện hình, lắp bắp nói: “Đó... đó là cái gì? Thuyền... thuyền có thể bay... bay được sao!?”

Nguyệt Vĩnh kéo tay Nguyệt Nhi trường lão rồi la lớn: “Mọi người chạy mau, chạy ra khỏi tầm bắn của nó, nhanh lên.”

Phía bên đối diện, mọi người đều ngơ ngác nhìn không rời mắt cả “tòa thành” bay trên trời hiện hình, chỉ có Dương Quang và Huyền Hoàng nhị lão tu vi cao hơn nghe được Nguyệt Vĩnh la hét.

Ba người nhìn nhau rồi quay đầu chạy thật nhanh.

Nhớ tới mấy ngày trước hai tông môn trong một đêm bị người san bằng, Dương Quang chỉ hận không có thêm hai cái chân để chạy được nhanh hơn.

Chiu! Bùm! Âm! Âm! Âm!

Một cột sáng từ Khôi Nguyên chiến hạm chiếu xuống phía đám người đang ngơ ngác nhìn, sau đó liên tiếp tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lần này Chính Nam chỉ sử dụng 1,000 trung phẩm linh thạch làm đạn để mở Linh Pháo nên cũng không quá đau lòng, nhưng mà hắn đang bị ba vị phú bà nhìn chăm chăm chất vấn: “Anh mang theo Khôi Nguyên chiến hạm còn dám bắt mọi người qua đêm dã ngoại, bay mấy ngày đêm như vậy?”

Lam Chiến từ trong phòng điều khiển thò đầu ra giải cứu Chính Nam: “Không phải như vậy đâu ba vị thần sứ. Không đại nhân vừa hỏi này mới bốp vỡ truyền tin phù ra lệnh cho thuộc hạ điều khiển Khôi Nguyên chiến hạm tới.”

Chính Nam gật đầu nói: “Ban đầu anh cũng không muốn sử dụng nó, nhưng nhìn thấy Huyền - Hoàng nhị lão thì anh biết chuyện này ngoài tầm kiểm soát rồi, cho nên mới phải mang Khôi Nguyên chiến hạm tới a. Thứ này bay một lần cũng hao không ít linh thạch, anh cũng không phải như Hắc Vô Thường nói giàu như vậy đâu.”

Ba vị phú bà trừng mắt Chính Nam một cái rồi tha cho hắn, để hắn âm thầm cho Lam Chiến một ngón tay cái khích lệ.

Lam Chiến không biết hành động đó có ý gì nhưng cảm thấy đặc biệt tốt.

Chính Nam và ba vị phú bà lại bay xuống xem xét hiện trường, chỉ thấy một cái hố to bên trong toàn là tàn chi, nội tạng và mùi thịt cháy khét trong không khí.

Hắn căn nhắc với Trang phú bà: “Trang, không có loại nào giống tia Gamma hay Phản Vật Chất sao, thật sự khó chịu!”

Trang phú bà xù lông đáp: “Được voi đòi tiên đúng không? Muốn súng Gamma hay bom Phản Vật Chất thì sang truyện Khoa Huyền đọc, đây là truyện Huyền Huyền, đừng mong có mấy thứ như vậy xuất hiện.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Hồ, Sói và Thợ Săn

Chính Nam lập tức ngậm miệng.

Người khác hắn có thể cãi, nhưng Trang phú bà thì không!

Gác qua chuyện trong lòng, Chính Nam ánh mắt hải hươc nhìn Dương Quang nói: “Này Dương Quang trường lão, có muốn thử một pháo hay không? Đối với mày thì tao đảm bảo là sẽ nhẹ nhàng hơn, sẽ không phải mất tay mất chân gì cả.

Tao sẽ thổi mày tan thành bụi luôn!”

Dương Quang sợ hãi, thực sự sợ hãi.

Nhớ tới lần Hắc Lang Trại bị thứ gì đó thổi một hơi biến thành cái lồng chảo, Dương Quang cuối cùng cũng hiểu được vì sao Akatsuki không dùng thứ này giết hắn trong Hà thành, không phải bởi vì sợ liên lụy người bình thường, mà là lo lắng lộ nó ra ngoài.

"Phải chạy khỏi đây, phải báo cho đại ca về thứ này. Không thể để Akatsuki mang nó tới Cừu Dương Các được!" - Hắn đã sinh ra thói ý.

Đúng lúc này Huyền lão nói: “Dương Quang, không phải mày nói chỉ có Tà Nguyệt Tông sao, ở đâu ra tên ma quỷ này. Lần này hai ông bị mày lừa thăm

roi.” - Nói, hấn và Hoàng lão quay đầu chạy thật nhanh, không muốn ở đây thêm một giây nào.

Dương Quang cũng muốn chạy, nhưng không biết từ lúc nào đã bị Nguyệt Nhi trường lão chặn phía sau, chỉ có thể lắp bắp nói: “Mày... mày và Tà Nguyệt Tông quan hệ... quan hệ như thế nào? Tại sao... tại sao 5 lần 7 lượt phải giúp Tà Nguyệt Tông, đối đầu... đối đầu với tao và Cửu Dương Các?”

“Hỏi rất hay!”

Chính Nam rất rộng lượng khen Dương Quang một câu, rồi liếc mắt qua Ngọc Nhi trường lão sau lưng hấn, giọng hài hước:

"Tao tất nhiên sẽ ưu tiên giúp đỡ một môn phái toàn những cô gái đẹp a, không lẽ sẽ giúp một bang toàn mấy thằng đực rựa chúng mày. Lại nói, tao cảm thấy rất vừa mắt “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh a, có khi... Ai da!”

Chính Nam đang muốn tiếp tục nói nhảm nhưng hai bên hông bị hai bàn tay ngọc ngà xoắn vào thịt cho có chút thờ không nổi.

Bên cạnh hấn, Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà ánh mắt đầu phát ra tia sáng lạnh.

Đang lúc Dương Quang mặt như ăn khố qua còn Nguyệt Vịnh mặt đã đỏ thành trái cà, trong không khí bỗng vang lên tiếng nói lạnh lẽo như gần như xa: “Ồ, nếu Không thần sứ cảm thấy có hứng thú với tiểu Vịnh, vậy mời ngài tới Nguyệt thành làm khách có được hay không?”

Bịch! Bịch!

Huyền - Hoàng nhị lão bị người ném như hai bao rác trước mặt Dương Quang, đều đã tắt thở mà trên mắt còn chưa hết kinh hoảng.

Cùng lúc đó, một bóng người toàn thân đồ trắng như tuyết, vẻ mặt lạnh lùng, dung nhan có tới 7 phần tương tự Nguyệt Vịnh nhưng đuôi mắt đã bị thời gian in lên dấu vết, chậm rãi từ trên trời hạ xuống bên cạnh Nguyệt Vịnh.

Nguyệt Vịnh vui mừng nói: “Mẹ, sao mẹ tới nhanh như vậy a?”

Nguyệt Nga, Tà Nguyệt Tông tông chủ, Độ Kiếp trung kỳ đại cao thủ, mẹ của Bình hộ pháp Nguyệt Vịnh.

Bà vẻ mặt giống như vạn năm hàn băng vậy, thậm chí gặp lại đã rất lâu mới gặp đứa con gái duy nhất cũng không khiến bà cười được một cái, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu Nguyệt Vịnh rồi quay qua Chính Nam nói: “Nhờ Không thần sứ báo tin nên mẹ mới tới đây kịp lúc, cũng kịp nhìn thấy thứ không lồ trên kia chiếu một tia sáng xuống biến cả một đám người thành không khí a.”

"Không thần sứ, ngài thấy đề nghị của tôi thế nào?"

Vừa rồi lúc Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà néo hông hấn, Chính Nam cũng biết Nguyệt Nga tông chủ tới rồi, thế nhưng hấn cũng không ngờ là nhanh như vậy. Mà, dung nhan của bà cũng làm cho hấn thật sự choáng ngợp.

Mỹ nữ ngự tỷ loại hình a!

Tới một bộ đồ vest công sở và cặp mắt kính!

Chính Nam hít sâu một hơi rồi ngâm:

“Một vàng trắng sáng, một Nguyệt Nga!

Cảnh vắng, đêm khuya, thế mới là...

Say đắm chí tình, chìm biếng lượn,

Hồng hồng tuyết tuyết... cợt đùa ta!

Cảm ơn ý tốt của Nguyệt Nga tông chủ, nhưng danh tiếng của Akatsuki hiện tại không tốt, xuất hiện ở đây hôm nay đã khiến người ta nghi ngờ Tà Nguyệt Tông. Hẹn ngài hôm khác, chúng ta có thể... Hítttt!!!!”

Còn chưa nói hết câu Chính Nam lại hít vào một ngụm hơi lạnh, bởi vì lần này Vũ Tuyết phú bà cũng từ sau lưng xoắn thịt hấn.

Đối diện, Tà Nguyệt Tông đám người một mặt thấy quý nhìn Chính Nam.

Đáng thương Chính Nam!

Hấn không biết ở thế giới này ngâm thơ tặng phụ nữ là việc làm cực kỳ... lằng lơ.

Bởi vì thi nhân hầu hết bị coi là “ăn không ngồi rồi, dùng ba tắc lưỡi tán gái”, cho nên hành động vừa rồi của hấn không khác gì trước mắt mọi người công khai tán tỉnh Nguyệt Nga tông chủ.

Đang lục Nguyệt Vĩnh mặt đen như đáy nồi thì Nguyệt Nga tông chủ càng làm mọi người choáng váng khi lần đầu tiên sau mấy trăm năm bà nở nụ cười. Mặc dù chỉ là khẽ mỉm cười rồi thu lại nhưng ở đây toàn là hung ác hạng người, làm gì có ai không thấy a.

Bà lạnh nhạt nói: “Cảm ơn bài thơ vừa rồi của Không thần sứ, tôi... rất thích.”

Đám người há hốc mồm rơi xuống đất. Bị công khai tán tỉnh, băng son mỹ nữ Nguyệt Nga, Độ Kiếp trung kỳ đại cao thủ không chỉ không tức giận, mà còn khẳng định là mình... rất thích.

"Không... không ổn! Không ổn rồi!"

Mọi người trong lòng gào thét, đặc biệt là Nguyệt Vĩnh.

Cảm thấy không khí có chút... mập mờ, Nguyệt Nga tông chủ ngay lập tức lái qua hướng khác.

"Nếu Không thần sứ cảm thấy không tiện thì tôi cũng không cưỡng ép, nhưng hôm nay ngài cứu tiểu Vĩnh và cao tăng của Tà Nguyệt Tông là sự thật không chối cãi được, cho nên hi vọng ngài cho tôi cơ hội trọn đạo làm chủ nhà. Có được hay không?"

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Cũng được. Nếu ngài muốn nói chuyện thì mời lên trên thuyền. Còn nữa, mạng của Dương Quang tôi muốn.”

Nguyệt Nga tông chủ gật đầu nói: “Cái này đơn giản.” - Nói, bà vung tay về phía Dương Quang, bắn ra một luồng nguyệt quang mà Chính Nam dùng hai đồng thuật của mình cũng không kịp nhìn thấy đó là cái gì.

"Không... không... tha... tha mạng..."

Một đời anh danh Cừu Dương Các nhị trưởng lão, ngay cả phản ứng cũng không có đã bị người đánh phế tứ chi, toái đan điền, nguyên anh vỡ tan, trở thành chân chân chính chính phế nhân.

Chính Nam tắc lưỡi, âm thầm sợ hãi sức mạnh của Độ Kiếp Kỳ. Hắn cố giữ giọng bình tĩnh nói: “Mời!” - Rồi nắm lấy Dương Quang bay lên Khôi Nguyên Chiến Hạm.

Nguyệt Nga tông chủ quay về phía Nguyệt Nhi trưởng lão nói: “Ổn định tình hình, quét dọn chiến trường, chờ chị quay lại” - Nói, bà mang theo Nguyệt Vĩnh bay lên.

Đối với tính cách của chị mình Nguyệt Nhi trưởng lão cũng đã quen, nhưng mà như vậy cũng không ngăn được bà hâm mộ được lên “thuyền bay” tham quan a.

...

Trong phòng điều khiển, Chính Nam để Lam Chiến mang theo Dương Quang tới nơi khác, còn lại bốn cao tăng Akatsuki, Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Vĩnh đối mặt nhau.

Nguyệt Nga tông chủ liếc mắt qua bóng lưng Lam Chiến, trong lòng lật lên sóng lớn: "Lý Sương viên mãn... pha trà, thậm chí còn không được ở đây nghe chuyện mà phải làm chân chạy..."

Ngoài mặt bà vẫn một bộ ngàn năm băng giá, không chút nghi ngại uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Tin rằng Không thần sứ đã sớm tính được tới ngày hôm nay. Như vậy, xin hỏi mục đích của ngài là gì? Hoặc là nói, ngài cần gì ở tôi, ở Tà Nguyệt Tông?”

Chính Nam cười nói: “Nguyệt Nga tông chủ, để tôi kể cho ngài một câu chuyện. Ở cánh rừng nọ, có một con Hổ và một con Sói chia nhau con mồi nhiều năm.

Con Sói chỉ chủ trương kiếm đủ ăn cho mình và con của nó, nhưng con Hổ muốn nhiều hơn thế, nó muốn tất cả đều phải là của mình. Vậy với vị thế làm một thợ săn, ngài nghĩ như thế nào?”

Nguyệt Nga tông chủ hơi híp mắt, nói: “Mong muốn chỉ là mong muốn. Nếu cả Sói và Hổ đã có thể yên bình chia nhau con mồi nhiều năm, như vậy giữa cả hai đã có cân bằng nhất định. Trong tình huống này mà nói, thợ săn ngoại lai mới là thù chung a.”

Nguyệt Vĩnh âm thầm lau mồ hôi, cô không hiểu vì sao mẹ cô phải như vậy.

Ba vị phú bà cũng đã âm thầm tụ tập nguyên khí, đề phòng bất trắc.

Chính Nam gõ gõ bàn: “Nếu như thợ săn chỉ cần Hổ cốt, sau đó ông sẽ đổi nghề làm nông dân thì sao?”

Nguyệt Vĩnh sợ hãi, động tác gõ bàn của Chính Nam cô rất quen thuộc, đó là thói quen của hắn khi tính toán thứ gì đó rất, rất xấu cho những kẻ đối đầu.

Cô kéo kéo tà áo mẹ mình dưới gầm bàn, vẻ mặt lo lắng.

Nguyệt Nga tông chủ mặt không đổi sắc nói: “Ồ, Hổ bì, Hổ trào, Hổ huyết đều không cần? Thợ săn có thể hào phóng như vậy sao?”

Chính Nam ho khan nói: “Nếu có thể, tôi nghĩ là ông ấy có thể sẽ muốn lấy thêm... Hồ tiên a.”

Nguyệt Nga tông chủ phì cười nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nói: “Nhưng nếu chỉ như vậy thì tôi cảm thấy vẫn không công bằng cho Sói, bởi vì ngoài bản thân nó ra nó còn con, còn tộc đàn nữa.”

Vừa mới thả lỏng vì thấy mẹ mình cười, Nguyệt Vịnh lại một lần nữa kéo căng tinh thần, trong lòng đang gào thét: “Mẹ a! Đừng làm con gái sợ hãi, mẹ không biết mình đang đi giày băng trên lửa đâu.”

Chính Nam híp mắt nói: “Vậy sao!? Nhưng ngài đừng quên, thợ săn cũng có thể cùng Hồ hợp tác đấy!”

...

(Thơ mình sưu tầm trên... Google ạ, không phải tự sáng tác /lau)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Hồ, Sói và Thợ Săn (2)

Hai người nhìn nhau chăm chăm, không khí trở nên cực kỳ kìm nén.

Nguyệt Nga tông chủ thì đang cố gắng đoán xem đôi mắt màu đỏ ma mị kia đang suy nghĩ gì, còn Chính Nam thì đang dùng Thiên Nhãn nhìn độ thiện cảm của bà, may mắn là nó đang dừng lại ở con số 31 an toàn.

Bỗng nhiên Nguyệt Nga tông chủ hỏi Chính Nam một câu: “Không thần sứ, ngài thích nuôi chó không?”

Chính Nam không chút suy nghĩ, gật đầu nói: “Có câu 'Chó là bạn thân nhất của người, chỉ có người không xứng với chó, chứ không có chó không xứng với người', cá nhân tôi cảm thấy rất tâm đắc với câu nói này.”

Nguyệt Nga tông chủ gật đầu nói: “Rất tốt, tôi muốn đi xem nơi này một chút, có thể không?”

Chính Nam cười gật đầu: “Tất nhiên có thể, tôi rất hân hạnh là người hướng dẫn cho ngài.”

Chính Nam đứng dậy dẫn Nguyệt Nga tông chủ đi tham quan Khởi Nguyên chiến hạm, để lại ba vị phú bà mặt đầy mộng bức cùng Nguyệt Vịnh mắt to tròn mắt nhỏ nhìn nhau.

Nguyệt Vịnh nhin không được hỏi: “Mọi người, như vậy là đàm phán thành công hay không? Lại nói, tại sao đang nói chuyện Sói, Hồ và thợ săn lại có chó xuất hiện nhỉ, hay tôi bỏ sót chi tiết nào?”

Tú Anh phú bà ánh mắt lấp lóe nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi nghĩ là thành công. Như mọi người đều hiểu anh ấy ví mình là thợ săn, Cửu Dương Các là Hồ và Tà Nguyệt Tông là Sói.

Còn chó, tôi nghĩ chính là nói tới cô đó Bính.”

Mọi người đều trầm tư.

Chó là bạn thân của thợ săn, cũng là bản yếu hơn của Sói, nói như vậy cũng không sai a.

Vũ Tuyết phú bà lên tiếng: “Nói như vậy, anh ấy là trực tiếp thừa nhận Bính là người của Akatsuki với Nguyệt Nga tông chủ rồi, có lỗi mắng quá hay không?”

Ngọc Ngân phú bà nói: “Nếu như muốn hợp tác với nhau thì một chút tín nhiệm cơ bản là phải có a.”

Tú Anh phú bà nhìn chăm chăm Nguyệt Vịnh nói: “Thế nhưng nếu một ngày mẹ cô và anh ấy đứng ở hai bên chiến tuyến thì sao? Cô sẽ làm gì, hoặc là nói, cô sẽ chọn bên nào, Bính?”

Nguyệt Vịnh sững sờ chốc lát rồi nở nụ cười xinh đẹp nói: “Tôi sẽ dùng cái mạng này để xin anh ấy cho mẹ tôi được sống.”

Ngọc Ngân phú bà trầm giọng nói: “Cô biết anh ấy sẽ không tổn thương cô?”

Nguyệt Vịnh liếc ba vị phú bà, khẽ nhún vai: “Nhưng ba người sẽ làm thay anh ấy a.”

Ba vị phú bà nhìn nhau.

Đúng lúc này Chính Nam và Nguyệt Nga tông chủ trở lại. Cảm thấy bầu không khí có chút không đúng hần tò mò hỏi: “Có chuyện gì không?”

Bốn người ăn ý với nhau lắc đầu.

Nguyệt Nga tông chủ nói: “Cảm ơn về chuyến tham quan này của Không thần sứ. Tiểu Vĩnh, chúng ta về thôi.”

Thấy Nguyệt Vĩnh nhìn qua mình, Chính Nam khẽ gật đầu.

Màn này lọt hết vào mắt Nguyệt Nga tông chủ nhưng bà không nói gì, chỉ nắm tay Nguyệt Vĩnh rồi bay xuống bên dưới.

Nguyệt Nga tông chủ đi rồi, Chính Nam mới vươn vai một cái, nói: “Chúng ta trở về thôi. Lam Đại trưởng lão, mở hết tốc lực trở về Thanh Vân Tông.”

“Rõ!”

Khởi Nguyên chiến hạm chậm rãi quay đầu, bay lên cao rồi rất nhanh mất hút trong tầm nhìn đoàn người Tà Nguyệt Tông. Nhanh và thần bí y như lúc nó xuất hiện vậy.

Có thể nói Chính Nam đã rất thành công trong việc tạo ấn tượng tốt ban đầu đối với cả cao tăng hiện tại và những nòng cốt tương lai của Tà Nguyệt Tông.

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng bỗng nhiên có một bóng lưng chắn trước mặt mình, vung tay, nhấc chân đã đủ để giết sạch kẻ địch, cuối cùng điều khiển thuyền bay không lộ bay đi không một lần quay đầu lại.

Tất cả những thứ đó, đối với một môn phái toàn nữ như Tà Nguyệt Tông, có lực trùng kích không thể nói là nhỏ a.

Nguyệt Nga tông chủ vỗ vai Nguyệt Vĩnh, khẽ nói: “Người ta đã đi rồi, chiếc thuyền bay đó bay còn nhanh gấp 10 lần mẹ.”

Nguyệt Vĩnh cũng không ngại ngừng thừa nhận mà tự hào cười nói: “Không sao, con tin là con sẽ sớm gặp lại anh ấy thôi.”

Nguyệt Nga tông chủ liếc mắt Nguyệt Vĩnh một cái, không có ai hiểu con cái bằng cha mẹ a, bà cũng là người từng trải, hiểu được con gái của bà đang nghĩ gì lúc này.

Khẽ lắc đầu bỏ ra ngoài những suy nghĩ không liên quan, Nguyệt Nga tông chủ nói: “Tất cả trở về tông đi, còn rất nhiều chuyện phải xử lý đây. À đúng, chuyện hôm nay nếu như có nửa chữ truyền ra ngoài, hậu quả mọi người có thể hiểu rõ a.”

Cả đoàn người Tà Nguyệt Tông đồng thanh một tiếng rồi thẳng hướng Nguyệt thành.

Buổi tối ngày hôm đó, Tam trưởng lão Lương Ngọc đột nhiên lui ra khỏi vị trí trưởng lão của mình rồi mất tích ly kỳ, không ai biết lý do.

Trở về tới Thanh Vân Tông, Chính Nam bàn giao lại chút công việc rồi lập tức trở về Hà thành, hần là sợ Gia Nguyệt phú bà cả ngày hôm qua không gặp hần sẽ nháo sự.

Thế nhưng khá bất ngờ là cô bé cũng không có hành động gì kỳ quái, chỉ hỏi thăm hần một lát rồi chuyên tâm học luyện đan và tu luyện. Có lẽ cô cũng biết Chính Nam ra ngoài làm việc còn tu vi của cô thì quá thấp, chỉ có thể ở nhà ngoan ngoãn cho hần bớt lo thôi.

Thấy Gia Nguyệt phú bà tâm tính bắt đầu trưởng thành, Chính Nam rất vui mừng. Hôm nay hần bắt lấy Dương Quang, đồng nghĩa với chính thức cùng Cửu Dương Các khai chiến, cho nên kẻ địch của hần sẽ càng ngày càng mạnh, hần cần mọi nguồn trợ giúp có thể.

Gia Nguyệt phú bà tuy chưa trưởng thành nhưng khả năng luyện đan rất nghịch thiên, có thể giúp hần không ít việc.

...
Ổn định được tình hình Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam mới có thời gian xem xét bảng thông tin của mình.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 29(Hòa Hợp tầng 9)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1),

Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phước Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 42/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 4 điểm cấp, 6 điểm kỹ năng, 12 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 7 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quả cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 29/30, còn 46 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3], tu chân [Nguyễn Anh].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam thì thầm: “Phải sắp xếp lại công việc rồi đi làm nhiệm vụ tu chân. Nguyễn Anh a, đúng là rất đáng chờ mong!”

...

Sau một buổi tối điên cuồng cùng Ngọc Ngân phụ bà, hai người xuất phát tới Thanh Vân Tông.

Chờ Chính Nam và Ngọc Ngân phụ bà tới nơi, quảng trường chính của Thanh Vân Tông đã đứng rất nhiều người, không có thương ngày quanh què nữa.

Hơn mười ngày kể từ lần được Akatsuki cứu thoát khỏi “động quỷ” Liệt Hỏa Môn, các cô gái gần như đã bình phục hoàn toàn, lấy lại được nét thanh xuân mà đáng ra họ nên có. Mặc dù vẫn bị nhiều hạn chế và không thể rời khỏi trận pháp bảo vệ Thanh Vân Tông nhưng đãi ngộ so với bị xích lại một chỗ chờ bị rút máu tới chết đã chênh lệch quá nhiều.

Ngày hôm nay mọi người được lệnh triệu tập của "Tông chủ" Lam Phụng tại quảng trường nên đều đã có mặt đầy đủ. Mặc dù không được thông báo lý do nhưng các cô đều biết tương lai của mình sắp sửa được định đoạt.

"Ông... Ông nội, lát nữa... lát nữa nhớ nhắc lời cho cháu nha!"

Lam Phụng không phải ngày đầu "già vờ" làm Tông Chủ, thế nhưng đứng trước hàng trăm con mắt nhìn mình để phát biểu thì quả thật có chút quá sức với cô. May mắn là ông nội Lam Chiên và "Đại sư tỷ" Vũ Tuyết vẫn luôn bên cạnh giúp cô giải tỏa.

"Không đại nhân đã nói có cách tức là có cách, cháu chỉ cần nghe theo ngài ấy là được rồi."

"Anh ấy tới rồi, bắt đầu thôi."

Vũ Tuyết phụ bà ngược lại không có gì hồi hộp, dù sao cô trên từng là đại gia tộc thiên kim, dưới đã làm trộm cướp, không có gì đặc biệt.

Lam Phụng cũng nhìn thấy được Chính Nam đang chạy vội từ dưới các bậc thang lên, trên miệng không tự chủ nở nụ cười an tâm.

Chỉ cần Chủ nhân có mặt, mọi chuyện đều dễ dàng.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Diễn một vở kịch

"Xin lỗi Tông chủ, xin lỗi mọi người, để mọi người phải chờ lâu."

Chính Nam hốt ha hốt hải chạy lên đài, còn không quên lớn giọng xin lỗi mọi người rồi mới ngồi xuống ghế Đại sư huynh của mình.

"Đó là... ai vậy a? Còn dám để Tông chủ phải đợi?"

"Không sai, ngồi ở vị trí đó thì hẳn là đệ tử rồi, thật không biết trên biết dưới..."

"Mà, các cô có thấy người mới tới kia rất... xinh đẹp hay không? Làn da, khuôn mặt kia... ai da!"

"Này, cô bớt phát xuân đi!"

...

Bên dưới các cô gái phát ra tiếng bàn tán xì xào không ngớt. Một người phụ nữ với một con vịt đã thành cái chợ, mà đây lại là hơn 200 người đó!

Trung tâm thương mại có hay không!?

"Im lặng!" - Lam Chiến đứng dậy, dùng nguyên khí găm lên một tiếng.

Những người bên dưới không biết trên dưới, còn dám bàn tán Chính Nam, đơn giản "rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt".

Lam Phụng lúc này mới ôn nhu nói: "Đại trưởng lão, đừng làm các cô ấy sợ."

"Mọi người, chào buổi sáng. Tối hôm qua mọi người ngủ có tốt không?"

Tất cả đều là sáo lộ!

Chính Nam cố ý đến muộn, tạo điều kiện cho các cô gái làm rộn buổi họp này lên, ngay lập tức Lam Chiến sẽ nhảy ra với vai trò Đại trưởng lão "khó tính", cuối cùng để Lam Phụng dàn xếp bằng hình tượng trẻ trung, ôn nhu tiểu Tông chủ.

"Nhân sinh như hỉ, tất cả nhờ diễn kỹ a!" - Chính Nam âm thầm thán phục câu nói này.

Vừa mới bị quát rụt cổ như gà mắc mưa, các cô gái giống như tìm được tâm phúc đều đổ về phía tiểu Tông chủ, tuyên cáo sáo lộ xây dựng hình tượng của Chính Nam thành công.

Lam Phụng vẫn rất hiền hòa nói: "Tôi nghe được gần đây hầu hết mọi người đều trải qua không sai, không phải rất tốt nhưng so với trước đó đã khác biệt rất nhiều, tôi cũng rất hài lòng. Thế nhưng..."

Lam Phụng đổi giọng ác liệt: "Tôi thông cảm cho tao ngộ của mọi người nên khi cứu được mọi người ra tôi mới quyết định giữ lại và chăm sóc, đó là giữa người với người đồng cảm.

Nhưng tôi cũng không thể nuôi không mọi người mãi được, vì vậy hôm nay tôi tập trung mọi người lại đây chỉ là để nói muốn có ăn thì phải làm, muốn có chỗ ở thì phải lao động. Trong các cô, ai muốn tiếp tục ở lại đây thì bước sang bên phải, còn ai muốn rời đi thì bước sang bên trái."

232 cô gái nhìn nhau rồi lựa chọn đội hình cho mình.

Hơn 50 người bước sang bên trái, còn lại là bên phải, thế nhưng có một cô bé vẫn đứng ở giữa, vẻ mặt rụt rè.

Lam Phụng lên tiếng hỏi: "Cô bé, không nghe rõ chị nói hay sao? Em muốn trở về nhà hay muốn ở lại đây?"

Cô bé rụt rè nói: "Em... em muốn... muốn ở lại vì... vì em không còn nhà để về, nhưng... nhưng em rất vụng... cái gì cũng không... không biết làm, nên... nên..."

Chính Nam dùng Thiên Nhân nhìn cô bé này, không có gì bất ngờ, chỉ được đánh giá N, 13 tuổi, thiên phú cấp 2, không thể bình thường hơn.

Hắn truyền âm cho Lam Phụng: "Giữ lại đi, để rót nước, pha trà cũng được."

Lam Phụng khẽ gật đầu: "Được rồi, em đã không muốn đi thì cứ bước qua bên phải, sẽ có sắp xếp cho em"

Chờ cô bé vào hàng, cô tiếp tục cao giọng nói: "58 người muốn rời đi cứ ra bên ngoài sẽ có người sắp xếp cho các cô. Gặp được nhau là duyên, chúc các cô sau này có cuộc sống tốt hơn và cẩn thận hơn, đừng để bị kẻ xấu lợi dụng nữa nha."

Còn lại 178 người, trong đó có 23 người có thiên phú cấp 4 trở lên được Lam Phụng "giao cho" Chính Nam xử lý, còn 150 người khác thiên phú lúc đó cấp 2, 3 thì được giao cho Lam Chiến xử lý.

Trong một căn phòng khác, Chính Nam, Vũ Tuyết phú bà và Vũ Văn đối diện 23 cô gái.

"Xin chào, tôi tên là Chính Nam, cũng chỉ là một tên đệ tử thôi, không có gì hơn người. Mà, các cô biết vì sao Tông chủ lại gọi riêng các cô ra đây với chúng tôi không?"

22 người mờ mịt lắc đầu, chỉ có một cô gái tu vi đã Linh Hư Kỳ, áp ứng nói: "Vì... vì bọn em có... có thiên phú hơn những người kia a?"

Chính Nam gật đầu nói: "Không sai. Trong các cô người có thiên phú thấp nhất là cấp 4, cao nhất là cấp 6, đều không tệ. Tôi không biết trước đây các cô vì sao không có tu luyện, cũng không được tông môn nào đó tìm thấy, nhưng hôm nay tôi ở đây muốn hỏi các cô, các cô có muốn tu luyện hay không?"

Vẫn là cô gái Linh Hư kỳ kia lên tiếng nói: “Nhưng em... em không có tiền, chỉ biết làm chút việc vặt, không biết...”

Chính Nam bật cười: “Chú ý trọng tâm câu chuyện, tôi hỏi các cô là “có muốn tu luyện hay không?”, trả lời có hay không đã.”

Các cô gái nhìn nhau rồi đồng thanh nói: “Có!”

Chính Nam lớn tiếng nói: “Lớn hơn!”

“CÓ!”

Các cô gái đều ra sức la lớn hơn.

Ở thế giới này, người thường chính là tầng lớp thấp kém nhất của xã hội, thậm chí nếu lỡ tay làm chết thú nuôi của người khác, người ta sẵn sàng giết chết lại thủ phạm nếu người đó không phải là tu luyện giả, đủ để thấy sinh mạng dễ tiện đến như thế nào.

Giống như các cô gái này, nếu không được Chính Nam cứu ra, họ sẽ bị nuôi nhốt như gia súc, từng ngày sống trong sợ hãi chờ đến lượt mình bị rút máu, có tư sắc sẽ bị lạm dụng, không xinh đẹp sẽ bị tưới sống rút hết máu mà chết, sau đó vứt xác trong rừng cho dã thú, chuột bỏ ăn không khác gì rác rưởi.

Nếu ngay từ đầu các cô là tu luyện giả, có thể sẽ đánh không lại người đã bắt các cô nhưng ít nhất có cơ hội tự sát a, còn hơn phải sống tù nhục rồi trước sau cũng sẽ phải chết không ai thương tiếc.

Bây giờ thù đã có người trả, người thân cũng không còn vì bị diệt khẩu, thậm chí có còn cũng không ai dám tin các cô còn sống.

Như vậy, đối với thế giới ngoài kia mà nói, các cô đều là người “đã chết”.

Là Tông chủ đã cho các cô cơ hội sống tiếp, chân chân chính chính sống, chứ không phải lay lắt cho đủ kiếp trâu ngựa. Như vậy còn chưa hết, thậm chí bây giờ còn muốn cho các cô tu luyện, cho cơ hội trở thành người trên người, trở thành các cô đã từng mơ ước có thể khai sơn, đoạn thủy cường giả, thử hỏi làm sao không quyết tâm được.

Chính Nam rất hài lòng quyết tâm của 23 cô gái trước mặt. Hắn chỉ tay vào một cô gái trong hàng, nói: “Cô, đứng, chính là cô, tách ra khỏi hàng đi.”

Mọi người tò mò không biết Chính Nam muốn làm gì, nhưng không ai hỏi mà chỉ im lặng xem tiếp.

Cô gái Linh Hư Kỳ ánh mắt ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lắp bắp nói: “Em... em không...” - Cô cảm thấy sợ hãi, sợ rằng mình lạc loài sẽ bị đuổi đi.

Chính Nam cười nói: “Không có gì phải sợ. Cô tên gì?”

Cô gái trở thành tâm điểm của toàn trường nên giọng nói có vẻ rất mất tự nhiên: “Em... em tên Tâm... Đặng Thanh Tâm.”

Chính Nam gật đầu nói: “Thanh Tâm đúng không, từ nay em sẽ là đội trưởng, những người còn lại là đội viên.”

Quyết định bất thành linh của Chính Nam ngay lập tức nhận được phản hồi không tích cực.

"Sur huynh, tại sao cô ấy lại là đội trưởng?"

"Đúng vậy, mọi người đều ở đây với nhau, không có lý do gì để cô ấy chẳng làm gì cả cũng cao hơn tụi em một cái đầu!"

"Sur huynh giải thích đi chứ ạ!?"

...

Chính Nam không nói gì mà chỉ hít mắt nhìn một vòng, Vũ Tuyết phú bà lập tức hiểu ý.

Ào! Ào! Ào!

Không Minh Kỳ uy áp ngập cả phòng, để quần áo mọi người bay phần phật, đồ đạc cũng là lung lay muốn đổ.

Uy áp nháy mắt liền qua nhưng để các cô gái đều ngậm miệng, sợ hãi nhìn Vũ Tuyết phú bà.

Sợ hãi Vũ Tuyết phú bà là một chuyện, đối với Chính Nam lại là kính sợ.

Mạnh như vậy còn chưa có quyền nói chuyện, vậy người đang nói kia... mạnh cỡ nào a!

Vậy mà các cô, những người bình thường này còn dám lên tiếng chất vấn hần.

"Mọi người muốn biết lý do vì sao, để tôi nói với mọi người.

Tôi để Thanh Tâm làm đội trưởng bởi vì cô ấy mang trong người cấp 6 thiên phú, tức là chỉ cần không chết trẻ thì Thanh Tâm có thể tu luyện tới Lý

Sương Kỳ viên mãn, ngang ngửa với Đại sư tỷ Vũ Tuyết ở đây.

Mọi người có thể không phục, không ai có thể tự quyết định thiên phú của mình đúng không?

Không sao cả!

Làm đội trưởng nhiệm vụ chính là gì, là làm cái mục tiêu cho những người khác đuổi theo.

Các cô đều là người bình thường, chưa từng tu luyện qua, đối với tu luyện còn rất mờ mịt và không hiểu. Để các cô lấy chúng tôi những Nguyên Anh Kỳ, Không Minh Kỳ này làm mục tiêu là quá cao, quá xa, một khi không tốt có thể dễ dàng tâm lung lay, tâm ma theo đó mà sinh ra.

Nhưng nếu lấy Thanh Tâm làm mục tiêu thì khác.

Cô ấy tuổi tác ngang bằng, xuất thân ngang bằng, tạo ngộ tương tự, tu vi... cao hơn mọi người một chút nhưng tu luyện không phải là đi ngược dòng nước sao, mục tiêu chỉ cách mình vài bước chân, cố gắng vì nó mà vươn lên chẳng lẽ các cô làm không được?"

Trong phòng mọi người đều im lặng.

Không ai nghĩ ra được, một quyết định nhìn như bất thành linh của Chính Nam lại trải qua nhiều suy tính và áp lực như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Nhiệm vụ tu chân - Nguyên Anh

Chính Nam quay qua nói với Thanh Tâm: "Còn với cô, bản thân sinh ra với thiên phú tốt hơn người khác là một lợi thế, nhưng không thể lấy đó làm lý do để lười biếng, cô hiểu không?"

Thanh Tâm gật đầu: "Em hiểu! Em nhất định sẽ làm tấm gương tốt cho mọi người."

Chính Nam gật đầu hài lòng: "Quyết tâm rất tốt nhưng nói suông thì ai cũng nói được. Như thế này đi, tôi thay mặt Tông chủ mở cái cuộc thi nho nhỏ cho mọi người, ai thấy thích có thể tham gia."

Luật rất đơn giản, 22 người đội viên có thể tu luyện riêng, cũng có thể tổ đội với nhau, một nhóm tối đa 3 người. Đến lúc cảm thấy đánh qua được đội trưởng của mình, cứ việc khiêu chiến, thua thì coi như biết mình đang ở đâu, còn thắng nha...

Lên thay Thanh Tâm làm đội trưởng!"

22 cô gái quay sang nhìn Thanh Tâm, ánh mắt hừng hực chiến ý.

Như Chính Nam đã nói, tu luyện là đi ngược dòng nước. Mơ xa thì các cô không dám, nhưng mục tiêu ngắn hạn là vượt lên trên mọi người, trở thành đội trưởng trước thì không có gì là không thể làm được.

Thanh Tâm bỗng nhiên trở thành mục tiêu cho mọi người nhìn chằm chằm, cô có chút cười khổ.

"Được rồi, Thanh Tâm trước hết đi cùng Đại sư tỉ tu luyện, đừng để lãng phí thiên phú của mình, cũng đừng làm tôi mất mặt vì đã chọn cô làm đội trưởng." - Chính Nam cười nguy hiểm: "Tôi là người thù rất dai đấy!"

Vũ Tuyết phú bà có chút vui mừng gật đầu nói: "Không có việc gì, em sẽ quản lý tốt cô ấy. Em cũng biết anh là người thù rất dai mà." - Ngày thường cô rảnh đến hoảng, bởi vì có đan dược của Chính Nam nên chuyện tu luyện đã không có nhiều áp lực, bây giờ có việc để làm thật sự hợp ý cô.

Mọi người trong phòng cười vang, chỉ có Thanh Tâm là rụt rụt cổ, đi theo Vũ Tuyết phú bà ra ngoài.

"Vân, em tạm thời đốc thúc 22 người này tu luyện. Nếu mà làm tốt... em nhìn gương Bạch Vô Thường a!" - Chính Nam ném cho Vũ Vân một quả táo ngọt, nhưng không cho cắn, chỉ được nhìn.

Vũ Vân hai mắt tỏa sáng, gật đầu lia lịa: "Em biết rồi, nhất định sẽ làm hết sức."

Đội trong phòng không còn ai ngoài Chính Nam, Ngọc Ngân phú bà mới hiện thân giúp Chính Nam bóp vai, không nói lời nào.

Chính Nam nắm lấy bàn tay Ngọc Ngân phú bà trên vai hất, mỉm cười nói: "Em chuẩn bị một chút đi, chiều nay chúng ta ra ngoài có việc."

Ngọc Ngân phú bà vui vẻ gật đầu rồi đi chuẩn bị.

Nhớ lại lần trước cùng với Chính Nam ra ngoài, hai người gặp phải một con Rồng, là chân chính Rồng, không phải cái con bị Chính Nam nuôi thành ngoan như cún Giao Long kia, cô lúc ấy đã sợ đứng hình, lần này không thể để chuyện như vậy lặp lại.

Chính Nam truyền âm cùng Vũ Tuyết phú bà bàn bạc một số chi tiết trong huấn luyện những người mới, cũng dặn dò cô hợp tác với Tú Anh phú bà phân phối đan dược.

Đầu vào đó xong xuôi, hần mới đeo lên mặt nạ, cùng Ngọc Ngân phú bà tiến vào Vạn Tượng Sâm Lâm.

...

Nhiệm vụ tu chân Chính Nam đã nhận được từ trước khi đoàn người Tà Nguyệt Tông rời Hà thành nhưng khi đó hần không có thời gian rảnh đi làm. Hiện tại mọi chuyện đã đi vào guồng, Chính Nam cũng không thể chờ được nữa muốn nhanh chóng đột phá tới Nguyên Anh Kỳ.

“Tuyên bố nhiệm vụ tu chân [Nguyên Anh]. Mô tả: “Đã cùng thiên địa hòa thành một thể, vậy nên dùng thiên địa để cường hóa bản thân rồi”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Giết ít nhất 20 con Quỷ Điện Độc Chu (cấp 29) thu thập 10 cái Quỷ Điện. Giết ít nhất 20 con Thạch Khôi Thú (cấp 30) thu thập 10 Thạch Tâm. Giết ít nhất 20 con Thiết Giáp Ngưu (cấp 31) thu thập 10 cái Ngưu Giáp. Dùng vật phẩm nhiệm vụ chế tạo Quỷ Điện Cự, Thủ Hộ Thạch Phù, Thiết Ngưu Giáp]. Phần thưởng: [Đạt tu chân Nguyên Anh, 4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực, 1 lần thiên địa tẩy lễ]. Phạt: [Không]”.

Chính Nam vừa xem lại log nhiệm vụ vừa cùng Ngọc Ngân phú bà chạy băng băng trong rừng. Thời gian còn khá sớm nên hần quyết định đi tới địa điểm làm nhiệm vụ thứ nhất: “Anh cần một thứ gọi Quỷ Điện, chính là phần xương màu trắng dưới bụng của Quỷ Điện Độc Chu. Đi theo anh.”

Theo chỉ dẫn của bản đồ, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà tới một mảnh rừng cây cực kỳ âm u, khắp nơi là mạng nhện giăng đầy trên cây, mặt đất, cục đá chỗ nào cũng có.

“Nơi này thật ngọt ngào, thật mẹ nó hôi thối.” - Chính Nam thật sự không chịu nổi, giống như mùi toilet 10 năm không dọn vậy, mặc dù hần cũng không biết 10 năm không dọn toilet nó thành cái mùi gì.

Ngọc Ngân phú bà cũng không chịu nổi cái mùi này, cô nói: “Nhện hình yêu thú thường sợ lửa, không bằng chúng ta đốt trụ nơi này?”

“Dùng lửa có thể nhưng nhất định phải không chế cẩn thận mới được, bởi vì anh cần Quỷ Điện phải thật lạnh lặn.”

Trong lúc nói chuyện, hai người từng bước đi sâu vào trong khu vực bị mạng nhện giăng, rất nhanh liền bị bao vây.

Chính Nam mở ra Bạch Nhãn, trước mắt hần đều là nhện, con nào con nấy to bằng bình nước 20 lít đang từ khắp nơi bò tới.

Sải chân nó đặc biệt dài, phải tới 3m, dưới bụng còn có một phần giống như xương, lại giống như vảy khuôn mặt. Nói là khuôn mặt vì nó có kích cỡ gần như vậy thôi, chứ nhìn nó sần sùi, không đối xứng, mỗi con đều khác nhau, có điểm giống vằn tay.

“Tới rồi, cố gắng một đòn giết một con, giữ lại phần xương cốt dưới bụng nó lạnh lặn. Động thủ.” - Chính Nam la lên một tiếng, sau đó bắt đầu kết ấn.

“Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật”

Chính Nam chủ động chế tạo hoàn cảnh có lợi cho bản thân bằng cách đốt trụ cây cối và mạng nhện xung quanh.

Nhện hình yêu thú rất nguy hiểm khi được di chuyển thoải mái, bởi vì nó có thể phóng ra tơ nhện và nọc độc từ rất nhiều hướng nếu xung quanh có cây cho nó treo lên, chưa nói tới chiến thuật “Nhện nhảy dù” với vô số nhện con từ trên cây nhảy xuống nữa.

“Bạch, chuẩn bị.” - Chính Nam la lên một tiếng, sau đó nhảy thẳng vào giữa bầy nhện.

“Kim Phược Thuật” - cấp D nhãn thuật, có thể tạm thời tạo ra những sợi dây tinh thần buộc chặt thân thể đối thủ.

Xung quanh bầy nhện đột nhiên có thật nhiều sợi dây vô hình buộc lại tay chân chúng, gãy giữa thể nào đều vô dụng.

Ngọc Ngân phú bà bắt lấy thời cơ, liên tục sử dụng “Như Ảnh Tùy Hình” để cao tốc dịch chuyển tới mấy con nhện, sau đó một chiêu “Liên Kích” đâm từ 5 tới 7 lần liên tiếp vào nhiều điểm khác nhau trên thân thể chúng, hai kỹ năng điển hình của Thích Khách hình tu luyện giả.

Cô đều rất khéo léo đâm vào phần đầu và lưng nhện, vừa đảm bảo nó sẽ chết, vừa không làm hỏng Quỷ Điện theo lời Chính Nam.

Sau khi có tới 5 6 con nhện bị giết, bầy nhện mới gãy thoát ra khỏi trời buộc của Chính Nam, phát ra tiếng rít chói tai.

Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà đều nhảy lui trở ra, tựa lưng vào nhau.

“Nơi này có khoảng 30 con nhện, như vậy trừ vừa rồi là còn 25 con, chúng ta thì xem ai giết nhiều hơn nhé?”

Ngọc Ngân phú bà hứng thú hỏi: “Có phần thưởng gì hay không?”

“Ai thắng tôi nay ở trên?”

“Đồng ý” - Không chút suy nghĩ.

Chính Nam lấy ra hai cái Shuriken lớn bằng nửa người hắn, mỗi cái đều được cột vào Tơ Tầm Ngàn Năm để đảm bảo độ dai, Sau đó hắn ném mạnh cả hai về phía bầy nhện rồi bắt đầu chơi YoYo. Trò này là hắn học được từ lần Hoàng Sơn.

Ngọc Ngân phú bà sững sờ nhìn Chính Nam đứng một chỗ ném đi, kéo về liên tục hai cái vũ khí kỳ quái, mỗi lần như vậy lại có vài con nhện bị hấn phé trước đó rồi.

Chờ đến lúc Ngọc Ngân phú bà kịp tỉnh hồn, Chính Nam đã bắt đầu xách theo Kunai đi bỏ đao mấy con nhện bị hấn phé trước đó rồi.

Ngọc Ngân phú bà thua bắt đầu không nhận nợ: “Anh ăn gian! Anh... dùng đao cụ, đúng vậy, anh không phải là chiêu thức mà là đao cụ.”

Chính Nam cười sảng khoái, nói: “Đúng là đao cụ nhưng điều khiến nó cần rất nhiều kỹ thuật a. Đừng có tìm cớ không nhận nợ, tôi nay em phải nằm dưới, cảm có lật lên, haha.”

Ngọc Ngân giậm chân: “Anh thật ăn gian! Không nói với anh, em qua thu thập Quỷ Diện.”

Lát sau, nhận Quỷ Diện từ Ngọc Ngân phú bà, Chính Nam lại hỏi Trang: “Trang, có 16 cái Quỷ Diện còn nguyên vẹn, có thể chế tạo luôn hay phải gom đủ cả 3 loại vật liệu?” - Hắn là muốn biết có thể hoàn thành từng phần hay phải đủ một lần.

“Có thể chế tạo luôn, ký chủ bỏ vật liệu vào balo, Trang sẽ tự lấy.”

“Tiêu hao 16 Quỷ Diện, chế tạo được 7 Quỷ Diện Cụ.”

“Móa, còn không được 50%, thật sự là hổ cha.” - Chính Nam nhỏ nước bọt, sau đó lại cùng Ngọc Ngân phú bà đi tìm một nơi qua đêm trước, hôm sau lại giết nhện.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Thạch Khôi Thú Vương

Hôm sau, trong một hang núi, Chính Nam cầm cây chọc chọc đồng lửa đang nung thỏ, nói: “Ngày mai chúng ta lên đường tới gần ngọn núi lửa phía tây nam, mục tiêu là Thạch Khôi Thú. Đường khá xa nên ít nhất cũng mất hai ngày. Haiz, không bay được quả thật là quá chậm”

Ngọc Ngân phú bà không nói gì mà khẽ gật đầu nhìn chăm chăm con thỏ nướng trên khay. Mặc dù không phải lần đầu nhưng cô luôn bị tài nấu ăn của Chính Nam chinh phục.

...

Hai ngày sau, tại chân một ngọn núi lửa đã tắt, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà đang ngồi trên một cành cây, quan sát bãi đất trống cách hai người khoảng 200m, nơi đó có mấy cục đá đang... đi lại.

Ngọc Ngân phú bà thấp giọng nói: “Thạch Khôi Thú này toàn thân có lớp vảy bằng đá bảo vệ, chỉ có lõi ngay trước ngực nó là nguồn cung năng lượng chính, chính là cái anh gọi là Thạch Tâm.”

“Nói như vậy, là muốn dùng cường lực đánh tan lớp vỏ bên ngoài mới lấy được Thạch Tâm sao?” - Chính Nam vuốt cằm, cường lực tấn công là món hấn yêu thích.

“Không cần phiền như vậy.” - Ngọc Ngân phú bà lắc đầu: “Anh nhìn giữa các khớp nối của nó chỉ là năng lượng thể. Chỉ cần chặt đứt kết nối này là nó không thể cử động nữa, khi đó có thể dễ dàng lấy ra Thạch Tâm.”

Có kinh nghiệm, có học thức chính là khác biệt.

“Vậy anh dùng Vụ Ân Thuật chế tạo hoàn cảnh, em tới vô hiệu hóa chúng nó, sau đó chúng ta từ từ lấy Thạch Tâm.”

“Đồng ý!”

Có kế hoạch, 2 người lập tức hành động.

“Vụ Ẩn Thuật”

“Nhân Lực Tinh Thông”

Từ lần trước cùng Chính Nam phối hợp chiến đấu bên trong sương mù, Ngọc Ngân phú bà đã cố ý tu luyện một môn đồng thuật, không có gì cao cường, chỉ là một môn dùng nguyên khí để tăng độ linh động và khả năng nhìn của con mắt trong thời gian ngắn.

Một đám Thạch Khôi Thú như cừu non mất mù chờ bị làm thịt trong màn sương, không phản kháng có chút nào.

Chính Nam cảm thấy câu “Nhà có lão, như có bảo” quả thật không sai, mặc dù Ngọc Ngân phú bà còn lâu mới lão.

Đang lúc Chính Nam và Ngọc Ngân thu lại sương mù, chuẩn bị tiến hành thu gặt Thạch Tâm, biến cố lại xuất hiện.

Mặt đất đột nhiên rung lắc dữ dội, sau đó nổ ra một cái hang lớn.

Cách cái hố 100m, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà ổn định thân hình quan sát.

Chính Nam cũng không bắt ngờ, Bạch Nhân của hắn nhìn rõ dưới lòng đất còn có một con Thạch Khôi Thú Vương đang ngủ, chỉ là có chút khó chịu cách nó làm "thú".

“Thật sự là không thể nói nổi, nó ở dưới lòng đất nhìn chúng ta giết con cháu, họ hàng nó, nó mới chịu mò mặt ra. Có cái thủ lĩnh như vậy... bị ai a!”

“Nếu anh không giết một con Thạch Khôi Thú nào thì nó sẽ tiếp tục mặc kệ anh, dù sao loại yêu thú này ăn đất đá sẽ hồi phục lại. Nhưng nếu anh giết dù chỉ một con, khi tức nó vừa biến mất sẽ dẫn tới Thạch Khôi Thú Vương thức tỉnh.

Con Thạch Khôi Thú Vương này có vẻ là Nguyên Anh tầng 5, có chút khó làm rồi.”

Ngọc Ngân wiki hân hạnh tài trợ.

Chính Nam vỗ vai Ngọc Ngân phú bà, nói: “Em ở đây yểm hộ, anh ra thử lửa với nó.”

Không đợi Ngọc Ngân phú bà phản ứng, Chính Nam đã xông thẳng tới Thạch Khôi Thú Vương đánh tới quên trời quên đất, chủ yếu là Thạch Khôi Thú vương bị đánh.

Loại yêu thú da dày thịt béo, hành động chậm chạp này chủ yếu là dựa vào khả năng phòng ngự mạnh, đòn đánh có sức sát thương lớn tiêu diệt đối thủ, nhưng không may cho nó, Chính Nam lại là Mẫn Tiệp hình.

Lợi dụng tốc độ và sự linh hoạt của thân thể, cùng với lợi thế của Đồng Thuật, Chính Nam liên tục vờn quanh Thạch Khôi Thú Vương, tấn công vào các khớp nối của nó, nếu Thạch Khôi Thú Vương không có câu trả lời, bị đánh hạ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lúc này Thạch Khôi Thú Vương bị đánh hoài cũng đã phần nộ. Nó giơ hai tay với đầu nắm đấm khổng lồ của mình đập mạnh xuống mặt đất, mục đích phá hoại các điểm đặt chân mượn lực của Chính Nam.

Đáng tiếc, Chính Nam còn lá bài khác!

Hắn nhảy lên cao, sau đó bung cánh ra.

“Thổ Mao Châm”

Chính Nam sử dụng một biến thể của chiêu Thổ Mao Châm.

Thay vì bắn ra thật nhiều mũi kim khâu, lần này hắn phóng ra hàng loạt Kunai, tinh chuẩn cắm vào thật nhiều khớp nối quanh vùng đầu của Thạch Khôi Thú Vương. Mỗi cây phi tiêu đều được hắn bọc vào nguyên khí đặc thù của bản thân cùng với Bùa Nổ.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Thạch Khôi Thú Vương loạng choạng lùi hai bước. Vụ nổ rõ ràng không gây ảnh hưởng gì nhiều tới nó, thể nhưng nửa người trên của nó đã hoàn toàn bất động vì bị Kunai của Chính Nam khóa khớp.

“Nhu Quyền - Thủ Phá Sơn”

Chính Nam không bỏ lỡ cơ hội, lập tức vận sức tung một chưởng đánh thẳng vào đầu Thạch Khôi Thú Vương.

Bùm! Ầm!

Đầu của Thạch Khôi Thú Vương nổ tan tành, thân hình đồ sộ đổ xuống gây ra một mảnh bụi bặm.

Ngọc Ngân sóng mắt lưu chuyển, từng bước tới gần, liên tục vỗ tay.

“Lợi hại, đầu tiên dùng phi tiêu khóa các khớp nối quanh vùng đầu ngăn chúng truyền năng lượng lên, sau đó đốt cháy để tiêu hao phần năng lượng còn lại, cuối cùng là ngành công phá tan.

Khả năng quan sát, phán đoán và bắt thời cơ nói là tuyệt vời. Chủ nhân, thật sự lợi hại nha~”

Chính Nam chỉ chỉ vào má của mình, cười nói: “Tới cái môi thom chứ sao, haha.”

Nhận lại là Ngọc Ngân phú bà bạch nhãn: “Anh đừng vội mừng, nó còn chưa có chết đâu.”

Như để chứng minh cho lời Ngọc Ngân phú bà, các mảnh đá vụn xung quanh khe rung lắc rồi như có nam châm bay trở về phần thân thể không đầu của Thạch Khôi Thú Vương, chỉ lát sau nó đã lại đứng lên khỏe mạnh như chưa từng nằm xuống.

Chính Nam lắc đầu bất đắc dĩ: “Đều đã như vậy còn không chịu chết đi, sống lại chỉ để người ta đánh đập hoài cho khổ vậy ha.”

Gràoooo!!!

Thạch Khôi Thú Vương gầm lên một tiếng giận dữ, đất đá xung quanh bắt đầu rung lắc dữ dội rồi chịu một lực lượng vô hình dẫn dắt liên tục bắn về phía Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà vừa tránh né mưa đá, vừa nói: “Thạch Khôi Thú vốn là địa linh, tu luyện tới Nguyên Anh Kỳ nó đã có độ thân hòa rất cao với thổ linh khí, chỉ cần nó còn ở trên mặt đất thì nguyên khí của nó sẽ không bao giờ cạn.”

“Vậy chỉ cần hất tung nó lên không là được chứ gì!?” - Chính Nam cười lạnh.

“Tiêu hao 6 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Mộc Diệp Liệt Phong], [Mộc Diệp Toàn Phong], [Mộc Diệp Thăng Phong] lên cấp 2 thành công.”

“Bạch, em tới giữ chân nó một lát, anh cần 5 phút.” - Chính Nam thoát ly vòng chiến rồi ngồi xếp bằng xuống cành cây lớn.

Hắn muốn tĩnh tâm hấp thu quán đỉnh, như vậy sẽ nhanh hơn là để Trang phú bà một mình ghi thông tin cho hắn.

Ngọc Ngân không biết vì sao Chính Nam đang chiến đấu lại chạy qua một bên ngồi tĩnh tọa nhưng nếu hắn đã tin tưởng cô tới như vậy thì không có lý do gì để cô phải làm hắn thất vọng.

“Bách Bộ Thần Hành Quyết”

Có tác dụng tương tự như kỹ năng “Tật Phong Hành” mà Chính Nam tặng cho cô nhưng hiệu quả mạnh hơn nhiều, có thể nói là bản cường hóa của “Tật Phong Hành”, thế nhưng cái giá phải bỏ ra cũng không ít, bởi vì gần một nửa nguyên khí của Ngọc Ngân phú bà ngay lập tức biến mất không còn.

Ngọc Ngân phú bà sử dụng áp đáy hòm tuyệt kỹ tới đối đầu với Thạch Khôi Thú Vương.

Chính Nam đã nói “cầm chân” chứ không phải “hạ gục” nó, cô nhất định sẽ nghe lời hắn.

Kích hoạt cho mình “Bách Bộ Thần Hành Quyết”, Ngọc Ngân phú bà thân hình càng trở nên phiêu giạt, bất định hơn, cô tránh thoát tất cả phi thạch mà Thạch Khôi Thú Vương bắn về phía mình còn có dư lực cản lại những viên đạn lạc có khả năng quấy nhiễu Chính Nam.

Grào!!!

Một chiêu “Phi Thạch” không mang lại bất kỳ tác dụng gì, Thạch Khôi Thú Vương lại lao tới cận chiến với Ngọc Ngân phú bà. Đáng tiếc, ngày hôm nay chủ định nó phải không vui cùng lúc gặp hai cái nhân loại đều là Mẫn Tiệp hình.

Vờn nhau mãi không có kết quả, Thạch Khôi Thú Vương đánh chủ ý lên ngồi một bên không có động tĩnh Chính Nam. Nó mặc dù trí tuệ không cao nhưng cũng đủ để nhận ra hai nhân loại này là một nhóm và tên đang nhảy nhót này khó chơi hơn tên đang ngồi im kia.

Thấy Thạch Khôi Thú Vương bỗng nhiên quay đầu về phía Chính Nam, Ngọc Ngân phú bà thầm than một tiếng không tốt rồi bắn lên chặn trước mặt hắn.

Grào!!!

Thấy hai tên nhân loại đứng chung một chỗ, Thạch Khôi Thú Vương lại tới một chiêu “Phi Thạch”.

Có câu “phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí”!

Cùng lúc Thạch Khôi Thú Vương bỗng nhiên thông minh chuyển sang tấn công Chính Nam thì hiệu quả của “Bách Bộ Thần Hành Quyết” cũng chậm rãi biến mất.

Ngọc Ngân cắn răng: “Muốn tổn thương anh ấy, bước qua xác tao trước đi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Thạch Khôi Thú Vương(2)

Hàng ngàn viên đá lớn nhỏ không đều nhau được bọc bởi nguyên khí của Thạch Khôi Thú Vương lao vun vút về phía Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà liều mạng đánh tan từng viên, từng viên một có khả năng đánh trúng cô và Chính Nam nhưng đá nhiều lắm, một mình cô chỉ bảo vệ bản thân thì quá dễ nhưng che chở cho một người nữa thì không đơn giản chút nào.

Chỉ sau chốc lát, Ngọc Ngân phú bà đã trúng không ít đá nhưng cô vẫn không hề rên một tiếng.

"Vẫn được, phải cố gắng! Năm phút mà thôi, cố lên!"

Đúng lúc này, một tảng đá lớn bằng cả một chiếc ô tô được Thạch Khôi Thú Vương bốc lên ném thẳng vào hai người.

Ngọc Ngân phú bà cũng chú ý tới tảng đá lớn này, cô tụ lực chuẩn bị sẵn sàng phá tan tảng đá lớn đó nhưng một viên đá nhỏ hơn khác lại vô tình bay thẳng vào đầu Chính Nam khiến cô phải từ bỏ tụ lực và đánh bật viên đá kia ra.

Nhìn tảng đá lớn càng lúc càng tới gần, Ngọc Ngân phú bà cười khổ quay mặt lại phía hai mắt vẫn nhắm chặt Chính Nam, thì thầm "Xin lỗi anh, em thật sự là vô dụng."

Nói, cô nhắm mắt, gồng mình chuẩn bị thay hán gánh chịu viên đá lớn kia, chết thì hán là không nhưng gãy vài cái xương và chấn thương nội tạng là chắc chắn không thể tránh khỏi.

Àm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, đau đớn trong tưởng tượng còn chưa kịp ập tới thì Ngọc Ngân đã được một vòng tay ôn nhu và một giọng nói đầm ấm bao trọn lấy: "Đồ ngốc! Em không sao chứ?"

Ngọc Ngân phú bà ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt cô không phải ai khác mà chính là Chính Nam một tay ôm cô, một tay vẫn đang trong tư thế ra quyền, ánh mắt ôn nhu đầy quan tâm.

Cô lắc đầu: "Em không sao, em... xin lỗi." - Lại một lần nữa cô để hán phải tự mình ra tay, phải bảo vệ cô, bảo vệ người hộ pháp, nô tỳ này.

"Được rồi, không có gì phải buồn." - Chính Nam khẽ nhéo mũi quỳnh của Ngọc Ngân phú bà, cười nói: "Nếu anh không chạy qua một bên ngồi xuống giữa chiến đấu thì em đã không phải bị dồn đến mức khó xử như vậy, nói đi nói lại thì lỗi bắt đầu từ anh mà thôi. Chúng ta huề nhé!?"

Thấy Chính Nam đã vậy còn quá hào phóng nhận lỗi về hán để làm mình vui, Ngọc Ngân phú bà càng tự trách hơn. Nhưng nói nhiều lúc này cũng vô dụng, thay vì giành nhau lỗi về ai, biến nó thành động lực tu luyện còn thiết thực hơn nhiều.

Ngọc Ngân phú bà cũng không bút tích mà gật đầu nói: "Anh không sai, em cũng không sai, tất cả đều là lỗi của con Thạch Khôi Thú Vương kia."

Chính Nam rất hài lòng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với thuyết pháp này của Ngọc Ngân phú bà.

"Đúng vậy, chính là lỗi tại nó. Có lỗi thì phải bị phạt a!"

Nếu Thạch Khôi Thú Vương có thể nói, giờ này hán là nó sẽ hỏi thăm 18 đời tổ tông của hai người.

Rõ ràng là hai người tới giết con dân nó, phá giấc ngủ của nó, còn ra tay đánh đập nó tàn tàn nhẫn, bây giờ vì tán tỉnh nhau mà bao nhiêu tội nợ đều do nó gánh chịu.

Không có ai vô si như vậy a!

Grào!!!

Không biết vì bị đổ tội oan hay là vì hai nhân loại kia ngay trước mặt nó ôm ấp yêu thương, Thạch Khôi Thú Vương gầm lên một tiếng giận dữ rồi xông thẳng tới hai người, mỗi bước nó bước ra đều để lại một vết lõm sâu trên mặt đất.

"Em chuẩn bị sẵn chờ tín hiệu của anh." - Chính Nam trầm mặt xuống, cho dù xuất phát từ bất kỳ lý do gì thì có một sự thật không thể phủ nhận là phú

bà của hắn vừa mới bị ngược đãi, thù phạm nhất định phải chết: “Hừ, đánh đập nữ nhân của tao này giờ thoải mái lắm đúng không!” -Nói, hắn cũng xông thẳng tới Thạch Khôi Thú Vương.

Khi cả hai chỉ còn cách nhau khoảng 5m, Thạch Khôi Thú Vương vung cánh tay với nắm đấm to gấp đôi Chính Nam thẳng về phía hắn.

Chính Nam cũng không ngu ngốc tới mức chính diện ngăn cản cú đấm này mà cực kỳ mềm dẻo xoay tròn trên mũi chân, hoàn mỹ như vũ công ba-le tránh qua cú đấm của Thạch Khôi Thú Vương rồi phản đòn.

“Mộc Diệp Toàn Phong”

Dồn lượng lớn chân khí vào chân phải, Chính Nam cúi thấp người tung cú đá xoáy vào chân Thạch Khôi Thú Vương, thành công hất tung nó lên không.

“Nếu đã bắt từ trên mặt đất, vậy thì cho mày bay một lát đi.”

“Mộc Diệp Liệt Phong”

Chính Nam nhún người từ dưới mặt đất nhảy lên không trung, hắn tung ra liên hoàn cước đá liên tiếp vào phía dưới Thạch Khôi Thú Vương khiến nó càng bay càng cao.

Đáng thương Thạch Khôi Thú Vương chỉ có thể ở trên không trung quờ quạng và gào thét. Tách ra khỏi đất mẹ thiện lành, nó chỉ là một cục đất sét mà thôi.

“Bạch, cho anh một điểm mượn lực.” - Chính Nam la lên ra hiệu cho Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà lập tức hiểu ý Chính Nam, cô ném ra một cây chùy thủ thẳng về hướng hắn.

“Tuyệt vời!”

Chính Nam dẫm lên chùy thủ mà Ngọc ngân phú bà ném ra, dùng đó làm điểm mượn lực để phát chiêu thức tiếp theo.

“Mộc Diệp Thăng Phong”

Lại là một đòn liên hoàn nữa của Rock Lee, lần này Chính Nam sử dụng cả cùi chỏ, nắm đấm, đầu gối,... như vũ khí để tấn công chứ không chỉ là dùng chân.

Sau khi combo kết thúc, Chính Nam lại lần nữa la lớn: “Bạch, tới lượt em” - Nói, hắn tung cánh bay lên phía trên Thạch Khôi Thú Vương rồi đá mạnh nó về phía Ngọc Ngân phú bà.

“Em chờ này giờ rồi đây!” - Ngọc Ngân phú bà nhìn Chính Nam “tâng bóng” Thạch Khôi Thú Vương trên không cũng là nhiệt huyết dâng trào, bản năng sát thủ trong cô cũng đã không nhịn được nữa.

Từ trong nhẫn chưa đồ lấy ra một thanh đoản đao, Ngọc Ngân phú bà đeo nó vào tay rồi bắt đầu truyền nguyên khí vào.

Là đeo vào, không phải cầm lấy, bởi vì trên thân thanh đoản đao kia có bốn lỗ nhỏ vừa khít ngón tay để người dùng đeo vào, lưỡi đao cũng không dài lắm nhưng đen nhánh, cảm giác cực kỳ sắc bén

Đây là vũ khí Chính Nam đặc chế cho Ngọc Ngân phú bà từ một loại cấp 5 vật liệu cực hiếm mà hắn mua từ trong cửa hàng hệ thống, tác dụng chính là có thể tích trữ nguyên khí vào vũ khí để tạo ra một lưỡi đao vô hình, ý tưởng được lấy trực tiếp từ Sarutobi Asuma.

Cảm thấy đoản đao trong tay mình đã đạt độ sắc bén nhất định, Ngọc Ngân phú bà khom người xuống, tụ lực, ra đòn.

“Thăng... Long... Trảm”

Còà giảm mạnh xuống đất rồi bật lên chém thẳng về phía Thạch Khôi Thú Vương, đoản đao trong tay cô mơ hồ hình thành đầu một con rồng đang há rộng miệng cắn về phía mục tiêu.

Gréc!!!

Thạch Khôi Thú Vương gầm lên đau đớn, nhưng chỉ chốc lát đã im bật đi vì nó đã bị Ngọc Ngân phú bà một chiêu Thăng Long Trảm cắt thành hai nửa.

“Nhanh, không thể để nó hấp thu thổ linh khí khôi phục lại thân thể.”

Ngọc Ngân phú bà cũng không vì đòn đánh của mình mà hào hứng, cô biết vết thương như thế này chưa đủ để giết chết Thạch Khôi Thú Vương.

“Yên tâm, anh lo được.” - Chính Nam nhanh chóng bay xuống phía dưới hai nửa Thạch Khôi Thú Vương, kết án.

“Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật”

Một quả cầu lửa lớn bao lấy hai nửa Thạch Khôi Thú Vương rồi bắt đầu thiêu đốt nó.

Thạch Khôi Thú Vương nếu như còn nguyên khí chống đỡ thì ngọn lửa này của Chính Nam nhiều nhất chỉ làm nó khó chịu mà thôi, thế nhưng nó hiện tại đã bị Ngọc Ngân phú bà cắt ra làm hai nửa, không có cách nào chịu nổi bị hỏa thiêu như thế này.

Lát sau, đất đá bị Chính Nam thiêu thành không khí, để lại trên mặt đất một “tảng đá” màu xanh xám đập lên từng nhịp như nhịp tim, mỗi lần nó nhảy lên đất đá xung quanh lại gom tới một ít dính. Có thể thấy được nếu để cho nó có thời gian, Thạch Khôi Thú Vương chắc chắn sẽ sống lại.

Chính Nam tâm tắc lấy làm kỳ, nói: “Thạch Tâm này đúng là kỳ quái a, rõ ràng là một tảng đá lại có thể nhảy nhót như vật sống.”

“Vạn vật có linh, chuyện kỳ quái trên đời này còn nhiều lắm, kỳ chủ tập làm quen dần đi.” - Trang phú bà không biết từ đâu ngoi lên mặt nước nhả rãnh Chính Nam một câu.

Không để ý tới Trang phú bà, Chính Nam thu viên Thạch Tâm kia lại rồi mỉm cười nhìn Ngọc Ngân phú bà: “Chúng ta thắng rồi.”

Ngọc Ngân phú bà lắc đầu: “Là anh thắng rồi, em không...”

“Chúng ta... thắng rồi!” - Chính Nam nhắc lại câu nói của mình, còn cố ý cường điệu hai chữ “chúng ta”.

Ngọc Ngân phú bà trong lòng ngọt lịm, nở nụ cười xinh đẹp: “Đúng vậy, chúng ta thắng rồi.”

Đổi lại là nụ cười hài lòng của Chính Nam.

Hai người chia nhau thu thập Thạch Tâm, may mắn lần này theo phe Chính Nam, một lần chế tác đã đủ 10 cái Thủ Hộ Thạch Phù.

“Như vậy là chỉ còn Thiết Giáp Ngưu nữa là xong. Hôm nay tới đây thôi, nghỉ ngơi khôi phục trước, ngày mai lên đường tiếp. Anh đi tìm chỗ ở.”

“Vây em đi tìm thức ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Già Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Thiết Giáp Ngưu

Thiết Giáp Ngưu, một loại quần cư Ngưu hình yêu thú.

Không giống Thanh Ngưu là loài ăn cỏ có tính cách hòa bình, Thiết Giáp Ngưu ăn thịt sống, cực kỳ hiếu chiến, thường xuyên tập trung thành bầy đi cướp địa bàn yêu thú khác. Loại yêu thú này da dày thịt béo, sừng sắc nhọn, khi nổi nóng còn có thể kích hoạt kỹ năng “Cuồng Bạo”, rất ít tu luyện giả muốn cùng chúng nó va chạm, đơn giản hao sức mà độ nguy hiểm quá cao.

Hai ngày này, Chính Nam và Ngọc Ngân thử mọi cách dẫn ra từng con một để tiêu diệt nhưng đều không thành công. Một khi trêu chọc một con, chỉ cần nó kêu một tiếng liền kéo tới một bầy, quả thực đúng với định nghĩa chó đàn.

“Như vậy chỉ có cách chiêu cuối cùng.” - Chính Nam vừa quan sát bầy Thiết Giáp Ngưu, trong lòng đang tính kế.

“Chiêu cuối? Anh còn chiêu gì hữu dụng sao?” - Ngọc Ngân phú bà cũng coi như mò ra gần hết kỹ năng của Chính Nam, cũng không nghĩ ra cái gì hữu dụng.

“Chính là cái này.” - Chính Nam xòe ra trong lòng bàn tay một nắm đan dược, cấp 4 thượng phẩm Minh Độc Đan.

“Hạ độc? Có thể, nhưng làm sao đảm bảo một bầy trâu lớn như vậy toàn bộ trúng độc?”

“Vây thì chỉ có thể đi bắt thật nhiều thỏ, gà,... rồi mỗi con nhét một viên độc đan, con trâu nào ham ăn chỉ có thể bị độc chết, con nào ăn ít cũng bị độc giảm sức chiến đấu, khi đó chúng ta ra tay.”

Chính Nam luyện rất nhiều cấp 4 độc đan, toàn bộ là thượng phẩm. Không có cách, lò luyện thì Tú Anh phú bà đã cho hấn nhưng dị hòa vẫn bật vô âm tín, chỉ có thể hài lòng với những gì mình đang có.

“Cứ như vậy trước đi, còn hơn ở đây chờ đợi mù mịt.”

Ngọc Ngân phú bà đồng ý, sau đó hai người đi bắt mấy chục con thú nhỏ, mỗi con một viên độc đan nhét vào miệng chúng nó, sau đó bay lên trời thả xuống trước mặt bầy trâu.

Bầy trâu đang uống nước bỗng nhiên tới một trận mưa thức ăn, hào hứng tận trời, tranh thủ hô hào nhau mở tiệc.

Bay trên bầu trời Chính Nam nhìn màn này lắc đầu, cười nói: “Không có kiến thức thật kinh khủng.”

Phòng ngự hình yêu thú như Thiết Giáp Nguru bình thường đều không có đầu óc, đơn giản vì năng lượng từ thức ăn chúng nó thu được toàn dùng để nuôi cơ bắp, dẫn tới não thời gian dài thiếu dưỡng sẽ tiến hóa nhỏ đi. Bù lại là chúng nó sống thành bầy đàn để giúp nhau che đi nhược điểm này.

Đáng tiếc, bây giờ bầy đàn rủ nhau đi chết!

15 phút sau, nhìn có tới 70 80% bầy trâu nằm gục xuống, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà bắt đầu ra tay.

Chính Nam không có sử dụng chiêu thức gì cụ thể mà lợi dụng Bạch Nhân nhìn tới nhược điểm của Thiết Giáp Nguru rồi cầm Kunai đi bổ đao. Tất nhiên là ưu tiên lựa những con bị độc nặng trước.

Phía bên kia, Ngọc Ngân phú bà cũng không chịu thua kém

“Như Ảnh Tù Hình”

“Tỏa Hào Trảm”

Thiết Giáp Nguru và các loại Nguru hình yêu thú, phần đầu và lưng đều cực kỳ cứng rắn, nhưng phần cổ và bụng lại là mềm, đây chính là nhược điểm

Sau một giờ liên tục chém giết, bầy trâu toàn bộ quỳ, còn Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà cũng thở hồng hộc.

“Mẹ, may là dùng độc trước, cái lũ trâu điên này thật mẹ nó cứng rắn.” - Chính Nam vừa uống nước vừa chửi, mệt mỏi không được.

“Thật sự là nếu không có độc được, muốn diệt một bầy trâu này ít nhất cũng phải Không Minh trung kỳ.” - Ngọc Ngân phú bà vẫn nhã hơn nhiều.

Phản tiếp theo là thu thập da trâu và công tác của Trang phú bà, Chính Nam coi như xong xuôi.

“Tối nay ở lại một đêm, sáng mai về Hà thành. Em có ý kiến gì không?” - Thu dọn xong chiến trường, Chính Nam cùng Ngọc Ngân quay về hang núi mà hai người ở tới qua, không cần thiết tìm hang núi khác.

“Em không có ý kiến, ở đâu có anh là được~” - Ngọc Ngân phú bà cũng biết lấy lòng đàn ông của mình nha.

...

Hai người quay về tới hang núi, lại phát hiện nơi này có ba người tiến vào, đang ở bên trong nghỉ ngơi.

Thấy có người đi tới, ba người lập tức đề phòng, một người đàn ông trung niên, có vẻ là trưởng bối lên tiếng: “Hai người là ai, có chuyện gì không?”

Chính Nam cùng Ngọc Ngân liếc nhau, sau đó Chính Nam nói: “Hang núi này là chúng tôi ở lại tới hôm qua, hôm nay ra ngoài một chút quay về lại gặp mấy vị. Được rồi, chúng tôi không có ác ý.”

Người kia lại nói: “Nếu hai người đã đi rồi vậy nơi này chúng tôi tới trước là của chúng tôi, mời hai người rời đi.” - Lời nói tuy không có ác ý nhưng muốn đuổi hai người đi là rõ ràng.

Chính Nam hai người cũng không phải là không nói lý, trời lại cũng chưa quá muộn, hai người quyết định đi tìm nơi khác, dù sao Chính Nam có bản đồ, không sợ tìm không được.

Thấy hai người rời đi, ba người kia cũng thở phào một hơi, chỉ có người đàn ông trung niên ánh mắt nghi hoặc, tự hỏi: “Trang phục này... là gần đây danh tiếng đang lên Akatsuki sao?”

...

Tối, Chính Nam cùng Ngọc Ngân ở trong một cái hang núi khác nướng thỏ, lại nghe có người chạy tới.

Chính Nam nhanh chóng dập lửa, con thỏ chưa nướng chín cũng cất vào balo, tiến vào trạng thái đề phòng.

“Ồ, lại là hai người, làm ơn giúp một chút, có người đuổi giết chúng tôi.” - Vẫn là người đàn ông trung niên lên tiếng.

Chính Nam thấy màn này quen thuộc, cũng không bỏ qua đề phòng, nói: “Đừng nói đùa, tu vi mấy người không thấp, sợ là những người kia cũng không kém đi đâu, tôi không muốn rước phiền phức vào người.” - Người này Ngọc Ngân phú bà nhìn không ra tu vi, rõ ràng là cao hơn cô.

Người đàn ông kia vừa thờ vừa giải thích: “Tôi trước đó bị thương, cho nên mới bị đám người kia thừa cơ đánh lên...”

“Đường bên này, các vị tiếp tục chạy, không tiễn.” - Chính Nam quyết tâm không ăn bộ này, rừng rậm đêm hôm, ở bên cạnh cái người xa lạ, tu vi lại nhìn không thấu, hẳn cũng không phải ngu ngốc.

Bên kia cô gái nhỏ nhất, khoảng chừng 15 16 tuổi không nhận nổi, quát lên: “Này, anh có phải đàn ông hay không? Làm sao thấy chết không cứu...”

“Đàn ông hay không cũng không liên quan tới cô, tôi tại sao phải giúp mấy người? Nếu ba người lại ở đây tốn thời gian, năm người kia phải đuổi tôi.” - Chính Nam lập tức ngắt lời, hắn đã nhìn thấy 1km bên ngoài có năm người đang chạy nhanh tới.

“Tiểu thư, người ta không giúp thì thôi, chúng ta tiếp tục chạy.” - Trung niên kia lên tiếng, sau đó lôi kéo hai người chạy.

Nãy giờ vẫn im lặng không nói thanh niên quay đầu nhìn kỹ Chính Nam, sau đó biến mất trong màn đêm.

Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà liếc nhau, sau đó cùng nhau trốn đi.

1 phút sau, năm người mặc áo đen, che mặt đuổi tới.

Bọn họ dừng lại kiểm tra dấu vết một lát sau đó tiếp tục chạy đi, không nói câu nào.

“Anh thật không muốn giúp ba người kia?” - Ngọc Ngân phú bà truyền âm.

“Không sao, phân thân của anh sẽ đánh lạc hướng năm người vừa rồi. Chúng ta cũng rời đi nơi này thôi.” - Chính Nam cũng không phải loại người thấy chết không cứu, vừa rồi hắn đã vụng trộm cho phân thân độn thổ đi đánh lạc hướng.

Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà suốt đêm hướng Hà thành chạy, chỉ dừng lại điều tức và xác định phương hướng một lần.

Đối với người có bản đồ và Bạch Nhân như Chính Nam, hành tẩu đêm trong rừng không phải là vấn đề lớn, chỉ là hắn làm biếng muốn ngủ mà thôi. Bấy giờ tình thế bất buộc thì đành phải xuất ra bản lĩnh.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà về tới Hà thành.

Cả đêm cao độ đề phòng và di chuyển khiến hai người mệt mỏi không nhẹ, bây giờ cần ngủ bù hồi phục.

Chính Nam ngủ một mạch tới 8h tối, Ngọc Ngân phú bà đã rời đi từ lâu.

Truyền âm cho các phú bà hỏi thăm tình hình một lát, Chính Nam quyết định sẽ đột phá trên Khôi Nguyên chiến hạm.

“Trang, trận pháp của Khôi Nguyên chiến hạm đủ đảm bảo đúng không?” - Chính Nam vẫn là không yên tâm mà hỏi kỹ lại một lần: “Mỗi lần đột phá đều thành tâm điểm để người khác chú ý, không hợp với cách làm việc của tôi a!”

Trang phú bà bức bối nói: “Ký chủ có phiền hay không, đã nói được là được!”

Giống như nghĩ tới điều gì, Trang phú bà lại đổi giọng thần bí: “Mà Nguyên Anh Kỳ là một bước nhảy vọt về chất, có thể lần này đột phá xong sẽ có bất ngờ lớn cho ký chủ đấy.”

Chính Nam không ăn bộ này, hắn lơ đãng: “Cái gì bất ngờ, nhiều lắm là A.I hệ thống từ cái nhí nhánh teen girl lột xác thành hot girl chứ gì? Cái gì tôi lạ lắm chứ gái xinh thì thôi đi, hàng ngày xung quanh cả trăm cô gái, thêm một hay bớt một cũng không khác biệt lắm đâu.”

Trang phú bà mất hứng nói: “Hừ! chờ mắt mặt đi, đến lúc đó xem ai hơn ai.”

...

Một mình trên Khôi Nguyên chiến hạm đã được hắn cho bay lên độ cao tối đa và tiến vào trạng thái ẩn thân, Chính Nam mở ra bảng thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Nguyên Anh Kỳ! Đại lục chi mê

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành.

Đăng cấp: 29(Hòa Hợp tầng 9)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hòa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hòa Độn - Hỏa Long Thuật(3), Hòa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 44/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 5 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 14 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 29/30, còn 38 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 5], ân [Thành Lập Thể Lực - giai đoạn 3], tu chân [Nguyên Anh].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

“Được rồi, tôi thôi.”

“Tiêu hao 3 điểm cấp tăng lên cấp 30 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng.”

“Thông báo: Chuỗi nhiệm vụ [Nam Nhân Đám Đương] chính thức kết thúc.”

“Tiêu hao 1 cái Quý Diện Cụ, 1 cái Thủ Hộ Thạch Phù, 1 cái Thiết Ngưu Giáp hoàn thành nhiệm vụ tu chân [Nguyên Anh], thu được 4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực, 1 lần thiên địa tẩy lễ.”

“Nhắc nhở: Sau khi ký chủ hoàn thành Thiên Địa Tẩy Lễ, hệ thống sẽ shutdown và bảo trì trong 8 giờ.

"Thiên Địa Tẩy Lễ... bắt đầu."

Không giống như người khác đột phá Nguyên Anh Kỳ là phải nén chân khí lại thật nhiều lần để nó hóa lỏng thành trạng thái nguyên khí, đồng thời trong thức hải phải trải qua quá trình “Tạo Anh”.

Tất cả những quá trình rườm rà tốn thời gian này được hệ thống từng bước hoàn thành từ lâu, Chính Nam bây giờ chỉ là tới nghiệm thu kết quả mà thôi.

Trong thức hải Chính Nam, một người tí hon giống hệt hán đang ngồi xếp bằng tu luyện, toàn thân tỏa ra màu vàng thần bí.

Bỗng nhiên, bên cạnh xuất hiện một bóng người, tuy nhìn không rõ dung mạo nhưng có thể xác định đây là một người đàn ông.

Người đàn ông thần bí kia xuất hiện cùng không có hành động gì cả, chỉ nhìn nguyên anh của Chính Nam một chút, sau đó vung tay lên.

Lượng lớn bay tán loạn khí tức của “Đạo” giống như bị cái máy hút bụi hút lại, tập trung về phía cơ thể Chính Nam bay tới, thẩm thấu qua da, theo kinh mạch tập trung ở đan điền, rồi thật nhanh tràn vào thức hải, tụ tập lại bao quanh lấy Chính Nam mini.

“Có cường giả giúp ký chủ thúc đẩy hấp thu khí tức của “Đạo”, quá trình tẩy lễ rút ngắn 50%.” - Trang phú bà lên tiếng, cũng không cảnh báo nguy hiểm, như vậy Chính Nam cũng không lo lắng.

“Có vẻ con đã thành công đột phá Nguyên Anh kỳ chứ, con trai của ta!” - Lần này không phải chỉ có tiếng nói, đây chính là người đàn ông kia mở miệng, mặc dù dung mạo vẫn mờ ảo không rõ.

“Nếu như con đã đạt tới Nguyên Anh Kỳ, một số việc con cũng đã có quyền được biết.

Thủy Giới, bao gồm Nam Việt đại lục, Bắc Băng đại lục và Tây Phương đại lục, đều được bao phủ bởi một trận pháp cực lớn, tức là tất cả chúng ta những người sinh ra và lớn lên bên trong Thủy Giới này đều là gia súc được người ta nuôi nhốt trong lồng.

Thiên Đạo Tông, Bắc Băng Cung, Thánh Giáo Đường, theo điều tra của cha và mẹ con, chúng ta có manh mối vững chắc để chứng minh ba thể lực này thực chất là con cò của chủ trận pháp. Bọn họ được phái tới ba đại lục vừa là để kiểm soát, thu gom thiên tài địa bảo, vừa ngăn chặn các tai nạn mạng

tính diệt chủng và cũng là để tiêu diệt những người có ý đồ điều tra sự kiện mỗi 1,000 năm, sự kiện mà chúng ta gọi là “Đại Đồ Sát”.

Thiên Đạo Tông do hai đại gia tộc thay phiên nhau chưởng quản nhưng Trịnh gia mới là chân chính tay sai, Nguyễn gia chỉ là được Trịnh gia dựng lên làm bề nổi mà thôi.

Nhớ kỹ lời cha, chưa tới Độ Kiếp Kỳ, đừng để lộ ra bất kỳ manh mối gì. Đúng, sau này các hình chiếu của cha sẽ giúp con rút ngắn thời gian Thiên Địa Tây Lẽ, có thể sẽ giúp con tránh được một số phiền phức không đáng có.

Cố gắng lên, chúng ta chờ con!”

Chính Nam yên lặng nghe toàn bộ, cho tới lúc bóng người đàn ông kia dần biến mất, hắn vẫn không có bất kỳ động tác gì. Thế nhưng trong lòng đã cuộn sóng trào: “Cả chậu chim lồng!?! Toàn bộ Thủy Giới là một cái trận pháp cực lớn dùng để nuôi nhốt nhân loại!?”

Ai?

Từ bao giờ?

Để làm gì?”

...

Thật nhiều câu hỏi lướt qua suy nghĩ của Chính Nam nhưng tất cả đều không có câu trả lời: “Chỉ có thể tìm những người biết để hỏi. Hừ, Thiên Đạo Tông, quả nhiên không phải thứ tốt lành gì.”

Gạt mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, Chính Nam tĩnh tâm lại để Trang hoàn tất nốt quá trình tẩy lễ.

Uy áp trôi qua quá nhanh, lại thêm Chính Nam thật sự bay rất cao và cũng rất thông minh khi lựa chọn đột phá vào ban đêm nên may mắn không để người khác chú ý.

Một số người có cảm thấy uy áp thì chỉ lắc đầu thờ dãi: “Lại một người nữa bị Thiên Đạo bỏ qua!”

...

Bước lên boong tàu nhìn mặt trăng sáng vàng vạc, mặc dù kỳ quái mặt trăng ở thế giới này làm sao không bao giờ khuyết nhưng cũng không ngăn được Chính Nam nghĩ tới Nguyệt Vĩnh: “Cô gái nhỏ kia làm sao giờ này vẫn chưa trở lại a!”

Cùng lúc đó, tại xa xôi Tà Nguyệt Tông, Nguyệt Vĩnh đang ở trong phòng Nguyệt Nga tông chủ. Bà hỏi: “Muốn đi rồi sao? Con và người kia quen biết nhau như thế nào?”

Nguyệt Vĩnh hơi sững sờ, ánh mắt hồi ức nói: “Chính là lần trước bị Dương Khang tập kích, may mắn có anh ấy xuất hiện, nếu không con gái cũng không thể còn sống được đến hôm nay.”

Nhớ tới Chính Nam một đôi cánh trắng, ánh mắt lạnh lùng đầy ma mị từ bầu trời hạ xuống cứu mạng mình, Nguyệt Vĩnh khóe miệng không tự chủ được cong lên nụ cười.

Nguyệt Nga tông chủ khẽ thờ dãi, nói: “Nếu đã như vậy thì con đi đi, cố gắng tu luyện.” - Bà cũng không phải không thương con gái, nhưng tính cách lạnh nhạt đã quen nên những lời bịn rịn bà không nói được.

Đối với tính cách mẹ mình, Nguyệt Vĩnh hiểu rất rõ. Cô cũng có gì thất vọng, ngược lại tươi cười lấy ra một chiếc hộp trong nhẫn chứa đồ đưa cho mẹ cô: “Anh ấy tặng cho mẹ đây, rất quý đấy nhé.”

Nguyệt Nga tông chủ cũng hơi tò mò, bà cầm lấy chiếc hộp rồi mở ra, bên trong có một bình ngọc.

Hé ra nắp bình ngọc, một luồng khí tức thần thánh lập tức tràn ngập trong phòng khiến bà toàn thân lỗ chân lông đều mở rộng và hô hào thoải mái.

Nguyệt Nga tông chủ nhin không được lim dim hai mắt hưởng thụ.

“Mẹ... mẹ... mau đóng... đóng nó lại...” - Nguyệt Vĩnh vất vả nói từng chữ một.

Nghe được con gái mình đau khổ cầu cứu, Nguyệt Nga tông chủ mới giật mình tỉnh lại.

Bà nhanh chóng đẩy lại nắp bình rồi đi đỡ Nguyệt Vĩnh, lúc này đã nằm bẹp trên nền nhà, nói: “Đây là cái gì? Vì sao uy áp huyết mạch với con lớn như vậy a?” - Vạn năm hân băng khuôn mặt Nguyệt Nga tông chủ cũng không nhận được hỏi gấp.

Nguyệt Vĩnh nhăn nhó phui quần áo, trừng mắt nói: “Bên trong hộp có hướng dẫn sử dụng, mẹ tự xem đi. Thật là...”

Nguyệt Nga tông chủ mặt không đổi sắc gạt đầu, tìm trong hộp tới một tờ giấy rồi lật ra xem.

Khuôn mặt bà từ lạnh nhạt chuyển sang cau mày, sau đó là hưng phấn, cuối cùng là há hốc miệng hút vào một ngụm khí lạnh.

Nguyệt Vĩnh cũng tò mò thò đầu sang nhìn xem, kết quả biểu tình của cô giống y hệt mẹ mình.

Nguyệt Nga tông chủ trầm giọng nói: “Thứ này ngoài chúng ta ra còn ai biết nữa?”

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Anh ấy tận tay đưa cho con, nói là tận tay đưa cho mẹ, ngoài ra không còn ai biết nữa.”

Nguyệt Nga tông chủ gạt đầu: “Tốt. Chuyện này mẹ sẽ có tính toán, con đừng để lộ ra ngoài.

Đúng, nếu con muốn đi thì đi nhanh đi, đừng để người ta chờ lâu.

Không tiễn!”

Nói rồi bà ôm chiếc hộp vào lòng, âu yếm như con, còn Nguyệt Vĩnh bị bà không chút quan tâm bán ra bên ngoài.

Nguyệt Vĩnh há hốc mồm, lắp bắp: “Mẹ a, mẹ vì một bình... nước mà bán con gái ra ngoài, như vậy không tốt lắm đâu.”

Nguyệt Nga tông chủ hơi sững sờ, nhưng ngay lập tức quay sang nhìn Nguyệt Vĩnh, hào hứng nói: “Đúng a! Nếu không con cố gắng làm tới hai bình nữa, như vậy là tốt rồi.”

Nguyệt Vĩnh mặt đen như đáy nồi, nói: “Mẹ nằm mơ đi, lần này con đi luôn, không thèm về với mẹ nữa.”

Nhìn Nguyệt Vĩnh vùng vằng bỏ đi, Nguyệt Nga tông chủ mới khôi phục vẻ lạnh nhạt, thì thầm nói: “Nguyệt Linh Thủy, huyết mạch phân tổ...”

Nguyệt Vĩnh ra bên ngoài cũng khôi phục vẻ mặt tươi cười rồi tranh thủ bay về Thanh Vân Tông ngay trong đêm.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Già Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Vô đề

Lại nói Chính Nam, ngắm trăng một lát cũng hết thấy thú vị, hắn quyết định tìm Vũ Tuyết phủ bà hỏi thăm tình hình tu luyện của mấy đệ tử mới. Nói gì thì nói, quãng hết việc cho mọi người rồi bật vô âm tín mấy ngày, về cũng không hỏi han lại thì quá mức.

Đi một vòng Lam Vân Tông cũng không thấy Vũ Tuyết phủ bà đâu, ngược lại gặp thật nhiều cô gái mặc đồng phục đệ tử và tạp vụ Lam Vân Tông cúi đầu chào, Chính Nam đành phải hỏi đại một người: “Này, cô có thấy Đại sư ti ở đâu không?”

Cô gái kia lắp bắp nói: “Đại... đại sư huynh, Bạch... Bạch sư ti ở... ở trong phòng... phòng đối chiến.”

Chính Nam cười nói: “Làm gì run như vậy a, tôi cũng không có ăn thịt cô. Đưa tay ra cho tôi xem.”

Cô gái kia rụt rè đưa cánh tay ra cho Chính Nam, vẻ mặt đỏ hồng.

Đối với các cô, những người đệ tử tầng thấp nhất mà nói, Đại sư huynh chính là một người rất đáng ngưỡng mộ. Vì sao? Bởi vì không biết ai đó tung tin hành lang nói Đại sư huynh mới 18 tuổi đã đánh thắng Đại sư ti tu vi Không Minh trung kỳ, cũng có tin đồn nói Đại sư huynh mới là chân chính chương khổng giả của tông môn,...

Hiện tại mặc dù bị hấn nắm chặt tay, cô gái này cũng không có chút nào cảm thấy bất nhã, ngược lại là cực kỳ sung sướng.

Thấp cổ bé họng nên luôn cảm thấy thua người khác một cái đầu a!

Chính Nam không biết cô gái nghĩ gì, hấn bắt mạch cho cô rồi dùng Bạch Nhân quan sát kinh mạch một lát, nói: “Tu vi của cô không cao, không nên thức khuya như thế này nhiều, sẽ ảnh hưởng tới thể trạng. Để xem, cô đứng im.”

Chính Nam liên tục điểm vào các huyệt đạo trên người cô gái, mỗi lần đều truyền vào một lượng nhỏ nguyên khí giúp cô khơi thông và vững chắc kinh mạch. Sau khi điểm hơn chục cái, hấn nói: “Được rồi, bạn bụ gì thì nhanh chóng hoàn thành rồi trở về ngủ ngon một giấc, sáng mai có thể sẽ có bất ngờ cho cô đấy. Tôi đi trước.”

Cô gái kia bị Chính Nam “sờ soạng” một vòng, mỗi chỗ bị hấn điểm còn tê rần rần rồi có một dòng nước ấm lan tỏa ra xung quanh khiến cô thoải mái rên rỉ.

Nhận ra mình thất thủ, cô nhanh chóng bịt miệng mình rồi nhìn quanh. Phát hiện không có ai, cô thờ vào một hơi rồi cúi đầu về phía Chính Nam rồi đi, nói: “Cảm ơn Đại sư huynh!”

Chính Nam chỉ là giúp cô gái kia sớm chút đột phá một tiểu cảnh giới Luyện Thể Kỳ, không có gì để hấn lặn tấn trong lòng.

Đến phòng đối chiến, hấn cũng không gõ cửa mà cứ vậy đi vào mà không gây ra bất kỳ động tĩnh gì, bởi vì trận pháp nơi này là do chính hấn thiết lập.

Trong phòng, Vũ Tuyết phú bà không ở mà thay vào đó là Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà đang cùng nhau tập luyện.

Đề Chính Nam khá bất ngờ là Tú Anh phú bà lại không công kích đối thủ từ xa mà lại trực tiếp cận chiến với nhau. Hấn hứng thú đứng một bên nhìn.

“Cô và anh ấy ra ngoài mấy ngày có chuyện gì thế?” - Tú Anh phú bà dùng mu bàn tay gạt ra cú đấm thẳng của đối thủ, đồng thời nghiêng đầu tránh quyền phong, tay còn lại cũng không để rảnh mà đang làm ra động tác móc sườn.

Ngọc Ngân phú bà xoay tròn 180 độ tránh né đòn phản công, đồng thời cúi thấp người quét chân đối phương: “Cô muốn biết thì hỏi thẳng anh ấy đi, tôi không phải là người nhiều chuyện.”

Tú Anh phú bà không nói thêm mà co một chân lên để tránh qua cú đá quét của đối phương, đồng thời dùng sẵn đà của cú đấm móc trước đó để xoay người phản đòn một cú quay gió láo thẳng vào đầu của Ngọc Ngân phú bà.

Chính Nam cau mày, từ lúc hấn tới bây giờ chỉ qua có khoảng 5 giây nhưng đã nhìn thấy Tú Anh phú bà tấn công phần đầu của Ngọc Ngân phú bà hai lần rồi.

“Cô nàng này làm gì nóng nảy như vậy a?” - Hấn cũng không phải lo lắng sẽ xảy ra chấn thương mà là lo lắng hai người có khúc mắc trong lòng với nhau.

Giống như cảm nhận được tâm trạng có chút bức dọc của đối phương, Ngọc Ngân phú bà hoàn tất đòn quét cũng không có đứng dậy mà xoạc thẳng hai chân, đầu cúi thấp xuống để cú đá trượt qua tóc mình rồi vặn eo, nghiêng người, dùng một tay làm trụ để một chân tiếp tục tấn công chân trụ của Tú Anh phú bà, một chân đá chéo vào phần ngực.

Tú Anh phú bà bị bất ngờ, cô chỉ có thể dùng chân mới quét qua đầu đối phương làm trụ, lùi chân kia về sau một bước rồi bắt chéo hai tay trước ngực đỡ lấy cú đá chính diện.

Hai người bật ra hai đầu sân đấu, đang muốn tiếp tục xông lên thì Chính Nam lên tiếng: “Chăm chỉ quá nhỉ, nếu ai trong Akatsuki cũng chăm chỉ như thế này thì thật tốt a!”

Nghe được tiếng Chính Nam, hai người đều quay đầu về phía hấn. Tú Anh phú bà hỏi: “Đêm hôm anh không ngủ mà đi lòng vòng làm gì thế? Muốn hái hoa đêm đứng không?”

Chính Nam nhún vai nói: “Ngủ từ sáng tới giờ, không ngủ được nữa nên đi lòng vòng thôi. Hai người đêm không ngủ hay sao mà lại ở đây tập luyện thế?”

Ngọc Ngân phú bà nói: “Em cũng không ngủ được nên đi tìm anh tập luyện, lại vô tình gặp Hắc Vô Thường nên rủ cô ấy luôn.”

Chính Nam nhảy lên đài, đang muốn mở miệng nói chuyện thì bất ngờ bị hai cô gái lao vào tấn công.

Không có chuẩn bị tâm lý nên Chính Nam hoàn toàn bị đè lên đánh, thế nhưng chỉ sau vài chiêu, lợi thế về khả năng quan sát và thân thủ đã giúp hấn dần lấy lại thế trận.

Hai vị phú bà phối hợp với nhau khá tệ, không có sự ăn ý cũng như chiến thuật cụ thể nào.

Ngọc Ngân phú bà thân thủ tốt hơn chỉ lo điên cuồng tấn công, để Tú Anh phú bà đau khổ chèo chống Chính Nam phản đòn. Kết quả không tới 100 chiêu, cô đã hoàn toàn bị Chính Nam phế bỏ, huyết đạo trên người bị hấn phong kín.

Đến lúc này Ngọc Ngân phú bà nhận ra thì đã muộn, thân thủ cô mặc dù lợi hại nhưng trước đôi mắt như hack của Chính Nam cũng đã mất hết không còn lại chút gì.

Lại qua thêm gần 200 chiêu, cô cũng ngoan ngoãn nằm im một chỗ.

Chính Nam mặc dù thắng nhưng cũng không dễ dàng, chủ yếu là lúc bắt đầu hấn bị tấn công quá dồn dập, buộc phải làm ra nhiều tư thế khó để phòng ngự và tránh né nên tiêu hao thể năng rất nhiều.

Nhìn hai vị phú bà nằm ngay đơ trên mặt đất, Chính Nam cũng ngồi phịch xuống, thở hổn hển cần nhả: “Hai người làm gì vậy a, không nói một lời lại đánh lên anh?”

Tú Anh phú bà trừng mắt hấn: “Mau giải huyết cho em, ở đó mà nói nhiều!”

Chính Nam biết Tú Anh phú bà không vui nên hấn cũng không giận cô, nhưng mà không có nghĩa là hấn sẽ không làm gì đó a.

Chậm rãi đi tới rồi ngồi xổm cạnh người đẹp, hần tặc lười nói: “Hừm, có vẻ như em không rõ vấn đề bây giờ a. Giải huyết, nên giải huyết nào trước đây? Ở đây, hay là ở đây?” - Nói, hai ngón tay hần làm động tác điểm huyết ngay phía trên hai “đỉnh núi” của cô, chỉ cần hạ xuống thêm 1 cm là sẽ đụng vào.

Tú Anh phú bà nhìn hai ngón tay Chính Nam quơ qua quơ lại trước ngực mình, trong lòng cô xảy ra đấu tranh dữ dội, nửa muốn hần ấn xuống, nửa lại không.

Chính Nam thấy đối phương chỉ im lặng nhìn chòng chọc vào tay mình thì mất cả hứng, hần nhanh chóng giải huyết cho cô rồi tới giải huyết cho Ngọc Ngân phú bà, mệnh còn không quên căn dặn: “Này, đừng có lại đánh lén anh, nếu không không chỉ là điểm huyết đơn giản như vậy đâu.”

Tú Anh phú bà thở phào một hơi nhưng trong lòng có một chút thất lạc khó hiểu. Cô xoa xoa mấy chỗ bị điểm huyết, nói: “Ai dạy cho anh thủ pháp điểm huyết vô lại này thế?”

Chính Nam cười nói: “Một người cũng vô lại hơn anh nhiều.” - Tranh thủ Trang phú bà không có ở đây để nói xấu một lần.

Chờ hai người khôi phục thể lực, Chính Nam hỏi: “Hắc Vô Thường, mấy ngày nay mọi chuyện trong tông môn đều ổn chứ?”

Nói tới chính sự, Tú Anh phú bà cũng nghiêm túc lên: “Theo Bạch Hổ đề nghị thì 22 người mới được chia thành hai đội, cứ mỗi tuần sẽ tiến hành tỉ đấu nhỏ một lần. Hình thức tỉ đấu có hai loại là so tu vi và so thực lực.

Tu vi thì cứ vậy đo thôi, không có gì đặc biệt.

Còn thực lực thì do các cô ấy mới tu luyện, không biết chiến đấu nên chúng em yêu cầu nâng tạ đá là được.

Anh có ý kiến gì thêm không?”

Chính Nam vuốt cằm "Thi đấu kích thích tu luyện a, hình thức khuyến khích không sai. Nội dung không có gì phức tạp nên anh để mọi người toàn quyền quyết định, nói cho anh biết nội dung cụ thể cuối cùng là được."

Tú Anh phú bà gật đầu. Cô nói thêm "Bởi vì các cô ấy đều còn ở Luyện Thể kỳ nên phần thưởng cá nhân cho người thắng trận đơn chiến là một viên hoàn mỹ Thối Thể Đan. Phần thưởng cho đội thắng cuộc..."

Nói tới đây Tú Anh phú bà bỗng có chút ngập ngừng

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Hệ thống thức tỉnh

Cô dừng một lát rồi nói: “Mọi người đều đồng ý là... đích thân anh sẽ dành ra một buổi để chỉ đạo các cô ấy tu luyện.”

Chính Nam sững sờ: “Làm sao còn có anh ở đây, anh không có kinh nghiệm làm việc này a.”

Ngọc Ngân phú bà nói: “Anh không hiểu sao, phần thưởng này chủ yếu mang giá trị tinh thần, khích lệ các cô ấy là chính.

Chính Nam hí hí mắt nói: “Ý các cô là bán tôi đi làm phần thưởng?”

Hai vị phú bà nhìn nhau rồi nói: “Nếu như anh không thích... ”

Chính Nam lập tức hớn hở nói: “Thích, ai bảo không thích, hắc hắc.”

Nhìn thấy hai vị phú bà lại muốn nhào lên đánh mình, Chính Nam vội vàng nói: “Phần thưởng anh không có ý kiến, nhưng như vậy không phải sẽ kéo khoảng cách của đội thua với đội thắng càng ngày càng xa sao?”

Ngay từ ban đầu anh đã không muốn phân tăng bồi dưỡng theo thiên phú chính là để tránh xuất hiện tình trạng khoảng cách quá lớn, cho các cô ấy tự kích thích lẫn nhau tu luyện. Bây giờ lại có vẻ đi ngược lại ý định ban đầu rồi.”

Tú Anh phú bà lưỡng lự nói: “Có thể cho đội thắng hai phần và cho đội thua một phần?”

"Thiệt thòi em nghĩ ra được." - Chính Nam trừng mắt: "Chẳng lẽ anh phải mất hai ngày với đội thắng và một ngày với đội thua à? Rồi sau này cứ như vậy?"

Ngọc Ngân phú bà nói: “Anh ấy nói đúng. Bây giờ các cô ấy tu vi còn thấp thì không có vấn đề, nhưng sau này khi tu vi tăng lên, lại thêm số lượng tăng lên nữa thì nhất định sẽ có vấn đề.”

“Anh có cách rồi!” - Chính Nam vỗ đùi nói: “Đội thua thì cứ cho đan dược bình thường đi, còn đội thắng... Anh sẽ tự tay khơi thông kinh mạch cho các cô ấy. Vừa tiết kiệm được đan dược, vừa đảm bảo được tính lâu dài và công bằng.”

Đúng cmn là diệu kế!

Chính Nam tự cảm thấy mình là thiên tài không sai được.

Ngọc Ngân phú bà hí mắt: “Anh chắc chắn là vì đảm bảo tính lâu dài và công bằng, chứ không phải là vì muốn... mò các cô ấy?”

Chính Nam nghĩa chính ngôn từ, mặt mày nghiêm túc: “Mò? Mò cái gì? Anh là Y Sư, các cô ấy lại là sư muội của anh, thân làm Đại sư huynh, có bản lĩnh thì giúp các sư muội chứ sao!”

Lại nói, nếu anh thật muốn mò... ngay bây giờ không phải có hai cực phẩm mỹ nữ bên cạnh hay sao, anh vì cái gì phải bỏ gần lấy xa chứ!?”

Quả nhiên là chính nhân quân tử, không hổ danh tiếng gần xa “Quân Tử Tiệp” Nhạc Chính Nam.

Ngọc Ngân phú bà mặc dù biết rõ Chính Nam là mở mắt nói mò thế nhưng nếu hắn đã nói cô là... cực phẩm mỹ nữ, vậy thì chiều hắn một lần đi. Và lại, tay mò mà thôi, “tiểu Chính Nam” vẫn là của cô độc quyền.

Tú Anh phú bà cũng đồng ý với thuyết pháp “cực phẩm mỹ nữ” của Chính Nam: “Không sai, có cả kích lệ tinh thần và kích lệ thực tế. Chuyện này em sẽ nói lại với Bạch Hồ.”

Chính Nam đứng dậy vờn vai nói: “Tạm thời như vậy đi. Anh về ngủ trước đây, ngày mai gặp lại mọi người.” - Thế nhưng lại lén lút truyền âm cho Ngọc Ngân phú bà: “Tiểu hồ ly, lát nữa tới tìm bản đạo trưởng gia cố phong ấn.”

Ngọc Ngân phú bà mặt hơi hồng nhưng giọng không đổi nói: “Em cũng trở về nghỉ ngơi. Tạm biệt mọi người, mai gặp.”

Tú Anh phú bà cũng cảm thấy có chút buồn ngủ nên quyết định về nghỉ ngơi luôn: “Mai gặp.”

...

Lại là một đêm vất vả của Chính Nam đạo trưởng, thế nhưng mà ai cũng chọn việc nhẹ nhàng thì gian khổ sẽ dành phần ai a, haiz.

Sáng hôm sau, đang cùng Ngọc Ngân phú bà ôm cùng một chỗ ngủ ngon, Chính Nam bị Trang phú bà gọi tỉnh.

Hắn mở trừng hai mắt, hưng phấn hôn nhẹ vào trán người đẹp trong ngực rồi nhẹ nhàng rời giường, trước khi đi cũng không quên kéo chăn lên đắp kín cho cô.

Trong phòng tắm, vừa làm vệ sinh cá nhân, Chính Nam nửa hỏi Trang phú bà: “Lần này bảo trì xong sao không thấy có intro vậy Trang?”

Trang phú bà có vẻ không vui, giọng cực kỳ chua: “Có, nhưng mà người ta đang bận ôm người đẹp a! Sóng sa đoạ buông thả, có ngày đốt đèn tìm cũng không thấy hai quả thận đâu, hừ!”

Trang đại nhân cay a!

Bảo trì xong lập tức online, vậy mà Chính Nam chỉ biết hùng hục cày cấy, bỏ mặc người bạn phương xa này của hắn ngồi trong góc vẽ vòng tròn nhốt kiến.

Chính Nam mộng bức, nhưng rất nhanh cười hèn mọn nói: “Thân thể này của tôi chưa tới 20 tuổi, tu vi lại là Nguyên Anh Kỳ, muốn tỉnh tạn, nhân vong thì mỗi ngày một lần như vậy cũng phải tốn 400 năm, hắc hắc.”

Rất hiển nhiên Trang phú bà mặt không dày bằng Chính Nam nên chỉ có thể chịu thua, thế nhưng thua keo này ta bày keo khác: “Vậy bây giờ ký chủ có muốn xem cập nhật mới không, hay là như thế nào?” - Hừ, đấu với bản cung!?

Đang phồng mũi Chính Nam lập tức biến thành cái nô tài: “Dạ, dạ! Trang nương nương, mời nói!”

Trang phú bà nghiêm túc nói: “Cập nhật lần này có sự thay đổi khá lớn về nội dung, bởi vì Nguyên Anh Kỳ là đẳng cấp thứ 4, có bước bay vọt về chất rất lớn, ký chủ nên theo dõi kỹ rồi vạch ra kế hoạch phát triển bản thân, thế lực cũng như các phú bà của mình một cách hợp lý nhất.”

Chính Nam cau mày, lần này Trang phú bà còn nhắc nhở hắn kỹ như vậy, không bình thường a.

Hắn nói: “Tôi hiểu, trước lướt qua các mục đã có đi.”

Trang phú bà đáp: “Đồng ý, trước tiên đảo qua những mục được nâng cấp. Như thông lệ cũ, mời ký chủ chọn cách tiến hóa Thiên Nhân...”

Chính Nam ngắt lời: “Không cần nghĩ, lựa chọn Tả Luân Nhân song câu ngọc.”

“Bắt đầu quá trình tiến hóa Thiên Nhân, kích hoạt trạng thái phong bế ngũ giác. Thời gian dự kiến: 15 phút.”

15 phút sau, Chính Nam mở lớn hai mắt đã kích hoạt Tả Luân Nhân song câu ngọc của mình quan sát xung quanh.

Không ngoài dự đoán của hắn, Tả Luân Nhân song câu ngọc là đôi mắt chiến đấu, bình thường chỉ cường hóa rất ít khả năng nhìn.

Trang phú bà nói: “Đôi mắt này nếu không tới tam câu ngọc thì sẽ không có lợi thế quá rõ ràng so với Bạch Nhân, còn sau đó nữa thì quả thật nghịch thiên.”

Chính Nam hoàn toàn đồng ý với nhận xét này của Trang phú bà: “Đồng thuật lợi thế là thuần phát và cường hóa ánh mắt, hiện tại Bạch Nhân vẫn đủ chèo chống chiến đấu ngang cấp nên vẫn còn thời gian để cường hóa Tả Luân Nhân, không có gì lo lắng. Tối phần tiếp theo đi Trang.”

“Một số thay đổi nhỏ khác về giao diện, sửa một số lỗi hệ thống không quan trọng. Ký chủ có muốn tới ngay với những thay đổi lớn không?”

Chính Nam gật đầu: “Đủ cơ bản a. Tối, tôi cũng muốn xem thử “thay đổi lớn” là bao lớn.”

“Như vậy trước hết đến với hệ thống cửa hàng.

Từ lần trước cập nhật cửa hàng tới lần cập nhật này là trải qua gần 2 tháng, ký chủ chỉ sử dụng cửa hàng không tới 20 lần, chủ yếu là mua sắm phi hành khí và đạo cụ đơn giản, kim ngạch cao nhất là Khởi Nguyên chiến hạm, như vậy chứng tỏ “Cửa Hàng” vẫn chưa hoạt động đủ hiệu quả.

Vì thế hệ thống tiếp tục cập nhật, thay mới cửa hàng, đồng thời mở ra thêm tính năng [Nhiệm Vụ] và [Thế Lực].

[Nhiệm Vụ] sẽ phát ra ngẫu nhiên hai quyền trực nhiệm vụ, độ khó chia thành E, D, C, B, A, S, SS được ưu hóa cho từng cấp tu chân.

Ký chủ có một lần làm mới danh sách nhiệm vụ miễn phí, sau đó nếu ký chủ muốn tiếp tục làm mới sẽ cần tiêu hao Cực phẩm linh thạch, tối đa 3 lần một ngày.

Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được “Điểm tích lũy”, điểm này tăng theo độ khó của nhiệm vụ.

Điểm tích lũy sẽ là tiền tệ để sử dụng một số tính năng đặc biệt khác. Chi tiết tại [Cửa Hàng] > [Nhiệm Vụ].

[Thế Lực] sẽ cho ký chủ quyền mua sắm các kiến trúc, công trình có thể tăng tốc phát triển cho thế lực của ký chủ.

Bởi vì hiệu quả của các công trình này có tính dài hạn và rộng khắp cho nên sẽ không được bán ra bằng linh thạch mà sử dụng “Điểm tích lũy” làm giá cả. Cụ thể ký chủ có thể tự mình xem xét trong mục [Cửa Hàng] > [Thế Lực].

[Sủng Vật] ngoài mở rộng và cải thiện sủng vật không gian ra thì mục [Vĩ Thú] cũng được điều chỉnh lại giá, ký chủ nếu hứng thú có thể ghé thăm. Âm áp nhắc nhở là với thực lực ký chủ hiện tại mua Vĩ Thú về có thể sẽ bị nó phản bội.”

Chính Nam sững sờ, mòng bức.

Kế hoạch phát triển trước đây của hắn là dùng hệ thống để cường hóa bản thân, lại thông qua phó chức nghiệp trợ giúp các phú bà và xây dựng thế lực, có thể nói là mọi bước đều cần hắn tự mình nhúng tay vào.

Thế nhưng bản cập nhật mới này hoàn toàn đảo lộn kế hoạch của hắn theo một hướng... thật cmm tốt.

Nhanh tay ấn mở [Cửa Hàng] rồi vào mục [Nhiệm Vụ], Chính Nam thấy được hai nhiệm vụ đã được ban bố, đều là màu trắng.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Tiểu Bạch Kiềm Tông Chủ Hệ Thống!?

(Cảm tạ bạn #thaivohong2003 đã ủng hộ Nguyệt Phiếu! Cầu đầu, np...)

[E]: Thu thập 200 phần thịt tươi bất kỳ(cá, gà, heo, thỏ,...). Phần thưởng: 100 exp thế lực, 1 điểm tích lũy. Ghi chú: Có thể tổ đội hoàn thành, giới hạn đăng cấp thành viên từ 1 - 10.

[E]: Thu thập 200 loại linh dược bất kỳ(không phân biệt đẳng cấp, tác dụng). Phần thưởng: 100 exp thể lực, 1 điểm tích lũy. Ghi chú: Có thể tổ đội hoàn thành, giới hạn đăng cấp thành viên từ 1 - 10.

Chính Nam cau mày hỏi: “Exp thể lực? Trang, thứ này có tác dụng gì thế?”

Trang phú bà đáp: “À, lại là một thay đổi lớn nữa của bản cập nhật lần này.

Thể lực của ký chủ cũng có thể lên cấp bằng cách hoàn thành các nhiệm vụ do hệ thống ban bố. Mời ký chủ đăng ký thông tin thể lực.”

Chính Nam gật gù: “Tất nhiên là Akatsuki rồi. Mà lên cấp thể lực có gì tốt hay không?”

“Có chứ, rất nhiều nữa là đằng khác.

Phía trước Trang đã nói tới ban bố nhiệm vụ và kiến trúc thể lực cho ký chủ, lên cấp thể lực sẽ trực tiếp cường hóa các mục này.

Cụ thể là đăng cấp thể lực có tới đa 10 cấp, mỗi lần tăng cấp sẽ mở thêm 2 ô nhiệm vụ hàng ngày và quyền tăng cấp kiến trúc đã xây dựng cũng như loại kiến trúc có thể xây dựng.

Ký chủ có thể tự tìm hiểu thêm khi có điểm tích lũy đủ nhiều, bây giờ thì còn hơi sớm á.”

Chính Nam nghĩ cũng đúng, hần ần nhận thử hai nhiệm vụ được ban bố ngày hôm nay thì nghe được Trang phú bà thông báo.

“Chúc mừng ký chủ lần đầu nhận nhiệm vụ thể lực, đặc biệt tặng cho ký chủ một tấm [Thể Lực Bi], đã được chuyển đến balo cho ký chủ.”

Chính Nam ngẩn người rồi mở balo ra xem, bên trong là một tấm bia đá, phía trên còn có tên của tất cả mọi người nhưng không có tên hần, khỏi nghĩ hần cũng biết đây là thứ để đánh giá điểm tích lũy cá nhân.

“Ký chủ có thể lấy tấm bia đá này đặt ra giữa quảng trường để mọi người có thể theo dõi. Nhìn nó nhỏ vậy thôi chứ mang ra ngoài đặt có thể lớn bằng một tòa nhà 3 tầng đấy.” - Trang phú bà âm áp nhắc nhở.

Chính Nam vuốt cằm nói: “Thứ này theo dõi thông tin như thế nào? Nó cũng không thể tự động biết tất cả mọi thứ chứ?”

Trang phú bà hiềm thấy một lần khen Chính Nam: “Ký chủ hỏi rất đúng trọng tâm nha. Muốn được lưu tên phía trên tấm bia đá này thì ít nhất phải có 60% độ trung thành với thể lực của ký chủ và tất nhiên là phải dùng tinh huyết làm dẫn.

Ngoài ra tấm bia đá này cũng có thể theo dõi sinh tử của thành viên trong thể lực. Đặc biệt là mỗi khi thể lực lên cấp, Thể Lực Bi sẽ mở khóa một kỹ năng đặc thù trợ giúp cho thể lực phát triển.”

Chính Nam gật gù: “Giống như hình thức donate phát triển Guild, nhưng thay vì thu tiền thì sẽ tích lũy điểm hoàn thành Quest Guild, dễ hiểu, dễ hiểu.” - Nói, hần ần làm mới danh sách nhiệm vụ.

Trang phú bà đã nói mỗi ngày có một lượt làm mới nhiệm vụ miễn phí nên Chính Nam phải tranh thủ nhận ngay khi có thể.

Danh sách nhiệm vụ sau khi làm mới lại xuất hiện hai nhiệm vụ, một màu trắng và một màu xanh lá cây.

Trang phú bà thốt lên: “Ồ, ký chủ may mắn thật đấy, lại xuất hiện cấp D nhiệm vụ khi thể lực vẫn còn ở cấp 1 cơ à!”

Chính Nam cau mày: “Có tới 7 cấp độ nhiệm vụ cơ mà, xuất hiện 1 loại khác cấp E rất bất ngờ sao?”

Trang phú bà giải thích: “Nói là ngẫu nhiên nhưng tất cả mọi thứ đều phải có tỉ lệ của nó để cho cân bằng a. Nếu thể lực của ký chủ đang cấp 1, danh sách nhiệm vụ ngẫu nhiên xuất hiện toàn cấp S và cấp SS nhiệm vụ thì ký chủ hoàn thành như thế nào, như vậy có phải là hoàn toàn lãng phí mất nhiệm vụ một ngày rồi, đúng không?”

Chính Nam gật đầu: “Nói không sai, nhưng cấp E và cấp D nhiệm vụ dường như không có khác biệt nhiều a, tại sao lại nói tôi rất may mắn?”

“Bởi vì để cho công bằng nên tỉ lệ xuất hiện cấp E nhiệm vụ khi thể lực ký chủ cấp 1 là 79%, cấp D là 6%, giảm dần tới cấp SS là 1%.

6% so với 79%, ký chủ nói có may mắn hay không?” - Trang phú bà giọng nói có chút khó tin.

Chính Nam cũng là hơi sững sờ, không biết thông tin bên trong quả thật không thể tin được tỉ lệ thấp như vậy a. Hần tranh thủ xem kỹ cấp D nhiệm vụ là có khác biệt như thế nào.

[D]: Săn giết ít nhất 25 con Dã Lang, thu thập 100 cái Nanh Sói. Phần thưởng: 200 exp thể lực, 2 điểm tích lũy. Ghi chú: Tổ đội vô hiệu, giới hạn đăng cấp từ 1-20.

Chính Nam vuốt cằm, nhiệm vụ này phần thưởng gấp đôi, hần rất động tâm, thế nhưng độ khó này so với cấp E nhiệm vụ quả thật là phải gấp 10 lần.

Thông tin nhiệm vụ tuy ngắn gọn nhưng rõ ràng phân chia thành hai nhiệm vụ nhỏ hơn, một là giết ít nhất 25 con Dã Lang và hai là thu thập 100 cái Nanh

Sói. Giết ít hơn 25 con là không thể hoàn thành nhiệm vụ, tương tự thu thập chưa đủ 100 vật phẩm cũng không được.

Dã Lang là một loại quần cư hình yêu thú, đẳng cấp phổ biến từ 15 tới 18, số lượng từ 20 tới 25 con, trong đó có 1 con Lang Vương thường là cấp 19, có thể thấy nhiệm vụ này được thiết kế để Linh Hư Kỳ tu luyện giả lịch luyện.

Thế nhưng trong nhiệm vụ lại có ghi chú là tổ đội vô hiệu, như vậy chỉ có thể hoàn thành một mình.

Chính Nam nhớ tới Tâm, cô gái này có cấp 6 thiên phú, hẳn ngay từ đầu đã có ý định bồi dưỡng cô thành hộ pháp tiếp theo, như vậy cần phải cho cô chút thử thách mới được.

Án nhận quyền trực nhiệm vụ, lúc này trong balo của Chính Nam đã có bốn quyền trực nhiệm vụ.

Tạm gác chuyện nhiệm vụ qua một bên, Chính Nam mở ra mục [Thể Lực].

Đập vào mắt hắn là hai con số 0/10,000 và 0/100 khiến hắn nhảy dựng lên: “Trang, đừng nói với tôi là muốn hoàn thành 100 nhiệm vụ mới lên cấp thể lực được nhé?”

Trang phú bà hà hê: “100? Ký chủ ngủ không đủ giấc đúng không, nhìn kỹ bên dưới hay chưa?”

Chính Nam dự cảm xấu trong lòng, hắn đưa mắt nhìn xuống dưới.

...

“Cmn! Có cho người ta sống nữa hay không?” - Chính Nam nhin không được chửi ầm lên.

Bên dưới là danh sách các kiến trúc thể lực hắn có thể xây dựng được, gồm có 2 kiến trúc. Cụ thể là:

[Thiên Thể]: Bậc thang buộc phải đi qua trước khi bước vào sơn môn, được thiết kế ảo trận để đi không có hồi kết và trọng lực trận tự điều chỉnh theo tu vi người đi, thích hợp cho luyện thể.

Lợi ích: Gấp đôi tốc độ tu luyện đối với Luyện Thể Kỳ, hiệu quả chồng với đan dược cùng loại. Linh Hư Kỳ trở lên vô hiệu.

Yêu cầu: Xây dựng cần tiêu hao 20 điểm tích lũy, 6 giờ để xây dựng.

Ghi chú: Không có việc gì làm có thể tới đây luyện chân cũng không sai!

[Ôn Tuyền]: Suối nước nóng thư giãn, thích hợp để ngâm mình sau khi tập luyện.

Lợi ích: Tăng gấp đôi tốc độ khôi phục thể lực đối với Luyện Thể Kỳ, hiệu quả chồng với đan dược cùng loại, Linh Hư Kỳ trở lên vô hiệu.

Yêu cầu: Xây dựng cần tiêu hao 20 điểm tích lũy, 6 giờ để xây dựng.

Ghi chú: Suối nước nóng chính là thiên đường của ký chủ, đừng bỏ lỡ!

...

Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi, thiên đường không sai, nhưng cái giá phải trả cho thiên đường này cũng để hắn phải đổ máu.

20 điểm tích lũy đồng nghĩa với 20 nhiệm vụ cấp E, nhưng có những nhiệm vụ không phải một ngày là có thể làm xong a, còn phải di chuyển tới địa điểm làm nhiệm vụ, thời gian hoàn thành và trở về nữa.

Tức là nói, nếu vận may không ủng hộ, có khi phải tốn hết 10 ngày, nửa tháng mới kiếm đủ 20 điểm.

Cảm thấy Chính Nam không vui, Trang phú bà không chọc ghẹo hắn nữa mà ôn tồn nói: “Ký chủ không cần bức bối. Xây dựng thể lực không phải là chuyện một sớm một chiều, cũng không phải chuyện đơn giản giống như là giao và nhận nhiệm vụ như vậy.

Một thể lực muốn mạnh thì nó phải vững chắc từ bên trong, mỗi người đều phải có đủ tín nhiệm giao phía sau lưng mình cho đồng đội. Những chuyện này ký chủ hẳn là phải hiểu rõ.”

Chính Nam thả lỏng nắm tay siết chặt, thờ dãi nói: “Đúng vậy, là tôi quá áp lực bản thân mình. Quá cấp tiến sẽ chỉ khiến cho thể lực xuất hiện nhiều lỗ hổng vô hình, cứ chậm một chút cũng không sai.”

Trang phú bà gật gù: “Nếu như bỏ qua nhược điểm là khá tốn thời gian, ký chủ có thể nhìn thấy lợi ích mà kiến trúc mang lại cho đệ tử thật sự không tệ a.”

Chính Nam gật đầu: “Hiệu quả chồng với đan dược, quả thực không tệ. Ở Luyện Thể Kỳ chưa thể sử dụng Tăng Khí Đan thì chưa thấy được nó bá đạo, nhưng từ Linh Hư Kỳ trở lên, với hoàn mỹ Tăng Khí đan tăng gấp 10 lần tốc độ tu luyện, cộng với kiến trúc...”

“Khoan khoan, ký chủ có chút hiểu lầm rồi.” - Trang phú bà lên tiếng ngắt lời Chính Nam.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Tiểu bạch kiểm tông môn hệ thống!?(2)

“Hiểu lầm, hiểu lầm cái gì?” - Chính Nam mặt đầy chàm hỏi.

“Thứ nhất, hoàn mỹ Tăng Khí Đan có hiệu quả gấp 10 lần đó chỉ là lý thuyết, thực tế chỉ được gấp 2,5 lần.

Thứ hai, sợ rằng ký chủ sẽ hiểu sai câu “hiệu quả chồng với đan được cùng loại” này nên Trang phải nói rõ. Gấp 2,5 lần “cộng” với hiệu quả kiến trúc sẽ trở thành gấp 3,5 lần, chứ không phải là nhân với nhau thành 5 lần hay hiểu sai thành 20 lần như ký chủ.”

Chính Nam hai mắt đen thui: “Gấp đôi!? Lần sau làm ở viết cụ thể thành +100% tốc độ cơ bản dùm, gấp đôi cái gì mà gấp đôi a!”

Trang phú bà an ủi Chính Nam: “Đừng đúng, lần này là do Trang lựa chọn từ ngữ không chính xác, có lỗi với ký chủ. Nhưng ký chủ đừng nghĩ hai thứ này vô dụng, bởi vì nó có thể tăng cấp theo cấp thể lực của ký chủ.

Cụ thể thì khi thể lực của ký chủ lên cấp hai thì các kiến trúc đã xây dựng trước đó cũng có thể thăng cấp cùng, chỉ cần ký chủ bỏ ra một cái giá nhỏ...”

Chính Nam lập tức lộn cái bàn: “Lại phải trả tiền, làm sao cảm giác như mình chơi nhầm cái game xây thành rác rưởi nào đó, động một chút là lại phải tiền.”

Trang phú bà sừng cò trở lại: “Nghe hết có được hay không, rống cái gì mà rống! Muốn nâng cấp chỉ cần bỏ ra một nửa giá so với giá xây dựng ban đầu, như vậy rất đắt sao?”

“Ahaha, không đắt, không đắt, haha!” - Chính Nam trở mặt nhanh hơn lật sách.

Trang phú bà chỉ hừ một cái rồi mặc kệ hần. Hàng này mặt đã dày hơn mặt đường, không chấp.

Chính Nam tiếp tục xem cửa hàng, trong mục [Sùng Vật], hần đã thấy tiểu mục [Vi Thú]. Xem xét giá xong hần chỉ biết tặc lưỡi đi ra, Nhất Vi Shukaku cần 1,000 điểm tích lũy, không thể mua được phía sau trừ khi đã sở hữu phía trước, quá chất cho một cuộc tình với Cửu Vi Kyuubi.

Ngoài Vi Thú thì mọi vật phẩm trong cửa hàng đều xuất hiện thêm một dòng giá điểm tích lũy để mua nhưng Chính Nam trực tiếp không nhìn.

Nói đùa, điểm tích lũy mỗi ngày chỉ kiếm được vài điểm, cầm đi mua đan dược hay trang bị thì có mà điên.

"Mà, tôi có thể dùng cùng lúc hai loại tiền tệ mua đồ không Trang, hay chỉ có thể một loại duy nhất?"

"Không thể. Hiện tại chưa có tính năng quy đổi giữa linh thạch và điểm tích lũy nên ký chủ chỉ có thể mua bằng linh thạch hoặc điểm tích lũy riêng biệt.

Tính năng quy đổi sẽ được mở ra trong các bản cập nhật tới, mong ký chủ tiếp tục cố gắng!"

Chính Nam bĩu môi, lầu bầu: "Linh thạch kiếm đã khó, điểm tích lũy còn khó hơn. Lại phải "tiếp tục cố gắng" a!"

...

Tổng kết lại, bản cập nhật này cho hần một bộ tính năng mới, toàn bộ đều có liên quan tới xây dựng và phát triển thể lực.

Nhiệm vụ thể lực giúp hần rèn luyện, xây dựng tình đoàn kết trong các đệ tử với nhau, rồi thông qua đó thu được exp thể lực và điểm tích lũy để xây dựng các kiến trúc hỗ trợ, phát triển thể lực.

Exp thể lực chỉ là một cái thang điểm để đánh giá độ vững chắc của thể lực cho nên lộ ra không quá quan trọng, thế nhưng điểm tích lũy lại trở thành loại tiền tệ mới, mở ra vô số khả năng phát triển với loại tiền tệ này, mặc dù cái giá không hề rẻ.

Đóng lại Cửa Hàng, Chính Nam bắt đầu tiêu xài tích lũy của mình.

“Sử dụng gói quà cấp 30, thu được 4 điểm tiềm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực, 10 viên cực phẩm linh thạch, 1 gói quà cấp 40(không thể sử dụng.)”

“Hả!? Trang bị đâu, sao không cho trang bị nữa rồi?”

“Phần thưởng gói quà chỉ mang tính chất tượng trưng và khích lệ kỷ chủ, bản thân kỷ chủ đã là cấp 5 Luyện Khí Sư còn không biết xấu hổ muốn trang bị của Trang!?”

“Chắc, nói đi cũng phải nói lại, 10 cực phẩm linh thạch còn thiết thực hơn.” - Chính Nam cũng không quá thất vọng.

“Tiêu hao 4 điểm cấp tăng lên cấp 31 thành công.”

“Tiêu hao 5 điểm kỹ năng, tăng cấp [Tam Thân Thuật] lên cấp 6 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Ảnh Phân Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Thông Linh Thuật: La Sinh Môn] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 20 điểm kỹ năng, tăng cấp nghề [Luyện Dược Sư], [Luyện Khí Sư], [Trận Pháp Sư], [Y Sư] lên cấp 6 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 5], thu được 5 điểm cấp, 5 điểm nghề.”

“Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 6], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 7]. Phần thưởng: [6 điểm cấp, 6 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

Kỷ chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 31(Nguyên Anh tầng 1)

Thiên phú: cấp 6

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 11

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(6), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Hóa Độn - Hóa Long Thuật(3), Hóa Độn - Phụng Tiên Hóa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Không Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 6 luyện dược sư, cấp 6 trận pháp sư, cấp 6 luyện khí sư, cấp 6 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 44/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 12 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 viên cực phẩm linh thạch, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 40(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 6], ản [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam đưa tay lên làm dấu cộng bằng ngón trỏ và ngón giữa của cả 2 tay, la lớn.

“Ảnh Phân Thân Thuật”

Bùm! Bùm!

Gọi ra hai phân thân giống y hệt mình, Chính Nam gật đầu hài lòng: “Để một phân thân đi luyện đan, còn một phân đi luyện khí. Haiz, thế lực bắt đầu phát triển, trang bị và đan dược đều phải tiêu hao a”

Hai phân thân nhìn nhau gật đầu rồi rời đi.

Chính Nam nhẹ nhàng đánh thức Ngọc Ngân phụ bà, nói: “Em dậy chuẩn bị một chút rồi ra quảng trường đi, hôm nay có nhiều việc phải làm đấy.”

Ngọc Ngân phụ bà không biết vì sao Chính Nam lại tập trung mọi người sáng sớm như thế này nhưng vẫn mỉm cười gật đầu rồi chỉ chỉ vào trán mình, ánh mắt chờ mong.

Chính Nam bật cười rồi cúi đầu hôn nhẹ vào trán cô.

"Hắc Vô Thường, anh có chuyện muốn thông báo nên em tranh thủ qua Thanh Vân Tông một chút đi, nhanh nha."

"Em biết rồi."

...

8 giờ sáng, toàn bộ Akatsuki và các đệ tử Thanh Vân tông đều có mặt tại quảng trường chính.

Quảng trường chính đã được Chính Nam cho xây dựng lại theo mô hình sân bóng đá, ở giữa là võ đài lớn, xung quanh được bao quanh bằng chỗ ngồi cho khán giả, tất nhiên trận pháp bảo vệ là phải có.

Cao tầng Akatsuki và Thanh Vân Tông được thiết kế cho ngồi ở vị trí cao nhất, nên khi phát biểu sẽ được đám đông ngẩng đầu theo dõi, nhìn rất có triều bái quân vương tư thế.

8 giờ 30 phút, toàn bộ mọi người đã có mặt đông đủ, Chính Nam ra hiệu cho Lam Phụng đứng dậy phát biểu: "Hôm nay là một ngày trọng đại, đánh dấu cho sự khởi đầu của một sự kiện sẽ được diễn ra thường xuyên, một hình thức kiểm tra đối với mọi người.

Và chi tiết sẽ được thông báo đến mọi người ngay bây giờ, mời... Chính Nam giải thích cụ thể hơn." - Lam Phụng có chút ngập ngừng khi gọi thẳng tên Chính Nam, nhưng biết sao được, diễn thì phải diễn thôi.

Mọi người vỗ tay rần rần nhưng không có ai là ó hay huyết sáo làm ồn gì cả, đây là sự tôn trọng dành cho cường giả.

Biết đến lượt mình ra trang bức, Chính Nam mỉm cười tỏa nắng, đứng dậy trước con mắt của hàng trăm cô gái, khẽ hắng giọng, nói: "Cảm ơn mọi người ưu ái.

Nhận được ủy thác từ Tông chủ xinh đẹp và đáng kính của chúng ta, tôi có một số chuyện cần thông báo với mọi người. Đầu tiên là những ai đang ngồi ở khán đài Tây toàn bộ di chuyển ra các khu vực khác trước."

Mọi người Akatsuki đều nhìn nhau, không ai biết Chính Nam muốn làm gì. Riêng Lam Phụng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, cao ngạo như một vị tông chủ, còn trong lòng thì nai con đã nhảy tung bùng.

Chờ khán đài Tây hoàn toàn trống trải, Chính Nam mới vung tay một cái, một tấm bia đá cao 15m, rộng 5m xuất hiện giữa không trung rồi rơi xuống phía tây khán đài khiến toàn bộ quảng trường khẽ run rẩy, bụi bặm bốc lên mù mịt.

Vũ Tuyết phú bà vung tay tạo một trận gió cuốn bụi bặm đi hết, tấm bia đá mới hiện rõ trong tầm nhìn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Tiểu Bạch Kiểm Tông Chủ Hệ Thống!?(3)

(Cầu đầu, NP...)

Chúng đệ tử mừng bức!

Akatsuki mọi người mừng bức!

Cái bia đá lớn như vậy lấy từ trong nhẫn chứa đồ ra? Nhẫn chứa đồ có lớn như vậy sao?

Không quan tâm mọi người nghĩ gì, Chính Nam lớn tiếng nói: "Tôi gọi thứ này là "Bình Minh Bì", chỉ cần dùng tinh huyết đăng ký lên nó một lần là thì ở trên sẽ có lưu tên và điểm tích lũy của tất cả mọi người.

Cách thu được điểm tích lũy tôi sẽ thông báo sau, hôm nay tôi chỉ muốn thông báo là mọi cống hiến, mọi cố gắng sẽ được công khai ghi chép tại nơi này, ai cao, ai thấp, ai nhiều, ai ít đều sẽ được tất cả mọi người biết đến và công nhận.

Có cố gắng, có cống hiến tất nhiên là cần phải được thưởng xứng đáng với những gì đã bỏ ra, vì vậy điểm tích lũy trên bia đá này cũng sẽ trở thành một loại tiền tệ để mọi người có thể đổi lấy phần thưởng phù hợp với bản thân mình.

Phần thưởng có thể là đan dược, trang bị, cơ hội học tập,... nhiều hạng mục khác nữa, tùy mọi người lựa chọn.

Ngoài việc có tác dụng ghi chép điểm tích lũy ra thì tấm bia đá này cũng có thể theo dõi sinh tử, cho nên nếu ai đó không may gặp nạn bên ngoài thì Tông môn nhất định sẽ ứng cứu kịp thời."

Lam Chiến và Lam Phụng nhìn nhau.

Hình thức xây dựng và phát triển tông môn này không mới, ngược lại rất nhiều tông môn đều là như vậy, nhưng điểm quan trọng là người ta gia đại, nghiệp đại a!

Thanh Vân Tông trước giờ toàn phải ghi chép bằng tay, ở đâu có phương tiện "hiện đại" như thế này!

"Tiểu... Tiểu Phụng... Thanh Vân Tông... Thanh Vân Tông... có ngày... nở mày nở mặt rồi!" - Lam Chiến dù đã sống mấy trăm năm, giết người còn nhiều hơn Chính Nam ăn cơm cũng nhin không được lão lệ tung hoành: "Đại nhân, nếu ngài tới sớm hơn, con trai của thuộc hạ... con trai của thuộc hạ..."

"Ông nội!" - Lam Phụng ngược lại là bình tĩnh: "Chủ nhân tới với chúng ta lúc nào, đó là do số phận đã định sẵn, không thể nói như vậy được. Và lại, cháu tin cha và mẹ dưới tuổi vàng cũng có thể mỉm cười được rồi."

"Không sai, là ông nội thất thố." - Lam Chiến nắm chặt nắm đấm: "Ông nội còn có thể sống hơn 100 năm, còn đủ thời gian để trả ơn đại nhân, để cùng mọi người nhìn Thanh Vân Tông tỏa sáng huy hoàng!"

Lam Phụng gật đầu, không nói gì mà chỉ nhìn Chính Nam chăm chú, sóng mắt lưu chuyển, không tự chủ được mỉm cười.

Giống như cảm nhận được có gì đó, Chính Nam quay đầu lại nhìn Lam Phụng, khẽ gật đầu.

Bỗng, Vũ Tuyết phú bà truyền âm: "Anh định để mọi người đều ghi danh lên sao? Em và Vân..." - Cô là sợ có người nhận ra danh tính thật sự của mình, chọc tới phiền phức không cần thiết.

"Không cần lo." - Chính Nam từ trước đó đã tính tới chuyện này: "Cái bia đá này anh làm chủ, tất cả đều có thể thao tác."

"Vậy em yên tâm" - Vũ Tuyết phú bà gật đầu, đứng dậy đi tới trước bia đá ghi danh.

Đại sư tỉ mà, luôn phải đi đầu chứ.

Chính Nam cũng đi lên ghi danh, cùng lúc đó truyền âm cho mọi người tổ khổ: "Trang bức xong rồi, bây giờ nai lưng ra làm phần thưởng cho các cô. Hơn 200 miếng ăn a, phần đàn ông.. haiz!"

Akatsuki mọi người bĩu môi, rõ ràng không tin Chính Nam có khổ như vậy.

Chính Nam nhún vai, nói với đám đông: "Có công được thưởng, vậy phải nói tới hình phạt một chút đi."

Đám đông vẫn xếp lần lượt từng người ghi danh, nhưng đều vênh tai lên nghe hần nói.

"Tôi sẽ không chính thức phạt mọi người, nhưng nhìn bạn bè, đồng đội, anh, chị, em mình tu vi ngày càng cao, danh vọng ngày càng lớn, tuổi thọ ngày càng nhiều mà mình cứ lết đệt tại chỗ rồi dần dần bị biên giới hóa, tôi nghĩ đó đã là hình phạt lớn nhất rồi.

Nhân sinh của mình nếu như không tự tranh thủ, vậy chỉ có thể trách bản thân mà thôi."

Tất cả mọi người đều trầm mặc, suy nghĩ lời Chính Nam vừa nói.

Không ai muốn mình bị lu mờ so với người khác, cũng không ai muốn đứng trong góc tối nhìn những người từng là bạn, là anh, chị, em mình ngày càng vươn cao, còn mình chỉ có thể tro mắt ngưỡng mộ rồi chết đi.

Đúng lúc này, giọng Chính Nam lại vang lên: "Cơ hội tôi đã chia đều cho tất cả mọi người, nắm lấy được hay không là do bản thân có cố gắng đủ hay không mà thôi.

Phần của tôi đến đây là xong rồi. Xin nhường lại quyền nói chuyện cho Bạch Hổ thần sứ."

Vũ Tuyết phú bà gật đầu rồi từ trên đài cao tung người xuống võ đài, nói: "Chào mọi người, tôi là Vũ Tuyết. Thay mặt Tông chủ, Đại trưởng lão và... Đại sư huynh, tôi có mấy chuyện muốn thông báo cho mọi người.

Thứ nhất, Thanh Vân Tông tạm thời đang trong giai đoạn phát triển, lại nữ nhiều hơn nam, cho nên sẽ không tránh được có chuyện ganh ghét, tị nạnh nhau xảy ra, bản thân tôi cũng là phụ nữ, tôi hiểu rõ. Cho nên nếu như có bất kỳ tranh chấp nào cần phải động võ, có thể đăng ký tới đây thượng đài giải quyết, nghiêm cấm tư đấu dưới mọi hình thức. Ai vi phạm sẽ bị trừ điểm tích lũy theo mức độ của vấn đề, rồi xuống tới 0 điểm... trục xuất.

Thứ hai, vào ngày 15 mỗi tháng đều có một lượt kiểm tra tiến độ tu luyện, đánh giá như thế nào sẽ do Tông chủ quy định, vì vậy mọi người yên tâm sẽ không có bất kỳ thiên vị nào ở đây. Những ai đạt tiến độ mà Tông chủ đề ra sẽ được thưởng, phần thưởng là gì thì tùy theo tình hình của tông môn mà quyết định sau. Còn ai lười biếng không theo kịp tiến độ, vậy thì sẽ bị trừ tích lũy, liên tiếp hai tháng sẽ bị trừ gấp đôi, liên tiếp ba tháng... trục xuất."

Thứ ba, cũng là cuối cùng, tôi biết gần đây có một vấn đề truyền lưu giữa mọi người là tại sao chỉ có Tông chủ và Đại trưởng lão là cao tăng, ngoài ra thì Đại sư huynh, tôi và Vũ Vân sư muội đều là đệ tử, vậy những trưởng lão, chấp sự,... khác đâu.

Cái này nói cho mọi người cũng không sao.

Thanh Vân Tông vừa trải qua thời kỳ thay mới, hoàn toàn là tân sinh, những vị trí cao trong bộ khung quản lý đều đang để trống, chưa có người nhậm chức.

Như vậy có nghĩa là gì? Là các cô, lứa đệ tử đầu tiên sau tân sinh này chỉ cần có đủ công hiến, đủ tích lũy và tu vi đạt tới độ cao nhất định sẽ được cất nhắc vào các vị trí đó.

Độ cao nhất định là như thế nào? Chuyện này Tông chủ cũng đã có bàn giao và tôi không ngại cho mọi người biết hai mức tu vi thấp nhất để có thể được đề cử là Hòa Hợp Kỳ và Nguyên Anh Kỳ.

Cho nên, mọi người...

Cùng cố gắng!"

"CÙNG CỐ GẮNG!"

Hơn 200 người đồng thanh, tiếng vọng lên tận trời xanh.

Sự đồng lòng, quyết tâm trong đó để người luôn lạnh nhạt với mọi thứ, ngoài Chính Nam ra, như Ngọc Ngân phú bà cũng động dung.

Có thể không quyết tâm sao, khi mà chỉ mới đây thôi các cô còn bị người nuôi nhốt như gia súc, ăn không no, ngủ không đủ, từng ngày nom nớp lo sợ bị hãm hiếp, bị giết hại.

Vậy mà chỉ ngủ một giấc tỉnh lại, trước mắt các cô là tương lai tươi sáng, được "sống" thực sự, được là chính mình, thậm chí còn có cơ hội để trở thành người trên người.

Cơ hội người ta đã cho rồi, nắm lấy hay không là do bản thân mình thôi!

Chính Nam rất hài lòng với bài phát biểu của Vũ Tuyết phú bà: "Quả nhiên là con em đại gia tộc a! Cho dù có sa sút thì khả năng lãnh đạo vẫn là in vào máu rồi."

...

Sau khi để các đệ tử khác rời đi, trong sân quảng trường giờ chỉ còn lại Chính Nam, Vũ Tuyết phú bà, đang ẩn thân Ngọc Ngân phú bà, Vũ Vân, Lam gia hai ông cháu và 23 cô gái.

"Được rồi, trước hết giữ mọi người lại đây là có một chuyện muốn thông báo riêng." - Lần này Lam Phụng tự mình phát biểu, kịch bản... Chính Nam soạn.

23 cô gái chia thành hai hàng ngang, Thanh Tâm một mình đứng phía trước đều im lặng chờ nghe Tông chủ nói tiếp.

"Như lần trước đã nói thì các cô đều có thiên phú hơn người nên được ưu tiên hơn trong tu luyện, nhưng như vậy cũng có nghĩa là áp lực các cô chịu sẽ phải lớn hơn những người khác ngoài kia.

Ngoại trừ chương trình kiểm tra tiến độ tu luyện mà... Vũ Tuyết thông báo ban nãy ra, các cô còn phải tham gia một chương trình khác, chính là nhiệm vụ.

Chính Nam, tôi giải thích kỹ hơn đi."

Chính Nam gật đầu bước lên một bước, liếc qua Vũ Vân ra hiệu.

Vũ Vân khẽ gật đầu rồi vung tay một cái, từ dưới mặt đất mọc lên bốn cành cây quấn lại với nhau thành bốn chiếc đĩa, phía trên có đặt bốn quyền trục nhiệm vụ

Chính Nam nhìn các cô gái, cười nói: "Ồ đây có bốn quyền trục nhiệm vụ, màu trắng này là cấp E, màu xanh lục này là cấp D.

Lần trước tôi đã nói các cô có thể tùy ý tổ đội với nhau hai tới ba người một đội, bây giờ đều đã có đội cả rồi chứ?"

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Minh thương, Âm tiến(1)

Các cô gái nhìn nhau rồi cùng đồng đội của mình tách riêng ra, có 6 đội ba người và 2 đội hai người.

"Rất tốt. Ở đây có ba quyền trục màu trắng, một quyền trục màu xanh lục. Vì là lần đầu tiên nên tôi sẽ chỉ định người làm những nhiệm vụ này, sau đó mỗi ngày sẽ có bốn quyền trục nhiệm vụ mới, tổ đội nào muốn kiếm thêm điểm tích lũy có thể tới nhận, chỉ có một yêu cầu là đã hoàn thành nhiệm vụ nhận trước đó."

Chính Nam cầm theo ba quyền trục màu trắng tới phát cho ba tổ đội khác nhau, nhìn như bất kỳ nhưng thực ra hẳn đã dùng Thiên Nhân nhìn xem tổ đội nào có người tu vi cao và vững chắc nhất mới giao.

Còn quyền trục màu lục, tất nhiên là do Thanh Tâm cầm.

"Mọi người không cần căng thẳng, những nhiệm vụ này đều rất dễ và độ nguy hiểm không cao, chủ yếu để làm quen với dã ngoại mà thôi."

Sau ngày hôm nay, những quyền trục nhiệm vụ này nếu như trong 23 người ở đây không có ai nhận, tôi sẽ phát tới bên dưới Bình Minh Bi cho những đệ tử phổ thông khác làm, đây là ưu tiên cho mọi người.

Như vậy mỗi tháng trung bình sẽ có 120 nhiệm vụ được ban hành, Tông chủ và tôi đã thỏa thuận với nhau là 2/3 trong đó sẽ để cho các đệ tử phổ thông làm, còn lại sẽ do các cô đảm nhận.

Các cô có làm được không?"

"Được!" - Đồng thanh.

"Được hay không?"

"ĐƯỢC!"

Chính Nam hài lòng gật đầu: "Rất tốt. Thanh Tâm, nhiệm vụ của em tương đối nguy hiểm và sẽ chỉ cho phép em hoàn thành một mình, cho nên từ nay về sau Đại sư tỉ Vũ Tuyết sẽ là người cùng em ra ngoài làm nhiệm vụ cho tới khi anh cảm thấy em có thể tự mình hoàn thành. Không có ý kiến gì chứ?"

"Dạ không, cảm ơn Đại sư huynh và Tông chủ đã ưu ái!" - Thanh Tâm nghiêm mặt đáp.

Chính Nam gật đầu lùi lại vị trí của mình, để Lam Phụng làm nốt: "Để đảm bảo an toàn cho mọi người, những đội nhận nhiệm vụ lần này khi nào đi làm thì phải thông báo cho Vũ Văn để cô ấy dẫn đội. Tôi không muốn ai trong các cô phải chịu tổn thương cả."

...

Mọi người đều đã rời đi, chỉ còn lại một mình Chính Nam trong phòng thi thắm: "Nhân thủ không đủ a, muốn phát triển nhanh thì cần phải có nhiều người tới làm nhiệm vụ mới được."

Hắn đã có thể tưởng tượng ra cảnh mỗi ngày có bốn nhiệm vụ mới nhưng không có người làm, sẽ dần chất đống lên. Nhưng hẳn cũng không thể mạo hiểm để các cô gái mới tu vi Luyện Thể sơ kỳ ra bên ngoài làm nhiệm vụ mà không có dẫn đội, nhưng vậy không khác gì kêu các cô ấy đi chết.

Ở tương lai ngắn hạn, Chính Nam đã thấy được nhược điểm thiếu nhân lực của Akatsuki.

Ở tương lai dài hạn, khi các nhiệm vụ cấp cao xuất hiện nhiều hơn, thời gian cần để hoàn thành nhiệm vụ trowr nên dài hơn thì nhược điểm này sẽ càng trở nên chí mạng.

Hắn cần phải có phương án giải quyết vấn đề này.

Chính Nam vượt cảm thì thắm: "Là lúc nên kích hoạt một số phong ấn và nguyên ấn, mặc dù đi ngược với nguyên tắc của bản thân một chút nhưng đôi lúc cần phải hi sinh nhỏ cho mục đích lớn."

Muốn phát triển thế lực thì phải có một nhóm đệ tử nòng cốt tuyệt đối trung thành.

Thiên Nhân có thể cho Chính Nam thấy độ thiện cảm của người khác, nhưng đó không có nghĩa là họ sẽ trung thành với tổ chức, bởi vì rất có thể xuất hiện tình huống vừa lòng hắn nhưng không vừa lòng những người khác, cho nên Chính Nam cần một thứ để đảm bảo danh tính và vị trí của Akatsuki sẽ không lọt ra ngoài, ít nhất là trong thời gian ngắn.

"Tiêu hao 1 điểm kỹ năng kích hoạt phong ấn thuật [Thiệt Căn Tuyệt Họa Ấn]."

Một nguyên ấn được phát triển và sử dụng bởi Shimura Danzo. Nguyên ấn này được đặt trên lưỡi của người bị thi thuật, ngăn nạn nhân nói ra thông tin về người thi thuật cũng như tổ chức của người đó.

Chính Nam vừa ý nó bởi vì mặc dù là nguyên ấn nhưng nó không gây hại cho người bị thi thuật, cũng không để lại ám tậ gì sau khi được giải.

...

Ngày hôm sau, Vũ Tuyết phú bà mang theo Tâm ra ngoài làm nhiệm vụ, Vũ Vân cũng mang theo ba đội người mới xuất phát ngay sau đó.

Toàn bộ Thanh Vân Tông chỉ còn Lam Chiến tổng quản mọi chuyện hàng ngày, Chính Nam đành phải cho phân thân của mình đảm nhiệm vai trò huấn luyện những người mới.

Trong Nghị Sự Điện, Chính Nam, Ngọc Ngân phú bà, Tú Anh phú bà, Lam Phụng đang cùng nhau họp bàn các bước phát triển tiếp theo.

"Tình trạng thiếu nhân thủ trong ngắn hạn là không thể giải quyết được, chỉ có thể chậm rãi phát triển." - Chính Nam nhấp một ngụm trà: "Trước mắt, anh nghĩ chúng ta nên cắm xuống Hà thành rồi. Mọi người có ý kiến gì không?"

"Dùng vũ lực cắm xuống hẳn là không hiện thực, dù sao mặt mũi "tiểu Vô Thần" Ngô Đức Vô vẫn là mặt mũi của Thiên Đạo Tông, như vậy chỉ có thể dùng kế." - Ngọc Ngân phú bà phát biểu.

"Không sai." - Tú Anh phú bà gật đầu: "Muốn đánh hạ Ngô gia cần phải có một cơ hội, trước khi cơ hội đó xuất hiện, chúng ta có thể ra tay từ các gia tộc và thế lực khác trong thành, đến lúc chúng ta cùng Ngô gia chính diện đối kháng thì họ có thể trở thành trợ lực."

"Thế lực khác? Cụ thể?"

"Luyện Dược Sư công hội, Dong Binh công hội, Luyện Khí công hội..."

"Cũng là một cách. Như vậy trên phương diện kinh tế có thể cùng Phúc Đạt đàm phán, mượn sức của họ để đạt tới mục đích. Chuyện này anh sẽ cùng Trần Đại tiểu thư nói chuyện."

Chính Nam liếc Tú Anh phú bà một cái rồi tiếp tục nói: "Đồng thời phương diện vũ lực cũng không thể thiếu. Bạch Vô Thường, em và Hắc Vô Thường phối hợp với nhau trong bóng tối trấn áp hết những ai có ý định phản kháng. Trong trường hợp cần, cứ thẳng tay, anh cho hai người toàn quyền trong nhiệm vụ lần này."

"Hiểu rõ." - Hai người đồng thanh rồi cùng nhau rời đi.

"Còn ngài, Tông chủ..." - Chính Nam tháo ra mặt nạ, nở nụ cười nguy hiểm nhìn Lam Phụng.

Hắn muốn trêu chọc cô gái nhỏ này một chút.

"Chủ... chủ nhân!" - Lam Phụng ngượng ngùng cúi đầu, hai tay kéo mép áo, không có hình tượng nhất tông chi chủ chút nào: "Có... có việc gì... cần... cần dặn nô tỳ sao?"

"Chắc, cũng là Tông chủ cả một tông môn rồi, làm sao cứ như cô gái nhỏ mới về nhà chồng như vậy hả?" - Chính Nam nhin không được phì cười.

Lam Phụng đỏ bừng cả mặt: "Không... không dám, đều... đều là của chủ nhân ban cho."

Chính Nam chỉ biết lắc đầu: "Nói không được em. Lại đây."

Lam Phụng bên lên lại gần Chính Nam, trong lòng vừa sợ hãi, vừa vui mừng, vừa mong chờ,... hỗn loạn cảm xúc cứ vậy trùng kích lên bộ não vốn đã không nhanh nhạy của cô, để nó càng trở nên quá tải.

"Gần đây mọi người đều bận bịu, không giống như lúc trước có thể ăn, có thể chơi." - Thở dài một hơi, Chính Nam nhìn Lam Phụng: "Tông chủ, ngài nói, xây dựng Thanh Vân Tông như hiện tại, có đúng theo ý muốn của ngài chưa?"

"Chủ... chủ nhân, xin đừng... đừng gọi em Tông chủ..."

Lam Phụng còn chưa nói hết câu đã bị Chính Nam nắm lấy tay kéo vào lòng, tháo xuống mặt nạ, cúi đầu sát vào mặt cô.

"Không gọi Tông chủ sao? Vậy nên gọi như thế nào?"

"G-G-Gọi... gọi..." - Lam Phụng hoàn toàn cả lăm, nói không ra được một chữ cho đành hoảng, mặt đã đỏ thành trái cà chua.

"Tiểu Phụng Phụng thế nào?" - Chính Nam cúi thấp hơn, môi của hắn đã khê lướt qua môi Lam Phụng, chỉ cần lại xuống một xíu nữa là đầu sẽ vào đấy.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên kéo Lam Phụng từ biên giới ngất xỉu tỉnh trở lại: "Chủ... chủ nhân, có... có người..."

Chính Nam tiếc nuối buông Lam Phụng ra, chỉnh lại quần áo một chút rồi hỏi: "Ai thế? Có chuyện gì không?"

"Là em, em trở về rồi đây!" - Giọng nói mang theo mệt mỏi nhưng không giấu được hào hứng và vui vẻ.

Chính Nam hơi sững sờ, lát sau hắn nói với Lam Phụng: "Là Bình trở về. Bây giờ em đã là Tông chủ Thanh Vân Tông rồi, tu vi cũng không thể thấp như vậy được nữa, cho nên anh sẽ ưu tiên để em có thời gian và tài nguyên tu luyện hơn. Cố gắng lên nhé."

Lam Phụng gật đầu rồi đi ra ngoài. Đứng phải Nguyệt Vịnh trước cửa, cô còn không hiểu bức bối, liếc mắt hừ lạnh một cái, để Nguyệt Vịnh như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc: "Mình làm gì sai a!?"

Nghĩ không ra dứt khoát không nghĩ, cô vào phòng đóng cửa lại rồi như một làn gió chạy tới cạnh Chính Nam.

"Xong việc rồi sao? Tà Nguyệt Tông bên kia có gì mới không?"

Nguyệt Vịnh nhìn thấy Chính Nam hai mắt đều tỏa sáng, nhưng cô làm bộ nũng nịu nói: "Anh không hỏi thăm em được một câu, chỉ biết hỏi tông môn nhà em, hừ~"

Chính Nam cười nói: "Em ở đây trước mặt anh rồi còn hỏi gì nữa. Vẫn xinh đẹp, khỏe mạnh như vậy còn bắt làm bộ hỏi, không tốt lắm đâu."

Nguyệt Vịnh cười đắc ý nói: "Coi như anh biết ăn nói, tha cho anh." - Rồi cô đổi giọng nghiêm túc nói: "Tông môn bên kia rất tốt, mẹ em cũng đã thi triển thủ đoạn để bảo đảm thông tin về chúng ta không lọt ra ngoài."

Chính Nam gật gù, hỏi: "Cửu Dương Các thì sao, bọn họ có hành động gì trả thù Tà Nguyệt Tông chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Minh thương, Âm tiễn(2)

Nguyệt Vịnh cười khinh bỉ nói: "Bọn họ dùng thủ đoạn bản thủ mua được Tam trường lão, bây giờ Dương Quang bị giết thì cũng chỉ là 1 đổi 1 thôi. Cho dù Dương Kha có tức điên thì cũng chỉ có thể tự bạt tai mình là cùng."

Nói tới Dương Quang, Chính Nam còn đang cất giữ thi thể hắn trong hệ thống không gian để nghĩ cách lấy ra Hóa chủng trên người hắn nhưng chưa thành công, cái này chỉ có thể trách nghề Y Sư của hắn còn quá thấp.

Đúng lúc này Nguyệt Vịnh tò mò hỏi: "Vừa rồi em về tới thấy có một tấm bia đá rất lớn ở quảng trường, là anh làm tới sao?"

Chính Nam gật đầu rồi nói ngắn gọn lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày Nguyệt Vịnh vắng mặt.

Nguyệt Vịnh lập tức giãy nảy lên: "Cái gì! Mọi người đều có nhiệm vụ chỉ mình em là không có việc gì làm!?"

Không được, anh nhất định phải giao cho em chuyện gì đó, càng quan trọng càng tốt!"

Chính Nam tỏ vẻ khó hiểu, không phải hắn nghĩ cho Nguyệt Vịnh, sợ cô mệt mỏi sao? Lỗi tại hắn rồi?

Trang phú bà không biết từ đâu nhảy ra châm chọc: "Uổng cho ký chủ đã là "Tiểu bạch kiểm tiểu thành" rồi mà một chút tâm tư đó của phụ nữ cũng không đoán được. Hừ!"

Chính Nam 2 mắt đen thui: "Đoán tâm tư phụ nữ!? Xin lỗi chứ Thánh nhân cũng đoán không được mấy người đang nghĩ gì."

Một bài toán còn có 5 7 cách giải, tâm tư phụ nữ không có 5,000 7,000 đường vòng mới là chuyện lạ."

Trang phú bà á khẩu không trả lời được, chuyện này nó cũng không có cách nào phản bác Chính Nam.

át sau, nó lại hừ lạnh nói: "Ký chủ đừng chống chế, chuyện này lại không có nhiều đường ngang, lối dọc như vậy."

Chính Nam hỏi: "Ồ, nói như vậy chỉ có một đường thẳng sao, làm sao tôi không nhìn thấy gì hết vậy? Nguyệt Vịnh tại sao lại vội vàng muốn nhận nhiệm vụ thế?"

Trang phú bà hóa thân thành cao thủ giải thích: "Cô ấy vội vàng như vậy là vì có 3 lý do."

Thứ nhất, cô ấy cho rằng mình đi vắng mấy ngày đã xảy ra nhiều chuyện quan trọng, mọi người đều có phần mà cô ấy không có nên cảm thấy mình bị lạnh nhạt, cần phải nhanh chóng làm rõ lại sự tồn tại của mình.

Thứ hai, từ khi có tiền lệ hộ pháp có thể thăng chức thành thần sứ, cô ấy hiểu là càng phải cố gắng gấp bội để cho ký chủ nhìn sự nỗ lực cũng như cống hiến.

Cuối cùng là lý do cá nhân, muốn thể hiện độ tận tụy của mình với ký chủ thôi.”

Chính Nam mộng bức: “Có một chút xú đó thôi mà để ra làm lý do như vậy?

Tôi thật không hiểu, phụ nữ ăn cũng là cơm canh, ngủ cũng giường chiếu, tắm cũng nước vòi và phòng mà tại sao nào lại có thể đi được nhiều vòng như vậy để tới cùng một địa điểm mà đàn ông chúng tôi cứ đi thẳng là tới.

Quá khó hiểu luôn!”

Trang phú bà cũng không phản đối nhận định nay của Chính Nam, bởi vì vừa mới giải thích xong nó cũng cảm thấy... có vẻ hơi nhiều lý do thật.

Chính Nam liếc qua Nguyệt Vĩ đang mặt đầy chờ mong nhìn mình, bất đắc dĩ nói: "Danh tiếng của em quá thịnh, không thể để em lộ diện tại Thanh Vân Tông được, cho nên anh có một ý tưởng. Đó là..."

Nghe Chính Nam giải thích xong, Nguyệt Vĩ vuốt cằm: "Không phải Tà Nguyệt Tông không muốn mở chi nhánh tại Hà thành, mà là tôn trọng "tiểu Vô Thần" Ngô Đức Vô, để Hà thành trở thành thổ địa của Ngô gia thôi, bây giờ anh lại muốn vuốt mặt hất?"

"Trước tiên đừng quảng bá nó, cứ lấy cớ làm trung chuyển đan dược, mở một cái cửa hàng nhỏ thôi. Khi người của chúng ta cùng các gia tộc khác đạt được thỏa thuận nhất định thì dần mở rộng nó ra." - Chính Nam ý tưởng rất rõ ràng, để Tà Nguyệt Tông làm bề nổi, Akatsuki ẩn phía sau làm việc.

"Chuyện này em sẽ cùng mẹ bàn lại, để xem mẹ nghĩ thế nào đã." - Nguyệt Vĩ gật gù, cho dù đứng trên lập trường là Át hộ pháp hay "Tà Nguyệt" Nguyệt Vĩ thì việc mở rộng Tà Nguyệt Tông này đều không sai.

"Vậy trước hết em cùng Hắc - Bạch Vô Thường hội họp tại Hà thành đi, có chuyện gì thì cứ truyền âm cho anh. Mà, nên nghỉ ngơi một chút trước đi đã, nhìn em có vẻ mệt mỏi lắm đấy."

Nguyệt Vĩ nhảy lên ngồi trên đùi Chính Nam, hai tay vòng lấy cổ, mắt long lanh nước thơ thề: "Nếu không... "chúng ta" cùng nhau nghỉ ngơi?"

Chính Nam gõ đầu Nguyệt Vĩ: "Không nghỉ ngơi thì đi làm việc, ở đó mà câu dẫn anh." - Chính Nam hiểu rõ Nguyệt Thần huyết mạch hơn bất kỳ ai khác, không đến đúng thời điểm là không thể phá thân, nếu không là hại nhiều hơn lợi.

Nguyệt Vĩ bĩu môi thất vọng, đeo lên mặt nạ: "Anh à! Lúc nào cũng lý trí như vậy, thật không biết có phải là Thánh nhân chuyển thế không!" - Nói, cô ra ngoài, đóng cửa thật mạnh.

Chính Nam thở dài lắc đầu, an ủi "tiểu Chính Nam" một lát rồi đi xuống mật thất.

Hắn quyết định thử nghiệm lại rút ra hỏa chủng của Dương Quang.

Trong mật thất, Chính Nam dùng Bạch Nhãn có thể nhìn rõ trong đan điền Dương Quang có một đoàn hỏa diễm đang cháy hừng hực, không cần chạm vào, chỉ nhìn không thôi đã cảm giác được đôi mắt chịu thiêu đốt.

Đang lúc Chính Nam định ra tay trích Hỏa chủng kia ra khỏi người Dương Quang, Trang phú bà lại lên tiếng.

“Trang khuyên ký chủ là đừng sử dụng phương pháp này mà đạt được dị hỏa.”

“Vì sao?” - Chính Nam giọng đầy nghi ngờ: “Dương Quang đã chết, chỉ cần xóa hết tinh thần ấn ký trên Hỏa chủng của hắn đi không phải là nó sẽ trở thành vô chủ rồi sao?”

“Về lý thuyết thì đúng là như vậy, nhưng ký chủ nên nhớ Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa vốn là từ một vị thần bị phân thân mà thành, tức là ngoài tinh thần ấn ký của Dương Quang, trong đó còn có Đồ Đằng của một vị thần. Thứ đó ký chủ đừng mong có thể tự mình giải quyết được.”

“Chắc, quên mất còn có vị Thái Dương Thần gì đó.” - Chính Nam lắc đầu ngao ngán: “Cái xác này bây giờ đã bị chặt đứt tứ chi, nguyên anh cũng đã bị đánh nát, cho dù dùng làm môi giới Uế Thổ Chuyển Sinh Thuật cũng không tốt, đúng là gân gà.”

Cắt cái xác qua một bên, Chính nam lại thấy trong balo còn 1 cái cấp 5 Tụ Linh trận bản.

Không có việc gì làm, hắn đành phải mang theo nó đi cải tạo một lượt toàn bộ trận pháp xung quanh Thanh Vân Tông.

...

Hai ngày sau, Vũ Tuyết, Vũ Văn đều lần lượt mang đội trở về báo cáo nhiệm vụ.

Sau khi kiểm tra tình hình sức khỏe mọi người một lần, Chính Nam để cho các cô nghỉ ngơi một ngày rồi lại tiếp tục ra ngoài làm cấp E nhiệm vụ. Cũng vì chuyện này mà hắn nổi nóng với hai chị em Vũ gia khi các cô muốn ngay lập tức lên đường.

"Hai người tu vi cao, thân thể tốt mới có thể chịu được vừa đi lại vừa đánh đấm, thu thập như vậy, còn những người khác đều là Luyện Thể Kỳ, không chịu nổi dày vò như vậy a. Để cho người ta nghỉ ngơi trước đi."

"Chủ nhân, có tới tám đội lận a, ba đội nghỉ thì còn năm đội có thể đi, em đi được mà!" - Vũ Văn không phục, cô chưa mệt mỏi, không cần nghỉ ngơi.

Chính Nam đưa tay xoa trán: "Tham công tiếc việc a. Được được, cầm lấy ba quyển trục này, chọn lấy ba đội rồi khi nào muốn đi thì đi."

Vũ Văn hào hứng nhận lấy ba quyển trục rồi chạy như bay đi làm việc của mình, trước khi đi còn không quên ôm chầm lấy Chính Nam một cái, để Vũ Tuyết phú bà hừ lạnh không thôi.

"Em tạm thời nghỉ ở nhà, để tu vi của Thanh Tâm tiến thêm đi đã." - Thấy Vũ Tuyết phú bà lại muốn cầu xin, Chính Nam lập tức ngắt lời.

Chủ yếu là vì cấp D nhiệm vụ không xuất hiện, hẳn cũng không có cách nào.

Vũ Tuyết phú bà gật đầu rồi đi, cũng không quên ôm Chính Nam một cái, quyết ăn thua đủ với em gái mình.

Chính Nam cười lắc đầu, đều trưởng thành rồi mà cứ như con nít.

Mọi người rời đi rồi Chính Nam mới tự mình thi thắm: "3 điểm tích lũy, còn thiếu 7 điểm nữa là được một công trình. Aiz, mới mấy ngày thôi mà đã tồn gần chục nhiệm vụ cấp E, sau này còn phải làm sao a."

Trang phú bà lại ngoi lên mặt nước nói: "Ký chủ thật ngu ngốc a, nếu như không đủ người thì cho một người nhận nhiều nhiệm vụ, lại không ai cấm làm như vậy."

Chính Nam đập bàn: "Còn có thể một người nhận nhiều nhiệm vụ!? Tại sao giờ này mới nói a!"

Trang phú bà lí nhí: "Tại ký chủ không hỏi..."

Chính Nam đã quen với sự tặc trách của Trang phú bà nên cũng không thèm nói nữa mà lật ra đồng quyển trục nhiệm vụ rồi phân nhiệm vụ thành ba loại chính là thu thập tài nguyên, liệt sát và thu thập tình báo.

Nhiệm vụ thu thập tài nguyên chủ yếu là linh thảo, khoáng thạch hoặc là thu mua vải vóc, gỗ, gạch,... khá an toàn và dễ dàng.

Nhiệm vụ liệt sát thì nguy hiểm hơn khi yêu cầu tổ đội phải giết một số cụ thể yêu thú và thu lấy một số cụ thể tài liệu.

Nhiệm vụ thu thập tình báo ở cấp độ này chủ yếu là thu thập thông tin về địa hình, các tông môn, thành trì xung quanh, cũng không quá khó khăn và nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Thành quả ban đầu

Một tuần nháy mắt trôi qua.

Thanh Vân Tông, Nghị Sư Điện.

"Được rồi, yên lặng đi, đến giờ làm việc rồi đấy, tập trung lại đây nào."

Chính Nam lên tiếng kéo sự chú ý của mọi người trong phòng lại.

Các cô gái rất nhanh dẹp chuyện tán gẫu sang một bên để tập trung cho cuộc họp.

"Một tuần qua Bạch Hổ và Giáp đều lần lượt mang đội ra bên ngoài làm nhiệm vụ, mặc dù xảy ra tranh chấp nhưng không có thương vong để anh rất hài lòng."

Thanh Vân Tông dưới tay Át phát triển nhanh và vững chắc, không sai.

Ngoài ra Hắc - Bạch và Bính cũng có những bước tiến đáng kể trong việc thu tóm Hà thành.

Cố gắng của mọi người anh đều đã thấy rõ, cho nên lát nữa anh sẽ dẫn tất cả tới một nơi để nghỉ xả hơi, coi như là thưởng chung."

Các cô gái đều hào hứng không chịu nổi, ai cũng biết bản lĩnh đưa ra mấy thứ bất ngờ của Chính Nam nên đều chờ mong.

"Thưởng chung!? Ý anh nói là xong có phần thưởng riêng sao?"

Tử Anh phú bà luôn lý trí hơn những người khác, cô rất nhanh đã phát hiện ra ý khác trong lời nói của Chính Nam.

Chính Nam chờ các cô xôn xao một lát xong mới nói: “Tất nhiên là có nhưng chuyện đó nói sau đi. Trước hết để Bạch Hổ báo cáo tình hình trước đã.”

Mọi người đưa mắt về phía Vũ Tuyết phú bà. Cô đứng lên chậm rãi nói: “Được Không thần sứ giao nhiệm vụ kèm cặp và hướng dẫn Thanh Tâm, tôi mang cô ấy ra ngoài làm nhiệm vụ cấp D trong vòng 7 ngày. Chú ý rằng đây chỉ mới là lần thứ hai cô ấy đơn độc làm nhiệm vụ cấp D, lần trước chỉ để làm quen, tôi không nhắc tới ở đây.

Trong 7 ngày này, tôi ngoại trừ đứng một bên cho cô ấy lời khuyên về cách sinh tồn dã ngoại cũng như tập tính của yêu thú thì gần như không có bất kỳ trợ giúp gì khác.

Thanh Tâm hoàn toàn tự mình thiết kế bẫy, tự tìm phương pháp dẫn dụ mục tiêu và tự mình động thủ giết chết, tiến bộ rất nhanh.

Nhận xét của tôi đối với Thanh Tâm là thiên phú cao, khả năng học tập và áp dụng tốt, không gian phát triển lớn, đáng giá bồi dưỡng.”

Chính Nam hài lòng gật đầu, nói: “Rất tốt, không giấu mọi người, tôi có ý định bồi dưỡng Tâm trở thành hộ pháp tiếp theo, cho nên Bạch Hổ, nếu như không phải nguy hiểm tới tính mạng thì em không cần nhúng tay, để cho cô ấy tự trưởng thành.

Nhiệm vụ cấp D này em giao cho cô ấy, hai người tự quyết định với nhau ngày lên đường, càng sớm càng tốt.”

Trong vòng 7 ngày này Chính Nam lại nhận tới 26 nhiệm vụ cấp E, chỉ 2 lần may mắn nhận được nhiệm vụ cấp D.

Hắn cũng đã mò ra được một số thông tin cơ bản, chẳng hạn như cấp E nhiệm vụ thường thường sẽ tốn khoảng 3 ngày để hoàn thành, đó là thời gian vừa đi vừa làm vừa về, còn cấp D sẽ mất khoảng 7 ngày.

Nếu như nhận nhiều nhiệm vụ một lần thì sẽ tiết kiệm được thời gian đi lại khá nhiều nên Chính Nam thường giao 3 tới 4 nhiệm vụ cấp E cho một tổ mỗi lần họ tới tham khảo nhận. Nhờ như vậy mà chỉ trong 7 ngày hắn đã kiểm tới đủ 20 điểm tích lũy.

Cũng trong một tuần này, trải qua Giáp hộ pháp Vũ Vân đốc thúc và kèm cặp, cộng với áp lực vô hình từ việc phân tổ thúc đẩy lẫn nhau, 22 cô gái mà Chính Nam gọi là G1 đều đã đột phá tới Luyện Thể trung kỳ.

Phải biết với mặt bằng sở hữu thiên phú cấp 4 như các cô, không có vài tháng luyện thể là không thể nào có thành quả như hiện tại.

Nhưng biết sao được a, ở đây ăn cơm chính là linh thực, uống nước chính là linh thủy, thậm chí hít thở đều là linh khí được Tự Linh Trận cấp 5 hấp thu tới, còn đan dược thì khỏi phải nói, đều là hoàn mỹ.

Không tiến bộ thần tốc mới có vấn đề đâu!

Mà cũng chỉ là 23 cô gái G1 mới có đãi ngộ như thế này thôi, chứ Chính Nam cũng không đại gia tới mức cung cấp tài nguyên tốt như vậy cho hơn trăm đệ tử phổ thông ngoài kia.

“Như mọi người đều thấy thì gần đây anh chủ yếu chú trọng vào việc bồi dưỡng người mới mà không có hoạt động gì cho riêng anh và Akatsuki chúng ta nói chung, mọi người có ý kiến gì không?”

Tử Anh phú bà lên tiếng: “Em hiểu được tầm quan trọng của việc bồi dưỡng người mới, nhưng như anh vừa nói, chúng ta những người được coi là “cao tầng” của Akatsuki này tu vi đều giậm chân tại chỗ thời gian cũng không ngắn. Đặc biệt là Bạch Hổ và Giáp hộ pháp liên tục phải ra ngoài dài ngày, điều này sẽ hạn chế rất nhiều thời gian tu luyện của các cô ấy.

Cho nên, em cảm thấy chúng ta nên cân bằng lại giữa việc mang người mới ra bên ngoài làm nhiệm vụ lịch luyện và để cao tầng có thời gian tu luyện thêm cho hợp lý hơn.”

Ngọc Ngân phú bà cũng phát biểu: “Em đồng ý với ý kiến của Hắc Vô Thường. Hầu hết người mới đều đang có tu vi Luyện Thể sơ kỳ và trung kỳ, sớm lịch luyện cũng có những lợi ích lớn nhưng nếu vì vậy mà làm tổn thời gian của cao tầng quá nhiều thì lợi ích đó không so được với thời gian đã mất đi được.”

Chính Nam đầu có chút lớn.

Hắn vừa muốn thế lực phát triển nhanh, vừa muốn cao tầng có thời gian tu luyện, lại không muốn mạo hiểm để các cô gái tự mình ra ngoài lịch luyện, muốn cân bằng cả ba thứ này quá khó.

Vũ Tuyết phú bà góp ý: “Hắc - Bạch Vô Thường nói không sai, nhưng việc bồi dưỡng người mới cũng không thể chậm lại, cho nên em có ý kiến là chúng ta nên giữ các cô ấy lại trong tông môn tu luyện tới Luyện Thể hậu kỳ, sau đó để các cô ấy tự ra ngoài làm nhiệm vụ và lịch luyện.

Còn nếu anh không yên tâm sự an toàn của họ, chúng ta có thể tìm mua vài con linh thú đã được thuần hóa rồi để nó đi cùng bọn họ cũng không sai.”

Chính Nam bưng bình, hắn đứng là quên mất tính năng sủng vật và nghề tuần thú của mình.

Yêu thú tu luyện không giống nhân loại.

Chúng không cần phải minh tường, hấp thu thiên địa linh khí rồi tinh luyện gì cả, mà chỉ cần ăn, ngủ và chiến đấu theo bản năng là được. Năng lượng thu được từ thức ăn sẽ tự giúp chúng lên cấp và đột phá.

Chính Nam gật đầu nói: “Ý tưởng rất tốt. Chúng ta đang thiếu nhân lực, như vậy có thể dùng yêu thú tới thay thế chúng ta bảo vệ các cô gái còn nhỏ yếu, cũng coi như cho bọn họ lẫn nhau bồi dưỡng đồng bạn cũng không sai.

Chuyện yêu thú ngày mai đích thân anh sẽ đi làm, mọi người trong thời gian này tự mình có kế hoạch cân bằng tu luyện và dẫn đội ra ngoài làm nhiệm vụ đi.”

Nguyệt Vĩng hào hứng nói: “Nếu không còn gì để họp, vậy có phải là tới lúc anh nên thực hiện lời hứa rồi không?”

Nghe Nguyệt Vĩng nói, các cô gái lập tức lên tinh thần, ánh mắt chờ mong nhìn Chính Nam.

Chính Nam gật đầu nói: “Mọi người đi theo anh, anh dẫn mọi người đến một nơi thư giãn.”

Bởi vì thói quen của Chính Nam là tổ chức họp sau giờ cơm tối nên bên ngoài bầu trời đã tối đen.

Hắn mang theo ba vị phú bà và ba hộ pháp bay tới phía sau núi khiến các cô gái đều tò vò về nghi hoặc.

Tú Anh phú bà hỏi: “Nơi này không phải phía sau núi sao, ngoài rừng cây ra thì cái gì cũng không có a?”

Đây là cũng là nghi vấn chung của cả năm người còn lại, nhưng Chính Nam chỉ im lặng bay mà không nói gì, có vẻ hết sức thần bí.

Bay thêm một lát tới địa điểm mà hắn đã chọn kỹ trước đó, Chính Nam dừng lại nói: “Tối rồi, nơi này bị anh thiết lập một cái kết giới nên từ bên ngoài nhìn vào không có gì đặc biệt, đi theo anh.”

Chính Nam ở trên không khí vẽ loạn một lát, một tấm màng mỏng hiện lên trước mặt mọi người rồi tách ra, để lộ ra không gian phía sau nó. Hắn quay đầu lại ra hiệu cho mọi người đi vào.

Sáu cô gái tò mò lần lượt đi vào, Chính Nam vào cuối cùng rồi đóng lại khe hở, kết giới lại hòa vào hoàn cảnh xung quanh, nơi này từ bên ngoài nhìn vào vẫn là một mảnh rừng cây tĩnh lặng.

Đóng lại kết giới xong, Chính Nam quay đầu lại nhìn.

Hắn há hốc mồm bởi vì trước mặt hắn là nguyên một tòa kiến trúc khổng lồ theo phong cách Nhật Bản với cửa kéo, ống trúc, hồ cá nhỏ, bàn ghế, quầy lễ tân...

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng: “Này, Trang. Không phải là dời cả một phòng tắm hơi Nhật Bản tới đây chứ?”

Trang phú bà trả lời: “Về kiến trúc thì đúng là như vậy, nhưng mà ký chủ vào trong đi mới biết vì sao đây được gọi là “Thiên đường”, haha.”

Ngọc Ngân phú bà hỏi Chính Nam “Anh làm thứ này lúc nào thế?” - Hắn mỗi tối đều cùng cô quán chung một chỗ, ngày thì đi lòng vòng khắp nơi, thời gian đâu làm ra thứ lớn như thế này a.

Chính Nam gãi đầu: “Haha... rảnh rồi nên động tay động chân một chút, không cẩn thận thành ra lớn như vậy, haha.”

Mọi người đều cho Chính Nam một cái bạch nhãn, không cẩn thận sẽ thành như vậy, anh làm sao không lên trời luôn đi.

Chính Nam không nói mà dẫn đầu mở cửa rồi bước vào bên trong.

Cảnh tượng bên trong khiến hắn sững sờ, quả nhiên không phải ngoa khi Trang phú bà gọi đây là Thiên Đường.

Toàn bộ kiến trúc đều được làm bằng gỗ, không những không có cảm giác quê mùa mà ngược lại, lộ ra cực kỳ sang trọng.

Phía tay trái là một chuỗi dài các gian phòng nhỏ, có vẻ là phòng tắm cá nhân trước khi đi xông hơi, Chính Nam đếm qua có khoảng 50 phòng.

Bên tay phải lại là hai hồ bơi nước lạnh kiểu hiện đại cực lớn, một cái được phân làn, cái còn lại thì không.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Suối nước nóng - Nam Nhân Thiên Đường!(1)

Chính Nam tiếp tục dẫn mọi người đi vào tham quan, mặc dù hần cũng là lần đầu tới nhưng kiến trúc hiện đại này hần ít lạ lẫm hơn những người khác nên vẫn là trang bức qua được.

Qua một ngõ quẹo lạ gian phòng với cửa cao và lớn.

Chính Nam bước tới đẩy cửa phòng ra, phía sau là một màn khiến các cô gái hút vào một ngum khí lạnh.

Trước mắt mọi người, một hồ nước nóng lộ thiên với bonsai, ghế thấp, khăn, chậu rửa mặt,... đầy đủ trang bị, dụng cụ tắm rửa nhưng không ai quan tâm, bởi vì tất cả tắm mát đều bị hồ nước nóng đang bốc khói nghi ngút kia hút hết, hơi nước mờ ảo càng làm nó trông như một bức tranh không thật.

Vũ Tuyết phú bà lấp bắp: “Hồ... hồ nước nóng lộ thiên. Anh... anh tự mình làm ra tất cả những thứ này?”

Chính Nam trang bức nói: “Haha, chính là hồ nước nóng mà thôi, không có gì khó á. Chúng ta đi xem tiếp, lát nữa quay lại ngâm sau cũng không muộn.”

Các cô gái lưu luyến rời đi, nếu không phải Chính Nam còn ở nơi này, vừa rồi các cô có thể đã không mảnh vải che thân mà nhảy xuống nô đùa rồi.

Đối diện với 5 hồ nước nóng lộ thiên là 10 căn phòng nhỏ hơn.

Chính Nam mở cửa một căn phòng ra rồi vào xem, hần ngay lập tức nhận ra đây là phòng xông hơi thảo dược.

“Như mọi người đều đã xem qua, bố cục kiến trúc nơi này gồm có bốn phần.

Bên ngoài là phòng tắm cá nhân, bất kỳ ai muốn xuống hồ bơi lớn bên ngoài hay vào bên trong này ngâm nước nóng và xông hơi đều phải tắm qua trước, đây là nguyên tắc tôn trọng lẫn nhau chung.”

Sáu cô gái đều gật đầu, quy định này của Chính Nam các cô rất hài lòng.

Chính Nam nói tiếp: “Hồ bơi lớn ở ngoài sảnh ngoài việc để tắm mát, bơi lội ra còn có thể điều chỉnh dòng nước để luyện thể cũng không sai, lát nữa ai thích có thể ra bơi thi với nhau, haha.”

Các cô gái liếc nhau, ánh mắt đều cháy hừng hực đấu chí.

Chính Nam hào hứng nói: “Phòng tắm nước nóng lộ thiên này là để mọi người ngâm nước nóng thư giãn cơ bắp và đầu óc đều được, anh không cần giải thích nhiều.

Còn bên này là phòng xông hơi thảo dược. Dược liệu sẽ được đun nóng ở bên dưới nền, thông qua các lỗ trên nền mà tràn vào phòng giúp mọi người thư giãn.”

Vũ Vân lại lên tiếng hỏi: “Nơi này chỉ là để tắm thôi sao? Anh không thể xây một nơi lớn như thể này chỉ để mấy người chúng ta tắm chứ?”

Chính Nam gật đầu nói: “Anh gọi nơi này là “Phòng tắm công cộng”.

Tất nhiên là nó dùng để tắm nhưng nước ở đây đều được pha vào một lượng nhỏ linh thủy trước khi vào hồ, nên nó có tác dụng hồi phục thể lực rất tốt.

Anh dự định là mở cửa cho tất cả đệ tử đều có thể vào nhưng cần quy định khoảng thời gian cụ thể, còn lại mọi người thích đến lúc nào cũng được.”

Tú Anh phú bà là Trần gia Đại tiểu thư, cô có thể khá khó tính trong việc tắm chung với người khác.

Nghe Chính Nam nói muốn mở cửa rộng rãi, cô cần nhằn nói: “Nếu không anh làm một chỗ khác nhỏ hơn, em không muốn tắm chung với nhiều người như vậy.”

Nguyệt Vịnh cũng gật đầu đồng ý, cô cũng là đương đại đình tiem thiên tài, có ngạo khí của mình.

Chính Nam trợn trừng mắt: “Nước đều được bơm và thay mới mỗi giây, mỗi phút, ngại cái gì mà ngại.

Lại nói, anh tất nhiên sẽ quy định một số thời gian cụ thể chỉ chúng ta mới được sử dụng nơi này. Thế nào, hài lòng đi?”

Tú Anh phú bà và Nguyệt Vịnh bắt đầu đi gật đầu.

Chính Nam bỗng nhiên tháo xuống mặt nạ, cười hèn mọn nói: “Tới, anh tặng cho mọi người vài bộ đồ, ai thích kiểu gì cứ tự ý chọn.” - Nói, hần lấy ra mấy chục mẫu Bikini mà hần dây công chuẩn bị mấy ngày qua ra cho các cô gái xem.

Từ lúc Trang phú bà nói tới phòng tắm hơi, Chính Nam đã có ý tưởng “chế tạo” một số bikini để các cô gái mặc cho hần xem.

Những bộ bikini này đều là cấp 1 trang bị, được Chính Nam có ý chế tạo với khả năng làm khô nhanh và tự co giãn để bó sát vào cơ thể người mặc, cho nên sẽ không tồn tại tình huống buồm - cam khó xử.

Các cô gái thấy Chính Nam lấy ra mấy bộ “quần áo” chỉ có hai mảnh nhỏ xíu che những chỗ cần che thì đều đỏ chín cả mặt. Riêng Nguyệt Vĩ không chút ngại ngùng cướp lấy một bộ màu tím theo màu yêu thích của cô rồi chạy vào phòng xông hơi gần đó.

Một phút sau Nguyệt Vĩ bước ra, cảnh tượng này khiến Chính Nam muốn chảy máu mũi.

Trước mặt hần, một mỹ nhân với làn da trắng nõn nà, mái tóc xõa xuống trước ngực che hững hờ hai bầu ngực nửa lộ, nửa kín của mình. Vòng eo thon thả, bằng phẳng không chút mỡ thừa, lỗ rốn nhỏ nhắn tinh xảo. Phía dưới là cặp đùi trắng thẳng tắp, thon dài cùng cặp mông cong tròn khiêu gợi.

Tiểu Chính Nam đã có xu hướng muốn thò đầu ra tự mình nhìn xem tiên cảnh.

Thấy Chính Nam nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, Nguyệt Vĩ cực kỳ đắc ý khoanh tay trước ngực, hành động này càng làm vòng một đầy đặn của cô bị dồn lên phía trên, chút hồng hào cũng đã lộ ra trên nền trắng sữa căng mọng kia.

Nhìn Chính Nam không khác gì thư sinh bị hồ ly tinh câu hồn, Tú Anh phú bà hừ lạnh một cái rồi cầm lấy bộ bikini màu đỏ đi thay.

Ngọc Ngân phú bà mặt không đổi sắc cầm lấy bộ màu trắng.

Vũ gia hai chị em nhìn nhau tóe tia lửa điện rồi mỗi người cũng lấy một bộ ưng ý.

Chỉ có Lam Phụng là đứng im tại chỗ, tay kéo mép áo, cúi đầu bên lên.

Chính Nam bị Tú Anh phú bà hừ một cái cũng đã tỉnh hồn lại. Nhìn mọi người đã lấy đồ đi thay cả rồi mà chỉ có một mình Lam Phụng ở lại, hần tò mò hỏi: “Em không thích kiểu đồ này sao?”

Lam Phụng ấp úng nói: “Không... không phải, em rất... rất thích. Chỉ là... chỉ là...”

Chính Nam nói: “Em không tự tin với cơ thể của mình sao? Không cần lo lắng, tuổi của em vẫn còn không gian để phát triển. Nếu em cảm thấy cần, anh có một bộ liệu pháp massage và châm cứu...”

Đang dự dõ trẻ thành niên, Chính Nam lập tức nghẹn họng trần trời nhìn năm “người mẫu” bikini trước mắt.

Tú Anh phú bà vẻ mặt lạnh lùng, cao ngạo. Bộ bikini màu đỏ cùng với thân hình ma quý của cô càng tôn lên vẻ mặt nữ vương vừa mời gọi, lại thách thức của cô.

Ngọc Ngân phú bà thì biểu hiện lạnh nhạt, một bộ bikini trắng toát để cô trông như đoá hoa sen tinh khiết, vừa xinh đẹp nhưng không trần tục. Chỉ có Chính Nam tự biết đoá “hoa sen” này bị hần rút nhiều ít sữa ông thọ dưỡng thành.

Vũ Tuyết phú bà càng khoa trương hơn khi thân hình cô không khác gì sách giáo khoa với chiều cao lý tưởng, vòng 1 và vòng 3 đều đót mắt Chính Nam.

Vũ Vân... thôi được rồi, đây đơn giản chính là trong anime thường thấy, nhân vật lép luôn ghen ghét ngực người khác, đặc thù ở đôi mắt hùng hực lửa nhìn chằm chằm vòng 1 của Vũ Tuyết.

Chính Nam nói với Lam Phụng: “Em nhìn xem, như Giáp hộ pháp còn dám mặc, em có gì đâu mà không dám mặc a.”

Vũ Vân lập tức xù lông: “Anh nói cái gì? Em tại sao không dám mặc, em tất nhiên là dám mặc a.

Không phải là có hơn người khác mấy lạng mỡ thừa sao, sau này nó chảy xuống thành trái mướp rồi lúc đó không biết ai cười ai đau.”

Mọi người bỏ Vũ Vân qua một bên mà tới động viên Lam Phụng. Rốt cuộc được mọi người liên tục khuyên nhủ, Chính Nam còn chủ động lấy một bộ bikini nhét vào tay, lại ra tay đẩy cô vào phòng thay đồ, Lam Phụng mới chậm rì rì thay đồ rồi ra mắt mọi người.

Chính Nam ngay thẳng nhận xét: “Không sai, mặc dù số đo không phải rất lý tưởng nhưng không gian và thời gian phát triển vẫn còn. Sau này sẽ tốt hơn, ít nhất sẽ không phải đội số.”

Vũ Vân siết chặt nắm đấm, cô tự hứa với mình phải ăn thêm canh đu đủ và massage nó mỗi tối. Thế nhưng vẫn không nhịn được thì thầm “Hừ, lát nữa bơi thì xem của ai cần nước hơn ai.”

Nguyệt Vĩ tròn mắt đảo một vòng, nói: “Mọi người đều thay đồ rồi, anh còn chưa thay đi?”

Chính Nam lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Ở đây ngoại trừ Ngọc Ngân phú bà “biết qua” thân thể hần thì những người khác đều chưa từng được biết.

Chính Nam gật đầu nói: “Thay chứ, đi hồ bơi mà không mặc đồ bơi là không được rồi.”

Vào phòng xông hơi một lát, Chính Nam bước ra chỉ với một chiếc underwear bó chặt đang giãy dựa tiểu Chính Nam.

Các cô gái lần đầu tiên thấy thân thể nam nhân đều có chút đỏ mặt, Ngọc Ngân phú bà cũng là như thế. Biết sao được, mọi khi đều là "nguyệt hắc, phong cao" a!

Nguyệt Vĩnh lập tức nhào tới nắn nắn bắp tay, sờ sờ cơ bụng Chính Nam, một mặt mê trai nói: “Oa, thật cường tráng, thật cứng cáp...”

Nhìn Nguyệt Vĩnh vừa khoa trương khen, vừa sờ tới sờ lui, mọi người mặt đầu đen. Tú Anh phú bà nói: “Này, cô không có chút nữ nhân rút rè nào hay sao, như vậy còn ra thể thống gì?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146

Nguyệt Vĩnh bữu môi phản bác nói: “Rút rè với ai chứ rút rè với anh ấy làm gì. Và lại, Cô dám nói cô không muốn sờ hay không?”

Àt, tới đây, cô sờ chỗ này, cảm thấy thế nào?”

Bị Nguyệt Vĩnh lôi kéo tới sờ mó cơ bụng Chính Nam, Lam Phụng đỏ bừng mặt áp ứng: “Thật... thật cứng, rất... rất cường tráng...” - Mắt của cô nhìn không được liếc qua chỗ “khác biệt” giữa hai người.

Ngọc Ngân phú bà nhìn không được cảnh cô gái khác sờ mó “chồng” mình nên háng giọng nói: “Đi bơi thôi mọi người, có ai muốn bơi thì với tôi không, không được sử dụng nguyên khí nhé, chỉ dùng cơ thể bơi thôi.”

Chính Nam bị sờ cũng có chút khó chịu, nhưng lại không nỡ cảm giác này nên không biết làm thế nào. Vừa nghe được Ngọc Ngân phú bà nói, hần liền hòa theo: “Đứng đúng, đi bơi. Bơi trước một lát đi rồi ngâm nước nóng sau.”

Nguyệt Vĩnh mò còn chưa đã nghiệm, cô nói: “Chủ nhân, em đu lên cánh tay anh, anh mang em ra hồ bơi nha~”

Vũ Vân trông mắt đảo một vòng nói: “Em cũng đu bên kia nha~” - Cô chính là sợ thể giới không loạn.

Thế là Chính Nam dưới ánh mắt nhìn hằm hằm của Ngọc Ngân phú bà và Tú Anh phú bà, đầy mặt bất đắc dĩ hai tay gánh hai “quả tạ” đang cười đùa hí hửng ra hồ bơi ngoài sân.

...

Mọi người sau khi tắm nước ngọt xong, lại mặc vào bikini bắt đầu bơi thi.

Đầu tiên là bơi 1 - 1, kết quả không ngoài dự đoán, các phú bà đều đề lên đánh các hộ pháp, đơn giản là tu vi cao hơn, thân thể mạnh hơn mà thôi.

Chính Nam đề nghị tất cả mọi người tới bơi thử để hần làm trọng tài. Hần còn bỏ công giải thích cho các cô thể thức bơi lội quốc tế với các bước đà, nhảy, lặn ngắn và bơi nước rút.

Kết quả chung cuộc ở cự ly 1,000m các hình thức bơi Vũ Tuyết phú bà bao trọn, đều là Không Minh Kỳ nhưng Vũ Tuyết phú bà biết cách kiểm soát thân thể tốt hơn Tú Anh phú bà nhiều, nước rút cự ly ngắn cô quá mạnh.

Tiếp theo là cự ly 5,000m và 10,000m lần lượt là Vũ Tuyết phú bà và Ngọc Ngân phú bà tranh chấp. Một người tu vi cao, thân thể mạnh, một người là sát thủ hình nên thân thể đặc biệt mềm dẻo.

Vũ Vân ra một góc ngồi sa sút, tự mình vẽ vòng tròn, lẩm bẩm: “Tại sao? Tại sao của chị hai lớn như vậy lại không cần nước? Tại sao toàn là mình thua?”

Bơi lội chán rồi mọi người kéo nhau đi ngâm nước nóng. Để không xảy ra khó xử thì Chính Nam chủ động ra riêng một phòng còn để các cô gái chung một phòng.

Một mình ngâm trong hồ nước nóng lớn, Chính Nam nghe được phía bên kia các cô gái nô đùa ầm ĩ, trong lòng ngứa không chịu nổi nhưng cũng phải cố gắng nhẫn xuống. Thế nhưng càng nhẫn thì càng khó chịu, nhất là phía bên kia càng ngày càng phát ra nhiều tiếng rên rỉ kỳ quái.

Hắn bỏ của chạy lấy người, trốn qua phòng xông hơi đối diện trốn tạm.

“Rốt cuộc được yên tĩnh” - Chính Nam thở phào một hơi rồi ấn cơ quan để khởi động quá trình xông hơi.

Bên dưới nền gỗ phát ra tiếng kêu róc rách của nước chảy, sau đó hơi nước bắt đầu bốc lên mù mịt, mang theo nhàn nhạt mùi thơm của thảo dược. Đối với tiều Dược Vương như Chính Nam mà nói, chỉ cần ngửi qua là đã có thể dễ dàng phát hiện ra thành phần những thảo dược được sử dụng.

Hắn khẽ gạt đầu hải long, những thảo dược này ở dạng hơi nước sẽ rất nhanh xoa dịu cơ bắp mỗi một và căng cứng khi luyện thể, mang tới lợi ích khôi phục và kích thích cơ bắp rất tốt.

Đang lúc Chính Nam lìm đim thoải mái muốn ngủ, cửa phòng bỗng nhiên bị người kéo ra.

Thì ra Tú Anh phú bà cũng không chịu nổi mấy người kia nô đùa quá mức nên một mình bỏ ra xông hơi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào đi đúng vào phòng hắn đang ở.

Tú Anh phú bà cứng ngắc đứng ở đó, mắt nhìn Chính Nam chằm chằm, thậm chí quên cả đưa tay lên che những chỗ cần che, cứ ngỡ ngác ở đó để hắn thích nhìn gì thì nhìn, tiều Chính Nam cũng muốn thò đầu ra nhìn chung.

Sau 5 giây... lag, Tú Anh phú bà mới đưa hai lên, một che ngực, một che “bên dưới”, hàm răng cắn chặt chứng tỏ cô cũng không bình tĩnh, toàn thân khẽ run rẩy, có vẻ cô đang cố gắng nhẫn nhịn không hét toáng lên.

Chính Nam nhận thấy tình hình không ổn, bởi vì Minh khí đã bắt đầu tràn ra trong phòng thay cho hơi nước có màu trắng. Hắn muốn mở miệng nói chuyện nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng Vũ Tuyết phú bà: “Hắc Vô Thường, cô có ở trong đó không?”

Chính Nam làm dấu im lặng rồi chỉ chỉ ra ngoài cửa, ý nói là trả lời Vũ Tuyết phú bà trước đi, đừng nói gì kỳ quái.

Tú Anh phú bà trừng mắt hắn một cái, hít sâu, cố giữ cho giọng mình bình thường, nói: “Tôi đang xông hơi đây, cô có chuyện gì không?”

Vũ Tuyết phú bà đáp: “Không có gì, tôi chỉ là muốn kiểm tra xem bên trong có người không để vào thôi. Nếu cô ở phòng này thì tôi qua phòng bên cạnh.”

Im lặng một lát, Tú Anh phú bà thờ phào một hơi rồi quay lại nghiêng răng nói với Chính Nam: “Anh không đi ra ngoài đi, còn ở đó nhìn cái gì?”

Chính Nam ngăn người nói: “Rõ ràng là anh ở trong này trước, em vào không gõ cửa...”

Thấy khói đen lại bắt đầu từ trên thân thể Tú Anh phú bà tràn ra, Chính Nam rất thức thời ngâm miệng lại, đứng lên đi ra ngoài. Thế nhưng khi đi ngang qua cô, hắn nhỏ giọng nói: “Thân thể em rất quyến rũ đây.” - Sau đó như một làn khói biến mất sau cánh cửa.

Tú Anh phú bà đứng ngốc tại chỗ, hai mắt lấp lánh nước. Hơn 20 năm giữ gìn của cô bị Chính Nam không tốn một xu nhìn hết từ trên xuống dưới. Thế nhưng nghĩ lại mình cũng nhìn sạch của hắn, cái khúc thịt thừa kia... mặt cô lại hồng lên, hơi thở có chút nóng.

Chính Nam cảm thấy không có gì vui nữa nên truyền âm thông báo cho mấy phú bà rồi trở về phòng trước.

...

Sáng hôm sau, Chính Nam rời đi từ khá sớm, hắn muốn tranh thủ đi bắt đủ yêu thú về trong vòng một ngày.

Lần này hắn ra ngoài bắt yêu thú cũng không có yêu cầu gì quá cao, chỉ có hai tiêu chí bắt buộc là yêu thú đang ở giai đoạn Luyện Thể Kỳ và có tính trưởng thành chấp nhận được, tức là có thể trưởng thành tới ít nhất là Nguyên Anh Kỳ.

Sau một hồi lưỡng lự xem bản đồ, Chính Nam quyết định tóm gọn một ổ ở Ngân Lang. Bầy Ngân Lang này có khoảng 20 con, đẳng cấp phổ biến ở cấp 8 9, Lang Vương cũng chỉ cấp 15, rất thích hợp với tình hình hiện tại của hắn.

Chính Nam từ bầu trời hạ xuống giữa bầy Sói, chúng nó ngay lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hắn đứng im đó không cử động, bầy Sói cũng không manh động mà đi vòng quanh, rình rập. Bản thân Lang Vương cũng cảm giác được nhân loại này cực kỳ nguy hiểm.

Chính Nam nhìn Lang Vương một lát rồi mở miệng nói: “Không biết mày có thể hiểu tao nói hay không, nhưng tao vẫn muốn hòa bình giải quyết việc này. Tao muốn mày và toàn bộ tộc đàn của mày đi cùng tao tới nơi khác sinh sống, trở thành đồng bạn của tao. Mày nghĩ sao?”

Nói chuyện với một con Luyện Thể Kỳ Lang Vương, uổng công Không thần sứ nghĩ ra được!

Lang Vương thật sự nghe không hiểu Chính Nam nói gì, nhưng bản năng của nó cho nó biết là nhân loại này muốn nó cúi đầu thần phục và kiêu hãnh của người đứng đầu không cho phép nó làm như vậy. Nó hú lên một tiếng ra lệnh cho bầy sói xông lên tấn công.

Chính Nam khẽ lắc đầu rồi vung tay.

Gàoooooooo! Gàoooooooo!

Một bóng đen khổng lồ xuất hiện rồi gầm lên vang trời, cây lá xung quanh cũng rung động xào xạc, chim chóc bay tán loạn.

Chính Nam gật đầu, hẳn rất hài lòng với cách mà tiểu Linh ra sân.

Đủ khí phách a!

Nhìn bảy sói run lẩy bẩy, đầu cúi rạp xuống đất, Chính Nam nói: “Tiểu Linh, nói cho nó biết là anh muốn nó và tộc đàn theo anh về tông môn. Nghe lời thì mọi chuyện đều dễ nói, còn nếu không... coi như cho em làm bữa trưa.”

Tiểu Linh gật gù rồi quay sang Lang Vương gầm gừ.

Lang Vương ánh mắt giãy dựa nhìn tộc đàn của nó. Chúng nó vừa trải qua chính biến, cha nó là đời Lang Vương trước chính là chết trong cuộc chính biến này, để lại cho nó tộc đàn chỉ còn có một nửa số thành viên và bây giờ bản thân nó phải đứng trước một kẻ địch mạnh hơn nó gấp hàng trăm, hàng ngàn lần.

Một con Ngân Lang cố gắng chống lại uy áp của Tiểu Linh chậm rãi bò tới bên cạnh Lang Vương rồi liếm liếm vành tai nó, sau đó ụi ụi vào cổ Lang Vương.

Chính Nam khá hứng thú nhìn một màn quen thuộc này, theo kiến thức nửa vôi của hắn về loài Sói thì con Sói mới vừa liếm tai Lang Vương kia hẳn là người rất thân của Lang Vương, đây là muốn giúp hắn nói chuyện sao a.

Lang Vương lạng lạng chốc lát rồi cúi đầu xuống, cả bốn chân nằm rạp trên mặt đất.

Cúi đầu thần phục!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Ra đại sự!

Tiểu Linh quay đầu về phía Chính Nam gật gật.

Chính Nam hài lòng gật đầu rồi vung tay lên, Tiểu Linh và toàn bộ bảy sói bị thu vào sừng vật không gian. Hắn cũng không quên nhìn quanh một vòng, đảm bảo không có ai thấy hắn thu cả vật sống vào không gian trữ vật rồi mới tung cánh bay trở về Thanh Vân Tông.

Về tới Thanh Vân Tông cũng đã là chiều muộn, Chính Nam gọi Vũ Tuyết phú bà tập hợp toàn bộ đội G1, kể cả Thanh Tâm tới quảng trường.

“Trước tiên, lý do tập hợp các cô ở đây hôm nay là để giới thiệu cho các cô những bạn mới, mọi người chào hỏi lẫn nhau đi.” - Nói, hắn vung tay lên, cả bảy Ngân Lang xếp thành hai hàng ngang xuất hiện trước mắt mọi người, dọa các cô gái nhảy dựng lên.

“Bảy Ngân Lang này từ giờ về sau sẽ là bạn, là đồng đội của các cô, cho nên có thời gian rảnh rỗi thì phải thường xuyên cùng chúng nó câu thông bồi dưỡng tình cảm.”

Từ ngày hôm nay trở đi, khi ra ngoài làm nhiệm vụ mỗi người sẽ chỉ được mang theo một con Ngân Lang mà không có sư huynh, sư tỷ đi cùng nữa, vì vậy rất có thể trong số Ngân Lang ở đây sẽ có một con là chiến hữu cứu mạng các cô đấy. Cho nên tôi muốn mọi người xem chúng nó như bạn của mình chứ không phải là sủng vật. Đã hiểu chưa?”

“Hiểu!” - 23 cô gái đồng thanh, không chút lưỡng lự, chứng tỏ hàng ngày được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc.

Chính Nam gật đầu nói: “Rất tốt. Từ giờ về sau tôi sẽ gọi mọi người là Ngân Lang chiến đội. Tâm, Lang Vương sẽ do em quản lý, cố gắng câu thông với nó nhiều hơn.”

Tâm nghiêm nghị đáp: “Em hiểu rõ, chắc chắn sẽ không khiến Đại sư huynh thất vọng.”

Chính Nam hài lòng gật đầu rồi quay qua nói với Vũ Tuyết phú bà: “Em và mọi người cùng nhau làm quen với bảy sói rồi tìm nơi nào đó phía sau núi cho tụi nó ở, nếu cần thì gọi thêm những người khác quy hoạch riêng một khu vực cũng được, mà nhớ tránh chỗ Ôn Tuyền ra.”

Vũ Tuyết phú bà gật đầu nói: “Em biết rồi.”

Chính Nam cảm thấy mình đã hết việc liền rời đi, dành chỗ cho mọi người làm quen.

Chỉ là hắn vừa đi khỏi mấy bước, các cô gái lập tức bản năng làm mẹ trời dậy, dành nhau bé và nựng mấy bé Sói con. Có Bạch Hồ thần sứ ở đây, các cô không việc gì phải sợ nên thẳng thắn xem bảy sói thành chó nhà để đối xử.

...

Lại 10 ngày bình yên trôi qua.

Đối với Chính Nam mà nói, 10 ngày này hắn mới hiểu được sống như thế nào cho giống một Tiểu Bạch Kiềm chân chính.

Khi mọi việc của thể lực đã vào guồng, hắn giống như cái người thừa, không quan trọng, không có việc gì làm ở nơi này. Mỗi ngày chỉ việc đi lòng vòng xem mọi người tập luyện, ăn ăn mấy món mình tự nấu, tắm cái nước nóng, cùng Ngọc Ngân phú bà song tu, lại kết thúc một ngày.

Cũng trong 10 ngày này, nhờ tích cực “cày cây” và “tu luyện”, Chính Nam thuận lợi lên cấp 35, Ngọc Ngân phú bà nhờ “sữa ông thọ” của hắn cũng đột phá tới Nguyên Anh tầng 6.

Tú Anh phú bà tuy không có đột phá về tu vi, nhưng huyết mạch của cô đã trở về đúng hướng của nó nhờ vào một lượng không nhỏ Hoàng Tuyền Thổ mà Chính Nam đưa cho cô. Hiện tại, Tú Anh phú bà đang trong quá trình tập làm quen điều khiển trạng thái “Tu La Cốt Thê” đỉnh phong.

Có thể nói, cô đã và đang là “thương vụ đầu tư” lớn và dài hạn nhất của hắn tính cho tới hiện tại.

Ngoài ra, Chính Nam cũng để cho phân thân luyện đan của hắn trực tiếp đóng quân tại Lý gia để dạy dỗ và đốc thúc Gia Nguyệt phú bà học tập và tu luyện.

Còn lại những người khác của Akatsuki cũng có lớn lớn nhỏ nhỏ tiến bộ, tất cả đều trong tính toán và dự đoán của Chính Nam.

Đó là về người, còn về thú cũng có tiến bộ khá đáng kể.

Chính Nam dùng Thú Hoàn mài thành bột phấn, trộn vào thức ăn của bảy Ngân Lang rồi để các cô gái cho chúng ăn. Bảy Ngân Lang bây giờ gặp các cô gái đều cư xử không khác gì chó nhà, tình cảm cực kỳ tốt. Nhờ vậy mà tiến độ làm nhiệm vụ thể lực được đẩy lên thêm một nấc thang, chỉ cần Vũ Tuyết phú bà và Thanh Tâm hoàn thành cấp D nhiệm vụ trở về là hắn sẽ có đủ 20 điểm để xây dựng [Thiên Thê].

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 35(Nguyên Anh tầng 5)

Thiên phú: cấp 6

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 11

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(6), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Hóa Độn - Hóa Long Thuật(3), Hóa Độn - Phụng Tiên Hóa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Không Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thố Mao Châm, Thủy Châm, Thiệt Căn Tuyệt Họa Ấn.

Nghề: cấp 6 luyện dược sư, cấp 6 trận pháp sư, cấp 6 luyện khí sư, cấp 6 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 92/100), Lý Gia Nguyệt(S, 83/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 78/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 50/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 0 điểm cấp, 11 điểm kỹ năng, 11 điểm nghề.

Balo: 8 viên cực phẩm linh thạch, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quả cấp 40(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 6], ẩn [Thành Lập Thể Lực - giai đoạn 3].

Đúng lúc Chính Nam đang xem bảng thông tin thì Tú Anh phú bà truyền âm cho Chính Nam, giọng cực kỳ nghiêm trọng: “Anh, có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Chính Nam cau mày, chuyện mà để Tú Anh phú bà gọi là chuyện lớn vậy thì hắn là phải nghiêm trọng rồi. Hắn hỏi: “Chuyện gì thế? Cừu Dương Các có động tĩnh sao?”

Từ sau lần cùng Nguyệt Nga tông chủ gặp mặt và đặt thành một số hiệp ước mà chỉ hai người biết, Chính Nam gần như đã công khai ủng hộ Tà Nguyệt Tông khi lần bán đầu giá đản được mới đây nhất đản được gần như toàn bộ đã về tay Nguyệt Nhi trưởng lão, Cửu Dương Các và các thế lực phụ thuộc họ chỉ giành được những gói nhỏ nhất.

Tú Anh phú bà đáp: “Không có, nhưng sẽ sớm có thôi, bởi vì “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ về tới Hà thành rồi.”

Chính Nam đứng vụt dậy, trầm giọng nói: “Tập hợp mọi người về phòng họp đi, tình huống khẩn cấp.”

...

Trong phòng họp, sau khi Tú Anh phú bà trình bày lý do cuộc họp khẩn cấp này, Chính Nam trầm giọng nói: “Mọi người đều đã nắm rõ tình hình rồi chứ. Đối với “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, mọi người có ý kiến gì không?”

Bình hộ pháp Nguyệt Vịnh lên tiếng: “Tân Tinh Bảng đệ ngũ, “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, người này mặc dù danh khí cực cao, thiên phú cũng là đỉnh tiêm đương thời nhưng không chỉ không có người trẻ tuổi ngạo khí, ngược lại giống như rất biết điều và lạnh tính, nghe nói rất được lòng Thiên Đạo Tông.

Không phải là chỉ có cao tăng, thậm chí đến đệ tử tạp dịch khi nói về hắn cũng mang theo ngưỡng mộ và sùng bái cao độ.

Điều này rất không bình thường, bởi vì đối với người trẻ tuổi có thiên phú, có thực lực và có danh tiếng từ sớm như Ngô Đức Võ, không ít thì nhiều cũng phải có chút "xem thường người khác" mới đúng a!”

Ngọc Ngân phú bà hỏi: “Nói như vậy, Ngô Đức Võ vừa có thiên phú, vừa có danh khí, tâm tính lại tốt, loại đối thủ này khó đối phó a?”

Vũ Tuyết phú bà nói: “Không cần nói tới những ưu điểm của hắn, chỉ riêng việc hắn là ngoại môn quân sự của Thiên Đạo tông cũng đã đủ để chúng ta... không nên đụng tới hắn ở thời điểm hiện tại rồi.” - Nghe được Chính Nam triệu tập họp khẩn cấp, cô cũng không ngần ngại xách theo Thanh Tâm và Ngân Lang Vương bay gấp trở về.

Đúng vậy, là bay về! Có một số chuyện, cô gái nhỏ kia cũng nên được biết rồi.

Chính Nam gõ gõ bàn, khuôn mặt nhìn không ra hi, nộ, ái, ố. Hắn không khó chịu các phú bà liên tục “khen” đối thủ, hạ uy danh nhà mình, bởi vì hắn biết đây đều là sự thật, nhưng cái hắn cần là một cách để đối mặt với tình huống lần này.

“Lần này Ngô Đức Võ về Hà thành là để làm gì?” - Chính Nam hỏi Tú Anh phú bà.

Tú Anh phú bà đáp: “Theo như tình báo nói thì lý do mà hắn đưa ra cho cao tăng Thiên Đạo Tông là “về thăm nhà”, nhưng thời gian vừa khớp với tốc độ đưa tin chuyện lần trước chúng ta phá hoại đại sự của Ngô gia thì lý do này hẳn là không đáng tin.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Kiến trúc mới: Thiên Thê!

Nguyệt Vịnh hai con mắt biến thành hình trái tim, tuyên bố “không ngần ngại giết chết “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ nếu hắn dám công khai đối đầu Tà Nguyệt Tông” vừa rồi của Chính Nam quá bá đạo, quá ngẫu nhiên, tới mức để con nai tơ trong lòng cô nhảy loạn không ngừng.

Chính Nam cũng không phải là nói suông mạnh mẽ.

Ngô Đức Võ cũng chỉ là một tên Nguyên Anh Kỳ tầng 8, cứ cho là hắn mới có đột phá lên Nguyên Anh Kỳ tầng 9, thậm chí tầng 10, Chính Nam cũng có thể giết chết hắn như thường.

Trong lúc bất tri bất giác, Chính Nam cũng đã bước vào hàng ngũ thiên tài đương đại.

...

Lại thương thảo thêm vài vấn đề khác, Chính Nam chính thức tuyên bố: “Trong thời gian này tất cả mọi nhiệm vụ đều tạm ngưng, để đệ tử đều ở lại trong tông yên tâm tu luyện một quãng thời gian trước, ít nhất là cho đến khi Ngô Đức Võ có động tĩnh cụ thể.”

Mọi người tan họp, trở về với vị trí của mình, để lại một mình Chính Nam trong phòng họp ngẩn ngơ. Hắn cũng không phải thật ngẩn ngơ mà là đang lật cây kỹ năng cũng như cửa hàng để tìm phương án đối phó Ngô Đức Võ tốt nhất.

“Nên bắt sống, bởi vì thông tin về em trai hắn và Thiên Đạo tông đều có giá trị a.” - Người sống luôn có giá trị hơn người chết.

“Trang, kích hoạt “Tứ Tử Viêm Trận”, thứ này có thể coi là vũ khí chiến lược được.”

“Tiêu hao 11 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Tứ Tử Viêm Trận] lên cấp 5 thành công.”

[Tứ Tử Viêm Trận] xuất hiện trong Naruto bảo lần mà Orochimaru tấn công làng lá. Bộ Tứ làng Âm Thanh đã sử dụng thuật này để vây Đệ Tam Hokage bên trong, buộc ông phải tử đấu với Orochimaru.

Chính Nam nâng [Tứ Tử Viêm Trận] lên tới cấp 5, đồng nghĩa với Không Minh Kỳ viên mãi trở xuống là không có cách nào có thể phá trận từ bên trong.

Buổi tối hôm đó, sau khi cùng Ngọc Ngân phú bà xã giao một trận, Chính Nam tự mình ra ngoài khảo sát địa hình rồi cho xây dựng Thiên Thê.

...

Sáng hôm sau, toàn bộ đệ tử Thanh Vân Tông lại một lần nữa được tập trung tại quảng trường trung tâm.

Trên đài cao, Lam Phụng lớn giọng nói: “Xin chào mọi người, chúc mọi người ngày mới tốt lành.

Hôm nay tôi tập trung mọi người lại đây là có một chuyện muốn thông báo với mọi người. Như mọi người đang nhìn thấy, bia đá phía sau lưng tôi chỉ có vài người có điểm tích lũy và con số này cũng không lớn.

Mọi người có biết vì sao không?”

Bên dưới đám đệ tử đều im lặng, các thành viên Akatsuki cũng nghiêm túc lắng nghe.

Lam Phụng liếc mọi người một vòng rồi nói: “Là vì tu vi mọi người quá thấp!

Tôi biết mọi người hằng ngày đều có công việc phải làm, có người phải nấu cơm, có người phải giặt quần áo, có người phải làm việc này, việc kia... rất nhiều lý do khiến cho thời gian tu luyện của mọi người bị rút ngắn, thậm chí là còn lại rất ít.

Mọi người không nói nhưng tôi biết, ai cũng có giấc mộng của mình, không ai muốn mãi mãi được người khác bảo vệ, đúng không?”

“Đúng!” - Đám đông bên dưới đồng thanh.

“Ai cũng muốn trở thành 1 phương cường giả, muốn được người người kính ngưỡng, đời đời lưu tên, đúng không?”

“Đúng!”

Lam Phụng hài lòng gật đầu: “Giấc mơ của ai thì người đó phải tự mình tới hoàn thành, tôi chỉ có thể làm người dẫn đường cho mọi người mà thôi.

Vì vậy hôm nay tôi muốn giới thiệu cho mọi người một con đường, một trợ giúp để mọi người tiến bước nhanh hơn tới giấc mơ của mình. Chính Nam!”

"Cảm ơn Tông chủ! Mọi người theo tôi."

Nói xong, Chính Nam truyền âm cho các phú bà rồi cùng nhau đi ra ngoài cầu thang dẫn vào cổng Thanh Vân Tông, là đi ra chứ không phải bay ra.

Gần 200 đệ tử Thanh Vân Tông, bao gồm cả Ngân Lang chiến đội đều tò mò đi theo.

Từ lần Chính Nam thông báo mở cửa [Ôn Tuyền] rộng rãi cho mọi người sử dụng, hình tượng của hắn trong lòng các cô đều đã lớn bằng tám bia đá trong quảng trường rồi.

Đặc biệt là khi có ai đó rò rỉ thông tin, nói rằng toàn bộ công trình đó là do Đại sư huynh tự mình hoàn thành, mục đích chính là để cho các cô, những đệ tử tầng dưới chót này có một nơi để khôi phục thể lực nhanh hơn, để có thể tu luyện được nhiều thời gian hơn thì hình tượng cao lớn kia càng trở nên lấp lánh, long lanh.

Ra tới bậc thang, Chính Nam nói: “Mọi người có thể nhìn thấy bậc thang quen thuộc hàng ngày mọi người đều đi đúng không? Nhưng tôi bật mí cho mọi người biết, bậc thang này đã không phải là bậc thang mà mọi người đi ngày hôm qua nữa.

Ngân Lang chiến đội toàn bộ bước ra!”

23 cô gái mặc trang phục bó sát màu trắng bạc, phía sau có hình đầu sói đứng ra thành hai hàng ngang, Thanh Tâm đứng phía trước nhất, đồng thanh nói: “Có mặt!”

Chính Nam gật đầu nói: “Tâm, em ở lại. 22 người còn lại xếp thành hai hàng dọc, từ phía dưới bước đều lên trên này.”

22 người mặc dù không hiểu vì sao Chính Nam lại ra mệnh lệnh kỳ quái như vậy nhưng các cô đều thực hành không hỏi một lời.

Thành viên Akatsuki và chúng đệ tử đều tò mò nhìn theo 22 người đang bước đều xuống cầu thang.

Có vẻ không có gì đặc biệt a!?

[Thiên Thê] không phải là kiến trúc riêng như [Ôn Tuyền], nó bản chất là một bộ họa tiết chìm được hệ thống phác thảo sẵn rồi giao cho Chính Nam, hẳn chỉ là dùng 20 điểm tích lũy “mua” lại bộ họa tiết này rồi dán vào bậc thang cũ mà thôi.

Ngân Lang chiến đội xuống tới dưới cùng của bậc thang rồi bắt đầu bước lên. Đối với 1,000 bậc thang này mà nói, các cô mở hết tốc lực có thể chỉ mất 1 phút để chạy lên, còn bước đều như hiện tại sẽ hết khoảng 3 phút, không có gì khó khăn.

100 bậc thang đầu, mọi chuyện vẫn rất dễ dàng, không có gì khác biệt.

Qua bậc thang thứ 300, các cô đều đã nhận ra không đúng. Có thứ gì đó vô hình đang đè nặng lên vai các cô, bước chân đều đặn trước đó đã bắt đầu xuất hiện sai nhịp.

Bậc thang thứ 400, áp lực vô hình càng lớn hơn nữa, mỗi bước chân các cô đều như gánh thêm gấp 2, 3 lần trọng lượng, mồ hôi đã lấm tấm trên trán.

Mọi người ở phía trên vẻ mặt kỳ quái, không phải là đi bậc thang sao, tại sao đi một nửa lại chậm lại nhiều như vậy, biểu tình thờ hồn hèn kia là cái gì, mồ hôi kia là thật hay giả?

Vũ Tuyết phú bà giọng đầy nghi ngờ: “Bậc thang này có vấn đề?”

Từ bậc thang 450 trở lên, đội hình Ngân Lang chiến đội đã hoàn toàn loạn, có người gồng mình bước từng bước tiến lên, có người kỳ quái cứ ở tại chỗ dậm chân bước, mồ hôi nhễ nhại.

Chính Nam nói: “Ngân Lang chiến đội, đồng loạt lập lại theo tôi.”

"Giải!"

“Giải!”

Áp lực vô hình biến mất, Ngân Lang chiến đội thờ hồn hèn tại chỗ, mồ hôi long lanh trên trán, thấm ướt vạt áo các cô khiến Chính Nam một trận tâm ý viên mãn.

“Khụ... khụ... Mọi người nhanh lên trên này rồi nói cảm nghĩ của bản thân thử.”

“Áp lực rất lớn, từ sau bậc 400 đã bắt đầu cảm nhận được rõ rệt.” - Một cô gái nói.

“Có thời điểm cảm giác như mình giậm chân tại chỗ, bởi vì dù có cố gắng cách mấy cũng không thể tiến tới gần mọi người phía trên này thêm được.” - Một cô gái khác nhận định.

“Sau khi nghe Đại sư huynh niệm “Giải”, cả cơ thể lâng lâng thoải mái, giống như trút bỏ được gánh nặng vậy.” - Một người khác phát biểu.

Chính Nam nhớ cô gái này hình như tên là... Phương, cô là người đi được xa nhất trong 22 người.

Chính Nam gật đầu nói: “Mọi người đều nghe chứ.

Để tôi hệ thống lại cho mọi người rõ, bậc thang này không phải là bậc thang mà mọi người đi hàng ngày, nó đã được tôi cải tạo qua, từ nay về sau sẽ được gọi là [Thiên Thê].

Tác dụng thì Ngân Lang chiến đội đã cảm nhận qua nhưng tôi vẫn sẽ nói lại một lần.

Thứ nhất, [Thiên Thê] ra đời là để cho tất cả mọi người có một nơi để luyện thể, tùy theo tu vi từng người mà nó sẽ tạo cho mọi người áp lực theo từng bậc thang mọi người đi qua, nhờ vậy mọi người có thể biết được cực hạn của mình là ở đâu và có mục tiêu để vượt qua.

Thứ hai, khi đi tới cực hạn của mình, người bên trong [Thiên Thê] sẽ xuất hiện một ảo giác khiến họ cảm thấy mình vẫn đang bước lên nhưng thực chất là đang dậm chân tại chỗ tiếp tục đi, cho tới khi nào đột phá được cực hạn đó mọi người mới có thể thực sự tiến lên được.

Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất. Khi mọi người cảm thấy mình đã không thể tiếp tục được nữa thì chỉ cần niệm “Giải”, áp lực và ảo cảnh sẽ biến mất, trả lại bậc thang bình thường, thân thương, không áp lực.”

Vũ Tuyết phú bà cau mày: “Tóm lại là những bậc thang này bị anh thiết kế trọng lực trận và ảo trận để giúp mọi người luyện thể, đúng không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Song Tinh rạn nứt

Chính Nam lắc đầu, cười nói: “Không chỉ đơn giản như vậy.

Vừa rồi Phuong cảm nhận không sai, ngay khi Ngân Lang chiến đội niệm “Giải”, những cố gắng của mọi người trước đó được [Thiên Thê] ghi lại sẽ gấp đôi trả về.

Nghe kỹ, là gấp đôi!

Bình thường mọi người luyện thể chưa chắc biết được cực hạn của mình là ở đâu, cố gắng như vậy đã hết sức chưa, nhận lại có đúng ý mình hay không. Ở đây mọi người hoàn toàn có thể dễ dàng cảm nhận được tất cả mọi thứ, cuối cùng biết được cực hạn của mình đang ở điểm nào và hồi báo nhận lại cho những cố gắng đó còn được gấp đôi so với bình thường.”

Không chờ mọi người hào hứng, Chính Nam tiếp tục nói: “Còn 1 việc quan trọng nữa tôi phải nói với mọi người, đó là không đi được qua bậc 1,000 thì đừng nghĩ tới việc đột phá Linh Hư Kỳ, bởi vì tiềm năng của mọi người chưa được khai thác hết, đột phá cảnh giới tiếp theo sẽ là một lãng phí cực lớn, ảnh hưởng trực tiếp tới tương lai của mọi người.

Chỉ có một điểm đáng tiếc duy nhất là nơi này hiện tại chỉ có thể mang lại tác dụng cho Luyện Thể Kỳ đệ tử. Biết sao được, tạo nghệ trận pháp của tôi chỉ có bấy nhiêu a!

Nhưng tôi hứa với mọi người, chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng thì không lâu nữa nó sẽ có tác dụng với Linh Hư Kỳ, Hòa Hợp Kỳ, Nguyên Anh Kỳ và trên nữa.”

"Cùng cố gắng!"

"CÙNG CỐ GẮNG!"

Đám đệ tử mắt đều bốc lên ngôi sao nhỏ, Đại sư huynh quá chí công vô tư đi, thiết kế một nơi tu luyện tốt như vậy cho tất cả mọi người dùng.

"Đã đẹp trai, tu vi lại cao, hiểu trận pháp, làm người còn hào phóng, chí công vô tư... aaaaa!"

Nhiều cô gái chỉ hận không thể chạy lên cho Đại sư huynh một cái ôm áp yêu thương đâu, nhưng nơi này đông người a, vẫn là khi khác đi.

Chính Nam nói thêm: “Mọi người có thể ở đây tu luyện, sau đó chạy qua [Ôn Tuyền] ngâm một cái, như vậy thể lực sẽ không bị sa sút, vừa đảm bảo chuyện tu luyện, vừa không gây chậm trễ công việc hàng ngày. Việc này có lẽ không cần tôi phải chỉ dạy thêm ha.”

Sau đó Chính Nam và Akatsuki rời đi trước, để lại đám đệ tử tự mình trải nghiệm [Thiên Thê] và [Ôn Tuyền] combo với nhau.

...

Nghị Sự Đường, Nguyệt Vĩng hai mắt tỏa sáng, kéo tay Chính Nam áp vào ngực mình, nũng nịu nói: “Chủ nhân, có thể tới Tà Nguyệt Tông thiết kế một bậc thang như vậy được không~?”

Lại tới một chiêu "ép buri"!

Các cô gái Akatsuki ở lâu thành ra biết rõ, Chính Nam thật ra rất dễ nói chuyện, chỉ cần cầu xin hẳn có nhất định sẽ cho.

Nói thẳng là đại gái!

Tú Anh phú bà lỗ tai vênh lên, người khác chỉ cảm thấy [Thiên Thê] luyện thể rất tốt, nhưng cô lại biết được nhiều hơn thế.

Chính Nam nói không qua được bậc 1,000 thì đừng đột phá Linh Hư Kỳ, đây chính là muốn nghiền ép tiềm năng đệ tử tới Luyện Thể viên mãn mới cho đột phá đại cảnh giới. Phải biết, thậm chí là Trần gia bản doanh cũng không có một nơi cụ thể có thể làm được việc này a.

Nếu như Chính Nam tới Trần gia, lại làm tới 3 5 cái bậc thang như thế này, vậy tương lai Trần gia trở nên thêm một phần vững chắc rồi.

Chính Nam trừng mắt nói: “Có thể, em nói mẹ em gia nhập Akatsuki, anh sẽ giúp Tà Nguyệt Tông làm tới mấy cái [Thiên Thê] cũng được.”

Hắn đã hỏi Trang phú bà, kiến trúc hệ thống chỉ cần được xây dựng lần đầu xong, những lần sau cần tiêu hao một nửa điểm tích lũy và thời gian là có thể xây tiếp, số lượng tối đa dựa theo cấp thể lực. Như vậy hiện tại hẳn không thể xây thêm [Ôn Tuyền] và [Thiên Thê], nhưng khi thể lực đạt cấp 2 hẳn có thể xây thêm một cặp nữa, cấp 3 lại thêm một cặp nữa, cứ vậy tăng lên.

Nguyệt Vĩng ỉu xiu, cô có thể không ngại bản thân và mẹ cô cùng chung một thể lực, thể nhưng cô biết mị lực và bản lĩnh của Chính Nam a. Lỡ đâu mẹ cô gia nhập rồi cũng bị hắn làm cho xuân tâm trôi dạt, vậy chẳng phải là “Luận Loan” rồi.

Vẫn là không nên liều cho thỏa đáng.

Tú Anh phú bà cũng cụp tai xuống, [Thiên Thê] mặc dù tốt nhưng nếu bảo Trần gia gia chủ nghe lời một thanh niên làm việc thì quá không hiện thực, vẫn là chờ hấn đột phá Đại Thừa Kỳ đi rồi tính lại.

...

Thanh Vân Tông bên này tiến vào thời kỳ bế quan tỏa cảng, phát triển thầm lặng. Cùng lúc đó, tại Hà thành bên kia, tin tức “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ trở về thăm nhà cũng đã lan truyền ra, khiến các gia tộc, thế lực xung quanh bắt đầu quả cáp, tiền tài tới nịnh bợ Ngô gia.

Hà thành, Phủ thành chủ.

Một thanh niên thần thái sáng láng, mắt kiếm mày ngài, phong độ phiến phiến đang luyện quyền trong sân. Quyền pháp của hấn cực kỳ cương mãnh, toàn bộ lấy tấn công làm chủ, chiêu thức kết hợp tất cả các bộ phận trên cơ thể để ra đòn, nhìn qua là không thể nào phù hợp với một thanh niên có vẻ nhỏ nhả như Ngô Đức Võ.

Đúng lúc này một người đàn ông trung niên chạy vào nói: “Đại thiếu gia, đại nhân cho gọi ngài ra ngoài tiếp khách, từ sáng sớm nay đã có rất nhiều gia chủ, tông chủ,... tới đề bài phòng ngài...”

“Không tiếp. Chú Phúc, chú nói cha tự mình tiếp đi, cháu không muốn tốn thời gian vào mấy chuyện vô bổ ấy.” - Ngô Đức Võ giọng hời hợt nhưng lời nói rất có khí phách, không cho phép từ chối.

Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ nói: “Chú biết rồi.” - Nói, ông lặng lẽ rời đi.

Ngô Đức Võ mặt không đổi sắc tiếp tục đánh nốt bài quyền rồi mới ngừng lại đã tọa.

Nghĩ tới ngoài kia tấp nập người ngựa, lời nói sáo rỗng, nịnh nọt hấn chỉ có thể thờ dài. Những năm này ở Thiên Đạo Tông hấn gặp cảnh này quá nhiều, mặc dù đã quen thuộc nhưng không thể nào lẩn vào được.

Người khác luôn biết đến Ngô Đức Võ hấn là “tiểu Võ Thần”, là “Thiên Đạo tông ngoại môn quân sự” nhưng đâu biết đằng sau những vinh quang hào nhoáng, giả tạo ấy là cuộc sống không bạn bè, không người yêu, ngày ngày mình tranh, ám đấu với người khác, thậm chí em trai hấn...

Nghĩ tới em trai mình, Ngô Đức Võ không nhịn được hồi ức lại 10 năm trước.

Ngày ấy hai anh em Văn - Võ cảm tình còn rất tốt, chưa từng như hiện tại không nhìn mặt nhau dù chỉ 1 giây. Tại Hà thành làm gì có ai không biết “Ngô gia Song Tinh” chứ.

Rồi tất cả thay đổi khi hai anh em cùng nhau nhập học Thiên Hà thư viện.

Bởi vì trở trêu thay, cả hai người cùng thích một cô gái. Cũng vì việc này mà hai anh em thường mặt nặng mày nhẹ với nhau, tình cảm cũng không còn bền chắc như trước.

Ngô Đức Văn tính cách văn nhả, lại khéo đoán lòng người nên rất nhanh vượt lên anh trai mình chiếm được yêu mến của cô gái kia.

Ngô Đức Võ rất buồn, nhưng hấn cũng không thể vì một người con gái mà trở mặt với em ruột mình nên đành lùi về phía sau, cố gắng tu luyện.

Sau năm thứ nhất, Ngô Đức Võ dần bộc lộ tài năng, trở thành thủ khoa tân sinh năm ấy, vinh danh khắp đại lục khi mới 16 tuổi đã lọt vào Tân Tinh Bảng, mặc dù chỉ là thứ 99 nhưng đó cũng là vinh dự cực kỳ lớn lao. Ngô gia nước lên thì thuyền lên, rất nhanh từ một cái nhị lưu gia tộc leo lên ngôi vị Thành chủ.

Có thể nói toàn bộ Ngô gia khi đó và bây giờ đều là do một tay Ngô Đức Võ chống lên.

Trái ngược với anh trai mình, Ngô Đức Văn từ vị thế thợ săn, dần bị biến thành con mồi.

Hấn bị cô gái kia làm cho thần hồn điên đảo, đan dược và thời gian đều dành hết cho ả, kết thúc năm thứ nhất hấn cũng trở thành thủ khoa, nhưng là từ dưới đếm lên.

Nhìn thấy em trai mình càng ngày càng đi sai đường, thậm chí có vẻ như trở nên gầy gò hơn, mắt thâm quầng, hõm sâu, lúc nào cũng lơ đãng vì thiếu ngủ, Ngô Đức Võ lên tiếng khuyên nhủ. Nhận lại được là sự khinh bỉ, mỉa mai, thậm chí Ngô Đức Văn còn cho rằng anh trai hấn đạo đức giả, chưa quên tình xưa, muốn dụ dỗ hấn rời xa bạn gái để ra tay cướp trở lại.

Ngô Đức Võ không giận mà chỉ buồn, hấn quyết định tìm cô gái kia nói lý.

Thế nhưng ả hồ ly tinh kia cũng không phải tay vừa. Nhận được Ngô Đức Võ hẹn gặp, ả cũng tương kế tựu kế hẹn Ngô Đức Văn ra cùng một nơi rồi nhào vào lòng Ngô Đức Võ khóc lóc. Cơ bản là ả cũng đã muốn dứt ra khỏi cái tên đội sổ kia để đến với Ngô Đức Võ từ lâu rồi.

Ngô Đức Văn nhìn thấy người mình hết lòng yêu thương, chiều chuộng lại y ôi trong lòng anh trai mình, mà tên khốn kiếp kia còn vừa mới “đạo đức giả”

khuyến hấn không nên tiếp tục như vậy nữa.

Tức giận!

Cảm thấy bị phản bội!

Cảm thấy mình như thằng ngu cung phụng mọi thứ cho cho một con điểm làm việc cho anh mình!

Cảm thấy tất cả những gì Ngô Đức Võ có được ngày hôm nay chính là nhờ sai khiến “con điểm” kia lừa gạt thời gian, đàn được, cảm tình của hắn!

Ngô Đức Văn từ trong góc tối lao ra muốn kết thúc đôi “câu nam nữ” đang tình tứ trước mặt hắn.

Thấy em trai mình không sớm, không muộn mà đúng ngay lúc này lại xuất hiện, có ngu ngốc nữa thì Ngô Đức Võ cũng biết hắn bị đưa vào tròng, bị à hồ ly tinh này thiết kế hãm hại. Hắn cũng không lên tiếng nói bất kỳ điều gì với Ngô Đức Văn, bởi vì cặp mắt đỏ lòm đầy thù hận kia không thể chỉ nói hai câu là có thể hóa giải được, hắn phải có hành động.

Đơn giản tránh qua đòn tất công bất ngờ của Ngô Đức Văn, Ngô Đức Võ một chương kết thúc tính mạng à hồ ly tinh đã làm rạn vỡ tình cảm anh em hắn, thế nhưng đây mới là lúc bị kịch chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Cửu dương các tam trưởng lão

Ngô Đức Văn sững sờ, hắn nhìn thấy anh trai mình tự tay giết người yêu thương nhất, giết chết tình yêu đầu đời của hắn, tự tay xé nát những kỷ niệm, những yêu thương mà hắn và người yêu có với nhau suốt hai năm qua.

Tức giận! Hận! Đau đớn!

Nhưng... hắn đánh không lại Ngô Đức Võ! Chỉ có thể nuốt thù hận vào trong lòng.

Từ sau lần đó, hai anh em chính thức từ mặt nhau.

“Ngô gia Song Tinh” chân chính rạn nứt thành hai nửa, chỉ còn lại một mình Ngô Đức Võ tiếp tục tỏa sáng.

Nửa còn lại, Ngô Đức Văn lầm lũi như con ma men, ngày ngày say xỉn, không chút nào có hình tượng sáng láng của ngày mới nhập học nữa.

Bảng đi một thời gian, người ta lại thấy Ngô Đức Văn đi học trở lại. Thiên phú cũng không thể nào nổi bật, thành tích cũng chỉ hết lần này đến lần khác “vừa đủ” để qua môn.

Khác biệt duy nhất chính là tính cách hắn.

Lầm lũi, ít nói, lạnh lùng và càng ngày càng xanh xao, gầy đét nhưng kỳ lạ là chẳng ai thấy hắn bệnh bao giờ, luôn đi học rất đầy đủ.

Ngô Đức Võ cảm thấy em trai có lẽ đã nghĩ thông, chỉ là cần thêm thời gian hồi phục nên cũng nhẹ gánh trong lòng. Tối hôm đó hắn còn cố ý chuẩn bị rượu thịt, muốn đến xin lỗi Ngô Đức Văn vì tất cả, nhưng lại thấy Ngô Đức Văn lén lút ra ngoài một mình.

Ngô Đức Võ im lặng đi theo, hắn muốn biết giờ này em trai hắn còn ra ngoài làm gì.

Tới một cánh rừng vắng vẻ, Ngô Đức Võ mất dấu.

Khá khó tin nhưng hắn thật đã mất dấu Ngô Đức Văn!

Đang lúc Ngô Đức Võ muốn quay về thì lại nghe thấy các đó không xa có âm thanh, cho rằng đó là em mình, hắn cẩn thận qua nhìn. Chỉ thấy trong bóng tối, một thứ gì đó có cánh như cánh dơi, đuôi dài nhọn, toàn thân màu đen đang cắn cổ một người mặc đồng phục Thiên Hà thư viện, liên tục cào cấu nạn nhân.

Nghĩ tới gần đây có mấy vụ học viên mất tích, cho rằng có yêu ma quỷ quái hại người, Ngô Đức Võ lập tức ra tay, nhưng “thứ” màu đen kia cực kỳ nhanh nhạy, “nó” liên tục tránh qua chiêu thức của Ngô Đức Võ rồi chạy đi mất, mặc dù vậy nó vẫn là bị Ngô Đức Võ một quyền đánh trúng vai phải trong lúc cố gắng tẩu thoát.

Ngô Đức Võ bận bịu cứu người nên không đuổi theo, thế nhưng đã muộn. Người kia đã chết không thể chết lại, thảm trạng cực kỳ ghê người khi cổ bị cắn nát hoàn toàn, máu thịt be bét, khuôn mặt và đôi mắt còn lưu lại đau đớn và sợ hãi chưa tiêu tan.

Sau đó Ngô Đức Võ đem chuyện này báo lên cao tăng Thiên Hà thư viện và được dặn dò phải giữ im lặng, bù lại hắn được trả cho danh ngạch gia nhập Thiên Đạo Tông sau khi tốt nghiệp.

Ngô Đức Võ cảm thấy kỳ quái.

Thay vì thông báo cho học viên phải cẩn thận, hoặc ít nhất cũng siết chặt an ninh, lùng bắt “quỷ quái” thì cao tăng Thiên Hà thư viện lại “mua chuộc” hắn im lặng.

Trở về nhà, Ngô Đức Võ không yên tâm em trai hắn nên qua phòng kiểm tra. Kết quả hắn thấy được Ngô Đức Văn thân không mảnh vải nằm trên mặt đất phía sau cửa ra vào. Trên vai phải có in rõ một quyền ấn đã bầm tím, sưng húp lên, Ngô Đức Võ lập tức nhận ra đây là chiêu thức thành danh của mình, “Phách Không Quyền”.

Nhớ tới “quái vật” tới qua, mặc dù có chút khó tin nhưng hắn không thể không thừa nhận, đó chính là Ngô Đức Văn.

Ngô Đức Võ mang em trai hắn đi chữa trị, nói rằng hai người đối chiến lỡ tay đánh thương em của hắn, còn có ai tin hay không thì hắn không quan tâm.

Chờ tình trạng của Ngô Đức Văn ổn định, Ngô Đức Võ mới quay lại phòng em trai hắn rồi lục lọi tìm manh mối. Sau khi lật úp tất cả mọi thứ lại, cuối cùng hắn tìm được một quyển sách ó vàng, rách nát không chịu nổi, chỉ còn vài trang nhìn được chữ có nhắc tới cách bố trí một tế đàn có thể triệu hoán “Ma Thần”.

Người bình thường tất nhiên sẽ không tin vào thứ vớ vẩn này, nhưng Ngô Đức Võ nghĩ lại trạng thái của Ngô Đức Văn khi ấy, cô đơn, chán nản, đau đớn, thống hận, vô vọng... tất cả những cảm xúc tiêu cực.

Hắn biết Ngô Đức Văn đã thử thứ này, kết quả không phải triệu hoán tới Ma Thần, mà là bị biến thành Ma Quỷ.

Ngô Đức Võ đốt đi quyển sách, cũng không kể cho bất kỳ ai nghe chuyện này mà cứ để cho nó diễn ra. Chỉ có bản thân hắn biết hắn đã bao nhiêu lần, tốn bao nhiêu tiền bạc, công sức để giúp che dấu cho em trai hắn. Sau đó Ngô Đức Văn giống như tránh mặt hắn, mấy tháng trời mới gặp một lần, thường là ở kỳ thi cuối khóa.

Mấy năm sau, “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ ngày càng tỏa sáng rực rỡ, một đường hát vang tiến tới vị trí Tân Tinh bảng thứ 5, chỉ đứng dưới 4 quái vật khác với thể lực và huyết mạch vượt trội hẳn quá nhiều mà thôi.

Còn Ngô Đức Văn, hắn tốt nghiệp xong liền trở về Hà thành, làm lữ trở thành trong miệng mọi người “em trai tiểu Võ Thần” đầy nhục nhã.

...

Ngô Đức Võ trở về với hiện tại, hắn thở dài một hơi rồi đứng dậy. Lần này hắn trở về vừa là để thăm nhà, vừa là để điều tra tổ chức mới nổi Akatsuki. Hắn cũng không phải là nhận lệnh từ bất kỳ ai, mà là một tháng trước hắn nhận được tin tức là tổ chức Akatsuki tấn công và gây bất lợi cho Ngô gia mà thôi.

Đây hoàn toàn là chuyện cá nhân.

Nếu Chính Nam biết được tin tức này thì không biết nên huhu hay haha nữa.

Huhu là tổ chức của hắn vẫn còn chưa lọt được vào mắt một ngoại môn quân sự như Ngô Đức Võ, còn haha là vì như vậy là hắn vẫn còn thời gian để phát triển.

Ngô Đức Võ gạt đi những suy nghĩ lung tung rồi lại tiếp tục luyện quyền. Người khác chỉ nhìn thấy hắn hào nhoáng chứ đâu biết được những cố gắng hắn phải bỏ ra để có ngày hôm nay.

Còn Ngô Đức Võ cũng không biết được hắn đã bị một người đeo mặt nạ trắng nhẵn với đôi mắt màu đỏ lờ mờ cùng hai câu ngọc xoay tròn nhìn từ rất lâu rồi.

Chính Nam nhìn Ngô Đức Võ một lát nữa rồi rời đi. Hắn còn chưa biết lý do Ngô Đức Võ về lần này cho nên không thể mạnh mẽ động được.

...

Những ngày sau đó, Phủ thành chủ trở thành địa điểm triều bái của rất nhiều gia tộc, thế lực, tông môn,... nhưng Ngô Đức Võ chỉ xuất hiện hai lần.

Lần đầu là khi đại diện của Tà Nguyệt Tông, Nhị trưởng lão Nguyệt Nhi tới bái phỏng.

Còn lần thứ hai chính là hôm nay, Cửu Dương Các Tam trưởng lão tới bái phỏng.

Đối với Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các đối đầu, Ngô Đức Võ cũng có tìm hiểu qua. Hắn rất hứng thú với Cửu Dương Các khi mà thiên tài đỉnh tiêm của họ trực tiếp chết trong tay Akatsuki, còn Nhị trưởng lão Dương Quang, Lý Sương sơ kỳ cũng nhiều lần đối đầu trực tiếp với Akatsuki, hiện tại vẫn chưa trở về.

Cửu Dương Các Tam trưởng lão, tên là Dương Cương, tu vi Không Minh hậu kỳ, hẳn là em họ của Cửu Dương Các các chủ Dương Kha.

Dương Cương có mặt ở Hà thành hôm nay một là tới bãi phỏng “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, hai là điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Dương Quang.

Sau vài câu xã giao khách khí với nhau, Dương Cương truyền âm cho Ngô Đức Võ hẹn tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện rồi hai người rời đi khỏi phòng khách.

...

Trong một mật thất, Ngô Đức Võ biết còn có hỏi: “Tam trưởng lão, ngài gọi tôi ra đây có chuyện gì không?”

Dương Cương cũng không khép nép trước Ngô Đức Võ, hùng hồn đáp: “Tin chắc “tiểu Võ Thần” cũng đã nghe nói tới Akatsuki và xung đột của bọn chúng với chúng tôi cũng như với Ngô thành chủ chứ?”

Ngô Đức Võ gật đầu nói: “Đã nghe qua. Lần này tôi về đây một phần cũng là vì lý do này.”

Dương Cương hí hóp nói: “Như vậy ý định của cậu là gì? Có câu “kẻ thù của kẻ thù chính là bạn”, nếu như Akatsuki đều là mục tiêu của chúng ta, nhưng vậy hợp tác với nhau để đôi bên cùng có lợi cũng không sai chứ?”

Ngô Đức Võ cười nói: “Tất nhiên a. Đối với cá nhân tôi mà nói, “đây hoàn toàn là chuyện nhỏ”, nhưng nếu có thể cùng Cửu Dương Các hợp tác thì càng dễ dàng hơn.”

Mặc dù cả tuổi tác và tu vi đều nhỏ hơn Dương Cương nhưng Ngô Đức Võ còn lâu mới phải chịu lão bất tử này sáo lộ.

Dương Cương hí hóp nhìn Ngô Đức Võ, hẳn nghe ra được trong lời nói của đối phương sự khinh thường và xem nhẹ nhưng không nói gì, chỉ làm lơ qua rồi tiếp tục hội đàm.

"Như vậy phải bắt đầu từ lần trước Trần thị thương hội cho đấu giá cấp 1 hoàn mỹ đan dược..."

Một già, một trẻ châu đầu vào phân tích, phán đoán những sự kiện đã xảy ra trước đây, tuyệt nhiên không có ý định hãm hại hay kiếm lợi lẫn nhau.

Ngô Đức Võ không có hứng thú tính toán Cửu Dương Các, Dương Cương và Cửu Dương Các cũng không dám tính toán Ngô Đức Võ.

Từ nhiều manh mối mà hai bên có được ghép lại với nhau, đầu mũi tên đều chỉ về phía Tà Nguyệt Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Dương mưu!

(Tôi nay bonus 2 chương cảm tạ bạn #phanvancuong0 đã ủng hộ Hóa châu và NP.)

Lần thứ nhất đụng độ, Dương Khang của Cửu Dương Các chết, Nguyệt Vĩnh của Tà Nguyệt Tông chỉ mất tích, sau đó không lâu đã xuất hiện lại hoàn toàn lành lặn và khỏe mạnh.

Cùng lúc đó Akatsuki cũng lần đầu tiên nổi lên mặt nước, trực tiếp giành lấy vị trí Tân Tinh Bảng thứ 14 của Dương Khang, còn không ngần ngại công bố hân tu luyện tà công, 1 mũi tên trúng 2 đích vào cả tương lai và danh dự của Cửu Dương Các.

Lần thứ hai, Akatsuki trực tiếp tấn công bản doanh Cửu Dương Các tại Hà thành ngay giữa ban ngày ban mặt, mục đích là cứu ra hai tù nhân bên trong mật thất, nhưng cùng lúc đã khiến Dương Quang lúc ấy hoàn toàn từ bỏ đấu giá lượng lớn hoàn mỹ đan dược để chạy về.

Một lần nữa danh dự của Cửu Dương Các hoàn toàn nát khi đại lượng tù binh dưới mật thất thoát ra khi ấy đã công bố những tội ác của Dương Quang tại Hà thành, và người toàn thắng lại là Tà Nguyệt Tông khi dễ dàng ảm trọn gần như toàn bộ đan dược được bán ra.

Lần thứ ba, mệnh bài của Dương Quang vỡ tan, chứng tỏ hẳn đã chết. Theo điều tra thì nơi cuối cùng hẳn xuất hiện là tại bên ngoài Nguyệt thành, cần kẻ lãnh địa Tà Nguyệt Tông.

Một lần là xui, hai lần là trùng hợp nhưng ba lần thì chắc chắn là có vấn đề rồi!

“Cậu không nghĩ Tà Nguyệt Tông chỉ là “vô tình” xuất hiện ở khắp mọi nơi chứ?” - Dương Cương trầm giọng nói.

Ngô Đức Võ trầm ngâm.

Đứng tại lập trường của Cửu Dương Các mà nói, những manh mối này đúng là chỉ thẳng vào Tà Nguyệt Tông, kẻ thù truyền kiếp của Cửu Dương Các.

Nhưng đứng tại lập trường của hần nói riêng và Ngô gia nói chung thì những chuyện này liên quan gì tới hần đâu?

Phải biết, kế hoạch dùng Giao Long dưới đáy Hồ Tây để hoán huyết cho Ngô Đức Văn là Ngô Đức Vô hần vạch ra cho Ngô Đức Chung tới thực hiện, hi vọng dùng cách này tẩy đi “yêu ma” trong người Ngô Đức Văn, thậm chí còn có thể Ngô Đức Văn tăng lên thiên phú để tu luyện tốt hơn.

Akatsuki vì lý do nào đó biết được và phá hoại toàn bộ đại sự này mới là chuyện hần quan tâm, còn Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông hần chẳng muốn biết làm gì.

Ngô Đức Vô trả lời: “Có thể Akatsuki muốn thông qua nâng đỡ Tà Nguyệt Tông tới tiêu diệt Cửu Dương Các a. Bên phía Tam trưởng lão ngài có thêm manh mối gì khác không?”

Dương Cương lạnh nhạt nói: “Tiểu Vô Thần, cậu còn chưa có cung cấp bất kỳ thông tin gì ngoài những thứ chúng tôi đã biết đâu. Tôi không cảm thấy được thành ý hợp tác của cậu.”

Ngô Đức Vô cười nói: “Thông tin tôi có rất giới hạn mà, những gì tôi biết chỉ là Akatsuki từng xuất hiện ba vị thần sứ, ba vị hộ pháp trong lần họ tấn công Dương Quang trưởng lão tại Hà thành mà thôi.”

Dương Cương đập bàn nhìn chăm chăm về mặt cười “vô hại” của Ngô Đức Vô, gằn giọng nói: “Nếu đã như vậy thì tôi không còn gì để nói, tạm biệt!” - Nói, hần hậm hực đứng dậy rời đi.

Ngô Đức Vô không mặn không nhạt nói: “Dương Cương trưởng lão, ngài cứ như vậy sẽ không đi được đến đâu cả. Chúng ta cần bình tĩnh hợp tác với nhau mới được.”

Dương Cương dừng bước chân nhưng đầu không quay lại, nói: “Hợp tác!? Ngoài hai chữ đó cậu có thể làm được gì nữa?”

Ngô Đức Vô đáp: “Làm mỗi như thế sao? Thay vì bị động chờ Akatsuki tìm tới chúng ta, tại sao chúng ta không chủ động “mời” Akatsuki tới?”

Dương Cương động tâm.

Không sai a!

Hần chỉ luôn quan tâm đi tìm tung tích Akatsuki mà quên không nghĩ tới việc nghĩ cách dụ Akatsuki xuất hiện. Hần quay lại nhìn kỹ Ngô Đức Vô, hỏi: “Cậu có ý định gì sao?”

Ngô Đức Vô nhấp một ngụm trà, nói: “Tà Nguyệt Tông.”

Dương Cương xùy cười nói: “Ý kiến rất tốt. Ngoại trừ việc cả tôi và cậu cộng lại đều đánh không qua Nguyệt Nhi lão thái bà kia thì kế hoạch này không có gì sai cả.”

Ngô Đức Vô không để ý Dương Cương châm chọc mà tiếp tục nói: “Với hần giúp sức.”

Một bóng đen không chút khí tức xuất hiện phía sau Dương Cương, một cây chùy thủ tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đã kề sát cổ hần.

Dương Cương cả người toát ra mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Thiên... Thiên Đạo Vệ... Cậu, cậu mang cả thứ này về đây...”

Ngô Đức Vô khẽ gạt đầu, bóng đen kia mới thả Dương Cương ra rồi chậm rãi tan vào không khí.

“Tôi là một quân sự của Thiên Đạo Tông, có Thiên Đạo Vệ cũng rất bình thường chứ sao.”

Dương Cương xoa xoa cổ mình, nơi đó đã rách ra một vết thương nhỏ đang chảy máu. Nhìn máu nhuộm đỏ bàn tay, hần khẽ rung mình.

Vừa vô thanh vô tức đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan a!

Ngô Đức Vô rất hài lòng biểu hiện của Dương Cương: “Dương Cương trưởng lão, tôi nghĩ chúng ta nên bàn tới chi tiết của kế hoạch lần này.”

Dương Cương nhìn quanh căn phòng trống rỗng chỉ có một mình Ngô Đức Vô ngồi đó bình tĩnh uống trà, tóc gáy sồn cả lên nhưng hần chỉ có thể cười khổ trở lại ghế ngồi.

...

Cùng lúc đó tại Thanh Vân Tông, Chính Nam trong phòng xông hơi chỉ có một cái khăn quấn ngang bụng dài tới đầu gối, đang nằm sắp trên ghế để Nguyệt Vịnh massage cho hần.

Cô nàng này vẫn chưa từ bỏ việc “dụ dỗ” hần tới Tà Nguyệt Tông thiết kế [Thiên Thê] nên mấy ngày nay một giây, một phút cũng không muốn tách khỏi hần.

Ngay lúc này, Nguyệt Vịnh chỉ mặc một bộ bikini màu tím cực kỳ gợi cảm, thậm chí đã bị hơi nước thấm ướt khiến nó dính sát vào người cô, trước ngực hai điểm nhỏ cũng đã nổi lên đầy dụ hoặc.

Cô ngồi trên mông Chính Nam, massage lưng cho hắn từng chút một, động tác cực kỳ chăm chú, chuyên nghiệp, chứng tỏ đã làm không ít lần.

Chính Nam thoải mái muốn thăng thiên, khẽ rên rỉ trong cổ họng: “Tay nghề của em càng ngày càng tốt đấy, thật thoải mái a.”

Nguyệt Vịnh nũng nịu nói: “Nếu anh nằm ngửa lên còn có thể thoải mái hơn nhiều~”

Chính Nam có chút khô tâm, Nguyệt Vịnh giống như không sợ hắn thật “ăn” cô.

Mặc dù hàng ngày đều được Ngọc Ngân phú bà cho ăn no nhưng không có nghĩa là hắn không uống được thêm canh a.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, Chính Nam lại nghe Tú Anh phú bà truyền âm: “Anh đang ở đâu đấy, em có chuyện quan trọng muốn tìm anh đây?”

Chính Nam chợt dạ truyền âm lại: “Anh... anh đang bận chút. Có chuyện gì em cứ nói luôn đi.”

Tú Anh phú bà giọng có chút rét: “Bạn!? Bạn chuyện gì? Rất quan trọng sao?”

Chính Nam cảm thấy có chút không đúng. Phòng xông hơi là nước đun sôi hấp hơi lên đúng không, như vậy là phải nóng ẩm đúng không, tại sao lại cảm giác lạnh giống như nằm trong hầm băng thế nhỉ?

Àm!

Cửa phòng bị cường lực từ bên ngoài đá văng ra, may mà đây là kiến trúc hệ thống có tính năng tự lành chứ Chính Nam cũng không có bản lĩnh làm thợ mộc để sửa cánh cửa a.

Qua màn hơi nước mông lung, Chính Nam và Nguyệt Vịnh đều mộng bức nhìn bóng đen khổng lồ, tràn ngập hơi thở tử vong đang đứng ở cửa nhìn chăm chăm hai người.

Chính Nam nổi hết cả da gà, cười gượng nói: “Ahaha, Hắc... Hắc Vô Thường thần sứ, em... em cũng đi... xông... xông hơi a.” - Nói, hắn vòng tay ra một góc khuất kéo kéo chân Nguyệt Vịnh, ra hiệu cho cô leo xuống đi.

Nguyệt Vịnh như một lần khỏi leo xuống khỏi người Chính Nam, giả ngu nói: “Ahaha, là Hắc Vô Thường thần sứ sao. Chị cũng đi nhâm phòng à, thật đúng lúc, em cũng đi nhâm vào phòng này.”

Nhìn đôi “cẩu nam nữ” này mới vừa rồi còn quần cùng một chỗ, thấy mình đến là ngay lập tức không muốn mặt “giả ngu”, Tú Anh phú bà tức giận không có chỗ phát tiết nói: “Nhanh thay đồ rồi tập trung mọi người lại phòng họp, có tin tức khẩn cấp đây.”

Chính Nam và Nguyệt Vịnh liếc nhau một cái rồi nhanh như chớp phóng ra khỏi cửa, thay đồ cực nhanh rồi cùng Tú Anh phú bà tập trung về phòng họp.

...

Nghị Sự Điện, vẫn là Chính Nam trên ghế trung tâm nhưng Tú Anh phú bà mới là người đang phát biểu: “Theo tin tức tôi mới nhận được thì hôm nay Cửu Dương Các Tam trưởng lão đã có một cuộc gặp riêng với Ngô Đức Võ. Hai người đã mật đàm rất lâu mới tách ra. Ngay sau đó Cửu Dương Các đệ tử bắt đầu thu mua chữa thương và hồi khí loại hình đan dược, có vẻ như họ đang chuẩn bị trước cho một cuộc chiến lớn.”

Chính Nam gõ gõ bàn, hỏi: “Đó là toàn bộ những gì em biết được sao?”

Tú Anh phú bà gật đầu.

Chính Nam phì cười nói: “Ngô Đức Võ a, hắn bàn tính này đánh không sai, không hổ là đương đại đỉnh tiêm thiên tài, cả thiên phú tu luyện và đầu óc đều rất tốt.”

Tú Anh phú bà cũng gật đầu nói: “Không sai. Mục đích của Ngô Đức Võ chính là muốn chúng ta biết rõ hắn và Cửu Dương Các đạt thành thỏa thuận, chuẩn bị tấn công chung một mục tiêu. Động thái tấn đệ tử ra thu mua đan dược chính là để cho thám tử của chúng ta nhìn.

Đây là dương mưu!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Đại chiến nổ ra

Vũ Tuyết phú bà cau mày hỏi: “Nghe hai người nói tôi cũng đã hiểu vấn đề, nhưng mục tiêu bọn họ muốn tấn công là ai, hay là thế lực, tổ chức nào?”

Ngọc Ngân phú bà ngần ngại: “Tà Nguyệt Tông.”

Nguyệt Vinh đứng phắt dậy nói: “Chủ nhân, em phải báo tin này cho Di em...”

Chính Nam lập tức ngăn cô lại: “Không cần, Nguyệt Nhi trưởng lão nhất định sẽ đoán được. Cái anh muốn chúng ta phải tính tới là bọn họ dựa vào cái gì cho rằng họ sẽ ăn chắc chúng ta?”

Tú Anh phú bà nói: “Em đã điều tra kỹ lưỡng, mặc dù rất nhiều gia chủ, tông chủ, môn chủ,... đến bái phỏng Ngô Đức Võ nhưng đều rất nhanh rời đi.

Bọn họ còn lo cái đầu trên cổ không biết lúc nào bị Bạch Vô Thường cắt xuống đâu!”

Chính Nam và mọi người liếc qua Ngọc Ngân phú bà, gật gù đồng ý.

Chết có thể rất đáng sợ, nhưng cảm giác mà cái chết cứ ở một góc tối nhìn chằm chằm suốt ngày đêm thì không phải là đáng sợ nữa mà là khủng bố.

“Nói như vậy thì chỉ có thể là sát thủ hoặc dong binh?” - Ngọc Ngân phú bà giọng cực kỳ bình tĩnh, giống như kẻ khủng bố kia và cô không có liên quan gì với nhau.

Chính Nam gật đầu nói: “Tiền có thể làm mờ mắt nhiều người, cho nên không thể loại trừ bất kỳ khả năng nào.

Lo dài không bằng lo ngắn, Nguyệt Vinh, em liên lạc với Nguyệt Nhi trưởng lão, nói cho bà ấy biết ngay tối nay chuẩn bị rời khỏi Hà thành, động tác càng lớn càng tốt. Anh cũng muốn xem Ngô Đức Võ và Dương Cương là dựa vào cái gì mà tự tin như vậy.”

Nguyệt Vinh lo lắng nói: “Anh là muốn dùng Di làm mồi nhử sao, như vậy có nguy hiểm quá không?”

Chính Nam cười nói: “Yên tâm, hành động tối nay anh sẽ tự mình giám sát toàn cục. Lo lắng của em là không sai, cho nên Khởi Nguyên chiến hạm cũng sẽ được tham gia, có đủ hay chưa?”

Nguyệt Vinh gật đầu nói: “Như vậy thì em yên tâm. Em đi trước, tối nay gặp lại mọi người.”

Nguyệt Vinh vừa đi, Tú Anh phú bà mới nói: “Có một chuyện em nhất định phải nói với anh mà không có cô ấy.”

Chính Nam nhướn mày: “Chuyện gì?”

“Ngô Đức Võ là Thiên Đạo Tông quản sự, như vậy hẳn rất có thể sở hữu một tới hai Thiên Đạo Vệ. Thứ này...” - Tú Anh phú bà muốn nói lại thôi.

Chính Nam cau mày hỏi: “Thứ này? Không phải người sao?”

Tú Anh phú bà lắc đầu nói: “Là người, nhưng cũng không phải là người.

Cách để tạo ra Thiên Đạo Vệ chỉ có Thiên Đạo tông biết, nhưng nghe những người từng may mắn đào thoát dưới tay Thiên Đạo Vệ nói bọn họ không biết đau, nguyên khí cũng không có đấy, không có tình cảm.

Bọn họ tồn tại chỉ vì một mục đích duy nhất là bảo vệ người sở hữu bọn họ, nghe lệnh và chiến đấu. Ngoài ra còn điểm đặc biệt nữa là nếu nhiệm vụ thất bại, họ sẽ không ngần ngại tự bạo Nguyên Anh chứ không để bị bắt sống. Nếu như bằng cách nào đó họ không thể tự bạo thì vẫn sẽ bị chủ nhân họ giết chết chỉ bằng một suy nghĩ.”

Chính Nam nhếch mép nói: “Một dạng tử sĩ sao, thế lực nào cũng bí mật bồi dưỡng tử sĩ đấy thôi, điều gì làm Thiên Đạo Vệ trở nên ghê gớm hơn những tử sĩ khác?”

Tú Anh phú bà nghiêm trọng nói: “Đó là khả năng ẩn thân của bọn họ. Phải công nhận đôi mắt của anh có thể rất lợi hại, nhưng em không biết chắc nó có thể nhìn thấy hay bắt kịp hành động của Thiên Đạo vệ hay không. Bởi vì nếu như họ không chủ động hiện thân, ngay cả Độ Kiếp Kỳ cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của họ.”

Chính Nam ngần ngại: “Nói như vậy không phải bọn họ vô địch rồi. Im lặng ám sát Độ Kiếp Kỳ, có mặt ở mọi nơi nghe ngóng tình báo.”

Tú Anh phú bà lắc đầu giải thích: “Mặc dù có rất nhiều ưu điểm nhưng nhược điểm của Thiên Đạo Vệ cũng không ít.

Đơn giản nhất là việc tạo ra họ không dễ, nếu không thì họ đã ở khắp nơi rồi.

Thứ hai là em nói bọn họ nguyên khí không đầy không phải là họ có rất nhiều nguyên khí, mà là bọn họ không có nguyên khí, toàn bộ chiến đấu của họ là dựa vào thân thể cận chiến, có lẽ cũng vì không có nguyên khí nên bọn họ mới khó bị phát hiện như vậy.”

"Không có nguyên khí!? Vậy bọn họ ẩn thân bằng cách nào?" - Vũ Tuyết phú bà cất ngang.

Cho dù năng lực ẩn thân mạnh như Bạch Vô Thường là đến từ huyết mạch của cô nhưng cũng phải cần nguyên khí để kích hoạt a.

"Không ai biết được." - Tú Anh phú bà liếc mắt: "Đó chính là lý do vì sao Thiên Đạo Vệ đáng sợ như vậy."

Chính Nam đã tạm hiểu vấn đề, hần nói: "Như vậy chúng ta vẫn phải tính đến tình huống xuất hiện một tới hai cỗ máy giết chóc mang tên "Thiên Đạo Vệ" này.

Để bảo đảm an toàn, tối nay Giáp và Ất ở lại trên Khởi Nguyên chiến hạm theo dõi tình hình, những người còn lại toàn bộ ra trận. Nếu Thiên Đạo Vệ thật sự xuất hiện, mọi người có quyền rút lui chiến lược.

Đều hiểu rõ chứ?"

"Rõ!"

Lam Phụng và Vũ Vân ỉu xiu nhưng cũng không phản bác lại Chính Nam, hai cô vẫn tự hiểu khả năng của mình tới đâu.

...

Tà Nguyệt Tông bên kia cũng bắt đầu rục rịch có động tác rời khỏi Hà thành, thậm chí là khá khoa trương khi bọn họ còn mua ngựa, xe ngựa, lương thực, v.v.

20 giờ 30 phút, toàn bộ Akatsuki ngồi trên Khởi Nguyên chiến hạm xuất phát từ Thanh Vân Tông tới bầu trời Hà thành và chờ đợi. Trước khi đi Chính Nam cũng dặn dò Lam Chiến ở lại tọa trấn tông môn, đồng thời mở ra hộ tông đại trận để đảm bảo không có gì sai sót khi hần và các phú bà đi vắng.

21 giờ 30 phút, đoàn người Tà Nguyệt Tông bắt đầu lần lượt lên ngựa rồi sẵn sàng rời thành.

Chính Nam bên này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

22 giờ, Nguyệt Nhi trưởng lão và mấy tên đệ tử bỏ lại sau lưng Hà thành, thẳng hướng đường lớn trở về Tà Nguyệt Tông.

5 giờ sáng ngày hôm sau, Chính Nam mở miệng nói: "Tới rồi."

Đang ngồi châu đầu nói chuyện phiếm mấy cô gái cũng dừng lại câu chuyện, lên tinh thần.

Bên dưới, Nguyệt Nhi trưởng lão cũng đã cảm thấy có động tĩnh, bà nói: "Đều cẩn thận, có động tĩnh."

Bỗng nhiên, từ bên đường bay tới một đạo quyền ẩn hừng hực ngọn lửa vàng to bằng chiếc xe tải thẳng hướng Nguyệt Nhi trưởng lão.

Nguyệt Nhi trưởng lão khinh thường cười một tiếng rồi tung người bay lên tránh qua chiều này của Dương Cương, thế nhưng chú ngựa xấu số bà cười không tránh được, bị nổ thành phần vụn.

Nguyệt Nhi trưởng lão cười nói: "Cửu Dương Các đám chuột nhắt, xuất hiện đi, trốn trốn tránh tránh đánh lên phụ nữ như tao chúng mày không thấy nhục mặt đàn ông hả?"

Dương Cương từ trong rừng cây nhảy ra, cười lớn nói: "Phụ nữ? Lão thái bà thì nhận là lão thái bà, còn bày đặt phụ nữ cái gì, haha."

Các đệ tử Cửu Dương Các cũng hùa theo cười cợt, không có chút nào sợ hãi uy áp của Lý Sương sơ kỳ Nguyệt Nhi trưởng lão.

Thế nhưng kỳ lạ là Nguyệt Nhi trưởng lão lần này lại không có bất kỳ tức giận, thậm chí bà còn cười tủm tỉm nói: "Lão thái bà hay không ít nhất nếu tao muốn thì vẫn có người xin chết. Còn mày, bây giờ có người coi sạch đứng trước mặt mày, liệu mày có lên được hay không a, haha."

Đám nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông đều đỏ bừng mặt, cúi đầu bẽn lẽn cười.

Bên kia Dương Cương mặt cũng đỏ nhưng là vì tức giận, bởi vì hần thấy chính đệ tử của hần cũng đang cố gắng nín cười.

Cha hần đặt tên cho hần là Dương Cương vì lý do gì thì ai cũng biết, khổ nỗi người tính không bằng trời tính, bạn nhỏ của hần hết cỡ cũng chỉ bằng ngón tay cái, cả chiều dài lẫn chiều rộng. Cũng vì chuyện này mà hần ba lần lấy vợ đều bị cho đội nón xanh, là nạn đậm xung quanh nổi tiếng "Chúa tể của những chiếc nón".

Dương Cương cắn răng gào thét: "Lên, tất cả đều lên, giết chết đám gà mái này." - Người bình thường còn có thể xem trọng sắc đẹp của đệ tử Tà Nguyệt Tông chứ Dương Cương hần không cần.

Cần cũng không thể a!

Cùng lúc đó, từ trong rừng cây nhảy ra năm người mặc áo đen, che mặt, trong đó có hai người Không Minh sơ kỳ, một người Không Minh trung kỳ, một người Không Minh hậu kỳ, còn một người đã là Lý Sương sơ kỳ.

Nguyệt Nhi trường lão sắc mặt khế biến nói: “Dong binh!? Thậm chí có cả Lý Sương sơ kỳ? Lần này mày tốn không ít tiền đấy nhỉ?”

Dương Cương cười gằn nói: “Chỉ cần mang được đầu mày về cho Các chủ thì giá nào cũng xứng đáng. Giết!” - Hắn la lên một tiếng rồi dẫn đầu xông lên.

Năm người dong binh kia khế gật đầu rồi tiến lên.

Nhìn cách năm người xông lên nhưng trận hình không loạn, bước tiến đều đặn thì có thể thấy được đây không phải là năm tên dong binh bất kỳ mà đã quen biết với nhau từ lâu, phối hợp đã trở thành thói quen rồi.

Đối với trận hình đối phương như vậy, Nguyệt Nhi trường lão cũng có chút vướng tay chân nhưng không có nghĩa là bà sẽ rất nhanh bị thua.

Chiến đấu chính thức nổ ra, Nguyệt Nhi trường lão bị năm tên dong binh và Dương Cương vây công một chỗ, đệ tử hai bên cũng tìm được đối thủ cho mình, tình hình chiến đấu cực kỳ rầm rộ.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Không thần sứ và tiểu Vô Thần

Trên Khôi Nguyên chiến hạm, Nguyệt Vịnh lo lắng nói: “Chủ nhân, chúng ta...”

Chính Nam lắc đầu nói: “Còn chưa tới lúc, em không thấy Nguyệt Nhi trường lão còn chưa có sử dụng Tà Nguyệt Giới sao?”

Nghe Chính Nam nói Nguyệt Vịnh mới an tâm hơn một chút, cô chính là quan tâm Di của mình quá nên không giữ được tính chính xác trong phán đoán của mình.

Chính Nam nói: “Còn có một Nguyên Anh hậu kỳ và hai Lý Sương kỳ khác đang ở một bên nhìn, chúng ta chưa cần phải vội vàng.”

Tử Anh phú bà cau mày: “Tổng cộng tới ba Lý Sương kỳ, lần này có chút khó làm rồi.”

Chính Nam lắc đầu, giọng nghiêm túc nói: “Lý Sương kỳ không quá quan trọng, anh có cách để khắc chế bọn họ. Thế nhưng cái anh lo lắng chính là Thiên Đạo Vệ, bởi vì thật sự anh không nhìn thấy có một người như thế xung quanh đây.” - Lần đầu tiên đồng thuật và khả năng bay lượn không mang lại lợi thế cho phe của hắn, Chính Nam cũng không có vẻ ngoài bình tĩnh như vậy.

Chiến đấu bên dưới vẫn tiếp tục, lúc này lợi thế về quân số và trận hình đã bắt đầu thể hiện ra rõ ràng.

Nguyệt Nhi trường lão chưa muốn vội sử dụng Tà Nguyệt Giới vì bà biết, một khi mở ra Tà Nguyệt Giới thì chiến đấu đã bước vào giai đoạn sống còn, hiện tại vẫn còn chưa tới mức phải liều mạng.

Thế nhưng một lo lắng khác cũng bắt đầu chậm rãi xuất hiện phía đằng đông!

Một khi mặt trời mọc, nguyên khí của phe bà sẽ bị nguyên khí của đối phương ức chế, như vậy tình hình sẽ càng trở nên tệ hơn.

Chính Nam cũng nhận ra vấn đề này nên hắn cũng không muốn chờ nữa: “Hắc - Bạch, hai người xuống hỗ trợ Nguyệt Nhi trường lão đi. Chú ý an toàn.”

Tử Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà nhìn nhau gật đầu rồi xuất phát ra trận.

Nguyệt Vịnh lo lắng nói: “Em cũng muốn xuống giúp Di em.”

Chính Nam trầm giọng nói: “Không được. Bình thường anh có thể chiều em nhưng liên quan tới nhiệm vụ và chiến đấu thì mệnh lệnh chính là mệnh lệnh. Không có muốn hay không muốn.”

Vũ Tuyết phú bà kéo Nguyệt Vịnh sang một bên để cô không nói nữa.

Thật sự thì chính bản thân Nguyệt Vịnh cũng biết là cô xuống dưới đó ngoài khiến cho mình bại lộ danh tính ra thì một chút tác dụng cũng không có nhưng biết là một chuyện, lo lắng cho người thân mình lại là một chuyện khác.

...

Một nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông đang khổ chiến cùng một nam đệ tử Cửu Dương Các tại khá xa ngoài vòng chiến. Tình hình có vẻ đang dần nghiêng về phía đệ tử Cửu Dương Các khi mặt trời đã bắt đầu ló dạng ở phía đông, cô gái đã có chút đuối sức, trên người dần dần xuất hiện vết thương.

Một thoáng hụt hơi khiến cô gái không kịp phòng ngự đòn đánh trả của đối phương sau khi công kích của cô kết thúc, nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông té xuống mặt đất nhưng vẻ mặt không có chút nào thay đổi, vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm đối thủ của mình.

Nam đệ tử Cửu Dương Các kia cũng có chút tiếc nuối nhan sắc cô gái này, nhưng hắn biết trên chiến trường không phải là lúc lo lắng những chuyện như vậy. Đang lúc hắn giơ lên tay phải của mình, chuẩn bị kết thúc đối thủ thì...

Phập!

Một tiếng dao vào thịt vang lên, tên đệ tử Cửu Dương Các khẽ co giật hai cái rồi nằm im trên mặt đất. Hắn đến chết cũng không biết mình chết như thế nào và người ra tay là ai.

Ngọc Ngân phú bà nhìn nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông vẫn còn đang ngơ ngác sau khi được cô cứu từ cõi chết trở về, lạnh nhạt nói: “Mau đi giúp những người khác, giảm thiểu thương vong. Đừng gây rắc rối.” - Nói xong cô lại ẩn mình vào bóng tối.

Nữ đệ tử kia giật mình tỉnh lại, nhanh tay sờ soạng trên người mình, thấy không có gì tổn hại cô mới nhấc lên vũ khí chạy đi giúp những người khác.

Không giống Ngọc Ngân phú bà thâm lặng nhưng đầy chết chóc, Tú Anh phú bà ra tay khoa trương hơn nhiều.

Cô trực tiếp nhảy vào vòng chiến của Nguyệt Nhi trưởng lão và sáu người đang vây công bà rồi điên cuồng phá hoại.

“Cuồng - Tuyền Qua Tế Tự”

“Cuồng - Băng Lôi Tế Tự”

“Tế Tự - Lôi Đình Vạn Quân”

Với lợi thế tấn công bất ngờ và có thể bay, Tú Anh phú bà dừng lại trên bầu trời rồi tiến hành oanh tạc, phá hoại trận hình của năm dong binh để trợ giúp Nguyệt Nhi trưởng lão.

Cô cũng thầm may mắn lần trước Chính Nam đã tính tới tình huống này mà đưa cho cô loại phi hành khí nhỏ gọn chứ không phải là một đôi cánh hoa lệ nhưng vướng víu.

Nguyệt Nhi trưởng lão thấy Akatsuki tới giúp thì thở phào một hơi.

Lần này bà nghe lời Nguyệt Vịnh, đặt cược cả tính mạng của mình và mấy đệ tử làm mồi nhử Dương Cương cùng đồng bọn để phối hợp với Akatsuki một mẻ tóm gọn, nói không lo lắng là không thể nào. Bây giờ Akatsuki đã xuất hiện, không còn nỗi lo về sau nữa nên bà cũng có thể thoải mái dạy dỗ lũ khôn kiếp này một trận.

“Kính Hoa Thủy Nguyệt”

“Thực Cốt Nguyệt”

Liên tục là những chiêu thức mạnh mẽ được Nguyệt Nhi trưởng lão sử dụng. Bị đè lên đánh này giờ bà cũng không có tính khí tốt như lúc đầu nữa.

Chiến cuộc trong vòng dần ổn định lại.

Ở một nơi cách đó không xa, Ngô Đức Võ cau mày nhìn hai người áo đen mây đỏ mới xuất hiện đang quấy phá khắp chiến trường, thì thầm: “Không cảm nhận được khí tức, hẳn là do trang phục đặc thù mang lại. Phi hành khí cụ, thảo nào thoát ần thoát hiện khắp nơi. Chỉ là... Tế Tự kia... phong cách chiến đấu làm sao quen như vậy a, chẳng lẽ thật là “người kia” sao?”

Một trong hai người đang đứng bên cạnh hắn lên tiếng dò hỏi: “Mục tiêu xuất hiện rồi, tới lượt chúng tôi ra tay chưa?” - Là giọng của một người đàn ông trung niên.

Ngô Đức Võ quan sát tình hình chiến đấu thêm một lát rồi gật đầu, nói: “Người của Akatsuki có thể bay nên hai người chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu thất bại... vậy chuyện tiền thưởng nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hai người kia nhìn nhau gật đầu một cái rồi xông qua.

Đúng lúc này Chính Nam cũng động.

Hắn truyền âm cho cả ba vị phú bà: “Hai Lý Sương kỳ còn lại động rồi. Tất cả mọi người dẫn họ tới gần Nguyệt Nhi trưởng lão rồi mở kết giới giải quyết họ ở bên trong. Ngô Đức Võ để cho anh.”

Hắn cũng quay qua nói với Nguyệt Vịnh: “Em đi cùng Bạch Hồ xuống đi, nhớ nghe lệnh làm việc, không được xử lý theo cảm tính. Di của em cũng là Di của anh, anh sẽ không để bất kỳ ai phải chịu tổn thương.” - Dứt lời, hắn tung cánh bay về phía Ngô Đức Võ.

Nguyệt Vĩnh theo Vũ Tuyết phủ bà bay xuống gia nhập vòng chiến, trong lòng vẫn còn vang vọng lời Chính Nam vừa nói: “Dì của em cũng là Dì của anh!? Anh ấy đã chấp nhận mình sao?”

Chính Nam trong lòng hết sức căng thẳng. Đây là lần đầu tiên hắn phải đối đầu với một đối thủ mà lợi thế tầm nhìn không còn, cảm giác bất an, lúc nào cũng có thể bị đánh lên bao trùm trong lòng hắn.

Ngô Đức Võ không quá bất ngờ khi lại thấy có người của Akatsuki từ trên bầu trời hạ xuống gia nhập chiến đấu, làm hắn bất ngờ là cái cách mà người của Akatsuki chiến đấu.

Phối hợp với nhau kín kẽ, dùng ưu điểm của bản thân che đi nhược điểm của đồng đội, sử dụng ít tài nguyên nhất để thu lại được kết quả tốt nhất.

Đối với người luôn một thân một mình chiến đấu như hắn, Ngô Đức Võ hoàn toàn hiểu được những khó khăn phải đối mặt khi tập luyện để phối hợp được với nhau như thế.

“Thật sự đáng nể, các người rút cuộc là ai?”

“Là ai có thật sự quan trọng nữa không?” - Một giọng nam vang lên phía sau Ngô Đức Võ khiến hắn nổi cả da gà. Nếu vừa rồi bị đánh lên, hắn cũng không chắc mình có thể tránh được hay không.

Ngô Đức Võ trầm giọng nói: “Nếu tôi không nhầm thì anh là Không thần sứ chứ? Anh đến phía sau tôi từ lúc nào?”

Chính Nam nhún vai nói: “Cũng được một lát rồi, chính là lúc Bạch Hổ và Bính gia nhập chiến đấu đấy.”

Ngô Đức Võ toát hết cả mồ hôi lạnh, có người đứng phía sau hắn, nhìn hắn chằm chằm gần 5 phút mà hắn không hay biết chút nào.

Thế nhưng thua trận không thua khí thế, Ngô Đức Võ bình tĩnh nói: “Như vậy sao, không nói chuyện này nữa. Không thần sứ hắn là phải biết tôi chuẩn bị tất cả những thứ này để dẫn anh ra mặt là vì lý do gì chứ?”

Chính Nam gật đầu nói: “Đều là vì Ngô Đức Văn đúng không? Mà, nói đi thì phải nói lại, tình trạng của Ngô Đức Văn hiện tại anh biết chứ?”

Ngô Đức Võ giả ngu nói: “Tình trạng của Văn? Tình trạng gì?”

Chính Nam lạnh nhạt nói: “Người ngay không nói chuyện mờ ám. Tôi cũng không tin anh không biết chút gì về trạng thái của em trai mình.

Nói cho anh biết một tin không vui, mặc dù Ngô Đức Văn hiện tại vẫn là nhân loại nhưng không tới một năm sau thì không phải nữa. Cho nên là có hiểu lầm, khúc mắc hay nguyện vọng gì chưa có làm xong thì tranh thủ làm đi, kéo không còn thời gian nữa đâu.”

Lần này Ngô Đức Võ thật sự không hiểu, hắn trầm mặt nói: “Anh đang nói cái gì, tại sao Văn lại không phải nhân loại, chưa tới một năm thời gian lại là chuyện gì?”

Chính Nam cảm thấy “tiểu Võ Thần” cái danh hiệu này dành cho Ngô Đức Võ không sai, vẫn là “tiểu” và cũng chỉ là “Võ Thần” mà thôi. Hắn bắt đầu đi nói: “Ngô Đức Văn nửa người nửa quỷ trạng thái anh biết chứ?”

Ngô Đức Võ lưỡng lự chốc lát rồi nói: “Biết.”

Chính Nam gật đầu: “Tốt. Để tôi giải thích cho anh rõ, Ngô Đức Văn là bị trúng một loại trớ chú. Trong nguyên anh, đan điền và trái tim của hắn đều tồn tại loại trớ chú này, nó sẽ dần dần thâm thấu, thay đổi, đồng hóa Ngô Đức Văn từ nhân loại thành một chủng tộc mới không được phép tồn tại ở thế giới này, gọi là “Oán Linh”.

Thường thì người bị nhiễm khoảng một tháng sẽ hoàn toàn bị đồng hóa, nhưng tình huống của Ngô Đức Văn có chút khác biệt, hắn là trớ chú chỉ lực bị cái gì đó hạn chế trong lúc lây lan nên yếu hơn bình thường, nhưng giờ nó đã đủ mạnh rồi.

Anh nên giết chết Ngô Đức Văn trước khi hắn chính thức trở thành quỷ vật chỉ biết giết người đi.”

...

(Sáng mai bonus một chương! Cầu đầu, NP...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Không thần sứ và tiểu Võ Thần(2)

Ngô Đức Vô sắc mặt âm trầm đáp lời: “Nói nhăng nói cuội, cái gì trở chú, cái gì Oán Linh. Nếu anh còn tiếp tục nói nhảm về Văn, tôi sẽ không khách khí nữa.”

Chính Nam nhún vai nói: “Được a, có lòng tốt khuyên nhủ lại thành lời nói bậy, làm ơn mắc oán.

Nhưng mà tôi nói cho anh biết, một khi Ngô Đức Văn hoàn toàn bị đồng hóa trở thành Oán Linh, tôi nhất định sẽ tự mình ra tay giết chết hắn.”

Ngô Đức Vô cắn răng nói: “Hừ! Vậy hôm nay anh phải bước qua tôi trước rồi hãy tính tới chuyện hại Văn sau.”

“Phách Không Quyền”

“Bát Quái - Không Chương”

Hai luồng sóng khí vô hình đụng vào nhau giữa không trung không tạo thành tiếng nổ nhưng khí lưu do nó tạo ra lại hình thành một cơn gió lớn thổi tung cả cánh rừng, thật nhiều cây cối bị gãy đổ, bật gốc.

Ngô Đức Vô và Chính Nam không nói lời nào mà lao vào nhau tiến hành cận chiến, đây là sở trường của cả hai người.

Ngô Đức Vô thể công cương mãnh, chiêu nào chiêu nấy nhìn qua mặc dù đơn giản nhưng thật ra là để tạo điều kiện cho chiêu tiếp theo xuất ra nhanh và chuẩn hơn.

Chính Nam vừa tránh né, vừa đón đỡ thể công của Ngô Đức Vô nhưng tuyệt nhiên không đánh trả, hắn còn phải chờ Thiên Đạo Vệ xuất hiện.

Ngô Đức Vô từ ban đầu tức giận tấn công tới bây giờ bình tĩnh ra chiêu bài bản, toan tính đều không thể làm gì được đối thủ cũng đã đủ để hắn hiểu ra người trước mặt này không hề muốn cùng hắn đánh.

Dùng cường lực ép Chính Nam phải phòng ngự rồi nhanh chóng lùi lại phía sau, Ngô Đức Vô trầm giọng hỏi: “Tại sao anh không đánh trả, đang chờ điều gì sao?”

Chính Nam “thật thà” trả lời: “Nghe nói những người từ vị trí quân sự trở lên thì Thiên Đạo Tông dành cho người đó một tới hai tên Thiên Đạo Vệ, tôi chính là chờ để xem thử nó có bá đạo như trong truyền thuyết không.”

Ngô Đức Vô lạnh nhạt nói: “Thiên Đạo Vệ tuy tốt nhưng tôi sẽ không thích sử dụng họ nhiều. Người tu luyện mà luôn muốn dựa vào người khác tới bảo vệ mình thì không thể nào tiến lên được.”

Chính Nam khuôn mặt sau mặt nạ có chút nhăn nhó.

"Tôi chính là loại người “luôn muốn người khác tới bảo vệ mình” đó a!"

Ho khan một cái, hắn tò mò hỏi: “Có thể gọi Thiên Đạo Vệ ra cho tôi nhìn một chút được không?”

Ngô Đức Vô mặt đen như đáy nồi, tên này xem Thiên Đạo Vệ như đồ chơi hay sao? “Gọi ra cho xem một chút” là cái gì?

Lại nói, cho dù có là đồ chơi thì hai người cũng không thân tới mức cho mượn xem chứ.

Nhìn biểu hiện của Ngô Đức Vô, Chính Nam cũng biết mình có chút... quá phận. Hắn tranh thủ nói sang chuyện khác: “Không nói tới chuyện này. Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh, liên quan tới Ngô Đức Văn.”

Nghe tới em trai mình, Ngô Đức Vô lập tức khôi phục lạnh lùng, nói: “Chuyện gì? Nếu anh còn tiếp tục nói nhảm về Văn tôi thật sự sẽ không khách khí nữa đâu.”

Chính nam gật đầu nói: “Tôi biết mặc dù không thừa nhận nhưng anh hoàn toàn hiểu được tình trạng của Ngô Đức Văn, nếu không anh cũng không vội vàng từ Thiên Đạo Tông chạy về Hà thành như vậy. Chuyện tôi muốn hỏi là anh biết Ngô Đức Văn trở nên như vậy từ khi nào và tại sao không?”

Ngô Đức Vô trầm ngâm một lát rồi nói: “Tại sao tôi phải nói cho anh biết, chúng ta hiện tại đang đứng ở hai đầu chiến tuyến đây.”

Chính Nam nhún vai: “Anh có thể không nói, nhưng tôi cho anh biết, chuyện xảy ra với Ngô Đức Văn không thể là tình cờ được, chắc chắn có người đã sắp xếp và muốn biến cậu ta thành như vậy. Anh cứ suy nghĩ kỹ đi.” - Dứt lời, hắn tung cánh bay về phía Tà Nguyệt kết giới đang giăng tại chiến trường bên kia, đồng minh và đồng đội hắn còn tại bên trong chiến đấu, hắn phải qua trợ giúp.

Ngô Đức Vô không nói gì cả mà đứng nhìn Chính Nam gia nhập vòng chiến rồi yên lặng trở về Hà thành. Hắn đã biết được những gì cần biết, nhưng câu nói của Chính Nam lại mở ra cho thêm thật nhiều câu hỏi khác mà hắn phải tự mình đi tìm hiểu.

Còn an nguy của Dương Cương và đám đồng binh kia?

Liên quan gì tới Ngô Đức Vô hắn đâu!

...

Chính Nam tới bên mép Tà Nguyệt kết giới, lưỡng lự một lát rồi hần cứ vậy đi vào.

Không phải là hần cao mình cỡ nào mà là Nguyệt Vĩnh đã nói rõ nhược điểm của Tà Nguyệt kết giới cho hần biết. Bản thân Tà Nguyệt kết giới không phải là một nửa hình cầu hoàn chỉnh mà là hai mảnh 1/4 quả cầu ghép thành, tức là sẽ có một khe cực nhỏ giữa hai mảnh ghép, chỉ cần Chính Nam dùng Bạch Nhãn nhìn kỹ sẽ nhìn thấy khe hở này.

Đó cũng là lý do vì sao hai Tà Nguyệt kết giới lồng vào nhau mới trở nên hoàn mỹ được.

Bên trong kết giới, Chính Nam nhìn thấy Nguyệt Nhi trưởng lão đang một mình đánh với hai người trung niên Lý Sương Kỳ, có vẻ là một cặp vợ chồng. Nhờ vào Tà Nguyệt kết giới của bà và Nguyệt Vĩnh lồng vào nhau tạo thành giới trung giới nên bà mới có sức đánh với hai Lý Sương Kỳ mà không rơi xuống hạ phong.

Một bên khác, năm người dong binh khác giờ chỉ còn lại ba người, một Lý Sương Kỳ và hai Không Minh Kỳ đang bị các thành viên Akatsuki vây công. Dương Cương thì đã sớm chết nằm ở một bên.

Chính Nam không vội tham chiến mà hứng thú đứng một bên nhìn ba vị phú bà và Nguyệt Vĩnh đau khổ chèo chống ba tên dong binh. Nếu như hần tính toán không lầm thì thế cục cân bằng này đã diễn ra khá lâu, hai bên đều không thể nào có đột phá gì cả.

Bởi vì bị kết giới hạn chế nên phe dong binh có tới ba Lý Sương Kỳ, hai Không Minh Kỳ không thể trong thời gian ngắn đánh thắng phe Akatsuki với một Lý Sương Kỳ, một Không Minh Kỳ và ba Nguyên Anh Kỳ.

Bên dong binh muốn phá cục thì ít nhất phải đánh gục Nguyệt Nhi trưởng lão hoặc Nguyệt Vĩnh để giảm sự hạn chế do kết giới, nhưng dĩ nhiên phe Akatsuki cũng hiểu được mấu chốt này nên luôn cố hết sức hạn chế phe bên kia tấn công vào hai điểm yếu này.

Thấy Chính Nam xuất hiện mà không tham chiến chỉ đứng một bên nhìn, Tú Anh phú bà gào thét: “Anh không mau lại đây giúp, ở đó mà nhìn.”

Chính Nam cười nói: “Hiếm có một cơ hội luyện tập tốt như vậy, anh vẫn là không phá hoại hứng thú của mọi người. Mà, Nguyệt Nhi trưởng lão, ngài có cần tôi giúp không?”

“Nếu có thể thì không còn gì tốt bằng. Tôi cũng mệt với hai người này rồi.” - Nguyệt Nhi trưởng lão tranh thủ thở một hơi.

Chính Nam gật đầu nói: “Hôm nay sẽ không có ai ngoài chúng ta ra được kết giới này, cho nên anh cho phép mọi người bại lộ sở trường, không cần kiêng nể gì cả.” - Bởi vì đệ tử Cửu Dương Các đều bị Ngọc Ngân phú bà giết chết, còn đệ tử Tà Nguyệt Tông cũng bị gạt ra ngoài kết giới nên Chính Nam cũng không sợ bại lộ danh tính của mọi người.

Tạch! Tạch! Rắc! Rắc!

Tú Anh phú bà vừa nghe như vậy liền không ngần ngại mở ra Tu La Cốt Thể hình thái thứ 3, Tu La của cô đã có đủ toàn bộ khung xương cốt của nhân loại. Nhìn từ xa cô giống như một bộ xương khổng lồ với nòng nặc khối đen đang nhảy múa giữa chiến trường.

Gàoooo! Uuuuu!

Bộ xương đen khổng lồ kia ngẩng đầu lên trời gào thét, giống như xả ra hết sự kìm nén bấy lâu này. Sau khi giải tỏa hết bức bối trong lòng, nó mới cúi đầu dùng đôi mắt đang nhảy nhót ngọn lửa xanh lục nhìn đám dong binh bên dưới.

Năm người phe dong binh đều hoảng sợ nhìn bộ xương cốt cao tới 5m bao trùm bên ngoài Tú Anh phú bà, liên tục lùi lại phía sau.

“Đây... đây là Trần gia huyết mạch... Cô... cô là Trần... Trần... ách...”

Chưa nói hết câu người này đã bị Ngọc Ngân phú bà kết thúc.

“Đứng giữa chiến trường còn sững sờ, bây giờ mới chết coi như phúc lớn mạng lớn rồi.”

Với sự xuất hiện mang tính chấn nhiếp cực lớn của Tu La Cốt Thể, phe dong binh lập tức đã mất đi một Không Minh Kỳ, sĩ khí sa sút, còn phe Akatsuki càng hưng phấn hơn bao giờ hết.

Hai vợ chồng dong binh nhìn thấy Tu La huyết mạch xuất hiện vốn đã không có đầu chí, bây giờ đối thủ còn có viện binh thì càng làm quyết tâm rút lui của hai người càng lớn hơn.

Người chồng la lớn nói: “Liều mạng phá tan hai lớp kết giới này may ra mới có đường thoát.” - Hần chính là muốn gọi hai người phía bên kia cùng vợ chồng hần công kích kết giới.

Bên phía các phú bà, hai người dong binh còn lại cũng hiểu được chỉ có làm như vậy bọn họ mới có một đường thoát thân nên cả hai đều liều mạng công kích các phú bà rồi chạy qua tụ hợp với hai vợ chồng dong binh.

Người chồng nói: “Đến lúc này rồi đừng giấu bài, có thiêu đốt tinh huyết cũng phải đục ra một lỗ hổng trên kết giới, lúc đó ai chạy được thì chạy thôi.”

Cả bốn người gật đầu rồi bắt đầu liều mạng công kích kết giới.

Phe Akatsuki muốn ra tay ngăn cản nhưng Lý Surong Kỳ một khi đã muốn liều mạng thì Nguyên Anh Kỳ các phú bà cũng không thể không cẩn thận được.

Kết giới bị công kích khiến Nguyệt Nhi trường lão và Nguyệt Vĩnh sắc mặt đều tái.

Tà Nguyệt kết giới là dựa vào huyết mạch hòa hợp với Đạo của thể giới rồi dùng tinh thần lực để kết cấu, bây giờ nó bị công kích như vậy, hai người chịu tổn thương là không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Đến lúc trang bức rồi!

“Muốn công kích kết giới đúng không, vậy tôi dựng kết giới cho các người công kích.” - Chính Nam cười lạnh rồi đưa tay lên kết ấn.

“Ảnh Phân Thân Thuật”

Bốn phân thân của Chính Nam xuất hiện, nhìn nhau gật đầu một cái rồi chạy tới bốn góc của Tà Nguyệt kết giới.

“Tứ Từ Viêm Trận”

Đúng lúc Tà Nguyệt kết giới bắt đầu xuất hiện vết nứt thì biến cố phát sinh.

Lấy bốn phân thân của Chính Nam làm gốc, một kết giới hình hộp được dựng lên bên trong Tà Nguyệt kết giới, chỉ trong chớp lát đã hình thành một tầng kết giới thứ ba che lấy hai lớp Tà Nguyệt kết giới bên ngoài.

Chính Nam cười nói: “Này, tiếp tục công kích đi, chỉ là thêm một tầng kết giới mà thôi, haha.”

Mọi người thấy giờ này mà Chính Nam còn có tâm trạng cười đùa thì đều trợn mắt hấn, thật sự không đứng đắn.

Bốn người phe dong binh đều một mặt tro nguội.

Chiến đấu này giờ đã tiêu hao rất nhiều nguyên khí, công kích kết giới cũng không khác gì dùng nước bào băng, băng mòn nhưng nước cũng cạn a.

Bây giờ lại thêm một lớp kết giới thì chơi thế nào!? Có để cho người ta sống hay không!?

Dong binh chồng la lớn: “Tao cũng không tin tà, không phải là thêm một tầng kết giới sao!?”

Aaaaaa...” - Hấn lần này thật chơi lớn, thiếu đốt tinh huyết đổi lấy nguyên khí.

Ầm! Ầm!

Một đạo quyền ấn cực lớn va chạm với kết giới tạo nên một vụ nổ đình tai nhức óc, khói bụi tràn ngập.

Tú Anh phú bà vung tay tạo gió thổi khói bụi đi, tình cảnh lúc này mới hiện rõ ra trước mắt mọi người.

Nơi quyền ấn va chạm với kết giới giờ đã xuất hiện một cái hố to, trên mép hố là dong binh chồng tóc tai bạc trắng, da dẻ nhăn nheo há to miệng nhìn kết giới không chút suy suyển, lầm bầm nói: “Không thể nào... Không thể nào... phựttttt.” - Hấn phun ra một ngụm máu rồi nằm gục xuống.

“Khôngggggg... Tao có chết cũng phải kéo theo tụi mày chết chung...aaaaaaa!” - Dong binh vợ la lên một tiếng đau xót rồi muốn tự bạo Nguyên Anh.

Không gian nhỏ như thế này, nếu một Lý Surong Kỳ tự bạo Nguyên Anh thì cả đám không chết cũng bị thương a.

"La ó cái gì! Ôn ào!"

Chính Nam vừa không muốn bị thương, lại không muốn những dong binh này chết như vậy nên hấn lại phải ra tay.

“Tâm Chuyển Thân Thuật”

Dong binh vợ vốn đã mệt mỏi vì bị vây khốn và chiến đấu thời gian không ngắn, lại tận mắt thấy chồng mình chết đi ngay trước mắt nên tinh thần hoàn toàn không tốt, dễ dàng bị Chính Nam thi triển nhãn thuật cướp quyền điều khiển thân thể.

Nhìn dòng binh vợ đang muốn tự bạo nhưng bị Chính Nam quát một câu liền sững sờ, sau đó hết sức quý dị tự đưa tay lên điểm vào huyệt đạo giữa trán mình rồi gục xuống, mọi người đều là một mặt thấy quý.

Nguyệt Nhi trường lão cũng không ngoại lệ.

Akatsuki mọi người... cũng không ngoại lệ.

“Hắc hắc, kỹ năng này dùng để trang bức quả thật không sai.” - Chính Nam trong lòng đắc ý nhưng ngoài mặt chỉ lạnh nhạt nói: “Đờ ờ ào! Nên kết thúc được rồi.”

Những người này chỉ là nhận tiền để giết người nên cũng không có tình báo gì quan trọng để lợi dụng, Chính Nam cũng rất nhân từ dùng Châm Huyệt giúp ba người chết không đau đớn sau đó thu thập hết xác Nguyên Anh Kỳ trở lên rồi tản đi kết giới.

Mọi người không biết Chính Nam thu thập những xác chết này làm gì nhưng nếu hấn cần thì cứ để hấn lấy đi.

...

Kết giới vừa tản đi, đám đệ tử Tà Nguyệt Tông đều ủa tới hỏi thăm tình hình Nguyệt Nhi trường lão.

Bà tỏ vẻ mình không sao rồi nói với Chính Nam: “Không thần sứ, lần này thật sự cảm ơn Akatsuki, nếu không tôi cũng không biết là mình còn mạng để trở về không nữa.”

Chính Nam xua tay, cười nói: “Không có gì, không có gì. Đều là người nhà.”

Người nói vô ý nhưng người nghe có tình a!

Nguyệt Nhi trường lão ánh mắt thâm thúy nhìn Chính Nam rồi liếc qua Nguyệt Vịnh, rồi liếc lại Chính Nam khiến hai người toàn thân đều khó chịu.

Ba vị phú bà hít mắt nhìn một màn này, trong lòng đều có tính toán riêng.

Tú Anh phú bà hừ một cái rồi bay thẳng lên Khởi Nguyên chiến hạm, không cần nói cũng biết là cô muốn đi về.

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Nếu đã không còn nguy hiểm vậy thì chúng tôi trở về trước. Tà Nguyệt Tông mọi người cẩn thận.” - Dứt lời hấn cũng tung cánh bay lên bầu trời.

“Người một nhà sao, hừ hừ.” - Nguyệt Nhi trường lão lẩm bẩm nói, khóe miệng bà còn cong lên nụ cười đầy ẩn ý.

Nguyệt Vịnh chịu không nổi Di của mình trên chọc đành phải cáo từ rồi bay lên trời.

...

Chính Nam tranh thủ thả chậm tốc độ Khởi Nguyên chiến hạm rồi giúp các phú bà kiểm tra vết thương. Mặc dù đã tính toán kỹ lưỡng để hạn chế tối đa thương vong và làm suy yếu kẻ địch nhưng Lý Surong Kỳ dù sao vẫn là Lý Surong Kỳ, một thoáng sơ sẩy bị trúng một chiêu cũng sẽ gây nên vết thương không nhẹ.

May mắn trang phục Akatsuki đều được Chính Nam cải tạo qua về trận pháp và phù văn, khả năng phòng ngự và hỗ trợ khôi phục không kém nên không có vết thương trí mạng nào cả.

Tú Anh phú bà vừa được Chính Nam kiểm tra vừa hỏi: “Anh và Ngô Đức Võ nói chuyện gì trong rừng mà lâu như vậy mới xuất hiện thế?”

Chính Nam thần nhiên đáp: “Không có gì quan trọng, chỉ là anh cố gắng đẩy hướng chú ý của hấn đến nơi khác chứ không phải là chúng ta nữa mà thôi.

Vừa rồi sử dụng Tu La Cốt Thể xong em có cảm thấy chỗ nào không tốt không?”

Tú Anh phú bà lắc đầu nói: “Không có. Hoi suy yếu một chút nhưng so với trước đây mỗi lần dùng xong là nằm một chỗ thì đã tốt hơn rất nhiều. Nói tới chuyện này em mới nhớ, em cảm thấy Hoàng Tuyền Thổ đã không có nhiều tác dụng nữa. Anh còn thứ khác không?”

Chính Nam thờ dài nói: “Hoàng Tuyền Thổ đúng là chỉ có tác dụng giúp em tu luyện tới Tu La Cốt Thể viên mãn, còn muốn đột phá vào Tu La Chân Thể thì phải dùng thứ khác.”

Tú Anh phú bà hai mắt tỏa sáng nói: “Đúng là còn có thứ tốt hơn sao? Mau lấy ra cho em nhìn một chút.”

Chính Nam trừng mắt cô: “Tu La Cốt Thể của em còn chưa viên mãn, đưa cho em cũng không dùng được. Chờ khi nào viên mãn lại tính đi.” - Hấn cũng không thể nói là hấn mua không nổi a.

Làm đàn ông chính là phải chịu những nỗi khổ thâm lặng như vậy!

Tú Anh phú bà gạt gù, rồi bỗng nhiên cô nhìn chăm chăm Chính Nam, ánh mắt kia lấp lóe những tia sáng kỳ dị.

Chính Nam không hiểu hỏi: “Chuyện gì nhìn anh như vậy? Anh đã nói rồi, chừng nào em còn chưa tu luyện tới Tu La Cốt Thể viên mãn, anh sẽ không cho em thứ mạnh hơn đâu, như vậy rất... ừm...”

Tú Anh phú bà không để Chính Nam nói hết câu đã nhào lên ôm chăm lấy hán, dùng bờ môi đỏ mọng, ngọt ngào, thơm tho của mình để nói cho hán biết cô đang muốn gì.

Chính Nam đang mạnh lên, không phải là từng bước mạnh lên mà là phát triển mang tính nhảy vọt rất đáng gờm.

Nhìn thấy hôm nay hán một mình đứng lên kết giới mà Lý Sương Kỳ thiêu đốt toàn bộ tinh huyết cũng đánh không ra một vết trầy, Tú Anh phú bà biết hán đã không phải là tên nhóc vài tháng trước cô có thể giả làm ma hù dọa hán nữa, đã không còn mỗi lần muốn gặp cô đều phải chờ có người thông báo rồi dẫn lên phòng mới được vào nữa.

Hán đã trở thành một phương thể lực, trở thành một mình chèo chống, vận chuyển, phát triển cả một tông môn.

Những cô gái bên cạnh hán càng lúc càng nhiều, thiên phú, nhan sắc đều không thua kém gì cô, cô có gì hơn những người kia?

Huyết mạch? Hán có thể tự mình kích hoạt và cải tiến huyết mạch của người khác chỉ bằng một cái liếc mắt.

Gia thế? Hán còn đang muốn lật đổ đại lục đệ nhất tông môn đây, hán sẽ quan tâm gia thế của cô sao?

Lại nói, Chính Nam đối với người khác chưa bao giờ để gia thế hay xuất thân ảnh hưởng, cứ xem trường hợp Bạch Vô Thường là thấy rõ.

Từ chỗ trước đây chỉ là hộ pháp, mỗi lần gặp đều phải hô một tiếng “Chủ Nhân”, cho tới bây giờ trở thành Bạch Vô Thường thân sứ, mỗi tối cùng hán chung chăn gối, Tú Anh phú bà đều biết.

Rồi hôm qua nhìn thấy hán và Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh quán chung một chỗ, hôm nay lại trước mặt gia trưởng thừa nhận là “người một nhà”, cô biết mình không thể tiếp tục như vậy nữa, không thể tiếp tục làm “bạn thân” nhìn hán lần lượt bị các cô gái khác cướp đi nữa.

Cho nên có một màn đang xảy ra, Đại tiểu thư của đại lục đệ nhất thương hội, Tân Tinh Bảng đệ tam “Tu La” Tú Anh chủ động dâng lên môi thơm của mình, chủ động đưa ra vòng tay của mình ôm chặt lấy một người đàn ông.

Không có thân phận sang hèn, không có phân biệt giàu, nghèo, không có thiên phú cao, thấp, chỉ có tình yêu mà thôi.

Chính Nam sau vài giây sững sờ cũng “thật thà” đón nhận Tú Anh phú bà.

Hán không biết vì sao cô lại “táo bạo” như vậy nhưng đây chắc chắn không phải là chuyện xấu. Đã không phải là chuyện xấu thì phải vận dụng hết bản lĩnh đàn ông của mình ra làm cho nó càng tốt hơn chứ sao, hắc hắc.

Trước đó vốn chỉ là hành động bộc phát của một giây nông nổi, bây giờ Tú Anh phú bà lại bị kỹ thuật điều luyện của Chính Nam làm cho toàn thân nóng ran, say đắm không tự chủ được.

Hai người dính lấy nhau thật lâu mới rời ra. Nhìn sọi chỉ long lanh nối giữa hai bờ môi, Tú Anh phú bà khuôn mặt hồng hào chín mọng, sóng mắt lưu chuyển nhìn Chính Nam nói: “Em muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Tiệc bể bơi

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cùng với tiếng của Nguyệt Vịnh: “Chủ nhân, đã về tới tông môn rồi.” - Giọng của cô nghe rất hưng phấn, giống như có chuyện gì đó vui vẻ trong lòng.

Chính Nam và Tú Anh phú bà liếc nhau rồi bật cười. Hán hôn nhẹ vào trán cô, khẽ nói: “Buổi tối anh tới tìm em.” - Nói, hán mở cửa ra ngoài.

Tú Anh phú bà liếc nhìn mình trong gương, phát hiện mặt của mình đã đỏ như trái cà chua nhưng khóe miệng vẫn luôn treo nụ cười thỏa mãn.

...

Nghị Sự Điện, Chính Nam ngồi nghe các phú bà tường thuật lại tình hình bên trong kết giới một lần, nói chung là cũng không khác biệt nhiều so với dự đoán của hán.

“Hôm nay mọi người làm rất tốt, lợi dụng tất cả những gì mình có để tạo ra lợi thế cho bản thân, dùng điểm mạnh của mình đánh vào điểm yếu của địch, cuối cùng đạt được thắng lợi chung cuộc.

Đề thưởng cho mọi người thì tối nay mọi người cùng nhau tập trung lại [Ôn Tuyền] đi, anh sẽ cho mọi người lần đầu tiên thử nghiệm cái gọi là “Tiệc bể bơi”, ai không có mặt thì thua lỗ rỗng chịu nhé.”

Các cô gái nhìn nhau, ánh mắt đều là chờ mong. Tài nấu ăn của Chính Nam đã được không phải chỉ các cô biết đến mà là toàn Thanh Vân tông đều đã công nhận. Bây giờ còn vừa được ngâm nước nóng, vừa ăn tiệc do hần nấu nữa thì quá tuyệt vời.

Chính Nam tuyên bố tan họp, hần muốn về ngủ bù cho cả tối hôm qua kéo căng tinh thần, thức canh gác cho Tà Nguyệt Tông mọi người nhưng nửa đường lại nghe Ngọc Ngân phú bà truyền âm muốn gặp riêng.

Không biết có chuyện gì quan trọng nhưng vẫn là đồng ý.

Trong phòng Ngọc Ngân phú bà, Chính Nam vừa bước vào liền bị cô nhào lên ôm chặt lấy rồi cực kỳ chủ động vừa hôn, vừa giúp hần cởi quần áo. Mặc dù có chút bất ngờ nhưng rất nhanh Chính Nam đã ném tất cả ra sau đầu rồi phối hợp cùng cô điên cuồng.

Sau khi thử hết bảy bảy bốn chín tư thế, lấy tổ chất thân thể Chính Nam cũng xem chút bị Ngọc Ngân phú bà hút khô. Hần cười khổ nói: “Hôm nay em làm sao tự nhiên mạnh dạn thế, không phải chỉ là một buổi tối không làm a.”

Ngọc Ngân phú bà tựa đầu vào ngực hần thỏa mãn, mắt lim dim không nói.

Cô cũng không biết mình tại sao lại trở nên hưng hống như vậy, chỉ là nhớ lại hần cùng gia trưởng của Nguyệt Vịnh nói “người một nhà” thì trong lòng cảm thấy rất khó chịu, giống như một vật quý giá của mình bị người khác cướp đi.

Nghĩ tới đây, cô lại mở mắt ra, bò lên người Chính Nam thò thè: “Em còn muốn~”

Chính Nam không biết là chỉ vì một câu nói xã giao đơn giản kiếp trước lại khiến hần trở thành nạn nhân của bạo hành gia đình a, chỉ có thể bất đắc dĩ xách thương tiếp tục ra trận, hi vọng cái động không đáy này cũng có lúc ăn no cho hần nhè.

Nguyên cả buổi trưa tới gần chiều, không biết bị Ngọc Ngân phú bà vắt bao nhiêu sữa, Chính Nam mới được cô tha cho đi ngủ. Nếu không phải sợ làm trễ tiệc bể bơi của mọi người thì hần cũng không muốn rời giường a.

Bước chân xuống giường, Chính Nam lão đảo xem chút ngã sắp mặt, lưng và chân của hần hiện tại đã không có chút cảm giác nào.

Trang phú bà nhin không được châm chọc nói: “Cho chữa cái tội không biết điều độ. Trước sau gì cũng có ngày bị hút khô. Hừ!” - Giọng nghe có chút chua.

Chính Nam cười khổ nói: “Tôi cũng biết là phải điều độ, nhưng mà cô ấy cứ muốn thì phải làm sao. Đàn ông không thể nói là mình không được a.”

Chính Nam lật tìm trong cửa hàng cấp 4 Bồi Nguyên Đan rồi ấn mua, hần phải nhanh chóng hồi phục sinh lực rồi đi “tiếp khách” nữa.

...

Buổi tối, Akatsuki mọi người đều đã tập trung đầy đủ tại [Ôn Tuyền] nhưng mãi vẫn không thấy Chính Nam tới, cả đám đều có chút thất vọng.

Nguyệt Vịnh ngâm mình trong hồ bơi, thò đầu lên khỏi mép hồ nói: “Sao vẫn chưa thấy chủ nhân tới nhỉ, anh ấy nói giờ này tập trung cơ mà? Chị em có ai biết chủ nhân đang ở đâu không?”

Ngọc Ngân phú bà có chút chột dạ nói: “Cả tối qua không có ngủ đủ nên có khi anh ấy ngủ bù quên a.”

Tú Anh phú bà liếc mắt Ngọc Ngân phú bà, lời nói thâm thúy: “Có thể là như vậy. Dù sao anh ấy cũng là người, bị “dây vò” quá sức cũng cần phải có thời gian hồi phục.”

Vũ Tuyết phú bà không nói nhưng ánh mắt liên tục đảo qua lại giữa Ngọc Ngân phú bà và Tú Anh phú bà, không ai biết cô đang nghĩ gì.

Đúng lúc này Chính Nam từ đằng xa bay tới, hạ xuống trước mặt mọi người rồi nói: “Xin lỗi mọi người, chuẩn bị một vài thứ nên tôi có chút chậm.” - Hần phải bay tới chứ không dám đi tới, bởi vì lưng và chân của hần vẫn còn chưa có khôi phục hoàn toàn, sợ bị những người khác nhìn ra.

Tú Anh phú bà lại lên tiếng “đắc nhân tâm”, có vẻ cực kỳ thâm thúy: “Anh tới được là hay rồi, nếu là người khác thì chắc giờ này còn đang nằm liệt trên giường ấy chứ. Hừ!”

“Khụ... khụ... Anh tới trễ là do phải luyện chế mấy thứ này, có nó mới có thể gọi là tiệc bể bơi được.” - Nói, Chính Nam lấy ra một cái bếp nướng than ngoài trời nhưng chiều dài của nó tới 3m, rộng 1m.

“Đây là bếp nướng ngoài trời. Nó được anh luyện chế để có thể chuyển hóa linh thạch thành nhiệt lượng, còn có nút vận để điều chỉnh tăng giảm nhiệt độ. Ngoài ra phần mỡ chảy xuống sẽ được thu gom lại một chỗ để sử dụng làm thức ăn thêm cho bầy Ngân Lang, đảm bảo không lãng phí.”

Chính Nam lại tiếp tục lấy ra cả chục loại thịt khác nhau rồi bày lên đĩa có màu riêng để không bị nhầm lẫn.

Thịt này là từ các lần Ngân Lang chiến đội đi làm nhiệm vụ thu thập cấp E và D về nộp lên lại cho hắn, được hắn cất giữ trong balo hệ thống, giờ mới có dịp mang ra sử dụng.

Chính Nam bỏ thịt lên khay rồi lắp linh thạch, kích hoạt trận pháp, chỉnh nhiệt độ vừa phải. Để thịt trên lò chậm rãi nướng, hắn nói: “Ngoài ra anh cũng đã chuẩn bị một số đồ uống nhưng mà lát nữa sẽ lấy ra sau, lấy ra sớm sẽ mất lạnh, không còn ngon nữa. Tiếp theo là tới trò chơi, hắc hắc.”

Akatsuki các cô gái thấy Chính Nam lấy một loại đồ vật giống như cầu thang, thế nhưng phía trên cùng còn có một miếng ván thò ra. Không ai hiểu đây là gì.

Chính Nam lắp ráp xong mọi thứ rồi nói: “Đây là cầu nhảy. Mọi người nhìn anh làm thử một lần.” - Nói, hắn leo lên cầu thang như người bình thường rồi lấy đà, dậm nhảy, xoay vòng thẳng thân, xoay vòng bỏ gối, tiếp nước, tất cả đều chuẩn Olympic.

Đối với thân thể của hắn hiện tại thì những động tác này đã không có gì khó nữa.

Chính Nam từ dưới nước thò đầu lên nói: “Cái khó nhất của trò chơi này là phải tiếp nước sao cho nước động ít nhất thì mới là chuẩn, còn lúc ở trên không mọi người có thể tùy ý làm động tác biểu diễn theo ý thích.”

Ngọc Ngân phú bà là Thích Khách nên không lấy gì làm lạ với những động tác này nhưng Tế Tự và Pháp Sư những người còn lại thì hai mắt đều tỏa sáng.

Vừa rồi Chính Nam trên không liên tục làm ra nhiều động tác khó khiến các cô đều được mở rộng tầm mắt.

Chính Nam leo ra khỏi hồ bơi, nói: “Mọi người tới chơi thử một lát đi, chờ anh nướng thịt xong rồi chúng ta cùng ăn.”

Nguyệt Vĩng ngay lập tức không khách khí mà dùng cánh bay lên trên cầu trước, để những người khác đang leo cầu thang một trận nghiêng răng nghiêng lợi, chữ bới om sòm.

Kết quả cô lộn mấy vòng trên không rồi đưa nguyên cả phần ngực và bụng xuống nước, lúc trèo ra khỏi hồ bơi toàn bộ đã đỏ bừng một mảnh, bị mọi người cười cho không có chỗ nương thân.

Ngọc Ngân phú bà không chơi mà lại phụ Chính Nam nướng thịt. Cô áp ứng nói: “Thân thể anh đã... đã tốt chưa? Em... em xin lỗi!”

Chính Nam cầm cái gấp lật miếng thịt trên khay nói: “Chưa hoàn toàn bình thường nhưng cũng không có ảnh hưởng gì. Em không thấy vừa rồi anh nhảy cầu rất tốt sao.”

Nghe Chính Nam nói vậy Ngọc Ngân phú bà cũng yên tâm. Cô vừa dịu dàng giúp hắn nướng thịt, vừa hỏi thăm thêm về các loại thịt và cách chế biến.

Các cô gái chơi cực kỳ vui vẻ, thậm chí còn tự quy định với nhau về kỹ thuật và thang điểm rồi thi đấu với nhau, không khí rất hòa thuận và vui nhộn.

Ra ngoài dự đoán của mọi người là Lam Phụng giống như rất có thiên phú về bộ môn này, động tác cô làm đã rất “chuẩn” theo cách mà Chính Nam làm trước đó.

Dĩ nhiên thời gian ngắn như vậy cô không thể tự mình sáng tạo ra động tác mới, nhưng làm được gần như giống Chính Nam đã là rất tốt.

Sau khi nướng thịt xong, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà bày thịt nướng ra bàn rồi gọi mọi người tới ăn.

Chờ mọi người tập trung đầy đủ hắn mới lấy ra đủ loại nước ép trái cây đã được làm lạnh và dán nhãn cụ thể bày lên bàn, cao giọng tuyên bố: “Chúc mừng cho chiến thắng của nhiệm vụ ngày hôm nay. Cạn ly!”

"Cạn ly!"

Vừa hoạt động thể thao dưới nước xong mà ăn thịt nướng, uống nước trái cây thì không còn gì tuyệt vời hơn. Các cô gái đều không thèm quan tâm hình tượng mà giành nhau lấy những thứ mình thích trước, không ai muốn nhường ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 157: Quán đỉnh tu vi

Chính Nam cũng cố ý làm cho các cô ăn vừa đủ chứ không no, bởi vì phần tiếp theo mới là lý do chính vì sao hắn muốn tổ chức tiệc bẻ bời này.

“Mọi người, ăn uống xong anh muốn tổ chức một cuộc thi, ai thích có thể tham gia, hoàn không toàn không ép buộc.”

Các cô gái ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam đang đứng ở đầu dãy bàn dài chờ hần nói tiếp.

“Trước tiên nói về phần thưởng đi, hi vọng nó sẽ đủ để mọi người thấy hứng thú mà tham gia.

Cuộc thi mà anh muốn tổ chức lần này chú trọng vào tinh thần đồng đội và sự phối hợp lẫn nhau của từng thành viên trong đội ngũ, cho nên phần thưởng sẽ chia thành hai loại, cá nhân và đội ngũ.”

Các cô gái nhìn nhau không nói, lần này có vẻ Chính Nam muốn làm lớn a!

“Phần thưởng cá nhân là phần thưởng dành cho đội trưởng đội thắng cuộc, đó là... tăng lên một cấp huyết mạch.”

Chính Nam ném quả bom nặng ký trước, hần không tin là bất kỳ một tu luyện giả nào có thể cưỡng lại sự dụ hoặc này.

“Em tham gia!” – Tú Anh phú bà ngay lập tức lên tiếng.

Chính Nam đã từng nói qua với cô về sức mạnh của Tu La huyết mạch, khi đạt tới đỉnh phong hoàn toàn có thể “đồ Thần” chứ không phải đùa. Cô nhất định phải giành được phần thưởng này vì bản thân, vì em trai cũng là vì Chính Nam.

“Những người còn lại thì sao?” – Chính Nam mỉm cười tự tin nhìn một vòng.

Ngoại trừ Tú Anh phú bà đã nói thẳng ra miệng trước đó, năm người còn lại đều giờ nắm đấm ra trước mặt mình, biểu thị quyết tâm chiến thắng.

“Rất tốt, không ngoài mong đợi của anh.”

Chính Nam tươi cười nói tiếp: “Như anh đã nói, cuộc thi là nhằm nâng cao tinh thần đồng đội và sự phối hợp giữa các thành viên trong đội ngũ, và chỉ bằng vào tinh thần của mọi người hiện tại, anh quyết định tăng phần thưởng lên cho tất cả những người tham gia.

“Nghe kỹ, ngoại trừ đội trưởng đội thắng cuộc sẽ được ưu tiên nhắm vào huyết mạch, năm người còn lại sẽ được trực tiếp tăng tu vi lên một cấp, không phải sử dụng đan dược, sẽ không ảnh hưởng việc mọi người sử dụng tu vi đan.”

Yên lặng, tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng nước chảy róc rách xung quanh ra thì một âm thanh lạ khác đều không có.

Trực tiếp tăng lên tu vi của năm người!

Còn không phải là dùng đan dược!

Đây là trực tiếp cưỡng từ đoạt lý Thiên Đạo đi!

“Anh nói là không dùng đan dược, vậy anh làm thế nào?”

Tú Anh phú bà không phải không tin Chính Nam nói lời rồi nuốt lời, mà là cô còn chưa nghĩ ra là hần làm như thế nào.

Những người còn lại cũng có câu hỏi tương tự, đều đã vênh tai lên chờ nghe đáp án từ Chính Nam.

“Quán đỉnh a! Rất đơn giản.”

Chính Nam nhún vai đáp, đồng thời uống vào một ngụm nước trái cây rồi lại lật tới lật lui thịt nướng trên lò, một bộ “chuyện trẻ con mà các cô cũng hỏi tôi”.

Trang bức trúng đích!

“Quán... quán đỉnh... anh nói là... quán đỉnh tu vi?”

Tú Anh phú bà lắp bắp kinh hãi.

Cô xuất thân cao quý, gia thế xuất sắc, bản thân lại là đỉnh thiên tài nên biết được nhiều hơn những người còn lại, và càng như vậy cô càng hiểu được lời Chính Nam vừa nói là kinh khủng cỡ nào.

“Quán đỉnh? Chính là người tu vi cao giúp người tu vi thấp đột phá sao? Có gì mà chị phải hoảng sợ như vậy?” – Lam Phụng tò mò hỏi.

“Đúng là đơn giản, rất đơn giản.”

Tú Anh phú bà nhìn chằm chằm Chính Nam, trầm giọng giải thích: “Quán đỉnh tu vi đúng là chỉ cần một người tu vi cao, dùng “khí” của mình giúp người tu vi thấp hơn đã thông kinh mạch, nói rộng đan điền là có thể rút ngắn thời gian đột phá.

Thậm chí nếu giữa hai người tu vi chênh lệch đủ lớn, người quán đỉnh hoàn toàn có thể để người nhận quán đỉnh ngay lập tức tăng một tới vài cấp cũng

được. Đây là mặc kệ tình huống tu vi bất ổn không nhắc tới.

Thế nhưng xây lên thì khó, đập xuống thì rất dễ a.

Quán đĩnh tồn tại rất nhiều tệ đoan hạn chế nó được sử dụng công khai.

Đơn cử như việc trong quá trình quán đĩnh chỉ cần xảy ra một chút sơ sót dù là nhỏ nhất, người nhận quán đĩnh sẽ bị cản trở, nhẹ thì tàn phế, kinh mạch tận đoạn, nặng thì tại chỗ bạo thể mà chết. Dù sao bên ngoài có thể luyện thành mình đồng da sắt nhưng bên trong thì không.

Cho nên từ xưa tới nay đã có một quy định bất thành văn là tu vi người quán đĩnh luôn phải cao hơn người nhận quán đĩnh ít nhất ba cảnh giới lớn để đảm bảo an toàn.

Tức là nói, Không Minh sơ kỳ như tôi, hay Không Minh trung kỳ như Bạch Hồ, muốn nhận quán đĩnh thì người quán đĩnh ít nhất phải là Tịch Diệt Kỳ.”

Tịch Diệt Kỳ!?

Hiểu Ngũ Hành, Thông Thiên Địa đại năng!?

“Cô ấy nói không sai, nhưng đó chỉ là về ‘lý’. Quán đĩnh còn tồn tại một vấn đề về ‘tình’ rất lớn khác nữa.” – Nguyệt Vịnh tiếp lời.

“Việc để người khác đưa ‘khí’ vào trong cơ thể mình, nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ.

Nếu đó là người thân của các cô, vậy thì đây là chuyện nhỏ.

Thế nhưng tôi cũng như các cô đều là phụ nữ chưa chồng, tùy ý cho người khác dùng khí rà soát cơ thể là điều tối kỵ, nhất là người không quen biết. Cảm giác đó còn kinh khủng hơn là cởi sạch ra cho người ta mặc sức sờ mó, đụng chạm và sử dụng thân thể mình nữa.

Không biết với các cô thì sao, nhưng với riêng tôi thì đó là vấn đề lớn, rất lớn.”

Nguyệt Vịnh cũng giống như Tú Anh phú bà, vừa nói vừa nhìn Chính Nam không chớp mắt. Bởi vì cô không muốn tin hẳn sẽ để cho người khác làm chuyện như vậy với các cô.

Những người còn lại đều quay đầu về phía Chính Nam. Nếu thật sự đúng như những gì Tú Anh phú bà và Nguyệt Vịnh vừa nói, phần thưởng này các cô... không cần.

Không nói tới việc phải chịu nguy hiểm phản phệ lớn để tăng lên tu vi khi mà thiên phú của các cô còn cho phép chậm rãi tu luyện thời gian rất dài, chỉ riêng việc để cho một người xa lạ “sờ” từ trong ra ngoài đã đủ để chuyện này không cần bàn nữa.

Chính Nam gấp nốt mẻ thịt cuối cùng ra khỏi lò nướng, xếp nó lên đĩa, trang trí xong xuôi mới vừa lìm đim nhắm nháp một miếng, vừa nói: “Tịch Diệt Kỳ không có, phản phệ gì đó cũng không tồn tại, còn chuyện để cho người khác sờ mó các cô...”

Chính Nam nuốt xuống miếng thịt, mở ra đôi mắt một bên màu đỏ, một bên màu trắng nhìn một vòng các cô gái, cười tủm tỉm: “Ngoài tôi ra, ai đụng vào các cô... đều phải chết!”

Bịch!

Lam Phụng ngay lập tức bị lời “tuyên bố chủ quyền” bá đạo của Chính Nam làm cho hoa mắt, chóng mặt, gục đầu xuống bàn, hai lỗ tai xì ra khói.

Vũ Vân không đến mức “ngất xỉu” như Lam Phụng nhưng cũng không dám nhìn thẳng Chính Nam nữa, chỉ biết cúi đầu nhìn chăm chăm cái chén trống không của mình... đếm vi khuẩn, lâu lâu lại bèn lên ngó chừng hẳn một cái rồi rất nhanh lại cúi đầu đếm.

“Ma nữ” Nguyệt Vịnh tay phải ôm lấy ngực trái thờ hờn hờn, khuôn mặt đỏ hồng, mắt lìm đim, hai chân kẹp chặt, giống như... cao trào rồi!?

Được Chính Nam cho ăn “gà nơ” Ngọc Ngân phú bà trong lòng ngứa, chỉ hận không thể lại đề hấn xuống tới một trận giao lưu thân mật.

“Ngày mai, phải giữ cảm xúc này lại cho tới ngày mai. Nhất định!” – Cô tự hứa với lòng.

Vũ Tuyết phù bà khuôn mặt bình tĩnh nhưng khóe miệng ẩn hiện nụ cười cùng đôi mắt long lanh nước nhìn Chính Nam không rời nói rõ cô cũng không có dễ dàng như vậy.

Tú Anh phú bà trực tiếp truyền âm cho Chính Nam: “Tối nay anh nhất định phải qua phòng em, nếu anh không tới... hừ, em tự tới tìm anh!” – Bá đạo như vậy.

Mặc dù tâm hoa nộ phóng nhưng cô vẫn phải cố hết sức giữ hình tượng Trần gia Đại tiểu thư của mình mà hỏi Chính Nam: “Anh nói là không có Tịch Diệt Kỳ, cũng không phải là người xa lạ nào đó giúp tụi em quán đĩnh, vậy chuyện này là như thế nào?”

Chính Nam cười đáp: “Tất nhiên là anh tự tới quán đĩnh chứ sao, còn bằng cách nào thì không thể nói cho mọi người biết được.”

Các cô gái nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu.

Vậy mà không ai phản đối việc để Chính Nam “sờ” mình từ trong ra ngoài!?

Vũ Tuyết phú bà bỗng nhiên lên tiếng: “Việc quán đĩnh tu vi coi như xong đi, nhưng có một vấn đề khác em muốn hỏi.”

Chính Nam nhướn mày: “Em nói đi, anh đang nghe đây.”

“Anh nói đội trưởng của đội thắng cuộc sẽ được cường hóa huyết mạch, không có gì sai. Nhưng vấn đề là em, Vân và cả tiểu Phụng đều không có huyết mạch gì a, như vậy phần thưởng này có phải là lãng phí rồi không?”

Chính Nam lắc đầu nói: “Trước đó anh không nhìn ra được, nhưng gần đây anh đã có manh mối về huyết mạch của em, Vân và cả Phụng nữa. Cho nên không cần lo lãng đồ vật sẽ không có chỗ dùng.”

Vũ Tuyết, Vũ Vân, Lam Phụng vốn cho rằng mình không có huyết mạch thì phần thưởng sẽ bị lãng phí, nhưng không ngờ Chính Nam lại nói hần có cách kích phát huyết mạch ba người khiến các cô chiến ý càng hùng hực hơn bao giờ hết.

Nguyệt Vĩnh và Ngọc Ngân phú bà, Tú Anh phú bà không nói gì nhưng ánh mắt bốc lửa kia chính là thuyết minh rõ nhất cho quyết tâm của ba người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Thi đấu, Tam giác người

“Được rồi, nếu đã không có thắc mắc gì thì mọi người cùng nhau hoàn tất bữa tiệc này đi. Không nên lãng phí thức ăn mà các đệ tử mang về cho chúng ta đâu.” – Chính Nam lại gặp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Lại là một trận hò dô trên bàn tiệc, nhưng mọi người đều hiểu không khí này sẽ chỉ duy trì ít phút nữa thôi, vì sau đó chính là “sinh tử chi chiến” rồi.

30 phút sau, tại hồ bơi không phân làn lớn của [Ôn Tuyền], Chính Nam đứng trên mặt nước nói chuyện với sáu cô gái đã chia thành hai đội ba người hai bên.

“Vì đây là lần đầu tiên tổ chức nên anh cũng không có quá nhiều quy định để phổ biến, chỉ có vài điều sau hi vọng mọi người nhớ kỹ.

Thứ nhất, hai người bên dưới không được nổi lên khỏi mặt nước quá nửa người, không được lặn xuống quá vai và không được công kích người bên trên của đối phương bằng bất kỳ thủ đoạn nào.

Thứ hai, người ở trên luôn luôn phải đảm bảo có ít nhất một chân ở trên vai đồng đội và không được công kích người bên dưới của đối phương bằng bất kỳ thủ đoạn nào.

Ngoài ra chỉ cho phép ở trạng thái “một chân trụ” tối đa 3 giây, lâu hơn sẽ bị xử thua.

Cuối cùng, để cho công bằng thì tất cả áp chế tu vi tại Nguyên Anh Kỳ tầng 1, cấm sử dụng vũ khí, phi hành khí và bất kỳ đạo cụ gì dưới mọi hình thức.

Ai có câu hỏi gì không?”

“Để em thông suốt lại một lần.” – Tú Anh phú bà đứng trên vai Ngọc Ngân phú bà và Nguyệt Vĩnh, nói: “Nhiệm vụ của đội trưởng là phải đảm bảo bản thân có ít nhất một chân trên vai đồng đội của mình và không được công kích ai khác ngoài đồng đội trưởng của phe đối diện.

Điều kiện thắng lợi là giành được khăn quần trên trán đối phương hoặc đánh đối phương ngã xuống. Đúng không?”

“Chính xác.” – Chính Nam gật đầu: “Ngoài ra hai đội viên cũng có thể công kích đồng đội đối phương để góp phần giành chiến thắng, nhưng nhất định không được công kích đội trưởng.”

Phía bên đối diện, Vũ Tuyết phú bà đứng trên vai Vũ Vân và Lam Phụng ra hiệu đã hiểu.

Chính Nam gật đầu nói: “Được rồi. Mặc dù là thi đấu luôn phải có người người thắng, kẻ thua nhưng hi vọng mọi người đừng vì muốn chiến thắng mà không chừa thủ đoạn.

Nếu đã không còn câu hỏi gì khác, vậy anh tuyên bố, thi đấu... bắt đầu!”

Chính Nam la lớn rồi nhảy ra khỏi hồ bơi, nhường lại sân khấu cho các cô gái.

Bên trong hồ bơi, đội Một với Tú Anh phú bà làm chủ công, Ngọc Ngân phú bà và Nguyệt Vĩ làm đội viên xông thẳng tới phía bên đội Hai gồm Vũ Tuyết phú bà là đội trưởng, đội viên không phải ai khác là Vũ Vân và Lam Phụng.

Bởi vì quy định là áp chế tu vi tại Nguyên Anh Kỳ tầng một nên các cô cũng không lo lắng sẽ đánh thương người đối diện, chỉ là Chính Nam rất tình ý khi đưa ra nguyên tắc “đội trưởng không đánh đội viên, đội viên không thương đội trưởng”.

Chính quy tắc này khiến cho mọi người muốn dùng đại chiêu cũng phải suy tính xem có phạm quy hay không, từ đó phải khống chế cả lượng và chất của chiêu thức tinh chuẩn hơn.

...

Sau khoảng 10 phút thi đấu cầm chừng và thăm dò, Chính Nam đã sơ bộ nhận ra ưu nhược điểm của cả hai bên.

Đội Một với sự linh hoạt và dẻo dai của Ngọc Ngân phú bà rất nhiều lần làm khó Vũ Vân và Lam Phụng của đội Hai khi cô thường có những động tác gần như vượt qua nhân thể cực hạn của mình.

Đơn cử như hiện tại, Ngọc Ngân phú bà ra hiệu cho Tú Anh phú bà tạm thời bỏ chân ra khỏi vai cô, sau đó chìm xuống nước, dùng hai chân quần lấy Vũ Vân và Lam Phụng rồi kéo mạnh về phía mình.

Chưa được ba giây sau cô đã trở về đúng vị trí cũ, đảm bảo không vi phạm luật, và tất cả quá trình đó đầu của cô cũng không hề ướt qua.

“Tề Tự - Sương Lôi Thuật”

Tú Anh phú bà sau khi ổn định thế trụ, lập tức phát động cường công khi bên kia đã lung lay muốn đổ, mục tiêu là thân thể Vũ Tuyết phú bà.

Sau khi bắn ra một quả cầu băng mang theo chớp giạt, cô tự mình nhào tới phía đối phương, đề phòng trường hợp chiêu thức không đủ để đánh ngã Vũ Tuyết phú bà, vậy cô cũng có thời gian giạt lấy dây đeo, đảm bảo thắng lợi.

Thế nhưng đội Hai cũng không phải dạng vừa.

Mặc dù không có thân thể dẻo dai phi vật lý như Ngọc Ngân phú bà nhưng hai chị em Vũ gia có sự ăn ý gần như tâm linh tương thông.

Vừa bị Ngọc Ngân phú bà quần lấy, Vũ Vân đã biết tình hình sẽ bất ổn khi cả cô và Lam Phụng đều bị kéo về phía trước thì chị cô trên vai sẽ bị ngã về phía sau. Cho nên ngay khi vừa thoát khỏi “vòi bạch tuộc” bên kia, cô ngay lập tức mượn Lam Phụng làm tựa, đẩy mạnh bản thân lùi lại phía sau, kịp thời cứu Vũ Tuyết phú bà khỏi bị té ngã.

“Hàn Băng Hộ Giáp”

Vũ Tuyết phú bà vừa tìm được điểm tựa, lập tức dựng lên phòng ngự, đồng thời mượn đà té ngã của mình xoay người như một vũ công ba-le, hoàn mỹ tránh qua đòn vỗ của Tú Anh phú bà, cùng lúc đó cô dùng vai mình khế đẩy vào khuỷu tay của đối thủ.

Tú Anh phú bà thảm than không tốt, thế nhưng trước đó lợi thế quá rõ ràng khiến cô có chút tự tin thái quá, dùng sức hơi lớn, bây giờ còn bị đối phương lấy lực tá lực đề cô không còn đường quay đầu.

Vũ Tuyết phú bà sau khi xoay hai vòng liền đặt chân vào vai Lam Phụng, vươn tay nắm lấy dây cột trán của Tú Anh phú bà, khoe miệng mỉm cười.

“Nguyệt Quang Vĩ”

Nguyệt Vĩ cũng nhận ra đội mình sắp thua rồi, cô liền ra tay công kích Lam Phụng, ý đồ vây Ngụy cứu triệu, thế nhưng Lam Phụng cũng biết khoảnh khắc quyết định đã đến nên không thể lùi được nữa.

“Giáp, giúp tôi.”

“Có ngay!”

“Bách Ba Hộ Thể”

Tia nguyệt quang của Nguyệt Vĩ chỉ cách ngực của Lam Phụng không tới 5cm lại đụng vào một bức tường gió màu xanh lục được dựng lên bởi Vũ Vân, đồng thời triệt tiêu lẫn nhau.

Ừm! Ao!

Mặc dù vậy thì dư chấn cũng đánh Lam Phụng văng về phía sau một đoạn, Vũ Tuyết phú bà cũng vì đó mà mất đi chân trụ, té xuống mặt nước.

Nhưng tay cô đã nắm được khăn quần đầu của Tú Anh phú bà trước đó.

Kết quả chung cuộc đã có!

“Thắng rồi! Thắng rồi! Haha, chị hai vô địch! Thắng rồi Giáp ơi!”

Vũ Vân vui mừng la lớn, một tay khoác vai Lam Phụng, một tay khoác vai Vũ Tuyết phú bà cười sảng khoái.

Bên phía đối diện, Tú Anh phú bà ù rú cúi đầu: “Xin lỗi, là do tôi quá nóng vội.”

“Thôi, thua rồi thì thôi, chúng tôi cũng có lỗi mà.” – Ngọc Ngân phú bà cũng không quá quan tâm.

Sau cô gái cùng nhau tung người bay ra khỏi hồ bơi, xếp thành một hàng ngang trước mặt Chính Nam.

Chính Nam mỉm cười bước tới, một tay nắm tay Vũ Tuyết phú bà, tay còn lại nắm tay Tú Anh phú bà cao giọng nói: “Đội chiến thắng cuối cùng, xin được chúc mừng... đội Hai của Vũ Tuyết!”

Vui mừng nhất vẫn là Vũ Vân: “Chị hai tất thắng, chị hai quá tuyệt!”

Nguyệt Vịnh bĩu môi lầu bầu: “Không biết vừa rồi ai lo lắng bấm đỏ cả tay Lam Phụng đâu.”

Chính Nam cười nói: “Tuyệt, phần thưởng của em khi nào chuẩn bị xong anh sẽ thông báo, mọi người từ ngày mai cũng bắt đầu ổn định trạng thái của mình đi, khi nào muốn lên cấp cứ nói với anh.

Còn bây giờ qua phòng xông hơi thư giãn thôi. Chơi đùa cũng mệt mỏi rồi.”

Dứt lời, Chính Nam dẫn đầu chui vào một phòng xông hơi, hẩn cần một nơi đủ yên tĩnh để mình tăng tốc khôi phục thân thể.

Mọi người đều biết Vũ Tuyết phú bà chưa từng thức tỉnh huyết mạch, như vậy phần thưởng của cô chỉ có thể là giống như tiền nhiệm Giáp hộ pháp và Bắc Đầu thần sứ lần trước, chính là tế đàn kích phát huyết mạch. Một buổi tối là không thể nào chuẩn bị kịp, cho nên cũng không ai hỏi thêm mà kéo nhau đi xông hơi.

Tú Anh phú bà ánh mắt uy nghiêm liếc qua Nguyệt Vịnh cảnh cáo, một màn lần trước cô vẫn chưa quên.

Nguyệt Vịnh bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, quay đầu nhìn quanh thì thấy Tú Anh phú bà đang nhìn mình chằm chằm, sợ đến nỗi cô rụt cổ lại.

...

Không quan tâm các cô gái làm gì với nhau, Chính Nam vừa vào phòng liền khóa trái cửa rồi bắt đầu mình tưởng.

Đúng là “chỉ có một chết trâu, không có cây xấu ruộng”.

Hắn và Ngọc Ngân phú bà đồng thời vằn nhau mấy giờ đồng hồ trên giường, vậy mà lúc tỉnh lại cô còn có dư lực chơi thể thao, thậm chí xem một chút thi chiến thắng.

Còn hắn phải cần được không nói, bây giờ còn mất công mình tưởng để hồi cho đủ sinh lực nữa.

Không có thiên lý a!

Bên ngoài các cô gái cũng chọn cho mình một phòng để tĩnh tâm luyện hóa năng lượng trong thịt nướng mà Chính Nam làm cho các cô ăn.

Không ai muốn bị thừa năng lượng rồi béo lên cả!

Ngoại trừ hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân vào chung phòng ra thì mỗi người đều chọn cho mình một phòng riêng, không ai làm phiền ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Kiếp này chỉ vì quân tươi cười!

Chính Nam mình tưởng 30 phút rồi ra sảnh chính, thế nhưng các cô gái hình như còn chưa có ai ra nên hắn đành phải ở đây chờ.

Bởi vì nguyên khí của hắn bản chất là chân nguyên bị Trang hạ cấp để không xung đột với Thiên Đạo, và chủ động mình tưởng sẽ để tâm thần hắn tiến vào trạng thái “Vong Ngã” nên Chính Nam cần rất ít thời gian để tiêu hóa được lực trong đan dược. Đổi một người khác muốn tiêu hóa hết một viên thuốc đại bổ như cấp 4 hoàn mỹ Bồi Nguyên Đan ít nhất phải mất cả ngày.

Cũng nhờ như vậy mà hiện tại trạng thái của Chính Nam đã gần như trở lại toàn thịnh, nếu Ngọc Ngân hồ ly còn muốn, hắn có thể cùng cô “xã giao” mấy

hiệp nữa.

Thời gian chậm rãi trôi, các cô gái vẫn không có dấu hiệu nào sẽ xuất hiện.

Rảnh rồi cũng là rảnh rồi, Chính Nam lật xem cửa hàng hệ thống xem có cái gì tốt để mua hay không.

“Đương Khang chết rồi, Dương Quang cũng chết, lần này lại tới lượt Dương Cương, có lẽ là lúc nên ngựa bài cùng Cửu Dương Các a.”

Chính Nam nhát cừ giết chết con trai, sau đó là em trai, bây giờ cả em họ Dương Kha cũng làm thịt luôn, thù này chắc chắn là đã đến mức không chết không thôi.

“Đã như vậy thì tiên hạ thủ vi cường, chuẩn bị trước luôn không sai.”

“Tiêu hao 100,000 thượng phẩm linh thạch, thu được “Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn” từ cửa hàng.”

“Ấm áp nhắc nhở: quá trình cải tạo huyết mạch có thể gây đau đớn rất lớn, kiến nghị kích hoạt trạng thái chết giả. Ký chủ có muốn ngay lập tức thi hành không?”

“Lần trước kích hoạt Tả Luân Nhãn làm sao không thấy nhắc nhở, hại người ta tới bây giờ còn ám ảnh. Không dùng!”

Chính Nam nhả rãnh hệ thống một câu rồi tiếp tục lật xem cửa hàng.

Băng Độn mặc dù chỉ xuất hiện ở đầu truyện Naruto, sau đó hậu kỳ cũng tái xuất với Uế Thổ Chuyển Sinh Thuật nhưng đều không có tác dụng lớn, nhưng Chính Nam luôn chủ trương "lợi hại là người, chứ không phải là chiêu thức".

Chỉ cần dùng tốt, "Liều Đản Cước" hay "Hầu Tử Thâu Đào" đều lợi hại a!

"Ấu trĩ, vô tri, vô liêm sỉ!" - Trang phú bà nhện không được mắt Chính Nam.

Nó cảm thấy nếu mình thật sự là người, cho dù là thanh thuần Thánh nữ hay được Phật độ Ni cô cũng không thể chống lại hàng này hàng ngày bào mòn ý chí bằng mấy suy nghĩ bậy bạ.

...

Không biết bao lâu sau, các cô gái cũng lần lượt ra khỏi phòng xông hơi, sau đó đều đi tắm nước ngọt lại rồi thay thường phục.

Xong xuôi, bảy người tập trung lại sảng tán gẫu thêm một lúc rồi giải tán, kết thúc một bữa tiệc bể bơi đầy ắp tiếng cười nhưng cũng không kém phần máu lửa.

Thế nhưng không phải ai cũng được nghỉ ngơi a!

Chính Nam vẫn chưa quên lời hứa với Tú Anh phú bà tối nay qua “tâm sự cùng người quen” đâu.

Trước khi mọi người giải tán, hắn là liếc mắt rất thâm ý về phía Tú Anh phú bà khiến cô toàn thân mất tự nhiên nhưng trong lòng nai con đã nhảy loạn không kiềm chế được.

Bình thường Ngọc Ngân phú bà sẽ ngủ tại phòng Chính Nam hoặc hắn chuồn qua phòng cô ngủ, nhưng hôm nay hai người đã hành nhau cả buổi chiều rồi nên cô cũng không muốn giày vò hắn thêm nữa, chỉ truyền âm nói: “Hôm nay anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, hồi chiều...”

Chính Nam truyền âm đáp: “Ừ, em cứ về phòng ngủ đi, anh muốn qua thì sẽ qua, không có gì đâu.”

Ngọc Ngân phú bà thở phào một hơi. Cô không muốn hắn nghĩ cô hư hỏng hoặc là loại phụ nữ luôn thèm khát như vậy, nhưng xem ra là cô nghĩ nhiều rồi.

...

Về phòng mình, Chính Nam lại mình tưởng thêm để khôi phục cho hoàn toàn, dù sao lát nữa hắn lại phải chiến đấu nữa rồi.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 35(Nguyên Anh tầng 5)

Thiên phú: cấp 6

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn, Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 11

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(6), Tứ Tử Việm Trận(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khổng Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phược Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm, Thiệt Căn Tuyệt Họa Ấn, Ma Kinh Băng Tinh, Tắt Sát Băng Thứ, Băng Độn – Băng Vòm, Bí Thuật – Thiên Sát Phi Thủy Châm

Nghề: cấp 6 luyện dược sư, cấp 6 trận pháp sư, cấp 6 luyện khí sư, cấp 6 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 92/100), Lý Gia Nguyệt(S, 83/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 85/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 55/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 0 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 11 điểm nghề.

Balo: 8 viên cực phẩm linh thạch, 10 thẻ đạo cụ đơn được(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đơn được(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 40(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 6], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

Bảng kỹ năng xuất hiện thêm các kỹ năng liên quan tới Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn làm Chính Nam có chút vui mừng.

Thủ đoạn càng nhiều thì càng tốt a!

Thế nhưng vui mừng thật sự còn ở phía sau.

Tính nhảm thời gian, giờ này cũng đã quá nửa đêm, Chính Nam đóng lại bảng thông tin rồi qua tìm Tú Anh phụ bà bàn bạc thêm để đưa ra một kế hoạch cụ thể đối với Cửu Dương Cáo.

Còn bàn bạc ở đâu, bao giờ xong, bàn bằng miệng hay bằng gì thì không nói chắc được, hắc hắc.

Dùng Bạch Nhãn nhẹ nhàng tránh qua các cô gái tuần đêm, Chính Nam tới trước cửa phòng Tú Anh phụ bà rồi khẽ đẩy cửa.

“Cô nàng này còn không khóa cửa, đứng ý mình a, hắc hắc.”

Rõ ràng là đã được bật đèn xanh, không qua đường nữa thì quá có lỗi với bản thân.

Trong phòng không có gì thú vị ngoài một mỹ nhân đang nằm nghiêng trên giường, quay lưng về phía cửa. Dưới ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng càng làm những đường cong hoàn mỹ kia trở nên mời gọi.

Chính Nam nuốt nước miếng, nhẹ nhàng khóa cửa rồi tiến tới bên cạnh mỹ nhân, cảm giác như cái “hái hoa tặc”, thật cmn kích thích.

Hắn khẽ gọi: “Bảo bối! Anh tới rồi đây.”

Tú Anh phụ bà không có phản ứng gì, giống như ngủ rất say a.

Chính Nam cũng không tin cô nàng này đã ngủ, hẳn là ngại ngủ nên giả ngu chờ hắn chủ động đi.

Lại kêu thêm hai lần, Tú Anh phụ bà vẫn không phản ứng, Chính Nam đành phải dùng hành động cụ thể.

Hắn dùng ngón tay vuốt dọc vành tai Tú Anh phụ bà, ngang qua cái cổ trắng ngần, cuối theo bờ vai xuống cánh tay, rồi dừng lại mân mê những ngón tay ngọc ngà của cô, cảm nhận thân thể cô khẽ run từng cơn.

Tú Anh phụ bà tất nhiên là chưa ngủ, cô chỉ là không dám đối mặt Chính Nam nên không có mở mắt mà thôi. Thế nhưng bị hắn vuốt ve, mân mê, cô lại không kiềm chế được run rẩy. Từng dòng điện theo ngón tay hắn truyền tới toàn thân khiến cô tê dại, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, trong màn đêm tĩnh lặng lại càng trở nên ma mị.

Chính Nam khước miệng cong lên nụ cười: "Kiếp trước "tài liệu học tập" của Trầm gần 1TB đó a, chẳng lẽ không trị được Hậu!"

Tay hắn vẫn mân mê những đầu ngón tay Tú Anh phụ bà, đầu lại cúi thấp xuống rồi bất thành linh hà hơi vào gáy cô.

Tú Anh phụ bà bị đánh úp bất ngờ, không kịp phòng ngự. Chỉ cảm thấy một luồng điện mạnh gấp trăm lần dòng điện trên tay cô đột nhiên xuất phát từ phần gáy, dùng tốc độ nhanh không tưởng truyền khắp toàn thân khiến cơ bắp cô co thắt lại, da gà không tự chủ được nổi lên khắp nơi, năm ngón tay cô siết chặt lấy tay hắn, hơi thở càng trở nên gấp gáp.

Chính Nam được nước làm tới, hắn lại cúi đầu cắn nhẹ vào vành tai Tú Anh phụ bà, cùng lúc đó cũng không quên chậm rãi dùng hơi thở mình đốt nóng vành tai đang dần trở nên đỏ bừng kia.

Tú Anh phụ bà không nhịn nổi nữa, thật sự đã không nhịn nổi. Cô xoay người lại, vòng tay ôm lấy cổ Chính Nam, ánh mắt mê ly nhìn hắn, thỏ thẻ: “Yêu

em~”

Chính Nam cũng không đói khát vô vậ, dù sao hôm nay còn suýt bị cho “ăn no” không xuống được giường.

Hắn dùng một tay khẽ vuốt ve má Tú Anh phú bà rồi thâm tình nói: “Tú Anh, anh yêu em!” - Tay còn lại đã đặt trên ngọn núi lớn, trên đỉnh núi còn có ngôi nhà nhỏ.

Tú Anh phú bà khẽ ngậm một tiếng, toàn thân đã căng cứng. Yếu hại bị tập kích khiến cô đã không thể làm chủ được ý chí, cô chỉ có thể thờ gáp, nói: “Yêu em đi~”

Chính Nam cúi đầu hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô, hắn muốn giành cho cô lần đầu tiên thật mỹ mãn, thật đáng nhớ nên mọi chuyện sẽ phải diễn ra chậm rãi, kéo dài và đầy đam mê.

Nương theo một tiếng ngậm khẽ nhưng cao vút, tuyên cáo Tân Tinh Bảng đề tam, "Tu La" Tú Anh từ nay danh hoa có chủ.

Đời này chỉ vì quân cố ý, kiếp này chỉ vì quân cười!

Băng đi chốc lát, trên bầu trời gió khẽ thổi mây tới che đi ánh trăng, để lại không gian riêng tư cho đôi trẻ trong phòng viết tiếp bản nhạc giao hưởng bất hủ của nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 160: Tiểu Bạch Kiềm đại thành

Sáng hôm sau, Chính Nam thức dậy khá sớm.

Hắn từ lâu cũng đã hình thành thói quen mỗi ngày dậy đúng giờ để kiểm tra bảng thông tin, thế nhưng ngày hôm nay thói quen ấy bị Chính Nam gác qua một bên, không vội vã mở log thông báo xem mà chỉ an lành nhìn mỹ nhân đang ngủ say trong ngực mình.

Chốc lát, Chính Nam tập trung nguyên khí vào lòng bàn tay mình rồi ấn nhẹ vùng gáy của Tú Anh phú bà, sau đó chậm rãi vuốt dọc xương sống tới eo cô. Vòng đi vòng lại như vậy khoảng 5 phút hắn mới ngừng lại, khẽ hôn lên trán cô rồi thay đồ rời đi.

Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Hệ Thống Trailer

Chính Nam vừa đi Tú Anh phú bà cũng mở mắt ra, mỉm cười hạnh phúc.

Hắn vừa giúp cô điều hòa khí huyết một khắc đó cô đã tỉnh lại, tin rằng hắn cũng biết, nhưng cả hai không ai nói chuyện mà chỉ im lặng dành cho nhau những cử chỉ âu yếm bình lặng.

...

Từ phòng Tú Anh phú bà trở về, Chính Nam cũng không có làm việc khác mà chỉ đứng trong sân nhỏ phía sau biệt viện vừa đánh Thái Cực Quyền, vừa cùng Trang phú bà giao lưu.

Tất nhiên không phải cái gì công viên Thái Cực Quyền hay Kim Dung Thái Cực Quyền, mà là bản thân hắn dựa trên kiến thức về thân thể của nghề Y Sư, kết hợp với khả năng nhìn huyết vị và dòng chảy khí của Bạch Nhân mà tự chế ra một bộ quyền pháp dưỡng sinh. Không có tác dụng gì trong chiến đấu nhưng để dưỡng thể, hồi khí và tĩnh tâm thì không tệ.

“Trang, tới, thông báo những gì cần thông báo đi.” - Chính Nam rất không đứng đắn ra lệnh cho Trang phú bà.

Trang phú bà hậm hực đáp: “Hừ, lần sau ký chủ còn đóng thông báo Trang sẽ vút log cho ký chủ tự xem. Thật quá đáng!”

Chính Nam nhiều lúc cảm thấy rất kỳ quái, giống như tinh linh hệ thống cũng không phải là cái A.I, cái gì trí tuệ nhân tạo mà thật giống như một người sống sờ sờ, có cảm xúc, có giận hờn vậy, mỗi lần hắn đột phá đại cảnh giới, hệ thống bảo trì xong thì Trang càng trở nên “người” hơn là “máy”.

Trang phú bà tất nhiên là đọc được suy nghĩ của Chính Nam nhưng nó chỉ làm như không biết, có một số chuyện chưa đến lúc thì không nên biết, biết nhiều sẽ chỉ chết sớm hơn mà thôi.

Nó cứ thăm lặng làm nhiệm vụ của mình trước đã.

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], thu được 6 điểm cấp, 6 điểm kỹ năng, 6 điểm nghề, 6 điểm mỹ lực.”

“Hoàn thành chuỗi nhiệm vụ thứ 2, khen thưởng ký chủ 10 điểm cấp, 10 điểm kỹ năng, 10 điểm nghề”

“Hoàn thành chuỗi nhiệm vụ chính tuyến thứ 2, ký chủ được hệ thống miễn phí khen tặng danh hiệu “Tiểu Bạch Kiểm đại thành”.

Danh hiệu có tác dụng tăng thêm 100% khi ký chủ dùng điểm mị lực để chuyển hóa thành điểm thiện cảm của phú bà.”

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Con Đường Viên Mãn - giai đoạn 1], mô tả: “Đường xa mới biết ngựa hay, ai sẽ là người cưỡi cuối cùng?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu 1 phú bà cấp SSR có độ thiện cảm đạt 51 trở lên]. Phần thưởng: [7 điểm cấp, 7 điểm kỹ năng, 7 điểm nghề, 7 điểm tiềm năng, 7 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

Chính Nam cau mày lẩm nhẩm: “Liên tục kết thúc các chuỗi nhiệm vụ, xem ra sau này chỉ có thể tự mình phát triển chứ không có chỉ dẫn từ Trang nữa a.”

“Tiêu hao 4 điểm cấp tăng lên cấp 36 thành công.”

“Tiêu hao 11 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng cấp [Lôi Độn Chakra Hình Thức] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 15 điểm nghề, tăng cấp [Tuần Thú Sư] lên cấp 5 thành công.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiểm đại thành.

Đăng cấp: 36(Nguyên Anh tăng 6)

Thiên phú: cấp 6

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn, Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 17

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(6), Tứ Tử Viêm Trận(5), Lôi Độn Chakra Hình Thức(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hòa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khổng Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm, Thiết Căn Tuyệt Họa Ấn, Ma Kính Băng Tinh, Sát Sát Băng Thủ, Băng Độn – Băng Vòm, Bí Thuật – Thiên Sát Phi Thủy Châm

Nghề: cấp 6 luyện dược sư, cấp 6 trận pháp sư, cấp 6 luyện khí sư, cấp 6 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 5 tuần thú sư.

Phú bà: Khương Ngọc Ngân(S, 92/100), Lý Gia Nguyệt(S, 83/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 91/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 57/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 13 điểm cấp, 7 điểm kỹ năng, 12 điểm nghề.

Balo: 8 viên cực phẩm linh thạch, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 40(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Con Đường Viên Mãn - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 6], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

...

Chính Nam đánh xong một vòng Thái Cực Quyền thì vừa lúc Vũ Tuyết phú bà tới tìm hắn.

“Tối qua anh ngủ có đủ không mà dậy sớm luyện quyền sớm thế?”

Đối với việc Vũ Tuyết phú bà sáng sớm qua tìm mình, Chính Nam biểu thị khá bất ngờ.

Mặc dù điểm thiện cảm của cô đối với hắn không thấp nhưng hầu như chưa bao giờ cô chủ động tới tìm hắn nói chuyện riêng.

Vừa lau mồ hôi, tranh thủ uống một ngụm trà, Chính Nam cười nói: “Không sao, anh khỏe lắm, Sáng dậy tập thể dục sống lâu mà. Còn em thì sao, tìm anh sớm như vậy có chuyện gì không?”

Vũ Tuyết phú bà gật đầu, cô rót thêm trà cho hắn rồi nói: “Sáng nay thông tin Dương Cương mất tích đã được truyền ra ngoài. Đáng nói là Ngô Đức Vô tự mình đứng ra tuyên bố hoàn toàn không hay biết gì về tung tích của Dương Cương. Hắn đây là muốn bảo vệ chúng ta sao?”

Chính Nam lắc đầu: “Cũng đúng mà cũng không đúng. Cho dù ai cũng biết Dương Cương mất tích có liên quan tới Ngô Đức Vô, nhưng nếu hắn một mực phủ nhận thì Cửu Dương Các cũng không thể làm gì.

Còn nếu hần nói ra là do chúng ta và Tà Nguyệt Tông liên hợp giết Dương Cương thì càng khiến người ta cho rằng hần chột dạ mà tìm người thế tội, dù sao Ngô gia và chúng ta “có thù” là chuyện cả Hà thành đều biết.

Cho nên a, Ngô Đức Vô chỉ việc đem quả bóng đá thăng lên trời, còn sau này nó rơi vào ai thì hần cũng không cần phải quan tâm nữa.”

Vũ Tuyết phú bà nghiệm lại những lời Chính Nam vừa nói rồi gật gù đồng ý.

Bầu không khí trở nên khá kỳ quái khi hai người cứ như vậy ngồi nhìn nhau không nói lời nào.

Bản thân là người nói khá nhiều nhưng Chính Nam cũng không biết phải làm gì trong tình huống này.

Rốt cuộc chịu không nổi cảm giác bí bách, ngại ngùng vây quanh mình, Chính Nam lên tiếng hỏi: “Em qua tìm anh sớm như vậy là muốn hỏi chuyện tể đàn sao?”

Vũ Tuyết phú bà hai tay dưới bàn đã nhàu nát mép áo. Vừa nghe được Chính Nam hỏi, cô giống như tìm được lối thoát vậy, vội vàng trả lời: “Không phải. Em biết kích phát huyết mạch là chuyện lớn nên anh cứ chờ khi nào tiện cho anh là được, em không vội.”

Chính Nam lại hỏi: “Vậy em qua tìm anh có chuyện gì? Không phải chỉ là để nói với anh chuyện của Dương Cương và Ngô Đức Vô chứ?”

Vũ Tuyết phú bà há miệng lờ lững, không biết nên bắt đầu như thế nào.

Sáng nay cô thức dậy cũng như mọi ngày nhưng trong lòng luôn cảm thấy rất khó chịu, giống như có thứ gì đó rất quý của cô bị người khác “nhìn chằm chằm”, rất là bí bách. Cảm giác này đã kéo dài từ tối hôm qua, lúc ở [Ôn Tuyền] còn chưa xuất hiện, nhưng sau khi cùng mọi người giải tán thì không lâu sau “nó” bắt đầu tới.

Chính Nam thấy Vũ Tuyết phú bà lờ lững thì bắt lấy tay cô để xem mạch, rồi dùng Bạch Nhãn kiểm tra thân thể cô một lần.

“Em không có bệnh gì a, cũng không phải là mỗi tháng có vài ngày khó chịu. Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vũ Tuyết phú bà nghe vậy dở khóc dở cười, chỉ có thể lập lờ giải thích: “Em cũng không biết nữa. Chỉ là từ tối qua tới giờ luôn cảm thấy rất bí bách, khó chịu. Giống như... giống như có một bàn tay vô hình luôn muốn nhào nặn, cấu xé em vậy. Trong đầu em luôn cảm thấy mình mất đi gì đó nhưng không biết được đó là cảm giác gì. Em...”

Chính Nam cau mày, trong lòng cùng Trang phú bà hỏi thăm: “Trang, tôi nghe giống như Vũ Tuyết mắc phải ‘hội chứng rối loạn lo âu’ thế nhỉ?”

Triệu chứng rất giống của bệnh nhân tâm thần thời kỳ đầu a!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Vận mệnh, Quái lực, tập luyện

“Đó là hội chứng tâm thần, triệu chứng khá giống nhưng không phải là những gì Vũ Tuyết phú bà đang trải qua.”

Trang khịt mũi khinh thường Chính Nam một cái rồi nói tiếp: “Vận mệnh của cô ấy và ký chủ được cột chung vào với nhau từ lần áp chế Oán Linh Minh Chú, nên khi vận mệnh của ký chủ phát sinh biến đổi lớn thì ảnh hưởng tới cô ấy thôi.”

"Biến đổi lớn? Là tôi và Tú Anh sao?"

"Không sai. Ký chủ và Trần Mai Tú Anh phú bà phát sinh quan hệ thì quỹ tích vận mệnh bản thân thay đổi, đồng thời khiến cho "người cùng thuyền" là Vũ Tuyết phú bà cảm giác như bị thiên địa bài xích. Không có gì đáng ngại, chỉ cần 1 2 ngày là sẽ không sao.”

Chính Nam sững sờ: “Còn có cách giải thích như vậy?”

Trang phú bà ít thấy nghiêm túc nói: “Tất nhiên. Vận mệnh mặc dù hư vô mù mịt nhưng nó luôn tồn tại ở đó. Cái gọi là “hiệu ứng cánh bướm” chính là để mô tả một hành động nhỏ gây lệch đi quỹ tích vận mệnh dẫn tới những hậu quả lớn không tưởng tượng nổi.”

Chính Nam đã hiểu rõ vấn đề, nhưng hần không thể nói với Vũ Tuyết phú bà như vậy a. Cho nên, chỉ có thể tới một lời nói dối thiện chí: “Không có gì đâu. Em chỉ là bị mắc một loại hội chứng tâm lý gọi là “Hội chứng rối loạn lo âu”. Có thể là do thức ăn và nước uống hôm qua không phù hợp với thể chất của em nên nó tạo cho em cảm giác như vậy thôi. Một, hai ngày tới sẽ ổn.”

Vũ Tuyết phú bà mặc dù nghe không hiểu Chính Nam nói gì nhưng hần đã khẳng định cô sẽ ổn thì chắc chắn sẽ là như vậy. Lần trước “thứ kia” bị hần nhìn một cái không phải cũng đã không xuất hiện trở lại sao.

Cô mỉm cười xinh đẹp, nói: “Như vậy thì em yên tâm. Mà bây giờ anh có rảnh không?”

Chính Nam gật đầu: “Rảnh, so với trước đây còn rảnh hơn nhiều.” - Mặc dù nói nhiệm vụ ít đi sẽ giảm điểm nhận vào nhưng bù lại hắn có thêm thời gian rảnh rỗi với các phú bà hơn.

Vũ Tuyết phú bà lưỡng lự: “Em muốn... muốn rủ anh qua phòng thực chiến luyện tập thêm. Tâm bên kia em đã sắp xếp cho cô ấy khá nhiều bài tập tu luyện nên giờ em cũng rảnh. Anh...”

Chính Nam lập tức đáp ứng cô: “Được, đi thôi. Cũng lâu rồi không có đánh một trận thả cửa, nếu em đã có hứng thú thì anh cũng không thể từ chối được a.”

Vũ Tuyết phú bà mừng thầm trong lòng. Cô vốn không phải là kiểu người giỏi ăn nói, sáng nay chủ động tới tìm Chính Nam đã là lấy hết can đảm, cho nên bây giờ chỉ có thể viện cớ “tu luyện” để được bên cạnh hắn nhiều hơn.

Chính Nam vào nhà thay một bộ đồ rồi hai người cùng nhau sánh vai đi tập luyện.

...

Trong phòng thực chiến lúc này chỉ có một mình Vũ Vân đang ngồi xem Chính Nam và Vũ Tuyết phú bà tiến vào sàn đấu.

Vũ Tuyết phú bà chính là cố ý gọi em gái mình tới xem cô và Chính Nam giao đấu để học hỏi thêm kinh nghiệm thực chiến. Cô biết mặc dù không nói ra nhưng Vũ Vân luôn buồn khi đều phải ngồi ngoài mỗi lần có nhiệm vụ.

Trong sân, Chính Nam mỉm cười nhìn Vũ Tuyết phú bà, nói: “Lần này anh sẽ đánh thật nhẹ, sẽ có chút đau nhưng hi vọng em không nên giận anh mới được.”

Vũ Tuyết phú bà gật đầu nói: “Tất nhiên. Em rủ anh luyện tập là để bản thân mình tiến bộ hơn nên anh không cần vì sợ em đau hay mất mặt mà nhường em.”

Chính Nam gật đầu, trong lòng lẩm bẩm: “Trang, kích hoạt [Quái Lực].”

“Tiêu hao 1 điểm kỹ năng kích hoạt [Quái Lực] thành công. Vì đây không phải là kỹ năng mà chỉ là phương pháp sử dụng nguyên khí nên chỉ có 1 cấp.”

Lượng lớn thông tin tràn vào đầu khiến Chính Nam sững sờ trong giây lát. Rất nhanh sắp xếp lại mọi thứ, Chính Nam nói: “Bắt đầu được rồi chứ?”

“Akatsuki!”

Vũ Tuyết phú bà la lớn rồi bắt đầu ra đòn. Biết được sở trường của Chính Nam là cận chiến, trước khi tấn công cô cần phải làm một chút thủ đoạn bảo vệ mình trước đã.

“Bàn Thạch Hộ Giáp”

“Sa Chi Thủ Hộ”

“Nguyên Khí Hộ Thể”

Một loạt kỹ năng phòng ngự được Vũ Tuyết phú bà sử dụng đủ thấy cô xem trọng khả năng cận chiến của Chính Nam như thế nào.

Chính Nam đứng nhìn Vũ Tuyết phú bà làm tất cả chuẩn bị mới bắt đầu xông lên.

“Thay vì chuẩn bị nhiều phòng ngự như vậy, em nên tìm ra phương pháp để mình không bị cuốn vào lối đánh của anh mới là cách thông minh nhất.” - Nói, Chính Nam giẫm mạnh xuống đất rồi xông thẳng tới phía cô.

Vũ Tuyết phú bà không trả lời Chính Nam mà lăm nhăm niệm chú.

“Liệt Hóa Phù”

Một tấm phù được nguyên khí của Vũ Tuyết phú bà đốt cháy bay thẳng về phía Chính Nam nhưng bị hắn dễ dàng tránh qua.

Cô cũng không hi vọng gì đòn vừa rồi có tác dụng vì đôi mắt của Chính Nam quá mạnh trong thực chiến. Nhưng cô cần thời gian chuẩn bị đại chiêu, cho nên chỉ có thể một bên niệm chú, một bên dùng những chiêu bình thường nhất làm giảm tốc độ của hắn.

Đạt tới Không Minh Kỳ thì tu luyện giả đã có thể dễ dàng nhất tâm nhị dụng, vừa dùng một chiêu này vừa chuẩn bị một chiêu khác không có gì là quá khó hiểu.

“Dùng Tuyền”

“Liệt Hỏa Phù”

“Dũng Tuyền”

...

Chỉ hơn 100m đường từ nơi Chính Nam đứng tới chỗ Vũ Tuyết phú bà đang đứng mà mưa bom bão đạn liên tục nổ ra. Không thể không nói chiến thuật của Vũ Tuyết phú bà khá thô nhưng thực dụng, bởi vì Chính Nam thật sự đã bị chậm lại.

Nhưng như vậy vẫn là chưa đủ.

“Có vẻ em niệm chú không đủ nhanh rồi.” - Chính Nam cười nói.

“Quái Lực - Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Chính Nam né qua một Liệt Hỏa Phù rồi bật lên không, vung tay đánh một quyền thẳng xuống Vũ Tuyết phú bà đang đứng.

Một quyền này hẳn vận dụng Quái Lực vào Nhu Quyền để đánh ra, hiệu quả như thế nào bản thân Chính Nam cũng không biết, thế nhưng chắc chắn là sẽ không đơn giản.

Vũ Tuyết phú bà sớm đã tính tới việc này, cho nên cô đã chuẩn bị sẵn đường lui cho mình.

“Súc Địa Thuật”

Cô chỉ đơn giản là bước một chân qua bên phải.

Nhưng một bước chân này đã đủ để cho Vũ Tuyết phú bà ngay lập tức xuất hiện bên ngoài 25m, tránh thoát khỏi đòn đánh của Chính Nam.

Chính Nam cũng không muốn chính diện đánh trúng phú bà của mình bằng một chiêu thức mà bản thân còn chưa nắm rõ uy lực nên cũng không có bất kỳ tiếc nuối hay lo lắng gì.

Và cú đấm của hắn cứ vậy rơi xuống mặt đất.

Bụp!

Trên khán đài, Vũ Văn đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhìn thấy một vụ nổ nhỏ nhưng kết quả cú đấm của Chính Nam giống như không có chút lực nào, bụi cũng không có bắn lên.

Vũ Tuyết phú bà cũng nghi ngờ, chẳng lẽ Chính Nam nhường cô nên không có phát lực.

“Anh không cần nhường em...”

Rắc! Rắc! Tạch! Tạch!

Bỗng nhiên mặt đất nứt ra một khe nhỏ, sau đó nó bắt đầu bò ra xung quanh theo hình mạng nhện.

Ầm!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên. Lấy Chính Nam làm trung tâm, toàn bộ mặt đất bán kính 20m bị cú đấm của hắn đánh lún xuống thành hình lòng chảo sâu gần 1m, đá vụn trong hố còn như ầm ầm hiện tự động xếp thành hình Bát Quái.

Cả Thanh Vân Sơn đều khẽ run rẩy.

Vũ Văn há hốc mồm, đánh rơi cả thức ăn trong miệng xuống đất.

Vũ Tuyết phú bà mặc dù đã dùng kỹ năng bảo mệnh của mình vẫn không thoát ra khỏi phạm vi dư chấn.

Cô sững sờ quên cả niệm chú, chỉ biết lấp ba lấp bập: “Vừa rồi... anh... anh dùng bao nhiêu nguyên khí?”

Chính Nam nhảy ra khỏi hố, gãi đầu nói: “Lần đầu dùng thử chiêu mới. Không biết hiệu quả thế nào nên anh không dùng nguyên khí, thuận túy sức mạnh cơ bắp.

Không tệ a, nếu dùng nguyên khí có thể mạnh hơn nhiều.”

Chính Nam mặc dù lần đầu thử nghiệm nên không biết tiết chế sức mạnh, nhưng sự kết hợp giữa [Quái Lực] và [Nhu Quyền] quả nhiên là rất khả quan.

Vũ Tuyết phú bà sợ hãi than: “Không dùng nguyên khí, tức là không cần thời gian chuẩn bị, không cần niệm chú, tất cả mọi thứ đều thuận phát mà anh đã có thể đánh thành như vậy...”

Chính Nam lắc đầu nói: “Không hẳn. Muốn đạt được hiệu quả như thế này anh sẽ phải vận dụng rất nhiều khối cơ bắp để ra đòn, có thể không cần chuẩn bị thật nhưng sẽ không thể dùng quá nhiều lần bởi vì gánh nặng lên cơ thể rất lớn.”

Vũ Tuyết phú bà cười khở.

Trúng một đòn như thế này đã đủ để chết không toàn thây, vậy mà Chính Nam còn lo là trong chiến đấu không thể dùng quá nhiều lần.

Thế nhưng cô nhất định sẽ không lùi bước.

“Chúng ta tiếp tục, em sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.” - Vũ Tuyết phú bà siết chặt nắm đấm nói.

Chính Nam hài lòng gật đầu, hẳn rất ủng hộ tinh thần này của Vũ Tuyết phú bà.

Hai người lại tiếp tục luyện tập hăng say, không để ý trên khán đài đã có mặt thêm Ngọc Ngân phú bà, Tú Anh phú bà, Nguyệt Vịnh, Lam Phụng đang quan chiến.

Mấy người chính là dò theo đầu mối vụ chấn động vừa rồi mà tìm tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Nữ quyền vùng lên!

“Băng Tinh Thế Giới”

Đại chiêu của Vũ Tuyết phú bà cuối cùng cũng thành hình. Cô sử dụng nguyên khí của bản thân để điều động một lượng thủy linh cực lớn khí tới xung quanh mình rồi đông lạnh nó thành một vùng băng giá khổng lồ.

Một nửa sân đấu hiện tại đã bị băng đá phủ kín.

Chính Nam trước đó đã sớm nhận ra một lượng rất lớn linh khí được tập trung nhưng hắn cũng không có ý định tránh né chiêu này. Dù sao đây cũng chỉ là luyện tập, chứ nếu là chiến đấu bên ngoài hẳn nhất định sẽ không để cho chiêu thức lớn như vậy thành hình chứ đừng nói tới chủ động trúng đòn hay là tránh né nó.

Vũ Tuyết phú bà thờ hồn hên, lau mồ hôi.

Chiêu này của cô tiêu hao quá lớn, đối với tu vi Không Minh trung kỳ vẫn là một gánh nặng không nhỏ, nhưng ít nhất nó đã thành công. Chính Nam đã bị cô bắt trong băng tinh.

Tạch! Tạch! Rắc! Rắc!

Khối băng khổng lồ bắt đầu rung chuyển rồi nứt ra từ trung tâm. Các vết nứt giống như mạng nhện lan ra mọi hướng với tốc độ nhanh chóng mặt.

Ầm! Ào! Ào!

Rốt cuộc tảng băng lớn cũng không chịu nổi trùng kích từ bên trong của Chính Nam mà vỡ vụn.

Hắn xuất hiện trước mặt mọi người bằng một cách không thể ngờ hơn khi toàn thân được bọc trong lôi điện, từng đạo điện xà màu vàng chậm rãi bò trên quần áo, mặt nạ, mặt đất xung quanh Chính Nam tạo hiệu ứng thị giác cực kỳ mạnh mẽ.

Lôi Độn Chakra Hình Thức vừa được Chính Nam kích hoạt đã ngay lập tức được mang ra sử dụng, hiệu quả rất đáng tin cậy.

Vũ Tuyết phú bà cười khở nói: “Em chuẩn bị lâu như vậy, chính diện đánh trúng anh cũng không gây ra được một chút tổn thương nào a.”

Chính Nam cười giải thích: “Cũng không hẳn là không có tác dụng, nhưng quả thật là như vậy vẫn chưa đủ.”

Vũ Tuyết phú bà gật đầu, mỉm cười.

Chỉ là nụ cười kia...

“Không đúng!”

Bỗng nhiên Chính Nam thấy lạnh sống lưng.

Hắn quay đầu nhìn lại, xem chút không bị dọa dẫm ra quần bởi phô thiên cái địa công kích đầy màu sắc đang nhắm thẳng tới hắn.

“Toàn Tâm Tự Tiến”

“Sưong Lôi Chấn”

“Thực Cốt Nguyệt”

“Hoa Tiên Vũ”

“Toái Nguyên Kích”

Các cô gái từ trên khán đài lao xuống tấn công Chính Nam như vũ bão. Thì ra là các cô thấy hắn quá dễ dàng đánh bại Vũ Tuyết phú bà nên không hèn mà hợp, muốn thử xem cực hạn của hắn là ở đâu nên mới có một màn này.

“Thông Linh Thuật - La Sinh Môn”

Một cánh cửa lớn xuất hiện trước mặt Chính Nam chặn lại phần lớn công kích, mặc dù rất nhanh đã bị bể nát nhưng nó cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Phần còn lại đã không đủ để gây khó khăn cho Chính Nam, bị hắn dễ dàng tránh né.

“Các cô muốn làm loạn đúng không?” - Chính Nam hí mắt nói.

Tú Anh phú bà hai tay chống hông, hất lên ngực mình, nói: “Hôm nay chị em chúng tôi nhất định phải liên hợp lại để chống lại anh, không thể để anh đánh bại từng người như vậy được nữa.”

“Ồ, là như vậy sao. Vậy hôm nay phải thật sự mạnh tay rồi.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười lạnh lùng.

“Ảnh Phân Thân Thuật”

“Tứ Tử Viêm Trận”

“Vụ Ẩn Thuật”

Một kết giới rất nhanh bao phủ toàn bộ sân đấu thành một hình hộp khổng lồ, sau đó được bơm đầy sương mù vào bên trong.

Các cô gái cũng không lạ lẫm với phương án tác chiến của Chính Nam nên rất nhanh làm ra đối ứng.

“Tà Nguyệt Giới” - “Hiếu Nguyệt”

“Tuyên Qua Tế Tự”

“Haha, vô dụng. Nói cho các cô biết, kết giới này sẽ chậm rãi thu hẹp lại, cùng lúc đó nó cũng sẽ trung hòa và hấp thu nguyên khí của các cô.

Cho nên a, sẽ chỉ có 15 phút để các cô tìm thấy hoặc đánh bại tôi trước khi bị kết giới đóng thành bánh trong hộp. Đến lúc đó tôi sẽ cho các cô biết vì sao hoa lại hồng mà nước biển lại mặn.

Tự mình chuẩn bị cho tốt đi.”

Tiếng nói của Chính Nam vang vọng trong kết giới, cực kỳ khoa trương, cực kỳ ma quỷ.

Sáu cô gái tựa lưng vào nhau, ánh mắt cảnh giác xung quanh.

Kết giới này thậm chí Lý Sưong Kỳ thiêu đốt tinh huyết cũng phá không được, các cô đã tự mình thấy rõ, cho nên dùng cường lực phá tan kết giới là không thể nào.

Như vậy chỉ có thể tìm và đánh bại Chính Nam là cách duy nhất có thể giải quyết tình huống này.

Tú Anh phú bà nói: “Sương mù này bản chất chính là thủy linh khí bị anh ấy dùng nguyên khí cổ hóa mà thôi, nhưng bị vương bởi kết giới nên tôi không thể thổi nó đi được. Tuyết, cô dùng lửa đốt nó đi được không?”

Vũ Tuyết phú bà gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức.” - Nói, cô bắt đầu lăm lăm niệm chú.

“Chích Viêm Trận”

Lấy Vũ Tuyết phủ bà làm trung tâm, một vòng lửa xuất hiện rồi xoay tròn quanh người cô, đốt đi mọi thứ nó đụng vào. Rất nhanh xung quanh cô đã hình thành một vùng khoảng không sáng rực rỡ.

Ngọc Ngân phủ bà hỏi: “Tiêu hao thế nào?”

Vũ Tuyết phủ bà gật đầu: “Có thể cầm cự được khoảng 10 phút nhưng nếu muốn bao bọc tất cả mọi người thì sẽ không được lâu như vậy. Chúng ta phải nhanh có kế hoạch khác.”

Tú Anh phủ bà nói: “Anh ấy có thể độn thổ, mọi người phải luôn để ý dưới chân mình. Ngoài ra...”

Bốn phương tám hướng bắt đầu xuất hiện thật nhiều bóng đen chậm rãi tiến tới vị trí của các cô, âm u và ám ảnh.

“Linh Đồng”

Vũ Vân vận dụng đồng thuật của mình nhìn một vòng rồi nói: “Toàn bộ là ảo ảnh, không có thực thể.”

Tú Anh phủ bà híп mắt nói: “Nguyệt Vĩпh, cô kiểm soát bầu trời, đừng để chúng ta bị đánh lén từ trên không.

Tuyết, cố gắng duy trì ngọn lửa, chúng tôi sẽ bảo vệ cô.

Phụng và Vân, hai người tu vi yếu đứng vào trung tâm, cố gắng quan sát tình huống, bảo vệ Tuyết.

Tôi và Ngân sẽ lo phần còn lại.”

Tú Anh phủ bà và Ngọc Ngân phủ bà nhìn nhau gật đầu rồi đề cao cảnh giác.

Ảo ảnh của Chính Nam tới gần “Chích Viêm Trận” của Vũ Tuyết phủ bà đều bị đốt trụi, các cô tạm thời an toàn.

Thời gian chậm rãi trôi, các ảo ảnh của Chính Nam như những con thiêu thân cứ lao đầu vào ánh sáng le lói của Chích Viêm Trận trong màn sương không quản sống chết.

“Bên dưới.” - Vũ Vân bỗng nhiên hét lên một tiếng đồng thời vung đánh ra một chưởng vào bàn tay thò ra từ dưới mặt đất đang muốn nắm lấy chân Vũ Tuyết phủ bà.

Bàn tay kia lập tức bị đánh tan thành khói.

Thế nhưng như vậy là không đủ, bởi vì ngay sau đó là vô số bàn tay từ dưới đất cùng một lúc thò lên nắm lấy chân của tất cả mọi người, cảnh tượng cực kỳ kinh dị.

“Đều bay lên, ở dưới đất chúng ta quá bị động.” - Tú Anh phủ bà la lên rồi mở ra cánh bay lên trước.

Những người khác cũng đánh tan những bàn tay đang nắm lấy chân mình rồi bay lên.

Ngọc Ngân phủ bà trầm giọng nói: “Không thể cứ như thế này được. Một khi kết giới thu hẹp lại, không gian để duy trì trạng thái bay cũng không còn, đến lúc đó chúng ta vẫn là phải trở lại trên mặt đất mà thôi.”

Tú Anh phủ bà cúi đầu nhìn xuống.

Mặt đất nơi các cô vừa đứng đã bị sương mù tràn vào lấp kín, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy được mấy chục bàn tay đang ngo ngoe ở đó, kết hợp với những bóng đen cứ lờ đờ tiến tới, cảnh tượng kinh khủng kia để cô có chút tê cả da đầu.

Liếc mọi người một vòng, Tú Anh phủ bà nghiêm túc nói: “Tôi có thể ép anh ấy hiện thân, nhưng sau đó sẽ hoàn toàn vô dụng. Chỉ còn có thể trông chờ vào các cô.”

Mọi người đang không hiểu Tú Anh phủ bà muốn làm gì thì cô đã hạ xuống mặt đất.

Từng làn khói đen bắt đầu từ thân thể cô tràn ra ngoài, tóc dài không gió tự bay, đôi mắt cô hoàn toàn biến thành màu đen.

Hoàn thành hóa thân Tu La Cốt Thể, Tú Anh phủ bà cười lạnh lẽo nói: “Hi vọng anh còn có thể tiếp tục trốn đi.”

“Tế Tự - Lôi Đình Vạn Quân”

Từng sợi thô to bằng cột nhà lôi đình bắt đầu từ trên không giáng xuống mặt đất, khiến xung quanh nơi Tú Anh phủ bà đang đứng đều bị cày tung lên. Cô biết trạng thái này của mình không thể duy trì lâu nên bắt đầu điều khiển lôi đình đi theo mình rồi bay quanh sân đấu một vòng.

Chính Nam trốn dưới lòng đất cũng cảm thấy vấ mồ hôi, Tú Anh phủ bà là muốn “ném bom trái thảm”, ép hắn phải hiện thân a.

Bị tia sét kia đánh trúng không chết cũng tê liệt nửa ngày chứ chẳng đùa!

Hắn liên tục di chuyển dưới mặt đất tới những nơi chưa bị lôi đình cày qua, dù biết rằng Tú Anh phú bà có thể sẽ cày nát toàn bộ sân đấu nhưng hắn cũng mong cô làm như vậy. Bởi vì lúc đó tiêu hao của cô sẽ phải lớn hơn rất nhiều, thậm chí là không còn khả năng chiến đấu.

Trên bầu trời, nhìn trạng thái Tu La của Tú Anh phú bà càng lúc càng nhạt, mọi người đều biết cô rất nhanh sẽ tới cực hạn của mình.

Vũ Tuyết phú bà lo lắng nói: “Làm sao bây giờ? Anh ấy vẫn chưa hiện thân mà Tú Anh có vẻ không cảm cự được nữa rồi.”

Ngọc Ngân phú bà lạnh lùng nói: “Anh ấy nhất định sẽ hiện thân, mọi người chuẩn bị tinh thần, đừng để cố gắng của Tú Anh trở thành vô ích.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Nữ Quyền sụp đổ, nhân thần công phẫn

Trên sân, chỉ còn một vùng đất nhỏ chưa bị lôi đình đánh qua nữa là toàn bộ sân đấu đều bị cày nát, Tú Anh phú bà cũng đã bắt đầu hụt hơi.

“Mọi người nhất định phải trối được anh ấy lại để tôi cũng được đá một cái mới bổ công sức ngày hôm nay a.”

“Sợ rằng em phải thất vọng rồi.” - Chính Nam bất thành linh lên tiếng từ phía sau Tú Anh phú bà.

“Nhu Quyền - Châm Huyệt”

“Thông Linh Thuật - La Sinh Môn”

Chính Nam biết mình vừa hiện thân sẽ bị các cô gái điên cuồng tấn công, cho nên hắn vừa ra tay điểm huyệt Tú Anh phú bà đã ngay lập tức thông linh La Sinh Môn để bảo vệ mình.

Àm! Âm! Âm!

La Sinh Môn nháy mắt liền vỡ tan, nhưng như vậy đã quá đủ để Chính Nam an toàn đặt Tú Anh phú bà, lúc này đã ngất đi, xuống một nơi an toàn.

Hắn ngừng đầu dùng đôi mắt Tả Luân Nhãn song câu ngọc nhìn lên bầu trời: “Còn lại năm người. Ai sẽ tiếp theo đây!?” - Nói, Chính Nam chậm rãi biến mất trong màn sương giống như bóng ma thợ săn trong sương mù chết chóc, còn các cô gái là con mồi đang bị hắn vờn quanh.

Mọi người trên bầu trời đều trầm mặc.

Cơ hội duy nhất do Tú Anh phú bà dùng cả “tính mạng” mình để sáng tạo cho các cô đã trôi qua.

Chính Nam thậm chí hơi thở cũng không loạn, này còn đánh như thế nào a!

Lam Phụng giọng có chút run nói: “Chúng ta như người mù vậy, còn anh ấy có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ, phải làm sao đây?”

Nguyệt Vĩnh cắn răng: “Mặt đất bây giờ đã nhiễm đầy lôi điện nên không thể động thổ được nữa, như vậy anh ấy cũng giống như chúng ta, đang bay trong màn sương nhìn chúng ta mà thôi. Tôi sẽ dồn toàn bộ nguyên khí kích phát “Hiếu Nguyệt” tới mức tối đa, mọi người phải tranh thủ cơ hội nhé.

Chị Tuyết, chị cũng đừng duy trì trận pháp này nữa, chúng ta đã hết thời gian rồi.”

Ngọc Ngân phú bà và Vũ Tuyết phú bà nhìn nhau rồi gật đầu. Những người còn lại cũng lên tinh thần cho một khoảnh khắc quyết định này.

“Hiếu Nguyệt - 12 thành công lực”

Mặt trăng trên đỉnh đầu mọi người phát ra ánh sáng chói lọi, chiếu sáng toàn bộ sân đấu rõ như ban ngày.

Cách đó không xa, Chính Nam đang bay lơ lửng nhìn mọi người, khuôn mặt phía sau mặt nạ cong lên nụ cười lạnh. Hắn biết mình thắng rồi.

Năm cô gái vừa phát hiện tung tích Chính Nam thì ngay lập tức tấn công.

Không chút nương tay, không chút lưu tình.

Chính Nam bay lượn trên bầu trời tránh né các công kích như mưa rào đang đổ xuống người hắn, tất cả đều được hắn không hề để “xém chút nữa” là

trúng đích.

Rất nhanh Ngọc Ngân phú bà phát hiện điểm không đúng, bởi vì Chính Nam ngoài bay vòng tròn ra thì cái gì cũng không làm.

“Mọi người mau dừng lại, đó không phải là bản thể của anh ấy.”

Bỗng nhiên, Nguyệt Vĩnh la lên một tiếng hoảng sợ: “Aaaaa! Khôngggggg! Không nên như vậy, không nên như vậy...” - Tiếng la của cô im bật, mặt trắng trên bầu trời và Tà Nguyệt kết giới cũng theo đó tắt ngúm rồi biến mất.

Mọi người hoảng hốt quay lại nhìn, chỉ kịp thấy Nguyệt Vĩnh đang rơi xuống màn sương rồi mất tăm, khuôn mặt cô tràn đầy hoảng sợ, hai mắt không có tiêu cự nhìn chăm chăm vào khoảng không, rõ ràng là bị trúng ảo thuật.

Giọng nói của Chính Nam vang vọng trong sân đấu: “Bốn người các cô còn năm phút trước khi kết giới thu hẹp lại một nửa nhé. Chuẩn bị sẵn tinh thần đi.”

Đầy ám ảnh và ma mị!

Lam Phụng sợ hãi bám lấy cánh tay Vũ Vân, meo meo nói: “Nếu không... nếu không chúng ta chịu thua đi. Em... em không chịu nổi... em thật sự không chịu nổi...”

Vũ Vân cũng không khá hơn chút nào, cô níu lấy áo Vũ Tuyết, khẽ kéo kéo.

Vũ Tuyết phú bà nhìn về phía Ngọc Ngân phú bà, ánh mắt hỏi thăm.

Ngọc Ngân phú bà nói: “Chúng ta còn một cơ hội cuối cùng khi kết giới thu hẹp lại, bởi vì khi đó anh ấy cũng sẽ gần chúng ta hơn. Nếu như không được nữa thì chỉ có thể chịu thua thôi.”

Bốn người dựa vào nhau cảnh giác xung quanh, chờ đợi kết giới thu hẹp lại.

Đúng 5 phút sau, Chính Nam như lời hứa tiến hành thu hẹp kết giới lại một nửa, kể cả độ cao cũng bị hấn giảm xuống.

“Linh Đồng”

“Anh ấy ở trước mặt chúng ta khoảng 30m, hướng 4 giờ cũng có một người, hướng 8 giờ cũng có một người. Tất cả... tất cả... đều... đều là thực thể.”
- Vũ Vân run rẩy nói.

Không đợi bốn người có phản ứng, cả ba Chính Nam đồng loạt xông lên tấn công. Mục đích của hấn là muốn chia cắt đội hình bốn người đang dựa vào nhau của các cô thành từng mảnh nhỏ.

Chính Nam vì trận chiến này cũng đã thu hồi hai ảnh phân thân đang luyện đan của mình tới tham chiến, hấn chính là muốn dùng nghiền ép tư thái đánh tan phe Nữ Quyền.

Bản thể Chính Nam tấn công cận chiến Ngọc Ngân phú bà, còn lại hai ảnh phân thân thì đánh từ xa với ba người còn lại.

“Ngân, tới đây anh xem gần đây tiến bộ thế nào, hắc hắc.” - Chính Nam dùng một ngón tay khiêu khích Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà biết mình 1 chọi 1 là không thể nào thắng được Chính Nam nhưng cô nhất định phải đánh, đi xa tới như thế này không phải là để gây phút quyết định lại rút lui.

Rút ra vũ khí của mình, cô xông thẳng tới cùng Chính Nam chiến đấu.

Nơi khác, Vũ Tuyết phú bà và một ảnh phân thân của Chính Nam đang “đấu phép” tán loạn.

Lam Phụng và Vũ Vân cũng đã có đối thủ cho mình.

Rất nhanh chiến cuộc nghiêng về một phía khi lợi thế về đồng thuật của Chính Nam trong cả cận chiến và viễn chiến đều là quá lớn. Các cô gái mỗi người chỉ có một sở trường riêng chứ không toàn năng như hấn, cho nên đơn đấu hoàn toàn bị hấn khắc chế sít sao.

Ngọc Ngân phú bà bắt đầu đuối sức. Cô biết mình không thể nào một mình chống lại Chính Nam và cô cũng biết phe mình đã không còn khả năng chiến thắng bởi vì hai người có khả năng quân chiến, không chế mạnh nhất là Tú Anh phú bà và Nguyệt Vĩnh đã bị hấn loại bỏ từ trước đó.

Vũ Tuyết phú bà, trong một giây lơ là nhìn về phía Vũ Vân khi nghe cô hét lên đau đớn vì bị trúng đòn, đã để cơ hội cho phân thân của Chính Nam đánh trúng một chiêu.

Ngay sau đó là liên hoàn Nhu Quyền, kết thúc bằng Bát Quái Chương, chính thức loại cô ra khỏi vòng chiến.

Phe “Nữ Quyền” chính thức bước vào giai đoạn sụp đổ.

Nhìn Vũ Tuyết phú bà, Lam Phụng, Vũ Vân đều bị Chính Nam không chế, Ngọc Ngân phú bà cười khổ nói: “Em chịu thua.”

Chính Nam mỉm cười gạt đầu rồi điểm vào sau gáy cô, để cô mềm oặt cả người ngã vào lòng hắn.

Đến đây cả sáu cô gái đã toàn bộ bại vào tay Chính Nam, tất cả đều đang ngất đi chờ hắn “thảm phán”.

...

Trong phòng, Chính Nam vuốt cằm nhìn sáu cô gái nằm song song nhau trên một cái giường “lớn” mà hắn mua trong cửa hàng hệ thống.

“Nên làm gì trong tình huống này đây? Làm thì không khác gì loài cầm thú, nhưng không làm thì cầm thú cũng không bằng a? Khó nghĩ, khó nghĩ!”

Nếu có người khác ở đây nhất định sẽ chỉ tay lên trời quát lên: “Hàng này còn sống tới ngày hôm nay thì chắc chắn là do thiên lôi tác trách rồi. Quá trang bức!”

Cuối cùng Chính Nam nghĩ tới một chủ ý không tệ.

Hắn vừa huyết sát vừa làm hành động khiến nhân, thần công phẫn.

...

Vũ Tuyết phú bà mơ màng tỉnh lại.

Đầu óc cô có chút mơ hồ, chỉ nhớ là mình đang cùng Chính Nam chiến đấu thì bất cẩn bị hắn đánh bại, sau đó cái gì cũng không biết nữa.

“Đây là...”

Cô cảm thấy có cái gì đó đè lên người mình có chút khó thở nên nghiêng đầu nhìn quanh xem tình huống như thế nào.

Quay qua bên trái!

Quay qua bên phải!

Cuối cùng ngóc đầu lên nhìn rồi há hốc mồm mòng bức không nói nên lời.

Chỉ thấy lúc này cô và năm người khác bị tên khốn nào đó quấn thành tằm cuộn trong sáu cái chăn dày, sau đó bị đặt chung lên một cái giường lớn rồi tên khốn kiếp kia nằm ngang lên trên sáu người các cô.

Đây quả thật không xem các cô thành “con người” để đối đãi mà xem như chăn mền tới nằm đè lên a.

Lại nói, sáu người các cô ai không nhan sắc nghiêng thành, thiên phú nhất tuyệt, vậy mà tên khốn kiếp kia cái gì cũng không làm, lại xem các cô như “đồ vật” mà thôi.

Vũ Tuyết phú bà càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng ủy khuất.

Nếu có thể, cô muốn bật dậy dạy cho tên khốn kiếp kia một bài học về tôn trọng và yêu thương phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp và tài năng như các cô.

Đúng lúc này một giọng nói mang theo hài hước vang lên: “Ồ, có vẻ như đã có người tỉnh lại a. Tuyết, em cảm thấy có thoải mái hay không?”

Vũ Tuyết phú bà cắn răng trừng mắt Chính Nam, cô muốn mở miệng mắng hắn nhưng huyết đạo bị điểm không thể nói được a.

Chính Nam vỗ trán mình, nói: “Quên mất là chưa có giải huyết cam cho em. Chờ lát nữa mọi người đều tỉnh lại đi rồi anh sẽ giải huyết cho tất cả mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Chiến tranh phủ xuống

Khoảng 30 phút sau, các cô gái đều lần lượt tỉnh lại.

Phản ứng của các cô ban đầu đều giống Vũ Tuyết phú bà nhưng rất nhanh thì bình thường trở lại. Thậm chí Ngọc Ngân phú bà còn không tìm không phôi đến nỗi kể cho Tú Anh phú bà nghe về chiến cuộc sau khi cô ngất đi.

Thu hết phản ứng của mọi người vào mắt, Chính Nam trộm mừng nói: “Được rồi, ai nói cho anh biết hôm nay vì sao mọi người lại thua cho anh thảm như vậy?”

“Bởi vì anh có thể độn thổ a.”

“Chủ nhân có đôi mắt quá lợi hại.”

“Kết giới và sương mù của anh có tính hạn chế rất lớn.”

...

Mỗi cô gái nói một câu đề trong phòng ồn thành cái chợ!

Chính Nam cũng mừng bức nhưng không nói gì mà chờ mọi người ồn ào xong mới lên tiếng: “Tất cả đều nói đúng. Thế nhưng tóm gọn lại chỉ là ở bốn chữ “tầm nhìn” và “thông tin”.

Ở bên trong kết giới và sương mù của mình, anh gần như có thể biết được mọi hành động của các em. Trong khi đó, các em như người mù, hoàn toàn bị động trong việc phòng ngự chứ đừng nói tới tìm kiếm tung tích anh và chiến thắng.

Tú Anh phải hi sinh bản thân để chế tạo cơ hội cho mọi người có thể tìm thấy anh một lần, kết quả ra sao mọi người cũng biết.

Tiếp theo tới Nguyệt Vịnh cũng tương tự, các em dồn dập tấn công một phân thân dẫn tới phía sau mình hoàn toàn bại lộ, để anh dễ dàng đập tắt đi ánh sáng duy nhất còn lại của các em.

Cuối cùng còn lại bốn người cũng bị anh dùng hai phân thân và bản thể chia cắt thành ba chiến trường nhỏ rồi tiêu diệt từng bộ phận.

Như vậy, dựa vào tình hình thực tế trên chiến trường và những thông tin nắm được, anh chỉ dùng sức một người đã có thể tính toán, chia cắt và toàn diệt sáu người các em không tốn quá nhiều sức lực.”

Sáu cô gái đều trầm mặc, chìm trong suy nghĩ của bản thân về những gì đã trải qua và những gì Chính Nam vừa nói.

Nếu như các cô bình tĩnh hơn, chờ kết giới thu hẹp lại mới bắt đầu tàn phá mặt đất thì Tú Anh phú bà đã không mệt mỏi tới mức mất đi khả năng chiến đấu.

Nếu như các cô nghĩ rộng hơn, cố gắng bảo vệ “bóng đèn” Nguyệt Vịnh thì đã không mù mịt và thiếu phương án quân công để bị chia cắt thành các phần nhỏ như vậy.

Nếu như trong các cô có một người tu luyện đồng thuật thì đã không bị động trong sương mù tới mức phải tốn nhiều nguyên khí tới duy trì ánh sáng như vậy.

...

Quá nhiều “nếu như” cho một trận chiến, nhưng tóm gọn lại đúng là bốn chữ “tầm nhìn” và “thông tin”.

Đúng lúc này Lam Phụng lại áp ứng lên tiếng: “Chủ... chủ nhân! Có thể... có thể thả em ra không? Em muốn... muốn...”

Chính Nam tò mò nhìn qua, phát hiện Lam Phụng mặt đã đỏ bừng, con mắt long lanh nước, còn khẽ run rẩy. Hắn thầm nghĩ: “Không phải là muốn “cái kia” chứ?

Chính Nam rất vô si lần qua lần lại trên người các cô hai vòng nữa rồi mới bò dậy giải phóng cho các cô khỏi kiếp “chăn mèn” bị hắn chà đạp.

Vừa được giải huyệt, Lam Phụng không chờ được nữa chạy thẳng ra ngoài phòng rồi mất tích.

Chính Nam lắc đầu nói: “Nguyên Anh Kỳ rồi cũng không biết cách làm sao để nhịn đi vệ sinh. Bao giờ mới trưởng thành a.”

Tú Anh phú bà trừng mắt hắn nói: “Nhịn cũng chỉ có mức độ thôi. Anh trói người ta lâu như vậy cũng phải thả cho người ta đi chứ. Lại nói, có khi đó chỉ là Lam Phụng mượn cơ để thoát khỏi ma trảo của anh mà thôi.”

Chính Nam không tiếp tục nói vấn đề này mà liếc các cô một vòng rồi nói: “Hôm nay đến đây thôi, mọi người trở về vị trí của mình đi.

Khi Ngô Đức Vô trở về Thiên Đạo Tông thì chúng ta cũng sẽ bắt đầu cho đệ tử ra ngoài làm nhiệm vụ lại nên trong thời gian này tranh thủ tăng lên tu vi của họ và bày Ngân Lang lên đi.

Tú Anh ở lại, anh giúp em hồi phục di chứng huyết mạch.”

Các cô gái gật đầu rồi lục tục rời đi.

Tú Anh phú bà ở lại được Chính Nam dùng ngón châm và thủ pháp điểm huyết giúp điều hòa di chứng huyết mạch. Kết thúc quá trình điều trị bằng việc hai người lần chung một chỗ trên giường, đàm luận nhân sinh.

...

Năm ngày sau, Chính Nam tự mình xuất hiện trên bầu trời nhìn Ngô Đức Võ rời khỏi Hà thành, trở về Thiên Đạo Tông. Chỉ là không có ai biết trong năm ngày này hẳn đã không dưới bảy lần hẹn gặp riêng Ngô Đức Võ nói chuyện.

Còn nói chuyện gì, về ai, đạt được thỏa thuận hay không thì chỉ có hai người biết với nhau mà thôi.

Năm ngày qua cũng không phải là năm ngày yên bình gì, bởi vì Cửu Dương Các đã chính thức cùng Tà Nguyệt Tông toàn diện khai chiến sau khi đích thân Tà Nguyệt Tông tông chủ Nguyệt Nga đứng ra nhận trách nhiệm cho cái chết của Cửu Dương Các nhị trưởng lão Dương Quang và tam trưởng lão Dương Cường.

Đồng thời bà cũng chỉ trích việc Cửu Dương Các Các chủ Dương Kha dung túng con trai mình tu luyện tà công hại người, và các việc làm xấu của Cửu Dương Các trong những năm qua.

Nhất thời, bóng đen chiến tranh phủ xuống vạn dặm lãnh thổ của hai tông môn và Hà thành cũng không ngoại lệ.

Thậm chí nhờ vào đó mà Hà thành càng trở nên tấp nập hơn bởi vì chỉ có cửa hàng Phúc Đạt ở đây có bán hoàn mỹ đan dược, mặc dù giá so với bình thường đã tăng lên gần gấp đôi.

“Thời kỳ phi thường cần thủ đoạn phi thường, chiến tranh hơn nhau ở lương thảo. Một khi Tà Nguyệt Tông còn nhận được tiếp tế đan dược của chúng ta thì Cửu Dương Các thua chỉ là vấn đề thời gian.” - Tú Anh phú bà nói.

Với hệ thống tình báo vượt trội của Trần gia, cô đã trở thành người được nói nhiều nhất của Akatsuki trong thời kỳ chiến tranh này.

Chính Nam hài lòng nói: “Làm giàu từ chiến tranh mặc dù rất vô nhân đạo, nhưng có thể nói đây là con đường ngắn nhất a. Và chỉ cần Tà Nguyệt Tông thắng cuộc chiến tranh này, sau đó thôn tính phần lãnh địa của Cửu Dương Các thì Akatsuki chúng ta cũng sẽ được lợi không nhỏ.”

Nguyệt Vĩng hào hứng tiếp lời: “Đúng vậy. Chúng ta có thể làm được rất nhiều chuyện dưới danh nghĩa Tà Nguyệt Tông mà không sợ bị người ngoài phát hiện.”

Những người còn lại cũng đồng ý với nhận định này.

Khi mà Akatsuki còn chưa đủ mạnh để tự mình dùng danh nghĩa của mình hoạt động, thì “núp” dưới bóng một thế lực khác để phát triển là sự lựa chọn khôn ngoan.

Vũ Tuyết phú bà hỏi: “Như vậy chúng ta nên chính thức tuyên bố ủng hộ Tà Nguyệt Tông, hay là vẫn chỉ âm thầm cung ứng đan dược cho họ?”

Chính Nam trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Cả hai.

Chúng ta vẫn sẽ thông qua danh nghĩa Phúc Đạt và Trần gia để âm thầm cung ứng đan dược cho Tà Nguyệt Tông, đồng thời tiếp tục dùng ngôn luận đả kích Cửu Dương Các.”

Ngọc Ngân phú bà không hiểu lắm những gì Chính Nam vừa nói: “Ngôn luận đả kích? Đây là hình thức gì?”

Chính Nam cười nói: “Chính là dùng tin đồn lan truyền các chuyện xấu của Cửu Dương Các ra bên ngoài cho mọi người đều biết a.”

Tú Anh phú bà cau mày: “Làm như vậy có hiệu quả sao? Ai mà không có mấy chuyện xấu chứ.”

Chính Nam lắc đầu, cười nói: “Đúng là ai trong đời cũng sẽ làm chuyện xấu, nhưng không phải ai cũng bị người khác biết.

Có câu “Tam sao, thất bản”. Chỉ cần chúng ta lan truyền ra ngoài vài chuyện xấu của Cửu Dương Các, sau vài lần đồn đại thì chuyện xấu đó sẽ trở thành tội ác tày trời. Đến lúc đó chúng ta lại ra tay tiêu diệt Cửu Dương Các thì tất nhiên là “thay trời hành đạo, thuận lý thành chương”.

Phải biết, đạo lý vốn cũng chỉ là những câu nói, được người ta tin và nói đi nói lại nhiều mà thành đạo lý thôi.”

Các cô gái nhìn nhau, cảm thấy lời của Chính Nam thật sự rất... có đạo lý.

...

Những ngày sau đó, từng chuyện xấu từ lớn đến bé của Cửu Dương Các như cái gì lừa gạt, cái gì giết người đoạt bảo, cái gì đồ thôn,... đều chậm rãi lộ ra ánh sáng.

Đối với các kiêu hùng đứng đầu thế lực mà nói, những việc này cũng chỉ là chuyện nhỏ trên con đường tu luyện mà thôi. Thế nhưng đối với bá tánh bình dân thì đây quả thật là tội ác tày trời, thiên địa bất dung, bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, không thể tha thứ.

Càng quá đáng hơn khi không biết ai ác ý, cố gắng dồn thổi đồ thành đồ thành, giết người đoạt bảo thành giết bạn đoạt bảo,... Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Cửu Dương Các bị bôi đen đến mức không thể đen hơn.

...

Àm!

Một chiếc bàn đá bị Cửu Dương Các các chủ Dương Kha đập thành mảnh vụn sau khi nghe được báo cáo là đã có thể lực thứ năm tuyên bố ngưng làm ăn với Cửu Dương Các.

Ở thời kỳ chiến tranh này, mất đi hậu cần tiếp tế thực sự là tai nạn.

“Đã điều tra được ai là thủ phạm tung tin đồn nhảm hay chưa?” - Gương mặt chữ điền của Dương Kha đã đen không khác gì đáy nồi.

“Theo thám tử báo lại thì có bóng dáng của Akatsuki trong này.”

Trong phòng, ngoại trừ Dương Kha ra thì còn có ba ông lão cùng một người đàn ông trung niên nữa. Lờ mờ rồi chính là do người đàn ông trung niên kia nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Họp bàn chiến lược

“Lục trưởng lão, “có bóng dáng” Akatsuki không phải là câu trả lời các chủ muốn nghe đâu.” - Một ông lão lên tiếng châm chọc, hẳn là Ngũ trưởng lão Dương Minh.

Được gọi “Lục trưởng lão” trung niên nhân tên là Hoàng Hoan, hẳn là tân tân trưởng lão sau khi Dương Quang và Dương Cương được xác nhận là đã tử vong.

Bị người châm chọc vạch trần khuyết điểm, Hoàng Hoan cũng không tức giận mà mỉm cười nói: “Cho dù Các chủ có muốn nghe hay không thì nhiệm vụ của tôi là tình báo nên vẫn phải báo lên những gì mình điều tra được. Không giống một số người, cái gì cũng không làm được, chỉ biết dựa vào quan hệ...”

“Mày...”

“Đủ rồi.” - Một ông lão đầu tóc bạc phơ quát lớn, đồng thời tản ra uy áp khiến cả căn phòng đều khẽ run rẩy.

Người này này giờ vẫn nhắm mắt dưỡng thần, một bộ không quan tâm thế sự nhưng bây giờ cũng nhin không nổi nữa.

Ở Cửu Dương Các, hỏi ai ngồi ghế cao nhất thì ai cũng biết là Dương Kha, nhưng nếu hỏi ai có uy vọng cao nhất thì chắc chắn 100% đệ tử sẽ trả lời đó là Đại trưởng lão Dương Vũ.

Bởi vì tồn tại của hắn tại Cửu Dương các chính là một truyền kỳ, từng phụng sự qua ba đời Các chủ. Đệ tử đến rồi đi, trưởng lão lên rồi xuống, Các chủ đổi từ người này sang người khác nhưng Dương Vũ vẫn ở đó, sừng sững đầy cao lớn.

Dương Vũ quét mắt mọi người một vòng, trầm giọng nói: “Chúng ta cùng Tà Nguyệt Tông khai chiến, hừ hừ thực thực Akatsuki lại cùng lúc tung tin đồn nói xấu chúng ta khiến hậu cần của chúng ta lung lay. Các người không đồng lòng nghĩ cách giải quyết vấn đề còn ở đó nội đấu.”

“Còn ra thể thống gì!” - Nói đến cuối hắn cũng đã quát lên.

Dương Minh và Hoàng Hoan đều ngậm miệng, cúi đầu.

Riêng tu vi Lý Sương viên mãn của Dương Vũ cũng đủ để khiến hai người không dám phản bác, chứ đừng nói đến việc hắn còn là Cửu Dương Các ba đời công thần, chủ của đương đại Các chủ.

Dương Kha xoa xoa lông mày một hồi: “Đại trưởng lão, ngài có kế hoạch gì cho chuyện này không?”

Dương Vũ trầm ngâm một lát rồi nói: “Tin đồn chỉ là chuyện nhỏ, qua một thời gian nó sẽ tự lắng xuống, không đáng lo. Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là tại sao Akatsuki không trực tiếp nhúng tay mà chỉ ở phía sau tung tin đồn bôi đen chúng ta. Mục đích của bọn chúng là gì?”

Ông lão còn lại, Tứ trưởng lão Dương Văn, nói: “Đám chuột nhắt Akatsuki không phải luôn đeo mặt nạ ra ngoài sao, không trực tiếp nhúng tay chính là sợ bại lộ danh tính thôi. Còn mục đích, cái này phạm vi quá lớn, đoán không được.”

Dương Vũ gật đầu: “Nói như thế nào đi nữa thì Akatsuki cũng chỉ là một đám sâu bọ chỉ biết trốn chui trốn nhủi không dám lộ mặt ra ánh sáng mà thôi, cứ để chúng nhảy nhót khi còn có thể đi. Quan trọng nhất vẫn là việc tập trung đối phó Tà Nguyệt Tông.”

Dương Kha hít mắt nói: “Tà Nguyệt Tông, nhất định phải để cho đám gà mái mẹ này chịu nổi khổ luyện hồn mới hả được mối giận trong lòng bản Các chủ.” - Trước mắt con trai, sau mắt em trai đã để hấn cực kỳ đau đớn, đó là còn chưa nói mỗi ngày bị vợ và em dâu khóc lóc than vãn nhức hết cả đầu.

Hoàng Hoan thờ dài nói: “Từ lần “con cò” chính của chúng ta cấm trong Tà Nguyệt Tông không hiểu ra sao bị nhò mắt, chúng ta đối với Tà Nguyệt Tông đã hoàn toàn mù tịt. Chỉ dựa vào thông tin từ vài con tốt nhỏ truyền ra là không thể nào đủ được.”

“Bao nhiêu năm nằm vùng không bại lộ, có người vừa lên đã trực tiếp đâm mù hai mắt mình. Thật không biết là trùng hợp, hay vẫn là có người có dị tâm a.” - Dương Minh không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào châm chọc Hoàng Hoan.

Hoàng Hoan im lặng không nói. Hấn là tân tân trường lão, danh vọng không lớn bằng Dương Minh, tuổi của cũng nhỏ hơn và quan trọng nhất là hấn không họ Dương. Cho nên, có một số chuyện vẫn là không nên đối cứng mới được.

Thế nhưng Hoàng Hoan im lặng lại càng khiến cho Dương Minh được nước làm tới. Hấn tiếp tục châm chọc: “Thế nào, nói trúng tim đen nên không dám phản bác sao? Bởi vậy...”

Àm!

“Mày có im đi được không!? Bây giờ là lúc nào còn mở miệng ra là châm chọc người khác?” - Dương Vũ đập bàn quát lớn: “Nếu mày cũng bỏ công sức vào tu luyện được nhiều như vậy thì tao cũng mừng thay cho mày đấy.” - Hấn thật hối hận ngày đó đã hi sinh cái mặt mo này để xin cho Dương Minh ngồi được vào cái ghế trưởng lão.

Dương Vũ biết Dương Minh vô dụng, nhưng hấn cần một phiếu thuận mỗi lần có vấn đề xảy ra để củng cố vững chắc vị trí và tiếng nói của mình. Thế nhưng “phiếu thuận” đó chưa từng phát huy bất kỳ tác dụng gì mà chỉ toàn mang lại phiền toái.

Dương Minh lập tức ngậm miệng không nói.

Không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ "sếp" mà thôi!

Hoàng Hoan liếc mắt khinh thường Dương Minh nhưng cũng không lên tiếng.

Ở Cửu Dương Các ai cũng biết Dương Minh hoàn toàn là dựa vào quan hệ họ hàng với Đại trưởng lão Dương Vũ mới được ngồi lên cái ghế trưởng lão. Tu vi Lý Sương sơ kỳ của hấn cũng là nhờ chức vị này cho phép hấn tu luyện tầng thứ 6 của Cửu Dương Công, đáng tiếc hấn tư chất ngu dốt, lại đam mê tử sắc nên dù có chức, có quyền, có đan dược cũng không thể nào tiến thêm nổi nửa bước.

Bản thân làm Các chủ, Dương Kha cũng không muốn bên dưới hấn có một người có danh vọng và uy tín cao hơn mình, cho nên mặc dù không ưa Dương Minh, hấn vẫn mắt nhắm mắt mở để Dương Minh làm “Ngũ trưởng lão” hữu danh vô thực.

Thế nhưng có những lúc vẫn phải làm bộ làm tịch chút a: “Được rồi, thời kỳ chiến tranh ai nấy đều mệt mỏi, mỗi người nhịn một câu đi. Nếu không còn gì quan trọng thì mọi người giải tán đi thôi, giữ vững vị trí của mình.”

Cũng không phải lần đầu tan họp trong không vui, Dương Kha cũng không quá để ý một lần này.

...

Trong khi Cửu Dương Các ráo riết siết chặt chương trình chiến tranh thì tại Tà Nguyệt Tông, bầu không khí trong đại điện lại hết sức vui vẻ. Nếu như nơi này không phải là Tà Nguyệt Tông bán doanh mà là ở một nơi khác, có thể sáu “cô gái” trong đại điện sẽ bị không ít người buong lòi tán tỉnh rồi.

“Tông chủ, gần đây nhìn ngài càng có vẻ trẻ ra a. Có bí quyết dưỡng nhan gì mới chia sẻ cho mọi người đi?” - Một “cô gái” lên tiếng trêu chọc Nguyệt Nga tông chủ.

Mặc dù dùng kính ngữ nhưng trong giọng nói mang theo ngưỡng mộ và trêu chọc nhiều hơn là cung kính và sợ hãi. Đây là người mới vừa lên chức Tam trưởng lão thay cho Lương Ngọc đã bị xử lý vì tội phản bội.

Nguyệt Nga tông chủ trong lòng có chút vui vẻ, không có phụ nữ nào không muốn mình trẻ trung, xinh đẹp a. Mặc dù vậy bà vẫn giả vờ trang nghiêm nói: “Hôm nay tập trung mọi người là để bàn chuyện quan trọng, chuyện dưỡng nhan khi khác lại nói đi. Nhì, em tới báo cáo tình hình gần đây cho mọi người biết rõ trước rồi chúng ta tiếp tục bàn bạc.”

Nguyệt Nhi trưởng lão gật đầu, cười nói: “Mặc dù chúng ta và Cửu Dương Các đã toàn diện khai chiến nhưng mới chỉ có một chút xung đột nhỏ xảy ra mà thôi, thương vong vẫn trong tầm kiểm soát.

Đáng nói là với lợi thế đan dược mà chúng ta chuẩn bị được thì những cuộc đụng độ nhỏ này đều kết thúc bằng thắng lợi hoặc lợi thế nghiêng về chúng ta, điều này khiến cho đệ tử của chúng ta tự tin hơn rất nhiều.”

Nghe tới đây mọi người đều rất vui mừng.

Thân là phụ nữ, đồng thời lại là cũng như là cao tăng của một môn phái toàn nữ, mọi người đều không hi vọng bản thân mình hay đệ tử của mình bị thua thiệt.

Nguyệt Nhi trưởng lão tiếp tục báo cáo: “Ngoài ra thì không biết ai hay thế lực nào lại nhằm đúng lúc này tung ra rất nhiều tin đồn bắt lợi cho Cửu Dương Các. Nói là tung tin đồn không bằng nói là phôi bày sự thật về Cửu Dương Các đi, bởi vì thế lực này đưa ra cả những bằng chứng rất cụ thể cho những sự thật mà họ nói ra.

Kết quả mọi người đoán được không, nhờ những thông tin lan tràn đó mà bình dân bá tánh bất bình với Cửu Dương Các, nên rất nhiều thế lực nhỏ và vừa bắt đầu rút lui làm ăn với bọn họ, gián tiếp giúp chúng ta hạn chế đi nguồn vật tư và lương thảo của Cửu Dương Các, haha.” - Bà cười cực kỳ sáng khoái và thỏa mãn, đơn giản vì bà biết “người một nhà” của cháu gái bà đang gián tiếp ra tay giúp đỡ “đăng gái”.

Đối với động thái của Chính Nam nói riêng và Akatsuki nói chung, Nguyệt Nga tông chủ cũng rất hài lòng. Lợi thế mà Tà Nguyệt Tông đang có trước Cửu Dương Các chứng tỏ bà và con gái bà ánh mắt đều không sai.

Đại trưởng lão Nguyệt Vân cũng cười nói: “Đều là tin tốt a. Thế nhưng, Nhi, có điều tra được là thế lực nào đang giúp chúng ta và vì sao không?”

Nguyệt Nga tông chủ lập tức lên tiếng: “Không nên cố gắng điều tra làm gì. Họ đã muốn ở phía sau giúp đỡ chúng ta vậy thì cứ chấp nhận đi, đừng làm việc dư thừa. Chẳng may đào ra gì đó không nên đào, chọc vào ai đó không nên chọc, vậy đơn giản là được không bù mất a.”

Nguyệt Nhi trưởng lão lập tức hiểu ý chỉ của mình, bà cũng tỏ ra đồng ý với ý kiến này: “Chỉ cần không gây bất lợi cho chúng ta thì "là ai" và "vì sao" cũng không phải là chuyện quá quan trọng. Mọi người nói có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Cường giả phía sau núi

Ba người trưởng lão khác cũng gật đầu đồng ý với giải thích của Nguyệt Nhi trưởng lão. Chỉ cần không hại tới mình thì mục đích của họ là gì cũng không quan trọng a.

Nguyệt Vân Đại trưởng lão mặc dù vẫn cảm thấy có chút không bình thường nhưng cũng chỉ có thể bỏ qua. Bà hỏi: “Nếu như cả sĩ khí và hậu cần đều vượt trội so với Cửu Dương Các, mọi người nghĩ có nên tiến thêm một bước đá kích lãnh địa của họ không?”

Đang cười đùa mọi người đều trở nên nghiêm túc lại, bởi vì câu hỏi này chính là trọng tâm của mọi chuyện. Tình hình “chiến tranh” hiện tại của hai tông môn nói trắng ra vẫn chỉ là trong giai đoạn chiến tranh lạnh, thế nhưng chỉ cần một bên phát động tấn công, mọi chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy.

Nguyệt Nga tông chủ lên tiếng: “Quân số chúng ta so với Cửu Dương Các như thế nào?”

Tam trưởng lão Bùi Nguyệt Hoa nói: “Về số lượng thì Cửu Dương Các có gần 20,000 đệ tử, chúng ta có hơn 15,000, chênh lệch khoảng trên dưới 2,000 đệ tử mà thôi, không phải là rất lớn.

Quan trọng là chất lượng thì chúng ta vượt trội hơn hẳn.

Nhờ vào hai lần đầu giả đan được thành công, mặc bằng chung tu vi đệ tử của chúng ta cao hơn Cửu Dương Các khoảng hai cấp, rất khả quan. Ngoài ra thì chiến lực Không Minh Kỳ trở lên của chúng ta cũng lợi thế hơn khi cả Dương Quang và Dương Cương đều đã chết.”

Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Nhi trưởng lão liếc nhau rồi khẽ gật đầu.

“Mặc dù chúng ta thoát nhìn có lợi thế không nhỏ thế nhưng đều không mang tính chiến lược, và đừng quên Cửu Dương Các đã tồn tại mấy ngàn năm, tất nhiên là phải có lý do của nó.

Tạm thời cứ dùng lợi thế của mình từng bước ép Cửu Dương Các phải lộ thêm bài ra đã, cho đến khi mọi chuyện thật rõ ràng hãy tính tới chuyện tiến đánh chiếm lãnh địa.”

Chiến tranh không phải là thứ có thể chỉ dùng thông tin nhìn thấy được để tính toán, có nhiều thứ rất khác so với bề ngoài của nó.

Nguyệt Vân Đại trưởng lão hài lòng gật đầu, nói: “Như vậy là hợp tình hợp lý. Chúng ta và Cửu Dương Các đã đấu mấy ngàn năm, không vội gì thêm vài ngày mà rơi vào bẫy của họ. Tồn thất đệ tử không nói, còn có thể đánh mất cơ hội, thậm chí cả cơ nghiệp không biết chừng.”

Đạt được thống nhất chung, buổi họp cao tăng Tà Nguyệt Tông cũng kết thúc nhanh chóng.

Nguyệt Nhi trưởng lão hỏi nhỏ Nguyệt Nga tông chủ: “Chị là muốn hỏi ý kiến “bên kia” sao?”

Nguyệt Nga tông chủ cũng không có gì giấu giếm em gái mình. Bà gật đầu nói: “Đúng vậy. Nếu có thể thuyết phục Akatsuki dùng “thứ kia” bắn 1 2 lần trước khi khai chiến, vừa có thể tăng cường sĩ khí, vừa giảm được thương vong.”

Nguyệt Nhi trưởng lão lắc đầu: “Em nghĩ là rất khó. Thứ đó lợi hại như vậy, mỗi lần hoạt động chắc chắn sẽ tiêu hao không ít. Chưa nói tới việc Akatsuki có thể sẽ không dễ dàng bại lộ một thứ nguy hiểm như vậy cho toàn bộ đại lục biết. Dù sao...” - Nói, bà chỉ chỉ lên trời ra hiệu.

Nguyệt Nga tông chủ trầm mặc một lát rồi nói: “Em nói không sai, nhưng chúng ta vẫn nên thông báo tình hình và ý định của chúng ta cho Akatsuki biết rồi chờ đáp án của họ thế nào, sau đó mới tính toán tiếp.”

...

Hai đại nhị lưu tông môn ráo riết chuẩn bị cho chiến tranh, còn tại Thanh Vân Tông, Chính Nam và các phú bà cũng không hề rảnh rỗi.

Ngoại trừ ban ngày huấn luyện đệ tử và sắp xếp nhiệm vụ ra, cứ tối đến là lại tập trung lại [Ôn Tuyền]... chơi bóng chuyền.

Đúng vậy, chính là bóng chuyền 3 vs 3!

“Haaa... đây mới là cuộc sống a.” - Chính Nam nằm trên ghế xếp hân tự mình chế tạo, vừa ăn thịt nướng, uống nước trái cây ướp lạnh, vừa xem mấy cô gái mặc bikini thi đấu bóng chuyền, than thở nhân sinh.

Trang phú bà ngứa mắt hàng này không chịu nổi nên lên tiếng châm chọc: “Hừ, mới như vậy mà ký chủ đã thỏa mãn rồi!? Đăng cấp thì let đẹt ở 3x, nói không chừng ngày nào đó có cường giả đi ngang, thấy nấy vị phú bà vừa mất lại vung tay đoạt thì ký chủ nên làm gì?”

Chính Nam uống một ngụm nước trái cây, than thở: “Tôi tất nhiên là biết như vậy, nhưng mà có thể làm sao a. Điểm mỗi ngày cũng chỉ có như vậy, thế lực phát triển cũng cần phải có thời gian. Tôi đã cố hết sức rồi.”

Trang phú bà bĩu môi nói: “Thật sao? Vậy tại sao số lượng phú bà chỉ mới 5/6, trong đó chỉ mới có hai người đạt thiện cảm 91 điểm trở lên, chưa nói tới một trong hai lại vẫn là cấp S?”

Tại sao nghề nghiệp chính đều cấp 6 nhưng sản phẩm chỉ toàn cấp 4?

Tại sao nhiệm vụ thế lực dừng ở giai đoạn 3 đã gần hai tháng rồi vẫn không tiến thêm?”

Chính Nam á khẩu không trả lời được.

Âm ừ một lúc, hần chống chế: “Chuyện tình cảm tất nhiên là phải coi trọng nước chảy thành sông a, không thể chỉ vì điền đủ số lượng mà nhắm mắt làm bậy được. Còn đánh giá của Ngọc Ngân vẫn dừng lại ở cấp S đơn giản vì tôi muốn chờ cô ấy đột phá Độ Kiếp Kỳ trước mới dùng Luân Mạch đan tăng lên phẩm chất huyết mạch sau thôi.”

Trang phú bà thờ dãi: “Haiz, cứ tưởng sau lần trước ký chủ mở lòng với Khương Ngọc Ngân phú bà thì ký chủ đã thông suốt rồi, không ngờ vẫn là “đầu đất” như vậy.

Ký chủ nói là “nước chảy thành sông”, con mắt nào của ký chủ nhìn Vũ Tuyết phú bà, Nguyệt Vĩnh hộ pháp không đối với ký chủ cuộn cuộn như biển chứ đừng nói sông, thậm chí người mù cũng nhìn thấy Lam Phụng hộ pháp đối với ký chủ cũng là một lòng ái mộ.

Còn chuyện đánh giá đăng cấp phú bà, nó được xếp hạng trên 5 tiêu chí, chứ không phải chỉ có 1 tiêu chí duy nhất là huyết mạch.

Đơn cử như Khương Ngọc Ngân phú bà, huyết mạch và thiên phú của cô ấy tạm thời là cố định, chưa thể thay đổi, cái này Trang chấp nhận. Thế nhưng ký chủ có thể thay đổi đăng cấp của cô ấy a, có thể thay đổi tâm tính bằng cách giải các khúc mắc trong lòng của cô ấy, có thể cho cô ấy một danh phận để thay đổi đánh giá xuất thân và thân gia, tại sao ký chủ không làm?”

Chính Nam sững sờ nhìn trong sân đang bật nhảy và đập bóng dứt điểm Ngọc Ngân phú bà. Hần chợt nhận ra rằng cô rất ít cười, thậm chí, ngoài đối với hần nở nụ cười thì cô chẳng bao giờ vui vẻ.

Còn nhớ lần cô quý xuống xin hần thu nhận cô làm người hầu, làm nô tỳ chỉ hi vọng hần nhận lời giúp cô tìm tới thủ phạm đã đồ sát toàn bộ gia tộc cô và trả thù cho họ.

Hần chưa làm được!

Mặc dù đã chiếm được cả thân thể và trái tim, thậm chí cả tính mạng cô nhưng lời hứa duy nhất của hần với cô... hần vẫn chưa làm được.

Ngọc Ngân phú bà tất nhiên sẽ không hối thúc, không trách móc hay giận hờn hần sao mãi vẫn không thực hiện lời hứa của mình nhưng Chính Nam cuối cùng cũng hiểu ra vì sao cô không bao giờ cười.

Bởi vì trong lòng cô còn có khúc mắc!

Một khúc mắc mà nếu không được giải thì có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không cười.

Chính Nam thờ dài, tiếp tục yên lặng theo dõi trận đấu bóng chuyền của các cô gái nhưng trong lòng đã âm thầm quyết định một số chuyện.

...

Một tháng sau, Tà Nguyệt Tông đại sảnh, Chính Nam một mình ngồi đối diện sáu "cô gái" xinh đẹp.

“Nguyệt Nga tông chủ, ngài thấy đề nghị của tôi thế nào?” - Đây cũng không phải lần đầu tiên Chính Nam có mặt ở nơi này, cũng không phải lần đầu tiên hẳn cùng Tà Nguyệt Tông cao tăng đàm phán chiến lược đối phó Cửu Dương các.

“Không thần sứ, hôm nay ngài bắt ngờ đến đây, nói với chúng tôi là muốn một tuần sau tấn công trực tiếp vào đại bản doanh Cửu Dương Các. Có phải là quá vội vàng không?”

Đối với cậu “con rể hờ” này Nguyệt Nga tông chủ không dám có chút người bề trên thái độ nào, đơn giản vì bà còn muốn Nguyệt Thần Thủy a. Từ hồi dùng Nguyệt Thần Thủy tắm mỗi ngày, không những huyết mạch trở nên thuần hơn, tu vi cũng ầm ầm có dấu hiệu muốn đột phá tiếp thì da dẻ của bà càng ngày càng giống gái 18 khiến những người còn lại hâm mộ không thôi.

Chính Nam cười nói: “Quả thật có chút bất ngờ nhưng tôi nghĩ mọi người ở đây đều đã sẵn sàng rồi chứ. Một tuần là để mọi người cổ vũ sĩ khí đệ tử cũng như sắp xếp sự vụ trong tông mà thôi a.”

Nguyệt Vân Đại trưởng lão trầm giọng nói: “Không thần sứ, tôi vẫn cảm thấy quyết định này của ngài có chút quá vội vàng. Cửu Dương Các bên ngoài có thể thua chúng ta nhưng tấn công vào đại bản doanh lại là chuyện hoàn toàn khác. Mỗi tông môn đều có bản lĩnh giữ nhà của mình, Cửu Dương Các tồn tại mấy ngàn năm tất nhiên là phải có đạo lý của nó.”

Chính Nam tất nhiên biết chuyện này, đối với chuyện một thế lực cát cứ đi một hai lão bắt từ, một vài vũ khí bí mật hẳn chẳng lạ gì, nhưng như vậy thì sao?

Cửu Dương Các có lão bắt từ, Tà Nguyệt Tông cũng có a!

Còn vũ khí bí mật, haha, hẳn cũng có!

Vậy thì sao phải sợ?

Chính Nam quét mắt một vòng mọi người trong phòng rồi thần nhiên nói: “Nếu Tà Nguyệt Tông có thể mời “vị phía sau núi” kia ra tay, tôi nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: “Huyết Sắc Vi”; Nguyệt Vi

(Cảm tạ bạn #kt13018 đã ủng hộ Nguyệt Phiếu!)

Ba vị trưởng lão không phải họ Nguyệt một mặt mờ mịt nhìn bốn người còn lại trong phòng.

Nguyệt Nga tông chủ, Nguyệt Nhi nhị trưởng lão chỉ hơi giật mình, nhưng Nguyệt Vân Đại trưởng lão thì sắc mặt đại biến. Bà vội vàng vung tay đóng tất cả cửa lại rồi nghiêm mặt nói: “Không thần sứ, chuyện này nói ra như vậy có chút không tốt đâu!”

Chính Nam nhún vai: “Đại trưởng lão không cần phải khẩn trương như vậy, bởi vì ngài ấy đã ở bên ngoài nhìn chăm chăm chúng ta từ lúc tôi tới đây rồi. Tôi nói đúng không, Nguyệt Vi Đại tiểu thư?” - Nói, hẳn bỗng nhiên ngừng đầu nhìn chăm chăm lên trần nhà, mặc dù ở đó không có gì cả.

“Khánh khách! Cậu bé này thật biết nói chuyện nha, bản tiểu thư rất yêu thích.” - Một tiếng cười lãnh lút vang lên, sau đó là một "cô gái" khoảng chừng 18 tuổi vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng, dùng ánh mắt mang đầy ý cười nhìn Chính Nam.

Chính Nam nói cả da gà. Nếu không phải Thiên Nhân nói cho hẳn biết người trước mặt này đã hơn 600 tuổi, hẳn còn tưởng đây là gái mới lớn đâu.

“Mẹ, ngài xuất quan lúc nào a, sao không nói cho con biết.” - Nguyệt Nga tông chủ có chút bất ngờ, sau đó là vui mừng gọi.

Nguyệt Nhi trưởng lão cũng vui mừng ra mặt, còn Nguyệt Vân đại trưởng lão thì cười khổ: “Chị hai, chị ở đây từ đầu tới giờ sao?”

Ba vị trưởng lão còn lại mặt đầy mừng rỡ, vị này không phải là Tà Nguyệt Tông tiên nhiệm tông chủ, tu chân giới khét tiếng “Huyết Sắc Vi” Nguyệt Vi chứ?

Nghe đồn đã chết cùng với Cửu Dương Các các chủ đời trước từ cách đây trăm năm rồi cơ mà?

Nguyệt Vi “Đại tiểu thư” không để ý những người còn lại mà tò mò hỏi Chính Nam: “Chàng trai, lấy tu vi của cậu có thể cảm nhận được bản tiểu thư xuất hiện sao? Cậu không phải là cái lão chết bầm nào đoạt xá cái thân thể đẹp trai này chứ?”

Chính Nam cũng không bất ngờ khi bị Nguyệt Vi lão tông chủ nhìn ra tu vi mình. Dù sao Trang chỉ có thể cho hắn tránh được cảm giác của người cao hơn hắn không quá 30 cấp. Hắn hiện tại cấp 37, còn vị “Đại tiểu thư” trước mặt này hoàn toàn vượt qua mức đó, là người mạnh nhất Chính Nam từng gặp qua.

Độ Kiếp Kỳ đại viên mãn! Cấp 69 siêu cấp cường giả.

Thế nhưng như vậy cũng không làm Chính Nam sợ hãi được.

Hắn hiện tại mất đen thui, gằn giọng đáp: “Đúng vậy a, tôi chính là một lão bắt từ mấy ngàn tuổi đoạt xá cái thân thể này. Ngài biết tại sao tôi lại làm như vậy không?”

Có mọi người ở đây tôi nói cho tất cả biết luôn, mục đích đầu tiên của tôi là lừa cháu gái ngài tới tay, sau đó là bắt cóc con gái ngài, bây giờ tôi đang để mất tới ngài đây. Huyết Sắc Vi đại tiểu thư, ngài có sợ hay không a?”

Chính Nam cũng không có gì phải sợ vị bà ngoại này, bởi vì độ thiện cảm của Nguyệt Vi lão tông chủ đối với hắn rất cao, tận 50 điểm. Có lẽ bà đã được nghe Nguyệt Nga tông chủ nhắc qua về hắn.

Mọi người thay Chính Nam lau mồ hôi lạnh.

Mẹ a! Vị này chính là khét tiếng ma đầu, từng một mình đồ sát liên tiếp hai cái tam lưu thể lực phụ thuộc Cửu Dương Các trong quá khứ đó a.

Nguyệt Vi lão tông chủ híp mắt nhìn Chính Nam không nói lời nào, uy áp chậm rãi tản ra.

Chính Nam không nói gì mà chỉ trừng mắt nhìn lại.

Không khí trong phòng càng lúc càng đè nén, đến mức bàn ghế đã bắt đầu bị ép cho lung lay, phát ra tiếng kêu kẹt liên tục.

Đúng lúc Nguyệt Nga tông chủ muốn lên tiếng giảng hòa, Nguyệt Vi lão tông chủ lại phá lên cười: “Haha, mấy trăm năm chưa từng có ai dám nói chuyện với bản tiểu thư như vậy. Tốt, rất tốt. Chàng trai, chỉ bằng vừa rồi cậu dám đùa đến trên đầu bản tiểu thư, nếu cậu có bản lĩnh bắt được tâm của tiểu Vĩnh, bản tiểu thư sẽ không ngăn cản cậu với nó.”

Mọi người thở phào một hơi, còn Chính Nam trong lòng khinh thường nghĩ: “Bắt được tâm của tiểu Vĩnh? Cháu gái bà mỗi ngày đều quán chung một chỗ với tôi đây, còn ở đó mà cần với chả không cần.”

Nguyệt Nga tông chủ dĩ nhiên không muốn trước mặt “người ngoài” nói tới Nguyệt Vĩnh quá nhiều nên tranh thủ đổi chủ đề: “Mẹ, nếu ngài đã ở đây vậy thì đối với đề nghị của Không thần sứ ngài nghĩ thế nào?”

Nguyệt Vi lão tông chủ lắc đầu nói: “Khó.”

Bà đi tới chỗ Nguyệt Nga tông chủ đang ngồi, giành lấy ghế trung tâm, nói tiếp: “Ngày đó mẹ và lão già Dương Quyền kia liều mạng với nhau, cuối cùng hai bên lưỡng bại cầu thương. Bây giờ mặc dù đã qua mấy trăm năm nhưng vết thương của mẹ còn chưa có khỏi hẳn, nếu bây giờ gặp lại, mẹ cũng không chắc có còn là đối thủ của hắn hay không.”

Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Nhi trưởng lão đều hít vào một ngụm khí lạnh: “Dương Quyền lão bắt tử còn chưa chết!? Sao có thể!”

Nguyệt Vi lão tông chủ nhún vai: “Mẹ còn chưa chết thì hắn cũng có thể chưa chết a. Tình huống xấu nhất là thương thế của hắn đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí tiến thêm một bước đột phá tới Tịch Diệt Kỳ. Nếu chúng ta tấn công Cửu Dương Các mà không có điều tra rõ ràng, khả năng có thể sẽ phải đối diện với cục diện “toàn quân bị diệt” là rất lớn.”

Bỗng nhiên Chính Nam lên tiếng: “Ngài là đang nói tới Hòa Độc trong kinh mạch ngài sao?”

Nguyệt Vi lão tông chủ tỏ ra khá bất ngờ: “Ồ! Cậu nhìn ra được sao, bản lĩnh không tệ a.” - Sau đó bà lại thờ dài: “Đúng là Hòa Độc. Bản tiểu thư tốn mấy trăm năm cố gắng khu trục nó ra khỏi kinh mạch nhưng không cách nào hoàn toàn thành công, hiện tại chỉ có thể vây nó ở một góc nhưng không lúc nào là không phải phân thân ra khống chế nó.”

Chính Nam vuốt cằm nhìn chằm chằm Nguyệt Vi lão tông chủ từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên.

Thân làm phụ nữ, mọi người cảm thấy hành vi của Chính Nam rất không đứng đắn, thậm chí có chút thô lỗ. Nhưng ngạc nhiên là Nguyệt Vi lão tông chủ không có lên tiếng nhắc nhở hắn mà chỉ tò mò nhìn trở lại: “Chẳng lẽ chàng trai này có cách chữa cho mình? Nếu vậy...”

Thế nhưng Chính Nam lại lắc đầu: “Hòa Độc đã ăn sâu vào cốt tủy, thậm chí đã ảnh hưởng tới tâm mạch, trong ngắn hạn là không thể nào chữa khỏi được.”

Nguyệt Vi lão tông chủ thất vọng thở dài: “Đúng vậy. Mặc dù đã cố gắng hết sức để giảm thiểu ảnh hưởng của Hóa Độc, nhưng hao hết mấy trăm năm cũng chỉ có thể làm được như vậy.”

Chính Nam gật đầu nói: “Ngắn hạn đúng là không thể chữa khỏi hoàn toàn, nhưng mà hạn chế nó tới mức thấp nhất thì không khó. Chỉ là...”

Nguyệt Vi lão tông chủ lập tức nhào tới nắm lấy hai tay Chính Nam, ánh mắt lấp lánh nói: “Cậu có cách sao, cậu thật có cách sao?”

Chính Nam tranh thủ rút tay về, khuôn mặt sau mặt nạ đã đen thành đáy nồi: “Có, nhưng mà hơi phức tạp một chút. lát nữa tôi sẽ gặp riêng ngài...”

Nguyệt Vi lão tông chủ không chờ được nữa. Bà ôm lấy cánh tay Chính Nam, kẹp nó vào giữa hai quả dưa hấu trước ngực mình, nũng nịu nói: “lát nữa cái gì mà lát nữa, người ta đã nhịn mấy trăm năm, khó chịu muốn chết rồi. Không có lát nữa nào hết, người ta muốn luôn và ngay~”

Bà lại quay qua trừng mắt mấy người đang há hốc mồm khác trong đại điện, quát lên: “Tất cả cút được đi đâu cút nhanh lên, để bản tiểu thư và Không thần sứ một mình tâm sự. Cút! Cút!”

Đang lúc mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau không biết phải làm sao thì một luồng uy áp khổng lồ thổi bay mấy người ra khỏi đại điện, tiện thể đóng cả cửa lại.

Trước cửa, Nguyệt Nhi trưởng lão thì thầm với Nguyệt Nga tông chủ: “Chị hai, có khi nào sang năm chúng ta lại có thêm đứa em... Ui da!”

Không chờ Nguyệt Nga tông chủ phản ứng, một luồng nguyệt quang từ trên bầu trời chiếu thẳng xuống Nguyệt Nhi trưởng lão làm đầu bà u một cục, kèm theo là tiếng nói: “Còn nói bậy nữa thì không phải chỉ là một cục u trên đầu đơn giản như vậy đâu nhé con gái!”

Nguyệt Nhi trưởng lão rút cổ, chạy thẳng về phòng mình nhưng suy nghĩ kỳ quái kia trong lòng lái đi không được.

Trong phòng, Chính Nam cố gắng gầy dựa rút cánh tay đã bị hai quả dưa hấu kia ép cho máu huyết không thông nhưng không được. Hắn bất đắc dĩ nói: “Nguyệt Vi đại tiểu thư, ngài tha cho tôi đi. Tôi đã nói là chuyện chạy chữa rất phức tạp...”

“Phức tạp như thế nào?” - Nguyệt Vi lão tông chủ không có ý định buông tha Chính Nam, thậm chí bà còn đưa khuôn mặt mình áp sát mặt hắn.

Chính Nam nhìn gương mặt mịn màng, trắng không tì vết, ngũ quan tinh xảo, mang đầy ý cười đang áp sát mặt mình, bất đắc dĩ nói: “Đầu tiên cần phải dùng ngân châm dẫn Hóa Độc rời khỏi vị trí hiện tại, sau đó gom nó tới một điểm dễ dàng tổng xuất ra ngoài rồi tiến hành thải độc. Quá trình này rất mất thời gian, độ nguy hiểm lớn, còn phải... phải...”

Nguyệt Vi lão tông chủ cúi thấp hơn, tiếp lời: “Phải cởi bỏ quần áo đúng không?”

Chính Nam cười khỏ đáp: “Đúng vậy. Bởi vì ngài tự hành gom Hóa Độc ở trên bắp đùi phải, vốn không phải là nơi thuận lợi để thải độc, cho nên phải một lần nữa tiến hành dẫn dắt. Quá trình này không cho phép có sai lầm, cho nên...”

“Cho nên không thể làm liều mà cách quần áo thì châm đúng không?” - Nguyệt Vi lão tông chủ lại nói thay lời Chính Nam.

Lần này Chính Nam không nói nữa mà chỉ gật đầu.

Nguyệt Vi lão tông chủ hỏi: “Cậu... đã từng làm "chuyện đó" chưa?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Hương diễm trị liệu

"Chuyện đó... là chuyện gì cơ?" - Chính Nam biết còn có hỏi.

"Chính là chuyện... đó. Bớt giả ngu đi!"

Lần này Chính Nam không ngần ngại gật đầu.

“Có phải là với tiểu Vĩnh không?”

Chính Nam không ngần ngại lắc đầu.

“Vây là không phải. Mà cũng không quan trọng, quan trọng là cậu là người trưởng thành, tôi cũng vậy. Cậu là đại phu, tôi là bệnh nhân. Cậu chữa bệnh cho tôi, tôi hợp tác với cậu, không có gì phải ngại ngùng. Cậu nói có đúng không?” - Nguyệt Vi lão tông chủ từ gương mặt cười đùa tí tởn bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Chính Nam thờ dãi: “Đúng vậy. Ngài đối với tôi là trưởng bối, tôi đối với ngài là đại phu, không có gì phải ngại ngùng.” - Người ta phụ nữ đã nói tới mức như vậy, thân làm đàn ông còn từ chối nữa thì không phải là lịch sự mà là đạo đức giả rồi.

“Được rồi, ngài điều chỉnh trạng thái một chút đi, tôi chuẩn bị ngân châm. À đúng, tốt nhất nên để Nguyệt Nga tông chủ hộ vệ bên ngoài, đừng để người khác xông vào.”

Nguyệt Vi lão tông chủ cười nói: “Yên tâm. Nga nó làm việc rất có trước có sau, chúng ta ở trong này làm gì nó chắc chắn sẽ đoán được, không cần dận dò gì cả.”

Chính Nam quả thật không còn gì để nói.

Đúng là con hư tại mẹ, cháu hư tại bà ngoại!

Có bà ngoại và mẹ như thế này, bảo sao Nguyệt Vĩnh lớn lên thành cái ma nữ.

...

Một tiếng sau, Chính Nam vẻ mặt nghiêm trọng, trải ra cuộn khăn hẩn dùng để cấm ngân châm.

Trước mặt hẩn, Nguyệt Vi lão tông chủ đã cời sạch sành sanh nằm sấp trên giường.

Đối với việc Nguyệt Vi lão tông chủ dồn Hỏa Độc vào phần bắp đùi sau, Chính Nam hoàn toàn có thể lý giải được. Nơi này gần nơi có âm khí đậm nhân trên thân thể phụ nữ, có thể giúp giảm bớt gánh nặng kiềm chế Hỏa Độc, lại thêm nó ở gần đan điền, nếu có vấn đề xảy ra thì có thể điều động chân nguyên tới đây áp chế nhanh nhất.

“Nguyệt Vi đại tiểu thư, lát nữa có thể sẽ có chút đau và bỏng rát trong kinh mạch, hi vọng ngài có thể nhẫn qua. Đừng làm kinh mạch chệch hướng sẽ tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng.”

Nguyệt Vi lão tông chủ không ngẩng đầu lên mà úp mặt chặt dưới gối nói: “Tôi... biết rồi. Cậu cứ làm những gì cần làm đi.”

Chính Nam trong lòng khinh thường. Vừa mới ai mạnh miệng nói không ngại, bây giờ cả gáy và lỗ tai đều đỏ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Vây tôi bắt đầu đây.” - Thu hồi tâm tư lung tung, Chính Nam tập trung cao độ đối phó với ca bệnh khó nhất từ lúc hẩn trở thành Y Sư đến giờ.

...

“Ừm!... a... ư...”

Liên tiếp là những âm thanh ma mị vang lên trong phòng, người không biết còn tưởng rằng bên trong đang có “dấu vật” đấu.

...

"A!... Á... ưm..."

...

“Ngài làm ơn đừng phát ra những âm thanh kỳ quái như vậy có được hay không? Rất làm tôi phân tâm đó.” - Chính Nam bắt đầu nói.

“Chỗ đó... chỗ đó rất nhạy cảm” - Nguyệt Vi lão tông chủ cũng biết mình phát ra âm thanh rất không đúng đắn, nhưng mà bà có thể làm sao a.

Chính Nam cắn răng không nói nữa, tiếp tục xoa nắn cặp đùi trắng nõn, thon dài đang khẽ run rẩy trong tay mình.

...

Suốt sáu tiếng đồng hồ vừa phải tập trung cao độ, vừa phải “nghe, nhìn” những thứ đầy dụ hoặc mà không được phân tâm, Chính Nam cảm thấy mình đã đủ tư cách làm thánh nhân.

Một tay nắm lấy bàn chân nhỏ tinh tế của Nguyệt Vi lão tông chủ, hẩn cuối cùng cũng có thể thở mạnh một hơi: “Đã dồn được phần lớn Hỏa Độc xuống đầu ngón chân ngài. Tiếp theo tôi sẽ dùng châm làm dẫn, nhiệm vụ của ngài là dùng chân nguyên ép Hỏa Độc theo ngân châm ra khỏi cơ thể...”

Đang nói dở Chính Nam bỗng nhiên cảm thấy không đúng, bởi vì Nguyệt Vi lão tông chủ đang dùng ánh mắt long lanh, ngập nước nhìn mình đầy khao khát.

Hắn có chút choáng váng, bởi vì đây rõ ràng là ánh mắt mà Ngọc Ngân phú bà và Tú Anh phú bà nhìn hắn mỗi khi... “động tình” a.

Chát!

Chính Nam tự vỗ vào trán mình.

Nguyệt Thần huyết mạch vốn là trong thân thể sẽ sản sinh ra âm khí rất nhiều, cho nên phụ nữ Nguyệt gia luôn phải có thủ đoạn để giữ âm dương cân bằng.

Nguyệt Vi lão tông chủ mấy trăm năm sống chung với Hóa Độc vốn đã tự hình thành cân bằng nhất định, bây giờ hắn quá lỗ mãng mà trực xuất lượng lớn Hóa Độc khiến cân bằng này bị phá vỡ, cần phải có dương khí tới điều hòa.

Nhưng mà, Chính Nam nhăn nhó nói: “Đại tiểu thư, ngài đừng làm về mặt đó, tôi sẽ bị tổn thọ a.”

Độ Kiếp Kỳ cường giả đã có thể dễ dàng làm chủ ngũ hành và thiên địa linh khí, mất cân bằng âm dương trong cơ thể đối với họ không phải là vấn đề quá lớn.

Thấy Chính Nam quá nhanh đã nhìn thấu trò đùa của mình, Nguyệt Vi lão tông chủ bĩu môi nhảm chán: “Không thú vị!” - Bà không tiếp tục đùa giỡn nữa mà ngồi xếp bằng điều chỉnh lại thân thể.

Chính Nam thở phào một hơi rồi ra ngoài trước, nhiệm vụ của hắn ở đây đã hoàn thành rồi.

...

Bên ngoài, Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Nhi trưởng lão đều đang canh gác. Trong phòng có cách âm trận pháp nên hai người không nghe được bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ở bên ngoài canh gác.

Thấy Chính Nam mở cửa đi ra, Nguyệt Nga tông chủ lập tức hỏi gấp: “Không thần sứ, mẹ tôi thế nào rồi?”

“May mắn không làm nhục mệnh, trạng thái của Nguyệt Vi Đại tiểu thư đã ổn định. Trong thời gian này chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ, ổn định lại kinh mạch thì sẽ khôi phục được 90% thực lực.” - Chính Nam cười nói.

Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Nhi trưởng lão đều nở nụ cười xinh đẹp, tin tức này đến quá bất ngờ nhưng cũng rất đúng lúc.

Nguyệt Nhi trưởng lão biết mẹ mình không sao liền rời đi trước. Bà là quản sự chính của tông môn, luôn có rất nhiều chuyện cần phải lo lắng, nhất là trong thời kỳ chiến tranh như thế này.

Nguyệt Nga tông chủ nhìn Chính Nam, có chút mắt tự nhiên nói: “Không thần sứ, có chút yêu cầu quá đáng, nhưng vì Tà Nguyệt Tông, tôi nhất định phải nói ra. Hi vọng ngài nghe xong không nên tức giận...”

“Ồ! Ngài cứ nói, giúp được tôi nhất định sẽ giúp, không giúp được tôi sẽ nói thẳng, không có gì quá đáng hay không quá đáng.” - Đối với “mẹ vợ” mình Chính Nam tất nhiên sẽ không keo kiệt a.

Nguyệt Nga tông chủ vui mừng nói: “Như vậy thì tốt quá. Tôi chỉ muốn hỏi Nguyệt Thần Thủy lần trước ngài tặng cho tiểu Vịnh còn hay không, tôi chấp nhận ra giá cao mua lại...”

Chính Nam lập tức hiểu ra vấn đề, hóa ra là Nguyệt Nga tông chủ muốn hỏi thêm Nguyệt Thần Thủy a. Hắn lấy ra hai bình ngọc, cười nói: “Bình màu trắng này là Nguyệt Thần Thủy giống loại lần trước tôi tặng cho Nguyệt Vịnh, ngài tặng lại cho Nguyệt Nhi trưởng lão dùng thôi. Còn bình màu xanh này...”

Chính Nam nhìn quanh rồi ghé lại sát tai Nguyệt Nga tông chủ nói khẽ: “Đây là Nguyệt Thần Thủy cô động gấp 10 lần, để ngài và Nguyệt Vi Đại tiểu thư dùng chung. Đừng để hở ra gió, thứ này đối với phụ nữ dưới Độ Kiếp Kỳ có tác dụng thôi tình rất mạnh, không cẩn thận có thể gây ra hậu quả đáng tiếc...”

Nguyệt Nga tông chủ hai mắt tỏa sáng nhìn Nguyệt Thần Thủy trong tay Chính Nam, gật đầu liên tục: “Hiểu rõ. Không thần sứ, về giá cả...”

Chính Nam nhét cả hai bình vào tay Nguyệt Nga tông chủ, nói: “Tặng cho ngài, đều là người một nhà, nói cái gì giá cả chứ. Khi nào Nguyệt Vi Đại tiểu thư xuất quan ngài nên cho Đại tiểu thư sử dụng Nguyệt Thần Thủy ngay nhé, sẽ giúp Đại tiểu thư ổn định tình hình nhanh hơn. Tôi có việc phải trở về rồi, 7 ngày sau gặp lại.” - Nói, không đợi mẹ vợ kịp phản ứng hắn đã tung cánh bay lên bầu trời, rất nhanh mất tích trong làn mây.

Chính Nam vừa đi không bao lâu thì Nguyệt Vi lão tông chủ cũng mở cửa ra, nhìn quanh hỏi: “Chàng trai kia đâu rồi? Nhìn cũng nhìn, sờ cũng sờ, chưa trả tiền lại dám trốn mất rồi hả?”

Nguyệt Nga tông chủ biết thừa tính tình của mẹ mình nên cũng không thèm quan tâm. Bà nói: “Mẹ, con dẫn mẹ đi dùng một thứ, đảm bảo chỉ cần dùng một lần mẹ sẽ thích ngay.”

Nguyệt Vi lão tông chủ không thú vị: “Không phải là lại tắm thứ nước lần trước chứ, không có tác dụng đâu. Một người dùng một bình còn có tác dụng, chứ hai mẹ con mà dùng chung là không được gì luôn.”

Nguyệt Nga tông chủ cười thần bí: “Mẹ không thích thì thôi. Không thần sứ nói Độ Kiếp Kỳ trở lên mà dùng thứ này đảm bảo trẻ mãi không già a, mẹ không thích thì đỡ tốn cho con... A!”

Chưa nói hết câu, ngực của Nguyệt Nga tông chủ đã bị tập kích. Hai bàn tay ma quỷ liên tục nhào nặn đến biến hình hai ngọn núi của bà.

“Có cái gì tốt mau đưa ra đây, dám giấu dùng một mình thì biết tay mẹ.” - Nguyệt Vi lão tông chủ vừa nhào nặn ngực con gái mình, vừa “đe dọa”.

Nguyệt Nga tông chủ tính cách có thể không trẻ nhưng thân thể của bà trẻ a, cảm giác tê tê như điện giật từ ngực truyền đi toàn thân khiến bà vẫn là chịu thua: “Con xin lỗi! Mẹ mau buông ra đi.” - Nói, bà lấy ra hai bình ngọc đựng Nguyệt Thần Thủy rồi nói lại những gì Chính Nam vừa nói, sau đó hai mẹ con kéo nhau đi ngâm nước nóng một trận.

Trong phòng tắm hơi nước mông lung, Nguyệt Vi lão tông chủ hai tay chống lên hai thành bồn tắm, mắt lim dim hưởng thụ: “Tiểu Vĩnh tim được nam nhân tốt hơn mẹ và con a!”

Đối diện, Nguyệt Nga tông chủ cũng trong tư thế tương tự khẽ gật đầu, nhưng rất nhanh bà mở trừng hai mắt nhìn mẹ mình, sau đó lao tới... "bóp"

Rất nhanh phòng tắm thành chiến trường, hai thân hình mỹ miều quần lầy nhau liên tục dùng "beep beep Long Trảo Thủ" giao thủ.

Tiếc là không ai có điểm phúc được thấy cảnh này!

(Sáng mai 2 chương! Cầu đầu, NP...)

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Lại chết một lần!

Lại nói tới Chính Nam, sau khi rời khỏi Tà Nguyệt Tông hẳn cũng không vội trở về Thanh Vân Tông bà đi thật sâu vào trong Vạn Tượng Sâm Lâm.

Ngay lúc này, Chính Nam đang bay trên bầu trời nhìn xuống con Hoàng Kim Sư Thú, Độ Kiếp Kỳ viên mãn đại yêu bên dưới, một mặt táo bón nói: “Trang, một lần nữa hỏi lại là nhiệm vụ này chắc chắn phải làm như vậy sao? Hệ thống thật sự không xảy ra lỗi?”

Trang phú bà bức dọc đáp: “Mệt quá! Ký chủ đã hỏi sắp tới lần thứ 100 rồi, có phiền hay không a? Đây là lần cuối cùng Trang trả lời ký chủ, nhiệm vụ tu chân [Không Minh] yêu cầu ký chủ phải “chết” một lần, là thật sự chết! Nguyên anh tan vỡ, nguyên thần dập tắt, vận mệnh đi đến điểm cuối. Sau đó sẽ là phần của hệ thống lo, ký chủ chỉ việc chờ tỉnh lại mà thôi.”

Chính Nam vẫn không muốn tin: “Tại sao tôi chưa từng nghe có bất kỳ ghi chép gì nói tới việc muốn đột phá Không Minh Kỳ phải đi chết a?”

Trang phú bà khinh thường nói: “Đúng rồi, cho nên thế giới này đâu có ai vượt qua được sự giám sát của Thiên Đạo đâu. Phải biết Trang đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cho lần đột phá này của ký chủ, sẽ không có bất kỳ sai lầm gì cả, ký chủ đừng lo.

Chỉ cần vượt qua được cửa ải sinh - tử này, bật mí cho ký chủ biết, hệ thống sẽ bước ra một bước rất dài, nó có thể giúp ký chủ chân chính trở thành... #%...”

“Trở thành cái gì?” - Chính Nam ngăn người.

“Trở thành... #%...” - Trang phú bà giống như không phát hiện vấn đề mà lặp lại thứ gì đó rất kỳ quái.

Chính Nam cảm thấy bị lừa giỡn nên bức mình nói: “Trở thành cái gì thì nói rõ, nếu không tôi không làm đâu.”

Trang phú bà cũng bức mình cục cằn: “Ký chủ bị điên hay sao, Trang đã nói là ký chủ sẽ trở thành #%...”

A! Hiểu rồi, có phải ký chủ vừa rồi nghe Trang nói không ra thành tiếng đúng không?”

Chính Nam gất gồng: “Đúng vậy, cứ “trở thành” rồi dùng thứ tiếng kỳ quái nghe không ra tiếng gì đó nói hết câu.”

Trang phú bà cười lạnh nói: “Ahaha, xin lỗi ký chủ. Bởi vì tiết lộ vừa rồi vượt quá quyền hạn nên hệ thống ngăn không cho Trang nói ra thành tiếng kéo bị Thiên Đạo nhòm ngó. Xin lỗi! Xin lỗi!”

Chính Nam cũng không đến mức giận 1 cái tình linh hệ thống. Hắn tò mò hỏi: “Nói như vậy là tôi chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ tu chân lần này, hệ thống sẽ trở nên lợi hại hơn đúng không?”

Trang phú bà đáp: “Đúng vậy! Là một lần phát triển nhảy vọt cho cả Trang, cả Hệ Thống và cả ký chủ. Cho nên, không có gì phải sợ a, chết một lần mà thôi, rất nhanh sẽ sống lại mà không hao tổn gì cả. Và lại, ký chủ không phải là chưa từng chết qua, có kinh nghiệm mà.”

Chính Nam mặt đen thui, "có kinh nghiệm chết" nghe thật cmm mĩa mai!

Hắn cắn răng, hét lớn: “Bà nội cha nó, liều! Không thành công thì thành nhân, 18 năm sau lại trở thành một trang hảo hán.” - Nói, hắn liền lao thẳng xuống nơi Hoàng Kim Sư Thú đang nằm phơi nắng, hai tay liên tục kết ấn.

“Ảnh Phân Thân Thuật”

“Thuần Thân Thuật”

“Tứ Tử Viêm Trận”

“Lôi Độn Chakra Hình Thức”

“Quái Lực - Nhu Quyền - Thủ Phá Sơn”

Một ảnh phân thân sử dụng Quái Lực kết hợp với Nhu Quyền tấn công thẳng vào Hoàng Kim Sư Thú, còn bản thể Chính Nam sử dụng Tứ Tử Viêm Trận vây khốn nó. Tất nhiên là nhiệm vụ đi tìm chết nhưng Chính Nam tất nhiên sẽ không lãng phí một cơ hội sống lại tốt như vậy để kiểm tra sức mạnh thực sự của mình đang ở đâu

Bùm!

Phân thân sử dụng Nhu Quyền của hắn lập tức bị đánh tan. Độ Kiếp Kỳ viên mãn đại yêu đã có thần thức rất mạnh, bất kỳ thứ gì di động trong vùng bao phủ của thần thức sẽ ngay lập tức bị nó nhận biết.

Thế nhưng Chính Nam cũng không đơn giản như vậy.

“Quái Lực - Bát Quái - Châm Huyệt” - Chính Nam cũng không ngại mà sử dụng châm huyết vào nơi yếu nhất trên cơ thể Hoàng Kim Sư Thú, hậu môn.

Đúng vậy! Rất không tử tế, chọc hậu môn, còn là dùng Quái Lực!

Bùm! Ngao! Ngao!

Một đòn trúng đích.

Hoàng Kim Sư Thú đau đến chảy cả nước mắt, liên tục gào thét, lăn lộn trên đất.

Nhìn tình hình của Hoàng Kim Sư Thú, Chính Nam mừng bực.

Hoàn toàn mừng bực!

Một đòn thể thuật cực mạnh kết hợp với cả Quái Lực chỉ làm con sư tử này đau một chút, còn lại hoàn toàn không thể phá được phòng ngự của nó dù là nơi mềm yếu nhất.

Hoàng Kim Sư Thú biến hóa thành nhân loại, là một cô nàng tóc vàng, toàn thân chỉ quấn một lớp da thú che những chỗ cần che nhưng trên cổ khoác một cái khăn lông thú bờm xồm nhìn rất có phong cách người mẫu.

Cô “sư tử” tay vẫn còn đang ôm hông, mở miệng gầm thét: “Nhân loại, tao với mày không thù không oán, mày phá tao phơi nắng thì cũng thôi đi, lại còn dám dùng chiêu thức đê tiện như vậy đánh lên tao. Hôm nay tao phải cho mày chết không toàn thây! Chết đi!” - Giọng nói cực kỳ tức giận và nhục nhã.

Nhìn luồng sáng như laser đang hình thành rồi chiếu thẳng tới người mình, Chính Nam chỉ kịp lâm bẫm: “Là một con sư tử cái a. Biết thế không nên làm như vậy... xin lỗi!”

Tia sáng chiếu qua người, Chính Nam bị thổi tan thành tro bụi.

“HP của ký chủ về 0, xác nhận đã chết.”

“Hoàn thành nhiệm vụ tu chân [Không Minh], thu được 5 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề, 5 điểm mị lực, 1 lần thiên địa tẩy lễ.”

“Kích hoạt hồi sinh nhiệm vụ tu chân. Địa điểm: Nơi cuối cùng xuất hiện cùng nhân loại khác.

Thời gian: Ngay lập tức.”

...

Cùng lúc đó, Tú Anh phú bà đang tu luyện bỗng nhiên tâm thần khẽ run rẩy, một dòng máu đỏ tươi theo khoe miệng cô tràn ra.

Gia Như phú bà đang chăm chú viết bài lại vạch một đường bút ra khỏi vở, mực văng tung tóe lên vạt áo cô.

Gia Nguyệt phú bà nổ lò, Ngọc Ngân phú bà đang tập luyện cùng Nguyệt Vịnh đột nhiên khựng lại nên bị trúng chiêu.

Oán Linh trở chủ bị ép về một góc trong cơ thể Vũ Tuyết phú bà bỗng nhiên thoát khốn nhưng bị cô cưỡng ép áp chế trở lại.

Năm vị phú bà đều ngoảnh mặt về hướng Chính Nam vừa “chết”, một tay bưng lấy trái tim mình, nước mắt không tự chủ được trào ra khỏi khoe mắt.

...

Chính Nam mở mắt ra, phát hiện mình đang ở một nơi tối thui không có đầu - cuối. Hắn cúi đầu nhìn thân thể của mình, hoàn hảo không mất gì cả.

"Còn tốt, còn tốt, không thiếu bộ phận nào." - Có chút an tâm trong lòng, hắn ngẩng đầu nhìn quanh rồi lên tiếng gọi: “Có ai không? Đây là đâu?”

Hoàn toàn tĩnh mịch, ngay cả âm thanh hắn gọi cũng không có phát ra, chỉ là hắn tự mình nghe thấy mình nói mà thôi.

Chính Nam bước đi thử.

1 bước, 2 bước, 3 bước... Hắn chậm rãi bước đi, vừa đi vừa quay đầu nhìn quanh, vẫn là một màu tối đen không có đầu - cuối.

“Đây là đâu a? Mình phải đi đâu bây giờ?” - Chính Nam tiếp tục bước đi, tiếp tục tự hỏi.

“Tại sao mình lại ở đây a? Không phải nói chỉ cần chết một lần là ngay lập tức hồi sinh sao?”

“Cứ đi như thế này thì đến bao giờ? Lại nói, mình đang đi đâu chứ?”

...

Qua không biết bao lâu, Chính Nam cũng không thấy mệt mỏi hay đói khát nhưng hắn rất bồn chồn: “Đây là đâu? Mình đang đi đâu? Tại sao mình lại ở đây?”

...

Lại qua thật lâu, thật lâu...

"Đây là đâu? Tôi là ai? Tôi đang làm gì?"

...

Kỳ quái là ngoài liên tục tự hỏi và đi về phía trước, Chính Nam giống như không còn suy nghĩ về bất kỳ chuyện gì khác.

“Mệt mỏi quá a. Đi hoài cũng không thấy có điểm cuối. Trang phú bà đâu nhỉ? Tại sao không thấy Trang phú bà giải đáp thắc mắc dùm mình?”

“Trang phú bà... À, đúng, mình còn có một cái hệ thống, giống như gọi “Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả hệ thống” a. Haha, nhớ lại thật ngu ngốc, cái gì trở thành thiên hạ đệ nhất tiểu bạch kiểm, cái gì trở thành vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm...”

Giống như tìm được tối chủ đề để nghĩ, Chính Nam cảm thấy đỡ bồn chồn hơn, còn tự cười đùa về bản thân mình.

Bỗng nhiên trước mặt hắn le lói ánh sáng. Chính Nam sững sờ chốc lát rồi mừng như điên lao thẳng về phía ánh sáng. Ở cái nơi tối thui này muốn phát điên rồi, hắn mới biết ánh sáng là quý như thế nào.

Ừm! Ào! Ào! Ào!

Chính Nam mơ màng tỉnh lại. Hắn nghe xung quanh giống như có tiếng nước, còn ẩm ẩm, muốn đưa hai tay lên dụi mắt nhưng có thứ gì đó rất mềm kệp chặt lấy hai tay của hắn, khiến hắn nhìn không được bóp hai cái.

“Thật mềm a! Thật thoải mái!” - Chính Nam lẩm nhẩm.

“Có thoải mái như vậy sao? Có muốn thoải mái hơn nữa không, Không thần sử?” - Một giọng nữ vang lên mang theo nín cười cùng nén giận.

Chính Nam hết hồn tỉnh lại.

Trước mặt hắn là hai thân thể nõn nà không mảnh vải che chắn, đang ngâm cùng hắn trong một bồn tắm. Cái chết người nhất là hai tay hắn đang chằm

chệ nằm trên ngực của hai người, cơ tay hần vẫn đang “không tự chủ” co rút liên tục.

Tình huống này... vừa tốt mà vừa không tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169-2: Ngoại truyện: Mông - Ngực chi tranh (1)

(Ngoại truyện này mình up là để cảm tạ bạn #kt13018 đã ủng hộ 10k đậu!)

(Sự kiện bên dưới diễn ra trong khoảng thời gian 1 tháng timeskip giữa chương 166.)

Trong khi Cừu Dương Các và Tà Nguyệt Tông ráo riết chuẩn bị cho chiến tranh thì tại Thanh Vân Tông, Chính Nam đang đứng trên mặt nước hồ bơi không phần làn của [Ôn Tuyền], trên người chỉ mặc độc một chiếc quần cộc hoa văn cây dừa Hawaii, hai tay khoanh trước ngực, thần tình nghiêm túc nói chuyện sáu người Akatsuki còn lại.

"Ngày hôm nay anh mời mọi người tập trung lại đây là muốn thông báo với mọi người một chuyện quan trọng."

"Quan trọng sao? Chẳng lẽ là liên quan tới Cừu Dương Các?" - Sáu cô gái nhìn nhau rồi tiếp tục quay đầu về phía Chính Nam để tìm kiếm đáp án.

"Như mọi người đều biết thì lần trước anh đã tổ chức một cuộc thi nho nhỏ mang tên "Tam giác người" với mục đích trau dồi tình cảm, khả năng phối hợp và không chế sức mạnh. Kết quả đội của Vũ Tuyết đã giành chiến thắng sít sao, còn đội Tú Anh chỉ thua trong gang tấc.

Lần này anh lại muốn tổ chức một cuộc thi khác, cũng với mục đích tương tự nhưng sẽ nặng tính cá nhân hơn, sẽ có không gian cho tất cả mọi người thể hiện bản lĩnh."

Sáu cô gái nghe được Chính Nam lại muốn chơi trò chơi liên tới hứng thú, nhất là Tú Anh phú bà. Lần trước cô chỉ vì một giây lơ là mà thất bại đầy cay đắng, bỏ lỡ mất cơ hội cường hóa huyết mạch quý như vàng, lần này sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa.

Nhìn thần tình hào hứng và quyết tâm của các cô gái, Chính Nam rất hài lòng.

“Địa điểm thi đấu lần này là trên phao nổi hình tròn, được anh cố ý làm cho tròn nhẵn.” - Nói, hần lấy hai cái phao hình tròn, đường kính 5m.

Ngọc Ngân phú bà tung người đứng lên thử, mặc dù có chút lắc lư nhưng với tu vi của mọi người thì không phải là vấn đề quá lớn.

Chính Nam cười tủm tỉm nói: “Mỗi phao sẽ là chiến trường cho hai người tranh đấu. Còn về luật của cuộc thi, chỉ có hai điều rất đơn giản.

Thứ nhất, cấm sử dụng nguyên khí dưới mọi hình thức, chỉ sử dụng thân thể để thi đấu.

Thứ hai, hai người đứng chung phao với nhau không được phép dùng tay, chân hay bất kỳ bộ phận nào khác trên cơ thể ngoài “mông” và “ngực” của mình để đẩy đối thủ té xuống nước.

Nghe kỹ, chỉ có thể dùng "mông" và "ngực" để đẩy đối thủ té xuống nước. Ngoài ra, bất kỳ bộ phận cơ thể nào chạm vào phao, ngoài chân, đều sẽ bị xử thua. Có ai có câu hỏi gì không?”

Cả sáu cô gái mọng bức, nhìn Chính Nam như cái biến thái.

Tú Anh phú bà hai mắt đen thui nói: “Anh có bao nhiêu bại hoại mới nghĩ ra được loại trò chơi... tệt hại này thế?”

Chính Nam đắc ý nói: “Nếu em cảm thấy không thích có thể không tham gia a.”

Tú Anh phú bà siết chặt nắm đấm rồi tung người lên phao Chính Nam đang đứng, trực tiếp dùng mông của cô đẩy hần bay xuống nước, một tay chống nạnh, một tay chỉ Chính Nam, ngẩng cao đầu nói: “Ai nói em không tham gia! Ai muốn chết cứ lên đây, đó chính là kết cục của mấy người.”

Năm người còn lại liếc nhau rồi hừ một tiếng, trên chiến trường không có chỗ cho sự sợ hãi và lui bước, cũng không có tình chị em gì cả.

Chỉ tồn tại hai khái niệm là Thắng và Thua mà thôi.

Chính Nam nhảy ra khỏi hồ bơi, dùng nguyên khí hong khô người rồi nói: “Ồ đây có sáu người, như vậy chúng ta sẽ dùng thể thức thi đấu vòng tròn tính điểm.

Mỗi người sẽ đấu với năm người còn lại một lần, hai người có điểm thấp nhất sẽ bị loại.

Bốn người còn lại tiếp tục tiến hành tái đấu, hai người có điểm thấp nhất sẽ bị loại.

Cuối cùng sẽ có một trận chung kết để định ra người giành chiến thắng chung cuộc.

Nếu trường hợp trùng điểm xảy ra thì thành tích đối đầu trực tiếp sẽ được tính đến.

Mọi người đều là đồng đội, bạn bè với nhau, nên thi đấu và vui chơi công bằng, đừng vì chút phần thưởng mà gây mất hòa khí. Ai có ý kiến gì không?"

Sáu cô gái đều lắc đầu, ánh mắt hừng hực chiến ý.

Chính Nam gạt đầu: "Đã như vậy, giải thi đấu tiệc bể bơi lần thứ hai chính thức bắt đầu.

Đầu tiên cho mời hai cặp thi đấu mở màn là "Tú Anh gặp Ngọc Ngân" ở phao số 1 và "Lam Phụng gặp Vũ Tuyết" ở phao số 2, xin mời các tuyển thủ."

Bốn người được xướng lên không chút chần chừ tung người đứng lên phao được chỉ định, sẵn sàng chờ tín hiệu tiếp theo.

Trên phao số 1, Ngọc Ngân phú bà và Tú Anh phú bà đứng đối diện nhau, ánh mắt chăm chú.

Cách đó không xa, Lam Phụng mặc dù chỉ cao tới cằm Vũ Tuyết phú bà và ngực của cô chỉ là trái cam sành so với "bưởi năm roi" bên kia nhưng cũng không khiến cô chùn bước.

"Chuẩn bị... Bắt đầu!"

Nương theo tiếng hô của Chính Nam, "Mông - Ngực chi tranh" chính thức bắt đầu.

...

Trên phao số 1, Ngọc Ngân phú bà nhận ra lợi thế về thân thể của mình trước đối thủ nên rất chủ động tiến công: "Hừ, chỉ cần không mắc sai lầm, trận mở màn này mình thắng chắc."

Cô giẫm mạnh xuống phao để lấy đà tiến lên, hành động này vừa tạo đà cho pha tấn công của cô, vừa gây mất cân bằng phao khiến đối thủ lệch trọng tâm

Tú Anh phú bà cũng là thân kinh bách chiến cao thủ, dù ở chiến trường nào, thế thức nào thì cô cũng tự tin mình không thua cho bất kỳ ai: "Đây cũng chỉ là một chiến thắng khác mà thôi!"

Mặc dù để mất tiền cơ vào tay đối thủ nhưng cô lại lợi dụng độ nghiêng của phao, khi đối thủ giẫm mạnh nửa bên kia, làm trợ lực cho mình để tiến lên.

Chát!

Hai bờ mông trắng ngần, tròn trịa va vào nhau phát ra âm thanh đầy mê hoặc.

Bởi vì là hai cặp đấu đầu tiên nên mọi người đều chưa có kinh nghiệm, chỉ biết lao thẳng vào nhau đối đầu trực tiếp. Thế nhưng Chính Nam vẫn là mẫn nhãn a, nhìn các cặp mông căng tròn, trắng trẻo va vào nhau tạo thành từng vòng gọn sóng lăn tăn, biểu tình chăm chú của các cô gái, không để ý trước ngực "vừa trái cây" cũng lắc lư theo từng lần va chạm đều bị hấp thu hết vào trong mắt.

Trên phao số 1, Tú Anh phú bà với nhược điểm thân thể không đủ dẻo dai của mình đã khiến cô rất thất thế trong va chạm chính diện, nhiều lần bị ép sát mép phao.

Tình hình hiện tại là cô và Ngọc Ngân phú bà đang hai người đứng đối diện nhau thờ hờn hờn hồi sức. Dù sao Chính Nam đã quy định không sử dụng "khí" dưới mọi hình thức, cho nên hô hấp như người bình thường cũng là một điều khiến các cô không quen mà hụt hơi khá sớm.

"Tiếp tục thế này không ổn, phải có phương án khác."

Cô cắn răng, từ mép phao chạy nhanh tới đối thủ, cố gắng lấy được càng nhiều đà càng tốt.

"Không đủ, phải nhanh hơn!" - Tú Anh phú bà ý nghĩ trong đầu xoay chuyển thật nhanh, ngay lập tức cô đã tìm ra phương án.

Chỉ thấy Tú Anh phú bà nửa đường bỗng nhiên giẫm mạnh xuống sàn, nhảy lên không, xoay người đưa mông về phía Ngọc Ngân phú bà. Thậm chí cô còn lấy hai tay nắm lấy hai bàn chân, đầu gấp xuống đầu gối, toàn thân chỉ có phần mông làm tâm điểm tấn công, cả người lao vút đi như đạn pháo!

Với tốc độ và sức mạnh mà Tú Anh phú bà đã tích lũy được, có thể khẳng định chắc chắn rằng nếu chính diện trúng đòn này, Ngọc Ngân phú bà hoàn toàn không thể còn đứng trong phao nổi nữa.

Chính Nam trong lòng hào hứng la to: "Butt Bullet a! Kỹ thuật thượng thừa, kỹ thuật thượng thừa á." (Butt Bullet: đạn mông).

Điểm khó của kỹ thuật "Butt Bullet" chính là việc phải tính toán thả hai chân xuống làm trụ đúng thời điểm để không tự hại mình trước khi đánh bại đối

thủ. Do trước đó hai chân đã bị bó lên nhằm giảm lực cản không khí để tăng tốc độ và sức mạnh cho đòn tấn công, đồng nghĩa với thời gian bản thân đạt tới điểm "phanh" sớm hơn.

Nếu thả trụ quá sớm sẽ khiến đòn đánh không đạt được sức mạnh mong muốn, từ đó hoàn toàn lãng phí thể lực không nói, còn có thể tạo điều kiện cho đối phương phản đòn.

Còn nếu "phanh" quá muộn có thể sẽ khiến bản thân không đủ thời gian dừng lại bên trong phao, vậy thì không cần đối thủ làm gì mình đã tự hủy rồi.

Có thể nói, Kỹ thuật này chính là một con dao hai lưỡi!

Ngọc Ngân phú bà chỉ có một phần ngàn giây sững sờ rồi khoe miệng cong lên nụ cười chiến thắng.

Trên bờ, Chính Nam trưởng ban tổ chức và Vũ Văn, Lam Phụng hai tuyển thủ đều há hốc mồm nhìn cách mà Ngọc Ngân phú bà phản công.

Bằng thân thể với huyết mạch Bạch Thủy Mẫu của mình, Ngọc Ngân phú bà ngửa người ra sau, hai đầu gối cong lại, dùng lòng trong bàn chân làm trụ, hai tay cô giang ra hai bên, phần lưng “gần như” đã chạm mặt phao nhưng chỉ hai chữ "gần như" ấy đã đủ để giúp cô không phạm luật mà vẫn an toàn tránh được đòn tấn công của Tú Anh phú bà.

Ngay khoảnh khắc đối thủ lướt qua người mình, cô nhún người bật dậy như có lò xo gắn dưới lưng vậy.

Tú Anh phú bà nhận thấy đòn đánh của mình không trúng nên cô phải thả chân xuống để dừng lại, nhưng cô bị thứ gì đó khóa lại hai chân của mình, không thể thả xuống được.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169-3: Ngoại truyện: Mông - Ngực chi tranh (2)

Thì ra là Ngọc Ngân phú bà với cú ngã người thân sâu đó đã tính toán để đối thủ lướt qua phía trên đầu mình, rồi dùng ngực chặn lại hai chân đối thủ, không cho Tú Anh phú bà thả chân xuống làm trụ. Và với tốc độ tấn công như vậy, chỉ cần cô khóa đối thủ nửa giây cũng đủ để đối thủ tự mình rơi xuống nước.

Tú Anh phú bà hoàn toàn bất ngờ trước chiêu phản đòn này của Ngọc Ngân phú bà. Một khoảnh khắc khi cô không thể thả xuống hai chân của mình đó, cô đã bối rối không biết phải làm gì tiếp theo, kết quả là phải bại trận.

Ngọc Ngân phú bà cũng té xuống mặt phao nhưng đó là sau khi Tú Anh phú bà đã chạm mặt nước. Cô nhăn nhó xoa xoa ngực của mình rồi đưa tay kéo Tú Anh phú bà lên.

Phía bên phao số 2, với lợi thế về thể hình cũng như tâm lý, Vũ Tuyết phú bà dễ dàng đánh bại Lam Phụng, giành được 1 điểm đầu tiên.

Các cô gái rất nhanh điều hòa nhịp thở và dùng nguyên khí xoa bóp cơ bắp, cuộc thi có thể ngay lập tức tiếp tục mà không cần giải lao.

Chính Nam hào hứng nói: “Rất đặc sắc a, thật sự đặc sắc. Tiếp theo mời cặp “Vũ Văn gặp Nguyệt Vĩnh” ở phao số 1 và “Tú Anh gặp Lam Phụng” ở phao số 2, xin mời bốn người vào vị trí.”

Lượt thứ 2, tình hình khá giằng co khi Tú Anh phú bà và Lam Phụng đều đã thua ở trận ra quân nên cả hai đều quyết tâm không thể thua liên tiếp như vậy được.

Còn Vũ Văn và Nguyệt Vĩnh đều đã có thời gian quan sát thi đấu nên đều đã rút ra được kinh nghiệm cho bản thân, thêm việc hai người tu vi ngang nhau nữa nên thế trận rất cân bằng.

Sau một hồi giằng co, Tú Anh phú bà cuối cùng cũng giành được chiến thắng đầu tiên của mình khi cô đã khéo léo xoay người như một vũ công ba-lê tránh đòn tấn công rất mạnh của Lam Phụng, rồi dùng ngực của mình phản công đẩy đối thủ rơi xuống nước.

Bên kia, Nguyệt Vĩnh ranh mãnh cũng đã lừa được Vũ Văn lơ đã và bị đẩy xuống nước.

Lượt thứ 3 là cuộc đối đầu giữa hai cặp thi đấu “Ngọc Ngân gặp Nguyệt Vĩnh” và “Vũ Văn gặp Vũ Tuyết”, kết quả người thắng là Ngọc Ngân phú bà và Vũ Tuyết phú bà.

Tối đây, vòng sơ loại đã diễn ra được 1/2 chặng đường.

“Sau hai vòng thi đấu, anh muốn sơ kết tình hình kết quả của mọi người như sau.

Dẫn đầu là Ngọc Ngân và Vũ Tuyết đều có 2 điểm sau 2 trận toàn thắng.

Tiếp theo là Tú Anh và Nguyệt Vình lần lượt xếp thứ 3 và 4 với 1 điểm có được sau 1 trận thắng và 1 trận thua.

Cuối cùng là Lam Phụng và Vũ Vân đều chưa giành được điểm sau 2 lần thất bại.

Phía sau còn ba vòng đấu nữa, cơ hội vẫn còn cho tất cả mọi người, không nên bỏ cuộc hay thỏa mãn quá sớm!”

Ngọc Ngân phú bà và Vũ Tuyết phú bà nhìn nhau hừng hực chiến ý, cả hai đều biết giành được chiến thắng liên tiếp là khái niệm gì, cho nên đều hiểu đối thủ mạnh như thế nào.

Còn Lam Phụng và Vũ Vân nhìn nhau đầy bất đắc dĩ, không phải hai cô yếu mà là những người còn lại quá mạnh a!

“Như vậy, lượt thi đấu thứ tư mở màn cho vòng thi đấu thứ ba bắt đầu với cặp đấu “Tú Anh gặp Vũ Tuyết” và “Ngọc Ngân gặp Vũ Vân”. Mời các tuyển thủ vào vị trí.”

Có thể nói lượt thi đấu thứ tư này chính là bước ngoặt duy nhất cho Lam Phụng và Vũ Vân khi cả hai đều chưa có điểm nào sau hai lượt trận. Ai thua trận thứ ba liên tiếp gần như đã chính thức bị loại.

Còn đối với Tú Anh phú bà và Nguyệt Vình thì buộc phải giành chiến thắng mới có thể nuôi hi vọng đi tiếp, một trận thua ở vòng quyết định này có thể chính là dấu chấm hết cho hi vọng đi vào vòng trong của hai người.

Chiến cuộc trở nên căng thẳng khi top trên muốn an toàn thì phải thắng, còn nữa dưới muốn đi tiếp thì cũng phải thắng. Sau ba lượt trận, ai cũng đã có cho mình chiến thuật và kỹ thuật riêng nên thời gian thi đấu càng dài hơn.

Thế nhưng Chính Nam một chút cũng không chê trận đấu quá dài, đơn giản vì đã con mắt a, hắc hắc!

Kết quả vòng thứ ba cuối cùng cũng đi ra, ba người giành chiến thắng lần lượt là Vũ Tuyết, Ngọc Ngân và Nguyệt Vình. Còn Tú Anh, Lam Phụng và Vũ Vân đóng vai người bại trận.

Lượt đấu thứ năm trở thành cuộc dạo chơi của Ngọc Ngân phú bà và Vũ Tuyết phú bà khi hai người đã chắc suất vào vòng tiếp theo với 3 điểm sau bốn lượt trận trước. Nhưng các cô vẫn không có chút nào muốn nhường đối thủ của mình, làm như vậy chính là xem thường họ.

Kết quả của vòng thứ 4 không ngoài dự đoán khi những người quá mạnh tiếp tục giành chiến thắng. Ngọc Ngân, Vũ Tuyết và Tú Anh là ba người giành chiến thắng, còn Lam Phụng, Vũ Vân và Nguyệt Vình thất bại.

Vòng thứ 5 cũng là vòng đấu cuối cùng của vòng sơ loại, một trận chung kết sớm giữa Ngọc Ngân và Vũ Tuyết diễn ra khi hai người đều đã có 4 điểm sau 4 lượt trận. Cùng lúc đó là trận chung kết ngược giữa hai người chưa có điểm là Lam Phụng và Vũ Vân cũng diễn ra ngay bên cạnh.

Trên phao số 1, Ngọc Ngân phú bà và Vũ Tuyết phú bà đối diện nhau. Cả hai người đều hiểu lượt thứ 5 này chỉ còn là thủ tục. Nhưng..

Chát!

Đã có phần quen với sân đấu, hai người lao vào nhau không chút ngập ngừng rồi xoay người, đưa mông ra và chạm vào nhau. Liên tiếp là tiếng thịt va vào thịt, kết hợp với nước hồ tạo nên những âm thanh đầy mê hoặc.

Bên phao số 2, Lam Phụng và Vũ Vân cười khỏ nhìn nhau.

Lam Phụng nhắn nhó: “Cô nói, là chúng ta quá tệ sao, hay là do những người khác quá mạnh?”

Lam Phụng ịu xịu đáp: “Do chúng ta quá yếu thôi. Sau lần này tôi nhất định phải cố gắng tu luyện hơn chứ chơi thì đội sổ, có nhiệm vụ thì ở nhà như thế này, tôi cảm thấy mình quá thừa.”

Vũ Vân gật đầu nói: “Tôi cũng vậy. Như vậy trận chung kết ngược ngày không quan trọng kết quả, chúng ta cứ cố hết sức của mình thôi.”

Hai người lao vào nhau và thi đấu hết mình dù ai cũng biết mình đã chắc chắn bị loại.

Chính Nam rất hài lòng với những gì đang diễn ra.

Trò chơi mặc dù có thắng thua, nhưng tác dụng của nó cuối cùng vẫn là để thắt chặt tình đoàn kết của tập thể và thúc đẩy sự cố gắng của từng người.

...

Kết quả của vòng đấu thứ 5 không khác với dự đoán của hần khi Ngọc Ngân, Tú Anh và Vũ Vân là những người chiến thắng. Vũ Tuyết, Nguyệt Vình

và Lam Phụng sắm vai những người bại trận lần này.

“Như vậy kết quả sau vòng loại đầu tiên đã chính thức ra lò. Trước hết xin chúc mừng Ngọc Ngân, Vũ Tuyết, Tú Anh và Nguyệt Vĩnh là những người được quyền bước vào vòng tiếp theo. Đồng thời cũng chia buồn với Vũ Văn và Lam Phụng đã phải dừng bước khá sớm.” - Nói, hần kéo Vũ Văn và Lam Phụng ngồi lên ghế.

Đứng đối diện bốn người được vào vòng 2, Chính Nam nói: “Vòng thứ 2 thể thức vẫn như cũ là vòng tròn tính điểm. Mọi người không có gì thắc mắc chứ?”

Cả bốn tuyền thủ lắc đầu, giờ phút này chỉ có chiến ý là đang cháy hừng hực trong mắt bốn người mà thôi.

Chính Nam gật đầu nói: “Như vậy anh tuyên bố, vòng đấu thứ 2 chính thức bắt đầu. Trận đầu tiên sẽ là cuộc đối đầu giữa “Tú Anh gặp Ngọc Ngân” và “Vũ Tuyết gặp Nguyệt Vĩnh”. Mời các tuyền thủ vào vị trí.”

Trên phao số 1, Tú Anh phủ bà híp mắt nhìn Ngọc Ngân phủ bà nói: “Trận trước để cô may mắn thắng, lần này nhất định tôi sẽ thắng trở lại.”

Ngọc Ngân nhún vai nói: “Thành tích toàn thắng ở vòng trước của tôi cũng không phải là dùng miệng thắng tới, cô có thể thử xem.”

Trên phao số 2, Nguyệt Vĩnh bắt đầu nói: “Aiz, vào tới đây toàn là những người đã thắng qua em. Chị nói, có cơ hội nào cho em không?”

Vũ Tuyết lạnh nhạt đáp: “Em cứ cố gắng hết mình thì cơ hội sẽ tới thôi.”

Chính Nam yên lặng nghe hết màn “trash talk” trước trận đấu xong mới cao giọng tuyên bố: “Trận thứ 1 vòng thứ 2 chính thức... Bắt Đầu!”

Bốn tuyền thủ nghe được hiệu lệnh của Chính Nam liền lao vào nhau tấn công, mọi người đều đã từng đấu qua, không có gì mới để phải tìm hiểu, cứ mạnh dạn tấn công trước đã.

Bên ngoài hồ bơi, Lam Phụng căng thẳng hỏi: “Chủ nhân, anh nói ai sẽ là người chiến thắng chung cuộc?”

Chính Nam vuốt cằm giải thích: “Nếu em để ý thì sẽ thấy các tuyền thủ tham gia trò chơi này được phân chia thành ba loại hình.

Thứ nhất là loại [Lực Chiến], chính là giống như Tú Anh, dựa vào áp sát, dùng sức mạnh để đánh bật đối thủ ra ngoài.

Thứ hai là loại [Tốc Chiến], điển hình là Vũ Tuyết và Nguyệt Vĩnh, dựa vào tốc độ quấy nhiễu đối thủ rồi ra đòn bất ngờ.

Cuối cùng là loại [Phản Công], chính là những gì Ngọc Ngân đang làm hiện tại, dựa vào độ mềm dẻo của thân thể và khả năng phán đoán để tránh né hoặc làm giảm sức mạnh đòn tấn công của đối phương trước rồi mới phản công. Cá nhân anh rất thích loại hình chiến đấu này.”

Lam Phụng và Vũ Văn như học sinh ngoan ngoãn ngồi chăm chú lắng nghe Chính Nam giảng giải về loại trò chơi “biến thái” này, nhưng hai cô cho rằng trong đó học vẫn cũng nhiều không ít.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169-4: Ngoại truyện: Mông - Ngực chi tranh (3)

Chính Nam tiếp tục nói: “Như vậy để nói ai sẽ là người chiến thắng thì có một vòng tròn giữa ba loại hình tuyền thủ, cụ thể là [Lực Chiến] có ưu thế trước [Tốc Chiến], [Tốc Chiến] lại dễ thắng [Phản Công] và [Phản Công] khắc chế [Lực Chiến].

Dĩ nhiên ưu thế hay khắc chế chỉ là mang tính tương đối, giống như nước không phải lúc nào cũng dập được lửa mà có khi nó bị lửa đốt thành hơi. Cho nên, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân tuyền thủ tự mình dựa vào thể mạnh của bản thân mà thôi.”

Chính Nam nói một vòng lớn cuối cùng chỉ chốt lại là “tuyền thủ tự dựa vào bản lĩnh của mình”, cũng hoàn toàn bằng không nói. Thế nhưng hai cô gái trẻ ngồi nghe đã bị hần lừa cho trong mắt đầy sao, cảm thấy “học vấn” và “khả năng quan sát” của Chủ Nhân thật sự đáng ngưỡng mộ.

Bên ngoài là vậy, còn bên trong sân, Tú Anh phủ bà đang liên tục tấn công, dùng ngực, dùng mông, chính diện, xoay vòng.... tất cả đều có hai điểm chung đó là cô dùng sức rất mạnh và đều không trúng đích.

Đối thủ của cô quá dẻo, quá nhanh và khôn khéo!

Cảm thấy tiếp tục như vậy thật sự không phải là cách, Tú Anh phú bà bỗng nhiên ngừng tấn công rồi lùi ra mép phao, vừa xoa nước trên mặt vừa nói: “Hừ, hòa thượng chạy chẳng lẽ miếu còn chạy được hay sao. Xem đây!” - Nói, cô dậm mạnh xuống phao đầu để lấy đà rồi nhảy lên thật cao.

Vừa lên tới độ cao tối đa, Tú Anh phú bà vặn eo xoay người, toàn thân đều xoay tròn như ốc xoáy rồi trở lại phao đầu.

Chính Nam ồ lên đầy hứng thú nói: “Không lẽ là...”

Ngọc Ngân phú bà ban đầu cho rằng Tú Anh phú bà sẽ công kích cô vì thế đã chuẩn bị sẵn phương án phản công, thế nhưng lần này phán đoán của cô đã lầm.

Tú Anh phú bà xoay tròn cực nhanh rồi giẫm mạnh xuống phao đầu. Cô cũng đã khôn khéo tính toán đủ lực để phao không bị lật úp.

Ở bên kia, Ngọc Ngân phú bà hoàn toàn bất ngờ trước kiểu “giết người không được thì đốt nhà” này của Tú Anh phú bà, cô đã bị hất lên không trung, hoàn toàn không có chỗ mượn lực.

Tú Anh phú bà khoe miệng cong lên nụ cười, cô giẫm mạnh xuống phao đầu rồi trượt trên nền nhựa trơn để tấn công.

Không thể phủ nhận lần thất bại trong việc sử dụng “Butt Bullet” trước đã giúp cô nghĩ ra kỹ thuật mới này. Có thể nó yếu hơn, nhưng hệ số an toàn tăng lên rất cao và khả năng bị phản đòn thấp hơn hẳn.

Thế nhưng đối diện cô lại là một tuyến thủ toàn thắng ở vòng loại a!

Ngọc Ngân phú bà không hổ là sát thủ, ngay khi nhận ra tình huống bất lợi của bản thân, cô đã lập tức tính toán tới một phương án phản công.

“Hừ! Vừa rồi cô dựa vào việc xoay người trên không và xoay tròn để tạo lực lớn tấn công phao đầu, như vậy tôi cũng có thể a. Chỉ là...” - Ngọc Ngân phú bà lên tới điểm cao nhất cũng đã bắt đầu vặn eo xoay tròn trên không.

Một người trượt trên mặt phao đầu lao tới điểm rơi với tốc độ cực nhanh. Còn một người xoay tròn trên không và rơi xuống với thanh thế hùng hậu không kém.

Chính Nam lầm bầm: “Lăn va chạm này sẽ lớn đây!”

Ào! Tạch!.... Rắc!

Pha va chạm khiến nước văng lên tung tóe, sóng cao tới hơn 3m che khuất tầm nhìn của khán giả, thậm chí sóng sánh tới tận phao đầu còn lại cách đó tới hơn 20m.

Chờ sóng nước lắng xuống, Chính Nam, Vũ Văn và Lam Phụng đều há hốc mồm khi trên phao đầu số 1, Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà vẫn đang cắn chặt răng kè móng vào nhau, sàn đấu bên dưới đã nứt ra từng mảng.

Tú Anh phú bà siết chặt nắm đấm, dùng sức đẩy đối thủ của mình ra khỏi mép phao.

Chỉ một xiu nữa thôi, một xiu nữa là cô sẽ dành được chiến thắng. Không chỉ là chiến thắng, nó còn là sự ngọt ngào khi trả được thù ở vòng loại. Cô đã cảm nhận được sự ngọt ngào đó trong miệng khi đối thủ của cô đang từng chút, từng chút trượt ra khỏi phao đầu.

Mông đối mông với Tú Anh phú bà là Ngọc Ngân phú bà cũng đang cắn răng, dùng hết sức mình để đẩy trở lại. Cô đã bị dồn tới sát mép phao đầu, chỉ cần một chút bất lợi là trọng tâm của cô sẽ nghiêng ra bên ngoài và đó chỉ còn là vấn đề thời gian nếu như cô không có phương án xoay chuyển thế cục này.

Và phương án đó đến rồi.

Chỉ thấy Ngọc Ngân phú bà đang từ tư thế chống mông bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, nghiêng eo qua một bên.

Cô bỏ cuộc sao?

Tú Anh phú bà bỗng nhiên cảm thấy sau mông nhẹ bẫng, cô cho rằng đối thủ của mình đã hết sức nên bị đẩy ra khỏi phao đầu rồi.

Thế nhưng sự thật là Ngọc Ngân phú bà đã dùng chính lực của Tú Anh phú bà đẩy vào nửa lưng bên phải của cô để thoát ra khỏi tình thế không thể tin nổi bằng một phương pháp cũng không thể tin nổi. Cô xoay tròn trên gót chân phải của mình, sau đó lại là chân trái, rồi lại là chân phải... liên tục đổi trụ để xoay tròn bằng chính lực đối phương cung cấp cho mình, còn bản thân chỉ cố gắng cân bằng không ngã ra bên ngoài sàn đấu.

Vừa xoay tròn thoát khỏi khốn cảnh, cô lập tức ổn định trọng tâm rồi dùng ngực của mình quét vào trán của Tú Anh phú bà, đẩy đối thủ của cô rơi xuống nước.

Bên ngoài hồ bơi, Lam Phụng và Vũ Văn quay đầu nhìn nhau, cả hai đều thấy được trong mắt đối phương hình ảnh chính mình đang há hốc mồm.

Chính Nam lên tiếng đánh thức hai người: “Đừng sững sờ, nhìn phao số 2.”

Trên phao số 2, Vũ Tuyết phú bà trong bộ bikini màu trắng đang di chuyển cực nhanh thành hình tròn quanh một góc phao đấu, nhìn cô như một làn gió trắng đang lướt đi trên mặt phao vậy.

Thế nhưng Nguyệt Vịnh cũng hóa thân thành một làn gió tím khác ở góc đối diện.

Hai người là đang tích lũy "khí" và cả "thể", chuẩn bị cho một pha va chạm duy nhất.

Ngọc Ngân phú bà và Tú Anh phú bà leo ra khỏi hồ bơi, tới cạnh Chính Nam. Tú Anh phú bà hỏi: “Hai người đó cứ chạy như vậy từ lúc bắt đầu tới giờ sao?”

Chính Nam gật đầu, nói: “Rất nhanh sẽ kết thúc thôi, một phe đã trở nên quá mạnh rồi.”

Không giống như mọi người chỉ là dùng mắt thường quan sát tốc độ của hai tuyển thủ, Bạch Nhân của Chính Nam cho hắn thấy được dòng chảy của không khí và Tả Luân Nhân bắt được chính xác chuyển động chân của 2 người, hắn hoàn toàn có thể đoán được va chạm sẽ xảy ra... ngay lúc này!

Tạch! Ào! Ào! Róc rách!

Cũng giống như ở phao số 1, sàn đấu của phao số 2 cũng không thể chịu nổi áp lực truyền xuống từ chân của hai tuyển thủ khi va chạm xảy ra.

So với va chạm vừa rồi ở phao số 1, va chạm ở phao số 2 lần này lớn hơn rất nhiều.

Ngoại trừ phao đấu đập dềnh làm nước văng lên thì còn có khí lãng như một cơn bão tỏa ra xung quanh, khiến cho tóc của khán giả bên dưới cũng bay phấp phới.

Chỉ có Chính Nam là nhìn rõ tất cả mọi thứ, Vũ Tuyết phú bà vào thời điểm va chạm đã cố hết sức để đối đầu trực diện với Nguyệt Vịnh, thậm chí ngón chân cô đã bấm lún xuống phao đấu nhưng vẫn là không thể cản nổi đối thủ đẩy cô văng ra khỏi phao.

Sóng nước lắng xuống, mọi người nhìn thấy trên phao chỉ có một mình Nguyệt Vịnh đang đứng thờ hồ hển, Vũ Tuyết phú bà thì không thấy đâu.

Vũ Vân bàng hoàng nói: “Không thể nào, tại sao chị Tuyết lại thua được.”

Chính Nam thần nhiên nói: “Không giống như Vũ Tuyết chỉ là di chuyển rất nhanh ở trên phao đấu để tăng thời gian di chuyển tạo "thể" cho bản thân, Nguyệt Vịnh là cố ý chạy vòng tròn, dựa vào khí lưu do bản thân tạo ra để tăng thêm sức mạnh cho đòn tấn công của mình. Tức là nói, Nguyệt Vịnh ngoài "thể" tương đương với Vũ Tuyết, cô ấy còn hơn đối thủ nguyên cả phần "khí". Chỉ vì đảm bảo nên cô ấy mới kéo dài trận đấu đến vậy, chứ nếu cô ấy có đôi mắt này của anh, chỉ cần sau 8 tới 10 vòng chạy thì đã tích đủ sức mạnh để chiến thắng rồi.”

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ, nếu bản thân mình ở vào vị trí của Vũ Tuyết, mình sẽ phải làm sao.

Chờ Vũ Tuyết phú bà và Nguyệt Vịnh xuống tới, Chính Nam mới nói: “Nghỉ ngơi một lát đi, mọi người thi đấu này giờ cũng mệt rồi. Muốn ăn uống gì thì cứ tự nhiên, anh phải sửa lại phao đấu đã.”

Các cô gái nhìn nhau rồi mỉm cười ăn uống, để Chính Nam làm việc khổ sai.

“Aiz, vì thỏa mãn đam mê xem trực tiếp cuộc thi "Ngực - Mông chi tranh", chút này việc không có gì mệt mỏi.”

...

Sau 30 phút, Chính Nam đã sửa xong hai chiếc phao chiến, các phú bà cũng đã nghỉ ngơi đủ.

“Nào, tiếp tục thi đấu được rồi. Trận thứ 2 vòng của thi đấu thứ 2, “Tú Anh gặp Vũ Tuyết” và “Ngọc Ngân gặp Nguyệt Vịnh”. Mời các tuyển thủ vào vị trí.”

Bốn tuyển thủ gật đầu rồi tung người nhảy lên phao đấu. Đây có thể xem là cơ hội cuối cùng để Tú Anh và Vũ Tuyết trở mình, bởi vì người thua trong trận đấu này đã chắc chắn bị loại.

Chỉ có thắng mới có thể tiếp tục nuôi hi vọng đi tới trận chung kết!

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169-5: Ngoại truyện: Mông - Ngực chi tranh (4)

Phía bên phao thứ 2, Ngọc Ngân và Nguyệt Vĩnh cũng đồng thời hiểu được tính chất quyết định của trận đấu này, cho nên cả hai đều đang hết sức chăm chú, tinh thần đã được đẩy lên rất cao.

“Chuẩn bị... Bắt đầu!” - Hiệu lệnh quen thuộc của Chính Nam đã chính thức bắt đầu cho cuộc chiến không khoan nhượng này.

Trên phao số 1, Vũ Tuyết phú bà đang bắt đầu di chuyển với tốc độ cao để quấy nhiễu phán đoán của đối thủ. Lần trước đối thủ của cô là cùng phương thức chiến đấu với cô khiến mọi chuyện không được dễ dàng, nhưng lần này thì hoàn toàn khác.

Tú Anh phú bà đứng im tại chỗ không động đậy, cô biết với một đối thủ thiên về tốc độ như Vũ Tuyết, nếu bản thân xuất hiện một sai lầm, dù là nhỏ nhất, cũng sẽ bị đối phương dựa vào đó để công kích liên tục.

Tình hình trên phao số 1 là thế, trên phao số 2 không khí trở nên cực kỳ quái dị khi cả hai tuyển thủ đều đứng im nhìn nhau. Và có vẻ như không ai có ý định di chuyển.

Chính Nam đen cả mặt nói: “Một trận chỉ diễn ra tối đa 5 phút, sau đó nếu không có kết quả thì cả hai đều sẽ bị xử thua.”

Chính Nam vừa dứt lời, trên phao đấu số 1, Tú Anh phú bà động. Cùng lúc đó trên phao đấu số 2, Ngọc Ngân phú bà cũng động.

“Hừ, nếu đã không thể công kích cô, vậy tôi lại tấn công phao đấu, để xem cô chạy như thế nào.” - Một suy nghĩ không bàn mà hợp của Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà.

Hai người cùng lúc nhảy lên thật cao rồi xoay tròn rơi xuống mép phao đấu. Cả Vũ Tuyết phú bà và Nguyệt Vĩnh đều không biết làm gì mà chỉ đứng im nhìn đối thủ rơi xuống.

Trước đó hai người đấu với nhau cũng quá chú tâm nên không quan sát tình hình phao đấu số 1, nếu không 2 người không thể không có phản ứng mà chỉ đứng sờ tại chỗ như vậy được.

Àm! Áo! Áo!

Sóng nước văng lên tung tóe cùng lúc ở cả hai phao đấu. Chính Nam xoa trán nói: “Chẳng lẽ mỗi một trận xong lại phải đi sửa phao đấu sao trời!?”

Trên phao số 1, mặc dù bị động trước đòn tạo thế của Tú Anh phú bà, nhưng Vũ Tuyết phú bà rõ ràng là đã tự mường tượng được những gì đã, đang và sẽ xảy ra.

Lợi dụng lúc sóng nước tung tóe, cô đã nhanh chóng chạy dọc theo phần gờ trên mép phao đấu rồi hoàn toàn mất tích trong màn nước.

Tú Anh phú bà rất tự tin với đòn tấn công của mình, bởi vì lần này cô đã chuẩn bị sẵn phương án tấn công tầm cao. Thế nhưng: “Cái gì!? Tại sao cô ta không bị bật lên trời, người đâu rồi!?” - Sóng nước tan đi nhưng mang theo đó là cả đối thủ của cô.

Bỗng nhiên Tú Anh phú bà cảm nhận được có gió và tiếng rít từ phía sau. Xoay nửa đầu nhìn lại, Tú Anh phú bà phát hiện đối thủ muốn tấn công hai chân của mình, cô theo bản năng nhảy lên tránh đòn, nhưng vừa làm hành động này mặt cô liền biến sắc: “Hồng rồi!”

Vũ Tuyết phú bà một chân gấp 90 độ, một chân duỗi thẳng chéo như đang làm động tác kéo căng chân, trượt về phía Tú Anh phú bà. Đây là đòn liên hoàn mà cô vừa mới nghĩ ra được.

Đúng như tính toán của cô, đối thủ đã nhảy lên sau khi nghe được tiếng rít của hai chân cô với sàn đấu, như vậy đòn liên hoàn đã có thể bắt đầu.

Bởi vì có phao đấu tròn và hẹp, khi nhảy tránh các tuyển thủ thường chỉ bật rất nhẹ, kết hợp với dạng thẳng hai chân để không bị ở trên không quá lâu. Vũ Tuyết phú bà đã đoán trúng điểm này nên cô mới có ý tưởng tạo ra đòn liên hoàn của mình.

Chỉ thấy ngay khi cô trượt tới phía dưới Tú Anh phú bà, Vũ Tuyết phú bà lập tức dùng ngón chân của mình để bấm mạnh xuống phao đấu, cưỡng ép dừng lại xu thế trượt đi đồng thời dùng đó làm trụ để duỗi thẳng hai chân lên trời tạo thành một đường thẳng 180 độ và xoay tròn, phần mông của cô chuẩn xác đánh trúng... ừm... đánh trúng “tiểu Tú Anh”.

Tiếp tục lợi dụng lực từ việc xoay tròn, Vũ Tuyết phú bà giẫm mạnh hai chân xuống phao đấu rồi sử dụng “Butt Bullet” đánh trúng vào Tú Anh phú bà đang chới với trên không xuống nước.

Tú Anh phú bà thò đầu lên khỏi mặt nước, mặt mặt nhăn nhó: “Cô... cô quá không từ tế!” - Bị đánh trúng hiểm yếu cũng không có gì, dù sao cũng chỉ là phần mông mềm. Thế nhưng có người đang nhìn a, quá xấu hổ.

Vũ Tuyết phú bà đỏ mặt nói: “Xin... xin lỗi. Tôi cũng không cố ý.”

Chính Nam cười hắc hắc đưa mắt về phao đấu số 2, đúng lúc thấy được pha kết thúc cuối cùng.

Cũng giống như phản ứng trước đó của Ngọc Ngân phú bà khi bị hất tung lên không, Nguyệt Vĩnh cũng quyết định xoay tròn trên không phản đòn.

Nhưng cô đã sai rồi!

Không nói tới việc trước đó chính Ngọc Ngân phú bà đã từng dùng qua chiêu này, chỉ việc nắm được điểm yếu của việc tấn công từ trên xuống là không thể dừng lại, cũng không thể chuyển hướng thì cô đã có ít nhất ba phương án kết thúc trận đấu này.

Nhìn đối thủ như một con ốc xoáy tấn công mình từ trên không, Ngọc Ngân phú bà mỉm cười lệch sang bên cạnh một bước rồi nhảy lên. Ở trên không, cô khẽ lắc mình đánh vào phần hông của Nguyệt Vĩ rồi hạ xuống phao đầu.

Không cần quay đầu cũng biết mình đã chiến thắng, bởi vì tiếng người té xuống nước phía sau cô cũng đã nói lên tất cả.

Chính Nam vỗ tay nói: “Quá hay, quá đặc sắc. Quả thật vào tới đây không có ai là người yếu. Ngoại trừ kỹ năng thì mọi người cũng đã dần định hình được kỹ thuật cho mình rồi, học rất nhanh nha.

Như vậy để không chậm trễ mọi người, lượt trận thứ 3 của vòng thứ 2 cũng lập tức diễn ra, “Tú Anh gặp Nguyệt Vĩ” và “Ngọc Ngân gặp Vũ Tuyết”. Mời các tuyển thủ vào vị trí.”

Trên phao số 1, Nguyệt Vĩ cần một chiến thắng nữa để có 2 điểm mới có khả năng vào vòng chung kết, còn Tú Anh phú bà cần một trận thắng để cứu vãn danh dự thân sư của mình. Một trận chung kết thực sự.

Trên phao số 2, Ngọc Ngân đã hoàn toàn chắc suất vào trận chung kết nhưng nếu cô thắng trận đấu này thì có khả năng rất cao là cô sẽ không phải gặp lại chính Vũ Tuyết trong trận chung kết, đối thủ mà cô cho rằng là mạnh nhất trong những người còn lại.

Còn Vũ Tuyết thì không có gì để nói nữa, chỉ cần thắng trận này, cô sẽ không cần quan tâm tới kết quả của trận đang diễn ra cùng lúc, như vậy quyền tự quyết của cô vẫn còn đang trong tay mình, đây cũng chính là trận chung kết của cô.

“Trận đấu bắt đầu.”

Vừa nghe hiệu lệnh, Tú Anh phú bà lập tức tấn công, cô đã không còn gì để mất. Liên tục tấn công không ngừng nghỉ, mặc dù tất cả đều bị tránh qua nhưng cô cũng không ngừng lại mà tiếp tục tấn công.

Nguyệt Vĩ cũng không có dễ dàng giống như bề ngoài nhìn qua như vậy.

[Tốc Chiến] hình tuyển thủ cần phải được di chuyển tự do, tìm kiếm điểm yếu của đối thủ, nhưng cô liên tục bị áp sát và dồn ép tới mép phao, quá khó chịu.

Tú Anh phú bà tấn công không biết mệt mỏi, cô đã ép được đối thủ ra tới ngoài mép phao thành công, nhưng đây mới là lúc cô càng phải tỉnh táo.

Nguyệt Vĩ cũng biết không thể tiếp tục như vậy nữa. Cô giảm mạnh xuống sàn rồi lộn hai vòng trên không với ý định hạ xuống mép phao bên kia. Cô cần khoảng trống.

Tú Anh phú bà tất nhiên không thể để điều đó xảy ra. Đối phương ở trên không nghĩa là cô có thời gian để tính toán điểm rơi. Sau khi tính chuẩn tính toán được nơi Nguyệt Vĩ sẽ hạ xuống, Tú Anh dùng lại kỹ thuật đã dẫn tới thất bại của mình ở trận ra quân, “Butt Bullet”.

Nguyệt Vĩ thì thầm nói: “Trận đầu tiên của cô tôi là người đứng xem, tôi biết vì sao cô lại thất bại bằng chính chiêu này.” - Khóe miệng cô cong lên nụ cười.

Tú Anh phú bà bên kia khóe miệng cũng cong lên nụ cười.

Nguyệt Vĩ không thể có pha ngã người thàn sào như Ngọc Ngân phú bà, cô cũng tự mình biết điều đó nên tính toán của cô là sẽ dùng ngực của mình tấn công vào hông của đối thủ khi nó lướt qua đầu mình. Mặc dù không mang lại hiệu quả tốt bằng khóa chân trụ nhưng ít nhất cũng sẽ đẩy trật đi quỹ đạo của đối thủ, mang lại lợi thế cho cô.

Thế nhưng Tú Anh phú bà đã tính tới việc mình sẽ bị phản đòn. Chỉ thấy mới tới nửa đường cô đã hạ chân trụ xuống, hình thành xu thế trượt trên sàn đấu. Đáng nói là cô chỉ trượt bằng những ngón chân của mình.

Không gian bỗng nhiên dừng lại khi phần hông của Tú Anh phú bà dừng lại ngay trên bụng của Nguyệt Vĩ chứ chưa có tới phần ngực “phản đòn” của cô.

Nguyệt Vĩ sững sờ, trong đầu chỉ kịp lóe lên suy nghĩ: “Kịch bản không phải như vậy a”, rồi ngã gục ra sàn khi Tú Anh phú bà dùng hông của mình đánh vào phần bụng của cô.

Lam Phụng và Vũ Văn đưa ánh mắt “hiếu học” về phía Chính Nam. Hai cô cần người giải thích cách thức mà chiêu vừa rồi của Tú Anh phú bà hoạt động.

...

Chương 169-6: Ngoại truyện: Mông - Ngực chi tranh (5)

Chính Nam hít mắt giải thích: “Tú Anh đã trượt trên các ngón chân của mình để điều chỉnh tốc độ của bản thân thật chuẩn xác, sau đó khi tới điểm cần dừng, cô ấy đã dùng phần gót để làm trụ, xoay chuyển toàn bộ trọng tâm vào mông của mình để tạo thành một cú va chạm cực mạnh.

Nếu tốc độ quá chậm, vùng mông của Tú Anh sẽ hạ xuống đất giữa hai chân Nguyệt Vinh khi cô ấy có đủ thời gian để nhận ra những gì đang xảy ra. Nhưng nếu tốc độ quá cao, bản thân Tú Anh sẽ lại rơi vào bẫy phản đòn của đối thủ như trận mở màn.

Kinh nghiệm sẽ trở thành một thứ rất đáng sợ nếu được vận dụng chuẩn xác.”

Trên phao số 2, chiến cuộc diễn ra cũng cực kỳ “thảm khốc”.

Lúc này Vũ Tuyết phú bà với việc “phải thắng để tự quyết” đang dồn dập tấn công Ngọc Ngân phú bà. Khi thì tấn công thấp, khi thì cao, lúc chính diện, lúc lại xoay tròn tấn công sườn.

Bị tấn công dồn dập là vậy, nhưng Ngọc Ngân phú bà vẫn rất bình tĩnh xử lý từng đòn, từng đòn một. Cô tránh né, phản đòn, đối cứng đều có.

Chính Nam cau mày nói: “Trận này sẽ huê nếu cứ diễn ra như thế này. Nhưng Vũ Tuyết chắc chắn sẽ không chấp nhận một kết cục bất lợi như vậy a.”

Vũ Tuyết phú bà cũng biết là mình phải làm gì đó. Cô lùi ra mép phao đấu rồi chạy đà thật nhanh, sau đó làm động tác tương tự Tú Anh phú bà, trượt trên các ngón chân, dùng mông tấn công chính diện.

Ngọc Ngân phú bà khá bất ngờ, đối thủ của cô sẽ không ngốc tới mức dùng một đòn chính diện đơn giản như vậy chứ. Dù sao thì cô cũng phải có phương án đối phó đòn tấn công nhìn bình thường nhưng sẽ không bình thường này.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng ngắn.

Còn 3m... 2m... 1m...

Khi khoảng cách va chạm chỉ còn chưa tới 1m, Vũ Tuyết phú bà bắt đầu biến chiêu.

Cô bắt đầu bằng gót chân phải đập mạnh xuống phao đấu giúp tốc độ tăng lên thêm một chút, tiếp theo là gót chân trái lại đập, tiếp tục tăng lên tốc độ.

Ngọc Ngân phú bà mỉm cười, nghĩ: “Nếu chỉ như vậy, cô không thể thắng trận này đâu.” - Cô đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế phản công.

Đang lúc mọi người cho rằng Vũ Tuyết phú bà đã hết bài thì diễn biến mới lại xuất hiện.

Cô lại giẫm mạnh phao đấu bằng gót chân phải rồi xoay người lại. Trong một khoảnh khắc mọi người đã nghĩ rằng cô chuyển hướng tấn công bằng ngực, nhưng không, Vũ Tuyết phú bà lại hơi cong người, hóp bụng lại, vừa vận tránh qua đòn xoay người phản công của Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà biến sắc, cô đã quá tự tin vào phán đoán của mình mà không tính được hết mọi khả năng. Nhưng đồng thời cô cũng khá bất ngờ khi đối thủ giống như đã đoán được cô sẽ phản đòn từ đâu.

Lúc này Vũ Tuyết phú bà đã vòng qua được Ngọc Ngân phú bà, toàn bộ trước mặt của đối thủ không chút phòng ngự đã lộ ra. Cô nở nụ cười chiến thắng trước khi giẫm mạnh xuống sàn lấy sức đẩy Ngọc Ngân phú bà chới với bằng ngực, rồi nhanh chóng kết thúc bằng một đòn mông chính diện, đẩy đối thủ của cô xuống nước.

Vũ Văn lập tức hào hứng cổ vũ: “Chị hai quá tuyệt, tranh thủ giành chức vô địch chị ơi!”

Tú Anh phú bà và Nguyệt Vinh nhìn nhau cười khỏ. Mọi cố gắng của hai người đã không còn ý nghĩa khi trên phao đấu số 2 đều là các tuyển thủ đã có 2 điểm sau 3 lượt trận, còn hai người chỉ có 1 điểm.

Trận chung kết đã không có phần của hai người nữa.

Chính Nam vỗ tay nói: “Một pha kết thúc đầy toan tính nhưng rất thực dụng và chuẩn xác của Vũ Tuyết đã giúp chúng ta xác định ra hai tuyển thủ lọt vào trận chung kết ngày hôm nay.

Mọi người cho một tràng pháo tay chào đón Ngọc Ngân và Vũ Tuyết.”

Năm người khán giả vỗ tay, la ó, huyết sáo một trận làm hai người trên phao mặt đen thui. Cảm giác giống làm trò khi được dân chúng tán thưởng.

Chính Nam chờ mọi người hú hét xong mới tiếp tục nói: “Mặc dù môn thể thao này khá mới nhưng không thể không thừa nhận là mọi người học và trở nên chuyên nghiệp khá nhanh. Đặc biệt là tình huống tránh phản đòn cuối cùng vừa rồi của Vũ Tuyết, cô ấy đã rất khôn ngoan lợi dụng thói quen phản đòn từ bên phải của Ngọc Ngân để tính toán đủ khoảng cách vòng qua, anh có lời khen nhé.”

Ngọc Ngân phú bà bưng tỉnh, thì ra thói quen dùng chân thuận làm trụ để xoay người phản công của cô bị đối phương bắt được bài. Không trách trong tình huống quyết định đó cô lại đánh không trúng.

Vũ Tuyết cười gật đầu, được Chính Nam khen trước mặt mọi người khiến cô đặc biệt tự hào.

Chính Nam tiếp tục nói: “Thế nhưng như vậy sẽ khiến trận chung kết mà chúng ta chờ mong trở nên quá nhàm chán. Vì thế anh đã quyết định thay đổi một chút thể thức trận chung kết.”

Ngọc Ngân phú bà và Vũ Tuyết phú bà nhìn nhau. Thay đổi đến vào giờ chót như thế này khá khó cho hai cô làm quen a. Nhưng mà, dù thế nào thì ai cũng tin rằng mình sẽ là người chiến thắng cuối cùng nên không lên tiếng phản bác.

Chính Nam thấy hai người không phản đối mới tiếp tục: “Bởi vì vòng 1 và 2 chỉ giới hạn mọi người ở việc sử dụng thân thể nên số lượng kỹ thuật và động tác của mọi người bị giới hạn khá nhiều. Cho nên anh quyết định, trận chung kết sẽ cho phép hai người sử dụng chân khí trong thi đấu.

Nghe kỹ, là chân khí, không phải nguyên khí, nhưng không được phép dùng chân khí tấn công đối thủ trực tiếp, tức là vẫn phải thông qua mông và ngực tiếp xúc mới được. Như vậy, hai người ai có ý kiến gì không?”

“Em không có ý kiến gì.” - Ngọc Ngân phú bà lên tiếng trước. Nếu như luật này được thông qua, cô hoàn toàn có thể ẩn thân ở trên phao đầu, như vậy là một lợi thế rất lớn.

“Em cũng không có ý kiến.” - Vũ Tuyết phú bà cũng rất tự tin vào khả năng chiến thắng của mình, nhất là khi cô lại là Thủy - Hỏa - Thổ hệ pháp sư.

Chính Nam gật đầu nói: “Nếu cả hai đều không phản đối thì mời hai tuyển thủ vào vị trí. Trận chung kết... chính thức bắt đầu!”

Trên phao đầu, Ngọc Ngân phú bà trầm giọng nói: “Mặc dù không biết phản thưởng là gì nhưng tôi sẽ tranh thủ mọi cơ hội để mạnh lên, cho nên tôi nhất định phải thắng trận đấu này!”

Vũ Tuyết phú bà cũng đầy nghiêm túc: “Tôi cũng sẽ không thua. Tôi cũng có nợ máu phải trả, có em gái để chăm lo. Không có lý do gì để thua cả!”

“Độn Ân Thuật”

“Hàn Băng Hộ Giáp”

Vừa được Chính Nam cho phép, hai cô ngay lập tức đã sử dụng lợi thế của mình từ lúc trận đấu bắt đầu. Mặc dù là được sử dụng chân khí nhưng quy định cũ vẫn luôn có hiệu lực, tức là chỉ có thể dùng mông và ngực để tấn công đối thủ, đồng thời bất kỳ phần cơ thể nào ngoài “chân” chạm mặt phao sẽ ngay lập tức bị xử thua.

Bởi vì được phép sử dụng chân khí nên vị thế của hai người bây giờ đã đổi cho nhau. Vũ Tuyết phú bà từ một người quen dùng tốc độ vờn quanh đối thủ bây giờ lại đứng im chờ đối thủ tấn công để phản đòn. Còn Tú Anh phú bà lại trở thành người vờn đấu thủ.

Chính Nam khề lắc đầu thờ dãi: “Tính sai, tính sai rồi.”

Tú Anh phú bà tò mò hỏi: “Có gì sai sót sao?”

Chính Nam gật đầu đáp: “Ban đầu anh nghĩ việc cho phép sử dụng chân khí là công bằng cho cả hai, nhưng hiện tại mới thấy như vậy có chút không công bằng với Ngọc Ngân.

Thuật ẩn thân của cô ấy chỉ là giúp cô ấy không bị nhìn thấy mà thôi, chứ không phải làm một người sống sờ sờ thật sự biến mất. Bây giờ chỉ cần Ngọc Ngân động dậy một cái thì phao nhất định sẽ lắc lư, Vũ Tuyết sẽ rất nhanh đoán được Ngọc Ngân đang ở đâu và tiến hành công kích.”

Tú Anh phú bà gật đầu rồi lại lắc đầu: “Không sai. Nhưng anh không tính tới chuyện nếu cô ấy quá bất lợi thì có thể trốn yên tĩnh ở một bên sao?”

Chính Nam liếc Tú Anh phú bà, giải thích: “Đúng vậy, nhưng rồi sao nữa. Như anh đã nói là cô ấy chỉ không bị nhìn thấy chứ không phải thật sự biến mất, có nghĩa là Vũ Tuyết hoàn toàn có thể công kích phao đầu, ép Ngọc Ngân phải hiện thân a. Trận đấu này rất khó cho Ngọc Ngân.”

Vũ Vân ánh mắt đầy chờ mong nhìn lên phao đầu. Nếu như Chính Nam phân tích không sai, như vậy cán cân thắng lợi đã có chút nghiêng về phía chị cô rồi.

Ngọc Ngân phú bà cũng đã sớm nhận ra bất lợi của mình, nhưng ngay từ ban đầu cô đã không có ý kiến, vậy thì hiện tại cũng chỉ có thể cố hết sức tránh đi bất lợi này mà thôi.

Lại nói, bất lợi cũng không có nghĩa là 100% cô phải thua, cho nên, vẫn là chờ có người té xuống mới nói chắc được.

Vũ Tuyết phú bà đang đứng im bỗng nhiên lại động, cô tấn công thẳng vào vị trí mà Ngọc Ngân phú bà đang ẩn thân mặc dù nơi đó không hề có động tĩnh gì.

Ngọc Ngân phú bà hơi bất ngờ nhưng cũng rất nhanh tránh thoát đòn tấn công này, chỉ là cô đã bị buộc phải hiện thân. Cô nhìn xuống chân mình, vẻ mặt bình tĩnh.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169-7: Ngoại truyện: Mông - Ngực chi tranh (6)

Thì ra Vũ Tuyết phú bà điều động một lượng rất nhỏ nước chảy quanh một vòng trên mặt phao, chỉ cần vị trí nào nó bị chặn lại hoặc biến hướng thì nơi đó chắc chắn có người.

Ngọc Ngân phú bà vẻ mặt nghiêm túc, đến lúc này cô phải thừa nhận mình thật sự đã ở vào tình thế rất bất lợi. Đã như vậy, cô cần phải kết thúc trận đấu này thật nhanh, trước khi những bất lợi này trở nên lớn hơn.

“Như Ảnh Tùy Hình”

“Long Đằng Trảm”

Ngọc Ngân phú bà dùng “tốc biến” để xuất hiện trên không phía Vũ Tuyết phú bà rồi dùng mông tấn công từ trên xuống, đáng tiếc bị đối thủ cong lưng tránh thoát.

Nhưng Ngọc Ngân phú bà vẫn chưa dừng lại, chiêu này của cô bản chất là có hai bước. Lợi dụng đà của việc từ trên không rơi xuống, cô gấp hai đầu gối hết cỡ, cả người gần như nằm trên phao đấu rồi tấn công từ bên dưới lên, lợi dụng sức mạnh từ việc duỗi thẳng hai chân, cô dùng mông thực hiện đòn tấn công mà bình thường cô vẫn sử dụng chùy thủ để làm.

Vũ Tuyết phú bà đã sớm ngờ tới tình huống này nên đã chuẩn bị sẵn một tấm chắn làm bằng nước để giảm bớt đi rất nhiều lực tấn công, đồng thời cũng làm chậm lại quá trình hồi chiêu và biến chiêu của đối thủ. Cùng lúc đó, cô cũng dùng nước tạo thành một điểm tựa dưới chân, tận dụng tư thế đang cong lưng né đòn vừa rồi để làm lực phản đòn.

Ầm! Áo! Áo!

Bởi vì cả hai người đều bọc chân khí vào đòn tấn công nên khi va chạm đã xảy ra nổ nhẹ, sóng nước xung quanh văng tung tóe.

Mọi người ở bên dưới mở to hai mắt nhìn màn thi đấu có thể gọi là “kỳ phùng địch thủ” này.

Chính Nam cũng không tự chủ được mỉm cười hào hứng.

Trên phao, hai vị phú bà đang dựa mông vào nhau, nghiêng răng kè lấy đối, chưa ai có ý định buông ra.

“Như Ảnh Tùy Hình”

Ngọc Ngân phú bà lại sử dụng tốc biến, lần này cô quyết định phải ra đòn dứt khoát, chuẩn xác hơn.

Vũ Tuyết phú bà bỗng nhiên mất điểm dồn lực phía sau lưng khiến cô chơi vơi, nhưng rất nhanh một cái ghế bằng nước đã hình thành để giúp cô không té xuống sàn. Nhưng cùng lúc đó đòn tấn công của Ngọc Ngân phú bà đã tới trước mặt cô.

Một bức tường nước khẩn cấp hiện ra trước mặt Vũ Tuyết phú bà giúp cô không bị trúng đòn chính diện, nhưng dư chấn của nó cũng đẩy cô trượt trên mặt phao đấu mấy mét. Vừa ổn định được thân thể, cô vuốt nước trên mặt, nói: “Cô rất mạnh, nhưng trận đấu này đến đây phải kết thúc. Tôi sẽ là người thắng cuộc.” - Dứt lời, Vũ Tuyết phú bà dang hai tay ra rồi cả người xoay một vòng trên phao đấu. Thủy linh khí, hơi nước và nước được hai tay cô dẫn dắt cùng theo cô xoay tròn.

Ngọc Ngân không nói lời nào mà xông thẳng đến tấn công chính diện đối thủ, bởi vì cô biết, để một Pháp Sư hoàn thành niệm chú là một tai nạn như thế nào.

Nhưng cô chỉ có thể xông thẳng bằng chân mà thôi, bởi vì “Như Ảnh Tùy Hình” không phải vạn năng, giữa mỗi lần sử dụng phải có thời gian

“cooldown”.

Vũ Tuyết phú bà biết mình sẽ bị đối phương ngăn chặn niệm chú nên đã chuẩn bị sẵn tới năm bức tường nước để phòng ngự trước mặt mình. Và chỉ trong chớp mắt, ba trong số đó đã bị đánh tan.

Ngọc Ngân phú bà dễ dàng xông qua ba bức tường nước nhưng cô không có chút nào vui vẻ, ngược lại khuôn mặt âm trầm, bởi vì cô tốn quá nhiều thời gian rồi.

“Không được, không kịp nữa rồi!” - Ngọc Ngân cắn răng, kế hoạch ngăn chặn niệm chú của cô đã thất bại, bởi vì từ phía sau màn nước thứ năm, cô đã cảm nhận được áp lực lên tới đỉnh điểm.

“Tam Thế Minh Vương Chú”

“Nhật Thực”

Biết rằng đã không thể chặn được đối phương hoàn thành niệm chú, Ngọc Ngân phú bà bật người trở ra, rồi liên tục điểm huyết trên người mình để cường hóa sức mạnh thân thể, đồng thời dùng độc môn bí kỹ của cô, tạm thời tắt đi toàn bộ ánh sáng của một vùng không gian.

Khán giả bên dưới bỗng nhiên thấy một màn đen lan ra che hết cả phao đấu, tất cả đều mộng bức.

“Không phải đâu, khoảnh khắc cuối cùng trận chung kết lại dựng lên tấm màn đen. Đây là muốn cơ cấu giải thưởng với nhau sao?” - Nguyệt Vĩnh la lớn.

Chính Nam gõ đầu cô một cái, nhắc nhở: “Anh là ban tổ chức duy nhất, cơ cấu với anh chứ ai lại cơ cấu với nhau. Nói bậy nói bạ.”

Nguyệt Vĩnh ôm đầu, lè lưỡi, rụt cổ.

Chính Nam tiếp tục nói: “Ngọc Ngân dùng bí kỹ tạo ra một vùng không gian không có ánh sáng, với độ rộng như thế này thì “vùng tối” sẽ tồn tại khoảng 10 giây, nhưng đáng tiếc.” - Hần thở dài một hơi: “Ở nơi khác thì “Nhật Thực” là một kỹ năng rất mạnh, nhưng ở đây thì không, bởi vì Vũ Tuyết căn bản không có định vị đối thủ bằng mắt a.”

Trên phao đấu, Vũ Tuyết phú bà khoe miệng cong lên một nụ cười lạnh. Cô la lớn: “Huyền Băng Thủy Long”.

Một tiếng long ngâm vang vọng toàn bộ [Ôn Tuyền]. Nếu khán giả có thể nhìn thấy được thì sẽ thấy Vũ Tuyết phú bà đang được một con rồng nước ngâm trong miệng tấn công về phía Ngọc Ngân phú bà.

Chiều này bình thường là Vũ Tuyết phú bà sẽ đứng tại chỗ và ra lệnh cho thủy long tấn công, nhưng tình huống hiện tại cô chỉ có thể để cho nó “ngâm” mình trong miệng rồi xung phong.

Đối diện, Ngọc Ngân phú bà vẻ mặt quyết tuyệt, với tốc độ và phạm vi của chiều này, cô đã không thể tránh né, chỉ có thể đối cứng và hi vọng chú ẩn sẽ giúp cô kháng cự qua nó.

“Tôi nhất định sẽ không thua.” - “Phân Thủy Thứ Kích”

“Hừ, tôi nhất định sẽ là người chiến thắng.” - “Nhuận Trạch”

Ngọc Ngân phú bà quyết định đối cứng, dùng toàn bộ những gì có thể để quyết thắng thua trong một chiều này.

Vũ Tuyết phú bà cũng vậy, cô một lần nữa dùng bí pháp thiêu đốt chân khí còn sót lại trong cơ thể, dồn tất cả cho đòn cuối cùng này. Thủy long của cô sau khi được nhận bổ sung đã lớn hơn gấp đôi, vừa rồi nó chỉ “ngâm” vừa khít cô trong miệng, bây giờ đã dư ra rất nhiều rồi.

Chính Nam đồng thuật cũng vận dụng tới cực hạn, hần muốn nhìn rõ kết quả của trận đấu này.

Àm! Âm! Áo! Áo!

Vụ va chạm gây ra động tĩnh cực lớn, khí lăng và sóng nước cao tới 5m trên không, đổ ập về tất cả các hướng quanh hồ bơi, tất nhiên Chính Nam sẽ không để cho khán giả bị ướt. Hần vung tay tạo một màn nguyên khí ngăn nước văng vào mình và những người khác, sau đó tung người lên phao đấu. Lớn tiếng tuyên bố: “Lần thi đấu này, người thắng cuộc là...”

Tạch! Tạch! Rắc! Rắc! Áo!

Chính Nam đang muốn tuyên bố người thắng cuộc thì sàn đấu bỗng nhiên phát ra âm thanh gãy vỡ liên tiếp rồi tách ra thành nhiều mảnh nhỏ. Vài mảnh đâm thủng phao khiến tất cả rất nhanh chìm sâu xuống đáy hồ, để lại Chính Nam và hai vị phú bà đã nhanh chóng bay lên bằng cánh của mình.

Chính Nam ho khan nói: “Không sao, dù sao thì nó cũng đã hoàn thành nhiệm vụ cống hiến cho chúng ta một giải đấu thật sự mãn nhãn. Như vậy, xin mọi người cho một tràng pháo tay chúc mừng...”

Đám khán giả ở dưới nín thở chờ Chính Nam tuyên bố kết quả.

Chính Nam một tay nắm tay Vũ Tuyết phú bà, một tay nắm tay Ngọc Ngân phú bà cao giọng nói: “Người chiến thắng cuối cùng, xin được chúc mừng... Vũ Tuyết!”

"Chị hai vô địch! Chị hai vô địch!" - Vũ Vân còn vui hơn cả chị mình, làm như cô mới là người thắng.

Vũ Tuyết phú bà ôm lấy Ngọc Ngân phú bà, cười nói: "Nếu không phải vào phút cuối anh ấy đổi ý cho phép sử dụng chân khí, tôi cũng không chắc mình có thể thắng được cô hay không nữa."

"Ngay lúc đó tôi không phản đối rồi thì giờ còn gì để nói nữa. Cô thắng rất xứng đáng, chúc mừng!"

Ngọc Ngân phú bà mặc dù buồn thua là thua, nói gì cũng không thay đổi được.

...

Bỗng nhiên cả [Ôn Tuyền] đều trở nên kỳ dị. Sáu đôi mắt nhìn chăm chăm Chính Nam chờ hắn lên tiếng nhưng mãi không thấy đâu.

"Nhìn anh làm gì? Chơi xong rồi thì ai về nhà nấy chứ, hay mấy cô muốn ăn thịt nướng nữa?"

"Anh bớt giả ngu." - Tú Anh phú bà híp mắt: "Bọn em đấu liều sống liều chết này giờ, bây giờ tới lúc trao thưởng anh lại muốn 'ai về nhà nấy', không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có."

Chính Nam la lớn: "Cái gì phần thưởng? Ngay từ đầu anh cũng không nói là có phần thưởng a!"

"Ý anh nói... bọn em làm tất cả... chỉ cho vui không?" - Vũ Tuyết phú bà cũng nhin không được lên tiếng.

"Gi chứ! Không phải anh nói là để thất chặt tình cảm, tăng khả năng khống chế..."

"Chị em, bắt lấy hắn..."

Thấy Chính Nam vừa nói vừa đi lùi, các cô gái đều hiểu hàng này là muốn "chạy nợ".

Không thể để hắn thoát như vậy được.

Chính Nam quay đầu liền chạy, hôm nay mà bị tóm thì không chỉ "lão Chính Nam" gặp nạn, sợ rằng "tiểu Chính Nam" cũng trốn không thoát a!

Trang phú bà chính là sợ thiên hạ không loạn, ngay lúc này lại nhảy ra "ủng hộ" Nữ Quyền.

"Kích hoạt trạng thái chết giả. Thời hạn: 5 giây. Hắc hắc, ký chủ chuẩn bị tinh thần đi!"

"Không không... khôngggggg!!!"

Chính Nam la lên tê tâm liệt phế. Không biết chuyện gì xảy ra với hắn đêm đó, chỉ là nguyên cả tuần sau các đệ tử đều không thấy Đại sư huynh ra khỏi phòng nửa bước!

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Đột phá Không Minh Kỳ

“Ahaha, Nguyệt Vi Đại tiểu thư, Nguyệt Nga tông chủ, hai người tắm chung a. Tình cảm thật làm người ta hâm mộ.” - Nói, Chính Nam như một làn gió nhảy ra khỏi bồn tắm, muốn chuồn thẳng.

"Đã đến rồi thì ở lại một lát đi, vội vàng như thế làm gì?"

Một luồng thiên địa uy thế trối buộc Chính Nam lần không gian xung quanh hắn rồi kéo hắn té cái ào trở lại bồn tắm.

Chính Nam vừa ngoi đầu lên khỏi mặt nước, lại bị hai thứ mềm mại đè lên vai, chỉ có nửa mặt nạ gồm mắt và mũi ở trên mặt nước, toàn bộ thân thể bên dưới đã bị Nguyệt Vi lão tông chủ quấn như con bạch tuộc không thể động đậy.

“Không thần sử như vậy không tốt lắm đâu. Mặc dù bản tiểu thư biết mình trẻ đẹp nhưng vẫn là bà ngoại của tiểu Vịnh a, hành động này của ngài rất có lỗi với tiểu Vịnh.”

Chính Nam cười khổ nói: “Chỉ là ngoài ý muốn. Đại tiểu thư, ngài thả tôi ra trước đi rồi muốn nói gì thì nói có được không?”

Nguyệt Vi lão tông chủ lắc đầu nói: “Không được, thả ngài ra để ngài chạy mất thì còn gì là vui nữa. Lại nói, ngài vào đây bằng cách nào a?” - Hải mãnh đòi nủi theo bà lắc đầu mà liên tục massage hai bên tai Chính Nam nhưng hắn không cảm thấy vui chút nào.

“Nhu Quyền - Bộc Phá Nhân”

Chính Nam bắt đắc dĩ phải dùng bạo lực để thoát khỏi.

Vừa thoát ra được khỏi Nguyệt Vi lão tông chủ ôm chặt, hắn ngay lập tức Thuận Thần tới cửa ra vào, dùng nguyên khí hong khô quần áo rồi nói: “Chỉ là ngoài ý muốn đi nhầm vào đây, mong hai vị không nên trách tôi lỗi mắng a. Hiện tại tôi có việc gấp phải đi trước, bình Nguyệt Thần Thủy này xem như tạ lỗi với hai vị, sau này tôi sẽ đích thân tới giải thích rõ. Tạm biệt.”

Dứt lời, Chính Nam tung người lên bầu trời rồi mở hết tốc lực biến mất trong làn mây.

“Con thấy thế nào?” - Nguyệt Vi lão tông chủ hỏi.

“Không biết từ đâu xuất hiện, xuất hiện như thế nào, tại sao...”

Nguyệt Vi lão tông chủ gõ đầu Nguyệt Nga tông chủ, nói: “Mẹ không hỏi cái đó. Mẹ hỏi là bị trai trẻ nhìn hết cả người, còn ra tay nắn bóp như vậy, con cảm thấy thế nào?”

“K-không thấy thế nào, tất cả đều... bình thường” - Giọng cực kỳ máy móc nhưng rất dễ nghe ra trong đó sự dập dờn và run.

Nguyệt Vi lão tông chủ cười như không cười: “Vậy mặt con tại sao lại đỏ như vậy a, còn chân kẹp chặt như vậy làm gì?”

Nguyệt Nga tông chủ cảm thấy trên mặt không có ánh sáng. Bà lập tức mặc vào quần áo rồi chạy trốn khỏi bà mẹ “ma quỷ” này của mình.

Nguyệt Vi lão tông chủ phá lên cười rồi khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, khẽ cau mày lầm bầm “Không có chút dấu vết nào xuất hiện ngay cạnh mình? Chẳng lẽ là dịch chuyển thời - không?...”

Chính Nam chạy trốn trên bầu trời, trong lòng thì liên tục gọi Trang phú bà: “Trang, chuyện gì vừa xảy ra thế?”

Trang phú bà cười nói: “Không có gì đâu, chỉ là ký chủ được hồi sinh ở nơi cuối cùng ký chủ tiếp xúc với nhân loại khác mà thôi.”

Chính Nam hai mắt đen thui: “Tôi tiếp xúc với Nguyệt gia hai người trong phòng tắm lúc nào?”

Trang phú bà cười trừ nói: “Tọa độ có chút chênh lệch nhưng không phải là cùng nhân loại cuối cùng có tiếp xúc sao, haha.”

Chính Nam chẳng muốn phản ứng nữa.

“Tôi nhớ lúc mình “chết” đi có lang thang ở một không gian vô tận màu đen, lúc ấy tôi không biết mình muốn đi đâu, cần đi đâu và đang đi đâu. Đó là gì thế?”

Trang phú bà thần nhiên đáp: “Đó là con đường vận mệnh của ký chủ. Nó mờ mịt, vô định, không có điểm dừng, không có điểm nhấn, không người, không gì cả. Nếu ký chủ không tìm thấy cho mình một mục tiêu, một đích đến, vậy chúc mừng, ký chủ sẽ kẹt trong hỗn độn vĩnh viễn không tìm được đường ra.”

Chính Nam vuốt mồ hôi lạnh, nói: “May mà lúc đó tôi vô tình nhớ ra mình còn có hệ thống, còn phải trở thành vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm...”

“Không đúng.” - Chính Nam đang bay bỗng nhiên dừng lại trên bầu trời. Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, không có gì ngoài những đám mây đang bay ngang.

“Ký chủ cảm nhận được rồi sao?” - Trang phú bà sâu kín lên tiếng.

Chính Nam nhắm mắt lại cảm nhận từng làn gió, từng ánh nắng, từng âm thanh ngang qua tai mình.

Lát sau, hắn mở trừng hai mắt, bắn ra xung quanh một làn sóng vô hình, lan tỏa cực nhanh rồi tan biến.

“Trận văn? Bầu trời này không phải là bầu trời thật? Nó là trận pháp tạo thành giả tượng?” - Chính Nam thốt lên đầy bất ngờ.

Trang phú bà thờ dãi nói: “Nó đúng là trận văn, là một loại trận pháp mô phỏng thời - không cực lớn dùng để phản chiếu thời - không của nơi khác tới Thủy Giới.”

Chính Nam sững sờ rồi phá lên cười: “Hahaha, thì ra là thế, thì ra là thế, hahaha!”

Kiếp trước đã thấy máy áp trứng gà, thấy người ta mở đèn để thanh long chín kịp vụ, bây giờ mới thấy mình cũng không khác gì một con vật bị nuôi nhốt trong lồng, hahaha.” - Cười nhưng hai tay hắn siết chặt nắm đấm, ánh mắt cháy lên ngọn lửa phẫn uất.

Mở hết tốc lực bay trở về Thanh Vân Tông, Chính Nam lên thẳng Khôi Nguyên chiến hạm rồi nói: “Trang, lần này hệ thống sẽ bảo trì bao lâu?”

“Bởi vì vận mệnh của ký chủ đã thoát ra khỏi Thiên đạo kiểm soát nên hệ thống chỉ cần 1 giờ bảo trì để sắp xếp lại thông tin. Ngoài ra Thiên Địa Tẩy Lễ cũng sẽ được rút ngắn lại tối đa cho ký chủ tiết kiệm thời gian.”

Chính Nam gật đầu nói: “Như vậy rất tốt. Kích hoạt Thiên Địa Tẩy Lễ đi, tôi thật cảm thấy ghê tởm cái thế giới này rồi.”

Giống như cảm nhận được tâm tình Chính Nam, Trang phú bà không tiếp tục cười đùa nữa mà chuyển tâm vào chức trách của mình.

"Kích hoạt Thiên Địa Tẩy Lễ... thành công."

Lần này Thiên uy không xuất hiện, thay vào đó là một trận mưa rào rơi xuống boong tàu Khôi Nguyên chiến hạm, nơi Chính Nam đang ngồi xếp bằng.

“Ồ, Thiên Vũ sao? Có vẻ con trai ta trưởng thành không sai a.” - Đúng hẹn lại lên Chính Thiên cung chủ lại có mặt để chúc mừng con trai mình tiến thêm một bước.

“Thiên Vũ xuất hiện vậy chứng tỏ thời gian của cha không có nhiều rồi, cha sẽ nói ngắn gọn.

Trước đây khi cha và mẹ con nhận ra đại lục không hề đơn giản như bề ngoài của nó nên chúng ta đã ngay lập tức làm chuẩn bị.

Đất liền đã bị Thiên Đạo Tông thao túng vậy chúng ta phải hướng ra biển, hướng tới Bắc Băng đại lục và Tây Phương đại lục tìm kiếm đồng minh, tìm kiếm trợ giúp. Vì vậy cha và mẹ con đã cho xây cái gọi là “Duyên Hải thất liên thành”, mục đích là đi trước Thiên Đạo Tông một bước hướng ra biển.

Thế nhưng cuối cùng người tính không bằng trời tính, kế hoạch chưa kịp thành công thì đã lại bại từ bên trong.

Con trai, nếu có thể, hãy cố gắng dựa vào Duyên Hải thất liên thành để vươn ra biển lớn tìm thêm đồng minh và trợ giúp, bởi vì trên đất liền này, người tin được đã rất ít rồi.”

...

Chính Nam chậm rãi mở hai mắt ra, khuôn mặt tĩnh lặng.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được vì sao những lần trước lão cha luôn úp mở về một âm mưu quá lớn, một đối thủ quá mạnh mà hắn không thể nào đụng tới được, kể cả lần này ông cũng chỉ nói "ra ngoài tìm thêm trợ giúp đi chứ sức một người là không thể được".

"Thiên Đạo Tông, Duyên Hải thất liên thành..."

Suy nghĩ lại những thông tin vừa thu thập được, Chính Nam thả mình xuống Thanh Vân Tông, khôi phục lại vẻ mặt sáng láng mà Đại sư huynh nên có trước các đệ tử.

Nghị Sự Điện, các vị phú bà không hẹn mà tập trung nhau lại đây ngồi sẵn trên ghế, không ai nói gì nhưng trong lòng mỗi người đều có tâm sự.

Chính Nam vốn muốn tìm Vũ Tuyết phú bà hỏi một chút chuyện liên quan tới các tòa thành bờ biển, lại phát hiện các cô gái đều có mặt tại phòng họp, điều này khiến hắn có chút không hiểu ra sao.

“Mọi người làm gì tập trung hết ở đây thế? Có chuyện gì quan trọng cần bàn bạc sao?” - Chính Nam vừa đi về phía ghế trung tâm vừa hỏi.

“Không có chuyện gì, rảnh rồi gặp nhau thôi. Mà, sáng nay anh đi đâu thế?”

Tú Anh phú bà từ sau khi xác định quan hệ với Chính Nam thì đã không còn tính cách Đại tiểu thư nữa, cô bây giờ đang cố gắng để trở thành vợ hiền, dâu thảo trong mắt hắn.

“Tôi Tà Nguyệt Tông a, có chuyện gì không?” - Chính Nam không hiểu ra sao.

Các phú bà liếc mắt nhau, Ngọc Ngân phú bà hỏi: “Không có gì. Đàm phán với bên đó sao rồi anh?”

Chính Nam nhún vai nói: “Thành công. Một tháng sau chúng ta sẽ xuất động toàn quân, kết hợp với Tà Nguyệt Tông cao tăng tiến đánh Cửu Dương các đại bản doanh.”

Vũ Tuyết phú bà cau mày: “Một tháng, có vội quá không? Cửu Dương Các dù sao cũng là một cái ngàn năm tông môn a. Em nghĩ chúng ta cần chuẩn bị thêm.”

Chính Nam cười nói: “Anh đã bàn bạc rất kỹ với cao tăng Tà Nguyệt Tông, thậm chí cả vị cao nhất kia nữa. Nhiệm vụ lần này chúng ta chỉ mang vai trò hỗ trợ, không cần chính diện ra chiến trường nếu không cần thiết, cho nên độ nguy hiểm không cao. Mọi người cứ yên tâm.”

Chính Nam đã nói tới như vậy thì các cô cũng không muốn khuyên can thêm nữa, dù sao thì chỉ cần cùng hấn chiến đấu là được.

Bỗng nhiên Chính Nam cau mày nói: “Ba người làm sao đều bị thương vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Hải thành, Vũ gia, Thiên Thánh Cung

“Em không sao...” - Tú Anh phú bà lên tiếng trước.

“Không sao? Khí huyết loạn thành một đoàn, kinh mạch xoắn lại với nhau, đây rõ ràng là biểu hiện của tẩu hỏa nhập ma mà em còn nói là không sao!?” - Chính Nam không vui.

Hắn quay qua nói với Vũ Tuyết phú bà và Ngọc Ngân phú bà: “Hai người chỉ bị thương nhẹ, dùng đan dược với mình tưởng là không sao. Hắc Vô Thường bị nặng hơn nên anh sẽ chữa trị cho cô ấy trước. Trong thời gian này mọi người cố gắng cẩn thận thêm một chút, đừng để bị thương vô lý sẽ tổn thời gian để chữa trị.”

Ba vị phú bà đều cười khỏ. Các cô cũng không biết vì sao tâm thần bỗng nhiên không yên mới để xảy ra vấn đề. Tập trung ở đây cũng là để hỏi thăm lẫn nhau đây chứ.

Cuộc họp rất nhanh thì giải tán. Chính Nam dẫn theo Tú Anh phú bà về phòng cô để tiến hành chữa trị thương thế.

Vừa đóng cửa lại, Tú Anh phú bà lập tức cời ra trang phục Akatsuki rồi ôm chầm lấy Chính Nam, nghiêng đầu áp sát vào ngực hắn.

Chính Nam không hiểu ra sao nhưng vẫn đưa tay vuốt ve sau lưng cô, nói: “Em sao thế? Anh mới đi có một buổi sáng chứ có lâu la gì đâu?”

Tú Anh phú bà nỉ non: “Em không biết. Sáng nay bỗng nhiên cảm thấy tim đau nhói, tâm thần không yên, luôn có cảm giác bồn chồn, giống như có chuyện không may xảy ra. Anh lại không có ở nhà nên em rất sợ hãi. May mà mọi chuyện đều ổn.”

Chính Nam nhẹ nhàng an ủi cô, trong lòng thì ngọt lịm: “Ra là lúc mình “chết” các cô ấy cảm nhận được nên mới không tập trung mà bị thương. Trách oan các phú bà a.”

Giúp Tú Anh phú bà ổn định khí huyết và khâu vết kinh mạch xong, Chính Nam lại tới tìm Ngọc Ngân phú bà chữa trị nội thương.

Cuối cùng hắn tới phòng Vũ Tuyết phú bà gõ cửa.

Trong phòng, Chính Nam ngồi quỳ trên hai đầu gối, trước mặt hắn là Vũ Tuyết phú bà để lưng trần đang nằm sấp trên giường.

Vũ Tuyết phú bà hô hấp sâu và đều, lim dim mắt hưởng thụ Chính Nam massage thì nghe hắn nói: “Em đối với Hải thành biết có nhiều không?”

"Tại sao anh lại hỏi tới Hải thành?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn biết."

Vũ Tuyết phú bà trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói: “Hải thành ban đầu chỉ là một cái làng chài nhỏ ven biển gọi Hải thôn, chủ yếu lấy đánh bắt cá và mậu dịch hàng hải làm chủ, không có gì khác biệt với các làng chài khác.

Nhưng hơn 500 trăm nước, Thiên Thánh Cung chủ Chính Thiên quyết định xây dựng một cảng mậu dịch hàng hải lớn nhất khu vực phía bắc, mục đích là để tăng cường thông thương giao dịch với Bắc Băng đại lục thông qua đường biển và vị trí của Hải thôn rất thuận lợi nên đã được lựa chọn.

Hải lão gia chủ lúc ấy được Chính Thiên cung chủ giao cho toàn quyền xây dựng và để coi như ghi nhớ thì Hải thôn khi ấy được đổi tên thành Hải thành.”

Chính Nam khá là bất ngờ với câu chuyện này: “Ồ, nói như vậy Hải gia khi đó còn là thế lực phụ thuộc của Thiên Thánh Cung sao?”

Vũ Tuyết phú bà lắc đầu: “Khi đó Hải thôn mọi người hầu hết là họ Hải, nhân số khoảng 300 người, tu vi cao nhất Hải lão gia chủ Hải Đại Dương cũng chỉ là Không Minh sơ kỳ, làm sao lọt vào mắt Chính Thiên cung chủ được.”

Chính Nam cảm thấy có gì đó không đúng, làm sao quay vòng vòng như vậy: “Em vừa mới nói Chính Thiên cung chủ giao toàn quyền xây dựng Hải thành cho Hải lão gia chủ, sau đó lại nói Chính Thiên cung chủ cũng không coi trọng Hải thôn, làm sao lộn xộn như vậy?”

Vũ Tuyết phú bà mỉm cười: “Bởi vì lúc ấy dọc theo bờ biển, Chính Thiên cung chủ cũng đồng thời tiến hành cho xây dựng thêm sáu tòa thành khác với cùng một mục đích như thế.”

Chính Nam lúc này mới hiểu ra vấn đề, nhưng hắn lại có thắc mắc mới: “Coi như lúc ấy Chính Thiên cung chủ tầm nhìn lớn, muốn phát triển hàng hải để tăng cường thông thương, tại sao đến bây giờ Hải thành gần như không mở cửa thông thương với bên ngoài bằng đường biển nữa, chỉ giống như những tòa thành bình thường, thông thương bằng đường bộ như vậy?”

Vũ Tuyết phú bà ánh mắt sắc bén, hạ thấp giọng nói: “Cái đó thì phải nói tới sự xuất hiện của Vũ gia.”

Chính Nam biết sự tình hệ trọng, hắn vung tay lên không, điều động trận pháp cô lập căn phòng này thành một khu vực phong kín, sau đó gặt đầu ra hiệu.

Vũ Tuyết phú bà lúc này mới nói tiếp: “Sau khi Hải thành xây dựng hoàn tất, cùng với Thanh thành, Quảng thành, Khánh thành, Thuận thành, Minh thành và Liêu thành trở thành bảy mắt xích kinh tế quan trọng của đại lục. Đó cũng là lúc vấn đề bắt đầu sinh ra.”

Chính Nam rót cho Vũ Tuyết phú bà một ly nước để cô uống khỏi khô cổ họng.

Vũ Tuyết phú bà uống một ngụm, tiếp tục: “Hải thành với vị trí gần với Bắc Băng đại lục nhất trong 7 tòa thành, lúc ấy liền trở thành điểm đến ưa thích của thương nhân khắp đại lục. Hải lão gia chủ làm Hải thành thành chủ, tất nhiên là được các thương nhân này ra sức nịnh bợ để công việc làm ăn được suôn sẻ.

Anh nghĩ xem, vốn là một cái trường thôn đánh cá nghèo, vụt một cái trở thành được mọi người nịnh nọt, bợ đỡ đại nhân vật khiến cho Hải lão gia chủ dần dần trở nên sa đọa trong tiền bạc, rượu chè, gái gú...”

Chính Nam tỏ ra hiểu rõ vấn đề này, đây là nhân chi thường tình mà thôi. Như kiếp trước của hắn, chuyện người ta trúng số rồi sa đọa đều nghe hàng ngày, ở đây Hải lão gia chủ ngoài có Tiền, còn có Quyền, thậm chí có cả Thế, nhân sinh đầy đủ như vậy, không sa đọa cũng là quá khó.

“Hải lão gia chủ lúc ấy bị quyền thế làm cho mờ mắt, bắt đầu giấu giếm Thiên Thánh Cung tiến hành thiên vị các thương nhân cùng hắn có quan hệ khiến cho Hải thành dần dần trở thành lãnh địa riêng của hắn.” - Vũ Tuyết phú bà ánh mắt xa xăm, nhớ lại những hồi ức của mình: “200 năm sau khi bảy mắt xích thương thành được thành lập, Chính Thiên cung chủ tiến hành thay mới quyền lực tại các tòa thành thương mại này.

Và ông nội của em cùng toàn bộ Vũ gia được điều tới Hải thành tiếp quản quyền thành chủ.”

“Ồ, nói như vậy Vũ gia lúc đó cũng phải có Độ Kiếp kỳ cường giả đi, làm sao lại...” - Chính Nam bật thốt lên hỏi, sau đó biết mình thất thố, hắn lại im miệng.

Vũ Tuyết phú bà cắn răng, ánh mắt thù hận: “Đúng vậy, ông nội em lúc ấy là Độ Kiếp sơ kỳ, cha của em cũng đã là Lý Sương hậu kỳ. Nếu không có gì bất ngờ, ít nhất ba đời Vũ gia sẽ trở thành bá chủ Hải thành.”

Cô hít một hơi thật sâu, giữ cho mình bình tĩnh, tiếp tục nói: “Ban đầu Hải gia cũng tỏ rất thân thiện, thậm chí chủ động chuyển giao quyền lực cho Vũ gia để Vũ gia nhanh chóng trở thành đệ nhị gia tộc tại Hải thành.”

Chính Nam gặt đầu: “Rất thuận lợi nha, người đời bây giờ nhớ tới Vũ gia cũng chỉ nghĩ tới ‘Hải thành đệ nhị gia tộc’. Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Tuyết phú bà lạnh lẽo kể lại: “Hải gia không phải là thứ gì tốt lành, bọn họ nhanh chóng chuyển giao quyền lực chính là muốn đẩy hết trách nhiệm kinh doanh thua lỗ cho Vũ gia gánh vác.

Mấy trăm năm làm thổ bá vương tại Hải thành, Hải gia cũng biết họ làm thua lỗ bao nhiêu tiền của Thiên Thánh cung để mập túi tiền riêng, bây giờ có Vũ gia tới chết thay, tất nhiên bọn họ phải vui mừng hợp tác.”

“Thật sự là một lũ khốn nạn! Lừa trên, dối dưới.” - Chính Nam cũng tỏ ra bất bình thay cho tình cảnh của Vũ gia khi ấy.

Vũ Tuyết phú bà cười lạnh: “Bọn khốn nạn ấy còn thiết kế bẫy cha của em lên giường cùng Hải gia đại tiểu thư lúc ấy là Hải Tiểu Diệp, âm mưu kéo Vũ gia về cùng một chiến tuyến, tiếp tục lừa dối Thiên Thánh Cung.

Kế hoạch vỡ lở khiến ông nội của em tới tận cửa tìm Hải gia đòi lý lẽ. Hải Tiểu Diệp không chịu nổi miệng đòi nói ra nói vào mới tự sát trong phòng của mình, lúc này ả đã mang cái thai không biết của ai.”

Chính Nam ánh mắt nghi ngờ: “Đáng đời. Nhưng nếu Hải gia khi đó danh tiếng đều nát như vậy, tại sao Thiên Thánh Cung không có động tĩnh gì thế? Lại nói, cái thai kia không phải...”

“Sau này điều tra mới biết đó là kiệt tác của ả cùng anh ruột của mình gian díu mà có, muốn cho cha em đồ vô mà thôi.” - Vũ Tuyết phú bà hơi thờ dờn đập, lửa giận bắt đầu cháy hừng hực: “Bởi vì Chính Thiên cung chủ cùng vợ đột nhiên mất tích, mọi chuyện lúc ấy được một người gọi ‘Lý tổng quản’ một mình xử lý cho nên sự tình mới không có được giải quyết triệt để.”

Chính Nam ánh mắt lấp lóe, thì thầm: “Lý tổng quản, Lý Anh Tuấn sao?”

Vũ Tuyết phú bà không để ý Chính Nam kỳ quái, cô tiếp tục: “Ban đầu Hải gia còn sợ Thiên Thánh Cung tung hỏa mù, sợ rằng Chính Thiên cung chủ chơi trò biến mất để dụ các con sâu trong nồi canh nổi lên cho nên vẫn chưa dám làm gì quá đáng.

Nhưng lâu dần Chính Thiên cung chủ không xuất hiện, lại thêm lời đồn nổi lên bốn phía, nói rằng Chính Thiên cung chủ cùng vợ đã chết, Hải gia bắt đầu lộ ra nanh vuốt.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Truy thu [Danh Hiệu]

Vũ Tuyết phú bà lúc này mắt đã vằn vện tơ máu, móng tay bấm vào lòng bàn tay, từng giọt máu tươi nhỏ xuống giường, đỏ cả một mảnh chăn mền: “Hải gia bắt đầu từng bước thu hồi quyền lực của mình. Thám tử của Vũ gia báo lại là nhiều lần nhìn thấy có người lạ ra vào Hải gia, còn được Hải lão gia chủ tự mình đưa đón từ cửa, hiển nhiên là tu vi và địa vị không tầm thường.

Sau đó quan hệ giữa Vũ gia và Hải gia bắt đầu gay gắt, từ mình tranh ám đấu chuyển thành chính diện va chạm. Cuối cùng... cuối cùng.. Vũ gia thua cuộc... ô ô.” - Khóc lê hoa đài vũ, khóc như đứa trẻ con vô lực trước cuộc đời vậy.

Chính Nam kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi: “Được rồi, kể ra được rồi là tốt rồi, cứ khóc thỏa thích, những năm qua giấu trong lòng như vậy cũng đã đủ rồi.”

Nghe được như vậy, Vũ Tuyết phú bà càng khóc lớn hơn, khóc rống lên cho thỏa những ủy khuất, những mệt mỏi, những đau đớn mà cô phải một mình chịu đựng, phải gồng gượng những năm qua.

“Người đã chết không thể sống lại, em có nén đau buồn đi.” - Chính Nam vừa nhẹ nhàng an ủi Vũ Tuyết phú bà, đồng thời tranh thủ nói sang chuyện khác để cô bớt đau buồn: “À đúng, có tin tốt đây. Tề đàn anh đã chuẩn bị xong, ngày mai chúng ta bắt đầu kích phát huyết mạch cho em.”

Vũ Tuyết phú bà biết Chính Nam không muốn cô tiếp tục buồn nên cố gắng nín khóc, mỉm cười nói: “Cảm ơn anh, anh vì em mà vất vả nhiều quá.”

Chính Nam lau nước mắt trên khuôn mặt cô, cười lắc đầu: “Không có gì vất vả cả, em xứng đáng được như vậy. Lại nói, nếu cảm thấy anh vất vả thì nên có thành ý một chút a, cảm ơn sung sướng như vậy không tốt lắm đâu.”

Vũ Tuyết phú bà phì cười, hôn nhẹ vào môi Chính Nam, bên lên nói: “Chờ... chờ em báo thù cho gia tộc xong, em... chúng ta...”

Chính Nam nơi nào chịu được một cái mỗ nhẹ như vậy đã đủ, hấn cúi đầu hôn lại vào môi Vũ Tuyết phú bà thật sâu, thật nồng nàn, thật ướt át. Tới khi cô muốn thở không nổi nữa hấn mới tha cho.

Còn chưa hết thòm thèm, Chính Nam liếm mép nói: “Em là của anh, cha mẹ em cũng là cha mẹ anh, mãi mãi là như vậy.”

Vừa bị Chính Nam làm cho toàn thân nước nóng dâng trào, lại bị hấn bá đạo tuyên bố trùng kích tâm linh, Vũ Tuyết phú bà thật muốn đè người đàn ông này xuống chiếm lấy nhưng trong lòng cô còn khúc mắc nên tất cả cuối cùng chỉ hóa thành một cái ôm chặt cùng với nụ cười hạnh phúc và những tiếng ní non: “Cảm ơn anh, em mãi mãi cũng là của anh mà thôi!”

"Chúng ta mãi mãi là của nhau!"

...

Từ chỗ Vũ Tuyết phú bà trở về, Chính Nam mới bắt đầu kiểm tra bảng thông tin. Hấn tò mò hỏi: “Trang, trước khi tôi “chết” nghe quảng cáo là Hệ Thống sẽ mạnh lên rất nhiều, cụ thể là cái gì tới giải thích cho tôi nghe xem nào.”

“Ừa, có sao!?” - Trang phú bà giùng giọng đầy ngây thơ và ngờ ngác hỏi ngược lại Chính Nam.

Chính Nam hai mắt đen thui, mặc dù đã có nghi ngờ từ trước nhưng thái độ này của Trang phú bà đã chính thức xác nhận cho bất an trong lòng hấn.

Cmm! Bị lừa rồi!

Hàng này sợ hấn không dám đi “chết” nên không từ thủ đoạn dụ dỗ, lừa gạt, trấn an hấn, xong việc thì lập tức phui sạch.

“Aiz, chỉ trách bản thân quá tin người, không ghi âm cũng không ký giấy, bây giờ lời nói gió bay trách được ai a!” - Chính Nam nghiêng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời, chấp tay sau lưng thở dài, một bộ khám phá hồng trần, đặc đạo cao nhân.

“Phuttt... hahaha, bộ dáng này của ký chủ nên được in thành sách và bán rộng rãi cho mọi người cùng tham khảo. Tên là gì nhỉ... “Believe people vkl”, ahaha...”

Chính Nam cảm thấy trên mặt không ánh sáng nên gắt gỏng nói: “Làm việc, làm việc, không đùa giỡn nữa.”

Móa! Cà đòi đi lừa người, không ngờ cũng có ngày chơi dao đứt tay.

“Được rồi, nghiêm túc.”

"Lần bảo trì này cũng không có gì quá biệt so với những lần trước, Trang cũng chính thức xin lỗi vì đã lừa ký chủ trước đó, nhưng lý do vì sao Trang phải làm như vậy thì tin rằng ký chủ cũng có đáp án cho mình nên chuyện đó gác qua một bên.

Sau lần cập nhật thứ tư vừa qua thì ngoài các tính chỉnh về giao diện, số liệu, vân vân... cùng với những cập nhật phải có, thì thay đổi lớn nhất đến từ một tiêu mục hoàn toàn mới mà trước đây Trang đã từng nói qua với ký chủ, đó là mục [Danh Hiệu].”

“À, chính thức cập nhật tính năng [Danh Hiệu] rồi sao, cụ thể như thế nào?” - Chính Nam hai mắt tỏa sáng.

Tính năng của hệ thống hần gần như đã quen thuộc hoàn toàn, tuy không tới mức nhàm chán nhưng làm đi làm lại một vài chuyện ngày này qua tháng khác sẽ không tránh được cảm giác có chút máy móc a, có tính năng mới là tốt nhất.

“[Danh Hiệu] là tính năng hoàn toàn mới được cập nhật ở giai đoạn thứ 5, cũng là một trong những tính năng "miễn phí" lợi hại nhất của Hệ Thống.

Chức năng chính của tính năng [Danh Hiệu] là ghi chép, đánh dấu những chặng đường mà ký chủ đã đi qua. Giống như danh hiệu [Tiểu Bạch Kiểm đại thành] mà ký chủ đang sở hữu, mọi [Danh Hiệu] đều có một buff nhỏ mang tính khích lệ đối với ký chủ. Bây giờ ký chủ có muốn Trang truy thu những [Danh Hiệu] ký chủ đã dành được trước đây không?”

“Lại có buff a, tới tới, truy thu ngay rồi cho tôi xem với.”

“Chúc mừng ký chủ nhận được danh hiệu [Dục Vương], hiệu quả giảm 5% thời gian luyện đan, 1% tỉ lệ kích hoạt [Thiên Địa Công Minh], thu được gấp đôi thành quả.”

“Chúc mừng ký chủ nhận được danh hiệu [Dục Tông], hiệu quả giảm 5% thời gian luyện đan, 1% tỉ lệ kích hoạt [Thiên Địa Công Minh], thu được gấp đôi thành quả.”

“Dừng, dừng! Trang, tôi biết [Danh Hiệu] chỉ là một cái mục nhỏ nhưng đã không làm thì thôi, làm thì cho ra làm. 5% thời gian luyện đan? 1% tỉ lệ kích hoạt? Con số này thật có tác dụng hay sao?”

Chính Nam không khó tính, ngược lại hần là người khá vị tha và biết suy nghĩ cho người khác, cũng như dễ dàng chấp nhận hiện thực.

Nhưng mà cmm! Tân tân khổ khổ, tốn không ít điểm mới lên được cấp 6 [Luyện Dục Sư], chỉ nhận được những buff này, vậy thì không có, chứ có mà như không thể này khó chịu thêm ra.

“Không phải như vậy, ký chủ có chút hiểu lầm rồi. Đặc thù của buff [Danh Hiệu] là những buff cùng loại sẽ cộng dồn lại với nhau.”

“Hả!? Cộng dồn!? Nói như vậy, nếu tôi tăng nghề Luyện Dục Sư lên cấp 7, tức là đạt được danh hiệu Dục Hoàng, tôi sẽ được buff giảm 15% thời gian luyện đan, đồng thời có 3% tỉ lệ kích hoạt Thiên Địa Công Minh gì đó, đúng chứ?”

“Không sai. Ký chủ phải hiểu rõ một chuyện là đan dược cấp càng cao thì thời gian luyện chế sẽ càng lâu, buff giảm thời gian luyện đan theo % ở hiện tại còn không nhiều nhưng sau này sẽ là con số không hề nhỏ.

Còn buff Thiên Địa Công Minh mặc dù khá ít nhưng ngày nào đó ký chủ nhân phẩm bạo phát, luyện một lò cấp 8 đan dược ra tận 20 viên, lúc đó chẳng phải là kiếm lợi lớn rồi.”

Chính Nam cũng gật đầu đồng ý với thuyết pháp này của Trang phú bà. Hần cười nói: “Được rồi, Trang tiếp tục, cảm ơn vì đã giải đáp thắc mắc của tôi.”

“Không sao, trách nhiệm mà thôi.”

Tiếp theo Trang phú bà truy thu một loạt [Danh Hiệu] liên quan tới luyện khí, trận pháp, phù văn,... các nghề nghiệp mà Chính Nam kích hoạt đẳng cấp cao.

Buff cũng không có gì quá mức mạnh mẽ, đúng như Trang phú bà nói trước đó là “mang tính khích lệ” làm chủ.

Đáng nói là có một danh hiệu Chính Nam cảm thấy rất thiết thực đó là danh hiệu [Đệ Nhất Huyết], tăng 10% thời gian song tu. Tu luyện càng nhanh thì càng tốt, thời gian đột phá càng ngắn thì chứng tỏ thiên phú càng cao, nhưng song tu thì khác.

Song tu càng nhanh chứng tỏ... thận hư a, thời gian càng ngắn... kia không phải là muốn bắt lực tới nơi rồi.

Chính Nam mới không làm Thận Hư Nam!

Sau khi nghe Trang phú bà truy thu toàn bộ [Danh Hiệu], Chính Nam không chút ngần ngại treo [Dục Tông] làm danh hiệu chính ở bảng thông tin. Không có cách, mặc dù người khác nhìn không thấy bảng thông tin nhưng cứ mở ra là thấy [Tiểu Bạch Kiểm đại thành] thì hơi... không hay lắm.

“Ngoài ra còn một tính năng nhỏ khác cá nhân Trang khuyên dùng là ở bản cập nhật này là tính năng [Tự Động Thêm Điểm]. Ký chủ có thể thiết lập một số kỹ năng, nghề sẽ tự động lên cấp nếu đủ điểm, đẳng cấp cũng có thể thiết lập.”

“Thiết lập tự lên cấp đi, còn kỹ năng và nghề thì thôi. Xài tằm bậy hết điểm rồi đến lúc cần kíp mà không có thì tai nạn.” - Nói, Chính Nam tự mình dùng tay tăng cấp nghề và kỹ năng.

“Thiết lập tự động lên cấp thành công.”

“Tiêu hao 5 điểm cấp lên cấp 41 thành công.”

“Tiêu hao 6 điểm kỹ năng tăng [Tam Thân Thuật] lên cấp 7 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng [Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật] lên cấp 3 thành công. Ghi chú: Đẳng cấp kỹ năng sau không thể cao hơn kỹ năng tiền đề.”

“Hà!? Chuyện gì?” - Chính Nam vốn là muốn tăng hẳn [Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật] lên cấp 6, nhưng chỉ dừng lại ở cấp 3.

“[Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật] là kỹ năng con của kỹ năng [Ảnh Phân Thân Thuật], kỹ năng tiền đề chỉ mới cấp 3 nên đẳng cấp của kỹ năng con không thể cao hơn.”

“Còn có chuyện này!? Vậy song song tăng lên đi.”

“Tiêu hao 14 điểm kỹ năng, song song tăng lên [Ảnh Phân Thân], [Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 24 điểm nghề, đồng loạt tăng [Luyện Dược Sư], [Trận Pháp Sư], [Luyện Khí Sư], [Y Sư] lên cấp 7 thành công.”

Lại một trận truy thu [Danh Hiệu], Chính Nam ngay lập tức đổi danh hiệu trong bảng thông tin thành [Dược Hoàng], lúc này mới một mặt hài lòng tự khen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Bạch Hổ huyết mạch

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Dược Hoàng.

Đẳng cấp: 41(Không Minh tằng 1)

Thiên phú: cấp 7

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn, Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn

Mị lực: 22

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(7), Tứ Từ Việm Trận(5),Lôi Độn Chakra Hình Thức(5),Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hòa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(5), Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật(5), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phược Thuật(1), Bát Quái Chuồng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm, Tắt Sát Băng Thứ, Ma Kính Băng Tinh, Thiên Sát Phi Thủy Châm, Thiệt Căn Tuyệt Họa Ấn, Quái Lực.

Nghề: cấp 7 luyện dược sư, cấp 7 trận pháp sư, cấp 7 luyện khí sư, cấp 7 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 5 tuần thú sư.

Phủ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 92/100), Lý Gia Nguyệt(S, 85/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 91/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 81/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100).

Điểm dư: 15 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 10 điểm nghề.

Balo: 23 viên cực phẩm linh thạch, 7 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 3 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 50(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Con Đường Viên Mãn - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Linh – giai đoạn 6], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

“Đẹp đề, hắc hắc.” - Chính Nam yy một lát rồi mới hỏi: “Trang, nếu bây giờ tôi mua xuống Nhất Vĩ Shukaku, độ trung thành của nó là bao nhiêu?”

“Voi đẳng cấp hiện tại của ký chủ, độ trung thành của Nhất Vĩ Shukaku là 50%, tỉ lệ làm phản là 50%.”

“Đẹp! Ai thèm thứ của nợ ấy.” - Chính Nam lập tức chửi ầm lên.

50% tỉ lệ làm phản, cảm tình lúc hấn ngủ thì người ta vui sẽ ngủ cùng, không vui liền giết hấn rồi bỏ đi?

Mặc dù nói thiện cảm của sủng vật có thể bồi dưỡng bằng thời gian và thức ăn nhưng độ nguy hiểm quá lớn, Chính Nam sẽ không mạo hiểm như vậy.

Đẹp ý nghĩ sủng vật qua một bên, Chính Nam tiếp tục suy tính tương lai phát triển bản thân, Akatsuki và Thanh Vân Tông.

Gói quà cấp 40 lại cho hấn một ít điểm và 20 viên cực phẩm linh thạch, quả thực đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi. Lần trước gói quà cấp 30 cho 10 viên cực phẩm linh thạch hấn đã phải đưa một nửa cho Tú Anh phú bà đổi cho Trần gia bản gia thành thượng phẩm linh thạch, mắt thấy đã muốn hết sạch liền có bổ sung, không thể tốt hơn.

Không có cách, cả cái Thanh Vân Tông lớn như vậy chỉ có một mình hấn là đàn ông, chưa tính Akatsuki mọi người đẳng cấp cũng không thấp, mỗi ngày tiêu hao tài nguyên tu luyện cũng là thiên văn số tự, hấn mặc dù bán thân, bán cả thận cũng không đủ cho ăn no đội quân nữ quyền này.

“Hiện tại đã có [Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật], nên đẩy mạnh hơn việc sản xuất và chế tạo mới mong lái bù được lỗ.” - Chính Nam thờ dài, làm đàn ông chính là phải âm thầm chịu những gánh nặng như vậy.

...

Ngày hôm sau, Chính Nam một mặt thịt đau dùng một nửa số thượng phẩm linh thạch mà Tú Anh phú bà đưa cho hấn để mua một giọt “Bạch Hồ tinh huyết” trong cửa hàng.

Đúng vậy, là mua một giọt!

“Trang, một giọt thật đủ không?”

“Không sao cả, Trang đã tính toán hoàn tất thể chất và khả năng chịu đựng của Vũ Tuyết phú bà, một giọt “Bạch Hồ tinh huyết” này đã đủ để thay đổi hoàn toàn huyết mạch của cô ấy thành Bạch Hồ huyết mạch, đồng thời hoàn toàn trấn áp Oán Linh trở chú.

Chỉ là nếu ký chủ muốn cô ấy hoàn toàn thoát khỏi trở chú thì phải dùng đan dược tăng huyết mạch lên cấp 3 trở lên, hoặc tiếp tục mua Bạch Hồ tinh huyết đậm đặc hơn rồi lần nữa tiến hành cường hóa huyết mạch cho cô ấy.

Nhắc nhở là huyết mạch cường hóa chỉ có thể từng bước tăng lên, không thể nhảy vọt để tránh nguy hiểm tới tính mạng”

“Tức là phải mua cấp 2 tinh huyết, cường hóa xong lại mua cấp 3 tinh huyết... vẫn là đề sau đi. Bạch Hồ huyết mạch là cấp 10 huyết mạch, không vội.” - Chính Nam chỉ có thể thờ dài tiếc nuối.

Hấn không hề tiếc tiền với phú bà của mình nhưng ngặt nỗi nghèo a, chỉ có thể đi từng bước một.

...

Trên tế đàn được Chính Nam bí mật xây dựng ở phía sau Thanh Vân Sơn, xung quanh bị bao phủ không dưới chục loại trận pháp phòng ngự, Vũ Tuyết phú bà trước sự chứng kiến của mọi người khẽ gật đầu rồi tiến vào tế đàn tiến hành cải tạo huyết mạch.

Lần này Chính Nam dự kiến là ít nhất năm ngày cô mới có thể tỉnh lại, dù sao cũng là cải tạo huyết mạch chứ không phải kích hoạt huyết mạch, bên trong là có rất nhiều điểm khác nhau.

...

Chính Nam liên tiếp 5 ngày 5 đêm không ăn uống, ngủ nghỉ gì cả, một mực canh gác bên cạnh tế đàn phòng ngừa có vấn đề xảy ra, may mắn là không có bất kỳ ngoại ý muốn gì.

Chỉ là ngày cuối cùng Bạch Hồ tinh huyết và Oán Linh Minh Chú xảy ra va chạm chính diện khiến Vũ Tuyết phú bà chịu đau đớn cực lớn, Chính Nam cũng không có cách giúp cô mà chỉ có thể tạo kết giới bảo vệ tế đàn không bị khí lăng trùng kích sập mà thôi.

Sau một ngày một đêm không ngừng cùng Oán Linh Minh Chú tranh đấu, nương theo một tiếng hồ gầm vang vọng cả Thanh Vân Sơn, cuối cùng quá trình cải tạo huyết mạch cũng thành công mỹ mãn.

Vũ Tuyết phú bà nằm gục trên tế đàn, lông mao, tai và đuôi chậm rãi rút xuống dưới da, lộ ra thân thể hoàn mỹ không tì vết với những đường xong đầy "sách vở" của cô.

Chính Nam không rảnh thường thức tiên cảnh kia mà chỉ mặt đầy thương tiếc ôm lấy Vũ Tuyết phú bà rồi giúp cô khoác vào một tấm lụa mỏng, ôn nhu nói: “Em giỏi lắm, thành công rồi.”

Trong lòng hân không nhận được suy nghĩ kỳ quái: "Làm sao giống... vợ đẻ vậy a!"

Vũ Tuyết phú bà mỉm cười, gật đầu: “Em thành công rồi, cảm ơn anh.” - Cô lại quay xuống nhìn Akatsuki mọi người, khẽ gật đầu: “Cảm ơn mọi người.”

Giáp hộ pháp Vũ Văn lập tức nào tới ôm chặt chị mình, khóc lê hoa ái vũ: “Chị hai, mấy ngày nay em thật lo lắng cho chị. May mà không có chuyện gì xảy ra.”

Để hai chị em ôm nhau thân thiết một lát, Chính Nam lên tiếng: “Văn, em mang Tuyết về phòng nghỉ ngơi trước, mọi người cũng trở về hồi phục sức lực đi, thời gian này vẫn là giữ vững tinh thần chuẩn bị cho mọi biến cố mới tốt.” - Dứt lời Chính Nam cũng nhanh chóng trở về phòng ngủ bù cho 5 ngày 5 đêm thức trắng.

Akatsuki mọi người tuy cũng canh gác nhưng không giống Chính Nam túc trực suốt 5 ngày 5 đêm, các cô nhìn nhau rồi quyết định tăng cường làm việc và tu luyện, chứ chuyện gì cũng để hân tự mình đứng ra chịu khổ như thế này... quá có lỗi đi!

...

Chính Nam trở về ngủ một mạch tới trưa ngày hôm sau, không phải hân tự tỉnh dậy mà là bị Ngọc Ngân phú bà lay dậy.

"Anh đã ngủ gần một ngày rồi, dậy ăn uống chút đi rồi ngủ tiếp."

Chính Nam cười khò: "Dậy rồi ăn làm sao mà ngủ tiếp được nữa." - Mặc dù nghĩ vậy nhưng hân không nói ra mà chỉ mỉm cười gật đầu, đi tắm một cái.

Nghị Sự Điện, Chính Nam đang ngồi nghe các phú bà báo cáo lại tình hình kinh doanh và phát triển thì Lam Chiến bỗng nhiên muốn gặp hân.

Lam Chiến mặc dù không phải thành viên Akatsuki nhưng lại là người hiểu rõ Akatsuki nhất nên Chính Nam cũng không có ý định che giấu gì mà trực tiếp cho hân vào trong nói chuyện.

"Đại nhân, vừa rồi một nhóm đệ tử đã đến báo cáo nhiệm vụ cấp E thứ 100, đạt tới chỉ tiêu mà ngài yêu cầu. Xin đại nhân kiểm tra qua." - Lam Chiến cung kính dâng lên một quyển sổ cho Chính Nam.

Lam Phụng từ ghế đứng dậy, mỉm cười với ông nội rồi nhận lấy quyển sổ kia đưa qua cho Chính Nam.

"Lam đại trưởng lão, không cần lúc nào cũng dùng kính ngữ như vậy, cứ xưng hô bình thường là được rồi. Ông bây giờ đã là Độ Kiếp Kỳ siêu cấp cường giả, phong độ lên chứ." - Mặc dù muốn trên dưới rõ ràng nhưng Chính Nam vẫn không thể quen một người mấy trăm tuổi cung kính với mình như về trên, cảm giác rất mất tự nhiên.

Lam Chiến thì không cho là như vậy, hân lắc đầu cười nói: "Tích thủy chi ân, dừng tuyên trương báo. Đại nhân, ngài không chỉ cho thuộc hạ trăm năm tuổi thọ, báo được đại thù, còn tự mình vực dậy Thanh Vân Tông, giáo dục tiểu Phụng, ơn nghĩa đó so với việc cúi người trước mặt ngài, thuộc hạ còn cảm thấy mình kiếm lợi lớn đâu."

Chính Nam thờ dãi: "Được được, nói không lại ông. Tiếp tục duy trì và phát triển Thanh Vân Tông đi, đây dù sao cũng là cơ nghiệp của Lam gia, đừng lơ là."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." - Lam Chiến khẽ liếc Lam Phụng đang đứng sau lưng Chính Nam một cái rồi cúi chào thêm một lần mới rời đi.

Lam Phụng lúc này mới trở về vị trí của mình ngồi xuống, trước sau không nói một lời.

Trong phòng rơi vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng Chính Nam lật xem danh sách chi tiết 100 nhiệm vụ đã hoàn thành mà thôi.

Nhưng tại sao lại là 100 nhiệm vụ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Cấp 2 thế lực, Bí Cảnh

"Được rồi, chúng ta tiếp tục." - Chính Nam đề quyền sổ nhiệm vụ qua một bên rồi ra hiệu cho Tú Anh phú bà tiếp tục báo cáo.

"Sau hơn một tháng dùng mọi thủ đoạn để khống chế Hà thành, hiện nay các thế lực đã sơ bộ hình thành thế chân vạc mà chúng ta muốn trước đó." - Tú Anh phú bà không hỏi chuyện nhiệm vụ mà tiếp tục bài báo cáo của mình: "Đầu tiên là Phúc Đạt, cũng là bề nổi của chúng ta tại Hà thành.

Bằng vào danh tiếng của Trần gia cùng với sự hợp tác chặt chẽ với Lý gia, sức hiệu triệu của Phúc Đạt đã đạt đỉnh phong, gần như có thể lũng đoạn toàn bộ thị trường đan dược, khí cụ. Hiện tại có hơn một nửa gia tộc, bang hội, thế lực nhỏ trong thành có hiệp thương với Phúc Đạt, tình hình rất khả quan.

Ngoài ra tin đồn Phúc Đạt và Akatsuki có quan hệ cũng đã được lan truyền. Mặc dù "Tu La" Tú Anh ra sức phủ nhận nhưng rất nhiều "bằng chứng" đều chứng minh cho mối quan hệ của hai thế lực này."

Tú Anh phú bà cũng không thể không khâm phục thủ đoạn của Chính Nam. Tự mình tung tin đồn, tự mình đứng ra phủ nhận nhưng cùng lúc đó cũng tự tạo "chứng cứ" để tin đồn đó có nơi để bám vào, trở thành nửa thực, nửa hư tin tức mỗi ngày được người dân Hà thành bàn tán.

"Thứ hai là Ngô gia, đối trọng lớn nhất.

Ngô gia tại Hà thành kinh doanh đã mấy trăm năm, gốc rễ đã đào rất sâu tới nhiều nơi trong và ngoài thành, trong thời gian ngắn muốn nhổ hoàn toàn là không khả thi, chỉ có thể từ từ bào mòn, chậm rãi nhổ từng chút một mà thôi.

Em rất tiếc!"

"Không sao, chuyện đó anh hoàn toàn hiểu được." - Chính Nam xoa tay: "Nhưng em nói là thế chân vạc mà, tức là phải có ba phe chứ hả? Phe thứ ba đâu?"

Tú Anh phú bà trừng Chính Nam một cái: "Phe thứ ba, là Luyện Dược Sư công hội. Bọn họ không thuận theo chúng ta, cũng không cùng Ngô gia dây dưa, hoàn toàn là muốn làm trung lập. Em không biết ý của anh thế nào nên còn để mặc bọn họ nhảy nhót."

"À, Luyện Dược Sư công hội." - Chính Nam nhin không được nhớ tới Diệp Liên Hoa cô gái nhỏ kia, nhiều ngày như vậy bất vô âm tín, không biết có sống tốt không.

"Luyện Dược Sư công hội anh sẽ nghĩ cách, chuyện Hà thành tạm thời như vậy đã." - Chính Nam tạm thời còn chưa muốn dùng vũ lực cưỡng ép đánh chiếm Hà thành nên cứ gác nó qua một bên, chuyển hướng quan tâm tới chuyện tiếp theo: "Bạch Hồ, sức khỏe của em thế nào rồi?"

"Em... không sao... khụ... khụ..." - Vũ Tuyết phú bà nói không ra hai câu đã ho khan lên, có vẻ di chứng cải tạo huyết mạch vẫn chưa tốt.

Vũ Vân giúp chị hai vuốt lưng thông khí, đồng thời hướng Chính Nam tổ khô: "Chủ nhân, chị hai rất yếu nhưng vẫn cố gắng cố nặt ở đây hôm nay chỉ vì không muốn anh lo lắng. Anh cứ mặc chị ấy nghe chuyện là được rồi, báo cáo để khi khác có được không?"

"Ừ, sức khỏe quan trọng hơn, không cần vội vàng chút việc này ảnh hưởng tới khôi phục." - Chính Nam đáp lời Vũ Vân rồi đứng dậy tuyên bố: "Trước mắt cứ tiếp tục duy trì những gì đã và đang làm được, chờ Bạch Hồ khỏe lại chúng ta tính bước tiếp theo. Mọi người giải tán đi."

Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà nhìn nhau, cả hai đều muốn cùng Chính Nam chung gối tới nay. Dù sao đã 5 ngày “không làm gì cả” a, không chỉ hần cảm giác bị cấm túc mà các cô cũng là như vậy.

Nhưng bây giờ Chính Nam là muốn giúp Vũ Tuyết phú bà ổn định huyết mạch và khôi phục nguyên khí nên các cô cũng không cần quấy đòi hỏi mà trở phòng nghỉ ngơi.

...

Trong phòng mình, Chính Nam ghim từng châm lên người Vũ Tuyết phú bà, đồng thời cho cô dùng một viên cấp 5 hoàn mỹ Bồi Nguyên Đan mà hắn đổi ra từ thẻ đổi đan dược.

Cảm nhận được được lực và nguyên khí của Chính Nam du động trong thân thể mình, Vũ Tuyết phú bà có chút ngại ngùng nhưng phần nhiều vẫn là hạnh phúc. Cô bẽn lẽn nói: “Anh... anh cho em dùng đan dược gì thế?”

Chính Nam nghiêm túc ghi châm, đáp: “Cấp 5 hoàn mỹ Bồi Nguyên Đan, đan dược này là phù hợp nhất với em ở thời điểm hiện tại rồi. Anh cũng đang sử dụng châm giúp em nói rộng kinh mạch tạm thời để đan dược được hòa tan nhanh hơn.”

“Cấp 5 hoàn mỹ đan dược!?” - Vũ Tuyết phú bà sững sờ: “Là anh luyện ra sao?”

Cấp 5 hoàn mỹ đan dược đã có giá ngang ngửa với một viên cấp 7 thượng phẩm đan dược, đó chính là tính bằng trăm ngàn thượng phẩm linh thạch đan dược a.

Vũ Tuyết phú bà cảm thấy mình có chút phá gia tiếm chất rồi.

“Cũng đúng mà cũng không đúng” - Mặc dù không phải Chính Nam tự mình luyện tới nhưng thẻ đổi là của hắn đúng không, vậy thì đúng rồi.

Vũ Tuyết phú bà không hỏi nữa mà nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt màu đỏ với 3 câu ngọc xoay tròn của Chính Nam, ánh mắt mê ly.

“Đừng nhìn, sẽ bị ảo giác.” - Chính Nam đổi ra tròng mắt đen bình thường, nói: “Em phải giữ vững tinh thần để hấp thu đan dược chứ.”

“Anh nói... anh cho em Bạch Hồ huyết mạch, cấp 5 hoàn mỹ đan dược, lại ở đây tự mình giúp em điều hòa thân thể, hấp thu dược lực. Em làm sao trả

được hết ân tình này cho anh đây?" - Vũ Tuyết phú bà giọng hơi run, cô rõ ràng trong lòng đang rất không ổn định, còn có lưỡng lự, còn có cố chấp.

Chính Nam đang ghim châm cũng khựng lại một lát, rồi hần cười nói: "Cái gì trả hay không trả chứ, em xem anh là người ngoài hay sao?"

"Không phải... chỉ là... anh đối với em tốt như vậy, mà em ngoài bản thân mình ra thì chẳng có gì để giúp anh được cả. Em..." - Nghĩ đi nghĩ lại, toàn là Chính Nam cho, cô nhận.

Vũ Tuyết phú bà thay hần cảm thấy không công bằng.

Chính Nam đưa tay búng vào trán Vũ Tuyết phú bà, cười mắng: "Từ khi anh nhận em vào Akatsuki thì chúng ta đã là người một nhà rồi, nói cái gì ai cho, ai nhận của ai chứ. Tập trung một chút, đừng nghĩ lung tung nữa."

"Người một nhà... sao!?" - Vũ Tuyết phú bà nghe lời Chính Nam không nói chuyện nữa, nhưng trong lòng cô nghĩ gì để khoe miệng cô mỉm cười hạnh phúc như vậy thì chỉ có cô biết mà thôi.

...

Từ phòng Vũ Tuyết phú bà trở về, Chính Nam nằm lăn ra giường, cao giọng hô: "Tối tối, nhin suốt từ chiều tối giờ rồi."

Trang phú bà gắt gỏng: "Gào cái gì gào, đêm hôm rồi có phiền hay không a!"

"Vãi, A.I cũng cần ngủ? Nhanh cho tôi xem cấp 2 thể lực có gì mới, đừng làm biếng nha, tôi còn chưa quên chuyện bị lừa "đi chết" đâu!" - Muốn cùng bản Tiểu Bạch kiểm đấu?

Trang phú bà liền xì hơi: "Được được, không phải là nói chơi một chút sao, ai bảo tin rồi nhắc đi nhắc lại hoài, hừ!"

"Tiêu hao 10,000 exp tăng cấp thể lực Akatsuki lên cấp 2 thành công."

Chính Nam bật dậy ngồi trên giường, xoa xoa hai tay đầy thèm thuồng: "Có gì mới mau thông báo, nhanh nào, nhanh nào!"

"Không có chút hình tượng, hừ!"

Đầu tiên nói tới nâng cấp các tính năng cũ trước, cấp 2 thể lực có các thay đổi sau.

Mở ra khả năng nâng cấp [Ôn Tuyền] và [Thiên Thê] lên cấp 2, tác dụng không đổi nhưng phạm vi hiệu quả tăng lên tới Linh Hư Kỳ, chi tiết ký chủ có thể tham khảo khi muốn nâng cấp kiến trúc.

Thay đổi tỉ lệ phát hành quyền trực nhiệm vụ hàng ngày thành 40% cấp E, 40% cấp D, còn lại giảm dần từ 6% cho cấp C xuống tới 2% cho cấp SS. Độ khó nhiệm vụ cũng được điều chỉnh chút ít cho phù hợp với giai đoạn đầu của thể lực mới lên cấp, thời hạn: 7 ngày."

"Tốt, tốt! Hai kiến trúc cũ tăng lên theo tương đương với tiết kiệm được lượng lớn đan dược cho đệ tử tu luyện rồi. Đồng thời thay đổi tỉ lệ nhiệm vụ cũng đảm bảo được tốc độ lên cấp thể lực không bị chậm lại. Rất tốt, haha."

"Mới có như vậy đã hào hứng, tiếp theo còn sống thể nào?"

Mở ra kiến trúc hoàn toàn mới, gọi [Bí Cảnh].

Ký chủ có thể cho thành viên thể lực phù hợp yêu cầu đầu vào tiến vào [Bí Cảnh] lịch luyện, mỗi ngày tối đa một lần. Khi hoàn thành bí cảnh ngoài, phần thưởng mặc định của Hệ Thông ra ký chủ cũng có thể thêm vào phần thưởng cá nhân tùy theo sở thích."

"Hả, phụ bản!? Linh Hư Kỳ thì đi được phụ bản gì? Lại nói, yêu cầu đầu vào cụ thể là như thế nào?"

"Khi nào ký chủ có đủ điểm xây dựng [Bí Cảnh] lúc ấy Trang sẽ giải thích thêm, bây giờ có nói đến đó ký chủ cũng quên thôi."

"À, cũng đúng. Rồi bây giờ tôi muốn tăng thể lực lên cấp 3 cần bao nhiêu exp? Kiến trúc mới yêu cầu bao nhiêu tích lũy?"

"Không nhiều! Không nhiều!"

Chính Nam chột dạ, cảm giác mỗi khi Trang phú bà dùng cái giọng này thì hần chuẩn bị trúng đạn a!

"Quy định là mỗi lần thể lực lên cấp thì toàn bộ exp và tích lũy sẽ bị reset thành 0 điểm, yêu cầu để lên cấp tiếp theo sẽ dựa theo cấp trước đó nhân đôi lên, tương tự với kiến trúc mới... phựttt... hahaha..."

Trang phú bà cuối cùng nhin không được cười lớn, không để ý tới Chính Nam mặt đã đen thành đáy nồi, hai nắm đấm siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 175: Chuẩn bị: Hồng Môn Yến

(Cảm tạ bạn 🙏👑📧🇰🇷📧🙏 và bạn 【Chấp+MA】 đã đề cử Nguyệt Phiêu.)

"Reset exp về 0 thì đúng, nhưng tại sao lại reset tích lũy về 0?" - Chính Nam cố giữ cho mình giọng bình tĩnh, chỉ có hấn biết là trong lòng đã tức giận đến mức nào: "Công lao của tôi, Akatsuki mọi người, Thanh Vân Tông chúng đệ tử cứ như vậy bị một đạo luật đem quét thành tro bụi?"

Thầy Chính Nam có vẻ thật sự tức giận, Trang phủ bà cũng không cười đùa nữa mà ôn tồn giải thích: "Reset tích lũy về 0 là để ký chủ và thể lực của ký chủ có thể chân chính bắt đầu lại từ đầu với vị thế là một cái cấp 2 thể lực, đó cũng là lý do vì sao độ khó của nhiệm vụ được điều chỉnh giảm mà phần thưởng không đổi.

Bản thân ký chủ cũng đã cảm nhận được sự lợi hại của các kiến trúc thể lực rồi đúng không? Và Trang tin chắc kiến trúc [Bí Cảnh] cũng sẽ không làm ký chủ thất vọng.

Cho nên nói, hiện tại mới là cấp 1 thế lực tăng lên thành cấp 2 thế lực mà các kiến trúc Hệ Thống cung cấp đã như vậy, sau này cấp 4 cấp 5, thậm chí cấp 9 cấp 10 tất nhiên sẽ càng lợi hại hơn.

Đến lúc đó sẽ có một vấn nạn phát sinh, Hệ Thống không hề muốn nó xảy ra chút nào cho nên mới phải ra điều luật hà khắc như vậy."

"Vấn nan? Hệ thống thể lực không phải chỉ đơn giản là tích lũy, tích lũy và tích lũy sao? Vấn nan gì được chứ?"

"Nên nói ký chủ hiền quá, hay là... ngu quá mới phải đây?"

Vấn nạn mà Trang nói tới chính là việc ký chủ có thể giữ thế lực của mình tại một cấp độ nào đó mãi không tăng, tiếp tục cho đệ tử làm hoài những nhiệm vụ dễ dàng, mục đích là để trừ một lượng lớn điểm tích lũy, sau đó mới lên cấp và ngay lập tức kích hoạt kiến trúc tiếp theo đồng thời nâng cấp kiến trúc cũ hàng loạt.

Đó là lam dung Hệ Thống, lam dung đề tử đề trực lợi bất chính. Ký chủ suy nghĩ đi."

Chính Nam cau mày suy nghĩ, cảm thấy... khá có lý.

Nếu bây giờ hấn cứ vậy trừ exp thể lực và điểm tích lũy bằng nhiệm vụ cấp 1 một thời gian dài, sau đó dùng một cái tăng lên hấn cấp 3 thể lực, tức là kiến trúc cũ ngay lập tức có hiệu lực với Hòa Hợp Kỳ đồng thời kiến trúc mới cũng có thêm ít nhất hai cái, vậy thì... quá mức.

Đó mới là cấp 1 2 3, nếu bạn tiếp tục làm dụng chuyện này để trong thời gian ngắn chế tạo lượng lớn Không Minh Kỳ(4x), Lý Sương Kỳ(5x), thậm chí... Đô Kiếp Kỳ(6x), vậy thì nghịch thiên rồi.

Buồng lông ra hai nắm đấm vẫn siết chặt này giờ, Chính Nam thở dài: "Bỏ đi, xem như mình tầm nhìn không đủ xa, không thấy được những chuyện mà Trang và Hệ Thống có thể thấy. Xin lỗi!"

"Không sao, không biết không có tội mà." - Trang phú bà cũng cảm thấy có lỗi vì đã cười cợt hấn nên rất dễ nói chuyện.

Chính Nam cũng không dễ chuyển thế lực lẫn tẩn trong lòng lâu mà bắt đầu suy nghĩ cách khống chế Luyện Dược Sư công hội, đồng thời tìm ra phương án tối ưu nhất để cầm xuống Hà thành mà không cần đổ máu.

"Luyện Dục Sư công hời... vẫn là từ luyện dục làm lên đi. Còn Ngô gia... nên cùng Ngô Đức Võ thực hiện lời hứa rồi."

...

Sáng hôm sau, Chính Nam dậy sớm luyện quyền rồi xuống bếp chuẩn bị chút đồ bỏ cho Vũ Tuyết phú bà.

"Anh không cần làm như chăm người bệnh vậy đâu, em còn chưa tới mức phải nằm một chỗ cần người chăm sóc." - Vũ Tuyết phú bà tuy nói không muốn nhưng vẻ mặt và ánh mắt kia lừa trẻ ba tuổi còn không được đâu.

"Này, Đại sư tỷ, ngài bị ốm như vậy chúng đệ tử rất lo lắng, cho nên thân làm Đại sư huynh anh phải thay mọi người thể hiện sự quan tâm tới em chứ sao." - Chính Nam múc một muỗng cháo nhỏ, thổi hai hơi rồi làm mặt nghiêm túc nói: "Em mau húp hết chén cháo chứa đầy tình cảm của anh, của Thanh Vân Tông đệ tử và Akatsuki mọi người này đi, đừng để họ thất vọng."

Vũ Tuyết phú bà nhìn không được phì cười, nói giống như cô không ăn cháo hán nấu liền tôi ác tày trời, một mình chống lại mấy trăm người như vậy.

Hà ra cái miệng nhỏ nhắn, Vũ Tuyết phú bà ngậm lấy thìa cháo rồi nuốt xuống, hai con mắt híp thành hình trăng khuyết: "Ngon quá a! Tài nấu ăn của anh quả thật không có đối thủ."

Làm con gái, cô tất nhiên luôn phải treo bên miệng về tài nấu ăn của mẹ mình, nhưng mà đối lòng cũng có mức độ thôi, ăn đồ Chính Nam làm còn có thể khen người khác... vậy không phải là dối lòng mà là lừa người, dối mình rồi!

Chính Nam không nói gì thêm mà chỉ mỉm cười dịu dàng nuốt hết chén cháo cho Vũ Tuyết phú bà, giúp cô kiểm tra lại kinh mạch và thân thể một lần rồi rời đi.

Hắn muốn làm đại sự!

...

"Hắc Vô Thường, em dùng danh tính 'Tu La' Tú Anh mở một buổi tiệc nhỏ tại tầng ba Phúc Đạt, mời Lý gia Gia chủ, Đỗ gia Gia chủ, Luyện Dược Sư công hội Phó hội trưởng Đường đại sư tới. Làm nhanh, gọn, bất ngờ vào, đừng để tai mắt Ngô gia có nhiều thời gian điều tra. À đúng, kêu Lý Anh Tuấn mang Gia Nguyệt tới luôn."

Tú Anh phú bà không hiểu vì sao Chính Nam đột nhiên truyền âm cho cô kêu gọi tổ chức một buổi tiệc bất ngờ như vậy, nhưng chỉ vài đạo mệnh lệnh xuống, mọi chuyện rất nhanh đã được chuẩn bị hoàn tất.

...

"Trần đại tiểu thư mở tiệc, còn ở tầng ba Phúc Đạt? Có đại sự gì sao?" - Lý Anh Tuấn mặc dù khá nghi ngờ nhưng cũng nhanh chóng chuẩn bị quà cáp, trang phục rồi mang theo con gái lên đường.

...

"Ngoài chúng ta ra còn ai nhận được thư mời này?"

"Nghe nói còn có Lý gia, và Đường phó hội trưởng."

"Không mời Ngô gia?"

"Không biết, chỉ là không có thấy người của Phúc Đạt đi vào phủ thành chủ."

"Có ý tứ! Nhanh chuẩn bị đi, mang cây Bàn Long Thảo trong mật thất đi luôn."

"Cha... đó là cấp 7 linh dược..."

"Im mồm! Nói gì thì làm nấy đi! Đỗ gia không qua được cửa ải lần này thì nhà cũng không còn chứ đừng nói tới linh dược."

Đỗ Hoàng Khiêm không nói nữa, cúi đầu lui ra khỏi thư phòng, để lại Đỗ Hoàng Kha lắc đầu thở dài: "Con trai a, tầm nhìn của con bao giờ mới vươn ra được khỏi cái Hà thành nhỏ bé này chứ!?"

...

Đường Khải mặc dù là Phó hội trưởng Luyện Dược Sư công hội Hà thành nhưng nói thế nào đi nữa hắn cũng chỉ là cấp 3 Luyện Dược Sư mà thôi, nhận được thư mời dự tiệc của Trần đại tiểu thư là một vinh hạnh lớn lao rồi.

"Được, nhân cơ hội này giới thiệu loại đan dược mới nghiên cứu được luôn, coi như lần đầu cũng là lần cuối trong đời làm được một việc đáng mặt chức danh Phó hội trưởng này."

Nói, hắn lấy từ trong nhẫn chứa đồ ra một hộp ngọc, bật ra nhìn lại một lần viên đan dược màu vàng đang phun ra từng tia hòa điểm nhỏ xíu bên trong, cười thỏa mãn.

...

Trong phủ thành chủ, Ngô Đức Chung đi qua đi lại, về mặt đầy lảng: "Vẫn, con nói tại sao Trần đại tiểu thư mở tiệc lại cố ý không mời chúng ta? Cố ý dẫn mặt Ngô gia sao?"

Ngô Đức Văn ngồi một bên không nói, đôi mắt không tiêu cự nhìn chăm chăm bầu trời. Suốt thời gian qua không biết hắn làm gì, ăn gì mà người càng lúc càng gầy đét, chỉ còn da bọc xương, thậm chí mắt thường cũng nhìn thấy được gân của hắn độn lên khỏi làn da xám xịt kia.

Thấy con trai mình cứ ngơ ngác ngác, Ngô Đức Chung ngồi phịch xuống ghế, nước mắt lăn dài trên mặt: "Nghiệp chương a! Nghiệp chương!"

...

Tầng hai Phúc Đạt, Lê Nhân Doanh ngáp ngừng mấy lần, cuối cùng vẫn là không nhịn nổi phải hỏi Tú Anh phú bà: "Đại tiểu thư, tại sao đột nhiên lại... mở tiệc đãi khách khách bất ngờ như vậy, còn là... còn là ở phòng riêng của ngài?"

Tú Anh phú bà cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục xem giấy tờ gì đó trên bàn: "Tôi cũng không biết, chỉ là có người nói muốn tập trung những người

đó lại với nhau một lần để thông báo chuyện quan trọng nên... cứ như vậy thôi."

"Có người muốn? Ai mà mặt mũi lớn như vậy, muốn đãi khách liền sai Đại tiểu thư mời, còn dùng phòng riêng của Đại tiểu thư làm địa điểm?" - Lê Nhân Doanh há hốc mồm, con mèo tò mò trong lòng càng cào cào ruột gan hắn: "À, không hải là..."

Nghĩ tới cái gì, Lê Nhân Doanh rất nhanh khom người lui ra, sốt sắng hồi thúc chúng người làm nhanh tay hơn.

...

Các thể lực được mời hết sức sốt sắng làm chuẩn bị, còn người bày ra buổi tiệc lúc này lại đang nằm sấp trong phòng xông hơi, hưởng thụ ôn nhu hương đây.

"Tôi nay em bí mật trà trộn vào phủ thành chủ, tóm Ngô Đức Văn lại cho anh. Mang hắn ra được khỏi đó thì tốt, nếu không cứ trốn ở đâu đó chờ hiệu lệnh của anh làm việc, được không?"

"Ngô Đức Văn? Không thành vấn đề. Anh muốn ra tay với Ngô gia sao?" - Ngọc Ngân phú bà vừa nắn vai Chính Nam vừa hỏi.

"Không phải là ra tay với Ngô gia, mà là tôi nay anh muốn..."

...cầm xuống cả Hà thành!"

...

(Cầu đậu, nguyệt phiêu...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Trong bữa tiệc(1)

20 giờ, cửa hàng Phúc Đạt, chi nhánh Trần thị thương hội tại Hà thành.

"Lý gia chủ, mời vào! Tiểu thư đang ở bên trong rồi đây."

"À, anh Doanh, vất vả. Lâu không gặp vẫn rất phong độ nha."

"Haha..."

Hai người khách sáo mấy câu rồi Lý Anh Tuấn dẫn theo Gia Như phú bà đi theo nô tỳ lên lầu, còn Lê Nhân Doanh tiếp tục... đón khách. Hắn cũng kịp để ý toàn bộ cửa hàng đều trống không, khách hàng và nhân viên đều không có, chỉ còn lác đác vài nô tỳ để dẫn khách mà thôi.

"Bữa tiệc này... chỉ sợ không đơn giản a."

Lý Anh Tuấn vừa biến mất trên cầu thang thì lần lượt Đường Khải phó hội trưởng đến, tiếp theo là cha con Đỗ Gia.

Chờ người trong danh sách được mời đều đã vào trong, Lê Nhân Doanh cũng thu hồi dáng tươi cười, đóng lại cửa chính Phúc Đạt, đồng thời khởi động một loạt trận pháp.

Phúc Đạt ngay lập tức trở thành một tòa pháo đài bất khả xâm phạm

...

20 giờ 20 phút, tầng ba Phúc Đạt.

Chủ nhân của bữa tiệc, "Tu La" Tú Anh vẫn chưa xuất hiện, bốn vị khách mời cũng không sốt sắng mà ngược lại tán gẫu với nhau rất hòa hợp.

"Đường đại sư, gần đây vẫn tốt chứ?"

"Vẫn vậy, vẫn vậy, đa tạ Lý gia chủ quan tâm. Ngài gần đây có gì mới không?"

"Tôi thì làm gì có mới hay không mới, ăn rồi chờ chết thôi, haha. Đúng, Đỗ đại sư, không biết ngài có thông tin gì về bữa tiệc hôm nay không?"

"Tôi cũng giống mọi người, bất thành lĩnh được mời tới thôi. Mà, không có bữa tiệc này có khi mấy lão già chúng ta phải có người vào hòm mới gấp lại được nhau ấy nhỉ, haha."

"Có khi như thế thật."

...

Một được liệu cụ đầu, hai cao tăng Luyện Dược Sư công hội không nhiều thì ít cũng có quan hệ nên chẳng ai muốn đắc tội người còn lại, cho nên không khí cứ như vậy gượng ép qua.

20 giờ 30 phút, cửa phòng được mở tung ra, Tú Anh phú bà trong bộ váy đỏ yêu điểm bước vào.

Mang theo thần tình lạnh nhạt, cô bước thẳng tới chiếc ghế trung tâm bữa tiệc rồi ngồi xuống... bên cạnh.

Bốn vị khách mời nhìn nhau, vị "Tu La" này còn không phải chủ tiệc? Sẽ là ai a?

"Làm phiền mọi người chờ thêm một lát, chủ sự ngày hôm nay vẫn chưa có mặt, rất xin lỗi mọi người."

"Tu La" Tú Anh chắc chắn sẽ không nói ra lời này, nó không phù hợp với cao ngạo và địa vị của cô.

Nhưng "Hắc Vô Thường" thì lại khác, nhìn xa, trông rộng và trưởng thành hơn.

Đúng lúc mọi người trong phòng còn đang thụ sủng nhược khinh thì cửa phòng lại mở ra, bước vào là một người mặc áo choàng đen, cả người ẩn sau trang phục, không biết là già hay trẻ, trai hay gái.

Đi bên cạnh hắn là một thanh niên khoảng 18 20 tuổi, khuôn mặt thanh tú, làn da mịn màng, ngũ quan tinh xảo, chính là "Tiểu Bạch Kiểm đại thành" Chính Nam.

"Xin lỗi để mọi người chờ lâu. Già rồi, đi lại có chút chậm chạp" - Giọng nói già nua, có chút run rẩy, phát ra từ người mặc đồ đen.

Tú Anh phú bà đứng lên, hơi khom người nói: "Nếu vẫn bói đoán không lầm, ngài chính là "Dược Lão" đúng không ạ?"

"Lão già bất tài, không đáng để Trần đại tiểu thư hành lễ như vậy." - Tuy nói lời khách sáo nhưng "Dược Lão" cứ như vậy đi tới ghế trung tâm rồi không ngần ngại ngồi xuống. Chính Nam chỉ đứng im bên cạnh.

Tú Anh phú bà cười nói: "Giới thiệu với mọi người một chút, vị đại nhân này gọi Dược Lão, chính là chủ nhân của hoàn mỹ đan dược mà Phúc Đạt liên tục bán ra và đấu giá thời gian gần đây. Bữa tiệc này là do ngài ấy tổ chức, tôi chỉ là thay mặt viết thư mời mà thôi."

"Dược đại nhân, hạnh ngộ!" - Lý Anh Tuấn dù sao cũng từng là Thiên Thánh Cung tổng quản, đại sư trải qua nhiều rồi nên rất nhanh làm ra phản ứng.

"A, Dược đại nhân, ra mắt ngài!"

"Văn bói bất tài, ra mắt Dược đại nhân."

Những người còn lại cũng nhanh chóng hành lễ, sau đó chờ vị "đại nhân" này mở miệng.

"Dược Lão" cũng không tỏ ra quá cao ngạo, âm thanh già nua lại lần nữa vang lên: "Đa tạ mọi người đã nỗ lực mà tới đây ngày hôm nay. Bữa tiệc này cũng không phải Lão già chủ ý muốn mời, chỉ là tên đệ tử ngỗ ngược này..." - Dược lão ngừng một lát liếc mắt qua Chính Nam bên cạnh mình một cái rồi mới nói tiếp: "... thiên phú không ra sao nhưng lại thích làm chuyện tào lao."

Trong phòng mọi người đổ dồn ánh nhìn về phía hắn để Chính Nam chỉ có thể lè lưỡi, gãi đầu: "Sur phụ, ngài không thể giới thiệu con đang hoàng hơn được sao?"

"Tào lao thì ta nói tào lao, không lẽ còn phải khen mới được?" - Dược Lão cười mỉa.

"Dược lão, ngài nói ngài tổ chức bữa tiệc này vì... đệ tử ngài muốn làm gì đó? Mạo muội hỏi ngài, việc đó... là việc gì ạ?" - Tú Anh phú bà biết bữa tiệc này là Chính Nam mở chứ không phải sư phụ hắn, như vậy việc Chính Nam muốn làm hôm nay mới là đại sự.

"À, trước khi nói tới chuyện đó, có một việc lão muốn nói trước." - Dược lão quay sang đang ngồi một bên đứng đưa chân Gia Nguyệt phú bà: "Cô bé, nhìn ra được cháu đã là cấp 2 Luyện Dược Sư, có muốn làm đệ tử của ta không?"

Gia Nguyệt phú bà chỉ chỉ mặt mình, sau đó nhìn cha, nhìn Chính Nam. Nhận được hai người gật đầu, cô bé hỏi: "Ngài muốn nhận cháu làm đệ tử? Ngài là Luyện Dược Sư cấp mấy ạ?"

"Haha, hỏi rất hay. Chắc, lâu quá không có đi khảo thí Luyện Dược Sư, cũng không biết bây giờ mình là Luyện Dược Sư cấp mấy." - Dược Lão trầm ngâm một lát mới nói tiếp: "Lần gần nhất... hình như là 200 năm trước, lúc ấy mới là cấp 7 Luyện Dược Sư..."

Trong phòng tĩnh lặng, không ai phát ra âm thanh nào.

200 năm trước "mới" là Dược Hoàng!? Chẳng lẽ bây giờ đã là Dược Tôn, thậm chí... Dược Thánh!?

Gia Nguyệt phú bà nghiêng đầu: "Cấp 7 Luyện Dược Sư a? Cháu còn chưa biết cấp 7 Luyện Dược Sư là như thế nào đâu, ngài lộ chút thủ đoạn được không?"

"Gia Nguyệt, không được vô lễ!" - Lý Anh Tuấn quát lên.

Nói giỡn, không nói vị Dược Lão này có phải Dược Hoàng hay không, chỉ riêng việc hắn là sư phụ của Chính Nam đã đủ để Lý gia trên dưới đều hải cung kính.

Vậy mà con gái hắn còn dám nghi ngờ bản lĩnh người ta!

"Haha, đồng ngôn vô kỵ a." - Dược Lão không tức giận mà cười đáp: "Ba người là người của Luyện Dược Sư công hội chứ? Có vấn đề gì về luyện dược cứ hỏi, lão hôm nay vì cô bé này miễn phí giải đáp cho mỗi người một vấn đề."

Luyện Dược Sư công hội ba người mắt đều tỏa sáng, cơ hội miễn phí a!

Dược Hoàng chỉ dạy đó a!

Đường Khải phó hội trưởng lập tức lấy ra hộp đan dược của mình, dâng lên cho Dược Lão, cung kính hỏi: "Dược lão, mời ngài nhận xét đan dược này dùm ạ."

Dược lão không hề động đậy mà Chính Nam nhận lấy đan dược rồi mở ra xem, ngay lập tức đóng ập nắp hộp lại.

"Tốt, bây giờ còn chồi nữa đi." - Dược lão lại cười mắng.

Chính Nam lại lần nữa... gãi đầu, le lưỡi.

Đường Khải giống như nhớ ra chuyện gì, há hốc mồm lắp bắp: "Dược... dược lão... đan phương kia... ngài..."

"Không sai." - Dược lão gật gù: "Liệt Dương Phần Không Đan đan phương chính là của lão cho hắn, nhóc con này dám mang đi tặng người, rất tốt a!"

Đường Khải phó hội trưởng vã hết cả mồ hôi. Hắn... hắn vậy mà... dám vuột râu hùm... một vị Dược Hoàng.

Đang lúc Đường Khải phó hội trưởng muốn xin lỗi, Dược lão lại lên tiếng: "Nhìn đan dược này, hắn là mới được luyện ra gần đây đi?"

"Vâng... vâng... Tiểu tử bất tài, mấy tháng mới nghiên cứu ra được phương hướng chính xác luyện ra Liệt Dương Phần Không Đan này..." - Đường Khải phó hội trưởng liền tiểu tử cũng tự xưng ra.

"Đáng tiếc thủ pháp quá nhiều lỗi và căn bản không hề hiểu được "đạo" của Liệt Dương Phần Không Đan, có nghiên cứu nữa cũng không thể cao hơn trung phẩm." - Chính Nam nhận xét.

Dược lão lắc đầu: "Đường tiểu tử, luyện dược không phải là tìm cách giải đan phương, mà là phải hiểu đan phương.

Liệt Dương Phần Không Đan chú trọng hai chữ "Liệt Dương", tức là Hỏa thuộc tính trong nó phải cuồng bạo, dũng mãnh như mặt trời giữa trưa thì khi sử dụng mới kích phát được khả năng không hóa của Luyện Dược Sư. Còn thứ Hỏa thuộc tính âm ỉ, thất thường như viên đan dược này... hoàn toàn là rác rưởi.

Cầm đan phương của lão mà chỉ luyện ra được thứ hàng nát bét này, không trách mãi chỉ dừng ở cấp 3 Luyện Dược Sư."

Dược lão giọng không hề tức giận, nhưng sự cay nghiệt trong lời nói chứng tỏ trong lòng ông không hề vui. Không thấy trước đó rất dễ nói chuyện sao!?

Mọi người dùng ánh mắt ái ngại nhìn về phía Đường đại sư.

Đường Đường Luyện Dược Sư công hội phó hội trưởng, đan dược nghiên cứu mấy tháng mới luyện thành, vậy mà vừa mang ra liền bị chê thành rác rưởi không nói, còn bị mắng mấu chó đây đây.

Đường Khải phó hội trưởng khuôn mặt đỏ bừng, hai nắm đấm siết chặt nhìn chằm chằm Dược lão, sau đó... quỳ xuống, dập đầu!

"Đại sư, xin chỉ cho tiểu tử một con đường!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Trong bữa tiệc(2): Bàn Long Thảo

"Nam, thứ kia còn giữ đó không hay vứt đi rồi?"

"Thứ kia... là thứ gì? Sư phụ đưa con bao nhiêu là thứ, ngài nói thế con biết ngài đang nói cái gì."

"Khụ... khụ... tâm đắc a, cấp 3 Luyện Dược Sư tâm đắc." - Dược lão giống như bị sặc nước, rõ ràng là đang muốn trang bức nhưng Chính Nam rất không phối hợp khiến ông bị nghẹn.

"À, tâm đắc, có có."

Chính Nam bắt đầu từ nhãn chứa đồ lấy ra mấy quyển sách, còn đưa lên lật thử mấy tờ, vừa xem vừa lẩm bẩm.

"Cái này... Dược Vương tâm đắc... không phải..."

"Đây... không đúng, đây là Dược Tông tâm đắc..."

"À há, đột phá Dược Hoàng cần ghi nhớ... cái quý gì đây..."

"Sư phụ, lần sau soạn sách ngài làm ơn chọn loại sách khác màu nhau chút đi, quyển nào cũng một màu bìa, đã vậy còn không ghi tiêu đề bên ngoài, bây giờ muốn tìm có phải khó khăn không?"

...

Mọi người há hốc mồm nhìn Chính Nam đặt từng quyển, từng quyển cao cấp dược sư tâm đắc lên bàn, còn không biết quý trọng cứ quăng như quăng rác rưởi.

Ba vị Luyện Dược Sư còn lại mắt đều đỏ rồi, cảm tình nếu tu vi đủ cao, sợ rằng người trong phòng này đều đã phải chết a.

Liền Dược Hoàng tâm đắc đều có, lộ ra bên ngoài không tới một ngày đêm toàn bộ Hà thành phải bị san thành bình địa!

Chính Nam không để ý mọi người mà cứ vậy lục tìm, cuối cùng cũng tìm ra được một quyển sách mép đã quăn tít, bìa bị dính nước gì đó màu ó vàng, hần giữ vài cái bên trong rơi ra đầy bụi đất.

"Ahaha, lâu quá không xem nên có chút cũ. Cái này... hình như là lần trước lấy ra làm gối đầu ngủ, không cẩn thận chảy ít nước vào. Mọi người yên tâm, không phải nước dãi đâu..."

Cả đám một mặt kinh tởm nhìn Chính Nam, thà đừng nói ra miệng còn không ai biết đó là nước gì, bây giờ thì tốt rồi... nước dãi a!

Chỉ có Đường Khải phó hội trưởng là hai mắt tỏa sáng, quỳ trên đất run rẩy: "Đại nhân... đại nhân... tâm đắc này..."

Chính Nam tới đỡ Đường Khải phó hội trưởng dậy, nhét quyển sách vào tay hắn, cười cợt: "Đường lão ca cầm lấy đi, trở về nghiên cứu, suy ngẫm rồi rút ra bài học cho mình. Mặc dù đây chỉ là cấp 3 Luyện Dược Sư tâm đắc nhưng vấn đề của lão ca là đi sai đường từ lúc bắt đầu, tư tưởng lệch lạc khỏi chính đạo cho nên đi mãi không tới được mốc cấp 4 Luyện Dược Sư, hi vọng đọc cái này xong sẽ giúp lão ca tìm được con đường chính xác cho bản thân."

Đường Khải phó hội trưởng lão lệ tung hoành. Hắn xuất thân bần hàn, từ bé tự mình lăn lộn để sống, thiên phú tu luyện không tốt nên chẳng tông môn nào nhận, cuối cùng may mắn bắt được một vị cấp 3 Luyện Dược Sư đã gần đất xa trời làm sư phụ rồi dựa theo chỉ dẫn của người kia làm lên, thành tựu cuối cùng cũng không qua được thầy.

Biết sao được, xuất phát điểm thấp, đi nhiều đường vòng nên đích đến giới hạn a!

Nhưng hôm nay, may mắn lần đầu tiên cũng có thể là lần cuối cùng trong đời mỉm cười với hắn rồi. Tâm đắc của một vị Dược Hoàng a, nếu hắn còn không thể phá được cánh cửa cấp 3 Luyện Dược Sư mà đạt tới cấp 4 vậy thì chỉ có thể là lỗi do bản thân rồi.

"Dược lão, cảm ơn ngài... cảm ơn ngài..." - Đường Khải phó hội trưởng liên tục dập đầu, nước mắt nước mũi ướt nhèm khuôn mặt già nua đầy râu của hắn.

"Được rồi, sư phụ không thích như thế này đâu, cứ thoải mái là được." - Chính Nam nhìn không nổi nên phải ngăn lại lão đầu này, cứ như vậy dập đầu còn ra thể thống gì.

"Nam nói không sai, chỉ là một quyển sách mà thôi, không có gì to tát."

Được Dược lão tự mình lên tiếng, Đường Khải phó hội trưởng không tiếp tục dập đầu nữa mà bò dậy, trở về trên ghế của mình ngồi cười ngây ngô, ai không biết còn tưởng đây là "Lão Ngoan Đồng" trong truyền thuyết đâu.

Đỗ gia hai cha con nhìn nhau rồi cùng nhìn vào một quyển sách khác sạch sẽ hơn quyển kia chút xíu nằm đang nằm trên bàn.

Nếu hai người nhớ không lầm thì Chính Nam vừa nói đó là Dược Vương tâm đắc a!

Giống như hiểu được ý nghĩ hai người, Chính Nam bữu môi gom hết sách vở, đồ đạc trên bàn cất vào nhẫn chứa đồ rồi trở về sau lưng Dược Lão.

"Thế nào, hai người có cái gì muốn hỏi không?"

Giọng Dược lão vang lên để hai cha con Đỗ gia tỉnh lại.

"À... chuyện là thế này..." - Đỗ Hoàng Khang từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một chiếc hộp, lưỡng lự một lát rồi đưa lên, nói: "Xin đại nhân xem thử đây là linh thảo gì, cấp độ bao nhiêu, tác dụng như thế nào dùm ạ."

Chính Nam hí hóp mắt, Đỗ gia... còn chưa tin sư phụ hắn là Dược Hoàng a!

Nhận lấy hộp linh dược từ tay Đỗ Hoàng Khang, Chính Nam đưa trở lại cho Dược lão chứ không tự chủ mở ra xem.

Dược lão thò tay ra khỏi áo choàng, cầm lấy hộp linh dược kia. Mọi người đều nhìn thấy bàn tay hắn gân guốc, nhăn nheo và đôi môi đặc trưng của người có tuổi.

Tú Anh phú bà liếc mắt Chính Nam: "Chẳng lẽ... anh ấy thật là đệ tử của Dược Hoàng sao?"

"Thiếu chủ... từ lúc nào leo lên một vị Dược Hoàng chứ!?"

Mỗi người một ý nghĩ cho đến khi hộp linh dược kia được mở hé ra, một tiếng Long ngâm vang vọng cả phòng, đồng thời Long uy cũng tản ra để đồ đạc trong phòng run bần bật.

Tú Anh phú bà giật mình xem chút nữa thì thả ra Tu La huyết mạch, may mà Long uy kia rất nhanh tiêu tán theo theo Dược lão đóng lại nắp hộp.

"Cấp 7 linh dược Bàn Long Thảo... tiểu tử, thứ này... sẽ để cho toàn bộ Hà thành lâm vào đại kiếp nạn a!"

"Quả nhiên là Bàn Long Thảo... hắn không có lừa Đỗ gia..." - Đỗ Hoàng Khang run rẩy nắm tay, gần như muốn nhào lên giật lấy hộp linh dược kia trở về nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được.

"Đại sư, tại sao linh dược này lại có thể nguy hại Hà thành? Là do Long uy của nó sao?" - Lý Anh Tuấn lên tiếng hỏi kéo chú ý mọi người trở lại.

"Đỗ gia tiểu tử, ai đưa thứ này cho nhóc đây? Hắn có nói rõ kiếp nạn mà thứ này mang lại không?"

Đỗ Hoàng Khang ngậm ngừng, lúc sau vẫn là cắn răng nói ra: "Là... "tiểu Vô Thần" tặng cho tiểu tử, nói rằng nó có thể thay Giao Long dưới Hồ Tây trấn áp Long mạch một thời gian. Hắn sợ... Akatsuki có tai mắt trong Ngô gia nên nhờ tiểu tử giữ gìn."

"Hahaha, sợ tai mắt của Akatsuki trong Ngô gia nên nhờ nhóc giữ gìn. Lý do hay a, hahaha!"

Dược lão cười cực kỳ sáng khoái, cực kỳ trẻ trung và mạnh mẽ, không hề có già nua và run rẩy như từ đầu bữa tiệc tối giờ.

Mọi người về mặt nghi ngờ nhìn nhau rồi cùng nhìn về Chính Nam, giống như muốn hỏi: "Dược lão ông ấy... uống thuốc chưa?"

Chính Nam chỉ mỉm cười lắc đầu mà không nói gì cả.

Cười một lúc, Dược lão bình tĩnh lại, hắng giọng một cái rồi nói: "Đầu tiên nói tới nguồn gốc và cách hình thành của Bàn Long Thảo đi."

Linh dược cấp 7 này muốn thành hình nhất định phải thỏa 3 điều kiện sau.

Đầu tiên là Long Châu, hoàn chỉnh Long Châu. Hạt giống Bàn Long Thảo nhất định phải được vun chung với một viên Long Châu hoàn chỉnh và trong suốt thời gian phát triển không được rời viên Long Châu đó quá một gang tay, nếu không Long uy sẽ xuất hiện đứt gãy, toàn bộ quá trình về sau không cần làm nữa vì đã hoàn toàn vô dụng.

Thứ hai, tưới cho Bàn Long Thảo không phải là nước thường hay linh thủy, linh tuyến bất cứ thứ gì khác mà phải là Long Huyết, có thể pha loãng nhưng phải là chân chính Long Huyết. Đặc biệt phải là máu của đúng con Rồng viên sở hữu viên Long Châu gieo hạt trước đó.

Cuối cùng là Long Cân, dùng nó để uốn gien leo cho Bàn Long Thảo phát triển theo đúng tư thế "Rồng cuộn mình" mới cho ra đời được một cây Bàn Long Thảo thành thực như thế này.

À, quên nói, toàn bộ thời gian để một cây Bàn Long Thảo từ hạt giống lớn lên và thành thực là 200 năm. Tức là nói, suốt 200 năm vun trồng, nuôi dưỡng và bảo vệ không được nảy sinh bất kỳ sai lầm nào thì một hạt giống Bàn Long Thảo mới thành được cây Bàn Long Thảo trong hộp kia.

Vậy mà tên nhóc con kia lại mang đi tặng người bằng lý do "sợ Akatsuki có tai mắt phát hiện được", hahaha."

"Quý... quý như vậy? Dùng cả một con rồng để trồng một cây linh dược này sao?" - Chính Nam cũng là lắp bắp kinh hãi.

Những người còn lại ánh mắt cũng lửa nóng, nếu mang nó đi bán thành tiền, sợ rằng tiền đó mua cả cái Hà thành xuống cũng còn dư a.

"Quý, tất nhiên quý. Nhưng mà tại sao ngoài thị trường không bao giờ xuất hiện Bàn Long Thảo? Thứ cấp 7 linh dược này hiếm không khác cấp 8 Thánh Dược nhưng dù sao cũng vẫn chỉ là cấp 7 linh dược, muốn mua cũng phải có chút."

Trần tiểu thư, cả cái Trần thị thương hội lớn như vậy có sở hữu một cây Bàn Long Thảo nào không?"

"Quả thật là... không có. Toàn bộ nhà kho Trần gia đều không có ghi chép sự tồn tại của Bàn Long Thảo này."

Tú Anh phú bà nắm trong tay toàn bộ sổ sách và tình hình kinh doanh của Trần gia, mấy trăm năm qua chưa từng có ghi chép nào nhắc tới ba chữ Bàn Long Thảo.

Nhưng Dược lão lại lắc đầu, thờ dãi: "Trần gia có, nhưng không dám ghi chép, cũng không dám lộ ra. Bởi vì như lão đã nói, thứ này đơn giản chính là tai họa."

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Trong bữa tiệc(3): Long Lạc Quân

"Mà, sư phụ, cứ cho là Bàn Long Thảo này rất hi hữu đi, nhưng dù sao nó cũng chỉ là cấp 7 linh dược đúng không, ngại nhắc đi nhắc lại chuyện nó sẽ mang tới tai họa càng khiến con tò mò hơn đấy."

Chính Nam lên tiếng xem như giải trúng chỗ ngứa của tất cả mọi người trong phòng. Để một vị Dược Hoàng nhớ mãi không quên tai họa là dạng tai họa gì a!?

"Aiz, Bàn Long Thảo trong đám Luyện Dược Sư cao cấp chúng ta cũng không phải thứ gì rất bí mật, nhưng người sở hữu nó... nói tục một chút... đều giấu giấu giếm giếm còn hơn cả giấu vợ đi với bồ."

Bởi vì... Thái Ất Tông có ai biết không?"

Tú Anh phú bà cau mày: "Đã từng đọc qua, là một cái nhất lưu tông môn nhưng hình như đã lụi tàn rồi."

"Sai, nó không lụi tàn, chẳng có cái gì có thể làm một tông môn có Đại Thừa Kỳ tọa trấn và đại lượng Tịch Diệt Kỳ cao cấp chiến lược lụi tàn được hết!"

Thái Ất Tông 300 năm trước là bị người ta đánh tan, toàn bộ truyền thừa, sơn môn, đệ tử... tất cả mọi thứ đều bị xóa sổ. Tên của nó... cũng đã trở thành cấm kỵ!"

Trong phòng mọi người há hốc mồm!

Nhất lưu tông môn... bí đánh tan!? Liên sơn môn, truyền thừa đều chìm vào lòng đất!?

"Chuyện đó... liên quan gì tới Bàn Long Thảo?" - Vẫn là Chính Nam nhìn quen đại sự.

Không phải một cái Nhất lưu tông môn a, hồi đó năm 1945 không phải pháo đài Điện Biên Phủ cũng bị đồng bào ta đánh ngã, năm 1975 Địa Cầu đệ nhất Đại đế quốc cũng bị đánh lùi đấy thôi, có gì to tát?

"Liên quan chứ! Bởi vì san bằng Thái Ất Tông năm đó chính là Long tộc cường giả a!"

Nghe nói đích thân Long tộc Tộc trưởng, Đại Thừa Kỳ viên mãn, công nhận đại lục Đệ nhất cường giả Long Lạc Quân tự mình dẫn theo Long tộc đại quân từ sâu bên trong Vạn Tượng Sâm Lâm hành quân ngày đêm. Chỉ ba ngày sau khi thông tin Tông chủ Thái Ất Tông sở hữu Bàn Long Thảo truyền ra ngoài, Thái Ất Tông... liền tan thành tro bụi.

Thiên Đạo Tông lão tông chủ lúc ấy vì muốn giữ lại thể diện cho nhân tộc và xoa dịu sự giận giữ của Long tộc đã phải dùng tình huyết thể với Thiên Đạo là chỉ cần phát hiện có nhân loại sở hữu Bàn Long Thảo thì Thiên Đạo Tông sẽ tự mình ra tay trấn áp, nộp đầu kẻ thù ác về cho Long tộc."

Trong phòng mọi người đều hít vào ngậm khí lạnh.

Chỉ vì một cây cấp 7 linh dược mà Long tộc không ngại cùng Nhân tộc động can qua, san bằng cả một cái Nhất lưu tông môn!?

Đáng nói là Nhân tộc vậy mà... cúi đầu thỏa hiệp!?

Vị Long Lạc Quân kia đến cùng là mạnh tới mức nào!?

"Long tộc vốn không hiếu chiến, nhưng đặc biệt coi trọng huyết mạch và bảo thủ. Cũng không thể trách họ vì khả năng sinh sản của Long tộc rất kém, tu vi càng cao thì càng khó có hậu đại.

Giết một thành viên thuần huyết Long tộc đã đủ để họ tức điên, thế phải tìm thủ phạm trả lại công đạo rồi, huống hồ còn dùng xác của nó để trồng linh dược, vậy không bị san bằng cả tông môn mới là lạ đâu."

"Đ-đ-đ-đại nhân... vậy... vậy... Bàn... Bàn Long Thảo này... làm... làm sao... bây giờ?" - Đỗ Hoàng Khiêm cà lăm nói mãi mới được một câu, chứng tỏ hắn đang sợ tới mức nào.

"Các người giữ thứ này trong nhà lâu chưa?"

"Mới được vài ngày. Đại nhân... ngoài hai cha con tiểu tử và Ngô Đức Võ ra... chỉ có mấy người trong phòng này biết nó tồn tại." - Đỗ Hoàng Khang ngược lại là bình tĩnh, chỉ là trước còn gọi "tiểu Võ Thần" bây giờ đã gọi thẳng tên Ngô Đức Võ.

Cường giả Long tộc còn chưa tới, chứng tỏ tin tức này ít nhất là còn chưa có truyền ra ngoài. Chỉ cần vị Dược Hoàng này ra tay, tin chắc có thủ đoạn để tất cả mọi người ở đây im miệng... không phải giết tất cả... là không có cách nào nói ra.

"Được rồi, không cần thần hồn át thần tính.

Ngô Đức Võ tên nhóc con kia muốn giá họa cho Đỗ gia, mượn tay Long tộc đồ sát Hà thành thì ít nhất cũng là sự tình một thời gian sau. Dù sao thì hắn mới từ đây trở về Thiên Đạo Tông, nếu Long tộc mở rộng điều tra rất có thể tìm tới trên đầu hắn."

Nghe vậy mọi người cũng an tâm hơn một chút, thế nhưng Bàn Long Thảo này vẫn là một quả bom nổ chậm không biết khi nào kích hoạt, cho nên vẫn là nghĩ cách tiễn nó đi càng xa càng tốt mới được.

"Sur phụ, hay là Bàn Long Thảo này... ngài cảm đi luyện đan đi, luyện nó thành đan rồi thì đâu ai biết nó tồn tại, đúng không?" - Chính Nam bỗng nhiên đưa ra một chủ ý... khá hay.

"Đúng rồi, ngài là Dược Hoàng, hẳn là có cách dùng Bàn Long Thảo này luyện thành đan dược gì đó, vô thanh vô tức phi tang nó đi, vậy là mọi người đều an toàn." - Đỗ Hoàng Khiêm tìm được đường sống liền nói năng lưu loát, thật sự là thiên tài.

"Cầm nó đi... đây là của Đỗ gia mấy người..."

"Đại nhân." - Đỗ Hoàng Khang to gan ngắt lời Dược lão, sau đó chấp tay nói: "Lần này nhờ ngài mà Đỗ gia, Hà thành bá tánh trốn qua được một kiếp. Bàn Long Thảo tuy là tai tinh nhưng cũng là hiếm có cấp 7 linh dược, nếu đối với ngài có tác dụng thì xin ngài cứ cầm đi.

Còn nếu ngài cảm thấy thua thiệt Đỗ gia, có thể... có thể... cho tiểu tử... một phần Dược Vương tâm đắc..."

Nói, mặt mo Đỗ Hoàng Khang cũng đã đỏ bừng.

Cảm tình người ta thay mình giải quyết họa diệt tộc còn mở miệng đòi đồ người ta, nhưng hắn phải làm như vậy, vì bản thân, vì con trai, vì tương lai của toàn bộ Đỗ gia, nhục thể chứ nhục nữa... cũng không là gì cả.

Tú Anh phú bà, Lý Anh Tuấn, thậm chí còn chưa thành niên Gia Nguyệt phú bà đều bữu môi khinh thường. Lão già này... mặt đã già hơn tường thành.

"Nam, đưa sách cho hắn đi." - Dược lão quyết định rất nhanh, không chút nào chần chừ.

"Sur phụ a, cái đó với con còn có tác dụng." - Chính Nam phối hợp diễn xuất, dù sao thì cũng là đối cấp 7 linh dược, phải làm cho phe mình "hi sinh" thêm chút chứ.

"Về sur phụ cho bản khác, nhanh đi. Vừa rồi sur phụ hé nó ra, Long uy không biết có bị Long tộc nào ngửi thấy không, lại chậm trễ sợ rằng con phải chết không vợ, không con đấy."

"À, đây, Đỗ đại sur ngài cầm lấy." - Chính Nam lập tức trở mặt: "Sur phụ, con rất kính yêu ngài nhưng cái này liên quan tới mấy triệu bá tánh Hà thành, xin mời ngài nhận cho rồi... trở về nhanh đùm con.

Tạm biệt! Không tiễn!"

Trực tiếp đuổi khách!

Những người còn lại trong phòng tròn mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau...

Rốt cuộc... ai là sư phụ!? Ai mới là Dược Hoàng!?

Dược lão cười mắng: "Nghịch đồ, ngày đó làm sao làm nhận con làm đệ tử a!?"

"Thì tại vì thiên phú nhất tuyệt, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái..."

"Dừng! Trước khi lão đi có một chuyện muốn nói, chính là mục đích của buổi tiệc ngày hôm nay.

Tập trung mọi người lại đây là vì lão nghe Nam nói Hà thành gần đây rất không yên bình, mà nó thì yêu quý nơi này, muốn ở đây tiếp tục tu luyện và luyện đan nên nhờ lão ra tay "nhỏ bỏ" một vài thứ cản đường nó.

Làm thầy tuy phần nhiều là hướng dẫn nhưng nếu đệ tử có yêu cầu "không quá phận" thì lão cũng không ngại giúp nó một chút, cho nên muốn xem thái độ của mọi người.

Đáng tiếc Bàn Long Thảo bỗng nhiên xuất hiện để lão không thể không nhanh chóng rời đi, nhưng coi như cũng đã nhìn ra được cái gì đang cản đường đệ tử lão.

Cho nên lời cuối cùng lão muốn nói... ai xuôi dòng thì sống, ai nghịch lưu... vậy chết đuối cũng là do bản thân chọn sai rồi. Vậy đi!"

Dứt lời Dược lão nổ tung thành một làn khói biến mất trước mặt mọi người, chút khí tức cũng không lưu.

...

"Đi... ngài ấy... đi rồi sao?" - Đường Khai phó hội trường ngập ngừng hỏi.

"Đi rồi, lão ca cũng thấy mà." - Chính Nam nhún vai, một bộ rất quen tình huống này.

"Làm sao giống..." - Tú Anh phú bà liếc mắt Chính Nam, cảm giác thủ đoạn làm người sống sờ sờ mà tan thành khói kia... quen thuộc a!

Chính Nam liếc trở lại Tú Anh phú bà, nghiêm giọng nói: "Mọi người, Ngô Đức Vô bất nghĩa muốn giá họa cho Đỗ gia thành tội nhân thiên cổ, lại bắt nhân muốn mượn tay Long tộc đồ sát toàn bộ Hà thành, cuối cùng là bất trung với lời thề của lão tông chủ chính tông môn mà hấn đang tu luyện. Loại người như vậy... không thể giao lưu a."

"Cái gì không thể giao lưu, nên để cho Ngô gia gánh chịu hậu quả mới đúng." - Đỗ Hoàng Khiêm chửi ầm lên, so với vừa rồi sợ cụp cả đuôi thì bây giờ phải có khí thế hơn bất kỳ ai hết.

"Cũng không thể mang chuyện này lan truyền ra ngoài a, dù sao chúng ta cũng từng cầm qua Bàn Long Thảo, nếu Long tộc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, vậy thì tai họa." - Lý Anh Tuấn rất bình tĩnh phân tích tình hình.

"Muốn làm gì Ngô gia, phải hạ họ xuống khỏi vị trí thành chủ trước, sau đó Ngô gia... xảy ra tai nạn, vô tình bị diệt." - Đỗ Hoàng Khang giọng rất bình thản, nhiều năm làm gia chủ cho hấn sự bình tĩnh ấy.

"Vô tình bị diệt... mượn tay ai đây?" - Tú Anh phú bà đặt câu hỏi.

Trong phòng mọi người dùng ánh mắt giao lưu, sau đó đồng loạt chấm tay vô trà viết đáp án ra bàn.

...

Đều là... Akatsuki!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Phong sát, hạ bệ

Sau khi đạt được thỏa thuận chung, Luyện Dược Sư công hội ba người lần lượt rời đi, để trong phòng hiện tại chỉ còn Chính Nam, hai cha con Lý gia và Tú Anh phú bà.

"Gia Nguyệt, lại đây ngồi với anh."

Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Hệ Thống Trailer

Gia Nguyệt phú bà lập tức từ trên ghế leo xuống, một mặt hí hửng chạy tới chỗ Chính Nam rồi leo lên ngồi trong lòng hắn.

Lý Anh Tuấn cũng chẳng buồn phản ứng con gái mình không giữ kẽ mà chỉ sâu kín hỏi: "Nam... người kia... thật là Được Hoàng sao?"

"Có thể đạt tới Được Thánh bất kỳ lúc nào." - Chính Nam vừa xoa đầu Gia Nguyệt phú bà vừa nói: "Kệ ông ấy đi, chúng ta căn bản chẳng thể hiểu được đẳng cấp ấy là gì, có nói cũng vô dụng."

Tú Anh phú bà gật đầu đồng ý: "Lý gia chủ, về Ngô gia, ngài nghĩ thế nào?"

"Còn có thể thế nào..." - Lý Anh Tuấn uống một ngụm trà: "Như Nam đã nói, họ bất trung, bất nhân, bất nghĩa rồi thì chúng ta cứ lấy đạo của người trả cho người thôi."

"Diệt Ngô gia rất có thể sẽ gây nên Ngô Đức Vô diên cuồng. Nếu hắn vận dụng năng lượng của Thiên Đạo Tông..."

Chính Nam lên tiếng ngắt lời Tú Anh phú bà: "Ngô gia nhất định phải diệt, nhưng anh có cách để Ngô Đức Vô an phận làm Thiên Đạo Tông quân sự của hắn. Cho nên bây giờ bắt đầu nghĩ tới việc khắc phục hậu quả đi. Dù sao, cả một tòa thành lớn như vậy không thể không có thành chủ a."

Lý Anh Tuấn và Tú Anh phú bà nhìn nhau rồi cùng nhìn chằm chằm Chính Nam.

Chính Nam còn không biết mình bị soi đầu, đang ngồi tẩy máy tết tóc cho Gia Nguyệt phú bà, bỗng nhiên cô bé ngẩng đầu nhìn hắn: "Hay là anh Nam làm thành chủ đi, như vậy Gia Nguyệt liền chân chính trở thành tiểu công chúa, khanh khách!"

Chính Nam cười lắc đầu, há miệng muốn nói gì đó mới phát hiện hai người kia nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Hai người nhìn tôi như vậy làm gì?"

"Nam, nếu không... chức vị thành chủ kia..."

"Chú lên ngôi!" - "Cháu lên ngôi đi!"

Hai người đồng thanh. Sững sờ giây lát rồi phá lên cười.

Hai cô gái một lớn một nhỏ không hiểu hai người đàn ông cười cái gì, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ chờ họ cười xong rồi nói tiếp.

"Được rồi, thành chủ Hà thành không ai hợp hơn Lý gia Gia chủ cả, chuyện này không cần bàn nữa."

Diệt Ngô gia không khó, quan trọng là phải làm sao cho nó hợp tình, hợp lý để khi Lý gia lên thay sẽ không bị người ta nghi ngờ là dùng chiêu trò vô gian đạo." - Chính Nam lời nói chắc nịch, không cho phép từ chối.

Lý Anh Tuấn và Tú Anh phú bà nhìn nhau, bất đắc dĩ gật đầu.

Chính Nam luôn trung cầu ý kiến mọi người rồi mới quyết định, nhưng một khi hắn đã độc đoán một lời, vậy cũng đừng mong thay đổi được.

"Có thể từ trên kinh tế làm tới không?" - Tú Anh phú bà đặt câu hỏi.

"Tạm thời cứ trên diện rộng đã kích tình hình kinh doanh của họ, nhưng chỉ từng đó là chưa đủ. Chúng ta cần một sự kiện đủ lớn để cho toàn bộ dân chúng Hà thành thấy được Ngô gia cần phải bị diệt trừ."

Trong phòng mọi người đều yên tĩnh, ba cái đầu đang cao tốc vận chuyển để đưa ra một kế hoạch hợp tình, hợp lý nhằm hạ bệ Ngô gia.

"Không, đã tóm được Ngô Đức Văn nhưng trạng thái của hắn rất kỳ lạ."

Nghe được Ngọc Ngân phú bà truyền âm, Chính Nam lập tức đáp: "Kỳ lạ!? Kỳ lạ thế nào?"

"Hắn giống như... chết rồi, nhưng vẫn còn thở, chỉ là... rất giống chết rồi. Em không biết nói sao cho anh hiểu, anh đang ở đâu về Lý gia đi, em mang hắn về phòng anh rồi đây."

Chính Nam không tiếp tục truyền âm mà vươn vai một cái, bệ Gia Nguyệt phú bà đặt xuống đất: "Được rồi, mọi người giải tán đi. Nghỉ ngơi khỏe mới nghĩ ra kế hoạch được chứ cường ép thế này là không có quả đâu."

"Tôi cũng nghĩ như vậy. Trần đại tiểu thư, cảm ơn cô vì bữa tiệc hôm nay." - Lý Anh Tuấn chấp tay rồi dẫn theo Gia Nguyệt phú bà đi ra cửa.

"Anh về trước, có chuyện gì thì cứ truyền âm cho anh."

"Anh! Nếu không tối nay..." - Tú Anh phú bà ngập ngừng, muốn nói lại không nói ra miệng được.

Chính Nam mỉm cười ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên môi một cái "Tối nay không được, khi khác anh đền gấp đôi, được không?"

"Cái gì gấp đôi, ai mà thêm... hử!" - Tú Anh phú bà vùng vằng giẫy ra khỏi ngực Chính Nam, quay lưng về phía hắn, một bộ "bản tiểu thư dỗi rồi, nhanh làm gì đó cho bản tiểu vui lòng".

Chính Nam cười lắc đầu, một bàn tay vỗ vào hông Tú Anh phú bà phát ra âm thanh chát chúa rồi thuận thân đi mất, để lại cô một mặt nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không dám chửi.

...

Lý gia, phòng luyện đan.

"Trang, tình trạng này... hắn thật còn sống không thể?" - Chính Nam đứng trước Ngô Đức Văn đã bị Ngọc Ngân phú bà trói gô lại, chỉ là "cái xác khô" kia... nhìn thế nào cũng không giống người sống.

Nhưng mà ngực còn phập phồng, khí tức chưa đoạn a! Đây rõ ràng là... xác khô... sống!

"Còn sống, nhưng không còn là nhân loại nữa. Tâm mạch và thần trí đều đã bị trớ chú chiếm đóng, chỉ cần nguyên anh bị đồng hóa hoàn toàn thì Ngô Đức Văn chính thức bị xóa tên, một con Oán Linh ra đời."

"Hả!? Nói như vậy là vẫn có cứu?"

"Cứu? Có thể! Lý thuyết mà nói, chỉ cần tạm thời ngăn trở chú chiếm lấy nguyên anh thì hắn vẫn chưa chính thức chết đi, có thể tịnh hóa dần dần cứu trở lại, nhưng quá trình kia... lâu á! Dù sao nguồn tịnh hóa duy nhất của ký chủ là Lý Gia Nguyệt phú bà phát triển tuy nhanh nhưng vẫn chưa đủ. Và lại, cho dù cứu được mạng sống cũng không cứu được thần trí của hắn đâu, sợ rằng nửa đời sau đều sẽ ngơ ngác ngác ngác mà thôi."

"Chỉ cần hắn sống là được, còn trí kế như yêu hay ngơ ngác ngác liên quan gì tới tôi đâu." - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười, hắn đã có cách để Ngô gia danh chính ngôn thuận biến mất khỏi Hà thành.

Ngọc Ngân phú bà này giờ vẫn đứng một bên nhìn Chính Nam quan sát Ngô Đức Vỡ, thấy hắn lúc thì cau mày, lúc thì ngẩn người nên cô không lên tiếng.

Bây giờ Chính Nam đã mỉm cười, cô liền không nhịn được lên tiếng hỏi: "Anh nhìn ra được gì rồi sao?"

Chính Nam quay sang bế bổng Ngọc Ngân phú bà lên, cúi đầu thì thầm vào tai cô: "Bảo bối, hôm nay em làm rất tốt, muốn phần thưởng gì không?"

"Không... không muốn..."

"Thật không muốn!?" - Chính Nam liền muốn thả cô xuống.

Ngọc Ngân phú bà vội vàng dùng hai tay ôm lấy cổ hắn: "Muốn... muốn..."

"Muốn cái gì?"

"Muốn... muốn ở trên..."

"Tốt, hôm nay cho em... ở dưới toàn bộ, haha!"

"Ma quỷ... A!"

...

Sáng hôm sau, Phúc Đạt bất ngờ tuyên bố ngừng mọi hoạt động kinh doanh với phủ thành chủ, thế lực nào có qua lại với Ngô gia đều bị phong sát.

Vốn mạnh chính là không nói lý!

Không thể mua được đan dược từ Phúc Đạt, Ngô gia liền chuyển hướng qua Luyện Dược Sư công hội kết quả nhận lại là bế môn canh. Lý do... hội trưởng và phó hội trưởng đồng loạt bế quan, không ai quản lý được đơn hàng lớn nên không thể tiếp Ngô gia được.

Hai nguồn cung đan dược chủ yếu của Hà thành đồng loạt có thái độ lạnh nhạt phủ thành chủ để tất cả mọi người hiểu rằng... Ngô gia bị cô lập.

Tin tức tối hôm qua Trần đại tiểu thư mở tiệc nhưng không mời Ngô Đức Chung cũng được lan truyền ra ngoài để suy đoán trên chính thức được xác nhận.

Như vậy đồng nghĩa với việc Lý gia cũng trong liên minh "biên giới hóa" Ngô gia lần này.

Chỉ cần không phải là người ngu đều biết nên nghiêng theo phe nào bởi vì xu thế sụp đổ của Ngô gia đã không thể tránh khỏi.

Phủ thành chủ, Ngô Đứng Chung mất thăm quãng sau cả đêm không ngủ tìm kiếm tung tích Ngô Đức Văn.

"Đại nhân, đại nhân! Mọi chuyện không ổn rồi!"

Ngô Đức Chung mệt mỏi ngồi trên ghế: "Chuyện gì không ổn?"

"Chúng ta... chúng ta bị phong sát! Lý gia, Luyện Dược Sư công hội, thậm chí... thậm chí Trần gia đều đã từ chối mọi hoạt động kinh doanh với chúng ta."

"Phong sát!? Ngô gia làm gì đắc tội với họ để họ phải làm như vậy?" - Ngô Đức Chung tỉnh hẳn lại, nếu chỉ bị một thế lực ngừng kinh doanh thì không sao, chứ cả ba thế lực cùng lúc thì... có sao rồi, thậm chí... có trắng luôn ấy chứ!

"Không có ai đứng ra giải thích, chỉ là đồng loạt cắt mọi hoạt động kinh doanh. Liền... liền Luyện Dược Sư công hội thấy người Ngô gia là đóng cửa. Đại nhân, nên làm gì bây giờ?"

"Làm gì... haha, làm gì là làm gì?" - Ngô Đức Chung ngồi phịch xuống ghế, khuôn mặt như già thêm mấy chục tuổi: "Mới mấy ngày trước Võ còn ở đây thì họ tới nịnh bợ, quý liếm chúng ta, vậy mà mới được mấy ngày đã hùa với đám người kia phong sát Ngô gia. Làm gì, còn có thể làm gì?"

Người hầu bên dưới lưỡng lự, không biết là nên đi hay nên ở, bởi vì nhìn lão gia... giống như... điên rồi!?

Bỗng nhiên Ngô Đức Chung mở lớn hai mắt, giọng nghiêm nghị: "Lui ra ngoài đi, không có lệnh không cho bất kỳ ai vào."

"Vâng... vâng!"

Thấy Ngô Đức Chung rất nhanh lấy lại tinh thần, người hầu kia cũng an lòng. Ít nhất là người cao nhất của bọn họ còn chưa có bỏ cuộc a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Đàm phán

Người hầu kia không hề biết rằng hần vừa đóng cửa thì Ngô Đức Chung lại ngồi phịch xuống ghế, một mặt sinh không thể luyến nói: "Được rồi, các người muốn gì thì nói đi."

Nếu người hầu kia còn ở chỉ sợ sẽ thật sự cho rằng Ngô thành chủ điên rồi, thế nhưng hần không ở, và Ngô Đức Chung cũng không điên, bởi vì từ trong không khí bỗng nhiên hiện ra một người áo đen, mây đỏ, mặt nạ chữ Bạch, chính là Bạch Vô Thường thần sứ, Ngọc Ngân phú bà.

"Ngô thành chủ, ngài bộ dạng này... không giống một vị gia chủ, một vị thành chủ nên có đâu." - Ngọc Ngân phú bà không nói chính sự mà mở miệng châm chọc.

"Không phải đều do các người ban cho sao!? Con trai tôi đâu?"

Ngô Đức Chung hỏi thẳng, hần có cơ sở để tin rằng thủ phạm bắt cóc Ngô Đức Văn chính là Akatsuki.

"Con trai ngài ở đâu tại sao lại hỏi tôi? Tôi không phải mẹ hần, cũng không phải vợ hần, hần đi đâu, làm gì sao tôi biết được."

"Vô thanh vô tức giữa tầng tầng lớp lớp hộ vệ bắt được Văn ra ngoài, Hà thành này chỉ có Akatsuki các người làm được. Các người làm gì nó rồi?" - Ngô Đức Chung gầm lên, nhưng cũng không làm gì quá khích, hần vẫn còn lo cho tính mạng con trai mình.

"Thật không thú vị." - Ngọc Ngân phú bà bĩu môi, ném cho Ngô Đức Chung hai thứ gì đó rồi tan biến vào không khí, nhưng giọng cô vẫn vang vọng trong tai hần: "Xem cho kỹ rồi thực hiện đúng những gì Không thần sứ cần. Đừng có gắng làm điều gì dại dột, ngài biết hậu quả sẽ ra sao mà, đừng không Ngô thành chủ!?"

Ngô Đức Chung cầm trong tay một viên cầu thủy tinh và một miếng ngọc truyền tin, sau chốc lát lưỡng lự, hần truyền nguyên khí vào quả cầu thủy tinh trước, một đoạn hình ảnh được chiếu ra trước mặt hần.

Hình ảnh cho thấy Không thần sứ đang đứng cùng một người mặc trang phục Akatsuki khác, trên mặt đeo mặt nạ chữ Nam, trước mặt hai người là Ngô Đức Văn đang bị trói gô trên giường.

"Văn a!" - Ngô Đức Chung gào khóc nhìn chăm chăm hình ảnh kia, mặc dù vị này làm cha không ra sao nhưng hần thật sự là yêu thương con của mình.

Hình ảnh tiếp tục khi Không thần sứ ra hiệu cho người còn lại chiếu một tia sáng vào người Ngô Đức Văn. Đang nằm im như chết rồi Ngô Đức Văn lập tức co giật, lăn lộn, gào thét có vẻ rất đau đớn. Ánh sáng chiếu tới đâu, chỗ ấy liền bốc lên cuộn cuộn khói đen như miếng thịt bị nướng khét.

Vị Nam thần sứ kia ngừng chiếu cũng là lúc hình ảnh biến mất, Ngô Đức Văn cũng ngừng co giật, lại nằm im như chết rồi.

"Aaaaa... Lũ Akatsuki khốn nạn! Aaaaa..." - Ngô Đức Chung nhin không được gào thét, đập phá đồ đạc trong phòng. Nào là bàn ghế, bình gốm, sách vở, bút thước... cái gì đập được hấn đều đập.

Đập đến lúc một nửa phòng đều đã thành bãi rác, Ngô Đức Chung lúc này mới nằm lăn ra nhà, vừa thở hổn hển vừa áp miêng ngọc truyền tin vào trán mình, xem Akatsuki cần gì ở hấn.

"Ngô thành chủ, nếu ngài chưa xem Luru Ảnh Thạch kia thì ngài hãy xem trước đi, sau đó hãy quay trở lại với Truyền Tin Ngọc này. Còn nếu ngài đã xem rồi, xem như tôi chưa nói gì đi.

Như ngài đã thấy trong Luru Ảnh Thạch thì Ngô công tử đã được chúng tôi mời về căn cứ uống trà một lát, và không biết ngài có tin không chứ khi chúng tôi ngỏ lời mời thì Ngô công tử đã rất vui vẻ hợp tác đấy, không có chuyện chúng tôi cưỡng ép cậu ấy đi đâu, haha.

Trong thời gian ở đây với chúng tôi, Ngô công tử có tâm sự là cậu ấy bị một chứng bệnh nan y, đã nghe ngóng khắp nơi và đều nhận được đáp án là "không chữa được, chỉ có thể chờ chết thôi".

May mắn thay, trong số chúng tôi có một người đã là Y Hoàng và hấn luôn quan niệm rằng "không có bệnh không thể chữa, chỉ là chưa tìm được đúng cách mà thôi".

Thế là chúng tôi dẫn theo Ngô công tử đến tìm vị Y Hoàng kia thử và đáp án của hấn là "có thể chữa được". Chỉ là quá trình chạy chữa không đơn giản, sẽ xảy ra đau đớn rất lớn, như ngài đã thấy đấy, thêm nữa là giá cả... không hề rẻ.

Sau khi bàn bạc với Ngô công tử, cậu ấy ra giá là... Hà thành.

Cả tôi và vị Y Hoàng kia đều không tin đâu, nhưng cậu ấy nói chắc rằng cha rất yêu thương cậu ấy, nếu chúng tôi có thể chữa khỏi thì đừng nói Hà thành, liền thần hồn cũng có thể giao ra.

Bây giờ Ngô công tử bệnh phát đã hôn mê rồi, mà chúng tôi không biết rằng ngài có thật yêu thương cậu ấy như vậy không nên mạo muội dùng cách này để hỏi ý kiến của ngài.

Nếu ngài đồng ý, vậy tối nay chúng ta gặp tại Hồ Tây bàn lại. Còn nếu không, vậy chúng tôi rất tiếc, sáng mai ngài có thể tới Hồ Tây... nhật xác Ngô công tử về.

Tạm biệt."

...

Một nửa căn phòng còn lại liền gặp nạn!

Ngô Đức Chung sửa soạn lại đầu tóc, trang phục rồi gọi người tới quét dọn gian phòng giống như bị bão cấp 12 tạt qua, còn bản thân hấn thì đi xuống mặt thất sâu dưới lòng đất.

...

"Anh chắc chắc Ngô Đức Chung sẽ đồng ý sao?" - Ngọc Ngân phú bà vừa lột nho bỏ vào miệng Chính Nam vừa hỏi.

"Hấn sẽ đồng ý." - Chính Nam không thêm nhả hột, nuốt cái ực rồi nói: "Từ cách hấn che chở, bảo bọc và thay Ngô Đức Văn chùi đít không ít lần thì có thể thấy được vị Ngô thành chủ kia rất yêu thương đứa con út này. Có thể là cảm thấy hấn bị thiệt thòi so với Ngô Đức Võ đi."

Ngọc Ngân phú bà gật gù, bỗng nhiên cô đổi giọng ngập ngừng: "Mà... anh thật muốn... để Nhị tiểu thư... trở thành Nam Tào thần sứ sao? Em ấy... mới 12 tuổi..."

"Hà!? 12 tuổi thì làm sao? Chê con bé nhỏ?" - Chính Nam không hiểu 12 tuổi thì có liên quan gì tới việc để Gia Nguyệt phú bà trở thành Nam Tào thần sứ.

"Không.. không phải. Chỉ là... Nhị tiểu thư còn chưa có... thành niên. Chuyện kia..."

"Chuyện kia... là chuyện gì? À..." - Chính Nam bật người ngồi dậy, dùng tay gõ yêu vào trán Ngọc Ngân phú bà, cười mắng: "Anh còn chưa thèm khát tới mức... "ăn" Gia Nguyệt đâu. Không hiểu em đang nghĩ gì luôn, nhìn mặt anh rất giống loại người lạm dụng trẻ chưa thành niên sao?"

"Cái đó thì không phải... chỉ là em..." - Ngọc Ngân phú bà không thể nói ra miệng rằng cô luôn quan niệm muốn trở thành thần sứ thì phải... dâng hiến trước a.

Chính Nam dở khóc dở cười, chẳng biết giải thích thế nào cho phải, đành hết sức bất đắc dĩ để Ngọc Ngân phú bà ra mà sát một trận để khẳng định hấn hoàn toàn là người bình thường, không phải loại biến thái "già trẻ không tha, trai gái không quan tâm" đâu.

...

Buổi chiều, tin tức Ngô gia bị ba thế lực lớn liên thủ phong sát đã lan ra khắp Hà thành, kéo theo đó là hiệu ứng quả cầu tuyết khi các gia tộc, tông môn, bang hội... vừa và nhỏ liên tục thủ tiêu giao dịch và thông thương với Ngô gia.

Chỉ trong một ngày, Ngô gia liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, kỳ lạ là Ngô thành chủ Ngô Đức Chung không hề có phản ứng gì, từ trong phủ thành chủ cũng truyền ra thông tin nói Ngô thành chủ chỉ đập phá thư phòng một trận rồi đi đâu mất tăm không ai biết.

Nhất thời cả phủ thành chủ lòng người bàng hoàng, trong đám gia đình nô tỳ bắt đầu truyền ra tin đồn Ngô thành chủ đắc tội người không nên đắc tội, bị người ta tính toán trả thù rồi. Cắt đứt chuyện làm ăn chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

...

Trong mật thất dưới lòng đất Phủ thành chủ, Ngô Đức Chung đang quỳ úp mặt xuống đất trước một ông lão, mà ông lão kia thì cứ nhắm mắt xếp bằng, giống như Ngô Đức Chung không hề tồn tại.

Thời gian chậm rãi trôi, một người thì cứ nhắm mắt tu luyện, một người cứ im lặng quỳ, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Khoảng 30 phút sau, ông lão kia mới mở mắt ra nhìn Ngô Đức Chung, giọng nói già nua cũng theo đó vang lên: "Chuyện gì?"

Ngô Đức Chung lúc này mới ngẩng đầu lên, miễn mào: "Cha, Ngô gia... xong rồi! Liền Trần gia cũng đã ngã về phía họ phong sát chúng ta, Ngô gia... thật sự xong rồi!"

"Khóc lóc cái gì! 200 300 tuổi rồi chứ có phải trẻ con nữa đâu mà đựng chuyện là nước mắt, nước mũi tèm lem. Có chuyện gì nói rõ ra trước đi."

Ông lão kia quát lớn, cả mặt thất đều khê run rẩy, nhưng Ngô Đức Chung không chịu chút áp lực nào, nói rõ ông lão kia cũng không tức giận.

Nếu có người ở đây sẽ ngay lập tức nhận ra ông lão này, đây chính là cha của Ngô Đức Chung, ông nội của Ngô Đức Văn - Ngô Đức Võ, Ngô gia truyền kỳ Ngô Đức Hoàng, tu vi Lý Sương Kỳ viên mãn.

"Cha, ngài xem cái này trước đi." - Ngô Đức Chung đưa cho Ngô Đức Hoàng Lưu Ảnh Thạch và Truyền Tin Phù để hắn tự xem.

...

"Dùng tiểu Văn uy hiếp chúng ta? Akatsuki chỉ có như vậy?" - Ngô Đức Hoàng vẻ mặt bình tĩnh nói: "Tối nay... lão phu tự mình đi gặp vị Không thần sứ kia..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Tổ chất làm vạ

(Chương này... ngôn tình, hắc hắc!)

Buổi tối, Ngô Đức Chung và Ngô Đức Hoàng cả đêm đập muỗi ở Hồ Tây chờ Không thần sứ xuất hiện.

Nhưng cho tới khi mặt trời lên, tên kia cái bóng đều không thấy.

Chính Nam.. vậy mà hẹn rồi không tới!

Cho Ngô gia hai lão đầu... leo cây!

Mang theo hai con mắt thâm quầng, quần áo ướt đẫm sương đêm, toàn thân đỏ bừng vì cả tối núp trong bụi cây bị muỗi quây, Ngô Đức Chung và Ngô Đức Hoàng trở về Phủ thành chủ... ngủ bù.

Ngoài trong lòng chủ Chính Nam không ra hình người thì họ có thể làm gì, cũng không thể mang chuyện này nói ra ngoài hay kể cho ai được a!

Cho nên vẫn là ngủ bù bảo đảm sức khỏe đi.

...

Chính Nam vờn vai cho tỉnh ngủ, cúi đầu hôn khê vào trán Tú Anh phú bà rồi mới dậy đi làm vệ sinh cá nhân và bữa sáng.

"Hình như... quên mất chuyện gì thì phải!?" - Chính Nam vừa xào rau vừa nghiêng đầu suy nghĩ.

"Nghĩ không ra liền không nghĩ!" - Hấn quảng mọi chuyện ra sau đầu, tiếp tục làm bữa sáng.

Đúng lúc này Ngọc Ngân phú bà truyền âm: "Anh, tối hôm qua thế nào rồi? Sao không gọi em tham gia với?"

"Gọi em... tham gia? Cô gái nhỏ kia... muốn chơi 'some'? Bạo dạn như vậy!?" - Chính Nam ngần cả người nhưng rất nhanh đáp lại: "Chuyện đó... có vội quá không? Không phải anh không thích... chỉ là Tú Anh bên này..."

"Cái gì Tú Anh không Tú Anh, em là hỏi chuyện đàm phán với Ngô gia..." - Nói được nửa chừng Ngọc Ngân phú bà bỗng nhiên đổi giọng: "Anh đừng nói với em... anh quên mất rồi đúng không? Cả đêm ngập trong ôn nhu hương quên đại sự?"

"Khụ... khụ... không... không có, anh đâu có quên. Tôi qua... tôi qua Ngô Đức Chung vậy mà... vậy mà gọi thêm người đến... Đúng! Hấn không đến một mình mà có cường giả lén lút đi theo, ý đồ đánh lén anh a."

Chắc... chắc, cũng may là anh cảnh giác bay ở trên trời dùng Bạch Nhãn quan sát kỹ, nếu không sợ là rơi vào bẫy của hấn rồi. Lúc ấy khuya quá anh không có muốn phá giấc ngủ của em nên không có trở về đây."

Từ áp a áp ứng tới tìm được lý do liền nói liên thanh, Chính Nam quả nhiên là Tiểu Bạch Kiểm đại thành, lừa dối phú bà đã sắp trở thành bản năng.

"Thật vậy sao? Nhưng tại sao anh lại nhắc tới Tú Anh? Cô ấy thì có liên quan gì?" - Ngọc Ngân phú bà còn chưa có tin ngay đâu.

"À... nói ra thật ngại quá, cũng không phải là bản thân anh tự cảnh giác được chuyện bị đánh lén mà là Tú Anh truyền âm nhắc nhở anh, nói Ngô gia còn một vị Lý Suồng Kỳ viên mãn trốn dưới mặt đất, dặn anh đừng quá tự tin mà gặp không may. Vậy mà thành sự thật...ahaha..."

Không thể không nói, khả năng "chém gió" của Chính Nam đã sắp vượt qua Thiên Đạo, đem lời nói dối nói tới gần sự thật luôn rồi.

"Thì ra là vậy, may mắn Tú Anh nhìn xa trông rộng. Tối nay em sẽ canh gác ở Ngô gia, nếu Ngô Đức Chung đi một mình thì anh hãy đến, nếu có thêm người đi cùng hấn, vậy để cả hai làm bạn với muỗi đi." - Ngọc Ngân phú bà gật gù rồi... cú máy, sửa soạn giúp Chính Nam lại hẹn Ngô Đức Chung một lần vào tối nay.

Chính Nam vãi cả mồ hôi, cũng may là lừa dối qua được cửa ải này.

"Ký chủ tại sao phải như vậy a? Cứ thẳng thắn thừa nhận quan hệ của cả ba người với nhau đi, tin rằng các cô ấy cũng sẽ hiểu thôi. Việc gì phải giấu giếm giếm vậy chứ?"

"Tôi... sợ a. Kiếp trước xem nhiều cung đấu, thấy mấy người đó ngoài mặt thì hòa thuận, sau lưng thì minh tranh ám đấu túi bụi, thật chẳng dám nghĩ tới nếu mình cũng rơi vào hoàn cảnh ấy thì nên làm gì."

Có thể các cô ấy đều đoán được, nhưng chỉ cần Chính Nam không thừa nhận thì nó mãi vẫn chỉ là suy đoán. Cho tới khi nghĩ ra biện pháp cân bằng được mọi thứ, hấn cho rằng cứ để như hiện tại đã rất tốt rồi.

"Cũng đúng. Dù sao xuất thân của Khương Ngọc Ngân phú bà và Trần Mai Tú Anh phú bà cách biệt quá xa, sợ rằng ngoài mặt cô ấy không nói nhưng trong lòng sẽ sinh ra cảm giác mặc cảm, tự ti, vậy thì không hay."

...

Chính Nam cùng Tú Anh phú bà ăn sáng rồi trở về Lý gia, trên đường không quên lựa một ít quần áo và trang sức xinh xắn để tặng cho Ngọc Ngân phú bà.

Nói thế nào cũng là mình có lỗi, người ta thì lo lắng còn bản thân lại qua đêm cùng cô gái khác. Chính Nam cảm thấy trong lòng không thuận nên muốn làm cô vui lòng.

Hấn trở về tới Lý gia cũng vừa kịp lúc Ngọc Ngân phú bà từ Phủ thành chủ trở về.

"Anh, em mới tìm Ngô Đức Chung hỏi, hấn nói... sợ chúng ta đánh lén nên mới gọi thêm người đi cùng, tối nay nhất định không như vậy nữa."

"Ừm, anh biết rồi. Mặc dù vậy tối nay cũng không thể lơ là, anh sẽ cẩn thận hơn." - Chính Nam gật đầu rồi lấy ra mấy món đồ hấn chuẩn bị trước đó tặng cho Ngọc Ngân phú bà: "Lâu rồi không dẫn em đi mua quần áo như trước kia, hôm nay trên đường về thấy có mấy bộ khá đẹp nên mua về cho em này. Em mặc thử xem có vừa không."

Ngọc Ngân phú bà hai mắt tỏa sáng, ướm thử mấy bộ váy áo lên người mình, cười nói tíu tít: "Đẹp quá a, cảm ơn anh!"

Chụt!

Chính Nam hài lòng liếm mép, ngồi chờ Ngọc Ngân phú bà thay từng bộ đồ mới ra cho hấn xem.

Thử hết một vòng cũng mất trọn một tiếng đồng hồ!

"Anh, em mặc cũng không nhiều quần áo như thế này, hay là... mang về Thanh Vân Tông cho mọi người đi? Em thấy Tuyết, Phụng và Vân rất bận với sự vụ của tông môn, không có thời gian rảnh như chúng ta đâu. Còn Nguyệt Vĩnh... nhà giàu lắm, kệ cô ấy."

Không thể không nói, Ngọc Ngân phú bà đúng là có tố chất làm vợ a, liên quan tâm những cô gái khác đều thay Chính Nam suy nghĩ.

Thật ngốc... nhưng đáng yêu quá mức!

"Em đúng là... đây là anh mua cho em, em lại muốn mang đi cho người khác!? Ghét anh hay gì?" - Chính Nam làm bộ giận.

"Không... không phải." - Ngọc Ngân phú bà quýnh lên: "Em... chỉ là em... em bên anh nhiều hơn những người khác đã được rồi, các cô ấy cũng vì tương lai chung mà làm việc... em cảm thấy không công bằng với mọi người thôi. Nếu anh không thích thì... em không nói nữa." - Vậy mà mếu máo muốn khóc!

Chính Nam phì cười kéo Ngọc Ngân phú bà vào lòng: "Được rồi, đừng khóc. Em a, biết là em nghĩ cho người khác nhưng làm phụ nữ cũng phải có lúc vì bản thân mình chút chứ. Vả lại, sao em biết anh không chuẩn bị quà cho người khác đâu."

"Thật có sao?"

"Không có." - Chính Nam lắc đầu: "Chỉ có Ngọc Ngân phú bà nhà anh ngoan nhất, giỏi nhất, giúp anh làm thật nhiều việc anh mới thưởng riêng cho ấy, những người khác muốn có phải cố gắng hơn nữa mới được."

Ngọc Ngân phú bà bật cười, tựa đầu vào ngực Chính Nam: "Cảm ơn anh. Được biết, rồi quen, tới bây giờ yêu nhau như thế này em đã rất thỏa mãn. Em không dám đòi hỏi anh chỉ yêu thương một mình em, bởi vì những người khác cũng xứng đáng được như vậy. Chỉ xin anh đừng bỏ rơi em là được, em sợ cảm giác ấy lắm, một lần... đã quá đủ rồi."

Chính Nam vuốt ve mái tóc Ngọc Ngân phú bà, trong lòng thở dài: "Cô gái nhỏ này... sợ bị mình ghét bỏ nên luôn đặt bản thân vào vị trí của mình để suy nghĩ a. Đúng là ngốc."

"Tối nay em đi cùng anh đi, trốn ở một bên bảo vệ cho anh có được không?" - Chính Nam bỗng nhiên nói chính sự.

Ngọc Ngân phú bà gật đầu lia lịa: "Được, tất nhiên được. Em có chết cũng phải..."

Chóc!

Chính Nam búng vào trán Ngọc Ngân phú bà, cười mắng: "Chết cái gì chết, nói lung tung không à. Chúng ta nha, còn phải sống lâu ngàn tuổi, con cháu đầy đàn, lúc ấy anh sẽ kể cho chúng nghe ngày xưa làm sao anh tán đổ được bà của chúng, haha."

"Ai... ai thêm cùng anh con cháu đầy đàn!"

"Không thêm cũng phải thêm a, ngay bây giờ anh sẽ dẫn em đi tham quan nhà máy sản xuất em bé, bước đầu hướng dẫn em làm sao để có "con cháu đầy đàn".

"A! Không muốn..."

Không muốn thì giấy dựa a, la lên a, chạy a, tại sao lại còi đồ!?

...

Buổi tối, Chính Nam cùng Ngọc Ngân phú bà bay trên bầu trời Hồ Tây chờ đợi Ngô Đức Chung xuất hiện.

"Hắn tới rồi! Hừ, lại mang theo người, hẳn thật cho rằng chúng ta không dám giết Ngô Đức Văn hay sao?" - Chính Nam hừ lạnh.

Mặc dù nói như vậy nhưng hẳn quả thật còn không muốn giết Ngô Đức Văn, bởi vì kế hoạch sử dụng Ngô Đức Văn phía sau đều đã lên lịch, bây giờ mà thay đổi... rất mất công.

Ngô Đức Hoàng mặc dù rất cẩn thận dịch dung và ăn mặc kỹ càng nhằm qua mắt Akatsuki nhưng hẳn quên mất một chuyện rất quan trọng.

Nửa đêm một thân một mình đi dạo bờ hồ!?

Có bệnh hay gì!? Chạy chữa hay chưa!? Mà, nặng hay không!?

"Chúng ta trở về hay sao anh?"

"Không cần, anh sẽ cho phân thân xuống cùng Ngô Đức Chung nói chuyện. Nếu hẳn dám làm chuyện liều mạng, ngày mai chúng ta cho hẳn một cánh tay Ngô Đức Văn làm quà luôn."

Dứt lời, một ảnh phân thân giống hệt Chính Nam từ bầu trời bay xuống nơi Ngô Đức Chung đang đứng, bắt đầu đàm phán tương lai của cả Ngô gia, cũng như Hà thành.

Chương 182: Kế hoạch nhỏ, kế hoạch lớn

"Ngô đại nhân, đêm rồi vẫn có nhả hứng đi dạo bờ hồ à?"

Chính Nam làm như rất bất ngờ khi thấy Ngô Đức Chung tại bờ Hồ Tây, một bộ "hai người đàn ông cô đơn gặp nhau".

Hắn có tâm trạng đùa nhưng Ngô Đức Chung thì không.

"Không cần nói lời thừa, Văn đâu?"

"Văn... Ngô Đức Văn - Ngô công tử hiện tại đang rơi vào hôn mê sâu, không tiện có mặt ở đây." - Chính Nam cảm thấy không thú vị nên đổi giọng nghiêm túc: "Thay vào đó... Ngô Đức Hoàng lão thành chủ lại ở cách đây không xa, ngài có muốn gặp ông ấy không?"

Ngô Đức Chung trong lòng giật thót một cái, ngoài mặt làm bộ bất đắc dĩ: "Các người quỷ kế đa đoan, lại có bản lĩnh thoát ần thoát hiện. Tôi chỉ là không muốn ngày mai người ta bàn tán nói 'có giường không ngủ lại đi ngủ dưới đáy hồ' mà thôi."

"Muốn mượn đầu ngài thì không cần mất công hẹn ngài ra đây đâu, ngài lo thừa rồi đấy, Ngô thành chủ." - Chính Nam cười lạnh, còn lâu hắn mới tin vào chuyện ma quỷ của Ngô Đức Chung.

"Được rồi, dù sao cha tôi đang ở khá xa, không có tín hiệu của tôi ông ấy cũng không mạnh động chạy lại đây đâu. Akatsuki các người cần gì ở tôi để tha cho Văn thì nói thẳng đi."

Chính Nam ném tới một cái Truyền Tin Ngọc khác rồi lẳng lặng chờ Ngô Đức Chung xem thông tin bên trong.

...

Lát sau, Ngô Đức Chung mở ra hai mắt, cùng lúc đó Truyền Tin Ngọc đang áp trên trán hắn cũng vỡ tan.

Viên Truyền Tin Ngọc này đã được Chính Nam thêm vào một loại vật liệu rất nhạy cảm với nguyên khí, chỉ cần bị truyền vào nguyên khí đúng một khoảng thời gian sẽ tự vỡ, xóa đi thông tin bên trong.

Cảm giác rất cao cấp a!

"Chuyện này... là thật sao?" - Ngô Đức Chung không rảnh quan tâm vì sao Truyền Tin Ngọc lại vỡ, bởi vì thông tin bên trong đã đủ để giọng hắn run rẩy.

"Tình hình Hà thành và xu thế hiện này ngài cũng đã nhìn rõ, tôi không muốn nhắc lại. Đây là kế hoạch mà chúng tôi đã lên từ cách đây khá lâu, đã tiến hành được hơn một nửa, tiếp theo cần ngài tới phối hợp."

Vậy Ngô thành chủ, câu trả lời của ngài là gì? Là xuôi dòng, hay muốn nghịch lưu?"

Ngô Đức Chung nhìn chằm chằm Chính Nam không nói, Chính Nam cũng chỉ đứng im ở đó không động đậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến khi Ngô Đức Chung lên tiếng phá vỡ im lặng: "Ngài mai, tại đây, giờ này, Ngô gia chúng tôi có câu trả lời cho Akatsuki."

"Một lời đã định!"

Dứt lời Chính Nam vỡ tan thành một làn khói, để lại Ngô Đức Chung lẳng lặng đứng ở bờ hồ ngẩng đầu lên trời thờ dài.

...

"Hắn nói sao anh?" - Ngọc Ngân phú bà vừa về đến nhà liền nhện không nổi.

"Chưa có đáp án, hắn mượn hẹn chúng ta ngày mai trả lời." - Chính Nam theo thói quen nằm lăn ra giường, vờn vai: "Kế hoạch lần này cần cả hắn và Ngô Đức Văn tới phối hợp nên anh cũng muốn bọn họ suy nghĩ cho kỹ. Dù sao lời hứa cũng chỉ là lời hứa, nếu Ngô Đức Chung không hợp tác vậy thì lỗi không phải tại anh rồi."

Ngọc Ngân phú bà biết Chính Nam và Ngô Đức Vô đã đạt được thỏa thuận gì đó với nhau mới dẫn tới kế hoạch tại Hà thành lần này, cho nên ngoài an toàn của hắn ra thì cô chẳng lo lắng những chuyện khác lắm.

Bởi vì chuyện không chắc Chính Nam sẽ không làm!

"Thôi, chuyện ngày mai để mai tính. Đi ngủ trước đã." - Con lười lên Chính Nam chẳng muốn nghĩ gì nữa.

"Ngủ? Nói chuyện ngủ mới nhớ, em chẳng bao giờ thấy anh tu luyện sao tu vi cứ lên ầm ầm thế? Đã vậy còn có thể luyện đan, luyện khí, vẽ phù, bố trận..."

"Ai bảo anh không tu luyện, mới hồi chiều hai chúng ta còn tu luyện chung đấy thôi, hắc hắc."

"Chuyện đó... Anh, mặc dù anh nói mỗi lần... như vậy tu vi cả hai đều sẽ có tiến triển, nhưng em nhận ra gần đây hình như lượng nguyên khí em nhận được càng lúc càng nhiều hơn, có phải là do anh nhường cho em không?"

"Do công pháp của anh đặc thù như vậy thôi chứ không phải anh nhường em đâu." - Chính Nam ôm Ngọc Ngân phú bà vào lòng: "Trước kia tu vi anh thấp hơn em nên lợi ích cho em nhỏ, bây giờ tu vi anh cao hơn em rồi thì em được càng nhiều chứ sao."

"Thì ra là vậy. Aiz, mới ngày nào đó anh còn bị con Sói Hòa Hợp Kỳ đánh lén xem chút mất mạng, vậy mà bây giờ đã một tay chống một cái tông môn rồi. Tiến bộ thần tốc cũng không mô tả nổi a."

Ngọc Ngân phú bà than thở, vậy mà không chút ngần ngại vạch trần khuyết điểm Chính Nam.

Chát!

Chính Nam một bàn tay vỗ vào mông cô, cười mắng: "Hay cho câu "bị con Sói Hòa Hợp Kỳ đánh lén xem chút mất mạng", em là cô ý chọc ngoáy nỗi đau của anh đúng không?"

"A... không, không phải. Chỉ là em cảm giác anh tiến bộ nhanh quá... em càng lúc càng xa anh rồi."

Ngọc Ngân phú bà úp mặt vào ngực Chính Nam, dưới mông tê rần rần nhưng cô không có tâm trạng, chỉ cảm thấy thật gần nhưng dường như càng lúc càng xa.

"Nếu anh cần em chỉ vì tu vi thì anh việc gì phải cho em Trú Nhan Đan. Nếu anh chỉ muốn thân thể của em thì anh cần gì phải giúp em thức tỉnh huyết mạch. Anh yêu em, cả người lẫn tính cách, cho nên đừng suy nghĩ lung tung nữa, ngủ đi!"

"Ừm... là em suy nghĩ lung tung." - Ngọc Ngân phú bà mỉm cười hạnh phúc ôm chặt Chính Nam, nhắm mắt ngủ ngon.

Phụ nữ a, cho dù mới yêu hay đã thành vợ chồng thì đều yêu thích người đàn ông của mình nói "anh yêu em" mỗi ngày, như vậy mới cảm giác được an toàn!

...

Cả ngày hôm sau Chính Nam đều làm cá ướp muối ở Lý gia, không có việc gì cụ thể để làm.

Ngọc Ngân phú bà đã ra ngoài nhìn chăm chăm Ngô Đức Chung xem hắn có hành động khác không nên không ở nhà.

Tú Anh phú bà thì bận tối mắt tối mũi với các đơn hàng đan dược và vũ khí. Thời kỳ chiến tranh a, vật tư và lương thảo đều cần kíp như vậy.

Gia Nguyệt phú bà từ lần đầu tiên mặc vào trang phục Akatsuki Nam Tào liền biến thành người khác, tu luyện và luyện đan đều không cần người nhắc nhở và đốc thúc nữa, tự mình làm tất cả để Chính Nam nhiều khi nghĩ cô bé này không phải Lý Gia Nguyệt rồi.

Một mình ngồi trong phòng luyện đan, Chính Nam lấy ra cây Bàn Long Thảo hôm trước, lật qua lật lại trong tay: "Trang, câu chuyện về Thái Ất Tông kia là thật hay giả đấy? Bàn Long Thảo tuy là thật sự phải dùng cả một con rồng tới trồng nhưng cũng không tới mức để vị Long Lạc Quân kia phải động binh đao như vậy a!?"

"Không sai, mặc dù Long tộc thật sự rất căm thù những người bị họ gắn mác "Đồ Long Giả" nhưng không đến mức san bằng cả một Nhất lưu tông môn như vậy. Chỉ là cây Bàn Long Thảo kia trưởng thành trên xác của con trai Long Lạc Quân mới khiến hắn tức giận như vậy."

"Vãi! Dùng xác con trai đại lục đệ nhất cường giả để trồng linh dược, vị nào gan lớn bằng trời... ừm, nếu như nói... có người có ý làm như vậy, sau đó mạng Bàn Long Thảo đi tặng rồi bí mật báo tin cho Long tộc, mượn tay Long tộc diệt đi Thái Ất Tông, cũng không phải không có khả năng a."

Chính Nam giống như mò tới được bí mật kinh khủng gì đó, lật qua lật lại Bàn Long Thảo, miệng liên tục lẩm bẩm: "Bàn Long Thảo... Thiên Đạo Tông... Long Lạc Quân... liên quan tới nhau không hay chỉ là vô tình?"

...

"Đẹp! Không nghĩ, nhức đầu." - Chính Nam ném hết mớ thuyết âm mưu và suy đoán của mình qua một bên, truyền âm cho Tú Anh phú bà: "Em chuẩn bị cho anh mấy loại linh dược sau nha..."

"Cấp 6, thậm chí cấp 7 linh dược? Anh muốn làm gì?" - Sau khi nghe Chính Nam nói một loạt gần trăm loại linh dược, Tú Anh phú bà nhin không được

hỏi lại.

"Sur phụ anh muốn luyện Hóa Long Đan, là anh xin ông ấy luyện để cho tiểu Linh chân chính trở thành Long tộc nên phải tự chuẩn bị dược liệu."

Tú Anh phú bà nghe vậy liền bĩu môi: "Muốn cho tiểu Linh trở thành Long tộc là chuyện của anh, tại sao bắt em chuẩn bị linh dược? Em bận lắm, không làm!"

"À, bận quá thì thôi." - Chính Nam làm bộ thờ dài: "Để anh nói sur phụ chuẩn bị dược liệu dùm, tiền thì cứ trừ qua chỗ Hoàng Tuyền Thủy lần trước anh đặt cũng được."

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Tuyền Thủy thứ kia Minh khí âm u hơn Hoàng Tuyền Thổ cả trăm lần, không cẩn thận còn có thể gây chết người, vẫn là không nên mang theo trên người cho an toàn a!"

"Ừ, vậy đi... Khoan! Anh nói... Minh khí nhiều hơn Hoàng Tuyền Thổ gấp trăm lần? Anh đang ở đâu, em tới ngay."

"Anh ở chỗ xa lắm, đang nai lưng ra làm khổ sai để trả tiền mua linh dược đây, hẹn em kiếp sau đi!"

"Ma quỷ! Linh dược để em chuẩn bị, nhưng em muốn Hoàng Tuyền Thủy, một tay giao hàng, một tay giao linh dược. Miễn kỳ kèo, trả giá!"

"Thành giao!"

Chính Nam khoe miệng mỉm cười.

Chờ việc ở Hà thành xong, hẳn có thể bắt đầu tập trung sản xuất, chế tạo chuẩn bị cho việc hồi mụon Cửu Chuyển Thái Dương Hóa từ Cửu Dương Các. Chỉ cần dị hỏa về tay thì Chính Nam đã có đủ cơ sở để chân chính trở thành Dược Hoàng.

Bản Long Thảo có rồi, Tú Anh phú bà cũng đã đồng ý thay hẳn chuẩn bị những dược liệu còn lại, chờ Hóa Long Đan ra lò, tiểu Linh liền có thể độ kiếp lần nữa và với bản lĩnh của Chính Nam hiện tại, cấp 6 Lô kiếp của Độ Kiếp Kỳ đã không phải là chuyện quá lớn.

Một Dược Hoàng, một Độ Kiếp Kỳ Long tộc, Akatsuki đã hoàn toàn có thể nổi lên mặt nước!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 183: Khổ nhục kế

(Cảm tạ bạn #dio94 đã ủng hộ Nguyệt Phiếu!)

Buổi tối, tại bờ Hồ Tây.

"Akatsuki thật sự có thể bảo đảm an toàn cho chúng tôi và chữa khỏi bệnh cho Văn?" - Ngô Đức Chung hỏi lại một lần cuối cùng.

"Ngô đại nhân, câu trả lời tin chắc rằng ngài đã có, tại sao còn phải hỏi? Và lại, ngoài tin chúng tôi thì ngài còn có thể tin ai, trông chờ vào ai nữa?"

Chính Nam một bộ ăn chắc Ngô Đức Chung, bởi vì hẳn biết Ngô Đức Chung không thể không thỏa hiệp được nữa.

Quả cầu tuyết mà Phúc Đạt là người khởi xướng và Luyện Dược Sư công hội cùng Lý gia đẩy đã lẫn tới mức khổng lồ, từ sáng ngày hôm nay cả bá tánh bình dân cũng đã tham gia vào.

Ngô gia hiện tại thịt, cá, trứng, nấm đều không mua được!

"Thế nhưng Ngô gia mấy trăm người..."

"Ngô đại nhân! Tôi không có trách nhiệm phải đảm bảo an toàn cho người khác ngoài ba cha con ngài, đó là lời tôi hứa với 'tiểu Võ Thần'. Và ngài nhớ kỹ, tôi hứa với hẳn bởi vì hẳn đưa cho tôi lợi ích đủ lớn chứ không phải là vì tôi sợ cái danh 'tiểu Võ Thần' hay Thiên Đạo Tông phía sau hẳn, cho nên ngài vẫn là tỉnh lại đi."

Ngô Đức Chung siết chặt nắm đấm, khuôn mặt nghẹn tới đỏ bừng nhưng cuối cùng chỉ có thể ừ dột gật đầu: "Như vậy... tôi đồng ý. Các người cứ theo đúng kế hoạch đã đề ra mà làm... Ngô gia chúng tôi... chịu thua!" - Nói, hẳn theo đúng yêu cầu của Chính Nam trước đó đã nhắc qua, tự giao ra một sợi thần hồn của mình.

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười: "Ngô đại nhân, ngài không cần như thế. Kế hoạch lần này chỉ là để cho ngài danh chính ngôn thuận lui về phía sau màn, có thời gian chăm sóc Ngô Đức Văn công tử. Còn chuyện chống Ngô gia lên đã có 'tiểu Võ Thần' lo, dù sao thì gánh nặng duy nhất của cậu

ấy là em trai đã có người chu toàn rồi, không còn lo lắng gì nữa a."

Ngô Đức Văn cười trừ rồi quay lưng đi, bóng lưng còng xuống xen lẫn với mái tóc dài ngang lưng đã chấm bạc vì cô đơn và mệt mỏi, để Chính Nam cũng hơi chạnh lòng.

Thế nhưng hắn rất nhanh đốc xúc lại tâm tình, phát ra từng đạo mệnh lệnh tới những người có liên quan rồi trở về Lý gia.

...

Ba ngày sau, Phủ thành chủ.

Gréc! Gréc!

Àm! Âm! Âm!

"Đó... đó là thứ gì... yêu thú sao?"

"Yêu thú gì mà yêu thú... có yêu thú như vậy sao... đó... đó là ma quỷ, là yêu quái!"

...

Gréc!

Àm! Âm!

Toàn bộ Hà thành lâm vào hỗn loạn khi một "thứ" toàn thân lông lá màu đen, trên đầu có hai cái sừng dê, phía sau còn có cánh dơi và đuôi nhọn cao bằng tòa nhà ba tầng không biết từ đâu xuất hiện bất dáp đập phá và giết người... trong phủ thành chủ.

"Tại... tại sao lại như vậy!? Tại sao nó lại thoát ra a!" - Ngô Đức Chung la lớn, giống như có ý để cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

"Chung, mau sơ tán mọi người, để cha cản nó lại." - Ngô Đức Hoàng cũng xuất hiện, thậm chí còn cực kỳ khoa trương muốn một chọi một với "thứ" khổng lồ kia.

"Cha... không nên..."

Ngô Đức Chung la lên tê tâm liệt phế, thế nhưng còn chưa hết câu liền nhìn thấy "thứ" kia xé đôi Ngô Đức Hoàng thành hai nửa, máu tươi bão táp.

"Aaaaa... nghiệt súc... mau đền mạng..."

Ngô Đức Chung hai mắt đỏ bừng xông thẳng tới "thứ" kia quyết tâm trả thù cho cha, thế nhưng không ra ba giây liền quỳ, bị "nó" bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, trảng cảnh cực kỳ kinh dị.

Xung quanh binh lính, bình dân, các tu luyện giả cấp thấp liền quay đầu chạy.

Nói giỡn, ngay cả Nguyên Anh trung kỳ Ngô Đức Chung, Lý Sương viên mãn Ngô Đức Hoàng một chiêu còn không trụ được thì họ ở lại chỉ có thể làm mồi cho "thứ" kia mà thôi.

...

"Đúng là... ma quỷ. Cho dù đó chỉ là hóa thân nhưng nếu Ngô Đức Văn còn chút nhân tính cũng sẽ không nhai sống cha hắn như vậy a." - Tú Anh phú bà mặc dù mang theo Minh giới huyết mạch nhưng cô cũng không thể không rung mình với màn ăn tươi nuốt sống vừa rồi.

Vũ Tuyết phú bà cắn răng không nói, nếu không gặp Chính Nam, sợ rằng cô cũng giống thứ yêu ma quỷ quái dưới kia, chỉ biết đập phá, giết chóc và... ăn thịt người.

Cảm nhận được tâm tình chị mình, Vũ Văn ôm lấy khuỷu tay Vũ Tuyết phú bà vào lòng, khẽ lưng lay an ủi.

"Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, khoảng năm phút nữa Khủng Hóa Phủ sẽ hết hiệu lực, chúng ta đồng loạt phát động tổng tiến công. Cố gắng đừng để thiệt hại lan ra bên ngoài phủ thành chủ."

Akatsuki mọi người đang vây quanh Chính Nam đều lên tinh thần, đây là trận đánh mang tính chất mấu chốt trong việc chiếm quyền điều hành quản lý Hà thành, cũng là bản đạ quan trọng để Akatsuki có địa bàn cho riêng mình nên không ai dám khinh thường.

Để đảm bảo cho kế hoạch lần này không có bất kỳ sơ hở nào, Chính Nam thậm chí phải sử dụng Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật và Biến Thân Thuật chế tạo lượng lớn thủy quân, mục đích là để tăng thêm sự dũng mãnh cho quý quái đang tàn phá Hà thành kia, đồng thời cũng tạo chứng cứ ngoại phạm cho danh tính thật của các thành viên Akatsuki.

Cùng lúc điều khiển cả ngàn Ảnh phân thân đối với Không Minh sơ kỳ như hắn là gánh nặng rất lớn nên Chính Nam chỉ có thể ngồi một chỗ tập trung tinh

thần làm việc, còn Akatsuki mọi người bảo vệ quanh hần.

...

Năm phút rất nhanh trôi qua, nhưng không giống như Chính Nam nói là Khủng Hóa Phù sẽ mất đi hiệu lực, ngược lại quái vật kia vẫn rất khỏe mạnh, tiếp tục không chút nhàn từ đập phá, đồ sát tất cả mọi thứ nó nhìn thấy.

"Đầu tiên là Lý gia!"

Nurong theo một tiếng hiệu lệnh của Lý Anh Tuấn, hóa thân Chính Nam nắm lấy tay hóa thân Gia Nguyệt phú bà đứng tại chỗ nhìn theo đoàn quân Lý gia tiến về phía phủ thành chủ, hóa thân "Vệ Đại" cũng lần trong đám đông kia.

"Tiếp theo là Luyện Dược Sư công hội."

Tình cảnh tương tự cũng xảy ra trước cổng Luyện Dược Sư công hội, chỉ là lúc đó mấy chục tên Luyện Dược Sư từ cấp 1 đến cấp 3 chạy chậm tới góp vui, làm nhiệm vụ cứu chữa.

"Phúc Đạt cũng nên tới góp vui a."

Hóa thân Tú Anh phú bà la lớn một tiếng, Lê Nhân Doanh và mấy chục cao thủ Trần gia cũng xuất phát tới phủ thành chủ.

"Cuối cùng là đám ô hợp còn lại."

Từ khắp ngõ ngách trong Hà thành, không biết người ở đâu ra bắt đầu ùn ùn kéo về phủ thành chủ, góp một tay tiêu diệt con quái vật khổng lồ kia.

...

"Không phải anh nói năm phút phù sẽ hết hiệu lực sao, nãy giờ đã mấy cái năm phút rồi đấy!" - Tú Anh phú bà mặt đầy bất đắc dĩ. Hàng này lừa người khác cũng thôi đi, vậy mà còn lừa cả người nhà!?

Chính Nam nhún vai: "Chắc là... cảm nhầm phù. Muốn dùng hạ phẩm nhưng lấy nhầm trung phẩm, haha."

Cả đám tròn trố mắt Chính Nam, nói dối cũng tìm lời nào giống thật một chút, nó vậy sẽ có người tin sao?

Thế nhưng các cuộc đời luôn đầy các bất ngờ, và một trong số đó là ngọc manh loli.

"Anh... Không, dùng phù đó thật sẽ biến... biến lớn sao? Anh còn tám... hạ phẩm có thể cho em dán thử được không? Em cũng muốn biến lớn!"

Nghe được Nam Tào thần sứ bí ẩn âm thanh, đám người chỉ có thể lắc đầu.

Chính Nam cười haha xoa đầu Gia Nguyệt phú bà, ánh mắt đầy thách thức liếc về những người còn lại: "Tốt lắm Nam Tào, chờ nhiệm vụ lần này hoàn thành, anh sẽ cho em mấy tám đề... chơi. Ai dám chê em nhỏ em liền biến lớn đánh hần, được không?"

"Được, được. Hừ hừ, để xem ai còn dám chê bản tiểu thư nhỏ."

...

Bên ngoài tiếng la đánh la giết vang trời, trong phòng Chính Nam và các phú bà lại hết sức nhàn nhã uống trà, tán gẫu.

"Bạch Hổ, cũng một tuần rồi anh không về Thanh Vân Tông, mọi chuyện vẫn tốt chứ?"

"Đều đang phát triển trong dự kiến, chỉ là Thanh Tâm cô gái nhỏ kia có chút khác thường."

"Hà!? Khác thường như thế nào?"

Vũ Tuyết phú bà nghiêng đầu nhìn Chính Nam, giọng nghiến ngấm: "Em không biết là do đan dược thật sự tốt như vậy hay có động lực gì khác mà tiến bộ của Thanh Tâm đều có thể nhìn rõ bằng mắt thường mỗi ngày."

Ý em là ngày hôm trước em yêu cầu cô bé phải trong thời gian ngắn nhất phát ra ba tấm hỏa phù trùng ba mục tiêu di động, thì chỉ từ buổi sáng tới buổi chiều Thanh Tâm đã có thể thuần phát một tấm hỏa phù trùng mục tiêu, em đã đánh giá rất cao thành quả này.

Vậy mà chỉ hai ngày sau cô bé đã thực sự có thể thuần phát ba hỏa phù, mặc dù chỉ có một tấm trùng mục tiêu nhưng như vậy cũng là quá xuất sắc với một Linh Hư hậu kỳ mới chân chính tu luyện được mấy tháng rồi."

"Tốt như vậy sao? Chẳng lẽ ngoài sở hữu cấp 6 thiên phú tu luyện ra, Thanh Tâm còn có thiên phú chiến đấu đặc thù?" - Chính Nam vuốt cằm "Chờ chuyện ở đây xong anh gặp riêng cô bé kiểm tra thử một chút, nếu như có gì bất ngờ tin chắc là anh có thể tìm ra."

Chính Nam lại hỏi Lam Phụng, Vũ Vân vài sự vụ khác của Thanh Vân Tông trong thời gian hần vắng mặt thì bên ngoài "yêu quái" kia cũng bắt đầu hựt

hơi dưới chiến thuật biển người.

Gréc...! Gréc...!

...

Từng tiếng gào chối tai vẫn được nó phát liên tục nhưng Chính Nam biết Khủng Hóa Phù đã bắt đầu di chứng rồi, tiếng hét kia đã mang theo run rẩy và đứt quãng.

"Hành động thôi, tới lúc Akatsuki "cứu" Hà thành rồi."

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Vỡ kịch đỉnh cao

Phạch! Phạch! Phạch! Vù! Vù!

Từng tiếng phi hành khí được bật tung ra phía sau lưng các thành viên Akatsuki, theo sau đó là tiếng xé gió lướt qua hư không.

Ngay trước khi chính thức phát động tiến công, Chính Nam cũng đã điều động toàn bộ Ảnh phân thân của mình "liều mạng tiến lên" để trả lại cho hắn 100% tinh thần, đồng thời cũng sử dụng một viên cấp 4 hoàn mỹ Bồi Nguyên Đan hồi phục lại nguyên khí đã mất.

Trên bầu trời Hà thành, một dải mây đen xen lẫn đỏ cùng những cái đuôi ánh sáng đầy màu sắc của phi hành khí bay theo hình chữ V với Chính Nam ở đỉnh đầu mũi nhọn, phía sau là các Thần sứ khác rồi tới hộ pháp đang lao vun vút thẳng tới quái vật kia.

...

"Akatsuki! Akatsuki tới rồi!"

"Viện binh tới rồi, chúng ta sống rồi!"

"Giữ vững tinh thần! Không nên mất tập trung!"

...

Không biết ai đó la lên nhưng tiếng la kia giống như liều thuốc an thần đúng lúc cho đám người bên dưới. Bọn họ vốn đang thắng thế, quái vật kia cũng đã yếu đi nhưng người chết nhiều lắm, nếu tiếp tục dùng chiến thuật biển người đổi mạng lấy thắng lợi... vậy thắng lợi cuối cùng còn ý nghĩa gì đâu?

Không thấy vừa rồi nhiều người tiếc thương người thân mà lao lên cùng nó liều mạng rồi đấy sao!?

Nhưng Akatsuki đến thì khác, không cần biết họ mạnh cỡ nào, có khả năng đánh bại quái vật kia hay không, chỉ cần trong tình huống chiến trận ngang ngửa mà viện binh xuất hiện thì tác dụng đốc xúc tinh thần là không thể chối cãi được.

"Có viện binh tới rồi, mọi người lên tinh thần, giữ vững vị trí!" - Lý Anh Tuấn biết đã đến lúc mình cần phải thể hiện nên la lớn.

"Mọi người không nên lơ là, đừng để chiến thắng tới nơi rồi lại chết oan!" - Lê Nhân Doanh cũng hòa theo.

Một người là Hà thành đệ nhất gia tộc Gia chủ, tu vi không cao nhưng uy tín có thừa. Một người tu vi cao tới Không Minh hậu kỳ, này giờ cũng chiến đấu ngoan cường nhất đều lên tiếng để đám đồng kích động kia bình tĩnh lại.

Trong lúc nhất thời, hai người một dừng, một tin đã trở thành tâm phúc của cả Hà thành.

...

Còn cách quái vật khoảng 30 giây bay hết tốc lực, Chính Nam bắt đầu cao giọng đánh quảng cáo.

"Hà thành các anh hùng, xin lỗi đã không thể sớm sát cánh cùng các bạn chiến đấu với quái vật này, để nó lộng hành gây nên nhiều thiệt hại. Các bạn đã chiến đấu rất kiên cường, nhưng chúng tôi đã tới thì xin các bạn hãy lùi ra bên ngoài nghỉ ngơi, nhường lại chiến trường để tránh những thương vong

không cần thiết. Các bạn đã làm rất tốt việc bảo vệ Hà thành rồi, phần còn lại... Akatsuki sẽ thay các bạn về lên dấu chấm tròn kết thúc." - Chính Nam nói xong cũng là lúc đám mây đen Akatsuki dừng trên đầu quái vật.

Mặc kệ người dân Hà thành có nghe lời hấn hay không, Chính Nam cứ lo việc mình đã.

"Bày trận! Triển khai phương án tác chiến bao vây, giảm thiểu thiệt hại và thương vong.

Bạch, Nam, Giáp, Ất cứu người, sơ tán chiến trường.

Hắc, Hồ, Bính và anh sẽ lo Ngô công tử."

Vụt! Vụt! Vụt! Vù! Vù!

Lại là từng tiếng xé gió lao xuống, mỗi người đều có nhiệm vụ của mình. Có thể ai đó sẽ không hài lòng với phân công của Chính Nam nhưng hiện tại là trên chiến trường, cứ chấp hành mệnh lệnh đi còn lại nói sau.

"Ảnh Phân Thân Thuật"

"Tứ Từ Viêm Trận"

"Băng Động - Ma Kính Băng Tinh"

Một kết giới bằng ngọn lửa màu tím rất nhanh được dựng lên bao phủ lấy quái vật. Đáng nói là lần này Chính Nam không sử dụng Vụ Ân Thuật nữa mà dùng Băng Động tạo thành năm tấm băng dày áp vào kết giới để che đi những gì xảy ra bên trong.

Danh tính người của Akatsuki vẫn cần phải giữ bí mật nên "tắt điện" chiến trường là điều cần thiết.

Bên ngoài kết giới, Ngọc Ngân phú bà liên tục sử dụng khả năng thuần thân và tăng tốc của mình mang người bị thương tới khu vực an toàn, còn Gia Nguyệt phú bà thì dùng Tường Thụy chi Quang của mình cứu người.

Cùng lúc đó Giáp hộ pháp Vũ Văn và Ất hộ pháp Lam Phụng sơ tán người sống lùi ra khỏi khu vực nguy hiểm, đồng thời phát đạn dược đã chuẩn bị sẵn cho họ hồi phục.

Bên trong kết giới, Tú Anh phú bà, Vũ Tuyết phú bà và Nguyệt Vịnh cùng Chính Nam đứng vây quanh quái vật... nhìn nó đầy thương hại.

Gréc.... Gréc....

Quái vật không phải không muốn xông lên tấn công bốn người mà là... không thể. Nó bây giờ đã co rút lại chỉ lớn bằng một người trưởng thành, nằm trên mặt đất vừa co giật vừa găm thét.

"Khủng Hóa Phù của anh di chứng thật lợi hại, còn hơn cả em hay Nguyệt Vịnh mỗi lần dùng huyết mạch nữa." - Tú Anh phú bà dùng huyết mạch xong cũng suy yếu nhưng không đến mức... như thế này a.

"Thì em cứ nghĩ xem, tay chân em kích cỡ chỉ có như vậy, cưỡng ép làm nó lớn lên gấp 20 lần dĩ nhiên sau đó phải có hậu quả rồi. Mà, Oán Linh là loài sinh linh không biết đau còn như thế này, nhân loại mà dùng thứ phù kia... vẫn là đừng nghĩ."

Mọi người gạt gù đồng ý. Phù triệu hay đạn dược kích phát tiềm năng đều để lại di chứng rất lớn, không đến lúc sống còn thì chẳng mấy ai nguyện ý dùng cả.

"Chủ nhân, Ngô Đức Văn đã thành như thế này, anh muốn giải quyết hấn làm sao?"

Mọi người có cùng câu hỏi với Nguyệt Vịnh nên đều hướng ánh mắt về Chính Nam.

"Anh đã hứa với Ngô Đức Chung là "chữa khỏi bệnh" cho con trai hấn, mà hứa được thì làm được a, cho nên ba người lùi ra một chút đi."

Chờ ba cô gái lùi ra khỏi phạm vi ảnh hưởng, Chính Nam liền xắn tay áo lên, làm thành hình hồ trảo, năm đầu ngón tay cháy lên ngọn lửa màu tím. Hấn dùng năm đầu ngón tay ấy ấn vào bụng Ngô Đức Văn.

"Ngũ Hành Phong Ấn Thuật"

Năm dấu phẩy xếp thành hình ngũ giác đều xuất hiện trên bụng quái vật hút lượng lớn màu đen da lông vào bên trong phong ấn và giữ chặt nó ở đấy.

Gréccc! Gréccc!

Quái vật bắt đầu giãy giụa nhưng tay chân nó đã hoàn toàn không thể khống chế nên chỉ có thể nằm tại chỗ càng co giật dữ dội hơn. Nó không phải giãy vì đau đớn mà là bản năng mách bảo nó người đang cố gắng phong ấn nó lại, nó cần phải phản kháng.

"Hừ, không đủ. Vậy thế này thì sao?"

"Tứ Tượng Phong Ấn Thuật"

Một dấu phong ấn gồm một vòng xoáy bên trong, bên ngoài được bao phủ bởi những ký tự phong ấn lần nữa được Chính Nam ấn vào bụng quái vật, xem kẽ với Ngũ Hành Phong Ấn Thuật trước đó hình thành một bộ phong ấn.

Gréc... aaa!

Phong ấn ngay lập tức phát huy tác dụng, quái vật lại gãy giữa nhưng đã yếu dần, trong miệng không còn phát ra tiếng thét chói tai nữa mà đã khôi phục lại một phần tiếng người.

Ba cô gái thấy quái vật màu đen kia đã bị phong ấn của Chính Nam nhốt lại gần như hoàn toàn, trả lại cho Ngô Đức Văn chút nhân dạng liền chạy lại hỏi thăm.

"Xong rồi hả anh?" - Vũ Tuyết phú bà sốt sáng nhất.

Trong người cô vẫn còn thứ quỷ quái này, chỉ là bị Bạch Hồ huyết mạch kiềm chế mà thôi, cho nên cô vẫn hi vọng Chính Nam có thể hoàn toàn kiểm soát nó... lẽ đâu có một ngày...

Chính Nam lắc đầu: "Chưa xong. Tứ Tượng Phong Ấn và Ngũ Hành Phong Ấn chỉ có thể giữ được nó tạm thời, muốn triệt để phong ấn nó anh cần chuẩn bị tế đàn để thực hiện một phong ấn mạnh hơn. Với tình hình sức khỏe hiện tại của Ngô Đức Văn, nếu cứ rần thực hiện nghi thức sợ rằng hắn sẽ chết mất, cho nên cần phải tính lại."

Ba cô gái đều hiểu giữ cho Ngô Đức Văn còn sống quan trọng như thế nào trong chuyện danh chính ngôn thuận chương không Hà thành nên cũng đồng ý với quyết định của Chính nam.

"Vậy bây giờ chúng ta ra ngoài sao? Có quá dễ dàng hay không?" - Nguyệt Vĩnh hỏi.

"Nên tạo chút giả tượng chiến đấu. Akatsuki cố nhiên là tất thắng, nhưng nếu quá dễ dàng sợ rằng người ta sẽ không nể sợ a." - Tú Anh phú bà thay Chính Nam trả lời.

Đối với việc thống trị và bị thống trị thì không ai ở đây hiểu hơn Trần gia Đại tiểu thư a!

Thế là bốn người Akatsuki bắt đầu ra sức công kích... mặt đất. Đáng thương phủ thành chủ, sau trận chiến này hắn là phải xây dựng lại mới hoàn toàn.

Để cho tình huống thật hơn thì Chính Nam còn ra hiệu cho Tú Anh phú bà tạo thật nhiều lốc xoáy và sấm sét, đồng thời Vũ Tuyết phú bà cũng triệu hoán một con Thủy Long cỡ lớn rồi đứng trên đầu cực kỳ oai phong.

Còn Chính Nam thì làm gì? Hắn gọi tiểu Linh ra đứng cạnh Thủy Long của Vũ Tuyết phú bà làm dáng, lại "vô tình" đập vỡ một mặt băng kính, nhả hàng cho người vây xem bên ngoài tình cảnh chiến đấu bên trong khoảng 5 giây rồi rất nhanh che lại bằng một tấm kính mới.

Đám đông vây xem liền bị hiệu ứng thị giác trùng kích cho há hốc mồm kinh ngạc.

"Vừa... vừa rồi... là... Thủy Long đúng không mọi người?"

"Tôi cũng thấy, hình như... hình như người đứng trên đầu nó, mọi người có thấy không?"

"Thấy thấy, tôi còn thấy cả một rồng thật đầu... sợ rằng mình hoa mắt rồi!"

"Không... không sai. Còn có cả lốc xoáy, sấm sét..."

...

Bốn người Akatsuki bên ngoài tức a! Bọn họ ở ngoài chạy đôn chạy đáo, vừa cứu người vừa sợ tán một muốn chết.

Bốn người trong kia vậy mà... bày trò chơi. Thật không công bằng!

Sau khoảng 15 phút tán gẫu, Chính Nam tản đi kết giới và băng kính, để lộ ra không gian bên trong cho mọi người nhìn rõ ràng.

Đám đông Hà thành sợ hãi!

Liền từng trải như Lý Anh Tuấn, Lê Nhân Doanh cũng là như vậy.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt... không giống mọi người tưởng tượng a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Đại công cáo thành!

Chỉ thấy mặt đất nơi kết giới vừa tan đi đã bị cây này không còn nơi nào lành lặn, hổ to hổ nhỏ san sát nhau. Đặc biệt ngay trung tâm mặt đất giống như bị thứ gì đó dùng cường lực đánh lún cả xuống thành một cái lõng chảo khổng lồ.

Nhưng như vậy chưa phải là kinh khủng nhất, bởi vì mọi người thấy được từ dưới lòng chảo kia bốn người của Akatsuki chậm rãi bay lên, toàn thân... không một vết thương, liền quần áo cũng không nhăn, không dính bụi.

Chẳng lẽ nói... Akatsuki không tổn một giọt mồ hôi liền giải quyết quái vật kia?

Mà, quái vật kia đâu rồi, đừng nói một con quái vật lớn như vậy lại bị đánh tan thành tro bụi nhé, còn lâu mới có người tin!

"Các...các vị thần sứ, xin hỏi... quái vật kia... thế nào rồi?" - Lý Anh Tuấn áp ứng.

Làm tâm phúc của mọi người, luôn phải đứng ra làm đầu nha.

Chính Nam liếc mắt Lý Anh Tuấn và đám người Hà thành, mở miệng giải thích: "Đó không phải là... quái vật gì cả. Chúng tôi rất tiếc phải nói ra chuyện này, nhưng tàn phá Hà thành, giết chết Ngô gia hai vị đương nhiệm và tiền nhiệm thành chủ chính là... con trai họ, Ngô Đức Văn."

Nói, hần thả người này giờ vẫn kẹp bên nách xuống cho mọi người nhìn, chính là sau khi đã bị phong ấn Ngô Đức Văn.

"Cái gì!? Không thể nào, ma bệnh kia làm sao có thể mạnh như vậy, lớn như vậy a!?"

"Không thần sứ, ngài có phải... đoán sai rồi không?"

...

Đám đông mỗi người một câu nhưng hiển nhiên là không tin chuyện quá vô căn cứ như thế.

Lý Anh Tuấn chấp tay nói: "Không thần sứ, tôi là Lý Anh Tuấn, xin mạn phép hỏi ngài... có bằng chứng gì để nói quái vật đó là... Ngô Đức Văn biến thành hay không?"

Không phải tôi nghi ngờ ngài, chỉ là hôm nay đã có rất nhiều người thân, bạn bè, họ hàng thân thích của chúng tôi chết trong tay quái vật, chúng tôi cần một lời giải thích thỏa đáng cho những người đang ở nhà chờ họ trở về... hơn là nói với họ "Quái vật đó là Ngô Đức Văn biến thành".

Xin ngài hiểu cho."

Lý Anh Tuấn coi như chọc đúng tâm sự của đám đông, họ đều chờ Chính Nam cho một lời giải thích thực sự đích đáng.

"Cũng được, mọi người lùi ra xa một chút đi."

Biết được Chính Nam sắp thực hiện giải phong, Akatsuki mọi người liền hình thành vòng vây quanh hần, để đám đông chỉ có thể đứng xa quan sát.

Chính Nam tới trước mặt Ngô Đức Văn, quỳ một chân xuống cạnh hần rồi nắm ngón tay lại thành hình Hồ trảo.

"Ngũ Hành Giải Ấn"

Năm dấu phẩy bao bên ngoài Tứ Tượng Ấn trên bụng Ngô Đức Văn bắt đầu xoay ngược chiều kim đồng hồ rồi lần lượt biến mất, cứ mỗi lần một dấu hoàn toàn biến mất thì Ngô Đức Văn lại la lên lớn hơn.

Khi dấu phẩy thứ năm hoàn toàn biến mất thì tiếng la kia đã lại trở thành tiếng hét the thé chói tai, đồng thời làn da hần lại có dấu hiệu hắc hóa.

Chính Nam nhanh chóng thực hiện lại Ngũ Hành Phong Ấn để trở chú không thể thành hình rồi công kích Tứ Tượng Ấn, hai phong ấn này phải xuất hiện cùng nhau mới đủ sức giữ trở chú ổn định.

"Mọi người đều thấy rồi đấy. Ngô công tử không may bị trúng một loại nguyên rủa, chính nguyên rủa kia đã biến cậu ấy thành quái vật tàn phá Hà thành ngày hôm nay.

Tôi biết mọi người có người thân, người yêu, bạn bè đã chết trong trận chiến nhưng hi vọng mọi người đừng ghi hận Ngô công tử, cậu ấy cũng chỉ là người bị hại chứ không phải thật tâm muốn làm như vậy với mọi người.

Hướng hồ, mọi người đau một nhưng Ngô công tử, khi tỉnh lại, chắc chắn sẽ đau tới mười a. Dù sao, cậu ấy tự tay... giết cha và ông nội mình, đúng không?

Lại nói, người chết không thể sống lại, còn người sống vẫn cần phải tiến lên. Hà thành ngày hôm nay bị tàn phá như vậy, Ngô thành chủ cũng không may hi sinh rồi, việc cần làm bây giờ là bầu lên một Thành chủ mới, chỉ huy công cuộc tái xây dựng, phát triển và bảo vệ những gì người thân các bạn hi sinh để bảo vệ mới là quan trọng, chứ truy cứu trách nhiệm về ai cũng còn tác dụng gì đâu."

Lời Chính Nam nói như giọt nước làm tràn ly, để không khí trở nên trầm hẳn xuống.

Nãy giờ mọi người căng cứng tinh thần, siết chặt nắm đấm cùng quái vật chiến đấu, không ai quan tâm những chuyện phía sau thế nào. Bây giờ quái vật bị hạ gục rồi, người sống an toàn rồi mới là lúc hậu quả nó gây ra tràn về.

Nhiều người khóc, có người ngồi phịch xuống đất thờ dài, có người lao vào đồng đồ nát hi vọng tìm người thân của mình, thậm chí có người khi chiến đấu thì rất dũng mãnh, nhưng bây giờ là lớn tên người thân, người yêu không nghe được câu trả lời liên ngất đi.

Mất mát... mãi mãi là đáng sợ như vậy!

Chính Nam xách lên Ngô Đức Văn, cùng Akatsuki mọi người bay lên trời rồi biến mất trong tầng mây. Bước thứ nhất của kế hoạch xong rồi, việc tiếp theo cần làm là bước thứ hai và thứ ba, còn tân nhiệm thành chủ là ai, đã có Tú Anh phụ bà và Luyện Dược Sư công hội thúc đẩy, không cần hấn tới quan tâm nữa.

...

Tại một ngôi nhà nhỏ cách Hà thành không xa lắm, Chính Nam hạ xuống, đặt Ngô Đức Văn ngồi lên ghế rồi nói: "Tạm thời đã khống chế được bệnh tình của Ngô công tử nhưng tôi cần thời gian để chuẩn bị một phương án triệt để hơn. Trong thời gian này hai người chịu khó ở đây tạm, đừng để lộ tung tích, trong thành đám người kia còn đang đau thương lắm."

Ngô Đức Chung và Ngô Đức Hoàng chẳng quan tâm Chính Nam nói gì mà cùng chạy lại kiểm tra Ngô Đức Văn.

Ngô Đức Chung rom róm nước mắt: "Văn a! Khỏe thân con."

Không giống Ngô Đức Chung rất mau nước mắt, Ngô Đức Hoàng cau mày nói: "Không thần sù, Văn tại sao không tỉnh lại, chẳng lẽ nó cứ hôn mê như vậy hoài?"

"Tạm thời chỉ có thể như vậy, bệnh tình của cậu ấy đã ăn mòn thức hải và tâm mạch, ngắn hạn là không thể nào chữa khỏi được. Tôi đã phong ấn hơn một nửa nguồn bệnh lại một nơi nhưng phần còn lại vẫn chưa được loại trừ, cần thời gian."

"Thời gian... là bao lâu?" - Ngô Đức Chung ngẩng đầu hỏi.

"Ba ngày, tôi cần ba ngày để chuẩn bị phương án chữa trị tiếp theo, sau khi hoàn thành có thể để cậu ấy tỉnh lại. Nhưng như tôi đã nói, thức hải Ngô công tử đã bị ăn mòn, cho dù tỉnh lại cũng chỉ là người thực vật mà thôi, muốn khôi hấn, ít nhất phải... ba năm sau."

"Ba năm!? Akatsuki không phải có Y Hoàng sao, cần tới ba năm!?"

Ngô Đức Chung la lên nhưng Ngô Đức Hoàng bình tĩnh hơn ngăn hấn lại, trầm giọng hỏi: "Ba năm có phải quá dài hay không? Lại nói, người thực vật là trạng thái gì?"

"Người thực vật là để nói những người sống nhưng ngoài hít thở ra thì cái gì cũng không thể tự làm, cần người tới chăm sóc như cây cối vậy."

Còn ba năm đã là rất ngắn, bởi vì ngoài Akatsuki chúng tôi ra ai "dám" chữa loại bệnh này. Hai người không tin có thể hỏi chính "tiểu Võ Thần". Tin rằng với bản lĩnh và danh tiếng của hấn cũng đã thử hỏi khắp nơi nhưng kết quả thế nào ai cũng thấy rồi a."

Ngô Đức Chung lại khóc rống lên, còn Ngô Đức Hoàng lắc đầu thờ dài. Hấn chấp tay với Chính Nam, hơi khom người: "Không thần sù, Ngô gia chúng tôi và Akatsuki của ngài từng có va chạm, tranh đấu qua, nhưng ngày hôm nay Ngô gia chỉ còn lại một... người thực vật và hai lão già này, cũng chẳng còn gì có thể gây hại cho ngài."

Nếu ngài cần hai cái mạng già này làm gì đó để đổi lại cơ hội chữa trị cho Văn, xin ngài cứ mở miệng, chúng tôi muôn chết không từ. Làm ơn!"

"Làm ơn!" - Ngô Đức Chung cũng cúi người.

Chính Nam thờ dài, ngày hôm qua còn là thành chủ quát tháo Hà thành, hôm nay cũng chỉ là hai lão đầu vì con, vì cháu của mình mà cúi đầu cầu người.

Đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ a!

"Yên tâm, lời tôi đã hứa chắc chắn sẽ làm."

Lời Chính Nam vang vọng trong không khí, còn thân hình hấn đã biến mất trong làn mây.

...

Tầng 3 Phúc Đạt.

"Đại công cáo thành!"

Chính Nam vừa xuất hiện liền bị bảy cô gái đồng thanh chúc mừng làm hấn giật cả mình.

"Haha, đại công cáo thành."

Chính Nam bế Gia Nguyệt phú bà bằng một tay, một tay xoa đầu cô bé: "Hôm nay Gia Nguyệt lần đầu ra chiến trường, mặc dù không trực tiếp chiến đấu nhưng biểu hiện rất tốt nha, tiếp tục cố gắng."

Gia Nguyệt phú bà cười híp cả mắt: "Em biết rồi, lần sau có nhiệm vụ không được quên em đấy!"

"Được rồi, mọi người vào bàn họp đi. Chờ mọi chuyện chân chính hoàn thành rồi ăn mừng sau."

Thấy Chính Nam đổi giọng mọi người cũng nghiêm túc lại, ai vào đúng vị trí này bắt đầu cuộc họp.

...

Cuộc họp diễn ra trong gần ba giờ đồng hồ mới kết thúc, thành quả rất khả quan.

"Thiệt hại vật chất trong tầm kiểm soát, hi sinh về người cũng không ngoài dự kiến, rất tốt."

Tiếp theo là những bước xây dựng uy tín, vận động tranh cử để Lý gia chính thức lên nắm quyền. Quá trình có thể tốn chút thời gian nhưng Lý gia đủ sức vượt qua, chỉ là nếu ai đó muốn thừa nước đục thả câu hoặc cố ý chống đối, cứ thẳng tay cho họ đi cùng những người đã hi sinh đi. Chuyện này anh giao lại cho Hắc - Bạch Vô Thường, có vấn đề gì không?"

"Không thành vấn đề!" - Hai người đồng thanh.

"Bạch Hổ, Giáp, Át tiếp tục điều hành Thanh Vân Tông phát triển, nếu có thể thì nghiền ép các đệ tử thêm chút ít để tăng tốc hơn nhưng không nên ảnh hưởng tới sức khỏe và tâm lý các cô ấy."

"Hiểu rõ!"

"Bính, em trở về Tà Nguyệt Tông đi. Trong thời gian này cố gắng ra ngoài đá kích Cửu Dương Các càng nhiều càng tốt, nếu có thể nhổ được tai mắt và một vài chi nhánh của họ là tuyệt nhất. Chú ý an toàn."

"Em... biết rồi." - Nguyệt Vĩnh rất không nguyện ý nhưng chỉ có thể gật đầu.

Chính Nam bật cười đưa cho Nguyệt Vĩnh một chiếc nhẫn chứa đồ, cười nói: "Cái này cho em và Nguyệt gia mọi người xem như quà về nhà ngoại đi. Ủ rũ cái gì, có ai như em không, về thăm mẹ mà làm như đến nơi khủng khiếp nào không bằng."

Nguyệt Vĩnh hai mắt tỏa sáng cất nhẫn chứa đồ vào, từ buồn thành vui chỉ trong 0,25s, quả nhiên là phụ nữ.

Những người còn lại đều bĩu môi, Nguyệt Vĩnh chiêu nũng nịu vô hình này hiệu quả a, nên học tập!

"Tạm thời anh sẽ ở Hà thành theo dõi thêm tình hình. Nếu không có câu hỏi gì nữa thì giải tán, mọi người trở lại vị trí của mình đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Nghiên cứu [Bí Cảnh]

Một tuần tiếp theo Chính Nam đều đóng đô tại Hà thành chăm chỉ... tu luyện.

Đúng vậy, chính là tu luyện!

Sáng chạy qua Phúc Đạt cùng Tú Anh phú bà lẫn chung một chỗ... tu luyện, tối lại về với Ngọc Ngân phú bà... cũng là tu luyện.

"Trang, có thể thay đổi phương pháp tính điểm song tu hay không? Tình hình này "bỏ thì thương mà vương thì tội" a! Một bên thân tôi sắp sửa không có tới nơi rồi." - Chính Nam than thở với Trang phú bà, cùng lúc đó vẫn đang nằm gối đầu lên Ngọc Ngân phú bà.

"Không đủ sức thì đừng làm, đâu có ai bắt ký chủ mỗi ngày đều phải phục vụ cả hai phú bà đâu. Hừ, không biết kiểm chế bớt lại đi, có ngày có quá

thành quá cố rồi không biết tìm ai mà khóc đâu."

"Tôi cũng là vì tiếc điểm thôi, chứ ham hố gì loại chuyện này."

"Ừ ừ, tiếp tục thôi, thôi tới lật trời lên đi."

Chính Nam dĩ nhiên là nói phét, Trang phú bà cũng biết thừa nên chẳng tin, hai người lại tiếp tục nhả rãnh nhau như những ngày qua vẫn thế.

Bỗng nhiên Vũ Tuyết phú bà truyền âm tới: "Anh, em và Thanh Tâm vừa trở về Thanh Vân Tông rồi đây. Anh có rảnh không qua kiểm tra kết quả thử xem"

"À! Tin tốt lành a." - Chính Nam từ trên đùi Ngọc Ngân phú bà bật dậy, khẽ hôn vào má cô rồi nói: "Em tiếp tục việc của mình đi, anh đi có việc."

...

Thanh Vân Tông, Quảng trường.

Chính Nam đứng ngẩng đầu nhìn Bình Minh Bi, phía trên hơn 200 cái tên đều đã có các con số tích lũy phía sau, đứng đầu tất nhiên là Thanh Tâm, đã gần.

"Cô gái nhỏ kia không dùng điểm đổi tài nguyên sao, tích lũy nhiều như vậy để làm gì nhỉ?" - Chính Nam nhỏ giọng thì thầm.

"Em nghĩ cô bé đang nhắm vào phần thưởng tích lũy, kích hoạt huyết mạch đấy." - Vũ Tuyết phú bà từ phía sau mỉm cười với Chính Nam.

"Có thể là như vậy, nhưng chỉ sợ cô bé phải thất vọng. Trong người Thanh Tâm không có huyết mạch đặc thù nào cả, hoàn toàn là một nhân loại bình thường."

"Có nên nói cho cô bé biết không?"

"Tạm thời không cần, cứ để cô bé tiếp tục với mục tiêu hiện tại đi. Chờ đến đúng thời điểm anh sẽ cho cô bé một lựa chọn mới xứng đáng với cố gắng đã bỏ ra."

Vũ Tuyết phú bà gật đầu nói sang chuyện khác: "Mười ngày vừa rồi đã có 5 nhiệm vụ cấp D và 20 nhiệm vụ cấp E được hoàn thành, tổng số điểm tích lũy lên bảng 40, thật sự nhanh. Mà, em để ý thấy nhiệm vụ có vẻ dễ hơn trước thì phải, là anh cố ý sao?"

"Ừ, Ngân Lang chiến đội mới chỉ có một nửa đột phá Linh Hư Kỳ, nếu giao cho họ nhiệm vụ có độ khó như trước đây sợ rằng sẽ tạo thành thương vong, nên chỉ có thể giảm độ khó xuống chút ít. Mà ba ngày trước anh đã điều chỉnh về độ khó cũ rồi, không có gì khác biệt cả."

Em thì sao, đã quen thuộc với Bạch Hổ huyết mạch chưa?"

Vũ Tuyết phú bà cười ngọt ngào: "Đã sớm làm quen rồi. Nếu không anh cũng cho em một con số chính xác để em có mục tiêu cố gắng lên cấp 2 huyết mạch đi."

Chính Nam cười khỏ: "Em Không Minh Kỳ rồi a, nếu có nhiệm vụ cấp B cần em làm thì anh sẽ thông báo, nhưng mà... khó."

"Em nói chơi vậy thôi, anh đừng tin là thật. Bạch Hổ huyết mạch a, loại Thần Thú ấy nếu còn tồn tại chỉ sợ cũng mạnh không hợp lẽ thường, em vẫn là hài lòng với những gì đang có thì hơn."

Chính Nam không có bình luận gì, Bạch Hổ thần thú chỉ sợ không còn nhưng tinh huyết thì không thiếu. Chỉ là giá tiền... hơi đau tim một chút.

"Em cho người thông báo Thanh Tâm tới Nghị Sự Điện tìm anh. Mà nếu Thanh Tâm đã có khả năng tự mình làm nhiệm vụ rồi thì em cũng tăng cường tu luyện đi, không cần kèm cặp sát quá kéo cô bé bị ỷ lại."

"Em biết rồi, để em đi tìm cô bé."

...

Nghị Sự Điện, Chính Nam đang phân vân không biết phải chọn như thế nào cho hợp lý.

"Nâng cấp [Thiên Thê] có thể để các đệ tử tu luyện một ngày bằng ba ngày, nhưng mở ra [Bí Cảnh] lại tăng khả năng thực chiến và phối hợp hơn. Khó lựa chọn a."

"Ký chủ lại bắt đầu lo được lo mất, thật sự không hiểu nổi."

"À đúng, Trang, cho tôi lời khuyên nên chọn tăng cấp kiến trúc cũ hay mở ra kiến trúc mới trước đi."

Trang phú bà giọng đầy khinh thường nhả rãnh Chính Nam: "Có gì mà phải nghĩ. Hai kiến trúc cũ chủ yếu là để ký chủ giúp đệ tử xây chắc căn cơ nhưng đồng thời cũng không chậm lại tốc độ phát triển, nhưng hiện tại 1/3 đệ tử ký chủ đã vượt qua giai đoạn Luyện Khí Kỳ rồi, 1/3 kế tiếp cũng đã Luyện Khí

hậu kỳ và viên mãn, rất nhanh sẽ bước vào Linh Hư Kỳ."

"Đúng vậy, cho nên tôi mới phân vân. Nếu nâng cấp [Thiên Thê] thì thời gian các đệ tử vượt qua Linh Hư sơ kỳ sẽ nhanh, vững chắc ở Linh Hư trung kỳ thì nhiệm vụ cấp D sẽ dễ dàng được hoàn thành."

"Vậy ký chủ không nghĩ tới việc lúc ấy nhiệm vụ cấp E ai sẽ đi làm tất cả đệ tử đều vào Linh Hư Kỳ à? Từ lần ký chủ cùng lúc tuyển tới hơn 200 đệ tử thì đã có thêm Luyện Khí đệ tử mới đâu?"

"À, cái đó, không phải không có thời gian sao. Lát nữa tôi sẽ để Lam Chiến chuẩn bị chiêu thu đệ tử thêm"

"Đúng rồi, vậy thì còn gì phải nghĩ nữa. Kiến trúc cũ cứ để đó đi vì nó còn tác dụng chứ không có mất đi. Ký chủ muốn đệ tử tấn tấn Linh Hư Kỳ làm cấp D nhiệm vụ nhưng sợ các cô ấy chiến đấu không tốt, bản lĩnh đã ngoại không đủ thì cứ cho họ vào [Bí Cảnh] thử sức trước là được rồi."

Chính Nam vuốt cằm "Cũng đúng. Mà tôi còn chưa có xem cụ thể [Bí Cảnh] là như thế nào nữa. Sẵn có 40 điểm ở đây đủ điều kiện xây dựng, cho tôi xem thử đi."

Mở ra giao diện Thế Lực, Chính Nam xem thử [Bí Cảnh] rốt cuộc là loại kiến trúc như thế nào. Chỉ thấy...

[Bí Cảnh]: Không gian thí luyện của thế lực, là nơi thích hợp cho đệ tử vào thám hiểm tăng khả năng phối hợp đội ngũ và sinh tồn dã ngoại.

Lợi ích: Linh Hư Kỳ trở lên có thể tổ đội tiến vào thám hiểm, giết yêu thú ở bên trong sẽ thu được lợi ích thực ở bên ngoài. Hoàn thành toàn bộ [Bí Cảnh] trong thời gian yêu cầu sẽ nhận được phần thưởng.

Yêu cầu: Xây dựng cần tiêu hao 40 điểm tích lũy, thời gian 12 giờ.

Ghi chú: Cấp 1 [Bí Cảnh] cung cấp ba loại tiểu bí cảnh tùy người dùng lựa chọn, một ngày chỉ có thể tiếp thu tối đa tổng cộng 10 lần ra vào. Chết bên trong [Bí Cảnh] không ảnh hưởng tới nhân thể bên ngoài.

...

"Trang, tại sao lần giới thiệu bí cảnh không nói đây là tinh thần bí cảnh?"

"À... giới thiệu ký chủ cũng đâu có điểm xây dựng đúng không, bây giờ biết đâu đã trễ, haha!" - Cười trừ.

Chính Nam lắc đầu ngao ngán: "Chịu thua luôn. Ba loại tiểu bí cảnh là ba loại nào đâu?"

"Cấp 1 [Bí Cảnh] cung cấp ba tiểu bí cảnh gồm Xà Hạt Động, Cuồng Lang Sào Huyệt và Hỏa Nham Huyệt Động.

Xà Hạt Động, một hang động sâu và dài với đầy các loại độc trùng, độc hạt... toàn bộ bí cảnh có tổng cộng 149 con yêu thú phổ biến từ Linh Hư trung kỳ tới Hòa Hợp Trung Kỳ yêu thú. Cuối hang còn có một con Xà Hạt Vương tu vi Hòa Hợp hậu kỳ.

Cuồng Lang Sào Huyệt, một hang động sâu và dài với đầy các loại sói. Toàn bộ bí cảnh có tổng cộng 149 con yêu thú phổ biến từ Linh Hư trung kỳ tới Hòa Hợp Trung Kỳ yêu thú. Cuối hang còn có một con Cuồng Lang Vương tu vi Hòa Hợp hậu kỳ.

Hỏa Nham Huyệt Động, một hang động sâu và dài với đầy các loại nham thú. Toàn bộ bí cảnh có tổng cộng 149 con yêu thú phổ biến từ Linh Hư trung kỳ tới Hòa Hợp Trung Kỳ yêu thú. Cuối hang còn có một con Hỏa Nham Vương tu vi Hòa Hợp hậu kỳ."

Chính Nam đen hết cả mặt: "Liên quảng cáo cũng không buồn chỉnh sửa mà copy - dán y chang nhau chỉ thay một chút từ. Trang, lười như vậy... rồi làm sao lấy được chồng?"

"Không lấy liền không lấy, ai thèm!"

Chính Nam chỉ là nhả rãnh một câu cho sướng miệng rồi tiếp tục chú tâm vào [Bí Cảnh] của hắn: "Nói như vậy đệ tử có thể tùy chọn một trong ba loại tiểu bí cảnh này để thí luyện đúng không. Mỗi lần tổ đội tiến vào tối đa bao nhiêu người?"

"Tối đa là 10 người. Nhắc nhở là càng ít người thì phần thưởng mỗi người được sẽ càng lớn."

"Phần thưởng là cố định, càng ít người được càng nhiều, hiểu. Mà nói này giờ phần thưởng là gì tôi còn chưa biết đâu."

"Giết yêu thú trong [Bí Cảnh] sẽ được tăng tu vi tương ứng, còn có thể thu thập da lông, xương cốt, nội đan vân vân như bên ngoài.

Thời gian tối đa cho một lượt ở ra vào bí cảnh là 6 giờ, đồng bộ với thời gian thực bên ngoài, làm mới vào 12 giờ đêm hàng ngày.

Mỗi lần tiểu bí cảnh mở ra sẽ có thông báo nhiệm vụ tới người tham gia, yêu cầu tiêu diệt được Vương giả cuối hang sẽ được phần thưởng chung cuộc. Không có định nhưng chủ yếu là tăng thêm tu vi và nội đan."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Sinh ra đã được định đoạt!

(Cảm tạ bạn #Thang08121999 đã ủng hộ Nguyệt Phiếu!)

"Mặc dù có thể tổ đội tới 10 người nhưng yêu thú trong bí cảnh tu vi đều không thấp, quan trọng hơn là số lượng rất lớn, muốn trong thời gian ngắn vượt qua được toàn bộ bí cảnh là bất khả thi đối với các đệ tử.

Huống hồ, cho dù có 10 người chuyên môn tổ đội với nhau để đi cùng một loại bí cảnh mỗi ngày thì vẫn còn đó thách thức đến từ hai bí cảnh còn lại. Chưa nói tới tổng số lượt ra vào bí cảnh chỉ có 10 lượt một ngày, càng để chúng đệ tử phải tìm những người quen thuộc nhất, trong thời gian ngắn nhất để giành lượt, rất có tính gan đua.

Phần thưởng thì chưa thấy chưa biết nhưng có lẽ sẽ không quá tệ."

"Ký chủ phân tích không sai, nhưng quan trọng nhất vẫn là các đệ tử có thể thoải mái hi sinh bên trong bí cảnh, chỉ là bị truyền tống ra ngoài mà thôi, có thể tổ đội để vào lại, chỉ cần không vượt qua 10 lượt hạn mức hàng ngày.

Ngoài ra mỗi ngày Trang cũng sẽ thay ký chủ ghi chép lại thành tích của các đội tham gia bí cảnh cũng như danh sách các thành viên, nếu ký chủ muốn có thể tạo một danh sách theo cho các đệ tử để họ có mục tiêu mà vượt qua cũng như thi đua với nhau thì có thể tham khảo."

"Tuyệt vời!" - Chính Nam hồ hởi: "Cảm giác sống lại những ngày tháng cùng chiến hữu cày Game Online, sống chết trong phụ bản thẻ không đánh xuyên qua không nghĩ. Sau này thế lực lớn mạnh rồi cũng nên rủ các phú bà đi dạo bí cảnh, đánh đánh quái, săn săn boss, nghĩ tới liền nhiệt huyết dâng trào a!"

"Nghe ký chủ nói như vậy Trang cũng rất chờ mong đấy!"

"Haha, không sai. Như vậy tới đi Trang, 12 tiếng sau tôi sẽ cho các đệ tử biết cái gì là đi phụ bản, cái gì là cùng đồng đội sống chết với mục tiêu."

"Tiêu hao 40 điểm tích lũy bắt đầu xây dựng kiến trúc thế lực Cấp 1 [Bí Cảnh], thời gian dự kiến: 12 giờ."

...

Thanh Tâm vẫn chưa tới, Chính Nam không có việc gì làm lại tiếp tục dạo cửa hàng: "Thật nhiều thứ tốt nhưng đắt quá. Tuy nói luyện khí và luyện được có thể hái ra tiền nhưng đâu có phải là luyện ra bao nhiêu bán bấy nhiêu đâu. Còn phải trừ đi tiền được liệu, trừ đi số phát cho đệ tử hàng tháng, rồi làm phần thưởng, rồi các phú bà sử dụng... haiz, thật nhiều gánh nặng."

Vừa lật cửa hàng vừa than thở, cho tới lúc Thanh Tâm đến Chính Nam cũng chẳng mua được thứ gì.

Nghèo đúng là tội a!

"Đại sư huynh, không biết anh tìm em có chuyện gì không?"

Thanh Tâm người còn chưa ráo mồ hôi, có lẽ cô bé đang tu luyện, nghe được Chính Nam tìm nên chạy tới ngay.

Chính Nam cười nói: "Không có gì quá quan trọng, em ngồi đi, anh có vài chuyện muốn hỏi ý kiến em."

Thanh Tâm khá là câu nệ kéo nhẹ một chiếc ghế rồi ngồi xuống, ánh mắt không nhìn được liếc quanh một vòng.

Nghị Sự Điện vốn cảm đệ tử tự tiện ra vào, chỉ vài người là có đặc quyền mà thôi và cô không phải là một trong số đó.

"Cứ tự nhiên như ở ngoài đi, không việc gì phải lo lắng. Mà, anh cảm thấy em và các đệ tử có vẻ không mấy thân thiện với anh nhỉ, Đại sư tỷ ngược lại rất được chào đón nha, có lý do gì đặc biệt hay không?" - Chính Nam cố tỏ ra thân thiện hết mức có thể.

"Không... không có. Mọi người... mọi người đều rất kính trọng Đại sư huynh, chỉ là... chỉ là..."

"Kính trọng!? Cái từ này anh cảm thấy không tốt a, nghe giống như anh rất già vậy. Chỉ là chuyện gì em nói anh nghe, nếu do anh sai thì anh sẽ sửa."

"Không... không... anh không làm gì sai cả. Chỉ là... mỗi lần huấn luyện... Đại sư tỷ và cả Vũ Văn sư tỷ đều căn dặn, nói Đại sư huynh... Đại sư huynh..."

"Hà!? Hai người kia dám nói xấu anh với mọi người? Tốt a! Quá nuông chiều để cái gì cũng dám nói, để anh bắt được xem mông có nở hoa hay không hử!" - Chính Nam làm bộ tức giận.

Hắn coi như nhận ra rồi, nếu không dùng sức ép để buộc Thanh Tâm nói ra thì chờ cô bé ấp úng có mà đến sáng mai.

"Không phải, Đại sư tỷ không nói xấu Đại sư huynh. Đại sư tỷ nói... sư huynh không đơn giản, liền... liền Tông chủ và Đại trưởng lão muốn quyết định chuyện gì đó đều phải hỏi qua Đại sư huynh."

Mọi người đều biết Đại trưởng lão là Độ Kiếp Kỳ siêu cấp cường giả mà còn phải như vậy, huống hồ là tại em những Luyện Khí Kỳ, Linh Hư Kỳ thái điều này đâu. Cho nên..."

Chính Nam dở khóc dở cười, hẳn cuối cùng coi như hiểu ra. Vũ Tuyết phú bà là muốn nhắc nhở những đệ tử này đối với hắn kính trọng một chút, dù sao Đại sư huynh chỉ là gọi như vậy chứ hẳn chân chính là Không thần sứ a.

Thế nhưng mà cách cô diễn đạt quá mức... cứng rắn, lại không nắm bắt được tâm lý của người yếu nên cuối cùng từ nhắc nhở lại trở thành... cảnh cáo, răn dạy.

"Được rồi, Đại sư tỷ nói không sai nhưng mọi người hiểu sai ý cô ấy rồi."

Tông chủ và Đại trưởng lão không phải là "hỏi qua anh", giống như đại sư liên quan tới cả tông môn thì anh cũng có quyền biết và đưa ra ý kiến vậy thôi, làm gì tới mức anh quan trọng hơn hai người họ chứ."

Thanh Tâm nghe vậy nhưng thái độ chẳng thay đổi chút nào, dù sao Đại sư tỷ, là người trực tiếp hướng dẫn các cô, mỗi lần nói tới Đại sư huynh đều một bộ "cô vợ nhỏ mới về nhà chồng", nhìn hoài liền các cô cũng sợ Chính Nam y như vậy, ngắn hạn là sửa không được.

Chính Nam bĩu môi, gác chuyện này qua một bên mà nói tới đại sư: "Hôm nay anh gọi em tới đây là muốn hỏi em hai chuyện, em cứ bình tĩnh thoải mái trả lời, có sao nói vậy là được, không cần có áp lực, được không?"

"Vâng... vâng..."

Chính Nam phì cười, hỏi: "Thứ nhất, anh thấy tên của trên Bình Minh Bi đã đứng thứ nhất, điểm tích lũy cũng đủ để làm rất nhiều chuyện, mua rất nhiều thứ nhưng sao em không dùng vậy?"

"Cái... cái đó... em muốn để dành tới đủ để nhờ tông môn... kích hoạt huyết mạch giúp em. Như vậy có sai... không ạ?"

"Không có gì sai. Em đưa tay lại đây, để anh kiểm tra xem em có huyết mạch gì hay không đã rồi chúng ta nói tiếp."

Thanh Tâm bẽn lèn kéo lên tay áo phải của mình để ngửa bàn tay lên bàn.

"Ừm... cố gắng tu luyện, tranh thủ mạnh lên là tốt, nhưng em dù sao cũng là phụ nữ, lại chưa có chồng, không nên để bàn tay... chai sạn và nhiều sẹo như thế này. Sau này cẩn thận hơn nhé."

Không chờ Thanh Tâm đáp lời, Chính Nam đã làm động tác bắt mạch cơ bản. Làm bộ làm tịch cho có lệ thôi chứ hẳn biết thừa cô bé chẳng có huyết mạch gì cả rồi.

Thanh Tâm ánh mắt mong chờ nhìn Chính Nam, trong miệng liên tục lẩm nhẩm "Có đi mà! Có đi mà!", nhưng định trước là cô phải thất vọng.

Chính Nam lắc đầu: "Không có huyết mạch đặc thù, 100% thuần nhân tộc. Em chỉ có thể dựa vào thiên phú bản thân, tu luyện theo hệ thống tu luyện của nhân tộc tới Độ Kiếp Kỳ viên mãn. Đó là tất cả những gì thiên phú cấp 6 có thể cho em được."

"Không... không có... sao!?" - Thanh Tâm ủ rũ cúi đầu, bỗng nhiên ôm mặt khóc nức nở: "Tại sao lại không có chứ? Hức... hức... tại sao lại như vậy..."

Chính Nam không hiểu, không có huyết mạch đặc thù thôi mà, làm gì phải khóc đau đớn như vậy chứ?

"Thuần Nhân tộc huyết mạch cũng rất tốt, em không cần quá thất vọng..."

"Anh không hiểu, anh không hiểu!"

Thanh Tâm la lên ngắt lời Chính Nam.

"Gia đình em nghèo lắm, cả cha và mẹ đều là người bình thường, chỉ làm nông sống qua ngày mà thôi. Lúc em chào đời trưởng thôn nói em có thể tu luyện để họ mừng hơn năm mới, quyết nhịn ăn nhịn uống cho em tất cả mọi thứ để em lớn lên khỏe mạnh nhất có thể."

Năm em 15 tuổi, có một vị nữ tu luyện giả đi ngang qua thôn, cha mẹ em biết tin liền tới quỳ lạy người kia dạy em tu luyện. Mấy ngày mấy đêm anh ạ, cuối cùng người ấy cũng động tâm hướng dẫn em luyện thể, dẫn khí nhưng chưa được bao lâu thì Liệt Hỏa Môn Vương Hòa xuất hiện.

Hắn giết cả thôn già, trẻ, lớn, bé không chừa một ai, liền vị tu luyện giả kia cũng thế, chỉ có em và ba cô gái khác còn tác dụng nên bị hắn bắt đi. Cho tới lúc được mọi người cứu về.

Anh biết không, bọn em bị nhốt bên dưới căn hầm đó như súc vật vậy, mỗi ngày chỉ cho một chén cháo trắng và chút nước uống để cầm hơi. Tại em còn không biết bên ngoài đang là ngày hay đêm, nắng hay mưa, thậm chí khái niệm thời gian đều quên mất. Chỉ khi cửa hầm được mở ra, có người vào bắt đi một hai cô gái tại em mới biết "à, lại có người được giải thoát rồi".

Chết đi lúc ấy thật sự tốt hơn sống nhiều lắm!

Anh biết không, lúc em mở mắt ra thấy mình nằm ở một nơi xa lạ, sạch sẽ, thom tho, được thấy ánh sáng mặt trời, em còn tưởng là tới lượt em được giải thoát rồi, cuối cùng cũng thoát khỏi cái địa ngục ấy để được lên thiên đường rồi, haha.

Sau này được biết anh, Đại sư tỷ, Vân sư tỷ, tông chủ và Thanh Vân Tông tất cả mọi người em mới hiểu ra, được sống thật tốt a. Mỗi ngày được sống đều là một ngày phải cố gắng để trở nên tốt hơn, trở nên mạnh hơn, để không phải lại bị một lão quái vật, biến thái nào đó tu vi cao hơn mình tới đây đọa mình vào địa ngục một lần nữa.

Nhưng anh cũng nói rồi, thiên phú của em là cấp 6, không cao cũng chẳng thấp. Em biết mình hơn rất nhiều cô gái ngoài kia nhưng không đủ, vẫn chưa đủ. Phía trên Độ Kiếp Kỳ còn có Tịch Diệt Kỳ, còn có Đại Thừa Kỳ a, em không cảm thấy an toàn.

Thiên phú sinh ra là cố định, Đại sư tỷ nói như vậy.

Em tự hỏi, chẳng lẽ sinh ra số phận đã được định đoạt sẵn sao? Cấp 6 thiên phú cố gắng tu luyện cả đời cũng không thể mạnh hơn cấp 7, cấp 8 thiên phú? Vì cái gì mình không thể tự quyết định tương lai của mình?

Em hỏi Đại sư tỷ.

Đại sư tỷ nói muốn vượt qua giới hạn thì phải dùng phương pháp đặc thù, dùng đan dược, dùng thiên tài địa bảo, còn không thì phải kích hoạt được huyết mạch ẩn trong cơ thể mình.

Nó cho em một con đường sáng Đại sư huynh a!

Bởi vì em thấy trong danh sách phần thưởng có mục kích hoạt huyết mạch. Vì vậy em cố gắng, em liều mạng, ăn nhanh hơn, ngủ ít hơn, còn lại đều là tu luyện và làm nhiệm vụ.

Em ngày đêm cố gắng, vào sinh ra tử để dành được 98 điểm rồi, và anh nói với em là em chẳng có huyết mạch gì cả! Haha, sinh ra đã được định đoạt! Sinh ra đã được định đoạt a!"

Thanh Tâm cười điên cuồng, cười trong hai dòng nước mắt!

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Lời nói dối chân thành

"Em nói không sai, con người sinh ra vốn đã được định đoạt! Nhưng có một số người chấp nhận chuyện ấy, còn số khác thì lại không."

"Không chấp nhận thì như thế nào? Còn có thể nghịch thiên hay sao?" - Thanh Tâm ủ rũ, chán nản.

Chính Nam nhìn cô bé, hẳn biết trong lòng Thanh Tâm đã sinh ra tâm ma. Nếu hẳn không có cách giúp cô vượt qua nó, giúp cô lấy lại động lực tu luyện thì thiên phú cấp 6 của một vị tương lai Độ Kiếp Kỳ xem như không còn.

Chưa bại cho người khác đã bại cho chính mình!

"Anh nói thế này, "Tranh người tài nguyên, cướp đất địa bảo, đoạt thiên linh khí", tu luyện vốn đã là nghịch thiên. Em bây giờ đang đứng dưới chân dốc, ngẩng đầu nhìn lên thấy đỉnh núi đã bắt đầu quan tâm chuyện mình đứng ở trên kia thì phải làm gì tiếp theo?"

Thật buồn cười!

Em nói Đại sư tỷ cho em biết muốn vượt qua giới hạn bản thân có thể dùng đan dược, dùng thiên tài địa bảo, kích phát huyết mạch. Em tại sao chỉ để ý tới huyết mạch, đan dược cũng có thể, thiên tài địa bảo cũng có thể a!

Nếu anh là em, anh sẽ cố gắng tu luyện thật chăm chỉ, dùng thời gian ngắn nhất có thể để đạt tới Độ Kiếp Kỳ, sau đó bắt đầu tìm kiếm loại đan dược, loại thiên tài địa bảo có thể giúp mình đi được xa hơn những gì mình sinh ra đã có, chứ không phải ở đây ủ rũ chỉ bởi vì trong cơ thể không mang huyết mạch đặc thù.

Người đứng dưới chân dốc chỉ có thể nhìn thấy đỉnh núi, còn người đứng trên đỉnh núi... có thể thấy cả bầu trời! Em cứ suy nghĩ đi."

Chính Nam vốn còn muốn kiểm tra xem Thanh Tâm có thiên phú đặc thù gì khác không, nhưng xem ra đã không cần thiết nữa. Cô bé này chỉ là bị tâm ma quỷ phá, vô tình dùng nó như động lực để liều mạng tu luyện, vừa rồi nói hết ra xem như triệt để kích phát.

Vượt qua được thì thành người trên người, không được... vậy chỉ có thể tầm thường cả đời!

Thanh Tâm ngăn người suy nghĩ những gì Chính Nam vừa nói. Hắn cũng không làm phiền cô bé mà lại tiếp tục lật xem cửa hàng.

Không có tiền nhưng nghiện đi dạo shop... chính là như thế!

"Này Trang, tôi có thể trả hàng Khôi Nguyên chiến hạm rồi bù tiền đổi một chiếc lớn hơn được không?"

"Hệ Thống không thu cũ đổi mới, không trả góp, không bán thiếu và quan trọng là không trả giá!"

"Thật bất cận nhân tình! Còn buôn bán với nhau dài dài, không ưu đãi, giảm giá thì thôi đi, liền trợ giá cũng không có."

"Thích mua thì mua không thì đi ra, ở đây gây rối Trang báo bảo vệ xích lên phường bây giờ này."

"Được được, không phải hỏi thăm một chút chính sách cửa hàng sao, làm gì căng. Lát tôi rate 1* cho sập tiệm, hừ!"

Chính Nam cùng Trang nhả rãnh cho đỡ nhớ không khí hiện đại rồi qua mục đan dược, hắn muốn xem các loại đan dược tăng thiên phú.

Bị Thanh Tâm nói như vậy hắn cũng không thể tiếp tục lơ là chuyện tương lai được nữa, các phú bà thiên phú khá cao còn có thể thành thoi chứ ba hộ pháp của hắn thì chỉ chi Nguyệt Vĩnh là mạng cấp 6 thiên phú, còn Vũ Văn và Lam Phụng đều là cấp 5 mà thôi. Cũng nên nghĩ cách giúp họ một chút.

"Niết Bàn Đan, cần chủ tài là Bồ Đề Quả. Thủy Giới không có Phật giáo, cây Bồ Đề hắn là không có, khỏi nói tới quả."

Dục Hòa Trùng Sinh Đan, cần Phượng Hoàng Huyết... Đẹp! Có Phượng Hoàng Huyết thì mở tế đàn cải tại huyết mạch cho rồi, lại còn luyện đan.

Luân Hồi Đan, cần Đại Thừa Kỳ thần hồn... Má! Cảm giác muốn lên được Kim Cương thì phải có trình Thách Đấu, ngược đời không chịu được..."

Chính Nam xem như hiểu được vì sao người ta cả đời kẹt tại một mức tu vi không tiến thêm, sau đó giành hết những năm tháng còn lại tìm kiếm phương pháp đột phá đều không có hiệu quả.

Bởi vì cmn... điều kiện để vượt qua quá mức hà khắc đi! Bảo sao Lam Chiến thấy Phá Kiếp Đan liền không ngần ngại giao ra thần hồn, hắn cũng biết nếu bỏ qua thì sẽ chẳng còn cơ hội nào khác a!

Chính Nam chửi thì chửi nhưng vẫn tiếp tục xem các loại đan dược cải tạo thiên phú, cố gắng tìm loại nào đó có tính khả thi cao để xem như có cái mục tiêu mà nhắm vào.

"Đại sư huynh, anh nói... thật có cách... cải tạo thiên phú khác sao?"

Âm thanh ngấp ngừng của Thanh Tâm kéo Chính Nam ra khỏi cửa hàng Hệ Thống.

"Có a, rất nhiều nữa là đằng khác. Không cần phải nói những thứ xa xỉ như Niết Bàn Đan, Dục Hóa Trùng Sinh Đan hay Luân Hồi Đan gì đó, coi như tệ nhất là Phá Diệt Đan cũng đủ để cho em bước vào Tịch Diệt Kỳ rồi."

Thanh Tâm hai mắt tỏa sáng. Mặc dù Chính Nam nói một loạt đan dược cô chưa từng nghe tên nhưng rõ ràng có rất nhiều thứ giúp cô thoát khỏi trói buộc thiên phú của mình, không nhất thiết là phải có huyết mạch mới được.

"Những loại đan dược anh vừa nói... là đan dược cấp mấy vậy Đại sư huynh? Luyện chế có khó không? Muốn mua thì phải tốn bao nhiêu tiền ạ?"

Nhìn Thanh Tâm gấp như đứa trẻ đòi quà, Chính Nam quả thật không đành lòng đã kích niềm tin của cô nên quyết định nói dối thiện ý: "Đều là cấp 6, cấp 7 đan dược. Luyện chế không phải quá khó nhưng dược tài khá là hiếm, giá cả cũng vì đó mà cao chót vót."

"A! Như vậy... sao."

"Rất may là anh quen biết một vị Dược Hoàng, đan dược của tông môn đều do ông ấy cung cấp. Để lần tới gặp mặt anh sẽ nhờ ông ấy để ý dùm những loại đan dược kia."

"Thật sao, Đại sư huynh!?" - Thanh Tâm thốt lên sợ hãi: "Dược... Dược Hoàng!?! Cấp 7 Luyện Dược Sư!?! Anh làm sao quen được đại năng như vậy a!?"

"Làm sao? Nói giống như anh không xứng đáng quen biết Dược Hoàng?" - Chính Nam bĩu môi, làm bộ giận dỗi.

"A, không, không phải. Chỉ là... chỉ là Cấp 7 Luyện Dược Sư rất cao quý, bình thường họ đều ở trong các Luyện Dược Sư công hội cao cấp tại các thành thị lớn, chúng ta chỗ này..."

"Thì ra là ché Thanh Vân Tông nhỏ không xứng với mặt mũi Dược Hoàng a! Lại đây anh nói nhỏ cho em một bí mật."

Chính Nam vầy vầy Thanh Tâm lại gần rồi thì thào vào tai cô bé: "Dược Hoàng kia... chính là sư phụ của anh đấy! Đừng nói cho ai biết nhé, đây là bí mật của hai người chúng ta thôi."

Bí mật này... rất bí mật a, cả Hà thành đều biết rồi, hắc hắc!

Thanh Tâm cô gái mới lớn bị Chính Nam thì thào vào tai cả người đều nổi da gà, đặc biệt câu "bí mật của hai người" càng làm mặt cô bé đỏ hơn bao giờ hết.

"Em.. em hiểu.. hiểu rồi. Em sẽ không.. không nói cho... người khác... người khác biết."

Hai mắt xoay tròn, lỗ tai xì ra khói!

"Rất tốt. Nếu không còn vấn đề gì nữa thì em trở về tiếp tục cố gắng tu luyện và làm nhiệm vụ đi. Đừng suy nghĩ quá nhiều về việc cải tạo thiên phú, cứ dùng hết những gì mình có đi đã rồi hãy tính tới xa như vậy."

Điểm tích lũy em có thể dùng, chưa muốn dùng cứ tích lũy thêm cũng được. tích lũy chỉ là anh để đó cho mọi người có mục tiêu nhỏ thôi chứ phần thưởng của 200 điểm, 300 điểm thậm chí cao hơn đều có, nếu em có thể tích lũy tới đó thì anh sẽ cho em xem.

À đúng, thiên phú của em là cấp 6, muốn bằng đường huyết mạch tăng lên thì ít nhất phải là cấp 7 huyết mạch. Nếu em bằng cách nào đó mang được Tịch Diệt Kỳ yêu thú tinh huyết về cho anh, anh có thể giúp em..."

Chính Nam không nói nữa mà lấy ra sổ sách trong nhẫn chứa đồ cúi đầu xem, một bộ "em muốn hiểu sao thì hiểu".

Thanh Tâm chấn động!

Đại sư huynh mặc dù chỉ nói một nửa nhưng cô hiểu rõ phần chưa nói kia có ý nghĩa như thế nào. Đan dược cũng được, huyết mạch cũng thế, Đại sư huynh đều có phương pháp để cô vượt qua giới hạn thiên phú của mình. Nhiệm vụ của cô là dùng tốc độ nhanh nhất đạt tới Độ Kiếp Kỳ rồi tìm kiếm những nguyên liệu mà Đại sư huynh cần mà thôi.

...

Thanh Tâm cao hứng bưng bưng rồi đi, để lại Chính Nam trong phòng lắc đầu thờ dài.

"Ký chủ lừa cô bé ấy như vậy... không tốt lắm đâu. Tịch Diệt Kỳ yêu thú tinh huyết về căn bản là không đủ để giúp một người mang cấp 6 thiên phú tăng lên được tới cấp 7 a."

"Tôi biết, nhưng cứ cho cô bé có một mục tiêu gần, có cả mục tiêu xa để cố gắng đi. Mà, có lẽ tu luyện tới Độ Kiếp Kỳ viên mãn thì cô bé cũng đã tự hiểu được ý đồ của tôi rồi."

Trang phú bà không nói nữa, nó cũng hiểu được Chính Nam lừa dối Thanh Tâm là muốn cô bé yên tâm tu luyện tới đỉnh phong trước đã, còn sau đó cứ để thời gian trả lời đi.

Có một số chuyện khi trưởng thành rồi người ta sẽ tự hiểu, không cần phải có người trực tiếp giải đáp cho câu hỏi vì sao nữa!

...

Chính Nam truyền âm cho Vũ Tuyết phú bà đến rồi kể lại toàn bộ câu chuyện của Thanh Tâm cho cô, dặn dò cô để ý nhiều hơn. Dù sao, Thanh Tâm là mục tiêu cho ghế hộ pháp tiếp theo a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Lại tới Tà Nguyệt Tông

Chuyện của Hà thành và Thanh Tâm tạm thời xem như giải quyết xong, Chính Nam lại bắt đầu phải lo lắng một đại sự khác, chính phạt Cửu Dương Các!

...

"Cũng hai tuần không gặp Nguyệt Vi đại tiểu thư, không biết tình hình bệnh tình bà ấy như thế nào rồi. Chỗ Nguyệt Thần Thủy kia nên có công dụng hỗ trợ điều hòa Hòa độc a!"

Đề Khởi Nguyên chiến hạm ẩn hình trên bầu trời, Chính Nam trong trang phục Akatsuki một mình bay xuống Tà Nguyệt Tông.

Phi hành khí mặc dù bay rất nhanh nhưng so với Khởi Nguyên chiến hạm còn thua xa, chưa nói tới một cái có thể rảnh rồi ngồi ngắm cảnh, cái còn lại phải chú ý "lái xe", chọn cái nào không cần nghĩ cũng biết.

"Không thần sứ, lâu như vậy mới tới thăm người ta, có phải ở bên ngoài lại có niềm vui mới rồi đúng không?" - Một giọng nữ ồ ồ vang lên trong tai Chính Nam khi hắn mới vừa vào không phận Tà Nguyệt Tông.

"Nguyệt Vi đại tiểu thư xem ra khôi phục không sai a, thậm chí thần hồn lực lượng đều đã gần như trở lại đỉnh phong rồi?" - Tâm thanh tịnh giữa dòng đời vạn thống!

Nguyệt Vi lão tông chủ thấy Chính Nam cô ý không để ý trò đùa của mình liền bĩu môi: "Mất công người ta ngày nhớ đêm mong, một lời dễ nghe cũng không nói được. Tiểu Vĩnh tại sao lại yêu mến một người khô khan, không hiểu phong tình như ngài chứ?"

Chính Nam thực sự không chịu được bà ngoại mình cứ thả thính mình như thế, chỉ có thể lắc đầu ngoảnh bay thẳng xuống sảnh chính Tà Nguyệt Tông, mặc kệ Nguyệt Vi lão tông chủ.

"Ê... chuyện còn chưa nói xong sao lại quay lưng đi vậy hả... Này, Không thần sứ!!!"

Nhận lại là một cái bóng lưng lạnh lùng!

...

Trong sảnh chính Tà Nguyệt Tông, Nguyệt Nga tông chủ, Nguyệt Vân đại trưởng lão, Nguyệt Nhi trưởng lão và Nguyệt Vĩnh đều có mặt.

"Xin chào mọi người, tôi đến có chút đường đột, mong không làm phiền các vị."

Mặc dù đã truyền âm cho Nguyệt Vĩnh thông báo mình đến nhưng đội hình người ta như thế này thì cứ lịch sự một câu, mọi người đều hài lòng.

Nguyệt Nga tông chủ cười đáp: "So với việc tiếp đón Không thần sứ thì những chuyện còn lại đều là chuyện nhỏ, không có gì phiền phức cả." - Bà còn ước gì Chính Nam ở lại đây luôn cho tiện đâu.

Dù sao Nguyệt Thần Thủy dùng một lần sẽ ít đi một lần, nếu nguồn cung ở lại ngay cạnh mình liền không có lo lắng.

Chính Nam ngồi đại xuống một ghế trống rồi nói: "Hôm nay tôi tới đây làm phiền Tà Nguyệt Tông mọi người là có vài chuyện muốn thương lượng."

Nguyệt Nga tông chủ khởi động trận pháp phòng hộ xong gật đầu với Chính Nam: "Mời nói."

"Cảm ơn ngài. Chuyện đầu tiên tôi quan tâm là không biết Tà Nguyệt Tông chuẩn bị cho nửa tháng sau như thế nào rồi, nếu có cần Akatsuki hỗ trợ thì chúng tôi rất vui lòng hợp tác, chỉ cần trong khả năng của chúng tôi là được."

"Mọi chuyện đều đang diễn ra theo đúng kế hoạch, nhưng vừa rồi nghe nói Hà thành xảy ra đại sự, có quái vật gây rối không nói, liền Ngô thành chủ đều chết trận. Chỉ sợ..."

"Ngài là lo lắng khả năng cung cấp đan dược của Trần gia sao?"

"Đúng vậy. Phúc Đạt dù sao cũng là ở Hà thành, lại là cửa hàng đan dược lớn và uy tín nhất, lúc này dĩ nhiên là cần đứng ra làm đầu tàu hỗ trợ giải quyết hậu quả a."

Hiển nhiên là Hà thành có sập xuống hay thành chủ đổi người mới đều không liên quan Tà Nguyệt Tông, nhưng vấn đề là nguồn cung hoàn mỹ đan dược duy nhất của đang ở Hà thành, nếu như vì sự kiện kia mà Trần gia bị ảnh hưởng thì lại liên quan Tà Nguyệt Tông rồi, thậm chí là liên quan lớn ấy chứ.

"Chuyện đó thì tôi nghĩ là ngài không cần lo lắng đâu. Trần gia không phải vô duyên vô cớ trở thành Đại lục đệ nhất thương hội, đơn hàng họ đã nhận của ngài thì cho dù Phúc Đạt có bị san bằng thì Trần gia cũng sẽ có cách đảm bảo uy tín của bản thân thôi."

Chính Nam tất nhiên có cơ sở để nói chắc, bởi vì đan dược căn bản là xuất phát từ tay hắn, Trần và Phúc Đạt chỉ là hình thức trung chuyển mà thôi.

"Nghe ngài nói vậy tôi cũng yên tâm."

Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt gia mọi người, trừ Nguyệt Vĩnh, đều thở phào một hơi. Đan dược là lợi thế lớn nhất của họ so trước Cửu Dương Các, chỉ cần lợi thế đó liên tục được duy trì thì hai tuần sau phân thắng của họ sẽ lớn hơn một chút.

"Tiếp theo tôi muốn hỏi ý kiến ngài về việc mở rộng hình thức kinh doanh. Nguồn lợi kinh tế chính của Tà Nguyệt Tông là kinh doanh trà quán, tửu lâu và buôn bán vải vóc... đều là hình thức kiếm tiền khá... sạch."

Trong khi đó Cửu Dương Các có thể nói là bất chấp thủ đoạn để kiếm tiền, mặc dù tiền kiếm được ít nhiều đều mang theo máu và nước mắt của người khác nhưng không thể phủ nhận là nó rất nhiều... thậm chí gần gấp 10 lần Tà Nguyệt Tông."

"Ngài muốn chúng tôi... học Cửu Dương Các kiếm tiền bản?" - Lần này Nguyệt Vi đại trưởng lão là người lên tiếng.

Từ đời bà của bà Tà Nguyệt Tông đều là như hiện tại, số lượng loại hình kinh doanh rất giới hạn. Mặc dù tiền ít hơn Cửu Dương Các nhưng không thẹn với tâm a, bây giờ muốn thay đổi... khó!

Chính Nam cũng biết như vậy nên ngay lập tức giải thích: "Không phải. Tà Nguyệt Tông các ngài cứ tiếp tục kinh doanh sạch như cũ, còn những loại hình kinh doanh bản kia... Akatsuki chúng tôi sẽ tới tiếp quản. Hôm nay hỏi ý kiến mọi người đồng thời cũng là thông báo để không giẫm chân nhau mà thôi."

Tà Nguyệt Tông mọi người nhìn nhau, ánh mắt giao lưu.

"Không thần sử, nếu như tôi hiểu sai thì mong ngài đừng giận, nhưng có phải ý của ngài là muốn... Tà Nguyệt Tông để Akatsuki kiếm tiền ngay trong địa bàn của mình, dựa trên những hình thức kinh doanh... không sạch sẽ kia?" - Nguyệt Nga tông chủ có chút ngập ngừng, nhưng yêu cầu này của Chính Nam có hơi... quá phạm a!

"Không sai, ý của tôi chính là như vậy." - Chính Nam gật đầu, nhưng chưa chờ phía Tà Nguyệt Tông có phản ứng thì hắn lại nói tiếp: "Dĩ nhiên Akatsuki sẽ làm đúng phận sự của người ăn nhờ ở đậu, 25% tiền lãi chúng tôi kiếm được sẽ quy về Tà Nguyệt Tông, đồng thời tôi cũng dùng danh dự cá nhân đảm bảo tiếng tăm của Tà Nguyệt Tông sẽ hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi việc chúng tôi làm."

Lần này liền Nguyệt Vịnh đều không giữ được bình tĩnh.

"Chũ... Không thần sử, chuyện tiền nong chúng ta trước không bàn tới, nhưng ngài dùng cơ sở gì để đảm bảo Akatsuki những người khác ngoài ngài sẽ giữ được bản tâm trong sạch trước lợi ích chứ?" - Xém chút thì hô "Chũ nhân" ra miệng, may mà kịp đổi lại.

"Chuyện đó rất đơn giản. Tôi tin là được." - Chính Nam liếc mắt Nguyệt Vịnh, đôi mắt đỏ lôm với ba câu ngọc xoay tròn đầy ma mị.

Nguyệt gia những người khác đều sững sốt, chỉ riêng Nguyệt Vịnh là khẽ mỉm cười.

Một câu "Tôi tin là được" với cô đã đủ rồi và cô tin với những người khác cũng là như vậy.

"Nếu ngài đã có tự tin như vậy, tôi cũng tin ngài một lần." - Nguyệt Vi lão tông chủ đưa tay cản lại đang muốn nói gì đó Nguyệt Nga tông chủ, tiếp tục nhìn thẳng Chính Nam: "Nhưng Không thần sử, mắt lòng trước được lòng sau, xin thứ cho tôi nói thẳng."

Nếu Akatsuki làm việc gì đó mà Tà Nguyệt Tông cho rằng vi phạm nguyên tắc, vậy thì chuyện này không bàn nữa. Nếu vì sợ đắc tội ngài sau này mà chấp nhận vi phạm bản tâm, tôi thà ngăn cản nó xảy ra ngay từ đầu."

Chính Nam nhìn kỹ Nguyệt Vi lão tông chủ... gật đầu.

Mặc dù nói hắn muốn ở trong địa bàn Tà Nguyệt Tông kinh doanh đánh bạc, mại dâm và cho vay lãi nhưng chỉ cần không ép buộc, không lừa gạt và không dùng vũ lực lấp liếm hành động sai trái thì Chính Nam tin là với thủ đoạn kinh doanh tín dụng học được từ kiếp trước đã đủ để Tà Nguyệt Tông không cách nào cản được hắn.

Không khí trong phòng thay đổi hẳn sau khi Chính Nam đưa ra yêu cầu khá cao của mình, không còn hòa thuận và thoải mái như trước nữa.

Bản thân Chính Nam cũng cảm thấy nếu tiếp tục bàn đại sự sẽ không thể có kết quả như ý nên quyết định dừng lại.

"Hôm nay như thế thôi, cảm ơn mọi người đã nể mặt mà tiếp đón tôi thịnh tình như thế này. Nguyệt Vi đại tiểu thư, tiếp theo chúng ta... nói chuyện riêng được không?" - Chuyển sang nói chuyện cá nhân.

Nguyệt Vi lão tông chủ hai mắt tỏa sáng.

Bà vốn cũng chẳng ưa thích gì việc tụ tập họp hành như thế này, Chính Nam đến thì bà miễn cưỡng có mặt vậy thôi. Bây giờ mục đích chính ngồi ở đây cuối cùng cũng đạt được rồi.

"Đi, đi phòng riêng của bản tiểu thư, chúng ta cùng nhau tâm sự." - Nói, Nguyệt Vi lão tông chủ lập tức thuần thân tới bên cạnh Chính Nam, kéo tay hắn biến mất trước mặt mọi người, một bộ nhện không được tới nơi.

"Bà ngoại... Không thần sử..."

"Vẫn là đừng hỏi, lần trước Di bị rồi đấy."

...

Cầu đậu đậu, phiếu phiếu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Mở rộng kinh doanh

Trong phòng riêng của Nguyệt Vi lão tông chủ.

"Không thần sứ, Nguyệt Thần Thủy lần trước ngài còn hay không?" - Nguyệt Vi lão tông chủ xáp lại gần người Chính Nam, ánh mắt long lanh nước.

"Khụ... khụ... Nguyệt Vi đại tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân a, chỉ là nói chuyện mà thôi, không cần dựa gần như thế." - Chính Nam lùi lại một bước.

"Làm sao!? Nhìn cũng nhìn, sờ cũng sờ, bây giờ muốn nói đạo lý?" - Nguyệt Vi lão tông chủ bước tới một bước.

Chính Nam dờ khóc dờ cười: "Chính ngài là người nói giữa thầy thuốc và người bệnh..." - Lại lùi.

"Vậy còn chuyện sau đó nữa thì sao? Không thần sứ a, ngài bắt được tâm tiểu Vĩnh thì cũng thôi đi, coi như ngài có bản lĩnh, nhưng mà cả mẹ và bà ngoại con bé đều không tha.

Cứ cho là Nga và tôi... thoả mái không câu nệ, nhưng ngài cũng nên nghĩ cho cảm nhận của tiểu Vĩnh chứ! Lỡ con bé biết chuyện ngài rình hai chúng tôi tắm, sau đó thú tính trời dấy, nhìn không được xông tới... sảm sảm chúng tôi, chắc nó sẽ thương tâm chết mất." - Lần này đứng tại chỗ, vừa nói vừa lau nước mắt.

Chính Nam hai mắt Tả Luân Nhân cũng từ màu đỏ biến thành màu đen, khóe miệng giật giật.

Đây là vu khống! Vu khống trắng trợn!

"Tôi đã nói lần đó là hiểu lầm..."

"Đáng thương cho tiểu Vĩnh a, tình yêu đầu đời mới chớm nở liền gặp phải người hoa tâm. Hoa tâm thì cũng không sao, có bản lĩnh chăm sóc tốt tất cả là được, nhưng mà hoa tâm tới mức liên... mẹ và bà ngoại đều thu thì...ô... ô..."

Chính Nam muốn quay đầu đi thẳng nhưng toàn bộ không gian đều bị lực lượng tinh thần của Nguyệt Vi lão tông chủ cổ hóa, nếu không dùng thủ đoạn đặc thù là không phá được, cho dù có phá được thì cũng mất một khoảng thời gian.

Nói chung... chạy là không thể!

"Xin đính chính lại lần cuối cùng, lần đó chỉ là hiểu lầm." - Chính Nam gằn giọng: "Còn nữa, nếu ngài muốn dùng chuyện đó... tổng tiền tôi thì ngài tính nhầm rồi, tôi không phải loại người bị uy hiếp là sẽ thỏa hiệp đâu.

Bình Nguyệt Thần Thủy này xem như... hiểu kính ngài, mong ngài nhận cho."

Tướng thế nào, nói cho cứng rắn xong cũng phải hồi lộ cho nạn nhân cầu rút đơn bãi nại!

Nguyệt Vi lão tông chủ ngay lập tức nín khóc nín cười, tươi như chưa từng rơi nước mắt: "Cảm tạ, cảm tạ quan nhân."

Chính Nam thật không hiểu nổi vị sát thần ngày xưa lưng lấy tu chân giới làm sao lại biến thành dạng này. Chẳng lẽ... thiếu hơi trai thật sự là một căn bệnh?

"Không liên quan tới mình! Không liên quan tới mình!" - Chính Nam liên tục tự nhủ trong lòng, ngoài mặt lại nói: "Hỏa độc trong cơ thể ngài thế nào rồi? Có cần lại tới một lần trích độc nữa không?"

Nguyệt Vi lão tông chủ "tổng tiền" thành công nên cũng không trêu chọc Chính Nam nữa mà nghiêm túc đáp: "Về cơ bản thì đã trong tầm kiểm soát, chỉ là bị nó ăn mòn nhiều năm như vậy muốn khôi phục thì không thể gấp được."

"Ngài ngồi xuống đi, để tôi kiểm tra lại một lần cho đảm bảo."

Nguyệt Vi lão tông chủ vén tay áo lên cho Chính Nam bắt mạch, cùng lúc đó nhìn không được tò mò nhìn đôi mắt của hắn.

"Đôi mắt này của ngài thật kỳ lạ. Nếu tôi đoán không lầm thì nó có khả năng khiến người khác nhiễu loạn tinh thần và giúp ngài cường hóa khả năng nhìn rất nhiều đúng không?"

"Tại sao ngài lại đoán như vậy?" - Chính Nam khá bất ngờ với phán đoán đúng tới 9/10 của Nguyệt Vi lão tông chủ.

"Bản thân đôi mắt kia luôn tự tỏa ra một trường tinh thần lực quanh người ngài, tôi đoán nhờ vào đó mà nó có thể giúp ngài bắt được những hành động xung quanh cho dù là nhanh nhất, nhỏ nhất đều không thoát khỏi.

Và bởi vì là nguồn gốc nên tinh thần lực xung quanh đôi mắt ngài lúc nào cũng dày đặc nhất, nếu ai đó không có chuẩn bị hoặc bị ngài cố ý nhìn chăm chăm nhẹ thì cũng rối loạn tinh thần, nặng thì rơi vào ảo giác.

Đúng là một đôi mắt lợi hại."

Chính Nam không thể không tán phục kiến thức của một Độ Kiếp Kỳ viên mãn, bởi vì phán đoán của Nguyệt Vi lão tông chủ hoàn toàn đúng với cách thức mà Tà Luân Nhân hoạt động.

Thế nhưng hắn không muốn bí mật của mình bị lộ quá nhiều nên liền rút tay về, nói: "Mọi chuyện đều bình thường, tình hình khôi phục rất khả quan. Bình Nguyệt Thần Thủy tôi vừa đưa cho ngài đủ để ngài và Nguyệt Nga tông chủ dùng chung tới hai tuần sau, khi đó thực lực của ngài có lẽ sẽ sát với đỉnh phong rồi, tiếp theo chỉ có thể từ từ thâm thấu khu trục Hỏa độc mà thôi."

"Không thần sử, có cái yêu cầu quá đáng, mong ngài nghe thử rồi... trả lời giúp tôi."

Chính Nam híp mắt: "Có chuyện gì ngài cứ nói, nếu giúp được tôi sẽ giúp, không được tôi sẽ nói thẳng, không có gì phải câu nệ."

"Chính là... chính là chuyện Nguyệt Thần huyết mạch."

Cả tôi và Nga đều biết dùng Nguyệt Thần Thủy này chỉ có thể để huyết mạch của chúng tôi đạt tới một ngưỡng nhất định thôi, còn tiến thêm là không thể nào. Cho nên tôi muốn hỏi... nếu ngài có cách..."

"Tôi hiểu rồi. Đáng tiếc là không thể."

Chính Nam nói xong liền quay đầu đi thẳng, để lại Nguyệt Vi lão tông chủ lắc đầu thờ dài.

Tam chuyển Luân Mạch Đan đối với hắn mà nói là đắt, nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được. Thế nhưng một khi Nguyệt Vi lão tông chủ bước vào cấp 3 huyết mạch thì hệ lụy sau đó sẽ nhiều lắm.

Bà sẽ ngay lập tức bước vào Tịch Diệt Kỳ kéo theo đó là Tà Nguyệt Tông sẽ rất nhanh trở thành Nhất lưu thế lực.

Một Nhất lưu thế lực nổi lên chắc chắn sẽ rơi vào tầm ngắm của Thiên Đạo Tông, các mối quan hệ của họ cũng vậy và hắn cùng Akatsuki có khả năng sẽ bị người điều tra.

Chưa nói tới việc tu vi của Nguyệt Vi lão tông chủ sẽ không chỉ dừng lại ở Tịch Diệt sơ kỳ mà sẽ tiếp tục tiến nhanh cho tới Đại Thừa Kỳ mới dừng lại, dù sao hậu tích bạc phát là có thật và bà đã tích lũy mấy trăm năm rồi chứ không phải mới vài ngày.

Bước vào Đại Thừa Kỳ, Nguyệt Thần huyết mạch sẽ cho bà khả năng của một bán Thần, đến lúc đó mọi chuyện sẽ chân chính ra ngoài tầm kiểm soát.

Chỉ bằng khả năng thay đổi ngày - đêm của Nguyệt Thần huyết mạch đã đủ để Thiên Đạo chú ý.

"Nó" sẽ không cho phép một "lỗi" nặng như vậy tồn tại trong hệ thống!

Vẫn là từ chối cho bớt chuyện!

...

Trở về Hà thành từ Tà Nguyệt Tông, Chính Nam liền tìm tới Tú Anh phú bà để bàn về vấn đề kinh doanh.

"Đánh bạc, thanh lâu và cho vay lãi ăi? Anh thật muốn làm những chuyện này?" - Tú Anh phú bà tỏ ra khá sững sốt khi nghe Chính Nam đề cập tới những loại hình kinh doanh hắn muốn làm.

"Không sai, tạm thời anh đã cùng Tà Nguyệt Tông đạt được hiệp nghị sơ bộ, họ đã hứa sẽ không ngăn cản chúng ta, chỉ khi nào những việc này không vi phạm nguyên tắc của họ... Có chuyện gì sao?"

"Em không phải hỏi chuyện Tà Nguyệt Tông, em đang hỏi... anh đấy! Anh thật muốn kiếm tiền bằng những việc này sao?"

"Đúng vậy, có gì sai sao?"

"Em tưởng anh không muốn làm những việc... đen tối như thế này chứ?"

"À, thì ra là em cho chuyện đó à. Để anh nói cho em hiểu.

Đánh bạc không phải là chỉ có tung xúc xắc, chọn tài - xỉu và bầu cua đơn giản như vậy. Đánh bạc mà anh chuẩn bị làm là một môn... khoa học... à không, là một loại hình giải trí mang tính trí tuệ và lý luận rất cao. Tất nhiên là có ăn thua nhưng không phải kiểu cờ gian, bạc lận như những nơi khác.

Thanh lâu, cái này thì không đơn giản. Trong suy nghĩ của em thanh lâu là nơi phụ nữ tới buôn da, bán thịt cho đám đàn ông thỏa mãn ham muốn thôi đúng không, vậy thì em nhầm rồi. Thanh lâu anh muốn mở là nơi phổ biến thi, ca, nhạc, họa cơ. Tất nhiên người biểu diễn vẫn phải là nữ nhưng buôn da bán thịt bị cấm tuyệt đối, ít nhất là trong giờ làm việc.

Còn cho vay lấy lãi thì dễ hiểu rồi. Dùng tài sản thế chấp vay tiền, hàng tháng đúng hạn trả lãi, mất khả năng hoặc cố ý không chi trả thì tịch thu tài sản theo hợp đồng."

Tú Anh phú bà lắc đầu bắt đầu nhìn Chính Nam: "Mặc dù ý tưởng của anh không đen tối nhưng trong quá trình làm chắc chắn sẽ có lệch đi a, đặc biệt là chuyện liên quan tới tiền tài như đánh bạc cho vay, hay liên quan tới phụ nữ như thanh lâu."

Con người luôn luôn biết cách để tự dụ mình đi sai hướng, hướng hồ đúng và sai chỉ cách nhau một sợi chỉ như ba loại hình kinh doanh trên."

"Em nói không sai, cho nên anh mới cần cùng em bàn bạc lại thật kỹ chuyện này." - Chính Nam dùng một ngón tay nâng cằm Tú Anh phú bà lên đầy khinh bạc: "Bởi vì anh tin Trần gia Đại tiểu thư có cách để cho sợi chỉ kia luôn nghiêng về phía đúng a!"

Tú Anh phú bà ánh mắt đưa tình, bờ môi đỏ mọng khẽ cong lên: "Em có thể từ chối không?"

"Không thể!"

Dứt lời, Chính Nam cúi đầu hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Xà Hạt Động (1)

(Đầu tháng cầu đề cử!)"

Cùng Tú Anh phú bà ở trên giường bàn bạc sơ qua chuyện kinh doanh, Chính Nam lại nhanh chóng trở về Thanh Vân Tông, bởi vì [Bí Cảnh] sắp xây dựng hoàn tất rồi.

"Còn 30 phút a, tính sai, tính sai!"

Chính Nam lắc đầu thở dài. [Bí Cảnh] sắp xong rồi nhưng bây giờ là 12 giờ đêm, lấy đâu ra người vào thử chứ.

"Lát nữa ký chủ có thể vào thử, chỉ là phần thưởng bị giảm xuống vô hạn bằng 0 mà thôi. Nhưng đi tham quan, thử sức với Vương giả để có đánh giá chuẩn xác năng lực của nó, qua đó xem xét tăng thêm phần thưởng cho đệ tử cũng được."

"Đề nghị không tồi. Hòa Hợp hậu kỳ Vương giả, hơi yếu nhưng cũng có thể giãn gân cốt."

...

30 phút trôi qua rất nhanh, đặc biệt là khi người ta đi dạo cửa hàng rồi cùng cô bán hàng nhả rãnh quên trời đất.

"Không nói nữa, còn 1 phút thôi, làm việc kìa Trang."

"Hừ, hôm nay coi như ký chủ may mắn, nếu không Trang phải mắng ký chủ không thấy mặt trời ngày mai."

Chính Nam mỉm cười. Những người khác nói chuyện với hắn ít nhiều đều có chút xa cách do năng lực, địa vị... nhiều lý do, chỉ có Trang là thoải mái nhất, còn có thể hiểu được ngôn ngữ hiện đại của hắn càng làm các cuộc "khẩu chiến" của hai người thêm gần gũi.

"Muốn gặp Trang thì nhanh vào Độ Kiếp Kỳ, khi đó có thể thấy được mặt nhau nha." - Trang phú bà đi guốc trong bụng Chính Nam nên rất nhanh có câu trả lời cho suy nghĩ "Không biết khi nào mới được gặp nhau" của hắn.

Cảm giác giống tình yêu online chưa từng thấy mặt a!

"Kiến trúc thế lực [Bí Cảnh] xây dựng hoàn tất. Ghi chú: Trong ba ngày đầu, ưu đãi tăng thêm 100% phần thưởng nhận được bên trong [Bí Cảnh], ba ngày sau điều chỉnh trở lại bình thường."

"Thêm 100% a? Đã là 0 thì có thêm 1000% vẫn là 0 thôi."

Chính Nam đứng trước một vòng xoáy không gian màu nước biển liên tục xoay tròn quan sát một lát, sau đó cầm lấy bút điền vào mẫu đơn có sẵn trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

"Nhân số: 1, tên: Chính Nam, tu vi: Không Minh trung kỳ, tiểu bí cảnh: Xà Hạt Động."

Chính Nam vừa điền xong thông tin thì tờ giấy tự động bị hút vào khe hẹp trên bàn, ngay sau đó một mặt lệnh bài được trả ra cho hắn, phía trên còn in hình một con bọ cạp.

"Trang, với tấm lệnh bài này thì tôi đi vào cổng dịch chuyển kia sẽ được truyền tống tới đúng Xà Hạt Động à? Lỡ tôi làm rơi thì có bị sao không?"

"Lệnh bài này và tọa độ không gian của tiểu bí cảnh có khả năng hô - ứng lẫn nhau để đảm bảo ký chủ được truyền tống tới đúng nơi mình mong muốn. Quá trình truyền tống là 0,1 giây, ký chủ có bản lĩnh và có gan làm rớt thì có thể thử. Nếu may mắn còn có thể được trải nghiệm cảm giác lạc trong "không gian loạn lưu" là thoải mái cỡ nào, hắc hắc.

Làm rớt trong quá trình chiến đấu cũng không ảnh hưởng gì, chỉ là khi tổng kết phần thưởng ai không có lệnh bài thì không được nhận thưởng thôi."

Liên nói đều và cười gian đều học được. Trang phú bà bị Chính Nam dạy hư rồi!

Chính Nam không đáp mà lật qua lật lại lệnh bài trong tay hai vòng rồi nhét vào túi quần, bước vào cổng dịch chuyển.

...

Quả nhiên nhưng Trang nói, quá trình truyền tống chỉ hết 0,1 giây. Chính Nam thậm chí còn không cảm giác được sự khác biệt giữa thời gian và không gian ở hai bên cánh cửa đã thấy mình đứng trong một hang động tối tăm, ẩm ướt và bốc từng đợt mùi gay mũi.

"Mùi này... có độc. Rất yếu, thậm chí đối với Linh Hư Kỳ đều không có cảm giác rõ rệt nhưng nếu ngửi liên tục thì sẽ tiêu hao chân khí và thể lực nhanh hơn.

Xà Hạt Động a, các cô gái nhỏ nếu lựa chọn tiểu bí cảnh này có lẽ sẽ phải tính tới việc chuẩn bị thêm Giải Độc Đan rồi đấy."

Khóe miệng mỉm cười, Chính Nam hai tay chấp sau lưng, miệng huyýt sáo... đi dạo bí cảnh.

"Thất Bộ Xà, Ngũ Bộ Xà, Ngân Hoàn Xà, Kim Hoàn Xà,...

Chu Hình Hạt, Vắn Kinh Hạt, Thống Tâm Hạt, Độc Vĩ Hạt...

Chậc... chậc... quả nhiên là cái ổ độc trùng, độc xà. Ngày mai mấy cô gái nhỏ vào đây bị đám bọ cạp và rắn này vây quanh không biết có khóc thét lên không, haha. Thật đáng chờ mong."

Chính Nam một đường đi dạo Xà Hạt Động tiểu bí cảnh không gặp nhiều trở ngại, bởi vì luôn có bốn ảnh phản thân thay hắn dọn đường, thế nhưng vẫn có hai lần hắn đi vào ngõ cụt, trong đó còn có một lần đi vào địa hình vòng tròn, cứ thế đi hai vòng mới nhận ra, bị Trang phú bà cười cho một trận.

Dùng Bạch Nhãn thì sợ Trang phú bà cười, mà không dùng... cũng thành trò cười!

"Hang động này đủ dài a, không tính thời gian giết quái, đi vào ngõ cụt và chỗ vòng tròn ngu ngốc kia thì cứ đi thẳng cũng mất ít nhất 15 phút. Đủ sâu sắc!"

Đối với diện tích của tiểu bí cảnh này Chính Nam tỏ ra rất hài lòng, nhỏ quá thì không vui, lớn quá thì tốn thời gian, đơn giản quá thì nhanh chán, như hiện tại rất tốt.

"Để xem Vương giả của tiểu bí cảnh này là cái gì, mạnh cỡ nào a."

Dứt lời, Chính Nam bước vào một căn phòng hình tròn, bên trong là một con Bọ Cạp khổng lồ đang ngủ. Ngay ngoài cửa gian phòng có một tấm bia đá có chữ, hắn tò mò bước lại nhìn.

"Huyền Trì, Xà Hạt Động Vương giả, Hòa Hợp Hậu kỳ Hạt hình yêu thú, toàn thân được bọc bởi lớp ngạnh giáp cứng rắn, phần đuôi mang theo kịch độc có thể ngay lập tức giết chết Hòa Hợp viên mãn tu luyện giả, ngoài ra còn có thể thở ra khí độc từ miệng gây choáng váng và buồn nôn.

Tiêu diệt có khả năng nhận được: bản vẽ Huyền Trì Hộ Phù(dây chuyền), bản vẽ Linh Nguyệt Cung(bình khí), bản vẽ Thạch Trì Hạ Khải(nhuyễn giáp), bản vẽ Huyền Anh Pháp Kiếm(bình khí), Huyền Trì tinh huyết. Tỷ lệ hoàn toàn ngẫu nhiên."

Chính Nam há hốc mồm, giới thiệu kỹ như vậy, lại còn công bố cả phần thưởng?

"Giới thiệu một chút những phần thưởng kia đi Trang "

"Bản vẽ trang bị chính là một bản danh sách các loại vật liệu cần có và cả phương pháp chế tạo trang bị đó. Trang bị khi được chế tạo thành công liền mang theo đặc tính của thành phần nguyên liệu dựa trên tình hình thực tế của Vương giả. Ví dụ như Huyền Trì hộ phù, đặc tính của nó chính là giúp người đeo có thể miễn đi chút ít độc tính lên cơ thể, ngoài ra còn có thể kháng côn trùng, sâu bọ...

Tinh huyết thì đơn giản rồi, cải tạo huyết mạch thôi. Chỉ là loại huyết mạch này rất yếu, khuyến nghị ký chủ nên nhắc nhở đệ tử suy nghĩ kỹ có nên dùng hay không tránh ảnh hưởng tương lại. Ngoài ra có thể thêm tinh huyết vào quá trình luyện chế trang bị để tăng thêm hiệu quả đặc tính."

"Ái chà, lại còn có chuyện tốt như vậy. Hai tiểu bí cảnh còn lại đều có phần thưởng tương tự như vậy sao?"

"Đúng vậy. Xà Hạc Động, Cuồng Lang Sào Huyệt và Hỏa Nham Huyệt Động đều có những phần thưởng riêng với đặc tính khác biệt nhưng hình thức phần thưởng thì tương đương nhau.

Ngoài ra ký chủ để ý trên bia đá còn có trận pháp để đội trưởng đặt lệnh bài của bản thân vào, kích hoạt một loại nhiệm vụ tùy chọn trong bí cảnh tên là “Thập Tử Nhất Sinh”.

Một khi nhiệm vụ được kích hoạt thì con Xà Hạc Vương kia ngay lập tức rơi vào trạng thái cuồng nộ, đường ra ngoài cửa bí cảnh cũng bị khoá lại.

Một là nó chết, hai là toàn bộ tổ đội người thám hiểm chết thì nhiệm vụ mới có kết quả."

“Thử nghiệm vượt qua giới hạn a! Có lợi ích gì thêm khi hoàn thành nhiệm vụ tùy chọn không?”

“Gấp đôi phần thưởng tiêu diệt Vương giả so với không kích hoạt nhiệm vụ, ngoài ra còn thu được “Huyền Trùy chi Hồn”, sử dụng sẽ được cường hóa thức hải, một người tôi đã dùng một lần. Không thể mang ra bên ngoài bí cảnh.”

“Ồ, ngay từ Linh Hư Kỳ và Hoà Hợp Kỳ đã được cường hóa thức hải, sau này vào Không Minh Kỳ sẽ mạnh hơn đồng cấp không ít a. Thật sự là lợi hại!

Vậy thì phải thử xem Vương giả cuồng nộ có gì lợi hại hơn Hoà Hợp Kỳ yêu thú khác không.”

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười lạnh rồi đặt lệnh bài của mình lên bia đá, vừa khớp với vị trí kích hoạt trận pháp nhiệm vụ.

“Kích hoạt nhiệm vụ “Thập Tử Nhất Sinh” thành công.

Phe khiêu chiến: 1 người. Tử vong: 0.

Phe bị khiêu chiến: Huyền Trùy. Tử vong: 0.

Khiêu chiến thành công thưởng: tổng lượng chân khí tương đương Hoà Hợp Kỳ tầng 3 chia đều cho: 1 người. Huyền Trùy chi Hồn: 1.

Khiêu chiến thất bại phạt: miễn trừ toàn bộ tích lũy từ đầu bí cảnh.

Thời gian: Bí cảnh hết hiệu lực.”

Grào!!! Gréc!!!

Cùng lúc với âm thanh tuyên bố nhiệm vụ vang vọng toàn bộ Xà Hạc Động bí cảnh thì từ trận pháp trên bia đá bắn ra thứ gì đó giống như... đá cuội trúng vào đầu con Bọ Cạp lớn đang ngủ kia để nó gào lên giận dữ.

Chính Nam đen cả mặt lâu bầu: “Thật độc ác! Thử hỏi ai đang ngủ bỗng nhiên bị một cục đá văng vào đầu mà không tức giận chứ, tầm này thấy ai đầu tiên thì đó chính là thủ phạm rồi, không phải nghĩ.

Bảo sao gọi là Thập Tử Nhất Sinh, đúng là đến mức không chết không thôi a!”

Mặc dù cảm thấy cách làm của Trang phú bà rất... không đứng đắn nhưng Chính Nam cũng không quan tâm nữa mà nhanh chóng kết án.

“Tới đây!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Xà Hạc Động(2)

"Bát Quái - Không Chương"

Chính Nam không muốn ý mạnh hiếp yếu nên cố ý áp chế cảnh giới tại Nguyên Anh Kỳ tầng 1 để đánh với Xà Hạc Vương - Huyền Trùy, các kỹ năng có tính không chế mạnh, sát thương lớn cũng không dùng, chỉ đơn thuần sử dụng Nhu Quyền thử chiêu trước, thậm chí Quái Lực đều lười vận dụng.

Bùm! Gréc!!!

Lạch cách! Lạch cách!

Xà Hạt Vương - Huyền Trùy bị đánh lùi thì gầm lên giận giữ, bốn cái chân nhỏ, hai cái càng lớn và một cái đuôi không lồ liên tục gõ động rồi lao tới Chính Nam.

"Úi chà! Lốp vỏ giáp đủ dày a, Nguyên Anh Kỳ tầng 1 Không Chưởng chỉ làm nó lùi lại hai bước chứ không gây được chút sát thương nào."

Ồ lên một tiếng đầy hứng thú, Chính Nam hoàn toàn bỏ qua việc tấn công từ xa mà lao vào cận chiến.

Lần lượt là các đòn Châm Huyệt được Chính Nam sử dụng chuẩn xác lên các khớp của đối thủ nhưng hiệu quả đều không như ý, liền Bát Quái - Lục Thập Tứ Chưởng đều được hất đánh ra nhưng đối phương dường như lông tóc không thương, vẫn một bộ giáp dữ gầm thét liên tục.

"Lốp vỏ dày quá, còn cứng nữa, chỉ dùng Nguyên Anh sơ kỳ nguyên khí và Nhu Quyền là đánh không xuyên qua được. Chưa nói tới phía sau lớp giáp đó không phải là kinh mạch như nhân loại mà chỉ toàn là "nước", có xuyên qua cũng không mang lại tác dụng lớn a."

Chính Nam xem như thử nghiệm xong, quyền cước bình thường của Nguyên Anh sơ kỳ hoàn toàn vô dụng. Nếu không sử dụng vũ khí hoặc chiêu thức mang tính xuyên thấu cao thì sợ rằng hắn có dùng Nguyên Anh trung kỳ thực lực thì hiệu quả cũng chẳng cao hơn là bao.

"Đấu trí với mày thì không có ý nghĩa, vậy thử dùng lửa đốt thử."

"Kim Phược Thuật"

Sợi dây tinh thần vô hình trói buộc Xà Hạt Vương - Huyền Trùy đứng im tại chỗ để làm bia ngắm sống cho Chính Nam

"Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật"

Một hỏa cầu khổng lồ từ miệng Chính Nam bao phủ lấy toàn bộ thân thể to lớn của Xà Hạt Vương - Huyền Trùy phát ra tiếng lép bép và mùi cháy khét.

"Có tác dụng không nhì, Nguyên Anh trung kỳ Hào Hỏa Cầu thuật a, đừng nói..."

Gréc!!!

Từ trong khói lửa bắn ra một đầu gai nhọn khổng lồ thẳng về phía Chính Nam, tốc độ cực nhanh. Nhưng đáng tiếc, hắn còn nhanh hơn thế nhiều.

Chỉ thấy "Chính Nam" vỡ tan thành từng con quạ rồi hợp lại ở một nơi khác không xa, đang xoa cằm lẩm bẩm: "Nội tại "Vô Dụng" của Hào Hỏa Cầu thuật quả nhiên là không đơn giản, nó gần như không chịu bất kỳ tổn thương gì luôn."

Không phải vô lý bị xem là "Nhẫn Thuật vô dụng nhất", đúng là thật sự vô dụng!

Thế nhưng đúng lúc Chính Nam lại nhận ra một chuyện khá thú vị. Xà Hạt Vương - Huyền Trùy giống như... mù rồi!?

Nó cứ đứng tại chỗ gào rú và quờ quạng càng và đuôi lung tung, không mục đích.

"Hắn là... Hào Hỏa Cầu vừa rồi đốt mù mắt nó a! Tiếng lép bép kia là trông mắt nó bị sức nóng ép nổ. Haha, xem ra cũng không phải là hoàn toàn vô dụng." - Cười như phát hiện đại lục mới!

Đối phương mù rồi Chính Nam cũng hết muốn chơi, dù sao nhẫn thuật của hắn hầu hết là chưởng nhãn pháp, đối phương không thấy đường thì còn lừa ánh mắt nó kiểu gì a. Vẫn là thương tình kết thúc nó sớm đi.

"Lôi Độn Chakra Hình Thức"

Toàn thân Chính Nam bùng lên từng đợt lôi điện màu vàng, kèm theo đó là tiếng rít chói tai.

"Mỗi lần dùng chiêu này là lại thấy mình ngẫu như Songoku! Để tao cho mày ném thử chiêu thức mạnh nhất của tao, để xem lớp vỏ của mày cứng tới mức nào!?"

"Thuần Thân Thuật"

Chính Nam thuần thân lên ngay phía trên lưng Xà Hạt Vương - Huyền Trùy, dồn hết sức bình sinh vào một đấm này, chỉ đơn thuần là sức mạnh thân thể, không dùng chút "khí" nào cả.

"Quái Lực - Nhu Quyền - Thủ Phá Sơn"

Nắm đấm mang theo lôi điện được Chính Nam đánh thẳng xuống phần lưng của Xà Hạt Vương - Huyền Trùy, không chút trở ngại xé toang lớp vỏ cứng và dày của nó, tiếp tục xuyên qua lớp "nước" bên trong cơ thể, lại xuyên qua phần bụng rồi va chạm với mặt đất.

Àm! Âm! Âm!

Cả cái tiểu bí cảnh đều rung chuyển, từng tiếng đá rơi, tiếng tường vỡ và tiếng sục lún vang lên liên miên tới tận 5 phút mới dừng hẳn.

"Ký chủ bị khủng hả? Không có việc gì dùng công kích mạnh như vậy muốn khoe khoang đúng không? Muốn đánh vỡ bí cảnh đúng không? Có muốn ra ngoài không gian loạn lưu bên ngoài thử đập đá tới chết luôn không?"

Trang phú bà nhảy ra mắng xối xả, mắng tới Chính Nam đầu đầy chấm hỏi: "Bí cảnh này... còn có thể đánh vỡ sao?" - Nói, hắn nhảy ra khỏi cái kiệt tác lòng chảo ẩn hiện hình bát quái sâu tới hơn 3m của mình.

"[Bí Cảnh] chỉ là một vùng không gian nhỏ được Hệ Thống mở ra rồi dùng trận pháp và pháp tắc tạm thời cố định nó thành một hình thức mà thôi, có cái gì mà không thể đánh vỡ. Riêng cú đâm vừa rồi của ký chủ đã để nó hư hại bằng cả một ngày làm việc rồi.

Đi! đi! đi! Đi ra ngoài. Hôm nay [Bí Cảnh] đóng cửa bảo trì 6 giờ sửa chữa hư hại, 6 giờ sau mới có thể mở cửa lại được. Mọi phần thường đều bị cắt xem như chi phí sửa chữa."

"A, khoan đã, cái khác tôi không cần nhưng Huyền Trùng chi Hồn cần a, tôi muốn xem thử tác dụng của nó như thế nào."

"Không cần, ký chủ tổng cộng trải qua ba lần Thiên Địa Tẩy Lễ, một lần Thiên Vũ, Huyền Trùng chi Hồn đã hoàn toàn không có tác dụng, trực tiếp tịch thu sung vào công quỹ.

Cường chế truyền tống bắt đầu sau 5 giây nữa. 5, 4, 3..."

"Aiz, chơi đại a!"

Chính Nam chỉ kịp than một câu rồi toàn thân bị hút vào một cổng không gian, nháy mắt hắn đã thấy mình đứng trong phòng đăng ký.

"Ồ, thời gian bên trong và bên ngoài hoàn toàn giống nhau, đều đã trôi qua 30 phút a."

"Tất nhiên, đã nói đồng bộ thời gian thực mà. Ký chủ cảm giác nhưng mình dùng chân thân đi vào [Bí Cảnh] nhưng thực ra bản thể được Hệ Thống đặt ở một nơi an toàn, còn thần hồn mới là thứ tiến vào tiểu bí cảnh. Cho nên nên chết trong bí cảnh thì chỉ bị trả ra ngoài thôi chứ không ảnh hưởng gì."

"Ừm, thật tiện lợi. Loại tinh thần bí cảnh này rất có lợi cho việc thử nghiệm những thứ mới, nhưng theo tôi được biết là bị chết trong tinh thần bí cảnh cũng sẽ ảnh hưởng tới thần hồn a, liệu có di chứng gì không?"

"Hỏi rất hay. Di chứng tất nhiên là có, cho nên Trang mới giới hạn một người chỉ được vào bí cảnh một lần, trong vòng 24h không thể lại vào chính là để thần hồn người đó hồi phục lại a."

"À, vậy thì tôi yên tâm."

Ra khỏi phòng [Bí Cảnh] mới chưa được 1 giờ sáng, Chính Nam chẳng có việc gì làm đành phải đi dạo một vòng Thanh Vân Sơn kiểm tra hệ thống trận pháp xem có hư hại gì không.

3 giờ sáng, thật sự không nghĩ ra được việc gì để làm Chính Nam đành phải đi ngủ.

...

8 giờ sáng, Quảng Trường Chính.

Chính Nam, Vũ Tuyết phú bà, Vũ Vân và Lam Phụng và Lam Chiến đứng trước 23, à không, là 24 người của Ngân Lang chiến đội, bởi vì Gia Nguyệt phú bà từ hôm nay cũng là một thành viên rồi. Phía sau là hơn 200 đệ tử khác, lần này toàn bộ Thanh Vân Tông đều có mặt.

Trong bóng tối các thành viên Akatsuki khác cũng được Chính Nam triệu tập tới để theo dõi buổi lễ ra mắt lần này. Chỉ có Nguyệt Vịnh là vắng mặt.

Lam Phụng vẫn một bộ cao cao tại thượng tiểu Tông chủ, mở đầu câu chuyện: "Hôm nay tập trung mọi người lại đây sớm như vậy là để thông báo một tin vui lớn.

Khuya ngày hôm qua, Chính Nam đã thành công trong việc xây dựng một cổng dịch chuyển nối liền Thanh Vân Tông chúng ta với ba bí cảnh bên ngoài không gian, từ đó tạo điều kiện cho mọi người nơi để lịch luyện an toàn.

Chi tiết xin mời Chính Nam tới nói cùng mọi người."

Chúng đệ tử đều đầy mặt mờ mịt không hiểu tiểu Tông chủ vừa mới nói cái gì nhưng trong bóng tối Tú Anh phú bà đã há hốc mồm: "Xây... xây dựng cổng dịch chuyển!? Siêu hình truyền tống trận hai chiều!? Lúc nào anh ấy có tạo nghệ trận pháp cao như vậy a!"

Truyền tống trận hai chiều loại nhỏ Tú Anh phú bà không lạ, Trần gia chính là nhờ sở hữu bí mật loại trận pháp này mới nhất cử trở thành Đại lục đệ nhất thương hội.

Người ta còn phải phi ngựa, thả bò câu hoặc kéo xe để truyền tin, giao hàng thì người của Trần gia chỉ cần thả hàng và tin tức vào đầu bên này, đầu bên kia có thể ngay lập tức nhận được, tốc độ nhanh đâu chỉ gấp trăm lần.

Thế nhưng chi phí cho việc xây dựng, sử dụng và bảo trì loại trận pháp thần kỳ này cũng tiêu hao của họ gần một nửa thu vào, đó mới chỉ là loại nhỏ mà thôi. Tỏi đa chỉ có thể chuyển hàng dưới 1kg hoặc tin tức quan trọng có giá trị cao mới được dùng.

Chính Nam thì hay rồi, dùng để truyền tống người không nói, còn là truyền tống ra vào bí cảnh, chính là không gian khác a!

Nếu dùng để chuyển hàng kinh doanh hoặc đánh lén, vậy không phải... vô địch thiên hạ rồi sao!?

Tú Anh phú bà đã nghĩ ra vô vàn cách lợi dụng, tận dụng... thậm chí lạm dụng siêu hình truyền tống trận hai chiều để kiếm lợi cho Trần gia và Akatsuki rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Phát sóng trực tiếp

Chính Nam bước lên một bước, hắng giọng hai cái rồi hùng hồn phát biểu: "Cảm ơn Tổng chủ, cảm ơn mọi người đã có mặt ở đây hôm nay.

Như Tổng chủ đã nói thì sau [Thiên Thê] và [Ôn Tuyền] đã được mở cửa rộng rãi cho mọi người sử dụng, lần này tập trung mọi người lại đây để thông báo về việc đưa vào áp dụng rộng rãi loại hình hỗ trợ tu luyện thứ ba, gọi [Bí Cảnh].

Đề mà giải thích thì rất dài nên tôi sẽ cùng một đội tiến thẳng vào [Bí Cảnh] để mọi người có cái nhìn trực quan nhất."

"Cái nhìn trực quan nhất!? Ngồi ở đây còn có thể nhìn thấy tình hình trong bí cảnh hay sao?"

Rất nhiều người có chung suy nghĩ như vậy và tất cả đang chờ xem Đại sư huynh muốn làm gì.

Chính Nam tới cạnh Vũ Tuyết phú bà nói nhỏ gì đó rồi hai người cùng nhau tới cạnh Ngân Lang chiến đội.

"Rồi, sau khi nhờ sự giúp đỡ của Đại sư tỷ thì tôi đã chọn ra được 9 người cùng tôi đồng hành trong chuyến đi bí cảnh lần này. Mọi người xin chờ trong chốc lát."

Trong 9 người ấy tất nhiên có Thanh Tâm và cả Gia Nguyệt phú bà.

Chính Nam dẫn theo 9 cô gái của Ngân Lang chiến đội tới thẳng phòng [Bí Cảnh], mặc dù ngoài mặt nói rất tự tin nhưng trong lòng vẫn còn chút lo lắng đâu: "Trang, mọi chuyện thế nào rồi, chuẩn bị xong hết chưa?"

"Ký chủ yên tâm, Trang lúc nào làm ký chủ thất vọng chưa?"

"Có, rất nhiều nữa là đằng khác! Nhớ cái lần điểm danh hiệu thiện cảm hay không a, rồi cái lần lò luyện đan cảm khí, cả cái lần..."

"Khụ... khụ... đều là... hiểu lầm... đều là hiểu lầm a!"

Vũ Vân lấy cùi chỏ khẽ khều khều Vũ Tuyết phú bà: "Chị biết chủ nhân định làm gì không?"

"Không biết." - Vũ Tuyết phú bà thẳng thắn lắc đầu: "Sáng nay ngủ dậy mới được anh ấy truyền âm gọi tới Quảng Trường, chị nghĩ là những khác cũng vậy thôi."

Trong một góc tối, Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà cũng có cuộc đối thoại tương tự.

Bên dưới Quảng Trường, hơn 200 đệ tử cũng là như thế.

Bỗng nhiên trên bầu trời chớp nháy ánh sáng, sau đó một tấm kính trong suốt hiện lên, cùng lúc đó là hình ảnh Chính Nam và 9 cô gái Ngân Lang chiến đội đang ở đâu đó tối thui và dơ dáy nhưng lại rõ một cách kỳ lạ cũng được mọi người nhìn rõ ràng.

Chính Nam... vậy mà stream quá trình vượt phụ bản của mình cho Thanh Vân Tông mọi người xem trực tiếp!

Ai host!? Tất nhiên là Trang phú bà tới chịu trách nhiệm rồi!

"Xin chào mọi người, như mọi người đang thấy ở đây thì tôi và Ngân Lang chiến đội đang đứng trước cửa của một trong ba bí cảnh mà tôi muốn giới thiệu với mọi người hôm nay, Xà Hạt Động.

Bí cảnh này cho phép tối đa một lúc có thể tiến vào 10 người, mỗi ngày một người chỉ có thể vào một lần. Trong bí cảnh có tổng cộng 149 con yêu thú tu vi tăng dần từ Linh Hư trung kỳ ngoài cửa hang tới, tăng dần khi càng đi vào sâu lên tới Hòa Hợp trung kỳ. Cuối bí cảnh còn có một con Xà Hạt Vương tên là Huyền Trùng đang ngủ say.

Nhiệm vụ của tổ đội khi tiến vào bí cảnh là cần giết yêu thú càng nhiều càng tốt, bởi vì giết được yêu thú càng nhiều thưởng càng lớn, tiêu diệt được Vương giả thưởng càng lớn, thời gian hoàn thành mọi thứ càng nhanh thưởng càng lớn. Mọi người nhớ kỹ.

Thời gian tối đa cho một tổ đội ở bên trong bí cảnh của mình là 6 giờ, vượt qua 6 giờ thì cho dù mọi người đang làm gì cũng sẽ bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài và được tổng kết phần thưởng.

Thôi không dài dòng nữa, ngay bây giờ tôi và Ngân Lang chiến đội sẽ bắt đầu khám phá bí cảnh Xà Hạt Động này để mọi người có cái nhìn chính xác nhất những gì tôi vừa nói."

Chính Nam bên trong thảo thảo bất tuyệt, không hề biết ngay sau lưng hắn Ngân Lang chiến đội 9 cô gái và bên ngoài Quảng Trường hơn 200 người đều đã há hốc mồm sững sờ.

"Anh... anh Nam, những người bên ngoài... thật có thể thấy chúng ta sao?" - Gia Nguyệt phú bà ngập ngừng.

"À, Gia Nguyệt a. Lại đây, nhìn vào chỗ này, đúng, thế nào, có thấy mọi người bên ngoài hay không?"

Gia Nguyệt phú bà cúi đầu nhìn xuống nơi Chính Nam chỉ, phát hiện nơi đó có một mặt kính lớn cỡ bàn tay có hình ảnh một đám đông đang ngẩng đầu nhìn mình.

"Mọi người... mọi người có thấy Gia Nguyệt không ạ?"

Đám đông "nhỏ xiu" trong tấm kính kia ngó ngang ngó dọc nhìn nhau rồi gật gật đầu.

"Khanh khách, mấy chị lại đây xem, chỗ này có thể để mọi người bên ngoài nhìn thấy chúng ta a." - Gia Nguyệt phú bà tìm được trò chơi mới liền gọi người lại tham gia.

Thanh Tâm đi đầu ngó ngó thừ: "Ồ, tôi nhìn thấy Tông chủ và Đại trưởng lão này, còn có cả Đại sư tỷ và Vũ Văn sư tỷ. Thật thần kỳ!"

Những người khác nghe vậy liền châu đầu vào, được huấn luyện kỹ càng Ngân Lang chiến đội nháy mắt đã loạn thành một đoàn.

Ai cũng muốn chiếm sòng! Ai cũng muốn được lên tivi a!

Đám người bên ngoài dờ khóc dờ cười, nhưng đặt mình vào tình huống tương tự các cô sợ rằng cũng không thể chị nổi dụ hoặc kia thôi.

"Trật tự, trật tự! Đi thám hiểm bí cảnh chứ không phải biểu diễn thời trang, giành cái gì mà giành!"

Chính Nam nhin không nổi quát lên: "Tôi ở đây là trò đùa với các cô đấy hả!?"

Các cô gái lập tức hóa thành chim cút!

"Tôi sẽ không tham gia bất kỳ hành động nào của mọi người, tức là nói mọi người đang thám hiểm một bí cảnh 10 người chỉ với 9 thành viên mà thôi, cho nên lưu tâm một chút đi.

Thanh Tâm, hôm nay anh sẽ tận mắt kiểm tra khả năng dẫn dắt đội ngũ của em, cho nên cố gắng biểu hiện cho tốt.

Còn mọi người, tin vui cho mọi người là chết bên trong bí cảnh sẽ không ảnh hưởng gì mà chỉ bị buộc truyền tống ra bên ngoài mà thôi, nhưng cùng lúc đó tin không vui là một người chết đi đồng nghĩa với tổng thực lực của cả tổ đội giảm xuống, số yêu thú giết được sẽ ít đi, thời gian cần sẽ dài ra và khả năng tiêu diệt được Vương giả sẽ giảm xuống.

Cho nên ngoài hoàn thành nhiệm vụ của mình và bảo vệ bản thân, mỗi người đều có trách nhiệm bảo vệ cũng như giúp đỡ đồng đội của mình để bảo đảm cả đội có thể đi được xa nhất, giành được phần thưởng tốt nhất.

Hiểu rõ chưa!?"

"Hiểu rõ!"

"Rõ chưa!?"

"RỒ!"

"Tốt, bên ngoài đang có hơn 200 người nhìn biểu hiện các cô hôm nay đấy, đừng làm Tông chủ thất vọng, đừng để việc lựa chọn các cô cho chuyến đi này của Đại sư tỷ là sai lầm, và tốt nhất là đừng có làm tôi bức mình. Bắt đầu đi!"

Ngân Lang chiến đội nhìn nhau rồi gật đầu, bắt đầu phân công vị trí.

Đứng trên cao nhất là 3 cô gái có thiên hướng cận thân chiến đấu tốt nhất, tiếp theo phía sau mới là Thanh Tâm và 3 người khác tu luyện theo hướng công kích từ xa, sau cùng là Gia Nguyệt phú bà và một cô bé khác bọc hậu.

Chính Nam gật đầu hài lòng với cách sắp xếp đội hình như thế này.

Có người chuyên chống chịu, có dân sát thương đông đảo, mạnh mẽ và quan trọng là có cả hỗ trợ. Chỉ là không biết phối hợp và giữ cự ly đội hình khi đụng độ xảy ra sẽ như thế nào mà thôi.

Và kết quả để Chính Nam hết sức ngạc nhiên.

50 con yêu thú Linh Hư trung kỳ đầu tiên bị tổ đội 9 người của các cô làm gỏi trong chưa tới một giờ!

Phải biết Gia Nguyệt phú bà mặc dù tu vi thật sự là Hòa Hợp trung kỳ nhưng bị Chính Nam yêu cầu áp chế tu vi tại Linh Hư sơ kỳ, đồng thời cấm để lộ Trường Quang huyết mạch a. Thế nhưng việc hấn cố tình hướng cô bé tu luyện cái loại thuật chú hồi phục và cường hóa mang lại lợi ích quá lớn trong đoàn chiến.

Đồng thời Thanh Tâm với tu vi Linh Hư hậu kỳ của mình đóng vai trò đặc biệt quan trọng trong việc hạ gục những yêu thú kia nhưng đội hình gồm toàn Linh Hư sơ kỳ của Ngân Lang chiến đội phối hợp thật sự tốt a.

Chỉ cần nhìn vào việc chưa có ai phải ngã xuống đã có thể thấy rõ điều đó.

"Cả đội nghỉ ngơi hồi phục. Đại sư huynh đã nói 50 con yêu thú đầu tiên đều có tu vi Linh Hư trung kỳ và chúng ta vừa làm rất tốt, nhưng tiếp theo là 40 con Linh Hư hậu kỳ yêu thú, tôi không có bất kỳ yêu cầu gì cho mọi người ở giai đoạn tiếp theo, chỉ cần giữ vững vị trí và cố hết sức là được."

Thanh Tâm trước mặt Chính Nam là con én nhỏ, nhưng trước mặt Ngân Lang chiến đội lại thể hiện được bản lĩnh chim đầu đàn của mình, rất được những người còn lại tin phục.

Bên trong bí cảnh mọi người nghỉ ngơi, bên ngoài Quảng Trường đám khán giả đều nhiệt huyết dâng trào.

Nhìn người khác chiến đấu máu lửa và đầy cố gắng, cho dù là tu vi chênh lệch khá lớn các vị phú bà cũng nhiều phen thót tim, nói gì tới những đệ tử tu vi còn thấp, tâm mắt còn hạn hẹp a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Ngân Lang chiến đội và Xà Hạt Động

(Đầu tháng *bên lên xòe tay* cầu đậu đậu, phiếu phiếu!)

Sau 15 phút nghỉ ngơi, Ngân Lang chiến đội tiếp tục dàn trải đội hình bước vào giai đoạn hai của bí cảnh, đụng độ Linh Hư hậu kỳ yêu thú!

"Chỉ Tâm, em nghĩ chúng ta không thể dùng chiến thuật cũ được nữa." - Gia Nguyệt phú bà bỗng nhiên lên tiếng: "Đối với Linh Hư trung kỳ yêu thú phía trước, ba vị sư tỷ ở trên có thể chia một người ra đi kéo yêu thú, còn hai người tiếp tục chống chịu nhưng Linh Hư hậu kỳ yêu thú đã không phải có thể làm như vậy được nữa..."

"Tiểu sư muội!" - Thanh Tâm ngắt lời: "Chống chịu được hay không là chuyện của ba người bọn họ, nếu họ cảm thấy không được sẽ lên tiếng, em không cần phải lo nhiều chuyện như vậy đâu. Nhiệm vụ của em là tự giữ an toàn và hỗ trợ mọi người là được rồi."

Gia Nguyệt phú bà nhún vai, không nói nữa.

Chính Nam nhìn tất cả trong mắt nhưng cũng không lên tiếng bình luận. Cứ để thực tế trả lời thôi.

Bên ngoài, tất cả mọi người đều nghe được cuộc nói chuyện của Ngân Lang chiến đội và cũng chia ra hai phe, ủng hộ Gia Nguyệt phú bà và ủng hộ Thanh Tâm. Cùng hội họp chờ xem kết quả sẽ như thế nào.

"Bắt đầu đi, cứ theo đúng kế hoạch thực hiện."

Thanh Tâm vừa phát hiệu lệnh toàn bộ Ngân Lang chiến đội liền bắt đầu tấn công.

"Liệt Diễm Chi Thi"

Một cô gái thuộc hàng giữa của Ngân Lang chiến đội chuyễn dùng cung ra tay trước, nhắm ngay một con Ngũ Bộ Xà bắn một mũi tên có mang theo chân khí hệ hỏa của cô.

Mũi tên hoàn toàn không làm con Ngũ Bộ Xà kia bị thương nhưng Ngân Lang chiến đội cũng chẳng trông mong gì vào việc đó, cái họ cần là con Ngũ Bộ Xà kia tức lên tách khỏi hàng mà thôi.

"Chuẩn bị sẵn sàng, nó đến rồi!"

"Hàn Băng Thi"

"Lăng Phong Trảm"

"Liệt Hỏa Phù"

...

Dồn dập như mưa rào công kích đổ ập xuống đầu còn Ngũ Bộ Xà kia để nó đến chết vẫn còn mộng bức.

Ngân Lang chiến đội thấy kế hoạch có hiệu quả thì đều vui mừng, khởi đầu rất khả quan a!

Thanh Tâm liếc mắt Gia Nguyệt phú bà một cái rồi nghiêm giọng nói: "Mới chỉ có một con mà thôi, tiếp tục."

...

Sau đó Ngân Lang chiến đội dùng chiêu cũ tiêu diệt liên tiếp 5 con Linh Hư trung kỳ yêu thú, thế nhưng sự hồ hởi ban đầu mỗi lần đều giảm đi một chút, tới hiện tại đã không còn chút nào.

"Tiếp tục như vậy không ổn, tiêu hao quá lớn so với thành quả đạt được, cứ thế này phần thưởng của chúng ta sẽ bị giới hạn rất nhiều." - Một cô gái nói.

"Nếu không... làm một đám tới một lần. Chỉ cần phía trước đảm bảo chống chịu được, phía sau không có vấn đề gì cả." - Cô gái dùng cung lên tiếng.

"Ý ba người thế nào?" - Thanh Tâm hỏi.

"Nếu phía sau có thể dứt điểm đủ nhanh để chia sẻ áp lực thì không có vấn đề, chỉ sợ nhiều quá thì không ổn."

"Vậy thì thử, dù sao Đại sư huynh đã nói chết ở đây sẽ không thật sự chết đi, chúng ta cứ mạnh dạn thử nghiệm, biết đâu sẽ có hiệu quả bất ngờ."

"Đồng ý!"

"Đồng ý!"

...

Ngân Lang chiến đội đạt được nhất trí liền thực hiện, còn Gia Nguyệt phú bà... chẳng buồn mở miệng.

Vẫn là cô gái dùng cung có trách nhiệm đi kéo cừu hận, nhưng lần khác lần trước chút ít.

"Liên Xạ"

Ba mũi tên được cô bắn ra liên tiếp trúng ba mục tiêu khác nhau, ngay sau đó co giò liền chạy.

"Chuẩn bị sẵn sàng, tới rồi đây."

Vụt!

Cô lướt qua đồng đội hàng trước của mình, trở về vị trí ở hàng sau, sẵn sàng xả đạn.

"Sư Tử Hồng"

Grào!!!

Một tiếng sư tử gầm vang lên, ba con yêu thú đuổi theo cô gái cầm cung bị tiếng gầm này làm cho choáng váng, nhất thời khựng lại.

"Đẹp lắm, tới chúng ta rồi." - Thanh Tâm la lên rồi bắt đầu ra tay công kích.

"Băng Bạc" - Một trận mưa băng giá tinh chuẩn rót trúng cả ba con Ngũ Bộ Xà đang choáng váng ở đằng xa để chúng nó đều hơi cuộn mình lại.

"Liên Xạ"

"Long Quyền Phong"

...

Lại là một trận mưa công kích, đều là loại kỹ năng quần công hoặc thuận phát. Rất nhanh, ba con Ngũ Bộ Xà toàn bộ quỳ.

"Tiêu hao thế nào?"

"Khá nhiều nhưng so với từng con một như trước thì đỡ hơn. Có thể tiếp tục."

"Vậy tiếp tục chứ mọi người?"

"Tiếp tục."

"Tiếp tục."

...

Lần thứ hai, thành công mỹ mãn.

Lần thứ ba, không tốt như vậy.

Lần này cô gái dùng cung kéo về không phải là Ngũ Bộ Xà như hai lần trước mà là ba con Độc Vĩ Hạt.

"Sư Tử Hồng"

Grào!!!

Vẫn là tiếng sư tử gầm nhưng lần này ba con yêu thú kia đều không quan tâm, vẫn đuổi theo cô gái bắn cung không thả.

"Chuyện... chuyện gì xảy ra, tại sao không có hiệu quả?"

"Làm sao bây giờ? Chúng đến rồi kia!"

"Chạy trước đi, để nó chích một cái là chết ngay đấy."

"Mọi người trước rút lui, đừng chạy loạn, ai an toàn thì công kích giúp đỡ những người khác!"

...

Một trận tán loạn ở hàng sau khi hàng trước không cách nào kéo được cừu hận về phía mình. Thế nhưng Ngân Lang chiến đội dù sao cũng được Vũ Tuyết phủ bà huấn luyện kỹ càng, chỉ sau ít phút loạn lạc đã tìm lại được nhịp độ đội hình.

Con thứ nhất... chết!

Con thứ hai... chết!

Con thứ ba... gục xuống!

Mọi người thở phào một hơi, ngồi phịch xuống đất để hai cô bé hỗ trợ tới trị liệu.

"Tĩnh Tâm Chú"

"Thanh Tâm Chú"

"Kiên Nganh Phù"

"Tụ Thần Phù"

Bốn loại phù, chú Gia Nguyệt phủ bà học được đều sử dụng một lần lên người đồng đội giúp họ hồi phục thể lực và thư giãn tinh thần. Còn chân khí vẫn là phải dùng đan dược.

Đúng lúc này, đang nằm một bên Độc Vĩ Hạt bỗng nhiên động đậy, không ai ngờ tới nó vậy mà chưa chết, chỉ không biết vì sao nằm im nãy giờ bây giờ mới có động tĩnh mà thôi.

"Mọi người tránh mau, nó chưa có chết!"

"Nhanh tránh ra!"

...

Phập!

A!

Cô bé hỗ trợ còn lại không kịp phản ứng, bị con Độc Vĩ Hạt dùng cái đuôi kịch độc của nó đâm thẳng vào bụng.

Một loạt công kích ập tới kết thúc tính mạng nó nhưng cô bé hỗ trợ kia toàn thân cũng đã chuyển sang màu tím, mắt thấy có lẽ là không qua nổi.

"Tiểu Bình... tiểu Bình, em có sao không... tiểu Bình..."

"Đan dược, mau dùng Giải Độc Đan!"

"Đứng, đứng! Giải Độc Đan!"

"Gia Nguyệt, trị liệu đi, nhanh trị liệu cho tiểu Bình..."

...

Mỗi người một câu đề cho Xà Hạt Động vốn âm u, tĩnh lặng ồn như cái chợ.

"Không... không cần... lãng phí... đan dược. Em... em không... không qua được..."

Được gọi tiểu Bình khó khăn nói từng chữ. Chỉ chưa tới một phút trúng độc nhưng cô bé đã hít vào thì ít thở ra thì nhiều.

"Đừng nói nữa tiểu Bình, em nhất định sẽ không sao."

"Đúng vậy, mau ăn đan dược đi. Gia Nguyệt, trị liệu thêm đi."

...

"Không cần... Độc này... rất... rất mạnh. Tâm... tâm mạch... đều đã... nhiễm độc. Em... ra ngoài... trước... chờ... chờ mọi người!"

"Không! Không! Tiểu Bình, mau mở mắt... em phải đi cùng tụi chị tới cuối... tiểu Bình... ô... ô...!"

"Tiểu Bình... ô... ô..."

...

Bụp! Bụp! Bụp!

Chính Nam nhìn không nổi các cô khóc lê hóa đá vũ đánh phải ra tay. Hắn điem liên tiếp gần chục lần trên người tiểu Bình rồi quát lên: "Còn chưa có chết, khóc cái gì mà khóc!"

Thương con bé như vậy tại sao lúc chiến đấu không tự lựa sức mình, không kiểm tra kỹ càng đã buông lỏng cảnh giác, hà!?

Để người yếu nhất đội lại gần đối thủ còn chưa rõ sống chết, đối phương có động tĩnh liền mạnh ai nấy chạy, có kiểu đồng đội như vậy sao!?"

Ngân Lang chiến đội dám người biết Đại sư huynh đang cứu tiểu Bình liền ngậm miệng không khóc nữa, chỉ im lặng đứng một bên nhìn.

Chính Nam mặc dù ngoài miệng quát nhưng tay không hề dừng lại, tiếp tục trị liệu cho Tiểu Bình. Đối với Y Hoàng như hắn mà nói, độc bọ cạp này... liền như kiến cắn mà thôi, không hơn.

Sau khi điem huyết độc không lan ra xa hơn, Chính Nam lại dùng nguyên khí tiến hành gom độc thô một lần để nó không ăn mòn nội tạng tiểu Bình, cuối cùng là dùng ngân châm dẫn độc ra ngoài cơ thể cô bé.

Toàn bộ quá trình chỉ mất... 5 phút.

Tiểu Bình khẽ gầy gù rồi từ từ mở mắt ra, đập vào tầm nhìn cô bé đầu tiên là khuôn mặt xinh đẹp của Đại sư huynh để cô bé có chút hoảng hồn.

"Đại... Đại sư huynh, em... em xin lỗi... em... "chết" rồi."

"Chết cái gì mà chết, còn sống tốt tại sao lại nhận mình chết rồi!?" - Chính Nam trừng mắt mắng một câu để tiểu Bình ngay lập tức rụt cổ.

Ngân Lang chiến đội dám người nhìn không được phì cười mới để tiểu Bình hiểu ra làm mình được Đại sư huynh cứu, còn chưa có chết.

"Cười cái gì mà cười. Đoạn đường tiếp theo tiểu Bình sẽ đi theo anh, không còn trong biên chế chiến đấu nữa. Còn lại 8 người lựa sức mà làm" - Nói, Chính Nam bế tiểu Bình như công chúa đi lùi lại phía xa.

Cô bé bị thương ở bụng, không thể cõng trên lưng được nên đành bế thôi.

8 người còn lại nhìn nhau rồi tiếp tục bày binh bố trận tiến lên, so với trước đó cẩn thận hơn rất nhiều.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Lại gặp Xà Hạc Vương - Huyền Trùy!

Chỉ là thực lực kẹt tại đó, có cẩn thận hơn nữa cũng phải có lúc lọt ra sơ hở.

Lần thứ 5 đi kéo cừu hận, một người hàng giữa lối vị trí dễ bị trúng chiêu, độc phát... thân chưa kịp vong đã được Chính Nam cứu trở lại.

Tiêu diệt được 17 con Linh Hư hậu kỳ yêu thú, Ngân Lang chiến đội đã mất 2 người, còn lại 7 người tiếp tục tiến lên.

Thế nhưng không ai muốn lùi bước, vẫn tiếp tục tiến lên.

Tiêu diệt được con yêu thú thứ 20, hàng trước một người trúng chiêu, còn lại 6 người.

Tiêu diệt được con thứ 25, cô bé dùng cung... hết mũi tên, hoàn toàn vô dụng. Còn lại 5 người.

Tiêu diệt được con thứ 28, hàng trước và hàng giữa cùng lúc mất một người, còn lại 3 người, trong đó Gia Nguyệt phú bà không trực tiếp tham gia chiến đấu.

Đến đây Thanh Tâm chỉ có thể cúi người trước Chính Nam: "Đại sư huynh, tội em đã cố hết sức, chỉ làm được như vậy. Xin lỗi anh!"

"Xin lỗi Đại sư huynh!"

Trừ Gia Nguyệt phú bà, Ngân Lang chiến đội những còn lại đều cúi người xin lỗi Chính Nam.

"Đi được tới đây đã là không sai, nhưng chỉ là không sai mà thôi. Nếu bình tĩnh, cẩn thận và có đủ 10 người thì giai đoạn Linh Hư hậu kỳ này đã dễ dàng hơn với mọi người rồi.

Tiếp theo lùi hết ra phía sau đi, để anh dẫn mọi người tới xem Vương giả phía cuối bí cảnh hình thù như thế nào."

Chín cô gái trong bí cảnh và hơn 200 khán giả đang xem trực tiếp bên ngoài đều hào hứng, đại thần muốn ra tay rồi a!

Chính Nam lại dùng ảnh phân thân đi dọn hàng, còn bản thân thì dẫn 9 cô gái đi phía sau vừa chỉ dạy các cô phải xếp đội hình sao cho hợp lý, dùng chiêu thức như thế nào mới tiết kiệm chân khí...

Cả đám đều mong bức nhìn nhau. Đại sư huynh... liên tay cũng không động động, cứ vậy cho phân thân đi trước mở đường.

Mà, phân thân không phải là ảo ảnh sao, tại sao lại tự mình chạy đi giết yêu thú!? Còn có thể mỗi phân thân làm một việc khác nhau!? Rốt cục là phân thân hay là sinh bốn!?

Đám khán giả bên ngoài bên ngoài cũng... tụt hứng. Vẫn còn đang mong chờ xem Đại sư huynh ra tay là kinh thiên động địa cỡ nào, long trời lở đất cỡ nào... cuối cùng lại là như thế này!

Mỗi phân thân đâm một quyền liên bạt ngựa một con yêu thú, còn gì là thú vị a! Lấy đâu ra hứng thú xem tiếp chứ!?

Chính Nam mới chẳng quan tâm mình giết yêu thú có đẹp mắt hay không, cứ hiệu quả là được. Nãy giờ để Ngân Lang chiến đội tự mình đánh mới được khoảng 20% bí cảnh đã mất tới 2 tiếng đồng hồ, quá chậm!

Mất 20 phút để mọi người đi bộ vào tới nơi Xà Hạc Vương - Huyền Trùy đang ngủ, Chính Nam nói với cả người chơi bên trong và khán giả bên ngoài.

"Đây, mọi người có thể nhìn rõ, con Bọ Cạp lớn đang ngủ đằng kia chính là Vương giả của toàn bộ bí cảnh.

Tu vi của nó là Hòa Hợp hậu kỳ, điểm mạnh là phòng ngự cực kỳ mạnh với lớp vỏ cứng đặc thù của loài chân khớp, hai cái càng cực khỏe, phần đuôi có độc có thể ngay lập tức tiến Hòa Hợp kỳ viên nấn lên đường, liền Nguyên Anh Kỳ nếu bị nó chích trúng cũng chỉ có thể chạy đi giải độc trước chứ không thể xem thường.

Về nhược điểm, cái này thì tôi không nói, để mọi người tự tìm hiểu.

Phía bên này có cái bia đá, mọi người giữ im lặng qua xem, đừng làm nó thức giấc."

...

Chờ Ngân Lang chiến đấu mọi người xem xong, Chính Nam lại chiếu cho khán giả xem rồi giải thích việc kích hoạt nhiệm vụ "Thập Tử Nhất Sinh" y như cách Trang giải thích cho hẳn.

"Đại sư huynh, tức là nói nếu tụi em có thể may mắn từ trên người Xà Hạc Vương - Huyền Trùng lấy được bản vẽ thì anh sẽ luyện chế trang bị dùm tụi em sao?" - Thanh Tâm hai mắt chờ mong hỏi thăm.

Đám đông bên ngoài cũng nín thở lắng nghe. Không ai hiểu vì sao đánh giết yêu thú lại rút ra bản vẽ trang bị, hẳn là do... Đại sư huynh thiết kế đi.

Mà chuyện đó không quan trọng, quan trọng là con Vương giả kia là Hòa Hợp hậu kỳ yêu thú, vậy bản vẽ từ trên người nó ít nhất cũng phải tương đương với thực lực ấy. Các cô những Linh Hư Kỳ thái điều này nếu may mắn lắm tới một vài món không phải mạnh hơn đồng bạn một đoạn dài rồi, chưa nói tới nếu sưu tập đủ bộ, vậy dùng tới Nguyên Anh Kỳ đều không có vấn đề a!

"Bản vẽ chỉ là một phần trong việc luyện chế trang bị, ngoài ra còn cần nguyên vật liệu và Luyện Khí Sư lành nghề, cái ấy anh có thể đảm bảo được. Đổi lại... hừm... 3 điểm tích lũy đi.

Rồi, quyết định như vậy. Bên ngoài mọi người nghe rõ, từ bây giờ trở đi, nếu trong quá trình lịch luyện bí cảnh có ai đó may mắn đánh tới được bản vẽ trang bị và tự chuẩn bị nguyên vật liệu thì tôi có thể giúp người ấy luyện chế với giá là 2 điểm tích lũy, còn nếu muốn tổng môn bao trọn gói thì cần 3 điểm tích lũy.

Đây là thông báo, không phải là trưng cầu ý kiến, ai thích có thể nghe theo, không ưa thì bỏ qua. Cảm ơn!"

"3 điểm tích lũy thôi sao, thật rẻ quá a!"

"Không sai, đây chính là Nguyên Anh Kỳ cũng có thể dùng trang bị đấy, vậy mà Đại sư huynh chỉ cần bản vẽ và 3 điểm tích lũy đã liền miễn phí chế tạo. Đại sư huynh uy vũ!"

"2 hay 3 điểm tích lũy cũng chỉ tương đương một lần đi làm cấp D nhiệm vụ mà thôi. Gần đây ngay cả cấp D nhiệm vụ cũng cho tổ đội như cấp E rồi, như vậy nói cần 3 điểm tích lũy không bằng nói Đại sư huynh chỉ thu phí cho có lệ mà thôi, còn đâu vẫn là miễn phí cho chúng ta a. Đại sư huynh uy vũ!"

"Đại sư huynh uy vũ!"

...

Bên ngoài các cô gái vỗ tay, la hét Chính Nam không nghe được, cũng không nhìn thấy bởi vì hắn đang giảng giải về nhiệm vụ tùy chọn "Thập Tử Nhất Sinh" cho 9 người trong bí cảnh.

"Cá nhân tôi đánh giá nhiệm vụ tùy chọn này cần tổ đội gồm toàn Hòa Hợp Kỳ trở lên, trong đó ít nhất phải có Hòa Hợp Kỳ hậu kỳ đội trưởng có khả năng khống chế toàn cục đủ tốt thì mới nên thử.

Dù sao mỗi ngày chỉ có thể vào bí cảnh một lần, đi từ đầu tới đây rồi chỉ vì muốn thử sức mà để toàn quân bị diệt thì quá lãng phí, cho nên các cô có thể suy nghĩ đề nghị của tôi."

"Cường... cường hóa thần hồn? Tức là nói ai dùng qua Huyền Trùng chi Hồn kia, khi vào Không Minh sẽ mạnh hơn những người không dùng, đúng không Đại sư huynh?" - Vẫn là Thanh Tâm rất chú trọng vào từng cơ hội mạnh lên.

"Chính xác. Mặc dù mỗi người chỉ được dùng một lần nhưng chúng ta có tới ba bí cảnh, tức là nói tổng cộng một người có thể được cường hóa thần hồn ba lần.

Chắc, tôi cũng tiếc cơ hội này lắm, nhưng Không Minh Kỳ tôi vào lâu rồi, dùng cũng không có tác dụng gì nữa."

Nguyên Anh Kỳ trang bị, thủ đoạn cường hóa thần hồn chuẩn bị sẵn cho Không Minh Kỳ. Đại sư huynh vì mọi người... coi như thao nát tâm vào những bí cảnh này a!

"Được rồi, mọi người lui ra ngoài xa chút đi, tôi sẽ kích hoạt nhiệm vụ "Thập Tử Nhất Sinh" rồi đánh với nó một trận để mọi người có cái nhìn chính xác về Vương giả chi Nộ là như thế nào."

...

Ngân Lang chiến đội chạy ra ngoài xa, bên ngoài đám đông nín thở theo dõi qua màn hình, Akatsuki mọi người cũng không ngoại lệ.

Chính Nam lại gần bìa đá đặt lệnh bài của mình lên, trong lòng lẩm bẩm: "Trang, có thể nào dùng cách "sang trọng" hơn chọc giận boss không? Ném đá... rất tục a!"

"Yên tâm, "ném đá" là ký chủ thấy thôi, những người khác nhìn thấy là một tia sét màu đỏ đánh vào boss đấy, ngẫu lắm!"

"Cái gì, tại sao tôi phải xem thô, còn những người khác được xem hình ảnh đã qua chỉnh sửa chứ!?"

"Tại vì... Trang thích! Làm sao, ký chủ có ý kiến!?"

"À... không có! Ném đá liên ném đá a, thực tế vẫn tốt hơn những thứ hoa mỹ, giả tạo kia, haha."

"Hừ! Coi như ký chủ thức thời."

...

Tạch! Đùng!

Grào!!! Gréc!!!

Theo Chính Nam đặt lệnh bài của mình vào bìa đá, một tia sét đỏ từ đó bắn thẳng vào người Xà Hạt Vương - Huyền Trùng đang ngủ say để nó giật mình tỉnh giấc, găm thét liên tục.

Chính Nam cũng xông vào cùng nó đánh đấm túi bụi.

Đám khán giả nhiệt huyết dâng trào!

Vương giả dùng càn đập một cái mặt đất liền ra một cái hố, Chính Nam đá một cước nó liền lùi lại mấy bước. Chiến đấu cận thân luôn thu hút tầm mắt như vậy đấy.

Chính Nam một cái thuận thân lên lưng Xà Hạt Vương - Huyền Trùng, vừa giữ thăng bằng vừa nói: "Vừa rồi tôi dùng Hòa Hợp Kỳ viên miễn thực lực đánh với nó, mọi người có thể nhìn thấy, ngoài bị tôi đánh lùi ra thì nó hoàn toàn không chịu chút tổn thương nào, phỏng chừng thực sự là cứng rắn.

Tiếp theo tôi dùng Nguyên Anh sơ kỳ thực lực thử với nó để mọi người nhìn."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Thành quả, kết quả và đánh giá

Từ trên lưng Xà Hạt Vương - Huyền Trùng nhảy xuống, Chính Nam bắt đầu chuyển từ sử dụng chân khí sang nguyên khí để công kích.

Làn này Xà Hạt Vương - Huyền Trùng bị đánh khá thảm, lớp vỏ bên ngoài bị Chính Nam đánh lún vào người, nhiều chỗ nứt toác nhưng trước sau vẫn không vỡ ra để đám khán giả mặt đầy mừng bức.

"Cứng... cứng quá a! Liên Nguyên Anh sơ kỳ còn đánh không vỡ, chúng ta nên làm thế nào?"

"Đại sư huynh chỉ dùng tay không thôi, nếu có vũ khí có thể sẽ khác."

"Nói mới đề ý, Đại sư huynh này giờ đều là áp sát dùng thân thể đánh với nó, không thấy dùng vũ khí hay chiêu thức gì cả nhỉ?"

...

"Về cơ bản thì Nguyên Anh sơ kỳ với vũ khí và chiêu thức có thể giết được nó, nhưng sẽ cần thời gian và công sức rất nhiều. Nguyên Anh trung kỳ trở lên thì ý lớn hiệp nhỏ rồi, không bàn nữa."

"Lôi Độn Chakra Hình Thức"

Toàn thân Chính Nam lại bốc lên vàng óng lói điện, mái tóc bay ngược lên không, cả người lơ lửng giữa không trung để đám cô gái mới lớn nhìn ngơ ngác.

"Ký chủ, nếu lại đập phá bí cảnh lần nữa Trang sẽ tịch thu lại kiến trúc đấy, lượng sức mà làm Hừ!"

"Rồi rồi, không ai ngu hai lần cùng một cách đâu, haha."

"Mộc Diệp Liệt Phong"

Đá Xà Hạt Vương - Huyền Trùy lên không.

"Mộc Diệp Toàn Phong"

Bay lên cao hơn!

"Mộc Diệp Thăng Phong"

Liên hoàn cước, cao hơn, xa hơn!

Nhìn Chính Nam toàn thân lôi điện như Lôi thần hành hạ Xà Hạt Vương - Huyền Trùy trên không, cả Ngân Lang chiến đội và khán giả đều xem say mê. Hiệu quả trùng kích thị giác thật sự lớn a!

Chờ đòn liên hoàn của mình đạt được độ cao tối đa, Chính Nam mới tung chiêu kết liễu.

"Quái Lực - Nhu Quyền - Thủ Phá Sơn"

Một quyền cực mạnh vào bụng Xà Hạt Vương - Huyền Trùy xong, Chính Nam ngay lập tức thuận thân xuống phía sau 9 cô gái Ngân Lang chiến đội, quay "camera" ra trước mặt, một tay chống hông, một tay làm dấu "Chiến Thắng" rồi la lớn: "Đều quay qua nhìn bên này."

9 cô gái giật mình theo bản năng nghe lời Chính Nam làm việc, còn chưa hiểu chuyện gì thì đang lơ lửng trên không Xà Hạt Vương - Huyền Trùy phía sau các cô gào lên một tiếng đau đớn rồi nổ tan tành.

Thì ra Chính Nam dùng Quái Lực và Nhu Quyền đánh ám kinh vào người nó, sau đó chạy xuống trước màn hình trực tiếp chụp ảnh lưu niệm cảnh boss gục ngã, trang bức một đợt với đám khán giả.

"Thế nào, có chụp được ảnh không Trang?"

"Được, ký chủ có muốn rửa ra không?"

"Cho tôi 9 tấm đi, tặng cho mấy cô gái nhỏ làm kỷ niệm, hôm nay họ đều cố gắng rồi."

Ngay lập tức trong balo hệ thống xuất hiện 9 tấm hình đã được lên khung tỉ mỉ, còn đặc biệt là loại khung có giá đỡ phía sau để đặt trên bàn.

"Tới, tới! Tặng cho mỗi người một phần xem như kỉ niệm lần đầu tiên bí cảnh bị đánh phá, chúng ta là tổ đội đầu tiên."

Cả 9 cô gái đều không hiểu Chính Nam đang nói gì, chỉ khi nhìn vào "khung gỗ" thì hấn đưa cho mới ngăn hết cả người.

Trong hình là cảnh Chính Nam đứng trước mặt 9 người các cô, khoe miệng mỉm cười, một tay chống hông, một tay giơ về phía trước, ngón trỏ và ngón giữa xòe ra thành hình chữ V, trên bầu trời phía sau 10 người Xà Hạt Vương - Huyền Trùy nổ tung không chỉ không làm xấu toàn cục mà còn tạo thêm điểm nhấn cho nó.

Chính Nam chuẩn bị sẵn tinh thần, chờ xem các cô gái sùng sốt, thế nhưng...

"Anh Nam! Tại sao trong khung này chỉ có anh là tạo dáng xinh đẹp, còn em xấu như vậy hả? Trả lại cho anh, em không lấy đâu!" - Gia Nguyệt phú bà phụng phịu.

"Đại sư huynh, em cũng... không nhận đâu."

"Em cũng vậy..."

"Em cũng thế..."

...

Vậy mà đều trả hàng! Cả 9 người không ai thèm hình chụp chung với hấn!

"Chuyện gì... khục... khục..." - Chính Nam cầm lấy tấm hình Gia Nguyệt phú bà đưa xem thử, xem chút thì cười phun ra.

Chỉ thấy trong hình ngoài hấn tạo dáng thành công, ảnh chụp đẹp đẽ thì 9 người còn lại đều bị nhòe động. Có lẽ là do Trang phú bà bấm máy ngay lúc các cô đang quay người lại nên bị nhòe, chẳng một ai nhìn rõ mặt.

"Trang a, làm ăn như thế này... rồi ai thuê?"

Trang phú bà cũng biết mình làm không được tốt nên cũng ngại ngùng: "Cũng do ký chủ không dặn các cô ấy trước nên không ai chuẩn bị kịp chứ sao. Ký chủ trả khung vào balo, Trang chỉnh sửa lại một chút thử, được thì lấy không thì thôi a."

"Thôi bỏ đi, có sửa cũng không được đẹp. Lần này coi như bỏ."

Chính Nam nhảy lên thu lấy một "đám khói" màu đỏ thẫm trên bầu trời xuống trước mặt Ngân Lang chiến đội, nói: "Đây chính là Huyền Trùy chi Hồn, cách dùng rất đơn giản, chỉ việc... nuốt vào thôi. Mọi người ai muốn thử này?"

Các cô gái châu đầu vào nhìn kỹ đám khói kia, biểu tình đầy bất ngờ. Chỉ thấy ẩn hiện bên trong có hình một con bọ cạp nhỏ đang lao nhanh, hẳn là thần hồn của Xà Hạt Vương - Huyền Trùy a.

"Em nghĩ cho chị Thanh Tâm đi, chị ấy là đội trưởng, cũng là người giết yêu thú nhiều nhất. Chị ấy hoàn toàn xứng đáng nhận được thứ này trước." - Gia Nguyệt phú bà lên tiếng.

Mọi người còn lại đều tỏ ra đồng ý nhưng Thanh Tâm lại lắc đầu: "Cảm ơn ý tốt của mọi người, nhưng tôi thân làm đội trưởng lại phán đoán sai lầm, còn cứng nhắc không nghe khuyên can của tiểu sư muội mới để cả đội dừng bước sớm như vậy. Tôi cảm thấy mình không xứng đáng."

Mọi người nhìn nhau, Thanh Tâm nói như vậy rồi thì cho ai bây giờ?

"Được rồi, thứ này dù quý nhưng trước sau gì mọi người cũng có, ai trước ai sau chẳng khác biệt lắm." - Chính Nam lên tiếng: "Nếu không thì cho tiểu Bình đi! Em ấy là người đầu tiên hi sinh, mặc dù do hướng tu luyện thiên về hỗ trợ và có lỗi một phần của mọi người nhưng không thể phủ nhận là tu vi tiểu Bình thấp quá, nên ưu tiên đồ tốt cho em ấy để theo kịp mọi người, được không?"

"Em đồng ý!" - Thanh Tâm rất nhanh đáp ứng.

"Em cũng đồng ý." - Gia Nguyệt phú bà gật đầu. Phận hỗ trợ phải giúp đỡ lẫn nhau a!

"Đồng ý."

...

"Cảm ơn Đại sư huynh, cảm ơn các chị. Em xin lỗi vì mình vô dụng kéo chân mọi người, từ nay về sau em sẽ tu luyện chăm chỉ hơn để không làm mọi người lo lắng." - Tiểu Bình rome rome nước mắt cảm ơn rồi rít.

Chính Nam rất hài lòng về thành quả đạt được từ chuyến thám hiểm bí cảnh lần này. Thanh Tâm trưởng thành hơn, mọi người đoàn kết và Gia Nguyệt phú bà cũng bước đầu hòa nhập được với Ngân Lang chiến đội.

"Tiểu Bình, chờ chuyện bên ngoài Quảng Trường xong anh sẽ hộ pháp cho em hấp thu Huyền Trùy chi Hồn, trước lúc đó đừng thử làm một mình, sẽ có nguy hiểm."

"Vâng, cảm ơn Đại sư huynh nhắc nhở." - Cô bé cười híp mắt, hôm nay cả buổi nằm trong lòng Đại sư huynh cảm giác đặc biệt tốt, bây giờ còn được quan tâm. Ngày lành a!

"Được rồi, trở về thôi."

Cổng dịch chuyển mở ra phía sau, mọi người lần lượt bước vào.

...

Phòng [Bí Cảnh].

Chính Nam thu hết lệnh bài của mọi người lại rồi nói: "Đứng ở đây chờ anh, đừng có đi loạn."

Tới trước bàn đăng ký thông tin tổ đội, Chính Nam nộp lệnh bài lên liền nhận lại 10 viên đá nhỏ, có điểm giống linh thạch.

"Đây là cái gì thế Trang!? Linh thạch à?"

"Lạc Mịch Đan, 100% thuần linh khí, dùng phương pháp đặc thù nén lại mà thành. Trực tiếp ăn vào sẽ được tăng tu vi đấy."

"À, phần thưởng bí cảnh đây sao? Có thể cho người khác không?"

"Để tránh tình trạng mua bán hoặc có người ý mạnh cướp giật thì mỗi người chỉ được dùng một viên trong một ngày, mang ra bên ngoài liền tự tiêu tan."

"Ồ, đủ công bằng a. Mà, hết chỗ này tương đương với bao nhiêu linh khí?"

"À đây, còn cái này quên đưa cho ký chủ."

Trang phú bà nói xong thì từ bàn đăng ký thông tin lại tuôn ra một tờ giấy, bên trong ghi đánh giá kết quả thám hiểm phụ bản ngày hôm nay.

"Bí cảnh: Xà Hạt Động

Tổ đội: 10

Yêu thứ: 149/149(100%)

Vương giả: 1/1(100%)

Thời gian: 2 giờ 30 phút/6 giờ.(70%)

*1 giờ đầu tính 100%, sau đó cứ mỗi 3 phút trừ bớt 1%.

Thập Tử Nhất Sinh: Có(100%)

Xếp loại đánh giá: SS (92%)

Phần thưởng: Hòa Hợp Kỳ tăng 3 tổng sản lượng linh khí chia thành 10 viên Lạc Mịch Đan. Huyền Trùng chi Hồn: 1/1."

"SS sao, nếu SSS hẳn là Hòa Hợp Kỳ tăng 6 tổng sản lượng linh khí chia thành Lạc Mịch Đan a."

Chính Nam cầm theo mọi thứ tới giải thích cho mọi Ngân Lang chiến đội một lát rồi phát phần thưởng.

"Lạc Mịch Đan mang ra bên ngoài sẽ tiêu tán nên mọi người ở đây ổn định tâm tình và hồi phục đi, tôi ra Quảng Trường bàn giao lại mọi chuyện rồi sẽ quay lại hộ pháp cho mọi người.

Nhắc lại lần nữa, trước khi tôi quay lại không nên cố gắng thử làm bất kỳ chuyện gì một mình. Có vấn đề xảy ra sẽ không ai ứng cứu kịp đâu, rõ chưa?"

"Rõ!"

"Thanh Tâm, chỗ này giao lại cho em. Anh đi một lát sẽ quay lại."

"Vâng, Đại sư huynh yên tâm."

"Ừm" - Chính Nam cầm theo tờ đánh giá kết quả rồi đi, để lại các cô gái nhìn nhau một cái rồi tự tìm góc ngồi xuống đã tọa.

...

(Cầu đầu đầu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Hiệu ứng bí cảnh lan tỏa

Quảng Trường.

Hình ảnh trực tiếp đã biến mất từ lúc Chính Nam và Ngân Lang chiến đội bước vào cổng dịch chuyển nhưng đám đông khán giả dường như vẫn chưa từ trong rung động thoát ra được.

Từng hình ảnh chiến đấu nhiệt huyết của Ngân Lang chiến đội vẫn còn như đang được chiếu đi chiếu lại trong tâm trí từng đệ tử.

Từ chiến thắng giòn dã và dễ dàng ban đầu, tới sau đó khổ chiến rồi từng người ngã xuống, khoảng khắc lật bàn khi Chính Nam xuất hiện, nhân nhả dần theo các cô gái đi tới cuối cùng, theo đúng nghĩa đen "đánh nổ" Vương giả, an toàn mang mọi người trở về.

"Thật đáng tiếc mình không phải là người được chọn a!" - Một cô gái cô gái trong biên chế Ngân Lang chiến đội thở dài.

"Đúng vậy. Đại sư huynh nói những người được chọn đều là do Đại sư tỷ chỉ điểm, chúng ta phải ngồi đây xem còn họ được đi vào thì chỉ có thể đổ lỗi cho bản thân chưa đủ cố gắng mà thôi." - Một người khác ừ rừ cúi đầu.

"Không phải mỗi người đều được vào sao, lát nữa chúng ta cũng lập một tổ đội trải nghiệm thử?"

Đề xuất này lập tức nhận được ý kiến trái chiều.

"Tôi nghĩ không khả thi. Các cô vừa rồi cũng nhìn thấy, tổ đội do Thanh Tâm sư tỷ dẫn đầu, còn có cả hai hỗ trợ tốt nhất trong số chúng ta là tiểu Bình và mới gia nhập Gia Nguyệt tiểu sư muội đều không qua được vòng thứ hai. Chúng ta tự phát tổ đội, chỉ sợ vòng thứ nhất đều đánh không qua được a."

"Vậy cũng chưa chắc. Như cô nói chúng ta vừa xem rồi a, tức là có kinh nghiệm hơn đội trước rồi. Chưa nói tới Đại sư huynh cũng đề cập qua đội Thanh Tâm sư tỷ chỉ có 9 người thực sự tham chiến, nếu có đủ 10 người thì dễ hơn chứ sao."

"Cũng có lý. Cho dù như thế nào thì nhất định phải đi thử."

"Đúng vậy, chờ ở đây xong xuôi tôi cũng đi thử, ai muốn tổ đội thì gọi nhé."

...

So với Ngân Lang chiến đội sục sôi ý chí muốn thử thì đám đệ tử phổ thông có vẻ im ắng hơn nhiều.

Cũng không thể trách được, bởi vì tu vi của bình quân của họ chỉ là Luyện Thể Kỳ tầng 7, mới vào hậu kỳ a, liên Dẫn khí nhập thể còn chưa làm, vẫn là không nên mơ mộng xa vời ảnh hưởng tới đạo tâm mới tốt.

Đang lúc đám khán giả xì xào bàn tán thì Chính Nam trở lại: "Xin chào mọi người, phải sắp xếp cho tổ đội vừa rồi nghỉ ngơi nên tốn chút thời gian, bây giờ thì tôi đã trở lại rồi đây."

Đám đông khán giả nhìn Chính Nam mắt đều là ngôi sao. Một màn liên hoàn cước đầy hoa mỹ và cách kết thúc sáng tạo để các cô cảm giác Đại sư huynh cũng không quá cứng nhắc và xa xôi như trước kia nữa.

"Mọi người đều đã thấy bí cảnh rồi a, nó chính là... như vậy. Không có lời nào có thể mô tả tốt hơn việc tự mình trải nghiệm, chiến đấu sinh tử và trở về với nụ cười chiến thắng đâu."

Cho nên, từ ngày hôm nay trở đi, bí cảnh chính thức mở cửa cho tất cả mọi người tham gia thám hiểm, điều kiện duy nhất là tu vi thấp nhất phải từ Linh Hư Kỳ tầng 3 trở lên.

Trong ba ngày đầu thì Đại sư tỷ và Vũ Vân sẽ đóng vai trò đội trưởng thu thập đội viên để hướng dẫn mọi người làm quen với bí cảnh. Sau khi mọi người đã có hiểu biết và kinh nghiệm nhất định thì có thể tự mình đề cử đội trưởng để lập tổ đội.

Ngoài ra, cũng bắt đầu từ ngày hôm nay thì tất cả đan dược cấp 1 đều vĩnh viễn giảm một nửa giá quy đổi, tạo điều kiện cho đệ tử phổ thông có điều kiện tiến nhanh hơn để trải nghiệm bí cảnh cùng Ngân Lang chiến đội."

Phát biểu của Chính Nam ngay lập tức nhận được tràng pháo tay nhiệt liệt của tất cả mọi người.

Ngân Lang chiến đội mọi người vui mừng vì có cường giả dẫn đội những ngày đầu còn bỡ ngỡ, phổ thông đệ tử thì hào hứng từ việc giảm giá đan dược.

Lam Phụng đứng dậy, cao lãnh nói: "Thành quả ngày hôm nay có được đều là từ sự cố gắng của tất cả mọi người, Tông môn chỉ là phản ánh chính xác lại những gì mọi người nên được mà thôi."

Cho nên nếu mọi người muốn nhiều hơn, tốt hơn và rẻ hơn thì chỉ cần cố gắng hơn là được, Tông môn chắc chắn sẽ không bạc đãi ai, cũng không thiên vị ai cả.

Hôm nay đến đây thôi, mọi người ai về vị trí nấy đi."

Đám đông lại vỗ tay rần rần rồi giải tán về với thời gian biểu của mình.

...

Phòng [Bí Cảnh].

Hai tổ đội 6 người được Vũ Tuyết phú bà và Vũ Vân dẫn đầu làm lượt tiến vào công dịch chuyển.

Chính Nam chờ hai tổ đội kia đi xong mới nói: "Được rồi, bây giờ mọi người tu vi từ cao tới thấp mỗi người cách nhau 5 phút lần lượt ăn vào Lạc Mịch Đan đi."

Thanh Tâm dẫn đầu cho Lạc Mịch Đan vào miệng rồi nhắm mắt, tinh thần hấp thu dược lực. Thế nhưng...

"Đại sư huynh... giống như... giống như..." - Chưa tới 10 giây Thanh Tâm đã mở mắt ra, ngáp ngừng.

"Hà!? Chuyện gì?"

Chẳng lẽ Lạc Mịch Đan có vấn đề?

"Em.. em cảm thấy... có lẽ không cần hấp thu đâu. Lạc Mịch Đan... ngay lập tức hóa thành tu vi rồi."

"À, như vậy sao?" - Chính Nam ngoài mặt không đổi sắc nhưng trong lòng thì đã bắt đầu nhả rãnh Trang phú bà: "Cố ý đúng không?"

"Không... khục... khục..."

Chính Nam xem như hiểu rõ Trang phú bà, hàng này cố ý không nói làm uốn xem hấn xấu mặt với đệ tử a.

"Anh cứ nghĩ là phần thưởng chia thành 9 phần, có người ăn vào sẽ đột phá nên cách nhau ra cho an toàn. Quên mất anh cũng là một thành viên của tổ đội, làm phần thưởng bị chia thành 10 phần, haha." - Chính Nam rất nhanh nghĩ ra cách chống chế, đỡ xấu hổ trước mấy cô gái.

"Vậy mọi người có thể đồng loạt ăn hả anh?" - Gia Nguyệt phú bà hỏi. Cô bé cũng chẳng mong thứ này có thể giúp mình đột phá nên không quan tâm lắm.

"Linh Hư sơ kỳ chậm lại đã, những ai Linh Hư trung kỳ thì ăn vào đi rồi trở về hoàn thành bài tập của Đại sư tỷ đi. Đừng để cô ấy bực mình đấy, nghĩ tới anh cũng thấy sợ hãi!" - Chính Nam hết sức vô si nói xấu Vũ Tuyết phú bà để Ngân Lang chiến đội mọi người triệt để quên đi chuyện hấn xấu mặt.

Ngoại trừ Thanh Tâm, bốn người Linh Hư trung kỳ khác lập tức ăn vào Lạc Mịch Đan rồi chạy đi tu luyện.

Liên Đại sư huynh đều phải sợ, không biết Đại sư tỷ tức giận sẽ thành dạng gì a!

Vẫn là đừng để nó xảy ra mới tốt!

Trong phòng còn lại tiểu Bình, Gia Nguyệt phú bà và hai người Linh Hư sơ kỳ khác.

"Hai người đều là Linh Hư kỳ tầng 3, sắp vào trung kỳ rồi đúng không?"

Được hai người gật đầu xác nhận, Chính Nam nói tiếp: "Cùng lúc ăn vào Lạc Mịch Đan đi, tôi hộ pháp cho."

Hai người cùng lúc bỏ vào miệng, một người không có chuyện gì bất thường, người còn lại.. vậy mà đột phá.

"Hôm nay đúng là ngày tốt a, Ngân Lang chiến đội chào đón thêm một thành viên Linh Hư trung kỳ." - Chính Nam cười hài lòng: "Hai người trở về đi. Ừm, cái này tặng cho em, cố gắng tu luyện nhé."

Cô gái đột phá được Chính Nam cho đan được liền cảm ơn rồi rít: "Quả nhiên là ngày tốt!" - Nghĩ.

"Rồi, còn hai em cũng dùng cùng lúc đi. Tiểu Bình, em hấn là sẽ có đột phá nên để ý một chút."

"Vâng, Đại sư huynh."

Gia Nguyệt phú bà thả Lạc Mịch Đan vào miệng liền nuốt, sau đó cũng rời đi. Cô bé ngoài tu luyện còn phải học luyện đan, sao với bất kỳ ai đều bận hơn nhiều.

Đúng như Chính Nam đã nói, tiểu Bình có đột phá, còn là xem chút lên tận hai cấp.

"Rất tốt, anh sẽ dẫn dò Đại sư tỷ để em cùng tổ đội với cô ấy để giúp em đuổi kịp mọi người. Bây giờ em dùng Huyền Trùy chi Hồn đi."

"Cảm ơn Đại sư huynh ưu ái, em sẽ không để anh thất vọng." - Nói, tiểu Bình lấy ra đám khói màu đỏ Chính Nam cho cô trước đó bỏ vào miệng.

Chính Nam vận dụng cả hai đồng thuật của mình để quan sát tiểu Bình. Cô bé tu vi còn thấp, thần hồn lại là thứ không dễ nắm bắt, hấn không thể không cẩn thận.

"Aaaaa..."

Bỗng nhiên tiểu Bình la lên, có vẻ cực kỳ đau đớn.

Nhìn cô bé khuôn mặt nhăn nhó, Chính Nam cũng không có ý định giúp mà chỉ nhìn chăm chăm. Cường hóa thần hồn tất nhiên là đau đớn, không có chuyện thoải mái như tu luyện.

Chỉ cần không ngất đi và ý chí đủ kiên cường gánh qua mà thôi.

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, Chính Nam cũng thở phào một hơi. Mặc dù nói hấn đứng ở đây hộ pháp cho tiểu Bình nhưng hiệu quả gần như là không có, cũng may là ý chí cô bé đủ cứng cỏi, đã chống chịu qua được giai đoạn nguy hiểm.

Lại qua 15 phút, tiểu Bình chậm rãi mở mắt ra, mỉm cười với Chính Nam: "Đại sư huynh, em làm được rồi."

Chính Nam cười gật đầu: "Em làm rất tốt. Hôm nay đừng tu luyện nữa, về nghỉ ngơi thêm đi, Đại sư tỷ bên kia anh sẽ nói chuyện cho. À đúng, cái này em cầm lấy."

Tiểu Bình tầm không biết là đan dược gì nhưng Đại sư huynh bảo dùng thì dùng thôi, chắc chắn là có lợi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Chính thức cầm xuống Hà thành

Thời gian nháy mắt lại qua.

Ngày hôm nay Chính Nam, Tú Anh phú bà, Lý Anh Tuấn, Lê Nhân Doanh, Gia Nguyệt phú bà, Luyện Dược Sư công hội Hội trưởng và Phó hội trưởng đang cùng nhau có mặt tại quảng trường lớn của Hà thành để tham gia lễ nhậm chức cho tân Thành chủ Hà thành.

Trải qua một tuần tích cực tham gia xây dựng và tái thiết lại các hoạt động của Phủ thành chủ, cùng với các hoạt động cứu tế gia đình có người hi sinh trong trận chiến với quái vật hôm ấy, cộng thêm lời hứa miễn thuế một năm của mình, Lý Anh Tuấn hoàn toàn không có đối thủ trong cuộc đua giành ghế Thành chủ.

Trên đài cao, Lý Anh Tuấn đứng trước mấy triệu con mắt đang dõi theo mình, đồng đặc phát biểu.

"Lời đầu tiên, xin cảm ơn anh, chị, em, bạn bè Hà thành ngày hôm nay đã có mặt ở đây ngày hôm nay, cũng như những người vì nhiều lý do mà không thể đến theo dõi buổi lễ nhậm chức này.

Tiếp theo tôi cũng xin được gửi lời cảm ơn chân thành và sâu sắc nhất tới Trần gia Đại tiểu thư Trần Mai Tú Anh vì những hỗ trợ và ưu đãi của cô ấy đối với cả Hà thành trong thời gian khó khăn vừa qua.

Cuối cùng là cảm ơn sự hợp tác và công sức của toàn bộ các Luyện Dược Sư thuộc Luyện Dược Sư công hội trong việc giúp đỡ các gia đình có người thân hi sinh.

Xin chân thành cảm ơn!"

Phía dưới đám đông vỗ tay dậy sóng, không ít người sụt sùi lau nước mắt. Hi sinh của người thân, bạn bè họ xem như không uống a!

Có thể nói Lý Anh Tuấn rất biết cách thao túng nhân tâm. Vừa bắt đầu liền cảm ơn người dân trước, sau đó mới tới các cá nhân, đoàn thể khác sau. Cứ chỉ tuy nhỏ này nhưng sẽ để người dân Hà thành có cái nhìn ưu ái hơn cho vị tân nhiệm Thành chủ này rất nhiều.

"Được sự tin tưởng và ưu ái của mọi người cũng như Trần tiểu thư và Luyện Dược Sư công hội, Lý Anh Tuấn tôi mặc dù bất tài nhưng cũng mạnh dạn đứng ra đảm nhiệm vai trò Thành chủ một thời gian, nếu mọi người cảm thấy tôi không xứng đáng hoặc có người xứng đáng hơn thì tôi rất sẵn lòng nhường lại chiếc ghế này.

Như mọi người đều biết thì không lâu trước đây tiền nhiệm Thành chủ đã không may hi sinh trong việc bảo vệ Hà thành, cùng với rất nhiều anh hùng hào kiệt khác. Để tưởng niệm và ghi nhớ công ơn của các anh hùng đã xả thân vì Hà thành, cũng như giảm bớt gánh nặng cho người thân trong gia đình họ thì từ ngày hôm nay cho đến hết năm sau, toàn bộ thuế trong thành đều miễn."

Lời này của Lý Anh Tuấn xem như đánh vỡ phòng tuyến tâm lý cuối cùng của người dân. Mấy triệu người dân Hà thành động loạt vỗ tay và hô vang tên Lý Anh Tuấn, xem như hoàn toàn công nhận vị Thành chủ mới này.

Thế nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, bởi vì ngày hôm nay cũng là ngày mà Chính Nam quyết định bắt đầu làm kinh doanh.

Không có cách, chỉ luyện đan, luyện khí bán thì không đủ để vận chuyển cả cái Thanh Vân Tông đang lớn lên từng ngày.

Lý Anh Tuấn làm động tác hạ nhiệt để người dân dừng vỗ tay rồi nói tiếp: "Nhân dịp đây tôi cũng thông báo tới mọi người một đại sự luôn, hi vọng mọi người chú ý.

Đó là các cá nhân, tổ chức có nhu cầu khởi nghiệp, tái khởi động hoặc mở rộng và phát triển kinh doanh có thể tìm Trần tiểu thư để làm thủ tục vay vốn.

Đây là một hình thức hoàn toàn mới do Trần tiểu thư đề xuất, chỉ cần làm một vài thủ tục đơn giản là có thể từ chỗ Trần tiểu thư vay được tiền."

Không biết ai đó ở bên dưới lớn tiếng nói: "Mới là mới như thế nào? Có giống như vay lãi hay không?"

Tú Anh phú bà đứng dậy nói: "Chào mọi người, tôi là Trần Mai Tú Anh.

Vừa rồi Lý thành chủ chỉ là thông báo tới mọi người hình thức kinh doanh mới của Phúc Đạt tại Hà thành mà thôi, không liên quan gì tới Trần gia. Hôm nay là lễ nhậm chức của Lý thành chủ nên tôi cũng không muốn bàn chuyện làm ăn ở đây, thế nhưng có một câu tôi nhất định phải nói, đó là "Tôi là Trần Mai Tú Anh, hay còn được gọi là "Tu La" Tú Anh. Tôi sẽ không vì vài đồng tiền mà bán đi danh dự của bản thân mình, cũng như gây ảnh hưởng tới uy tín và danh dự Trần gia".

Cảm ơn mọi người."

Mấy triệu người lặng ngắt như tờ.

Lời tuyên bố vừa rồi của Trần tiểu thư tương đương với việc dùng danh dự của bản thân ra đảm bảo a.

"Trần tiểu thư gia đại, nghiệp đại, chẳng lẽ sẽ vì chút tiền của mấy người mà làm chuyện có lỗi với danh dự và uy tín Trần gia hay sao!? Vẫn là tính lại đi, hừ!" - Trong đám đông có người hừ lạnh, nói lời đặc biệt chói tai.

Mọi người ngay lập tức nhận ra người lên tiếng là ai, chính là Đỗ gia đương nhiệm gia chủ Đỗ Hoàng Khiêm, một trong các trụ cột của Luyện Dược Sư công hội. Hắn không giống cha mình được ngồi trên kia mà chỉ được ngồi ghế trước ở bên dưới, nhưng như vậy cũng đã rất cao quý.

"Đỗ gia chủ lời tuy khó nghe nhưng cũng không sai.

Trần tiểu thư là muốn giúp đỡ Hà thành vượt qua khó khăn lần này nên mới làm như vậy thôi, thế nhưng không thể không phòng có người thừa nước đục thả câu nên vẫn cần phải đó bảo đảm a.

Ai có nhu cầu có thể dùng, không có thì thôi không ai ép." - Đường Khang phó hội trưởng lên tiếng nói lời công bằng.

"Đường phó hội trưởng nói không sai. "Tu La" Tú Anh lúc này đứng ra giúp đỡ Hà thành không nhận được cảm ơn thì thôi, vậy mà còn có người nghi ngờ chị ấy. Nếu là tôi, tôi đứng dậy đi về lâu rồi."

Một giọng nữ vừa cười cợt nhưng cũng mang theo bất bình vang lên, ngay sau đó đám đông tự động tách ra một con đường cho đoàn người gồm 5 "cô gái" đi lên đài cao.

"Nguyệt tiểu thư, không biết ngài đại giá quang lâm, không kịp đón tiếp từ xa, thật có lỗi." - Lý Anh Tuấn ngay lập tức nói lời khách khí.

"Lý thành chủ, hôm nay là ngày ngài nhậm chức Thành chủ, Hà thành lại là "đồng minh chiến lược" của Tà Nguyệt Tông, cháu gái hôm nay không mời mà đến chỉ là muốn chúc mừng chú thôi, xin chú đừng giận cháu nha~" - Nói, Nguyệt Vĩnh còn không dấu vết liếc qua ngồi một bên Chính Nam.

Cô mặc dù vẫn một bộ mạt nữ dụ nhân nhưng không còn ăn mặc hở hang nữa. Trước kia thì sao cũng được, bây giờ thân thể này... chỉ để cho một người mà thôi.

"Vậy thì phải đa tạ Tà Nguyệt Tông các tiên tử rồi." - Lý Anh Tuấn cười chấp tay.

"Ở đây có chút quà mọn xem như là để mừng chú trở thành Thành chủ, xong việc cháu xin phép trở về nghỉ ngơi trước. Đường xá xa xôi, mọi người đều mệt mỏi, mong chú không giận." -

"Một mời thì phải nghỉ ngơi, không có giận hay không giận. cảm ơn thịnh tình của Nguyệt tiểu thư."

Đoàn người Tà Nguyệt Tông đến nhanh đi càng nhanh, nhưng không thể phủ nhận hiệu quả mà họ mang đến. Liên nhị lưu tông môn có Độ Kiếp Kỳ cường giả còn nề mặt phải con gái tới chúc mừng, ai còn dám nghi ngờ gì nữa a.

Sau đó buổi lễ diễn ra chóng vánh rồi kết thúc trong yên bình, không có ai mất mủ mà nhảy ra gây sự.

...

Phúc Đạt tặng ba.

"Chủ nhân, cả tuần rồi không đến thăm người ta, nhớ chết người ta rồi~" - Nguyệt Vĩnh vốn không có rời đi, chỉ là ở một bên nhìn chăm chăm hành tung Chính Nam. Thấy hắn vừa ở một mình liền nũng nịu.

Chính Nam bĩu môi: "Mỗi ngày đều chạy ra ngoài khi dễ đệ tử Cửu Dương Các, liên sông bạc của người ta cũng đánh cướp, có thời gian rảnh nhớ anh sao?"

"Thì em nghe lời anh làm việc, lúc nào cũng đặt mong muốn của chủ nhân lên đầu rồi còn gì nữa." - Nguyệt Vĩnh vẫn một bộ bạch tuộc quần chai quần chật lấy Chính Nam không buông: "Em không biết, anh bỏ mặc em nhiều ngày như vậy, còn em thì lúc nào cũng nhớ tới anh, anh nhất định phải có đền bù cho em."

"Chuyện đó..."

"Cô muốn đền bù đúng không, hay để tôi thay anh ấy đền bù cho cô?" - Ngọc Ngân phú bà không biết từ đâu hiện ra ngay cạnh Chính Nam, ánh mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào mắt Nguyệt Vĩnh.

Nguyệt Vĩnh sợ hết hồn, từ trên người Chính Nam nhảy xuống, cười khan: "Chị Ngân, chị tới rồi a."

"Tôi tới lâu rồi, chỉ là cô "bạn" quá nên không biết đẩy thôi." - Ngọc Ngân phú bà trừng mắt Chính Nam một cái rồi ngồi xuống ghế của mình.

Hàng này rõ ràng biết cô ở bên cạnh nhưng không hề có ý muốn tách Nguyệt Vĩnh ra, rõ ràng là muốn hưởng thụ mỹ nữ ôm ấp a!

"Ồ, tôi bỏ lỡ chuyện gì à?" - Tú Anh phú bà từ cửa đi vào, cảm thấy không khí không đúng liền hỏi.

"Không có gì đâu." - Chính Nam nhún vai: "Mọi người ngồi cả đi, chờ đông đủ rồi chúng ta bắt đầu họp."

Lần lượt từng người của Akatsuki có mặt tại phòng riêng của Tú Anh phú bà tại tầng 3 Phúc Đạt để bắt đầu buổi họp quan trọng. Cuộc họp đề bà về đại chiến một tuần sau với Cửu Dương Các.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Tiên tri hay mả quạ đen?

"Được rồi, mọi người tập trung lại đi, chúng ta bắt đầu họp." - Chính Nam vỗ vỗ tay kéo sự chú ý của các cô gái trong phòng lại.

Trước mặt hắn, Hắc - Bạch Vô Thường thần sứ ngồi bên tay phải cùng với Ất hộ pháp, còn bên tay trái là Bạch Hồ, Nam Tào hai vị thần sứ và Giáp hộ pháp.

Nguyệt Vĩnh lần này đóng vai người phát ngôn của Tà Nguyệt Tông chứ không phải là người của Akatsuki nên cô ngồi đối diện Chính Nam ở đầu bên kia của bàn họp.

"Rồi, trước hết Bình báo cáo qua tình hình đụng độ giữa Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các đi. Ngắn gọn thôi, nói những cái gì mọi người chưa biết ấy."

Nguyệt Vĩnh biết đến lúc cần nghiêm túc nên không cười đùa nữa mà nghiêm giọng nói: "Theo chủ trương của Akatsuki và được sự đồng ý từ Nguyệt Nga tông chủ thì Tà Nguyệt Tông tiến hành bảo vệ lãnh địa của Cửu Dương Các theo kiểu "Cháo nóng húp quanh", đánh từ xa vào gần, đánh từ dễ tới khó.

Cửu Dương Các gần như... không chống cự. Cho tới hiện tại, chỉ mới sau khoảng 20 ngày chiến tranh nhưng lãnh địa của họ đã thu hẹp lại 1/4, dù vậy thì đại quân Tà Nguyệt Tông vẫn chưa gặp phải sự phản kháng nào đáng nói, thật sự rất kỳ quái.

Ban đầu cao tăng Tà Nguyệt Tông còn cho rằng có bấy nên không dám đẩy mạnh, thế nhưng sau đó mọi chuyện vẫn cứ dễ dàng như vậy để họ phân vân không biết nên làm như thế nào."

"Có điều tra được bọn họ đang làm gì không?"

Lần này là Tú Anh phú bà đáp lời: "Cách đây không lâu Cửu Dương Các đã kêu gọi toàn bộ đệ tử quay trở về đồng thời phong tỏa sơn môn."

"Vậy không phải là "đóng cửa tự tử" sao?" - Vũ Tuyết phú bà lên tiếng: "Cửu Dương Các có mấy chục ngàn đệ tử, kéo hết nhau về rồi đóng kín cửa nhiều ngày như vậy, lãnh địa cũng không buồn phòng thủ rồi lấy gì họ ăn a? Chẳng lẽ muốn dựa vào nơi hiểm yếu để đánh trận cuối cùng?"

"Chúng ta ở đây mới biết thời gian phát động tổng tiến công chứ Cửu Dương Các không thể biết được, họ co cụm về sớm như vậy rồi ờ... sang năm Tà Nguyệt Tông mới tiến đánh thì sao, chẳng lẽ họ không tính tới như Bạch Hồ nói, "lấy gì mà ăn" trong khoảng thời gian đó.

Và lại Cửu Dương Các thoát nhìn có vẻ thua thế nhưng khi đánh nhau thật chưa biết ai hơn ai đâu, họ việc gì phải từ bỏ lãnh địa sớm như vậy chứ?" - Ngọc Ngân phú bà đưa ra điểm đáng ngờ.

Chính Nam gõ gõ bàn trầm ngâm, bỗng nhiên hắn hỏi: "Nói rộng ra một chút, các nhị lưu thể lực sát vách Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các có những thể lực nào?"

Tú Anh phú bà ngay lập tức trả lời: "Hải thành nằm ngay giữa trục Bắc - Nam, phía tây còn có Tiêu Dao Cung và phía tây nam Ngạc Thần Điện. Phía Nam Cửu Dương Các là Thanh thành."

"Anh nghĩ Cửu Dương Các muốn mời viện binh à?" - Ngọc Ngân phú bà hỏi.

"Không sai. Họ co cụm sỏm như vậy, liền địa bàn cũng chấp tay nhường cho Tà Nguyệt Tông thì lý do duy nhất anh có thể nghĩ ra là để bảo toàn lực lượng.

Nếu anh là Các chủ Cửu Dương Các, sau khi tính được tương quan lực lượng, tình hình lương thảo và dân tâm đều đã nghiêng về phía đối thủ của mình, anh sẽ tránh chiến tranh dàn trải mà chỉ tập trung tất cả cho trận chiến cuối cùng.

Nhưng như Bạch Vô Thường nói, tình huống Tà Nguyệt Tông "vây mà không công" hoàn toàn có thể diễn ra, cho nên anh cần viện binh.

Tiêu Dao Cung tuy nói là nhị lưu thế lực nhưng cả đại lực đều biết bọn họ đóng cửa không hỏi thế sự, cũng là nhị lưu thế lực duy nhất không lệ thuộc vào bất kỳ nhất lưu thế lực và siêu nhất lưu thế lực nào mà vẫn tồn tại mạnh khỏe, chỉ bởi vì bọn họ hoàn toàn trung lập. Cửu Dương Các sẽ không thể đã động một nhóm người như thế hạ sơn, cho nên bỏ qua.

Ngạc Thần Điện, một đám tà ma ngoại đạo thờ phụng... Ngạc Thần. Người còn chưa thành Thần được hưởng hồ Cá Sấu. Và lại, Ngạc Thần Điện quanh năm không ra khỏi vùng đầm lầy chỉ sợ là do bị Tiêu Dao Cung kiềm chế nên bọn họ cũng sẽ không vì Cửu Dương Các mà đi khỏi địa bàn của mình, bỏ qua.

Vậy thì chỉ còn Hải thành!"

"Nở hoa trong lòng địch a! Chờ Tà Nguyệt Tông phát động tổng tiến công, cũng là lúc sơn môn không người, Hải thành liền có thể "vây Ngụy cứu Triệu" ép họ phải lui về.

Đại quân Tà Nguyệt Tông vừa quay đầu thì Cửu Dương Các liền ồ ạt xông ra, kết hợp với Hải thành một trước một sau bóp chết Tà Nguyệt Tông." - Tú Anh phủ bả tiếp lời.

"Hợp tình hợp lý, tuy nhiên còn một điểm mấu chốt chưa giải thích được." - Vũ Tuyết phủ bả lắc đầu: "Tất cả phía sau đều phải dựa trên một khởi đầu mà này giờ chúng ta vẫn đang nói tới, đó là Tà Nguyệt Tông phải tổng tiến công."

"Cái đó thì dễ thôi. "Tà Nguyệt" Nguyệt Vĩnh không phải gần đây hay ra ngoài gây sự sao, cho người tóm lấy rồi nói là do Cửu Dương Các làm liên có thể kích động Tà Nguyệt Tông tổng tiến công rồi." - Chính Nam hài hước đáp.

"Chủ nhân! làm ơn đừng mang em ra làm trò cười có được hay không?" - Nguyệt Vĩnh gắt lên một câu.

"Cứ cho là mọi người phân tích đều đúng đi, thế nhưng cho tới bây giờ "Tà Nguyệt" Nguyệt Vĩnh vẫn an toàn, mà Cửu Dương Các đã sớm co cụm lại rồi, họ không thể so tiêu hao với Tà Nguyệt Tông như vậy được a. Hải thành có muốn giúp cũng cần lý do chứ?" - Ngọc Ngân phủ bả kéo lại trọng tâm câu chuyện.

"Đơn giản! Nếu Hải Đại Phát ngày mai hướng Tà Nguyệt Tông cầu hôn cho con trai Hải Đại Quý của hấn, mục tiêu là... "Tà Nguyệt" Nguyệt Vĩnh thì sao?" - Chính Nam hỏi ngược lại mọi người.

"Tất nhiên là từ chối." - Nguyệt Vĩnh không cần nghĩ liền nói. Thế nhưng nói ra xong cô mới nghĩ tới hậu quả.

"Từ chối là đắc tội, Hải thành liền có cơ công khai ủng hộ Cửu Dương Các, cán cân chiến tranh lập tức nghiêng về phía bên kia.

Còn đồng ý!? Tà Nguyệt Tông trước giờ toàn nữ, Nguyệt gia lựa chọn phối ngẫu luôn nghiên cứu gia môn đối phương hết sức kỹ càng, đồng thời có độc môn thủ đoạn để con cái sinh ra đều là nữ và luôn có hai người. Nhưng Tà Nguyệt Tông hiện tại chỉ có duy nhất Nguyệt Vĩnh, nếu bị gả vào Hải thành thì không ra trăm năm, cơ ngơi Nguyệt gia toàn bộ đều phải đổi họ Hải a.

Muốn tránh cả hai tử cục trên, Tà Nguyệt Tông chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian với Hải thành, dùng thời gian đó tổng tấn công Cửu Dương Các, cũng chính là lúc họ bước vào cái bẫy được giăng sẵn."

Cả phòng họp trầm mặc.

Cửu Dương Các và Hải thành có suy nghĩ giống như Chính Nam phân tích hay không còn chưa biết được, nhưng nếu thật sự đúng như vậy thì Tà Nguyệt Tông và Akatsuki phải làm gì để phá cục đây?

"Mọi người cũng không cần quá lo lắng, tình huống chưa chắc đã giống như anh suy đoán..."

Cốc! Cốc! Cốc!

"Ai?" - Tú Anh phủ bả quát lên. Trước đó cô đã dặn dò Lê Nhân Doanh không cho bất kỳ ai quấy rầy, vậy mà giờ lại có người gõ cửa.

"Tiểu thư, có tin hoả tốc từ Nguyệt thành." - Là giọng Lê Nhân Doanh.

Tú Anh phủ bả cau mày: "Nói luôn đi." - Cô vì muốn nắm giữ mọi cử động của Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các để báo cáo cho Chính Nam nên gần như điều động toàn bộ tài mắt nhìn chăm chăm hai tông môn, quả nhiên là có tác dụng.

Akatsuki mọi người chột dạ, chẳng lẽ...

“Vâng. Tin tức mới được truyền về từ Nguyệt thành, nói sáng sớm hôm nay Hải gia Đại trưởng lão Hải Đại Tài và Hải gia thiếu chủ Hải Đại Quý cùng mấy chục gia nhân mang theo sinh lễ tới Tà Nguyệt Tông, muốn cầu hôn “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh. Hiện chưa rõ đáp án từ Tà Nguyệt Tông.”

Trong phòng mọi người mừng rỡ nhìn Chính Nam. Nên nói hàng này là tiên tri hay mở quạ đen mới đúng đây!?

Hắn cũng âm thầm lau mồ hôi: “Bà mẹ nó, nói gì trúng nấy a, bản lĩnh mình lớn như vậy sao!?”

“Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà]. Mô tả: [Có người muốn đoạt phú bà của tiểu bạch kiểm, chỉ đơn giản một đáp án: “Đánh chết cha hắn!”]. Nhiệm vụ yêu cầu: [Hôn sự này nhất định không thể diễn ra]. Phần thưởng: [3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề]. Phạt: [Không].”

Đã lâu không xuất hiện nhiệm vụ ngẫu nhiên đều được Trang phú bà ban bố chứng tỏ Hải gia không phải đơn giản chỉ muốn “tiền” từ cuộc chiến tranh này, họ còn muốn “người”.

“Tôi biết rồi, tiếp tục theo dõi đi, có tin tức gì thì báo ngay cho tôi.”

“Chủ nhân, em không muốn lấy chồng... à không, là chưa muốn lấy chồng. Huống hồ trong lòng em có đối tượng rồi, em sẽ không lấy ai khác ngoài người ấy. Anh nhất định phải làm chủ cho em!”

Nguyệt Vĩnh mặc dù nói vậy nhưng trên khuôn mặt không đeo mặt nạ của cô không hề có chút lo lắng nào, bởi vì cô tin “người trong lòng” cô sẽ không để cô thất vọng.

Chính Nam tháo xuống mặt nạ, nhưng mọi người một vòng rồi mỉm cười.

“Hải gia a, nếu họ tiếp tục đóng cửa Hải thành làm thổ bá vương thì có lẽ còn có thể yên ổn một thời gian.

Đáng tiếc, họ không chỉ ra ngoài nhảy nhót, mà thậm chí còn dám đưa tay về phía người của chúng ta.

Vậy chỉ có thể tự trách bản thân xui xẻo rồi!”

Gương mặt xinh đẹp, nụ cười tươi tắn nhưng lời nói và đôi mắt đỏ như máu đầy ma mị kia khiến Chính Nam như một vị tử thần mới tìm được niềm vui mới vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Tân Kỷ Nguyên

Buổi họp tiếp tục kéo dài thêm hơn 5 tiếng mới kết thúc, rất nhiều quyết định và kế hoạch được thông qua. Trong đó có gần một nửa là để trừng phạt Hải thành vì dám có ý định với thành viên của Akatsuki.

Mọi người rời đi hết chỉ còn lại Chính Nam và Tú Anh phú bà trong phòng.

Hắn mệt mỏi vươn vai: "Vừa xong được Hà thành thì lại nhảy ra một cái Hải thành, thật sự là mệt mỏi."

Tú Anh phú bà bước tới phía sau Chính Nam, ôn nhu bóp vai cho hắn: "Cũng là đúng dịp mà thôi. Từ lần trước anh đưa ra kế hoạch "Duyên Hải Thất Liên Thành" thì Hải thành cũng đã nằm trong tầm ngắm rồi còn gì."

"Thì đúng là vậy nhưng anh đâu có ý định làm liên đâu. Ban đầu kế hoạch của chúng ta là đánh hạ Cửu Dương Các, sau đó âm thầm phát triển trong lòng Tà Nguyệt Tông khoảng hai năm để Thanh Vân Tông trở thành tam lưu tông môn rồi mới bắt đầu tính tới Hải thành.

Đúng là kế hoạch không theo kịp diễn biến. Hải thành không chỉ muốn lợi vũng nước đục này, thậm chí còn muốn thúc đẩy Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các sớm quyết chiến để "trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi". Đáng tiếc họ tính sai rồi, hừ!"

"Nói đi nói lại cũng đều là vì Nguyệt Vĩnh hồ ly kia, hừ!" - Tú Anh phú bà ghen tuông, trong mắt cô Chính Nam quyết tuyệt với Hải thành như vậy đều là vị Nguyệt Vĩnh bị cầu hôn mà thôi.

Chính Nam cười lắc đầu, kéo Tú Anh phú bà nằm trong lòng hắn: "Cái gì mà vì Nguyệt Vĩnh chứ. Anh đã nói các em đều là của anh, ngoài anh ra không ai được khi dễ các em hết, có ý tưởng cũng không được. Bây giờ có là Trịnh gia Trịnh Thành Công muốn cầu hôn em thì anh cũng phải cho hắn xuống địa ngục."

"Hoa tâm quý, chỉ biết nói lời ngon ngọt lừa người ta~" - Tú Anh phú bà gất một câu nhưng trong lòng ngọt lịm, bởi vì cô biết nếu ngày đó đến hắn nhất định sẽ dám làm.

Chính Nam ôm đã mềm nhũn Tú Anh phủ bà trong lòng, ngửi mùi hương thoang thoảng từ trên cơ thể cô, hấn nhin không được cúi đầu hôn xuống.

Tú Anh phủ bà cũng không ngần ngại đáp trả, chuẩn bị sẵn tinh thần cho phần tiếp theo.

Cốc! Cốc! Cốc!

"Tiểu thư, bên ngoài đã tập trung rất nhiều người dân Hà thành muốn làm thủ tục vay tiền, người của chúng ta chưa quen thuộc với hình thức mới này nên sợ có sai lầm. Xin tiểu thư xuống xem qua thử." - Lê Nhân Doanh lại "vô tình" làm bóng đèn chiếu sáng đôi nam nữ đang muốn ban ngày tuyên dâm.

"Tôi biết rồi."

Tú Anh phủ bà nhảy xuống khỏi người Chính Nam, chỉnh lại quần áo xong đang muốn rời đi nhưng nhìn hấn một mặt khổ bức thì nhin không được phi cười: "Em có việc rồi, khi khác đi. Lần sau... em để anh thích làm gì thì làm!" - Nói, cô như một làn khói biến mất sau cánh cửa.

Quá xấu hổ! Không mặt mũi gặp người!

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười, an ủi tiểu Chính Nam hai câu rồi chạy về tìm Ngọc Ngân phủ bà nói chuyện.

...

Buổi tối, Chính Nam tự mình điều khiển Khởi Nguyên chiến hạm tới Tà Nguyệt Tông tìm Nguyệt Nga tông chủ, cùng bà bàn bạc mấy tiếng đồng hồ phương án đối phó với Cửu Dương Các và Hải thành.

Chỉ là không biết hai người đạt được thỏa thuận gì mà khi Chính Nam rời đi thì vạ năm hàn băng Nguyệt Nga tông chủ lại nở nụ cười.

...

Ba ngày sau, tại con đường sầm uất nhất Hà thành mọc lên một tòa lầu các ba tầng, được đặt tên là Tân Kỳ Nguyên. Đáng nói là tòa lầu các này không phải thuộc một chủ sở hữu mà là do Trần gia và Lý gia sở hữu chung, mỗi bên có 50% trách nhiệm và quyền lợi.

Tầng trệt là mô hình kinh doanh cho thuê mặt bằng kinh doanh dịch vụ ăn uống, thế nhưng hiện tại chỉ có một khu vực duy nhất có khác ra vào là sản nghiệp của Thanh Vân Tông. Cửa hàng này đặc biệt tập nập bởi vì nó là mô hình hoàn toàn mới được Chính Nam đưa ra, Maid Cafe!(*Tri ân ý tưởng của #tungkhang!)

Chính là các cô gái xinh đẹp mặc trang phục hầu gái cách tân với tà váy ngắn trên đầu gối, vớ dây, băng đô tai mèo và đuôi. Lan và tiểu Nhã cũng từ Phúc Đạt chuyển hẳn qua đây làm việc mà không sợ lộ ra danh tính bán thú nhân của mình.

Tầng hai là sòng bài, không phải đồ xúc xắc, chọn tài - xỉu mà chân chính đánh bài với Blackjack(xì-dzách), Poker(Xì-tố), Chinese Poker(Mậu Binh), v.v... các loại hình thức cờ bạc hiện đại. Tất nhiên nhân viên phục vụ phải mặc đồng phục thỏ Playboy, nếu không còn gì là thú vị.

Tầng ba là nơi người của Trần gia làm thủ tục cho vay lãi làm việc.

Ngoài ra dưới lòng đất còn có mặt thất được Chính Nam vẽ đầy cấp 6 trận văn và phù văn. Nếu có người không mang theo lệnh bài đặc chế mà lên vào, vậy chúc mừng! Nơi này của hấn có thể vây chết Độ Kiếp trung kỳ trở xuống chứ không đùa.

Tất nhiên toàn bộ ý tưởng xây dựng Tân Kỳ Nguyên đều xuất phát từ Chính Nam, người lúc này đều bị các chị, các mẹ trong thành gắn mác "bại hoại" vì các mẫu trang phục quá mức kích dục, còn cánh đàn ông thì tôn lên thành "thánh sống".

Akatsuki mọi người cũng là hết sức bất đắc dĩ. Lúc Chính Nam trình bày các mẫu trang phục này các cô cũng cất lực phản đối, quá mất thuần phong mỹ tục a!

Thế nhưng lại là Nguyệt Vĩn xung phong mặc thử. Nhìn Chính Nam một mặt heo thấy củ cải, nước miếng nuốt liên tục các cô liền quăng thuần phong mỹ tục ra sau đầu, mỗi người một bộ đi mặc thử để cho hấn nhìn.

Kết quả không hiểu ra sao trang phục liền được thông qua, cho nên mới có tình hình hiện tại.

"Em nhìn, lại có người giả vờ làm rơi mũ để nhìn lên dưới váy các cô gái. Anh ấy làm sao lại nghĩ ra loại trang phục hầu gái bại hoại này a!?" - Vũ Tuyết phủ bà gất gồng.

"Ừm... nếu chị thấy nó bại hoại thì làm ơn coi ra, mặc một bộ đồ bình thường khác vào dùm em." - Vũ Vân liếc mắt khinh thường.

Chính mình mỗi ngày không có việc gì đều mặc đi qua đi lại trước mặt Chính Nam khoe khoang đường cong, thế nhưng hỏ ra liền mắng trang phục hầu gái bại hoại.

"Vậy sao được, cửa hàng... maid cafe này là sản nghiệp của Thanh Vân Tông do chị em mình làm quản lý chung, chị sao có thể để em một mình bơ vơ giữa đám đàn ông như sói đói ngoài kia cho họ nhìn lên được chứ!" - Vũ Tuyết phủ bà nghĩa chính ngôn từ, một bộ thương em gái nhất quả đất.

Vũ Vân chẳng thèm trả lời chị mình mà chuyển sang làm nước. Hai người tất nhiên sẽ không ra ngoài kia để đám người lạ nhòm ngó mà chỉ đứng trong

quầy làm quản lý, thế nhưng đồng phục thì từ nhân viên tới quản lý đều phải mặc đúng không.

"Cô Tuyết, bên kia có một chú nói tặng hoa này cho cô." - Tiểu Nhã lon ton chạy tới cạnh Vũ Tuyết phú bà, giơ ra bông hoa hồng trong tay.

Cô bé sau một khoảng thời gian sống chung với Lan đã không sợ người nữa, cũng học được cách nói chuyện giống nhân loại.

Vũ Tuyết phú bà hí hóp mắt nhìn qua nơi tiểu Nhã chỉ, ở đó là một công tử ca đang nhìn bên này cười, từ trang phục và thần thái có thể đoán được là con nhà giàu.

Cô cầm lấy bông hoa trong tay tiểu Nhã, hết sức lạnh lùng ném vào thùng rác. Mặt không hề đổi sắc.

Công tử ca kia vừa giận vừa xấu hổ, khuôn mặt nén đến đỏ bừng. Hắn đập bàn một cái, đứng phắt dậy đang muốn gây sự thì bị bạn đi cùng kéo lại. Không biết người kia thì thầm gì đó để công tử ca khuôn mặt từ đỏ bừng chuyển thành đen thui, sau đó là xám trắng đầy hoảng sợ, để lại tiền trên bàn liền chạy.

"Haha, lại có người bị sự tích của chị dọa chạy." - Vũ Vân có vẻ không bắt ngờ với chuyện này, còn hết sức vui vẻ trêu chọc chị mình.

Vũ Tuyết phú bà thì không quan tâm lắm: "Đối với đám ăn rồi chỉ biết đi lòng vòng chọc ghẹo phụ nữ như vậy thì chỉ có thể dùng nắm đấm nói chuyện."

Lần trước cũng có người muốn tán tỉnh cô nhưng bị cô từ chối, sau đó then quá hóa giận gây rối ở đây bị cô đánh cho một trận rồi ném ra ngoài. Tiếp theo không biết chuyện gì xảy ra mà cha tên kia phải đến tận nơi quỳ gối xin lỗi, để những kẻ có ý đồ đều phải nghĩ lại hai lần.

Tên hôm nay chắc là mới đến lần đầu, may mà có bạn khuyên can không thì lại ra đại sự.

"Chị Tuyết, anh Nam và tiểu thư có chuyện muốn gặp chị, đang đợi chị ở tầng ba." - Lan từ bên ngoài nói vọng vào.

Cô bé bây giờ đã là Hòa Hợp sơ kỳ bán thú nhân, tu vi không hề thấp nhưng vẫn luôn rất chịu thương chịu khó. Có lẽ có tiểu Nhã làm em gái đã để vết thương lòng của cô bé nguôi ngoai rồi.

Vũ Tuyết phú bà gật đầu rồi theo thang máy đi lên lầu ba.

Không sai, chính là loại thang hộp bán tự động.

"Trong nhà có Khí Hoàng và Phù Hoàng a, nếu còn phải đi bộ lên lầu thì quá có lỗi với bản thân rồi." - Chính Nam giải thích như vậy.

Tất nhiên chỉ có người của Akatsuki và các nhân viên cấp cao mới có bệnh bài đặc chế để sử dụng thang máy, còn khách hàng thì cứ đi bộ luyện chân thêm đi, tăng cường sức khỏe, tránh bệnh tim mạch.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Đại chiến đến gần

Thang máy không hề đưa Vũ Tuyết phú bà lên tầng ba mà đi sâu xuống lòng đất. Vừa rồi Lan nói "Anh Nam và tiểu thư" chính là mật lệnh.

"Nếu chỉ có tên một người thì không cần đề ý, nhưng nếu có hai người trở lên, vậy thì đi xuống mật thất. Nhớ kỹ!" - Chính Nam quy định như vậy đấy.

...

Chờ Vũ Tuyết phú bà đi vào căn phòng nhỏ dưới mật thất thì bên trong đã có ba người, Chính Nam, Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà.

"Tuyết đến rồi à, ngồi đi."

Ba cô gái nhìn nhau rồi chờ Chính Nam nói tiếp.

"Hôm nay gọi mọi người tới đây là để nói một chuyện quan trọng, đó chính là nhân lực."

Chúng ta vẫn đang duy trì mọi hoạt động của tổ chức với 7 người gồm 4 thần sức và 3 hộ pháp, nhưng việc càng lúc càng nhiều, nếu nhân số không tăng lên thì rất khó đảm bảo mọi việc trôi chảy được."

Gia Nguyệt phú bà mới gia nhập nhưng cô bé quá nhỏ và kinh nghiệm sống còn chưa đủ, không thể tự mình làm việc được, cho nên xem như không tính.

Thanh Tâm thì còn quá yếu và chí hướng còn chưa rõ ràng, rất dễ bị lung lay nếu xảy ra vấn đề nên cũng không được.

"Trước đó em gia nhập là do anh hỏi cho nên em không biết tiêu chí tuyển thành viên của anh là như thế nào. Người em có rất nhiều, nhưng chỉ sợ anh không đồng ý thôi." - Tú Anh phú bà nói thẳng.

Cô cũng không muốn ôm đồm nhiều công việc như hiện tại, nếu có người làm thay để có thêm thời gian tu luyện và ở bên cạnh Chính Nam thì tốt hơn.

"Ừ, nếu ai đó muốn trở thành một trong số chúng ta, anh không cần họ phải mạnh mẽ hay giỏi giang cỡ nào, nhưng nhất định phải là người xứng đáng để chúng ta tin tưởng."

Ngọc Ngân phú bà và Vũ Tuyết phú bà không nói chuyện, hai người đều là "đứa trẻ còn sống", cả bạn bè và người thân đều không có, chuyện này coi như không có phần cho hai người nói chuyện.

"Em nghĩ chuyện này không thể gấp nhất thời được. Muốn có người vào một tổ chức hoạt động bí mật như Akatsuki thì phải đảm bảo được rất nhiều tiêu chí, còn cần theo dõi để nắm chắc cả tâm tính lẫn các mối quan hệ nữa."

Nếu không anh cứ làm một danh sách yêu cầu và tên một vài người anh muốn đi, em có thể giúp anh theo dõi."

Chính Nam im lặng suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: "Tạm thời em thu thập thông tin về Thanh thành Diệp gia Đại tiểu thư Diệp Liên Hoa dùm anh trước, còn lại thì để sau khi việc ở Cửu Dương Các và Hải thành xong anh sẽ tính lại."

"Diệp Liên Hoa" - Tú Anh phú bà hí hóp: "Lần gần nhất em thấy cô ta chính là đi cùng anh mà nhỉ. Làm sao, hai người cắt liên lạc rồi à?"

Chính Nam nhún vai: "Lần ấy Liên Hoa bất ngờ rời đi không nói lời tạm biệt, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng liên lạc lại. Anh cũng chỉ vô tình nghĩ tới mà thôi."

"Được rồi, em chỉ hỏi vậy thôi, không có ý gì đâu." - Tú Anh phú bà mỉm cười: "Em sẽ giúp anh theo dõi vài người trên Tần Tinh Bảng, nếu họ có tiềm năng cao thì em sẽ thông báo cho anh."

"Ừ, như vậy đi." - Chính Nam quay sang Vũ Tuyết phú bà: "Tuyết, những gì em đã biết, đang biết về Hải thành từ bé tới giờ soạn thành một bản thảo chuẩn bị cho lần họp tiếp theo, sau Cửu Dương Các thì Hải thành sẽ là mục tiêu chính tiếp theo của chúng ta nên anh cần những tình báo ấy."

Em cũng làm tương tự với Thanh Thành đi Ngân."

"Rõ!"

"À, mà em còn có chuyện muốn hỏi."

Mọi người đưa mắt về phía Vũ Tuyết phú bà.

"Chính là chuyện Hải Đại Phát và Hải Đại Quý đi cầu hôn Tà Nguyệt Tông. Bọn họ đã làm gì để Hải gia phải xám xịt trở về, liên lý do bị từ chối cũng không nói ra như vậy?"

"Bí mật!" - Chính Nam cười thần bí để cả ba cô gái trong lòng ngứa nhưng hẳn đã không muốn nói các cô cũng chẳng hỏi thêm.

Trang phú bà không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào nhả răng Chính Nam: "Còn không phải lại dùng chiêu cũ, mượn danh tiếng và sức ép từ Trần Mai Tú Anh phú bà tới ép Hải thành Hải gia một lần nữa?"

Chính Nam bĩu môi: "Vẫn còn cay cú chuyện tôi hoàn thành nhiệm vụ mà không tốt một giọt mồ hôi a. Thế nhưng tôi không làm gì sai, cũng không làm gì phạm luật, cay thế chứ cay nữa cũng vậy thôi, haha."

"Hừ!"

Chính Nam mỉm cười nhớ lại lúc ấy nói chuyện cùng Nguyệt Nga tông chủ: "Ngài chỉ cần nói với Hải gia là Nguyệt Vĩnh đang cùng Trần gia tiểu thư Trần Mai Tú Anh, bạn thân của cô ấy, chung tay góp sức phát triển một hình thức làm ăn mới, trong thời gian ngắn là sẽ không thành gia lập thất mà chỉ chú tâm vào tu luyện và phát triển sự nghiệp. Họ chắc chắn sẽ biết phải làm như thế nào."

Có gan thì phá chuyện làm ăn của Trần gia Tiểu thư thử, hắc hắc!

...

Ba ngày sau.

Buổi tối trước đại chiến. Thanh Vân Tông, Nghị Sự Điện.

Chính Nam ngồi trên ghế trung tâm nói: "Ngày mai chúng ta sẽ cùng Tà Nguyệt Tông tiến đánh đại bản doanh Cửu Dương Các, mọi người có vấn đề gì cần hỏi hay không?"

Nói tới Tà Nguyệt Tông, Bính hộ pháp Nguyệt Vĩnh liền phát biểu: "Chủ nhân, mặc dù nói cân cân tương quan lực lượng nghiêng về phía chúng ta nhưng

Cửu Dương Các dù sao cũng đã tồn tại ngàn năm, chắc chắn là có lý do của nó. Cho nên em muốn hỏi là ngày mai Khởi Nguyên chiến hạm có được sử dụng hay không?”

Chính Nam gật đầu: “Trong trường hợp cần thiết, Khởi Nguyên chiến hạm có thể sẽ được sử dụng tới. Chủ trương của anh là chưa muốn bại lộ nó, cho nên nếu có thể không sử dụng là tốt nhất, còn nếu bắt buộc phải dùng thì chỉ có thể cho nó sớm vang danh đại lục. Để đề phòng bất trắc, anh sẽ cho nạp đầy Linh Pháo bằng Cực phẩm linh thạch.”

Tú Anh phú bà cũng lên tiếng: “Mặc dù chưa đánh đã bàn chuyện này là hơi sớm, nhưng em cần biết ý kiến của anh về việc phân chia Cửu Dương Các như thế nào sau đại chiến.”

Tú Anh phú bà là người quản lý việc thu - chi của Thanh Vân Tông và cả Akatsuki, nếu Chính Nam ý định tặng toàn bộ mọi thứ cho Tà Nguyệt Tông hoặc chỉ tượng trưng lấy một chút cho có lệ thì cô nhất định sẽ ngăn trận chiến này xảy ra.

“Chuyện này anh đã cùng cao tăng Tà Nguyệt Tông bàn kỹ và đã có được tiếng nói chung” - Chính Nam không ngần ngại nói: “Địa bàn sẽ toàn bộ tặng cho họ, anh chỉ cần Nguyệt Vĩnh...”

Tú Anh phú bà lập tức triệu hoán Tu La Cốt Thể.

Vũ Tuyết phú bà Bạch Hồ huyết mạch cũng đã được kích hoạt.

Ngọc Ngân phú bà thì hòa bình hơn, cô để vũ khí của mình lên bàn rồi nhìn chăm chăm Chính Nam.

Chính Nam cảm thấy không khí xung quanh đã cô đọng thành thực chất, thậm chí Tu La Minh Khí của Tú Anh phú bà đã quán quanh người hắn, chỉ cần hắn nói nhầm một câu cô sẽ để nó tràn vào thân thể hắn ngay lập tức.

“Mấy cô làm gì, anh ấy làm như vậy có gì không đúng sao?” - Nguyệt Vĩnh lập tức bênh Chính Nam, thế nhưng nhìn thế nào cũng không thấy có sức lực.

Mọi người tự động không nhìn Nguyệt Vĩnh mà đặt hết sự chú ý lên Chính Nam, bởi vì quyết định của hắn mới là cuối cùng.

Chính Nam phui phui Tu La Minh Khí trên vai mình, cười khò: “Anh còn chưa nói hết câu đâu, làm gì phản ứng mạnh như vậy chứ.” - Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Nếu chúng ta đánh thắng trận chiến này, toàn bộ địa bàn của Cửu Dương Các sẽ do Tà Nguyệt Tông trên danh nghĩa đứng ra tiếp nhận. Còn Akatsuki...”

Chính Nam đưa mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng một lần: “Akatsuki sẽ là đồng minh của Tà Nguyệt Tông và Nguyệt Vĩnh là đại sứ của cả hai bên.

Chúng ta có toàn quyền tự phát triển kinh doanh, sản nghiệp, chiêu thu đệ tử... trong lòng Tà Nguyệt Tông. Thỏa thuận của anh và Nguyệt Nga tông chủ chính là như vậy.”

Các vị phú bà nhìn nhau rồi thu lại hình thức chiến đấu, bởi vì các cô thỏa mãn với đáp án của Chính Nam.

Thoạt nhìn có vẻ là Tà Nguyệt Tông chiếm hết lợi ích, Akatsuki cũng chỉ có thể co mình phát triển bên trong lãnh địa Tà Nguyệt Tông nhưng mọi người đều hiểu rằng Chính Nam có khả năng phát triển nhanh như thế nào, mạnh ra sao. Chưa nói tới việc Nguyệt Vĩnh cũng chính là người của Akatsuki, quan hệ đồng minh này vững chắc hay không chủ yếu dựa vào cô, mà cô đối với Chính Nam thì... người mù cũng có thể nhìn ra.

"Vậy em không còn gì để hỏi." - Tú Anh phú bà thu lại tất cả mọi thứ, ôn nhu ngồi đó nhìn Chính Nam.

Hai người còn lại cũng là như thế.

Chính Nam không phải lần đầu, cũng chắc chắn không phải là lần cuối nhưng hắn biết mình sẽ chẳng bao giờ làm quen được với tốc độ trở mặt của nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

"Nếu không còn chuyện gì thì mọi người nghỉ ngơi sớm đi, giữ trạng thái tốt nhất. Ngày mai... sẽ là một ngày dài a!"

Đôi mắt màu đỏ của Chính Nam xoay tròn nhìn vào trời đêm vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Tập hợp, lên đường

Sáng hôm sau, Akatsuki tất cả mọi người tập trung trong phòng họp... ăn sáng.

Đúng vậy, là Chính Nam gọi mọi người tới ăn sáng.

“Hôm nay ngoại trừ Lam Chiến Đại trưởng lão ở lại tọa trấn Thanh Vân Tông ra thì tất cả mọi người đều phải tham gia nhiệm vụ lần này.

Giáp và Ất, hai em còn ít kinh nghiệm, tu vi lại không cao, lát nữa cần nghe lời và chấp hành đúng mệnh lệnh của các thần sứ, hiểu không?” - Chính Nam cố ý dặn dò kỹ hai cô bé, dù sao lần này không phải là trận chiến nhỏ mà hẳn có thể hoàn toàn kiểm soát toàn cục, cho nên biến số đặc biệt nhiều.

“Hiểu rõ!” - Giáp hộ pháp Vũ Văn và Ất hộ pháp Lam Phụng đồng thanh.

Hai cô hào hứng không thôi, cuối cùng cũng được Chính Nam cho ra chiến trường.

"Nam Tào, em tiếp tục ở lại tông môn tu luyện thêm đi, không cần thất vọng, sau này còn nhiều cơ hội cho em."

Gia Nguyệt phú bà gật đầu: "Em hiểu, em sẽ cố gắng hơn."

Sau đó Chính Nam phân phát đan dược cho mọi người, toàn là cấp 4 hoàn mỹ đan dược, riêng Tú Anh phú bà và Vũ Tuyết phú bà tu vi đã Không Minh Kỳ nên hẳn sử dụng hai thẻ đổi cấp 5 đan dược đổi cho các cô hai viên cấp 5 hoàn mỹ Liệt Thương Đan và cấp 5 hoàn mỹ Hồi Nguyên Đan, nhận được mọi người ánh mắt hâm mộ.

“Cấp 5 hoàn mỹ đan dược!? Anh còn có thứ này?” - Tú Anh phú bà ngẩn người.

Thân là đại kinh thương gia tộc thiên kim, cô biết bảo khổ Trần gia cất cấp 8, cấp 9 đan dược không ít, nhưng cấp 5 hoàn mỹ đan dược thì tuyệt nhiên là không có.

Chính Nam bụng lấy trái tim, nằm vật ra bàn: “Có vài viên ấy thôi đấy, nhiệm vụ lần này tương đối nguy hiểm nên nhịn đau đưa cho mọi người dùng. À! Khó thờ quá!”

Nhìn Chính Nam một bộ cắt gan cắt ruột biểu tình, mọi người phì cười. Tú Anh phú bà cũng chỉ trợn mắt Chính Nam một cái rồi mỉm cười cất kỹ đan dược đi còn Vũ Tuyết phú bà ánh mắt long lanh nhìn Chính Nam đầy trù ẻo.

...

8 giờ sáng.

"Xuất phát!"

Chính Nam đứng trên đầu thuyền Khởi Nguyên chiến hạm, hai tay chấp sau lưng, áo choàng đen mây đỏ bay phấp phới.

Nhìn Khởi Nguyên chiến hạm tăng dần độ cao rồi biến mất trong màn mây, Lam Chiến thờ dài: “Tuổi trẻ thật tốt a!”

...

Trên Khởi Nguyên chiến hạm, Tú Anh phú bà y ôi trong lòng Chính Nam, nói: “Anh, Thanh Vân Tông càng lúc càng lớn mạnh, mọi người tu vi cũng đang tăng lên, chỉ có một mình anh chèo chống kinh tế có đủ hay không?” - Hẳn đã hơn một lần phải dùng cực phẩm linh thạch đổi thành thượng phẩm linh thạch để tiêu xài, đây chính là bước đầu xuất hiện tình trạng cung không đủ cầu.

Chính Nam thờ dài, hẳn biết Tú Anh phú bà sẽ hỏi chuyện này, cho nên hẳn cũng không giấu giếm cô: “Không đủ, cho nên anh mới muốn gấp rút tiến đánh Cửu Dương Các.”

“Để chiếm địa bàn Cửu Dương Các sao?”

“Tà Nguyệt Tông mặc dù gia đại, nghiệp đại nhưng họ cũng cần phát triển tông môn của mình. Bây giờ chúng ta mà chia cắt địa bàn của họ sẽ chỉ kìm nén sự phát triển của cả hai mà thôi. Chưa nói tới việc giữa hai phía chỉ là quan hệ đồng minh chứ không phải người nhà, một khi trên vấn đề kinh tế xảy ra tranh chấp, quan hệ rất dễ tan vỡ từ bên trong.”

Tú Anh phú bà gật gù, cô đồng ý với thuyết pháp của Chính Nam.

Đan dược Chính Nam gửi bán ở Phúc Đạt mặc dù hái ra tiền nhưng cô cũng phải nộp về Trần gia bản gia chứ không thể ăn trọn được. Có thể làm giả sớ sách nhưng giả chung quy là giả, nếu lộ ra thì mọi chuyện sẽ tệ hơn nhiều.

Còn loại hình kinh doanh mới ở Tân Kỳ Nguyên có vẻ khả quan nhưng dù sao chỉ mới giới hạn tại Hà thành, muốn mở rộng thì phải chờ đánh ngã Cửu Dương Các trước đã.

“Vậy sau này anh tính phát triển kinh doanh như thế nào?”

“Tà Nguyệt Tông chủ yếu kinh doanh trà quán, tửu lâu và các mặt hàng không quan trọng, để mọi thứ rơi hết vào tay các thế lực phụ thuộc. Anh muốn thu tóm tất cả trở về, đặc biệt là dược liệu và khoáng sản.” - Chính Nam ánh mắt lập lờ, đã có cái mác Tà Nguyệt Tông, hẳn không ngại vơ tay nắm mọi thứ về mình: "Sau đó là nhân rộng mô hình Tân Kỳ Nguyên ra khắp các thành lớn trong phạm vi quản hạt, tạo thành một chuỗi cửa hàng đồng nhất."

Tú Anh phú bà ngẩng đầu nhìn Chính Nam. Trước nay cô luôn nghĩ hần quá ôn hòa, xử sự rất nhiều việc lấy ổn định và an toàn làm chủ, thế nhưng hôm nay hần lại tuyên bố muốn làm hùng chủ, bá chủ, điều này khiến cô khá bất ngờ.

Giống như hiểu được ý nghĩ của Tú Anh phú bà, Chính Nam cúi đầu vuốt tóc cô, mỉm cười nói: “Anh bình thường đều không muốn cùng người tranh đấu, chuyện gì có thể dĩ hòa vi quý thì nhất định sẽ không đổ máu. Nhưng mà biết sao được a, trong nhà neho nhóc gần 300 cô gái, sau này chắc chắn sẽ càng nhiều hơn, lại dĩ hòa vi quý có khi bị các cô ăn xương cũng không còn.”

Tú Anh phú bà nắm yêu Chính Nam một cái, sau đó bàn tay cô bắt lấy tiểu Chính Nam đang rung đùi đắc ý, gần giọng nói: “Ngay bây giờ em sẽ ăn cho anh khỏi tham gia trận chiến này luôn, hừ!”

Trong phòng lại là một trận đại chiến.

...

20 giờ, tại Tà Nguyệt Tông.

Akatsuki bảy người gồm Không thần sứ Chính Nam, Hắc Vô Thường thần sứ Tú Anh phú bà, Bạch Vô Thường thần sứ Ngọc Ngân phú bà, Bạch Hồ thần sứ Vũ Tuyết phú bà, Giáp hộ pháp Vũ Vân, Ất hộ pháp Lam Phụng đều đang đeo mặt nạ và Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh mặc trang phục Akatsuki nhưng đã tháo mặt nạ ra ngồi đối diện cao tăng Tà Nguyệt Tông, “Huyết Sắc Vi” Nguyệt Vi cũng có mặt.

“Lần này là chân chính đại sự của cả hai phe chúng ta, không biết bên phía Tà Nguyệt Tông mọi người còn có vấn đề gì cần bàn hay không?” - Chính Nam lên tiếng trước.

Nguyệt Vi lão tông chủ đáp: “Vấn đề thì không có, chỉ là Không thần sứ, trang phục này của Akatsuki làm từ thứ gì mà có thể che đậy được cả thần thức của Độ Kiếp Kỳ vậy?” - Thân là Độ Kiếp hậu kỳ bà cũng không thể nhìn xuyên qua trang phục Akatsuki để xem tu vi mọi người.

Chính Nam hài hước đáp: “Nếu ngài có hứng thú thì tôi vẫn còn vài bộ đây. Nguyệt Vi đại tiểu thư có muốn hay không?”

Nguyệt Vi lão tông chủ nhìn kỹ đôi mắt màu đỏ của Chính Nam, lát sau bà lắc đầu: “Vẫn là thôi đi.

Già rồi a, nên an phận thì tốt hơn. Lại nói, thân làm bà ngoại không thể giành nam nhân với tiểu Vịnh chứ, đúng không tiểu Vịnh?”

Bị mọi người dồn ánh mắt qua nhìn, cho dù là nổi danh "Tà Nguyệt ma nữ" như Nguyệt Vịnh cũng không dễ chịu gì.

Cô trừng mắt bà ngoại mình, nói: “Nếu bà ngoại có bản lĩnh thì cháu cũng không ngại đâu.”

Chính Nam cảm thấy cái đề tài này mà càng nói chắc chắn sẽ đi càng xa cho nên hần phải ngăn nó lại mới được: “Không nói chuyện đó. Lần này Tà Nguyệt Tông mọi người định xuất động toàn quân sao?”

Nguyệt Nga tông chủ đáp: “Tam trưởng lão và Lục trưởng lão ở lại tọa trấn tông môn, còn lại mọi người ở đây và 20 nòng cốt đệ tử, 100 tinh anh đệ tử, cùng 1,000 nội môn đệ tử cộng với 5,000 ngoại môn đệ tử sẽ tham gia chiến dịch thảo phạt Cửu Dương Các lần này.”

Chính Nam tính nhẩm trong lòng, lần này Tà Nguyệt Tông xuất động gần như toàn bộ cao tăng và một nửa đệ tử tham chiến, có thể nói là được ăn cả ngã về không.

“Nguyệt Nga tông chủ, từng đó có vẻ vẫn chưa đủ so với số lượng đệ tử của Cửu Dương Các đâu, tin rằng ngài cũng biết chuyện này chứ?” - Mặc dù vậy thì... còn thiếu.

“Tôi biết, nhưng không phải là còn Akatsuki sao? Không thần sứ sẽ không thật sự chỉ muốn tham chiến với 7... 8 người ở đây chứ?” - Nguyệt Nga tông chủ hỏi ngược lại Chính Nam.

Chính Nam không nhanh không chậm đáp: “Bên tôi chỉ có thể tham chiến với khoảng 1,000 người, không hơn.”

Akatsuki mọi người nhìn nhau: “1,000 người? Anh ấy lấy ở đâu ra 1,000 người?”

“1,000 người!” - Nguyệt Nga tông chủ cười như không cười: “Cũng gần như. Không phải còn “thứ kia” sao? Thứ đó đã đủ để bù đắp cả chục ngàn người rồi a.”

“Ra là ngài đánh chủ ý lên nó.” - Chính Nam lắc đầu: “Tôi còn chưa muốn nó bị bại lộ, ngài đừng trông chờ vào nó quá như vậy.”

Nguyệt Vi lão tông chủ chen vào: “Thứ đó tôi cũng đã nghe Nga nói qua, có thần kỳ như vậy sao? Đủ sức bù đắp cho cả chục ngàn người?”

Nguyệt Nga tông chủ không nói mà nhìn về phía Chính Nam, nếu hần muốn thì tự mình nói, bà sẽ không lăm lòi.

“Được rồi, kế hoạch không theo kịp diễn biến, chúng ta cứ lên đường tới Cửu Dương Các trước, vừa đi vừa bàn tiếp.” - Chính Nam ra hiệu cho tất cả mọi người đi theo hần.

Vốn không muốn bại lộ Khởi Nguyên chiến hạm quá sớm, nhưng tình hình này có lẽ là tránh không được. Dù sao thì Hải thành còn nhìn chăm chăm, Tà Nguyệt Tông cũng không thể đánh cược tất cả vào trận đại chiến này được.

1,000 nội môn đệ tử và 5,000 ngoại môn đệ tử đã từ 5 ngày trước sớm xuất phát dưới sự chỉ đạo của Đại trưởng lão, Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão tới Cửu Dương Các, ngày hôm nay chỉ là Chính Nam mang theo những người còn lại lên đường sau mà thôi.

...

Khởi Nguyên chiến hạm dần hiện hình ra từ trong không khí rồi chậm rãi hạ xuống trước vẻ mặt tròn mắt há hốc mồm của hơn 100 đệ tử tinh anh và nòng cốt của Tà Nguyệt Tông, Nguyệt Vi lão tông chủ cũng không là ngoại lệ.

Chính Nam làm động tác mời, nói: “Mọi người lên thuyền đi rồi chúng ta tiếp tục bàn bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Chiến tranh bắt đầu

Nguyệt Vi lão tông chủ nhìn không được đi trước một bước chạy thẳng lên Khởi Nguyên chiến hạm rồi dùng thân pháp của mình đi dạo một vòng quanh thuyền.

Tốc độ kia để đám người nghen họng trần trời.

Chờ đến lúc bà trở lại thì cao tầng của Tà Nguyệt Tông và Akatsuki mọi người đã an vị trên đài cao, đệ tử Cửu Dương Các thì đứng bên dưới thành 12 hàng ngang đang nghe Chính Nam nói gì đó.

Nguyệt Nga tông chủ nhỏ giọng căn nhắc: “Mẹ đi đâu giờ này mới trở lại, làm mọi người chờ mãi.”

Nguyệt Vi lão tông chủ ít thấy ngại ngùng, gãi đầu nói: “Mẹ đi... lạc. Nơi này thật cmn lớn, còn có thật nhiều phòng ở và kiến trúc cách ly. May mà mẹ dùng thần thức đánh dấu đường đi mới tìm được đường về, nếu không thật không còn mặt mũi nào tham gia chiến dịch lần này.”

Nguyệt Nga tông chủ không còn gì để nói với bà mẹ mấy trăm tuổi này của mình, đúng là già mà không nên nét, thật sự là xấu hổ!

...

“Cảm ơn mọi người!” - Chính Nam kết thúc bài phát biểu khích lệ sĩ khí của mình, nhận lại là một tràng pháo tay lớn của tất cả mọi người.

Hắn trở về ghế của mình bên cạnh Nguyệt Nga tông chủ, giọng đầy hài hước hỏi Nguyệt Vi lão tông chủ: “Đại tiểu thư, chuyến tham quan của ngài trên Khởi Nguyên chiến hạm của tôi như thế nào?”

Bị Chính Nam đào móc nhược điểm, Nguyệt Vi lão tông chủ lập tức phản kháng: “Không... thế nào. Nơi này cũng chẳng có gì đặc biệt, còn chưa lớn bằng... phòng tôi ở Tà Nguyệt Tông” - Người ngu đều nghe ra là bà đang chống chế, nói nơi này nhỏ hơn Tà Nguyệt Tông còn tạm được, phòng bà... vẫn là đừng so sánh.

Chính Nam không nói nữa, bởi vì lúc này có một nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông ôm theo gì đó chạy lại gần hắn, ngập ngừng nói: “Không... Không thần sử. Tôi... em biết lúc này không phải là lúc làm... làm việc riêng, nhưng mà... nhưng mà em sợ bỏ qua lần này sẽ không còn cơ hội nào khác... cho nên...”

Cô gái cắn răng lấy hết can đảm cúi thấp đầu, dùng hai tay đưa thứ nãy giờ ôm trong lòng cho Chính Nam, nói gấp: “Xin ngài nhận nó đi!”

Chính Nam không nói gì mà cầm lấy thứ hình chữ nhật kia, lật tẩm vải lụa trắng mỏng phủ bên trên ra.

Đây là một bức tranh!

Trong tranh là một người mặc áo đen mây đỏ, trên mặt đeo mặt nạ trắng nhẵn làm nổi bật lên đôi mắt màu đỏ có hai câu ngọc

Người thần bí kia đang đứng trên đầu một con hỏa long, hỏa long há miệng phun lửa xuống đám người biểu tình hung thần ác sát với vũ khí trong tay.

Chính Nam nhận ra tình cảnh này, đây là lần hắn sử dụng “Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật” giải vây giúp đoàn người Tà Nguyệt Tông. Cô gái này hẳn là một trong những người đi cùng Nguyệt Nhi trưởng lão trong lần Dương Khang và Huyền - Hoàng nhị lão tập kích họ trên đường trở về.

Mặc dù nét vẽ không thể nào tốt, lần ấy Chính Nam cũng không đứng trên đầu hỏa long mà phun nó ra từ miệng nhưng đây rõ ràng là tranh góc nhìn thứ nhất, là cái nhìn của cô gái nhỏ này đối với hắn chứ không phải là tranh tả cảnh, cho nên vẫn là rất có ý tưởng.

Chính Nam liếc qua cô gái đang đỏ bừng mặt, kéo mép áo nhìn hẩn hỏi: “Đây là em tự vẽ sao?”

“V-vâng... vâng. Nếu... nếu ngài không thích thì cho... cho em xin lỗi. Em đã cố hết sức...”

“Không sao, anh rất thích, cảm ơn em” - Chính Nam đưa tay xoa đầu cô gái, nói: “Em chờ anh một lát.”

“Tiêu hao 11 điểm nghề, kích hoạt và tăng cấp nghề [Họa Sĩ] lên cấp 5 thành công.”

Còn 11 điểm nghề dư, vừa đủ để Chính Nam kích hoạt một nghề lên tới cấp 5 nên hẩn không ngần ngại mở ra một nghề mới.

Sau 5 phút đứng im tại chỗ nhắm mắt, Chính Nam từ trong cửa hàng hệ thống mua xuống một cây bút rồi bắt đầu chỉnh sửa trên bức tranh.

Tà Luân Nhãn song câu ngọc được hẩn sửa lại thành tam câu ngọc, hỏa long dưới chân vốn là ngọn lửa cầu thành được hẩn thẳng thần sửa thành chân chính Long, đồng thời nó cũng há miệng phun ra một con hỏa long được cầu thành từ lửa xuống đám người bên dưới.

Nhưng đó chỉ là thay đổi nhỏ, thay đổi đáng nói nhất là Chính Nam vẽ thêm một cô gái đứng bên cạnh hẩn trên đầu con Rồng kia. Mặc dù không phải giống y hệt nhưng cô bé trong tranh có tới 8 phần giống cô bé tặng tranh cho Chính Nam. Trong tranh cô cũng không ngại ngùng cúi đầu mà rất mạnh dạn nắm lấy tay áo rộng đang bay phấp phật của hẩn, trên mặt mỉm cười.

Chỉnh sửa xong Chính Nam viết một dòng chữ nhỏ bên góc phải của bức tranh: “Không của Akatsuki, thân tặng!”

Tới trước mặt cô gái, Chính Nam đưa bức tranh cho cô, ôn nhu nói: “Em tặng tranh cho anh thì nó là của anh, tình cảm đó anh sẽ mãi trân trọng nó. Còn đây là của anh tặng cho em. Em thấy thế nào?”

Cô gái nhìn bức tranh, cảm nhận được trong đó cái nóng hừng hực của hỏa diễm, bá khí của con Rồng, cảm nhận được sự thần bí lạnh lùng tới ngao mạn của người mặc áo đen, cũng cảm nhận được sự hạnh phúc của “chính mình” khi đứng phía sau hẩn.

Cô gái trong tranh không nắm tay hẩn, hoặc có nhưng bị tay áo rộng thùng thình kia che mất, nhưng nụ cười trên mặt “mình” trong tranh cũng là nụ cười trên môi cô lúc này. Cô bé cảm động tới phát khóc, nói: “Cảm ơn anh, em rất thích. Cảm ơn anh!”

Chính Nam đưa tay xoa đầu cô, nói: “Em trở về nghỉ ngơi đi, lát nữa còn phải bận bịu đấy. Nhớ, phải sống sót trở về, ai biết được đâu đó còn có một con hỏa long chờ em tới ngao du cùng nó thì sao, đừng bỏ lỡ.”

Cô gái rồi rít cảm ơn rồi ôm bức tranh vào lòng chạy trở về hàng, dẫn tới một trận nháo nhào các cô gái khác muốn xem Chính Nam vẽ gì trong tranh.

Trên đài, Tú Anh phú bà hừ lạnh: “Em còn không biết là anh rất có tài vẽ tranh đấy?”

Chính Nam mặt không đỏ, hơi thờ không loạn: “Chỉ là rảnh rỗi học một chút, không có gì đáng nói.”

Mọi người trên đài kể cả Nguyệt Vi lão tông chủ nhin không được trùng mắt Chính Nam, rảnh rỗi học một chút đã vẽ được như vậy, nếu chú tâm học không biết còn thành dạng gì.

Hàng này rõ ràng là đang trang bức!

...

Từ Tà Nguyệt Tông tới Cửu Dương Các mất khoảng 10 ngày đường, thế nhưng Khởi Nguyên chiến hạm sừng sốt giảm con số đó xuống còn một ngày duy nhất.

22 giờ, trên boong tàu, Akatsuki 8 người, Nguyệt Vi lão tông chủ, Nguyệt Nga tông chủ, Nguyệt Nhi trưởng lão và 120 đệ tử Tà Nguyệt Tông đều đã sẵn sàng.

“Đến giờ xuất phát rồi, Nguyệt Nga tông chủ, Nguyệt Nhi trưởng lão, hai người xuống hội họp cùng đại quân đi.”

Nguyệt Nga tông chủ gật đầu rồi mang theo Nguyệt Nhi trưởng lão bay xuống hội họp với đại quân đang vây quanh sơn môn Cửu Dương Các bên dưới.

Trên Khởi Nguyên chiến hạm, mọi người đều đã vào vị trí chờ hiệu lệnh của Chính Nam.

Bên dưới là màn chữ lộn, cãi vã trước chiến đấu nên Chính Nam chẳng quan tâm lắm, để mấy người đó nói chán đi, khi nào đánh nhau rồi tính tiếp.

30 phút sau màn "khẩu chiến" của hai vị Tông chủ, chiến tranh mới chính thức nổ ra, để Chính Nam xem chút ngủ quên mất.

Hẩn thì nhẹ nhõm là vậy, nhưng Nguyệt Vi lão tông chủ thì không.

Bà tò mò hỏi: “Này, Không thần sứ, ngài nói Akatsuki có 1,000 người có thể tham chiến đúng không? Rồi người đâu?” - Mặc dù đầu óc luôn tung tung nhưng bên dưới 6,000 đệ tử Tà Nguyệt Tông, còn có cả hai con gái của bà chuẩn bị liều mạng với hơn 15,000 người của Cửu Dương Các đó a, nói không lo lắng là không thể nào.

Chính Nam thần bí đáp: “Khi cần họ sẽ xuất hiện, Đại tiểu thư đừng lo.”

Hắn vùng tay làm bộ một cái, dùng tính năng của Khởi Nguyên chiến hạm ngưng một mặt kính lớn cho tất cả mọi người trong phòng theo dõi tình hình chiến đấu bên dưới. Akatsuki mọi người thấy bình thường nhưng Tà Nguyệt Tông đám người lần đầu xem phát sóng trực tiếp, cảm giác chiều này của Chính Nam thật cao cấp.

Tà Nguyệt Tông mặc dù quân số chưa bằng một nửa Cửu Dương Các nhưng binh quân tu vi đệ tử cao hơn không chỉ 1 2 đẳng cấp, đây chính là lợi thế mà đan dược mang lại. Lại thêm hiện tại đang là ban đêm, Tà Nguyệt chân khí của họ được tăng phúc không ít, cho nên cán cân vẫn còn đang trong trạng thái cân bằng.

...

Sau 1 giờ tranh đấu, bằng vào chiến thuật lấy thịt đè người, Cửu Dương Các bắt đầu chiếm được lợi thế và dần đẩy lùi người của Tà Nguyệt Tông xuống chân núi.

“Bạch, em xuống giúp Nguyệt Nga tông chủ, chú ý nhắm vào Nguyên Anh Kỳ đệ tử. Cẩn thận một chút.” - Nếu như lúc này rút đi thì quá lộ liễu, Chính Nam phải cho Cửu Dương Các thấy sự có mặt của Akatsuki trên chiến trường.

“Rõ!” - Ngọc Ngân phú bà lời ít hành động nhiều, cô lập tức xuất phát tới chiến trường.

“Không thần sứ, chỉ phái đi một người sẽ không có tác dụng lớn a.” - Nguyệt Vi lão tông chủ lo lắng nói.

Chính Nam chậm rãi đáp: “Đúng là không có tác dụng lớn trong việc giết địch, nhưng tác dụng tâm lý lại là rất lớn. Đại tiểu thư, ngài xem.”

Trên màn hình, Ngọc Ngân phú bà bằng vào lợi thế ẩn thân của mình chỉ trong nháy mắt đã liên tục giết chết 5 tên Nguyên Anh trung kỳ đệ tử tinh anh.

Chân chính Bạch Vô Thường, thâm lặng thu gặt sinh mệnh giữa chiến trường!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Đổ bộ, đột kích

Mặc dù đã làm rất gọn gàng và dứt khoát nhưng Ngọc Ngân phú bà cuối cùng vẫn bị phát hiện.

"Ai đó giết tên thích khách kia đi, mù hết rồi à!" - Dương Kha gầm lên giận dữ.

Nguyên Anh Kỳ đệ tử a, tồn bao nhiêu tài nguyên mới bồi dưỡng được một người lên, chưa kịp làm gì cho tông môn đã chết tại đây, còn không phải một người mà là cùng lúc năm người.

Thế nhưng những người tu vi cao nhất của Cửu Dương Các đều đang bị cao tăng của Tà Nguyệt Tông quán lấy, chỉ có một người đang truy đuổi Ngọc Ngân phú bà là Cửu Dương Các lục trưởng lão Hoàng Hoan, tu vi Không Minh hậu kỳ.

Bằng vào tu vi chênh lệch tới 10 cấp của hai người, lẽ ra Hoàng Hoan phải rất dễ dàng giết chết, thậm chí bắt sống Ngọc Ngân phú bà mới đúng, nhưng lúc này chỉ có bản thân hắn là người trong cuộc mới biết tên Akatsuki trước mặt khó chơi như thế nào.

Ngọc Ngân phú bà trong quá trình lẩn trốn Hoàng Hoan truy sát còn có dư lực tiện tay giết chết đệ tử bình thường của Cửu Dương Các, chứng tỏ áp lực của cô còn xa mới tới giới hạn chịu đựng, điều này khiến sĩ khí của Tà Nguyệt Tông tăng lên một mảng lớn.

Ngược lại là bên Cửu Dương Các đều là nom nớp lo sợ, không ai dám chắc lúc bất ngờ nào đó một cây chùy thủ sẽ đâm xuyên qua cổ mình a.

...

Trên Khởi Nguyên chiến hạm, Tà Nguyệt Tông đám người nhìn tình cảnh này đều hồ hởi.

Đối phương bớt người thì quân ta giảm thương vong a!

“Này, Không thần sứ, cậu kiểm từ đâu tới một sát thủ quý dị như vậy a? Bản tiểu thư sống mấy trăm năm cũng chưa từng nghe gia tộc hay tông môn nào có bản lĩnh đào tạo ra sát thủ như vậy.” - Nguyệt Vi lão tông chủ mặc dù rất không ưa thích loại người lên lên lút lút, giết người trong âm thầm nhưng không thể không phủ nhận, làm địch với một Thích Khách đáng sợ như thế này thật sự là tai nạn.

“Bạch Vô Thường không được đào tạo, chính vận mệnh đã đẩy cô ấy từ một tiểu thư đại gia tộc trở thành con người như vậy.” - Chính Nam không mẫn

không nhát đáp, nếu được lựa chọn chắc chắn sẽ không ai lựa chọn trở thành một sát thủ máu lạnh, giết người không chớp mắt như vậy a.

"Vận mệnh... thật sự là lạnh lùng!" - Nguyệt Vi lão tông chủ thờ dài.

...

Với sự góp mặt trên chiến trường của Ngọc Ngân phú bà, cán cân lực lượng từng bước được kéo trở lại. Nhưng đúng lúc này Chính Nam lại nói: "Bạch, trở về."

Trên màn hình, Ngọc Ngân phú bà một thoáng "mắt tập trung" dẫn tới trùng một chương của Hoàng Hoan.

Thuận theo chương lực của đối phương, cô nhanh chóng ẩn thân rồi bay trở về Khôi Nguyên chiến hạm.

"Em không sao chứ?" - Chính Nam giọng đầy quan tâm.

Ngọc Ngân phú bà ho nhẹ mấy tiếng rồi trả lời Chính Nam: "Không sao, đều diễn ra theo kế hoạch." - Thì ra là cô là cố ý trùng một chương đó để có cơ rút lui khỏi chiến trường.

Chính Nam gật đầu: "Em qua một bên chữa thương rồi hội phục đi, tiếp theo còn phải chiến đấu đấy."

Nguyệt Vi lão tông chủ thấy điểm đột phá bỗng nhiên lui trở về đại bản doanh liền mất bình tĩnh: "Này, Không thần sứ, cô ấy còn khả năng chiến đấu, tại sao lại gọi cô ấy trở về?"

Chính Nam liếc mắt Nguyệt Vi đại trưởng lão, thần nhiên đáp: "Tiếp theo là tới ngài ra sân rồi. Lại tiếp tục giết vị kia sẽ tự mình tham chiến, khi đó thương vong sẽ lớn hơn nhiều."

Trang phú bà đã cảnh báo có siêu cường khí tức đang áp sát chiến trường, chứng tỏ Dương Quyền cũng đã nhìn không nổi Ngọc Ngân phú bà đồ sát đệ tử Cửu Dương Các nữa.

Độ Kiếp Kỳ viên mãn một khi nổi nóng, toàn bộ chiến trường đều có thể bị san bằng!

Nghe được đến lượt mình ra sân, "Huyết Sắc Vĩ" Nguyệt Vi lập tức sống lại những năm tháng trẻ trung nhiệt huyết lao thẳng ra chiến trường.

...

Trên bầu trời, một đạo quyền ẩn không lồ đỏ rực như mặt trời chiếu sáng toàn cảnh bay thẳng xuống Tà Nguyệt kết giới đang vây khốn Dương Kha, ý đồ đánh tan kết giới từ bên ngoài.

Dương Quyền tính toán này rất hay, chỉ cần hấn đánh vỡ Tà Nguyệt kết giới của Nguyệt Nga tông chủ thì bà chắc chắn sẽ bị phản phệ không nhẹ, khi đó toàn bộ chiến trường chỉ còn hấn và Dương Kha là tu vi cao nhất, trận chiến tranh này đã có thể ở mức độ nào đó tuyên cáo kết thúc.

Thế nhưng tính toán của hấn còn sót mất một... không, là rất nhiều khả năng.

Một trong số đó là một đạo nguyệt quang lớn không kém quyền ẩn kia từ trong màn mây bay ra, chặn đánh quyền ẩn ngay trên bầu trời tạo thành một vụ nổ cực lớn.

"Haha, Dương Quyền lão thất phu, còn chưa có chết a?" - Nguyệt Vi lão tông chủ lập tức mở miệng tổn hại người.

Không có cách, bản năng phụ nữ a!

"Lão yêu bà, không ở nhà dưỡng lão đi còn chạy tới đây sủa loạn. Thế nào, mấy trăm năm bị hóa độc phản thân, vẫn còn thờ ơ chứ?" - Dương Quyền cả đời cùng Nguyệt Vi lão tông chủ đấu, cũng không vì vài câu nói mà loạn trận cước.

Trên bầu trời, hai đại Độ Kiếp Kỳ bay lơ lửng đối mặt nhau, một già một trẻ, một tóc đã bạc phơ, râu ria dài tới bụng, một thì còn xuân thì như gái 18 nhìn nhau chăm chú.

"Lên phía trên đánh chứ?" - Nguyệt Vi đại trưởng lão hỏi.

Thiên Đạo Tông đã quy định, từ Độ Kiếp hậu kỳ trở lên muốn đánh nhau phải bay lên trời đánh, ai dám can đảm phá hư mặt đất sẽ bị Thiên Đạo Tông truy sát.

Tại sao lại là hậu kỳ? Bởi vì Độ Kiếp sơ kỳ còn chưa có khả năng đánh vỡ pháp tắc, nhưng Độ Kiếp Kỳ từ hậu kỳ tới viên mãn đã bắt đầu sờ tới Tịch Diệt rồi, chiến đấu sinh tử rất có thể đánh ra đại họa.

Dương Quyền không đáp mà quay đầu nhìn về phía Cửu Dương Các bản doanh rồi bay vút lên bầu trời.

Nguyệt Vi lão tông chủ liếc mắt vào một khoảng trời không rồi cũng bay theo, khóe miệng cong lên nụ cười.

“Cá lớn đã bị câu ra, tiếp theo là tới chúng ta rồi.” - Chính Nam vỗ tay nắm ghế rồi đứng dậy, đi ra boong tàu, Akatsuki mọi người cũng đi theo.

...

Ngoài boong tàu, 120 đệ tử Tà Nguyệt Tông xếp thành 12 hàng mười người trước mặt Chính Nam, biểu tình nghiêm túc.

“Mọi người, đến lúc hành động rồi. Lời tôi cũng sẽ không nói nhiều, hiện tại mỗi người một phần, đeo thứ này lên lưng rồi làm theo hiệu lệnh của tôi.”

Chính Nam từ trong balo hệ thống lấy ra 12 chiếc rương, đặt ở đầu mỗi hàng ngang, tiếp tục nói: “Từng người đi tới lấy một phần cho mình rồi đi vòng lại cuối hàng, dồn dần dần lên, đừng xô đẩy, chen lấn.”

Đệ tử Tà Nguyệt Tông tò mò, từng người nhận lấy đồ đạc, không biết thứ này để làm gì.

Akatsuki mọi người cũng là như thế.

Chờ phát xong tất cả đồ cho mọi người, Chính Nam mới nói: “Thứ mọi người đang đeo sau lưng gọi là điều, không phải là loại điều lúc nhỏ mọi người hay thả lên bầu trời mà là loại sẽ giúp mọi người bay lượn được một khoảng thời gian ngắn.

Còn tờ giấy mọi người đang cầm trên tay là Tật Phong Phù, chỉ cần dán lên chân là sẽ tăng gấp đôi tốc độ trong 5 phút, dùng để cứu mạng trong tình huống khẩn cấp.”

Tà Nguyệt Tông chứng đệ tử nhìn nhau, vẫn chưa hiểu lắm lời Chính Nam nói.

Chính Nam lấy một chiếc điều đeo lên người mình rồi nói: “Ở đây có một nút bấm, khi bấm vào phía sau mọi người sẽ bật ra một đôi cánh lớn, nó sẽ giúp mọi người giảm rất nhiều tốc độ rơi xuống, chỉ cần điều khiển nó chậm rãi sẽ để mọi người có khả năng lượn vòng và đáp xuống đúng nơi mình muốn.” - Để cho sinh động, Chính Nam ấn nút bật điều, một đôi cánh lớn bằng vải dính chặt trên khung bất ngờ bật ra dưới ánh mắt soi mói của mọi người.

Lại giải thích một chút chú ý và việc cần làm khi hạ cánh xong, Chính Nam điều khiển Khôi Nguyên chiến hạm hạ xuống bầu trời Cửu Dương Các khoảng 5,000m rồi nói: “Mỗi nhóm 12 người theo hiệu lệnh của tôi nhảy xuống.”

“Nhóm thứ nhất, nhảy!”

Nguyệt Vịnh dẫn đầu nhảy xuống, sau đó là 12 người đầu tiên nối đuôi nhau nhảy, tránh trường hợp va vào nhau.

Sau 5 phút, Chính Nam lại ra hiệu cho nhóm thứ 2 nhảy.

Mất gần 1 tiếng để mọi người không một tiếng động đổ bộ xuống Cửu Dương Các đại bản doanh.

Về phần hộ tống đại trận, từ lúc Nguyệt Nga tông chủ rời Khôi Nguyên chiến hạm một khắc đó, Chính Nam cũng đã âm thầm rời đi để tiến hành phá trận, người điều khiển chiến đấu từ lúc đó tới giờ chỉ là một ảnh phân thân mà thôi.

Trước đó hẳn cũng không lỗ mắng phá trận mà chỉ nghiên cứu xem đây là trận pháp gì và phương án phá giải như thế nào, nhưng Dương Quyền vừa rời khỏi thì Chính Nam đã không còn có kị gì nữa mà điều khiển 30 ảnh phân thân từ nhiều phương hướng tiến hành cùng lúc phá trận.

Nhờ vào tâm ý tương thông giữa các ảnh phân thân mà quá trình phá trận diễn ra cực nhanh và suôn sẻ, không có bất kỳ sai lầm nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Thần chi Lĩnh Vực

120 đệ tử Tà Nguyệt Tông và Akatsuki mọi người có mặt đầy đủ trong một rừng cây, Chính Nam bản thể mới xuất hiện.

“Tàn ra theo nhóm ba người, tìm tất cả những người còn lại của Cửu Dương Các. Hòa Hợp Kỳ trở xuống thì đánh ngất, trói lại, Nguyên Anh Kỳ trở lên toàn bộ giết. Cố gắng hạn chế gây ra động tĩnh quá lớn và đừng phá hư kiến trúc, đề phòng kinh động người bên ngoài. Xuất phát!”

À, mà khoan. Mọi người muốn nhìn 1,000 thành viên Akatsuki còn lại ở đâu đúng không?

Chính là ở... đây!”

“Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật”

Bùm!

Một tiếng nổ cùng một làn khói trắng trống rỗng xuất hiện rồi rất nhanh tan biến đi, để lại trong cả cánh rừng là 1,000 Chính Nam xếp hàng chỉnh tề với nhau.

Mọi người mộng bức.

Tà Nguyệt Tông đệ tử như thế.

Akatsuki mọi người cũng là như thế.

Nguyệt Vịnh đánh bạo lên sờ mó một “Chính Nam” phân thân, cảm giác cực kỳ chân thật.

“Không phải ảo ảnh... tất... tất cả... đều là thực thể!?” - Vị Tân Tinh Bảng thứ 14 này, nổi danh “Tà Nguyệt ma nữ” Nguyệt Vịnh này cũng nhận không được nói cả lời.

Chính Nam liếc xéo Nguyệt Vịnh: “Nếu là ảo ảnh thì sao anh dám tuyên bố là 1,000 người chứ. Được rồi, xuất phát đi, chúng ta càng chậm trễ thì trên chiến trường đồng bạn chúng ta chết càng nhiều người.”

Mọi người đồng loạt xuất phát, chỉ có Chính Nam bản thể là truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Tú Anh, em đi với anh.”

Mặc dù dùng “Đa Trọng Ảnh Phân Thân” tạo ra tới 1,000 người nhưng cuối cùng Chính Nam cũng tàn đi gần hết, chỉ để lại 100 ảnh phân thân đi lục soát xung quanh.

Không có cách a, cùng lúc điều khiển 1,000 ảnh phân thân hoạt động và xử lý thông tin truyền về là không có khả năng, chưa nói tới ảnh phân có một vấn đề rất lớn là nếu phân thân chết quá nhiều sẽ ảnh hưởng tới bản thể, cho nên Chính Nam chỉ có thể trang bức một đợt với mọi người rồi tàn đi.

Dùng bản đồ do Trang phú bà cung cấp đã đủ rồi, mặc dù cái giá để mua dùng “cát cổ” cũng không đủ để mô tả!

...

Chính Nam mang theo Tú Anh phú bà, dựa theo bản đồ đi thẳng xuống Cửu Dương Các bảo khố.

“Làm sao em cảm giác anh rất quen thuộc nơi này, một đường đi thẳng tới bảo khố không hề gặp bất kỳ hay cơ quan gì cả?” - Tú Anh phú bà cũng tầm tắc lấy làm kỳ.

Chính Nam thần bí đáp: “Không phải anh nói đôi mắt này có thể thấu thị sao, em nghĩ đi!”

Tú Anh phú bà trừng mắt Chính Nam một cái. Cô biết thấu thị hẳn nói tới là ý gì, hẳn đã không muốn nói cô cũng chẳng quan.

“Khoan đã!”

Bỗng nhiên Chính Nam nắm tay kéo lại Tú Anh phú bà.

Tú Anh phú bà lập tức đề cao tinh thần, cảnh giác xung quanh.

“Có chuyện gì sao?”

“Em nói, mọi chuyện có quá dễ dàng không?” - Chính Nam cảm thấy mọi chuyện quá yên bình, yên bình để hẳn có chút khó chịu.

“Quá dễ dàng? Không có a.” - Tú Anh phú bà nghiêng đầu: “Mà anh nói em cũng mới đề ý, từ này đến giờ chúng ta đổ bộ xuống đây, giống như không có nghe thấy hay nhìn thấy bất kỳ chiến đấu nào a. Cửu Dương Các cũng không đến mức cả người hầu, đệ tử tu vi thấp và người thân đều ra ngoài chiến trường chứ?”

“Nên tiếp tục tới bảo khố hay đi tìm những người khác?” - Chính Nam lưỡng lự.

Bảo khố còn cách hẳn không xa, nhưng cảm giác lo lắng cho mọi người khiến hẳn rất khó chịu.

“Trang, Cửu Dương Các còn có cường giả nào không?”

“Đã kiểm tra toàn bộ sơn môn, không phát hiện khí tức cao hơn Không Minh Kỳ.”

“Đi, chúng ta tiếp tục.” - Chính Nam nghe được Trang xác nhận thì yên tâm hơn một chút, mặc dù cảm giác quý dị không có mất đi.

...

Tới trước cửa bảo khố, bằng vào kiến thức về trận pháp và phù văn của mình, Chính Nam chỉ mất gần 10 phút đã thành công mở ra cánh cửa đá trước mặt.

Bên trong, cả căn phòng đầy rẫy đồ đạc, đũa đũa, thùng thùng, rương rương nhưng Chính Nam không quan tâm lắm mà gom tất cả mọi thứ vào balo rồi dẫn theo phú bà chạy thật nhanh trở ra.

“Sao vậy anh? Có nguy hiểm gì à?” - Tú Anh phú bà vừa chạy vừa hỏi.

“Ảnh phân thân của anh cùng một lúc biến mất toàn bộ, quan trọng nhất là không có bất kỳ thông tin gì được truyền về. Có thứ gì đó ngăn cách cảm giác của anh với chúng, thứ gì đó... rất mạnh.” - Chính Nam mặt trầm như nước.

Ảnh phân thân mặc dù không có đồng thuật của bản thể nhưng dù sao cũng có ý thức chiến đấu của Không Minh trung kỳ, không thể nào có chuyện "bị giết" cùng một lúc mà không trả được thông tin về cho Chính Nam.

“Bạch, em nghe được anh không?”

Ngọc Ngân phú bà không trả lời.

“Hô, em đang ở đâu?”

Vũ Tuyết phú bà không trả lời.

“Giáp, Át, Bính... có ai nghe không?”

Cả ba hộ pháp cũng không ai trả lời.

Bất an trong lòng Chính Nam càng lúc càng lớn, chuyện này quá mức quý dị rồi.

“Em thử liên lạc tất cả mọi người rồi, không ai trả lời. Chuyện gì xảy ra a!” - Tú Anh phú bà lo lắng nói.

Chính Nam cảm giác gần như phát điên. Hắn gầm thét trong lòng: “Trang, chuyện gì xảy ra, làm sao tất cả thiết bị liên lạc đều không có câu trả lời?”

“Có ý chí rất mạnh đã cô lập toàn bộ Cửu Dương Các, thiết bị liên lạc chỉ là cấp 3 trang bị, không thể tránh khỏi bị ý chí này ảnh hưởng.”

“Ý chí? Không phải là nói không có khí tức nào trên Không Minh Kỳ sao?” - Chính Nam một bên chạy đi tìm người, một bên tiếp tục cùng Trang hỏi chuyện.

“Đúng là không có khí tức trên Không Minh Kỳ, Trang cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ.”

Chính Nam và Tú Anh phú bà chạy một vòng không nhìn thấy bất kỳ ai, ngay cả quảng trường chính của Cửu Dương Các cũng đã tìm hai lần đều không có phát hiện.

"Mọi người... aaaaa...!"

Chính Nam còn đang căng mắt ra nhìn bản đồ thì Tú Anh phú bà bỗng nhiên la lớn, hai tay ôm đầu lẫn lộn trên đất, cả người mồ hôi hột như mưa.

"Tú Anh! Tú Anh... em làm sao?"

Aaaaa...!

Tú Anh phú bà không đáp mà tiếp tục la hét, gào thét, lẫn lộn, có vẻ cực kỳ đau đớn.

Bằng vào bản lĩnh Y Hoàng và cả Bạch Nhãn của mình Chính Nam đều không phát hiện cô có vấn đề gì, chỉ là giống như rất sợ hãi và bị đè nén...

"Sợ hãi... đè nén... là vấn đề trên tinh thần... hoặc là... huyết mạch bị áp chế!"

Chính Nam không đành lòng nhìn Tú Anh phú bà đau đớn và sợ hãi như vậy, hắn buộc phải ra tay đánh ngất cô rồi bế vào một căn phòng.

Sau khi thiết lập mấy chục đạo phòng ngự phù văn và trận pháp quanh phòng, hắn mới yên tâm rời đi.

Thế nhưng Chính Nam cũng phát hiện một vấn đề khác.

Hắn hoàn toàn bị cô lập!

"Nên làm gì bây giờ, không có bất kỳ manh mối gì để điều tra hay suy đoán a!" - Một sự bất lực tràn ngập trong lòng Chính Nam, chưa bao giờ hắn cảm thấy khó khăn và mù mịt như lúc này.

“Trang nghĩ ra rồi, ký chủ là bị rơi vào lĩnh vực.”

“Hả!? Đó là thứ gì?” - Chính Nam hỏi gấp.

Có manh mối liền có thể dựa vào đó làm lên.

“Lĩnh vực là vùng không gian mà ý chí của chủ lĩnh vực có thể thay một phần Thiên Đạo làm "luật", những người lọt vào phạm vi lĩnh vực đều sẽ bị ý chí đó chi phối. Cảm nhận về thời gian, không gian sẽ bị thay đổi.”

"Tức là nói, có đại năng mạnh tới mức có khả năng chi phối Thiên Đạo đang ở đây và tôi cùng mọi người không biết gì hết đi vào lĩnh vực của hắn?"

"Không sai, chỉ là lĩnh vực này mạnh một cách quá đáng nhưng cũng yếu một cách khó hiểu a... Nó giống như..."

“Vấn đề quan trọng là thoát ra khỏi nơi này như thế nào?” - Chính Nam chẳng hiểu Trang đang nói gì, hắn cũng không muốn cùng nó nhả rãnh lúc này.

Nếu chỉ có một mình hắn thì không sao, cùng là lại chết một lần thôi. Thế nhưng Akatsuki mọi người cùng Tà Nguyệt Tông hơn 100 đề tử cũng đều đang mắc kẹt bên trong nơi chết bầm này mới là vấn đề, bởi vì hắn dẫn họ vào a.

"À, nghĩ ra!" - Trang phú bà có lẽ là google ra được thứ gì đó.

"Lĩnh vực này không phải của phạm nhân, là lĩnh vực của một vị Thần, không trách nó tránh qua được Hệ Thống. Nhưng vị Thần kia hình như có vấn đề, yếu một cách thảm hại."

"Thần!? Cấp 100 trở lên tuyệt thế cường giả? Hắn làm gì ở đây? Mà, mặc kệ hắn làm gì ở đây, tôi cần phương pháp cứu mọi người thoát ra khỏi đây ngay bây giờ này!"

Thần hay Ma hay Yêu hay gì gì đều không quan trọng, thoát ra được đã đi.

“Thoát ra khỏi lĩnh vực của Thần về cơ bản là có hai cách.

Thứ nhất là có tự mình lĩnh vực để so đấu với đối phương rồi phá vỡ nó, cách này hiển nhiên là không hiện thực với ký chủ.

Cách thứ hai là giết chết hoặc ít nhất là phải đánh thắng hắn để lĩnh vực được tự động giải trừ.”

“Vô nghĩa, hoàn toàn vô nghĩa!”

Chính Nam gặm thết.

“Giờ phút này nói những thứ vô nghĩa đó để làm gì? Tôi biết đi đâu tìm hắn bây giờ!? Cho dù tìm thấy thì thế nào, tôi đánh thắng được người ta sao? Đó là Thần, là Thần đó, có hiểu hay không!?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Sơ gặp Thái Dương Thần

(Siêu cảm tạ #FrostxCloud đã ủng hộ Hỏa Tinh và Kim Sa!)

Cảm nhận được sự nóng nảy và tuyệt vọng của Chính Nam, Trang cũng không tức giận mà kiên nhẫn giải thích: “Ký chủ không nên tuyệt vọng, phải biết thế giới này đã không còn Thần - Ma nữa, tức là vị Thần đó sẽ không dám bại lộ thực lực cấp Thần của mình dưới mắt Thiên Đạo, thậm chí bản Thần cũng không được.

Dù sao thì Thủy Giới cũng chỉ là một cái trận pháp, bản Thần đã có thể dễ dàng đánh xuyên qua nó chứ đừng nói là chân Thần.

Thêm nữa là ký chủ nên nhớ lại đi, Cửu Dương Các đúng là có một vị Thần nhưng đó là một vị Thần đã bị phân thân cả ngàn năm, cả Thần Thể và Thần Cách của hắn gần như đã tan vỡ. Hắn không mạnh như ký chủ nghĩ đâu.”

“Phân thân ngàn năm... Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa... Thái Dương Thần?” - Chính Nam nhớ tới truyền thuyết về nguồn gốc của Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa chính là bắt nguồn từ một vị Thái Dương Thần bị Nguyệt Thần phân thân mà thành.

“Phải bình tĩnh, những lúc như thế này càng phải bình tĩnh.” - Chính Nam hít thở sâu, cố gắng giữ cho mình lãnh tĩnh.

“Được rồi, cứ cho là Thái Dương Thần hay cái gì đó Thần hiện tại suy yếu như thế nào đi nữa thì cũng không thể phủ nhận hấn là một vị Thần đúng không? Cho nên có hai việc chúng ta cần làm là tìm ra và nghĩ cách tiêu diệt.”

“Tìm ra thì không có gì khó, từ cái tên Thái Dương Thần đã nói rõ nơi hấn xuất hiện nhất định sẽ có nhiệt độ rất cao a. Ký chủ bình tĩnh suy nghĩ và suy đoán xem nơi nào là khả thi nhất?”

“Nhiệt độ cao... nhiệt độ cao... dưới lòng đất! Đúng vậy, không có nơi nào có thể nóng bằng lòng nham dưới lòng đất.”

Nghĩ tới là làm, Chính Nam ngay lập tức dựa theo bản đồ hệ thống chạy thẳng xuống hầm địa quan trọng nhất của Cửu Dương Các, Cửu Cung Thái Dương Đồ.

...

Cửu Cung Thái Dương Đồ toàn thể là một kiến trúc hình vuông lớn, bên trong nó lại chia thành 9 căn phòng nhỏ riêng biệt, là căn cơ lập phái của Cửu Dương Các bởi vì đây chính là địa điểm để tu luyện Cửu Dương Công.

Ngoài là nơi phong ấn Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa ra thì Cửu Cung Thái Dương Đồ cũng chính là mắt trận của hộ tông đại trận bảo vệ Cửu Dương Các, bản thân nó lại là một mê cung nên có thể nói chỉ bằng việc sở hữu Cửu Cung Thái Dương Đồ đã đủ để Cửu Dương Các hùng bá một phương.

Bình thường là nơi tu luyện, có việc thì khởi động trận pháp phòng ngự, trận pháp có vỡ thì vẫn có thể rút vào đây để trốn qua đại nạn.

Riêng Chính Nam vừa nhìn vào tổng thể kiến trúc Cửu Cung Thái Dương Đồ liền nghĩ ngay tới một trò chơi trí tuệ mà hấn rất thích ở kiếp trước, chính là Shudoku.

Chín ô vuông nhỏ hợp thành một ô vuông lớn với các con số a, không thể sai được!

“Trang, cho tôi biết cách có thể tiêu diệt tên Thái Dương Thần kia.” - Chính Nam vừa chạy vừa hỏi Trang.

Tìm được Thái Dương Thần là một chuyện, đánh lại hấn hay không lại là chuyện khác.

“Không thể đưa ra phán đoán vào lúc này, cần phải gấp mặt hấn trước mới có thể tính toán phương án chính xác và phù hợp với năng lực của ký chủ ở thời điểm hiện tại.”

Chính Nam hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định. Cho dù cái giá phải trả là gì thì hấn cũng nhất định phải cứu được mọi người ra.

...

Cửu Cung Thái Dương Đồ mặc dù có chín khu vực, mỗi khu vực có một động thiên thích hợp với từng giai đoạn tu luyện Cửu Dương Công nhưng chỉ có duy nhất một cửa vào.

Thế nhưng hiện tại khi Chính Nam bước vào bên trong thì tất cả đều đã khác.

“Dương Quyền! Lão già khốn nạn!” - Chính Nam siết chặt nắm đấm, gào thét.

Hấn cuối cùng hiểu được vì sao Thái Dương Thần bị giam cầm ngàn năm, tại sao đúng lúc này lại phá phong thoát được ra ngoài.

"Tên khốn kiếp kia chắc chắn đã biết chuyện Hải thành bị Tà Nguyệt Tông dọa lui, sợ Cửu Dương Các có khả năng không còn tồn tại sau trận chiến ngày hôm nay nên cố ý làm chuyện này." - Chính Nam rít lên qua kẽ răng: "Phá vỡ toàn bộ phong ấn của Cửu Cung Thái Dương Đồ để từng phần của Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa có thể gặp lại nhau."

"Ký chủ, Trang cảm nhận được khí tức Thái Dương Thần, đã đánh dấu bằng ký hiệu đặc biệt trên bản đồ."

Chính Nam liếc nhìn bản đồ, không chút ngần ngại chạy thẳng tới nơi được đánh dấu. Hấn sợ mình chậm một giây những người kia phải chịu thêm nguy hiểm.

...

Cách cửa ra vào Cửu Cung Thái Dương Đồ không xa, một hỏa nhân khổng lồ cao tới hàng chục mét đang dùng vòng lửa vây khốn Akatsuki mọi người và Tà Nguyệt Tông đám đề từ bên trong.

Đề Chính Nam thở phào một hơi là chưa có ai phải chết mà dường như chỉ là ngất đi.

“Ồ, còn một con cá lọt lưới sao?” - Hỏa nhân kia cúi đầu nhìn xuống Chính Nam, giọng nói đầy nghi hoặc: “Kỳ quái, chỉ là một con sâu kiến lại thoát khỏi cảm giác của bản Thần, thậm chí còn có thể tự do di chuyển bên trong lĩnh vực. Chẳng lẽ là do bản Thần quá mức suy yếu rồi!”

Chính Nam mộng bức, thật sự mộng bức.

Hỏa nhân này lại là bản thể Thái Dương Thần!? Lớn như vậy còn đánh thế nào?

“Ký chủ không nên tin những gì đang nhìn thấy. Bên trong lĩnh vực hắc có thể chỉ phối thời - không và cảm giác của ký chủ, những gì ký chủ đang nhìn thấy chỉ là giả tượng được hắc phản chiếu từ nơi khác tới mà thôi. Thực thể của hắc không ở nơi này.”

“Có cách nào tìm ra bản thể của hắc không? Nếu như còn cần phải dùng giả tượng ở đây chứng tỏ hắc chưa có hoàn toàn khôi phục được thân thể a. Chúng ta vẫn còn cơ hội!”

Chính Nam bình tĩnh lạ thường, có lẽ là do biết mọi người còn an toàn nên hắc đã không còn quá táo bạo nữa.

“Bản thể Thái Dương Thần bị phân làm chín phần, hắc là đầu, thân, tứ chi, trái tim, đan điền và thần cách phong ấn ở chín khu vực trong Cửu Cung Thái Dương Đồ.

Một khi tu luyện tới Thần cảnh, chỉ cần thần cách chưa bị đánh vỡ thì thần hồn sẽ không tiêu tán, cho nên nếu như hắc muốn trong thời gian ngắn nhất khôi phục lại bản thể thì nhất định sẽ điều khiển thần cách đi tìm phần đầu trước để thần cách có nơi dừng chân, tiếp theo sẽ là thân thể để có thể có nơi chứa đan điền.

Chỉ cần đan điền trở về với thân thể, thực lực của hắc sẽ khôi phục lại mộng mông lớn, lúc này chỉ cần tìm tới trái tim là hắc đã gần như có thể yên tâm đi tìm tứ chi.

Bằng vào thời gian chúng ta tiêu hao từ đầu tới giờ, Trang cho rằng hắc khả năng cao là đã tìm được đầu và thân thể, cho nên mục tiêu của chúng ta nên nhắm tới tiếp theo là đan điền.”

“Sẽ không.” - Chính Nam lại không nghĩ như vậy: “Nếu như tôi không xuất hiện ở đây thì hắc sẽ theo từng bước thực hiện quá trình khôi phục thân thể, nhưng dựa theo cách hắc nói chuyện thông qua giả tượng khi nhìn thấy tôi, hắc nhất định sẽ chuyển hướng.”

“Ký chủ nói không sai, nhưng cho dù hắc có chuyển hướng như thế nào đi nữa thì tứ chi cũng sẽ là cuối cùng, bởi vì hắc là Thái Dương Thần, chỉ cần có đủ hỏa diễm là hắc sẽ dễ dàng khôi phục lại tứ chi mà thôi.”

“Đúng vậy. Nếu tôi là Thái Dương Thần, sau ngàn năm bị phân thân tới mức hấp hối, một khi có cơ hội sống lại tôi nhất định sẽ ưu tiên con đường ngắn nhất để khôi phục khả năng duy trì sự sống trước, tiếp theo mới là khôi phục thực lực.

Hiện tại Thái Dương Thần vẫn còn phải sử dụng giả tượng để bảo hiểm chứng tỏ hắc vẫn còn sợ hãi và càng sợ hãi hơn khi thấy tôi có thể dễ dàng đi lại và tránh thoát mọi cảm giác của hắc ngay bên trong phạm vi lĩnh vực. Như vậy gần như có thể chắc chắn hắc sẽ không tìm đan điền trước mà cố gắng hướng tới trái tim.”

Trang cũng không lên tiếng phản bác Chính Nam chứng tỏ nó cũng đồng ý với thuyết pháp này.

Chính Nam vẽ một hình vuông lớn trên mặt đất, bên trong là chín hình vuông nhỏ.

Bắt đầu từ ô ngoài cùng bên phải đánh số theo thứ tự thuận chiều kim đồng hồ từ 1 đến 8, ô ở trung tâm là số 9, đây là cách phân bố Cửu Cung Thái Dương Đồ ngày hôm nay.

Mặc dù Cửu Cung Thái Dương Đồ mỗi ngày sẽ xoay chuyển một lần nhưng nó có quy luật, ngàn năm qua không biết bao nhiêu thám tử đã trà trộn vào đây và dần mò ra được quy luật ấy.

Rất may cho Chính Nam là một trong những thân tín bậc nhất của hắc, Tú Anh phú bà, lại là trưởng nữ của Đại lục đệ nhất thương hội, nhà có nhiều nhất chính là tiền. Có tiền cái gì cũng có thể mua được, tin tức và tình vào cũng không ngoại lệ

“Ô số 9 này chắc chắn là nơi phong ấn Thần cách, cũng chính là tầng thứ 9 Cửu Dương Công, Thái Dương Thần hắc là thoát từ nơi này ra.

Dựa theo độ quan trọng của phong ấn thì 4 ô đầu chính là tứ chi, như vậy Thần cách Thái Dương Thần từ ô thứ 9 thoát ra sẽ chạy tới ô số 6 để lấy đầu của hắc trước, tiếp theo là quay ngược lại ô thứ 5 để lấy thân thể.

Nếu chúng ta không xuất hiện, mục tiêu tiếp theo của hắc sẽ là ô số 8, nhưng bây giờ hắc sẽ chuyển hướng sang ô số 7.”

“Ký chủ muốn làm gì, chạy tới ô số 7 cản trở hắc sao?”

“Không, tôi sẽ tới ô số 8 chờ hắc tới.” - Chính Nam lạnh lùng đáp.

Nói là làm, Chính Nam lập tức lên đường.

Lợi thế lớn nhất của Chính Nam là đối thủ của hắc ngoài sáng, còn hắc ở trong tối. Nếu bây giờ chạy ra chính diện cùng đối phương liều mạng thì không khác gì tự đập nát lợi thế của mình.

Hắc mới không ngu như vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Nhả rãnh... Thái Dương Thần!?

Một đường chạy băng băng tới ô thứ 8 bên trong Cửu Cung Thái Dương Đồi, Chính Nam phát hiện nơi này ngoại trừ là một cái mê cung ra còn có rất nhiều trận văn và phù văn.

“Cửu Dương Các có một nơi như thế này thảo nào có thể sừng sững ngàn năm không ngã. Lợi dụng hóa điểm của Thái Dương Thần để xây dựng một nơi vừa là hộ tông đại trận, vừa là thánh địa tu luyện hỏa thuộc tính, nếu có bất trắc xảy ra còn có thể rút toàn bộ tông môn vào đây trốn qua một kiếp.”

Mặc dù lập trường khác nhau nhưng Chính Nam không thể không công nhận tầm nhìn của lịch đại Các chủ Cửu Dương Các thật sự vượt thời - không.

“Nhưng cũng đồng thời tự giới hạn sự phát triển của bản thân mình.” - Trang phú bà suy nghĩ khác Chính Nam: “Nếu ký chủ ngày đêm phải ăn, ngủ, tu luyện trên một trái bom không biết khi nào phát nổ thì ký chủ có thể yên tâm được hay không. Nơi này đúng là tu luyện hỏa thuộc tính thánh địa, Cửu Dương Công cũng không phải là công pháp yếu nhưng tại sao Cửu Dương Các ngàn năm qua vẫn chỉ là một cái nhị lưu thế lực?”

“Không sai, Cửu Dương Các lấy được lợi ích không nhỏ từ Cửu Cung Thái Dương Đồi và Thái Dương Thần nhưng cũng phải trả lại cho chính nơi đây quá nhiều.” - Chính Nam tiếp lời: “Đề duy trì một cái phong ấn khổng lồ như thế này cần nhân lực, vật lực rất lớn a.

Nói cách khác, cái Cửu Cung Thái Dương Đồi này giống như một cái máy nuốt linh thạch rồi nhả hỏa thuộc tính ra cho người của Cửu Dương Các sử dụng. Dùng thì không biết bao nhiêu chứ khẩu vị của thứ này chắc chắn là không nhỏ.”

Thái Dương Thần bị phong ấn ngàn năm, hẳn có cố gắng công kích phong ấn không? Tất nhiên là có.

Ngàn năm phát triển Cửu Dương Các có kẻ địch không? Tất nhiên là có.

Thù trong giặc ngoài như vậy thì làm sao Cửu Dương Các có thể phát triển mạnh được cơ chứ.

...

Mất gần 1 giờ để Chính Nam chạy từ cửa vào tới tầng 8 của phong ấn, đây là trong tình cảnh toàn bộ phong ấn và trận pháp đều đã bị phá hỏng, cộng thêm việc hắn có địa đồ chính xác của toàn bộ nơi này mới có thể làm được, gặp người khác có lẽ lạc lâu rồi.

“May quá, phán đoán của mình không sai.” - Nhìn quả cầu lửa khổng lồ lơ lửng giữa một rừng trận văn và phù văn trên tế đàn, Chính Nam nhin không được nở nụ cười.

“Tôi được đây chỉ là bước thứ nhất, tiếp theo ký chủ muốn đối đầu với Thái Dương Thần như thế nào?” - Trang phú bà không có Chính Nam lạc quan, bởi vì kẻ địch cũng chính là đang trên đường tới nơi này. Một kẻ địch rất, rất mạnh.

Chính Nam ngẩng đầu nhìn quanh phòng một lần, đáp: “Chính diện đối đầu là không thể nào, cho dù có hấp hối thì hắn cũng vẫn là một vị Thần, còn tôi chỉ là một tên chưa Độ Kiếp phàm nhân. Đối cứng không được thì chỉ có thể dùng trí.”

“Ảnh Phân Thân Thuật”

Chính Nam gọi ra 10 phân thân cùng hắn làm việc. Để các phân thân chạy quá xa sẽ bị ảnh hưởng bởi lĩnh vực chứ trong một căn phòng như thế này thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

“Ký chủ là muốn bố trí trận pháp sao? Ký chủ chỉ là cấp 7 Trận Pháp Sư, cho dù có bố trí ra cấp 7 tối cường trận pháp cũng không thể làm gì được hắn a. Phải biết thân thể của Thái Dương Thần có thể hoàn toàn hóa thành hỏa điểm, công kích vật lý là không có ý nghĩa, còn công kích bằng “Khí” sẽ bị hỏa điểm của hắn ảnh hưởng rất lớn.”

“Tôi biết, nhưng tôi không có ý định giết chết hắn đâu. Tôi chỉ cần vây khốn hắn lại mà thôi.” - Chính Nam đã có hoàn chỉnh một bộ kế hoạch đối ứng trong đầu.

“Ký chủ muốn vây hắn ở đây để đi trước một bước thu thập những phần Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa còn lại sao? Đó cũng là một cách. Nhưng như Trang đã nói, Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa bản thể là chính Thái Dương Thần, nếu ký chủ không có cách tẩy đi đồ đảng của hắn trong đó ký chủ sẽ chẳng thể hấp thu được nó đâu.”

Chính Nam cười nói: “Tôi không thể nhưng hệ thống có thể a.”

Trang phú bà á khẩu, con hàng này tính toán tới trên đầu nó luôn rồi.

...

Trang phú bà không hỏi, Chính Nam cũng không nói nữa mà tiếp tục bố trận.

“Cảnh báo nguy hiểm, có nguy hiểm cấp SSS đang tiếp cận, đề nghị ký chủ mau chạy trốn.”

“Cảnh báo nguy hiểm...”

“Được rồi, còn giả vờ cảnh báo nguy hiểm cái gì không biết.” - Chính Nam phì cười, Trang phú bà lúc này rồi còn có tâm trạng làm A.I.

Dưới sự giúp đỡ của 10 phân thân, Chính Nam cuối cùng cũng bố trí xong một cái cấp 7 trận pháp, gọi Thất Tinh Khống Thiên Trận, mượn thất tinh chi lực tới vây khốn đối thủ. Bây giờ đang là ban đêm, sử dụng trận pháp này không thể thích hợp hơn.

Lại lật cửa hàng ra mua 21 bình Nguyệt Thần Thủy và lấy ra 7 viên Cực phẩm linh thạch từ ba lô làm mất trận.

Chính Nam vì lần đối đầu với Thái Dương Thần này, có thể nói là quần đùi cũng mang ra cược rồi.

“Nguyệt Thần Thủy này không biết có bao nhiêu thần tính, ít nhất cũng có thể đội tên kia mất mẻ một lúc đi. Lần này đá tông lại là một lần lỗ nặng nữa rồi.” - Lần trước cũng thế, lần này cũng vậy.

Chính Nam cảm giác mình nhanh ra tâm ma với việc đá tông đến nơi.

...

Chuẩn bị xong rồi, Chính Nam ngồi xếp bằng ngay bên dưới tế đàn chứa Cửu Chuyển Thái Dương Hòa chờ Thái Dương Thần tới.

Vài phút sau, một hỏa nhân... không lớn lắm, chỉ cao khoảng 1m5, bước vào phòng, nhìn quanh một vòng rồi ánh mắt hắn mới dừng lại trên người Chính Nam: “Ồ, lại là mày à!? Thật kỳ lạ, tôi gần như vậy vẫn không cảm giác được mày tồn tại, mày là thứ gì thế?” - Đang lúc nói chuyện Thái Dương Thần vẫn chậm rãi tiến về phía Chính Nam.

Chính Nam không mặn không nhạt đáp: “Tao là người, chứ không phải là thứ gì. Còn mày lại là thứ gì thế?”

“Hồn lão!” - Thái Dương Thần quát lớn một tiếng, cả căn phòng đều ầm ầm run rẩy: “Bản Thần là Thái Dương Thần, người mang lại ánh sáng và sự ấm áp, xua tan bóng tối và lạnh lẽo...”

“Được rồi, được rồi.” - Chính Nam ngoáy ngoáy lỗ tai: “Mày là Thái Dương Thần à? Mày ở đây vậy cả ngàn năm qua chiếu sáng trên bầu trời kia là ài?”

“Đó là anh hai...” - Thái Dương Thần bỗng nhiên ngừng lại: “Tại sao bản Thần lại phải nói nhảm với một phạm nhân như mày nhiều như vậy nhỉ. Sâu kiến, mau quỳ xuống, dùng hai tay dâng hòa cầu trên đầu qua đây rồi ở một bên hộ pháp cho bản Thần. Chỉ cần hấp thu nó thành công, bản Thần sẽ suy nghĩ việc thu mày làm người hầu.”

Chính Nam ngẩn người, hàng này không phải bị nhốt lâu nào cũng chậm rồi chứ!?

“Mày nói là mày rất cần thứ này để khôi phục, bảo tao dâng nó cho mày rồi còn phải hộ pháp cho mày hấp thu nó, làm tất cả nhiều đó chuyện chỉ để được làm người hầu cho mày thôi hả?”

“Đúng vậy.” - Thái Dương Thần có vẻ vẫn chưa nhận ra sự kỳ quái trong lời nói của Chính Nam mà vẫn tiếp tục đắc ý: “Đừng tưởng hai chữ ‘người hầu’ là hèn kém, bởi vì phía sau đó còn có tên bản Thần à. Mày nghĩ xem, người hầu Thái Dương Thần, nghe thôi là đã thấy mạnh mẽ rồi!”

Chính Nam không còn gì để nói, hắn nghiêm trọng hoài nghi ngày đó Thái Dương Thần hạ phạm là vì anh của hắn muốn độc chiếm ngôi vị kia nên mới dụ dỗ hắn xuống đây gây sự với Nguyệt Thần để xảy ra cơ sự này.

Thái Dương Thần vẫn chậm rãi bước tới, bỗng nhiên hắn dừng lại, hỏi: “Mà, mày tại sao lại ngồi ở đó thế? Có ý chờ bản Thần tới gần sao?”

Chính Nam mộng bức, trong lòng gào thét: “Hai bước, chỉ hai bước nữa thôi là vào phạm vi trận pháp, tại sao hắn lại đột nhiên thông minh vậy chứ!?”

Ngoài mặt hắn vẫn không mặn không nhạt đáp: “Tao biết mày là ai mà chờ mày. Tao ngồi ở đây là để... tu luyện. Đúng vậy, hóa cầu này phát ra hòa linh lực đặc biệt tinh thuần, rất có lợi cho công pháp hệ hóa của tao.”

“Tất nhiên, đó chính là đan điền...” - Nhận ra mình lỡ miệng, Thái Dương Thần lập tức nói sang chuyện khác: “Mày tu luyện hòa linh lực hả, nếu không giao nó cho bản Thần đi, bản Thần giúp mày tu luyện nhanh hơn.”

“Có tu luyện được thành toàn thân hóa thành hòa điểm như mày không?” - Chính Nam tỏ ra khá hứng thú với đề nghị của Thái Dương Thần.

Thái Dương Thần lập tức gật đầu: “Có thể, tất nhiên là có thể. Cứ đưa nó cho bản Thần trước đi rồi rất nhanh sẽ được hóa thành hòa điểm.”

"Muốn chơi chữ với tao!?" - Chính Nam cười kinh bi.

"Hay là thôi đi." - Hấn giả vờ ngáp ngừng một lát rồi lắc đầu: "Tao muốn giữ lại nhân thể này còn có thể cùng phụ nữ làm chút chuyện thoải mái, chứ giống như mày... có muốn cũng không ai cho làm a."

Thái Dương Thần mặt đen thui... không đen, nhưng trong lòng đang mắng 18 đời tổ tông Chính Nam! Ghét bỏ Hòa Thần Thần Thể chỉ vì không thể làm chuyện đó, đúng là trước chưa có ai, sau này cũng không có.

Không khí trong phòng lâm vào vi diệu khi Chính Nam ngồi im trên tế đàn, trừng mắt nhìn Thái Dương Thần. Còn Thái Dương Thần đứng im tại chỗ nhìn Chính Nam, không ai động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Chạy đua

Chính Nam không gấp hoặc ít nhất hấn có thể giả vờ tỏ ra là mình không gấp nhưng Thái Dương Thần thì thật gấp.

Hấn mặc dù ở đây mạnh miệng nói nhảm với Chính Nam nhưng ở trong chốn mới biết chốn có rận.

Hấn dùng Hòa Thần Thần Thể đi lại bởi vì nhân thể của hấn không có tứ chi, muốn đi bộ là không được, đan điền lại chưa trở về nên muốn bay cũng không xong, mà duy trì Hòa Thần Thần Thể lâu cũng là cả một vấn đề vì ngọn lửa này đốt chính là sinh mệnh lực của hấn.

Nhìn tên sâu kiến trước mặt đắm chìm trong hỏa linh lực tỏa ra từ đan điền mà mình tu luyện cả ngàn năm mới có được, Thái Dương Thần bắt đầu mất bình tĩnh: "Phàm nhân, bản Thần hỏi mày lần cuối cùng, mày có đưa hỏa cầu kia cho bản Thần hay không?"

"Ồ, bước tiến mới, dù dỏ không thành thì đe dọa, sau đó là liều mạng đúng không?" - Chính Nam trong lòng cao hứng, ngoài mặt vẫn lạnh nhạt: "Không đưa! Thứ này là vật vô chủ, tao tìm thấy trước thì nó là của tao, mắc mớ gì tao phải đưa cho mày!?"

"Khôn kiếp, đó là của bản Thần..."

Thái Dương Thần bỗng nhiên dừng lại, đổi giọng: "Như thế này đi, chúng ta một đổi một. Bản Thần đưa cho mày một hỏa cầu khác đổi lại hỏa cầu đó, được không?"

Hấn tính toán tạm dùng trái tim đổi lấy đan điền về. Chỉ cần đan điền về tới, con sâu kiến trước mặt này đơn giản chính là một cái búng tay sự tình.

Chính Nam giọng đầy nghi ngờ: "Đầu óc mày... không sao chứ? Đã tìm người chạy chữa hay chưa? Nếu mày có một hỏa cầu khác thì mày tự xài đi, tại sao nhất định phải đổi hỏa cầu này?"

Thái Dương Thần lần này thật giận, nói như thế nào thì hấn cũng là một vị Thần, vậy mà bây giờ lưu lạc tới mức bị một tên phàm nhân mắng là đầu óc không bình thường!

Hoàng đế có thể nhịn nhưng thái giám không thể nhục a!

Hôm nay cho dù thiếu đốt sinh mệnh lực quá mức thì tên phàm nhân này cũng phải chết trước đã, cùng lắm thì tốn thêm vài năm khôi phục.

Giải tỏa được khúc mắc tâm lý, Thái Dương Thần không cùng Chính Nam nói nhảm nữa mà... bước lại gần hấn.

Không có cách, mặc dù nói không tiếc sinh mệnh lực nhưng công kích từ xa... tiêu hao quá lớn, lại gần một chút tiết kiệm thêm một ít a!

Một bước!

Hai bước!

...

"Trận, khỏi!"

Thái Dương Thần cuối cùng cũng bước vào phạm vi Thất Tinh Không Thiên Trận!

Chính Nam lập tức từ dưới mặt đất nhảy bắn lên, vung tay đánh liên tiếp vào không khí, một nửa hình cầu màu xanh lam từ dưới đất mọc lên, bao lấy Thái Dương Thần vào trong.

“Đây là cái gì, trận pháp!” - Thái Dương Thần giọng đầy khinh thường: “Mày nghĩ trận pháp của mày có thể vây khốn tao sao? Phàm nhân... A, không... aaaaaa...”

Thái Dương Thần la lên đau đớn, toàn bộ gian phòng đều rung chuyển.

“Nguyệt Thần khí tức, tại sao lại có khí tức của Nguyệt Thần ở đây. Phàm nhân, mày là ai...aaaaa...”

Từng đợt khói trắng bốc lên từ thân thể của Thái Dương Thần chứng tỏ Nguyệt Thần Thủy đang hoạt động rất tốt.

“Tiếp là số lượng quá ít, nếu không trực tiếp diệt tất hần.” - Chính Nam thờ dài rồi ngẩng đầu nhìn lên hóa cầu trên đầu, lầm bầm: “Nên đến lúc thu thứ này rồi?”

Bên trong trận pháp, Thái Dương Thần cố nén đau đớn cười nhạo Chính Nam: “Phàm nhân, nếu mày đánh chú ý lên nó thì mày sai rồi, hóa cầu đó không phải là thứ mày có thể nhúng chàm...”

Lời của Thái Dương Thần lập tức im bặt bởi vì hóa cầu kia biến mất rồi, bị phạm nhân trước mặt sờ một cái liền biến mất.

“Hà!? Mày nói cái gì cơ?” - Chính Nam ở trên bầu trời nhìn xuống Thái Dương Thần còn đang bị trận pháp vây khốn: “Không phải là một cái hóa cầu sao, bỏ vào túi là được rồi.”

Chính Nam cười tươi, vẻ mặt dễ dàng. Chỉ có hần biết là bàn tay đụng vào Cửu Chuyển Thái Dương Hóa kia đã bị đốt thành than.

Chưa đầy 1 giây chạm vào đã như vậy!

“Mày... mày làm gì với nó... nó đâu rồi!” - Thái Dương Thần gào thét, hần bị đánh ra chân nộ rồi, bởi vì cảm ứng của hần với đan điền chính mình đã hoàn toàn biến mất: “Trả nó cho tao... aaaaa... trả nó cho tao...”

Thái Dương Thần gào thét, không tiếc tiêu hao sinh mệnh lực công kích trận pháp để vòng sáng đang vây khốn hần liên tục nhấp nháy, có thể tắt bất kỳ lúc nào.

“Ký chủ, mau đi thu thập những phần còn lại, trận pháp này khốn không được hần.”

Chính Nam lập tức quay đầu chạy. Bản thân là chủ trận pháp, hần biết linh lực trong linh thạch và Nguyệt Thần Thủy đang rút như tháo nước, còn chậm trễ sẽ không kịp mất.

Vừa cần đan dược khôi phục Chính Nam vừa dựa theo bản đồ chạy thẳng tới phòng số 4, nơi phong ấn chân phải của Thái Dương Thần. Phía sau hần, một hóa nhân khổng lồ đang đuổi gắt gao.

Thái Dương Thần từ 1m5 hóa nhân đã biến lớn lên thành 3m hóa nhân, trực tiếp to gấp 2!

Hần xem như đoán được Chính Nam muốn làm gì, đành phải tiêu đốt lượng lớn sinh mệnh lực, bùng phát sức mạnh phá tan trận pháp để đuổi giết tên phạm nhân này, bởi vì nếu hôm nay để phạm nhân này chạy mất thì coi như vĩnh biệt đan điền.

Vù! Âm!

Một hóa cầu từ phía sau bắn về Chính Nam nhưng bị hần né được.

Tiếp sau đó là mưa bom bão đạn nhưng kết quả đều giống nhau... bị né qua.

Chính Nam tiếp tục ngựa không dừng vó lao vun vút về phòng phong ấn số 4, Thái Dương Thần vẫn đuổi gắt gao.

“Phàm nhân, chúng ta ngày trước không thù sau này chẳng oán, tốt hơn nên đi hòa vi quý có được không?” - Thái Dương Thần cũng không có thái độ mỉa mai như trong tưởng tượng.

Mặc dù nói thần cách không tan, thần hồn không tán nhưng nếu sinh mệnh lực hao hết thì thọ nguyên vốn đã le lói của hần sẽ không biết lúc nào tắt ngúm đầu.

“Đừng ý tôi, đi hòa vi quý là tốt nhất. Người anh em, đừng ở bên kia, mời tự nhiên, tôi đi bên này.” - Chính Nam lập tức đáp ứng Thái Dương Thần, thậm chí còn rất thân tình xưng huynh gọi đệ với hần.

Ai cũng không muốn bị một vị thần ngày đêm nhưng nhớ, theo đuổi a!

Thái Dương Thần ngậm miệng không nói, bởi vì hần nhận ra tên phạm nhân này sẽ không thỏa hiệp cho tới khi một trong hai người gục xuống. Đã như vậy thì chỉ có thể liều mạng đấu với nhau mà thôi.

Ai thua trong trận đấu này thì cái giá phải trả chính là tính mạng!

“Phàm nhân, đây là mày ép tao, đừng trách bản Thần lấy lớn ăn hiếp nhỏ rồi.”

“Aaaaa, hứng chịu con thịnh nộ của Thần đi!”

Thái Dương Thần la lớn một tiếng, toàn thân bùng cháy hừng hực hỏa diễm, từ một cái chỉ cao 3m hóa nhân vọt một cái cao hơn gấp 10 lần, giống như một tòa nhà chọc trời đang bốc cháy giữa trời đêm.

“Ký chủ, Thái Dương Thần thiêu đốt lượng lớn sinh mệnh lực thôi thúc Hỏa Thần Thần Thể, hấn muốn cùng ký chủ liều mạng rồi.”

“Tôi ước gì hấn làm như vậy sớm hơn đây.” - Chính Nam không biết Thái Dương Thần còn bao nhiêu sinh mệnh lực để tiêu hao nhưng chắc chắn là có giới hạn, nếu không thì việc gì phải chờ bị dồn đến mức này mới sử dụng.

Hỏa nhân cúi đầu nhìn xuống bên dưới đang chạy gấp nhân loại, há miệng phun ra liên tiếp năm hỏa cầu, phong tỏa mọi hướng tránh né của Chính Nam.

Năm hỏa cầu không hề rơi loạn mà xếp lại với nhau thành một vòng tròn ụp xuống đầu Chính Nam, phạm vi bao phủ cực lớn, nhiệt độ cũng cao dọa người.

“Hừ, Lôi Độn Chakra Hình Thức”

“Thuần Thân Thuật”

Chính Nam kích hoạt trạng thái Lôi độn để tăng tốc độ của mình lên, sau đó sử dụng Thuần Thân Thuật thoát khỏi phạm vi bao phủ của vòng tròn lửa.]

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Vòng tròn lửa rơi xuống đất tại thành một vụ nổ cực lớn, toàn bộ Cửu Dương Các đều rung chuyển, Chính Nam mặc dù thoát ra khỏi phạm vi công kích nhưng khí lãng vẫn thổi hấn thất linh bát lạc, không thể tiếp tục chạy nữa mà phải làm ra phòng ngự.

“Thông Linh Thuật - La Sinh Môn”

Tấm cửa lớn trống rỗng xuất hiện chặn lại đất đá, bụi bặm và khí lãng để Chính Nam núp phía sau.

“Phạm nhân, bản Thần xem mày có thể tránh né được bao lâu.”

Thái Dương Thần lần này phun ra tận 15 hỏa cầu, hình thành ba vòng tròn lớn xếp với nhau thành hình tam giác bay về phía Chính Nam.

Nếu Chính Nam không có phương án khác, chỉ dựa vào Thuần Thân Thuật là không thể nào thoát ra được khỏi phạm vi công kích lần này.

“Không ổn, không thể để chiêu thức của hấn đạt đỉnh, nếu không mình chết chắc.”

Chính Nam nhìn trên bầu trời tỏ hợp kỹ năng của Thái Dương Thần, cắn răng: “Cmn! Liều!”

Vụt! Vù!

Hấn bật ra [Lục Dực] của mình, bay thẳng tới ba vòng tròn hỏa cầu của Thái Dương Thần.

Đúng vậy! Là bay thẳng vào.

“Hả!? Thiên Sứ chi Dực!? Thậm chí đã có 6 cánh!?” - Thái Dương Thần ồ lên bất ngờ, nhưng lại cau mày lầm bầm: “Không có Thần tính, cũng không cảm nhận được đồ đẳng, đây là vật chết?”

Chính Nam giờ này cũng chẳng có tâm trí để ý Thái Dương Thần nói gì, hấn là muốn đánh cược.

Đánh cược trước khi ba vòng lửa kia đạt đỉnh, thân thể của hấn có thể xuyên qua được nó, vọt lên phía trên để tránh thoát.

Xèoooo! Aaaaa!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 209: Trí đấu thái dương thần

Bằng vào Đồng Thuật của mình, Chính Nam chọn được nơi có kẻ hở lớn nhất, nhiệt độ thấp nhất để bay xuyên qua và... hấn thành công!

Dù vậy cái giá phải trả cũng không hề nhỏ.

Trang phục Akatsuki hoàn toàn bị thiêu rụi, mặt nạ cũng không còn.

Chính Nam bị phỏng nặng, toàn thân máu thịt be bét.

Nhưng hắn còn sống!

Chính Nam cuộc thắng ván cược sinh tử vừa rồi!

Lại một vụ nổ lớn nữa xảy ra, lần này lớn hơn lần trước không chỉ một lần, thậm chí ở tận dưới chân núi Nguyệt Nga tông chủ cũng khẽ cảm nhận được rung chuyển.

Thái Dương Thần không tiếp tục công kích Chính Nam mà trầm giọng hỏi: “Phạm nhân, đôi cánh kia mày lấy ở đâu ra?”

Chính Nam cố gắng chịu đựng bỗng rất nhét một viên cấp 5 hoàn mỹ Liệu Thương Đan vào miệng, cười lạnh nói: “Mày còn có thời gian để ý đôi cánh này à? Nói cho mày biết, đôi cánh này...”

Vù!

Chính Nam không nói nữa sau mà vỗ cánh, dùng tốc độ nhanh nhất bay thẳng về phía phòng phong ấn số 4 lúc này đã hoàn toàn tan hoang, chỉ có một viên hỏa cầu còn nguyên vẹn lơ lửng trên một tề đàn đồ nát.

Thái Dương Thần sững sờ giây lát rồi gầm lên giận dữ: “Aaaaa, vô sỉ phạm nhân!”

Hắn lúc toàn thịnh gặp chủ nhân đôi cánh kia cũng phải thấp hơn một cái đầu cho nên vừa rồi nhìn thấy nó có bản năng sợ hãi mà quên mất người sở hữu nó giờ chỉ là một phạm nhân.

Một khoảnh khắc sững sờ đó của Thái Dương Thần bị Chính Nam lợi dụng chuẩn xác, thành công tóm lấy được hỏa cầu ở phòng phong ấn thứ 4, cắt nó vào vào vào hệ thống.

“Tốt lắm ký chủ, chỉ còn ba mảnh nữa thôi.” - Trang phú bà hiếm thấy khen ngợi Chính Nam, thậm chí còn có ẩn ý ủng hộ hắn.

“Chỉ còn...” - Chính Nam cười khò, một cái chân phải đã để hắn bị đốt thành dạng này, tiếp theo không biết còn phải chịu dày vò gì nữa a.

“Trang, đến nước này chúng ta ngã bài với nhau. Tôi cần mọi phương án suy yếu Thái Dương Thần, nếu để hắn lại tới một phát như vừa rồi nữa thì chúng ta có thể nghỉ ngơi sớm đấy.”

“Ký chủ, Trang tất nhiên biết ký chủ lần này là gặp khó khăn thật sự, nhưng những phương án để chiến thắng Thái Dương Thần một là ký chủ không đủ quyền hạn, hai là không đủ kinh tế, Trang... xin lỗi.”

Một lời xin lỗi này của Trang để Chính Nam tỉnh lại, để hắn trong một khoảnh khắc ngộ ra vấn đề lớn nhất của mình.

Hắn quá dựa vào Hệ Thống, quá ỷ lại vào Trang rồi!

Trang và Hệ Thống rất mạnh, nhưng thân là ký chủ hắn lại kéo chân sau họ để cả đám phải rơi vào khó khăn ngày hôm nay.

Nếu hắn mạnh hơn một chút...

Nếu quyền hạn, tiềm lực kinh tế của hắn khá hơn một chút...

Nếu...

"Qua được lần này... nên nghiêm chỉnh phát triển bản thân a." - Chính Nam xem như thức tỉnh được chính mình, chỉ là... có quá muộn không?

Bên kia, Thái Dương Thần lần nữa mất đi cảm ứng với chính một phần thân thể của mình khiến hắn trở nên cuồng nộ.

“Aaaaa, Đáng chết phạm nhân, đáng chết!”

Chính Nam bị Thái Dương Thần một hô này gọi hồi thần. Hắn ngẩng đầu nhìn vị Thần đang tức điên đằng kia, đang muốn mở miệng nói chuyện...

“Hả!? Đằng kia...” - Chính Nam bây giờ mới để ý Thái Dương Thần từ lúc biến lớn như vậy đến giờ không hề di chuyển: “Là không cần di chuyển hay là... không thể di chuyển?”

Thái Dương Thần lại há miệng phun ra liên tục mấy chục hỏa cầu nhỏ, không hề có hình thù, không hề có quy tắc nhưng nhiều và nhanh như súng liên thanh nhả đạn vậy.

Chính Nam có một suy đoán, một cái cực kỳ lớn mật suy đoán mà ngay bây giờ hắn đưa thân mình ra để chứng thực nó.

Tung cánh bay lên bầu trời tránh né những “phát đạn” mà khẩu súng Thái Dương Thần nhả không cần tiền ở đằng kia, Chính Nam càng lúc càng cười tươi.

Đúng vậy, cười!

Thái Dương Thần còn đang tiếp tục nhả đạn, Chính Nam vẫn lượn trên bầu trời tránh né, tình cảnh giống như một trò chơi điện tử vậy.

Một lúc sau, cảm thấy cứ như vậy không phải là cách, Thái Dương Thần “ngừng bắn”, trầm giọng nói: “Phạm nhân, chúng ta ở đây đánh nhau chết ta sống rốt cục là vì cái gì? Máy cần gì có thể nói, tao nhất định sẽ đáp ứng mày, bản lĩnh của tao mày cũng thấy rồi đấy. Thế nào?”

Thái Dương Thần liền cao ngạo xưng hô cũng bỏ qua một bên, tới một cái mày - tao thân thiết với Chính Nam cho dễ nói chuyện.

Chính Nam không nói gì mà tiếp tục bay thẳng tới phòng phong ấn số 3, tóm lấy hỏa cầu bên trong, cất vào balo hệ thống. Hành động muốn đàm phán vừa rồi của Thái Dương Thần đã chính thức chứng minh cho suy đoán của Chính Nam.

Thái Dương Thần không thể di chuyển!

Nhân thể của Thái Dương Thần không có chân cho nên không thể tự đi lại, Thần Thể có thể để hấn đi lại nhưng hấn đang không có đan điền cho nên tiêu hao chính là sinh mệnh lực, đó là lý do vì sao từ đầu hấn chỉ duy trì Thần Thể nhỏ như vậy.

Thế nhưng hấn gặp Chính Nam cũng đang trong quá trình đi thu thập các mảnh thân thể mà bản thân lại chịu hạn chế quá lớn, chỉ có thể liều mạng không nhìn tiêu hao mà biến lớn lên, lại còn điên cuồng công kích Chính Nam chính là muốn che giấu đi điểm yếu của hấn, cũng là để giết chết Chính Nam, giành lại đan điền.

Đáng tiếc, nếu là một Không Minh trung kỳ khác có lẽ đã cháy rụi trước Thái Dương Nộ Hỏa của hấn rồi, còn Chính Nam...

Chính Nam một lèo thu thập toàn bộ hỏa cầu từ phòng phong ấn số 3 tới phòng phong ấn số 1 trong ánh mắt bất lực của Thái Dương Thần. Hấn không công kích cũng không mở miệng nói chuyện nữa, bởi vì đã không còn cần thiết.

Đứng đối diện với Thái Dương Thần đã biến về 1m8 chiều cao, Chính Nam tủm tỉm cười: “Người anh em, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện.”

Thái Dương Thần nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói chuyện!? Giữa tao với mày có gì để nói sao?”

Đối với việc một phạm nhân như Chính Nam gọi hấn là “người anh em”, Thái Dương Thần cực kỳ tức giận nhưng có thể làm thế nào, đánh không tới người ta a.

“Không cần tức giận như vậy, không phải đều là hiểu lầm sao.” - Chính Nam xua xua tay, một bộ chuyện cũ bỏ qua, thẳng hướng tương lai, nói: “Ông anh là muốn khôi phục lại thân thể, tu luyện rồi trở về tìm Nguyệt Thần báo mối thù phân thân, đúng không?”

“Đừng nhắc tới lão yêu bà đó trước mặt tao!” - Thái Dương Thần gầm thét, hấn là hận Nguyệt Thần tới xương tủy: “Năm đó nếu không phải lão yêu bà đó thiết kế cạm bẫy lừa gạt tao, chỉ bằng cái tu vi... chỉ bằng bản lĩnh còm của mụ, muốn đụng vào cộng lòng chân tao còn phải nằm mơ mới thấy được.”

“Ngu thì chết chứ tội tình gì.” - Chính Nam trong lòng khinh thường nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ ủng hộ Thái Dương Thần: “Bởi vậy, ông anh tu luyện thành Thần rồi vẫn là bị phụ nữ lừa gạt a, phụ nữ đúng là điểm đen của cái vũ trụ này.”

“Hừ!” - Trang phú bà mặc dù biết Chính Nam đang giả vờ hùa theo Thái Dương Thần nhưng vẫn nhin không được hừ lạnh một tiếng trong đầu hấn.

“Không nói chuyện đó.” - Thái Dương Thần nói thẳng: “Mày muốn như thế nào mới chịu trả... thân thể lại cho tao?”

Hừ! Tao nói cho mày biết, chỉ dựa vào mày là không thể nào giết tao được, bởi vì tao là chân chính bất tử bất diệt. Ngày hôm nay nếu mọi chuyện dừng tại đây, chỉ cần vài trăm năm tao nhất định sẽ trở về, khi đó mày sẽ biết cái gì gọi là hối hận.”

“Hấn không có dọa ký chủ đâu. Chỉ cần thân cách của hấn tìm được nơi thích hợp, đúc lại thân thể, tu luyện trở về cũng không phải là không có khả năng.”

Chính Nam tất nhiên không muốn bị một vị Thần ngày đêm ghi nhớ nên hấn gật đầu nói: “Như thế này đi, hiện tại tôi đang giữ của ông anh năm phần thân thể, tôi sẽ dùng một phần để đổi tới một yêu cầu, nếu ông anh làm được tôi sẽ trả cho ông anh, được không?”

“Yêu cầu!” - Thái Dương Thần hí mắt: “Yêu cầu gì?”

“Để xem, trước hết là thu lại cái lĩnh vực này đi, cảm giác thời - không sai lệch này thật sự không dễ chịu.” - Chính Nam lấy ra một hỏa cầu cầm trên tay, ra hiệu Thái Dương Thần làm xong việc hấn sẽ ném qua.

Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa này chỉ cần vào balo Hệ Thống thì đã tính là “tài sản” của Chính Nam, sẽ không làm tổn thương hấn.

“Cái này dễ dàng!” - Thái Dương Thần mừng a, nếu biết Chính Nam dễ nói chuyện như vậy thì lúc này để im cho hấn đi thu thập thân thể dùm cho rồi.

Chỉ là...

"Phàm nhân này... biết mình đang ở trong lĩnh vực của Thần à!?" - Thái Dương Thần cảm thấy hết sức kỳ quặc nhưng vẫn nhanh chóng hoàn thành yêu cầu.

"Ký chủ, lĩnh vực đã hoàn toàn được thu về."

Nghe được Trang phú bà xác nhận, Chính Nam ném hỏa cầu qua cho Thái Dương Thần.

"Đây là... tay trái!?" - Thái Dương Thần đen cả mặt: "Tao cần tay trái làm gì, trả cho tao đan điền trước đi."

Chính Nam bĩu môi: "Thu lại cái lĩnh vực mà muốn được phần thưởng lớn nhất, khôn như ông anh què tôi đây!"

"Nhưng bị xích lại hết rồi." - Cái này Chính Nam không có nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Chiến tranh kết thúc

Thái Dương Thần nghĩ cũng không sai, nói chuyện là phải giảng công bằng nha. Hắn lấp hỏa cầu vào tay trái của mình, hỏa diễm từ cánh tay hắn phùng lên một cái rồi trở lại bình thường.

Chính Nam cũng không sợ Thái Dương Thần dùng cánh tay đó công kích mình bởi vì Trang đã nói cần thời gian để thần tính lan tỏa, không thể dùng ngay được.

"Được rồi, tao bắt đầu bớt ghét mày rồi đây." - Đến được một phần thân thể khá dễ dàng để Thái Dương Thần giọng hòa hoãn hơn nhiều: "Tiếp theo mày muốn cái gì thì nói luôn đi."

"À, để tôi nghĩ một chút đã, không phải lúc nào cũng có một vị Thần sẵn sàng giúp đỡ bạn bự a."

Chính Nam làm bộ trầm tư thật ra là đang làm chuyện khác.

"Hắc, Bạch, Hổ mọi người có nghe được anh không?"

"Em nghe thấy, nãy giờ có chuyện gì xảy ra vậy anh, em hoàn toàn không liên lạc được những người khác." - Đây là Ngọc Ngân phú bà.

"Nghe rõ, anh đang ở đâu?" - Đây là Vũ Tuyết phú bà.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy anh, huyết mạch của em vừa chịu áp chế rất lớn, em còn tưởng mình chết tới nơi rồi." - Tú Anh phú bà cũng trả lời rất nhanh, có vẻ cô đã tỉnh lại.

Tu La huyết mạch của Tú Anh phú bà xuất phát từ Minh giới nên chịu tiên thiên áp chế bởi Thái Dương Thần, đặc biệt là trong hoàn cảnh cô yếu hơn đối phương quá nhiều.

Nghe được mọi người trả lời, Chính Nam tâm thần thả lỏng. Có vẻ Thái Dương Thần chỉ chú trọng vào tìm kiếm thân thể chứ không có ý định dò sát những người trong lĩnh vực của hắn.

"Anh ở đâu không quan trọng, quan trọng là anh có nhiệm vụ cho mọi người đây." - Chính Nam biết tình huống gấp gáp, không thể tiếp tục cùng mọi người nói nhảm: "Bằng tốc độ nhanh nhất tìm và mang Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Vi đại tiểu thư tới Cửu Cung Thái Dương Đồ dùm anh. Đừng hỏi gì cả, chấp hành ngay đi."

Các vị phú bà không ai trả lời mà lập tức thi hành, các cô biết tình huống để Chính Nam phải như vậy chắc chắn là không đơn giản rồi.

Thái Dương Thần gặp Chính Nam suy nghĩ quá lâu cũng có chút không vui: "Này, suy nghĩ gì lâu như vậy, có yêu cầu gì thì nhanh nói ra đi."

"À, thật ra tôi nghĩ ra rồi nhưng không biết có nên nói ra hay không, dù sao..."

"Nói thì nói đi, có cái gì nên không nên."

"Đây là do ông anh nói đấy, đừng có trách tôi." - Chính Nam mặt đầy tò mò hỏi Thái Dương Thần: "Năm đó, ông anh là bị Nguyệt Thần lừa như thế nào vậy?"

"Khụ... khụ..."

Thái Dương Thần cảm thấy Chính Nam rõ ràng là muốn moi móc khuyết điểm hắn, nếu không chẳng có ai rảnh dỗi quan tâm chuyện đã xảy ra cả ngàn năm trước.

"Nếu ông anh không muốn nói thì thôi, để tôi suy nghĩ thêm đã." - Chính Nam trong lòng cười lạnh: "Ông anh kể cũng được, không kể cũng tốt, tôi sẽ tiếp tục vin vào đó làm cớ để kéo dài thời gian, haha."

Nghe Chính Nam lại muốn suy nghĩ, Thái Dương Thần liền gấp: "Được, kể thì kể, nhưng tao sẽ kể vắn tắt nhất có thể thôi, mày đừng mong biết được cách lão yêu bà đó bày tao."

Chính Nam nhún vai ra hiệu cho Thái Dương Thần bắt đầu đi.

Cùng lúc Chính Nam bên này câu kéo thời gian, Akatsuki mọi người cũng bắt đầu tản ra tìm kiếm Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Vi lão tông chủ. Đáng nói là 100 ảnh phân thân của Chính Nam đã có phản ứng trở lại, bắt đầu dựa theo chỉ thị của Chính Nam sơ tán đệ tử Tà Nguyệt Tông ra bên ngoài.

...

Bên ngoài Cửu Dương Các, cục diện chiến tranh vẫn đang giằng co.

Cửu Dương Các nhân số đông hơn nhưng bên Tà Nguyệt Tông có ưu thế về tu vi và sự hỗ trợ từ mặt trăng. Ngoài ra còn một yếu tố rất quan trọng trong chiến tranh khác, là sĩ khí.

Con bài tẩy Dương Quyền bị đối phương trung hòa bằng Nguyệt Vi lão tông chủ, hộ tông đại trận cũng vì lý do gì đó không khởi động, vừa rồi bên trong Cửu Dương Các còn liên tiếp truyền ra tiếng nổ và rung động dữ dội càng khiến sĩ khí đệ tử Cửu Dương Các thấy đuối.

"Bản doanh bị người ta công vào rồi!"

Chúng đệ tử Cửu Dương Các chính là nghĩ như vậy.

Đúng lúc này người của Akatsuki liên tiếp xuất hiện gia nhập chiến trường đẩy nhanh xu hướng suy tàn của Cửu Dương Các, không lâu sau đó đó là dàn đệ tử nòng cốt của Tà Nguyệt Tông cũng đến, chính thức tuyên cáo chiến tranh kết thúc.

...

Bên trong Tà Nguyệt kết giới của Nguyệt Nga tông chủ, Tú Anh phú bà với tu vi Không Minh Kỳ tầng 2 của mình không ngần ngại kích hoạt Tu La huyết mạch hình thái thứ 2 - Tu La Chân Thể, gia nhập chiến đấu với hai đại Độ Kiếp Kỳ.

Tình thế hòa bắt đầu xuất hiện chênh lệch.

Bên trong một Tà Nguyệt kết giới khác, Vũ Tuyết phú bà sử dụng Bạch Hồ huyết mạch tiến hành trợ chiến với Nguyệt Nhi trưởng lão, cục diện hai đánh một lại lần nữa xuất hiện.

Ngọc Ngân phú bà không gia nhập cao tầng chiến mà sử dụng khả năng ẩn thân và ám sát của mình như bóng ma trên chiến trường, một cái chớp mắt là một đệ tử Cửu Dương Các ngã xuống.

Bởi vì Chính Nam yêu cầu các cô bằng tốc độ nhanh nhất mang hai người kia tới chỗ hắn cho nên không ai bảo lưu thực lực, lá bài tẩy liên tục xuất ra đây nhanh quá trình kết thúc.

"Nguyệt Nga tông chủ, Không có lệnh bằng tốc độ nhanh nhất mời ngài tới Cửu Cung Thái Dương Đồi, chúng ta không nên chậm trễ anh ấy." - Tú Anh phú bà đã thu lại huyết mạch của mình, khuôn mặt cô tái nhợt nhưng ẩn phía sau mặt nạ nên không người biết được.

Nguyệt Nga tông chủ vừa đánh gãy tứ chi Dương Kha vừa nói: "Lát nữa đi, tôi muốn qua giúp Đại trưởng lão..."

"Nguyệt Nga tông chủ! Chúng ta không nên chậm trễ đại sự của Không." - Tú Anh phú bà không hề có ý định thỏa hiệp: "Nguyệt Vân đại trưởng lão sẽ có Hồ và Bạch giúp đỡ, ngài không cần lo lắng."

"Nếu đã như vậy, chúng ta tới tìm Không thần sứ thôi." - Nguyệt Nga tông chủ đành phải thỏa hiệp.

Không nói trận chiến này thắng nhờ sự giúp đỡ rất lớn từ Akatsuki, chỉ riêng việc hôm nay bà biết được danh tính vị Hắc Vô Thường thần sứ này đã chính thức cột Tà Nguyệt Tông vào Akatsuki, vào Chính Nam rồi.

Tú Anh phú bà gạt đầu rồi tung cánh bay thẳng tới Cửu Cung Thái Dương Đồi, đồng thời truyền âm cho Akatsuki mọi người: "Đã tìm thấy Nguyệt Nga tông chủ, đang trên đường tới địa điểm gặp mặt. Có ai có tin tức của Nguyệt Vi lão tông chủ không?"

"Không có."

"Không có."

...

Tú Anh phú bà quay đầu lại hỏi Nguyệt Nga tông chủ đang bay phía sau cô: “Nguyệt Nga tông chủ, ngài có cách nào liên lạc Nguyệt Vi lão tông chủ không?”

“Không được, mẹ đang cùng Dương Quyền chiến đấu trên bầu trời, không biết bay tới tận đâu rồi.”

Nguyệt Nga tông chủ cũng là không có cách.

Tú Anh phú bà không nói gì nữa mà im lặng bay thẳng.

...

Lại nói tới Chính Nam bên này.

“Cái gì!? Chỉ đơn giản như vậy mà ông anh bị bà ấy cho vào tròng rồi?” - Chính Nam lần này không phải giả vờ mà thật mừng bực.

Thái Dương Thần vừa nói với Chính Nam là hắn bị Nguyệt Thần cho... hạ xuân được.

Thái Dương Thần cũng cảm thấy không có ý tứ, lúc này cố gắng phân bua: “Ai... ai biết được lão yêu bà đó lại... lại có thể làm như vậy. Bản Thần là Thái Dương Thần, độc được bình thường là không thể nào có tác dụng lên bản Thần a, chỉ là loại độc được đó không... không đúng.”

Xuân được về cơ bản là gây mất cân bằng âm dương trong cơ thể, kích thích dục hóa thiêu đốt ý chí. Thái Dương Thần bản thân chính là hỏa a, trách không được loại “độc được” thiên môn như xuân được lại phát huy được kỳ hiệu.

“Nói đi cũng phải nói lại, ông anh cũng là ham mê sắc đẹp của Nguyệt Thần nên mới để cho bà ấy có cơ hội tính toán ông anh đi.” - Nói Nguyệt Thần không tốn chút sức nào hạ độc Thái Dương Thần đánh chết Chính Nam cũng không tin, chắc chắn là “ông Thần” này có tới một nửa là tự độc mình trước.

“Biết... biết sao được, Nguyệt Thần nổi danh khắp... nổi danh là băng sơn mỹ nhân, những người khác vì để nàng cười mà sẵn sàng liều mạng cũng không ít.”

Chính Nam thờ dài lắc đầu: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a.”

“Quả thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.” - Thái Dương Thần cũng gật đầu đồng ý.

Nói đến phụ nữ thì dù là kẻ thù cũng tìm được tiếng nói chung, bởi vì phụ nữ chính là niềm đau chung, Thần cũng thế, phạm nhân cũng vậy.

Cảm khái một lát, Thái Dương Thần lại hắng giọng: “Rồi, yêu cầu của mày bản Thần đã đáp ứng, mau trả đồ cho bản Thần.”

“Ông anh thật phá phong cảnh.” - Chính Nam lườm Thái Dương Thần một cái rồi ném cho hắn một hỏa cầu.

“Chân... phải!” - Thái Dương Thần cảm thấy Chính Nam là cố ý trêu chọc hắn, trước là tay trái, bây giờ là chân phải, không thể là hai tay được sao?

“A, cảm nhảm, haha.” - Chính Nam gãi đầu cười trừ: “Ông anh đưa chân phải lại đây, tôi trả cho ông anh tay phải.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Va chạm chính diện

“Khôi! Chân phải thì chân phải đi.” - Thái Dương Thần mới không xa rời thân thể yêu dấu của mình, gần gần năm đã đủ rồi.

“Phạm nhân, con yêu cầu gì nữa thì nói nhanh. Chắc, nếu bản Thần biết chú mày như thế này thì mắc gì phải đánh nguoi sống ta chết như vậy a. Thất sách, thất sách!”

Càng ngày càng thuận mắt a!

Chính Nam bĩu môi, hắn còn không ngu tới mức tin chuyện ma quỷ của Thái Dương Thần.

Đúng lúc này Tú Anh phú bà và Nguyệt Nga tông chủ từ bầu trời hạ xuống cạnh Chính Nam, cả hai đều dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Thái Dương Thần.

“Không, anh... bị thương?” - Nhìn Chính Nam toàn thân là vết bông, Tú Anh phú bà nơi nào còn lạnh lùng được nữa.

Cô chạy tới dùng bàn tay mềm mại của mình sờ gương mặt hắn, gương mặt xinh đẹp ửng hồng khiến cô và những người khác đều hâm mộ giờ này đã sờ sờ không ra hình người. Nước mắt Tú Anh phú bà không nhịn được trào ra khỏi khóe mắt.

Chính Nam nắm tay Tú Anh phú bà, cười nói: “Không sao, còn sống là được. Mọi người cực khổ.” - Hắn cũng không quá quan tâm dung mạo mình, dù sao Trú Nhan Đan và Dưỡng Nhan Đan nhà mình nhiều, không cần phải lo lắng, hắc hắc.

Thái Dương Thần sớm đã biết có người đến thêm nhưng hắn cũng không để ý lắm, phạm nhân lại nhiều hơn cũng chỉ là phạm nhân, chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao. Thế nhưng chờ hai người kia tới gần hắn mới cau mày: “Nguyệt Thần huyết mạch!? Minh giới Tu La huyết mạch!? Thì ra là vậy, thì ra là vậy. Phạm nhân, chú mày muốn bản Thần thu lại linh vực là vì cô gái này đi?”

“Tất nhiên là không phải.” - Chính Nam ngay lập tức phủ nhận, hắn sợ Thái Dương Thần không làm gì được hắn lại quay sang tóm lấy mấy người này làm con tin.

Mặc dù nói Thần sẽ không hạ mình làm như vậy với phạm nhân nhưng ai biết được đâu, chó cùng đường còn có thể nhảy tường, Thần cùng đường... vậy thì không đơn giản rồi.

Nếu Thái Dương Thần có thể đọc được suy nghĩ Chính Nam, đảm bảo hắn sẽ lại biến lớn lên rồi biến tất cả mọi người ở đây thành thịt nướng.

Thế nhưng hắn không thể a, cho nên Thái Dương Thần chỉ vẫy vẫy tay nói: “Phải cũng được, không phải cũng được, bản Thần không quan tâm. Tiếp theo chú mày muốn gì thì mau nói, đừng có ở đó kéo dài thời gian.” - Lấy lại được thêm phần thân thể thứ hai để hắn tâm trạng thoải mái hơn nhiều lắm.

“À, nếu không... nói tới cảnh giới phía trên Đại Thừa Kỳ đi!” - Chính Nam biết đây chính là cầm kỳ nhưng vẫn đưa ra câu hỏi này, mục đích chính là cố ý làm khó Thái Dương Thần để hắn không hồi thức yêu cầu nữa, qua đó kéo dài thêm thời gian chờ Nguyệt Vi lão tông chủ trở lại.

Thái Dương Thần ngập ngừng: “Cái đó... đổi một yêu cầu khác được không? Mặc dù bản Thần không sợ con mắt kia nhưng hiện tại vẫn không nên chọc vào nó cho thỏa đáng.”

“Con mắt!? Thiên Đạo chi Nhân sao?” - Chính Nam trong lòng hiểu được Thái Dương Thần sợ cái gì nhưng ngoài mặt vẫn lật lên cái khinh thường: “Cái gì chứ, đường đường Thái Dương Thần sẽ sợ một con mắt!?”

Người anh em, tôi không đọc sách nhiều, đừng có lừa tôi. Nếu ông anh là Thái Dương Thần giả thì làm ơn trả lại đồ cho tôi, lừa gạt không phải là một hành vi tốt đâu.”

Thái Dương Thần bị thái độ của Chính Nam chọc ra tự ái, lập tức như mèo bị đập phải đuôi xù hết cả lông lên: “Chú mày nói cái gì!? Phạm nhân, bản Thần là 100% hàng thật giá thật Thái Dương Thần, ở đâu ra hàng giả. Lại nói, cũng không phải bản Thần sợ con mắt kia, chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Chỉ là vàng giả nên sợ lừa đi.” - Chính Nam tiếp tục khinh thường Thái Dương Thần: “Người anh em, tôi trên có mẹ già, dưới còn con nhỏ, tất cả đều phải trông chờ vào chút tiền tôi kiếm được hàng ngày. Ông anh lừa gạt tôi như vậy, cẩn thận sau này con cháu gánh chịu tội nợ dùm ông anh đấy. Nào, nhanh trả lại đồ cho tôi đi!”

Thái Dương Thần nói không lại Chính Nam đành phải chơi xấu: “Nói chung bản Thần không phải là sợ con mắt kia, chỉ vì có lý do nên không thể đắc tội nó. Còn đồ đã về tay của bản Thần làm gì có chuyện nhả ra. Chú mày vẫn là nhanh suy nghĩ yêu cầu tiếp theo đi.”

Cả Chính Nam, Nguyệt Nga tông chủ và Tú Anh phú bà đều mộng bức, con hàng này đúng là một vị Thần? Nói chuyện không giảng đạo lý như vậy có thể chứng được đạo sao?

Chính Nam không nói chuyện với Thái Dương Thần nữa mà tiếp tục giả vờ suy nghĩ, trong lòng thì liên lạc Akatsuki mọi người tung tích của Nguyệt Vi lão tông chủ.

Tại sao Chính Nam lại nhất định phải chờ Nguyệt Vi lão tông chủ, bởi vì bà là cơ hội lật bàn duy nhất của hắn trên ván bài mà Thái Dương Thần đang lái đò thủ a.

Đúng lúc này Tú Anh phú bà truyền âm cho Chính Nam: “Anh... anh mặc quần áo vào đi...”

Chính Nam sững sờ nhìn Tú Anh phú bà rồi nhìn qua Nguyệt Nga tông chủ, lại nhìn Thái Dương Thần cuối cùng là nhìn xuống “tiểu Chính Nam”.

“Thần mẹ nó! Ngay giờ mình cứ như tên bại lộ cuồng toàn thân không mảnh vải đứng như vậy a.” - Chính Nam trong lòng đã khóc không ra nước mắt: “Đều tại tên kia, bình thường không có chuyện gì làm ấm như vậy làm gì, để mình không cảm thấy lạnh, không nhớ ra là ngay giờ không có mặc quần áo.”

Chính Nam kết ấn tạo ra một vùng Vụ Ẩn Thuật nhỏ quanh thân đủ để che cho hắn thay quần áo.

“Tch! Ai cũng thấy cả rồi còn bày đặt che.” - Thái Dương Thần bĩu môi, tìm mãi mới có cơ hội nhả răng Chính Nam.

Chính Nam vẫn luôn chủ trương “thua trình không thua khí thế”, lúc này đáp trả lại: “Làm sao, hâm mộ hay gì!? Ông anh có hay không a, hay nó cũng hóa thành hỏa diễm rồi?”

“Ai bảo bản Thần không có!?” - Thái Dương Thần gầm lên: “Của bản Thần còn có thể tùy ý lớn nhỏ... Hừ! Nói chung là bản Thần có, còn tốt hơn của chú mày nhiều.” - Cảm thấy mình có chút thất thố, Thái Dương Thần hừ lạnh một tiếng rồi im lặng.

“Trang, tu luyện thành Thần thật có thể dễ “nó” tùy ý lớn nhỏ a?” - Chính Nam lại quan tâm một vấn đề khác mà theo hắn là quan trọng hơn hòa bình thế giới nhiều.

“Có thể.” - Trang thật không biết nói sao với tên ký chủ vô si này, lúc nào rồi còn lo lắng mấy chuyện vớ vẩn như vậy a.

Đang lúc Chính Nam hào hứng ra mặt, muốn tiếp tục truy hỏi thì một tiếng cười lạnh lạnh vang lên: “Không thần sứ, nghe nói cậu đang tìm bản tiểu thư a? Mối xa nhau một chút như vậy đã nhìn không được nhớ nhưng bản tiểu thư rồi?”

Nguyệt Vi lão tông chủ từ trên bầu trời hạ xuống cạnh Chính Nam, một tay còn xách theo Dương Quyền đã bị đánh không thành hình người, tứ chi toàn mềm oặt xuống, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

Bà nhìn qua Thái Dương Thần, tò mò hỏi: “Đây là... Thái Dương Thần sao?”

“Lại một cái Nguyệt Thần huyết mạch!? Phàm nhân, chú mày không phải thật sự nghĩ chỉ bằng những người này có thể thắng được bản Thần chứ?” - Thái Dương Thần cười lạnh.

Lại thêm một con sâu kiến, nhiều nhất có thể cắn hấn ngựa một cái.

“Tất nhiên không phải.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười: “Không phải những “người” này.”

Nói, Chính Nam từ trong balo hệ thống xuất ra hai viên Tam chuyển Luân Mạch Đan, một viên đưa cho Nguyệt Vi lão tông chủ, một viên ném cho Nguyệt Nga tông chủ rồi la lớn: “Nhanh ăn nó vào.”

Cùng lúc đó, trong tay hắn xuất hiện một tờ phù màu vàng chói lọi, vừa ra khỏi balo hệ thống đã khiến gió nổi mây vần, lôi điện ầm ầm trên bầu trời. Chính Nam dán thẳng nó vào lưng Nguyệt Vi lão tông chủ rồi ôm lấy Tú Anh phú bà bay thật nhanh rồi khỏi nơi này.

Nói ra thì dài dòng, mọi chuyện từ lúc Chính Nam xuất ra đan dược, phù tới lúc hắn ôm Tú Anh phú bà chạy chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Thế nhưng nháy mắt đó khiến Thái Dương Thần thật sự sợ hãi: “Thình... Thình Thần Phù... không...không thể nào... thứ đó... thứ đó không thể xuất hiện ở đây...”

Thái Dương Thần lập tức hóa thành trăm mét hỏa nhân, một lần nữa thiêu đốt sinh mệnh lực ý đồ giết chết Nguyệt Vi lão tông chủ trước khi Thình Thần Phù hoàn thành quá trình Thình Thần.

“Hắc, chúng ta ngăn hấn lại, không thể để hấn đánh gãy Nguyệt Vi lão tông chủ.” - Chính Nam la lớn một tiếng rồi lao nhanh tới trước mặt Nguyệt Vi lão tông chủ.

Tú Anh phú bà đã sơ bộ hiểu được kế hoạch của Chính Nam nên cũng không ngần ngại lại một lần sử dụng huyết mạch của mình cùng hấn đối đầu Thái Dương Thần.

Vù!

Thái Dương Thần lần này đã có cánh tay trái, không như lần trước đánh với Chính Nam chỉ có thể đứng tại chỗ phun lửa nữa mà hấn dùng tay đâm tới.

“Chết đi, phàm nhân!”

“Tứ Tử Viêm Trận”

"Băng Độn - Băng Vòm"

“Thông Linh Thuật - La Sinh Môn”

“Tế Tự - Lôi Đình Vạn Quân”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Đại... Kết cục!?

La Sinh Môn chỉ tồn tại nửa giây lập tức vỡ tan.

Chiều thức mạnh nhất của Tú Anh phú bà cũng không thể khiến Thái Dương Thần suy yếu dù chỉ là 1mm.

Đứng phía sau Tứ Tử Viêm Trận và mái vòm bằng băng được hình thành từ Băng Đôn nhìn nắm tay của Thái Dương Thần phá nát La Sinh Môn, sau đó thế đi không giảm từng chút đập tan kết giới của hắn dựng lên, Chính Nam một trận cười khò, trong lòng đắng chát: “Vẫn là không đủ... sao?”

Đúng lúc này...

Chíuuu! Âm!

“Toàn Tâm Tự Tiến”

“Tự Nhiên Bích Chương”

Một chiếc phi tiêu khổng lồ được Ngọc Ngân phú bà ném vào cánh tay Thái Dương Thần ý đồ đẩy lệch đòn đánh đi, cùng lúc đó một màn chắn bằng hệ Mộc nguyên khí được dựng ngay phía trước mặt Chính Nam để bảo vệ hắn.

Thậm chí... Lam Phụng trở lại Khởi Nguyên chiến hạm theo lệnh Chính Nam cũng đã khai Linh Pháo bắn vào đầu Thái Dương Thần.

Nhưng...

Tất cả đều không có tác dụng.

Phi tiêu chưa kịp tới gần đã bị nhiệt độ kinh khủng của Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa thiêu đốt cho chảy thành kim loại.

Bích chương bằng hệ Mộc nguyên khí không phát huy được một chút tác dụng nào đã bị đập tan.

Linh Pháo của Khởi Nguyên chiến hạm cũng không khiến Thái Dương Thần nháy mắt một cái.

Chỉ còn một mình Chính Nam đứng đối mặt với nắm đấm lửa khổng lồ đang ùn ùn tiến tới.

...

Tứ Tử Viêm Trận tan chảy...

Băng vòm bốc hơi...

Còn Chính Nam... hắn mỉm cười, truyền âm cho tất cả Akatsuki thành viên: “Mọi người, anh xin lỗi!”

Hỏa quyền đi xuyên qua người Chính Nam, tất cả đều thành tro tàn.

...

Không gian dường như chậm lại, mọi thứ đều tĩnh lặng, liên ánh sáng từ Thịnh Thần Phù cũng trong một khoảng khắc ngừng nhấp nháy.

...

“Không... không... không... khônggggg!!!!”

Không dám tin!

Không muốn tin!

Không... nên như vậy a!

Tú Anh phú bà, Vũ Tuyết phú bà, Vũ Vân, mới tới Nguyệt Vịnh đều la lên đau đớn, nước mắt giàn giụa.

Còn Ngọc Ngân phú bà... không khóc, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, bởi vì nỗi đau này cô đã trải qua, cô nén được nó vào trong tim.

Còn trái tim cô... nó đã chết lặng từ khoảng khắc Chính Nam tan biến rồi!

"Anh... chờ em!"

Tất cả mọi người của Akatsuki bùng nổ sức mạnh, không tiếc bất kỳ thứ gì kể cả tính mạng lao lên tấn công Thái Dương Thần.

Gọi là trả thù cũng tốt.

Hay muốn nói là bảo vệ Tà Nguyệt Tông hai vị tông chủ cũng được.

Tất cả lý do giờ này... đều đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì...

... Chính Nam cũng đã chết rồi, đúng không!?

Thái Dương Thần cũng không vì đánh chết Chính Nam mà vui mừng, bởi vì Thỉnh Thần Phù vẫn đang được kích hoạt và nó sắp thành công tới nơi rồi.

“Đám sâu kiến, đều cút hết cho bản Thần.”

Thái Dương Thần gầm lên một tiếng giận dữ rồi bùng phát một đợt sóng lửa khổng lồ thổi bay tất cả mọi người.

Một vị Thần muốn liều mạng thì không phải chỉ cần dùng quyết tâm là có thể khóa lấp được chênh lệch.

Chỉ có Tú Anh phú bà là vẫn còn đứng được nhưng Tu La Chân Thể của cô cũng đã hoàn toàn tiêu tan.

“Cũng được! Dù sao thì mình cũng chưa bao giờ xứng đáng với anh ấy. Chết đi... ít nhất còn có thể cùng nhau đi chung thêm một đoạn đường” - Tú Anh phú bà mỉm cười ngã xuống.

Cô chưa chết nhưng tâm đã nguội lạnh!

Say khi thổi bay tất cả mọi người, Thái Dương Thần lại tiếp tục tấn công Nguyệt Vi lão tông chủ.

Nhưng đúng lúc này...

Vù! Vù! Vù!

Một đạo ánh sáng màu trắng bạc từ mặt trăng chiếu thẳng xuống bao phủ lấy Tà Nguyệt Tông hai vị tông chủ, bảo vệ họ khỏi Thái Dương Thần đồng thời thổi tan sóng nhiệt ngược trở về.

Cùng lúc đó, bóng dáng một người phụ nữ nhìn không rõ mặt cũng theo ánh sáng kia phủ xuống.

Từ lúc xuất hiện cao tới ngàn mét như nổi liền mặt đất và mặt trăng, cho tới lúc dần thu nhỏ lại hoàn toàn nhập vào người Nguyệt Vi lão tông chủ chỉ trong nháy mắt nhưng mọi người nhìn xem lại cảm thấy trôi qua thật lâu.

“Nơi này là Hạ giới!? Bản Thần lại bị người của Hạ giới triệu hoán?” - Một giọng nói lạnh lạnh, vang vọng nhưng cực kỳ lạnh lẽo phát ra từ trong miệng của Nguyệt Vi lão tông chủ, nhưng đó chắc chắn không phải là giọng của bà.

“Khí tức này... là năm đó Thái Dương Thần a.” - Nguyệt Vi lão tông chủ... à không, lúc này phải gọi là Nguyệt Thần ngẩng đầu nhìn hóa nhân khổng lồ như cái bé gái 3 tuổi ngược nhìn một người lớn hơn mình 30 tuổi vậy.

Kỳ quái là hóa nhân khổng lồ kia lại run rẩy.

Đúng vậy, là run rẩy!

“Nguyệt... Nguyệt Cơ...” - Thái Dương Thần ú ớ trong cổ họng, không nói hai lời quay đầu liền chạy.

“Chạy!? Năm đó bị bản Thần phân thân thành 9 phần cũng không chịu ngoan ngoãn chết đi, bây giờ còn dám ngoi đầu dậy làm loạn để phạm nhân quá nhiều bản Thần tình tu. Thật sự là chết ngàn lần còn chưa hết tội!”

Nguyệt Thần giọng nói thăm thẳm vang lên, trên tay cũng nhẹ nhàng vẫy một cái, mặt trăng trên bầu trời giống như bóng đèn sân khấu chiếu ánh sáng thẳng xuống Thái Dương Thần đang chạy như bay đằng xa.

“Thái Dương a, hôm nay bản Thần chính thức tiễn ngươi về với vĩnh hằng.”

“Aaaaa... Nguyệt... Cơ...”

Thái Dương Thần bị ánh trăng chiếu cho lẫn lộn trên đất la hét trong đau đớn, đốt trụ không biết bao nhiêu thứ nhưng hán đang bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy liên tục nhỏ lại.

“Nguyệt Thần” Nguyệt Cơ không để ý Thái Dương Thần nữa mà nhìn xung quanh. Bởi vì muốn giết một vị Thần ngoài tiêu tán hết sinh mệnh lực của hắn còn phải tịnh hóa đồ đặng, một lát là không xong được.

“Con gái, ở hạ giới mà tu luyện đến mức này không đơn giản a. Là con tự phát triển huyết mạch tới như vậy sao?” - Nguyệt Thần Nguyệt Cơ dịu dàng hỏi chuyện Nguyệt Nga tông chủ.

Dù sao là cùng mạng huyết mạch, phạm nhân này tuy nhỏ yếu nhưng lại giống như con gái của bà vậy.

“Ngài là... Nguyệt Thần sao?” - Nguyệt Nga tông chủ khá là kích động.

Nguyệt Thần đối với bà vừa giống người thân, lại như tín ngưỡng, cảm thấy thật thân thiết nhưng cũng rất xa lạ.

“Ta tên Nguyệt Cơ.” - Nguyệt Thần cười dịu dàng đưa tay vuốt mái tóc Nguyệt Nga tông chủ: “Nếu con muốn có thể gọi ta là mẹ, dù sao thân thể này cũng là mẹ của con mà, không có gì khác biệt chứ?”

“V-vâng, m-mẹ.” - Nguyệt Nga tông chủ có chút câu nệ, mặc dù nói suốt đời đều tín ngưỡng Nguyệt Thần nhưng dù sao cũng chưa một lần gặp mặt. Bỗng một người xa lạ tới bảo bà gọi người ấy là mẹ... nói thế nào cũng không thể thoải mái được.

Nguyệt Thần cũng lý giải tâm tình của Nguyệt Nga tông chủ nên chỉ mỉm cười nói: “Yên tâm, Thỉnh Thần Phù này chỉ là hạ phẩm, chỉ để hình chiếu của mẹ tồn tại được 5 phút mà thôi, sau đó mẹ ruột của con sẽ bình thường trở lại. Trong lúc đó con có thể cho mẹ biết chuyện gì xảy ra ở đây và tại sao con lại có Thỉnh Thần Phù không?”

Nguyệt Nga tông chủ biết được mẹ mình không sao thì tâm tình tốt hơn nhiều. Bà dùng một cách giản lược nhất kể lại những gì bà nhìn thấy từ lúc bà theo Tú Anh phủ bà tới đây.

“Nói như vậy, chàng trai kia là người đưa cho mẹ ruột của con tấm Thỉnh Thần Phù này rồi tự mình dùng thân thể cản trở Thái Dương để quá trình thỉnh thần không bị đánh gãy sao?” - Nguyệt Thần nhìn quanh, khung cảnh nơi này bị chiến đấu tàn phá khá lợi hại, khí tức của Thái Dương Thần ở khắp mọi nơi chứng tỏ câu chuyện mà "con gái" bà kể có tính chính xác rất cao.

“Đúng là như vậy, thưa mẹ.” - Nguyệt Nga tông chủ buồn bã: “Đó là một chàng trai tốt, đối với tiểu Vĩnh cũng rất tốt. Cả con và mẹ ruột con tu luyện được đến độ cao này đều nhờ quà của cậu ấy.”

Nguyệt Thần tò mò hỏi: “Hả? Quà gì mà có thể để hai người huyết mạch trở nên thuần như vậy?”

Theo lý mà nói hạ giới không thể có huyết mạch của bà tầng 3 được chứ đừng nói là cùng lúc có tới hai người.

“Chính là thứ nước này.” - Nguyệt Nga tông chủ đưa cho Nguyệt Thần bình Nguyệt Thần Thủy bà dùng còn một nửa: “Cậu ấy nói nó gọi là Nguyệt Thần Thủy, dùng để tắm mỗi ngày có thể tăng lên huyết mạch, còn có thể trú nham, dưỡng da.”

“Đây không phải...” - Nguyệt Thần sắc mặt khẽ biến, rất nhanh bà khôi phục lại, cười nói: “Đúng là một chàng trai tốt. Con nói cậu ấy tên gì nhỉ?”

“Con cũng không biết cậu ấy tên thật là gì, chỉ biết cậu ấy được mọi người gọi là Không thần sứ.” - Nguyệt Nga tông chủ thở dài: “Đáng tiếc cho một thiếu niên anh hùng.”

“Chính Nam... khụ... khụ... Anh ấy tên thật là Chính Nam” – Tú Anh phủ bà lên tiếng.

Cô muốn không chỉ người phạm biết tới tên Chính Nam mà Thần cũng phải biết đến, chò dù hấn chết rồi cũng không liên quan.

“Chính Nam...” - Nguyệt Thần đưa tay lên bầm loạn một trận, sắc mặt đại biến: “Chính Nam... Được rồi, việc ở đây cũng không còn gì nhiều, mẹ đi trước.”

Nguyệt Nga không hiểu Nguyệt Thần vì sao vội vàng như vậy nhưng cũng không hỏi nhiều. Bà ôm lấy Nguyệt Thần: “Lần này may mắn gặp được mẹ một lát con đã đủ mãn nguyện. Tạm biệt mẹ.”

Nguyệt Thần vỗ nhẹ sau đầu Nguyệt Nga tông chủ hai cái rồi tách ra khỏi Nguyệt Vĩ lão tông chủ, hóa thành ánh sáng bay lên bầu trời.

Đúng lúc Nguyệt Nga tông chủ cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, giọng Nguyệt Thần lại vang lên: “Thái Dương bên kia con gom mọi thứ hấn để lại rồi cất kỹ đi. Chính Nam... trở về sẽ cần đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Thiên Tôn, Nhã Điện, Nguyệt Cơ

Đang một mặt tro ngụi Tú Anh phủ bỗng nhiên hai mắt tỏa ra hào quang màu đen nhìn lên bầu trời, nơi bóng lưng của Nguyệt Thần còn chưa hoàn toàn biến mất.

Nguyệt Thần hàng lâm cô biết nhưng không có sức lực cũng chẳng có tâm trạng để ý, chỉ là những lời Nguyệt Thần vừa nói... là thật hay giả?

“Nguyệt Nga tông chủ, ngài... khụ... khụ... nghe thấy đúng không?” - Tú Anh phủ bà gắng gượng bò dậy: “Nguyệt Thần... khụ... khụ... Nguyệt Thần nói... anh ấy... sẽ trở về, đúng không?”

“Hả!? Nguyệt Thần? Ai cơ?” - Nguyệt Vi lão tông chủ mặt đầy mờ mịt.

Bà được Chính Nam cho một viên đan dược, ăn vào xong thì cái gì cũng không biết nữa, tỉnh lại đã thấy con gái đang ôm mình.

Bây giờ còn Nguyệt Thần nói chuyện...

“Mình bỏ lỡ cái gì vậy a!” - Nguyệt Vi lão tông chủ trong lòng gào thét.

“Đúng vậy, mẹ nói chúng ta thu thập tàn dư Thái Dương Thần lại đi, Không thần sứ trở về còn có tác dụng.” - Nguyệt Nga tông chủ gật đầu.

“Mẹ nói!? Mẹ nói bao giờ?” - Nguyệt Vi lão tông chủ cảm thấy mình vừa đi vắng một lát trở về đã thành người tối cổ rồi.

Bà quay sang hỏi Nguyệt Nga tông chủ: “Nga, mẹ bỏ lỡ cái gì sao?”

“Mẹ không nhớ gì à?”

“Nhớ gì là nhớ gì? Nhớ là ăn vào một viên đan dược rồi cái gì cũng không nhớ.”

“Chuyện là như thế này...”

...

“Không phải đâu! Không thần sứ... dùng mẹ làm môi giới thỉnh Nguyệt Thần hạ phàm!” – Nguyệt Vi lão tông chủ cảm thấy đầu to ra một vòng, bà vậy mà bỏ lỡ cơ hội cùng Nguyệt Thần gặp gỡ, bỏ lỡ cơ hội cùng tin ngưỡng mấy trăm năm của mình nói chuyện.

“Tạm thời gác chuyện này qua một bên đi.” – Nguyệt Nga tông chủ đổi giọng: “Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm đây.”

Nguyệt Vi lão tông chủ cũng chỉ có thể thờ dài một hơi đầy tiếc nuối: “Kiếm kê thương vong và xử lý hậu quả thôi. Haiz, bỏ lỡ lần này, coi như bỏ lỡ cả đời rồi!”

Tà Nguyệt Tông thắng trận nhưng chiến tranh vẫn là chiến tranh, thương vong là không thể tránh khỏi. Sau trận chiến này Tà Nguyệt Tông có thể sẽ bước vào thời kỳ phát triển phi tốc nhưng đó là chuyện nói sau, còn bây giờ phải xử lý vết thương cho người sống và tang sự cho người chết trước đã.

Lam Phụng, Nguyệt Vĩnh là hai người không chịu đến tôn thương gì cũng xuất hiện để tìm kiếm hạ lạc của các thành viên Akatsuki khác.

Akatsuki lần này có thể nói là tổn thương thảm trọng.

Thủ lĩnh Không thần sứ chết trận.

Hắc – Bạch Vô Thường thần sứ, Bạch Hổ thần sứ, Giáp hộ pháp đều trọng thương.

Thời gian dài tới, cái tên Akatsuki có lẽ sẽ biến mất rồi dần phai nhạt khỏi tâm trí mọi người cũng nhanh như cái cách mà nó xuất hiện vậy.

...

Trên một đám mây nào đó lơ lửng giữa trời.

“Thượng Đế, ngài nói cháu có phải là quá xui hay không?” – Chính Nam mặt đáng chất vừa uống trà vừa nói: “Đi đá một cái nhị lưu tông môn mà thôi, vậy mà cũng có thể gặp một vị Thần.”

Hắn lại một lần nữa được lên mây cùng Thượng Đế uống trà, đàm đạo. Chỉ là lần này so với lần trước... càng thêm bất đắc dĩ.

Thượng Đế ngồi đối diện Chính Nam, vẫn một bộ ông lão hàng xóm hiền lành: “Xui, lão cũng cảm thấy cậu thật sự là xui.” – Thương Đế vuốt râu cười haha: “Thái Dương tên kia lại qua vài năm là thật sự chết mất rồi, không ngờ còn có thể ngoi đầu dậy quậy một trận. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lần này quyết định của cậu quá gấp rồi.”

Chính Nam thờ dài gật đầu: “Đúng vậy, trách người không bằng trách mình, nếu cháu có thể bình tĩnh hơn, tiếp tục phát triển, tiếp tục suy yếu Cửu Dương Các thêm một thời gian nữa thì có lẽ kết quả đã khác.”

“Mà thôi, chuyện cũng đã xảy ra rồi, tiếc nuối cũng không được gì cả.” – Chính Nam cười với Thượng Đế: “Dù sao cũng phải cảm ơn ngài đã cho cháu một trải nghiệm mới lạ như vậy. Được sống, được gặp gỡ, được quen biết những người thật sự thú vị. Chỉ là...”

...

Vành mắt Chính Nam đỏ lên, sống mũi mũi nhừ. Hắn cố gắng kìm nén để nước mắt không chảy xuống nhưng cuối cùng vẫn là không làm được.

Hắn khóc! Chính Nam thật sự khóc!

“... chỉ là cháu thật sự không muốn xa các cô ấy. Cháu còn chưa có làm được gì xứng đáng với tình cảm của mọi người dành cho cháu.”

Ai nói đàn ông không rơi lệ, chỉ là nỗi đau chưa đủ lớn mà thôi.

“Cậu... đúng là một người sống rất tình cảm đấy.” – Thượng Đế dùng ánh mắt có chút khác biệt liếc qua Chính Nam: “Người sống quá trọng tình trọng nghĩa sẽ không chỉ đau nỗi đau riêng mình, mà còn phải đau nỗi đau của người khác nữa.”

Chính Nam không hiểu lời của Thượng Đế lắm nhưng vẫn gạt đầu, lau khô nước mắt.

“Mặc dù rất không muốn nhưng phải thừa nhận là cháu ‘lạ’ chết rồi. Tiếp theo cháu sẽ phải luân hồi sao, Thượng Đế?”

“À, về chuyện đó...”

“Thiên Tôn, người đã mang đến rồi.”

Thượng Đế đang muốn nói gì đó thì từ giữa không trung xuất hiện một vết nứt màu đen, kèm theo đó là một giọng nữ vang lên.

Từ trong vết nứt bước ra hai người phụ nữ, cả hai đều đẹp đến nghẹt thở nhưng Chính Nam cũng chẳng quan tâm lắm.

“Đến rồi sao, ngồi đi.” – Không giống lúc nói chuyện với Chính Nam, Thượng Đế nói chuyện với hai người phụ nữ kia rất lạnh nhạt và có chút giống như người bề trên.

Không phải bề trên kiểu nhiều tuổi hay thành công hơn, mà Chính Nam cảm thấy Thượng Đế giống như... một tầng thứ sinh mệnh cao hơn hẳn hai người.

“Giới thiệu một chút, đây là Chính Nam, một người bạn nhỏ của bản Thiên Tôn.” – Thượng Đế chỉ tay vào Chính Nam, tiếp đó chỉ tay vào hai người còn lại: “Chàng trai, hai người này với cậu tuy lạ mà cũng khá quen đấy. Áo tím là Nguyệt Thần Nguyệt Cơ, áo vàng... là người vẫn hàng ngày cãi vã với cậu, gọi... Trang, haha.”

Thượng Đế bỗng nhiên phá lên cười rất khoái chí, trong khi ba người còn lại cảm thấy khá... nhạt.

“Có cái gì đáng cười sao!?” – Đây chính là suy nghĩ của cả ba người.

Cảm thấy mình có chút thất thố, Thượng Đế ho khan hai tiếng rồi nói: “Thế nào, gặp... Trang... khục... khục... gặp nhau không có gì để nói sao?”

Chính Nam nhìn người phụ nữ áo vàng, từ dung nhan tới vóc dáng, từ điệu bộ tới cử chỉ đều không có bất kỳ khuyết điểm gì, giống như lấy từ trong sách giáo khoa ra vậy.

Hắn tò mò hỏi: “Ngài... thật là... Trang sao?”

“Ký chủ bớt giả bộ, ngay vừa rồi Trang nói chuyện ký chủ không phải đã nhận ra sao.” – Trang vẫn một điệu bộ xa đần với Chính Nam mỗi ngày, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng kia làm tình huống có chút không đúng kịch bản.

“Cái giọng nói và điệu bộ này đúng là Trang, đáng tiếc...” – Chính Nam thờ dãi: “So với trong tưởng tượng của tôi khác biệt quá xa.”

“Hả!? Cậu tưởng tượng như thế nào nói chúng ta nghe một chút.” – Thượng Đế cũng tới hứng thú.

Cả Nguyệt Thần Nguyệt Cơ và Trang cũng đều nhìn Chính Nam, chứng tỏ hai người cũng rất tò mò đáp án cho câu hỏi của Thượng Đế.

“Không dám nói dối mọi người, trong suy nghĩ của tôi, Trang là một người...” – Chính Nam ngập ngừng một lát, sau đó cắn răng nói: “... là một người hoạt bát, đáng yêu với mái tóc ngắn ngang vai, gương mặt bầu bĩnh và đặc biệt nhất là luôn nở nụ cười trên môi.”

“Vị... Thần nữ này... khác xa quá.”

“Khục... haha, Nhã Diễm... có người nói cô quá lạnh, quá cứng nhắc kìa, ahaha.” – Lần này Thượng Đế nhịn không được nữa lại cười lớn, cười như đã rất lâu không được cười thoải mái như vậy.

Nguyệt Thần cũng nhịn không được mỉm cười nhưng bị Trang liếc một cái liền thu lại.

“Bản Thần từ bé chính là gương mặt này, tính cách này, lớn lên cũng chưa từng thay đổi qua, cho nên, ký chủ vẫn là làm quen dần đi.” – Trang cũng chẳng vì bị Thượng Đế cười nhạo mà thay đổi nét mặt.

“Gặp được Trang ở đây một lần đã đủ rồi, làm quen thì có lẽ là không còn dịp nữa.” – Chính Nam mỉm cười lắc đầu. Hắn quay sang Nguyệt Thần hỏi: “Nguyệt Thần đại nhân, xin hỏi tình hình bên dưới đã ổn chưa ạ? Mọi người thế nào rồi?”

Nguyệt Thần không trả lời Chính Nam mà quay sang nhìn Thượng Đế.

Được Thượng Đế gạt đầu đồng ý bà mới nói: “Lúc hình chiếu của bản Thần hạ xuống thì tình hình rất tệ, đồng đội của cậu đều đã bị Thái Dương đánh

bại, trọng thương nhưng may mắn không có ai chết.”

Chính Nam thờ phào một hơi, hai tay ôm quyền với Nguyệt Thần: “Cảm ơn ngài đã chiếu cố mọi người.”

Nguyệt Thần lắc đầu, mỉm cười: “Cảm ơn thì không cần, bản Thần cũng không làm được gì cho họ cả. Nói ra còn phải cảm ơn cậu và mọi người đã cho bản Thần cơ hội tự mình kết thúc nhân - quả ngàn năm với Thái Dương đấy.”

“Haha, đều là trùng hợp.” – Chính Nam cười lắc đầu: “Ngài cũng nên gặp Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Vi lão tông chủ đi. Tính ra hai người ấy cũng có thể gọi ngài một tiếng mẹ nhỉ.”

“Khanh khách! Từ lúc chứng đạo đến giờ bản Thần còn tưởng rằng mình đối với hạ giới đã kết thúc rồi, không ngờ nhờ có cậu mà biết được đầu đó "con gái" bản Thần vẫn đang tu luyện a.” – Nguyệt Thần tâm tình không sai nên cười rất nhiều: “Nghe Nga nói cậu còn có một đoạn cảm tình với... tiểu Vịnh đúng không. Chắc chắn, nếu mà hai đứa thành đôi, cậu còn phải gọi bản Thần một tiếng bà cố đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Lựa chọn

(Cảm tạ bạn #ducphan đã ủng hộ Nguyệt Phiếu!)

Thượng Đế thấy Chính Nam và Nguyệt Thần nói chuyện có vẻ rất hợp cạ liền lên tiếng trêu chọc: “Lão nói, chàng trai, trước mặt... Trang lại cùng người phụ nữ khác nói chuyện say sưa mà bỏ nó như vậy không tốt lắm đâu.”

Nguyệt Thần sắc mặt đại biến nhìn qua người bên cạnh mình, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

“Thiên Tôn, ngài đừng mang con ra làm trò đùa, ngài thừa biết con sẽ không có suy nghĩ đó.” – Trang lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, sau đó liếc sang Nguyệt Thần: “Còn cô, không cần nhìn bản Thần như vậy, bản Thần còn chưa nhỏ nhen tới mức tính toán với cô một chuyện bé xiu như thế.”

Đang lúc Nguyệt Thần thờ phào một hơi, Trang lại lên tiếng: “Luôn tiện, thư viện của bản Thần gần đây không hiểu sao xuất hiện rất nhiều Hư Không Du Trùng, nếu cô có rảnh thì qua kiểm tra, quét tước một chút.”

Nguyệt Thần mặt tái mét, cúi đầu nhỏ giọng: “V-vâng, Nguyệt Cơ... hiểu rõ.” – Còn dám nói không nhỏ nhen, không tính toán, lời còn chưa dứt đã bắt người ta đi làm chuyện khổ sai.

Chính Nam hơi nghiêng người qua phía Thượng Đế, nhỏ giọng hỏi: “Hư Không Du Trùng là cái gì thế Thượng Đế?”

“Một loại côn trùng giống con gián, có nhiều chân và mùi rất không dễ chịu.” – Thượng Đế đưa chén trà lên miệng rồi, nhưng nghe tới tên Hư Không Du Trùng cũng chẳng có tâm trạng uống nữa.

“Không phải con gián sao, đập phát chết luôn rồi mà.” – Chính Nam nhún vai tỏ vẻ không hiểu.

Hắn lại hỏi Thượng Đế: “So với chuyện đó, Thượng Đế, con muốn biết tiếp theo con sẽ đi về đâu và đi như thế nào đây ạ?”

“À, về chuyện ấy thì... Nhã Diễm, cô tới nói với cậu ấy đi.” – Thượng Đế đứng dậy quay trở lại với ghế đu của mình.

Nguyệt Thần cũng biết nhiệm vụ của mình đã xong nên đứng dậy cung kính chào hai người rồi rời đi.

Nhìn cũng không dám nhìn Chính Nam một cái!

Sợ a! Nói hai câu liền bị đày đi làm khổ sai dần mặt, nếu nói nữa... chẳng dám tưởng tượng ra sự khủng khiếp gì đang chờ đợi.

“Được rồi, có rất nhiều chuyện ký chủ không nên biết hoặc nói ra ký chủ cũng không hiểu được, cho nên Trang nói ngắn gọn là ký chủ hiện tại có hai lựa chọn.

Thứ nhất, bỏ lại phía sau tất cả mọi thứ, luân hồi và sống một cuộc sống mới.

Thứ hai, quay trở lại Thủy Giới một lần nữa, sống cuộc đời đang sống, làm những gì đang làm, chỉ có đoạn ký ức ở đây hoàn toàn bị xóa đi.”

Chính Nam ngẩn người, lời Trang nói ý tứ rất rõ ràng.

Nếu hắn không muốn trở lại thì cứ vậy luân hồi rồi bỏ tất cả lại phía sau như một nhân sinh đã qua, không còn vương vấn chút manh mối gì cả.

Nhưng nếu hấn còn muốn tiếp tục những gì đang làm, Thượng Đế và Trang sẽ cho hấn một cơ hội nữa.

“Trở lại... có phải trả giá gì hay không?” – Không có bữa ăn nào miễn phí, cũng không có chuyện chết rồi sống lại mà không mất mát gì... trừ khi bạn chết là do lỗi của “ông trời.”

“Ký chủ vẫn đúng là suy nghĩ chu toàn a.” – Trang khen ngợi Chính Nam một câu rồi gật đầu: “Sẽ phải trả giá, còn là một cái giá rất đắt.”

Chính Nam chột dạ: “Đắt sao? Đắt như thế nào?”

“Trong vòng một năm, ký chủ sẽ không thể sử dụng chân khí, không thể cùng Trang giao lưu, mọi tính năng của Hệ Thống, ngoại trừ giao diện đều sẽ bị khóa lại.”

Chính Nam lần nữa sững sờ.

Không thể sử dụng chân khí tức là không thể luyện đan, luyện khí... ngoại trừ nghề nấu ăn tất cả đều phé.

Không thể sử dụng chân khí tức là toàn bộ kỹ năng đều phé.

Nhiệm vụ, phé.

Balo, phé.

Tòa đình, giải tòa phú bà, phé.

Lên cấp, phé.

...

Ngắn gọn mà nói, trong vòng một năm hấn chính là một cái chân chính phé nhân.

Nhưng mà... lời a!

Quá cmn lời!

Tính năng của hệ thống phé nhưng đầu óc hấn không phé.

Kiến thức về luyện đan, luyện khí... còn, đồng thuật cũng còn.

Một năm lâu hay mau? Lâu chứ!

Nhưng cũng nhanh lắm!

“Chỉ... như vậy thôi sao?” – Chính Nam cảm thấy cái giá này không hề... đắt như lời Trang nói a.

“Như vậy đã rất đắt. Thái Dương vốn là một hạ Thần của Thiên giới, Thiên giới có quy định là Thần không được dùng bản thể xuống hạ giới, nhưng năm đó có “lý do” nên Thái Dương mới có thể xuống hạ giới can quấy như vậy.” – Đằng nào ký ức ở đây cũng sẽ bị xóa đi nên Trang cũng không ngại tiết lộ với Chính Nam một chút.

“Mặc dù đã phái Nguyệt Cơ xuống giải quyết Thái Dương nhưng Nguyệt Cơ lần đó hạ phạm không phải là bản thể, cho nên việc giết chết Thái Dương tại chỗ là không có khả năng. Cuối cùng Nguyệt Cơ mới phân Thần thể của Thái Dương thành chín phần và phong ấn lại. Chuyện này Nguyệt Cơ cũng đã báo cáo lên và được chấp nhận.”

“À, nói như vậy, Thái Dương Thần lần này ngoi lên khỏi mặt nước quậy “lại” là lỗi của Thiên giới a.” – Chính Nam nói chữ “lại” đặc biệt dài, ánh mắt còn liếc qua Thượng Đế.

Thượng Đế đang vuốt râu đắc ý cũng loạng choạng một cái, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại được.

Trang mặt không thay đổi, gật đầu: “Đúng là lỗi bắt nguồn từ Thiên giới, nhưng chuyện ký chủ không suy tính thiệt hơn, trước sau mà tấn công một nơi có Thần canh giữ với tu vi Không Minh trung kỳ của mình cũng là lỗi của ký chủ nữa.” – Trang hoàn toàn có thể lên tiếng ngăn Chính Nam nhưng ngay lúc đó cô cũng chỉ là một cái A.I, không thể mang những chuyện này nói với Chính Nam được.

Chính Nam thở dài: “Đúng vậy. Nguyên nhân sâu xa là từ Thiên giới, nhưng nguyên nhân trực tiếp là từ tôi. Mỗi người đều có phần sai, như vậy hậu quả tôi gánh chung là hợp tình, hợp lý.”

Chính Nam rút cuộc hiểu được vì sao Thượng Đế không tự mình nói chuyện này với hấn. Thân làm Thượng Đế không thể nhận là mình sai a, không có chạy khỏi đây đã là rất có ý tứ rồi.

“Nếu ký chủ đã hiểu được đầu đuôi, nguyên do của tất cả mọi chuyện, vậy thì lựa chọn của ký chủ là gì?” – Trang vẫn lạnh nhạt, một bộ hàn bang ngàn

năm không tan.

“Trở lại, tất nhiên phải trở lại.” – Nói giỡn, kiếp trước “nửa” sống đã đủ vô vi, kiếp này đặc sắc còn chưa có thử hết sao có thể bỏ qua đơn giản như vậy chứ.

“Thiên Tôn, ngài nghe thấy rồi chứ!?”

Thượng Đế ngồi dậy, vung tay đang muốn làm gì đó thì Chính Nam lại la lên: “Khoan! Có chuyện này tôi muốn biết rõ trước.”

“Chuyện gì kỳ chủ hỏi đi.”

“Cha mẹ tôi có phải đang ở Thiên giới không?” – Chính Nam rất mong chờ nhìn Trang.

Trang không đáp mà nhìn qua Thượng Đế.

“Không sai, bọn họ đúng là đang ở đây.” – Thượng Đế gật đầu, nói tiếp: “Cậu không được phép gặp họ, chưa phải lúc.”

“Phải là được, phải là được. Trước sau gì cũng gặp được thôi.”

“Cậu còn chuyện gì nữa không?”

“À, nếu được thì... Nhã Diễm Thần, ngài có thể... cười một cái không?”

Không khí bỗng nhiên ngưng trệ, thời gian ngừng trôi sau câu hỏi của Chính Nam.

“Hahaha... Nhã Diễm Thần, ngài... có thể... cười một cái không?” – Thượng Đế lần này rất không có hình tượng ôm bụng cười: “Cười chết bản Thiên Tôn rồi... không được... mấy vạn năm đạo hạnh của bản Thiên Tôn cũng không chống lại được cái chuyện cười này, ahaha.”

Trang không nói hai lời lập tức vung tay đẩy Chính Nam vào một cái khe hở không rồi quay lưng lăm bả: “Nhàm chán.” – Nói, khóe miệng cô cong lên nụ cười nhàn nhạt rồi rất nhanh biến mất.

Thượng Đế khôi phục lại hình tượng của mình, thở dài: “Dùng một phạm nhân để làm việc này... bản Thiên Tôn... đúng là càng ngày càng thảm hại, haiz!”

...

Thanh Vân Tông, một tuần sau đại chiến.

Một không khí u ám bao trùm toàn bộ tông môn.

“Các cô... ăn uống một chút đi, cả tuần rồi không có ăn uống vết thương làm sao lành được.” – Nguyệt Vĩnh rất bất đắc dĩ.

Akatsuki mọi người nhiều ngày rồi đều ngồi ngẩn ngơ trong phòng họp chính nhìn qua chiếc ghế trung tâm trống không.

Ngày đó đại chiến trở về mọi người đều là bị thương rất nặng, nhất là Ngọc Ngân phú bà.

Không chỉ thương thân, mà còn là thương tâm.

“Cô nói anh ấy sẽ trở về, một tuần rồi... khi nào anh ấy mới trở về?” – Ngọc Ngân dùng đôi mắt đã sưng húp lên vì khóc quá nhiều nhìn qua Tú Anh phú bà. Nếu không phải Tú Anh phú bà nói rằng Chính Nam sẽ trở về thì có lẽ cô cũng chẳng còn sống tới ngày hôm nay.

“Nguyệt Thần nói anh ấy sẽ trở về nhưng không nói khi nào, tôi cũng không rõ lắm.” – Tú Anh phú bà thở dài. Cô đã mấy ngày rồi không ăn, không ngủ, cả người đều tiêu tụy rã nhưng hề nhắm mắt là lại nhớ lại cảnh tượng ngày ấy.

Tìm gan quận thì tâm trạng đâu mà ăn với ngủ đây!

Vũ Tuyết phú bà không nói chuyện, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn lòng bàn tay mình thụt ra thụt vào móng vuốt mèo, cười ngây ngô.

Đúng lúc này Lam Phụng bước vào: “Mọi người... mọi người nên tỉnh lại và sống tiếp đi có được không? Chủ nhân lúc nào trở về không ai biết nhưng anh ấy chắc chắn sẽ trở về, trong lúc đó chúng ta nên tiếp tục làm những gì anh ấy đã, đang và muốn làm chứ không phải ở đây đau buồn hoài như thế này.”

Chị Ngân, chị từng nói anh ấy là người cho chị một cuộc đời mới, một nhân dạng mới, một danh phận mới nhưng chị nhìn lại mình đi. Nếu chủ nhân trở về nhìn thấy chị như thế này, có phải chị đã phí hoài công sức của anh ấy không. Chị phải nhớ chị của hiện tại tất cả đều là anh ấy ban cho, chị sao có thể để nó lãng phí như vậy chứ!”

Chị Tú Anh, huyết mạch của chị cũng không nên phí hoài như thế này, chị phải dùng nó để nói với cả đại lục biết chủ nhân năm đó đã biến chị từ một Tu La lạc lõng thành một Minh giới Tu La mà cả đại lục đều phải khiếp sợ.”

Còn chị, Bạch Hổ thần sứ! Anh ấy tặng Bạch Hổ huyết mạch cho chị không phải là để làm trò mèo đó, chị nhanh tỉnh lại đi!”

Lam Phụng càng nói càng lớn, tới cuối cùng đã trở thành gầm thét... trong nước mắt.

...

(Cầu đầu đầu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Ba tháng sau

Những người khác đau buồn, chẳng lẽ Lam Phụng không đau buồn sao!?

Có chứ, cô còn đau buồn hơn ai hết ấy chứ!

Bởi vì cô lẽ ra đã phải chết rồi, cùng với Nguyệt Vịnh, Vũ Vân và Ngọc Ngân phú bà chết chung với Chính Nam vì đơn phương Chủ - Nô huyết thệ sẽ giết chết Nô nếu Chủ chết đi.

Thế nhưng cô còn sống! Ba người kia cũng còn sống!

Bởi vì ngay trước khi chết Chính Nam đã giải hết huyết thệ với các cô.

Đối với Lam Phụng mà nói, Chính Nam không chỉ kéo cô lên từ vực sâu tuyệt vọng, cho cô một thân bản lĩnh, cho ông ngoại cô trăm năm tuổi thọ, cho một Thanh Vân Tông mà cô mơ cũng không dám mơ tới sẽ tập nập như hiện tại nhưng những gì cô làm được chỉ là tro mắt nhìn hân chết ngay trước mặt mình.

Không chỉ là đau, còn là nhục! Nhưng cô phải vượt qua, phải sống tiếp.

Thanh Vân Tông là cơ ngơi Lam gia gây dựng, là tâm huyết của Chủ nhân cô phát triển, là nhà của tất cả mọi người và cô là chủ nó, cô không thể gục ngã hay bỏ cuộc lúc này được!

...

Mọi người ngẩng đầu nhìn Ất hộ pháp Lam Phụng.

Cô bé nhút nhát, yếu đuối ngày nào lại trước mọi người đứng dậy được và trở nên mạnh mẽ hơn, xứng đáng với chức vị Tông chủ của mình hơn.

Thân làm thần sứ các cô sao có thể cứ mãi như thế này chứ!

Ngọc Ngân phú bà đưa tay vuốt mắt, dung nguyên khí điều hòa kinh mạch để nó bớt sưng, nhoen miệng cười nói: “Tiểu Phụng nói không sai. Ngày nào đó anh ấy nhất định sẽ trở về, khi đó tôi phải dùng khuôn mặt xinh đẹp nhất, vóc dáng tốt nhất để chào đón anh ấy.”

“Còn phải xây dựng Akatsuki thành tổ chức hùng mạnh nhất đại lục.” – Đây là Tú Anh phú bà.

“Không thể để tên của anh ấy trôi theo dòng sông lịch sử được.” – Đây là Vũ Tuyết phú bà.

Vũ Vân và Nguyệt Vịnh nhìn nhau vui mừng.

Các vị thần sứ sau màn giảng đạo của Lam Phụng đã đồng loạt trở về a!

Nguyệt Vịnh đứng dậy đưa nắm tay ra phía trước, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm nó.

Vũ Vân, Lam Phụng cũng bước đến đưa nắm tay ra chạm vào tay Nguyệt Vịnh.

Ba vị phú bà nhìn nhau rồi cũng đứng dậy đưa tay lên chạm vào.

“Akatsuki!”

...

“Anh Nam, hôm nay anh lại đi đánh cá à? Cho tiểu Hải đi theo với được không?” – Một cô bé khoảng 5 6 tuổi lẻo đẻo chạy theo một chàng thanh niên đang cời trần, chỉ mặc một chiếc quần dài xắn ống lên tới đầu gối, trên vai phải còn vắt theo một tấm lưới đánh cá lớn.

Gọi "anh Nam" chàng trai trẻ cúi người xuống bế tiểu Hải lên đặt trên vai trái mình, cười nói: “Đúng đấy, tiểu Hải. Chờ anh đánh được nhiều cá về anh sẽ mua kẹo đường cho em ăn nhé.”

Thanh niên mắt ngọc mày ngài, làn da trắng nõn, thân thể thon gọn không có chút nào đáng vẻ của người dân làng chài kia không phải ai khác, chính là Chính Nam.

"Hoan hô! Lại có thể ăn kẹo đường. Anh Nam đối với tiểu Hải tốt nhất!" - Cô bé ngồi trên vai Chính Nam lắc tới lắc lui có vẻ lúc nào cũng có thể té xuống nhưng kỳ lạ là nó không có chút nào sợ hãi, ngược lại cười đùa khanh khách như đã ngồi đó quen thuộc rất nhiều lần rồi vậy.

Mà... đúng là thật sự ngồi rất nhiều lần rồi.

Ba tháng trước, Chính Nam tỉnh lại thấy mình nằm ở bờ biển, thân thể không có bất kỳ điều gì đáng ngại, thế nhưng đầu óc hần lại... có vấn đề.

Chính Nam không nhớ được bất kỳ chuyện gì khác ngoài tên mình.

Nói cách khác, hần mất trí nhớ rồi!

Không thân thích, không tiền, không biết mình là ai và ở một nơi không biết đây là đâu, Chính Nam lập tức phải đối diện với khó khăn đầu tiên.

Đói bụng!

Cũng không quá quan trọng, không phải ngay bờ biển sao, làm tới vài con cá và một trái dừa là có món cá om nước dừa rồi. Mà nghĩ cũng kỳ, không đụng vào nấu nướng thì thôi, vừa đụng vào trong đầu Chính Nam liền tuôn ra vô số thứ mà hần cảm thấy cực kỳ thân thuộc, giống như đã làm qua cả ngàn, cả vạn lần rồi vậy.

Sau đó Chính Nam cứ vậy dọc theo bờ biển đi lang thang không có mục đích, bởi vì hần căn bản chẳng biết mình đang ở đâu.

Mất nửa ngày đi dọc bờ biển Chính Nam mới tìm được một cái làng chài nhỏ. Thế là có Chính Nam của ngày hôm nay.

"Ăn nhiều kẹo đường sẽ bị sâu răng, con sâu ăn mất răng tiểu Hải, tiểu Hải sẽ không ăn được cơm a!"

“A! Không được! Tiểu Hải không ăn kẹo đường, tiểu Hải muốn ăn đồ ăn anh Nam làm” – Giọng nói còn chưa phải rất rõ ràng nhưng ý tứ trong đó ai cũng nghe ra.

“Được, được. Tiểu Hải ngoan nên cái gì cũng chiều tiểu Hải.” – Chính Nam cười nói.

Đúng lúc này sau lưng lại vang lên một giọng nói: “Anh Nam đi đánh cá à?” – Giọng nói mang theo quan tâm, ôn nhu pha chút ngại ngùng.

“Đúng vậy!” – Chính Nam quay người lại, cười nói: “Lát nữa về anh sẽ làm vài món, em sắp xếp qua ăn chung cho vui nhé.”

“Em không...”

Cô gái còn muốn từ chối nhưng Chính Nam đã mang theo tiểu Hải đi ngang qua người cô.

“Không sang là anh giận đấy.” – Giọng Chính Nam từ xa vang lại.

Cô gái bẽn lẽn cúi đầu kéo mép áo: “V-vâng.” – Lúc cô ngẩng đầu lên thì Chính Nam và tiểu Hải đã đi xa chỉ còn lại bóng lưng.

...

Tới gần bờ biển, Chính Nam bế tiểu Hải đặt xuống bãi cát rồi xoa đầu cô bé: “Ngồi ở đây đợi anh, đừng có chạy lung tung kéo gặp người xấu nhé.”

Tiểu Hải gật đầu, cười híp mắt nói: “Tiểu Hải ngoan, tiểu Hải chờ anh Nam trở lại, tiểu Hải không chạy lung tung.”

Chính Nam cười rồi vắt theo lưới nhảy xuống biển rồi bơi ra ngoài xa bắt cá.

Nếu là dân làng chài không ai làm như vậy bao giờ, đơn giản vì làm mẹ gì có cá gần bờ như vậy mà bắt a!

Nhưng vô cùng không may là Chính Nam không phải ngư dân, và cũng cực kỳ không may là bằng cách đánh cá rất... cục súc này mang lại cho hần không chỉ đủ ăn mà còn có dư để dành.

Thế là có màn hiện tại!

Sau khoảng một giờ “đánh cá”, Chính Nam bơi trở lại vào bờ. Không phải vì hần mệt mỏi mà là vì không yên tâm để tiểu Hải trên bờ một mình.

“Aaaaa...”

Thế nhưng đang trên đường bơi vào gần bờ, Chính Nam lại nghe được một tiếng la thất thanh.

“Hồng rồi!”

Chính Nam tăng tốc bơi thật nhanh vào bờ, bởi vì tiếng la kia rất có thể là của tiểu Hải.

Bờ biển hần đánh cá là tương đối vắng vẻ vì nó khá xa và những ngư dân khác cũng không ai muốn tranh với tên quái vật tự bơi ra ngoài xa tay không bắt cá như hần.

Từ xa Chính Nam đã thấy trên bờ, ba người trưởng thành gồm một người đàn ông trung niên, một thanh niên hơi mập và một người phụ nữ đã luống tuổi đang vây quanh tiểu Hải. Tiểu Hải mặc dù rất cố sức giãy dụa nhưng rõ ràng cô bé chỉ mới 5 tuổi, không có cách nào thoát ra được người phụ nữ kia.

“Nhóc con, lại giãy dụa tao đánh chết mày.” – Người phụ nữ vừa mắng vừa vung tay tát tiểu Hải một cái.

Trên gương mặt non nớt của tiểu Hải in lên năm dấu ngón tay đỏ bầm, cô bé đã rom rớm nước mắt nhưng không khóc mà tiếp tục vừa la hét vừa giãy dụa.

“Đi thôi! Con bé này to mồm quá, có người nghe thấy bây giờ” – Người đàn ông trung niên lên tiếng rồi tiến tới muốn tự mình ôm tiểu Hải.

Tiểu Hải há miệng cắn vào tay người phụ nữ một cái thật mạnh. Cú cắn khiến cánh tay người phụ nữ đau quá mà buông tiểu Hải ra, chỗ vết thương chảy máu ròng ròng.

“Khốn nạn!” – Lại một cái tát vào mặt tiểu Hải nhưng cô bé vẫn không khóc.

“Đừng đánh, lại đánh sẽ mất giá.” – Người đàn ông cúi xuống điểm nhẹ vào sau gáy tiểu Hải rồi ôm lấy cô bé, lúc này đã ngất đi.

Đúng lúc này Chính Nam đã vào tới bờ. Nhìn rõ tình hình trên bờ, hần quăng lưới cá xuống đất rồi la lớn: “Buông con bé ra!”

Bà tên bắt cóc thấy có người đến thì chột dạ, nhưng nhìn lại chỉ là một thanh niên vừa nhỏ con, lại trắng trẻo như phụ nữ thì không quá lo lắng.

“Thì ra là một tên tiểu bạch kiểm, làm tao còn tưởng người lớn nhà con bé này.”

“Bớt nói nhảm, giết nó đi.”

“Hay... bắt sống đi. Giết đi... uổng lắm”

Hai người đàn ông nhìn người phụ nữ một mắt, khề rùng mình: “Gặp mày... chết đi có lẽ còn đỡ hơn.”

...

“Mấy người là ai, mau buông tiểu Hải ra.” – Chính Nam gần giọng, hần đã thấy trên mặt tiểu Hải năm vết ngón tay đỏ bầm, rõ ràng là bị những người này đánh.

“Cút đi, tiểu bạch kiểm. Đừng có lo chuyện bao đồng.” – Thanh niên mập há miệng liền chửi mặc dù không biết Chính Nam là ai và cũng chẳng có thù hằn gì.

“Chuyện bao đồng!? Đó là em gái tôi, mấy người muốn làm gì nó? Mau thả nó ra.”

“Em gái mày à, vậy thì... trả cho mày.”

Người đàn ông đang ôm tiểu Hải bỗng nhiên nở nụ cười rồi dùng hai tay bế tiểu Hải trả cho Chính Nam.

Chính Nam vui mừng vươn tay ra đón tiểu Hải thì...

Bịch!

Người đàn ông đá Chính Nam một cái rồi cười lớn: “Trả cho mày, haha. Trả cho mày thì chúng tao ăn cám à,ahaha.”

Hai người còn lại cũng cười hùa theo.

...

(Cầu đập đập, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Tranh đấu trên bờ biển

Chính Nam nằm ôm bụng trên mặt đất, cú đá vừa rồi khiến hần ruột gan đều lộn ngược, xém chút thở không ra hơi nhưng hần vẫn cắn răng nói: “Mau... thả... tiểu Hải... ra...”

“Mau thả tiểu Hải ra, ahaha.” – Thanh niên bấu môi nhái giọng Chính Nam rồi phá lên cười.

Người đàn ông cau mày: “Được rồi, mau giết nó đi không lại có thêm người đến bây giờ.” – Vừa rồi hần cũng không phải tùy ý đá mà đã sử dụng chiêu thức đẳng hoàng, vậy mà tên tiểu bạch kiểm này ngoại trừ đau một chút thì chuyện gì cũng không có.

Không đơn giản a!

Người phụ nữ mặt đầy tức nuối rút ra một con dao nhỏ đi lại gần Chính Nam: “Chàng trai trẻ, lần sau nhìn kỹ đối phương là ai rồi hãy xông lên nhé.” – Nói, mụ cầm con dao đâm thẳng vào cổ Chính Nam, thủ đoạn lưu loát, dứt khoát chứng tỏ đã làm không ít lần.

Rắc! Aaaaa!

Người đàn ông trung niên và thanh niên kia vốn đã quay lưng đi nhưng nghe được người phụ nữ hét thảm liền quay đầu lại.

Hít!

Hai người hít vào một ngụm khí lạnh trước thảm trạng của đồng đội mình.

Người phụ nữ bị Chính Nam một tay nắm lấy cổ tay phải bẻ ngược về phía sau, toàn bộ cánh tay đã tím ngắt, không phải là trúng độc mà là máu bị dồn lại không có lối thoát dần mất đi màu đỏ mà chuyển sang tím bầm thối.

Chỉ là trong nháy mắt làm sao đã tím được như vậy!?

Tiểu bạch kiểm này... là cao thủ?

“Mau... thả... tiểu... Hải... ra.” – Chính Nam rít từng chữ qua kẽ răng, đôi mắt bên trái đã ảm ảm chuyển thành màu đỏ.

Chính Nam không biết vì sao mình có thể nhìn thấy trên cánh tay người phụ nữ rất nhiều "điểm sáng", còn bản năng lại có gì đó mách bảo hần đánh trúng vào những "điểm sáng" ấy sẽ có kỳ hiệu.

Hần làm theo và đúng là hiệu quả thật sự rõ ràng.

“Cao... cao thủ!? “ - Trong đầu cả ba người cùng lúc nảy ra một suy nghĩ nhưng rất nhanh người đàn ông trung niên phủ định: “Không phải cao thủ, nếu là cao thủ đã không để chúng ta ép tới mức này, có lẽ là do bất ngờ thôi.”

Thấy đối diện không có động tác, Chính Nam bóp mạnh cổ tay người phụ nữ, tiếng xương gãy vỡ vang lên khiến người đàn ông trung niên và thanh niên mặt đều nổi da gà.

“Bất ngờ cmm, nó nắm lấy tay tao bẻ một cái đã thành ra như thế này, chỉ điểm vài cái toàn bộ tay tao đã phế, mày nói thủ đoạn như vậy là bất ngờ?” - Người phụ nữ chửi ầm lên.

Người đàn ông trung niên không để ý người phụ nữ mà quay về phía Chính Nam: “Người anh em, đều là hiểu lầm. Em gái tôi trả cho cậu, cậu trả lại đồng đội cho tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, được không?”

“Đặt tiểu Hải xuống rồi lùi ra xa.” - Chính Nam biết được đám người này không thể tin, bị đánh lên một lần đã đủ rồi.

Hai người liếc nhau rồi đặt tiểu Hải xuống đất, chậm rãi lùi về phía sau, mắt không dám rời Chính Nam dù chỉ một giây.

Chính Nam ném người phụ nữ qua một bên chậm rãi đi tới gần kiểm tra tiểu Hải. Ngoài vết thương trên mặt do bị tát ra thì không có gì đáng ngại.

Chính Nam thờ phào một hơi: “Cút đi, đừng để tôi bắt gặp lại mấy người.” - Nói, hần cúi xuống bế tiểu Hải lên.

Đúng lúc này hai người kia động.

Người đàn ông trung niên tung chân đá thẳng vào đầu Chính Nam, thanh niên mặt thì vung quyền tấn công trước ngực, còn người phụ nữ không biết từ đâu lại lấy ra một con dao nhỏ đâm tiểu Hải.

Phối hợp cực kỳ ăn ý và nhuần nhuyễn.

Chính Nam hoảng hốt bế tiểu Hải lên rồi quăng qua một bên, thoát khỏi mũi dao của người phụ nữ. May mắn đây là bãi cát nên tiểu Hải chỉ lăn hai vòng mà thôi.

Thế nhưng Chính Nam thì không may như vậy. Hắn đưa tay phải lên đỡ được cú đá của người đàn ông trung niên nhưng nắm đấm của thanh niên đã trúng giữa ngực khiến hắn bay ra xa mấy mét, té xuống mặt cát, nằm im không có động tĩnh.

“Mẹ! Còn tương cao thủ cái gì, thì ra đúng chỉ là một tên tiểu bạch kiếm, tch!” – Thanh niên mập nhỏ nước bọt, có vẻ rất không ưa vóc dáng của Chính Nam.

“Được rồi, tranh thủ giết nó rồi vứt xác xuống biển đi. Tốn thời gian quá rồi đấy.” – Nói, người đàn ông trung niên ra hiệu cho hai người còn lại ra giết Chính Nam, còn bản thân thì đi tới chỗ tiểu Hải.

Người phụ nữ có vẻ sợ Chính Nam lại làm ra cái gì điên cuồng nên đưa dao cho thanh niên mập rồi đi lùi lại phía sau hắn nửa bước.

Chính Nam nằm trên mặt cát, đầu gục xuống. Hắn không có ngất đi nhưng trong đầu không biết từ đâu tràn vào một lượng lớn ký ức vỡ vụn khiến hắn không thể tỉnh nổi.

“Hệ thống... Akatsuki... Trang... Hà thành... luyện được... Ngọc Ngân...” – Từng đoạn ký ức ngắn không chút nào liên quan tới nhau cứ nhấp nháy trong đầu Chính Nam.

Thanh niên và người phụ nữ lại gần, như có như không nghe Chính Nam lẩm bẩm gì đó cũng có chút chột dạ.

“Này, mày... làm đi! Nhanh lên lão ấy đang chờ kìa...”

“Đẩy cái gì đấy, muốn nhanh bà tự làm đi.”

Người phụ nữ bị đánh một lần đã sợ rồi, gặp thanh niên mập cũng chẳng phải loại mạnh dạn gì, trước giờ hắn chỉ toàn giết người nằm im mà thôi.

Hai người cứ thế đẩy qua đẩy lại.

“Tao... tao bị thương, mày... có phải đàn ông không. Lẽ mà lẽ mề.”

“Tôi đàn ông hay không cũng không liên quan tới bà. Được rồi, được rồi, để tôi làm.”

Thanh niên mập bị nói trúng tim đèn liền chặm tự ái.

Haiz, biết sao được, “tiểu đệ” nhỏ a, bị chửi nhiều ra tâm ma.

“Bạch Nhân... Tú Anh... luyện khí... Hồ Tây... Gia Nguyệt...” - Chính Nam vẫn chìm trong thế giới của mình với các mảnh vụn ký ức, không chút nào để ý tới nguy hiểm đang cận kề.

Nghe được Chính Nam cứ liên tục lầu bầu gì đó, thanh niên mập chân không hiểu run rẩy.

Người phụ nữ còn chẳng dám tiến lên, mụ lấy tay đẩy mạnh thanh niên mập một cái, gắt giọng: “Lẹ lên, nó... nằm im mà mày sợ... sợ cái gì!?” – Không sợ mà đứng xa như vậy giọng cũng run.

Thanh niên mập từng chút tòi gần, mồ hôi vã ra.

Người đàn ông trung niên đứng im nhìn thanh niên mập năm phút liền, thấy hắn đi được có hai bước nhịn không được quát lên: “Nhanh mẹ chúng mày lên, có chút chuyện đó lẽ mà lẽ mề.”

Thanh niên mập cắn răng, siết chặt con dao trong tay đâm thẳng vào sau gáy Chính Nam.

Bụp!

Chính Nam cả người không thay đổi tư thế nhưng chân bỗng nhiên vung lên đá thanh niên mập giữa bụng để hắn bay ra xa, lăn lộn trên cát, tới lúc đụng vào chân người phụ nữ khiến cả hai ngã lăn quay ra mới dừng lại được.

Người phụ nữ hoảng hốt, cũng chẳng thêm quan tâm thanh niên mập có bị gì hay không mà quay đầu chạy ngay về phía người đàn ông trung niên. Không phải mụ tin là người đàn ông kia có thể làm nên chuyện mà là nơi này còn có thứ khác bảo vệ được mụ, chính là tiểu Hải.

“Mập nó thế nào rồi?” – Người đàn ông trung niên cũng là quá sợ hãi.

Ba người này cũng không phải cao thủ gì cho cam, chỉ là ba tên Luyện Thể hậu kỳ thường hay đi lang thang dọc bờ biển làm chuyện xấu. Gặp người mạnh thì né, gặp người yếu thì bắt nạt mà thôi.

Hôm nay xem ra đã trúng thiết bản rồi!

“Ai quan tâm nó thế nào! – Người phụ nữ gào thét: “Giữ chắc con bé, không có nó hôm nay sợ là chúng ta đều phải gặp nạn a.”

Thanh niên mập từ dưới đất bò lên, cố hết sức lết về phía đồng đội mình, trong miệng liên tục kêu cứu: “Cứu... cứu tao... cứu tao...”

Người đàn ông trung niên và người phụ nữ kia không hề có ý định hỗ trợ thanh niên mập mà chỉ đứng im tại chỗ nhìn chằm chằm Chính Nam.

...

Đúng lúc này Chính Nam ngừng lằm bằm, hai mắt mở lớn, trông mắt từ màu đen hóa thành màu đỏ ở bên trái và màu trắng ở bên phải.

Thấy Chính Nam có động tác, người đàn ông trung niên giữ chặt lấy tiểu Hải, còn người phụ nữ kia trốn phía sau hắn.

“Các người... có thể trả tiểu Hải cho tôi được không?” – Chính Nam từ mặt đất đứng dậy, vẫn khuôn mặt đẹp không khác gì phụ nữ, làn da trắng nõn nà cùng cơ thể thon gọn nhưng khí chất đã hoàn toàn thay đổi.

Một sự lạnh lùng tới vô cảm, hững hờ tới thờ ơ thể hiện qua đôi mắt một trắng, một đỏ cực kỳ yêu dị.

Trong mắt Chính Nam, hiện tại ngoài tiểu Hải ra, tất cả đều vô nghĩa.

Nghe được tiếng Chính Nam, thanh niên mập sợ hết hồn, vừa mới bò lê lết trên cát không biết lấy đâu ra sức lực đứng dậy chạy ngay tới bên cạnh hai người bạn của mình, run lập cập.

“Đại... đại nhân... chúng... chúng tiểu nhân biết sai rồi... Ngài... ngài đại nhân có... có đại lương, tha... tha cho chúng tiểu... tiểu nhân lần này... có... có được không?” – Thanh niên mập vừa nói vừa run.

Đôi mắt hai màu kia cho hắn cảm giác bị địa ngục nhìn chằm chằm, linh hồn không chịu nổi chế từng chút một rời xa thân thể.

Người đàn ông trung niên ôm chặt tiểu Hải hơn, giọng bình tĩnh: “Chàng trai, chuyện này chúng tôi sai, chúng tôi xin nhận lỗi với cậu. Em gái cậu cũng không có bị thiệt hại gì, tôi trả lại em gái cho cậu, cậu thả chúng tôi đi, thế nào?”

“Không có thiệt hại?” – Chính Nam lấy ngón tay chỉ chỉ vào má mình.

Người đàn ông trung niên hiểu ý, khẽ gật đầu: “Mày, đánh con bé một cái, bây giờ phạt 10 cái đi, đại nhân sẽ tha cho mày.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Hải Âu

Chính Nam trong lòng lắc đầu, đã đến mức này còn muốn chơi thủ đoạn với hắn.

Người phụ nữ run như cầy sấy bước ra, khuôn mặt nhăn nhó nhìn Chính Nam sau đó tự đưa tay lên tát vào mặt mình 10 cái liên tiếp, đều là dùng tay trái, bởi vì tay phải vị Chính Nam bóp nát cổ tay rồi.

Chính Nam chỉ im lặng nhìn mà không nói gì cả, cái này là bọn họ tự chủ trương, chẳng liên quan gì tới hắn.

Người phụ nữ đánh xong 10 tát, mặt đã sưng húp lên như cái đầu heo, khóe miệng cũng chảy máu chứng tỏ là đánh thật chứ không giả vờ.

Người đàn ông nói: “Đại nhân... ngài xem...”

Chính Nam gật đầu: “Đề tiểu Hải xuống rồi cút đi.”

Ba người mừng như được đặc xá, vội vàng đặt tiểu Hải xuống đất rồi mạnh ai nấy chạy.

Chính Nam lắc đầu chậm rãi đi tới chỗ tiểu Hải, trên đường còn cúi xuống lượm lấy ba viên vô sò.

Phập! Phập! Phập!

Ba tiếng đâm vào thịt cùng lúc vang lên, ba người kia cùng lúc gục xuống.

Chính Nam để cho đôi mắt mình trở lại màu đen bình thường rồi lay tỉnh tiểu Hải, dịu dàng nói: “Tiểu Hải, về nhà thôi.”

...

Không lâu sau tiểu Hải tỉnh lại, thấy mình nằm trong lòng Chính Nam cô bé liền mỉm cười.

“Anh... Nam, người xấu đâu?”

“Đều đi rồi, chúng ta về nhà ăn cơm nhé!”

“Vâng, về nhà ăn cơm.”

...

Chính Nam vừa nấu ăn vừa nghĩ lại chuyện ở bờ biển sáng nay.

Ngay lúc hấn ngã xuống đó có rất nhiều thứ bỗng nhiên xuất hiện trong đầu hấn, nhưng mọi thứ đều vụn không thể vụn hơn, giống như một bài văn dài chỉ toàn những gạch đầu dòng, không liên kết gì được với nhau.

“Đôi mắt mình... Bạch Nhân là màu trắng... vậy Tả Luân Nhân là màu đỏ sao!”

“Akatsuki là gì? Ngọc Ngân là ai? Luyện được sur... mình là luyện được sur sao?...”

...

Gác chuyện ký ức sang một bên, Chính Nam đóng cửa rồi từ bên ngoài nói vào: “Tiểu Hải, anh đi gọi chị Hải Âu sang ăn cơm, không được ăn vụng nhé!”

“Tiểu Hải ngoan... ực... tiểu Hải không ăn vụng... ực...” – Rõ ràng là trả lời Chính Nam nhưng mắt cứ nhìn chăm chăm vào nồi cá om nước dừa trên bàn.

“Không được mở cửa cho người lạ đấy.”

“Dạ!”

Chính Nam cười lắc đầu rồi mở cửa ra ngoài.

Căn nhà này là Chính Nam tự mình dựng lên cách làng chài khoảng 500m, không phải là người dân trong làng không cho hấn vào ở chung mà là hấn thích ở ngoài này một mình cho tiện mà thôi.

Chứ ở trong làng... có quá nhiều vấn đề, đặc biệt là các vấn đề đến từ mấy quả phụ...

Hải Âu là cô gái Chính Nam gặp lúc sáng khi đi đánh cá, được cả thôn công nhận là "nữ thần". Biết sao được a, chỉ cần chăm chỉ, khéo léo hơn người khác trong thôn thì thành nữ thần thôi.

Chính Nam nhớ hồi mới tìm tới nơi này thì người đầu tiên hấn gặp chính là Hải Âu đang ở trên bờ biển ngắm hoàng hôn một mình.

Chính Nam đối với Hải Âu có cảm giác rất kỳ lạ. Hai người tình cờ quen biết nhau, sau vài lần nói chuyện thì trở thành bạn bè.

Hấn từ trên người Hải Âu cảm nhận được sự trẻ trung, bao la đúng như cái cách mà người con gái của biển vẫn luôn như thế. Cho nên Chính Nam rất thoải mái làm bạn với cô, hai người thường xuyên chia sẻ vui buồn, nhân sinh quan và ăn cơm chung, tất nhiên đều là do hấn làm, nhưng mọi thứ vẫn luôn dừng lại ở mức tình bạn, không có bất kỳ hành động hay lời nói nào vượt quá khuôn khổ, hay ít nhất Chính Nam cho là như vậy.

Thế nhưng gần đây hấn cảm thấy Hải Âu càng ngày càng kỳ lạ, bắt đầu biết làm đẹp.

Tóc không để xõa tự nhiên cho nó bay theo gió biển nữa mà được tết lại kỹ càng, lông mi cũng được chải vuốt, uốn cong hết sức tỉ mỉ, bên tai thường xuyên đeo thêm hoa, quần áo cũng toàn là những bộ mới.

Không phải Chính Nam nói là cô thay đổi không tốt, chỉ là hấn có chút không quen với Hải Âu “mới”.

Nhưng biết sao được, con gái lớn thì thay đổi thôi, hấn cũng chẳng nhận xét cô làm gì để tránh mất lòng.

Vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đứng ngoài hàng rào nhà Hải Âu, Chính Nam gọi: “Hải Âu, em có ở nhà không?”

“C-có... có. Anh chờ em một lát!” – Trong nhà vang lên tiếng cô gái, có vẻ rất vội vã.

Chính Nam nhún vai, một lát thì một lát.

Thế nhưng mà chưa được một lát thì cửa nhà đã mở ra, một người phụ nữ trung niên cười nói: “Nam vào nhà đợi đi cháu, ai lại đứng ở ngoài như thế bao

giờ.” – Đây là mẹ của Hải Âu, gọi Phù Dung.

“Dạ, cảm ơn bác.” – Chính Nam lễ phép trở lại.

“Nhìn cái điệu bộ hót ha hót hải từ sáng của nó là bác biết ngay trưa nay nó lại không ăn cơm nhà.” – Phù Dung bác gái thở dài: “Con gái lớn chính là không dùng được! Cả ngày chỉ biết chạy ra ngoài, đâu có quan tâm mẹ già này đâu.”

Lời thì như vậy nhưng bà vẫn luôn cười, ánh mắt sáng choang nhìn Chính Nam.

Chính Nam gãi đầu, không có ý tứ: “Ahaha, nếu không... bác qua nhà ăn cơm với cháu cho vui luôn ạ. Chỉ có cháu, Hải Âu và tiểu Hải, có thêm bác qua càng đông thì càng vui.”

“Thôi, già rồi đi lại không tiện, với cả chỗ toàn người trẻ tuổi, bác qua đây làm cái bóng đèn à, haha.”

“Đâu có, cháu nhìn bác còn trẻ khỏe lắm, trang điểm lại một chút đi ra ngoài người ta còn tưởng là chị em với Hải Âu đâu.” – Gì chứ chém gió thì Chính Nam còn chưa có sợ qua ai.

Phù Dung bác gái quả nhiên bị Chính Nam nói trúng tâm khảm, cười không thấy mặt trời: “Chỉ giỏi khéo nịnh, sợ người ta nói là bà ngoại của tiểu Hải Âu thì có, haha.”

“Vậy thì do mắt người đó có vấn đề rồi, riêng cháu là cháu thấy Hải Âu xinh đẹp như vậy hẳn là được lợi từ bác đi, ngày xưa bác trai đúng là trúng giải lớn rồi mới ôm được bác về nhà đấy.”

“Haha, Nam a, ông ấy mà sống lại chắc cũng phải gọi cháu bằng sư phụ mất. Nếu ngày xưa ông ấy mà ăn nói bằng một nửa cháu thì bác đã chẳng phải có mỗi một đứa con này, để cho ông ấy một đàn cũng được.”

Nói tới người chồng quá cố của mình Phù Dung bác gái cũng không có gì đau buồn, ngược lại rất vui mừng vì cuối cùng ông ấy cũng làm được một việc có lý, giúp bà đẻ ra được đứa con gái ngoan.

Đang lúc hai người chém gió nhiệt tình thì trong phòng một người con gái bước ra.

Mái tóc đen được tết đuôi sam để vòng lên trước vai trẻ trung, khuôn mặt thon gọn với đôi mắt to tròn và chiếc mũi nhỏ nhắn, đặc biệt là làn da bánh mật đặc trưng của vùng biển không những không làm cho cô mất sự duyên dáng mà càng làm sự trẻ trung, khỏe mạnh được đẩy lên thêm một tầng.

Chính Nam cười nói: “Bác Dung, trưa nay cháu lại mượn Hải Âu một buổi, bác có cho phép không ạ?”

Phù Dung bác gái gật gù: “Chắc, nếu cháu nói mượn luôn thì bác đồng ý ngay, còn chỉ mượn một buổi trưa... thì phải suy nghĩ lại.”

“Mẹ!” – Hải Âu giậm chân, ngại ngùng: “Mẹ còn nói linh tinh, con không... không quan tâm mẹ nữa!” – Mặc dù như vậy nhưng cô vẫn len lén xem phản ứng của Chính Nam như thế nào.

“Mượn luôn à, chà chà!” – Chính Nam làm bộ vuốt cằm suy nghĩ, hành động này để hai mẹ con Hải Âu thở cũng không dám thở mạnh.

Cảm thấy không khí có chút kỳ quái, Chính Nam cười nói: “Chuyện đó bây giờ còn chưa nói chắc được nha, trong thôn còn nhiều người cũng muốn ‘mượn’ Hải Âu lắm. Chờ cháu có bản lĩnh đánh qua bọn họ rồi mới tính tới được.”

Hai mẹ con Hải Âu liếc nhau rồi... phì cười.

Mặc dù nói Chính Nam không có ngay tại chỗ tỏ rõ ý kiến nhưng hẳn là có suy nghĩ qua chuyện này. Lại thêm lời vừa rồi còn rất tinh tế khen Hải Âu được nhiều người theo đuổi, hẳn có muốn còn phải cố gắng thêm hơn.

Được khen như vậy ai mà giận được a!

“Được rồi, không cản trở hai đứa nữa, đi đâu thì đi nhanh đi.” – Vừa cười vừa đẩy Chính Nam và Hải Âu ra ngoài cửa, Phù Dung bác gái làm bộ thở dài: “Chúng nó có đôi có cặp cả rồi, chỉ có gái già này lại phải lủi thủi một mình, haiz!”

“Nếu không...”

Chính Nam vừa muốn mở miệng nói chuyện liên bị ngăn lại: “Được rồi, bác giong thôi, cháu đừng tưởng là thật.”

Chính Nam gãi đầu: “Dạ, vậy cháu xin phép.”

“Con đi nha mẹ.”

Chờ Chính Nam và Hải Âu đi rồi, Phù Dung bác gái mới tới bên bàn thờ thắp một nén nhang cho chồng bà: “Hi vọng tiểu Hải Âu sẽ tìm được nam nhân tốt rồi đi khỏi nơi này. Tội và ông đều có lỗi với nó a...”

...

Chính Nam mang theo Hải Âu cười cười nói nói trở về nhà. Thế nhưng từ xa hắn đã nhìn thấy cửa trước mở toang, dưới đất còn có không ít vết chân người lạ.

“Không được, trong nhà có người lạ tiến vào.” – Chính Nam nắm lấy tay Hải Âu rồi chạy như bay bởi vì lúc hắn đi trong nhà chỉ có một mình tiểu Hải a.

Hải Âu bị Chính Nam nắm chặt tay cũng có chút mừng thầm, nhưng nhìn vẻ mặt hắn cô liền biết có chuyện gấp rồi: “Anh Nam, có chuyện gì sao?”

“Trong nhà có người lạ tiến vào, lúc anh đi đã dặn tiểu Hải đóng thật kín cửa, nếu không phải anh con bé chắc chắn sẽ không tự ý mở cửa cho người ta vào.” – Chính Nam nói gấp.

“Vậy tiểu Hải gặp nguy hiểm rồi.” – Hải Âu đã hiểu rõ vấn đề liền thay tiểu Hải lo lắng: “Anh cứ mặc em, một mình anh chạy về trước đi cho nhanh.”

Chính Nam không nói hai lời liền buông tay Hải Âu ra, sau đó cúi xuống bế cô lên rồi tăng tốc.

Hải Âu hoảng hốt la lên một tiếng nhưng rất nhanh lại đỏ bừng tai úp mặt vào ngực Chính Nam.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Tranh giành tình nhân!?

Gần 500m đường mà Chính Nam bế theo Hải Âu chỉ chạy mất có vài giây.

...

Tới trước cửa nhà, hắn nhẹ nhàng thả Hải Âu xuống rồi nhanh như chớp xông vào nhà.

“Tiểu Hải, em có...”

Chính Nam bỗng nhiên im bặt khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Hải Âu còn chưa có từ trong vòng tay Chính Nam hoàn hồn tới đâu, thế nhưng nghe được hắn gọi tên tiểu Hải cô cũng chạy theo vào trong xem xét.

Vừa xem liền há hốc mồm!

Trong nhà là hai thiếu niên khoảng 15 16 tuổi và một người thanh niên khoảng 18 20 tuổi, da dẻ ngăm đen, cơ bắp cuộn cuộn. Cả ba đang làm bộ đáng hung thần ác sát giành nhau... nôi cá kho với tiểu Hải.

Đúng vậy, là ba thanh niên giành nhau nôi cá kho với một cô bé 5 tuổi.

“Anh Nam, anh Nam, anh Dũng muốn ăn vụng cá kho.” – Tiểu Hải nhìn thấy Chính Nam như nhìn thấy cứu tinh, ngay lập tức tới một cái ác nhân cáo trạng trước: “Tiểu Hải thay anh Nam bảo vệ nôi cá kho.”

“Bảo vệ!? Bảo vệ tại sao trên mép còn dính nước sốt!? Xương sống cá trong túi váy áo kia cũng là vì bảo vệ mà có!?” – Chính Nam ánh mắt kỳ quặc nhìn tiểu Hải rồi lại nhìn qua thanh niên tên Dũng kia: “Dũng, chuyện gì xảy ra?”

Tên Dũng thanh niên cảm thấy không có ý tứ trả lời nên ra hiệu cho một trong hai thiếu niên trả lời.

Thiếu niên đầu trọc nói: “Là... là tiểu Hải ăn vụng cá kho... bọn em... bọn này chỉ là muốn ngăn con bé ăn hết mà thôi.”

Thiếu niên tóc ngôi giữa gật đầu: “Đúng là như vậy, lúc bọn này tới thì tiểu Hải còn đang ăn vụng đấy, nếu không phải bọn này ngăn cản con bé thì có khi nôi cũng không còn đâu.”

“Tiểu Hải mới không ăn vụng.” – Tiểu Hải cảm thấy phải thanh minh cho sự “trong sạch” của mình: “Tiểu Hải là đang... bắt kiến, đúng đúng, nôi cá bị kiến vào, tiểu Hải chính là đang bắt kiến.”

Đúng chuẩn tiểu hải tử lý do!

"Tiểu Hải, còn nhỏ không được nói dối!"

Răn dạy là vậy nhưng Chính Nam không có quan tâm chuyện nôi cá kho mà là hắn quan tâm một chuyện khác: “Tôi đang hỏi là tại sao mấy người lạ vào được nhà tôi?”

Hai thiếu niên nhìn nhau rồi nhìn qua thanh niên Dũng.

Tiểu Hải cũng vậy.

Kéo theo Chính Nam và Hải Âu cũng nhìn qua.

Thanh niên Dũng cảm thấy mình trở thành tiêu điểm của mọi người liền toàn thân khó chịu. Hắn nuốt ngụm nước miếng rồi nói: “À... thì, tiểu Hải mở cửa...”

“Tiểu Hải không mở cửa!” – Tiểu Hải ngay lập tức la lên: “Anh Nam dặn không phải anh Nam thì không được mở cửa, tiểu Hải không mở cửa!”

Tiểu Hải tử không nói dối nha, phía trên thuần túy nói... chơi!

“Dũng, lớn rồi, dám làm dám chịu. Cậu đổ lỗi cho một cô bé mới 5 tuổi như tiểu Hải thật sự không tốt lắm đâu.” – Chính Nam giọng đầy gia trưởng khuyên nhủ.

Thế mà đôi lại được hai thiếu niên kia gật đầu ủng hộ!?

“Ừ thì... là tao trèo vào rồi mở cửa đấy, mày làm gì được tao!?” – Thanh niên Dũng rõ ràng là đến kiếm chuyện, cả lời nói lẫn thái độ đều thể hiện độ trẻ trâu.

“Tôi có thể biết mục đích của cậu là gì không?” – Chính Nam vẫn rất từ tốn: “Tôi không nhớ mình có làm gì đắc tội cậu hay bất kỳ ai khác.”

Thanh niên Dũng liếc qua Hải Âu rồi ngập ngừng nói: “Tao... nhìn mày ngứa mắt nên muốn đến dạy cho mày một bài học thôi, cần gì lý do hay mục đích, hừ!”

Chính Nam gật gù: “Thì ra là thế, thì ra là thế. Đã như vậy...”

Chát!

“Cái tát này là đánh thay tiểu Hải, cậu làm con bé sợ hãi.” – Chính Nam bất ngờ ra tay đánh người khiến không ai kịp trở tay, chỉ có thể há hốc mồm nhìn Dũng xoay hai vòng trong không khí.

Bụp!

“Cú đấm này là tôi đánh vì cậu xâm nhập gia cư bất hợp pháp.” – Một đấm này để Dũng hai mắt nổ đom đóm nhưng Chính Nam đánh rất có kỹ thuật, ngoài đau nhức và bầm tím ra sẽ không thương tới gân cốt gì cả.

Hải lòng gật đầu nhìn Dũng, Chính Nam vỗ vỗ tay vào nhau, thần nhiên nói: “Xong, bây giờ chúng ta tiếp tục giao lưu. Đánh cậu rồi coi như tôi tha lỗi cho cậu.”

“Mày... mày dám đánh tao!?” – Dũng la lên như cái bà cô bán cá: “Mày biết tao là ai không mà mày dám đánh tao!?”

Hải Âu kéo mép áo Chính Nam, nhỏ giọng: “Anh Nam, Dũng là con trai trưởng làng...”

“Anh biết.” – Chính Nam cười lắc đầu: “Con trai trưởng một cái làng chài nhỏ như vậy đã có thể cậy quyền lên mặt, không dạy một chút sau này còn có thể thành dạng gì.”

Hải Âu không nói nữa, cô biết nói Chính Nam cũng sẽ không nghe. Chỉ là đánh người như vậy...

Soái tạc thiên a! – Trong mắt Hải Âu toàn là ngôi sao nhỏ.

Dũng nhìn Chính Nam và Hải Âu mất đi mày lại thì càng tức giận, bởi vì cô chính là nữ thần trong lòng hắn mấy năm nay.

Cô gắng giữ hình tượng trước mặt Hải Âu, Dũng gần giọng nói: “Tao lên vào nhà mày, mày đánh tao coi như xong. Bây giờ tao muốn thách đấu mày, mày có dám nhận không?”

Trong phòng cả năm người đều sững sờ, đúng vậy, hai tiểu đệ của Dũng cũng là bất ngờ trước hành động này của Dũng.

“Thách đấu a... có thể, nhưng tôi cần lý do.” – Chính Nam cũng tò mò thanh niên này vì sao lại ghét mình như vậy.

“Tao... làm đàn ông thì chấp nhận thách đấu đi, cần gì lý do.” – Không biết lý do là gì khiến Dũng rất không có ý tứ nói ra, lại muốn khích tướng Chính Nam để lấp liếm qua.

“Thứ nhất, đàn ông hay không có người phụ nữ của tôi hiểu, tôi không cần phải chứng minh với cậu.

Thứ hai, nếu để chứng minh mình là đàn ông mà cứ có người đến thách đấu liền nhận không phân biệt phải trái, trắng đen, đầu cua tai nheo gì liền nhận

lời vậy thì từ “đàn ông” này của cậu quá đồng nghĩa với “ngu ngốc” rồi, tôi là đàn ông nhưng tôi không ngu ngốc.

Cuối cùng, nếu như... tôi nói là nếu như cậu nói ra được cái phần thưởng hợp lý, tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Dũng siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nói: “Được, mày đã muốn phần thưởng thì tao cho mày phần thưởng. Nếu như mày thắng tao, tao sẽ không bao giờ tới tìm mày phiền phức nữa. Còn nếu mày thua, tao muốn mày... cách xa Hải Âu ra một chút.”

Chính Nam bùng tỉnh!

“Thì ra là vì Hải Âu a.” - Chính Nam hơi nghiêng người nhìn Hải Âu một cái để mặt cô đỏ bừng, không chôn dung thân cúi thấp đầu.

“Nếu là vì Hải Âu thì nói từ đầu nha. Nói thế nào nhỉ... làm đàn ông dám thương mà không dám nhận, haha.” - Hiểu rõ được lý do Chính Nam cũng không ghét Dũng như vậy nữa, biết tranh thủ hạnh phúc cho bản thân, dù thủ đoạn có hơi ngốc nhưng cũng không đáng để bị ghét.

“Sao... sao cũng được. Mày có dám đánh hay không?” - Dũng mặt cũng hơi đỏ, ngay trước mặt Hải Âu nói ra lời như vậy hẳn cũng không cảm thấy tốt lắm.

“Không đánh.” - Chính Nam lắc đầu: “Tôi cảm thấy phần thưởng của cậu rất không công bằng. Tôi thắng thì cậu không làm phiền tôi nữa, tôi thua lại bị mất Hải Âu, đây là phần thưởng cái kiểu gì vậy, cậu nói bản thân cậu nghe có lọt tai không?”

“Vậy... vậy mày muốn thế nào?”

“Như thế này đi.” - Chính Nam háng giọng: “Tôi thắng, cậu không được làm phiền tôi nữa, tôi thua... cậu làm ơn đừng tới làm phiền tôi nữa. Thế nào?”

Hải Âu phì cười thành tiếng, hai tiểu đệ của mình cũng nín cười tới run rẩy khiến Dũng cảm thấy mình bị xem thường.

Tiểu Hải... được rồi, cô bé này vẫn đang đề cao 100% tinh thần bảo vệ nòi cá kho, quyết không để mấy chú cá trong nòi chịu bất kỳ tổn thương gì.

Dũng há miệng muốn nói thì Chính Nam lại cướp lời: “Cậu đừng tức giận, nghe tôi giải thích.

Chúng ta có đánh nhau thì cũng đánh vì chính bản thân mình thôi, chứ cậu hay thậm chí tôi cũng chẳng có tư cách gì để quyết định ai được phép hay không được phép làm bạn với Hải Âu cả, đúng không?”

Hải Âu cũng là người, cũng trưởng thành rồi, cô ấy có quyền chọn bạn, chọn bạn trai, chọn chồng cho mình. Cậu và tôi đều là người ngoài, sao có quyền can thiệp tới cuộc sống riêng của cô ấy được chứ.

Mặt khác, cứ cho là Hải Âu có cảm tình với tôi đi, còn tôi lại không may đánh không thắng cậu, tôi sẽ phải nói với cô ấy thế nào, chẳng lẽ là “Anh xin lỗi, anh đánh không lại người ta nên chúng ta không thể bên nhau được”. Như vậy phải không?”

Hải Âu đứng phía sau Chính Nam, hai tay đan vào nhau trước ngực nhìn bóng lưng không cao lớn lắm của hắn nhưng trong mắt cô nó đã đủ chống trời rồi.

Từng lời “đanh thép” của Chính Nam vẫn cứ vang vọng mãi trong đầu cô: “Hải Âu trưởng thành rồi, có quyền chọn bạn trai, chọn chồng cho mình...”

Một cô gái trẻ tuổi không học vấn, không có cha, không thể tu luyện như cô luôn tự xác định là chỉ cần bà mối tới nhà sẽ phải bị gả đi, không có lựa chọn khác.

Nhưng hôm nay Chính Nam lại nói với cô rằng cô là “người”, đã “trưởng thành” rồi, không phải là hàng hóa mà người ta tới hỏi là bị bán ra ngay, cô “có quyền” chọn cho mình bến đỗ mà cô muốn, “có quyền” đến với người mà cô yêu thương chứ không phải bị sắp đặt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Hoàng hôn biển

Hải Âu là vậy, còn Dũng thì sững sờ, ngơ ngác. Hắn... chưa từng, có lẽ cũng sẽ không bao giờ nghĩ tới những vấn đề mà Chính Nam vừa nói.

Hải Âu có muốn hay không, Hải Âu yêu thích ai, Hải Âu cần gì... hắn chưa bao giờ nghĩ tới, thay vào đó là “Hải Âu sẽ thích, Hải Âu sẽ cần, Hải Âu sẽ vui mừng...” mới là những gì hắn suy nghĩ mà hắn áp đặt cho cảm xúc của cô.

“Thôi, nói cậu cũng không hiểu.” - Chính Nam thở dài: “Đi, ra ngoài đánh một chút. Như tôi đã nói, tôi thắng thì cậu tha cho tôi, tôi thua cậu cũng làm ơn tha cho tôi. Còn Hải Âu như thế nào thì cô ấy tự quyết định. Được không?”

Dũng bình tĩnh, ánh mắt phức tạp nhìn Chính Nam rồi gật đầu.

Hải Âu lo lắng hỏi nhỏ: “Anh Nam, anh có... chắc thắng không?”

“Hả, không tin anh à?” – Chính Nam cười nói: “Thắng hay không anh không dám nói chắc, nhưng đảm bảo là anh sẽ chạy được, haha.”

Hải Âu bủn rủn, giậm chân, trong lòng lo lắng: “Người ta là sợ anh thua sẽ... mất mặt thôi. Hừ!”

...

Bãi cát, Chính Nam đứng đối diện Dũng cách nhau khoảng 10m. Hắn hai tay chấp sau lưng, gió biển thổi mái tóc dài bay phấp phới, rất có cao thủ tịch mịch phong phạm.

“Đại ca, cố lên! Đại ca, cố lên!”

“Đại ca, tất thắng! Đại ca, tất thắng!”

...

“Im mồm!” - Dũng mặt đen như đáy nồi, lần đầu tiên hắn cảm thấy... không quen hai tiểu đệ này.

“Bắt đầu được rồi chứ?” – Chính Nam ánh mắt xa xăm, giọng thăm thẳm hỏi thăm Dũng.

“Có thể.”

“Hải Âu, em tới ra hiệu đi.”

Hải Âu gật đầu, kiêu hãnh: “Chuẩn bị... bắt đầu!”

Dũng la lên một tiếng rồi xông thẳng tới Chính Nam, một đám đi trước.

Chính Nam vẫn hai tay chấp sau lưng, nghiêng đầu né qua.

Dũng một quyền không trúng đích cũng không có suy nghĩ gì mà tiếp tục công tới. Tay, chân, đầu gối, cùi chỏ... mọi bộ phận đều được dùng.

Mặc dù không có tu luyện, cũng không có chiêu thức gì nhưng đây chính là chiêu thức a. Đánh nhau nhiều liền biết được ở đâu là yếu hại, công kích như thế nào sẽ hạ gục được đối phương, đánh làm sao sẽ dẫn đòn được đối phương vào chân tường.

Đáng tiếc! Trận chiến này chủ định là diễn ra một chiều.

Chính Nam liên tục tránh né, cũng không buồn phản công mà lên tiếng nói: “Ra quyền phải biết tiết chế sức mạnh để không hao sức, cơ bắp không bị lã và còn có thể thu về để phòng ngự nếu đối phương phản công.

Đòn đánh phải hiệu quả chứ không phải chỉ mạnh là đủ. Cậu xem, cậu đánh rất mạnh nhưng đâu có trúng tôi, sức lực mình bỏ ra đi đâu, mang lại tác dụng gì, ảnh hưởng tới kết quả như thế nào? Cậu phải suy nghĩ đáp án cho ba câu hỏi đó trước khi quyết định ra một đòn đánh.”

“Mây... mây chi giỏi chạy... học... học..., có giỏi... có giỏi mây đánh tao thử xem... học... học...”

Dũng đánh mãi không trúng còn bị đối phương răn dạy liên tục á.

“Cũng được, không bị đánh đau là sẽ không nhớ a. Nhìn kỹ.” – Chính Nam bước ra một bước, ngay lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của tất cả mọi người.

“Người đâu?”

“Mây hỏi tao, tao hỏi ai?”

“Chị Hải Âu, anh Nam đâu rồi?”

...

Đang lúc Hải Âu cũng đầy mặt mồ hôi nhìn quanh tìm bóng dáng Chính Nam thì...

“A!”

Dũng la lên một tiếng rồi toàn thân cứng ngắc ngã xuống, lộ ra Chính Nam nãy giờ vẫn đứng sau lưng hắn.

Mọi người há hốc mồm nhìn Chính Nam vẫn đang làm tư thế tấn công.

Chỉ bằng hai ngón tay!

Điểm một cái Dững liền ngã xuống!

Tà thuật!? Yêu thuật!?

Chỉ có tiểu Hải là vừa la hét vừa nhảy nhót: “Anh Nam lợi hại, anh Nam vô địch!” – Cô bé còn muốn vỗ tay nhưng mà khổ nỗi cá kho chiếm hết cả hai tay rồi.

Hải Âu ánh mắt... đờm buồn. Cô vừa phát hiện một sự thật, một sự thật cô luôn hi vọng nó không đến nhưng hôm nay nó cuối cùng cũng đã đến.

Dững vẫn tỉnh táo, cơ thể cũng không tổn thương gì chỉ là không nghe hấn sai khiến mà thôi, gần giống như hiện tượng bị bóng đè vậy.

“Anh Dững, anh thế nào? Anh nói chuyện đi chứ?”

“Anh Dững, anh đừng chết... đừng chết...”

...

Hai tiểu đệ của Dững liên tục la hét, khóc than... cách hấn gần 20m.

Nói giỡn, tên ma quỷ kia còn đang đứng ngay chỗ Dững nằm đâu, ai dám chạy tới chứ!

Dững mặt đen như cục than, nếu hấn có thể cử động thì hai thằng kia chắc chắn phải xuống biển chơi với cá rồi. Chưa chết cũng bị chúng nó gọi cho chết a!

“Hải Âu, tuyên bố người thắng đi chứ.” – Chính Nam mỉm cười nhìn Hải Âu.

Hải Âu giật mình luống cuống: “A... à, vâng. Anh Nam là người thắng cuộc.”

Chính Nam gật đầu ngồi xuống điểm một cái trên lưng Dững rồi đưa bàn tay thân thiện để kéo Dững dậy.

Dững ánh mắt phức tạp rồi nắm lấy bàn tay Chính Nam. Vừa đứng dậy, hấn nghiêm giọng nói: “Anh là... tu luyện giả!?”

Hai tiểu đệ im bất tiếng la, Hải Âu ánh mắt lo lắng nhìn Chính Nam, chỉ có tiểu Hải là tò mò hỏi: “Chị Hải Âu, tu luyện giả... là gì?”

“Là những người rất mạnh.” – Hải Âu buồn bã nói: “Họ có thể bay, có thể chui xuống đất, có thể... sống lâu hơn chúng ta rất nhiều. Họ... cao quý hơn chúng ta.”

“Nói như vậy anh Nam thật sự rất lợi hại!? Có thể bay!?” – Tiểu Hải hoàn toàn không nắm được trọng tâm vấn đề, chỉ để ý vào những chi tiết nhỏ.

Chính Nam hơi sững sờ rồi lắc đầu: “Có thể phải, cũng có thể không phải. Trí nhớ của tôi không rõ ràng, nhưng thân thể này... đúng là mạnh có chút không hợp lẽ thường.”

“Hấn là ‘một chút’ không hợp lẽ thường a! Nếu mang theo lưới bơi ra xa bờ mấy cây số, lại dùng tay không đánh cá mới chỉ là ‘một chút’ thì việc anh đánh bại Dững không có gì là lạ.”

Mọi người đều nhỏ nước bọt trong lòng

“Bỏ qua đi. Dững, nếu cậu thật lòng yêu thích Hải Âu thì dùng bản lĩnh của mình theo đuổi cô ấy, không nên làm chút chuyện trộm gà trộm chó này, sẽ không đi đến đâu cả.”

Dững cũng thở dài, gật đầu: “Cảm ơn anh đã nương tay.” – Nói, hấn dẫn theo hai tiểu đệ đi về, trận chiến này hấn đã thua từ lúc còn chưa bắt đầu.

Chính Nam cũng không để ý Dững nữa, thanh niên mà, nhiệt huyết lên đầu thì làm thôi, xong rồi giải quyết được hậu quả và rút ra bài học cho mình là ổn.

Hấn đi tới tiểu Hải, bế cô bé đặt lên vai rồi nói: “Về nhà ăn cơm. Tiểu Hải không ngoan, phạt tiểu Hải phụ chị Hải Âu chuẩn bị mọi thứ, có chịu hay không?”

Tiểu Hải bĩu môi, xụ mặt nói: “Tiểu Hải... không ngoan, tiểu Hải xin lỗi anh Nam, xin lỗi chị Hải Âu.”

Hải Âu bật cười: “Được rồi, lần sau không được tái phạm nữa. Về nhà ăn cơm.”

...

Sau bữa cơm, tiểu Hải thì ngủ trưa, còn Chính Nam và Hải Âu cùng nhau dọn dẹp.

Hải Âu ngập ngừng hỏi Chính Nam: “Anh... có dự định gì không?”

Chính Nam biết Hải Âu muốn hỏi chuyện gì nên cũng thẳng thắn trả lời: “Thời gian tới có lẽ anh sẽ đi vào thị trấn hỏi thăm thêm về thế giới bên ngoài.”

“Anh phải đi sao?” – Hải Âu buồn bã: “Anh... sẽ trở về chứ?”

“Còn phải xem có ai muốn anh trở về hay không đã.” – Chính Nam cười như không cười nhìn qua Hải Âu: “Chứ ở đây anh không có người thân hay bạn bè gì, về thì tìm ai?”

“Em...” – Hải Âu há miệng muốn nói gì đó nhưng vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp Chính Nam ánh mắt hài hước nhìn mình, cô liền bĩu môi: “Ai thèm anh trở về, có giới đi luôn cũng được.”

Chính Nam tay bưng lấy ngực, một bộ cực kỳ đau đớn, nhăn nhó nói: “A... tim đau quá, cứ tưởng có người thương mình, thì ra chỉ là tự mình đa tình mà thôi.”

Hải Âu nhìn Chính Nam vụng về diễn xuất nhin không nổi phì cười: “Anh chỉ giỏi giả vờ. Mà, anh tính khi nào lên đường?”

“Hai ngày nữa đi, tranh thủ khoảng thời gian này chơi với tiểu Hải thêm một chút.” – Chính Nam giọng chắc chắn, ký ức trong đầu và những cái tên liên tục hồi thúc hấn phải nhanh tìm ra sự thật.

“Hai ngày... sao...” – Hải Âu lẩm bẩm, lát sau cô nhoen miệng cười: “Vậy hai ngày này em sẽ thường xuyên qua ăn chực ở nhà anh, không được đuổi em đi đấy.”

“Không phải đâu, phải nuôi tiểu Hải rồi còn phải nuôi thêm em” – Chính Nam “tê tâm liệt phế” rên la: “Phận làm trai 12 bến nước, chưa đỗ bến biết nơi nào đục trong a.”

...

Buổi chiều, Chính Nam mang tiểu Hải vào trong thôn trả cho cha mẹ cô bé rồi đi ra bờ biển ngắm hoàng hôn.

Hải Âu đã ở chỗ hai người thường ngồi cùng nhau chờ sẵn.

“Em thật hi vọng chúng ta có thể được mãi như thế này.” – Hải Âu mắt nhìn xa xăm ngoài biển: “Yên bình không hoi hả, không tranh đấu.”

“Anh cũng vậy, nhưng biết sao được.” – Chính Nam đưa hai tay lên trời làm động tác vuron vai: “Biển cũng có lúc động, trời cũng có lúc mưa. Đòi người mà quá yên bình làm sao biết được là mình đang sống, đúng không?”

Hải Âu ngẩng đầu nhìn Chính Nam, nhìn khuôn mặt với những đường nét như tranh họa của hấn, làn da trắng trẻo, mịn màng mà cô không thể hiểu nổi hấn dường kiểu gì để chịu được nắng và gió biển tàn phá nhưng vẫn đẹp không có tí vết như vậy.

Cô nhìn kỹ, thật kỹ, khoe miệng mỉm cười nhưng nước mắt chợt trào ra, cố gắng kìm lại nhưng từng giọt, từng giọt long lanh trong chiều tà vẫn không ngừng nhỏ xuống mặt cát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Hồng Hoa Kiếm - Hồng Hi

Chính Nam đưa tay lau nước mắt cho Hải Âu, động tác dịu dàng, giọng nói ôn nhu: “Làm sao lại khóc rồi? Anh nói gì sai để em buồn hả? Có muốn đánh anh không?”

Hải Âu òa lên khóc, lao vào ngực Chính Nam: “Anh đừng đi có được không? Anh đừng đi có được không?... huhu...” – Cô kìm nén không được, thật sự cảm xúc này nếu tiếp tục kìm nén cô sợ rằng nửa đời sau của mình sẽ phải sống trong hối hận và tội lỗi: “Em yêu anh... em thật sự yêu anh... huhu... anh đừng đi, có được không... huhu?”

Chính Nam ôm Hải Âu vào lòng, thở dài: “Được rồi, không khóc, không khóc, lại khóc liền không xinh đẹp.” – Tình cảm của cô hấn biết chứ, nhưng biết làm một chuyện, tiếp nhận nó được hay không lại là chuyện khác.

Đàn ông dễ lắm, ăn xong phải miệng bỏ đi đâu có tổn thất gì, nhưng phụ nữ thì không đơn giản như vậy, nhất lại là tình đầu như Hải Âu bây giờ thì càng không thể.

“Cho anh một năm” – Chính Nam vỗ về Hải Âu, khẽ nói: “Một năm sau dù cho có chuyện gì xảy ra thì anh cũng sẽ trở về tìm em, trả cho em và mẹ em một danh phận xứng đáng.”

“Còn nếu anh không về được...”

Chính Nam giọng nói im bật, bởi vì miệng của hắn bị một bàn tay nhỏ nhắn che lại.

Hải Âu cười trong nước mắt: “Em chờ anh, một năm cũng được, mười năm cũng được. Nếu như chúng ta thật sự có duyên không phận thì anh hãy cứ để em phai nhạt trong tâm trí như một con bé ngu ngốc đi ngang qua cuộc đời, đừng chịu bất kỳ gánh nặng gì cả. Em chỉ xin anh một điều, cho em dựa vào anh ngắm hết hoàng hôn yên bình này, có được không?”

Chính Nam mỉm cười cúi đầu hôn vào trán Hải Âu rồi để đầu cô tựa vào vai mình, cùng nhau ngắm hoàng hôn.

Bóng hai người kéo dài trên cát.

...

Hai ngày sau, Chính Nam dậy thật sớm, để lại một lá thư rồi lặng yên không tiếng động rời đi. Hắn sợ cảnh chia tay bịn rịn, sợ Hải Âu và tiểu Hải buồn nên cứ như vậy không kèn không trống, nhân dịp trời chưa sáng, một người một balo ra đi.

"Một năm sau anh nhất định sẽ trở về, chờ anh!"

Chính Nam không biết bóng lưng mình bị một người chăm chú nhìn theo từ nơi xa. Hắn có thể dậy sớm, còn người kia... không hề ngủ a!

...

Mất một ngày đi bộ về hướng chính bắc, Chính Nam cuối cùng tới được nơi hắn muốn tới, thị trấn Tiền Hải.

Chính Nam chưa từng tới đây, chỉ là nghe người trong làng nói cá đánh bắt được đều mang tới nơi này để bán. Đi xe ngựa chỉ mất khoảng tám tiếng mà thôi, thế nhưng ngựa có tới bốn chân a, Chính Nam chỉ có hai chân nên mất cả ngày.

Không có tiền chính là nhục như vậy!

Trong thị trấn, Chính Nam cũng chẳng có tâm trạng vui chơi hay mua sắm gì mà đi thẳng vào một cửa hàng tạp hóa đầu tiên hắn bắt gặp để mua bản đồ.

“Chàng trai, nhìn cậu lạ lắm, mới tới đây lần đầu sao?” – Chủ quán là một người đàn ông trung niên râu cá trê, mắt gần như là một đường kẻ ngang, Chính Nam thật sự nghi ngờ người này đi ra đường có cần một cây gậy tre làm hoa tiêu hay không!?

“Bình thường toàn ở phía bên kia thị trấn đi lại, hôm nay có việc mới qua bên này.” – Chính Nam mới không ngu nhận mình là người mới, tạo điều kiện cho người ta chém giá.

“Vậy sao?” – Chủ quán giống như có chút thất vọng, hỏi: “Vậy cậu muốn mua gì?”

Chính Nam liếc một vòng các quầy hàng rồi mua đủ thứ linh tinh, đều là hàng giá rẻ, cuối cùng hắn mới nói mua một tấm bản đồ.

Chủ quán biết mình gặp cao thủ nên cũng dẹp luôn ý định chém giá Chính Nam, thành thành thật thật bán hàng.

Ra khỏi tiệm, Chính Nam mang theo balo phình lên một mảng lớn lật xem bản đồ.

“1000 km về hướng bắc mới tới một thành phố lớn!? Kiểu này phải mua xe ngựa mới đi được a.” – Chính Nam trong lòng đắng chát.

20 30 km hắn không ngại đi bộ nhưng 1000km thì quá mức rồi, thế nhưng tiền trong người không đủ mua một con ngựa chứ đừng nói mua cả một chiếc xe.

“Nên kiếm đội xe hay ai đó có nhu cầu hộ tống tới Hải thành rồi xin đi cùng mới được.” – Cái khó ló cái khôn nha.

Không có xe thì đi xe nhò, không có tiền thì làm thuê cho người ta bù tiền, mục đích cuối cùng là tới được Hải thành thì quan tâm quá trình làm gì.

Phát huy tối đa câu chuyện "hai bàn tay trắng đánh ra một đất nước" hồi năm 1911.

Nhưng mà muốn đi đâu tìm đoàn xe, và lại không có cái gì chứng minh bản thân thì ai mà dám thuê chứ?

"Vậy thì chỉ có thể tới... nơi đó rồi!"

...

Dong Binh công hội hôm nay cũng như mọi người ngày tập nập người ra kẻ vào liên tục, thế nhưng Chính Nam một bộ đồ vải sòn màu, đeo thêm một cái balo lớn lụp tụp trở thành tiêu điểm.

“Mày nhìn thằng nhà quê kia, khỏi đoán tao cũng biết là mới từ cái xó nào lên thị trấn, haha.”

“Lại một thằng nghèo rớt mồng tơi chạy tới đây nghĩ rằng có thể kiếm được tiền, không ra ba ngày lại phơi xác ngoài đồng thời.”

“Này anh chàng đẹp trai, đừng có làm Dong Binh cái gì cho tốn thọ, làm hộ vệ cho chị an toàn hơn này.”

...

Liên tục là các câu châm chọc từ đám đàn ông ghen ghét về ngoài thư sinh và lời mời đầy hấp dẫn của các mẹ thiên hạ nhưng Chính Nam chẳng có phản ứng gì mà cứ vậy đi thẳng tới quầy lễ tân.

“Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách có yêu cầu gì ạ?” – Gặp Chính Nam là một cô gái khoảng 22 23 tuổi, gương mặt luôn nở nụ cười chức nghiệp, cũng không vì ngoại hình Chính Nam mà có bất kỳ thay đổi gì.

“Tôi muốn đăng ký làm dong binh.” – Chính Nam trong lòng gật đầu, ngoài mặt cũng không có bất kỳ biểu hiện gì: “Cần thủ tục như thế nào?”

Cô lễ tân nhìn kỹ Chính Nam một cái rồi đưa cho hắn một tờ giấy: “Quý khách điền đầy đủ thông tin vào đây rồi qua bên kia kiểm tra tu vi. Nếu tu vi quý khách dưới Luyện Thể Kỳ tầng 5 thì không nên thử, sẽ mất oan chi phí đăng ký.”

Chính Nam méo cả mặt: “Phí đăng ký, bao nhiêu vậy?”

“Một hạ phẩm linh thạch.”

...

Cmm!

Trong người hắn giờ chỉ còn vài đồng bạc lẻ, bán cả balo và các thứ phía sau còn không được một ít bột phẩm linh thạch đâu, lấy đâu ra một viên hạ phẩm linh thạch bây giờ.

Chính Nam mặt không đổi sắc nhận lấy tờ giấy rồi tìm một bàn trống ngồi xuống, vừa điền thông tin vừa nghĩ cách làm tới một hạ phẩm linh thạch từ đám người xung quanh.

"Ồ đây không cấm gây sự nhưng nếu đánh một đũa chỉ sợ tới một đám a, không được không được!"

"Bán cái thân này... bỏ đi! Nếu trẻ đẹp một chút còn có thể suy nghĩ, già như trái cà thế kia... ọe!"

Chính Nam liếc quanh gặp đúng ngay một mẹ thiên hạ cũng đang đá lông nheo bên này, xem chút để hắn ới ra bữa cơm trưa hôm qua.

Đúng lúc này cửa lớn bỗng nhiên bật tung ra, một cô gái trẻ khí vũ hiện ngang, anh tưng ngồi bước vào, đáng nói là đám đầu trâu mặt ngựa xung quanh vậy mà không ai dám buông lời trêu chọc cô gái này.

“Chị Hồng Hi, chị trở về rồi sao?” – Cô lễ tân vừa tiếp Chính Nam cười híp cả mắt với cô gái mới bước vào, là cười thật sự chứ không phải cười chức nghiệp như với hắn.

“Ừ, tưởng là phải tốn thêm ít ngày nữa nhưng mà may mắn kịp trở về. Tiểu Hoa, tối nay tắm rửa sạch sẽ chờ chị đấy.” – Gọi Hồng Hi cô nàng không hề ngại ngần gì nói thẳng chuyện giường chiếu nơi công cộng.

Tiểu Hoa lễ tân thì da mặt mỏng hơn, hèn dỗi giậm chân nói: “Chị đừng trêu chọc em, em mà không lấy được chồng là tại chị đấy.”

Hồng Hi đập bàn, đặt một chân lên ghế, lớn tiếng nói: “Thằng nào muốn lấy em gái tao thì đánh qua tao trước rồi tính tiếp.”

Đám đầu trâu mặt ngựa xung quanh lập tức rụt cổ, không ai dám nhìn bà cô trẻ này. Chỉ có Chính Nam là hai mắt sáng choang nhìn chăm chăm, bởi vì trên đùi cô nàng kia xăm đóa hoa hồng đẹp mắt a.

Thế nhưng mà hành động này của Chính Nam lọt vào mắt Hồng Hi rồi.

“Tiểu bạch kiểm bên kia, nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy gái đẹp bao giờ sao?” – Hồng Hi híp mắt nhìn Chính Nam, rất có “một lời không hợp, rút dao nói chuyện” bộ dáng.

Chính Nam chỉ tay vào mặt mình: “Tôi à!” – Hắn sững sờ chốc lát rồi cười nói: “Gái đẹp thì thấy qua nhiều, nhưng hình xăm thì mới thấy lần đầu, thất lễ.”

Hồng Hi hơi sững sờ, tiếp theo nhoen miệng nở nụ cười xinh đẹp dần từng bước đi tới trước mặt Chính Nam.

Đám dong binh xung quanh đều cười trên nỗi đau của người khác, bởi vì không ai ở cái thị trấn này không biết, “Hồng Hoa Kiếm” Hồng Hi ghét nhất là người khác nói tới hình xăm hoa hồng của cô ở chân, mặc dù cô đặc biệt thích khoe nó ra nhưng có thể nhìn không thể nói, nói tới liền chịu tai họa đi.

Tới trước mặt Chính Nam, Hồng Hi lại đặt chân lên ghế, còn cố ý kéo tà váy qua một bên để lộ ra hình xăm rồi cúi thấp người mặt sát mặt với Chính

Nam, rít lên từng lời: “Nói như vậy, cậu là thấy hình xăm này thú vị hơn tôi?”

Chính Nam hơi ngửa ra sau, nói: “Không phải là vấn đề thú vị không thú vị. Đàn ông chúng tôi đều có bản năng yêu thích phụ nữ, cho nên gặp qua phụ nữ đẹp đều cố gắng nhìn một cái, trong lòng có cái ước lượng. Còn như hình xăm này của cô, nếu không có nó thì tôi cho rằng cô sẽ vào khoảng 7 điểm, có thêm nó... tăng thêm 0,5 nữa.”

Không khí cả cái dong binh công hội đều đọng lại, một chút âm thanh cũng không có.

Một giây tiếp theo, đám dong binh nháo nhào chạy ra phía cửa, bởi vì “Hồng Hoa Kiếm” lại muốn đánh người rồi. Bà cô này một khi đã động thủ, không có một đám nào dám xuống là không bao giờ dừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Cấp 1 Dong Binh

Chính Nam trở mắt nhìn xung quanh, đang tập nập như chợ cá ngoài cảng, nháy mắt chỉ còn phụ nữ và vài người trông có vẻ rất “nguy hiểm” còn ngồi lại.

Hồng Hi giận quá hóa cười hỏi Chính Nam: “Tiểu bạch kiếm, cậu nói tôi nếu không có hình xăm chỉ đáng được đánh giá 7 điểm. Tôi muốn biết 7 điểm đó là cao... hay thấp!”

```
Àm! vitag.videoDiscoverConfig = { random: true, wgTitle: "FEATURED VIDEOS", wgTitleColor: "#eee", contentClick: "inline", titleColor: "#fff", titleHoverColor: "#ff4f02", background: "", selectedBackground: "#333", }; (vitag.Init = window.vitag.Init || []).push(function() {viAPItag.initInstreamBanner("vi_9172222")});
```

Hồng Hi giẫm chiếc ghế dưới chân nát vụn, kiếm từ trong nhẫn chứa đồ cũng xuất hiện trong tay được cô đặt mạnh xuống bàn trước mặt Chính Nam.

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng, hẳn cuối cùng hiểu đám không sợ trời không sợ đất kia vì cái gì chạy nhanh hơn gấp quý.

Gấp quý cùng lắm là chết thôi, gặp bà cô này... sống không bằng chết a!

Thế nhưng mà phóng lao rồi thì đành phải theo lao thôi. Chính Nam cố giữ cho mình bình tĩnh: “Cao, không phải rất cao nhưng... khá cao rồi.”

“Mới khá cao!?” – Hồng Hi hí hí mắt.

“Nói về tư sắc, cả thị trấn này không ai có thể vượt qua bản cô nương.

Nói tới tu vi, Nguyên Anh trung kỳ đủ để giết cậu chỉ trong một cái nháy mắt.

Nói về danh tiếng, bản cô nương đường đường Tân Tinh Bảng thứ 17, không dám so với “Tu La” Tú Anh hay “Tiên Nữ” Nguyễn Thùy Chi nhưng chính là “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh cũng không dám nói nổi danh hơn, vậy mà chỉ mới được gọi là khá cao!?”

Nghe được những cái tên Hồng Hi vừa nói, trong lòng Chính Nam đã cuộn cuộn sóng nhưng ngoài mặt vẫn không chút thay đổi nào.

“Chính cô cũng nói phía trên còn rất nhiều người hơn cô về mọi mặt a, nếu cô tự nhận mình “cao” vậy những người kia không phải là “rất cao”, còn những người khác không phải là “cực cao” rồi.”

Chính Nam tiếp tục dùng ba tắc không nát miệng lưỡi sử dụng tuyệt kỹ “Trảm Phong” với Hồng Hi.

“Cho nên nói, bản thân nếu không đứng trên đỉnh thì đừng tự đánh giá mình quá cao, nếu không sẽ chẳng khác gì để người khác đạp lên mình mà đứng ở trên cao hơn.”

Dứt lời, Chính Nam đứng dậy, mặc kệ Hồng Hi đang vuốt cằm suy nghĩ gì đó, cầm theo tờ đơn thông tin của mình đi một vòng trong phòng... nhặt nhạnh trang bị.

Đúng vậy, là nhặt nhạnh những gì đám đầu trâu mặt ngựa kia chạy nhanh quá không kịp cầm theo.

Nghèo a, liền mặt cũng không cần!

Tới trước mặt tiểu Hoa, Chính Nam cười hèn mọn: “Tiểu Hoa mỹ nữ, cô nhìn đám đồ đạc này cộng lại có đủ một hạ phẩm linh thạch không?” – Hình tượng không chút nào liên quan tới thanh niên dám ba hoa trước mặt “Hồng Hoa Kiếm” mà vẫn toàn thân trở ra.

Nhìn về mặt của Chính Nam, tiểu Hoa nhìn không được phì cười: “Chính Nam đúng không, rất xin lỗi phải nói với anh là chỗ trang bị này... không đủ.

Nếu anh không thể nộp đủ một hạ phẩm linh thạch trong ngày hôm nay, chúng tôi rất tiếc phải đưa anh vào danh sách đen trong một tháng, tức là trong một tháng tiếp theo anh không thể lại đăng ký làm Dong Binh nữa.”

Chính Nam đầy mặt khổ bức, hần kiếm đâu ra tiền bù cho đủ trong một ngày bây giờ chứ!

Đúng lúc này Hồng Hi xuất hiện bên cạnh Chính Nam, giắt lấy tờ đơn trên tay tiểu Hoa, giọng đầy hài hước: “Ồ, tiểu bạch kiếm, lại gặp nhau rồi! Thế nào, muốn trở thành Dong Binh mà không có linh thạch à? Có cần bản cô nương cho mượn trước không?” – Chỉ là khi đọc được thông tin trong tờ đơn, mắt cô đã tròn tròn vì kinh ngạc.

Chính Nam lập tức hai mắt tỏa sáng: “Nếu cô có thể cho tôi mượn, tôi nhất định sẽ trả...”

“Dừng!” – Chính Nam còn chưa nói hết câu đã bị Hồng Hi chặn họng: “Muốn mượn tiền bản cô nương... có thể, thế nhưng có vay thì phải có trả. Ngoài chuyện mượn bao nhiêu trả bấy nhiêu ra, bản cô nương muốn cậu phải đi theo bản cô nương làm nhiệm vụ tiếp theo. Thế nào, được thì mượn không thì thôi.”

Chính Nam cau mày: “Đi với cô làm nhiệm vụ? Cô cấp cao như vậy, nhiệm vụ hẳn phải có độ khó và nguy hiểm tương đương. Tôi đi thật thích hợp sao?”

“Sợ?” – Hồng Hi giọng đầy mỉa mai.

“Không phải là sợ.” – Chính Nam lắc đầu: “Đối đầu với thử thách thì được gọi là dũng cảm, nhưng biết chết chắc mà vẫn lao vào thì là ngu ngốc. Tôi không ngu ngốc.”

“Nói đi nói lại thì vẫn là sợ.” – Hồng Hi vẫn tiếp tục khích bác Chính Nam

“Cô nghĩ sao thì tùy, tóm lại nếu điều kiện của cô không thay đổi vậy thử cho tôi không thể tuân theo.” – Chính Nam vác theo balo của mình đi ra cửa, nhỏ giọng lầu bầu: “Mạng chỉ có một cái, chết rồi cái gì cũng vô ích. Còn sống không tốt sao, cứ phải khích bác nhau tìm đường chết, lợi lộc gì chứ!?”

Tiểu Hoa và Hồng Hi liếc nhau, đều thấy trong mắt nhau là sự kinh ngạc.

Thanh niên bình thường trước mặt các cô gái không phải bị khích bác hai câu máu sẽ dồn lên não rồi làm ra chuyện đại đột sao, đặc biệt là trong hoàn cảnh ở một nơi máu tanh, nhiệt huyết như Dong Binh công hội và trước hai “người đẹp” như hai cô thì càng phải có hiệu quả chứ.

Không lẽ... thanh niên kia... không được!?

Nếu Chính Nam biết trong lòng hai người đang suy nghĩ gì, hẳn chắc chắn sẽ làm ầm lên. Sĩ khí sát bất khả nhục nha, chưa thử sao biết không được!?

Thấy Chính Nam cũng không phải giả vờ mà thật muốn đi, Hồng Hi lại lên tiếng: “Được rồi, giả vờ thử cậu một chút thôi, biết cậu không phải loại ngu ngốc chịu không nổi người khác nói hai câu thì tôi cũng không có lo lắng gì nữa rồi.”

Chính Nam dừng bước, đầu hơi nghiêng về phía sau: “Thử!? Tôi có gì đáng giá cho cô quan tâm mà còn phải cẩn thận “thử” trước như vậy?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, có mượn tiền hay không?” – Sợ Chính Nam chạm tự ái lại không mượn, Hồng Hi nói thêm: “Mượn bao nhiêu trả bấy nhiêu, không cần thêm điều kiện khác.”

Chính Nam quay người lại, như một làn gió tới bên người Hồng Hi, còn rất vô sỉ nắm lấy hai bàn tay cô: “Thật vậy sao! Tôi nói, người vừa đẹp, lại giỏi giang, tốt bụng như cô bây giờ không có nhiều a. Tôi đúng là tu luyện 18 kiếp mới gặp được cô ở đây hôm nay. Tạ ơn đây trời Thần, Phật...”

Chính Nam liền tiếp sỏ ra một tràng những lời làm nhảm vô nghĩa mà không để ý mặt Hồng Hi đã đen thành đáy nồi.

“Lại nói thêm một câu cậu lập tức thành thức ăn cho cá ngay đấy, có tin hay không?” – Hồng Hi hip mắt rít qua kẽ răng.

Chính Nam rút tay trở về, gãi đầu cười: “Xin lỗi, xin lỗi! Là tôi không kiềm chế được cảm xúc.”

Hồng Hi hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt về phía tiểu Hoa, hậm hực nói: “Em làm thủ tục cho hắn, tiền cứ trừ bên quỹ của chị... Em cười cái gì? Có tin chị đánh cả em không?”

Tiểu Hoa đúng là đang cười, cười rất tươi bởi vì cô vui a.

Bà chị này của cô không biết vì sao đặc biệt ghét đàn ông, hai câu không hợp liền muốn đánh người. Nhưng làm phụ nữ cô cũng không thể không nói lý mà ra tay đánh người ta chỉ vì người ta nhìn mình đi, cho nên Hồng Hi mới hay dùng hình xăm hoa hồng ở chân mình làm lý do, ai nhìn nó chằm chằm có liền đánh người ấy.

Vậy mà hôm nay có ngoại lệ rồi!

Không chỉ không đánh mà còn cho mượn tiền không lãi, không có điều kiện, thậm chí... bị nắm tay cũng chỉ giả vờ bọc bọc một chút chứ không làm gì cả. Tại sao lại là “giả vờ” bọc bọc!?

Bởi vì mặt Hồng Hi đỏ a! Là “ngại ngừng đỏ”, không phải là “tức giận đỏ”.

Nhìn tiểu Hoa cười như không cười, ánh mắt thâm thúy nhìn mình, Hồng Hi cảm thấy không có đất dung thân. Cô kiêu quát: “Thủ tục xong rồi thì đưa huy chương đây, còn nhìn chị kiểu đấy... tôi chị lại bắt ngủ khỏa thân bây giờ!”

Tiểu Hoa đỏ mặt tới mang tai cúi đầu làm việc, da mặt cô còn lâu mới dày bằng chị mình.

Chính Nam thì hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm tiểu Hoa, rõ ràng ràng là đang có ý nghĩ không tốt.

Hồng Hi nhận lấy huy chương của Chính Nam, quay đầu lại thấy hân một mặt sắc mị mị nhìn tiểu Hoa liền tức giận: “Nhìn cái gì nhìn, muốn nhìn đúng không?”

Chính Nam vô thức gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc đầu: “Muốn... à không, không phải. Chỉ là tôi nhìn hai người đâu có giống nhau đâu, làm sao lại là chị em. Ý tôi là... một người tóc đen, một người tóc vàng...”

“Liên quan gì tới cậu.” – Hồng Hi trừng mắt Chính Nam “Huy chương và lệnh bài thân phận đây, sau này có muốn nhận hay trả nhiệm vụ thì đưa huy chương ra trước. Yêu cầu tối thiểu là một tháng phải hoàn thành một nhiệm vụ mới không bị tịch thu huy chương. Ngoài ra, được nhận vượt cấp nhiệm vụ một lần, hoàn thành mới được nhận tiếp, nếu không thể hoàn thành thì bị đưa vào danh sách đen, 10 nhiệm vụ tiếp theo sẽ bị trừ một nửa tiền thưởng.”

Chính Nam nhận lấy huy chương, tò mò hỏi: “Có thể một lần nhận nhiều nhiệm vụ không? Phần thưởng có bị khấu trừ gì không? Cơ chế lên cấp như thế nào?”

Đối với việc Chính Nam hỏi mình nhiều chuyện như vậy Hồng Hi không những không tức giận mà còn tỏ ra rất hài lòng.

Dong Binh nhiều người a, mỗi ngày tân nhân càng là không ít nhưng vì sao nghề này chưa bao giờ được đánh giá cao?

...

(Cầu đầu đầu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Quy định Dong Binh

Dong Binh mỗi ngày người mới nhiều nhưng người chết đi cũng không kém.

Ngay cả các ma cũ cũng không dám đảm bảo mình nhận một nhiệm vụ sẽ có 100% tỉ lệ hoàn thành thì các tân nhân trẻ tuổi vẫn là đừng suy nghĩ.

“Nhận nhiều nhiệm vụ có thể, nhưng Dong Binh công hội có một thứ gọi là “điểm uy tín”, nói trắng ra là tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ thôi. Nếu cậu có từ 75 điểm trở lên thì có thể thử nhận nhiều nhiệm vụ một lần, nếu không thể hoàn thành đúng hạn hoặc nhiệm vụ thất bại, điểm uy tín sẽ bị trừ gấp đôi so với chỉ làm một nhiệm vụ.”

“Tức là nói, nếu tôi đang làm một nhiệm vụ, thất bại tôi sẽ bị trừ 1 điểm uy tín, nhưng nếu đang cùng lúc treo 2 nhiệm vụ thì chỉ cần thất bại một trong số đó thì tôi sẽ bị trừ 2 điểm uy tín?”

“Không sai.” – Hồng Hi gật đầu: “Cho nên tốt nhất là tự lượng sức mình một chút. Một khi điểm uy tín của cậu dưới 60 sẽ rất khó nhận được nhiệm vụ, dưới 50 thì nên nghỉ làm Dong Binh được rồi, bởi vì không có người ủy thác nào chấp nhận một Dong Binh uy tín thấp như vậy làm nhiệm vụ của họ.”

“Tôi hiểu được.” – Chính Nam gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

Hồng Hi tiếp tục: “Phần thưởng sẽ được đưa ra ngay khi cậu muốn nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn thành thì công hội sẽ khấu trừ 10%, chấp nhận thì làm, không làm thì nghỉ.”

“Mặc dù 10% đúng là quá nhiều nhưng lớn như Dong Binh công hội muốn duy trì hoạt động trơn tru cũng tiêu hao không nhỏ. Có thể chấp nhận.”

“Cuối cùng là cơ cấu lên cấp.” – Hồng Hi nghiêm mặt: “Rất đơn giản, 10 nhiệm vụ cùng cấp liên tiếp hoặc hai nhiệm vụ vượt cấp, điểm uy tín từ 75 trở lên có thể xin duyệt lên cấp. Xin duyệt là một chuyện, qua được thử thách để lên cấp hay không còn là một chuyện khác.”

“Còn phải thi hay sao?”

“Không phải thi, là thực chiến.” – Hồng Hi thờ dãi: “Mỗi một phân hội khi có đủ 10 đơn lên cấp sẽ tiến hành một lần thi đấu lên cấp. Chỉ hai trong số 10 người đăng ký có thể lên cấp thành công, 8 người còn lại phải chờ tới đợt tiếp theo.”

“2/10 cũng quá khắt khe đi, sàng lọc kỹ như vậy làm gì chứ?” – Biết là phải sàng lọc nhưng Chính Nam cho rằng con số này là quá thấp.

“Đúng là tỉ lệ rất thấp nhưng nghĩ lại cũng không có gì sai.” – Hồng Hi liếc Chính Nam: “Một khi lên cấp thì độ khó và nguy hiểm của nhiệm vụ cũng tăng lên, nếu bản lĩnh theo không kịp thì không khác gì đi tìm chết, công hội cũng là lười làm nhiều thủ tục nên mới hạn chế sát sao như vậy.

Ngoài ra còn có một loại người chỉ đi theo cường giả làm nhiệm vụ tổ đội rồi xin lên cấp, loại người đó nên bị những cuộc thi như thế này loại ra ngoài, tránh việc lên cấp cao hơn kéo chân những người khác.”

Chính Nam gật gù: “Đúng là như vậy.” – Nói, hắn quay sang Tiểu Hoa, không hiểu có chuyện gì vui vẫn luôn tủm tỉm cười: “Tiểu Hoa mỹ nữ, làm ơn cho tôi xem những nhiệm vụ tôi có thể nhận được không?”

Tiểu Hoa cười gật đầu, đưa cho Chính Nam một miếng ngọc.

Chính Nam áp miếng ngọc vào trán, trong đầu chợt hiện ra một tấm bảng ánh sáng, phía trên ghi đầy những nhiệm vụ, phần thưởng, địa điểm, các loại yêu cầu,...

“Cấp 1 quả nhiên là cấp 1, nhiệm vụ thật sự trời ơi đất hỡi. Tiểu Hoa mỹ nữ, làm ơn đăng ký cho tôi...” – Chính Nam lắc đầu thờ dài, lựa chọn cho mình một nhiệm vụ gần thị trấn.

“Khoan.” – Hồng Hi lại nhảy vào hòng Chính Nam: “Cậu định làm cấp 1 nhiệm vụ thật đấy hả?”

“Không phải vậy thì như thế nào?” – Chính Nam thờ dài: “Cấp 1 tân nhân như tôi mặc định uy tín chỉ có 50%, không thể nhận nhiều nhiệm vụ, cũng không thể nhận nhiệm vụ vượt cấp. Đành phải thật thà làm 10 cái nhiệm vụ cấp 1 thôi.”

“Còn có ngoại lệ nha.” – Lần này là Tiểu Hoa lên tiếng, vẫn không hiểu cô có chuyện gì vui mà cười không ngừng, ánh mắt nhìn qua Hồng Hi.

Hồng Hi bị em gái mình nhìn như vậy cảm giác chỗ nào cũng không tốt, cô nói nhanh: “Nếu có người cấp cao hơn bảo lãnh, cậu vẫn có thể nhận nhiều nhiệm vụ hoặc nhiệm vụ vượt cấp. Nhưng nếu thất bại, ngoại trừ cậu bị sổ đen ra thì người bảo lãnh cũng sẽ bị hình phạt tương tự.”

“À, cái này giống như đề hỗ trợ quan hệ sư – đồ hoặc tình lữ muốn dìu nhau tiến lên thôi.” – Chính Nam không hào hứng lắm: “Tôi đâu có quen ai làm cấp cao Dong Binh đâu, tính năng này với tôi vô dụng.”

Hồng Hi á khẩu. Cô vốn còn muốn bảo lãnh Chính Nam đâu, hàng này lại thốt ra “quan hệ tình lữ” đề cô ngay lập tức nuốt ý định này vào bụng.

Cái miệng làm hại cái thân chính là nói trường hợp này.

Chính Nam không biết mình nhanh mồm nhanh miệng để mình bỏ qua cái gì, lúc này vẫn một mặt khổ bức nhận một cái nhiệm vụ đánh cá.

Không sai! Là nhiệm vụ đánh cá!

Chính Nam đi rồi Tiểu Hoa mới tò mò nhỏ giọng hỏi Hồng Hi: “Chị làm sao quan tâm thanh niên kia thế? Không phải... động xuân tâm rồi chứ!?”

“Động cái đầu em chứ động.” – Hồng Hi gõ đầu Tiểu Hoa một cái, nói: “Em nhìn cấp 5 nhiệm vụ, cái mà “Tu La” Tú Anh tuyên bố ấy.”

“Cấp 5, để em xem” – Tiểu Hoa xoa xoa đầu rồi lấy ra một miếng ngọc lớn hơn miếng cô đưa cho Chính Nam rất nhiều, áp vào trán mình.

Lát sau, Tiểu Hoa há hốc mồm nhìn Hồng Hi: “Chị... thanh niên kia... không phải...”

Hồng Hi làm dấu im lặng, nhỏ giọng nói: “Rất có thể, cho nên chị muốn bí mật quan sát thêm. Nếu đúng là hắn, nhiệm vụ vượt cấp này có thể nằm hưởng rồi, hắc hắc.”

Cúc lúc đó, đang ở dưới nước vật lộn với một con Ngư Yêu tu vi Luyện Khí Kỳ tầng 7, Chính Nam bỗng nhiên hắt xì một cái, xem chút không có uống no nước biển.

...

Ba ngày tiếp theo, Chính Nam cứ vậy làm nhiệm vụ Dong Binh, đều là chút nhiệm vụ đánh cá, tìm mèo,... lòng vòng quanh thị trấn.

Cuối ngày, hắn lại tới dong binh công hội trả nhiệm vụ thứ 10 cho Tiểu Hoa, Hồng Hi cũng có mặt ở đây.

“Nghe nói cô luôn ra ngoài làm nhiệm vụ cấp 4 mà hả, sao ngày nào tôi tới cũng thấy cô ở đây sẵn vậy?” – Chính Nam cảm thấy rất kỳ quái, Hồng Hi giống như ăn, ngủ đều tại trụ sở công hội hay sao mà mỗi lần hắn tới là cô nàng này đã ngồi sẵn ở đây uống rượu.

Còn có một chuyện càng khiến hắn không hiểu là hôm đầu tiên hắn tới còn bị đám Dong Binh châm chọc rất nhiều, thế mà từng ngày trôi qua số người dám nói đụng đến hắn càng ngày càng ít, hôm nay thậm chí có người còn không dám nhìn thẳng hắn.

“Nhiệm vụ tất nhiên phải làm, nhưng mà tôi mới trở về nên muốn nghỉ xả hơi, đâu có giống ai đó ngày nào cũng liều mạng làm nhiệm vụ.” – Hồng Hi rung

đùi đặc ý, uống cạn một ly rượu lớn.

Chính Nam nhún vai, đưa vật phẩm nhiệm vụ cho tiểu Hoa, vờn vai nói: “Cuộc sống mà, không tiến lên thì trước sau cũng lùi lại thôi. Tôi xuất phát sau người khác nhiều nên càng phải cố gắng chứ sao. Tiểu Hoa mỹ nữ, cho tôi xin đơn xét duyệt lên cấp.”

Hồng Hi đang uống rượu cũng chạy lại quây lể tân, góp cái đầu qua: “Tiểu Hoa, đợt này có bao nhiêu đơn lên cấp rồi?”

Tiểu Hoa kiểm tra một chút rồi đáp: “Thêm của Chính Nam nữa là 9 rồi, còn thiếu một đơn nữa.”

“Mới 9 a.” – Chính Nam gãi đầu: “Mà trong thời gian chờ đủ 10 đơn thì nhiệm vụ của tôi tính thế nào?”

“Còn làm nhiệm vụ?” – Hồng Hi cau mày nhìn Chính Nam: “Ba ngày nay cậu đã làm 10 nhiệm vụ rồi, không nghỉ ngơi một chút sao?”

Chính Nam lắc đầu: “Tôi đang cần tiền gấp nên không thể nghỉ ngơi được, hiện tại nhiệm vụ còn khá dễ và cần không nhiều thời gian nên tranh thủ làm được bao nhiêu thì làm.”

“Cần tiền!” – Hồng Hi tò mò hỏi: “Cần nhiều không? Nếu không nhiều tôi có thể cho cậu mượn trước, sau này có làm nhiệm vụ thì cứ chiết khấu qua tên của tôi trả dần cũng được.”

Mấy ngày nay liên tục nhìn chăm chăm Chính Nam, Hồng Hi coi như cũng mò ra tính tình của hắn nên cũng không sợ bị quỵt nợ, chỉ cần không quá nhiều là được.

Huống hồ có can đảm quỵt nợ Tân Tinh Bảng thứ 17 “*Hồng Hoa Kiếm*” Hồng Hi có lẽ có, nhưng Chính Nam thì chắc là không.

“Mượn tiền rồi làm nhiệm vụ trả sau a.” – Chính Nam lưỡng lự, đề nghị này đối với hắn hiện tại có tính dụ hoặc không thể nói là nhỏ.

Lát sau Chính Nam lắc đầu: “Mà thôi! Có câu “khó thụ nhất là mỹ nhân ân”, đặc biệt lại là cường đại mỹ nhân, tôi vẫn là tự dựa vào sức mình cho thỏa đáng.”

Hồng Hi trong lòng không hiểu vui vẻ. Người khen cô đẹp và cường đại nhiều lắm, nhưng “duyên” giống như Chính Nam vừa làm thì lại không có mấy.

“Đề nghị tôi để ở đây, nếu cậu cần thì có thể nói với tiểu Hoa làm thủ tục cho, nó có thể đại diện cho tôi khi tôi vắng mặt được.”

Chính Nam gật đầu không đáp, quay qua hỏi xin tiểu Hoa danh sách nhiệm vụ.

...

(Cầu đậu đậu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Vừa lòng chưa tiểu Bạch Kiếm!?

Lại qua thêm ba ngày, Chính Nam vẫn tiếp tục làm các nhiệm vụ cấp 1 linh tinh như trước nhưng không quá mức liều mạng nữa, mỗi ngày chỉ làm một nhiệm vụ xem như kiếm tiền ăn ở mà thôi. Thời gian còn lại hắn dành để tìm hiểu thêm tin tức xung quanh và mục tiêu đang đặt ra là Hải thành.

Lúc này, Chính Nam đang ngồi dưới một gốc cây ngoài thị trấn, một tay cầm bánh bao, một tay cầm Tân Tinh Bảng mới nhất, vừa gặm vừa xem.

“Thứ nhất, “Thiên Đạo thánh tử” Trịnh Thành công...

“Thứ ba, “Tu La” Trần Mai Tú Anh...

“Thứ năm, “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ...

“Thứ mười, “Thiên Nữ” Nguyễn Thùy Chi...

“Thứ mười ba, “Akatsuki” Giáp hộ pháp...

“Thứ mười bốn, “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh...

“Thứ mười bảy, “*Hồng Hoa Kiếm*” Hồng Hi...

...

“Ngoại trừ Hồng Hi thì những cái tên còn lại đều có liên quan tới ký ức của mình, thế nhưng ngoài tên ra thì không có bất kỳ chi tiết liên quan gì...” – Chính Nam cất Tần Tinh Bảng vào túi chứa đồ hần mới mua được, phúi tay đứng dậy.

“Có lẽ phải cố gắng hơn, nhanh một chút tới Hải thành mới mong tìm hiểu được thêm tin tức.”

Đúng lúc này, từ đằng xa xuất hiện ba người đàn ông đi thẳng tới Chính Nam, hai người trẻ tuổi hơn chia ra hai bên trái phải, để một người đứng chắn trước mặt hần.

Bị bao vây!

Chính Nam nhận ra ba người này, mặc dù không có giao tiếp gì nhưng hần vài lần thấy ba người này ngồi chung một bàn trong Dong Bình công hội.

"Người đến không có ý tốt a, vẫn là tránh trước cho khỏi họa." - Nghĩ, Chính Nam đi vòng qua.

“Tiểu bạch kiểm, nghe nói mày mới nộp đơn xin lên cấp?” – Người đàn ông đứng trước mặt Chính Nam bước một bước chặn phía trước mặt hần. Tên này là một người đầu trục, để râu, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn.

Chính Nam nhún vai: “Cấp 1 làm không đủ ăn, phải lên cấp 2 may ra mới có dư để dành lấy vợ.” – Lại bước vòng qua.

Đầu trục nhảy mất cho hai người còn lại, hai người kia lập tức hiểu ý mỗi người một bên vỗ vào cánh tay Chính Nam, ý đồ chế trụ hần.

Chính Nam bắt đầu đi lách người tránh né, mặt trầm xuống: “Thiệt Tam huynh đệ, ba người muốn làm gì?”

“Làm gì?! Haha, tiểu bạch kiểm, mày nên hiểu rõ, một đợt lên cấp chỉ có hai người có thể thành công, nếu thật bại lại phải chờ đủ 10 đơn không biết đến khi nào. Anh em tụi tao ba người đã phải mất hai đợt mới có thể cùng nhau lên cấp, bây giờ mày còn muốn tranh sao?” – Người nhỏ nhất trong Thiết Tam huynh đệ lên tiếng, hần chính là người phải chịu thiệt thòi chậm một đợt lên cấp so với hai người anh, cho nên bao nhiêu oán khí hần đổ hết lên đầu Chính Nam.

Chính Nam cau mày: “Ba người là muốn gian lận, trước ngày thi đánh lên tôi?”

“Không không, tụi tao là đánh thẳng mặt.” – Thiết đại ca, tên Thiết Hồ cười nhạo: “Mày nhìn tụi tao đứng ngay trước mặt mày nói muốn đánh mày, sao gọi là đánh lên được, đúng không?”

Thiết nhị, Thiết Báo cũng hòa theo: “Đại ca nói không sai. Mà, bây giờ còn chưa có đủ 10 đơn, ngày thi đấu còn chưa định ra, không thể nói là phạm luật được.”

Thiết tam, Thiết Sur gất gong: “Nói nhiều như vậy làm gì? Thăng nhóc con này không phải dựa vào Hồng đại tỷ lên mặt sao, hôm nay không có Hồng đại tỷ ở đây, đánh chết mẹ nó đi.”

“Dựa vào danh tiếng Hồng Hi? Minh lúc nào dựa vào Hồng Hi a!” – Chính Nam cảm thấy cần phải thanh minh cho danh dự của mình: “Khoan khoan, muốn đánh nhau, có thể, thế nhưng tôi cần phải hỏi rõ ba người. Tôi làm gì để mấy người nói tôi “dựa vào Hồng Hi” chứ?”

Nói tới Hồng Hi, đang một mặt hung thần ác sát Thiết Tam huynh đệ đều đau buồn, thậm chí Thiết Sur còn lấy tay áo lau nước mắt.

Thiết Hồ hỏi: “Mày... thật không biết Hồng đại tỷ đã làm gì cho mày sao?”

“Cả tuần này tôi đều liều cả mạng để làm nhiệm vụ mới có thể nộp đơn lên cấp nhanh như vậy, mấy người nghĩ tôi có thời gian để ý những chuyện khác sao?” – Chính Nam liếc xéo Thiết Hồ.

Thiết Hồ nghĩ lại, cảm thấy Chính Nam nói cũng không sai. Bảy ngày trước Chính Nam tới Dong Bình công hội hần cũng ở đó, còn biết được Chính Nam là tới làm thủ tục đăng ký trở thành cấp Dong Bình.

Nhưng mà như vậy cũng không có nghĩa là Thiết Tam huynh đệ bọn hần có thể bỏ qua cho Chính Nam.

“Vì mày mà anh em cấp 1 Dong Bình tụi tao nhận nhiệm vụ đều nom nớp lo sợ, thậm chí có người còn nghĩ hần không nhận nhiệm vụ, chờ mày lên cấp hoặc bỏ đi mới dám tiếp tục làm mày có biết không hả?” – Thiết Sur gào thét với Chính Nam, bởi vì hần chính là một trong số những người đáng thương ấy.

Chính Nam ngẩn cả người: “Mấy người làm hay không làm nhiệm vụ liên quan gì tới tôi!? Tôi cũng có cảm mấy người đâu.”

“Mày không cảm nhưng mày nhờ Hồng đại tỷ cảm!” – Thiết Sur thật muốn xông lên đâm vào cái bản mặt ngây thơ của Chính Nam: “Chỉ cần có người dám hỏi tới nhiệm vụ mày đã nhận, lập tức bị Hồng đại tỷ cho một trận đòn không cần biết người đó có ý định gì, bây giờ đám cấp 1 Dong Bình trong thị trấn không ai dám hỏi tới nhiệm vụ nữa. Tiểu bạch kiểm, mày hài lòng chưa!?”

Chính Nam há hốc mồm, đơn giản là “kinh ngạc” cũng không đủ để diễn tả cảm xúc của hần lúc này.

“Hong Hi... thật làm như vậy sao?” – Không phải Chính Nam không tin Tam Thiết huynh đệ mà là hắn thật không muốn tin.

Cô nàng kia đúng là rất dũng mãnh nhưng không đến mức không nói lý như vậy chứ!?

“Tụi tao có muốn lừa mày cũng không ngu tới mức bịa chuyện tới trên đầu Hồng đại tỷ.” – Thiết Sur siết chặt nắm đấm “Mày yên tâm, anh em tao mặc dù ghét mày nhưng cũng không đến mức thâm thù đại hận gì để giết mày đâu. Cho mày nằm trên giường vài tháng để tụi tao lên cấp rồi đi khỏi đây là được.”

Chính Nam trong lòng bất đắc dĩ, lúc này nên “huhu” vì người ta muốn đánh mình hay “haha” vì người ta sẽ không giết mình đây?

“Tôi là người luôn chủ trương dĩ hòa vi quý, nhưng các anh đã đến đây hôm nay với mục đích như vậy thì chúng ta cứ dùng nắm đấm nói chuyện thôi.”

Chính Nam cũng không muốn nói thêm, bắt đầu làm ra thủ thế: “Nể tình mấy người cũng không có ý định giết tôi, tôi cũng để cho mấy người trên giường ít thời gian suy nghĩ kỹ lại đi.”

“Hừ, muốn chết!”

“Anh em, đập nó!”

...

Bốn người đàn ông lao vào nhau quần áo mà không biết rằng cách đó không xa, Hồng Hi đang ngồi trên một cành cây, trong tay là một bình rượu, vừa uống vừa xem mấy người đánh nhau.

“Tên kia thân thủ không sai a, ba người vậy công mà không đụng được hắn một sợi tóc.” – Hồng Hi rất hào hứng xem màn đánh nhau này.

Mặc dù nói cô đang trong giai đoạn nghỉ xả hơi nhưng tính hiếu chiến có bao giờ nghỉ đâu.

...

Hồng Hi bên kia xem vui vẻ, Chính Nam bên này thật sự lâm vào khổ chiến. Từ lần trước đánh nhau với đám người xấu trên bờ biển để bảo vệ tiểu Hải, hắn biết đôi mắt mình không bình thường, thế nhưng mà... gọi ra như thế nào a!

Đúng vậy, Chính Nam không điều khiển được đôi mắt của hắn, hoặc là nói, quên mất cách điều khiển như thế nào.

“Làm ơn, linh nghiệm đi mà! Tại sao lúc cần lại mất linh chứ!?” – Chính Nam không hề có khoảng trống để phản công bởi vì Thiết Tam huynh đệ phối hợp với nhau không phải ngày một, ngày hai, đã có độ ăn ý rất cao, che được kẻ hở cho nhau rất kín kẽ rồi.

...

Tình huống Chính Nam là như thế, bên phía Thiết Tam huynh đệ cũng chẳng vui vẻ gì.

“Đại ca, thằng này còn trơn hơn con lươn, phải làm sao bây giờ?” – Thiết Sur mặc dù luôn miệng nói muốn đánh Chính Nam nhưng nãy giờ mấp áo hắn còn chưa có chạm được chứ nói gì đánh người.

Thiết Hồ cũng là đau hết cả răng nói: “Làm sao... làm sao tao biết sao!? Báo, mày có ý tưởng gì không?”

Thiết Báo: “Có! Chúng ta ba người, còn nó chỉ có một mình, cứ vờ đi lát nó mệt là tóm được thôi.”

Hai người còn lại xém chút té sấp mặt xuống, trong lòng gào thét: “Đấy gọi là cách!? Làm sao cảm thấy hơi mày là lỗi tại tao!?”

...

Sau 15 phút vờn nhau không có hiệu quả, Hồng Hi xem cũng chán, Thiết Tam huynh đệ cũng nản muốn nghỉ thì Chính Nam nhân phẩm bạo phát.

“Tốt, kích hoạt được rồi.” – Đôi mắt Chính Nam bất thành linh từ màu đen đổi thành bên phải màu trắng, bên trái màu đỏ, mọi hành động của Thiết Tam huynh đệ giống như bị chậm lại gấp 10 lần, để Chính Nam có dư thời gian quan sát, tính toán và làm ra phản công.

Bụp! Bịch!

Bụp! Bịch!

Bụp! Bịch!

Ba tiếng quyền vào thịt vang lên, tiếp theo là ba tiếng người cùng lúc ngã xuống.

Vốn đã đứng lên chuẩn bị can thiệp chiến đấu, Hồng Hi lại ngăn người tại chỗ, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

“Hắn vừa rồi... giống như nhìn xuyên qua chiêu thức của ba người kia, tinh chuẩn né qua sơ hở, lại đánh trúng điểm yếu của cả ba người... cùng một lúc!” – Quan trọng chính là cùng một lúc tránh né ba đòn tấn công, nhìn ra ba sơ hở và tấn công trúng vào ba điểm yếu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224: Nữ truy Nam

Bản thân Hồng Hi nếu chú ý cũng có thể làm được, nhưng đừng quên cô cao hơn ba người kia tới 2 đại cảnh giới, trong đó còn có mạng tính nhảy vọt về chất Nguyên Anh Kỳ.

Còn Chính Nam, Luyện Thể Kỳ đó a!

Sức quan sát, khả năng nắm bắt thời cơ và khống chế sức mạnh chuẩn đến không thật. Hồng Hi dừng cảm suy đoán từ đầu đến giờ Chính Nam là cố ý cùng ba người kia chơi đùa... giết thời gian mà thôi.

Chính Nam quay đầu về phía Hồng Hi, vẫy tay cười. Từ lúc Bạch Nhãn mở ra hắn đã thấy cô ngồi đó xem, cảm tình cô nàng kia là lấy bốn người bọn họ ra làm trò giải trí!

“Này, cậu làm sao đánh gục ba người này bất thành linh như vậy được hả!? Tôi ngồi xem từ đầu đến cuối toàn thấy cậu tránh né với chạy không mà?” - Hồng Hi nhún người hai cái tới bên cạnh Chính Nam hỏi.

Chính Nam trừng mắt: “Nhìn thấy người ta bắt nạt tôi còn không ra tay giúp, trốn ở một bên xem thì cũng thôi đi, bây giờ còn ra đây hỏi tôi làm như thế nào. Tôi mới không nói cho cô biết, hừ!”

Từ thái độ tới lời nói của Chính Nam để Thiết Tam huynh đệ nằm dưới mặt đất đều há hốc mồm... hâm mộ.

Tiểu bạch kiềm trước mặt rõ ràng là... hòn dối Hồng đại tỷ a!

Chẳng lẽ nói... Hồng đại tỷ... bao nuôi tiểu bạch kiềm này!?

Nếu vậy thì mọi thứ đều thông rồi!

Hồng Hi giống như không nhận ra được kỳ quái mà sững cò trở lại: “Chuyện riêng của cậu tôi xen vào làm gì. Lại nói, có chút chuyện này còn không giải quyết được, có đáng mặt làm đàn ông không?”

“Tôi đàn ông hay không cô có muốn kiểm tra thử luôn và ngay không này? Chỉ sợ cô không dám thôi!”

“Bản tiểu thư không dám!? Trên đời này còn chưa có chuyện gì mà bản tiểu thư không dám! Tôi, tôi!”

“Tôi thì tôi a, tôi lại sợ cô hay sao!?”

...

Hai người cãi nhau vang cả một góc rừng nhưng cuối cùng cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Điện hình chó sủa là chó không có!

“Được rồi, không giỡn với cô nữa.” – Chính Nam liếc mắt nhìn Thiết Tam huynh đệ hỏi: “Ba người bây giờ muốn như thế nào? Hay để tôi báo cho tiểu Hoa hủy tư cách lên cấp của mấy người?”

“Đừng, đừng! Một khi bị công hội phát hiện dùng thủ đoạn ngoài luồng để lên cấp, nhẹ thì cấm nửa năm, nặng thì tịch thu huy chương, vĩnh viễn không được làm Dong Binh. Người anh em, không, đại ca, làm ơn giờ cao đánh khẽ.” – Thiết Hồ khóc than.

Ba người là cấp 1 Dong Binh, nếu bị báo cáo sự việc ngày hôm nay thì chắc chắn là bị khai trừ rồi.

Hồng Hi ngay lập tức chen vào: “Được rồi, đừng báo cáo họ...”

“Không báo cáo, cô nói dễ nghe nhì!?” – Chính Nam không phục: “Hôm nay là tôi may mắn đánh thắng ba người họ, lỡ tôi đánh không lại rồi ai thương tôi?”

Hồng Hi bĩu môi: “Nghe tôi nói hết câu đã, nhảy vào hòng người khác như vậy làm gì?”

“VẬY CÔ NÓI ĐI. LỜI KHÓ NGHE NÓI TRƯỚC, HÔM NAY CHUYỆN NÀY KHÔNG THỂ NÀO ĐƠN GIẢN CỨ NHƯ VẬY BỎ QUA ĐƯỢC.” – CHÍNH NAM LÀ NGƯỜI HIỀN LÀNH, NHƯNG NẾU PHIÊN PHỨC TÌM TỚI TRÊN ĐẦU MÀ CỨ VẬY BỎ QUA THÌ LÀ NHU NHƯỢC RỒI.

Hắn mới không nhu nhược!

Hồng Hi bước chậm tới gần Thiết Tam huynh đệ, mặt cười đầy nguy hiểm nói: “TỘI CHẾT CÓ THỂ MIỄN NHƯ TỘI SỐNG KHÓ THA. BẢN CÔ NƯƠNG ĐÃ CẢNH CÁO CÁC NGƯỜI NHƯNG CÁC NGƯỜI KHÔNG ĐỂ VÀO TAI MÀ CÒN TÌM HẮN GÂY SỰ, VẬY THÌ CHỈ CÓ THỂ ĐÁNH CHO MẤY NGƯỜI NHỚ.”

Chính Nam há hốc mồm, cô nàng này là muốn... dùng nắm đấm giải quyết.

Đúng là cái bạo lực nữ!

Chính Nam nhún vai đi khỏi hiện trường. Dù sao cũng là các nam đồng bào bị bạo hành, đứng một bên nhìn... không tốt lắm a.

Hồng Hi một trận hành hung xong, vừa phúi tay vừa đắc ý quay đầu lại đã thấy Chính Nam đi xa liền đuổi theo: “NÀY, CẬU CÒN CHƯA TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA TÔI ĐÂU, LÀM GÌ ĐI VỘI VẬY HẢ?”

Chính Nam nghe được tiếng Hồng Hi liền đau đầu. Đôi mắt của hắn lúc linh lúc không linh nói ra ai mà tin, và lại hắn cũng không có muốn nói ra, cho nên hiện tại nha... chạy!

Vừa chạy còn vừa giải thích: “TÔI KHÔNG NÓI ĐÂU, CÔ ĐỪNG HỎI NỮA.”

“HÔM NAY CẬU KHÔNG TRẢ LỜI CHO BẢN CÔ NƯƠNG, BẢN CÔ NƯƠNG CHO CẬU NHƯ ĐÒN.”

“CÔ VỪA PHẢI THÔI, TÔI MUỐN SẼ NÓI, CÔ CƯỜNG ÉP NGƯỜI KHÁC LÀM CHUYỆN KHÔNG MUỐN NHƯ VẬY KHÔNG TỐT LẮM ĐÂU. CÔ GÁI PHẢI BIẾT RỤT RÈ A!”

“CÁI GÌ! CẬU DÁM NÓI TÔI KHÔNG BIẾT RỤT RÈ!? CẬU ĐỨNG LẠI XEM TÔI CÓ ĐÁNH CHẾT CẬU KHÔNG!”

“TÔI MỚI KHÔNG NGU ĐỨNG LẠI CHO CÔ ĐÁNH.”

...

Thế là một màn “nữ truy nam” nháo nhào đường phố khiến cả thị trấn gà bay chó chạy, may mà Hồng Hi ở thị trấn này danh tiếng đủ lớn, nếu không tiền đèn đồ cũng đủ Chính Nam uống một bình.

Chạy tới Dong Bình công hội, Chính Nam lập tức nhào vào quầy thu ngân, trốn sau tiểu Hoa, một mặt khổ bức: “Tiểu Hoa, cô nhìn, chị của cô lại muốn bắt nạt tôi.”

“Tiểu Hoa em tránh ra, hôm nay chị phải cho tên tiểu bạch kiểm này hiểu rõ, vì sao hoa thì hồng mà nước biển lại mặn. Dám nói bản cô nương không biết rụt rè!” – Hồng Hi tính cách bạo lực nhưng lại không muốn người khác nói mình như vậy, Chính Nam đây là vô tình dẫm vào đuôi mèo rồi.

“Chị, bên trong công hội không được phép tư đấu, nhất là đối với những người đến trả nhiệm vụ.” – Tiểu Hoa cười vui vẻ.

Nhìn thấy bà chị bạo lực này cuối cùng có thể cùng một người khác phái “thân cận”, cô cảm thấy tương lai trời quang mây tạnh hẳn ra.

Chính Nam lập tức gạt đầu, cho tiểu Hoa một ngón cái khích lệ: “Không sai, không sai! Này, bông hồng gai kia, tránh ra cho người ta trả nhiệm vụ.”

“Khốn kiếp! Bản tiểu thư không phải cú, chỗ nào có gai... A, hử!” – Biết mình nói sai, Hồng Hi lập tức ngậm miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Chính Nam

Chính Nam rụt rụt cổ trả nhiệm vụ cho tiểu Hoa, mặt đầy khổ bức: “TÔI LÀM GÌ SAI MÀ CÔ NGÀY NÀO CŨNG TÌM TÔI PHIÊN PHỨC VẬY CHỨ!?”

Hồng Hi không đáp mà qua một bên gác chân lên ghế ngồi chờ Chính Nam, một bộ hôm nay không có đồ máu thì chuyện này không thể dừng được.

Tiểu Hoa mỉm cười nói: “Phần thưởng của anh đây. À, thông báo cho anh một tin vui, vừa rồi đã có người tới nộp đơn xin lên cấp, cũng là từ cấp 1 lên cấp 2, cho nên hiện tại đã có đủ 10 đơn.”

“NÓI NHƯ VẬY LÀ TÔI CÓ THỂ LÊN CẤP ĐƯỢC RỒI SAO? KHI NÀO THÌ THI ĐẤU BẮT ĐẦU?” – CHÍNH NAM NGHE ĐƯỢC TIN TỨC NÀY CẢ NGƯỜI ĐỀU ĐẾN SỨC LỰC.

Rốt cuộc có thể lên cấp rồi!

“Ba ngày sau.” – Tiểu Hoa lấy từ trong ngăn bàn ra một lệnh bài đưa cho Chính Nam rồi nói tiếp: “Lệnh bài này tới ngày thi đấu sẽ là chứng nhận cũng như là thăm phân tổ của anh, giữ kỹ nha.”

Chính Nam lật qua lật lại lệnh bài trong tay, cảm thấy có chút nặng, ngoài ra không có gì đặc biệt.

“TÔI BIẾT RỒI, CẢM ƠN CÔ. MÀ TIỂU HOA, KHÔNG PHẢI TÔI NHIỀU CHUYỆN, NHƯNG NẾU PHỤ NỮ AI CŨNG ĐỀU DỊU DÀNG, ÔN NHU NHƯ CÔ THÌ CÁNH ĐÀN ÔNG CHÚNG TÔI ĐỜ KHỔ A!”

Lời của Chính Nam lập tức được các nam đồng bào xung quanh hưởng ứng nhiệt liệt, cho đến khi...

Àm!

Hồng Hi đập bàn: “Nói nhảm cái gì đó, xong rồi thì đi theo bản cô nương một chút, có việc cần nói riêng với cậu đây.” – Xung quanh đám đông binh bị cô quát một tiếng đều rụt hết cổ lại, thành thật ăn uống.

Chính Nam lắc đầu nguây nguẩy: “Không đi! Ba ngày nữa tôi còn phải thi đấu, cần nghỉ ngơi cho đầy đủ. Bây giờ mà đi với cô, lỡ ba ngày sau không xuống được giường thì thảm rồi.”

Lời này vừa ra, cả Dong Binh công hội đều tắt tiếng.

Thậm chí cả tiểu Hoa và mấy cô lễ tân khác đều há hốc mồm nhìn Hồng Hi và Chính Nam.

Hồng Hi khuôn mặt đỏ hồng, nắm đấm siết chặt phát ra tiếng ken két gai người.

“Tiểu... bạch... kiểm!!”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi rít lên từng chữ.

Chính Nam vốn là muốn nói “Đi với cô bị cô đánh cho ba ngày sau không xuống được giường, bỏ lỡ cuộc thi lên cấp thì thảm rồi”, thế nhưng chỉ mất bớt đi vài chữ đã để câu nói trở nên mờ ám không được.

Chuyện đã đến nước này, Chính Nam chỉ có thể ưỡn ngực, ngẩng cổ nói: “Được được, đi thi đi, có gì phải sợ chứ!”

Nhìn Chính Nam bị Hồng Hi xách như xách gà ra khỏi công hội, mọi người đều thay hân cầu phúc, hi vọng không quá mức hại thân, hại thận a.

Hồng Hi lòi xềnh xệch Chính Nam ra khỏi thị trấn, vào một vùng rừng cây vắng vẻ dưới ánh mặt trời mờ ám, âm u, thương cảm,... đan xen của mọi người.

...

Quảng hân xuống đất một cái, cô hậm hực nói: “Ba ngày sau thi đấu rồi, cậu có biết thể lệ như thế nào chưa?”

Chính Nam xoa xoa mông, nhăn nhó nói: “Cô còn như vậy không lấy được chồng đâu, sau này...”

Ngẩng đầu lên thấy Hồng Hi đang hí hóp mắt nhìn mình, Chính Nam liền rụt cổ: “Chưa biết, không phải đến ngày thi sẽ được phổ biến sao?”

“Tôi phải nói cậu là tự tin hay là tự đại đây!?”

Hồng Hi lắc đầu ngao ngán.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Tin tức về Akatsuki

“Trong một cuộc thi 10 người tham gia mà chỉ có 2 người thắng cuộc, cậu một chút thông tin cũng không thèm điều tra, đối phương gồm có những ai, tu vi như thế nào, sở trường là gì cũng không quan tâm.

Cậu cảm thấy mình chắc thắng như vậy sao?”

Cậu cho rằng ai cũng như Thiết Tam huynh đệ dễ dàng để cậu vờn quanh thế hả?”

Nghe Hồng Hi nói vậy Chính Nam cũng nghiễm túc, có vẻ hân quá xem nhẹ cuộc thi này rồi.

Thấy Chính Nam thay đổi sắc mặt, Hồng Hi rất hài lòng, cô tiếp tục nói: “Phân cấp Dong Binh không đơn giản chỉ là làm đủ nhiệm vụ, nộp đơn thi lên cấp, chiến thắng cuộc thi đơn giản như vậy. Trong cuộc thi lên cấp không có luật lệ, không có giới hạn, không có trọng tài gì cả, chỉ có người đứng cuối cùng mới được lên cấp mà thôi.”

“Cho phép giết người sao?” – Chính Nam cau mày: “Còn không có giới hạn nghĩa là gì?”

“Bất kỳ thứ gì cậu muốn đều có thể mang lên sân đấu, chỉ cần không phải là người!” – Hồng Hi lạnh nhạt đáp: “Mà cậu cũng đừng tưởng cấp 1 Dong Binh chỉ toàn Luyện Thể Kỳ, Linh Hư Kỳ. Tôi từng gặp một tên Không Minh Kỳ chán quá không có việc gì làm đi đăng ký trở thành cấp 1 Dong Binh giết thời gian đây.”

Chính Nam há hốc mồm: “Không Minh Kỳ!? Không có việc gì làm!?” Ai mà rảnh quá vậy trời!?”

“Hỏi hay lắm, tôi cũng muốn biết đó là ai đây.” – Hồng Hi gương mặt đáng chất: “Lúc đó tôi không khác gì cậu bây giờ, tự tin vào thực lực của mình nên chẳng thèm quan tâm đối thủ là ai, đến ngày thi cứ tới thì thôi.

Kết quả gặp phải người đó, chưa tới ba chiêu đã bị đánh bại. Aiz, may mà người ta chỉ đơn thuần muốn lên áp chứ không hạ sát thủ, nếu không... haiz!”

“Lợi hại như vậy!” – Chính Nam tò mò hỏi: “Mà, cô vừa nói hai người gặp nhau trên võ đài, tại sao lại không biết đối thủ là ai?”

“Người ta toàn thân một bộ đồ đen, mặt còn bị che bởi mặt nạ, biết thế nào được. Chỉ nghe nói đến từ tổ chức Akatsuki gì đó, chức vị còn không thấp” – Hồng Hi trợn mắt.

“Hà!? Người của tổ chức Akatsuki?” – Chính Nam gắng hỏi: “Người đánh với cô tên là gì vậy?”

“Gọi... Bạch Hồ... gì nhỉ?” – Hồng Hi nghiêng đầu nghĩ.

“Bạch Hồ thần sứ đúng không?” – Chính Nam giọng cực gấp.

“À đúng, Bạch Hồ thần sứ.” – Hồng Hi tay phải nắm lại gõ vào lòng bàn tay trái, một bộ bùng tỉnh.

"Nhắc mới nhớ, tổ chức Akatsuki kia còn có một người trong Tân Tinh Bảng đứng thứ 13 đâu, mà mới chỉ là cái hộ pháp, thật sự ghê gớm.

Ngoài ra còn có tin đồn người gần đây mới giành được vị trí thứ 12 từ tay "Ám Dạ" Tiêu Tà cũng là thành viên của Akatsuki a, gọi... Bạch Vô Thường nhỉ... Làm sao, có hứng thú với tổ chức Akatsuki?”

Chính Nam nhún vai: “Cô lợi hại như vậy mới đứng thứ 17 trên Tân Tinh Bảng, mà người ta một cái hộ pháp đã đứng thứ 14, gặp một vị thần sứ còn chịu không được người ta ba chiêu, tổ chức lợi hại như vậy ai mà chẳng muốn vào chứ!”

Hồng Hi cũng không vì bị Chính Nam nói tới thất bại mà tức giận, ngược lại gật gù: “Cũng đúng... Mà, cậu cũng đừng mơ tới được vào Akatsuki.”

“Tiêu chuẩn rất khắt khe sao?”

“Vậy thì không phải.” – Hồng Hi lắc đầu: “Chủ yếu là chẳng ai biết tổ chức đó là của ai, ở đâu, mục đích là gì. Đoạn thời gian trước có nghe đồn đại Akatsuki liên minh với Tà Nguyệt Tông ở phía bắc đồ diệt Cửu Dương Các, thế nhưng sau đó giống như bốc hơi rồi, chỉ là gần đây mới có người thấy thành viên của họ đi lại.”

Liên tiếp những cái tên liên quan tới ký ức của Chính Nam xuất hiện trong cuộc nói chuyện với Hồng Hi để trong lòng hẳn chắc chắn một sự kiện, hẳn có quan hệ gì đó với Akatsuki.

Xác định cho mình một địa điểm và một cái tên, Chính Nam gấp hơn bao giờ hết muốn nhanh chóng lên cấp, kiếm đủ tiền rồi bắt đầu điều tra ký ức của mình.

“Không nói chuyện không liên quan nữa. Cô có thể cho tôi biết tin tức của cuộc thi lên cấp không?”

Thấy Chính Nam bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, Hồng Hi cũng không tiếp tục lan man nữa mà háng giọng một cái, nói: “Cuộc thi lên cấp sẽ có 10 người được chia thành hai tổ, mỗi tổ 5 người.

Từng người trong một tổ sẽ gặp nhau một lần trên võ đài, hai người có thành tích tốt nhất trong tổ sẽ được thăng hạng vào vòng thứ hai.

Bốn người được vào vòng hai sẽ dùng thể thức tương tự chọn ra hai người có thành tích tốt nhất để thăng cấp.

Hai người thua cuộc ở vòng hai sẽ không phải chờ một tháng để nộp đơn lên cấp mà được trực tiếp ghi danh cho lần thi thăng cấp tiếp theo, còn sáu người bị loại trước đó sẽ phải chờ một tháng sau mới được nộp đơn.”

“Khoan đã, vừa nghe thì cảm thấy luật lệ khá công bằng, nhưng mà có một điểm mấu chốt đó là cuộc thi không cấm giết người.” – Chính Nam cau mày: “Nếu tôi ở trên võ đài đánh tàn phế, thậm chí đánh chết hết người cùng tổ và bên kia cũng làm tương tự, vậy thì vòng sau khỏi phải đánh rồi hả?”

Hồng Hi gật đầu, ánh mắt khen ngợi Chính Nam: “Nhìn ra vấn đề rất nhanh nha. Đây chính là luật bất thành văn của cuộc thi lên cấp Dong Binh.”

“Thật cmn tàn nhẫn.” – Chính Nam không vui: “Tại sao phải ra luật lệ tàn ác như vậy chứ?”

“Ác!? Không phải như vậy thì thế nào?” – Hồng Hi không cho là đúng: “Làm Dong Binh không chỉ có đánh nhau với yêu thú, còn phải giết người, đồ thôn, đồ làng, thậm chí... đồ thành. Giết vài người để vươn lên mà cậu còn làm không được thì con đường Dong Binh này không cần đi tiếp nữa đâu.”

Chính Nam thở dài, hẳn biết Hồng Hi nói không sai, nhưng vô duyên vô cớ giết một người lạ hoặc không thù không oán với mình... không thuận tay a!

Cảm thấy Chính Nam còn chưa có nghĩ thông, Hồng Hi lại nói: “Bây giờ nói chuyện với nhau thì cậu thấy như vậy thôi, đến lúc lên võ đài, cậu không giết người ta thì người ta sẽ giết cậu, khi đó mọi chuyện đều đơn giản.”

Chính Nam nhún vai: “Nếu người ta cho tôi lý do để giết họ, vậy thì dễ nói. Còn nếu như không cần thiết, tôi vẫn là không muốn mang quá nhiều nhân mạng trên thân.”

“Tùy cậu, đừng có chết trên võ đài là được rồi.” – Nói, Hồng Hi nắm tay răng rắc, cười tươi rói: “Hôm nay mang cậu ra đây là để dạy cho cậu cách đánh võ đài như thế nào. Đầu là vì tốt cho cậu nha!”

Chính Nam vẻ mặt kinh hoàng quay đầu liền chạy: “Khỏi đi, cảm ơn ý tốt của cô. Đánh không lại người ta tôi thắng thần nhảy xuống võ đài được rồi.”

Hồng Hi mặt vẫn một nụ cười tỏa nắng đuổi theo Chính Nam không thả: “Như vậy sao được, tu luyện là phải tiến lên không ngừng mà. Yên tâm, tôi rất có chừng mực, sẽ không để cậu “xuống giường không được” đâu, mwahahaha.”

Àm!

Nơi Chính Nam vừa chạy qua, mặt đất bị Hồng Hi một bàn tay đập thành cái hố. Hắn cắn răng dùng sức bú sữa mẹ mà chạy.

“Còn nói là có chừng mực, trúng một phát thì tập xác định luôn ấy chứ.”

Thế là trong rừng xuất hiện cảnh tượng một cô gái xinh đẹp cười man rợ đuổi theo một thanh niên, liên tục ra tay công kích khiến mặt đất bị cày nát be bét.

...

Ba ngày sau, Chính Nam đứng giờ có mặt tại Dong Binh công hội để làm thủ tục thi đấu lên cấp.

Hồng Hi cũng có mặt, lúc này đang mỉm cười với hắn.

Chính Nam khẽ rung mình.

Ba ngày nay có thể nói là địa ngục đối với hắn, mỗi ngày đều bị Hồng Hi đuổi đánh tới bầm dập mới được thả về. Cũng may cô nàng kia cũng tính là có tâm, đều cho hắn đan dược để hồi phục.

Thế nhưng mà đau a! Ai rảnh không có việc gì để người ta đánh bầm dập rồi chữa trị rồi lại đánh chứ!

Chính Nam cảm thấy mình nhanh bị đánh ra tâm ma tới nơi rồi, sau này vẫn là dừng lại gần "bạo lực nữ" này cho thỏa đáng.

Đúng lúc này Tiểu Hoa cầm theo một bản danh sách xuất hiện trước mặt 10 người, cười nói: “Các vị, quy tắc của cuộc thi lên cấp tin rằng bằng cách này hay cách khác thì các vị đều đã biết rõ rồi chứ. Nếu không biết vậy thì đó là lỗi của các vị, công hội sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

Chính Nam hai mắt đen thui, Dong Binh công hội thật cmm tắc trách.

“Bây giờ các vị đi theo tôi tới đấu trường phía sau, dùng lệnh bài của mình để đi qua trận pháp, ai được truyền tống tới võ đài nào thì đó sẽ tổ của các vị. Xin mời!”

Mọi người lục tục đi theo tiểu Hoa vào bên trong công hội, đúng lúc này Hồng Hi kéo Chính Nam lại thì thầm gì đó rồi mới để cho hắn đi vào cuối cùng.

"Nói lung tung chẳng hiểu cái gì." - Chính Nam vừa làu bàu vừa bước vào phòng.

Trong phòng ngoài tiểu Hoa ra thì chỉ có một “tấm gương” màu xanh như nước liên tục ngo ngoáy,

“Anh đưa lệnh bài cho tôi.”

Chính Nam không hiểu chuyện gì nhưng rất thật thà đưa lệnh bài ra.

"Kiểm tra lần cuối sao?"

Tiểu Hoa không đáp mà nhanh tay trao một cái lệnh bài khác rồi đẩy Chính Nam vào tấm gương kia trước vẻ mặt đầy kinh ngạc của hắn.

“Tôi chỉ có thể giúp anh tới đây thôi.” – Tiểu Hoa thì thầm “Hi vọng tôi và chị tôi không có cuộc sai vãn này.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: Thi đấu tấn cấp

Chính Nam cảm thấy đầu óc và dạ dày mình một trận lẫn lộn, đến lúc mọi thứ bình thường trở lại thì hắn đã ở trên một võ đài.

“Đây là... võ đài tấn cấp sao? Người đâu?”

Chính Nam nhìn quanh, ngoài hắn ra thì chỉ có bốn bức tường mà thôi, chẳng có ai khác.

```
vitag.videoDiscoverConfig = { random: true, wgTitle: "FEATURED VIDEOS", wgTitleColor: "#eee", contentClick: "inline", titleColor: "#fff", titleHoverColor: "#ff4f02", background: "", selectedBackground: "#333", }; (vitag.Init = window.vitag.Init || []).push(function() {viAPItag.initInstreamBanner("vi_9172222")});
```

Đúng lúc này không gian một trận rung động, một người từ trong không khí té ra trước mặt Chính Nam.

“Ồ, vậy ra anh là đối thủ của tôi à?” – Chính Nam giọng đầy hài hước, bởi vì người vừa xuất hiện kia không phải ai xa lạ, chính là Thiết Sur, em út của Thiết Tam huynh đệ từng vây công Chính Nam.

Thiết Sur đầu óc còn quay cuồng vì chuyển đi đâu, nghe được có tiếng người lập tức bật dậy phòng thủ. Thế nhưng chờ hắn nhìn rõ người kia là ai thì tâm đều nguội một nửa.

“Người... người anh em, cậu... cậu còn khỏe chứ!” – Thiết Sur cười còn khó coi hơn khóc, giọng đầy đắng chát.

Chính Nam gật đầu: “Khỏe, rất khỏe.” – Nói, hắn đổi giọng hỏi: “Bây giờ là thi đấu nhì, chúng ta bắt đầu chứ?”

“Không... không... tôi bỏ quyền.” – Thiết Sur mới không cùng tên quái thai này đấu.

Ba anh em hắn vây công còn không chạm được người ta mép áo, bây giờ bảo một mình đấu... hay là thôi đi. Còn chưa nói tới việc lần trước ngoài bị đánh ra còn bị cảnh cáo bởi “thế lực” khác đâu.

“Bỏ quyền!? Còn có lựa chọn này sao?” – Chính Nam quả thật không biết còn có chuyện bỏ quyền đấy.

Thiết Sur gặp Chính Nam không có lao lên thi yên tâm hơn một chút. Hắn lấy ra lệnh bài của mình: “Nếu như gặp đối thủ mạnh quá thì có thể bỏ quyền giữ mạng, lần sau thi lại. Lần này gặp cậu coi như thôi không may. Hẹn gặp lại.” – Nói, Thiết Sur bộp vỡ lệnh bài của mình.

Không gian lại một trận rung động, một màn sáng tỏa ra từ các mảnh lệnh bài nuốt lấy Thiết Sur rồi tất cả trở về bình thường.

Chính Nam cảm thấy khá hứng thú nhưng cũng không đào sâu suy nghĩ mà chỉ nhún vai đứng chờ người tiếp theo.

Không lâu sau đó, người tiếp theo tới.

“Ồ, là anh a!”

Thiết Báo: “Tôi bỏ quyền!”

...

“À, Thiết Hổ, lại gặp nhau...”

“Bỏ quyền!”

...

“Cmn, có cho người ta thi đấu hay không!?” – Chính Nam trong lòng nhỏ nước bọt: “Chưa đánh đã bỏ quyền, thật không thú vị!”

Đang lúc Chính Nam chán muốn chết nhìn quanh phòng xem có gì vui hay không thì trước mặt hắn không gian lại ngo ngoáy, một người từ trong đó bước ra.

Chính Nam tò mò nhìn người này, cùng lúc đó người kia cũng đánh giá Chính Nam.

“Chính Nam.”

“Hàn Lâm.”

...

Hai người báo tên nhau xong cứ như vậy đứng nhìn nhau, không ai có ý định động thủ.

Cuối cùng Chính Nam phải lên tiếng trước: “Trước anh cũng đã có ba người đến đây, đều đã bóp võ lệnh bài. Tôi nghĩ cả hai chúng đều đã được vào vòng tiếp theo, không cần phí sức chứ?”

“Thì ra là do anh khiến họ bỏ quyền, bảo sao tôi chờ mãi không gặp bất kỳ ai.” – Hàn Lâm tuy nói lời khách sáo nhưng lại không dấu vết lùi xa Chính Nam từng chút một: “Nếu cả hai đều đã được vào vòng trong, tôi nghĩ nên giữ sức cho phần tiếp theo đi.”

“Được. Tôi qua bên này nghỉ ngơi.” – Chính Nam cũng không phải không để phòng Hàn Lâm nên hắn mới cố ý nói mình qua một góc xa, để hắn đừng có mon men lại gần.

Hàn Lâm gật đầu đi qua góc đối diện ngồi xuống.

...

Sau khoảng 20 phút, lệnh bài của cả hai người phát ra ánh sáng rồi truyền tổng hai người tới một võ đài khác lớn hơn, xung quanh còn có lác đác vài người lạ, có vẻ là trọng tài.

Chính Nam đưa mắt đánh giá ba người trên võ đài cùng mình.

Ngoại trừ Hàn Lâm đã gặp trước đó thì đứng cùng hắn trên võ đài bây giờ còn có thêm một nam và một nữ, đều mang thương tích trên người.

Nhìn thấy Chính Nam và Hàn Lâm đều thần thanh khí sảng, lông tóc không thương, hai người kia đều cười khổ. Bọn họ đánh người sống ta chết để vào tới vòng hai, không ngờ đối thủ của họ lại bắt tay nhau tiến vào một cách hòa bình.

Cũng không phải là không có người nghĩ tới dùng chiêu này lên cấp, nhưng ai biết được vào vòng trong chia như thế nào, lỡ đâu người vừa bắt tay mình ở vòng ngoài vào, vòng trong lại là cản trở lớn nhất thì sao, cho nên nhiều năm qua rất ít khi cuộc thi lên cấp truyền tổng tới vòng thứ hai còn đủ bốn người, hầu hết là ba, hoặc hai, thậm chí một người mà thôi.

Đang lúc bốn người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, một người đàn ông trung niên bên dưới nói: “Các người có 15 phút để chiến đấu, hai người cuối cùng còn đứng trên đài sẽ được lên cấp, hai người còn lại sẽ phải chờ lần thi đấu tiếp theo.”

“Loạn đấu a!” – Chính Nam nhảy lùi về phía một góc võ đài, nói: “Hàn huynh đệ, liên thủ chứ?”

Hàn Lâm ở một góc võ đài khác cũng gật đầu: “Cậu còn không được.”

Đối diện một nam, một nữ kia cũng biết nếu tiếp tục đánh nhau thì kết quả chỉ có thể là cả hai cùng bị loại mà thôi, bởi vì từ bên ngoài nhìn thì rõ ràng Chính Nam và Hàn Lâm “quen nhau” từ trước rồi.

Thế nhưng trên đài tình huống cực kỳ xấu hổ.

Cả hai người đến từ tổ hai đều xông tới tấn công Chính Nam vì một lý do rất đơn giản...

Nhìn hắn yếu đuối!

Nam nhân mà da trắng, dáng thon, mặt đẹp như thế kia... nhìn làm sao cũng thấy không mạnh đi đâu được.

Chính Nam phì cười chống đỡ, nói: “Hàn huynh đệ, đứng xem như vậy không tốt lắm đâu.”

Hàn Lâm rung đùi đắc ý đứng dựa cột nhìn Chính Nam đánh với hai người, cười cợt: “Người ta ưu ái anh thì tôi biết phải làm sao, chỉ có thể đứng một bên xem mà thôi, hắc hắc.”

May mắn cho Chính Nam là cuộc thi lần này không có ai mạnh ngoại hạng, chỉ có hai người đang vây công hắn là Linh Hư Kỳ mà thôi, nếu là Hòa Hợp Kỳ trở lên thì Chính Nam chắc chắn là không chống đỡ nổi.

Hắn đau khổ là vậy, còn hai người vây công Chính Nam cũng là phiền muộn không được.

Vòng ngoài đánh nhau đã khiến hai người tiêu hao không nhỏ, vô tới đây lại không may gặp hai người bắt tay nhau vào, bây giờ cùng nhau chọn trái hồng mềm nắn thì gặp ngay con lươn, tránh trên trốn dưới để hai người đuổi theo cũng mệt mỏi hơn tai.

10 phút trôi qua, Hàn Lâm cảm thấy cả Chính Nam lẫn hai người kia đã tiêu hao đủ rồi liền chủ động gia nhập chiến cuộc hồng nhật tiện nghi.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính!

Hai người kia vây công Chính Nam không thành công đã ghen một bụng lửa giận, lúc này Hàn Lâm lại nhảy vào chiếm tiện nghi liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Không chỉ hai người bên tổ hai mà cả Chính Nam cũng tạm ngưng chiến mà quay sang “hội đồng” Hàn Lâm, để hắn liên tục kêu la: “Chính Nam huynh đệ, chúng ta cùng một tổ đây, giờ cao đánh khề a.”

“Hừ, bây giờ nói những lời này đều đã muộn rồi người anh em ạ.” - Chính Nam giọng đầy hậm hực.

Nếu Hàn Lâm ngay từ đầu liên thủ với Chính Nam thì chắc chắn phần thắng là của hai người rồi, chỉ tiếc con hàng này lại muốn nằm thẳng cáp, chò Chính Nam và hai người kia lưỡng bại câu thương rồi chiếm tiện nghi, để chịu tình cảnh hiện tại.

“Nhân quả tới sớm a!” – Chính Nam thở dài một cước đạp Hàn Lâm xuống sàn đấu.

Hắn ghét nhất loại người không biết cố gắng mà chỉ ngồi một bên nhìn rồi hưởng lợi bất chính.

Cục diện hiện tại là trên sàn có ba người và thời gian còn lại hai phút.

Chính Nam lui ra một góc sân đấu, cười nói: “Còn có hai phút để hai người tự quyết định với nhau, tôi sẽ không nhúng tay.”

Hai người kia liếc nhau một cái rồi lại lao vào nhau đánh đấm túi bụi, còn Chính Nam đứng một bên xem cuộc vui.

Vừa mới ở trên chửi bới Hàn Lâm hành vi vô liêm sỉ, bây giờ tới hắn lại tự mình thử nghiệm.

Cảm giác... thật cmn tốt!

...

Hai phút trôi qua rất nhanh, hai người kia cũng có vẻ ngang tài ngang sức, đánh đấm mãi chẳng có kết quả.

Thế nhưng biến cố lại xuất hiện trong những giây phút cuối cùng theo một cách không thể... vỡ vụn hơn.

Thí sinh nữ trong một cố gắng tránh đòn đã để ngực áo của mình bị rách, một bên gò bồng đảo trắng trẻo bị lộ ra.

Thí sinh nam đối diện cũng không ngờ mọi chuyện lại như thế nên hơi sững sờ nhìn kỹ “trái bưởi năm roi” kia, kết quả là bị thí sinh nữ chớp thời cơ đá bay xuống sàn thi đấu, kết thúc trận loạn chiến vô nghĩa này.

Một trong những người đứng dưới đài chậm rãi đi lên, đưa cho Chính Nam và cô gái kia một tấm huy chương mới có hai thanh kiếm bắt chéo nhau thay vì một thanh đơn kiếm như trước, cười nói: “Chúc mừng hai người lên cấp thành công. Từ hôm nay hai người chính thức trở thành cấp 2 Dong Bình.”

Chính Nam nhận lấy huy chương, lật qua lật lại xem, không thấy có gì đặc biệt.

“Cảm ơn! Xin hỏi đây là đâu và chúng tôi làm sao trở về chỗ cũ được ạ?” - Xong việc rồi thì nên về sớm, tranh thủ nhận nhiệm vụ cấp 2 kiếm tiền thôi.

...

(Cầu đầu đầu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 227: Lấy thân báo đáp!?

(Cảm tạ bạn #tungkhang và bạn #asasuke098 đã ủng hộ đầu!)

Người kia thấy Chính Nam nói chuyện lễ phép thì rất hài lòng, đáp: “Ở đây là một không gian phong bế riêng của Dong Bình công hội chuẩn bị sẵn để làm nơi thi đấu lên cấp. Muốn trở về chỉ cần bóp vỡ lệnh bài là được, có huy chương rồi thì lệnh bài kia cũng không còn tác dụng nữa.”

Chính Nam lại ôm quyền: “Cảm ơn anh!” – Nói, hắn quay qua cười với cô gái: “Chúc mừng cô!”

Cô gái kia, lúc này đã khoác vào một chiếc áo lạnh lặn mới, cũng cười với Chính Nam: “Ban nãy đắc tội, cảm ơn anh đã không tính toán với tôi. Chúc mừng!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng rồi cùng lúc bóp vỡ lệnh bài.

...

Chờ Chính Nam hoàn toàn tỉnh táo lại thì đã an vị đứng trong phòng truyền thống, trước mặt hẳn là tiểu Hoa đang mỉm cười.

“Chúc mừng anh lên cấp thành công.”

“Cảm ơn cô. Ờờờ... cô biết mà, haha.”

Hồng Hi kéo hẳn lại nói nhằm để hẳn đi cuối hàng, tạo điều kiện cho tiểu Hoa tráo lệnh bài của hẳn. Có thể nói hai chị em này ngay từ đầu đã có ý định giúp hẳn gian lận qua cuộc thi. Thậm chí Chính Nam nghi ngờ Thiết Tam huynh đệ ngày đó đến tìm hẳn gây sự có phải là Hồng Hi tiết lộ hành tung hẳn hay không!?

Chỉ là Chính Nam khá thắc mắc tại sao hai người phải giúp hẳn như vậy chứ? Hẳn một không tiền, hai không quyền, ba không thế, đơn giản là chẳng có gì để cho hai cô được cả.

“Chẳng lẽ... hai người này muốn... chính mình!?” – Chính Nam bị suy nghĩ của mình hù dọa không nhẹ.

Hẳn tranh thủ ném ngay suy nghĩ này ra khỏi đầu, dù sao hẳn còn chưa đẹp trai tới mức người gặp người thương, hoa gặp hoa nở a... chỉ gần như mà thôi, ừm, gần như!

Nếu tiểu Hoa biết Chính Nam đang YY như vậy trong lòng, chỉ sợ tự mình bị đuổi cũng phải báo cáo chuyện gian lận lên trên a!

...

Chính Nam và tiểu Hoa khách sáo vài câu rồi cùng nhau đi ra ngoài.

“Cô gái cùng tôi lên cấp... sao không thấy ở đây nhỉ?”

“Cô ấy được truyền tống về trước anh, đã rời đi rồi.”

“Ờ, còn có trước sau a.” – Chính Nam cũng không quan tâm lắm, dù sao mục đích lớn nhất ngày hôm nay là lên cấp đã đạt được, bây giờ nên ăn mừng một chút mới được.

“Hôm nay tôi lên cấp thành công ờờờ cô và Hồng Hi giúp đỡ. Tối nay tôi mời hai người ăn tối, cô sắp xếp tham gia nhé!?”

Tiểu Hoa hơi bất ngờ, ngập ngừng nói: “Nếu... nếu chị Hồng Hi tham gia thì tôi sẽ đi cùng... Nếu không...”

“Một lời đã định.” – Chính Nam hào hứng gật đầu: “Để tôi nói lại với Hồng Hi.”

Ra khỏi phòng truyền thống, Hồng Hi lập tức nhào tới trước mặt Chính Nam hỏi thăm: “Thế nào!? Kết quả thế nào?”

Chính Nam và tiểu Hoa liếc nhau, cười nói: “Dễ như ăn bánh. Dù sao có người giúp đỡ nha, tối như vậy mà còn không làm được thì mặt mũi nào.”

Hồng Hi vênh cao cổ, ưỡn ngực cười đắc ý: “Xem ra bản cô nương không có nhìn lầm người. Nói đi, muốn cảm ơn bản cô nương thế nào?”

“Về chuyện đó...” – Chính Nam làm bộ khổ bức nói: “Cô nhìn, tôi vừa nghèo, vừa yếu lại không có quan hệ. Nếu không... tối nay... tôi lấy thân báo đáp, được không?”

Cả Dong Bình công hội đều tắt loa, không có bất kỳ thứ gì phát ra âm thanh.

Tiểu Hoa há mồm kinh ngạc nhìn Chính Nam: “Không phải mời đi ăn sao, làm sao thành lấy thân báo đáp rồi!? Hay là... đi ăn chung rồi mình bị đuổi về để hai người họ...” – Nghĩ tới đây tiểu Hoa mặt đỏ bừng tới mang tai, cúi đầu không nói.

Hồng Hi cũng là đứng hình.

Lát sau co híp mắt nhìn Chính Nam: “Muốn lấy thân báo đáp?”

Chính Nam vốn chỉ muốn đùa một câu mà thôi, thế nhưng biểu tình này của Hồng Hi để hẳn muốn chơi lớn hơn một chút: “Chứ giờ tôi không tiền, không nhà, không bạn bè... ngoài cái thân này ra... tôi không biết làm sao cả!”

Xung quanh mọi người nín thở xem một màn cực kỳ kịch tính này. Không ít người trong lòng đã đoán già đoán non phản ứng của Hồng Hi.

Hầu hết đều nghiêng về phía... đánh!

Đánh chết tên tiểu bạch kiểm vô liêm sỉ kia đi! Sau đó lấy thân báo đáp gì đó... để ta tới!

...

Hồng Hi nghiêng ngẫm nhìn Chính Nam. Đang lúc mọi người chờ cô ra tay, ra chân đâu, Hồng Hi lại nhoen miệng cười xinh đẹp: “Cũng được a. Bản cô nương từ bé đến lớn còn chưa có hưởng thụ cảm giác được người phục vụ qua. Nếu cậu muốn lấy thân báo đáp, vậy từ tối nay làm âm giương bắt đầu

đi.”

Choeng! Keng! Keng!

Tiếng muông đua roi, tiếng ly bể, tiếng trái tim tan vỡ cùng lúc vang lên như một bản nhạc buồn cho đám Dong Binh xung quanh.

Tân Tịch Bảng thứ 17, tu vi Nguyên Anh trung kỳ, đương thời tuyệt đỉnh thiên tài “Hồng Hoa Kiếm” Hồng Hi, vậy mà yêu thích một tên tiểu bạch kiếm, công khai nói muốn hắt cho cô làm ấm giường.

Trời a! Đất a! Công bằng ở đâu!? Thiên lý ở đâu!?

Không chỉ có đám dong binh không tin vào những gì vừa nghe, mà cả bản thân là người trong Chính Nam cùng với chị em của Hồng Hi là tiểu Hoa cũng há mồm, tròn mắt nhìn chị mình đầy mộng bức.

Cô nàng này ra bài không hợp lẽ thường a!

Chính Nam hắng giọng nói: “Được, không giỡn nữa. Lúc này tôi đã cùng tiểu Hoa nói, tối nay muốn mời hai người ăn một bữa. Cô cố gắng sắp xếp nhé!”

“Tại sao lại nói sang chuyện khác?” – Hồng Hi bĩu môi: “Cảm thấy làm ấm giường cho bản cô nương không tốt hay gì?”

Chính Nam cười khò: “Cậu còn không được đâu, nhưng mà cô nhìn chành lệch chúng ta thử. Làm nam nhân không thể “nằm dưới” được a, khi nào tôi đánh qua cô rồi chúng ta nói lại.”

Một câu này của Chính Nam vừa ra, đám dong binh xung quanh đều lặng yên gợn ngón cái.

Chỉ là Hồng Hi lại không cho là như vậy: “Đại nam nhân chủ nghĩa? Lúc nào cũng muốn cười trên đầu, trên cổ phụ nữ chúng tôi?”

Chính Nam trừng mắt: “Đàn ông chỉ muốn cười chỗ khác thôi, chứ cười trên đầu, trên cổ các cô làm gì!”

Đám dong binh lần này cho Chính Nam tận... hai ngón cái chứ không phải một.

“Không cười trên đầu, trên cổ?” – Hồng Hi cau mày: “Cười chỗ khác... là chỗ nào?”

“Được rồi, không nói đề tài này nữa.” – Chính Nam lập tức lảng, không lảng có khi bị tông chết: “Tối nay nha, quyết định vậy đi. Tôi về chuẩn bị trước.” – Nói, hắt chạy như bay ra khỏi công hội, không để cho Hồng Hi cơ hội lên tiếng.

Hồng Hi mặt đầy nghi ngờ quay sang hỏi tiểu Hoa: “Này, em biết hắt nói “cười chỗ khác” là chỗ nào không?”

Tiểu Hoa không còn gì để nói với chị mình, đành lắc đầu đi trở về quầy lễ tân làm việc, mặc kệ Hồng Hi mặt đầy dấu chấm hỏi.

...

Buổi tối, trên bờ biển bên ngoài thị trấn.

“Còn tưởng như thế nào, ra đây làm cá nướng mà cũng gọi là mời ăn tối cơ đây!” – Hồng Hi bĩu môi, cô bắt công tháo ra áo giáp của mình, thay vào một bộ đồ dài đầy nữ tính, đầy hào hứng đi chơi.

Kết quả Chính Nam cho cô ra bờ biển chơi với gió! Liên một bữa ra hồn cũng không có mà chỉ được ăn cá nướng!

Thành ý đâu? Lãng mạn đâu? Bất ngờ đâu?

Tiểu Hoa cũng nhin không được bật cười.

Bình thường Hồng Hi hay ra ngoài làm nhiệm vụ dài ngày, cô thì có công tác trong Dong Binh công hội nên cũng ít khi có dịp tụ họp. Hôm nay hai chị em đều nghỉ chơi một bữa cho đã, ai ngờ...

Chính Nam gãi đầu: “Các cô chờ một lát đi, đảm bảo sẽ không để các cô thất vọng.”

“Có cái gì hay, cũng là cá nướng mà thôi.” – Hồng Hi mặc dù không quá hứng thú nhưng cũng không đến mức bỏ về. Chỉ là cô luôn thích đả kích Chính Nam mà thôi: “Nói không phải khoe, bản cô nương ăn cá nướng còn nhiều hơn ăn cơm đâu. Không có gì thú vị!”

“Cứ chờ lát nữa rồi biết.” – Chính Nam không cãi vã với Hồng Hi mà khơi chuyện ra nói: “Trong lúc chờ đợi, Hồng Hi, cô hay đi ra ngoài, bên ngoài có chuyện gì vui kể nghe đi.”

Tiểu Hoa cũng gật đầu đồng ý. Tuy hai người là chị em nhưng cũng không có nhiều cơ hội cùng nhau như thế này, cô cũng muốn biết đặc sắc ở những nơi khác.

Có vẻ là bị Chính Nam “gài đúng chỗ ngựa”, Hồng Hi đột nhiên trở nên hào hứng hẳn.

“Chuyện thì nhiều, để tôi nghĩ nghĩ một lát.”

“Đúng, nhớ rồi. Lần đó là tôi nhận cấp 4 nhiệm vụ...”

...

Hồng Hi nói rất nhiều, hầu hết là liên quan tới những lần cô đi làm nhiệm vụ. Có chuyện cười, có bi kịch, cũng có nguy hiểm kịch tính,... nhưng một điều bất biến trong mọi câu chuyện, đó là nhân vật chính.

Cũng đúng, mắc gì kể chuyện người khác trong khi mình tự làm nhân vật chính trong câu chuyện của mình được!

Đang lúc Hồng Hi nói tới lần cô cùng một con Man Hoang Tượng Thủ đánh không biết trời đất, thiên hôn địa ám thì Chính Nam rất không đứng đắn nhảy vào hòng: “Nào, ăn trước đi đã. Kể chuyện này giờ cũng mệt rồi chứ.”

Hồng Hi liếc xéo Chính Nam rồi mặc kệ hắn, tiếp tục cùng tiểu Hoa chém gió: “Nói cho em biết, Man Hoang Tượng Thủ không chỉ da dày thịt béo, mà toàn thân nó đều có thể dùng như vũ khí...”

Lời của cô im bật mà dừng, bởi vì tiểu Hoa đang gặm một con cá nướng Chính Nam đưa cho, cười híp cả mắt.

Hồng Hi bĩu môi: “Cá nướng mà thôi, có ngon như vậy sao!?” – Nói, cô tự mình lấy một con ăn thử.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Lên đường đi Hải thành

(Bonus 1 chương cảm tạ các bạn đã buff đầu!)

“Của tôi đâu?” – Chính Nam hai mắt đen thui nhìn vì nướng trống không, cái vảy cá cũng không có.

“Cái gì của cậu?” – Hồng Hi tay còn đang dính đầy dầu cá nhưng vẫn giả ngu: “Tôi ngồi đây này giờ còn chưa được ăn cái gì cả đây.”

Tiểu Hoa mặt không dày bằng Hồng Hi nên có chút ngại ngùng, nói: “Xin... xin lỗi. Cá anh nướng ngon quá, nên... có chút... lỡ tay... à, lỡ miệng...”

Chính Nam thờ dài, lại phải làm một mẻ khác.

Hồng Hi và tiểu Hoa liếc nhau rồi cười khê.

...

Sau khi ăn uống no nê, ba người cũng chưa có ý định ra về mà cùng nhau đi dạo dọc bờ biển.

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc trên bầu trời, hai nam một nữ cứ vậy sánh vai nhau bước trên bãi cát, để sóng biển vỗ từng con vào chân.

“Hồng Hi, thời gian sắp tới cô có ý định ra ngoài làm nhiệm vụ không?”

Hồng Hi đá đá nước biển, đáp: “Cũng sắp rồi. Dù sao trong vòng một tháng tôi cũng không thể lại nộp đơn lên cấp, tranh thủ thời gian này làm thêm một, hai nhiệm vụ rồi mua đan dược tăng tu vi lên vậy.” – Lần vừa rồi thi đấu lên cấp cô chính là thua vào tay Bạch Hồ thần sứ của Akatsuki.

“Có thể bảo lãnh tôi đi cùng không?” – Chính Nam chăm chú nhìn Hồng Hi.

Hồng Hi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Chính Nam: “Cậu muốn đi cùng!? Nhiệm vụ tôi nhận đều là nhiệm vụ liệt sát, mục tiêu ít nhất phải có tu vi Nguyên Anh trung kỳ mới làm. Cậu đi cùng nguy hiểm rất lớn a.”

Tiểu Hoa cũng tiếp lời: “Đúng vậy. Chị Hồng Hi chưa từng làm nhiệm vụ hộ tống, bảo vệ hay điều tra gì cả, toàn bộ thành tích nhiệm vụ đều là liệt sát. Anh đi cùng chị ấy rất nguy hiểm.”

“Tôi có lý do để phải mạo hiểm như vậy.” – Chính Nam thờ dài: “Không ngại nói cho hai cô biết, tôi chẳng có chút ký ức vào về quá khứ của mình ngoại trừ mấy tháng trước tỉnh lại trên bờ biển và cuộc sống từ lúc đó tới giờ.”

“Mấy tháng trước... sao?” – Hồng Hi và tiểu Hoa liếc nhau.

“Đúng vậy. Khi đó tôi tỉnh lại thấy mình đang nằm trên bờ biển, toàn bộ ký ức đều là một mảnh trống không, ngoại trừ tên mình thì cái gì cũng không nhớ.” – Chính Nam thở dài: “Người thân, bạn bè, đồng đội... chẳng nhớ bất kỳ ai.”

“Vậy thì có liên quan gì tới việc đi cùng tôi làm nhiệm vụ?” – Hồng Hi hỏi: “Tôi nhìn qua cậu rồi, cơ thể rắn chắc một cách bất thường, kinh mạch cũng không tổn thương nhưng không hề có ‘Khí’ lưu chuyển bên trong.

Nói cách khác, cậu ngoài dẻo dai hơn người thường ra thì còn không bằng một tên Linh Hư sơ kỳ đâu.”

“Thì cũng bởi vậy tôi mới muốn đi làm nhiệm vụ cùng cô.” – Chính Nam mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nhịp tim không loạn, nghĩa chính ngôn từ: “Cô làm gì cứ làm, tôi trốn một bên là được.”

...

Hồng Hi siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói như vậy là cậu muốn đi theo tôi rồi nằm hưởng lợi, còn tôi vẫn phải tự mình làm mọi thứ? Cậu khôn vậy rồi bao giờ mới chết? Định bắt tử hay gì?”

Tiểu Hoa cũng nhìn về phía Chính Nam chờ hấn giải thích.

“Cô nhìn tôi yếu như vậy, trắng như vậy, mong manh như vậy, chẳng lẽ muốn tôi nhảy ra cùng yêu thú vật lộn hay sao.” – Chính Nam một bộ cô đầu nhỏ bên lên: “Cô đi đâu đánh giết thì cứ đi, khi nào về tôi chuẩn bị sẵn đồ ăn, thức uống, nước tắm cho cô. Nếu cô muốn... có thể... có thể... làm ấm giường cũng được.”

Cầu bao nuôi tiểu Thụ a!

Cả Hồng Hi và tiểu Hoa đều nhin không được phì cười.

Nam nhân khác nói lời này nghe có vẻ buồn nôn, nhưng Chính Nam với vẻ ngoài thanh tú của mình, biểu tình nhút nhát, nhỏ nhẹ kia... thật muốn thương tiếc!

Hồng Hi cười mắng: “Muốn tôi bảo lãnh làm nhiệm vụ cấp 4 cũng được, nhưng nhất định phải nghe tôi chỉ đạo.

Ngoài ra, tôi muốn ăn ngon mỗi ngày, cảm thấy được thì chúng ta bàn tiếp, không được thì nghỉ, không nói thêm.”

Chính Nam gật đầu, cười: “Cậu còn không được đâu.”

“Vậy ngày mai chúng ta tới công hội tham khảo danh sách nhiệm vụ rồi tính tiếp.”

Tiểu Hoa ánh mắt qua lại giữa hai người, trên miệng nở nụ cười thần bí.

...

Sáng hôm sau, Chính Nam và Hồng Hi thần thanh khí sáng, song song sánh vai đi vào Dong Binh công hội lựa chọn cấp 4 nhiệm vụ khiến đám đầu trâu mặt ngựa xung quanh mắt to trừng mắt nhỏ.

Hồng Hi đại tỷ lại bảo lãnh một tên tân tân cấp 2 Dong Binh đi làm cấp 4 nhiệm vụ. Trong khi đó mình liều sống liều chết giãy dụa mãi vẫn là cấp 2 Dong Binh.

Tiểu bạch kiểm cái nghề này có tiền đồ a!

Chính Nam đứng trước mặt tiểu Hoa, hào hứng hỏi: “Tiểu Hoa mỹ nữ, tối qua ngủ thế nào?”

Tiểu Hoa nhớ lại cảnh cùng chị mình giành giật nhau cá nướng, cả người đều không có ý tứ: “Nhờ... nhờ ơn của anh, ngủ ngon hơn hàng ngày rất nhiều.” – Ăn ngon thì ngủ kỹ nha.

Thế nhưng mà lọt vào tai đám dong binh lại thành một câu chuyện khác rồi.

“Ngâm... ngâm Hồng Hi đại tỷ còn chưa đủ, thậm chí... thậm chí... song phi cả hai chị em!”

“Trời a! Đất a! Công bằng ở đâu, thiên lý ở đâu!”

“Đẹp mẹ làm Dong Binh đi, lão tử về trùng tu nhan sắc, đi làm tiểu bạch kiểm!”

...

Mặc kệ đám người xung quanh kêu rên, Chính Nam và Hồng Hi cùng nhau xem danh sách cấp 4 nhiệm vụ.

“Cái này thế nào?”

“Thôi, Thạch Hầu là loài sống quần cư, lại xem Hầu Tửu còn hơn cả mạng, không cần thận bị vây công thì chơi xong rồi.”

“Vậy cái này?”

“Thiết Bì Thụ Yêu? Tôi nói Hồng Hi, bình thường cô đi một mình đánh được thì đánh không được thì chạy không sai, nhưng mà cô chạy được tôi không chạy được a. Chúng ta có thể nào chọn nhiệm vụ mà mục tiêu không phải là quần cư yêu thú không?”

Hồng Hi nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cậu nói cũng đúng. Như thế này đi, dù sao nhiệm vụ lần này là tôi bảo lãnh cậu làm, nên chọn cái nào có độ an toàn cao một chút, không nhất thiết phải là liệt sát. Tôi ra kia ngồi, cậu chọn xong mang ra cho tôi xem là được.”

Cô gái mới yêu a! Ngay cả điểm máu chốt của mình cũng có thể vì yêu cầu của đối phương mà không ngần ngại vứt qua một bên.

Hồng Hi đại ti... đã triệt để luân hãm!

Đám Dong Binh xung quanh xem như chấp nhận sự thật này.

Chính Nam nhún vai lật danh sách nhiệm vụ hai lần, cuối cùng chọn nhiệm vụ hộ tống một đoàn xe thương nhân tới Hải thành.

...

Hai ngày sau, ngoài cổng thị trấn.

“Xong hết chưa? Đến giờ lên đường rồi đây.” – Hồng Hi một mình một ngựa lớn giọng quát tháo đám phu xe, binh lính và gia nô.

Một người đàn ông mập mập, râu cá trê cười trù: “Sắp xong rồi, sắp xong rồi. Hồng đại nhân đừng vội.” – Hấn chính là chủ đoàn xe này, cũng là người đứng ra tuyên bố nhiệm vụ.

Chính Nam một bên nhìn, khoe miệng co giật.

Đến cùng ai là chủ, ai là hộ vệ được thuê a!

Hấn còn không biết là ông chủ mập kia hay tin được Hồng Hi nhận hộ tống đã mừng tới mở tiệc đâu.

Không có cách, người làm ăn sợ nhất là cướp giật, có Tân Tinh Bảng thứ 17 “Hồng Hoa Kiếm” Hồng Hi hộ tống, đám cướp giật kia muốn làm gì đó cũng phải nghĩ nghĩ lại hai lần.

Hồng Hi hừ một tiếng rồi quay qua Chính Nam: “Thỏa thuận trước rồi đây, toàn bộ hành trình cậu phải lo ăn, uống, ngủ, nghỉ cho tôi. Đổi lại tôi bảo lãnh nhiệm vụ này cho cậu tham gia và đảm bảo an toàn cho cậu.”

Chính Nam gật đầu: “Tôi nhớ rồi, cô yên tâm.”

Hồng Hi cười đắc ý. Cũng vì điều kiện này mà cô bị tiểu Hoa giận dữ hai ngày nay, đơn giản là vì cô được ăn, được chơi còn tiểu Hoa phải ở nhà làm việc.

Đám nam nhân xung quanh nhìn Hồng Hi cười có chút ngẩn ngơ. Vị này bình thường chính là nữ thần của thị trấn, tính cách mặc dù táo bạo nhưng không ít lần giúp đỡ mọi người, lại không bao giờ đánh người không tu luyện, rất được lòng bá tánh.

“Nhìn cái gì, nhanh chuẩn bị đi. Lẽ mà lẽ mề!” – Hồng Hi trừng mắt đám người rồi thúc ngựa đi, để lại đám nam nhân nhìn nhau đầy khó hiểu.

...

Hành trình tới Hải thành lần này dự kiến đi khoảng nửa tháng, trong đó có 12 đêm cần hạ trại tại dã ngoại, 2 đêm dừng chân tại các thị trấn dọc đường và 1 đêm tại Hải thành.

“Mười ngày đầu không cần phải lo lắng vấn đề an toàn, nhưng năm ngày sau đó khả năng sẽ có nguy hiểm.” – Hồng Hi vừa gặm cá nướng vừa nói: “Mặc dù tôi đi đoạn đường này rất thường xuyên nhưng cũng không dám bảo đảm sẽ không có chuyện.”

Chính Nam chọc chọc đám lửa, rồi tiếp tục quay con thỏ trên que, hỏi: “Nguy hiểm? Không phải càng tới gần đại thành càng an toàn sao? Tại sao lại có nguy hiểm gần Hải thành?”

“Thành thị khác thì tôi không rõ lắm, nhưng Hải thành chính là như vậy.” – Hồng Hi quăng khúc xương cá qua một bên, nhìn chăm chăm con thỏ vàng thơm trên lò lửa: “Này, ăn được chưa?”

“Cô đã ăn bốn con cá nướng rồi, còn muốn ăn nữa hả?” – Chính Nam trừng mắt: “Tôi thay vóc dáng của cô biểu thị lo lắng đấy!”

“Bản cô nương là Nguyên Anh trung kỳ, ăn vài con cá nướng sẽ mập?” – Hồng Hi bĩu môi: “Có ăn thêm một trăm con nữa cũng hóa thành nguyên khí cả thôi, không có mỡ đâu mà mập.”

Chính Nam thờ dài: “Chân chính động không đấy a! Ai lấy được cô về đến táng gia bại sản vì tiền com mất thôi.”

Hồng Hi bẻ lấy cái đuôi thỏ, vừa gặm vừa nói: “Chưa nói tới việc tôi không muốn lấy chồng, cho dù có muốn cũng phải tìm người đánh qua tôi trước đã.”

Chính Nam nhún vai, không có ý kiến.

Hồng Hi thấy vậy cũng không muốn nói nữa, chú tâm ăn thịt nướng.

...

(Cầu đậu đậu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Tung tích Bạch Vô Thường thần sứ

Đúng như Hồng Hi nói, mười ngày đầu mọi chuyện cực kỳ suôn sẻ, thậm chí còn có một đoàn cướp giữa đường xuất hiện “hiếu kính” đồ ăn, thức uống cho đoàn xe để ông chủ mập cười không ngậm được miệng.

Hỏi ra mới biết đoàn cướp này từng một lần thấy Hồng Hi “cô đơn lẻ loi” nên nảy sinh ý định xấu, muốn cướp tiền không nói, liền người đều muốn.

"Đi đêm lắm có ngày gặp ma", đừng ai không đừng lại nhắm vào một vị "bạo lực nữ" mà va vào, bị bà cô này giết lên tới tận hang ổ, búng toàn bộ tiền vàng tích trữ được về phát cho thị trấn gần đó.

“Mãnh nữ a!” – Chính Nam lắc đầu ngao ngán: “Làm chồng cô chắc chắn phải đánh qua cô mới được.”

“Bản cô nương sinh ra đã như vậy, thoải mái không trời buộc nha.” – Hồng Hi đắc ý nhưng rất nhanh thì đổi giọng: “Đám cướp vừa rồi không phải chỉ đơn giản là ăn cướp, tôi cố ý để cho tiếp tục ở đây là muốn tạo một cái ranh giới với đám bên kia mà thôi. Đoạn đường tiếp theo... sẽ không đơn giản đâu.”

“Tôi vẫn chưa biết cô đang lo lắng cái gì.” – Để Hồng Hi phải nghiêm túc như vậy chắc chắn là không tầm thường, thế nhưng Chính Nam càng quan tâm là cái gì khiến cho phải như vậy.

“Địa Long Đoàn, một băng cướp cực kỳ có tổ chức, thậm chí có cả quân sư huấn luyện đội hình, hiệu lệnh,... giống như quân đội hơn là một băng cướp.” – Hồng Hi trầm giọng.

“Hả!? Đã ăn cướp lại còn huấn luyện đội hình, hiệu lệnh, tiến lùi!? Có cả quân sư bày mưu tính kế? Bọn này định lập quốc hay gì?” – Chính Nam thật sự mừng bực.

“Thiên Đạo Tông quy định cấm xưng vương, lập quốc cho nên chuyện đó nghĩ cũng đừng nghĩ. Nhưng mà quả thật Địa Long Đoàn rất có quốc gia quân đội mô hình.”

“Mà, quân lính của họ không phải đều được cưỡi Địa Long chứ?”

“Cái đó thì không phải, chỉ là mấy đầu kỳ đà... lớn một chút mà thôi.”

...

“Kỳ đà lớn thì là Địa Long rồi, không phải cái gì mà không phải!”

“Long là Long, kỳ đà là kỳ đà, giống cái gì mà giống.”

...

Chính Nam và Hồng Hi cãi nhau ỏm tỏi, để đám đông xung quanh đều lau mồ hôi.

“Hai vị... phía trước là địa bàn của Địa Long Đoàn, chúng ta... nên làm gì đây?” – Ông chủ mập mặc dù sợ Hồng Hi nhưng mà vẫn phải lên tiếng.

“Đi qua chứ sao, đám kỳ đà kia dám nhảy ra xem bản cô nương có thịt chúng nó hay không!” – Hồng Hi ưỡn ngực, vênh vao.

“Đi. Ông chủ để mọi người cẩn thận một chút, thả chậm tốc độ, sẵn sàng cho mọi tình huống phát sinh.” – Chính Nam không giống Hồng Hi to tiếng, ngược lại nói năng rất nhỏ nhẹ.

Một người đóng vai ác phải có một người đóng vai thiện trung hòa nha.

Ông chủ mặt gât gù, chấp tay với Chính Nam rồi truyền tin về phía sau.

...

Cùng lúc đó, trong một tòa đại viện.

“Đoàn trưởng, có một đoàn xe thương nhân tiến vào lãnh địa chúng ta, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

Được gọi “Đoàn trưởng” là một người đàn ông trung niên, lúc này đang được hai cô gái trẻ ăn mặc bại lộ phục vụ.

“Dạ, dạ!” – Thanh niên kia đầu cũng không dám ngẩng lên, nói: “Đoàn xe mới vào lãnh địa chúng ta do... “Hồng Hoa Kiếm” Hồng Hi hộ tống. Đoàn trưởng có ý định gì không ạ?”

“Hồng Hi? Cô nàng kia không phải không làm hộ tống nhiệm vụ sao, lần này phá lệ?” – Hoàng Long cau mày.

Đoàn trưởng Địa Long Đoàn, Hoàng Long, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ.

“Bẩm đoàn trưởng, theo một số tin đồn từ phía nam truyền đến thì lần này “Hồng Hoa Kiếm” là bảo lãnh một tên tân tấn cấp 2 Dong Bình làm nhiệm vụ hộ tống.”

“Bảo lãnh, mới tân tấn cấp 2 Dong Bình?” – Hoàng Long cười lạnh: “Nói như vậy tên kia rất quan trọng với cô ta. Hừ, tập trung người, lần này bản đoàn trưởng muốn rửa mối nhục năm năm trước.”

“Vâng!” – Thanh niên báo cáo lùi ra, từ đầu đến cuối đều không ngẩng đầu lên.

Chờ thanh niên kia đóng cửa lại, Hoàng Long vẫy tay đuổi hai cô gái đang phục vụ hất đi rồi nom nớp lo sợ nhìn qua một góc trong nhà: “Đại... đại nhân, đều... đều đã đi.”

“Tôi nhìn thấy được.”

Từ trong không khí vang lên một giọng nói, sau đó một bóng người dần hiện ra, áo dài đen mây đỏ, mặt nạ trắng khắc chìm lưỡi liềm và chữ Bạch.

“Hoàng đoàn trưởng, ông cảm thấy đề nghị của chúng tôi thế nào?” – Người đeo mặt nạ lên tiếng.

“Đại nhân, ngài như vậy thật sự rất khó xử cho tôi.” – Hoàng Long mặt còn khó coi hơn táo bón: “Làm như vậy tôi chắc chắn phải chết a.”

“Ồ, vậy ông nghĩ từ chối đề nghị của Akatsuki sẽ yên bình qua?”

“Không... không dám!” – Hoàng Long run lấy bầy: “Bạch Vô Thường thần sứ, ngài có thể cho tôi thêm chút thời gian được không. Chuyện này quan hệ trọng đại, tôi còn phải suy tính lại.”

“Ba ngày sau tôi sẽ quay lại, khi đó tôi muốn nghe được câu trả lời của ông.” – Người đeo mặt nạ tan biến vào không khí, giọng nói vẫn vang vọng: “Đừng làm điều gì dại dột, ông không biết ai đang nhìn mình đâu.”

Hoàng Long cười khổ.

Hắn tu vi Nguyên Anh hậu kỳ không sai, nhưng bản lĩnh mạnh nhất của hắn là tuần thú, không hề giỏi chiến đấu. Còn vị Bạch Vô Thường thần sứ kia, đến vô tung, đi vô ảnh, không biết lúc nào sẽ hiện ra ở đâu, bình thường có phải là đang nhìn hắn chăm chăm hay không nữa.

“Giết Hồng Hi trả thù xong, cũng nên làm lớn một lần rồi.” – Hoàng Long siết chặt nắm đấm, vẻ mặt kiên quyết.

...

“Mà này, Hồng Hi.” – Chính Nam vừa nhìn quanh vừa hỏi: “Địa Long Đoàn gì đó cô có biết rõ không?”

“Cũng biết... sơ sơ.” – Hồng Hi giọng có chút mất tự nhiên: “Trước đây từng có gặp gỡ qua, khoảng chừng... năm năm trước thì phải.”

“Hả!? Cô nói đoạn đường này cô đi thường xuyên, làm sao ký ức gần nhất lại là năm năm trước?” – Chính Nam vừa nghe liền phát hiện ra mâu thuẫn.

“Đúng là đi thường xuyên, nhưng là những lần đó tôi mang nhiệm vụ liên sát hoặc ủy thác trên người. Địa Long Đoàn có phát hiện cũng không dám làm gì tôi.” – Hồng Hi nhún vai.

“Thật kỳ lạ. Lần này cô cũng thân đeo nhiệm vụ, có gì khác nhau sao?”

“Khác nhiều chứ.” – Hồng Hi giải thích: “Nếu cậu làm nhiệm vụ liên sát hay ủy thác, cậu sẽ được bảo vệ bởi công hội và bên ủy thác. Địa Long Đoàn nếu dám ác ý công kích tôi sẽ rơi vào tầm ngắm của cả hai, Hoàng Long tên kia sẽ không ngu như vậy.”

“Tức là nói, nhiệm vụ hộ tống thì không được bảo vệ?” – Chính Nam có chút lo lắng.

“Có, nhưng cậu nghĩ thử xem. Nếu người cần chúng ta hộ tống chết ở đây, tôi và cậu những Dong Bình này cũng thế, vậy công hội có nên vì những người đã chết như chúng ta mà bày thêm việc ra không?” – Mặc dù thô nhưng thật, Hồng Hi cũng quen rồi.

“Thì ra là thế! Nhiệm vụ liên sát và ủy thác được coi trọng không phải là vì giá trị của nó, mà là vì uy tín của công hội với đối tác. Còn nhiệm vụ hộ tống thường là có cả người ủy thác đi cùng, nếu chết hết rồi thì do các vị “đen thôi, đồ quên đi” a?”

“Chính là như vậy.” – Hồng Hi thở dài: “Cho nên những lần trước chỉ cần tôi cẩn thận một chút thì sẽ bình an vô sự qua, nhưng lần này... sợ rằng sẽ không đơn giản.”

Chính Nam không nói mà ngẩng đầu nhìn đoạn đường núi dài phía trước, không biết nghĩ gì trong lòng.

...

“Bẩm Đoàn trưởng, đoàn xe đã đi qua đoạn đường bằng, đang tiến vào dốc núi.”

“Bẩm Đoàn trưởng, toàn bộ đoàn xe đã vào dốc núi, có thể công kích.”

“Bẩm Đoàn trưởng,....”

...

Liên tiếp là tiếng báo cáo của người bên dưới đưa lên, mỗi năm phút một lần. Có thể thấy được Hoàng Long huấn luyện cấp dưới rất có khả năng.

“Tiếp tục chờ, để bọn họ vào sâu trong lãnh địa chúng ta hơn nữa đã.” – Hoàng Long hạ lệnh, trong mắt toàn là thù hận: “Tao chờ ngày này năm năm rồi. Hồng Hi, mỗi thù năm năm trước cuối cùng ông trời cũng mở mắt, cho tao một cơ hội lần này.”

...

“Lại nói, năm năm trước cô và Địa Long Đoàn xảy ra chuyện gì?” – Cảm thấy không khí có chút âm u, Chính Nam lại khơi chuyện ra để nói.

“Năm năm trước... aiz, tuổi trẻ nông cuồng a.” – Hồng Hi một bộ “lão thành cách mạng”, mặc dù cô mới 23 tuổi: “Năm ấy tôi cũng chỉ là một cái Hòa Hợp Kỳ chim non, cũng như cậu bây giờ là cấp 2 Dong Bình, háo hức xông xáo ra ngoài làm nhiệm vụ. Một lần kia...”

...

Chính Nam nghe xong quả thật không còn gì để nói: “Tức là Hoàng Long, Hoàng Khôi hai anh em gặp gỡ rồi cùng lúc yêu thích khi đó nhiệt huyết dâng trào lại thanh xuân tịnh lệ Hồng Hi, quyết tâm theo đuổi cô ấy.

Rồi trong một lần ba người tuổi trẻ khinh cuồng cùng nhau làm một cái vượt cấp nhiệm vụ, người anh em thiện lành Hoàng Khôi vì để người mình yêu thương rút lui được đã không tiếc hi sinh thân mình ở lại đoạn hậu, cuối cùng không có trở về. Đúng không?”

“Mặc dù nghe cậu nói cảm thấy rất khó chịu nhưng đúng là như vậy.” – Hồng Hi thở dài: “Tuổi trẻ ai chẳng sai lầm a. Từ lần đó chúng tôi cũng không còn gặp nhau nữa, Hoàng Long cũng vì vậy mà căm thù tôi, cho rằng đều vì tôi mà em trai hắn mới phải chết.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Lọt vào tập kích

“Thảm rồi! Thảm rồi!” – Chính Nam ôm đầu khóc lóc: “Đi với cô vào hang cộp rồi, thảm rồi! Tôi muốn trở về! Nơi này đáng sợ a!”

Àm! Âm! Âm!

Bỗng nhiên liên tiếp tiếng nổ vang lên, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

“Bị tập kích, là người của Địa Long Đoàn!”

“Bảo vệ ông chủ! Bảo vệ ông chủ!”

“Cứu mạng! Aaaaa...”

...

Tiếng la hét khắp nơi, khói lửa ngập tràn.

Chính Nam lúc này đang được Hồng Hi ôm vào lòng, nấp sau một xe hàng.

“Mẹ nó chứ! Hoàng Long thẳng điên kia còn dùng cả thuốc nổ.” – Hồng Hi cắn răng chửi bậy.

Chính Nam lúc nào còn lo được chửi hay không chửi, bởi vì trong lòng hắn cũng đang chửi đây.

"Không đen như vậy đâu, lần đầu ra ngoài làm nhiệm vụ đã gặp phải cảnh này!?" - Mặc dù được mỹ nữ ôm vào lòng nhưng Chính Nam lo cho cái mạng mình hơn: "Trốn ở đây không phải là cách, chỗ này trước sau cũng bị nổ nát a, không bị nổ chết cũng bị vùi chết."

Hồng Hi nhìn quanh, đây là giữa sườn núi, lấy đâu ra chỗ mà chạy chứ.

“Chạy lên!” – Chính Nam la lớn: “Bọn họ phục kích ở đây thì hẳn là phía dưới bị đoạn hậu rồi. Chạy lên mới có lối thoát.”

Hồng Hi gật đầu, cõng Chính Nam lên lưng rồi chạy thẳng lên trên đỉnh núi.

“Bẩm đoàn trưởng, Hồng Hi cõng theo một người thoát ra khỏi phạm vi thuốc nổ, đang chạy lên đỉnh núi.”

“Bẩm đoàn trưởng, Hồng Hi đã ra khỏi phạm vi thuốc nổ, đang tiến vào khu vực tiếp theo.”

...

“Haha, trò vui còn ở phía trước.” – Hoàng Long cười gằn: “Tiếp tục theo dõi, không ngừng báo cáo lên.”

...

“Được rồi, thả tôi xuống đi.” – Chính Nam rất bất đắc dĩ: “Tôi nói là chạy lên chứ đâu có bảo cô cõng tôi chạy lên đâu.”

“Đề cậu tự chạy vừa chậm vừa nguy hiểm” – Hồng Hi thở gấp: “Tiếp theo làm sao bây giờ?”

“Làm sao!? Chúng ta ngoài sáng, địch trong tối, có làm gì thì người ta cũng có phương án đối phó ngay thôi.” – Chính Nam thở dài: “Chỉ có thể chơi trò chơi của họ.”

“Chơi trò chơi của họ?”

“Đúng vậy. Hoàng Long gì đó có thù với cô, hẳn lại là người có bản tính kiêu hùng, chắc chắn sẽ không chỉ bố trí một cạm bẫy vừa rồi là đủ.” – Chính Nam nhìn quanh: “Cho nên cô lên tinh thần đi, tôi đoán chúng ta đã hoặc ít nhất là đang tiến vào cạm bẫy thứ hai rồi.”

Ầm! Ầm! Ầm!

Như để chứng minh cho suy đoán của Chính Nam, lại một loạt tiếng động lớn và rung động xuất hiện.

“Cmn! Chạy mau.” – Chính Nam hú lên quái dị rồi kéo tay Hồng Hi... chạy xuống.

Có thể không chạy xuống sao, phía trên là đá và cây gỗ đang lăn xuống đâu.

“Cậu buông tôi ra đi!” – Hồng Hi la lên.

“Cô muốn làm gì, không chạy nhanh mất mạng bây giờ đó.”

“Cứ buông ra đi đã.”

Chính Nam bất đắc dĩ buông tay Hồng Hi ra, không biết cô nàng này muốn làm gì nhưng quyết tâm như vậy hẳn là có cách đi.

Hồng Hi từ nhẫn chứa đồ lấy ra kiếm của mình, xoay người, rút kiếm.

“Toái Thạch Kiếm Khí”

Àm!

Một đoàn khí kinh theo Hồng Hi rút kiếm bay ngược trở về, va chạm với tảng đá tròn lớn sau lưng hai người gây ra một tiếng nổ lớn.

Tảng đá kia nổ tan tành thành bụi phấn!

“Hay lắm Hồng Hi, nhưng mà còn nữa kia!” – Chính Nam la lên rồi núp qua một bên.

Hồng Hi cầm kiếm vào như biến thành một người khác, lạnh lùng, trầm lặng, sát khí lẫm liệt.

“Phá Phong Kiếm Khí”

Lại một lần Hồng Hi vung kiếm, một đạo kiếm mang cắt đôi một thân cây to bằng thùng phi trước mặt thành hai nửa.

“Lợi hại! Lợi hại!” – Chính Nam không thể giúp gì nhiều, đành phải lớn tiếng ủng hộ Hồng Hi.

Liên tiếp đá và cây cối tiếp tục lăn xuống đều bị Hồng Hi nhất cử đánh tan.

Thế nhưng nguyên khí của cô cũng không phải không đáy a!

Sau khoảng 10 phút liên tiếp chống đỡ với thiên tai thì Hồng Hi cũng bắt đầu thấm mệt.

May mắn là giống như Địa Long Đoàn hết cây với đá rồi, không tiếp tục lăn xuống nữa.

Chính Nam từ chỗ núp chạy ra đỡ lấy lưng lay muốn đỡ Hồng Hi, đầy mặt thương tiếc.

Thế nhưng tai nạn bây giờ mới chính thức bắt đầu.

“Hahaha, Hồng Hi, nguyên khí của cô cạn kiệt rồi chứ? Còn sức đánh với bản Đoàn trưởng nữa hay không?” – Tiếng một người đàn ông trung niên cười cực kỳ càn rỡ.

Còn chưa đợi hai người nói với nhau một câu, Hoàng Long đã cười trên một con... Địa Long lớn từ trên núi đi xuống, phía sau hắn là mấy chục người khác cũng cười một màu Địa Long, chỉ là nhỏ hơn con đi đầu chút ít.

“Hoàng Long, anh vẫn là mưu mô, toan tính như trước đây. Tiếc là lần này tôi lại là mục tiêu.” – Hồng Hi thở dài.

“Bớt nói chuyện trước đây.” – Hoàng Long quát lên: “Nếu trước đây cô đừng đùa giỡn với hai anh em chúng tôi thì ngày hôm nay cũng không đến rồi.”

“Không nói chuyện cũ nữa, người chết cũng không sống lại được.” – Hồng Hi vẫn là Hồng Hi, thua người không thua khí thế: “Hôm nay anh muốn thế nào?”

“Một mạng đổi một mạng...”

“Được, tôi nợ anh em hai người, hôm nay tôi dùng mạng mình trả lại cho Khôi. Thế nhưng Chính Nam không liên quan, anh thả cậu ấy đi được không?” – Hồng Hi ngược lại không quan tâm tính mạng mình mà lại xin cho Chính Nam được sống.

Dù sao đây là nhân - quả của cô, để người ngoài liên lụy vào tâm cô không yên được.

Hoàng Long hí mắt, trong lòng càng là tức giận.

Anh em hắn năm đó vì Hồng Hi không tiếc trở mặt với nhau, nhin ăn, nhin uống, nhin tu luyện để lấy lòng cô, cuối cùng Hoàng Khôi còn bỏ cả mạng vào cũng không được cô đồng ý.

Vậy mà bây giờ Hồng Hi vì tên tiểu bạch kiếm kia mà mạng cũng không quan tâm, bản thân có chết cũng phải xin cho hắn sống.

Vì cái gì?

Hoàng Long thật hận Hồng Hi sao? Thật vì em trai mình mà mấy năm rồi hắn nuôi binh kiến trại, nữ nhân không gần sao? Thật là vì sợ Dong Bình công hội mà không sẵn giết Hồng Hi những lần cô một mình đi qua lãnh địa của hắn sao?

Đều không phải!

Hận Hồng Hi là hắn tự lừa mình thôi, bởi vì không yêu thì làm sao hận? Vậy mà hôm nay người hắn yêu nhất, cũng hận nhất lại vì một tên tiểu bạch kiếm trẻ tuổi mà hạ mình cầu xin.

Vì cái gì!? Vì cái gì!?

Mấy năm qua Hoàng Long đều cho người nhìn Hồng Hi chăm chăm, mỗi lần nghe thuộc hạ báo cáo cô đi làm nhiệm vụ gặp nguy hiểm tâm đều nhắc đến cô họ, nghe tin cô bình an thì vui mừng.

Đặc biệt để hấn hải lòng là mấy năm qua cô đều không có người đàn ông nào bên cạnh.

Thế nhưng tên tiểu bạch kiểm kia mới xuất hiện trên dưới mười ngày đã đảo lộn tất cả.

Mười ngày, quan hệ hai người đã tiến tới đâu để một kiếm khách lạnh lùng, một Tân Tinh Bảng thứ 17 ‘Hồng Hoa Kiếm’ Hồng Hi cao ngạo phải không tiếc nguy hiểm bảo vệ, phải bỏ qua ngạo khí để cầu mạng như vậy.

Vì cái gì!? Vì cái gì!? Vì cái gì!?

Hoàng Long cắn nát cả răng, trong lòng gào thét không ngừng, ngoài mặt chỉ đơn giản rít lên: “Được, được. Khôi vì cô mà không tiếc mạng của mình để cô được sống, còn cô lại vì tên tiểu bạch kiểm kia muốn mạng đổi mạng cho hấn. Cô làm như vậy xứng đáng với tình cảm của nó sao, xứng đáng với hi sinh của nó sao?”

“Đừng nhắc lại chuyện cũ mãi như vậy.” – Hồng Hi lạnh nhạt: “Khôi chết đi tôi cũng rất đau buồn, nhưng đó là lựa chọn của anh ấy, không ai làm thay anh ấy được. Tôi không quên, chỉ là lưu nó trong lòng như một ký ức đẹp mà thôi.

Nếu đã là ký ức, vậy thì phải bước qua nó để sống tiếp.”

“Không nói những chuyện đó nữa.” – Hồng Hi giờ kiếm lên trước mặt, ánh mắt chăm chú: “Tôi nói một mạng đổi một mạng, anh tha cho Chính Nam. Như thế nào?”

Hoàng Long hít sâu một hơi, cười gằn: “Cô quá xem trọng mình rồi đấy. Nếu như Khôi đã là ký ức của cô, vậy hôm nay tôi cũng để cho cô thành ký ức của tôi, còn hấn... sẽ là chẳng là ký ức của ai cả.”

“Nghe lệnh!”

“Nghe!”

Quân lính của Hoàng Long đồng thanh, không hiểu thường ngày huấn luyện như thế nào mà thật sự có kỷ luật.

“Tiến lên! giết... Khoan!”

Bỗng nhiên Hoàng Long im bất gọng. Lát sau hấn siết chặt nắm đấm, nghiêng nát cả hàm răng, hấn học nói: “Bất sống trở về! Lui quân.”

Chính Nam và Hồng Hi nhìn nhau. Hoàng Long giống như vừa hô giết... nhỉ!?

“Lát nữa tôi liều mạng đoạn hậu cho cậu, cậu...”

Chính Nam lập tức ngắt lời: “Bớt nói nhảm! Tôi không bảo vệ được cô đã không đáng mặt nam nhân, bảo tôi quay đầu chạy để cô đoạn hậu, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hồng Hi nhìn Chính Nam bật cười rồi cả hai đưa tay chịu trời.

Không phải là hai người không muốn chạy mà thật sự là chạy không thoát. Lại nói Hoàng Long bỗng nhiên đổi ý bất sống hai người chứ không tại chỗ hạ sát thủ, nói rõ hấn có việc cần hai người.

Từ từ hồi phục rồi tính tiếp có lý hơn.

...

Địa Long Đoàn, phòng riêng của Đoàn trưởng Hoàng Long.

“Hoàng Long, anh mạng chúng tôi tới đây làm gì?” – Hồng Hi hỏi.

“Có người cần gặp...”

Phập!

...

Ặc! Ặc!

...

Bịch!

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Gặp lại

Hoàng Long ôm lấy cổ của mình, té xuống đất, co giật vài lần rồi chết không nhắm mắt.

Cho đến tận trước khi sinh cơ hoàn toàn tiêu tán, Hoàng Long nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao vị đại nhân kia lại ra tay giết hắn? Hắn rõ ràng đã nghe lời làm việc mà?

Hiểu sao được, bởi vì từ giây phút hạ lệnh cho nổ đoàn xe thì hắn đã là một người chết. Sống đến giờ phút này chỉ bởi vì còn tác dụng hộ tống mà thôi!

Hồng Hi và Chính Nam lập tức cảnh giác, nhìn chăm chăm người mặc áo đen mây đỏ vừa hiện ra ngay sau lưng Hoàng Long, một chiêu kết thúc tính mạng hắn.

“Người của Akatsuki? Tại sao lại giết hắn?” – Hồng Hi như lâm đại địch, lập tức rút kiếm chắn trước người mình, còn bản thân cô chắn trước mặt Chính Nam.

Người này từ nãy đến giờ đi vào thế nào, ở đó bao lâu, ra tay giết Hoàng Long ra sao cô một chút cũng không cảm nhận được.

Thành viên Akatsuki kia không nói lời nào mà thuần thân tới một bàn tay đập vào sau gáy Hồng Hi đánh ngất cô, rồi quay đầu nhìn Chính Nam.

Nếu như là bình thường, chỉ bằng khả năng giết người vô thanh vô tức cùng một bàn tay đánh bại Hồng Hi của người này đã đủ để Chính Nam chạy vắt giò lên cổ.

Thế nhưng hắn cứ đứng đó, cau mày nhìn chăm chăm người lạ kia, có thứ gì đó trong đầu muốn lao ra nhưng Chính Nam nghĩ mai không ra là gì, chỉ cảm thấy người áo đen này cực kỳ, cực kỳ quen thuộc.

Thời gian tựa như ngừng lại!

Keng! Keng! Keng!

Người mặc áo đen mây đỏ kia đánh rớt chủy thủ xuống đất, bàn tay run rẩy tháo xuống mặt nạ để lộ ra khuôn mặt như hoa như ngọc của mình, lúc này đã ướt đầm nước mắt.

“Anh... anh không... không nhận ra em... sao?”

Giọng nói mang theo vui mừng, mang theo sợ hãi, mang theo nhớ thương và mang theo vô tận tha thiết của một người ngày ngóng, đêm trông hi vọng sống của mình trở về.

“Cô là... ai? Chúng ta... quen biết sao?”

Chính Nam mặt đầy mờ mịt nhìn cô gái trước mặt.

“Nếu chúng ta quen nhau thì cho tôi xin lỗi, tôi... không có ký ức trước đây. Mặc dù vậy tôi vẫn cảm thấy chúng ta thật sự rất thân thiết.”

Ngọc Ngân phú bà không quan tâm nhiều như vậy mà lao tới ôm chặt lấy Chính Nam, bởi vì cô chắc chắn thanh niên trước mặt chính hắn, chính là người mà cô ngày nhớ, đêm mong, ăn cũng nghĩ tới, ngủ đều mơ thấy.

Chính là người đã kéo cô ra từ vực sâu tuyệt vọng, cho cô tất cả mọi thứ mà cô đang có, chính là Không thần sứ, chính là Chủ nhân, là Chính Nam, người đàn ông duy nhất của cô!

“Em nhớ anh! Em rất nhớ anh!”

Cô khóc!

Khóc bù lu bù loa!

Khóc nghẹn ngào!

Khóc cho trời hết đi tất cả những gì đã kìm nén trong lòng suốt thời gian qua!

“Anh biết không, nếu không phải Hắc Vô Thường nói anh sẽ trở lại, em cũng chẳng thiết sống cuộc sống vô nghĩa này làm gì nữa.

Cái gì báo thù, cái gì gia tộc, cái gì tu luyện đều không quan trọng. Phải rồi, quan trọng gì nữa khi mà không có anh bên cạnh em...”

Vốn cho rằng đã rất quan trọng, đến lúc mất đi rồi mới biết đâu chỉ là quan trọng, mà chính là lẽ sống, là niềm tin!

“Cô... cỡi trói cho tôi trước có được không?”

Chính Nam giọng đầy bất đắc dĩ.

Cho dù hắn có thật sự thông cảm cho cô gái xinh đẹp trước mặt này thì không thể phủ nhận sự thật rằng hắn... chẳng biết cô là ai cả!

Ngọc Ngân phú bà buông Chính Nam ra, xoa vội nước mắt trên mặt mình rồi cắt dây trói cho hắn, nhoen miệng cười: “Không khóc, em không khóc. Em đã nói sẽ phải dùng dung nhan xinh đẹp nhất để gặp anh, ngày anh trở về em phải là em rạng rỡ nhất.”

“Em không... hức... hức... em không khóc... hức... hức!” – Luôn miệng nói không khóc nhưng nước mắt cứ thế trào ra.

“Xin lỗi! Có thể chúng ta rất quen nhưng tôi thật sự không nhớ ra được...” – Chính Nam gãi đầu: “Cô có thể... kể lại những chuyện trước đây không? Như cô tên gì, chúng ta gặp nhau thế nào, quan hệ ra sao...”

“Anh thật sự... không nhớ gì sao, không nhớ em, không nhớ mọi người?” – Ngọc Ngân phú bà lo lắng hỏi.

Chính Nam gật đầu: “Khoảng ba tháng trước tôi tỉnh lại thấy mình trên bờ biển, trong đầu hoàn toàn trống không, chỉ nhớ mỗi tên của mình là Chính Nam.”

Ngọc Ngân sững sờ, nhìn thẳng vào mắt Chính Nam, vẫn là đôi mắt đẹp mê hoặc mà chính cô cũng cảm thấy mình không bằng.

“Đôi mắt của anh... từ đó tới giờ... có thay đổi gì không?” – Cảm thấy không có chỗ để bắt đầu, Ngọc Ngân phú bà nghĩ ngay tới đôi mắt với Đồng Thuật độc nhất vô nhị của Chính Nam.

“Mất tôi? Ý cô nói là mất tôi có gì đó bất thường?” – Chính Nam biết đôi mắt mình không bình thường, nếu được cô gái trước mặt giải thích rõ có lẽ hắn sẽ nghĩ ra gì đó.

Ngọc Ngân phú bà gật đầu: “Anh có hai loại Đồng Thuật, một là Bạch Nhãn, khi sử dụng đôi mắt biến sẽ biến thành màu trắng, nó cho anh khả năng nhìn 360 độ không góc chết và thấu thị kinh mạch người khác.

Thứ hai là Tả Luân Nhãn, có màu đỏ với dấu phẩy đen xoay tròn. Anh chưa từng nói đôi mắt đó có tác dụng gì với chúng em, chỉ dặn là đừng nhìn thẳng vào nó, sẽ bị ảo giác.”

Lời của Ngọc Ngân phú bà giống như chìa khóa tra vào đúng ổ, mở ra ký ức bị khóa phía sau của Chính Nam, để đầu hắn trong chốc lát sáng lên một mảng lớn.

“Bạch Nhãn... Tả Luân Nhãn... Huyết Kế Giới Hạn... Nhu Quyền... Ảo thuật...” – Chính Nam ngẩn người nhìn chằm chằm vào không trung trước mặt, con người không có tiêu cự, cứ lảm bảm những từ vô nghĩa.

Ngọc Ngân phú bà lo lắng nắm chặt tay Chính Nam, không biết nên để hắn tiếp tục như vậy hay gọi hắn tỉnh dậy.

Thời gian chậm rãi trôi, may mắn là Chính Nam không ngẩn người lâu mà đôi mắt rất nhanh có thần trở lại. Hắn cười hóm hờ, nắm chặt tay Ngọc Ngân phú bà: “Tôi nhớ được rồi, nhớ được rồi! Cả hai loại đồng thuật, huyết mạch và mọi thứ... liên quan tới đôi mắt này!”

Ngọc Ngân phú bà đầy mặt vui mừng: “Anh nhớ rồi sao? Anh nhớ ra em và mọi người...”

“Rất xin lỗi!” – Chính Nam gãi đầu, ngắt lời Ngọc Ngân phú bà: “Tôi chỉ nhớ mọi thứ liên quan tới... đôi mắt này, còn lại... vẫn là một mảnh trống không...”

Ngọc Ngân phú bà như trái banh bị xi hời, ịu xiu nói: “Chỉ có đôi mắt sao? Nếu không... em lại nói vài thứ, hắn là có thể để anh rất nhanh nhớ lại mọi việc?”

Chính Nam lắc đầu: “Chuyện đó có thể gác lại được, chứ vấn đề ở đây thì không.”

Ngọc Ngân phú bà đưa mắt nhìn quanh phòng rồi gật đầu.

Hoàng Long chết sẽ để tình hình của ba người rất phức tạp, chưa nói tới kế hoạch của Akatsuki còn cần hắn. Thế nhưng Ngọc Ngân phú bà không hề

hối hận, bởi vì hắn đáng chết.

Không ai có thể ác ý đụng tới Chính Nam mà còn có thể sống!

“Nên tạo hiện trường giả để ‘Hồng Hoa Kiếm’ Hồng Hi giết chết Đoàn trưởng Địa Long Đoàn Hoàng Long, đổ hết tội lên người cô ta là xong.” – Ngọc Ngân rất nhanh có kế hoạch.

Chính Nam lập tức lắc đầu: “Không không không, tại sao lại để Hồng Hi chịu tội. Cô ấy rơi vào hoàn cảnh này đều là vì bảo vệ tôi, lại nói cô ấy biết thừa nhiệm vụ này sẽ phải đi ngang qua đây nhưng vì tôi muốn nên cô ấy vẫn nhận lời. Tôi không thể lấy oán trả ơn như vậy được.”

Ngọc Ngân phú bà liếc mắt qua đang nằm dưới mặt đất Hồng Hi, trong lòng thở dài: “Lại một người nữa... giống như mình.”

Cô không buồn Chính Nam nhanh như vậy lại có người khác, cũng không giận Hồng Hi tranh nam nhân với cô, mà chỉ là cảm khái mị lực của hắn lúc nào cũng lớn như vậy, đối với cô gái luôn có sức hấp dẫn vô hình, kỳ lạ và trí mạng.

“Nếu không chúng ta cứ mang theo cô ấy bay ra thôi, cùng lắm là để cô ấy gia nhập với chúng ta...”

“Bay ra!? Bay ra như thế nào?” – Chính Nam mặt đầy chấm hỏi: “Cả tôi và Hồng Hi đều chưa tới Độ Kiếp Kỳ, không thể bay a.”

Ngọc Ngân vỗ trán: “Em quên mất là trí nhớ của anh còn chưa tốt. Trước đây khi anh bắt đầu thành lập Akatsuki, mỗi người tham gia đều sẽ được anh tặng cho một đôi cánh. Của em là [Ma Linh], của anh là [Lục Dực], chính là đôi cánh màu trắng với 6 chiếc cánh ấy.”

“Akatsuki... [Ma Linh]... [Lục Dực]...”

Chính Nam lại ngẩn người một lát, sau đó...

Vụt! Phạch! Phạch!

“Chà chà... cảm giác tìm lại những thứ thuộc về mình thật tốt.” – Chính Nam cảm thán một câu rồi lắc đầu thu lại [Lục Dực]: “Nhưng như vậy cũng không được.”

“Còn có vấn đề gì sao?”

“Quên không nói cho cô biết một chuyện quan trọng. Tôi... không có chân khí.” – Chính Nam gãi đầu: “Hồng Hi đã kiểm tra qua, kinh mạch không vấn đề, linh căn, đan điền đều ổn, nhưng... không có chân khí.”

Ngọc Ngân cau mày bắt lấy tay Chính Nam rồi dùng nguyên khí kiểm tra một lượt toàn bộ thân thể và kinh mạch. Đúng như hắn vừa nói, mọi thứ đều không có vấn đề, chỉ là... không có chân khí.

“Trước không nói chuyện này, quan trọng là chúng ta phải ra được khỏi đây đã.” – Ngọc Ngân phú bà nói: “Em sẽ ẩn thân đi tạo hỗn loạn, sau đó thừa dịp bọn họ không đề ý, em mang hai người bay xuống núi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Thoát ra, tạm biệt

“Đó cũng là một cách, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên hỏi ý kiến Hồng Hi trước đã.”

Thấy Ngọc Ngân phú bà không phản đối, Chính Nam tới gần nắm Hồng Hi tinh lại.

"Đây là đâu? Tôi là ai?"

Hồng Hi nhập nhèm tinh lại, thấy người của Akatsuki đứng trước mặt mình liền vỗ lấy thanh kiếm bên cạnh.

“Đừng! Đừng! Đừng động đao, động kiếm.” – Chính Nam xua tay: “Đều là người quen, không nên manh động.”

“Người quen!? Quen như thế nào mà không nói một lời liền giết người, không hỏi một câu đã đánh ngất người khác?”

“Cô ăn nói cho cẩn thận, cung kính một chút.” – Ngọc Ngân phú bà hững hờ: “Nếu không phải anh ấy muốn cô sống, cô nghĩ mình còn có thể tỉnh lại hay sao?”

Hồng Hi ngẩn người đưa mắt về phía Chính Nam, bỗng nhiên cảm thấy thanh niên này thật xa lạ.

Vừa mới lúc này còn cần cô bảo vệ sau lưng tránh tàng đá, khúc cây, bây giờ đã có thể một lời định sinh tử của mình rồi.

“Nhìn tôi như vậy làm gì, tôi còn chưa có rõ chuyện gì đang xảy ra đây.” – Chính Nam nhún vai bất đắc dĩ: “Chuyện khác nói sau đi, trước hết cần phải thoát ra khỏi đây đã.”

Hồng Hi nhìn qua Hoàng Long, lúc này đã chết không thể chết lại nhưng mắt vẫn mở trừng trừng như muốn hỏi “Tại sao lại giết tôi? Tôi đã làm gì sai?”, thờ dài: “Bên ngoài là mấy trăm người được huấn luyện như quân đội, cho dù Hoàng Long chết rồi, muốn công phá bọn họ chỉ bằng ba người chúng ta là không thể được.”

Cô không biết cô gái Akatsuki kia mạnh bao nhiêu, nhưng nhất định là không quá mạnh, bởi vì nếu đủ mạnh đã chẳng cần phải dùng thủ đoạn ám sát giết chết Hoàng Long như vậy.

“Kế hoạch thì có, chỉ là muốn hỏi ý kiến của cô mà thôi.”

Hồng Hi tò mò nhìn Chính Nam.

“Nếu cô công khai xuất hiện cùng Akatsuki, lại có liên quan tới cái chết của Hoàng Long, vậy thì vấn đề sẽ không nhỏ đâu. Cho nên cô một là theo kế hoạch của chúng tôi, hai là tự mình nghĩ cách thoát ra đi.”

“Kế hoạch như thế nào?” – Hồng Hi không hiểu hỏi.

Ngọc Ngân phú bà lại tự mình giải thích kế hoạch của cô cho Hồng Hi, càng là cường điệu nói nếu cô không đồng ý, vậy thì tự giải quyết đi.

Hồng Hi nhìn Chính Nam, lại liếc qua Ngọc Ngân phú bà: “Cô nói, cô có thể mạng tôi và hấn... bay ra khỏi đây?”

“Không sai. Điều đó đồng nghĩa với việc sẽ có rất nhiều người nhìn thấy cô và tôi xuất hiện chung, cho nên, câu trả lời của cô là gì?” – Ngọc Ngân phú bà đeo lên mặt nạ, chỉ chờ đáp án cuối cùng của Hồng Hi là cô sẽ hành động.

“Tôi còn có thể chọn sao!” – Hồng Hi nhún vai: “Bây giờ mà hai người thoát đi, tôi ở lại đây nhận hết mọi tội nợ lên người thì cũng có khác gì đâu.”

Thoát ra chung còn có thể sống chứ ở lại đây coi như cầm chắc cái chết a!

“Mà, nói đi nói lại cũng phải cảm ơn cậu. Cảm ơn đã tha mạng cho tôi, cũng thay tôi suy nghĩ nhiều như vậy.” – Hồng Hi đối với Chính Nam vẫn xảm thấy xa lạ, nhưng giảm bớt một chút rồi.

Chính Nam cười hi hi: “Không có gì, không có gì, giúp đỡ lẫn nhau cùng phát triển mà thôi.”

...

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp tiếng nổ vang khiến cho cả Địa Long Đoàn bản doanh rung chuyển, khói lửa bốc lên khắp nơi, tiếng la hét dậy trời.

“Cháy! Cháy rồi! Mau dập lửa!”

“Chuyện gì xảy ra, tại sao kho thuốc lại bị nổ chứ!?”

“Mau bẩm báo Đoàn trưởng!”

...

Trong phòng, Chính Nam và Hồng Hi nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương sự kinh hãi.

“Cô gái kia... là thuộc hạ của cậu sao?” – Hồng Hi nuốt ngụm nước miếng.

“Tôi không nhớ, nhưng có lẽ là như vậy.” – Chính Nam thờ dài: “Chờ thoát ra được khỏi đây, tôi phải cố gắng tìm lại toàn bộ trí nhớ mới được.”

Hồng Hi trong lòng cũng cảm khái, thế nhưng nếu Chính Nam thật sự là cấp trên của cô gái Akatsuki rất lợi hại ngoài kia, như vậy khả năng cao là hấn và Akatsuki có quan hệ không cạn.

Cộng với việc "Tu La" Tú Anh tự mình tuyên bố cấp 5 nhiệm vụ tìm kiếm hấn khắp nơi, chẳng lẽ nói vị Tân Tinh bảng đệ ngũ kia và tiểu bạch kiểm này có quan hệ với nhau? Là cùng nhau thuộc Akatsuki, hay là có quan hệ làm ăn, hoặc là... quan hệ xa hơn?

Tức là cô và tiểu Hoa cựa vào hấn là... đúng rồi!

Đúng lúc này Ngọc Ngân phú bà hiện thân bên cạnh Chính Nam, nói gấp: “Bên ngoài đã rất hỗn loạn, chúng ta nên tranh thủ nhanh chóng thoát ra khỏi đây thôi.”

Chính Nam và Hồng Hi cùng lúc gạt đầu rồi lao ra phía cửa.

Ngọc Ngân phú bà tay phải ôm ngang hông Chính Nam, tay trái ôm lấy Hồng Hi rồi bật tung [Ma Linh] bay vút lên bầu trời, thẳng hướng Hải thành.

Mấy tên Địa Long Quân đang chạy tới báo cáo tình hình cho Hoàng Long thấy cảnh này thì ngẩn người, nhưng rất nhanh bọn họ lao vào phòng.

Hoàng Long chết rồi! Chết không nhắm mắt!

“Đoàn trưởng... Đoàn trưởng... Đoàn trưởng chết rồi!”

“Cái gì!? Đoàn trưởng chết rồi? Chết như thế nào, ai là thủ phạm?”

“Vừa rồi có người bay ra khỏi phòng Đoàn trưởng, trang phục kia... là Akatsuki!”

...

Đối với cảm giác bay Chính Nam ngược lại là không có gì quá kỳ lạ, dù sao trí nhớ về phi hành khí của hắn cũng đã trở lại, thế nhưng Hồng Hi thì khác.

“Húúúú... Hahaha, thật là thoải mái. Cô bay nhanh hơn được nữa không?”

Hồng Hi không chút nào để ý tư thế khó coi của mình, cứ vậy cười đùa, hú hét.

“Cô có thời gian đi không, chúng ta đang cách mặt đất gần 10km đấy.” - Ngọc Ngân phú bà quát lớn.

Bị nạt, Hồng Hi không quờ quạng mấy đám mây nữa mà yên tĩnh lại, thế nhưng vẫn là nhìn không được ngó ngang ngó dọc.

Chính Nam không nói gì cả, bởi vì toàn bộ tâm trí của hắn bị thứ khác chiếm mất rồi.

“Thật... thom, thật... mềm a!”

Nhờ vào tư thế tay kẹp hông của Ngọc Ngân phú bà mà phần đầu Chính Nam gần như dán vào ngực cô, cảm giác vừa mềm, vừa ấm lại còn thom ngào ngọt để hắn có chút tâm hư.

Hồng Hi ngó ngang ngó dọc, vô tình ngó thấy Chính Nam một mặt hèn mọn cọ a cọ ngực người khác, trong lòng không hiểu khó chịu. Cô gắt giọng: “Biến thái kia, làm cái trò gì đấy hả? Coi chừng... aaaaa!”

“Aaaaa... Cứu mạng... cứu mạngggggg...!”

Ngọc Ngân phú bà không nói hai lời, lập tức “thả tự do” cho Hồng Hi, can tội phá đám.

Cô biết thừa chuyện Chính Nam đang làm bởi vì bản thân cô chính là cố ý kẹp hắn như vậy đâu, còn Hồng Hi xen vào làm gì chứ!?

“Cô... cô mau cứu người... kéo... kéo cô ấy té chết bây giờ...”

Ngọc Ngân phú bà phì cười lượn xuống phía dưới bắt lấy Hồng Hi.

Hồng Hi như tìm được ngọn cỏ cứu mạng, lập tức dùng cả hai tay, hai chân quán lấy người Ngọc Ngân phú bà, mặt cắt không còn chút máu.

“Lần sau còn dám nói năng lỗ mãng, tôi chấp nhận chịu anh ấy phạt cũng phải để cô té chết. Nhớ lấy!” – Ngọc Ngân phú bà giọng rất cứng rắn.

Hồng Hi sợ hãi gạt đầu liên tục, không có chút nào khí phách “Hồng Hoa Kiếm”.

Chính Nam cố gắng nhịn cười, cả người đều run rẩy.

"Này..."

"Hử!"

Hồng Hi vừa há miệng muốn nhả rãnh Chính Nam một trận nhưng bị Ngọc Ngân phú bà nhìn chăm chăm đánh ù rử ngậm miệng.

...

Ba người dắt díu nhau bay tới một thị trấn nhỏ cách Hải thành khoảng 30 km mới đáp xuống.

“Cô đi thông báo nhiệm vụ với Dong Bình công hội đi, tôi và anh ấy có việc riêng.”

Nghe được Ngọc Ngân phú bà muốn mang theo Chính Nam rồi đi, Hồng Hi lưỡng lự: “Nhiệm vụ này là hai người chúng tôi nhận chung...”

“Bớt nói nhảm!” – Ngọc Ngân phú bà trừng mắt: “Cô là người bảo lãnh anh ấy, một mình cô đi trả đã được rồi, đừng tưởng tôi không biết luật.”

“Được rồi, đừng cãi vã.” – Thấy Hồng Hi muốn bật lại, Chính Nam không thể không lên tiếng: “Hồng Hi, cô đi giao nhiệm vụ đi, tôi đi cùng cô ấy trước. Có gì tới Hải thành gấp.”

“Vây cũng được. Mà, tới Hải thành rồi cậu ở đâu.” – Chính Nam đã nói vậy, Hồng Hi chỉ có thể gật đầu.

“Phải rồi, tôi chưa từng tới Hải thành, không quen thuộc lắm đâu.”

“Chúng tôi sẽ tìm tới cô, yên tâm đi.” – Ngọc Ngân phú bà tất nhiên không muốn để lộ hành tung mình quá nhiều nên không cung cấp thêm thông tin.

Hồng Hi thở dài nhìn theo bóng lưng Chính Nam, quay đầu đi. Thế nhưng vừa quay lưng cô lại nghĩ tới một chuyện quan trọng: “Chết rồi! Nhiệm vụ tìm người cấp 5 của “Tu La” Tú Anh...”

Cô quay ngoắt người lại nhưng cái bóng Chính Nam cũng không thấy!

“Đầu óc bà đầu a!” – Hồng Hi tức giận thẳng giậm chân.

...

Ngọc Ngân phú bà mang theo Chính Nam tới một biệt viện nhỏ trong thị trấn, cửa cũng không gõ mà cứ vậy đi thẳng vào, có vẻ là rất quen thuộc.

“Cô ở đây... một mình à?”

Chính Nam nhìn quanh một vòng, cảm thấy khá kỳ lạ. Cả tòa biệt viện không một bóng người mà sân vườn, bàn ghế đều cực kỳ sạch sẽ, giống như có người thường xuyên lau dọn.

“Tòa biệt viện này chỉ là một trạm trung chuyển tới Hải thành, em cũng không thường xuyên tới đây lắm.”

“Làm sao... không có ai hết vậy?”

“Không có người!? À... bình thường ở đây đúng là sẽ không có người, chỉ khi cần mới được điều đến. Hàng ngày chỉ có vài người trong thị trấn được thuê đến dọn dẹp thôi.”

Chính Nam gật đầu nhưng trong lòng không hiểu: “Mua cả tòa biệt viện mà không có ai ở, còn cố ý dọn dẹp sạch sẽ hàng ngày... để làm gì nhỉ?”

Ngọc Ngân phú bà dẫn theo Chính Nam tới một căn phòng nhỏ, giống như là thư phòng. Cô đẩy cửa rồi khom người làm động tác mời.

...

(Cầu đầu đầu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Bị... Làm nhục!

Chính Nam ngẩn người, chỉ chỉ vào khuôn mặt đã đầy dấu chấm hỏi của mình.

Ngọc Ngân phú bà mỉm cười gật đầu.

“Thật kỳ quái! Há!? Đây là...”

Vừa bước vào phòng, Chính Nam lập tức há hốc mồm kinh ngạc, bởi vì...

Khắp cả phòng treo đầy tranh, đều là vẽ một người mặc áo đen mây đỏ, mặt nạ trắng bóc với đôi mắt màu đỏ có đầy phẩy đen. Nét vẽ không tốt lắm nhưng họa phong rất giống nhau, chứng tỏ tất cả tranh trong phòng là do một người vẽ.

Chính Nam nhìn quanh phòng một lần, cuối cùng dừng lại tại một bức tranh được treo cao nhất ngay giữa phòng.

Tranh vẽ một người áo đen và một cô gái trẻ đứng trên đầu một con Rồng đang há miệng phun lửa xuống đám người hung thần ác sát bên dưới, dưới góc tranh còn có chữ ký và dòng chữ “Không của Akatsuki, thân tặng.”

Chính Nam nhìn chằm chằm người áo đen trong tranh, một cảm giác quen thuộc không thể quen thuộc hơn lớn dần trong lòng hắn.

“Không... Tả Luân Nhân... Hòa Độn – Hòa Long Thuật... Họa Sĩ...”

Ngọc Ngân phú bà thấy Chính Nam ngẩn người cũng không nói gì mà chỉ lặng yên không tiếng động đóng lại cửa phòng rồi đứng sau lưng hắn.

Cô biết trí nhớ đang trở về với Chính Nam nên phải ở đây thủ hộ.

...

Thời gian từng chút trôi qua.

“Cô gái nhỏ kia... còn tốt chứ?”

Chính Nam bỗng nhiên mở miệng nói một câu rất vô nghĩa, nhưng vào tai Ngọc Ngân phú bà thì nó lại là một tin mừng.

Cô cười nói: “Không tốt. Mỗi ngày đều ở đây vẽ tranh, tu vi đã dừng lại rất lâu không tiến thêm. Tương lai nếu không có gì thay đổi, hẳn là sẽ ở đây cô đơn tới già với những bức tranh này thôi.”

“Haiz, cô bé ngốc.” – Chính Nam quay người lại, đôi mắt từ màu đỏ chuyển về lại thành màu đen, nói: “Tôi... muốn vẽ tranh một lát.”

Ngọc Ngân phú bà mỉm cười gật đầu, đi lại kệ sách lấy một cuộn giấy lớn trải lên bàn cho Chính Nam, rồi ôn nhu đứng một bên mài mực.

Chính Nam đứng trước tờ giấy trắng, nhắm mắt, hơi thở chậm rãi.

Ngọc Ngân cũng không phát ra âm thanh nào, cả phòng chỉ còn tiếng mài mực xoạt xoạt mà thôi.

Lát sau, Chính Nam mở mắt, cầm lấy bút rồi chấm vào mực, bắt đầu vẽ.

“Hạ bút thành tranh” chính là để mô tả cảnh giới của Chính Nam lúc này. Mỗi một nét vẽ, mỗi một dấu chấm, mỗi lần hạ bút đều là chính xác tới từng mm, giống như hẳn là nên như vậy, không bàn mà hợp với một quy tắc vô hình nào đó.

Chính Nam vẽ rất nhanh, chỉ khoảng 10 phút hẳn đã đặt bút xuống rồi thở dài: “Hi vọng bức tranh này có thể để cô gái nhỏ kia tìm thấy hi vọng đi.”

“Em nghĩ là cô ấy sẽ hiểu thôi.”

Có thể không hiểu sao, bức tranh đã nói lên quá rõ những gì mà Chính Nam gửi gắm.

Một người thần bí mặc áo đen mây đỏ, bay trên bầu trời với 6 chiếc cánh trắng toát đang làm động tác tháo ra mặt nạ, lộ ra nửa gương mặt trẻ trung, xinh đẹp. Hắn dùng đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn xuống một căn phòng, nơi mà một “cô gái” thân hình nhỏ nhắn đang ngồi vẽ tranh bên cửa sổ, chỉ là cô gái nhỏ kia có vẻ không còn trẻ nữa, dung nhan tiêu tụy, mái tóc tậm chí đã chớm bạc.

Bức tranh chỉ có ba màu sắc nhưng đã đủ để thể hiện những gì xảy ra trong suốt thời gian qua.

Rất rõ ràng, Chính Nam muốn nhắn nhủ cô bé rằng “Không thần sứ” vẫn luôn ở đó dõi theo cô, vẫn chưa quên cô bé ngại ngùng tặng cho hắn bức tranh trước giờ ra trận.

Nhưng cô già đi rồi, nhan sắc không còn nữa, mà hắn thì vẫn còn rất trẻ trung, rất phong độ với thời gian.

Vậy, liệu hai người có còn nên gặp nhau nữa không?

Chính Nam đề bút viết ở góc dưới bức trang: “Không của Akatsuki, thân tặng!”

Vẫn nét bút ấy, vẫn câu thân tặng ấy, chứng tỏ hắn đã thật sự trở về.

Đặt bút xuống, Chính Nam ngẩng đầu hỏi Ngọc Ngân phú bà: “Tôi muốn... tìm lại đầy đủ ký ức của mình. Cô có cách nào giúp tôi không?”

Ngọc Ngân phú bà cười gật đầu, nắm lấy tay Chính Nam chạy như bay qua một phòng khác.

Hai người đi không lâu thì kệ sách phát ra tiếng lạch cạch rồi tách làm đôi, lộ ra đằng sau nó một lối đi cùng với một người từ bên trong đi ra, xoa xoa đôi mắt thâm quầng đầy mệt mỏi.

“Hình như... Bạch Vô Thường thần sứ ghé qua a.” – Giọng nói không mang theo cảm xúc gì cả, hờ hững, chán chường.

Cô gái nhỏ như một thói quen đã làm hàng trăm, hàng ngàn lần bước tới kệ sách để giấy trắng, rút lấy một tờ rồi đi lại bàn.

Lạch cách! Choang!

Tiếng đồ đạc rơi vỡ, tiếng đồ bể khắp cả phòng nhưng cô gái nhỏ không quan tâm, bởi đôi mắt của cô đã nhòe đi vì nước mắt khi nhìn thấy bức tranh còn chưa khô mực trên bàn.

“Ngài ấy... ngài ấy... trở về rồi!... Ngài ấy... chưa có quên mình!

Cô gái nhỏ lầu bầu, nấc lên từng cơn trong nước mắt lao ra cửa sổ, đưa mắt nhìn lên bầu trời.

Không có gì ngoài những đám mây, không có ai ngoài những tia nắng.

Nhưng trong mắt cô có! Có một bóng người với 6 chiếc cánh đang bay trên bầu trời, dùng đôi mắt đỏ ma mị của mình cùng cô mắt đối mắt.

Xứng đáng... thời gian qua tất cả mọi thứ... đều xứng đáng!”

Sâu trong đôi mắt mỗi một kia bây giờ đã sáng lên sức sống, cháy lên hi vọng và niềm tin mãnh liệt với tương lai.

...

Chính Nam bị Ngọc Ngân phú bà kéo tới một căn phòng khác trong biệt viện, nơi này có vẻ là... khuê phòng!

“Đây là... aaaaa!”

Hắn vừa bước vào phòng đã cảm thấy không đúng, liền mở miệng muốn hỏi, thế nhưng còn chưa kịp nói thành lời đã bị một sức mạnh khủng khiếp ném lên giường.

Ngọc Ngân phú bà phát tay đóng cửa, khởi động cách âm, cách ly, phòng hộ... một loạt trận pháp rồi mới nện “miêu bộ” đi tới bên giường, mỗi ba bước chân là một mảnh quần áo bị còi xuống.

“C-C-Cô... cô... cô... muốn... muốn làm gì!? Đ-Đ-Đừng... đừng... tới đây... Tôi... tôi... tôi la lên đâyyy!” – Chính Nam hai tay ôm trước ngực, mặt đầy hoảng sợ lùi vào góc giường.

“Em đang giúp anh lấy lại trí nhớ đây~” - Giọng cực kỳ lả lơi, ánh mắt nhộn nhạo xuân thủy, từng chút một bò lại gần Chính Nam.

Trên cổ cô vẫn luôn đeo chiếc chuông mèo ngày đó hắn đưa cho cô.

Chính Nam mới không tin tã, chuyện này lúc nào có tác dụng kích thích trí nhớ chứ, kích thích thứ khác còn tạm được.

“Cô... cô... đừng tới đây... Có gì... từ từ... từ từ nói... đừng... umm... umm...”

Thứ gì đó non mềm, ngọt ngào, thơm phức, uốn éo xâm lược bắt đầu xâm lược, tay chân cũng không biết quờ quạng như thế nào vì đã bị một người khác đè xuống giường.

Từng mảnh, từng mảnh áo quần trên người bị xé toang, bạo lực vút qua một bên.

Chính Nam bị "làm nhục" a!

Hắn muốn phản kháng!

Hắn cần phải phản kháng!

Hắn tự nhủ là mình nên phản kháng!

Thế nhưng mà... cảm giác này thật cmn tốt, muốn nữa!

Muốn phản kháng! Muốn nữa! Muốn phản kháng! Muốn nữa!...

Phản kháng! Nữa! Phản kháng! Nữa!

Muốn! Muốn!

...

Đầu óc Chính Nam dần mụ mị, tay, chân, thân thể bắt đầu bỏ qua mệnh lệnh của lý trí để nghe theo tiếng gọi của bản năng, đáp trả sự xâm lăng kia.

Rồi cái gì phải đến cũng đến!

Khoảng khắc toàn thân “tiểu Chính Nam” bị bao bọc một cảm giác ấm áp, mềm mại đầy ướt át và mê mẩn, trí nhớ của hắn đối với Ngọc Ngân phú bà toàn bộ trở về.

Những người khác... vẫn còn là một bóng đen.

...

Không biết qua bao lâu.

“Em a! Nhớ lần em xem chút “hút khô” anh không hả? Thân thể anh bây giờ chịu không nổi một lần như vậy nữa đâu.” – Chính Nam đưa tay nheo yêu mũi quỳnh của Ngọc Ngân phú bà.

“Ai bảo anh bỏ đi lâu như vậy làm gì! Hai người ta mắt ăn mắt ngủ, tâm thần lúc nào cũng không yên.” - Ngọc Ngân phú bà về vòng tròn trong ngực Chính Nam: “Mà, trí nhớ của anh sao rồi?”

“Đã gần như đầy đủ trở lại, còn một vài chi tiết nhỏ có lẽ cần thêm thời gian. Muốn nhanh hơn có lẽ là có một cách...” – Chính Nam tròn mắt đảo một vòng, giọng lưỡng lự.

Ngọc Ngân phú bà nghe liền gấp: “Cách gì cơ?”

Chính Nam cầm tay Ngọc Ngân phú bà kéo cả người cô áp sát vào người hắn, thì thầm: “Chính là lại tới một lần nữa, có thể anh sẽ nhớ ra gì đó a!”

“Ma quỷ! Ừm...”

Trong phòng lại là một trận vật lộn.

...

Sáng hôm sau, hai cùng nhau xuất hiện trên phố, tất nhiên là thường phục.

“Nói ra anh cũng thật có lỗi với em, luôn để em phải che kín danh tính sống lặng lẽ như vậy.” – Chính Nam nắm lấy tay Ngọc Ngân phú bà, đan những ngón tay vào nhau, siết chặt: “Sau này sẽ không như vậy nữa, anh sẽ dành nhiều thời gian sống cuộc sống bình thường hơn.”

“Không đâu, em còn phải cảm ơn anh thật nhiều mới đúng. Nhớ lại chính mình trước khi gặp anh, em thật sự cảm thấy những ngày tháng đó em còn chẳng xứng đáng được gọi là con người nữa. Còn bây giờ...” – Nói, Ngọc Ngân phú bà áp sát người vào cánh tay Chính Nam, tựa đầu vào vai hắn: “...em không trông mong gì hơn như thế này nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233-2: Ngoại truyện: bạch nguyệt công tử

Hai người trên phố khanh khanh, ta ta để xung quanh mọi người đều hâm mộ không thôi.

Kim đồng, ngọc nữ a!

Thế nhưng cuộc sống mà, có người hâm mộ tất nhiên cũng phải có người ghen ghét.

Giống như hiện tại, có ba người đang đứng cản trước mặt Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà. Ở giữa là một thanh niên trẻ tuổi, nhìn trang phục có vẻ là xuất thân khá giả, bên cạnh là hai người trung niên, thần tình hung hãn, cơ bắp cuộn cuộn, khỏi nói cũng biết là hộ vệ.

Phạch!

Thanh niên kia vẩy ra quạt giấy trong tay, khẽ quạt mấy cái, đầu hơi ngẩng lên, khóe miệng cong lên nụ cười mà có lẽ hắn tự cho là đẹp đẽ, cao ngạo nói: “Vị tiên tử này, xin phép tự giới thiệu, tại hạ gọi Mao Bạch, trong trấn mọi người yêu mến đặt cho biệt danh “Bạch Nguyệt công tử”.

Không biết có thể có được vinh hạnh làm quen không?”

Ngọc Ngân phú bà liếc cũng không liếc một cái mà tiếp tục y ôi trong lòng Chính Nam, đi vòng qua.

Chính Nam cũng không tức giận mà chỉ thấy buồn cười, cùng Ngọc Ngân phú bà tiếp tục khanh khanh, ta ta, còn vị “Bạch Nguyệt công tử” gì đó... xin lỗi rồi!

Mao Bạch trong thị trấn này có tiếng là dân chơi, cũng không phải là loại người xấu xa thiên địa bất dung gì cả, chỉ là ham chơi và có chút ngỗ ngược mà thôi.

Thế nhưng loại người như vậy mới càng xem trọng thể diện a.

Một màn tự sướng vừa rồi không thành công, Mao Bạch cảm thấy mình bỗng nhiên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, mặc dù sự thật là ngoài hai hộ vệ ra thì chẳng ai quan tâm hắn vừa làm gì cả.

Mao Bạch lại chạy một vòng qua trước mặt Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà, làm lại một màn chào hỏi y chang vừa rồi.

Kết quả... cũng y hệt như vậy.

“Móa! Bản công tử mới không tin tã. Lại thử một lần!”

Phạch!

“Vị tiên tử...”

“Lông Trắng huynh đệ, tán gái không phải làm như vậy.” – Chính Nam thờ dài lắc đầu: “Tán gái bản thân nó là một môn nghệ thuật, tức là người đi tán gái chính là nghệ sĩ a. Anh cứ mù quáng tiến lên không có bài bản, không có chiêu thức như vậy sẽ không thể nào thành công được đâu.”

Mao Bạch lần đầu tiên nhìn thẳng Chính Nam, không phải vì trước đó hắn không thấy, mà là hắn hoàn toàn không xem trọng Chính Nam mà thôi. Thế nhưng mà một câu “Tán gái là nghệ thuật, người tán gái là nghệ sĩ” để Mao Bạch không thể không xem Chính Nam là đồng dân... à không, là đồng đạo.

“Người anh em, nói ai chẳng nói được a. Vị tiên tử này bỏ qua tôi có thể là vì anh ở đây thôi, tôi mới không tin có người cao minh hơn tôi trong lĩnh vực tán gái.” – Mặc dù ba lần liên tiếp thất bại nhưng Mao Bạch vẫn mặt không đỏ, hơi thở không loạn cho rằng thất bại của bản thân bắt nguồn từ lỗi của người khác.

Quả nhiên là luyện đến cảnh giới “mặt dày hơn mặt đất”.

Chính Nam nhìn nghiêng Mao Bạch, cười tủm tỉm nói: “Nếu không chúng ta tìm mục tiêu thử một cái, xem thử ai cao minh hơn.”

Mao Bạch hí mắt: “Phụ nữ dưới từ 6 tuổi lên tới trên đưng 60 của cả cái trấn này tôi đều biết, anh thật sự muốn đấu với tôi?”

“Dùng bản lĩnh nói chuyện a.” – Chính Nam cười đáp.

Phạch!

“Được, chơi thì chơi.” – Mao Bạch khôi phục lại cao ngạo và tự tin: “Cái gì chứ tán gái tôi còn chưa có sợ qua ai. Mà, đã là cá cược thì nên có phần thưởng chứ nhỉ, ai thua mời bữa trưa nay, thế nào?”

“Được a, ăn miễn phí ai mà không thích chứ.” – Chính Nam ngay lập tức nhận lời, mặc kệ Ngọc Ngân phú bà nãy giờ không dấu vết kéo tay áo hắn.

“Tốt! Vậy chúng ta tìm mục tiêu.”

“Tôi thấy... cô gái kia thế nào?” – Chính Nam chỉ tay vào một cô gái váy hồng đang hỏi mua kẹp tóc ở một quầy hàng nhỏ không xa.

Mao Bạch hai mắt tỏa sáng, gật đầu lia lịa: “Được, được. Nãy giờ anh chê tôi không biết tán gái là gì, bây giờ anh tới trước đi.” – Cô gái kia hắn không quen, nhưng từ dáng người và làn da đã đủ biết là cực phẩm, không có cuộc cá cược này hắn sợ là đã chạy ngay qua bên kia rồi.

Mao Bạch tính toán là nếu Chính Nam thất bại, hắn chỉ cần lại gần cô gái đó tìm cơ hội nói xấu Chính Nam liền tranh thủ được đồng tình từ cô gái kia, vậy thì mọi chuyện dễ làm rồi.

Có chuột bạch đi dò đường dùm hắn a!

Chính Nam nhún vai, không quan trọng: “Được thôi. Hi vọng anh chơi được thì thua được.” - Nói, Chính Nam vẫn giữ nguyên tư thế nắm chặt tay Ngọc Ngân phú bà, đi lại gần cô gái váy hồng.

“Ngu ngốc, đi tán gái còn mang bạn gái theo. Không bị cả hai xách cổ tôi gọi anh hai tiếng “đại ca”, hừ hừ!” – Mao Bạch bĩu môi nhìn hành động “ấu trĩ” của Chính Nam, lắc đầu liên tục.

...

Lại gần cô gái áo hồng, Chính Nam mở miệng nói: “Vị mỹ nữ này, muốn mua kẹp tóc a?”

Mao Bạch xem chút không cần vào lưỡi mình, người ta tới quầy kẹp tóc tất nhiên là muốn mua kẹp tóc, không lẽ mua niềng răng.

“Tên ngu ngốc này...”

Hắn còn đang muốn mắng Chính Nam đâu, lại nghe cô gái kia đáp: “Đừng vậy. Hôm trước không may bị gãy mất kẹp tóc, cần phải mua mới.”

“À, tôi thấy trang phục và gương mặt của cô rất hợp với cái này...” – Chính Nam nhặt đại một cái kẹp tóc lên đưa cho cô gái: “Cô thử xem.”

Cô gái nhìn kẹp tóc, lại nhìn Chính Nam, cuối cùng nhìn qua Ngọc Ngân phú bà bên cạnh hắn, về mặt lưỡng lự.

“Xong, kết thúc.” – Mao Bạch kéo kéo cổ áo, làm động tác chuẩn bị: “Tới bản công tử ra sân, cho anh biết thế nào là tán gái...”

Bỗng nhiên Mao Bạch im bất bởi vì cô gái váy hồng kia vậy mà nhận lấy kẹp tóc rồi kẹp lên đầu mình, còn hỏi: “Nhìn có được không?”

Ngọc Ngân phú bà hiếm thấy mở miệng: “Rất đẹp, rất hợp.” – Ý của cô là “Chỉ cần là Chính Nam chọn thì đều hợp, đều đẹp.”

Chính Nam nhìn chăm chú một lát, bỗng nhiên nói lời kinh người: “Tiểu khả ái, cười một cái cho bản đại gia xem nào!”

Mao Bạch, người bán hàng, hai tên hộ vệ và vài người tò mò xem cuộc vui xung quanh đều há hốc mồm.

Lời này quả thật... kinh người a!

Cô gái váy hồng ngẩn người một lát, trước vẻ mặt tròn mắt há hốc mồm của mọi người xung quanh, hơi nghiêng đầu nhovn miệng cười.

“Thật... Thật cười a!” – Mao Bạch không thể tin, không muốn tin, không dám tin sững sờ tại chỗ.

Chính Nam gật gù: “Xinh đẹp, gần bằng tiên nữ nhà tôi rồi.”

Lời này vừa ra đám người càng là sợ hãi. Đám mang hai cô gái ra so sánh với nhau, lại còn ngay mặt nhận xét.

Cmn! Mặt trắng sắp rụng mặt trời rồi!

Cô gái váy hồng quay qua nhìn chăm chăm Ngọc Ngân phú bà, thật lâu không nói.

Đang lúc đám người làm sẵn động tác chuẩn bị, sẵn sàng nếu có giao tranh nổ ra là ngay lập tức chạy thì cô gái váy hồng lại thờ dãi: “Quả thật... không bằng!”

Rắc! Tạch! Bịch!

Tiếng té ngã, tiếng vụn xương sống, trật xương chân khắp nơi nhưng Chính Nam không để ý mà chỉ quay sang Mao Bạch la lớn: “Lông Trắng huynh đệ, tôi tới quán ăn chờ trước, đừng nuốt lời đấy.”

Mao Bạch nghe được Chính Nam la lớn mới hoàn hồn, tranh thủ rống trở lại: “Khoan đã, tôi còn chưa có thử cơ mà, sao anh dám chắc tôi thua rồi.”

“Thích thì cứ thử, tôi đi trước.”

Nhìn Chính Nam đầu cũng không quay lại mà chỉ vẫy tay đi thẳng, Mao Bạch cảm giác niềm kiêu ngạo của mình bị xem thường. Hắn cắn răng hít sâu một hơi, vuốt lại tóc, chỉnh lại quần áo, nở một nụ cười thật đẹp.

“Vị tiểu thư này...”

“Cút!” – Không chút nề nang.

Hồng Hi không phải là không tức giận vì bị đem ra so sánh với người phụ nữ khác, chỉ là người kia thật sự đẹp hơn cô và quan trọng hơn là mạnh hơn cô.

Đang mang một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, con hàng tự kỷ này lại mò tới nói nhảm. Nếu nơi này mà là “địa bàn” của cô, chỉ sợ Hồng Hi đã ra tay đánh người rồi.

Mao Bạch loạng choạng lùi lại hai bước, cổ hết sức mới đứng vững được, tay bung lấy ngực thờ dốc. Không phải là hắn bị thương, chỉ là cảm thấy tự tin, kiêu hãnh và cao ngạo của mình vừa bị người ta đập vỡ, đè xuống đất chà xát không thương tiếc.

Hồng Hi hừ lạnh một tiếng, trả tiền chiếc kẹp tóc Chính Nam lựa cho cô rồi quay đầu đi thẳng.

Mao Bạch đứng tại chỗ nhìn theo, cúi đầu thờ dãi: “Người anh em kia... quả thật là thần nhân.” – Nói, hắn mang theo hai hộ vệ đi tìm Chính Nam trả tiền com trưa.

...

"Anh như vậy... không tốt lắm đâu."

Ngọc Ngân phú bà mặc dù không phải rất ưa thích Hồng Hi nhưng cô cũng là phụ nữ, cô hiểu được cảm giác bị mang ra so sánh với người phụ nữ khác, nhất là khi người nói lời so sánh kia lại là... người quan trọng với mình.

"Không sao, anh tự có chừng mực." - Chính Nam cười đáp: "Mặc dù chưa quen biết nhau lâu nhưng cũng đã đủ để anh hiểu sơ qua Hồng Hi. Cô nàng kia có thể không vui nhưng chắc chắn sẽ không giận, ngược lại anh cố ý nói như vậy để cô ấy chuyển sang lấy em làm mục tiêu, rất có lợi cho việc tu luyện và tâm tính."

Hồng Hi bị cái danh Tân Tinh Bảng thứ 17 làm cho mắc vào bình cảnh cả về tu vi lẫn tâm cảnh quá lâu rồi, nếu không có kích thích chỉ sợ sẽ mãi dậm chân tại chỗ a."

Ngọc Ngân phú bà liếc qua khuôn mặt Chính Nam, trong lòng thở dài: "Đều đã nghĩ cho người ta như vậy, còn gì để nói nữa chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Thăng tiến Hải thành

Buổi chiều, Chính Nam tìm tới nơi Hồng Hi đang ở tạm, cười nói: "Quả nhiên mỹ nữ ở đâu cũng nổi bật, tôi đi ra ngoài chỉ cần hỏi hai người đã dễ dàng tìm được tới nơi này."

Hồng Hi liếc xéo Chính Nam: "Tìm tôi có chuyện gì?" - Cô vẫn còn chưa quên chuyện lúc sáng bị đem ra so sánh với người phụ nữ khác đâu.

Chính Nam nhún vai: "Tôi chỉ muốn hỏi xem nhiệm vụ của chúng ta bị đánh giá như thế nào, dù sao tôi cũng là người chủ động nhận nhiệm vụ đó, làm liên lụy cô."

"Thất bại." - Hồng Hi không mặn không nhạt: "Cậu... anh bị sỏ đen một tháng, trừ 10 điểm uy tín, tôi bị gấp đôi."

"Như vậy sao." - Chính Nam áy náy: "Xin lỗi, là tôi không tốt..."

"Không cần xin lỗi." - Hồng Hi xua tay: "Tôi biết là chúng ta sẽ phải đi qua địa bàn của Hoàng Long, cũng biết hấn sẽ không bỏ qua cơ hội làm khó dễ tôi. Chuyện qua rồi thì thôi đi."

"Chuyện qua rồi thì thôi... sao!" - Cảm thấy Hồng Hi đối với mình có chút xa cách, Chính Nam thở dài: "Ngày mai tôi sẽ đi Hải thành, nếu cô muốn đi cùng..."

"Tôi phải trở về thị trấn với tiểu Hoa, anh cứ đi với... tiên nữ của anh đi, nói với tôi làm gì?"

Chính Nam đầy mặt bất đắc dĩ: "Cô vẫn còn giận tôi so sánh hai người với nhau à?"

"Giận!? Tôi tại sao phải giận!?" - Hồng Hi lập tức xù lông: "Cô gái đó là ai, hai người là gì của nhau liên quan gì tới tôi mà tôi phải giận!"

Người ta vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang, lại đặc biệt biết nghe lời, còn tôi chỉ là một kẻ ngỗ ngược, ngoài đánh đánh, giết giết ra cái gì cũng không biết thì so sánh thế nào được mà giận!?

Tôi không giận, cũng chẳng có tư cách gì để giận, hừ!"

Phản ứng như vậy còn luôn miệng nói không giận! Phụ nữ a!

Nhìn Hồng Hi thờ phỉ phò, hai mắt bốc lửa, Chính Nam cũng không dám tiếp tục chọc cái tổ ong vò vẽ này nữa.

"Được được, tôi xem như cô không giận..."

"Tôi vốn không hề giận, hừ!"

"Đừng đứng, không giận, không giận." - Chính Nam lau mồ hôi trán: "Tôi biết trên bảng nhiệm vụ của Dong Bình công hội có một cái nhiệm vụ khả năng cao là liên quan tới tôi, cho nên tôi muốn mời cô đi cùng tôi tới Hải thành, liên lạc với "Tu La" Tú Anh để làm nhiệm vụ ấy. Ý cô thế nào?"

Hồng Hi vốn đang giận đùng đùng, khoanh tay, vênh cổ qua một bên không để ý Chính Nam đâu, nhưng nghe hấn nói như thế cũng không thể không quay đầu lại: "Vậy là... anh đoán được rồi sao?"

"Được một phần." - Chính Nam gật đầu: "Lúc đó tôi còn nghi ngờ vì sao một Nguyên Anh Kỳ thiên tài như cô lại chủ động cho một tên nhà quê như tôi mượn tiền, còn bí mật dạy dỗ đám Dong Bình mặc kệ họ có hay không có ý định nhắm vào tôi."

Thậm chí tôi đã nghĩ: “Mình thì làm gì có cái quái gì để lợi dụng, cho dù người ta có muốn mang mình bán đi cũng chỉ là một cái vung tay sự tình a, việc gì phải tốt với mình như vậy đâu?”, tôi thật sự đã nghĩ như vậy đấy, haha.” – Chính Nam thần thần nói ra suy nghĩ rất không đứng đắn của mình.

Hồng Hi tròn trắng cả mắt, sau đó lắc đầu thờ dài: “Nếu như anh đã đoán được tôi là muốn... lợi dụng anh, tại sao anh còn...”

“Thì tôi cũng muốn cô bảo lãnh tôi làm nhiệm vụ vượt cấp để sớm tới Hải thành đấy thôi.” – Chính Nam đưa tay ra trước mặt Hồng Hi: “Chúng ta... huê chứ!”

Hồng Hi ngẩn người: “Huê... sao!?” – Chốc lát, cô đưa bàn tay đầy sẹo và chai sạn vì luyện kiếm của mình lên nắm lấy tay Chính Nam: “Vậy thì huê! Giới thiệu lại một cái, tôi tên là Hồng Hi, rất vui được biết anh.”

“Tôi là Chính Nam, biệt danh “Tiểu bạch kiếm”, haha. Rất hân hạnh được quen biết đại danh đỉnh đỉnh “Hồng Hoa Kiếm”, Hồng tiểu thư.” – Nói, Chính Nam cúi người xuống hôn lên mu bàn tay Hồng Hi, mặc dù còn rất nhiều chuyện hán chưa nhớ ra nhưng có những thứ sinh ra đã tồn tại, người ta gọi là “bản năng”.

Hồng Hi bị Chính Nam cử động bất thành lĩnh làm cho ngây cả người, chỉ cảm thấy một luồng điện chạy dọc mu bàn tay tới toàn thân để cô khẽ rùng mình, rụt tay lại.

“Làm... làm cái gì đấy!? Ai... ai cho anh... làm... làm... như vậy!?”

Vậy mà không nổi nóng!

“A, xin lỗi!” – Chính Nam gãi đầu: “Ồ quê hương tôi người ta thường biểu thị lòng ngưỡng mộ và thân ái với những người phụ nữ xinh đẹp bằng cách này. Nếu cô không quen, tôi... để cô hôn lại đây.” – Nói, hán còn rất vô sỉ đưa tay mình ra.

“Ai mà thèm!” – Hồng Hi tròn mắt lên: “Ngày mai khi nào đi thì nói tôi một tiếng, còn bây giờ, không tiễn!”

Chính Nam gãi đầu đi ra cửa, nhỏ giọng lầu bầu: “Không phải hôn tay một cái sao, cũng không phải hôn vào má hay vào môi, nổi nóng cái gì chứ!?”

Vút!

Một vật gì đó giống cái ly bay thẳng tới đầu Chính Nam, rõ ràng là Hồng Hi ném.

Pập!

Ngọc Ngân phú bà từ trong không khí hiện thân bắt lấy cái ly trước khi nó kịp tới gần hán, híp mắt nhìn về phía Hồng Hi.

Hồng Hi hoảng hồn chạy ra đóng cửa lại, vểnh tai lên nghe xem có động tĩnh gì không. Chờ mãi không có chuyện gì, cô mới thở phào một hơi, cúi đầu mỉm cười nhìn mu bàn tay vẫn còn cảm giác nóng hổi của mình.

...

Trên đường trở về, Ngọc Ngân phú bà ngập ngừng hỏi: “Anh có phải... với “Hồng Hoa Kiếm”... có ý định...”

“Không phải, chỉ là muốn trả ơn cho cô ấy đã giúp đỡ anh thôi.” - Chính Nam bật cười: “Em nhìn anh bây giờ, bản thân còn lo không xong đang phải ăn bám em đấy, lấy tư cách gì mà tán gái chứ.”

Ngọc Ngân phú bà vui vẻ: “Không sao, em tin chắc ngày nào đó anh sẽ khôi phục bản lĩnh. Từ giờ tới đó anh cứ yên tâm nghỉ ngơi, mọi chuyện có em và những người khác lo rồi.” – Không phải cô ghét gì Hồng Hi, mà thân là phụ nữ, không ai vui vẻ khi người đàn ông của mình bị người khác chia sẻ a.

Chính Nam cười gật đầu: “Anh đành mặt dày mày dạn, làm tiểu bạch kiếm ăn bám mọi người vậy.”

Lời này của Chính Nam cũng không che đậy, để trên phố mọi người bĩu môi khinh thường. Thế nhưng nhìn thấy nhan sắc của Ngọc Ngân phú bà, cái bĩu môi kia lại biến thành hâm mộ.

Ăn bám một vị tiên nữ... nghe rất có lý a!

Thế nhưng mình như thế này, còn tiểu bạch kiếm kia... haiz!

Vẫn là đừng so sánh, không có so sánh sẽ không có tổn thương!

...

Sáng hôm sau, Hồng Hi không biết vì sao mình lại dậy thật sớm, tắm hoa hồng, trang điểm, chuẩn bị quần áo rồi sốt sắng ngồi đợi trong phòng.

“Đều là vì nhiệm vụ, đúng, vì nhiệm vụ.”

Cô tự làm bầm cổ vũ mình, thế nhưng ánh mắt mong chờ cứ 5 giây lại nhìn ra cửa một lần rõ ràng là không thể nào vì nhiệm vụ.

“Đi thôi, anh ấy đang đợi.”

“A!... Ai!”

Hồng Hi la toáng lên, nhảy một cái ra xa mấy mét, xoay người, rút kiếm chặn trước mặt, động tác cực kỳ lưu loát.

Ngọc Ngân phú bà lạnh nhạt nói: “Chuẩn bị xong rồi thì đi thôi, đừng để anh ấy đợi lâu.”

Nhìn rõ người đến là ai, Hồng Hi mới cất kiếm vào, cười khò: “Cô không thể đi vào bằng đường cửa được sao, một chút âm thanh cũng không có, cứ như bóng ma đứng sau lưng người khác vậy.”

“Tôi tới từ lúc cô còn đang trang điểm đâu, còn nghe được ai đó luôn miệng lầu bầu vì nhiệm vụ. Từ lúc nào Dong Binh đi làm nhiệm vụ cần phải chuẩn bị tí mĩ như vậy hả?” – Ngọc Ngân phú bà cũng là phụ nữ, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là Hồng Hi vì cái gì.

“Ờ thì... tôi còn độc thân mà, trang điểm kỹ một chút tới Hải thành biết đâu lại tìm được ý trung nhân thì sao.” – Hồng Hi chống chế: “Dù sao thì tôi cũng sẽ không giành nam nhân của cô, nên lần sau làm ơn đừng... đứng sau lưng tôi như thế, rất dọa người a!”

Hồng Hi giống như bị dọa ra tâm ma.

Ngọc Ngân phú bà nhìn kỹ Hồng Hi, nhún vai lạnh nhạt: “Đi thôi, không còn sớm nữa đâu.”

...

Trên xe ngựa.

Hồng Hi nghiêng răng, nghiêng lợi cắn nhai: “Hai người... có thời đi không hả!? Tôi còn sống đây, chưa có chết đâu!”

“Không muốn nhìn có thể nhắm mắt, đâu có ai cấm cô.” – Ngọc Ngân phú bà lại lột một quả nho bỏ vào miệng Chính Nam, người lúc này đang nằm kê đầu lên đùi cô.

“Hừ! Không đứng đắn! Trước sau cũng có ngày bị hút khô, chết trên bụng nữ nhân.” – Hồng Hi biết mình thấp cổ bé họng, chỉ có thể dứt khoát nhắm mắt mình tưởng.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Chính Nam cũng không phải thật muốn nằm như vậy, chỉ là tối qua Ngọc Ngân Hồ Ly không biết vì cái gì quấy phá rất mạnh, hại hấn cả đêm phải thức để gia cố phong ấn, bây giờ có chút... sức cùng lực kiệt.

“Này, Hồng Hi!” – Bỗng nhiên Chính Nam lên tiếng phá vỡ im lặng: “Cô định cả đời làm Dong Binh hả? Có ý định gia nhập thế lực nào hay gả cho ai chưa?”

Ngọc Ngân phú bà động tác khựng lại một lát, nhưng rất nhanh tiếp tục lưu loát lột vỏ trái cây cho Chính Nam, chỉ là ánh mắt nhìn Hồng Hi chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 235: Mừng anh trở về nhà!

“Chưa từng suy nghĩ, cũng không có ý định.” - Hồng Hi vẫn không mở mắt, chỉ mở miệng đáp: “Tự do tự tại quen rồi, không muốn bị gò bó.”

Một câu trả lời cho cả hai câu hỏi.

Chính Nam há miệng ăn một trái nho, giọng nói đầy ảm ỉm: “Phụ nữ nha, nên tranh thủ lúc mình còn trẻ, còn khỏe, còn đẹp mà làm những gì mình muốn, tới một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, không nên bị quá nhiều thứ ràng buộc. Dù sao, thanh xuân là ngắn ngủi, đúng không?”

Ngọc Ngân nghe được lời này của Chính Nam khoe miệng không tự chủ được cong lên nụ cười ngọt ngào.

Người khác thì cô không biết, chứ bản thân cô đang làm những gì mà cô muốn đây, chỉ cần có Chính Nam ở đó là được. Và lại, thanh xuân của cô... không ngắn a, hoàn mỹ Trú Nhan Đan và hoàn mỹ Dưỡng Nhan Đan không phải là ăn cho vui.

Hồng Hi mở mắt ra nhìn Chính Nam, lại nhìn Ngọc Ngân phú bà, rồi tiếp tục nhắm mắt mình tưởng, trong lòng cô nghĩ gì, không ai biết.

...

Từ thị trấn tới Hải thành mất gần 10 tiếng đi xe ngựa, đây là Ngọc Ngân phú bà “biết thân biết phận” nên thuê loại xe tốt nhất, tốc độ nhanh nhất để chở Chính Nam, chứ cái thân thể phàm nhân của hắn sau khi bị tu luyện giả như cô giấy vò cả đêm mà còn phải ngồi xe nữa chắc phải ra rã thành từng mảnh.

"Quả nhiên là đại thành a, Hà thành địa phương nhỏ kia là so không qua được."

Chính Nam cảm khái không thôi, bản thân đánh đánh giết giết, toan toan tính tính mãi mới cảm được Hà thành vào tay, liền mạng đều bỏ vào, cuối cùng nhận ra địa phương kia chỉ to bằng nắm tay, ngay cả một góc Hải thành cũng không bằng.

"Không thể so sánh một thành trì trung lập nội lực với một tòa thành thương mại ven biển như vậy được, ở đây hàng ngày tập trung rất nhiều thương nhân, tàu thuyền và các đội buôn a, chỉ riêng số nô lệ và binh lính không thôi cũng đông hơn tổng dân cư Hà thành rồi."

Ngọc Ngân phú bà nhớ lại lần đầu mình tới đây phản ứng cũng không khác gì Chính Nam, sau này nhìn mãi rồi cũng quen.

"Hà thành sao? Nói như vậy hắn và cả cô gái Akatsuki kia đều xuất thân từ Hà thành?" - Hồng Hi thì vênh tai lên nghe hai người nói chuyện, cố gắng thu thập được càng nhiều thông tin càng tốt, còn thu thập làm gì thì chỉ cô tự biết mà thôi.

Nhìn dãy xe và người xếp hàng làm thủ tục vào thành còn dài hàng trăm mét, Chính Nam bĩu môi một cái rồi thụt đầu vào xe, quay lại với chiếc gối mềm mại, ấm áp của mình... ngủ thẳng giấc.

Không có cách, thể lực không đủ, ngủ để bù a!

Nhìn Chính Nam lại ngập trong ôn nhu hương không thêm để ý đến người khác độc thân cần khó chịu, Hồng Hi trong lòng mắng hắn không thành hình người, ngoài mặt thì vẫn nhắm mắt dưỡng thần, một bộ đắc đạo cao nhân, tâm như chỉ thủy.

...

Không biết qua bao lâu mới tới lượt làm thủ tục và được vào thành an toàn, Chính Nam ngồi dậy vươn vai, nói: “Sáng mai tôi cùng cô qua Dong Bình công hội, hôm nay mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi trước thôi.”

Hồng Hi có chút ừ ừ gật đầu.

Công lao cô dậy sớm tắm táp, trang điểm, chuẩn bị quần áo kỹ càng, cuối cùng Chính Nam khen một câu cũng không có, cả đoạn đường chỉ biết nằm trong lòng người khác hưởng thụ.

Đang lúc Hồng Hi muốn leo xuống xe, Chính Nam lại nói: “Cô đi đâu thế?”

Hồng Hi chán nản đáp: “Thuê phòng chứ đi đâu, tôi ở Hải thành cũng có vài chỗ quen biết, sẽ thuê được giá rẻ, độ an toàn cũng đáng tin hơn.”

“Qua chỗ chúng tôi nghỉ ngơi đi, ở phòng trọ làm gì cho tốn kém.” – Chính Nam cười nói: “Và lại, hôm nay cô xinh đẹp như vậy, ban đêm còn ra ngoài thuê phòng ở một thân một mình, khác nào bắt người khác phạm tội cơ chứ.”

Hồng Hi còn muốn từ chối lời mời đầu, nghe được câu sau liền mở cờ trong bụng. Thế nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lưỡng lự: “Có được không... dù sao hai người... cần không gian riêng a...”

Ngọc Ngân phú bà trong lòng lật cái khinh thường: “Không thích thì từ chối thẳng, còn làm bộ làm tịch!”

Chính Nam xua tay: “Không sao, tôi mặc dù chưa tới nhưng nghe nói là cả một tòa phủ đệ cơ đấy, cho nên là cô cứ thoải mái đi. Quyết định như vậy nha!”

Không chờ Hồng Hi đáp, Chính Nam lại nói: “Em chỉ đường cho phu xe đi, về sớm một chút anh tự xuống bếp làm vài món cho mọi người.”

Ngọc Ngân phú bà gật đầu lia lịa rồi thò đầu ra ngoài chỉ đường cho phu xe, còn Hồng Hi chỉ nhìn chăm chăm Chính Nam, không nói gì.

...

Sau nửa giờ đi lòng vòng qua các con phố, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại trước một tòa phủ đệ.

“Chỗ... chỗ này sao?” – Hồng Hi há hốc mồm, ngẩng đầu nhìn cánh cổng cao tới 10m.

Ngọc Ngân phú bà lạnh nhạt đáp: “Đúng là chỗ này, chúng ta vào thôi.” – Nói, cô đưa tay gõ cửa.

Chính Nam nhận ra cách gõ cửa không phải bình thường, bởi vì âm thanh phát ra rất khác nhau, giống như có cái gỗ bình thường, có cái được truyền nguyên khí vào xen lẫn nhau không hề có quy tắc.

“Tường rào cũng cao tới 7 8m, đây là pháo đài chứ phủ đệ gì!” - Hồng Hi ngó ngang ngó dọc, nguyên cả con phố này chỉ có tòa "pháo đài" này là lớn nhất, cao nhất và khí phách nhất thôi.

Kẹttt... Kẹttt... Kẹttt!

Cánh cổng chậm rãi mở ra, nghe âm thách và cách nó di chuyển chứng tỏ nó không nhẹ chút nào.

Ngọc Ngân phú bà bước tới trước mặt Chính Nam, mỉm cười: “Mừng anh trở về nhà!” – Nói, cô lại bước sang một bên, hai tay đan vào nhau trước bụng, hơi khom người.

"Rất tiêu chuẩn nha, không uống công... cmm!"

Chính Nam nhìn vào bên trong, hoàn toàn mông bức.

Trước mặt hắn là một dãy dài các cô gái đứng thành hai hàng, động tác giống hệt Ngọc Ngân phú bà, đồng thanh nói: “Chào mừng chủ nhân trở về!”

Nhìn oanh oanh, yển yển các cô gái trong cùng một bộ đồng phục, cùng một động tác, nói cùng một câu có vẻ như là để chào đón mình, Chính Nam thật sự là không nói nên lời, chỉ biết ngáy người tại chỗ.

Hồng Hi càng là khoa trương, miệng đã há hốc ra, mắt tròn trũng.

Đúng lúc này lại có hai người từ bên trong bước ra, tư thái yểu điệu, trang phục sang trọng, dung nhan ngời ngời, cười nói: “Thế nào, Chủ nhân! Anh không định đi vào mà cứ ở đó ngăn người sao?”

Lên tiếng là cô gái váy xanh lục, mặc dù miệng cười nhưng đôi mắt đỏ vành kia chứng tỏ cô vừa mới khóc xong.

Bên cạnh cô gái váy tím cũng mỉm cười, mắt long lanh nước: “Chị đỡ anh ấy vào đi, thần tình kia còn không biết bao giờ mới tỉnh lại đâu. À, còn cả Hồng Hoa Kiếm, mời vào!”

Hai cô gái cũng đứng sang hai bên đường, nhường lại lối đi cho Chính Nam.

Ngọc Ngân phú bà cười tươi khoác tay Chính Nam, kéo hắn đi vào.

Hồng Hi cũng hoàn hồn đi theo nhưng cả người đều không thả mái, cảm giác như mình là cái con ghè phá mất không khí nhà người ta đoàn tụ.

...

Chính Nam vừa đi vừa liếc nhìn một vòng các cô gái, không nói là cực phẩm nhưng thả ở bên ngoài cũng có thể gọi là mỹ nữ, vậy mà tập trung ở đây làm nô tỳ đón hắn trở về?

Trước khi mất trí nhớ hắn là ai a? Là loại người gì? Thật sự sống sa đọa như vậy sao?

Trong đầu Chính Nam đầy dấu chấm hỏi đi tới trong phòng khách lớn, cảnh tượng bên trong làm hắn quên ngay những suy nghĩ không liên quan vừa rồi.

Chân chính mỹ nữ! Cực phẩm mỹ nữ!

Một người toàn thân váy dài dài trắng muốt, đan xen vào đó là những hoa tiết màu đen hoang dã.

Cô đưa bàn tay với các ngón tay thon dài mỹ miều lên quẹt đi nước mắt, nhòa miệng cười nụ cười xinh đẹp làm Chính Nam ngệt thờ: “Mừng anh trở về nhà!”

Cũng là câu nói đó, hôm nay Chính Nam nghe nhiều rồi, nhưng khác biệt rất lớn.

Những người ngoài kia rất hào hứng, vui mừng, có tò mò, nghi hoặc đan xen.

Còn cô gái váy trắng này, chào mừng hắn bằng sự nhung nhớ, yêu thương và vui mừng tột độ, tất cả đều hóa thành giọt nước mắt xinh đẹp lăn dài trên gò má cô và một câu nói đơn giản nhưng chân thành.

Bên cạnh cô gái váy trắng là một cực phẩm mỹ nữ khác với bộ váy đỏ thắm, khuôn mặt thanh tú với mái tóc đen dài làm nổi bật lên làn da trắng nõn nà.

Cô không nói gì mà chỉ khẽ vẫy tay một cái, cả người Chính Nam bị hút thẳng tới, nhào vào trong lòng cô.

Một mùi hương dịu nhẹ, một cảm giác ấm áp, mềm mại để Chính Nam xém chút thì trầm mê.

Không phải hắn không trầm mê, mà là... không thờ được.

Đầu Chính Nam bị kẹp vào giữa hai thứ gì đó rất mềm, rất co giãn, thom ngào ngát. Theo kinh nghiệm mấy chục năm của hắn thì đó chắc chắn là... ngực.

“Anh trở về rồi... hức! Em biết là anh nhất định sẽ trở về... hức! Em rất nhớ anh, chưa có một giây phút nào em ngừng nhớ anh... hức!”

Khóc lê hoa đái vũ, người gặp người thương, hoa thấy hoa buồn.

Nhưng Chính Nam không quan tâm, hần chết ngạt tới nơi rồi.

Chính Nam đưa tay quờ quạng, hần cần một điểm tựa để làm nơi phát lực, thoát ra khỏi cảnh “chết ngạt” đầy hương diễm này.

Ta vô! Ta vô! Ta vô!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Hạp gia đình

Chính Nam cuối cùng cũng vô được vào thứ gì đó, mặc dù hơi mềm nhưng kệ đi, sống sót mới quan trọng nha.

Hần dùng sức đẩy mạnh một cái, hai lòng bàn tay xém chút không có lún lút cán vào hai cái “điểm tựa” kia, để hần toàn thân đều mềm, vài chỗ thì cứng.

“Ừmm...”

“Ừmm...”

Hai tiếng ngâm quái dị vang lên khiến 5,000,000 lỗ chân lông trên khắp cơ thể Chính Nam đều hô to “thoải mái”.

“Được rồi, còn có người ngoài đây!” – Đang lúc hần muốn tiếp tục “phát lực” thì một giọng gắt gỏng vang lên.

Ngọc Ngân phú bà nhìn không nổi ba người kia “thác loạn” cùng một chỗ nữa nên buộc phải lên tiếng phá vỡ không khí nập mờ trong phòng.

Tú Anh phú bà buông lỏng tay ra, Chính Nam lập tức lại đẩy mạnh hai cái “điểm tựa” kia, ngửa người ra sau hít lấy hít để không khí trong lành.

“Còn không mau buông tay ra!”

Vũ Tuyết phú bà trừng mắt Chính Nam, thế nhưng khuôn mặt ửng hồng và nụ cười ma mị kia rõ ràng là mang ý nghĩa ngược với những gì cô đang nói.

Chính Nam nhìn xuống hai tay mình.

Tay trái đang nằm trên ngực trái của cô gái váy trắng.

Tay phải nằm trên ngực phải cô gái váy đỏ.

Hần cuối cùng hiểu được vì sao mình phát lực mà không có tác dụng.

Hai cái “điểm tựa” kia vừa lớn vừa co giãn, phát bao nhiêu lực mới đủ a!

Bỗng nhiên Chính Nam cảm thấy lạnh cả gáy, phía sau có thứ gì đó rất đáng sợ đáng chiều những tia sáng lạnh lẽo và sắc bén vào hai tay của hần để hần phải vội vàng rút hai tay trở về, gãi đầu cười khan: “Ahaha, hiểu lắm, đều là hiểu lắm!”

Mọi người trong phòng tròn trắng mắt!

Ở đây tu vi thấp nhất là Nguyên Anh trung kỳ, cao nhất lên tới Không Minh hậu kỳ, thậm chí đều là tuổi trẻ chính thịnh thiên tài, làm gì có ai không thấy Chính Nam trước khi rút tay về còn tranh thủ “nắn” hai cái!

Tú Anh phú bà ho khan hai cái giải tỏa xấu hổ, khôi phục thượng vị giả bộ đáng: “Người tới, dẫn Hồng tiểu thư đi tắm rửa nghỉ ngơi trước đi. Thêm nữa là không có lệnh thì không cho bất kỳ ai bước vào.”

Hồng Hi đưa mắt nhìn trong phòng năm cái mỹ nhân tuyệt sắc, trong lòng không hiểu thất lạc, quay người cùng nô tỳ kia đi nghỉ ngơi, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

“Hồng Hi!”

Bỗng Chính Nam gọi theo.

“Có chuyện gì không?”

Hồng Hi dừng lại ngay ngưỡng cửa, nhưng không có quay đầu

“Cô tắm rửa rồi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa tôi làm cơm xong cho người qua gọi cô. Cấm từ chối nhé!”

Chính Nam có mù cũng nhìn ra những người còn lại đối với Hồng Hi có chút bài xích, nhưng hắn thì không làm như vậy được.

Dù sao thì Hồng Hi, còn cả tiểu Hoa đều là người có ơn với hắn.

“Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo” a!

“Cái đó... tôi suy nghĩ đã.” – Hồng Hi cuối cùng cũng không quay đầu lại mà đi thẳng, nhưng khóe miệng cô lại cong lên nụ cười.

Chính Nam cười khẽ, quay đầu lại trong phòng, đập vào mắt hắn là năm cô gái xinh đẹp... đang mài vũ khí.

Đúng vậy, chính là mài vũ khí!

Nào là quyền sáo, pháp kiếm, chủy thủ, pháp trượng, cá biệt còn có cả câu liêm, có vẻ như rất sắc bén, phát ra um tùm ánh sáng xanh.

“Ahaha, mọi người... chuẩn bị... đánh ai sao?” – Chính Nam cười khan, từng chút một bước lùi về phía cửa.

“Các chị em, tôi nghĩ là chúng ta cần một buổi họp gia đình.” – Mặc váy đỏ Tú Anh phú bà xoa hai bàn tay đang đeo một đôi găng màu đen thui vào nhau, tõe ra tia lửa.

“Đồng ý!” – Váy tím Bích hộ pháp Nguyệt Vịnh cầm cây câu liêm dài hơn cả người cô bỏ một liềm xuống mặt đất. Chiếc câu liêm kia không chút cản trở cắm lút lưỡi xuống nền đá bên dưới, chứng tỏ độ sắc bén dọa người của nó.

“Cũng lâu rồi chưa có đầy đủ người để họp, nhân dịp này nên tổ chức lại.” – Vũ Tuyết phú bà vuốt ve cây pháp kiếm của mình, ngón tay cô quẹt tới đâu, chỗ ấy liền phùng lên một ngọn lửa.

Mặc dù rất nhanh thì tắt đi nhưng Chính Nam nhìn rõ ràng, lửa đó a!

Hắn không nói hai lời, quay đầu liền chạy. Ngày hôm nay ở lại đây không chết cũng tàn, tệ nhất là an toàn của tiểu Chính Nam sợ rằng không đảm bảo được.

Váy lục Giáp hộ pháp Vũ Vân không nói gì, chỉ vung tay tạo một làn gió đóng cửa lại, kích hoạt trận pháp phòng ngự, cấm không và cách âm, tùm tùm cười nhìn Chính Nam.

Chính Nam sợ a! Hắn quay đầu lại, ánh mắt cầu cứu nhìn Ngọc Ngân phú bà.

“Mọi người, hôm qua anh ấy có hơi... khụ... khụ... hơi quá sức! Đừng...”

“Cô muốn xin tha?” – Tú Anh phú bà ngắt lời.

Chính Nam thờ phào một hơi, có thể đàm phán được là tốt rồi.

“Không!” – Ngọc Ngân phú bà dội gáo nước lạnh: “Tôi muốn nói là, đừng làm quá mức kéo ra án mạng, nằm trên giường dưỡng bệnh, nửa tháng là được rồi.”

Dứt lời, không để ý về mặt kinh hoàng của Chính Nam, Ngọc Ngân phú bà lập tức ra tay.

"Aaaaa... khôngggggg!!!"

...

Ngoài trời bỗng nhiên ùn ùn kéo mây đen, từng tia sét thô to chạy nhảy tung tăng trên bầu trời chiếu sáng không gian trong chớp mắt rồi tắt ngúm, sau đó là tiếng sấm nổ vang.

Biển là vậy, chỉ một nháy mắt trước bầu trời còn trong xanh, quang đăng với nắng nhẹ nhàng nhưng một thoáng gió nổi liền có thể đổ ập xuống một cơn mưa giống như tận thế tới nơi.

Hải thành, Thanh Vân Phủ.

Trong một gian phòng đóng kín cửa, trên chiếc giường lớn quá khổ có một thanh niên trẻ tuổi, “xinh đẹp” đang nằm gối đầu lên đùi một cô gái trẻ trong tư thế ngồi quỳ, được cô dùng hai tay day nhẹ hai bên thái dương, phần trán còn bị hai thứ tròn mềm, thơm phức nhẹ nhàng dè lên, để hắn không tự chủ được mỉm cười.

“Aaaaa... Cuộc sống thật kỳ lạ, mới ngày hôm qua anh còn xem chút chết trong tay Địa Long Đoàn, hôm nay lại được ở đây với mọi người, có nằm mơ

cũng không dám mơ tới a!”

Không sai! Thanh niên số hưởng kia không phải ai khác, chính là Chính Nam.

Còn người đang để hân gối đầu lên đùi kia không phải ai xa lạ, chính là Ngọc Ngân phú bà, người hiện tại đã khét tiếng toàn tu chân giới với danh hiệu “Bạch Vô Thường” Tân Tinh Bảng thứ 12 tân tân sát thủ.

Vị trí này đến từ lần cô tự mình vô thanh vô thức ám sát tiền nhiệm Tân Tinh Bảng thứ 12, “Âm Dạ” Tiêu Tà, cũng là một thích khách nức tiếng của tổ chức sát thủ Đồ Thiên.

Tú Anh phú bà đáp lời: “Em cũng không thể tin là sau bao cố gắng của mọi người, dùng đủ cách để đánh ra danh tiếng ở mọi lĩnh vực để anh chú ý đều không có hiệu quả, vậy mà Ngân đi ra ngoài một vòng lại tìm được anh trở về đây.” – Cô cũng đang trong tư thế ngồi quỳ, dùng bàn tay tinh tế của mình hết sức chăm chú massage, vuốt ve từng ngón tay phải Chính Nam.

“Mà nói đi cũng phải nói lại, anh đúng là “phụ nữ công địch” a.” – Vũ Tuyết phú bà bên phía đối diện massage cho tay trái cho Chính Nam tiếp lời: “Đại nạn không chết, tu vi tận tẩn, ký ức mất sạch nhưng bằng một cách kỳ diệu nào đó vẫn có thể lẫn lộn tốt như vậy, thậm chí vị “Hong Hoa Kiếm” kia, theo lời Ngân kể lại là còn không tiếc tính mạng đứng ra bảo vệ anh cơ đấy.”

“Anh biết thế nào được.” – Chính Nam nhất định phải thanh minh: “Ban đầu là cô ấy cố ý tiếp cận anh, rõ ràng là cảm thấy anh có nhiều nét tương đồng với người mà Tú Anh cần tìm nên mới bảo vệ anh thôi. Còn sau này... có thể là bị sự chân thành của anh làm cảm động đi, hắc hắc.”

“Chủ nhân nói không sai!” – Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh đang massage chân phải cho Chính Nam gật gù: “Anh ấy đối với ai cũng rất chân thành a, đặc biệt là với những cô gái trẻ, đẹp, tu vi cao, danh tiếng thịnh như “Hong Hoa Kiếm” thì khỏi phải bàn.”

“Hoàn toàn đồng ý với Nguyệt Vịnh về khoản này. Chủ nhân... nói trắng ra chính là một cây hoa tâm đại củ cải.” – Giáp hộ pháp Vũ Văn bên phía chân trái cũng không chịu thua chị, kém em.”

Hai người này rõ ràng là hùa nhau cả khía Chính Nam chứ cũng không tốt đẹp gì.

“Hai người... không cần gọi anh là chủ nhân nữa. Đơn phương Chủ - Nô huyết thệ không phải đã được giải rồi sao, cứ gọi anh bằng tên hay cái gì các em thích là được.”

Chính Nam đối sở thích của chính mình trước đây cũng không có bài xích, chỉ là những cô gái này cho dù hân có “chết” rồi vẫn luôn dùng danh tính “hộ pháp” làm việc, không hề có ràng buộc, hối thúc nào còn như vậy, nếu hân còn xem các cô như nô tỳ thì đúng là không công bằng.

“Em quen như vậy rồi, không muốn sửa. Và lại, cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi, chứ từ lần đầu gặp nhau tới bây giờ anh đã từng xem tui em là nô tỳ hay chưa, bản thân tui em và cả trong lòng anh đều hiểu rõ.” – Nguyệt Vịnh cười ngọt ngào.

Vũ Văn gật đầu: “Không sai. Bây giờ muốn em đổi một cách xưng hô em cũng ngại đổi, cứ như cũ vẫn rất tốt.”

Chính Nam không nói nữa mà nhắm mắt lại hưởng thụ năm vị đại mỹ nhân đang giúp hân thư giãn toàn thân, sắp xếp lại những mảnh ký ức đang dần nối lại với nhau thành một câu chuyện dài mà hân là đầu mối, cũng là trung tâm của mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Tiệc buffet

8 giờ tối, trên chiếc bàn dài trong phòng nghị sự của Thanh Vân Phủ đã để đầy thức ăn, mỗi một loại trong đó đều có hương vị, màu sắc và cách chế tác riêng.

Đáng nói là Chính Nam đã cho người dọn toàn bộ ghế đi, bàn cũng được kéo ra sát mép tường, để lại khoảng không gian rộng giữa phòng làm nơi mọi người có thể tụ tập với nhau.

Không sai! Đúng là mô hình Tiệc Buffet!

Người đề xuất không phải ai khác, chỉ có thể là Chính Nam.

“Thay vì cần có nô tỳ đi qua đi lại phục vụ vừa bất tiện cho trò chuyện, lại kéo dài khoảng cách giữa mọi người. Anh nghĩ tiệc đứng như thế này có thể để chúng ta chủ động nói chuyện với những người mình muốn, ăn những món mình thích, uống loại nước mình ưng ý hơn. Mọi người thấy thế nào?”

Tú Anh phú bà gật gù đồng ý: “Em từ lúc hiểu chuyện tới giờ đã đi mấy trăm buổi tiệc lớn nhỏ, thấp từ nhị lưu thế lực, cao lên tới siêu nhất lưu tông môn cũng chưa từng tham gia một buổi tiệc đứng “tự phục vụ” như thế này bao giờ. Rất mới lạ, rất lịch thiệp.”

Liên Tú Anh phú bà còn chưa từng gặp qua, những người còn lại thì khỏi phải bàn.

Chính Nam liếc mắt qua người nãy giờ đứng lẻ loi một bên, giống như không cách nào hòa hợp với không khí chung, khẽ lắc đầu. Hắn tự mình đi tới bàn lấy một ly rượu trái cây mà hắn chẳng thể nhớ là dạy Akatsuki mọi người cách làm lúc nào, đi tới trước mặt cô gái kia.

“Không quen sao?”

Hồng Hi thấy Chính Nam đến trong lòng cũng hơi vui, nhưng quả thật không khí này cô không thể nào lẫn vào được nên đành thật thà gật đầu: “Ngôi nhà này vốn là của anh, những người ở đây đều cùng anh có quan hệ từ trước nên có thể dễ dàng hiểu nhau. Còn tôi... chỉ là một người lạ mà thôi, không có cách nào quen được.”

“Cách tất nhiên là có, chỉ là cô chưa thử mà thôi.” – Chính Nam đưa ly rượu trái cây trong tay cho Hồng Hi: “Xa lạ hay quen thuộc đúng là cần phải có quá trình, thế nhưng nếu cả hai mạnh dạn bước về phía nhau thì quá trình đó sẽ chỉ còn từ ngắn cho tới rất ngắn a.”

Cô nghĩ xem, mới một tháng trước chúng ta không phải cũng là hai người xa lạ sao, bây giờ thậm chí có thể gọi là “sinh tử chi giao” rồi!”

Hồng Hi ngược mắt nhìn gương mặt đẹp trai phi nhân loại của Chính Nam, nhìn không được phì cười: “Tài ăn nói này... trước đây làm sao chưa thấy anh dùng qua a!” – Nói, cô đưa tay nhận lấy ly rượu mà hắn đưa, một hơi cạn sạch.

“Tôi bản lĩnh gì cũng không có, chỉ được cái ăn ngay nói thật. Mà, mọi người ở đây có thể đối với cô không có ánh mắt thân thiện, tôi nghĩ là do bản năng phụ nữ thôi, chứ tôi ở giữa các cô tôi biết, chẳng có ai là người xấu cả đâu.”

“Hả!? Bản năng gì của phụ nữ?” – Hồng Hi sáng mắt, nếu có thể giải tỏa được ngăn cách giữa cô và mọi người ở đây, sau này ra ngoài gặp nhau coi như không đến mức hi sinh vì nhau nhưng ít nhất cũng có thể nói chuyện dễ dàng hơn a. Đặc biệt là vị vậy đó kia.

“Lại đây tôi giải thích cho cô. Chính là...”

Nhìn Chính Nam cùng Hồng Hi bá vai bá cổ nhau thì thầm gì đó, thỉnh thoảng lại thò đầu lên ngó chừng mấy người các cô bên này, Vũ Văn nhin không được khẽ khều Vũ Tuyết phú bà: “Chị hai, em nhìn tình hình này là “Hong Hoa Kiếm” chạy không thoát khỏi bàn tay Chủ nhân rồi. Chúng ta lại muốn có thêm chị em sao?”

Vũ Tuyết phú bà nhún vai: “Có thêm chị em cũng không sao, chị thì không ngại. Chỉ là Tú Anh này, cô là cành vàng lá ngọc của Trần gia, cha cô mà biết cô có tình cảm với người hoa tâm như anh ấy, liệu có ổn không?”

Câu hỏi này lập tức biến Tú Anh phú bà thành trọng tâm của mọi ánh nhìn.

“Có gì mà không ổn. Tôi chờ ngày anh ấy tới trước cửa Trần gia cầu hôn, thần căn giết thần, phật căn giết phật, vậy là ổn cả.”

Mọi người cùng nhau vuốt mồ hôi!

Vị “Tu La” này quả nhiên danh phù kỳ thực, nói chuyện không ra hai câu đã muốn Chính Nam “thần căn giết thần, phật căn giết phật” đánh lên Trần gia mới được rước cô về làm bà “Chính”.

“Mặc dù nói như vậy nhưng cũng không thể để anh ấy muốn làm gì thì làm a.” – Ngọc Ngân phú bà nói xen vào: “Các cô biết người của chúng ta điều tra được gì không?”

“Hả, có gì thú vị không?” – Tú Anh phú bà tò mò.

Mọi người cũng quay qua Ngọc Ngân phú bà.

“Từ hôm tôi gặp lại anh ấy lần đầu tiên, tôi đã cho người đi ngược về phía anh ấy xuất phát, cố gắng điều tra mọi thứ.”

Việc này Ngọc Ngân phú bà tất nhiên là giấu Chính Nam làm, nhưng cả cô và những người còn lại đều muốn biết suốt mấy tháng mất tích hắn đã làm gì, ở đâu, với ai, có chịu ủy khuất gì hay không.

“Kết quả thì không có gì nhiều, chỉ biết được mấy tháng trước anh ấy tình lại ở ven biển, sau đó luân lạc tới một làng chài nhỏ rồi sinh sống ở đó cho tới gần một tháng trước mới tới thị trấn nơi Hong Hoa Kiếm và em gái cô ấy làm việc cho Dong Binh công hội.”

“Sau đó thì chúng tôi đều biết rồi, vậy thì có gì đặc biệt đâu!” – Vũ Tuyết phú bà không hiểu Ngọc Ngân phú bà đang muốn nói gì.

“Quan trọng là mấy tháng anh ấy sống ở làng chài nhỏ kia cơ.” – Ngọc Ngân phú bà lắc lắc ly rượu trong tay, uống một hơi rồi nói tiếp: “Các cô tưởng tượng được không, chỉ khoảng ba tháng sống ở đó với không một xu dính túi, không biết mình là ai mà anh ấy còn có thể cua tới tay nữ thần của cả cái làng chài ấy, còn thề non hẹn biển với nhau đâu. Đáng sợ hơn là...”

Ngọc Ngân phú bà bỗng nhiên dừng lại không nói để Akatsuki các bà tám tâm đều ngửa lợi hại.

“Là cái gì chị nói cho hết đi, làm sao lại dừng lại!” – Nguyệt Vĩnh tâm ngửa hết cả lên.

“Đáng sợ hơn là trong thôn còn có mấy cái quả phụ có ý với anh ấy.” - Ngọc Ngân phú bà thờ dài: “Phụ nữ làng chài a, kết hôn sớm, rất nhiều trong số đó có chồng đi đánh cá rồi không trở về, cứ như vậy trở thành trẻ tuổi quả phụ.”

Đàn ông làng chài thì ai cũng gần gần như ai, một lần ra biển là bất vô âm tín mười ngày nửa tháng, về cũng chỉ biết loay hoay với tàu thuyền, rồi thô lỗ không biết chiều phụ nữ, lại cháy đen vì nắng và gió biển, ngoài biết làm mấy món cá để ăn thì nấu nướng coi như mù tịt. Mà các cô nhìn anh ấy... aiz, hừng hực như lửa các quả phụ sao có thể không động tâm chứ.”

Nghe Ngọc Ngân phú bà giải thích các cô gái cũng đồng tình.

Thanh xuân mon môn, vừa lấy chồng chưa được bao lâu thì anh ấy ra biển không về, mỗi ngày chần đon gối chiếu, lấy nước mát rửa mặt các quả phụ coi như hết hi vọng với đàn ông làng chài.

Rồi một ngày đẹp trời, từ đâu xuất hiện một người trắng trẻo, trẻ trung, ăn nói ngọt ngào, biết chiều chuộng, lại có tài làm đồ ăn ngon từ mọi thứ để các quả phụ từ bé ăn cá đều muốn nhanh mọc ra vây sáng cả mắt lên rồi.

“Vậy rồi... anh ấy có... quá phận với ai không?”

Vũ Vân hỏi một câu khiến các cô gái Akatsuki tâm đều nhảy một cái. Trẻ tuổi mấy ai cưỡng lại được mời gọi a, còn chưa nói tới đều là có kinh nghiệm, có thủ đoạn quả phụ.

Nếu Chính Nam đem cả một thôn quả phụ đều “làm”, vậy cũng quá mức đi!

“Cái đó thì không có.” – Ngọc Ngân phú bà đưa ra đáp án để các cô gái không hiểu thờ phào một hơi.

“Nói đi nói lại, cuối cùng là chỉ có một cô gái trẻ mà chị gọi là “nữ thần của làng” đấy thôi phải không?” – Nguyệt Vĩnh rất nhanh chuyển sự chú ý của mình ra khỏi mấy quả phụ.

“Ừm, cô ấy gọi Hải Âu. Tôi cũng chưa thấy qua nhưng được bên dưới báo lại là một cô gái trẻ chưa tới 20 tuổi, mẹ cũng là một quả phụ. Người trong thôn khi nói về cô ấy đều khen hết lời, nói chung là mọi thứ đều ổn.”

“Nếu không có vấn đề gì thì cứ để tự nhiên đi, nếu anh ấy và cô gái Hải Âu kia có duyên phận với nhau, vậy chúng ta cũng không cần đóng vai kẻ ác để anh ấy churóng mắt.” – Tú Anh phú bà chốt lại một câu “mặc cho duyên phận”.

Những người còn lại gật gù đồng ý, sau đó tiếp tục tán gẫu mấy đề tài phụ nữ khác cho tới khi Chính Nam trở lại, mang theo cả Hồng Hi.

“Này mọi người, chúng ta là chủ nhà, cứ tụ tập với nhau mà lạnh nhạt khách nhân như vậy không tốt lắm đâu.” – Chính Nam rất nhanh tìm tới cách mở màn thuận lợi cho Hồng Hi: “Nếu không các cô tự giới thiệu với nhau một lần đi, trước lạ sau quen, thêm một người bạn sau này ra ngoài dễ đi thêm một bước a.”

Akatsuki mọi người ở cùng Chính Nam tuy không dài nhưng cũng không ngắn, đối với bản tính hần coi như đã mò ra được một số, tình hình này rõ ràng là muốn các cô làm thân với “Hồng Hoa Kiếm” a.

Có lẽ nào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 238: Ai bảo nhiều vợ là tốt đâu?

“Anh ấy đã nói vậy thì chúng ta cũng không nên để khách nhân mất hứng a. Để tôi tới trước đi.” – Tú Anh phú bà cầm lấy một ly rượu trái cây tới trước mặt Hồng Hi, cao giọng: “Xin chào, tôi là Trần Mai Tú Anh, rất vui được gặp cô.”

Hồng Hi có hơi chột dạ nhưng nhớ lại “bà” lúc này Chính Nam dạy, cô vững tâm hơn không ít.

“Đại danh鼎鼎 “Tu La” Tú Anh, Trần gia thiên kim a, rất hân hạnh được gặp. Tôi là Hồng Hi.” – Nói, cô cũng cầm lấy một ly rượu rồi cụng vào ly của Tú Anh phú bà để phát ra một tiếng va chạm nhẹ rồi ngửa đầu uống sạch.

Mọi người nhìn nhau, biểu hiện này... rõ ràng là muốn đối cụng a!

Hừ! Chúng tôi năm người đấu một mình cô, chẳng lẽ còn có thể thua hay sao.

“Khương Ngọc Ngân, hân hạnh!” – Ngọc Ngân phú bà cũng tới tới một ly.

“Hân hạnh!”

“Vũ Tuyết, rất vui được quen biết.”

“Hân hạnh..”

“Nguyệt Vĩnh, chỉ giáo!”

“Tân Tinh Bảng thứ 14 a, hân hạnh...”

“Vũ Vân, hân hạnh!”

“Hân... hạnh...”

...

Hồng Hi bị dồn dập mời rượu liên tiếp cũng có chút chịu không nổi.

Rượu trái cây này mặc dù dễ uống, cũng không phải rất nồng nhưng tình hình hiện tại là cô không dám dùng nguyên khí luyện hóa rượu, cứ uống như một người bình thường nên cảm giác rất khó chịu.

“Tốt lắm, trước lạ sau quen a.” – Chính Nam cao giọng: “Mặc dù gọi là tiệc rượu nhưng không nên chỉ uống rượu đâu, mỗi người ăn một chút đi.”

“Ăn... a, ăn... ăn!”

Hồng Hi nghe vậy liền chạy, cô sợ lại bị mời dồn dập sẽ xấu mặt trước mọi người.

“Anh không phải là muốn...”

Chính Nam cầm một xiên thịt đưa tới trước miệng Tú Anh phú bà, ngăn cô nói ra phần phía sau: “Có ý tưởng nhưng nên để nó diễn ra thật tự nhiên.”

Mọi người nhìn nhau thờ dài, “Hong Hoa Kiếm”... chạy không thoát a.

Chính Nam biết Hồng Hi muốn hòa nhập, nhưng lại ngại tu vi và thân phận bản thân không ngang bằng nên chỉ có thể từ xa nhìn lại.

Còn Akatsuki mọi người cũng chẳng ghét Hồng Hi nhưng bài xích một người lạ là tâm lý cơ bản của đoàn đội đã quen thuộc và cùng nhau vào sinh ra tử không ít lần.

Chính Nam là người đứng giữa buộc phải mang trên mình trách nhiệm điều hòa sự mâu thuẫn này.

Cho nên... uống rượu.

Trước cho Hồng Hi cơ hội thăng tiến gặp gỡ mọi người, lại để Akatsuki xả hết bài xích trong lòng bằng rượu, cuối cùng bản thân đứng ra hòa giải. Cứ như vậy Chính Nam không cần làm gì nhiều nhưng đến cuối cùng lại là quan trọng nhất và có tiếng nói nhất.

"Thật cảm ơn phục bản thân, hắc hắc!"

Phần còn lại của bữa tiệc diễn ra rất đầm ấm và thân thiện. Chính Nam còn khôn khéo cùng Hồng Hi tới gặp từng người để trò chuyện cho thêm phần thân mật, giúp cô kéo gần khoảng cách với các thành viên Akatsuki.

...

Tan tiệc, Chính Nam tự mình đưa Hồng Hi về tới tận cửa phòng.

“Hôm nay cô uống không ít, nghỉ ngơi sớm đi. Sáng mai tôi cùng cô qua Dong Binh công hội hoàn tất thủ tục.”

Nói xong Chính Nam liền quay đầu đi nhưng bị Hồng Hi nắm lấy khuỷu tay giữ lại.

“Hôm nay... cảm ơn anh. Tôi biết mình không nên mặt dày mày dạn tới đây, nhất là sau khi... có suy nghĩ lợi dụng anh...”

Chính Nam quay người lại, cười: “Tôi đã nói chuyện đó chúng ta hòa nhau mà, cô không cần phải áy náy mãi như vậy. Còn chuyện cô ở đây là tôi mời mà, cứ xem như nể mặt người bạn này đi, được không?”

“Ừm...” – Không biết là do rượu, hay do nụ cười tỏa nắng kia mà Hồng Hi cảm thấy mặt mình đặc biệt nóng: “Dù... dù sao thì cũng... cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội gặp nhiều người vừa mạnh mẽ, vừa xinh đẹp như vậy.”

“Haha, cô cũng xinh đẹp và mạnh mẽ không kém họ đâu, chỉ là điều kiện tu luyện khác nhau nên có chênh lệch chút ít thôi. Sau này tiếp tục cố gắng thì

tôi tin cô sẽ không thua bất kỳ ai trong số họ.”

Hồng Hi nghe được Chính Nam khen mình xinh đẹp và mạnh mẽ thì càng nóng hơn, nóng từ trên mặt nóng xuống tới dưới cổ rồi.

“Tôi hỏi cái này... hơi tế nhị, anh muốn trả lời thì trả lời, không thì bỏ qua, đừng giận tôi có được không?”

“À, cô hỏi đi, tôi sẽ suy nghĩ.” - Chính Nam càng cười tươi hơn.

Càng quan tâm người ta mới càng tò mò, mà càng tò mò thì càng lún sâu!

“Ừm... trước khi... trước khi mất trí nhớ, tu vi của anh...”

“Ồ, tại sao cô lại quan tâm tới tu vi của tôi?” – Chính Nam còn tưởng rằng Hồng Hi sẽ hỏi tới quan hệ giữa hắn và những người khác đâu, tại sao lại là tu vi?

“Tại vì... tại vì đối với tôi mà nói, “Tu La” Tú Anh đã vô cùng lợi hại, nhưng cô ấy có vẻ... rất nghe lời anh...”

Trên Tân Tinh Bảng mới nhất thì vị trí thứ ba của “Tu La” Tú Anh không đổi, nhưng tu vi của cô so với thời điểm trước khi Chính Nam mất tích đã tăng liền hai cấp, từ Không Minh Kỳ tầng 2 tăng lên tới Không Minh Kỳ tầng 4.

Mặc dù so với vị trí thứ hai, “Vô Diện Lang Quân” Cơ Vô Diện vẫn còn thua tới 4 cấp nhưng Cơ Vô Diện đã 28 tuổi, còn Tú Anh phú bà chỉ mới 20 tuổi mà thôi. Có thể nói nếu tiếp tục duy trì tốc độ tu luyện hiện tại thì khi cô 28 tuổi rất có thể đã là Lý Sư long trung kỳ trở lên.

Một người xuất thân cao quý, thiên phú xuất sắc, dung nhan khuynh thành như vậy lại chấp nhận cùng “những” người con gái khác chia sẻ chung một nam nhân để Hồng Hi thật sự rất tò mò.

Nói về ngoại hình Chính Nam còn có thể, nhưng từ cách xử sự, xuất thân và đặc biệt tài sản thì Hồng Hi đều không tìm thấy hắn xuất sắc ở nơi nào.

"Tu La" Tú Anh tất nhiên không thể chỉ vì ngoại hình của Chính Nam mà chấp nhận "chung chồng" với người khác được a, vậy thì điều gì đã thuyết phục cô?

Tu vi của Chính Nam? hay thiên phú? hay là... khả năng khác?

“Tú Anh à, cô ấy không phải là nghe lời tôi.” – Chính Nam từng lời thâm thúy: “Người sống một đời nên làm những gì mình muốn, yêu những gì mình thích và cố gắng vì những gì mình mơ ước.

Tôi và Tú Anh cho tới hiện tại vẫn đang làm những gì chúng tôi muốn, có chung niềm yêu thích và cùng nhau cố gắng vì nó, cho nên lời tôi nói ra cô ấy hiểu được phía sau đó là gì. Ngược lại, ánh mắt cô ấy cũng cho tôi biết cô ấy cần gì và muốn gì. Chính là như vậy.”

Ngồi trên nóc nhà ngay phía trên đầu Chính Nam và Hồng Hi, Tú Anh phú bà mỉm cười hạnh phúc. Cô ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng nhớ lại từng kỷ niệm chung của hai người.

“Vậy còn...”

“Khuya rồi, cô nghỉ ngơi đi.”

Chính Nam ngắt lời Hồng Hi không để cô hỏi thêm. Tối nay một câu đã đủ rồi, nếu muốn hỏi thêm thỏa trí tò mò, vậy thì ngày mai, ngày kia, mãi sau này cứ tới tìm tôi, hắc hắc.

Thay vì tiếp tục dùng lời nói công kích, Chính Nam xòe ngửa bàn tay phải của mình, ánh mắt chăm chú nhìn Hồng Hi.

Đến lúc dùng hành động.

Hồng Hi còn đang cảm thấy thất lạc đâu, thế nhưng động tác kỳ quặc của Chính Nam làm cho mặt đầy chấm hỏi.

Chính Nam phì cười dùng tay trái nắm lấy tay phải cô, đặt lên tay phải mình rồi cúi đầu hôn nhẹ.

“Chúc ngủ ngon.”

Lần này Hồng Hi cả người đều nóng, nóng từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới.

“A-A-Anh... anh ngủ ngon!”

Rầm!

Nhìn cánh cửa đóng sập lại trước mặt mình, Chính Nam nở nụ cười đắc ý.

Thế nhưng hắn vừa quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng phía sau mình thì nụ cười kia liền cứng ngắc.

Phía sau cánh cửa, Hồng Hi khuôn mặt đã hồng thắm, tay trái ôm lấy mu bàn tay phải nơi Chính Nam vừa hôn, lồng ngực liên tục phập phồng vì thờ gấp. Lát sau, cảm giác cả người cuộn cuộn sóng kia giảm bớt cô mới nhỏ nhỏ giọng lẩm bẩm: “Làm những gì mình muốn, yêu những gì mình thích và cố gắng vì những gì mình mơ ước... Có lẽ vậy...”

...

Sáng hôm sau, Chính Nam cảm thấy lưng và thận của mình nhanh phải rời bỏ người chủ nhân này tới nơi rồi.

“Tôi hôm trước thì Ngần, tôi hôm qua thì Tú Anh... Ai bảo có nhiều vợ là tốt đâu...”

Đang lúc Chính Nam giãy giụa muốn ngồi dậy thì cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, bước vào là Tú Anh phú bà.

“Anh dậy rồi à, sao không nghỉ ngơi thêm đi.” – Nói, cô đặt chén canh đang bùng trên tay xuống bàn rồi lại giúp Chính Nam ngồi dậy.

“Em còn dám nói!” – Chính Nam trừng mắt một cái, sau đó là cười khỏ: “Ngày hôm nay xem như không có cách bước xuống giường.”

“Hừ, đây là để phạt anh cái tội trắng hoa.” – Lời thì nói như vậy nhưng Tú Anh phú bà rất ôn nhu mức từng muỗng canh đút cho Chính Nam.

“Anh làm gì chứ, không phải là hôn vào tay chúc ngủ ngon sao, đến mức như thế này a!”

“Nếu là những người khác thì em không nói, dù sao đều đã hiểu nhau. Thế nhưng Hồng Hi... vẫn là một thời gian nữa đi.”

“Thôi, anh nghỉ lại rồi. Trước khi tu vi trở lại thì anh tốt hơn vẫn là an phận làm phàm nhân đi, các cô những tu luyện giả này đều không biết thương cái thân tàn tạ của tôi.”

“Coi như anh thức thòi, khanh khách.” – Tú Anh phú bà nhin không được bật cười, thế nhưng cũng không kém phần lo lắng: “Thật sự... hại như vậy sao? Tôi qua không phải anh...”

“Lúc đó thì tất nhiên là không sao, nhưng sau đó mới có sao nè!” – Chính Nam sùng cồ.

“Mà thôi không nói chuyện này. Trong thời gian anh mất tích mọi người đã làm gì, đang làm gì và chuẩn bị làm gì tới cho anh một phần thông tin chi tiết. Để thời gian trôi qua vô ích như vậy đã đủ rồi.”

“Nếu không anh nghỉ ngơi thêm đi.”

“Anh đau lưng chứ không đau đầu, đau tay. Còn chưa tới mức cái gì cũng không làm được a.”

Tú Anh phú bà lòng đầy áy náy đút hết chén canh cho Chính Nam rồi rời đi chuẩn bị tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 239: Ba tháng qua

“Hừm, ba tháng, làm được tới như thế này chứng tỏ các cô ấy cũng không có lười biếng a!”

Nhìn xong cả một rương sổ sách được các phú bà tổng hợp lại cho mình, Chính Nam không thể không cảm thấy tự hào. Kể cả khi hấn "chết" rồi thì các cô vẫn tiếp tục những gì hấn để lại phía sau.

Mặc dù Chính Nam hiểu có chút sai nhưng cũng không lệch đi khỏi sự thật quá xa.

Trong ba tháng hấn mất tích thì Akatsuki mọi người chia nhau ra hoàn thành ba mục tiêu chính.

Thứ nhất là tìm kiếm hạ lạc của Chính Nam

Akatsuki mọi người thả rằng tin vào lời vô căn cứ của Nguyệt Thần chứ không muốn chấp nhận sự thật là Chính Nam đã chết, cho nên việc tìm kiếm hấn nhất định phải được đặt lên hàng đầu.

Thế nhưng tìm ở đâu, tìm như thế nào và cần thời gian bao lâu thì các cô không rõ.

Nam Việt đại lục rộng lắm và nó sẽ càng rộng hơn khi cần phải tìm một người mà không thể để lộ thông tin về người ấy quá nhiều. Dù sao người họ Chính hiếm a, một khi nổi danh trên đại lục nhất định sẽ bị người ta điều tra, cho nên không thể rầm rộ tìm kiếm Chính Nam được.

Không thể đi tìm, không thể rao tìm vậy thì phải làm gì đó đủ to để hấn tự tìm về!

Thế là một loạt kế hoạch đánh ra tên tuổi của Akatsuki được thông qua và thực thi.

Ngọc Ngân phú bà trực tiếp để lại vị trí thứ 13 Giáp hộ pháp lại cho Vũ Vân, tự mình điều tra, tìm kiếm và giết chết Tân Tinh Bảng thứ 12 “Ám Dạ” Tiêu Tà, vinh danh biệt hiệu Bạch Vô Thường thần sứ của cô.

Vũ Tuyết phú bà cũng bỏ lại vị trí giảng dạy chính ở Thanh Vân Tông lại cho Lam Chiến đảm nhận, dùng danh tính Bạch Hồ thần sứ dẫn thân vào Dong Bình công hội, chỉ dùng ba tháng đã đánh lên tới cấp 4 Dong Bình. Đáng nói là cô trực tiếp dành quyền thăng cấp từ trong tay Hồng Hi trên sàn đấu khoảng hai tuần trước.

Còn Tú Anh phú bà dùng một phương pháp khác đánh ra tên tuổi vốn đã nổi như cồn của mình. Phương pháp đó là... kinh doanh.

Khắp mọi nơi Trần gia có chi nhánh vurun tới đều đã và đang xây dựng một tòa giải trí tổng hợp Tân Kỳ Nguyên, đặc biệt hơn là kế hoạch này được đích thân Trần gia Gia chủ Trần Vô Ngân xem xét và ký duyệt.

Tú Anh phú bà muốn dùng cách này đánh ra danh tiếng, nếu không có hiệu quả liền dán hình Chính Nam ngay cửa ra vào, đồng thời ủy thác Dong Bình công hội phát động nhiệm vụ tìm kiếm cấp 5.

Và cuối cùng mọi thứ cũng được đền đáp cho các cô khi Hồng Hi tìm thấy Chính Nam và dẫn hấn tới đúng nơi Ngọc Ngân phú bà đang làm việc. Tuy nói có sự trùng hợp nhưng nếu không nhờ cố gắng của Akatsuki tất cả mọi người thì sẽ không có kết quả ngày hôm nay.

“Thiên đạo có mắt a, cố gắng của mọi người... thật đáng khen!”

Chính Nam mỉm cười vui vẻ, cảm giác có người quan tâm, có người vì mình mà cố gắng thật tốt.

Bên cạnh việc tìm kiếm Chính Nam thì trong thời gian hấn mất tích, Akatsuki mọi người cũng không hề lơ là việc phát triển Thanh Vân Tông.

Hiện tại [Bí Cảnh] mỗi ngày đều tấp nập người ra vào, các tổ đội liên tục đánh giết Vương giả để giành được những phần thưởng quý giá, chỉ đáng tiếc Chính Nam không ở để giúp các cô chế tác bản vẽ.

Không phải không có người nghĩ mang bản vẽ ra bên ngoài tìm Luyện Khí Sư chế tạo, thế nhưng đích thân Tông chủ Lam Phụng hạ lệnh cấm tiết lộ thông tin [Bí Cảnh] ra bên ngoài bao gồm cả phần thưởng thì chuyện dần lắng xuống.

Mặc dù [Bí Cảnh] liên tục bị đánh phá nhưng chưa có tổ đội nào có thể tự mình hoàn thành nhiệm vụ [Thập Từ Nhất Sinh] nên tính thử thách vẫn là rất lớn, đủ để trong một thời gian dài nữa có mục tiêu nhỏ cho các cô gái Thanh Vân Tông tiếp tục cố gắng.

Ngoài ra, Thanh Tâm, Gia Nguyệt phú bà và tiểu Bình còn rất có đầu óc kinh doanh khi ba người luôn cùng nhau dẫn mọi đội 7 người bất kỳ với giá mỗi người 1 điểm tích lũy, mỗi ngày nhẹ nhõm chia nhau bỏ túi 2 điểm tích lũy mỗi người, quả thật không nên quá thoải mái.

Thế nhưng Thanh Vân Tông phát triển như vậy cũng lộ ra vấn đề rất bức thiết là không có đệ tử mới sau lứa hiện tại và thủ đoạn phát triển phía sau chưa sẵn sàng. Cả hai chuyện đều cần Chính Nam đích thân có mặt mới có thể giải quyết được.

Thứ ba, cũng là cuối cùng là việc mở rộng địa bàn và ảnh hưởng.

Đọc tới chuyện này khuôn mặt của Chính Nam cũng không nhịn được co giật.

Bởi vì Tà Nguyệt Tông hai vị Tông chủ và lão Tông chủ song song đột phá cấp ba huyết mạch, Nguyệt Vi lão tông chủ thậm chí độ qua Tịch Diệt Kiếp, trở thành chân chính Tịch Diệt Kỳ đại năng, trực tiếp đem địa bàn Cửu Dương Các đưa cho Nguyệt Vĩ làm của hồi môn.

Nhưng chỉ như vậy còn chưa đủ để Chính Nam sợ hãi, dù sao Nguyệt Vĩ là Thiếu tông chủ của Tà Nguyệt Tông, lại là truyền nhân duy nhất nên cũng không có gì lạ.

Chỉ là... Tân Tinh Bảng thứ 14 “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩ vậy mà tuyên bố đính hôn, tin tức này sau đó được chính Nguyệt Nga tông chủ đứng ra xác nhận.

Nhất thời danh tính “đàng trai” bị người nhăm nhe đào bới, nhưng kết quả... chẳng được gì.

Chỉ là chuyện Hải thành Hải gia từng tới Tà Nguyệt Tông cầu hôn được đào ra, nhiều người cho rằng Tà Nguyệt Tông sau khi nuốt được Cửu Dương Các liền muốn bành trướng thế lực, ăn luôn cả Hải thành để hoàn thành “đại nghiệp” độc tôn ven biển Đông Bắc.

Thế nhưng Hải thành lác đác, nói họ không liên quan.

Chuyện này dần chìm xuống nhưng đến nay vẫn âm ỉ đâu đó, chỉ là không lật nổi sóng gió thôi.

“Đính hôn!? Cô gái nhỏ kia nhân dịp bản thần sứ không ở dám cùng tên Tiểu Bạch Kiếm nào đó liếc mắt đưa tình, liền đính hôn cũng tuyên bố rồi!”

Chính Nam giả vờ rất tức giận, một bộ củ cải nhà trồng bị heo ủi, thế nhưng hẳn biết thừa ý đồ của Tà Nguyệt Tông những người kia là gì.

Bọn họ rõ ràng thấy Chính Nam có quan hệ “rất sâu” với Trần gia, các vị thần sứ khác vừa muốn liền có thể liên tục leo Tân Tinh Bảng, còn bản thân Không thần sứ... thậm chí Thần còn phải nể mặt thì cột Nguyệt Vành vào hẳn chắc chắn là không sai được.

Cứ như vậy, “phạm nhân” Chính Nam sau ba tháng mất tích, cái gì cũng không làm, chỉ ở bờ biển đánh cá, dưỡng cái loli, “vô hình” tán được một cô gái cũng có thể đề cả đại lục gió nổi mây vần.

“Sức mạnh của nghề Tiểu bạch kiểm... liên kinh khủng như vậy a!” – Chính Nam thở dài.

Hắn có biết gì đâu, cũng không làm gì luôn, cũng chẳng nghĩ gì cả, toàn là các phú bà, các hộ pháp tự chủ trương đẩy chứ!

“Thân thể này không tiện xuất hiện trước người ngoài, như vậy chỉ có thể tiếp tục trốn ở sau màn làm những việc phạm nhân nên làm, sống cuộc đời phạm nhân nên sống cho tới khi tu vi trở lại thôi.

Cho tới trước lúc đó... nên chuẩn bị một chút thủ đoạn bảo vệ bản thân mình.”

Việc Chính Nam được “Tu La” Tú Anh tự mình tuyên bố nhiệm vụ tìm kiếm cấp 5 đã đủ để có người đối với hắn nảy sinh hứng thú, huống hồ người mà Nguyệt Vành tuyên bố đính hôn có thể bị sẽ đào bới tới tận Hà thành.

Không chừa khả năng đã có người điều tra được hắn thường xuyên qua lại với Tú Anh phú bà, còn Phúc Đạt thì có quan hệ làm ăn mật thiết với Tà Nguyệt Tông, từ đó đến một cái “giết nhầm còn hơn bỏ sót” hành động, tóm hắn về tra khảo thì chơi lớn rồi.

Các phú bà cũng không thể nào ở bên cạnh hắn được a, mà “mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”, lỡ có ai đó đem hòm mìn vào bắt cóc hắn lúc các phú bà đều đi vắng thì làm sao bây giờ?

“Phù Hoàng, Trần Hoàng, Dược Hoàng, Khí Hoàng a, dùng thân thể phạm nhân này... chỉ có thể tối đa luyện ra tới cấp 3 đồ đạc. Cái gì có thể bảo đảm an toàn cho bản thân đây!” - Chính Nam nằm lăn ra giường, vắt chân... vắt tay lên trán suy nghĩ.

...

Một lúc sau.

“Anh tìm em có chuyện gì không?”

Tú Anh phú bà đang làm việc nhưng có người hầu tới nói Chính Nam có chuyện muốn gặp nên cô mới quay lại tìm hắn.

“Em chuẩn bị giúp anh những thứ này, càng sớm càng tốt nhé.”

Chính Nam đưa cho Tú Anh phú bà một tờ giấy, bên trên chỉ chút là các loại tài liệu.

“Cấp 3 tài liệu? Anh muốn luyện chế cái gì à?”

Một số loại trong đó tuy được xếp vào cấp 3 tài liệu nhưng trong thời gian ngắn muốn làm tới là không dễ, nếu điều động từ nhà kho Trần gia thì cần lý do cho bản gia mới được.

Chính Nam cũng không có gì phải giấu giếm nên rất thật thà gật đầu: “Tu vi anh chưa biết khi nào mới trở lại, mà mọi người thì có việc phải làm không thể luôn ở bên cạnh bảo vệ cho anh được a, cho nên anh muốn chuẩn bị một ít thứ tự bảo đảm an toàn cho mình.”

“Chuyện đó anh không cần lo lắng a, dù sao nơi này...”

“Nếu như anh cần ra ngoài thì sao? Nếu như đối phương mạnh hơn mọi người thì sao? Lo trước không bao giờ sai đâu! Và lại anh cũng chỉ là lo xa như thế thôi chứ chắc gì đã phải dùng.”

Tú Anh phú bà suy nghĩ chốc lát rồi cũng gật đầu: “Cũng được, dù sao có vài thứ tuy không dễ nhưng vẫn có cách làm tới, chỉ là tốn thêm ít ngày. Thời gian này anh không thể tu luyện coi như có việc cho anh giết thời gian.”

Sức mạnh nghề a, nói hai câu liền dụ được bị đại phú bà này nghĩ cách làm không sỗ sách.

“Ừ, cảm ơn em. Em cho người mang Hồng Hi tới đây đùm anh nhé, anh...”

Bị Tú Anh phú bà híp mắt nhìn chăm chăm, Chính Nam cũng chỉ có thể cười khổ giải thích: “Em xem anh bây giờ đi lại còn khó khăn đâu, có muốn làm gì đó cũng lực bất tòng tâm a, đừng nhìn anh như vậy được không?”

Anh tìm cô ấy để hẹn ngày khác qua Dong Bình công hội thôi, chứ hôm nay là đi không được rồi.”

Tú Anh phú bà cười tủm tỉm “Em có nói gì đâu, anh sốt sáng như vậy làm gì. Được rồi không trêu anh nữa, anh nghỉ ngơi thêm đi, để em cho người gọi Hồng Hi qua.”

Chương 240: Hồng Hi... Hộ pháp?

“Anh tìm tôi... anh bị thương sao?”

Hồng Hi thấy Chính Nam ngồi trên giường, một mặt tái nhợt đầy mệt mỏi liền gấp.

“Tôi qua còn rất tốt mà, tại sao bây giờ lại thành như thế này!? Anh bị thương ở đâu? Thủ phạm là ai? Hấn...”

Thấy Chính Nam cứ nhìn mình cười tủm tỉm, Hồng Hi cảm thấy không có chỗ dung thân.

“Tôi không sao, chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi. Phàm nhân a, chịu chút tổn thương liền một bộ găng đất xa trời thế này, xin lỗi vì để cô lo lắng. Thế nhưng mà tôi vui lắm!”

“Vui!? Anh như thế này còn có gì vui chứ?”

Liền đứng còn không được mà dám nói cảm thấy vui?

“Vui là vì ít nhất như vậy tôi mới biết được “Hồng Hoa Kiếm” đại nhân rất quan tâm tôi a! Không có mấy người được vinh hạnh này đâu.” - Chính Nam ngay lập tức tranh thủ cơ hội ghi điểm.

Xém chút bị nữ nhân hút khô nhưng không chừa được cái tật tán gái!

“Ba hoa! Ai quan tâm anh, hứ!” – Hồng Hi bĩu môi, nhưng trong lòng vui vẻ: “Anh gọi tôi qua đây có chuyện gì không?... ”

Cho đến khi cô để ý cách bài trí và mùi hương trong phòng: “Mà, đây là phòng nữ đúng không? Tôi qua anh ngủ ở đây?”

Chính Nam đáp ngay: “Về chuyện đi Dong Bình công hội, tôi nghĩ là chúng ta nên để ngày khác. Tôi... như thế này không tiện đi lại a.” - Tránh chủ đề kia gấp a.

“À, chuyện đó tiện cho anh là được, dù sao tôi cũng đang bị sổ đen một tháng, không gấp.” – Hồng Hi còn tưởng đại sự gì cơ, hóa ra là chuyện ấy: “Có chuyện này tôi muốn hỏi anh... anh...”

“Hả, tôi tưởng từ sau tối qua chúng ta hiểu nhau rồi chứ!? Cô cần gì cứ nói đi, đừng ngại.”

“Ai hiểu nhau với anh, nằm mơ!” – Hồng Hi trợn mắt một cái rồi mới nói: “Tôi... ở đây... cảm thấy mình giống như... ăn nhờ ở đậu nhà anh vậy... tôi...”

“À, tưởng gì. Chẳng qua là cảm thấy ở không rảnh quá hóa ngại ngại chứ gì?”

“Ừ, nếu anh có việc gì cần tôi giúp...”

Chính Nam hai mắt tỏa sáng, hấn nghĩ tới một chuyện tốt.

“Thật ra thì đúng có một vấn đề tôi đang lo lắng, chỉ là có chút... khó nói ra.”

“Hả!? Tôi tưởng từ sau tối hôm qua chúng ta hiểu nhau rồi chứ? Anh cần gì cứ nói đi, đừng ngại.” – Hồng Hi bắt chước y giọng nói và điệu bộ Chính Nam.

“Ai hiểu nhau với cô, nằm mơ!” – Chính Nam cũng trợn mắt một cái, gì chứ role-play hấn mới không lạ đâu.

“Không giống, Hồng Hi, tôi có một đề nghị, cô nghe thử rồi suy nghĩ xem có được hay không nhé.”

Hồng Hi cau mày: “Ngghiêm túc như vậy? Anh nói đi, tôi đang nghe đây.”

“Ừm, như cô cũng thấy thì tôi hiện tại chỉ là một tên phạm nhân, gió thổi cỏ lay liền bệnh tật quần thân chứ không nói tới bị người khác nhắm vào a.

Tú Anh và những người khác cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, mà tôi cũng không thể lúc nào cũng ở trong nhà đúng không. Cho nên...”

“Anh muốn tôi làm hộ vệ cho anh?” – Hồng Hi ngắt lời Chính Nam.

“Không sai, nếu cô muốn tôi có thể để Tú Anh tuyên bố nhiệm vụ...”

“Không cần. Làm hộ vệ cho anh có thể, nhưng tôi có vài điều kiện muốn nói trước, nếu anh cảm thấy được thì chúng ta nói tiếp, nếu không thì tôi chỉ có thể dọn ra ngoài ở.”

“Điều kiện sao?” – Chính Nam hơi cau mày: “Cô nói thử xem điều kiện gì?”

“Thứ nhất, tôi tuy làm hộ vệ cho anh nhưng tôi vẫn cần không gian riêng cho mình, anh có thể yêu cầu tôi làm việc nhưng đồng ý hay không là quyền ở tôi.”

“Đồng ý, tôi không phải lúc nào cũng cần ra ngoài hay cần bảo vệ.”

“Thứ hai, tôi có thể nghỉ việc bất kỳ lúc nào tôi muốn, tất nhiên tôi sẽ thông báo trước cho anh chứ không nghỉ ngang một cách vô trách nhiệm”

“Chấp nhận!”

“Thứ ba, tôi là ở bên cạnh anh với tư cách là hộ vệ chứ không phải là... nữ nhân của anh, những yêu cầu tôi cho là quá phận tôi được quyền từ chối.”

“Yêu cầu quá phận!? Như thế nào là quá phận?”

“Chính là... chính là... vi phạm “nam nữ thọ bất thân”... đều là quá phận.”

Chính Nam cười như không cười nhìn Hồng Hi từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên.

“Anh thái độ này là có ý gì?” – Hồng Hi bị nhìn toàn thân đều ngượng ngùng, là ngượng ngùng chứ không khó chịu.

“Không có gì, cô chỉ có ba điều kiện ấy thôi à?”

“Tạm thời... tạm thời là như thế, nếu có cần tôi sẽ nói thêm.”

Chính Nam cười tươi, vừa rồi hẳn chính là muốn đánh lạc hướng Hồng Hi để cô không nghĩ ra thêm điều kiện hà khắc nào khác thôi.

“Tốt, vậy tôi đồng ý hết.” – Nói, hẳn đưa tay phải của mình ra.

Hồng Hi khuôn mặt khê hồng, đặt bàn tay của mình lên tay Chính Nam.

“Cô nàng này...”

Chính Nam khẽ lắc đầu hôn bàn tay Hồng Hi. Hẳn chỉ muốn bắt tay hợp tác a, thế nhưng đối diện lại cho rằng hẳn lại muốn tới một “nụ hôn quý tộc”.

Tới thì tới, ai sợ ai a!

Hồng Hi bất giác rút tay phải của mình về, dùng tay trái nắm chặt mu bàn tay: “Nếu... nếu không có gì tôi... tôi đi trước, anh nếu cần cứ cho người sang gọi tôi.”

Nhìn Hồng Hi như chạy trốn lao ra khỏi phòng, Chính Nam nở nụ cười ranh mãnh. Chỉ cần cô thường xuyên ở bên cạnh hẳn, hẳn còn không tin là mình trị không được bông hồng gai này.

“Tiếp theo nên gặp cô nàng ma nữ kia hỏi chút chuyện a!”

...

Chát!

Aaa...

“Hừ, đúng là đồ hư hỏng!”

“Chủ nhân~, xin ngài dừng.. dừng dừng lại, tiếp tục trừng phạt tiểu Vĩnh Vĩnh đi ạ~”

Chính Nam dờ khóc dờ cười. Nếu như Nguyệt Vĩnh chỉ là nhập vai thì cũng thôi đi, thế nhưng nhìn thái độ và biểu hiện này rõ ràng là cô đang hưởng thụ hẳn “trừng phạt” a.

Muốn chơi kích thích, vậy tới!

“Hừ! Nói, thời gian bản chủ nhân không ở, cô định hôn với ai?”

Chát!

Aaa... ừm...

“Không... không dám, tiểu Vĩnh... tiểu Vĩnh chỉ có một mình Chủ Nhân~”

Bản thân Nguyệt Vĩnh cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cô được Chính Nam gọi qua, vừa vào phòng liền bị ra lệnh nằm xuống trên đùi hắn, sau đó là tới tấp “đòn roi” vào mông. Chỉ là Nguyệt Vĩnh chẳng những không đau đớn hay khó chịu vì bị đánh và khinh bạc, mà thậm chí còn cảm thấy cả người đều thoải mái, muốn nằm đây tiếp tục bị đánh như thế này mãi, hoặc là... mạnh hơn thì càng tốt.

“Có một mình Chủ Nhân, hừ, vậy cô định hôn là chuyện gì xảy ra, nói!”

Chát!

Ừm...

“Là... là tiểu Vĩnh... không xin phép Chủ Nhân... tự ý... tự ý... làm giả tin tức.”

“Giả!? Tại sao phải cố ý làm giả?” – Mặc dù đã đoán được mục đích nhưng Chính Nam vẫn cần xác nhận cuối cùng.

“Là vì... là vì mọi người đều muốn góp sức đánh ra danh tiếng, hi vọng Chủ Nhân ở đâu đó nghe được tin tức sẽ nhanh chóng trở về.

Đồng thời cũng mượn chuyện này để đám đầu trâu mặt ngựa muốn leo lên Tà Nguyệt Tông bỏ ý định đó đi.

Chủ Nhân, là tiểu Vĩnh hư hỏng, xin ngài tiếp tục trừng phạt tiểu Vĩnh đi~”

“Đúng là làm bậy!”

Chát! A~

“Đánh ra danh tiếng bản thân không sai, nhưng cô làm việc không suy tính trước sau như vậy sẽ để cho bản Chủ Nhân bị nhiều thế lực đào sâu điều tra, rất bất lợi có biết hay không, hả!?”

Chát! A~

“Xin... xin lỗi... Chủ Nhân!”

“Xin lỗi là xong việc thì cần gì tu luyện, cần gì phân chủ - nô nữa.”

Chát! Chát! Chát!

A~... Ừm... Aaaaa...

...

Một pha liên hoàn vũ, Chính Nam là người đánh nhưng bàn tay đều muốn đau rát thì đừng nói cái mông nhỏ của Nguyệt Vĩnh phải chịu đựng gì.

Chỉ là...

“Cô nàng này... cao trào rồi a!”

Chính Nam giờ khóc giờ cười nhìn Nguyệt Vĩnh đang nằm thở hổn hển trên chân mình, toàn thân kéo căng, hai nắm tay siết chặt, khẽ co giật từng cơn.

Ai mà biết được, Tà Nguyệt Tông thiếu tông chủ, Tân Tinh Bảng thứ 14 "Tà Nguyệt ma nữ" Nguyệt Vĩnh còn mang theo nồng đậm máu SM trong người, hôm nay xem như bị Chính Nam đào ra tới.

"Sau này có nhiều trò vui a!" - Chính Nam nghĩ như vậy, nhưng đó là chuyện khi nào tu vi hắn trở lại đã, còn hiện tại: “Được rồi, hôm nay như thế thôi. Dậy xoa bóp cho anh một chút đi, rất lâu không có cảm thụ lại tay nghề của em rồi.”

Nghe được Chính Nam nói, Nguyệt Vĩnh cũng không nằm đó cảm nhận sự sung sướng đến từng tế bào nữa mà nhanh chóng điều hòa nhịp thở rồi bỏ dậy, hết sức nhu thuận massage cho hắn.

“Bà ngoại và mẹ em có khỏe không? Huyết mạch không có vấn đề gì chứ?”

“Cả hai đều rất tốt, nhờ đan dược của anh mà hai người họ song song đạt đến cấp 3 huyết, liên thiên phú đều tăng lên để di Nhi hãm mộ không thôi.”

“Ừm, vẫn là tay nghề của em tốt.” – Chính Nam lim dim hưởng thụ nhưng vẫn không quên chính sự: “Em chuyển lời giúp anh đề họ tạm thời đừng sử

dụng cấp 3 Nguyệt Thần huyết mạch, thứ đó nếu dùng không cẩn thận sẽ dẫn tới Thiên Nộ, đại họa lâm đầu đấy.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” – Nguyệt Vịnh gật đầu: “Sau khi trở về em sẽ dặn dò bà ngoại và mẹ cẩn thận hơn.”

Chính Nam không nói chuyện nữa mà thả lỏng toàn thân thư giãn, tập trung cảm nhận hai bàn tay nhỏ mát lạnh, ôn nhu của Nguyệt Vịnh, hơi thở sâu dần đều.

Nguyệt Vịnh cũng phối hợp im lặng, chú tâm làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Tới Dong Binh công hội

“Ủm... đã chiều muộn rồi a!”

Lúc Chính Nam mở mắt ra thì mặt trời cũng vừa mới lặn để hán cảm khái không thôi: “Ăn rồi ngủ, rồi lại ăn lại ngủ. Thật sự là sa đọa.”

Buổi sáng ăn canh bổ thận tráng dương, lại được Nguyệt Vịnh massage lưu thông khí huyết, cộng thêm khả năng hồi phục của bản thân nên Chính Nam cũng coi như khôi phục lại được chút ít. Đi lại là không có vấn đề.

“Lần sau nên học được cách từ chối, quá cmn đau khổ.”

Hán muốn xuống bếp chuẩn bị bữa tối cho mọi người, cả ngày làm cá ướp muối ở trên giường đã đủ rồi.

Chưa đủ năng lực “bình thiên hạ”, cũng không “trị quốc” nổi thì cố gắng “tề gia” a!

Trong bữa ăn mọi người cũng không nói chuyện công việc nhiều, dù sao thì còn có “người ngoài” là Hồng Hi chung bàn đã, thế nhưng như vậy cũng không ngăn được Chính Nam hỏi thăm rất nhiều thông tin về Hải thành.

...

Sáng hôm sau.

Chính Nam đang cùng Tú Anh phú bà và Hồng Hi ngồi xe tới Dong Binh công hội để hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là sau khi trải qua Vũ Tuyết phú bà dịch dung một trận thì hán bây giờ đã trở thành một trung niên đại thúc lạ hoắc rồi.

“Mặc dù nói bị sổ đen sẽ trong vòng một tháng không được đăng ký tấn cấp cũng như bị trừ một nửa phần thưởng của 10 nhiệm vụ tiếp theo nhưng nếu “Tu La” Tú Anh tự mình đến yêu cầu không thì sẽ được ngoại lệ.” – Hồng Hi giải thích với Chính Nam về một số điều luật không có trong quy định.

“Ngoại lệ này cũng thật kỳ quái, lại có người không muốn tiết kiệm một nửa treo thưởng mà yêu cầu trả đủ cho người nhận ủy thác sao?”

Vừa nghe đã thấy ngược đời!

“Không phải như vậy đâu.” – Tú Anh phú bà đáp: “Cho dù em không yêu cầu trả đủ thì phần bị trừ kia cũng do Dong Binh công hội nuốt lấy thôi, làm gì có chuyện trả lại cho người ủy thác chứ.”

“Thật cmn đen, làm ăn như vậy khác gì cướp ngày a!” – Chính Nam nhin không được nhả rãnh.

Hồng Hi lại không cho là như vậy: “Quy định người ta như vậy, anh chịu được thì làm không thì thôi, đâu có ai ép.”

Bản thân tự dựa vào thực lực từng bước leo lên tới cấp 3 Dong Binh, chuyện ngược đời cô thấy nhiều rồi, đều đã quen.

“Nếu anh dùng uy tín Dong Binh cấp cao của mình, qua mặt công hội để liên lạc với người ủy thác nhận nhiệm vụ kia thì sao? Làm như vậy là tránh được 10% thuế của công hội rồi, đúng không?”

“Cũng có người suy nghĩ giống anh rồi làm thử đấy, đều chết cả rồi...” - Hồng Hi liếc mắt.

Người khôn thì nhiều nhưng Dong Binh công hội trải rộng cả đại lục, họ tất nhiên sẽ không để người khác qua mặt nguyên tắc của mình dễ dàng như vậy.

Chính Nam nhún vai, hán cũng chỉ là suy nghĩ vậy thôi.

“Mà, mặc dù nói Dong Binh công hội giống như một cái chợ việc làm cho người ủy thác và người nhận ủy thác có thể liên lạc với nhau, nhưng anh khá

thắc mắc là ai đứng sau tổ chức khổng lồ này.”

Chỉ riêng việc mỗi nhiệm vụ thu lấy 10% tiền ủy thác thôi thì Dong Binh công hội mỗi ngày nằm đều thu đầu vàng rồi, nói không có người đứng sau Chính Nam chắc chắn không tin.

Tú Anh phú bà nhìn quanh rồi nhỏ giọng nói: “Thuộc về ai thì em không rõ, mặc dù Trần gia cũng có người thuộc hàng “cao tầng” bên trong công hội. Nói cho anh biết, người kia là Tịch Diệt Kỳ viên mãn nhưng chỉ có thể làm trưởng lão, hội trưởng là ai vẫn chưa từng gặp mặt, liên thực quyền đều không có.”

Chính Nam hít vào một ngụm khí lạnh.

Số lượng Đại Thừa Kỳ của cả đại lục chỉ đếm được trên đầu ngón tay cho nên Tịch Diệt Kỳ vẫn luôn là chiến lực mạnh nhất của các thế lực đứng đầu, vậy mà Dong Binh công hội lại để cho một vị Tịch Diệt Kỳ viên mãn, họ Trần, làm chức trưởng lão hữu danh vô thực.

“Mà anh nghĩ cũng có khi do họ Trần nên mới không được làm cao đấy. Dù sao Trần gia cũng đã đủ lớn rồi a.”

“Anh không hiểu.” – Tú Anh phú bà lắc đầu: “Dong Binh công hội không có địa bàn cố định, không cần bồi dưỡng đệ tử, cũng chẳng cùng người tranh đầu cho nên đầu ra của họ chỉ là trả tiền cho mấy phân hội làm việc thôi, còn lại thu vào đều là lãi ròng.

Và với vị thế trung lập tuyệt đối như vậy thì họ nhận ai vào làm cao tầng cũng như nhau thôi, họ Trần hay họ Trịnh đều là như thế.

Mà em thật sự nghi ngờ, Trần gia mang tiếng đại lục đệ nhất thương hội nhưng của cải chưa chắc đã bằng Dong Binh công hội đâu.”

“Em nói cũng có lý.” – Chính Nam gật gù.

Một bên phải làm mới có thu vào, chi ra cũng không nhỏ so với một bên nằm hưởng, khỏi nghĩ cũng biết ai giàu hơn.

Hồng Hi thấy Chính Nam hai người “ăn rau muống nói chuyện thế giới” liền không quan tâm.

Dù sao cô và em gái đều làm việc tại Dong Binh công hội, nói lời ủng hộ thì sẽ bị phản bác, mà nói lời công bằng sẽ trở thành “đứng núi này trông núi nọ”.

Cho nên cứ im lặng là tốt nhất!

...

Dong Binh công hội, trụ sở Hải thành.

Tân Tinh Bảng thứ 5, “Tu La” Tú Anh và thứ 17, “Hồng Hoa Kiếm” Hồng Hi cùng nhau xuất hiện đưa đến một trận náo động không nhỏ.

“Oa! Kia là “Tu La” Tú Anh sao? Quả nhiên là đỉnh cấp mỹ nữ a!”

“Be bé cái mồm thôi, muốn bị diệt tộc hay gì? Mà phải công nhận là thật sự xinh đẹp.”

“Hai vị Tân Tinh Bảng thiên tài cùng nhau xuất hiện, có sự kiện gì sao?”

...

Hồng Hi trong lòng cười khở. Cô mặc dù cũng là thiếu nữ thiên tài, lại là không sai mỹ nữ nhưng đi bên cạnh vị Tu La này thật sự chỉ có thể làm nền.

Thua về mọi mặt a!

Tú Anh phú bà thì chẳng rảnh để ý những người xung quanh, còn nhiều việc của Trần gia và Akatsuki chờ cô về xử lý đây.

“Hai người đi hoàn thành nhiệm vụ đi, anh ngồi đây chờ.”

Hai cô gái gật đầu rồi đi trước, Chính Nam thì tạt vào một trống ngồi đợi.

“này, người anh em, anh đi cùng hai vị mỹ nữ kia tới sao?” – Một người lân la lại làm quen.

Chính Nam liếc mắt người này, điển hình nhân vật phụ a.

“Không có, đi cùng hướng thôi. Anh nhìn tôi thế này tư cách nào quen biết hai người họ.”

“Tôi vừa thấy anh nói chuyện với họ mà?”

“Ừ, tôi nói là “Hai cô tới trước đi, tôi tới sau”, vậy đấy.”

“Tch! Còn tưởng thế nào, hóa ra là đại gái...” – Thanh niên kia nhả răng Chính Nam một câu rồi quay lưng rời đi, giống như làm như vậy hẳn sẽ cao quý hơn Chính Nam không bằng.

...

Cà khịa cực mạnh a!

Chính Nam cũng chẳng hơi đâu chấp loại người này nên không nói mà chỉ nhìn quanh.

Dong Bình công hội phân hội này cả kiến trúc và độ tập nập lớn hơn Tiền Hải Trần đâu chỉ 10 lần, liền Tụ Linh Trần đều có để đảm bảo không khí luôn mát mẻ và thông thoáng.

“Chỉ là cách bố trí đều giống y hệt nhau a, quả nhiên là đồng bộ từ nhỏ đến lớn.”

Chính Nam âm thầm gật đầu. Nhiều người cho rằng phân hội lớn hơn nên có kiến trúc xa hoa và khác biệt với phân hội nhỏ, nhưng làm như vậy chỉ khiến cho những người từ nơi khác tới cảm thấy lạ lẫm và khó khăn trong việc nhanh chóng hoàn thành việc cần làm.

Đơn giản là khoe mẽ không được lợi ích gì.

“Không cấm tư đấu bên trong công hội nhưng lại chẳng thấy có bóng dáng hộ vệ nào, hay là có cường giả âm thầm tọa trấn?”

Nếu là có cường giả tọa trấn vậy tu vi không nên quá thấp a, bởi vì phân hội Hải thành có khả năng tổ chức thi đấu tấn cấp lên tới cấp 4, tức là thấp nhất cũng là Dong Bình tu vi Nguyên Anh trung kỳ mới có thể tham gia, điển hình như Hồng Hi lần trước cũng là thi đấu tấn cấp tại đây rồi thua vào tay Vũ Tuyết phú bà.

Nghĩ tới đây Chính Nam liền nghĩ tới Hà thành.

Tại Hà thành cũng có Dong Bình công hội nhưng hẳn chưa từng tới đó cũng tự động loại nó ra ngoài mọi tính toán trước đây, đơn giản là vì nước sông không phạm nước giếng thôi. Thế nhưng từ sau biến cố lớn tại Cửu Dương Các để hẳn tu vi tận tán trở thành phạm nhân, Chính Nam lại có cái nhìn từ một góc độ khác tới xem xét vấn đề.

Trước đây hẳn nháo Hà thành lớn như vậy, lại không ít lần bày mưu tính kế trong tối, ngoài sáng đấu với Ngô gia và Cửu Dương Các, có khi nào... người ta ở một bên nhìn cả trong mắt hay không!?

“Hẳn là bản thân thần hồn át thần tính đi.” – Chính Nam khẽ lắc đầu: “Hà thành địa phương nhỏ kia cho dù có Thủ Hộ Giả của Dong Bình công hội đi nữa thì tu vi cũng không thể cao hơn Không Minh kỳ được, nếu hẳn có thấy được gì đó thì cũng không thể thấy nhiều hơn thứ mình muốn người ngoài thấy đi đâu cả a.”

Và lại Tú Anh phú bà đã nói bản chất của Dong Bình công hội là hết sức tập quyền, liền Tịch Diệt Kỳ viên mãn trưởng lão đều không có thực quyền trong tay mà chỉ có vị Hội trưởng thần bí kia nắm tất cả mọi thứ thì một Thủ Hộ Giả tu vi Lý Sương Kỳ có thể có tiếng nói gì chứ?

Đang lúc Chính Nam chăm chú suy nghĩ thì Tú Anh phú bà và Hồng Hi trở lại.

“Anh nghĩ gì mà nhập tâm thế?”

Tú Anh phú bà cũng chẳng kiêng nể gì ai mà ngồi xuống đối diện Chính Nam.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Không thần sứ trở về!

Nghe được tiếng Tú Anh phú bà, Chính Nam mới từ trong suy nghĩ của mình lui ra tới.

“Không có gì, hai người xong việc rồi à?”

“Nhờ mặt mũi của “Tu La” Tú Anh, mọi việc đều suôn sẻ.”

Nhận được lượng tiền lớn để Hồng Hi rất vui vẻ, cũng chẳng kiêng nể gì ánh mắt xung quanh mà ngồi xuống cạnh Chính Nam.

"E... hèm..."

Thế nhưng Tú Anh phú bà một cái háng giọng cô liền biết thân biết phận chạy qua đối diện ngồi xuống cạnh chị đại này.

Chính Nam phì cười, lắc đầu: “Sẵn ra ngoài rồi thì chúng ta cũng đi dạo một vòng chứ, anh còn chưa có đi tham quan Hải thành bao giờ đâu. Không biết hai vị mỹ nhân đây có hứng thú hay không?”

Hồng Hi hai mắt tỏa sáng, há miệng muốn đáp ứng nhưng nghĩ lại thôi: “Anh và “Tu La” Tú Anh đi đi, tôi còn có việc...”

“Này, tôi hiện tại đang thuê cô làm hộ vệ đấy!”

“Anh thuê cô ấy làm hộ vệ?” – Tú Anh phú bà hí mắt: “Chuyện lúc nào sao em không biết?”

“Cũng không có gì to tát nên anh không nói cho em biết thôi.” – Chính Nam nhún vai: “Anh cần một người bảo vệ anh lúc mọi người không ở a. Nhìn đi nhìn lại không có ai tin được ngoài Hồng Hi, cho nên cứ như vậy.”

Tú Anh phú bà không nói mà quay sang nhìn Hồng Hi, nhìn tới Hồng Hi toàn thân khó chịu, tay chân luống cuống mới nở nụ cười: “Cũng được. Có việc tất nhiên hộ vệ làm, nhưng mà khi không có việc... tin rằng “Hồng Hoa Kiếm” biết mình nên làm gì và không nên làm gì a.”

Hồng Hi gật đầu lia lịa.

Nói giỡn, chưa nói tới chuyện cảm tình giữa cô và Chính Nam còn chưa lớn tới mức dám cùng nhau làm đủ thứ, chỉ riêng việc bị vị Tu La này mỗi ngày nhìn chăm chăm và vị sát thủ vô hình kia không biết lúc nào đang đứng bên cạnh đã đủ để cô nghĩ lại hai lần.

Chính Nam thì nở nụ cười, không bình luận.

Cái gì nên làm, cái gì không nên làm là hần nói mới tính, hắc hắc!

...

Dưới ánh mắt đầy ngạc nhiên và hâm mộ của đám Dong Bình, Chính Nam sánh vai cùng “Tu La” Tú Anh và “Hồng Hoa Kiếm” Hồng Hi rời khỏi Dong Bình công hội đi dạo phố.

Thanh niên vừa rời đám nhả rãnh Chính Nam liền tự động thu gom hành lý trốn xa khỏi Hải thành.

Không biết có bị mang thù hay không nhưng vì mạng nhỏ cứ chạy trước chắc ăn!

Thế nhưng dạo phố chưa được bao lâu thì Chính Nam đành phải hậm hực trở về, mặc cho hai cô gái liên tục níu kéo và hứa hẹn nhưng hần nhất định không thỏa hiệp.

Không có cách, hai cô nàng kia muốn đi nơi sầm uất nhất, mua sắm ở cửa hàng xa hoa nhất, ăn món ăn sang trọng nhất và lý do quan trọng nhất để Chính Nam muốn về là hần phải xách đồ.

Nhất định không để đồ trong nhẫn chứa đồ mà bắt hần phải xách!

Tại sao Chính Nam không cất vào nhẫn chứa đồ đi!?

Hần không có, kẻ cả có cũng dùng không được, bởi vì... không có thần thức a.

Đã vậy Chính Nam còn phải trả tiền, mà hần thì nghèo rớt mòng tơi ra, hiện tại ăn ở còn đang được bao đây, tiền đâu ra mà trả.

Cho nên... đi về, thẳng thẩn và dứt khoát!

...

Buổi tối, nhìn Chính Nam một mặt phiền muộn từ lúc ăn cơm, Ngọc Ngân phú bà nhện không được tìm tới phòng hỏi thăm hần: “Anh sao thế, từ chiều đến giờ đều không vui. Có chỗ nào không khỏe sao?”

“Ừ, anh bị bệnh nan y, đã giai đoạn cuối, không biết lúc nào sẽ chết a, haiz!”

“Cái gì!? Tại sao lại như vậy?” – Ngọc Ngân phú bà la toáng lên: “Anh bị bệnh gì, bị lúc nào, tại sao lại nói không biết lúc nào sẽ chết?”

Chỉ còn kém không lật ngửa Chính Nam ra lột sạch rồi kiểm tra một lần.

Nhìn vị Bạch Vô Thường lạnh lùng giết người không chớp mắt này vì một câu nói đùa của mình mà bị dọa tâm đều muốn nhảy ra ngoài, Chính Nam trong lòng ngọt lịm.

“Anh bị viêm màng túi a, chính là loại bệnh khiến cho người mắc phải nó lúc nào cũng nghèo, không biết lúc nào đó sẽ bị chết đói ấy, haha.”

“Ma quỷ! Dọa chết người ta.” – Ngọc Ngân phú bà thụi Chính Nam một quyền rồi dịu dàng nói: “Anh cần tiền làm gì cứ nói em, em không giàu bằng Tú Anh nhưng cũng có để dành mà.”

Chính Nam ôm cô vào lòng, cười nói: “Anh thì cần tiền làm gì, hiện tại ăn, ở, ngủ nghỉ đều được các cô bao nuôi, tiền cũng chẳng có chỗ tiêu.”

“Ừm, nếu anh cần thì cứ nói em, đừng vì những chuyện vặt như vậy mà trở ngại suy nghĩ, được không?” – Ngọc Ngân phú bà vẫn sợ Chính Nam vì mặt mũi mà không dám nói ra, cho nên cố gắng động viên hẳn.

Chính Nam dờ khóc dờ cười mắng: “Anh biết rồi. Yên tâm, cho dù không có chân khí thì anh vẫn là Luyện Khí Sư, Luyện Dược Sư, Trận Pháp Sư, Phù Sư kiêm Y Sư đâu, kiếm tiền còn không phải chuyện một cái búng tay hay sao.”

“Anh nói em mới nhớ, anh mất tích thời gian dài để rất nhiều vấn đề đang tồn đọng đấy. Tụi em có thể ứng biến tạm thời nhưng nếu tiếp tục kéo dài chỉ sợ chuyện sẽ càng lúc càng lớn.”

"Là chuyện đan dược sao?"

"Đúng vậy. Nguồn cung ứng đan dược duy nhất là từ tay anh, mà anh thì... nhiều ngày không trở về khiến mọi chuyện đều đứt quãng.

Phúc Đạt hiện tại đã phải tạm dừng hoạt động đấu giá vô thời hạn, còn Thanh Vân Tông cũng ngưng cho đổi tích lũy cũ thành đan dược mà thay bằng chỉ đạo tu luyện.

Còn nữa, nhiệm vụ anh giao trước đó cũng sớm bị thanh lý sạch trơn nên tụi em buộc phải tạm thời ngừng cung cấp nhiệm vụ, đệ tử chỉ có thể tu luyện theo phương pháp phổ thông.”

“Aiz, thật nhiều việc a.” – Chính Nam xoa xoa trán: “Thanh Vân Tông tạm thời cứ như vậy đi đã, trước hết nên ưu tiên khôi phục hoạt động đấu giá của Phúc Đạt để đảm bảo có linh thạch ra vào rồi mới lo chuyện khác được.”

“Em cũng nghĩ vậy.” – Ngọc Ngân phú bà gật đầu, bỗng nhiên cô nghĩ tới gì đó, giọng trở nên rất hào hứng: “Mà, có một tin vui này em đảm bảo anh biết sẽ rất hài lòng đấy.”

“Ồ, anh đang nghe đây?”

“Thời gian anh mất tích ấy, tụi em đều nhất trí là phải đem chuyện này giấu Gia Nguyệt, sợ cô bé biết được sẽ đau buồn.” – Ngọc Ngân phú bà gọi Gia Nguyệt phú bà thẳng bằng tên chứ không phải Nhị tiểu thư như trước đây nữa.

Chính Nam cũng nhận ra điểm này nhưng cố ý bỏ qua mà chỉ chú tâm vào câu chuyện: “Làm như vậy cũng được. Nhớ lần trước anh cũng “chết” trước mặt Gia Nguyệt để em ấy xem chút thức tỉnh Tường Quang huyết mạch thất bại mà nguy hiểm tới tính mạng a.”

“Chính là như thế nên em mới phải giấu đâu.” – Ngọc Ngân phú bà hứng thú không giảm nói tiếp: “Em nói với Gia Nguyệt là anh có việc gấp phải đi xa một thời gian, tình huống khẩn cấp nên không kịp chào từ biệt mà nhờ em chuyển lời dặn dò nói cô bé phải tu luyện chăm chỉ hơn đồng thời cũng không bỏ bê luyện đan. Anh biết sau đó thế nào không?”

“Chẳng lẽ Gia Nguyệt đột phá Nguyên Anh Kỳ rồi?” – Chính Nam cau mày: “Không đúng, thiên phú của Gia Nguyệt là cấp 6, không thể nào vào Nguyên Anh Kỳ sớm như vậy được, chẳng lẽ là... liên quan tới luyện đan?”

“Đúng là liên quan tới luyện đan.” - Ngọc Ngân phú bà mắt đầy ý cười gật đầu: “Thiên phú luyện đan của Gia Nguyệt thật sự là kinh khủng a, chỉ hai tháng sau khi anh mất tích cô bé đã trở thành cấp 3 Luyện Dược Sư, liền Đổ hội trưởng đều phải tự mình theo dõi buổi khảo thí của em ấy.”

“Thì ra là vậy.” – Chính Nam lông mày giãn ra, nở nụ cười hài lòng: “Nếu Gia Nguyệt nghe theo lời anh nói thì hẳn là đã luyện ra được cấp 2 Cực phẩm đan dược rồi chứ?”

“Đan dược tu luyện của Thanh Vân Tông hiện tại đều do một mình Gia Nguyệt đảm nhận. Tuy không có lợi hại như anh luyện ra tới Hoàn mỹ đan dược nhưng Cực phẩm đan dược đã là rất tốt.” – Tuy vậy Ngọc Ngân phú bà vẫn là thờ dãi: “Đáng tiếc là chỉ giới hạn tại cấp 2 đan dược.”

“Cấp 2 đã rất tốt, dù sao Gia Nguyệt mới 12 tuổi a, cho em ấy thêm vài năm nữa nhất định sẽ danh chấn đại lục.”

Chính Nam biết mình có hệ thống mới có thể nhanh như vậy trở thành Dược Hoàng, mặc dù vẫn chưa từng luyện ra cấp 7 đan dược nhưng hẳn hiểu rõ lượng kiến thức khổng lồ và độ thuần thực cần thiết để trở thành cao cấp Luyện Dược Sư lớn ra sao.

Cho nên những gì Gia Nguyệt phú bà đã và đang làm được ở tuổi 12 của mình thật sự là đáng nể.

“Em cũng nghĩ như vậy. Mà Gia Nguyệt vẫn chưa biết chuyện anh đã trở về đâu, có nên thông báo cho em ấy biết không?”

“Tạm thời cứ giấu em ấy đã, đến thời điểm thích hợp anh sẽ trở về Hà thành sau. Ngày mai anh sẽ chuẩn bị một vài thứ liên quan tới luyện đan giúp Gia Nguyệt vững chắc cảnh giới cấp 3 Luyện Dược Sư, em sắp xếp cho người chuyển tới tay con bé giúp anh.”

"Cũng được, anh hiện tại thân thể không tốt, tăng cường nghỉ ngơi đi, mọi việc có em và mọi người lo là được rồi." - Nói đi nói lại, vị phú bà này vẫn lo cho Chính Nam hơn cả.

"Nghỉ ngơi thế đủ rồi" - Chính Nam cười lắc đầu: "Hiện tại a... là lúc cần tập trung vào Hải thành."

“Hả, ý anh là...”

“Là Akatsuki chúng ta nên tái khởi động kế hoạch “Duyên hải Thất liên thành rồi.”

Ngọc Ngân phú bà mỉm cười, nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn vì cô biết Chính Nam trở về rồi!

Không thần sứ, thủ lĩnh tinh thần của Akatsuki đã trở về rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Không nên nghịch súng Chủ nhân

(Bonus một chương cảm tạ bạn #rabit7color, #asasuke098 và bạn #ducphan đã ủng hộ!)

Ba ngày sau, tài liệu luyện khí Chính Nam cần đều được Tú Anh phú bà chuẩn bị đầy đủ và giao lại cho hắn.

Trong một căn phòng ngổn ngang là sắt thép, búa đe và các loại vật dụng.

“Đối với phạm nhân mà nói, không có thủ đoạn bảo vệ bản thân nào tốt hơn... súng a, hắc hắc.”

Chính Nam vuốt ve khẩu Desert Eagle màu bạc bóng loáng mới ra lò trong tay, cả khuôn mặt đều là thỏa mãn. Mặc dù nói nam nhân đều có kiếm hiệp mộng nhưng nhìn thẳng vào thực tế thì ai mà không muốn có một khẩu súng lục đắt túi quần cho mình chứ.

“Ồ, pháp khí mới hả anh?” – Vũ Vân bước vào, trên tay là vài thứ đồ ăn, thức uống được chuẩn bị sẵn cho Chính Nam: “Hình thù thật kỳ lạ.”

Chính Nam cũng không tỏ ra bất ngờ vì có người đi vào.

Căn phòng luyện khí này nằm tận sâu dưới lòng đất của Thanh Vân Phủ, không nói muốn vượt qua bao nhiêu trận pháp bảo vệ mới vào được, riêng việc đánh qua Akatsuki mấy vị thần sứ bên trên đã là cả một vấn đề rồi.

“Vân, em lại đây xem thử... pháp khí mới ra lò này của anh, thấy hình dáng thế nào?”

Vũ Vân đặt đồ đạc trên tay xuống rồi tò mò lại xem thử pháp khí mới của Chính Nam: “Pháp khí này dùng như thế nào vậy anh? Uy lực có lớn không?”

“Pháp khí này gọi là... súng, toàn bộ được dùng cấp 4 vật liệu chế tạo thành, sử dụng linh thạch làm năng lượng. Cách sử dụng thì dễ lắm, chỉ cần lắp linh thạch vào đây, khi dùng thì lấy ngón tay kéo chỗ này là được.

Còn uy lực nha...”

Chính Nam đưa họng súng hướng về phía một khối cấp 4 Huyền Thiết, bóp cò.

Chiu! Bụp!

Một chùm ánh sáng nhanh như chớp lao ra khỏi họng súng, va vào khối Huyền Thiết kia rồi dễ dàng đi xuyên qua nó đâm xuống sàn nhà, nơi tiếp xúc có khói xanh bốc lên.

“Tùy ý hiệu chỉnh năng lượng phát ra, tối thiểu yếu tới Linh Hư sơ kỳ, mạnh nhất... Nguyên Anh hậu kỳ đều có thể một súng về thành.”

Vũ Vân hai mắt tỏa sáng: “Chủ nhân, cho em mượn dùng một chút có được không?”

“Đây là vũ khí, không phải là đồ chơi...”

“Chủ nhân~, cho em mượn dùng thử một chút thôi~”

Lắc a! Cọ a!

Chính Nam là ai, tiểu Bạch Kiểm đại thành a, hắn mới không bị chiêu này đánh bại đâu!

“Thứ này đang trong giai đoạn thử nghiệm, anh không muốn bị lộ thiết kế ra ngoài, em vẫn là...”

Chụt!

“Em không mang ra ngoài, chỉ ở trong phòng dùng thử một lát thôi mà~”

Chính Nam vuốt má mình, trong lòng cười khổ: “Lại bị hôn lên a!”, ngoài mặt vẫn nghiêm nghị: “Được rồi, cho em mượn dùng thử nhưng không được mang ra ngoài. Thêm nữa là sau này cấm có tùy tiện nghịch “súng” của người khác đấy.”

“Em biết rồi, cảm ơn chủ nhân!”

Vũ Vân hào hứng nhận lấy súng từ trong tay Chính Nam, liên tục lật qua lật lại xem, trong mắt toàn là ngôi sao, còn chuyện “nghịch súng” người khác cô chẳng quan tâm, ngoài Chủ nhân ra còn có người luyện chế được thứ này hay sao?

Rõ ràng là hiểu nhầm “súng” a!

Chính Nam cũng chỉ nói cho nguy hiểm vậy thôi chứ người khác cho dù có lấy được những khẩu súng này cũng đừng mong học được cách chế tạo chúng. Bên trong thân súng đã được hấn chuẩn bị sẵn trận pháp và cả phù văn bảo vệ, không có phương pháp mở ra đúng cách mà mù quáng thử sẽ chỉ khiến cho nó từ “súng” biến thành “bom” ngay lập tức.

Vũ Vân một bên nghịch quên trời đất, Chính Nam cũng chẳng rảnh tay mà tiếp tục nghiên cứu chế tạo bản vẽ một vài loại vũ khí hiện đại khác.

Không có cách, hiện tại vẫn là phạm nhân mà mạng nhỏ thì chỉ có một, phải nghĩ cách bảo vệ a.

Thế nhưng phòng người ngoài thì dễ, tránh người trong nhà mới khó đây!

Chú!

Một chùm sáng từ khẩu súng trong tay Vũ Vân bay thẳng tới bàn làm việc nơi Chính Nam đang vui đầu nghiên cứu bản vẽ.

“Cmn!”

Chính Nam hú lên quái dị rồi nhảy qua một bên, chỉ là hấn chạy được còn bàn làm việc thì không.

Tạch! Âm!

Tia sáng kia rất ngọt ngào và mượt mà xé đôi bàn làm việc thành hai nửa, sau đó đục thêm một lỗ trên tường rồi mới chịu ngừng lại.

Chính Nam trong lòng mồ hôi lạnh, xem chút thì bản thân không chết trên chiến trường mà lại ở đây bị đục một lỗ a!

Hấn quay ngoắt đầu về phía Vũ Vân, trầm mặt quát: “Lại đây!”

“Chủ... chủ nhân, em... em lỡ tay... em... không cố ý...” - Vũ Vân rom róm nước mắt, cúi đầu đi lại gần Chính Nam.

Cô chỉ đang nghịch súng mà thôi, chứ không cố ý bắn hấn a. Nhưng một giây không chú ý để ngón tay gậy đúng vào cò súng và rất không may là hòng súng lại chỉ đúng vào nơi Chính Nam đang đứng mới ra cố sự này.

“Nằm xuống đây.” – Chính Nam ngồi xuống ghé rồi ra hiệu cho Vũ Vân nằm lên đùi mình.

Hấn biết cô không cố ý nhưng trẻ nhỏ sai thì phải bị đánh đòn, huống hồ trẻ này không nhỏ và hành động sai kia xem chút để hấn lại phải đi gặp lão Thượng Đế một lần.

Vũ Vân cúi đầu lại gần Chính Nam rồi nằm sấp lên đùi hấn, cả khuôn mặt là buồn bã và tự trách.

Chát!

A!

Một bàn tay xuống để cả người Vũ Vân run lên, cảm giác vừa đau, vừa xấu hổ, vừa tự trách, vừa... kỳ lạ để cô không biết nên phản ứng như thế, chỉ có thể la lên một tiếng.

“Đau hay không?” – Chính Nam một bộ cha mẹ dạy dỗ con nhỏ, quát rất đĩnh mãnh.

“Đ-đau... đau...”

Chát! A!

“Có biết lỗi của mình hay không?”

“D-Dạ... biết.”

“Lỗi như thế nào?”

“K-Không... không nên nghịch... nghịch súng Chủ nhân...”

"Khụ... khụ..." - Chính Nam xém chút không có cười phun ra: “Cái quý gì gọi là nghịch súng chủ nhân!? Có biết thế giới này có rất nhiều loại “súng” không hả!?”

Chát! A!

“Nghịch súng... anh thì không sai... khụ... khụ... nghịch súng thì không sai, nhưng nhắm về phía anh mà bắn thì sai rồi. Có biết không?”

“Đạ... biết. Từ này về sau em không bắn Chủ nhân nữa!”

“Biết sai là tốt, sau này không tái phạm nữa là được. Nhưng hôm nay làm sai nhất định phải bị phạt. Em nói xem nên phạt như thế nào?” – Chính Nam không biết Vũ Văn có giống Nguyệt Vĩ mang máu SM trong người hay không nên tốt nhất là để cô tự nói ra.

“Phạt... phạt... đánh đòn...”

Vũ Văn cũng không biết là Chính Nam đang thử cô, còn cho rằng hẳn thật sự giận dữ nên không dám nói bậy, chỉ có thể thật thà nói ra những gì “cô nghĩ là Chính Nam muốn”.

“Đánh đòn... sao!? Đánh vào đâu?”

Chính Nam trong lòng hớn hờ, chẳng lẽ cô bé này lại là một Nguyệt Vĩ thứ hai, nếu thật là như vậy thì sau này càng ngày càng thú vị nha.

“Đánh vào... vào...”

“Hà!?”

“Vào mông! Nếu sau này nô tỳ còn làm sai, xin... xin chủ nhân... phạt nô tỳ... đánh đòn... vào mông...”

Vũ Văn mặt đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, giọng lí nhí lí nhí xém chút để Chính Nam nghe không ra cô đang nói gì.

“Vào mông đúng không?” – Đây là em nói nha, Chủ nhân không có yêu cầu đâu đấy, hắc hắc.

Chát! A!

“Nhớ lấy cảm giác bị đánh đòn này, về sau có muốn nghịch phá gì thì nhớ kỹ gia pháp, biết chưa?”

“Đạ... hức, nô tỳ nhớ rồi ạ... hức... nô tỳ... xin lỗi... hức...”

Vũ Văn vậy mà khóc, không phải đau khóc mà là buồn khóc.

Cô tự trách mình làm Chính Nam tức giận, tự buồn mình đã không giúp được gì còn phá phách để hấn bức mình, tự cho là mình vừa ngu ngốc, vừa vô dụng.

Chính Nam còn tưởng rằng mình đùa quá trớn đâu, hẳn ngay lập tức chuyển sang hình thức “ôn nhu đại thúc đồ lỗ”, dựng Vũ Văn lên ngồi trong lòng mình, giúp cô xoa nước mắt.

“Được rồi, không khóc. Là anh không tốt, không nên đánh đòn em.”

Vũ Văn càng là tự trách, càng bù lu bù loa.

“Thấy mẹ rồi, giận quá trớn! Làm sao bây giờ a!?” – Chính Nam quýnh hết cả lên.

“Rồi, rồi, không khóc. Cùng lắm sau này anh không đánh em nữa là được chứ gì?”

“Không, không... Nếu em không ngoan anh cứ đánh em, nể em để em biết mình sai ở đâu, sai như thế nào mà tránh.”

“Ừ, em đừng khóc nữa.” – Chính Nam cuối cùng cũng đoán ra được Vũ Văn là khó vì chuyện gì nên đành ném chuyện này qua một bên, nghiêm giọng nói: “Giáp hộ pháp, bản thân sứ có nhiệm vụ giao cho cô đây.”

Vũ Văn vốn còn muốn y ôi trong lòng Chính Nam đâu, nhưng nghe được hẳn thay đổi xưng hô liền nhảy xuống khỏi đùi hắn, quỳ một chân xuống đất, đầu cúi thấp, chỉ là vẫn nấc lên từng cơn.

“Chủ nhân, Giáp hộ pháp... hức... nghe lệnh.”

“Nhiệm vụ của cô là cầm theo khẩu súng này và chuẩn bị Lưu Ảnh Thạch đi kiểm tra phản xạ cũng như tính phòng vệ của mọi người trong Thanh Vân

Phủ, kể cả Hồng Hi.

Sau giờ cơm tối tới phòng bàn thần sứ giao nộp kết quả. Cô có làm được không?”

“Chủ nhân yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Vũ Vân lập tức nhận lấy khẩu Desert Eagle từ tay Chính Nam rồi chạy ra khỏi phòng đi làm nhiệm vụ.

Đã rất lâu rồi mới lại được cảm nhận cảm giác thân thuộc này!

Chính Nam lắc đầu thở dài, tiếp tục với mớ bản vẽ của mình. Hành động vô ý vừa rồi của Vũ Vân để hắn suy nghĩ lại chuyện chế tạo thêm súng.

"Cần phải làm ra thứ gì đó hoàn thiện hơn một khẩu súng a!"

...

Chiều hôm ấy Thanh Vân Phủ gà bay chó chạy!

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Iron Man!?

Có người âm thầm dùng ám khí đánh lên các thành viên Akatsuki, ngay cả Hồng Hi cũng lọt vào tập kích. May mắn là không có ai bị thương, thích khách cũng chỉ ra một đòn duy nhất rồi nhanh chóng tẩu thoát.

Đề Akatsuki mọi người khá nghi hoặc là tên thích khách kia giống như rất hiểu đường đi lối lại của Thanh Vân Phủ, liên trận pháp và bày rập được bố trí như thế nào đều nằm trong lòng bàn tay, dễ dàng tránh qua mọi thứ và thoát khỏi mọi người truy đuổi.

Bữa tối mọi người có nhắc qua chuyện này với Chính Nam nhưng hắn chỉ hàm hồ cho qua chuyện, liền cơm cũng ăn ít hơn mọi ngày mà tranh thủ về phòng sớm, nói là có việc bận.

Trong phòng, Chính Nam đang ngồi uống trà, còn Vũ Vân đang đứng im lặng sau lưng chờ hắn nói chuyện.

“Em làm rất tốt, trong tình huống không để lộ danh tính, có thể ra tay ám sát người cao hơn mình tới hẳn một đại cảnh giới mà không bị bắt lại. Tuy nói có rất nhiều yếu tố khách quan nhưng làm được như vậy đã là đáng khen rồi.”

Chính Nam chưa xem trong Lưu Ảnh Thạch có gì nhưng thông qua cách các phủ bà nói chuyện trong bữa cơm tối đã thấy được bọn họ không hề nghi ngờ Vũ Vân, cũng như không có manh mối gì về thủ phạm khiến Thanh Vân Phủ nháo nhào chiều nay là ai, nói rõ Vũ Vân đã thành công mỹ mãn.

“Đều là nhờ vũ khí và trang phục này của Chủ nhân, em còn là lần đầu làm loại nhiệm vụ ám sát bí mật này. Thật sự là kích thích.” – Vũ Vân xem như quên hẳn chuyện lúc trưa còn bị hắn đề ra khinh bạc, chỉ cảm thấy vũ khí Chủ nhân mới chế tạo ra quả thật là ám sát thần khí.

Nếu tu vi cô tốt hơn, hay là có bản lĩnh sát thủ của Bạch Vô Thường thần sứ, hoặc là vũ khí này cao cấp hơn một chút thì mọi chuyện đều đã khác.

Còn trang phục Akatsuki thì khỏi phải nói, hàng xuất ra từ tay Trang phủ bà tất nhiên là tinh phẩm, đơn giản chính là một loại hack hợp pháp. Không thấy Chính Nam mặc nó còn chịu được lửa của Thái Dương Thần đấy sao.

“Ừ, loại vũ khí này còn đang trong quá trình phát triển, hôm nay thử nghiệm như vậy đã đủ rồi, trả lại cho anh nào.”

Vũ Vân mặt đầy tiếc nuối nộp lại Desert Eagle cho Chính Nam, có chút không dứt.

“Chờ anh hoàn thiện nó xong sẽ tặng cho em một khẩu, làm cái về mặt cún con ấy với anh làm gì.” – Chính Nam cười mắng.

“Hi hi, Chủ nhân nói rồi đấy, sau này nhất định phải cho em một cái tốt hơn, mạnh hơn cái này mới được.”

“Rồi rồi, trở về tu luyện thêm đi, em sắp bị tiểu Phụng vượt qua tới nơi rồi đấy.”

“Vâng, không làm phiền Chủ nhân nữa.”

...

Chính Nam cười lắc đầu, cầm lấy Lưu Ảnh Thạch trên bàn áp vào trán.

...

“Ừm, đối với Nguyên Anh Kỳ hiệu quả còn có thể, đừng phải Không Minh Kỳ trở lên thì hoàn toàn vô dụng.”

Bước vào Không Minh Kỳ tu luyện giả đã bắt đầu có thần thức cho mình. Tùy vào thiên phú và tu vi thì vùng bao phủ thần thức quanh thân trở nên lớn hay nhỏ và đậm hay nhạt không giống nhau, nhưng điểm chung là mọi chuyện xảy ra trong phạm vi được thần thức kiểm soát đều sẽ bị phát hiện.

Súng mà Chính Nam chế tạo có đạn dạng năng lượng được chiết từ linh thạch nguồn ra, sau đó trải qua trận pháp cường hóa và gia trì để nó trở nên cuồng bạo hơn, đưa tới hiệu quả tăng tốc độ bay và tăng sát thương và xuyên thấu.

Tuy nhiên cho dù là đạn năng lượng hay đạn kim loại thì muốn trúng đối phương vẫn là phải đi qua “vùng thần thức”, đối với Không Minh Kỳ thì phản xạ thần thể đã dư sức tránh được sát thương dạng này.

Suy cho cùng vũ khí, công cụ gì đó cũng chỉ là vật chết, con người mới là trọng tâm a.

“Tạm thời chỉ có thể tự vệ nếu đừng phải Nguyên Anh viên mãn trở xuống, còn trên nữa thì đành phải nhờ Hồng Hi rồi.” – Chính Nam thở dài.

Lực bất tòng tâm!

...

Vài ngày sau.

“Xong! Xem như vũ trang tạm xong.”

Chính Nam nhìn mình trong gương, khắp khuôn mặt là hài lòng.

Trước mặt hắn lúc này là một nhân dạng vừa lạ, vừa quen, bản thân Chính Nam cũng không nhớ là vì sao mình lại nghĩ ra thứ này, nhưng hắn biết trước sau gì cũng sẽ đi tới điểm dừng cuối cùng của trí tuệ hiện đại.

Chế tạo bộ giáp Iron Man!

Không sai, Chính Nam liên tục nhiều ngày liền ăn tranh thủ, ngủ khẩn trương, làm việc phi thường và quan trọng nhất là đầu óc luôn thoải mái mới ra được thành quả ngày hôm nay.

Toàn thân hắn hiện tại đang được bọc trong một bộ giáp kim loại màu trắng bạc, ngoại hình đơn giản chính là Iron Man Mark II từ trong phim ra.

Tại sao lại là Mark II màu bạc mà không phải những mẫu khác?

Tại vì nó... màu bạc a, nghề nghiệp chính của hắn là tiểu Bạch Kiềm đúng không, vậy thì màu trắng bạc là hợp rồi, không ý kiến thêm!

Mặc dù không bằng Iron Man ở khoản trí tuệ nhận tạo, bởi vì A.I của hắn là Trang phú bà đang nghỉ mát ở đâu đó chẳng ai biết, thì bộ giáp Iron Man từ tay Chính Nam vượt qua Tony Stark ở tất cả mọi mặt.

Nó có thể bay vô tận nhờ vào bộ trận pháp hấp thu và chuyển hóa thiên địa linh khí làm nhiên liệu Chính Nam học được từ các mẫu phi hành khí của mọi người, đồng thời nó cũng mang theo khả năng bắn ra công kích năng lượng tương đương Nguyên Anh sơ kỳ một kích toàn lực.

Ngoài ra bộ giáp Iron Man này còn có khả năng phòng ngự công kích vật lý và phản lại công kích năng lượng dưới Nguyên Anh trung kỳ. Hệ thống giảm xóc chân không cũng giúp người dùng hoàn toàn vô sự khi hứng chịu công kích trong phạm vi thiết kế.

Đặc biệt hơn, Chính Nam cố ý chế tạo phần khớp khuỷu tay và chân của bộ giáp liên kết với nhau bằng năng lượng thể tương tự như các con Thạch Khôi Thú mà hắn từng giết qua khi làm nhiệm vụ tu chân trước đây. Kiểu liên kết này sẽ đảm bảo bộ giáp giữ được tính linh động tuyệt đối để phục vụ cho giao đấu cận thân, vốn là nơi mà Đồng Thuật của Chính Nam phát huy được ưu thế lớn nhất.

“Vấn đề bây giờ là làm sao nén nó lại giống như cách mà Tony Stark làm với bộ Iron Man nano đây!?”

Mặc dù rất tiện lợi nhưng áo giáp cuối cùng vẫn là áo giáp, không thể lúc nào cũng mặc được a.

“Sử dụng Không Gian Thạch kích hoạt bằng máu? Không được, quá chậm.”

“Không Gian Phù kích hoạt nhanh hơn nhưng muốn khởi động phù vẫn lại cần chân khí...”

...

Đang lúc Chính Nam phân vân thì có người gõ cửa.

"Anh, mọi người đã tập trung đầy đủ rồi, chỉ còn thiếu mình anh đây."

"Hả!? Muộn như vậy rồi sao?"

Chính Nam hoàn toàn quên mất mình hẹn mọi người tối nay tập trung tại phòng nghị sự để họp, loay hoay ở đây với bộ giáp Iron Man này đúng là đốt thời gian.

Hắn mở cửa phòng ra, bên ngoài là Ngọc Ngân phú bà đang lẳng lẳng đứng đợi: "Em chờ anh một lát, anh tắm qua một cái."

Ngọc Ngân phú bà gật đầu vào phòng ngồi đợi. Mặc dù đã cố giữ cho mình bình tĩnh nhưng khi nhìn bộ giáp trắng bạc đứng ở góc phòng kia, cô vẫn nhìn không được nhìn thêm vài lần.

"Trang phục Akatsuki mới sao? hay là anh ấy chuẩn bị cho sự kiện sắp tới? có thể nào là... vì Hồng Hi?" - Một loạt câu hỏi nháy ra trong đầu Ngọc Ngân phú bà, Hồng Hi nằm cũng bị thương.

Khoảng 15 phút sau Chính Nam sạch sẽ, thơm tho cùng Ngọc Ngân phú bà đi họp, trước sau không nói một lời về bộ giáp kia.

...

Thanh Vân Phủ, phòng nghị sự.

"Được rồi, hôm nay anh tập trung mọi người lại đây vì lý do gì thì tin rằng mọi người đều đã biết, anh sẽ không nói lại.

Vậy câu hỏi đầu tiên đặt ra là cái nhìn của chúng ta đối với Hải thành Hải gia là như thế nào?

Là giống như Ngô gia tại Hà thành, dùng đàm phán và thỏa thuận đối tới mục đích, hay giống Dương gia của Cửu Dương Các, diệt tộc!"

Chính Nam trên ghế trung tâm mở đầu cuộc họp bằng câu hỏi cho mọi người bên dưới. Hắn luôn chủ trương có thể dùng trí thì không dùng sức, cho nên bằng phương pháp nhẹ nhõm nhất cảm tới Hải thành thì không thể tốt hơn.

Cửu Dương Các bên kia là nơi Chính Nam "chết" qua, thù phạm ai cũng biết là Thái Dương Thần, thế nhưng các phú bà tất nhiên phải tìm nơi để trút giận và Dương gia rất không may phải công cái nòi này.

Bị các cô đồ sát toàn bộ gia tộc, không một người sống sót. Lý do, thờ phụng tà ma ngoại đạo, nhiều hại bá tánh.

Nghe được lý do này khoe miệng Chính Nam cũng co gập, trả thù liền trả thù đi, lại còn nói giống như thay trời hành đạo, chính khí ngời ngời như vậy làm gì!"

Hắn đâu biết là mọi người muốn để bá tánh Hà thành ghi nhớ Không thần sứ như một vị cứu thế, cứu Hà thành chưa đủ, bây giờ cứu thêm người dân vạn dặm lãnh thổ Cửu Dương Các nữa, đã đủ chưa a!

...

Trở lại với buổi họp, sau câu hỏi của Chính Nam thì trong phòng họp lập tức phân ra thành hai luồng ý kiến.

"Diệt!"

"Không nên!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Hải gia Thiểu gia, Hải Đại Quý

Tử Anh phú bà đầu óc kinh thương nhanh nhạy hơn, lên tiếng phản bác: "Không nên! Tiêu diệt Hải gia cần cả một quá trình, chưa nói tới việc có thành công hay không, cứ cho là chúng ta thành công đi, tiếp theo đó lại như thế nào?"

Phải biết xây dựng một đại gia tộc đứng đầu một tòa đại thành như Hải thành không phải một sớm một chiều là làm được, thuyết phục dân chúng phía dưới thì dễ nhưng còn những người phía trên mới là vấn đề kìa.

Cho nên, em nghĩ chúng ta vẫn cần Hải gia tới chường quân Hải thành, bởi vì nếu Hải gia bị diệt thì thế lực chống lưng cho Hải gia chắc chắn sẽ bị kinh động. Mà chúng ta hiện nay... còn chưa có khả năng chống lại họ."

Một toà thành thương mại lớn như Hải thành mỗi ngày nằm thu thuế cũng là đầu vàng. Hải gia không thể một mình nuốt hết được a. Phía sau họ có người, Tú Anh phú bà biết rõ đó là ai, cho nên cô hiểu Akatsuki hiện tại chưa có khả năng đựng độ một đối thủ như vậy.

Vũ Tuyết phú bà khó chịu: “Hải gia nhất định phải diệt, không có ngoại trừ.”

Đơn giản là thù diệt tộc không đội trời chung!

Ngọc Ngân nhìn về phía Chính Nam: “Anh có kế hoạch gì không?”

Mọi người hướng mắt về Chính Nam, chờ hắn trả lời.

Chính Nam mỉm cười nói: “Chúng ta đứng là cần Hải gia tới chương quân Hải thành.” - Hắn đưa tay lên chặn Vũ Tuyết phú bà phản bác, tiếp tục nói: “Nhưng toàn bộ cao tầng của Hải gia phải là người của chúng ta, hoặc là nói, Hải gia chủ và toàn bộ trưởng lão đoàn, phải nằm trong tay Akatsuki.”

Akatsuki mọi người nhìn nhau, lời này... là ý gì?

Tú Anh phú bà cau mày: “Anh muốn...”

“Không chế Hải Đại Phát hoặc là dựng lên một Hải gia chủ mới.” - Chính Nam lên tiếng khẳng định.

Trong phòng rơi vào im lặng.

Không chế một vị Độ Kiếp Kỳ cường giả!? Sau này có thể, hiện tại... vẫn là chưa được.

Dựng lên một gia chủ mới!? Là muốn ám sát đương đại gia chủ, hay là bồi dưỡng một người cho tương lai?

Vẫn là Tú Anh phú bà đầu óc kinh thương nhanh nhạy, cô lên tiếng hỏi: “Anh nghĩ trong hai cách trên, cách nào khả thi hơn?” - Đá quả bóng về phía Chính Nam.

Chính Nam gõ bàn: “Chỉ cần tu vi của anh trở lại, anh sẽ có cách không chế Hải Đại Phát. Còn từ giờ tới đó, chúng ta cần một người tới làm mục tiêu bồi dưỡng.”

Vũ Tuyết phú bà giọng đầy nghi ngờ: “Anh có thể đảm bảo sẽ thực sự không chế được một vị Độ Kiếp Kỳ cường giả không? đảm bảo hắn sẽ không giả vờ rồi mang chúng ta đi bán sao?”

Những bản lĩnh khác của Chính Nam cô tin, nhưng không chế một người tu vi cao như vậy, chỉ cần ra một vấn đề nhỏ sợ rằng toàn bộ Akatsuki phải bồi vào chiến dịch này mất.

Chết cùng nhau cũng không tệ, nhưng đại thù chưa báo, cô còn chưa có cam lòng!

“Chắc chắn 100%, nhưng, anh muốn đây là phương án cuối cùng, trừ khi không còn phương án nào khả thi nữa, phương án này mới được xem xét.”

Chính Nam khuôn mặt bình tĩnh, cũng không vì bị nghi ngờ mà tức giận.

Tú Anh phú bà gật đầu: “Chúng ta có thể từ trong nội bộ Hải gia tìm ra một người đối đầu với Hải Đại Phát, sau đó bồi dưỡng hắn trở thành người có khả năng tranh chức gia chủ, cuối cùng thực hiện chính biến.”

Chính Nam đồng tình: “Đây cũng là một cách, nhưng làm sao chúng ta biết được ai là ứng cử viên cho việc này?”

Tú Anh phú bà mỉm cười, ánh mắt long lanh: “Vậy thì phải hỏi Hải đại thiếu gia rồi.”

...

Ba ngày sau, tại sông bạc lớn nhất... không, hiện tại đã rơi xuống vị trí thứ hai Hải thành, vị trí thứ nhất đã bị mới khai trương Tân Kỳ Nguyên chiếm mất.

“Cmn! Chơi đi chơi lại cũng mấy cái trò này, không có trò nào mới một chút hay sao. Chúng mày không ai tới Hà thành học người ta một chút được à?”

Một thanh niên quần áo lụa là, sau lưng là hung thần ác sát hộ vệ, vừa nhìn liền biết con em đại gia tộc đập bàn quát lớn.

“Thiếu gia, mấy trò chơi ở Hà thành đều do người của họ tự mình quản lý, chúng ta học được cách chơi cũng không học được mảnh khỏe, mang về kinh doanh sẽ lỗ chết.” - Quản sự của sông bạc Hải gia là cái lão mập, lùn. Mấy ngày nay chạy theo hầu vị tổ tông này cũng làm hắn gầy đi một vòng.

"Đi cmn lý do! Cha cấm bản thiếu gia vào Tân Kỳ Nguyên chơi đã đủ buồn bực, về sản nghiệp nhà mình thì toàn mấy trò từ ngàn năm trước, một chút đổi mới cũng không có.

Hải gia nuôi một đám chúng mày béo như lợn cả lũ thế này, mỗi ngày chỉ biết ăn rồi chơi gái thì có tích sự gì? Liền trò chơi còn nghĩ không ra thì cần não làm gì? Gắn con *** lên đầu thay mệ nó đi!"

Hải Đại Quý như bà tám đến tháng chừ ằm cả cái sông bạc Hải gia lên, liền lời thô tục đều nhin không được văng ra, một chút đại gia tộc thiếu gia phong phạm đều không có.

Xung quanh mọi người cũng chỉ biết cúi đầu chịu trận.

Vị "Hải thành Thái tử" này chính là như vậy, luôn miệng chửi người khác vô dụng trong khi bản thân đã ngoài 20 vẫn lết đệt tại Linh Hư Kỳ không tiến, ngoài ăn ra chính là đánh bạc và chơi gái nhưng lúc nào cũng một câu Hải gia, hai câu Hải gia, làm như bản thân là người lèo lái Hải gia không bằng.

Diễn hình Nhị thế tử, từ bé ngâm chia khóa vàng, lớn lên trong ảo tưởng "Đứng trên vai người khổng lồ" à!

Đối với Hải Đại Quý mà nói, không được đánh bạc chính là tai nạn. Đặc biệt là khi bạn bè hắn mỗi ngày chạy tới Tân Kỳ Nguyên chơi quên trời đất, còn hắn thì bị lão cha không biết vì lý do gì mà cấm tiến vào chỗ kia nửa bước, chỉ có thể mỗi ngày tại sông bạc nhà mình chơi mấy trò chơi hắn đã thuộc lòng từ khi... chân còn chưa mọc lông đầu.

Mà có người chơi cùng đi còn có thể giết thời gian, đáng tiếc là cả khách mới lẫn khách quen đều kéo nhau qua hết bên kia chơi, để hắn chỉ có thể ở đây chơi với... hạ nhân nhà mình.

"Thật cmn vô nghĩa! Cha tao trả nhiều tiền như vậy nuôi chúng mày để chúng mày ăn rồi suốt ngày làm mấy cái trò nhảm chán này à! Tao đếch quan tâm chúng mày làm như thế nào, nhưng nếu chúng mày không làm tới vài trò chơi mới, tao sẽ nói cha quăng tất cả lũ chúng mày xuống biển làm mồi cho cá!"

Quản sự kia vừa lau mồ hôi vừa gặt đầu lia lịa, trong vòng ba ngày hắn đã bị vị tử tông này dọa giết hơn mười lần, không biết khi nào thật sự sẽ phải trở về với đại hải ồm ập.

Đang lúc quản sự một mặt đắng chát, suy nghĩ có nên gom góp tiền dành dụm được, mang theo người nhà trốn khỏi Hải thành hay không thì một giọng nữ đầy ma mị vang lên: "Hải thiếu gia muốn thử mới lạ sao? Có muốn cùng nô gia thử vài thử mới lạ hay không?"

Đám đàn ông quay mặt ra cửa nhìn, ở đó là một cô gái đeo khăn che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt hạnh khẽ chớp đầy quyền rũ cùng phần trán trắng bóc, căng mịn được tô điểm bởi hình xăm bán nguyệt ngay giữa hai hàng chân mày lá liễu và một đầu tóc dài đen nhánh.

Cái cổ cao trắng ngần kiêu ngạo, xương quai xanh tinh xảo đều không được che chắn mà lộ ra đầy mời gọi, bộ ngực mặc dù được che kín bởi một lớp vải lụa quấn quanh nhưng từ độ nhấp nhô kia chứng tỏ chúng không hề nhỏ, sợ rằng một bàn tay còn không giữ được một bên đâu.

Phản ứng cô nàng hoàn toàn không được che chắn, lỗ rốn nhỏ nhắn nổi bật vừa vòng eo không chút mỡ thừa đang uốn éo như rắn lượn theo từng bước chân để đám đàn ông liên tục nuốt nước miếng.

Xuống nữa là bờ mông vênh cao cùng đôi chân dài miên man ẩn hiện sau lớp vải lụa nửa che, nửa khoe và đôi chân trần với những ngón chân xinh đẹp được sơn màu tím ma mị.

"Mỹ... mỹ nữ!" - Hải Đại Quý xém chút không cắn vào lưỡi mình, nước miếng đều nuốt muốn căng bụng rồi.

Hắn từ 14 tuổi đã phá thân, đến nay hơn 10 năm cũng đã chơi qua trên dưới ngàn người, thế nhưng cô gái trước mặt này cho hắn cảm giác hoàn toàn khác.

Mặc dù ăn mặc bại lộ nhưng chỗ cần che nên che, chỗ muốn khoe được khoe ra tinh tế mà không lố lỏ, bại lộ mà không trần tục để Hải Đại Quý vừa muốn nhào lên ôm ấp, lại tự cảm thấy không nên "đạp phá" một kỳ quan như vậy.

"Hừ, một lũ tinh trùng lên não! Nếu không phải Chủ nhân yêu cầu, bà cô mới không để cho chúng mày nhìn nhiều như vậy!"

Nguyệt Vĩnh rất buồn bực. Tối qua mọi người tiến hành rút thăm chọn ra một người chịu trách nhiệm quyến rũ Hải Đại Quý và cô rất không may rút được lá thăm đen đui kia. Mặc dù đã khóc lóc đủ cách với Chính Nam, chỉ kém chút không có "xả thân vì nghĩa" với hắn nhưng đều vô dụng.

Để cô an ủi trong là Chính Nam giống như cũng không hi vọng cô bị đám đầu trâu mặt ngựa này dùng ánh mắt khinh bạc nên những nơi bại lộ ra ngoài đều được Vũ Tuyết phủ bà dán lên một lớp da giả siêu mỏng.

"Thế nào, Hải thiếu gia? Có muốn... "thử chút mới lạ" hay không?"

Giọng nói ngọt ngào, ánh mắt quyến rũ kết hợp với thân hình "rắn nước" đầy khiêu gợi của Nguyệt Vĩnh để đám đàn ông kia chỗ nào cũng đều đã cứng.

"Khụ... khụ... cô gái, chúng tôi chỗ này..."

"Cút cmn qua một bên, ở đây tới lượt mày nói chuyện hả?"

Chương quỹ mạp nói chưa hết câu liền bị Hải Đại Quý đạp cho một cước lăn lông lốc.

...

(Cầu đầu đầu, phiếu phiếu!)

Chương 246: Dục tiên dục tử tán

"Vị... tiên tử này, cô nói muốn chơi là... chơi cái gì?"

Hải Đại Quý cố giữ cho mình bình tĩnh nhưng ánh mắt hèn mọn kia không nhịn được cứ lướt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên để Nguyệt Vĩng nghiêng rặng nghiêng lợi, chỉ hận không thể một bàn tay đập chết con hàng khôn kiếp này.

"Tất nhiên là đánh bạc a, không lẽ Hải thiếu gia muốn... "chơi" thứ gì khác?"

Nguyệt Vĩng bước ngang qua người Hải Đại Quý rồi ngồi xuống ghế, một chân bắt chéo lên chân còn lại lộ ra toàn bộ cẳng chân trắng tinh cùng một phần bắp đùi nõn nà.

Ghét thì ghét nhưng cô vẫn cố hết sức thể hiện bản lĩnh "ma nữ" của mình để hoàn thành nhiệm vụ được giao, cùng lắm tới về ăn vạ Chính Nam bù lỗ là được.

Hải Đại Quý nhìn chằm chằm bắp đùi Nguyệt Vĩng không chớp mắt, trong đầu không biết đang YY gì đó thì bị cô kéo váy áo che đi để hấn giật mình tỉnh lại, lộn xộn trả lời: "Chơi, tất nhiên là chơi. Tất cả tư thế...à không, tất cả thể loại đều chơi."

"Tốt, rất thẳng thắn nha. Nô gia chính là yêu thích những người thẳng thắn như vậy." - Nguyệt Vĩng che miệng cười khê: "Vừa nãy nghe qua Hải thiếu gia giống như rất muốn tới Tân Kỳ Nguyên chơi thử đúng không?"

"Haiz, vẫn là đừng nhắc." - Nói tới Tân Kỳ Nguyên, Hải Đại Quý tâm liền phiền: "Ông già không biết ăn nhầm thuốc gì mà cấm bản thiếu gia không được vào đó chơi, bạn bè bản thiếu gia bây giờ đều ăn ngủ ở trong ấy, chẳng ai thèm tới đây chơi nữa."

"Vậy thì thật kỳ quái, bởi vì nô gia cũng từng ra vào không ít chi nhánh Tân Kỳ Nguyên ở nhiều nơi, đều là làm ăn chân chính và lành mạnh, trò chơi trong đó còn đặc biệt vui nha." - Nguyệt Vĩng tiếp tục châm ngòi thổi gió.

Quả nhiên Hải Đại Quý liền mắc câu.

"Tiên tử từng đi vào Tân Kỳ Nguyên sao? Có thể nói cho bản thiếu gia biết bên trong chơi vui như thế nào không?"

"Trò chơi trong Tân Kỳ Nguyên thì nhiều lắm, một lúc là nói không hết được." - Nguyệt Vĩng mới không ngu ngốc mang mảnh khốe làm ăn giữ nhà của Akatsuki ra ngoài đầu.

Đang lúc Hải Đại Quý có chút thất vọng thì Nguyệt Vĩng nói tiếp: "Tuy vậy nô gia cũng vì tò mò mà chấp nhận tốn nhiều tiền mua được một người làm trong Tân Kỳ Nguyên, nhờ vậy mà học được một vài trò chơi nhỏ của họ. Hải thiếu gia có muốn thử một chút không?"

Hải Đại Quý ngay lập tức gật đầu: "Tới tới. Không giấu gì tiên tử, bản thiếu gia chơi mấy trò ở đây đã chán muốn chết rồi, tiên tử có trò gì mới thì nhanh lấy ra cho bản thiếu gia xem thử."

Nguyệt Vĩng bĩu môi, trong lòng khinh thường: "Đồ con lợn, nếu không phải bản hộ pháp có nhiệm vụ, chỉ riêng cách nói chuyện hất hàm kia đã đủ để bản hộ pháp mặc kệ sống chết của mày, ở đó mà một bản công tử, hai bản công tử."

Dưới ánh soi mói của tất cả mọi người, Nguyệt Vĩng lấy ra bộ bài Tứ-lo-khơ 52 lá.

"Cái này gọi là bài tây, cách chơi thì có vô số, nô gia hôm nay chỉ cho Hải thiếu gia và mọi người ở đây chơi một trò nhỏ trong đó, gọi Blackjack(xi-dzách)."

Hải Đại Quý vốn không muốn đám hạ nhân chơi cùng nhưng vì "tiên tử" trước mặt nói muốn vui thì cần ít nhất bốn người nên chỉ có thể thuận theo.

Ván thứ nhất.

"Một con Át và một con... Tây... cái này giống như rất lợi hại đúng không?"

"Oa, Hải thiếu gia thật lợi hại, bộ này là thiên hạ đệ nhị đây. Ván này Hải thiếu gia thắng."

"Ahaha, quá dễ, quá dễ! Tới, hôm nay bản thiếu gia phải đại sát tứ phương."

Ván thứ hai.

"Hai con mưòi, haha, bản thiếu gia quả nhiên vô địch."

"Vậy sao? Tiếc qua, nô gia 21 điểm, khanh khách."

"Cái gì, còn có thể như vậy!? Không tính, không tính, lại tới!"

...

Ván thứ năm.

"Thiếu gia, xin lỗi, hắc hắc, ván này lão nô thắng."

"Cmn, bản thiếu gia mới không tin tà. Lại tới!"

Nguyệt Vĩnh chia bài rất khôn khéo, luôn đảm bảo tỉ lệ thắng của Hải Đại Quý là thua 2 3 thắng 1, vừa để hắn không chán, vừa kích máu ăn thua lên đỉnh điểm.

...

Sau ván thứ 10, Nguyệt Vĩnh làm bộ nhàm chán: "Đánh bài ăn tiền không có gì vui, chúng ta tới thêm chút kích thích đi."

Đám đàn ông nhìn nhau, không hiểu "kích thích" vị tiền tử này nói tới là có ý gì.

"Kích thích thế nào?" - Hải Đại Quý máu cơ bạc đã bị quấy lên, một giây cũng không muốn ngừng: "Hôm nay tiền tử muốn chơi cái gì bản thiếu gia chiều theo tới đây."

"Hải thiếu gia sáng khoái a. Không bằng chúng ta đặt tiền vẫn đặt tiền, chồng thêm... rượu vào có được không?" - Nguyệt Vĩnh một bộ gái làng chơi ông ẹo: "Ai thua phải uống thêm một ly, người thắng miễn. Thế nào, có ai dám theo nô gia không?"

Àm!

"Choi!" - Hải Đại Quý đập bàn: "Hôm nay bản thiếu gia cùng tiền tử tận hứng. Chúng mày thắng nào dám chơi thì ở lại, không dám thì rút ngay."

Đám đàn ông nhìn nhau, dùng ánh mắt giao lưu.

Cuối cùng trên bàn chỉ còn lại Nguyệt Vĩnh, Hải Đại Quý, hai tên hộ vệ và chương quỹ mập cùng chơi. Bọn họ không phải thật ham cờ bạc như Hải Đại Quý mà sau khi dùng ánh mắt giao lưu mới đi tới quyết định này.

Thiếu gia muốn chuốc say cô gái này rồi tới cái tình một đêm, thân làm hạ nhân điểm "thông minh" ấy là phải có.

Hải Đại Quý khéo miệng cong lên nụ cười thâm tà, hắn giống như đã cảm nhận được sự sung sướng khi hưởng dụng vưu vật trước mặt này.

Nguyệt Vĩnh trong lòng khinh thường: "Muốn dùng nhiều người chèn ép bản hộ pháp!? Hừ, nếu hôm nay thua ở đây, bản hộ pháp tự sát tạ tội với Chủ nhân, lũ đầu đất!"

...

Ván thứ 11, Nguyệt Vĩnh "rất không may" rút ngoắc, một lần duy nhất tới 4 ly rượu.

Ván thứ 12, Hải Đại Quý tới một cái Xi-Dzách, Nguyệt Vĩnh 20, thua một ly.

Ván thứ 13, Nguyệt Vĩnh lên một cặp Ách, Xi Bàn! Ngồi cười nhìn đám đàn ông uống.

Ván thứ 14, Hải Đại Quý ngoắc, Nguyệt Vĩnh 18, thua cho đám còn lại một ly

...

Không biết qua bao lâu.

Chương quỹ mập đã say gục tại bàn.

Hai vị hộ vệ tu vi khá tốt nên còn "sống", thế nhưng nhìn hai ngón đã thành bốn.

Hải Đại Quý cũng còn sống nhưng... hấp hối tới nơi.

Nguyệt Vĩnh âm thầm dùng nguyên khí luyện hóa rượu nên hoàn toàn không ảnh hưởng, thế nhưng cô vẫn giả ra một bộ say bí tỷ.

"Không... nắc... không chơi... nô gia... nắc... không uống được nữa..."

"Cái... cái gì!? Tới... nắc... bản thiếu gia... còn... nắc... chơi được..."

"Hải thiếu gia... nắc... chúng ta... chúng ta tìm nơi nào... riêng tư... chơi trò khác... nắc... thế nào?"

Hải Đại Quý nghe vậy liền tỉnh rượu một nửa: "Chỗ riêng tư... chơi trò khác, nắc...!? Đi, đi lên lầu, trên đó... nắc... có chỗ."

Nguyệt Vĩnh một bộ lung lay sắp đổ theo cầu thang đi lên lầu, Hải Đại Quý đi phía sau cô nhìn chăm chăm bờ mông lác lác kia, một bộ sói đói thấy mỡ, kém chút thì không nhịn được nhào lên úp mặt vào.

...

Trên lầu, phòng riêng của Hải Đại Quý.

Vừa vào phòng Hải Đại Quý liền nhìn không được vô tội Nguyệt Vĩnh nhưng bị cô tránh được.

"Hải thiếu gia, đừng vội!" - Nguyệt Vĩnh nằm nghiêng trên giường, tư thế "nàng tiên cá" để các đường cong trên cơ thể cô càng trở nên ma quỷ: "Nếu không... chơi cái gì đó mạnh bạo một chút, Hải thiếu gia nghĩ sao?"

Huuuuú!!!

Hải Đại Quý nghe được trong lòng mình tiếng sói tru, một lần nữa nhào tới vồ vật trên giường hôn lấy hôn để.

Đáng tiếc hôn hôn là cái gối ôm!

"Hôm nay nô gia là Công, Hải thiếu gia là Thụ, khanh khách." - Nói, một bàn tay đập ngất Hải Đại Quý.

Nguyệt Vĩnh lấy từ trong nhẫn chứa đồ ra một sợi dây thừng, không phải loại bình thường mà là được làm từ gân của một con Nguyên Anh Kỳ yêu thú, đảm bảo để Hải Đại Quý có dây tới chết cũng không đứt.

Cô nhớ lại những gì được dạy, trói Hải Đại Quý theo cách rất... khiêu gợi mà Chính Nam gọi là nghệ thuật Shibari, xuất phát từ... phim hành động Nhật Bản. Theo như kiếp trước mô tả thì kiểu trói này sẽ tăng endorphin cho Slave và adrenaline cho Master, hắc hắc.

Trói xong xuôi, Nguyệt Vĩnh lại lấy ra một vật hình tròn có hai sợi dây nhét vào miệng Hải Đại Quý rồi cột chặt nó ra sau đầu, đôi thời tới thêm một tấm che mắt rồi mới bắt đầu hành hạ.

Hải Đại Quý lơ mơ tỉnh lại nhưng trước mắt chỉ là một màu đen, còn thì đã ngấm vào não, lại bị trói cực kỳ thô bạo, nhưng hắn chính là đang cảm nhận được cái gì gọi là thiên đường. Trong trạng thái mê mẩn của rượu và cảm giác đau đớn của dây siết vào khắp nơi trong cơ thể, hắn bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ đầy... sáng khoái.

Nguyệt Vĩnh một mặt ghét bỏ, lấy ra roi da bắt đầu phát tiết âm ức từ đầu tới giờ.

Chát!

"Chết đi đồ khốn, dám dùng ánh mắt đó nhìn bản tiên tử!"

Chát!

"Đồ con lợn! Đồ chết bầm, chết giẫm!"

Chát! Chát! Chát!

...

Một roi xuống là một lần chửi, một roi xuống là một lần mắng để kích thích giác quan Hải Đại Quý.

Không biết qua bao lâu.

"Chắc là đủ rồi, nên tới bước tiếp theo."

Nhìn Hải Đại Quý bị trói thành bánh chưng treo lên trần nhà, bị đánh vết thương khắp người vẫn không ngừng ứ ứ rên rỉ, nước dãi không khống chế được liên tục nhỏ xuống từ miệng hắn, Nguyệt Vĩnh dạ dày cũng lăn lộn một trận.

Cô đầy mặt ghét bỏ ném đi roi da trong tay, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một gói bột màu trắng mà Chính Nam đưa cho.

"Mặc dù tên rất... tục nhưng Dục Tiên Dục Tử Tán này do Chủ nhân luyện chế chắc chắn sẽ có tác dụng a." - Cô vừa lầu bầu vừa khuấy thứ bột trắng kia chung với nước rồi rót vào miệng Hải Đại Quý.

Nguyệt vịnh không biết Chính Nam chỉ là lấy đại cái tên như vậy thôi chứ thử này còn có một cái tên khác để dân chơi nghe phát biết luôn là gì, gọi Heroin.

Đúng vậy, chính là ma túy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 247: Tiên tử... Cô là ai?

Chính Nam dùng bản lĩnh Dược Hoàng của mình cứu người thì ít mà giúp người hút chích thì nhiều.

Đáng sợ hơn, Dược Tiên Dược Tử Tán này không phải chỉ sử dụng Hoa Anh Túc làm chủ tài, mà còn được phối hợp thêm rất nhiều loại linh dược, độc dược khác để mang tới hiệu quả gây nghiện cho cả tu luyện giả.

Theo tính toán của Chính Nam, Dược Tiên Dược Tử Tán liều nhỏ có thể khiến người thường dùng một lần là nghiện, tu luyện giả sẽ cần liều lượng lớn hơn và thời gian dài tiếp xúc dài hơn nhưng cũng chắc chắn là không có lỗi về, một khi đã mắc vào chỉ có thể làm nô lệ cho nó đòi lấy vài giây ảo giác mà thôi.

Nguyệt Vịnh im lặng quan sát biểu hiện của Hải Đại Quý, đây là do Chính Nam yêu cầu cô làm. Hẳn cần kết quả thử nghiệm lâm sàng mới có đánh giá liều lượng cụ thể.

Đáng thương Hải Đại Quý, bị một vị biến thái Y Hoàng đem ra làm chuột bạch thử thuốc.

"Không sai, đôi mắt hoàn toàn mất đi tiêu cự, tay chân co giật không chủ đích, nước mắt, nước mũi, nước dãi hoàn toàn không chịu khống chế... có vẻ hẳn thật sự đang ở nơi cực lạc nào đó chứ không ở đây nữa rồi."

Nguyệt Vịnh thu hết phản ứng lâm sàng của Hải Đại Quý vào mắt rồi cời trói cho hắn, lột sạch đồ chỉ để lại một mảnh bảo vệ tiểu kê rồi mặc kệ hắn trên giường, đóng cửa ra về.

...

Chiều cùng ngày.

"Người đâu, nước! Bản thiếu gia muốn uống nước!"

Hải Đại Quý từ trong mê man tỉnh lại, ngay lập tức phát ra tiếng heo kêu.

Hai tên hộ vệ nghe thấy liền lật đật chạy lên với hai ấm trà trong tay.

Ừc! Ừc! Choang!

Hải Đại Quý đập tan bình trà thứ nhất, tiếp tục nốc cạn bình trà thứ hai mới cảm thấy thoát chết, lúc này nhìn quanh: "Cô gái... vị tiên tử kia đâu?"

"Đã rời đi từ sớm. Thiếu gia, những vết thương này..."

"Không liên quan, Được rồi, không có chuyện gì nữa, để tao yên đi."

Hai hộ vệ nhìn nhau không hiểu chuyện gì nhưng vẫn thu dọn hết mảnh vỡ rồi ra ngoài đóng cửa.

"Tiên tử... cô là ai a!?"

Hải Đại Quý nhớ lại cảm giác buổi sáng khi bị trói chặt và đánh đập. Ban đầu còn đau đớn và tức giận, nhưng sau đó dần dần là một cảm giác đam mê, sung sướng đầy nhục dục thay thế mà hắn chưa bao giờ trải qua.

Chỉ là cảm giác sau đó nữa mới chính thức để Hải Đại Quý nhớ mãi không thôi, một cảm giác lơ lửng, cả người nhẹ nhõm, lâng lâng để hắn cho rằng mình sắp với tới Thiên Đạo tới nơi.

"Người tới! Tra cho tao vị tiên tử hôm qua là ai, nếu tìm được thì mời cô ấy tới Hải gia làm khách vài ngày!"

Không thể đợi thêm một giây để trải nghiệm lại cảm giác kia a!

...

Buổi tối, trong phòng Chính Nam.

"Chủ nhân, ngày hôm nay ngài để nô tỳ làm việc trái với lương tâm như vậy, nô tỳ rất đau khổ a~"

Nguyệt Vĩnh bắt đầu ăn vạ, cô biết chắc chắn Chủ nhân sẽ mềm lòng.

"Ừ, hôm nay em làm rất tốt." - Chính Nam gật gù.

Hắn biết chuyện này đối với các cô gái không ai muốn làm, nhưng bản thân hắn hiện tại chỉ là phạm nhân, không thể tự mình đứng ra được nên chỉ có thể ép họ rút thăm mà thôi.

"Chủ nhân, tiểu Vĩnh tâm linh bị tổn thương a, cầu chữa trị~"

"Thương tâm sao? Anh cũng muốn chữa trị cho em lắm, chỉ có điều..."

"Có điều gì?"

"Em cũng thấy đấy, trước tim chính là..."

Tay phải Chính Nam đổi thành tư thế "Long Trảo Thủ" rồi bóp hai cái, ý đồ dọa lui Nguyệt Vĩnh.

Thế nhưng lần hắn xem nhẹ nô tỳ của mình rồi.

Nguyệt Vĩnh không chỉ không bị dọa lui, còn chủ động tiến tới nhào vào Chính Nam.

"Khanh khách, anh là Y Sư, em là người bệnh a, không có phân biệt nam nữ. Nhanh tới chữa cho em nào..."

Bụp! Ặc!

Ngọc Ngân phú bà từ trong không khí hiện ra, bàn tay vẫn còn đang duy trì tư thế đánh vào gáy Nguyệt Vĩnh.

"Càng ngày càng quá đáng!"

Không biết là mắng Nguyệt Vĩnh hay đang dẫn mặt Chính Nam.

"Nhắc nhở là được rồi, không cần ra tay như vậy a." - Chính Nam cười khở: "Chuyện hôm nay cũng có phần quá cường ép, nên để Nguyệt Vĩnh xả hết ảm ức trong lòng mới không để lại hậu quả."

"Em biết, nhưng anh cũng không nên để cô ấy muốn làm gì thì làm." - Ngọc Ngân phú bà thờ dài: "Càng ngày càng được nước làm tới! Trước đây còn sợ đánh không lại anh, bây giờ biết anh không có sức đánh trả là muốn "nằm trên" ngay rồi đấy."

Chính Nam khoe miệng co giật, với bản tính SM của Nguyệt Vĩnh, hắn mà lọt vào tay cô sợ rằng..

Chính Nam nổi hết cả da gà, tiểu Chính Nam cũng rụt cổ lại trốn mất tăm.

"Mà em tìm anh có chuyện gì không?"

Nói đại sự, chuyện trong nhà khi khác tính.

"Hải Đại Quý cho người điều tra tìm kiếm tung tích Nguyệt Vĩnh khắp cả Hải thành rồi, ngày mai cô ấy nên xuất hiện nữa không?"

"Không." - Chính Nam khoe miệng cười lạnh: "Dục Tiên Dục Từ Tán chính là như vậy, người dùng nó sẽ chịu cảm giác thôi thúc mãnh liệt muốn dùng thêm, nhưng càng dùng thêm lại càng cần thêm cho đến khi trở thành nô lệ cho nó lúc nào không biết."

Hải Đại Quý vốn là kẻ ăn chơi, hiện tại lại đang chịu gò bó trong nhà và chúng bạn xa lánh, hắn nhất định sẽ càng thêm khát cảm giác được giải thoát kia. Treo khẩu vị hắn vài ngày đi rồi mới tiếp tục cho ăn sau."

Ngọc Ngân phú bà nhìn kỹ Chính Nam: "Loại thuốc kia..."

"Anh biết. Là độc dược, loại độc có thể vô thanh vô tức kéo sập bất kỳ thế lực nào." - Chính Nam nắm tay Ngọc Ngân phú bà kéo vào lòng: "Nhưng anh sẽ không phổ biến nó ra ngoài, cũng không bao giờ dùng nó lên "người nhà", em đừng lo."

"Ừm, anh nói vậy thì em yên tâm."

Chính Nam tất nhiên sẽ không mang ma túy ra bán đại trà, đó chính là hành động phản nhân loại.

Chế tạo ra ma túy vốn đã là một sai lầm, nhưng vì mục đích của mình mà Chính Nam buộc phải sử dụng nó như một công cụ đối địch thôi, đó là điểm giới hạn của hắn.

Kiểm tiền từ buôn bán ma túy... vẫn là thôi đi!

Ngọc Ngân phú bà cùng Chính Nam bàn thêm ít chuyện mới rồi đi, chỉ là trước khi đi cô còn dùng ánh mắt rất thâm thúy nhìn kỹ một nam một nữ trong phòng, ý tứ kia... không cần nói nhiều a!

Chính Nam cười khỏ.

Có vẻ chuyện hắn đánh đòn Nguyệt Vinh và Vũ Vân đã bị Ngọc Ngân phú bà biết, cộng thêm Lưu Ảnh Thạch ghi lại những gì hôm nay Nguyệt Vinh làm với Hải Đại Quý đã để cô gán cho hắn cái mác không hay gì đó rồi cũng nên.

"Ta không vào địa ngục thì ai vào đây!"

Chính Nam thờ dài bẻ Nguyệt Vinh lên giường, đắp mền cho cô ngủ ngon.

Còn hắn... mò qua phòng Ngọc Ngân phú bà ngủ.

...

Ba ngày sau.

"Vô dụng! Một lũ vô dụng!"

Ầm! Choang!

Liên tục là tiếng đổ vỡ, tiếng mắng chửi nhưng cả đám hạ nhân Hải gia đều chỉ biết cúi đầu.

"Ba ngày, một chút manh mối cũng không có. Hải gia bỏ nhiều tiền như vậy nuôi lũ chúng mày để bây giờ muốn chúng mày tìm một người trong thành cũng tìm không ra!?"

Là do chúng mày ngu ngốc làm không được việc, hay do Hải gia nhà tao ngu đi nuôi chúng mày hả?"

Hải Đại Quý gầm thét, còn liên tục đập phá đồ đạc trong phòng.

Ba ngày nay hắn ăn gì cũng không ngon, ngủ đều nằm mơ thấy vị tiên tử kia cầm roi da quất hắn, thế nhưng mỗi lần như vậy đều quất tới hắn sắp lên đình thì người ta... bỏ đi.

Cảm giác hụt hẫng kia mấy ai mà chịu được a!

Vậy mà Hải Đại Quý hắn phải cứng rắn chịu liên tục ba ngày, mỗi ngày hai lần.

Aaaaa!!!

"Tao đếch cần biết chúng mày làm cách nào, hết ngày hôm nay nếu không tìm được cô gái kia cho tao thì chúng mày không cần về nữa, tự ra Biển Đông làm bạn với cá đi. Cút! Cút cho khuất mắt tao!"

Đám hạ nhân mặt đầy khổ bức chạy ra ngoài đi tìm người. Đầu phải bọn họ lười biếng hay làm qua loa đầu, chỉ là thật sự tìm không ra a, cô gái kia giống như tan biến khỏi Hải thành rồi.

"Tiểu Quý, có chuyện gì mà tức tới thế hả?"

Đang lúc Hải Đại Quý buồn bực tới mức muốn giết người thì lại có người tới tìm hắn.

Là một người trung niên có nhiều nét giống Hải Đại Quý, có lẽ là người thân.

"Không có gì, chú tới đây có việc gì không?"

Mặc dù mở miệng gọi "Chú" nhưng Hải Đại Quý không có chút kính trọng hay thân thiết nào, ngược lại trong giọng nói còn mang theo bài xích và... ghét bỏ.

Hải Đại Lộc, em trai của Hải gia đương đại Gia chủ Hải Đại Phát, chú ruột của Hải Đại Quý, tu vi Lý Sưong sơ kỳ.

Hắn cũng không vì thái độ của Hải Đại Quý mà thay đổi nét mặt, vẫn một nụ cười tỏa nắng đáp: "Mấy ngày nay cháu nháo Hải thành lớn như vậy, cha cháu thì bận nhiều việc không có thời gian tìm hiểu nên chú tới hỏi thăm thay ông ấy thôi."

"Không có gì, tìm người mà thôi. Cha cháu bận như vậy còn chú có vẻ rảnh quá nhỉ?"

Rất chăm chọc, rất cay nghiệt!

"Tìm người a, ai mà để Hải thiếu gia quan tâm như vậy, kém chút liền lật úp cả Hải thành lên rồi!?"

"Ai thì không cần chú quan tâm, thay vào đó chú nên lo tốt việc của mình đi, hừ!"

Hải Đại Quý từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn chú mình một lần, nói tới câu thứ hai đã phẩy tay áo bỏ lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Cha vợ... Muốn gặp!

Hải Đại Lộc đứng dưới sảnh nhìn theo bóng lưng Hải Đại Quý, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh: "Để xem mày còn có thể như thế được bao lâu, thằng con hoang!"

...

Bên ngoài cả Hải thành nháo nhào, còn bên trong Thanh Vân Phủ không khí dễ dàng hơn rất nhiều.

"Anh nói bộ đồ Người Sắt này có thể để anh bay được từ đây về Hà thành?" - Tú Anh phú bà ánh mắt đầy nghi ngờ: "Thậm chí người bình thường cũng có thể sử dụng sao?"

"Không sai, anh đã tính toán qua, mặc dù tốc độ bay không bằng phi hành khí thế nhưng thắng ở cảm giác thoải mái và nhất là không cần tập trung tinh thần điều khiển a."

Chính Nam đối với bộ giáp Iron Man của mình rất có lòng tin.

"Anh... tính toán qua!?" - Tú Anh phú bà bắt ngay được trọng tâm: "Tức là nói, nó chưa từng được dùng thử sao?"

"Khu... khu... mấy ngày nay em cũng thấy Hải Đại Quý nháo Hải thành ra sao a, nếu anh mặc thứ này rồi bay lên bầu trời chẳng phải thành cái đích cho mọi người chỉ trích rồi không?"

Tú Anh phú bà mặt đầy nghi ngờ, trong lòng có một câu hỏi không biết có nên hỏi Chính Nam hay không.

"Em nhìn anh như vậy làm gì? Có phải trong lòng đang nghi ngờ anh sợ chết mới không dám mặc thứ này bay đúng không?" - Chính Nam nhảy dựng lên, cảm giác thành tựu Khí Hoàng của mình bị xem thường.

Tú Anh phú bà nhún vai: "Nói chung nếu không được nhìn tận mắt thì em sẽ không tin."

Cô không phủ nhận câu hỏi tu từ của Chính Nam!

"Được a, dám nghi ngờ anh!" - Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt nắm đấm quát lên: "Tối, Hồng Hi, cô mặc nó vào bay thử cho Tú Anh xem thử."

Hồng Hi mặt đầy mừng rỡ, anh sợ chết còn tôi không sợ hay sao? cô ấy nghi ngờ anh chứ đâu có nghi ngờ tôi, tại sao tôi phải thử?

"Tôi nghĩ... vẫn là... thôi đi. Đi xe ngựa cũng rất tốt a, còn có thể ngắm cảnh..."

Chính Nam không sống! Không còn mặt mũi nào để sống!

"Được được, các cô đều không tin tôi đúng không. Không ai tới thì tôi tới!"

Chạm dây tự ái! Vì mặt mũi, mạng đều không cần!

Tú Anh phú bà và Hồng Hi liếc nhau, khóe mắt đều mang ý cười.

Với tu vi hai người thì cho dù Chính Nam có té xuống cũng có cách dễ dàng tiếp được hấn, không có gì phải lo lắng. Đừng quên "Tu La" Tú Anh thể nhưng mà là Băng, Phong, Lôi hệ Tế Tự đâu.

...

Chiều cùng ngày, bên ngoài Hải thành trầm dậm về hướng đông.

Chỗ này là một bờ biển không người.

Bởi vì chuyện này mang tính đột phá thời đại rất lớn, còn liên quan trực tiếp tới tính mạng Chính Nam nên Akatsuki mọi người đều có mặt.

"Nếu không... các cô... ai đó tới thử nghiệm đi."

Giây phút quyết định Chính Nam cảm thấy chân có chút mềm. Cơ bản là chết qua mấy lần có chút ngại ngừng rồi, bây giờ mà lên gặp lão Thượng Đế nữa thì... mất mặt a.

"Nó là do anh chế tạo, anh phải có lòng tin chứ." - Nguyệt Vịnh vẫn còn ám ức chuyện ăn vạ không thành Chính Nam nên lần này quyết tâm không thay hẳn nói chuyện: "Lại nói, mọi người đều ở đây a, nếu có vấn đề... không may xảy ra mọi người sẽ ứng cứu anh kịp thời, không có gì phải sợ."

Chính Nam liếc mắt qua Ngọc Ngân phú bà, cô liền ẩn thân mất tiêu, một bộ "em không ở đây, anh khỏi cầu cứu".

Hai chị em Vũ gia vừa gặp ánh mắt Chính Nam quét tới liền châu đầu nói chuyện gì đó, rõ ràng là muốn trốn tránh.

Hồng Hi nhìn không được cảnh này liền muốn há miệng nói lời công bằng, thế nhưng Tú Anh phú bà một ánh mắt để cô ngay lập tức rụt cổ.

"Tốt, tốt! Các cô bắt nạt tôi không có tu vi đúng không? trả thù tôi ngày xưa đánh các cô một trận chứ gì? được a, tôi tới."

Chính Nam xem như hiểu rõ, Akatsuki các cô gái là muốn họp nhau khi dễ hẳn.

"Hừ, không phải là bay thử nghiệm sao, bộ giáp này là do chính tay bản thân sử thiết kế và chế tạo, làm quái gì có sai lầm cơ chứ, mặc nó vào liền muốn chết cũng khó chứ ở đó mà lo té chết đâu."

Chính Nam liên tục lau bàu tự cổ vũ mình, tay chân lại chậm rì rì leo vào trong bộ giáp.

...

15 phút sau, Chính Nam đã một mặt sinh không thể luyện đóng lại mặt nạ, kích hoạt trận pháp, trong lòng cầu khẩn đừng ra sai lầm gì rồi bay vút lên bầu trời.

Ngọc Ngân phú bà vẻ mặt lo lắng: "Chúng ta như vậy... có chút quá phận a."

"Đúng là có chút quá phận." - Vũ Tuyết phú bà gật đầu: "Nhưng mà mấy khi được như thế này chứ. Cô đừng quên lần trước cả đám chúng ta và cả tiểu Phụng vậy công còn không chạm được góc áo anh ấy đâu, chờ tu vi anh ấy khôi phục lại thì có muốn cũng chẳng còn cơ hội nữa."

"Chị hai nói không sai. Không tranh thủ lúc này khi dễ Chủ nhân, sau này chỉ có chúng ta là bị khi dễ thôi." - Vũ Vân cũng chưa quên lần bị Chính Nam khinh bạc đồ cả mộng đâu.

"Đồng ý!"

"Sau này anh ấy có trách phạt thì chị em chúng ta cũng cùng nhau chịu, không ai bị một mình đâu mà lo. Lại nói, Chủ nhân tuy có chút... vô lại nhưng là người rất nói đạo lý nha, chỉ cần..."

Nguyệt Vịnh chưa nói hết câu liền bật người nhảy ra xa, bởi vì nơi cô vừa đứng đã bị một viên đạn năng lượng cây tung lên.

Chiu! Chiu Chiu!

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tục là tiếng đạn pháo rít lên trên bầu trời, tiếp theo là tiếng nổ vang và khói bụi mù mịt.

"Hừ! Dám họp nhau khi dễ bản thân sử, hôm nay bản thân sử cho các cô biết vì sao hoa màu hồng mà nước biển lại mặn!" - Chính Nam trong bộ giáp Iron Man hét sức lạnh lùng hướng về Akatsuki mọi người nhả đạn liên tục.

"Anh ấy thành công rồi sao?"

"Nhìn bộ dáng này có vẻ là thành công rồi."

"Phàm nhân có thể bay như Độ Kiếp Kỳ và chiến đấu với ngang với Nguyên Anh Kỳ, đây chính là nghịch thiên a!"

...

Akatsuki mọi người liếc nhau rồi tung cánh bay lên bầu trời, các cô muốn thử xem bộ giáp kia có thể làm được gì.

Hồng Hi thì nấp sau một tảng đá buồn bực: "Bay bay bay! Có gì hơn người chứ, có giỏi xuống đây một chơi một này." - Lời tuy nói như vậy nhưng mắt không chớp một cái, chỉ sợ bỏ lỡ chi tiết gì đó.

Trên bầu trời, Chính Nam liên tục bay lượn tránh né các cô gái vây công, ngẫu nhiên sẽ phản công một hai chiêu nhưng hoàn toàn lực bất tòng tâm.

"Không chơi, không chơi! Các cô năm người khi dễ một mình tôi có gì là lợi hại!"

"Hahaha, Chủ nhân, lời này không có tác dụng đâu!"

Nguyệt Vĩng cười điên cuồng, liên tục vung vẩy câu liêm trong tay mình tạo ra các đạo nguyệt quang chém về phía Chính Nam.

Phải tranh thủ cơ hội có thể là duy nhất này đề đề lên đánh Chủ nhân mới được!

Những người còn lại cũng là như thế, không có ai hạ thủ lưu tình.

"Là các cô ép tôi a." - Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi.

Tạch! Tạch! Tạch!

Ào!

Chính Nam dứt khoát tả nguồn đề cả bộ giáp và bản thân mình rơi thẳng xuống biển rồi rất nhanh chìm mất tích.

...

Tập thể Akatsuki mọi người cùng nhau mừng bực!

Liên Hồng Hi... cũng mừng bực!

"Chủ nhân... sẽ không có việc gì chứ!?" - Giọng Vũ Vân có chút run rẩy.

"Hắn là... sẽ không sao đâu... nhỉ?" - Vũ Tuyết phú bà một chút chắc chắn cũng không có.

Ngọc Ngân phú bà lượn xuống mặt biển nơi Chính Nam chìm xuống, dùng thần thức điều tra.

"Không có dấu vết, tôi nghĩ... A!"

Một bàn tay màu bạc từ dưới mặt biển thò lên nắm lấy chân Ngọc Ngân phú bà rồi kéo xuống biển, rất nhanh thì mất tăm.

"Rất rõ ràng, anh ấy... không sao a." - Tú Anh phú bà nhún vai.

Mọi người trợn trắng cả mắt!

"Hai người vào bờ đi. Tuyết, tôi với cô xuống dưới xem thử."

"Đi."

Không chờ Nguyệt Vĩng và Vũ Vân có phản ứng, hai đại Không Minh Kỳ cùng nhau lao xuống mặt nước.

Hai người còn lại nhìn nhau, bắt đầu đi bay vào bờ hội họp với Hồng Hi.

...

Dưới biển.

Ngọc Ngân phú bà mặc dù bị Chính Nam bắt ngờ ra tay đánh lên nhưng cô dù sao cũng là Tân Tinh Bảng thứ 12 thiên tài, rất nhanh đề thần tỉnh khí cùng hấn vật lộn cận thân.

Chính Nam bên trong bộ giáp Iron Man hoàn toàn khô ráo, lúc này mặc dù đang chiếm hết thượng phong nhưng hấn phát hiện một vấn đề mới.

"Trận pháp chuyển đổi linh khí hoạt động dưới nước không hiệu quả, phần thu vào không bù được lượng bỏ ra, hiện tại là thuần túy tiêu hao dự trữ đổi lại khả năng hoạt động a!"

Chắc, áo giáp cuối cùng cũng chỉ là áo giáp, tốc độ phản ứng hoàn toàn không theo được khả năng quan sát của đồng thuật. Quá nhiều nhược điểm."

Chính Nam đã sinh ý lùi, hấn muốn từ bỏ dự án Iron Man này.

Tú Anh phú bà và Vũ Tuyết phú bà gia nhập để Chính Nam chân chính thất bại. Mặc dù bay thử thành công nhưng hạn chế quá lớn và nhược điểm quá

nhiều để Chính Nam mất đi hứng thú với việc tiếp tục nghiên cứu và chế tạo Iron Man.

...

Buổi tối, Thanh Vân Phủ.

Chính Nam cuộn lại bản vẽ Iron Man chuẩn bị đẹp hết đi thì Tú Anh phú bà bất ngờ tìm tới.

"Khuya rồi em không nghỉ ngơi đi còn tìm anh có chuyện gì không?"

"Có chuyện này... em muốn xin lỗi anh trước..."

"Hả!? Chuyện gì?"

Trần gia tiểu thư lúc nào một bộ cô dâu nhỏ bẽn lẽn như vậy a, ra đại sự?

"Là về áo giáp Người Sắt chiều nay... em.. "

"Chuyện mọi người hợp nhau khi dễ anh à? Không có gì đâu, chẳng lẽ em nghĩ anh sẽ vì chuyện đó mà giận hay sao?"

"Không phải như vậy... là em... em mang chuyện bộ đồ Người Sắt nói cho cha... ông ấy... muốn gặp anh..."

Choang!

Chính Nam đánh rớt ly trà trên tay.

"Em nói... Đại Thừa Kỳ siêu cấp đại năng, Trần gia đương đại Gia chủ Trần Vô Ngân... muốn gặp anh!?"

Trời sập tới nơi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Lại tới tìm Hải Đại Quý

"Đúng vậy, cha nói cảm thấy rất hứng thú với dự án anh đang làm nên nếu có điều kiện thì dẫn anh về Trần Mai Sơn Trang gặp cha." – Tú Anh phú bà thấy Chính Nam không giận mình tự ý mang thông tin tổ chức ra ngoài thì nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Kỳ lạ, Đại Thừa Kỳ như Trần gia chủ thì cần gì ở bộ giáp ấy cơ chứ?" – Chính Nam nhìn qua Tú Anh phú bà: "Em đã nói gì với ông ấy?"

Tú Anh phú bà kéo ghế ngồi xuống, vừa rót trà vừa nói: "Em nói rằng chiều nay em cùng một người... bạn thử nghiệm loại áo giáp mới, nó cho người mặc khả năng bay của Độ Kiếp Kỳ và sức chiến đấu ngang ngửa với Nguyên Anh trung kỳ, quan trọng hơn là phạm nhân cũng có thể sử dụng."

"Bạn... sao?"

Chính Nam bỗng nhiên hỏi một câu rất "đắc nhân tâm" để Tú Anh phú bà khẽ chột dạ.

"Em không..."

"Bạn thì bạn đi." – Chính Nam phì cười: "Nghe em nói như vậy anh bỗng cảm thấy bộ giáp này thật sự... lợi hại a."

Đứng ở góc độ tu luyện giả chúng ta, đặc biệt là những người đang ở Thanh Vân Phủ này đều là đương đại thiên tài mà nói thì bộ giáp Người Sắt kia nhiều nhất cũng chỉ có thể gọi là "không sai" thôi, thế nhưng với vị thế là một tu luyện giả thiên phú thấp hoặc thậm chí phạm nhân để xem xét thì nó phải gọi là "ngịch thiên" mới đủ."

"Đúng vậy. Chỉ riêng việc mặc nó vào liền bay được thôi đã thỏa mãn được mơ ước của những người thiên phú dưới cấp 6 rồi."

Còn khả năng chiến đấu ngang Nguyên Anh trung kỳ, nói thẳng ra là nếu có đủ linh thạch để cung cấp năng lượng cho bộ giáp thì ngay cả Hồng Hi cũng có thể bị mài chết chứ không phải chuyện đơn giản."

Chính Nam vượt cảm suy đoán: "Nói như vậy, Trần gia chủ là nhìn thấy tiềm năng của việc bán thứ này cho các tông môn cấp thấp làm vũ khí chiến lược hoặc là dùng nhân công giá rẻ để điều khiển nó tạo thành binh đoàn chiến tranh sao?"

“Em không nghĩ như vậy đâu.” – Tú Anh phú bà lắc đầu: “Từ công dụng tới xem thì bộ giáp này rất khó lượng sản, kể cả có thể lượng sản cũng không ai mang ra bán số lượng lớn. Cho nên với kinh nghiệm của em, cha chính là muốn có nó để nghiên cứu đưa nó lên một tầm cao mới, không nói có thể đánh với Độ Kiếp Kỳ nhưng bằng lợi thế bay được thì mãi chết Lý Sương Kỳ là khả thi.

Ngoài ra anh còn có thể để ý tới một trường hợp khác. Chúng ta luôn nói rằng phạm nhân “có thể” điều khiển bộ giáp nhưng không có nghĩa là “chỉ” phạm nhân điều khiển nó a.

Nếu bên trong là một tu luyện giả, sau khi đối phương tổn hết sức chín trâu hai hổ mới đánh tan được bộ giáp thì vị tu luyện giả kia mới nhảy ra đánh với một đối thủ đã sức cùng lực kiệt, vậy thì lời to rồi.”

Chính Nam gật gù, tỏ vẻ đồng ý.

Ban đầu hẳn suy nghĩ chế tạo bộ giáp là để bảo đảm an toàn của bản thân, sau khi thử nghiệm thấy nó không quá tốt liền muốn vứt đi, cho rằng dự án này là một thất bại. Thế nhưng nếu suy nghĩ rộng hơn một chút sẽ thấy sự khác biệt.

Chỉ dùng nó để phòng ngự thì không tốt lắm, vậy dùng nó để tấn công thì sẽ như thế nào?

Bay trên trời xả đạn, ném bom, ... không tới Độ Kiếp Kỳ ai cản được?

Kể cả đối phương cản được, tình huống không tốt còn có thể chạy a!

Ngày đó nếu Tà Nguyệt Tông có một đại đội pháo binh khoảng 200 Iron Man tiến đánh Cửu Dương Các thương vong nhất định sẽ giảm được một mảng lớn.

“Cho nên nói, vẫn còn quá trẻ a!” – Chính Nam thở dài.

Tú Anh phú bà ôn nhu bước lại ôm lấy hán tử từ sau lưng: “Lúc bằng tuổi anh ông ấy còn chưa lợi hại bằng nửa anh đâu, nên anh đừng quá thất vọng.”

“Anh cũng nghĩ vậy, hắc hắc.”

Nếu Trần gia chủ nghe được cuộc nói chuyện này không biết có hay không tức chết.

Con gái hán nuôi lớn lên xinh đẹp, giỏi giang là vậy, không biết đã báo được chút hiếu nào chưa nhưng tình nhân vừa than thở liền không ngần ngại nói xấu cha.

Chưa hết, Tú Anh phú bà thậm chí còn dùng trí tuệ và thủ đoạn kinh doanh học được từ cha mình tới hỗ trợ Chính Nam phân tích lợi hại để tối ưu hóa lợi ích kiếm được từ Trần gia!

Chân chính... hổ cha!

"Chuyện gặp Trần gia chủ trước mắt chưa nói tới, còn dự án Người Sắt này anh sẽ suy tính lại, ít nhất sẽ không ném nó đi."

"Ừ, em sẽ nói lại với cha, khi nào anh sẵn sàng thì em giúp anh hẹn ông ấy."

Khụy tay Tú Anh phú bà coi như triệt để quẹo ra ngoài.

"Tiểu khả ái! Hôm nay ngoan như vậy, muốn bản đại gia thưởng cho cái gì không?"

Đến giờ role-play!

"Đại nhân, đêm khuya thanh vắng, vẫn là nghỉ ngơi sớm a!"

Nguyệt hắc phong cao, đêm sát sinh! Trăm vạn sinh linh lại lâm than.

...

Sáng hôm sau.

"Thiếu gia! Thiếu gia!"

"Gào cái gì gào, bản thiếu gia còn đang ngủ."

"Thiếu gia, ngài mau dậy đi, vị tiên tử kia lại đến rồi!"

"Tiên tử cái gì, tiên... hà!? Mày nói cái gì cơ?"

"Vị tiên tử áo tím ngài tìm mấy ngày nay lại tới sông bạc rồi!"

"Cmn, nhanh, nhanh chuẩn bị đồ cho bản thiếu gia."

Hải Đại Quý ngay lập tức từ trên người hai cái nô tỳ bỏ dậy, vội vội vàng vàng xép chút không có té từ trên giường xuống.

...

Sòng bạc Hải gia.

"Tiên tử, ngài để bản thiếu gia mấy ngày nay tìm kiếm vất vả a!"

Hải Đại Quý nhìn thấy Nguyệt Vĩnh còn mừng hơn thấy mẹ sống lại, mấy ngày nay hẳn có thể nói là miệng đã nhặt ra nước ốc tới rồi.

"Cũng nghe nói Hải thiếu gia tìm kiếm nô gia a, đáng tiếc mấy ngày trước có việc đi xa không có thời gian cùng Hải thiếu gia đánh bạc, hôm nay vừa trở về liền tới đây, khanh khách!"

Nguyệt Vĩnh vẫn một bộ ống a ống ẹo để đám đàn ông xung quanh cứng hết toàn thân, thảm thán mà nữ này mị lực kinh nhân.

"Mạo muội hỏi tiên tử một câu, mặc dù có duyên gặp nhau, thậm chí còn... chung phòng qua nhưng bản thiếu gia vẫn chưa biết tiên tử xưng hô như thế nào đây. Không biết..."

"Ồ, Hải thiếu gia quan tâm tên tuổi nô gia làm gì? Hay là muốn điều tra nô gia?"

"Cái đó thì không phải. Chẳng qua bản thiếu gia cảm thấy nếu chúng ta có thể tiến thêm một bước quen biết nhau hơn, vậy thì không phải là sau này có việc cần sẽ dễ liên lạc hơn sao?"

"Ừm... có lý. Nếu Hải thiếu gia có ý tốt thì nô gia cũng không giấu giếm thêm, những người quen biết nô gia đều gọi nô gia là Phù Dung. Còn Hải thiếu gia muốn biết nô gia đến từ đâu... cần bản lĩnh lớn hơn a, như lần trước là chưa đủ đâu."

"Phù Dung a? Vậy Phù Dung tiên tử, hôm nay bản thiếu gia muốn thể hiện bản lĩnh của mình đây, chúng ta lại tới trò... Blackjack lần trước sao?"

Vừa nghe liền biết tên giả, Hải Đại Quý cũng chẳng tin chỉ hỏi suông như vậy sẽ ra được gì đó có ích.

"Không không, trò lần trước hết vui rồi, lần này chúng ta chơi trò khác." - Nguyệt Vĩnh lại lấy ra bộ bài tây 52 lá: "Vẫn là bộ bài kia nhưng chơi một trò chơi cân trí tuệ hơn nhiều. Hải thiếu gia có muốn thử không?"

"Trò khác!?" - Hải Đại Quý sáng mắt: "Trò gì khác?"

"Trò này gọi Poker(Xì-tô), muốn chơi cần..."

(lược bớt 1,000 chữ)

"Chính là như vậy."

"Tức là nói nếu may mắn và bản lĩnh, bản thiếu gia có thể ăn rất nhiều chỉ trong một ván thắng?"

"Cũng có thể thua rất nhiều chỉ bằng một quyết định sai lầm" - Nguyệt Vĩnh giọng có chút khích bác: "Thế nào, Hải thiếu gia? Chơi hay không chơi?"

Hải Đại Quý hít nấc nhìn Nguyệt Vĩnh, hẳn cảm giác vị tiên tử này là cố ý khích hấn đánh bài, nhưng... vì sao?

"Chơi! Bản thiếu gia còn chưa có sợ qua ai. Cùng lắm là... thua nhiều một chút thôi."

Đi cmn vì sao, chẳng lẽ còn có thể thảm hơn lần trước hay sao, cứ chơi đi đã.

Nguyệt Vĩnh khước miệng cong lên nụ cười lạnh.

...

Ba tiếng sau.

"Hải thiếu gia, ngài đã thua rất nhiều rồi, nô gia nghĩ nên dừng lại thôi."

"Nghỉ? Thắng rồi muốn nghỉ? Không có chuyện tốt như vậy đâu!" - Hải Đại Quý thua đồ cả mắt rồi, hôm nay không gỡ đủ là không nghỉ: "Người tới, mang tiền ra đây."

"Thiếu gia, tiền..."

"Im mồm, không có tiền thì mang linh thạch ra." - Hải Đại Quý dùng đôi mắt đỏ ngầu của mình nhìn chăm chăm Nguyệt Vĩnh: "Phù Dung tiên tử, chúng ta người tu luyện bớt dùng những vật phẩm tục như tiền vàng lại đi, chuyển sang cược linh thạch được không?"

Mặc dù ngoài miệng hỏi thăm nhưng hai hộ vệ ngồi chơi chung của Hải Đại Quý lại hiểu ý đứng lên, chỉ cần Nguyệt Vịnh từ chối liền dùng nắm đấm nói chuyện ngay.

"Hải thiếu gia, dùng linh thạch đánh bạc không phải là chuyện nhỏ đâu. Ngài thắng thì không nói, nếu chẳng may ngài thua, Hải thành chủ mà truy cứu... nô gia sợ hãi..."

"Không cần lo chuyện thừa, bản thiếu gia còn chưa tới mức thua không nổi chút linh thạch này." - Hải Đại Quý xua tay: "Tiên tử chỉ cần trả lời là chơi, hay không chơi?"

Nguyệt Vịnh trong lòng cười nhưng ngoài mặt vẫn ngập ngừng: "Nếu không... chúng ta đổi chỗ khác chơi..."

"Đi, lên lầu." - Hải Đại Quý lập tức đồng ý, hẳn chờ chính là câu nói này.

Đám đầu trâu mặt ngựa còn không biết lần trước Hải Đại Quý trải qua chuyện gì, vẫn tưởng là thiếu gia lại tới một đoạn "kinh thiên địa, khiếp quỷ thần" giao lưu với vị tiên tử kia nên rất ấn ý không có nhiều lời.

...

(Cầu đầu đầu, phiếu phiếu!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Vào tròng!

(Bonus chương Cảm tạ bạn #ExtraWasabi và bạn #asasuke098 đã ủng hộ!)

Trên lầu, Hải Đại Quý đóng sập cửa lại rồi dùng ánh mắt đầy thèm khát nhìn Nguyệt Vịnh.

"Hải thiếu gia, nô gia bán nghệ không bán thân, ngài đừng..."

"Phù Dung tiên tử, chúng ta người ngay không nói chuyện mờ ám, lần trước ngài làm gì tôi mới nói rõ."

Hải Đại Quý thèm khát thân thể Nguyệt Vịnh không giả, nhưng nói thẳng ra là bịt mắt lại thì nhà ngói cũng như nhà tranh, nữ nhân cho dù đẹp như tiên hay xấu như ma đi nữa chỗ kia... cũng như nhau thôi.

Mà Hải Đại Quý hẳn duyệt nữ vô số, thêm một hay kém một tiên tử cũng không khác biệt.

So với đó thì cảm giác lâng lâng, bay bổng để hẳn nhớ mãi kia mới là quan trọng.

"Lần trước!? Không ngờ Hải thiếu gia ngài lại có sở thích "lạ" như vậy a!"

Nguyệt Vịnh biết thừa Hải Đại Quý hỏi cái gì nhưng cô vẫn phải giả vờ hiểu lầm.

Để làm cho giống thật cô còn rất thành thạo lấy ra dây thừng.

"Sở thích lạ?" – Hải Đại Quý xua tay: "Không phải chuyện đó, chuyện... sau đó kia..."

"Sau đó a, ra là vậy."

Ném dây thừng qua một bên, lấy ra roi da.

"Không không, sau đó nữa..."

Hải Đại Quý lau mồ hôi, lần trước mình say xin là bị làm những thứ này sao?

"Sau nữa? Không có..."

"Phù Dung tiên tử, ngài đừng giả ngốc, tôi biết ngài hiểu rõ tôi đang nói gì!"

Liên “bản thiếu gia” xưng hô đều bỏ qua, Hải Đại Quý xem như bỏ qua ngạo khí của mình để cầu tiên được.

Nguyệt Vĩnh khước miệng cười lạnh nhưng giọng nói đầy ngập ngừng: “Hải thiếu gia, nô gia biết ngài nói tới thứ gì, chỉ là...”

“Nếu ngài muốn tiền thì tôi có đây.”

Hải Đại Quý vừa rồi cố ý nói muốn dùng linh thạch đánh bạc chính là lo trước việc vị tiên tử này muốn tiền. Hắn còn không tin có chuyện gì tiền không giải quyết được.

“Không phải chuyện tiền, tiền còn lâu mới là vấn đề.” – Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Không phải nô gia không nể mặt ngài nhưng thứ ngài muốn... rất hiếm, dùng một phần sẽ ít một phần, cho nên...”

“Cô muốn gì thì nói thẳng đi, không cần phải giả vờ.”

Hải Đại Quý dần mất bình tĩnh, mục đích ngay trước mặt để hắn càng trở nên gấp hơn bao giờ hết.

“Haiz, được rồi.” – Nguyệt Vĩnh làm bộ thờ dãi: “Nô gia hôm nay ra ngoài chỉ mang theo một phần duy nhất này, chỗ quen biết cũ nô gia nể tình ngài nhiều ngày tìm kiếm, hôm nay tặng miễn phí cho ngài.”

Nói, cô lấy ra trong nhẫn chứa đồ một chiếc bình nhỏ, bên trong chứa một lượng rất nhỏ thuốc bột trắng.

“Ít như vậy?” – Hải Đại Quý thấy chỗ thuốc bột chỉ bằng một móng tay kia liền xì hơi.

“Ngài nghĩ chỗ này ít?” – Nguyệt Vĩnh một bộ thịt đau cần nhăn: “Muốn tạo ra được một chút xiu này tốn... không nói. Chê ít rồi ngài có muốn hay không?”

“Muốn, muốn. Phù Dung tiên tử, thứ này... gọi là gì?”

“Nếu ngài muốn hỏi tên để tìm mua bên ngoài thì đừng hi vọng, cho dù có lật úp Nam Việt đại lục lại cũng không có đâu. Dục Tiên Dục Tử Tán này là của...”

“Của cái gì?”

“Không nói được, nói ra sẽ mang họa sát thân.”

Hải Đại Quý xem như hiểu rõ, có hỏi nữa cũng không ra được gì. Thay vì đó nên chuyển sự chú ý vào chuyện quan trọng hơn.

“Phù Dung tiên tử, Dục Tiên Dục Tử Tán này... dùng thế nào?”

“Hòa vào nước rồi uống a, rất đơn giản.”

Hải Đại Quý ngay lập tức vỗ lấy bình nhỏ trên tay Nguyệt Vĩnh nhưng bị cô nhanh tay hơn tránh qua.

“Có một chuyện cần phải nói trước, nếu như có người thứ ba biết tới Dục Tiên Dục Tử Tán, vậy nô gia rất tiếc phải tạm biệt Hải thiếu gia để đến nơi khác vui chơi, mong Hải thiếu gia hiểu rõ.”

“Hiểu rõ, hiểu rõ.”

“Vậy, mời ngài.”

Hải Đại Quý nhận lấy bình nhỏ từ tay Nguyệt Vĩnh, ngay lập tức bật ra nắp bình rồi đổ tất cả vào ấm trà trên bàn.

“Cứ vậy... uống sao?”

“Đúng vậy.” – Nguyệt Vĩnh gật đầu: “Còn một chuyện nữa. Ngài sau này đừng có gắng tìm nô gia, nếu có thời gian rảnh nô gia sẽ chủ động tới tìm ngài.”

“Như vậy sao được!” – Hải Đại Quý quỳnh lên: “Lỡ tiên tử lại đi đâu đó 10 ngày nửa tháng thì tôi biết làm sao bây giờ?”

“Nếu ngài có đủ tiền để nô gia trả cho người ta thì nô gia cũng chẳng cần phải đi xa để mua cho được rẻ a.” – Nguyệt Vĩnh một lần nữa nhắc khéo Hải Đại Quý, lần này miễn phí, lần sau... cần trả phí.

“Tiền a, cái đó thì dễ. Muốn bao nhiêu?”

Nguyệt Vĩnh giơ lên ngón tay trò tinh xảo của mình, ánh mắt chăm chú.

“1,000? 10,000?”

“Là 10,000!”

“10,000 hạ phẩm linh thạch...”

“Là thượng phẩm linh thạch.”

“Cái gì!? 10,000 thượng phẩm linh thạch!? Ăn cướp a!”

“Hải thiếu gia, cái giá chính là như vậy, ngài có tiền thì mua, không mua nô gia giữ cho mình dùng, không ép.” – Nguyệt Vịnh một bộ bữu môi khinh thường: “10,000 thượng phẩm linh thạch mà thôi, ngài đường đường Hải thành thái tử ngay cả chỗ tiền lẻ ấy đều không có?”

Hải Đại Quý cắn răng, hẳn tất nhiên là có 10,000 thượng phẩm linh thạch, nhưng mà... 10,000 thượng phẩm linh thạch đó a!

“Được, chỉ cần tiền tử đảm bảo lúc bán thiếu gia cần là có thì chuyện tiền nong không thành vấn đề.”

“Đừng rồi nha, như vậy mới đáng mặt Hải thành thái tử.” – Nguyệt Vịnh trở lại giọng ỡng ẹo của mình: “Thôi, nô gia không làm phiền ngài tận hưởng cảm giác đục tiền đục tử. Ngày mai nô gia quay lại, nếu ngài cần thì chuẩn bị tiền, không thì cùng nhau giải trí một chút cũng không sai.”

“Đa tạ, không tiễn.”

“Chủ nhân quả nhiên liệu sự như thần, Hải Đại Quý... đã không có lỗi về!”

Nguyệt Vịnh lắc mông rồi đi, không biết rằng phía sau mình Hải Đại Quý cũng trầm mặt xuống.

“10,000 thượng phẩm linh thạch, cho rằng bán thiếu gia là thắng ngu sao?”

Ngu hay không không biết, chỉ bằng việc hắn đổ Dục Tiên Dục Từ Tán vào bình trà, lắc liên tục rồi uống một hơi cạn sạch đã đủ để trả lời.

...

Trong bảy ngày tiếp theo, Nguyệt Vịnh tổng cộng tới sòng bạc Hải gia ba lần.

Lần đầu Hải Đại Quý rất hào phóng trả thưởng 10,000 thượng phẩm linh thạch, tự hứa với lòng là ít nhất một tháng sau mới tiêu nhiều tiền như vậy nữa.

Nhưng chỉ hai ngày sau đó, Nguyệt Vịnh vừa đến liền được Hải Đại Quý mời lên phòng và giao dịch ngay lập tức.

Ba ngày tiếp theo cô mới xuất hiện trở lại, Hải Đại Quý lúc này kém chút liền không nhận được giao dịch ngay tại đại sảnh trước mặt đám hạ nhân, may mà Nguyệt Vịnh cứng rắn muốn lên phòng mới làm gì thì làm.

...

Thanh Vân Phủ.

“Chủ nhân, nô tỳ sợ lại một thân một mình đến đó sẽ bị tập kích. Lần trước tên chết giấm kia có vẻ đã chịu không được nữa mà muốn ra tay cướp của rồi.”

Không phải Nguyệt Vịnh sợ phải chiến đấu, chỉ là nơi này gọi Hải thành a, một khi giao tranh nổ ra chỉ sợ cao thủ Hải gia sẽ ngay lập tức có mặt vây kín cô, không may mà bại lộ danh tính thì hỏng việc.

Chính Nam gật đầu: “Không nên đến đó nữa, nghĩ cách hẹn Hải Đại Quý ra một nơi khác, anh sẽ đích thân giám sát. Nếu hắn mang theo người đến vậy thì không cần hiện thân.”

“Như vậy có nguy hiểm cho anh hay không?”

“Anh tuy là phạm nhân nhưng có thể bay a, không cần lo lắng.”

Bảy ngày trôi qua Chính Nam cũng không có lười biếng, hắn đã đặc chế ra một bộ giáp Iron Man mới cho chính bản thân sử dụng.

Hoàn toàn bỏ qua khả năng chiến đấu, tập trung tất cả vào khả năng bay và lưu trữ năng lượng đúng theo ý định thiết kế ban đầu của Chính Nam, phòng ngự và chỉ phòng ngự.

“À, anh nói em mới nhớ.” – Nguyệt Vịnh tròn mắt xoay một vòng, cả người áp sát vào Chính Nam nũng nịu: “Chủ nhân, em cũng muốn một bộ giáp như thế, anh...”

Chưa nói hết câu Nguyệt Vịnh phải nuốt phần còn lại vào bụng, bởi vì cô nhìn thấy trong tấm gương trong góc nhà có người đứng sau lưng mình.

“Hả!? Em cũng muốn à?”

“À không, em nghĩ lại rồi.” – Nguyệt Vịnh đứng phắt dậy: “Tu luyện giả nha, không nên quá dựa vào ngoại vật như vậy. Và lại, thay Chủ nhân làm việc là

vinh hạnh của nô tỳ, không nên đòi hỏi thêm.”

“Hôm nay làm sao hiểu chuyện như vậy a? Đừng nói với anh em lên lút dùng Dục Tiên Dục Từ Tán?”

“Không có, em chỉ là cảm thấy mình làm nô tỳ nên có giác ngộ của nô tỳ thôi, ahaha.”

Vừa nghe liền biết gượng ép.

“Cũng được, đỡ mắt công anh.” - Chính Nam nhún vai: “Ngân, em thay Nguyệt Vịnh hẹn Hải Đại Quý đi, tìm nơi nào an toàn một chút.”

“Rõ!”

Nguyệt Vịnh cười khỏ, thì ra Chính Nam luôn biết có người thứ ba trong phòng a, cảm tình chỉ có cô là người gốc.

“Được rồi, cô ấy đi rồi không có gì phải sợ nữa. Em a, nếu không muốn bị Ngân dọa ra tâm ma thì chịu khó tu luyện thêm đi.” - Nhìn vẻ mặt khổ bức của Nguyệt Vịnh, Chính Nam nhìn không được phì cười.

“Tu luyện thêm thì như thế nào, cũng chẳng thể qua được chị ấy.” – Nguyệt Vịnh bĩu môi: “Mọi người đều biết chị Ngân và chị Tú Anh đều cùng anh có... cái kia. Em có tu tới già...”

Cốc!

“Nói bậy cái gì.” – Chính Nam cười mắng: “Anh khi nào thì thiên vị Ngân và Tú Anh hả, không đưa ra được bằng chứng thì coi chừng anh gia pháp hầu hạ.”

Nghe tới hai chữ “gia pháp” mắt Nguyệt Vịnh liền sáng.

“Chủ nhân, tranh thủ chị Ngân không ở, chúng ta... anh hiểu mà.”

“Ai nói tôi không ở?”

Giọng Ngọc Ngân phú bà vang lên sau lưng để Nguyệt Vịnh tái cả mặt.

Thật sự bị dọa ra tâm ma!

...

(Ngày mai truyện vào VIP, mong mọi người tiếp tục ủng hộ. Có điều kiện sẽ bạo chương!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.